

Xích Ái Sát Thủ

Contents

Xích Ái Sát Thủ	5
1. Chương 1: Lăn Sơ Ngộ Nguy Hiểm	6
2. Chương 2: Lăn Đầu So Đầu	8
3. Chương 3: Thân Phận Thân Bí	11
4. Chương 4: U Linh	15
5. Chương 5: Xã Hội Đen Trắ Thủ	18
6. Chương 6: Nổ Súng	21
7. Chương 7: Lời Nhắc Nhở Của Bob	24
8. Chương 8: Tiêu Trừ Tai Họa Ngầm	28
9. Chương 9: Sai Lầm	31
10. Chương 10: Kẻ Săn Bắn	34
11. Chương 11: Trùng Hợp	37
12. Chương 12: Quan Hệ Bị Hiểu Lầm	39
13. Chương 13: Sự Cân Bằng Kỳ lạ	42
14. Chương 14: Điểm Tốt Đẹp Của Sát Thủ	46
15. Chương 15: Bóng Dáng Của Feston Kada	49
16. Chương 16: Thành Phố Của Tội Ác	52
17. Chương 17: Quan Sát Phòng Ngủ	55
18. Chương 18: Giao Dịch Giết Người	59
19. Chương 19: Tỷ Lệ Thành Công	61
20. Chương 20: Đàm Phán Hay Mát Xa	64
21. Chương 21: Tâm Nghiêng	67
22. Chương 22: U Linh Của Phố Fremont	70
23. Chương 23: Cuộc Chiến Ngầm	73
24. Chương 24: Rớt Trục Thắng	76
25. Chương 25: Vùng Đất Tử Thần	79
26. Chương 26: Tình Cảm Giữa Sa Mạc	82
27. Chương 27: Nguồn Nước	85
28. Chương 28: Sông Bạc Dưới Lòng Đất	88
29. Chương 29: Cuộc Trốn Chạy Ngoạn Mục	91
30. Chương 30: Thời Khắc Máu Chốt	94
31. Chương 31: Hai Vụ Giao Dịch	96
32. Chương 32: Quyết Đấu Sinh Tử	99
33. Chương 33: Không Thể Nề Hà	103
34. Chương 34: Thắng Thua	106
35. Chương 35: Trở Lại Chicago	108
36. Chương 36: Kiểm Chế	111
37. Chương 37: Trò Chơi Kiêng Kị	114
38. Chương 38: Mặc Kệ Cái Gì Gọi Là Kiểm Chế	117
39. Chương 39: Ba Người Ở Trên Đường	120
40. Chương 40: Giao Dịch Với Caesar	123
41. Chương 41: Sức Hấp Dẫn Khó Cưỡng	126

42. Chương 42: Lý Do Lưu Lại	129
43. Chương 43: Tôi Là Sát Thủ	131
44. Chương 44: Cùng Ly Vì Đêm Nay	134
45. Chương 45: Hành Động Vào Ban Đêm	137
46. Chương 46: Cảm Thấy Không Công Bằng	140
47. Chương 47: Xảy Ra Trò Hay	143
48. Chương 48: Anh Lừa Tôi Gạt	145
49. Chương 49: Sự Thật	148
50. Chương 50: Từng Bước Đến Gần	152
51. Chương 51: Nhốt	155
52. Chương 52: Sai Lầm Của Việc Dung Túng	157
53. Chương 53: Khắc	160
54. Chương 54: Thỏa Hiệp	163
55. Chương 55: Quan Hệ Âm Muội	166
56. Chương 56: Tình Thế Phát Triển	169
57. Chương 57: Tấm Ảnh Bị Biến Mất	172
58. Chương 58: Đối Kháng Kịch Liệt	175
59. Chương 59: Giác Đấu Trong Phòng Khách	177
60. Chương 60: Nói Lời Từ Biệt	180
61. Chương 61: Đánh Chết Cái Nết Không Chừa	183
62. Chương 62: Ký Ức Lên Men	186
63. Chương 63: Lốc Xoáy Mê Loạn	188
64. Chương 64: Lùng Bắt	191
65. Chương 65: Cảnh Cáo	194
66. Chương 66: Điều Tảng Gô Hai Người	196
67. Chương 67: Sóng Vai	200
68. Chương 68: Tín Nhiệm	202
69. Chương 69: Hợp Tác Khăng Khít	205
70. Chương 70: Thất Thủ	209
71. Chương 71: Khả Năng Của Bất Khả Năng	212
72. Chương 72: Bên Ngoài Phòng Bệnh	215
73. Chương 73: Tin Tức Mới	218
74. Chương 74: Thời Gian Dừng Lại	221
75. Chương 75: Cái Gì Là Chính Xác	225
76. Chương 76: Xâm Nhập Điều Tra	228
77. Chương 77: Mạng Của Anh Là Của Tôi	231
78. Chương 78: Bác Sĩ Kiểm Tra	234
79. Chương 79: Lại Giao Dịch	237
80. Chương 80: Sát Thủ Ngụy Trang	240
81. Chương 81: Trao Đổi Trong Phòng Tắm	243
82. Chương 82: Phá Hủy Cẩm Kỵ	246
83. Chương 83: Cùng Một Mái Nhà	249
84. Chương 84: Cái Gọi Là Công Bằng	252
85. Chương 85: Đốt Cháy	255
86. Chương 86: 2%	258
87. Chương 87: Đồ Tể	261
88. Chương 88: Bên Cạnh Vực Thẳm	264
89. Chương 89: Được Rồi, Đội Trưởng	267
90. Chương 90: Tôi Không Phải Là Chúa Trời	270
91. Chương 91: Hoàn Cảnh Lưỡng Nan	273
92. Chương 92: Hiểu Rõ Nhưng Không Nói	276
93. Chương 93: Kẻ Cuồng Bom	279
94. Chương 94: Đảo Ngược Nhận Thức	282
95. Chương 95: Mạo Hiểm Thành Công	285

96. Chương 96: Nơi An Toàn Nhất	288
97. Chương 97: Đường Lui	292
98. Chương 98: Vị Khách Đột Ngột	295
99. Chương 99: Tin Tức Của Bob	298
100. Chương 100: Chỉ Có Thể Thuận Theo Tình Cảm	301
101. Chương 101: Muốn Gì Đó	304
102. Chương 102: Cái Gì Nên Đến Thì Cũng Sẽ Đến	307
103. Chương 103: Phóng Ra	310
104. Chương 104: Cạm Bẫy	313
105. Chương 105: Cạm Bẫy Của Ai	317
106. Chương 106: Nội Gián	320
107. Chương 107: Nợ Nần	323
108. Chương 108: Trả Nợ	326
109. Chương 109: Yêu Thương Nồng Nhiệt	330
110. Chương 110: Đạt Được Thỏa Thuận	333
111. Chương 111: Phát Hiện Muộn Màng	336
112. Chương 112: Người Thừa Kế	339
113. Chương 113: Nhiệm Vụ Thần Bí	342
114. Chương 114: Monte Carlo Hoan Lạc	345
115. Chương 115: Cuộc Gặp Ngẫu Nhiên Đầy Thú Vị	348
116. Chương 116: Trao Đổi Nhiệm Vụ	352
117. Chương 117: Mời	355
118. Chương 118: Trận Đấu Bắt Đầu	358
119. Chương 119: Hey, Tôi Yêu Anh	361
120. Chương 120: Kết Quả Cay đắng	364
121. Chương 121: Bí Mật Của Bailey Olivia	367
122. Chương 122: Cũng Không Phải Ích Kỷ	370
123. Chương 123: Kế Hoạch Tuyệt Diệu	374
124. Chương 124: Yêu Vững Bền	377
125. Chương 125: Lao Tù	380
126. Chương 126: Mê Hoặc	384
127. Chương 127: Sự Tồn Tại Chân Thật	387
128. Chương 128: Giao Ước	390
129. Chương 129: Phương Pháp Khai Thông Thâm Thúy	393
130. Chương 130: Mưu Đồ Bí Mật	397
131. Chương 131: Phi Tường Hùng Ứng	400
132. Chương 132: Vì Tình Yêu	403
133. Chương 133: Cá Mập Diên Cuồng	407
134. Chương 134: Sĩ Diện Của Ngài Nam Tước	410
135. Chương 135: Sơn Dương Đợi Làm Thịt	413
136. Chương 136: Ngày Lễ	417
137. Chương 137: Thời Khắc Gian Nan	421
138. Chương 138: Khởi Động Cổ Máy Giết Người	424
139. Chương 139: Tuyệt Đối Không Thể Bất Trắc	427
140. Chương 140: Anh Ấy Và Cậu Ấy	430
141. Chương 141: Thằng Thẩn Khoan Hồng	433
142. Chương 142: Thời Cơ	437
143. Chương 143: Rainier Đệ Tam	440
144. Chương 144: Ác Mộng Tốt Đẹp	443
145. Chương 145: Thu Dọn Tàn CỤC	447
146. Chương 146: Những Điều Không Biết	450
147. Chương 147: Người Quá Cố An Nghỉ	453
148. Chương 148: Cửa Tôi Chính Là Cửa Tôi	457
149. Chương 149: Đáng Giá	460

150. Chương 150:	Kada	463
151. Chương 151:	Cuộc Họp Phán Định	466
152. Chương 152:	Đối Thoại Trong Phòng Làm Việc	469
153. Chương 153:	Thật Nhiều Khách Viếng Thăm	473
154. Chương 154:	Đại Sứ Anh Quốc	476
155. Chương 155:	Nam Tước U Linh	479
156. Chương 156:	Ba Viên Đạn	482
157. Chương 157:	Quay Về Chicago	486
158. Chương 158:	Phòng 308	489
159. Chương 159:	Nile Glen	492
160. Chương 160:	Bóng Dáng	495
161. Chương 161:	Giáo Dục Mầm Non	498
162. Chương 162:	Manh Mối Mới	501
163. Chương 163:	Caroline	504
164. Chương 164:	Cuộc Giao Dịch Chết Người	507
165. Chương 165:	Đội St Tập Hợp	510
166. Chương 166:	Nhấn Lại	514
167. Chương 167:	Danh Sách Tử Vong	517
168. Chương 168:	Một Cuộc Truy Đuổi Mới	521
169. Chương 169:	Sống Mái Trong Quán Bar	524
170. Chương 170:	Tuyệt Mịn	527
171. Chương 171:	Chuyển Biến	530
172. Chương 172:	Con Đường Cùng Của Sát Thủ	533
173. Chương 173:	Trong Ngoài Nhà Giam	537
174. Chương 174:	Dạy Dỗ	540
175. Chương 175:	Suy Luận Của Feston	543
176. Chương 176:	Nhất Định Sẽ Dạy Dỗ Cậu	547
177. Chương 177:	Tình Cảm Không Bình Thường	550
178. Chương 178:	Chờ Đợi	553
179. Chương 179:	Khắc Phục Hậu Quả	556
180. Chương 180:	Nếu	560
181. Chương 181:	Dày Vò	563
182. Chương 182:	Sống Hoặc Chết	566
183. Chương 183:	Ai Là Sếp	569
184. Chương 184:	Gặp Lại Bạn Cũ	573
185. Chương 185:	Sự Thay Đổi Của Thời Gian	576
186. Chương 186:	An Ủi	579
187. Chương 187:	Bạn Cũ	583
188. Chương 188:	Bất Thành Linh	586
189. Chương 189:	Bắt Đầu Lại Một Lần Nữa	589
190. Chương 190:	Cái Chết Của Sát Thủ	592
191. Chương 191:	Lừa Mìn Dối Người	596
192. Chương 192:	Về Nhà	599
193. Chương 193:	Điểm Mù	602
194. Chương 194:	Kế Hoạch Bắt Đầu	605
195. Chương 195:	Kết Quả Kiểm Tra	608
196. Chương 196:	Chỉ Như Vậy Mà Thôi	611
197. Chương 197:	Không Thể Thay Thế	614
198. Chương 198:	Phạm Nhân Của Tôi	617
199. Chương 199:	Giao Ước	621
200. Chương 200:	Ủy Thác Đến Từ Thế Giới Bên Kia	624
201. Chương 201:	Ảnh Hưởng Xấu	627
202. Chương 202:	Phương Hướng Mơ Hồ	630
203. Chương 203:	Một Trận Hú Vía	634

204. Chương 204:	Rắn Mối Tự Thuật	637
205. Chương 205:	Vừa Yêu Vừa Hận	640
206. Chương 206:	Lòng Vẫn Sợ Hãi	643
207. Chương 207:	Kịch Chiến Nửa Đêm	646
208. Chương 208:	Người Em Họ May Mắn	650
209. Chương 209:	Giám Sát	653
210. Chương 210:	Giao Dịch	656
211. Chương 211:	Buổi Trưa Ở Viện Bảo Tàng	660
212. Chương 212:	Không Tiếc Trả Giá	663
213. Chương 213:	Chiến Thắng Tuyệt Đối	666
214. Chương 214:	Mời Chào	669
215. Chương 215:	Đằng Sau Sự Việc	672
216. Chương 216:	Nghi Vấn Về Greg	675
217. Chương 217:	Nhân Vật Bí Ẩn	678
218. Chương 218:	Cục Trưởng Triệu Tập	681
219. Chương 219:	Kraft Tính Sai	684
220. Chương 220:	Không Nói Lời Xin Lỗi	687
221. Chương 221:	Bắt Cóc Thành Công	691
222. Chương 222:	Bí Mật	694
223. Chương 223:	Nhớ Lại Chuyện Xưa	697
224. Chương 224:	Kẻ Thù Chung	700
225. Chương 225:	Ác Quỷ Giữa Ban Ngày	704
226. Chương 226:	Đến Từ Thiên Đường	707
227. Chương 227:	Ông Trời Trêu Ngươi	710
228. Chương 228:	Khó Có Thể Kháng Cự	713
229. Chương 229:	Số Mệnh An Bài	717
230. Chương 230:	Tình Yêu Không Bao Giờ Thay Đổi	720
231. Chương 231:	Tương Lai Nắm Chặt Tay	723
232. Chương 232:	Ký Ức Của Nile Glen	727
233. Chương 233:	Một Buổi Chiều Yên Bình	730
234. Chương 234:	Thật Hay Mơ	734
235. Chương 235:	Nhiều Năm Về Sau	736
236. Chương 236:	Phiên Muộn Của Jonathan Weber	740
237. Chương 237:	Ngày Đó Cũng Đến	743
238. Chương 238:	Kỳ Nghỉ Vớ Vẩn	747
239. Chương 239:	Vẫn Chưa Hết Chuyện	750
240. Chương 240:	Bí Mật Của Tình Yêu	752

Xích Ái Sát Thủ

Giới thiệu

Edit: FynnzThể loại: cường công cường thụ, ám áp, hiện đại, xã hội đen, sát thủ, cảnh sát“Kẻ nào y

1. Chương 1: Lân Sơ Ngộ Nguy Hiểm

Dưới bầu trời trong xanh, một án mạng đang xảy ra.

Viên đạn dọc theo quỹ đạo đã định trước mà bắn trúng mục tiêu, Phong Triển Nặc không lộ ra sắc mặt hãi hùng bởi vì chuyện này đối với hắn chỉ đơn giản tựa như đang hô hấp mà thôi.

“Anh...” Trước ngực của người bị hòng súng chĩa vào đang lan ra những đốm máu đỏ tươi, đôi tay vươn dài vẫn không thể chạm được ống tay áo của Phong Triển Nặc, cùng máu tươi tràn ra còn có nỗi đau đớn và ngỡ ngàng, “Vì sao....anh gạt tôi....anh nói là anh yêu tôi....”

Để giày máu đen giẫm lên vũng máu, ở trong mắt của Phong Triển Nặc thì những giọt máu đỏ tươi này cũng tuyệt vời như những bông tuyết xinh đẹp, “Tôi không gạt anh, nhưng thật đáng tiếc là tôi phải giết anh, thật xin lỗi.” Giọng nói nhẹ nhàng, ngay cả đôi mắt xinh đẹp màu xanh biển cũng hiện lên một chút gợn sóng khổ sở khiến người ta không đành lòng chỉ trích.

Đây không phải là lần đầu tiên Phong Triển Nặc giết người, nói cho chính xác thì đây không phải là lần đầu tiên hắn giết tình nhân của mình, viên đạn dùng tốc độ 1380 feet trên giây mà găm thẳng vào ngực của đối phương, hắn nhìn người nọ ngã xuống, cảm giác này luôn làm hắn khó thở trong nháy mắt, sự thỏa mãn và đau đớn cùng lúc tràn ngập ***g ngực của hắn, hắn không có cách nào hình dung đó là loại cảm giác gì.

Đặt khẩu USP xuống đất, hắn không lau đi vụn tay, không cần phải làm như vậy vì mặt trên không có bất cứ dấu vết gì, khẩu súng này sẽ bị người ta phát hiện cùng với xác chết ở dưới đất, cảnh sát sẽ truy tìm lại lịch và tung tích của hung thủ, nhưng cuối cùng bọn họ sẽ không thu hoạch được gì, cũng giống như vô số lần trước kia.(USP=súng ngắn bán tự động)

Hắn là sát thủ, không có thói quen tính toán mình đã giết bao nhiêu người.

Ghi chép trong hồ sơ cao cấp của FBI cũng không ghi rõ số lượng, đối với người làm nghề này của hắn thì đây là một chuyện tốt, nhất định phải che giấu.

Trên sân thượng của tòa nhà, ánh mặt trời chói chang làm cho làn da hơi tái nhợt của Phong Triển Nặc dường như trở nên trong suốt, dáng người thon gầy, cao ráo mà không quá mức vạm vỡ, hắn trắng đến mức có thể làm cho người ta có cảm giác như đang mắc bệnh, nhưng hắn lại rất thần nhiên, tác phong nhanh nhẹn, tựa như giờ phút này hắn ung dung rời khỏi tình nhân của mình, đôi mắt màu xanh biển phản chiếu thì thể nằm dưới đất, hắn lẳng lặng nhìn thoáng qua rồi xoay người rời đi.

Chỉ cần hắn thuận lợi rời đi thì nhiệm vụ xem như hoàn thành.

Mà ngay lúc này, ở góc Đông Nam truyền đến tiếng mở cửa, cánh cửa ở cầu thang thoát hiểm được mở ra, một người đàn ông đang đứng ở nơi đó, hắn nhìn thấy Phong Triển Nặc, mà đôi mắt kia không phải ánh mắt của người thường, “Cậu là ai?” Hắn nhìn Phong Triển Nặc.

Người đàn ông kia mặc âu phục thật hợp với dáng người, nhưng cũng không phải hàng hiệu đắt tiền, áo vét màu đen, sơ mi màu trắng, còn có cà vạt với kiểu dáng đơn giản, theo trạng thái của bộ âu phục khi thoáng nhấc lên thì trên lưng của đối phương có trang bị súng, Phong Triển Nặc không hề do dự mà đi về phía của người nọ.

Mái tóc màu trà phất phơ trong gió, dáng đi của hắn tựa như người mẫu nam đang bước trên sàn catwalk, ngay cả khuôn mặt cũng không vội vã, mái tóc phất phơ dưới ánh mặt trời hơi thoáng lóe lên màu ánh kim, trong nháy mắt tựa hồ ngay cả không khí ở xung quanh cũng thay đổi hương vị, người đàn ông kia đang nheo mắt nhìn hắn đến gần, trong mắt có một chút thay đổi.

Một chút thay đổi này không thể tránh khỏi ánh mắt của Phong Triển Nặc, “Hi, thật xin lỗi anh bạn, tôi chỉ lên đây hút thuốc, tình hình ở dưới thế nào?”

Giờ khắc này hắn ăn mặc rất giống với đối phương, ăn mặc tương tự chính là đại diện cho một thân phận đặc biệt, phát hiện hiện trường án mạng là một FBI, chuyện này đối với hắn mà nói thì chẳng tốt lành gì.

Ánh mắt của người đàn ông đối diện với hắn rất bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt như thợ săn này hoàn toàn là đang nghỉ ngơi, Phong Triển Nặc thân nhiên tiếp tục đến gần.

“Tôi hỏi cậu là ai?” Người đàn ông kia đẩy ra áo vét, lộ ra khẩu súng trên thắt lưng.

Hiện tại trong súng của đối phương chỉ cần có một viên đạn cũng đủ để đánh gục hắn, nhịp tim chậm rãi nhảy lên, nhưng hắn lại càng lúc càng tiến đến gần đối phương, sau khi thấy rõ bộ dáng của đối phương thì liền nở nụ cười, “A, hóa ra là đội trưởng Feston, cấp trên không nói với anh hay sao? Tôi là người mới đến, vì nôn nóng nên đến trước hai ngày, nhưng không tìm thấy các anh, vì vậy tôi đi lên đây để hút thuốc một chút.”

Hắn thân mật giang hai tay rồi nhún vai, nụ cười vô hại còn sáng lạn hơn cả ánh mặt trời, người đàn ông tên là Feston hơi nheo mắt lại vì bị chói nắng, khuôn mặt với làn da màu đồng không có gì thay đổi, “Xin chào, rất hoan nghênh, thế tên của cậu là gì?”

Ánh mắt chăm chú nhìn Phong Triển Nặc không hề thả lỏng, tựa như một con chim ưng đang theo dõi con mồi.

“Anh có thể gọi tôi là Fasim, tôi có một nửa huyết thống Nhật Bản, mẹ của tôi là người Nhật, cha là người Mỹ, rất vui khi được quen biết với anh, đội trưởng Feston.” Phong Triển nặc vươn tay, đương nhiên hắn không phải là nhân viên mới được chuyển đến FBI, cũng không phải là một con lai Mỹ-Nhật.

Hắn đến đây để giết người, hắn giết trùm buôn lậu vũ khí mà FBI đang vội vàng muốn bắt giữ, Adam William, chỉ cần Feston đi qua vài bước thì sẽ nhìn thấy thi thể của Adam William cho nên hắn phải ngăn cản đối phương. fynnz.wordpress.com

Đáng ăn mừng là khi hắn dùng thân phận giả để trà trộn vào tòa nhà này thì đã điều tra trước, trong các thành viên của đội FBI chấp hành nhiệm vụ truy bắt lần này thì hắn nhớ kỹ người đàn ông ở trước mặt nhất, Feston Kada.

Chính là người đàn ông này, trong một đồng hình thể thì Feston Kada hiển nhiên là người có khí chất lãnh đạo nhất, khuôn mặt kiên nghị, thoát nhìn là một người rất bình tĩnh và quả cảm, bởi vậy đã để lại ấn tượng rất sâu cho hắn.

Feston Kada có vẻ ngoài mà các diễn viên cũng phải hâm mộ, khuôn cằm cương nghị rất nam tính, sống mũi cực cao, tóc đen, làn da màu đồng tràn ngập lực lưỡng, nhưng ánh mắt lại rất sâu, đây cũng là lý do vì sao lần đầu tiên Phong Triển Nặc nhìn thấy thì liền nhớ kỹ Feston Kada.

Mọi người luôn thích nhìn những thứ tốt đẹp, huống chi là người có vẻ ngoài nổi bật và thực lực tương đối thì hiển nhiên là gây chú ý cho người khác, nếu Phong Triển Nặc bị thành viên khác trong đội phát hiện thì có lẽ sẽ dễ đối phó hơn một chút, nhưng đây là đội trưởng Kada.

Ở một phương diện nào đó mà nói thì hắn bị Feston phát hiện là một sự bất hạnh rất lớn.

Đó là một vấn đề nan giải, nhưng cũng không phải tình huống tệ nhất mà hắn gặp được, hắn đưa tay về phía Feston, từng bước một tiếp cận, bấm sinh làm cho khuôn mặt điển trai và đầy hảo cảm của Phong Triển Nặc có thể dễ dàng bày ra nụ cười rất thân thiết, vẻ ngoài của hắn là điển hình khiến cho người ta yêu thích, điển trai, xuất sắc, nhưng cũng không lỗ mãng.

Đồng bọn của hắn từng nói khi hắn cười giống như một con linh dương vô hại, nhưng chỉ cần cầm súng sẽ trở thành hồ ly, giả dối và thích giết người. Lúc này Phong Triển Nặc đi đến trước mặt của Feston, chỉ cần tiến thêm một bước thì hắn có thể chắc chắn đánh ngã người đàn ông này, nhưng hắn sẽ không giết cảnh sát liên bang, đó là một chuyện ngu xuẩn, hắn không muốn rắc rối phiền phức cho mình.

“Fasim.” Vươn tay một cách lịch thiệp, giọng nói của Feston phiêu tán trong gió, “Cấp trên có nói với cậu hành động hôm nay phải hoàn toàn giữ bí mật hay không...” Bàn tay mạnh mẽ áp chế Phong Triển Nặc, “Với lại, cậu hiển nhiên cũng không biết chưa có sự đồng ý của tôi thì không ai có thể điều người vào đội của tôi, đúng không?”

Giọng nói dần dần trầm thấp, mùi vị nguy hiểm nhanh chóng bao vây Phong Triễn Nặc, ánh mắt của hắn khẽ biến nhưng cũng không kích động, “À, vậy sao? Thế là tôi đã sớm bị anh phát hiện?”

Bàn tay đang giao nhau đột nhiên thay đổi phương hướng, nâng tay bẻ ngoặt lại cánh tay của đối phương, đồng thời Feston Kada cũng tiến lên một bước, phá vỡ thế công kích của Phong Triễn Nặc rồi lập tức rút súng ra, nắm đấm của Phong Triễn Nặc đánh trúng báng súng của Feston, khẩu súng trượt khỏi tay của Feston, thân hình của hai người chạm mạnh vào nhau rồi cùng lúc lui ra sau vài bước, đứng thẳng trên sân thượng, bọn họ đều biết hôm nay đã gặp phải đối thủ.

Gió trên sân thượng thổi vù vù, thời tiết tháng bảy ở bang Illinois, mây đen trên bầu trời Chicago đột nhiên tụ tập, một trận mưa lập tức trút xuống, ngoại trừ thời tiết ẩm ướt thì còn có một dòng máu loãng chậm rãi lan ra theo nước mưa, trong không khí dần dần phiêu tán mùi máu tươi.

Rốt cục Feston vẫn phát hiện được cái xác kia, nhìn thấy một chút sắc bén trong ánh mắt của Feston bất chợt tăng vọt thì Phong Triễn Nặc liền cảnh giác, hắn tiến lên phía trước, bên trong đôi mắt màu xanh biển xuất hiện gợn sóng, “Đội trưởng Feston, không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch đi, chỉ cần anh thả tôi rời đi thì tôi sẽ không tiết lộ....” Hắn kéo dài âm cuối, vô cùng thần bí.

“Cậu đang đàm phán với tôi à?” Feston không hề tức giận cũng không cười nhạo, ngược lại có vẻ cẩn thận, trong mắt có một loại cảnh giác, Phong Triễn Nặc rất vừa lòng đối với loại phản ứng này, nghĩ đến ánh mắt lóe lên lúc trước của Feston, hắn càng nắm chắc suy đoán của mình thêm vài phần. fynnz.wordpress.com

“Anh chỉ có phản ứng đối với đàn ông, đúng không? Che giấu rất vất vả hử? Nếu để cấp dưới của anh mà biết khuynh hướng giới tính thật sự của anh thì anh sẽ bị chính phủ khai trừ, chắc là anh không cần tôi nói rõ ràng hơn phải không...” Trong mưa, tay của hắn mò đến thắt lưng của Feston, sau đó là bụng rồi tiếp tục đi xuống –

Dưới cơn mưa phùn, ý cười bên môi của Phong Triễn Nặc vô cùng nhẹ nhàng, một chút đắc ý bám theo giọt mưa càng làm cho nó thêm phần chói mắt, khi hắn cầm súng sẽ trở thành hồ ly, câu nói này có lẽ có cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

.....

P/S: =)) chết cười câu *cầm súng*.

Ồ yè, khai trường Xích Ái vào ngày Valentine :>. Thụ của chúng ta có nhiều tên, nhưng tên Phong Triễn Nặc là tên chính, là tên tiếng Hoa, cũng là tên mà chỉ có anh công gọi :>. Tên tiếng Anh là Ian Noy.

2. Chương 2: Lần Đầu So Đấu

Tóc bị xối ướt, cũng bởi vì vậy mà vẻ mặt càng thêm rõ ràng.

Feston Kada vĩnh viễn nhớ rõ nụ cười đã nhìn thấy khi đó, tựa như Phong Triễn Nặc vĩnh viễn sẽ không quên cảm xúc trong lòng bàn tay lúc ấy, khi đó bọn họ đều không nhận ra lần gặp mặt trùng hợp này sẽ mang đến điềm xấu như thế nào cho tương lai của hai người

Nụ cười của Phong Triễn Nặc càng lúc càng thâm thúy, “Thế nào?”

Bàn tay như kiếm sắt siết chặt xương cổ tay của Phong Triễn Nặc một cách chuẩn xác, “Tôi không đàm phán điều kiện với tội phạm.”

Cú đấm đánh ngược lên hàm dưới, Feston nhanh chóng ngửa ra sau, tay phải của Phong Triễn Nặc bị hắn bắt lấy nhân cơ hội giãy ra, tiếng bước chân chạy về phía Tây Nam của sân thượng, Feston lập tức đuổi theo, “Không ai có thể uy hiếp tôi, mặc kệ cậu là ai.”

“Hóa ra anh không sợ người khác biết chuyện mình là đồng tính.” Thật sự hiếm thấy, Phong Triển Nặc tiếp tục di chuyển, nhiệm vụ đã hoàn thành, không cần thiết phải lưu lại, nhưng trực giác của hắn nói cho hắn biết người đàn ông này khác với đám cảnh sát bình thường.

Kada, cái họ này hình như đã nghe thấy ở đâu đó...

“Tôi đã thấy cậu.” Cách thùng nước bằng nhôm, hòng súng nhắm ngay Phong Triển Nặc, Feston chậm rãi bước về phía hắn, “Giơ tay lên, đừng ép tôi phải nổ súng.”

Súng của Phong Triển Nặc vẫn còn ở dưới đất, muốn đi lấy là chuyện không có khả năng, hắn giơ tay lên, chậm rãi xoay người, “Được rồi, anh thắng.” Hắn cười một cách thần nhiên.

Feston bước đến gần, tay phải cầm súng, tay kia thì đi lấy cái còng treo trên thắt lưng, đối với những tội phạm khác thì hắn không cần phải cẩn thận như vậy, đúng lúc này một tia chớp đột nhiên xẹt qua, vang lên một tiếng gầm, Phong Triển Nặc đột nhiên nhấc chân quét ngang, lúc này súng của Feston không dễ dàng rời tay như vậy.

Đưa tay đỡ đòn, nhanh chóng đánh trả, kỹ năng chiến đấu của hai người đều vượt quá người bình thường, hiển nhiên đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tốc độ và sức lực đều ngang nhau, Feston mặc dù có súng nhưng bởi vì khoảng cách quá gần nên không có không gian để sử dụng, Phong Triển Nặc không cho hắn thoát khỏi phạm vi công kích của mình vì không muốn cho hắn có thời gian dùng súng.

Trong tình huống như vậy thì dùng súng lại là một loại trói buộc, tốc độ công kích của đối phương quá nhanh, Feston biết suy tính của Phong Triển Nặc. Phong Triển Nặc vừa cười vừa tung một quyền về phía Feston, bọn họ có thắng có thua, xem như gặp được địch thủ, lúc này Feston bị hắn đấm một quyền nên phải lui ra sau.

Feston đang lợi dụng khoảng cách giữa bọn họ, Phong Triển Nặc biết không ổn, quả nhiên Feston vừa lui ra sau thì lập tức nâng súng lên.

Viên đạn mang theo lửa nóng xẹt qua cánh tay của Phong Triển Nặc, hắn cau mày, không ngờ đối phương lại khó chơi như thế, “Cơ thể phản ứng là theo bản năng, vậy mà anh có thể khống chế, xem như anh lợi hại.” Cánh tay phải đang chảy máu.

“Từ trước đến nay tôi luôn vui vẻ chấp nhận những lời khen ngợi của tội phạm.”

Còng tay lạnh như băng dừng trên cổ tay, Phong Triển Nặc liếc nhìn nó một cái, không hề có phản kháng, một đầu khác của nó được mắc vào lan can trên sân thượng, hắn trấn định mỉm cười, “Trước khi có chứng cứ thì tôi vẫn chưa phải tội phạm, trừ phi anh tận mắt thấy tôi giết người.”

Hắn đang thử Feston, Feston không nhìn thấy hắn giết người, sẽ không thể quả quyết hắn chính là hung thủ, hai người bọn họ đều biết chuyện này, nhưng Feston cũng rất xác định hung thủ giết Adam William chính là người ở trước mặt, “Đừng nóng vội, tôi sẽ nhanh chóng biết cậu là ai, hiện tại tôi bắt cậu với lý do tình nghi cậu phạm tội mưu sát.”

Nhặt khẩu súng ở dưới đất lên, nhìn thấy thi thể còn nằm ở bên cạnh, mưa xối loãng máu tươi, hắn lấy ra bộ đàm, “Gọi tổng cục, mục tiêu đã tử vong, bảo nhân viên đội giám định đến đây trong vòng năm phút.”

“Làm sao có thể? Sếp, năm phút đồng hồ? Ngay cả chúa cũng đến không kịp!” Trong điện thoại truyền đến tiếng kêu sợ hãi của thành viên trong đội.

“Gần đây có một vụ án giết người vẫn đang điều tra vật chứng tại hiện trường, cách nơi này chỉ có một quảng trường, bảo bọn họ lái xe lại đây, năm phút đồng hồ là đủ rồi.” Giữa tiếng mưa gió ào ào, giọng điệu của Feston hoàn toàn quyết đoán.

Ngay cả các thành viên trong đội của hắn đang làm gì thì hắn cũng biết rõ ràng, thật sự không phải là người mà, các thành viên điều động chỉ viện ở tổng cục đều không còn lời nào để nói, bọn họ cùng lè lưỡi nhìn nhau, “Dạ, sếp!”

Nếu xử lý thi thể chậm trễ thì nước mưa sẽ xóa hết các manh mối ở phụ cận, mặc dù theo trực giác thì Feston cho rằng rất khó tìm ra chứng cứ hữu ích từ cái xác này, nhưng hắn vẫn đi đến phụ cận để tìm một cái bao rồi phủ lên thi thể, mưa rơi xuống tầm ni-lông trong suốt tạo ra những tiếng lách tách liên tục.

“Anh thì đứng ở nơi đó, còn tôi thì phải dầm mưa?” Tựa vào lan can, nhàn nhã như đang ngắm mưa, Phong Triễn Nặc lắc lắc còng tay.

“Đương nhiên không, tôi sẽ đến bên cạnh cậu.” Đi về phía Phong Triễn Nặc, Feston bắt đầu sờ soạng trên người của hắn, Phong Triễn Nặc nhếch môi, “Tôi có thể tố cáo anh đang xâm sỡ hay không?”

“Tùy cậu.” Feston không tin Phong Triễn Nặc chỉ là một sát thủ bình thường, sát thủ bình thường khi gặp phải cảnh này thì sẽ không bình tĩnh như vậy, xác định còng tay đã khóa chặt đối phương, hắn tiếp tục cẩn thận lục soát trên người của Phong Triễn Nặc. fynnz.wordpress.com

Hắn tìm được một cây kim đan vòng, ngoài ra không còn thứ gì khác, “Đừng hy vọng xa vời là có thể thoát thân, rơi vào tay của tôi thì không có ai có thể trốn thoát.” Hắn giơ lên cây kim đan vòng có thể dùng để mở khóa ở trước mặt Phong Triễn Nặc rồi ném xuống tòa nhà.

Khi Feston nói ra những lời này cũng không kiêu ngạo và đắc ý mà là hắn đang nói sự thật, cho nên hắn nói rất bình thường cũng không có uy hiếp, Phong Triễn Nặc nhìn cây kim đan vòng biến mất khỏi tầm mắt, “Khi nhìn thấy ảnh chụp thì tôi đã biết anh khác với đám cảnh sát mà tôi thường gặp.”

“Cậu cũng không phải tội phạm bình thường.” Bên dưới mái tóc đen ẩm ướt, đôi mắt sắc bén càng thêm sáng ngời, tựa như con chim ưng đang cần mồi.

“Cám ơn đã khen ngợi.” Phong Triễn Nặc đối diện với Feston, hai người đứng trong mưa, gió trên sân thượng làm tà áo ướt dầm bay phất phơ, bỗng nhiên một tiếng rầm rã vang lên.

Feston lập tức cảnh giác, nhưng cú dầm mang theo nước mưa đã đánh vào bên mặt, tầm mắt trở nên mơ hồ, khi hắn mở mắt ra thì Phong Triễn Nặc đã đứng bên ngoài rào chắn mà phát tay đối với hắn, đương nhiên còng tay đã được mở ra.

Ánh mắt của Feston lập tức trầm xuống, hắn sờ vào túi tiền của mình, “Cậu cầm lấy chìa khóa của tôi.”

“Ngay khi anh đang giao dịch với tôi.” Phong Triễn Nặc dường như không hề lo lắng Feston sẽ nổ súng bất cứ lúc nào, “Rất vui khi được làm quen với anh, đội trưởng Feston.”

Hắn dựa vào lan can rồi ngã ra sau, Feston lập tức xông lên, “Nơi này là tầng thứ mười tám!”

Người đang dựa vào lan can chậm rãi ngã xuống, khi ngã xuống thì bắt được một cái ba lô được treo dưới lan can, “Cám ơn đã quan tâm.” Nếu hắn biết Feston là ai, cũng biết đội đặc nhiệm của bọn họ ở trong này thì hắn làm sao lại không chuẩn bị trước?

Rơi vào giữa không trung, hắn thuần thục giật dây, trong ba lô lục đục một trận rồi bật ra một cái dù, Phong Triễn Nặc điều chỉnh cái dù cho ngay ngắn, di chuyển về hướng Bắc giữa cơn cuồng phong, trong thời tiết này mà nhảy dù là một chuyện vô cùng mạo hiểm, nhưng so với trực tiếp nhảy lầu thì vẫn còn hy vọng có thể chạm đất an toàn.

Hắn ở giữa không trung mỉm cười nhìn Feston, thật sự là một nụ cười xảo quyết, Feston dùng súng nhắm ngay Phong Triễn Nặc, mây đen ở phương xa dần dần tán đi, ánh mặt trời lại bắt đầu lộ ra dưới tầng mây, cuối cùng hắn cũng không bấm cò.

Phong Triễn Nặc biết không phải Feston không muốn nổ súng mà là vì ánh mặt trời buổi trưa gây trở ngại tầm mắt của hắn, làm cho hắn không thể nhắm bắn chuẩn xác.

Lấy ra một cặp mắt kính từ trong túi tiền, hắn ung dung đeo vào, không chế được phương hướng, trong tầm mắt là thân ảnh của một người đàn ông đang đứng trên sân thượng, cho dù quá xa không nhìn rõ thì hắn vẫn có thể cảm giác được ánh mắt tràn ngập lực lượng của đối phương.

Ánh mắt kia rất sâu, chủ nhân của chúng nó quả nhiên không bình thường.

“Bob, để một phòng cho tôi.” Trước khi rơi xuống hắn còn tranh thủ rút điện thoại ra, sau cơn mưa hết thấy mọi người trú mưa ở phụ cận đều lần lượt xuống đường để tiếp tục cuộc hành trình của mình, hắn cỡi ba lô rồi ném vào thùng rác ở một đường hẻm nhỏ, sau đó thản nhiên trà trộn vào đám người. fynnz.wordpress.com

Trên cánh tay có vết thương cho nên tốt nhất hẳn nên tìm một chỗ để né tránh cảnh sát điều tra, tiện thể khi đi ngang qua tiệm bán hotdog thì cầm lấy hộp sốt cà chua để thoa lên miệng vết thương, cảm giác hơi khó chịu nhưng hương cà chua đặc quánh có thể lưu lại ấn tượng khắc sâu cho người ta.

“Nhớ kỹ sốt cà chua dù sao vẫn tốt hơn nhớ kỹ cái này.” Đến nơi, hẳn chỉ vào mặt của mình, đứng trước bàn mà bày ra phần sốt cà chua được hẳn thoa lên da, “Mùi vị cũng không tệ.”

Hắn liếm liếm ngón tay, loại động tác thô thiển này khi xuất hiện trên người của hẳn lại không khiến người ta chán ghét, trên người ướt đầm, tóc tai bù xù, có lẽ bởi vì là hẳn cho nên bề ngoài cũng không tính là quá chật vật, ngược lại có một loại hấp dẫn rất độc đáo.

Hấp dẫn cái quái gì, tử thần thì khi nào cũng là tử thần, người đàn ông ước chừng hơn năm mươi tuổi đứng trước quầy lễ tân, được mọi người gọi là Bob, Bob không quên người thanh niên ở trước mặt hẳn là ai, vì vậy liền lắc đầu, “Muốn gì thì cứ nói với tôi, nè, đây là chìa khóa của cậu.” Hẳn vừa ném hạt đậu phộng vào trong miệng vừa đẩy chìa khóa có gắn thẻ phòng lên bàn.

“Cám ơn.” Phong Triển Nặc cầm lấy rồi đi lên lầu, phòng số 308, đi bằng thang bộ an toàn hơn thang máy, người đàn ông lớn tuổi tên Bob nhìn xung quanh, sau khi xác định không có người khác thì mới kêu Phong Triển Nặc, “Vết thương của cậu thế nào?”

“Vẫn chưa thể chết được.” Không hề quay đầu lại, Phong Triển Nặc đi lên lầu hai, giọng điệu thản nhiên khiến người ta không thể tin tưởng hẳn vừa mới giết một người, lại còn chạm trán với cả FBI.

Nghĩ đến FBI có thể sẽ phái người truy đuổi, trong đầu của Phong Triển Nặc liền hé ra một gương mặt, Feston Kada có một đôi mắt khiến người ta gặp qua là sẽ nhớ mãi, cái loại ánh mắt đó đặc biệt làm cho hẳn có cảm giác nguy hiểm.

Trực giác của sát thủ rất sâu sắc, chỉ mười lăm phút sau thì có một người đàn ông xuất hiện trước mặt Bob, ở sau lưng hẳn còn có hơn chục người, đều mặc đồng phục của FBI, trên ngực mặc áo chống đạn, cầm lấy một tờ giấy đặt trước mặt Bob, “Đây là lệnh lục soát.”

.....

P/S: ờ, không nguy hiểm sao được, anh Phê lần đầu tiên gặp bạn Nặc là đã nhắm trúng đích rồi, xác định em là của anh rồi, nhưng em vẫn cáo già lắm, dễ gì để anh bắt được :>

À nói luôn, bạn Nặc có ko ít tình nhân, nhưng bạn chưa bao giờ làm thụ hết nhé, chỉ làm công thôi :>, với đàn ông hay đàn bà đều như thế, ngoại trừ khi gặp anh Phê thì bạn ấy mới chịu *ngoan ngoan* xuống nước thôi. Cho nên...bạn ấy vẫn là xử nam =)).

Ta gọi là anh Phê vì quen mồm =)), thay vì là Fê thì cứ Phê cho dễ viết :>.

3. Chương 3: Thân Phận Thần Bí

Chưa kịp cho Bob có thời gian phản ứng thì đám người đã tách ra rồi bắt đầu lục soát các phòng trong cái khách sạn nhỏ này, ngay cả vách tường dán giấy đã ố vàng cũng bị kiểm tra cẩn thận, Bob chú ý thấy bọn họ đang tìm kiếm các dấu vết rồi thử với phản ứng máu.

“Các anh dọa khách của tôi chạy hết! Tôi phải khiếu nại các anh! Các anh phải bồi thường tổn thất cho tôi!” Vô đậu phộng rơi đầy đất, hẳn phần nộ rống to nhưng không ai bận tâm đến hẳn.

Đây là một tòa nhà cũ kỹ được cải tạo thành khách sạn nhỏ, Bob là người quản lý cũng là người phụ trách quầy tiếp tân, ngoại trừ nhân viên vệ sinh đúng giờ đến quét dọn thì hiện tại nhân viên trong khách sạn chỉ có một mình hẳn, đáng người không cao không lùn, không hề có bất cứ cảm giác uy hiếp nào, thấy nơi này bị bao vây, trước cửa sau cửa đều có người canh gác, hẳn đỏ mặt, miệng không ngừng mắng chửi.

Ngay khi Bob tức giận mắng chửi thì Feston Kada đã lên đến lầu ba, ra hiệu cho cấp dưới, đám người tản ra rồi nhanh chóng chia thành hai bên, một tiếng nổ lớn, cửa bị đá văng.

Khi người đàn ông cầm súng xuất hiện trước cửa thì Phong Triển Nặc đang nằm trên giường lại chậm chạp ngồi dậy, hắn vừa tắm xong, cánh tay bị vết đạn sượt da đã được băng bó cẩn thận, phần đuôi được cột lại rất gọn gàng, mặc quần ngủ rộng thùng thình có hoa văn sọc dọc, nửa thân trên cởi trần.

Hắn giống một người mẫu, cơ bắp phập phồng rõ ràng, trong ánh sáng mờ ảo có thể nói là rất hấp dẫn, nhưng những vết sẹo rải rác khắp nơi lại phá hủy vẻ mỹ cảm, nhưng đồng thời làm cho thân hình thon gầy của hắn tăng thêm không ít vẻ nam tính.

“Hi.” Hắn vẫy tay chào người đàn ông ở trước cửa, bộ dáng vẫn còn buồn ngủ, “Đuổi theo nhanh như vậy à, xem ra anh thật sự quyến luyến tôi.” Như cười như không, hắn than thở một câu, thậm chí còn ngáp một cái.

Có ít nhất sáu khẩu súng đang chĩa vào hắn, đây là lần đầu tiên mà các thành viên trong đội đặc nhiệm đứng sau lưng Feston gặp phải người bị tình nghi như vậy, sau lưng có người nhìn không được mà thấp giọng hỏi một câu, “Sếp, có đúng không vậy?”

Đây không giống như tới bắt tội phạm mà càng giống như đi bắt gian, nhưng trên giường chỉ có một người, bọn họ âm thầm nghi ngờ người này rốt cục có lai lịch như thế nào lại làm cho đội trưởng Kada sáng suốt oai nghiêm của bọn họ lại huy động nhân sự ồ ạt như vậy, vài đặc vụ nhìn không được mà âm thầm nghi hoặc.

Hơn mười phút trước, bọn họ nhận được tin tức Adam William đã chết, khi nhân viên khám nghiệm tiến đến sân thượng của tòa nhà trong vòng năm phút thì lại nhìn thấy đội trưởng Kada có danh xưng là Caesar với tiếng tăm lừng lẫy trong cục điều tra liên bang của bọn họ đang đứng trầm tư ở nơi đó. (Caesar là một lãnh tụ quân sự và chính trị của La Mã và là một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử thế giới.)

Thi thể và hiện trường được bảo vệ rất tốt, nhưng người bị tình nghi lại biến mất, có bản lĩnh trốn thoát khỏi tay của đội trưởng bọn họ, đây là chuyện chưa từng xảy ra trước đó, các thành viên được điều động chỉ viện ở gần khu vực này khi đến hiện trường đều ngỡ ngàng không dám tin.

Trong vài phút đồng hồ bọn họ nhận được lệnh lục soát, lại chạy xe đến nơi này, bọn họ đều cảm thấy kỳ lạ vì sao đội trưởng của bọn họ biết kẻ tình nghi trốn ở đây.

“Xoay người lại, đặt tay lên tường.” Đi vào phòng, lời nói của Feston Kada tựa như một quả cầu sắt, không hề cho người ta có cơ hội dấn xép.

“Có thể để tôi mặc quần áo vào được không?” Phong Triển Nặc uể oải bẻ thất lưng, hắn đã sớm nghe thấy tiếng kêu to của Bob nhưng lại không rời đi vì hắn muốn biết một chuyện.

Hắn lôi ra một cái áo sơ mi từ trong đồng quần áo, nhìn thấy sốt cà chua trên bề mặt thì liền ném trở lại, cứ như vậy mà trần trụi đứng ở mép giường, bởi vì rõ ràng trên người của hắn không mang theo vũ khí, các thành viên khác cảnh giác đứng ngoài cửa, căn phòng không lớn, người nhiều quá thì sẽ bất lợi. fynnz.wordpress.com

“Làm sao anh tìm được tôi?” Hắn khoanh hai tay, vẻ mặt vô cùng hứng thú, sâu bên trong đôi mắt có một chút sắc bén, tựa như nhũ băng.

Nhưng hắn vẫn bày ra bộ dáng rất ôn hòa, mái tóc màu trà hỗn độn, thoát nhìn rất mềm mại khiến người ta muốn đưa tay sờ vuốt, Feston Kada đề đầu của hắn rồi áp hắn vào sát tường, sau đó lấy ra còng tay, “Khi cậu trộm chìa khóa của tôi thì cậu không phát hiện tôi đã bỏ thiết bị theo dõi vào túi tiền của cậu hay sao?”

Hắn nói như vậy ở sau lưng Phong Triển Nặc, nhìn không thấy vẻ mặt nhưng trong đầu của Phong Triển Nặc lại hiện lên bộ dáng cười lạnh của đối phương, Feston Kada, quả nhiên không thể khinh thường người này, là kỳ phùng địch thủ hay vẫn là kém một bậc thì phải xem vào hiện tại –

“Phải người đi điều tra tên quản lý của khách sạn.” Một câu của Feston tạm dừng mọi kế hoạch của Phong Triển Nặc, Bob....

Phụ trách điều động nhân viên – Derek nghe ra điều gì đó, “Sếp cảm thấy tên quản lý kia có gì tình nghi hay sao?”

“Tiếng kêu to ở dưới lầu rất rõ ràng, vì sao cậu còn không chịu đi?” Gõ lên vách tường, Feston rõ ràng có thể nhìn ra là Bob cố ý mật báo, còng tay sắp sửa tra vào cổ tay của Phong Triển Nặc, bắt chợt Phong Triển Nặc thúc khuỷu tay ra sau.

Feston lập tức nổ súng bắn trúng khung cửa sổ, dường như đã tính toán trước góc độ, con mồi xảo quyết của hắn đang vọt vào các thành viên trong đội, hắn không thể không lo lắng đến việc bắn trúng cấp dưới của mình, ngay trong lúc đó, Phong Triển Nặc lặn về phía đầu giường rồi rút ra khẩu súng đặt bên dưới gối.

Không ai có thể miêu tả lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy một tiếng súng nổ, đầu tiên là bóng đèn phụt tắt, tiếp theo là vài tiếng kêu rên, người té xuống đất không thể đứng lên, có người ngất, có người bị đánh trúng ***g ngực đau đớn, chỉ có thể quỳ rạp xuống đất mà không thể nhúc nhích.

Bọn họ đều mặc áo chống đạn, viên đạn không bắn trúng tim, tất nhiên không thể chết nhưng tốc độ của viên đạn tựa như một viên đá cực lớn đột nhiên ập đến, nhịp tim đập thành thịch, trước mắt tối om, chờ đến khi mở to mắt thì chỉ nhìn thấy hai bóng người đối lập trong bóng tối.

“Rốt cục cậu là ai?” Giọng nói này là của đội trưởng bọn họ, Derek khó khăn hít vào một hơi, không rõ là loại súng gì mà lại có uy lực lớn như vậy.

“Ngay cả tôi là ai mà cũng không biết thì bám riết lấy tôi làm gì, anh không sợ sau khi tôi trốn thoát thì sẽ tìm đến nhà anh để gây rắc rối hay sao?” Khác với giọng điệu lưỡi biếng và ôn hòa mới vừa rồi, Derek bắt đầu hoài nghi có phải đó là người đàn ông mà mình mới thấy hay không.

Đây là giọng nói vô cùng lạnh lùng, tuy rằng mang theo ý cười nhưng bên trong ngữ điệu dịu dàng chính là một loại uy hiếp đầy sát khí.

“Chỉ cần cậu dám thì tôi sẽ chờ, cậu có thể thử.” Giọng nói của Feston rất kiên quyết, nhẹ nhàng thản nhiên làm cho lòng bàn tay của Derek toát mồ hôi, đám cấp dưới như bọn họ cũng không muốn bị chết chung.

“Rất thú vị, thật sự rất thú vị.” Phong Triển Nặc nhẹ nhàng cầm súng, tựa như nó là một món đồ chơi của hắn, ánh mắt của Feston không nhìn nó mà chỉ cố định trên người của Phong Triển Nặc, hòng súng của hai người chĩa vào nhau, trong bóng đêm chỉ có bóng đèn bị bắn nát đang đong đưa, tiếng dây xích phát ra âm thanh ken két.

Bất luận là ai nổ súng trước, trừ phi có thể nắm chắc một phát trí mạng, nếu không sẽ rất khó an toàn mà trở ra.

Ngay trước cửa, mọi người đều không dám nhúc nhích, cho dù có khí lực cũng không dám đứng lên, bất cứ một chút động tĩnh nào cũng đều có thể ảnh hưởng đến đội trưởng của bọn họ, theo vừa rồi có thể nhận ra người đàn ông có thân phận bất minh này lại có kỹ thuật xạ kích thuộc hạng đệ nhất.

Feston Kada mặc áo chống đạn còn Phong Triển Nặc lại bán ***, thoạt nhìn là hắn bị thất thế, nhưng đối với hắn mà nói thì điểm trí mạng không chỉ có ở trái tim.

Trong phòng và ngoài phòng đều rất im ắng, bỗng nhiên một tiếng gõ cửa đột ngột phá nát mọi động tĩnh, không khí bị áp lực vì khẩn trương tựa như một quả bom bị tháo chốt, đùng – một tiếng súng vang lên.

“Sếp!” Derek cùng đồng nghiệp lập tức đứng lên, đùng đùng hai tiếng, có cái gì đó bắn lên vách tường, người phụ nữ ngoài cửa bị người đàn ông đột nhiên lao ra nắm lấy cánh tay, “Đi.”

Phong Triển Nặc kéo tay cô ta chạy xuống lầu, cấp dưới của Feston hỗn loạn định đuổi theo thì bị hắn kêu lại, “Đừng đuổi theo!”

“Sếp?” Vì sao lại không đuổi theo?

“Các cậu không phải đối thủ của hắn, muốn chết hay sao mà đòi đuổi theo?” Chưa bao giờ đã kích thẳng thần đội viên của mình như vậy, vẻ mặt của Feston vô cùng nghiêm túc, thậm chí có một chút âm trầm, hắn nắm lấy cổ tay đang run lên, “Lần này chúng ta đã cứu phải một con cá lớn—”

Ánh mắt như lôi đình sấm sét nhìn chăm chú bên ngoài cửa, cuối hành lang đã sớm mất tích bóng người, đây là lần đầu tiên các thành viên trong đội đặc nhiệm nghe thấy đội trưởng của bọn họ nói như vậy, không biết con cá lớn này rốt cục lớn thế nào cũng như có lai lịch ra sao.

Giờ phút này không ai ngờ đến một vụ giao dịch vũ khí đạn dược, một trùm buôn bán vũ khí bị giết chết đã dẫn ra một người sẽ làm cho đội đặc nhiệm của bọn họ thiếu chút nữa bị giải tán, Feston Kada cũng không ngờ vào một ngày trong tương lai hắn sẽ cùng một tên tội phạm làm bạn.

Cục điều tra liên bang Mỹ, tên gọi tắt là FBI, đồng thời cũng có nghĩa là trung thành Fidelity, dũng cảm Bravery và chính trực Integrity, đây chính là khẩu hiệu của FBI, chức năng là điều tra các hành vi phạm tội trái với pháp luật liên bang, có quyền ưu tiên xử lý đối với rất nhiều vụ án.

Năm 1995, mặt dưới của sự hòa bình mà công dân nhìn thấy chính là đủ loại tội phạm bạo lực như các khối u ác tính cứ tiếp tục sinh sôi nảy nở, FBI đã xử lý rất nhiều vụ án, trong đó không hề thiếu các vụ án đặc biệt, khi phân chia cấp bậc để xử lý thì những vụ án này đều được dán nhãn S.

Bởi vì có những vụ án đặc biệt cho nên đội đặc nhiệm cũng được thành lập, những thành viên trong đội đặc nhiệm ST đều là các tinh anh được chọn lựa từ trung tâm huấn luyện cảnh sát liên bang tại Quantico, Virginia, nhưng đội đặc nhiệm ST cũng không cần những nhân viên non nớt thiếu kinh nghiệm, cho nên mỗi thành viên đều là những người đã phụ trách các vụ bạo lực, buôn bán thuốc phiện, thậm chí đã từng đảm đương nhiệm vụ gián điệp, sau khi tích lũy vài năm kinh nghiệm thì mới được chọn vào đội, hợp thành một đội đặc nhiệm ST vô cùng thần bí trong FBI.

Đội trưởng đội đặc nhiệm chính là Feston Kada.

Một đội đặc nhiệm như vậy mà lần đầu tiên gặp mặt thì hắn lại bị kẻ tình nghi kêu ra được danh tính, từ điểm đó Feston có thể khẳng định đối thủ không phải một người bình thường.

Từ New York đến Chicago, Feston luôn đi theo các vụ án, ở nơi nào đối với hắn đều không có gì khác nhau, chẳng vạng bảy giờ mười lăm phút, trong tòa nhà của FBI còn có không ít người vẫn đang bận rộn, một bản báo cáo được Derek mang đến, đi theo sau Derek là Jonathan rất có kinh nghiệm trong việc xử lý các vụ bạo lực.

“Sếp nổi danh là một tay súng thiện xạ, thế mà cái tên kia có thể toàn thân trở ra, chẳng qua khi nhìn thấy số liệu này thì...” Jonathan lắc đầu cười khổ.

“Tôi cũng không biết nên nói thế nào cho phải, đám người trong phòng xét nghiệm đều sắp lột cả tròng mắt ra ngoài kia kìa.” Chỉ vào bảng phân tích số liệu, Derek âm thầm lú lười, hắn xoa xoa ngực của mình, “Nếu không phải sếp gọi chúng ta lại thì chúng ta đều đã đi gặp Chúa mất rồi!”

Không ngờ người đàn ông kia lại có khả năng như vậy, nhìn thấy bảng số liệu, các thành viên khác đều lập tức xúm lại.

Chiều hôm nay trong cái khách sạn kia, bọn họ không bắt được kẻ tình nghi nhưng lại phát hiện trên tường có hai vết đạn, dưới đất còn có hai vỏ đạn, trải qua tính toán đo lường, lực bắn cùng với tốc độ đều là đối xứng, đội trưởng của bọn họ không bị thương, dưới đất cũng không có vết máu....

Đáp án chỉ có một, hai người cùng lúc nổ súng, hai viên đạn ngược chiều với nhau, lại vừa khớp góc độ mà tạo thành bắn ngược, không ai trúng đạn, viên đạn bị bay ngược bắn trúng vào vách tường, nói thì đơn giản nhưng nếu không có kinh nghiệm tương đương nhau cùng với năng lực khủng khiếp thì e rằng người khác ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Mà người đàn ông kia lại làm được.

“Kỹ thuật xạ kích như vậy.....quả thật không phải là người mà!” Xem xong bảng phân tích đường bay của viên đạn, nghĩ đến buổi chiều có thể gặp nguy hiểm như thế nào thì rất nhiều người đều không thể tin tưởng.

.....

P/S: em vừa đến khách sạn, chỉ kịp tắm rửa, mới mặc cái quần đùi chưa kịp mặc áo mà anh đã dí lên tận phòng :>

4. Chương 4: U Linh

Lúc này mọi người đều hiểu câu phải một con cá lớn theo như lời của Feston là ý gì.

Mọi người đều biết Feston lợi hại, nhưng một người đàn ông với lai lịch bất minh lại có kỹ thuật xạ kích kỳ diệu như vậy thì thật sự khiến mọi người cảm thấy sợ hãi, do đó rút ra kết luận người đàn ông kia rất có thể là một sát thủ chuyên nghiệp đã được trải qua huấn luyện và đào tạo. Bất quá nhắc đến kỹ thuật xạ kích—

“Đời này tôi không bao giờ hy vọng có chuyện như thế.”

“Tên kia không đơn giản, mà kỹ thuật xạ kích của sếp cũng quá thần sầu! Đến ngày nào thì tôi mới có được khả năng đó đây trời...”

Mấy người nháo nhào tán thưởng, cái này tuyệt đối không phải vượt mong ngựa mà xuất phát từ sự bội phục tận đáy lòng, được mệnh danh là Caesar, Feston Kada khi huấn luyện tại đội hải quân lục chiến Hoa Kỳ từng có biệt hiệu là quỷ giáo, cho dù là kỹ thuật xạ kích hay các kỹ năng chiến đấu thì hắn vẫn là hình mẫu cho toàn đội.

Nhưng trong đội không cần một anh hùng cá biệt, cái gì cũng xuất sắc, thăng quan tiến chức mà không dựa vào ăn hối lộ, hiện tại lại dẫn dắt đội viên giải quyết án kiện, có người nghe đồn đó là vì Feston không dễ ở chung, ngoại trừ đàm mê công việc thì hắn là một kẻ có khả năng tự kiểm chế một cách điên cuồng.

Hắn chỉ muốn giải quyết các vụ án, còn thượng cấp lại luôn có đủ loại bần khoản, không thể bảo hắn buông tay một vụ án nào đó, người như vậy đương nhiên có quan hệ không tốt với cấp trên, nghĩ như vậy thì không ít người vì thế mà cảm thấy tiếc nuối.

“Nói tầm phào làm gì, không bằng lúc này đi điều tra manh mối thì hơn.” Đường như không bận tâm đến những lời sùng bái của cấp dưới, Feston mở ra máy tính, ngay khi hắn bắt đầu gõ bàn phím thì xung quanh lập tức im lặng.

Người nào cẩn thận sẽ phát hiện tuy rằng hắn không hòa đồng cùng các thành viên trong đội nhưng càng là như vậy thì càng có uy quyền của một người sếp, là một người lãnh đạo thì cũng không phải gần gũi bình dị thì có thể dẫn dắt tốt cấp dưới của mình.

Feston Kada là một người đặc biệt, cấp trên có không ít người nhận ra điều này, đưa hắn đến vị trí đội trưởng của đội đặc nhiệm ST, phía sau đội đặc nhiệm này có không ít tin tức mà ngay cả bọn họ cũng không thể nắm rõ.

Nhân vật trung tâm của đội đặc nhiệm đương nhiên là Feston Kada, Derek và Jonathan là trợ thủ đắc lực của hắn, nhìn thấy sếp của bọn họ bắt đầu làm việc thì bọn họ đều đá mắt nhìn nhau, sau đó làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ rồi nhận lệnh mà ngồi xuống chỉnh lý lại các tư liệu sắp tới cần phải sưu tập. Khi đi ngang qua bàn làm việc của Feston thì Jonathan đồng thời liếc mắt nhìn một cái.

“Sếp, đây là...” Hắn âm thầm hít sâu một hơi.

Con trỏ màu trắng chỉ vào một trang màu đen, trên đầu trang có một con dấu màu đỏ sậm biểu thị đây là tư liệu thuộc loại cơ mật rất cao, là đội trưởng đội đặc nhiệm, Feston có rất nhiều quyền hạn để xem xét đại đa số hồ sơ bị niêm phong, nhưng hiện tại nhìn thấy màu sắc của trang web cùng với con dấu kia thì rõ ràng đang chứng tỏ đây là vượt quá quyền hạn.

Jonathan không biết Feston làm sao có được mật mã, chỉ nhìn thấy người đàn ông ngồi ở bàn làm việc đột nhiên nhìn chằm chằm vào màn hình, các thành viên khác vẫn đang chú ý từng động tĩnh bên đây đều lén lút nhìn sang.

“Ai trong các cậu điều tra thân phận của người kia?” Đột nhiên nghe thấy Feston đặt câu hỏi, ***g ngược bọn họ đều nhảy dựng lên, “Vì sao sếp biết bọn em đang điều tra?”

“Các cậu có tâm tư gì chẳng lẽ tôi còn không biết hay sao, nói đi, đã điều tra được cái gì?” Vung tay lên, Feston không đóng lại trang web mà chỉ xoay tròn ghế để che khuất màn hình, ắt hẳn là hẳn đã có đáp án, bên dưới mái tóc đen dầm mưa lộ ra một đôi mắt sáng ngời có một loại lực lượng khiến người ta sợ hãi.

Đại khái chính là kính sợ, trước kia các thành viên trong đội ở các bộ phận khác, bọn họ đã gặp qua đủ loại vụ án có tình tiết phức tạp, thế nhưng hiện tại có không ít người không dám nhìn thẳng vào mắt của sếp bọn họ, “....Tuy rằng sếp không nói nhưng bọn em đều muốn biết người kia là ai cho nên vừa quay về thì liền bắt đầu điều tra.”

“Nhưng theo hiện trường ở trên sân thượng thì bọn em không tìm được bất kỳ manh mối gì.” Jonathan suy nghĩ một chút, “Không có tàn thuốc cũng không có sợi tóc lưu lại, còn hung khí thì chỉ có khẩu USP, phía trên lại không có vân tay, từ điểm đó suy ra hẳn rất có thể là một sát thủ chuyên nghiệp được thuê để giết người.”fynnz.wordpress.com

“Còn em điều tra từ hồ sơ ở phòng xuất nhập cảnh thì có vài nhân vật được liệt vào diện tình nghi.” Derek tiếp lời, “Jonathan có hiểu biết đối với các băng nhóm xã hội đen, em và cậu ta đã xác nhận bên trong danh sách tình nghi đó không có người mà chúng ta muốn tìm, chúng ta hoàn toàn không có bất cứ manh mối nào về hung thủ đã giết Adam William.”

Không có dấu vết, không có tóc hoặc lông, không có vân tay, cũng không có ADN, không có bất cứ cái gì cả.

Feston nghe xong, dường như cũng không cảm thấy bất ngờ, hẳn thậm chí còn mỉm cười, một nụ cười khùng bố, “Hẳn là U Linh.” Feston quay đầu nhìn màn hình, ánh sáng trên màn hình phản chiếu màu xanh đậm u ám lên mặt của hắn.

“Cái gì?” Những người khác nghe không hiểu, hai từ U Linh xuất phát từ miệng của Feston thật sự làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ.

Click, con trỏ chuột chĩa vào công cụ phóng to, một bức hình chỉ có bóng dáng xuất hiện trước mặt bọn họ, “Hẳn chính là người mà chúng ta muốn tìm, mấy vụ trọng án xảy ra vài năm gần đây trong và ngoài nước, các chính khách bị ám sát, tôi tin tưởng người ra tay đều là cùng một người, sát thủ đều đã mai danh ẩn tích, nhưng những người khác còn có thể tìm được dấu vết, chỉ có người này—”

Một cái bóng màu đen không nhìn thấy mặt mũi, “Người này tựa như u hồn.”

Không ai nhìn thấy cũng không có tên, dường như không ai biết đến sự tồn tại của hắn, chỉ có thể dựa theo mấy vụ ám sát kỳ lạ mà phân tích suy luận có một người như vậy, một siêu sát thủ hạng nhất quốc tế.

Hắn không để lại bất cứ hồ sơ tài liệu gì, tựa như trên thế giới không có người này.

“...Cho nên gọi hắn là U Linh?” Jonathan nhìn chằm chằm cái bóng trên màn hình, trên bộ dáng mờ ảo đó còn có một dấu chấm hỏi to đùng.

“Nhưng lần này chẳng phải hẳn đã đụng phải sếp hay sao, chúng ta cũng đều nhìn thấy bộ dáng của hắn.” Derek tỏ vẻ hoài nghi, “Hẳn thật sự lợi hại như vậy hay sao?”

Nếu hẳn thật sự là U Linh thì muốn bắt hắn e rằng không phải chuyện dễ.

Feston hạ lệnh, toàn bộ thành viên đội đặc nhiệm đều tập trung điều tra theo hai hướng manh mối, một là tung tích của U Linh, tìm ra người phụ nữ xuất hiện trong khách sạn hồi chiều là ai, hai là điều tra những người có quan hệ với Adam William.

Các thành viên rốt cục làm đến khi tan ca, trong văn phòng chỉ còn lại một người, đối mặt với cảnh đêm ngoài cửa sổ, Feston tháo lỏng cà vạt, hẳn thở ra một hơi nhưng ánh mắt không hề có dấu hiệu thả lỏng, nhìn chằm chằm cửa kính trong suốt, phía trên tựa hồ hiện ra một khuôn mặt đang mỉm cười nhìn hắn trong ánh đèn nê-ông.

Nụ cười vừa lễ phép lại vừa xảo quyệt....

Người kia không hề đơn giản.

Một người như vậy sẽ vì bảo đảm tánh mạng dưới sự truy kích của FBI mà đào tẩu hay sao?

“Cậu có phải là người hay không? Ngay cả anh ấy mà cậu cũng giết! Cậu là quỷ dữ!”

Khi Feston Kada đang thu dọn vài thứ để chuẩn bị tan ca thì cùng lúc đó ở trong khách sạn cũ nát của Bob, trong một gian phòng khác có một đôi nam nữ đang ngồi đối mặt với nhau.

Tình cảnh cũng không kiêu diễm, mặc dù Phong Triễn Nặc là loại người có thể chấp nhận cả nam lẫn nữ, nhưng hắn không hề có một chút dục vọng nào đối với người phụ nữ ở trước mặt, bọn họ có lẽ nên xem như tình địch, “Người trả tiền tôi để giết hẳn chính là cô, chỉ trích tôi cũng là cô, Lilith, tôi không rảnh cùng cô nói chuyện phiếm.”

Hắn đáp lại một cách lãnh đạm, mặc một bộ âu phục hàng hiệu không biết lấy được từ nơi nào, chải chuốt sạch sẽ, bỗng nhiên thay hình đổi dạng thành một công tử nhà giàu, không hề giống một sát thủ, tựa như một người mẫu trang bìa của tạp chí thời trang.

Người phụ nữ ngồi ở mép giường nhìn hắn chằm chằm, khóc lóc một cách điên cuồng, “Cậu lừa anh ấy! Tôi muốn anh ấy thấy rõ con người thật của cậu nhưng mà anh ấy không tin! Noy – cậu là đồ giả nhân giả nghĩa!”

“Chưa bao giờ tôi bảo mình là người tốt, hẳn nói yêu tôi, tôi chấp nhận, cô trả tiền để tôi giết người, tôi cũng chấp nhận, cô không biết như vậy xem như tôi là một người không tệ bạc hay sao?” Biện giải cho mình một cách vô tội, Phong Triễn Nặc nắm lấy bả vai của cô ta, “Đây là do cô tự quyết định Lilith, đừng trách bất luận kẻ nào, hẳn đã chết, còn cô thì có thể bắt đầu lại một lần nữa.”

“Bắt đầu lại một lần nữa? Một sát thủ như cậu mà khuyên tôi bắt đầu lại một lần nữa?” Khuôn mặt trang điểm bị nước mắt làm nhòe nhoẹt, Lilith vừa khóc vừa cười, “Lúc trước tôi không nên để cho anh ấy thấy cậu, cậu là tử thần, cậu vĩnh viễn là tử thần....Cô nhi viện của chúng ta bị thiêu rụi là vì cậu, cậu lại giết Adam, anh ấy yêu cậu mà!”

“Tôi không phủ nhận, nhưng như thế thì đã sao? Tôi giết hẳn, nhưng mà tôi cũng yêu hẳn, cô không rõ đâu.” Trong đôi mắt màu xanh biển không thể nhìn thấy nỗi đau khi người yêu chết mà chỉ thấy thỏa mãn, Phong Triễn Nặc ngồi đối diện nói ra những lời này tựa như bất đắc dĩ khiến Lilith không khỏi run rẩy mà đứng lên, “Yêu?”

Cô ta lắc đầu, trợn to hai mắt mà nhìn hắn chằm chằm, “Cậu không xứng! Cậu là hung thủ giết người! Cậu không hiểu tình yêu, cậu căn bản không biết cái gì gọi là yêu!”

Lilith và Noy quen nhau khi ở trong cô nhi viện, năm đó cô nhi viện bị hỏa thiêu, không ít người bị chết cháy, sau đó Noy mất tích, đến khi cô ta gặp lại hắn là trong một quán bar, cô ta là vũ nữ quán bar, còn hẳn quả thật đã thay đổi thành một người khác, ở dưới đáy mắt của hắn thường xuyên có thể nhìn thấy một loại ánh sáng lạnh, cho dù khi hắn mỉm cười cũng là như thế.

Tình nhân của Lilith là trùm buôn bán vũ khí độc quyền của địa phương – Adam William, khiến nàng bất ngờ chính là Adam lại thích Noy, cô ta không dám nói với hắn là hắn đang yêu một tử thần, sợ Adam bởi vì vậy mà càng thêm cuồng nhiệt bởi vì Adam có sở thích đối với những chuyện nguy hiểm, hẳn cũng có thể lợi dụng Noy để giết người, sau này hai người bọn họ sẽ càng thêm thân mật khăng khít.

Cho nên cô ta âm thầm trả tiền để Noy ám sát Adam, sau đó báo trước với Adam chuyện này, cô ta muốn Noy chết, nhưng đáng tiếc người chết lại là Adam....người đàn bà ngu ngốc, cũng là vì cô ta quá lụy tình.

Phong Triễn Nặc dùng ánh mắt thương hại mà nhìn cô ta, “Hắn không tốt như cô tưởng đâu, hẳn yêu đàn ông, hẳn chỉ lợi dụng tình cảm của cô để nguy trang vẻ ngoài cho mình, cô còn không hiểu điều đó hay sao?”

“Cho dù là như vậy thì tôi cũng không cần cậu cứu vớt tôi! Cậu nên xuống địa ngục! Cái tên ác quỷ này!” Năm tháng có thể thay đổi con người, ít nhất có thể làm cho một cô gái biến thành một người phụ nữ điên cuồng vì tình yêu, Lilith vừa hét to vừa nhào về phía hắn, ngay lúc này cô ta bị một đôi tay giữ chặt lại.

“Cậu nể tình mà để cô ta quậy đến khi nào? Mấy người muốn bị cảnh sát đến bắt hay sao?” Bob lôi Lilith đi, Phong Triễn Nặc nghe thấy Bob thấp tiếng quát mắng, hẳn làm ra tư thế suýt giọng, “Cô muốn vào sở

cảnh sát hay sao, Lilith?”

“Không cần chờ cảnh sát đến bắt cậu, cậu sẽ nhanh chóng đi gặp Chúa.” Lilith bị Bob nắm chặt cánh tay không thể nhúc nhích mà chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi cười lạnh.

“Vì cái gì mà cậu cứ bảo vệ người đàn bà ngu ngốc này?” Ném cô ta xuống đất, Bob lớn tiếng nói, Noy thật sự dễ dàng khiến người ta hiểu lầm.

“Có lẽ bởi vì tôi chưa từng bảo vệ bất luận kẻ nào.” Phong Triển Nặc ngó đầu nhìn xuống đất, bên ngoài cửa sổ vẫn có cảnh sát canh gác, chắc là FBI ra lệnh cho cục cảnh sát giám sát nơi này, “Bob, xem như anh bị tôi liên lụy.” Giọng điệu của hắn nghe như thể có một chút vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Sau này sẽ tính sổ với cậu.” Bob kỳ thật cũng không bận tâm lắm.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân xuất hiện trước cửa, “Đáng tiếc món nợ của chúng ta không thể đợi sau này mới tính sổ, U Linh—” Họng súng theo khe cửa vọt vào.

Feston bắt ngờ xuất hiện.

.....

P/S: Thấy bác Phê mới giống u linh, lần nào cũng bất thành linh xuất hiện :->

5. Chương 5: Xã Hội Đen Trả Thù

Cánh cửa chậm rãi mở ra, người đàn ông đứng trước cửa chỉ đến một mình, phía sau không có người khác, Phong Triển Nặc không ngờ đối phương lại một lần nữa tìm đến đây, hắn có thể chắc chắn lần này trên người không có bất cứ thiết bị theo dõi nào, đây là lần đầu tiên hắn bị một người dùng súng chia vào thân ba lần trong cùng một ngày.

Khi Bob lên lầu thì Feston đi ra, trước khi tan ca hắn đã nhìn vào cửa sổ mà nghĩ đến U Linh, trong lòng bỗng nhiên có một loại suy nghĩ, sự thật chứng minh suy đoán của hắn là chính xác, “Con môi xảo quyệt đều biết lẩn trốn nguy hiểm, có câu nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.”

“Những lời này là ai nói, hóa ra cũng không chính xác cho lắm.” Từ trên ghế đứng lên, Phong Triển Nặc đứng chính giữa phòng, hắn hấp dẫn hết thấy lực chú ý của Feston, hiển nhiên Feston căn bản không cần bất cứ ai khác, Bob túm lấy Lilith rồi lui sang bên cạnh.

“Lúc ấy tôi nói muốn điều tra tên quản lý, biết người tên là Bob này có thể sẽ bị bắt, cậu cũng từng có một chút do dự, nhưng tiếp theo vẫn hành động, chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất cậu không bận tâm đến sống chết của anh ta, thứ hai cậu cố ý muốn tôi tưởng rằng cậu không có quan hệ với anh ta, điều này càng chứng minh hai người quả thật quen biết nhau, hơn nữa không riêng gì là quen biết bình thường.”

Phân tích kỹ lưỡng, ngay cả một chi tiết nhỏ nhất cũng không bỏ sót, Feston cầm súng bước vào phòng, U Linh ở trước mặt bị liệt vào sổ đen của nhiều quốc gia nhưng cho đến nay vẫn không bị truy nã, ngoại trừ không biết mặt mũi của hắn, mà còn là vì hắn có thể phục vụ cho các chính khách quốc gia, hắn là một món vũ khí bằng da bằng thịt.

“Thật xuất sắc, không hổ là lãnh đạo của đội đặc nhiệm ST, đội trưởng Feston Kada với danh xưng Caesar.” Phong Triển Nặc vỗ tay, Julius Caesar, ông vua không ngai, danh hiệu này hoàn toàn khái quát con người cùng với địa vị của Feston Kada trong FBI.

“Đáng tiếc danh hiệu U Linh không quá thích hợp đối với cậu.” Feston dùng súng chia vào Phong Triển Nặc, ra hiệu cho hắn áp sát tường, lời này là đang chế nhạo hắn bị phát hiện hành tung, lại một lần nữa dùng trong tay của Feston.

Phong Triển Nặc mỉm cười một cách khó hiểu đối với Feston rồi chậm rãi xoay người, đã là ban đêm, rèm che mỏng manh của khách sạn cũ nát không ngăn cản được quá nhiều ánh sáng, bỗng nhiên bên ngoài lóe

lên một luồng sáng trắng, đó là đèn xe, Lilith nhìn thấy luồng sáng đó thì đôi mắt cũng sáng ngời, “Bọn họ đã đến!”

Tiếng xe máy cùng động cơ ô tô gầm rú ở bên ngoài, Bob nhớ đến lời cảnh cáo mới vừa rồi của Lilith, cô ta bảo Noy sẽ nhanh chóng đi gặp Chúa, “Cô đã làm cái gì?”

Dưới lầu khắp nơi đều là tiếng bước chân, nghe thấy tiếng đá văng cửa phòng, rất nhanh sẽ đến lầu ba, Lilith lau nước mắt, khuôn mặt nhòe nhoẹt son phấn làm cho vẻ xinh đẹp vốn có của cô ta trở nên thê lương, “Tôi nói cho bọn họ biết là ai giết Adam.”

Sự thương hại dưới đáy mắt của Phong Triễn Nặc càng thêm rõ ràng, hần thở dài, nhưng Feston ở trước mặt hần lại tìm thấy một chút ánh sáng lạnh. Dưới lầu vô cùng hỗn loạn, cửa phòng đều bị phá vỡ, tiếng đánh nhau và chửi bậy không ngừng truyền lên, hơn nữa càng lúc càng gần.

“Người đâu? Chẳng phải thằng nhóc đó ở trong này hay sao? Lục soát từ trong ra ngoài cho tao!” Adam William đã chết, tâm phúc Baton của hần vẫn chưa chết, cái chết của Adam William khiến cho việc cung cấp hàng hóa bị cắt đứt, các thương buôn chỉ nhận thức Adam, Adam chết khiến cho con đường tiền tài bị chặn đứng, những người này đương nhiên không cam lòng.

“Bắt thằng nhóc kia ra đây!” Tiếng gào thét từ dưới lầu truyền lên, Lilith chuẩn bị kêu to, “Hần—”

Bob lập tức bịt miệng của cô ta lại, vội vàng nói với Phong Triễn Nặc, “Dưới lầu có ít nhất hai mươi người, đừng lãng phí đạn, đi mau đi!” Hần kéo lại Lilith đang muốn nhào ra khỏi phòng.

Những người sống ở trong khách sạn này không phải là công dân tốt đẹp gì của thành phố, Bob là quản lý ở đây đã lâu, hần tin tưởng bọn người xông vào chắc chắn sẽ xảy ra tranh chấp, nhưng nhiều nhất là năm phút đồng hồ là bọn họ sẽ lên lầu.

Feston vốn có thể xuất ra thẻ căn cước của FBI, quang minh chính đại mà bắt Phong Triễn Nặc đi, nhưng hần không làm như vậy mà chỉ như đang xem U Linh ở trước mặt sẽ gieo gió gặt bão như thế nào, hần đứng ở ngay bên cửa sổ.

Trong tay của hần có súng, Phong Triễn Nặc đối mặt họng súng, “Ngoại trừ cửa phòng thì anh đã phá hỏng duy nhất đường ra của tôi.”

Feston gật đầu, “Tôi biết.”

Đây vốn là dụng ý của Feston, Phong Triễn Nặc tựa hồ nhìn thấy nụ cười lạnh không có hảo ý của Feston, hần không khỏi lắc đầu, “Anh là đặc vụ liên bang kiểu gì vậy? Anh không muốn đào ra càng nhiều tình báo từ chỗ của tôi hay sao?”

Là một siêu sát thủ hạng nhất, U Linh quả thật rất có giá trị, nhưng họng súng của Feston vẫn không di động, “Tôi tin tưởng cậu sẽ không dễ dàng chết trong tay của những người đó, nếu mà cậu dễ dàng chết như thế thì cũng không đáng giá để tôi lãng phí thời gian như vậy.” fynnz.wordpress.com

Hần đang xác nhận thân phận của Phong Triễn Nặc, muốn Phong Triễn Nặc ở trước mặt hần mà nổ súng, sau đó có thể viện vào tội giết người mà bắt giam Phong Triễn Nặc, Phong Triễn Nặc nhắm tính thời gian, đàn em của Adam sẽ nhanh chóng tìm lên đây, lựa chọn sáng suốt nhất chính là lẩn trốn, nhưng hiện tại hần lại bị họng súng của Feston chĩa vào người.

Trước mặt tựa hồ chỉ có hai con đường, bị giết hoặc là giết người rồi sau đó bị bắt.

“Đó là một sự lựa chọn khó khăn, nhưng đặc vụ liên bang làm như vậy không phạm luật hay sao?” Cho dù đối mặt với nguy hiểm thì Phong Triễn Nặc cũng không hề lộ ra một chút kích động nào, hần làm ra vẻ mặt nghi hoặc, bộ âu phục màu xám đậm mặc trên người rất hợp với mái tóc màu trà của hần, tay của hần nhàn nhả cắm vào túi quần.

Trong túi dường như không có súng, không thể phỏng đoán tốc độ nổ súng, ánh mắt như tia chớp của Feston tiếp tục tập trung lên người Phong Triễn Nặc, “Cậu có thể nguy hiểm là bị ép giết người, nhưng trước hết cậu phải cùng tôi quay về cục cảnh sát.”

“Đó là địa bàn của anh, anh tin tưởng nhất định có thể đào ra cái gì từ trong miệng của tôi hay sao? Tôi còn tưởng rằng anh là một đặc vụ tuân thủ nghiêm ngặt các quy tắc cơ chứ.” Nhưng thực rõ ràng hẳn không phải, Feston Kada là người đàn ông khi cần thiết sẽ không sợ phải giẫm lên ranh giới của pháp luật.

Về mặt của Phong Triển Nặc trở nên nghiêm túc, hẳn không sợ đối phó với cảnh sát hoặc là FBI, pháp luật và quy tắc là vũ khí nhưng cũng là giới hạn của bọn họ, tuy nhiên một cảnh sát không sợ vi phạm pháp luật thì sẽ rất khó đối phó.

Thời gian trôi qua từng giây một, những người đó còn chưa lên đến tầng này, ở dưới lầu hai dường như có người bị phá chuyện tốt, nghe thấy có tiếng phụ nữ la oai oái, còn có tiếng mắng chửi của đàn ông, đúng lúc này Lilith đột nhiên cắn Bob một cái khiến hẳn phải buông tay ra, ngay sau đó Lilith móc ra một khẩu súng hình kèn trôm-pét dành cho nữ giới.

“Cậu đã giết Adam! Cậu cũng đi chết đi!” Mục tiêu của cô ta là Phong Triển Nặc, cô ta rốt cục không thể tiếp tục chờ đợi.

Giữa tiếng súng nổ, một viên đạn dùng tốc độ nhanh hơn đã bắn trúng giữa trán của Lilith, một phút trước trong mắt còn lộ ra vẻ thương hại, hiện tại Phong Triển Nặc lại bóp cò, trong khi Lilith ngay cả thời gian để nổ súng cũng không có, cô ta mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy ngỡ ngàng.

“Tôi còn tưởng là cậu muốn bảo vệ cô ta.” Bob kéo thi thể của Lilith vào trong, dưới lầu nghe thấy tiếng súng, có người xông lên, hẳn phải chuyển xác của Lilith sang chỗ khác.

“Khi cô ta không muốn giết tôi thì tôi còn nghĩ như vậy.” Sự thương hại dần dần đậm nhạt, thu hồi súng, Phong Triển Nặc mỉm cười với Feston đang đứng xem diễn, “Đây là tự vệ, đội trưởng Feston.” Hơn nữa Feston chính là nhân chứng.

Lưu lại nụ cười lạnh lùng đầy sát khí, nhưng lại có thể mang đến độ ấm như ánh mặt trời, Feston nheo mắt lại, người ở trước mặt hẳn bỗng nhiên bắt đầu cởi áo vest, tháo lỏng cà vạt, cởi nút áo sơ mi, “Cậu đang làm cái gì?” Hẳn không thể không hỏi.

“Lên giường.” Khi cửa bị đá văng thì Phong Triển Nặc liền nhào về phía Feston, “....với anh.”

Hắn kề sát vào cổ của Feston, sau đó không hề kiêng kỵ mà hôn xuống, đầu lưỡi ẩm áp xẹt qua sau vành tai cũng đủ khơi mào một loại rung mình, đây có thể nói là một sự khiêu khích, một cảnh sát FBI như Feston Kada, một người được xưng là Caesar lạnh lùng cứng rắn, khi bị rơi vào tình huống như vậy, bị trêu đùa như thế này thì Feston sẽ có phản ứng gì?

Phong Triển Nặc có một chút tâm tư muốn nhìn đối phương bị mất mặt, nhưng chuyện kể tiếp lại chứng minh trên thực tế hẳn vẫn chưa hiểu rõ Feston, nhiều đây không đủ để dao động người đàn ông này.

Feston cùng Phong Triển Nặc phối hợp diễn xuất, hẳn bắt lấy tóc của Phong Triển Nặc, đồng thời dùng lưng để ngăn chặn tầm mắt ngoài cửa, giống như không nghe thấy tiếng chất vấn ồn ào ở bên ngoài, hẳn cởi áo khoác, cà vạt bị kéo xuống một cách thô bạo, Phong Triển Nặc lập tức bị hắn đặt xuống nệm, hai người xoay thành một cục trong tấm lót trải giường.

Tấm lót trải giường bao phủ hai người, nhưng động tác cọ xát của tay chân lại rất rõ ràng, đó là sờ soạng một cách kịch liệt, lửa nóng sẽ lan tràn, thiêu đốt tất cả dục vọng, kế tiếp sẽ là một màn vật lộn kịch tình.

Mặc kệ là ai nhìn thấy thì tình cảnh trước mắt chính là màn dạo đầu, mà hai nhân vật chính hình như đều là đàn ông, ngoài cửa có người chán ghét mà khạc ra một ngụm đàm, “Mẹ kiếp! Hai thằng đàn ông! Đi!” Tránh ra vài bước, bọn họ chẳng có một chút hứng thú để đi kiểm tra.

Bọn họ đương nhiên không biết Adam William yêu đàn ông hơn phụ nữ, có lẽ đây cũng là lý do mà Adam dùng trăm phương nghìn kế mà lợi dụng Lilith để che giấu, vài tiếng bước chân đi qua, cánh cửa vẫn mở rộng, mỗi một gian phòng ở tầng này đều bị mở ra, bọn họ đang tìm kiếm nơi phát ra tiếng súng.

Bên trong áo sơ mi rộng mở, Phong Triển Nặc chạm đến cơ ngực rắn chắc của Feston, hẳn thật thích cảm xúc này, nhưng nghĩ đến đối phương có thể xem như kẻ thù cuối cùng ở trước mặt mình thì không khỏi cảm thấy buồn cười.

Giương mắt nhìn lên, một đôi mắt lợi hại đang quan sát hắn, đồng tử màu nâu đậm, bên trong có một loại lực lượng nào đó, người khác có lẽ sẽ cho là kích tình, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được cơn giận dữ của Feston, tóc bị nắm chặt, hắn bị Feston đè xuống giường, lực mạnh đến mức nệm giường cũng bị lún xuống.

Cảm thụ của Feston ắt hẳn cũng giống hắn, tình cảnh thật sự rất tệ, nhưng đây là cách đơn giản lại đỡ tốn sức nhất, vừa rồi Feston không nên làm cho hắn có cơ hội ôm lấy, hiện tại trở thành tình huống như vậy, viên sĩ quan FBI này dường như không thể đứng dậy từ trên giường để cầm lấy súng đang giấu dưới nệm rồi sau đó nói với hắn rằng anh ta là FBI.

Hắn nằm trên giường mà bật cười.

Feston bị hắn tính kế. Feston có thể đọc được ý cười và vẻ mặt thích thú của Phong Triển Nặc từ biểu cảm của đối phương, người bên ngoài cửa vẫn chưa đi, trong lòng bàn tay của hắn là mái tóc mềm mại, hắn đang nắm chặt chúng nó, không chế tên sát thủ này ở trước mặt, hắn biết chỉ cần có cơ hội thì Phong Triển Nặc sẽ bỏ trốn giống như một con hồ ly.

“Là cậu giết Adam William, đàn em của hắn đương nhiên cũng muốn giết cậu, cậu có tính toán gì hay không, nói cho bọn họ biết cậu là U Linh hay sao?” Khi Feston ghé vào lỗ tai của Phong Triển Nặc để nói như vậy thì đồng thời cũng cọ sát vành tai của đối phương, đàn ông đều là loại động vật dễ bị kích thích, sau khi đã sờ soạng thân thể thì hắn cũng không hề do dự mà cắn lỗ tai của Phong Triển Nặc.

Bên tai ướt át, Phong Triển Nặc nghe ra lời nói đùa cợt của Feston, hắn nhếch môi, lướt mắt ra ngoài cửa, bỗng nhiên ôm lấy Feston, “....Tôi chẳng là cái gì cả, tôi chỉ là của anh, cưng yêu, a—quá tuyệt vời – a –” Hắn hô to.

Feston lập tức sầm mặt, hắn cúi đầu nuốt lấy tiếng kêu của Phong Triển Nặc vào cổ họng.

.....

P/S: vô quýt dày có móng tay nhọn, kỳ này là ai lỗi? Em Nặc hơi bị bạo dạn, nghe em hô *màu mè* như thế mà muốn đỏ mặt dùm .=.=

6. Chương 6: Nổ Súng

Phong Triển Nặc nhượng mầy một cách bất ngờ, Feston khép hờ mắt, biểu cảm kiên quyết thâm trầm khiến người ta không thể nắm bắt.

Lúc bắt đầu thì đây không xem như một nụ hôn, hắn chỉ ngăn chặn miệng của Phong Triển Nặc, diễn trò quá mức sẽ khiến cho bọn người ở ngoài chú ý, nhưng kế tiếp dường như có một chút biến hóa, không thể nói rõ là tốt hay không tốt, tuy nhiên thật sự rất kỳ lạ.

Hai người đều không nhúc nhích, tựa hồ tất cả động tác đều bị dừng hình, nhưng đôi môi giao nhau có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của đối phương, nụ hôn không tính là hôn này có một mùi vị mãnh liệt của thuốc lá, còn có rượu, ngoài ra còn có mùi khói đạn, thậm chí giống như hỗn hợp của dung dịch máu tươi và tử vong, bên trong vừa nóng rực vừa lạnh lẽo, hương vị thuần túy của đàn ông có chứa tính chất xâm lược rất rõ ràng.

Nếu là trước kia, bảo rằng Feston sẽ cùng một kẻ tình nghi với quần áo xộc xệch mà lăn lộn trên giường, thậm chí là hôn môi thì hắn sẽ cười to vài tiếng, chẳng qua sau khi hắn cười xong thì ánh mắt nhìn đối phương cũng đủ làm cho người ta hối hận vì mình đã nói hươu nói vượn.

Nhưng đã đến trình độ này, ngược lại hắn muốn nhìn xem U Linh chưa từng bị ai bắt có bản lĩnh gì, cho nên hắn không ảo não như Phong Triển Nặc đã tưởng, ngay cả lửa giận cũng nhanh chóng được bình ổn.

Cứ như thế mà nụ hôn trở nên chân thật, đầu lưỡi giao nhau, hoặc nên nói là....đối kháng.

Phong Triễn Nặc là cao thủ tình trường, nhưng bất ngờ viên sĩ quan FBI đáng lý không có thời gian để tham gia hoạt động xã giao này lại có vẻ rất quen với việc kích tình, động tác liếm mút đầu lưỡi của Feston rất vừa vặn, phối hợp với bàn tay đang vuốt ve một cách mơ hồ, nếu hắn là phụ nữ thì hiện tại nhất định sẽ sung sướng đến mức liên tục rên rỉ.

Đi xuống từ thắt lưng của Feston, khi Phong Triễn Nặc sắp đụng đến nơi đặt súng thì bàn tay liền bị đè lại, thay đổi góc độ, động tác vẫn thân mật như trước, nhưng ánh mắt của Feston chứng tỏ hắn hoàn toàn đoán được suy tính của Phong Triễn Nặc.

Xem ra muốn dùng súng của viên sĩ quan này là hoàn toàn không có khả năng

Phong Triễn Nặc thu tay về, buông tha cho suy tính vừa rồi, đầu lưỡi mãnh liệt xâm nhập vào khoang miệng của đối phương, đôi mắt của Feston lập tức trở nên âm trầm, nửa thân mình đang kề sát trên người của Phong Triễn Nặc đột nhiên đè xuống, giống như đang cảnh cáo, làm cho Phong Triễn Nặc rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của hắn, sau đó sẽ phát triển theo chiều hướng khó có thể kiểm chế được...

Tầm lót giường phát ra tiếng ma sát rất nhỏ, bên trong chắc có thể nghe thấy tiếng hô hấp của bọn họ bắt đầu trở nên dồn dập, sự thật là ở lần đầu tiên gặp mặt thì Phong Triễn Nặc đã nhìn ra Feston Kada dễ dàng có cảm giác đối với đồng tính, mà đối với đồng loại thì con người luôn dễ dàng sinh ra tâm lý thân cận, huống chi là ở thời điểm khẩn trương như vậy.

Phong Triễn Nặc dùng khoeo mắt quan sát tình hình ngoài cửa, cách hơn mười feet, đám người kia vẫn còn hùng hổ tới lui, hắn nghiêng đầu thở hổn hển, bờ môi của hắn cơ hồ đã tê rần, hôn môi với Feston thật sự có cảm giác, chưa bao giờ hắn cảm thấy kích thích như vậy.

“Vì sao không dùng súng của mình? Sợ bị tôi bắt ngay tại trận à?” Từ bên ngoài nhìn vào thì giống như Feston đang thì thầm lời yêu, hắn chui đầu vào vai của Phong Triễn Nặc, trong lúc trầm giọng hỏi còn mơ hồ hôn vài cái lên cổ của đối phương.

Bị thẩm vấn đồng thời còn bị ôm hôn là một chuyện vợ vẫn đến nhường nào, Phong Triễn Nặc phối hợp mà ôm lấy cổ của Feston, “Hiện tại anh có thể nhờ vả tôi.”

Súng của hai người vẫn còn ở ngay dưới tầm lót giường, chỉ cần hắn dùng súng của Feston bắn chết người, cho dù Feston Kada có danh tiếng như thế nào, có chức vụ cao cấp ra sao thì cũng sẽ không tránh khỏi bị điều tra nội bộ.

Mà súng của hắn một khi hắn sử dụng thì chính là chứng cứ phạm tội, “Tôi cũng không ngu ngốc, hiện tại chúng ta không hề có bất luận cảm tình gì, anh đừng bảo với tôi là anh đang hy vọng xa vời rằng tôi chỉ vì một nụ hôn mà âm mưu đến mức bán thân cho anh nha?”

Người bên ngoài không nghe thấy người bên trong đang thì thầm cái gì nhưng hiện tại bọn họ lục soát không có kết quả, chỉ cần căn phòng này khiến Baton chú ý, “Ai nhìn thấy Lilith? Cô ta nói thẳng nhóc kia ở trong này, nhưng hiện tại nó ở đâu?”

Thi thể của Lilith đã sớm bị Bob đưa đến một nơi an toàn, ước chừng trong một thời gian ngắn sẽ không bị ai phát hiện, vài người da trắng có thân hình vạm vỡ tóc húi cua theo tốp ba tốp năm từ các góc hành lang bước ra, “Không chừng con đĩ đó đã sớm chạy theo thằng đàn ông khác, để cho chúng ta đến nơi này một chuyến toi công!”

“Mẹ kiếp đừng nói nhảm! Lilith thật sự nghiêm túc với Adam, cô ta nói thẳng nhóc kia ở trong đây thì nhất định là ở trong đây! Đi bắt nó đi, hỏi nó là ai trả tiền muốn nó giết Adam!” Baton rất có địa vị trong tập đoàn Adam, dưới Adam chính là hắn cho nên không ai dám phản bác lời của hắn.

“Đi tìm thêm một lần nữa cho tao!” Baton là một gã có thân mình mập mạp, hắn đứng ở giữa đường mà cơ hồ chiếm hết cả lối đi. Đám người tản ra, hắn nheo mắt quan sát tầng lầu này, cái mũi giống như con chó đang dùng sức hít hít ngửi ngửi, “Tụi bây có đứa nào ngửi ra cái gì hay không? Hình như có mùi máu...”

Máu của Lilith – Phong Triễn Nặc liếc nhìn tầm thẩm, nơi đó có vết máu đã thấm vào tấm thảm màu nâu, vết loang cũng không rõ ràng, mặt trên bị áo khoác của Feston phủ lên cho nên không ai phát hiện.

Là trùng hợp hay là Feston Kada cố ý làm như vậy....Tầm mắt chạm đến đường cong cương nghị ở phần cằm của Feston, Phong Triễn Nặc không thể xác định rõ ràng, cho dù bọn họ vừa hôn nhau, bây giờ còn nằm trên cùng một chiếc giường, nhưng hẳn là sát thủ còn Feston lại là FBI.

“Ai ở trong này? Chẳng phải tao bảo tụi bây đem tất cả mọi người bắt ra ngoài hết rồi hay sao?” Bước qua cánh cửa được mở tan hoang, Baton đập lên ván cửa, có người trả lời là hai người đàn ông đang làm chuyện ấy, trên người còn rùng mình nổi da gà khiến cho đám người cười to, “Ben, mày chắc không sợ hai thằng đồng tính phải không?”

“Tao sợ lây bệnh không được hay sao?” Người đàn ông trẻ tuổi tên là Ben đỏ mặt tía tai kêu to, Baton là tâm phúc của Adam nên đương nhiên biết chuyện của đại ca bọn họ, nghe thấy đám đàn em nói như vậy, xuất phát từ vài phần kính trọng đối với người chết nên hắn lập tức quay đầu lại rồi mắng một câu, “Mẹ kiếp, cầm mồm cho tao!” fynnz.wordpress.com

Hắn đập người đàn ông trẻ tuổi tên gọi là Ben vào phòng, “Mặc kệ bên trong đang làm cái gì, bảo bọn họ rút ra đây ngay lập tức!”

“Chẳng phải anh đã phái người giám sát nơi này hay sao? Người của anh đâu rồi?” Rất hiểu biết cách thức làm việc của FBI, Phong Triễn Nặc ôm cổ của Feston, cho dù trong giọng nói của hắn chứa bao nhiêu ý tứ nguy hiểm thì ít ra bề ngoài vẫn rất trấn an.

Có người đi vào, tiếng bước chân nhanh chóng tiến đến bên giường, Feston ôm lấy thắt lưng của Phong Triễn Nặc, đối mặt với cửa sổ, xe cảnh sát vẫn đậu ở dưới lầu, nhưng không thấy người, “Kinh nghiệm còn non sót, hơn phân nửa bọn họ có lẽ đã sớm bị đánh lạc hướng sang chỗ khác.”

Những cảnh sát có hơn mười năm kinh nghiệm phá án thì ở trong miệng của Feston lại trở thành kinh nghiệm non sót, nhưng cảnh sát dễ dàng bị các phần tử băng đảng dụ đi thì quả thật không đủ kinh nghiệm, cũng may Feston lại nói thêm một câu, “Kéo dài thời gian cho đến lúc này thì sẽ phát hiện không đúng, có lẽ đang trở lại.”

“Anh đang lợi dụng tôi để kéo dài thời gian, muốn một lưới bắt hết đám băng đảng của Adam?” Phát hiện ý đồ chân chính mà Feston giúp hắn, Phong Triễn Nặc lại cảm thấy vừa lòng, một người gây rắc rối cho hắn mà lại giúp hắn? Ngay từ đầu hắn đã không tin Feston sẽ tốt bụng như vậy.

“Chẳng phải cậu cũng lợi dụng tôi để thoát khỏi phiền phức hay sao? Hơn nữa Adam là bị cậu giết, đáng lý phải là cậu bước ra để bồi thường.” Tầm lót giường bị nhấc lên, ánh mắt thâm trầm của Feston đang nhìn chăm chú xuống phía dưới lại bỗng nhiên trở nên sáng ngời, sáng tựa như hòng súng toát ra ánh lửa.

Kia quả thật là ánh lửa, Phong Triễn Nặc rút cục nổ súng, một phát súng bắn nát bóng đèn, đèn đuốc bên ngoài còn sáng hơn so với trong phòng, cơn giận dữ toát ra theo hòng súng, xẹt qua trước mắt Feston, tiếng súng vang lên cùng với những tiếng kêu thảm thiết, âm thanh ngã xuống đất, những điều này chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi.

Cái tên xảo quyệt này không muốn bị nhìn thấy cảnh tượng giết người, mặc kệ hắn có thể bị Feston bắt giữ hay không thì hắn cũng sẽ không lưu lại bất kỳ chứng cứ nào cho người ta sử dụng để uy hiếp.

Không biết là xuất phát từ tán thưởng hay là hứng thú, Feston khẽ nhếch môi, hắn không hề ra tay, từ trên giường đứng dậy, hắn rút súng rồi núp sau một tủ đồ ở góc phòng, chờ đến khi thích ứng với bóng tối thì mới phát hiện trong phòng đã nằm la liệt người, thân hình của Baton là rõ ràng nhất, những người khác thấy tình hình không đúng cho nên đều tản ra ngoài cửa chính.

Còn có một người vẫn đứng yên, ánh đèn bên ngoài làm cho mái tóc của hắn trở nên nhợt nhạt, tư thế đứng rất ung dung, tựa như một người mẫu, động tác cầm súng lại dễ dàng bộc lộ tài năng của hắn, biểu cảm máu lạnh bị che giấu bởi nụ cười lễ phép đang dần hiện lên, “Feston Kada, vì để tránh phiền toái sau này, anh nói xem, tôi có nên giết anh hay không?” Súng của hắn và súng của Feston chĩa vào nhau.

Cảnh tượng tương tự nhưng không khí lại cực kỳ khẩn trương, từ lúc nhấc lên tầm lót giường cho đến khi tiếng súng đầu tiên được phát ra, đám người của Baton kỳ thật vẫn chưa thấy rõ người trên giường là ai thì vụ bắn giết đã xảy ra, đến bây giờ ước chừng chỉ có vài giây, cảnh sát địa phương sẽ nhanh chóng tiến lên, nghe thấy tiếng súng, lần này không cần chờ đợi, bọn họ trực tiếp vọt vào bắt người.

Hiện tại Phong Triển Nặc phải lập tức rời đi, mà Feston lại trở thành chướng ngại vật của hắn, giống như cho dù hắn đùa giỡn như thế nào thì cũng không thể thoát khỏi Feston, cho dù hắn chiếm thế thượng phong thì cũng nằm trong dự kiến của Feston.

Bức rèm phát phơ, đèn đuốc chiếu rọi hai bóng người trong căn phòng tối tăm, biết thân thủ của đối phương không thua kém mình cho nên không ai dám nổ súng trước, nếu thay thế bằng một thân phận khác, một tình huống khác, chỉ cần dựa vào sự tán thưởng với đối phương thì không chừng hiện tại sẽ khác biệt.

“Xảy ra tai nạn chết người rồi, làm sao khách sạn của tôi còn có thể mở cửa đây!” Bob cầm đèn pin chiếu vào, phía sau còn có vài cảnh sát, “Các anh xem đi, dưới đất đầy xác người, lạ chưa tôi, cả đời này tôi còn chưa từng thấy nhiều người chết như vậy!”

Đèn pin chiếu về phía Feston, ánh sáng chói mắt chợt lóe lên, đó là một cơ hội rất tốt, Phong Triển Nặc lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ, bức rèm phát phơ bị hắn chụp trong tay trở thành công cụ tốt nhất, hắn nung vào xung lượng mà phóng đến cầu thang thoát hiểm ở tòa nhà bên cạnh, đây là hai tòa nhà sát bên nhau, kiến trúc theo kiểu cổ, khoảng cách rất gần, cầu thang thoát hiểm đã rỉ sắt ở ngay bên ngoài tòa nhà.

“Đặc vụ Kada, anh đang ở đây à?” Đèn pin chiếu vào Feston đang đứng bên cạnh cửa sổ, vài cảnh sát có vẻ quen thuộc với hắn cất tiếng hỏi một cách ngạc nhiên, người đang nằm dưới đất vốn đã chết thì bỗng nhiên lại rên rỉ một cách đau đớn, “Cứu....tôi....”

Đó là tên mập Baton, viên đạn không bắn trúng chỗ yếu hại mà chỉ bắn trúng bắp vai, cách động mạch chỉ có vài tấc, “Hắn chưa chết!” Đè lại mạch đập, viên cảnh sát kia hưng phấn kêu to.

Baton không chết, là nhân vật trung tâm của tập đoàn Adam William, hắn còn sống sẽ hữu dụng hơn so với chết, chỉ cần lấy được tin tức từ trong miệng của hắn thì có thể kết án.

Nhân viên cảnh sát bắt đầu thu dọn hiện trường, không ai tiếp tục thắc mắc vì sao Feston Kada mặc quần áo xộc xệch xuất hiện ở nơi này, đối mặt với sự nghi hoặc âm thầm từ những người khác, hắn dường như không tính giải thích, nhấc lên chiếc áo khoác từ dưới đất, Feston chậm rãi chỉnh lại áo sơ mi cùng với cả vạt của mình, cuối cùng cầm lấy vật chứng là một khẩu súng rồi bước đi

Khẩu súng kia ắt hẳn là hung khí giết người, nhưng khi Feston đem nó đến phòng thí nghiệm thì rốt cục vẫn không tìm thấy dấu vân tay.

.....

P/S: Anh Fê đợt này phê thật nha , ôm người đẹp trên giường, tha hồ sờ soạng hun hít.

7. Chương 7: Lời Nhắc Nhở Của Bob

Trên khẩu súng đã được sử dụng lại không có dấu vân tay, đây là chuyện không có khả năng đối với tất cả mọi người.

Bên trong văn phòng của tòa nhà FBI.

“Nó và khẩu súng mà chúng ta tìm thấy ở hiện trường lần trước hoàn toàn giống nhau, đều có dấu vết đã được sử dụng, đường kính viên đạn ăn khớp với thi thể, phản ứng đường đạn hoàn toàn tương xứng, nhưng nếu cậu muốn tìm vân tay trên thân của nó thì...” Derek lắc đầu thở dài, “Chỉ sợ là phải cần ma quỷ mới giúp được.”

Hắn mới từ phòng thí nghiệm trở về, túi ni-lông trong suốt chứa khẩu súng màu đen, hắn nhắc nó lên ở trước mặt mọi người, đó là một khẩu súng bình thường có đường kính 9 mm.

“Sếp mang về từ hiện trường, hơn nữa tận mắt chúng ta nhìn thấy sát thủ U Linh dùng cây súng này, thế mà lại không có vân tay? Làm sao có khả năng này cơ chứ?” Jonathan tiếp nhận cái túi, lật qua lật lại để quan sát nhưng cũng không thấy có điểm gì đặc biệt.

Các thành viên khác vây quanh rồi truyền tay nhau xem khẩu súng, đều cảm thấy kỳ lạ, “Chẳng lẽ hẳn thật sự là U Linh? Cho nên không có vân tay?”

“Mấy cậu đừng quên đây không phải là lần đầu tiên, bên cạnh thi thể của Adam William cũng có một khẩu súng, cũng không có vân tay!” Hase với vóc dáng nhỏ nhắn là một người tinh thông đủ loại thủ pháp lừa đảo, hẳn không tin có thể xảy ra chuyện này, vừa cầm túi ni-lông đựng khẩu súng vừa vắt óc mà suy nghĩ, “Không đúng, hẳn nhất định đã động tay động chân.”; “Cái gì mà tay với chân ở đây? Lau vân tay hay là trên tay bọc cao su?” Mọi người đều biết những cách thức đã từng sử dụng của xã hội đen, Derek phủ định tất cả mọi suy đoán. “Phía trên không có sợi vải quần áo, cũng không có thành phần của nhựa cao su, muốn tôi nói thì nó quả thật là một khẩu súng được một u hồn sử dụng.”

“U Linh, xưng hô này rất thích hợp với hắn, chẳng qua cũng nhờ hắn mà vụ án buôn bán vũ khí rốt cục được giải quyết,” Gặp phải cường địch cũng không đủ kích niềm tin của bọn họ, trong văn phòng rộng rãi là bầu không khí nóng lòng muốn được thử thách, ngay khi đám thành viên đang nháo nhào thảo luận vật chứng và sát thủ U Linh thì đội trưởng Feston của bọn họ đang ngồi ở góc làm việc của mình.

Chỗ ngồi ở một vị trí khá khuất mắt, nhưng vẫn có thể bao quát toàn bộ văn phòng, máy điều hòa từ phía trên phả xuống, tay áo màu xanh nhạt của hắn được xắn cao, thoát nhìn cũng giống ngày hôm qua, miệng ngậm điều thuốc đã sắp tàn, hắn ngồi một mình ở nơi đó, đối mặt với màn hình máy tính, dường như đang trầm tư điều gì đó.

“Sếp, tối hôm qua anh hành động bất ngờ mà cũng không kêu bọn em, anh giống như bị mất ngủ cả đêm, là vì vụ án có gì đáng ngờ hay sao?” Quan sát chi tiết là tố chất của tất cả đặc vụ, Jonathan vừa dò hỏi vừa lật tư liệu trên tay, “Ngoại trừ U Linh, những người liên quan đến Adam đều được bọn em thẩm tra, thi thể của Lilith – tình nhân của Adam cũng đã tìm thấy hôm qua, còn lại chỉ cần lấy khẩu cung của những kẻ bị bắt giữ.”

Chắc là không còn gì sơ sót, vài người nhìn đồng nghiệp của mình, cuối cùng Derek là người đặt câu hỏi, “Sếp, nếu chúng ta đã biết U Linh là kẻ giết người vì sao chúng ta không bắt hắn? Cho dù không có chứng cứ thì cũng có thể bắt giữ để lấy khẩu cung một thời gian cũng được mà.”

Mọi người đều nhìn Feston, xem ra không chỉ có một mình Derek thắc mắc, tàn thuốc bị dập tắt, Feston uống một ngụm cà phê đã nguội lạnh ở trên bàn, “Muốn bắt con cá lớn này cũng không phải chuyện đơn giản, không có chứng cứ xác thực thì thay vì mất cả chì lẫn chài, không bằng trước tiên bắt đám cá nhỏ.”

Cá lớn đương nhiên là chỉ tên sát thủ kia, cá nhỏ chính là băng đảng buôn bán vũ khí của Adam William, Derek sờ lỗ mũi, nhưng người khác chỉ biết cười gượng.

Một tập đoàn đại khái có mấy chục người, trong đó đại đa số đều là tội phạm có tiền án tiền sự, bị cảnh sát địa phương nhắm vào đã lâu, tổ chức Adam vượt xa hai chữ cá nhỏ, nhưng hiện tại lại bị sếp của bọn họ nói như thể hoàn toàn không đáng một xu, nếu Adam William mà còn sống thì không biết sẽ cảm thấy như thế nào.

Nói cách khác, U Linh ở trong mắt của Feston có giá trị rất cao.

Trong lúc FBI đang kịch liệt thảo luận thì Phong Triển Nặc đang bưng một tách cà phê, thần nhiên nhắm nháp hương vị đậm phong cách Ý, bàn tay của hắn thoát nhìn không có gì đặc biệt. fynnz.wordpress.com

Bob đang quan sát tay của Phong Triển Nặc, tay của Phong Triển Nặc đối với một sát thủ mà nói thì thật sự đẹp quá mức, nếu không biết rõ người thanh niên ở trước mặt hắn làm cái gì thì hẳn sẽ nói đôi tay này rất hợp để đánh đàn dương cầm.

Bất quá có lẽ trong mắt của người thanh niên này thì súng và đàn dương cầm đều giống nhau, dù sao giết người cũng cần chú ý đến tiết tấu.

Hơn nữa toàn thân của Phong Triển Nặc thoát nhìn rất trắng, gần như tái nhợt, nhưng Bob không tính hỏi nguyên nhân, hắn chỉ nhớ mấy tháng trước hình như ở Las Vegas có vài băng đảng gây náo loạn, mà hằng năm không thấy ánh mặt trời....Bob trở nên trầm tư.

Đại lộ Lakeside, quảng trường thứ hai mươi.

Phụ cận là khu dân cư tập trung rất đông người Nam Mỹ sinh sống, một dãy kiến trúc đặc biệt tọa lạc trên đường Racine, nó nằm bên trong những khu nhà ọp ẹp khiến bản thân nó trở nên đặc biệt, ánh nắng buổi trưa rất gay gắt, người ở bên trong buông rèm che xuống.

“Vì sao lúc ấy cậu không nổ súng?” So sánh với khách sạn mà mình quản lý thì chỗ ở của Bob xem như khá xa hoa, bức rèm màu vàng nhạt buông xuống nền nhà màu râm nắng, hắn ngồi dựa lưng về phía cửa sổ, trước mặt là bàn làm việc, nhưng phía trên lại đặt một chai rượu.

“Khi đó sao? Hắn cũng không nổ súng đối với tôi.” Phong Triển Nặc bắt chéo chân, hắn điều chỉnh tư thế ngồi trên ghế sofa mềm mại, “Hơn nữa anh nên biết trừ phi bắt đắc dĩ thì tôi sẽ không giết FBI, nhất là loại FBI giống như hắn.”

“Loại nào?” Bob ra vẻ hồ đồ, hắn rung đùi ngồi đắc ý, rót cho mình một ly rượu đầy rồi đẩy nắp lại, Phong Triển Nặc uống cạn ly cà phê, không cần trả lời, bọn họ đều biết Feston Kada là một đối thủ vừa khó chơi vừa khó giải quyết.

“Cẩn thận một chút, Ian.” Sau khi trầm mặc một lúc lâu, vẻ mặt đỏ ửng của một kẻ say rượu trên mặt Bob bắt đầu lui xuống, ánh mắt đục ngầu lóe lên một tia sáng, “Tôi đã thấy loại cảnh sát này, bọn họ tựa như chó săn hoặc là điều hâu, có đôi khi sẽ là linh cẩu trong rừng rậm, cậu phải cẩn thận, nếu bắt cần một chút thì sẽ bị bọn họ ăn sạch.”

“Ăn một u hồn? Như vậy phải xem hắn có may mắn này hay không.” Làm sát thủ rất nhiều năm, Phong Triển Nặc đã sớm vượt qua thời kỳ trông gà hóa cuốc, hắn không phải chưa từng đi lại với cảnh sát, nhưng Bob không nghĩ như vậy.

“Cậu không giết Baton, tôi đã thấy, vết thương của hắn không nguy hiểm đến tánh mạng, cậu cố ý lưu hắn lại xem như món quà tặng Feston Kada, cậu muốn vụ án của Adam William sớm chấm dứt, nhưng cho dù cậu làm như vậy thì Feston Kada cũng sẽ không cảm ơn cậu.”

Đối với lời cảnh cáo của Bob, người thanh niên ở trước mặt làm ra vẻ mặt thản nhiên, nếu ai không biết hắn thì nhất định sẽ tin tưởng biểu cảm hiện tại của hắn, nhưng đối với một người đã nhìn hắn trở thành U Linh cho đến ngày hôm nay như Bob thì sẽ không nghĩ như vậy, từ Noy đến Ian, từ Nelson đến Wellington, U Linh có thể là bất luận kẻ nào, có bất cứ cái tên gì, hắn là người giỏi nguy trang nhất trong tất cả sát thủ.

Ai có thể nhìn ra bên dưới nụ cười này rốt cục che giấu tâm tư gì? Những ai nghĩ rằng mình đã đoán đúng thì nhất định là cách cái chết không xa.

“Anh xử lý thi thể của Lilith thế nào?” Bởi vì ánh nắng bị che khuất, trong phòng sách chỉ hiện ra một màu mờ nhạt, giống như hoàng hôn đang buông xuống, trước khi Phong Triển Nặc bước đi thì đã hỏi Bob, màu sắc âm áp tạo thành bóng râm trên mặt hắn.

“Đương nhiên là giao cho cảnh sát xử lý, tuy rằng tôi rất muốn đem cô ta cho chó ăn, xử lý như vậy mới thỏa đáng.” Ly rượu đặt xuống bàn vang lên một tiếng cốc, Bob trả lời một cách thản nhiên, Phong Triển Nặc quay đầu lại, độ ẩm trong không khí đột nhiên hạ xuống, “Cho chó ăn, có phải như vậy sẽ rất khó xem hay không?” Hắn mỉm cười hỏi Bob, ý cười vô cùng lạnh lẽo, Bob lập tức tỉnh rượu không ít, “He he, thằng nhóc, giết người là cậu, hiện tại đừng giả vờ tốt bụng, người như chúng ta không nói đến tình cảm, ai nói đến tình cảm thì kẻ đó sẽ chết.”

“Người do tôi giết thì thế nào?” Phong Triển Nặc cau mày một cách mất hứng, Bob nhún vai, “Tùy cậu muốn nói như thế nào cũng được, giết cô ta là tự vệ, đồng thời còn có thể ngăn cản FBI điều tra quá khứ của cậu thông qua cô ta, nếu cậu đã nghĩ chu đáo thì xem ra cậu cũng không cần tôi phải nhắc nhở.”

Bởi vì nhớ tình xưa nghĩa cũ mà hắn giúp Lilith, nhưng cũng là hắn thờ dài mà bầm cò giết chết Lilith, nhìn cô ta chết dưới chân hắn, nhìn máu tươi từ giữa trán chảy xuống, ngay cả mắt cũng không chớp, phải hỏi hắn là nhớ tình xưa nghĩa cũ hay là ích kỷ tàn nhẫn? Bob sống nhiều năm như vậy, quen biết hắn đã lâu như thế, nhưng vẫn chưa dám nói mình hiểu rõ U Linh.

Khi đối diện với người thanh niên này thì cảm xúc của hắn rất phức tạp, vừa tán thưởng cũng vừa có một chút đề phòng, từng là người liên lạc trung gian, Bob biết một người làm sát thủ có thể sống khỏe sống tốt

thì ắt hẳn không phải là một kẻ mềm lòng.

Cho nên sau khi hắn về hưu, hắn đã kinh doanh bằng cách mở một khách sạn nhỏ, cung cấp một chỗ cho đám sát thủ bị thương hoặc lâm thời không còn chỗ để đi, ở trong khách sạn cũ nát kia quả thật có đủ hạng người.

“Tôi đi đây.” Phất tay với Bob, Phong Triển Nặc cũng không nói hắn muốn đi đâu, Bob cũng sẽ không hỏi, hắn đi được vài bước thì sau lưng truyền đến lời nói đầy thâm ý của một người già, “Noy....hôm nay cậu buông tha cho người ta thì chưa chắc ngày sau người ta sẽ bỏ qua cho cậu.”

Phong Triển Nặc mỉm cười rồi tiếp tục đi ra ngoài, bên ngoài chói chang ánh nắng, nhưng tại thành phố của gió này thì nắng mưa thật sự rất thất thường, tựa như ngày đó, không ai có thể đoán được sau này sẽ gặp phải chuyện gì. (Chicago được mệnh danh là thành phố của gió)

Hắn không ngờ ngày đó bỗng nhiên nổi hứng muốn dùng nụ hôn để trêu đùa một FBI, nếu Feston Kada không phải đặc vụ liên bang thì ắt hẳn hắn sẽ rất thích thú mà cùng Feston tiếp tục, người đàn ông kia có được dáng người thuộc hạng tiêu chuẩn hiếm thấy, hơn nữa khi nghĩ đến lúc đó thì dường như bọn họ đã hôn nhau rất ăn ý.

Có người chỉ cần vuốt ve và ôm hôn thì có thể xác định đối phương có hợp ý mình hay không, Phong Triển Nặc cũng rất chắc chắn khi đó chỉ cần đám đàn em của Baton không xông đến thì hắn và Feston rất có thể đã ma sát ra tia lửa, người của Baton xuất hiện kịp thời khiến cho bọn họ tránh được xấu hổ về sau.

Hắn cũng không muốn dây dưa không rõ với một FBI, chuyện này trái với quy tắc nghề nghiệp, huống chi cũng không có lợi đối với hắn.

Về phần vì sao lại tha cho Feston Kada, vì cái gì không nổ súng? Kỳ thật đáp án rất đơn giản, đương nhiên cũng không phải bởi vì kỹ thuật hôn môi của đối phương quá cao siêu.

Mà là vì hắn không muốn mạo hiểm.

Bây giờ hắn vẫn không nắm chắc hắn có thể bắn chết đối phương bằng một phát trí mạng, qua vài lần giao thủ, hắn tin tưởng thực lực của Feston Kada vẫn chưa hoàn toàn phát huy, về phần hắn....Cúi đầu nhìn bàn tay của mình, trắng đến chói mắt, kỳ thật giết người đều phải trả giá đắt, hắn vì một lần hoàn thành nhiệm vụ mà thiếu chút nữa đã chết đuối giữa đường.

Thể lực và thị lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, đây cũng là nguyên do hắn không dám dễ dàng ra tay.

Cọ xát đầu ngón tay của mình, khoe miệng của Phong Triển Nặc nhếch lên một nụ cười hài lòng, hắn lưu lại vài thứ cho FBI đủ để bọn họ sút đầu mẻ trán, còn Feston Kada....

Ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, ánh nắng chói chang khiến toàn thân nóng lên, tựa như ngày đó, đôi tay kia di chuyển trên người của hắn, cũng làm tăng lên nhiệt độ giống như vậy, đương nhiên hắn có thể hoàn toàn quy tội cho thời tiết chết tiệt này, nhưng đồng thời còn có một đáp án khác có thể giải thích tất cả.

Chẳng qua hắn không muốn nghĩ theo hướng đó, đáng lý hắn phải hoàn toàn lãng quên, đúng, chuyện đó tuyệt đối là sai lầm.

Hắn ảo não hít vào một hơi....Chết tiệt, lúc ấy hắn thật sự bị Feston vuốt ve sờ soạng đến mức kích tình, nếu không phải ý chí của hắn mạnh hơn người bình thường thì lúc ấy sẽ bị phát hiện ngay tại chỗ.

.....

P/S: Anh đang nghĩ về em mà em cũng đang nghĩ về anh, 2 bạn này có vẻ cảm thụ nhanh về mặt xúc giác
Hôm nay 1 chương vì 2 chương sau nên đi cùng với nhau cho khỏi bứt rứt ^^

8. Chương 8: Tiêu Trừ Tai Họa Ngầm

Feston Kada nghĩ thế nào về hắn thì không quan trọng, nhớ đến lời nói của Bob, Phong Triễn Nặc bắt đầu suy nghĩ có phải lần này quá mức sơ suất hay không, phải biết rằng làm cho một FBI tiếp cận như vậy cũng không phải chuyện tốt lành gì đối với một sát thủ.

Có nên nghĩ đến phương pháp một kiếp muối dưa muôn kiếp hưởng hay không đây....Tay hắn ấn lên thắt lưng, đụng đến một vật cứng rắn đã sớm tạo thành thói quen, áo khoác bị gió thổi phất lên làm lộ ra một khẩu súng màu đen, đôi mắt màu xanh biển tựa như phản chiếu sắc trời trên cao, cũng giống như thời tiết hiện tại đang cuộn cuộn nổi lên cơn sóng.

Kỳ thật Phong Triễn Nặc rất rõ ràng người đàn ông kia sẽ không chịu buông tha, sớm muộn cũng có một ngày hắn rơi xuống tay của Feston, đến lúc đó....

Đến phụ cận lấy xe, Phong Triễn Nặc quẹo qua khu phố Roosevelt, dọc theo đại lộ Riverside, chiếc Porsche màu đen chậm rãi dung nhập vào dòng xe, không ai biết người đàn ông điển trai đang ung dung lái xe chính là một sát thủ, phương hướng của hắn là đại lộ Michigan, nơi đó là trung tâm thành phố, đồng thời cũng là vị trí của phân bộ FBI.

“Cho đến nay chưa từng thấy sếp coi trọng một tội phạm như vậy, mặc kệ U Linh là thần thánh phương nào, hiện tại hắn nên cầu Chúa đi thì hơn, tốt nhất mấy vụ án của hắn đừng rơi vào tay của sếp.” Bên trong tòa nhà văn phòng của FBI, nguyên tầng mười tám thuộc về đội đặc nhiệm ST, cơ hồ là vừa đến giữa trưa thì mọi người đều thảo luận về U Linh, dùng xong bữa trưa, Jonathan đang pha cà phê cho mọi người.

Lời nói của hắn được rất nhiều người đồng ý, đội đặc nhiệm của bọn họ từ ngày được thành lập cho đến nay đã bắt không ít nhân vật lợi hại nhưng chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ ai khiến cho đội trưởng của bọn họ nhìn bằng con mắt đặc biệt như vậy.

Feston gõ bàn, “Cậu đã điều tra được cái gì về thân phận của Lilith?” Uống xong ly cà phê đá, hắn chỉ đích danh Derek.

“Căn cứ theo lời của sếp, giả sử cô ta và U Linh không chỉ là quan hệ khách hàng, thông qua điều tra các mối quan hệ của cô ta thì em phát hiện trước đây bọn họ chưa từng cùng xuất hiện một lần nào, theo thông tin thì nghe nói có một quán bar tên là Red Lips, ở đó có người thấy cô ta từng tiếp xúc với một người đàn ông cao gầy, người đàn ông kia không phải là Adam, có lẽ chính là U Linh mà chúng ta muốn tìm.”

Trong ngân hàng dữ liệu không tìm thấy ảnh chụp của Phong Triễn Nặc, lúc ấy Derek chỉ có thể căn cứ theo miêu tả mà phác họa ra bức tranh để người ta xác nhận, “Nghe nói Lilith lúc ấy gọi hắn là Noy.”

“Mặc kệ hắn có phải gọi là Noy hay không, em nghi ngờ U Linh có huyết thống của người châu Á, không xác định là Nhật Bản hay là Trung Quốc, trong quán bar có rất nhiều người nhớ rõ mặt hắn, nhưng đều bảo hắn là người da trắng.” Đặt bức tranh lên bàn, nghe thấy tiếng rì rầm của mọi người, Derek chỉ biết nắm lấy mái tóc đỏ của mình rồi vội vàng giải thích, “Không còn cách nào khác, lúc ấy thời gian quá ngắn, căn cứ theo những chi tiết mà chúng ta tổng hợp thì chỉ có thể vẽ thành như vậy.”

“Là ai vẽ?” Cau mày, vẻ mặt của Feston thoát nhìn không quá vừa lòng.

Bức họa này không giống lắm, hắn nhìn chằm chằm tờ giấy ở trước mặt, vẽ ngoài không khác biệt, cũng rất tương tự với những gì trong trí nhớ của hắn, nhưng người trong tranh không cười, cũng thiếu mất loại khí chất ung dung tự tại, kiểu tóc thì chính xác nhưng đôi mắt quá hẹp, mũi không đủ cao, đường cong nơi khóe miệng quá mức thô ráp....

“Bảo người vẽ lại một lần nữa.” Không cho bất cứ cơ hội nào để thương lượng.

Cho dù Derek có giải thích ra sao thì cũng vô dụng, hắn liên tục kêu oan, “Đây là em mất nửa ngày để nhớ lại thì mới vẽ ra được! Sếp! Anh bảo em phải sửa như thế nào đây?”

“Khóe miệng nhếch cao một chút, đôi mắt kéo dài ra, chú ý ánh mắt, đừng quên hắn là một sát thủ, các cậu đều đã gặp hắn, vậy thì làm ơn vẽ ra tính chất đặc biệt của hắn dùm tôi!” Mọi người không rõ vì sao Feston lại có vẻ khắc nghiệt như vậy, hàng lông mày của hắn cau chặt, có lẽ bởi vì một đêm mất ngủ hoặc là hút

thuốc quá mức mà khiến cho giọng nói trở nên khàn đặc, âm điệu càng buộc chặt hơn so với bình thường, làm cho mọi người cũng bắt đầu khản trương.

Derek vội vàng nhận sai, nhưng cho dù hắn có cầu xin tha thứ ở trước mặt của Feston thì cũng vô dụng. Feston xoa trán, nụ cười cất giấu sát khí kia đã khắc sâu trong ấn tượng của hắn, khiến cho bức tranh ở trước mặt chẳng khác gì rác rưởi.

Bàn tay to vung lên, bức tranh rốt cục tìm được số phận cuối cùng, toàn bộ đều bị nhét vào máy hủy giấy, nhìn thấy khuôn mặt bất động của Feston, lại nhìn đến thành quả mà mình mất mấy tiếng đồng hồ rốt cục tan thành mây khói, Derek thở dài nói thầm, “Vì sao tôi không có trí nhớ của sếp nhỉ, tôi chỉ nhớ rõ khuôn mặt của hắn ta rất nhợt nhạt, dáng người cao gầy, với vẻ ngoài của hắn thì quả thật có thể bán mặt để kiếm tiền.”fynnz.wordpress.com

“Làm người mẫu cũng không thành vấn đề, hiện tại có vài nhà thiết kế thích loại hình gầy nhom như vậy, cái này gọi là xu hướng đó, có hiểu hay không?”

Vì để thuận tiện hành động cho nên mười mấy người trong đội đều là nam, nhắc đến cơ thể, mọi người đều bắt đầu vui đùa, không khí lại một lần nữa trở nên sôi động, tiếng nói chuyện rì rầm ở xung quanh dần dần trở nên náo nhiệt nhưng Feston không hề nghe lọt vào tai, trên thực tế hắn chưa bao giờ nhớ rõ một người như vậy, rõ đến mức ngay cả góc độ khi gió thổi qua mái tóc ngắn màu trà kia mà hắn cũng chưa từng quên.

Nụ hôn cùng hơi thở, mùi khói đạn và thuốc lá dường như vẫn còn ở trong miệng, chậm rãi nghiền ngẫm thì lại có thể nhắm nháp được....

“Các cậu tiếp tục điều tra đi.” Dẫn dò một tiếng, hắn cầm lấy áo khoác, các thành viên khác nhìn hắn đi ra ngoài, tiếng xe khởi động bên dưới lầu, chạy về hướng Bắc, Feston ở khu Tây của quậnLoop.

“Hey, các cậu có ai nghe nói đến chuyện trong nhà của sếp hay chưa?” Derek lại mắc bệnh nghề nghiệp.

“Anh ấy là một người có tiền, bằng không thì làm sao ở tại nơi đó?” Hase hâm mộ nhìn ra phía xa.

Nằm giữa hướng Bắc của sông Chicago và hồ Michigan, khu vực này tập trung phần lớn các tòa nhà cao cấp, với chức vụ và địa vị của Feston Kada, hắn vừa mới được chuyển từ New York đến nơi này mà đã có thể lập tức dọn vào khu nhà cao cấp như vậy đã khiến không ít người có một chút suy đoán.

“...Lần trước gọi điện thoại, bắt máy là một cậu con trai, không biết là cái gì của sếp.” Jonathan thuận miệng nói một câu, những người khác đều lắc đầu tỏ vẻ không biết, chắc là anh em? Nhưng sếp có anh em nào hay sao?

Feston là con trai độc nhất, ở nhà của hắn ngoại trừ nhân viên vệ sinh được thuê đến để quét dọn thì chỉ có một người. Vừa về đến nhà thì hắn liền cầm lấy điện thoại, “Will, đến đây một chuyến.”

“Nhớ em à? Mà gấp như vậy hay sao, thật là hiếm hấy.” Không hỏi là muốn hắn đến đó làm gì, Will ở đầu dây bên kia xem như là tình nhân có quan hệ khá ổn định với Feston, có lẽ không thể nói rõ là tình nhân, Feston chưa từng hứa hẹn điều gì với Will, cũng chưa từng nói lời yêu.

Buông điện thoại, Feston đi tắm rửa, hơn mười phút sau, xe của Will dừng ở đầu phố, trong phòng, ngay cả quần áo mà Feston cũng chưa kịp để Will cởi ra thì đã lập tức áp hắn xuống ghế sofa rồi thả nhiên hôn hắn.

Hương vị của đôi môi thật sạch sẽ, không có mùi thuốc súng, cũng không có loại cảm giác lạnh lẽo của máu tươi.

Hắn vuốt bờ môi của Will, cho đến khi Will đẩy tay của hắn ra, Feston thoát nhìn không giống bình thường, nụ hôn này dường như đang xác nhận điều gì đó, tìm kiếm cái gì đó, làm cho Will không quen, “Suy nghĩ chuyện gì vậy? Về mặt của anh thật đáng sợ.”

Bị Will nói như vậy khiến cho ánh mắt của Feston càng thêm kỳ lạ, tầm mắt đang dừng trên môi của hắn rất khác thường, Will ôm lấy Feston, “Chẳng phải nhớ em hay sao? Hiếm khi thấy anh gọi điện thoại muốn em đến,Fes...”

Thân thể của Feston đột nhiên đè hẳn xuống làm cho hắn không thể nói thêm điều gì nữa, quần áo bị vạch ra, cho dù khi lên giường thì Feston luôn giữ tác phong lạnh lùng cứng rắn, hiếm khi vội vàng như vậy, Will vừa bất ngờ vừa cảm thấy thật cao hứng.

Một chiếc xe dừng ở bãi cỏ phía bên kia đường, kính viễn vọng theo cửa kính xe nhắm ngay cửa kính của phòng khách, hoàng hôn vẫn chưa buông xuống, chiếc xe màu đen giống như một u hồn, lóe lên ánh sáng lạnh dưới những tia nắng chiều.

Xuyên qua khe hở giữa rèm che nơi cửa sổ có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong, ngay cả lên giường cũng chờ không kịp, trên sofa trong phòng khách đang diễn ra một tiết mục kịch tình, mà nhân vật chính là Feston.

Viên sĩ quan FBI không chịu giao dịch với tội phạm, hắn còn tưởng rằng Feston là một người lãnh đạm.

“Không ngờ là nhiệt tình như thế, thật sự là nhìn không ra.” Phong Triển Nặc tự nói ở trong xe, nhìn thấy bàn tay của Feston tiến vào trong chiếc áo thun của thằng nhóc tóc vàng, vẻ mặt bởi vì dục vọng mà trở nên buộc chặt, bộ dạng của thằng nhóc tóc vàng kia cũng không tệ lắm, tóc dài đến vai, thân thể duyên dáng, sau khi áo bị cởi là đến quần....

Không lâu trước đó, Phong Triển Nặc đến tòa nhà văn phòng của FBI, lúc này có một chiếc xe chạy sát bên người, phát hiện người trên xe là mục tiêu của hắn, Phong Triển Nặc không hề do dự mà theo đuôi chiếc xe rồi đến nơi này, không ngờ hơn mười phút sau liền nhìn thấy một cậu thanh niên tóc vàng bước vào khu nhà có kiến trúc đặc biệt này.

Quan hệ của hai người kia quá rõ ràng, tiết mục trong phòng trình diễn rất nóng bỏng, trong lúc thực hiện nhiệm vụ thì Phong Triển Nặc không biết đã từng xem qua bao nhiêu màn biểu diễn lớn nhỏ, tiếp tục đo lường và tính toán góc độ, xác định hai người kia nhất thời sẽ không di chuyển chiến trường, hắn buông kính viễn vọng xuống, móc ra một khẩu súng bắn tỉa ở dưới ghế ngồi.

Kính ngắm được một đôi tay linh hoạt trang bị lên khẩu súng, đang chuẩn bị ngắm chuẩn thì Phong Triển Nặc dừng động tác một chút –

Feston Kada toàn thân trần trụi hiện lên trước kính ngắm, người nọ đứng ở trước cửa sổ, cơ thể với những đường cong hoàn mỹ hiện ra vô cùng rõ ràng, phần mông mạnh mẽ rắn chắc, bả vai rộng lớn cân đối, mái tóc ngắn sạch sẽ bị nắng vàng chiếu vào trở thành màu nâu đậm, hơi hơi gợn sóng, toàn thân tản ra cảm giác mạnh mẽ đầy nam tính.

Người thanh niên tóc vàng ôm lưng hắn, xem ra người nọ rất yêu hắn, còn cọ xát thân thể cường tráng của Feston một cách thân thiết, trong mắt tràn ngập tình yêu, nếu người nọ nhìn thấy Feston chết trước mặt thì không biết sẽ có cảm giác thế nào...

Phong Triển Nặc mỉm cười lạnh lùng rồi chậm rãi mở cửa kính xe hơi, nòng súng màu đen cùng thân xe dưới tàng cây hòa thành một thể, thật xin lỗi, Feston Kada, nếu anh không đối nghịch với tôi thì anh sẽ có thể vui vẻ với tình nhân của mình, nhưng hiện tại...

Cậu không xứng! Cậu là hung thủ giết người! Cậu không hiểu tình yêu, cậu căn bản không biết cái gì gọi là yêu!

Bất chợt lời nói của Lilith lại vang vọng bên tai của hắn, Phong Triển Nặc nhắm mắt một chút, trong lòng có một loại khó chịu không thể nói thành lời, hắn không nên nghĩ đến một người chết trước khi hành động, nhất là một người chết không còn bất cứ quan hệ nào với hắn.

Chậm rãi điều chỉnh hô hấp, hắn tiếp tục xác định mục tiêu, hai người trong phòng vẫn còn đang tiếp tục, thoát nhìn sắp sửa bước vào màn chính thức, hắn từng nhìn thấy đủ loại thân thể trần trụi, cả người chết lẫn người sống, từ đàn ông đến phụ nữ, bình thường hắn sẽ thưởng thức trong chốc lát, chờ đợi cơ hội để bắt cóc mà không hề trì hoãn.

Lần này cũng vậy, nhưng khi sắp sửa bắt cóc thì người đàn ông trong tầm ngắm của hắn bỗng nhiên quay đầu lại!

Đây là lần đầu tiên Phong Triển Nặc cùng mục tiêu của mình nhìn nhau trong ống kính ngắm, Feston đang nhìn hấn? Không, đây là ảo giác, không có bất kỳ người đàn ông nào khi lên giường lại có thể duy trì cảnh giác như vậy, cũng không có ai ở trong tình huống này sẽ phát hiện ra hấn, không có bất kỳ ai!

.....

P/S: bạn Nặc chưa nhận ra bạn đã bị anh Phê phát hiện ngay từ đầu à :>, cố tình diễn cảnh này cho bạn xem đó.

9. Chương 9: Sai Lầm

Phong Triển Nặc bất động, hấn vẫn duy trì tư thế như cũ, hô hấp ổn định, cách mấy chục feet, ánh mắt phía sau rèm che không tiếp tục nhìn hấn mà lại chuyển hướng sang cậu nhóc tóc vàng.

Feston Kada có lẽ còn khó giải quyết hơn so với hấn đã tưởng. Phong Triển Nặc không thể xác định vừa rồi là trùng hợp hay là Feston thật sự phát hiện ra hấn, có lẽ hấn nên tuân theo trực giác của mình, không nên đến đây mạo hiểm.

Khi giết người mà lại do dự, đó là điều kiêng kỵ đối với sát thủ, là một tiếng chuông cảnh tỉnh hấn.

Trong phòng, Will đang ngồi trên sofa, bởi vì chậm chạp không chiếm được sự an ủi mà hấn mong muốn cho nên thở dốc một cách khó chịu, Feston thu hồi tầm mắt khỏi cửa sổ, khi Will ngẩng đầu thì chậm rãi hôn lên trán của đối phương một cái, “Will, quay lại đây.”

Cho dù là về thể trạng hay sự từng trải, Will mới hai mươi tuổi đầu cũng không thể so sánh với Feston, cho nên Will đương nhiên có một loại ỷ lại và sùng bái đối với Feston. Tuy rằng làm ngay chính diện sẽ vất vả một chút nhưng hấn vẫn nghe lời mà xoay người lại, lúc này hấn phát hiện thái độ của Feston dường như có một chút khác biệt so với trước đây.

Feston không hề nóng lòng muốn phát tiết dục vọng mà chỉ quan sát đôi mắt của Will, đôi mắt của Will màu xanh lục, không phải màu xanh biển....

Feston nghĩ đến đôi mắt thuộc về U Linh, khi đứng giữa bầu trời lại phản chiếu ra một màu xanh thẳm, bên trong màu xanh thẳm chỉ tồn tại cảm giác lạnh lẽo của tử vong...

Kịch liệt dây dưa càng khiến cơ thể trở nên nóng bức, Will phát hiện Feston càng lúc càng nhiệt tình, đáng lý Feston đã mất ngủ cả đêm thì hiện tại phải mệt nhọc, nhưng giờ phút này lại phấn khởi không giống như người bị mất ngủ, “....Hôm nay có chuyện gì vui hay sao? So với bình thường anh càng.....ừm....”

Ngay cả vuốt ve cũng khác với bình thường, Will hưng phấn chuẩn bị nghênh đón Feston, “Nhanh đi!”

Toàn thân của hấn ửng hồng, run rẩy quẩn quýt lấy thất lưng của Feston, nhưng người đàn ông ở trên thân của hấn lại không nhìn hấn mà tiếp tục nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mạnh mẽ xuyên thấu rèm che, dục vọng đang kêu gào nhưng Feston không hề cử động.

Xuyên thấu qua ống ngắm, tầm mắt của Phong Triển Nặc và của hấn lại giao nhau. Đây là lần thứ hai hấn bị phát hiện.

Không thể nhất kích tất sát thì nên lập tức thu hồi súng, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng hấn là Phong Triển Nặc, hấn không rút súng về, xuyên thấu qua ống ngắm mà tiếp tục quan sát Feston Kada, tựa như chỉ đến đây để thưởng thức một màn trình diễn.

Feston nheo mắt nhìn về phía bãi cỏ ở đối diện, hấn không dừng lại động tác mà cứ tiếp tục khơi mào *** của Will nhưng không cho đối phương được thỏa mãn, đứng cách mấy chục feet nhìn vào sẽ thấy đôi tay kia cọ xát những điểm mẫn cảm của Will như thế nào, hình ảnh đó cũng đủ để khiến người ta miệng khô lưỡi cứng.

Toàn thân của Will toát đầy mồ hôi, hắn bị khiêu khích cực lực, không ngừng rên rỉ, “Cầu anh, đừng giày vò em nữa, Fes....vì chúa, anh làm đi...”

Phong Triển Nặc tin tưởng đây là Feston đang ra uy, người đàn ông trong phòng vẫn đang nhìn về phía hắn, ánh mắt bình tĩnh, thẳng nhóc tóc vàng dưới thân rõ ràng không thể tiếp tục chịu đựng tra tấn, hắn đẩy ngã Feston, tách ra hai chân để chuẩn bị ngồi lên –

Ngay lúc này ngón tay của Phong Triển Nặc lại giật giật.

Viên đạn từ bãi cỏ bay đến, bắn thủng cửa sổ bằng kính, ùng – tiếng súng vang lên, hệ thống chống trộm của các ô tô xung quanh đều réo to, Will ngã xuống ghế sofa, cửa kính nát thành từng mảnh nhỏ, có vài miếng mảnh chai bắn sượt qua bên tai của Feston.

“Có người muốn giết anh?” Không để ý đến thân mình trần trụi, Will nhảy dựng lên, kéo Feston vào gian phòng bên trong, nhưng người đàn ông cũng *** như hắn lại không chịu đi theo hắn mà đang mặc quần vào, sau đó móc ra một viên đạn từ trên ghế sofa.

“Feston?!” Will không hiểu ánh mắt của Feston, Feston rất kiệm lời, cho dù khi cùng hắn thân thiết thì cũng rất ít khi nói chuyện, chỉ khi làm việc thì ánh mắt của Feston tựa như bị châm ngòi, cũng như sự nhiệt tình dành cho các vụ án lại hoàn toàn vượt xa cảm xúc ở trên giường, mà hiện tại chính là tình huống này.

“Cậu về trước đi.” Feston bắt đầu mặc quần áo, dường như không muốn cùng Will thương lượng, hắn đã làm ra quyết định, Will tựa như bị tát một gáo nước lạnh, “Xảy ra chuyện này mà anh còn muốn em quay về? Người muốn giết anh có thể vẫn còn ở bên ngoài!”

“Cho nên tôi mới bảo cậu quay về, nghe lời đi.” Hôn lên trán của Will cho có lệ, lời nói của Feston ý bảo Will ở đây cũng vô dụng, Will uể oải ngồi trên ghế sofa, lại khấn trương nhìn ra ngoài, “Anh muốn đi đâu? Bằng không em ở đây chờ anh nha?”

“Cậu muốn trở thành con tin hay sao? Nếu không thì hiện tại trở về nhanh đi!” Dường như có một chuyện gì đó quan trọng đang chiếm hết tất cả tâm tư của hắn, Feston giống như một trận gió thổi qua, trong phòng lập tức chỉ còn lại một mình Will.

Sau khi nổ súng thì Phong Triển Nặc liền khởi động xe, chiếc Porsche chạy ra khỏi bãi cỏ, nhưng Feston vẫn nhanh chóng phát hiện được mục tiêu, chiếc Audi màu đen của hắn lập tức bám sát sau đuôi, một trước một sau, phóng như bay trên ngã tư đường giữa buổi trời chiều, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách không thể kéo lại gần, Feston cắn chặt răng. fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc nhin không được mà chửi thề một câu, bình thường hắn sẽ rất không chế chính mình, nhưng lần này lại ngoại lệ, qua giờ tan tầm nhưng xe cộ trên đường vẫn rất đông đúc, hắn không thể không rẽ vào vài con đường nhỏ xa lạ, cùng với Feston bắt đầu chơi trò trốn tìm.

Chiếc xe phía sau bỗng nhiên tăng tốc, chiếc Audi màu đen cơ hồ sắp song song với hắn, Phong Triển Nặc nghiêng đầu, bên kia là Feston Kada, “Dừng xe lại!”

Feston một tay cầm vô lăng, một tay cầm súng chĩa vào người trong xe, khẩu súng bắn tia đang nằm ngay bên dưới ghế ngồi của Phong Triển Nặc, hắn biết nếu hắn dừng xe thì hắn sẽ bị điều tra, hắn cũng không phải ngu ngốc, “Có chuyện gì sao đội trưởng Feston? Thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt.”

“Nếu không dừng xe thì tôi sẽ nổ súng! U Linh, lần này là cậu tự nạp mình cho tôi! Đem xe dừng lại!” Chiếc Audi va vào xe của hắn, Phong Triển Nặc cười lạnh, giọng điệu của Feston tràn ngập uy hiếp, ánh mắt của Feston làm cho Phong Triển Nặc nhớ đến lời của Bob, có vài cảnh sát tựa như chó săn hoặc là điều hâu, có đôi khi sẽ là linh cẩu trong rừng rậm.....

Hắn bị Feston theo dõi.

“Bắt lấy tôi thì sao? Anh không có chứng cứ.” Phong Triển Nặc giận dữ mà bật cười, “Cùng lắm thì anh chỉ có thể giam giữ tôi rồi sau đó phải phóng thích tôi, như thế nào, đỉnh đỉnh đại danh Caesar chỉ cần như vậy là thỏa mãn hay sao?”

Hai chiếc xe chạy sát vào nhau đến mức thỉnh thoảng lại va quệt, phát ra âm thanh chói tai cùng tia lửa bắn tung tóe, họng súng của Feston nhắm vào người trong xe, viên đạn lướt qua trước trán của Phong Triển

Nặc, “Đừng tưởng là tôi đang nói đùa.”

Đôi mắt màu xanh biển nheo lại, đột nhiên ngưng kết thành băng tuyết, không ai dám uy hiếp hắn như vậy, Phong Triển Nặc rút súng ra từ trước ngực, “Tôi cũng không thích nói đùa!”

Xe của hắn bị xe của Feston ép vào con lươn, viên đạn không bắn trúng mục tiêu mà chỉ bắn trúng kính chắn gió, lưu lại một khe nứt, không biết bọn họ đã chạy lên xa lộ từ khi nào, kỹ thuật xạ kích của Phong Triển Nặc chuẩn xác đến mức được mọi người xưng là tử thần, chỉ cần hắn muốn thì hắn có thể giết bất luận kẻ nào, nhưng trong đó không bao gồm Feston Kada.

Feston có thể né tránh viên đạn mà hắn đã tính chuẩn góc độ chỉ bằng cách nhìn hòng súng của hắn. Phong Triển Nặc ổn định xe, gặp phải đối thủ như vậy làm cho hắn hoàn toàn bình tĩnh, không còn tiếp tục nói chuyện với đối thủ, hắn phải ngấm lại làm sao để thoát khỏi Feston.

Bóng đêm sắp buông xuống, mà U Linh như hắn lại bị một cái bóng quán lấy, như hình với bóng, cho dù hắn có ý đồ cắt đuôi Feston Kada, tuy nhiên chiếc Audi ở phía sau cứ bám sát không tha, đối phương có mấy lần sắp đuổi kịp nhưng đều bị hắn tăng tốc bứt lên.

Bỗng nhiên chiếc Audi màu đen giảm bớt tốc độ, Phong Triển Nặc cảnh giác, hai tiếng súng vang lên, lốp xe của hắn bị bắn trúng, xe đang chạy với tốc độ cao lập tức bị mất khống chế, lệch về phía lan can bảo vệ lề đường, phát ra tiếng ma sát chói tai, con mèo nhỏ trong bụi cỏ bị kinh hãi mà chạy ra ngoài, mùi cao su cháy khét bất chợt xông vào mũi, xe không thể không dừng lại, hắn lập tức mở cửa xe.

Chiếc Audi màu đen dừng ngay phía trước, Feston từ trong xe bước xuống, trên tay cầm súng, “Tôi khuyên cậu đừng làm chuyện ngu xuẩn, U Linh.”

Bất cứ nguy trang gì ở trước mặt Feston đều vô dụng, dường như hắn chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu tất cả, mỗi một từ ngữ trầm thấp dồn dập và đơn độc tựa như một viên đạn, Phong Triển Nặc mỉm cười bí hiểm, khẩu súng thay đổi góc độ, “Ai bảo là tôi đang làm chuyện ngu xuẩn?”

Viên đạn bắn về phía mục tiêu là bình xăng, bình xăng bắt đầu bị rò rỉ, những giọt xăng nhiều tí tách xuống đất, lan ra đầy đất, hắn muốn thiêu xe, trong xe có chứng cứ, Feston nhanh chóng phản ứng nhưng đã không còn kịp, Phong Triển Nặc ném ra cái bật lửa của mình, một tiếng nổ mạnh cùng với khói lửa là câu trả lời dành cho Feston.

Ngọn lửa nung đỏ bầu trời, đã sớm có chuẩn bị, U Linh giống như một linh hồn thật sự, hắn nhanh nhẹn nghiêng người tránh đi nguy hiểm, Feston phải nhảy ngược về sau để tránh né sức mạnh của vụ nổ, hắn có dự cảm là lần này hắn sẽ không thể bắt được U Linh, nhưng khi hắn đứng lên thì chuyện trước mắt lại không phải như hắn đã nghĩ.

U Linh vẫn còn cầm súng nhưng tình hình trước mắt là không thể nổ súng vì đã bị trận nổ lan đến, lưng của Phong Triển Nặc đập xuống mặt đường ximăng, cảm giác có máu tươi chảy xuống trước trán, mơ hồ nhìn thấy một đôi giày da ở trước mắt, đối với một đặc vụ như Feston thì thật sự là có khiếu thẩm mỹ rất cao, giọng nói từ phía trên truyền xuống, giống như xuất phát từ một nơi xa xôi, “.....Cậu thật sự là sát thủ hay sao? U Linh.”

Giọng nói của Feston mang theo nghi hoặc, cứng rắn như nham thạch. Hắn bị cười nhạo, đây là ý thức cuối cùng mà Phong Triển Nặc cảm nhận được, hắn không ngờ mình sẽ vì nguyên nhân này mà rơi vào tay FBI.

Feston ngồi xuống, lấy ra một thứ từ trong lòng của người đang nằm dưới đất, đôi mắt màu hổ phách đang hoảng sợ mà nhìn hắn, một con mèo hoang, vừa rồi nó bị vụ nổ dọa đến mức chạy tán loạn, U Linh là vì cứu nó nên mới bị như vậy, cứu một con mèo hoang.

Một sát thủ với đôi tay đầm máu, một U Linh giống như tử thần.....

.....

P/S: bạn Nặc ghen nhé, ghen nên mới nổ súng ngay lúc đó :>, ko muốn nhìn thấy cảnh ấy chứ gì, biết rồi, từ giờ trở đi ah Phê sẽ là của em :>, ko dám sờ rỏ vào thằng nào con nào nữa đâu, kéo bị em bắn vỡ mông =.=.

Tự nhiên ngồi ngấm lại thấy 2 con xe rất hợp với tính cách của 2 bạn, đúng là chủ nào xe nấy.

10. Chương 10: Kẻ Săn Bắn

Feston Kada không ngờ U Linh xảo quyết này lại phạm phải sai lầm như vậy, mọi người sẽ luôn mắc phải sai lầm, cho dù hung thủ giết người có tính toán chu đáo như thế nào thì cũng sẽ lưu lại sơ hở và manh mối, chẳng qua phải xem người khác có phát hiện ra hay không.

Sát thủ đương nhiên cũng sẽ phạm phải sai lầm, giống như hắn đã thấy được bộ mặt chân thật của U Linh, nhưng lần này U Linh phạm phải một sai lầm rất quái dị, không có nhiều người khi đối mặt với tử thần mà lại đi cứu vớt sinh mạng của kẻ khác, huống chi đây lại là sinh mạng của một con vật.

U Linh rốt cục là người như thế nào? Bên dưới ánh lửa, Feston phủi nhẹ tro bụi trên quần áo rồi đưa Phong Triển Nặc vào trong xe.

Cho dù nhìn ở phương diện nào thì tình cảnh hiện tại vẫn vô cùng vớ vẩn.

Đến chàng vạng, một sát thủ chuyên nghiệp cùng một đặc vụ liên bang đồng thời xuất hiện trong phòng cấp cứu ở bệnh viện, bị thầy thuốc quở trách, còn có một con mèo đi loanh quanh dưới chân bọn họ.

Đáng lý tình huống này phải là, người đàn ông đang nằm trên giường cấp cứu sẽ dùng khẩu súng mà mới một phút trước hắn còn cầm trong tay để tặng cho đối phương một viên đạn, còn viên sĩ quan FBI mặc bộ âu phục màu xám đậm đang lật xem hồ sơ bệnh án nếu có thể may mắn thoát khỏi nguy hiểm thì nên dùng công tay mà khóa tên sát thủ này vào chiếc giường inox.

Mà không phải giống như vậy, Phong Triển Nặc ngồi vào mép giường, trên đầu quần băng gạc, ở trước mặt hắn là Feston, tay áo của người này đã được xắn cao, trên cổ áo sơ mi có dính máu của hắn, bác sĩ mặc áo blouse trắng đang ghi chép cái gì đó ở trước mặt bọn họ, trên ngực đeo băng tên, John.

“....Tôi phải nói sao đây với thể trạng của cậu? Chúc mừng cậu đã giảm béo thành công?” Bác sĩ tên John nhìn hồ sơ bệnh án, “Cậu Ian Noy, vết thương của cậu không nguy hiểm, nhưng cậu bị tuột huyết áp rất nghiêm trọng, dinh dưỡng không đủ, cậu có tiền sử bị chứng kén ăn hay sao?”

Bị nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ, Phong Triển Nặc lắc đầu, “Gần đây bạn nhiều việc cho nên thường xuyên quên ăn, có lẽ là vì vậy.”

Cái gọi là bận nhiều việc thì đương nhiên chỉ có một, ánh mắt của Feston trở nên thâm trầm, tầm mắt của Phong Triển Nặc vô tình có ý liếc về phía Feston, tiếp tục bổ sung, “Mấy ngày trước cũng suýt bị như thế.”

“Cậu là người mẫu à? Phải đi chụp hình ngoại cảnh?” Ông bác sĩ tò mò hỏi, Phong Triển Nặc cười cười, “Las Vegas, nơi đó tựa như cái lò nướng, thể lực bị tiêu hao quá độ.” Hắn đã sớm đoán được sẽ gặp phải trường hợp này, khi gặp Lilith là lúc hắn đang nghỉ ngơi, chuẩn bị chờ thể trạng khôi phục, nhận nhiệm vụ giết Adam William chỉ là việc ngoài ý muốn.

“Ồ!Las Vegasà?! Không thể nào! Đừng nói đùa vậy chứ? Cậu bị thiếu Vitamin D vì không chịu phơi nắng!” Nơi đó ánh nắng rất chói chang, đương nhiên không thể thiếu Vitamin D cho cơ thể, nghe thấy lời nói của bác sĩ, Phong Triển Nặc chỉ thở dài một cách tiếc nuối, “Nhưng mà tôi không hề đi ra ngoài.”

“Ra là như thế—” Từng gặp đủ loại chuyện kỳ lạ, bác sĩ John kéo dài âm tiết, tự cho là thông minh hiểu chuyện, tiếp theo hắn quét mắt nhìn Feston ở bên cạnh một cách ám muội, “Đương nhiên rồi, các cậu có thể mỗi ngày đều ở trong khách sạn.”

Xem ra là bị hiểu lầm, Phong Triển Nặc phóng lao phải theo lao, “Tôi cũng không muốn như vậy nhưng mà không còn cách nào khác.” Hắn nhún vai.

“Nhưng mà tôi cũng khuyên các cậu, người trẻ tuổi cho dù thân thể khỏe mạnh nhưng cũng đừng quá mức, hiện tại đã bị tuột huyết áp, lại thiếu dinh dưỡng, cho nên cậu xem, cậu không thể làm việc liên tục mà....khụ...ừm...không ăn cơm.” Ho khan vài tiếng để ám chỉ, vị bác sĩ tên John này hiển nhiên không hề kỳ thị giới tính, cứ tự cho là mình đúng, rồi tỏ vẻ lo lắng cho Phong Triển Nặc, Feston âm trầm đứng bên cạnh, hoàn toàn bị xem là đầu sỏ gây nên chuyện này. =))

Phong Triển Nặc vừa cười vừa nói chuyện với bác sĩ, “Đúng vậy, cho nên lần này trở về tôi phải ăn nhiều một chút.” Quảng thời gian kia vì chờ đợi mục tiêu xuất hiện mà hần mất ba ngày không ăn cái gì cả, chỉ trông cậy vào một chai nước để duy trì thể lực, thậm chí không hề xê dịch mà cứ nằm bên trong đường ống, đợi cho mục tiêu xuất hiện rồi bắn một phát trí mạng.

Feston đối mặt với nụ cười của Phong Triển Nặc, bên trong đôi mắt màu xanh biển không có ý cười, ánh sáng lạnh lóe lên, không cần phải nghi ngờ, nếu cần thì bác sĩ John này có thể sẽ chết ở trong tay của U Linh chỉ trong tích tắc.

“Được rồi, nơi này không còn chuyện của anh, đi ra ngoài đi.” Kéo màn lại, Feston khoanh tay đứng bên giường, sắc mặt ôn hòa nhưng giọng điệu đầy mệnh lệnh làm cho bác sĩ John nhớ lại những năm tháng từng làm quân y trước kia, vì vậy liền quan sát Feston từ trên xuống dưới, “Cậu trai trẻ nóng tính thế, nhìn bộ dáng của cậu thì rất giống một người lính được đào tạo từ trong quân ngũ, có đúng không?”

“Đi ra ngoài.” Không nói nhằm với John, Feston xuất ra thẻ căn cước, phát hiện Feston là FBI, lúc này vị bác sĩ già mới biết rằng mình có lẽ đã đoán sai cái gì đó, hần nhìn về phía chiếc áo vest phủ lên tay của Phong Triển Nặc.fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc thu hồi nụ cười, nhẹ nhàng buông tay, chiếc áo vest rơi xuống đất, không tiếp tục che giấu, hần nằm trên giường với một chiếc còng tay. Vị bác sĩ John rốt cục hiểu được, chậm rãi lắc đầu một cách đáng tiếc, một người điển trai lại trẻ tuổi như vậy, muốn phong độ có phong độ, muốn khí chất có khí chất, vậy mà lại là tội phạm bị FBI bắt giữ, ai có thể ngờ cơ chứ.

Con mèo mướp nhảy lên giường, chính là vì nó cho nên quan hệ của hai người mới bị hiểu lầm, bác sĩ John trước khi đi ra ngoài còn liếc mắt nhìn nó một cách nghi hoặc. Không biết nó nhảy vào trong xe từ lúc nào rồi cùng bọn họ đến bệnh viện, có lẽ là lạc đường, bộ lông không quá bẩn, cũng rất gần gũi với con người.

Hai người cùng một con mèo ngồi trong gian ngăn cách được kéo rèm của phòng cấp cứu, Phong Triển Nặc không phải bị ngất vì vụ nổ mà nói cho chính xác là vì hần bị tuột huyết áp, tay trái ghim kim truyền dịch, hần nằm bất động, cũng không nói gì, nhìn kỹ thì khuôn mặt của hần rất tinh tế, quả thật không giống như người da trắng mà giống một người con lai hơn, bên dưới mái tóc màu trà là một đôi mắt xanh thẳm.

Khi mỉm cười có thể dễ dàng khiến phụ nữ yêu thích, mà khi nổ súng thì bất kỳ kẻ nào cũng có thể cảm nhận được tử vong lạnh lẽo từ bên trong đôi mắt đó, Feston quan sát Phong Triển Nặc, mặc kệ U Linh có phải tên là Ian Noy hay không thì người này hoàn toàn không giống với những tội phạm mà hần đã từng bắt giữ.

“Làm được bao nhiêu năm rồi?” Feston kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt vô cùng bí hiểm.

Tình cảnh rất giống như đang thẩm vấn, Phong Triển Nặc biết chính mình tạm thời chạy không được, ít nhất phải truyền xong bình dịch thì mới có được thực lực để đối phó với Feston, “Tính từ ngày tôi được sinh ra, xấp xỉ hai mươi tám năm.” Hần nhún vai.

“Xấp xỉ?” Feston cũng không vừa lòng với đáp án của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc liền giải thích, “Không biết ngày sinh của mình, như vậy chắc là không phạm pháp chứ.”

Như vậy là được huấn luyện từ nhỏ, Feston nhìn hần một cách chăm chú, “Trải qua điều tra, cô vũ nữ Lilith bị cậu giết đã từng ở tại một cô nhi viện, sau đó cô nhi viện bị cháy, nhưng vẫn còn danh sách, bên trong có một cậu bé con lai tên là Noy.”

Ở trên hồ sơ bệnh án, khi Phong Triển Nặc tỉnh lại thì điền vào cái tên Ian Noy, “Như vậy thì sao? Anh là nhân chứng, anh đã thấy tôi làm như vậy là vì tự vệ, hiện tại còn muốn mang tôi về cục cảnh sát hay sao?” Hần hỏi thật nhẹ nhàng.

Lilith đã chết, đại đa số những người may mắn còn sống sau trận hỏa hoạn ở cô nhi viện được nhận con nuôi đều sửa lại tên họ, cho dù muốn tìm nhân chứng xác nhận thân phận của hần thì cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, hần và Feston đều hiểu rõ điểm này.

Đồng thời cái chết của Lilith còn chặt đứt manh mối liên hệ duy nhất giữa Phong Triển Nặc và Adam William, trên tay của Feston không có bất cứ chứng cứ gì để chứng minh hần là hung thủ giết người.

“Đừng lãng phí thời gian cho tôi, đội trưởng Kada.” Hấn ngồi dậy, chậm rãi kê sát vào Feston, “Cho dù bị anh bắt thì cùng lắm anh chỉ có thể giam giữ tôi 24 tiếng đồng hồ, điểm ấy anh cũng biết rất rõ, nếu anh muốn lợi dụng thời gian hiện tại để khuyên nhủ tôi thì xin khuyên anh tốt nhất đừng nằm mơ nữa.”

Xưng hô thay đổi chứng tỏ hấn không còn tâm tình để đùa giỡn, hấn nói nghiêm túc, giọng nam trung thông thả dễ nghe, đồng tử tản ra hơi thở của tử vong, đây là U Linh chân chính, là bóng ma của tử thần, con mèo đang cuộn mình trên giường bất chợt dựng thẳng bộ lông trên lưng, nó xòe ra móng vuốt, răng nanh sắc nhọn hướng về phía Phong Triển Nặc, cất lên tiếng kêu thê lương tràn ngập cảnh cáo và địch ý.

Đối với sự nguy hiểm trong lời nói của hấn, Feston thần nhiên nheo mắt lại, hàm ý thâm trầm, “Phạm là tội phạm rơi vào tay của tôi thì tôi sẽ không để cho hấn có cơ hội trốn thoát lần thứ hai.”

Nắm lấy cổ áo của Phong Triển Nặc mà kéo sát đến mặt mình, Feston thoát nhìn giống như vừa nhận được một lời khiêu chiến thú vị, Phong Triển Nặc mỉm cười nhưng đáy mắt không có ý cười, “Chúng ta cứ đợi xem sẽ thế nào.”

Bob nói đúng, bị con chim ưng nhìn chăm chăm, biện pháp giải quyết duy nhất chính là một viên đạn.

Một tiếng chuông reo lên, là điện thoại của Feston, hấn thả U Linh xuống giường, “Will, tôi không sao.” Will gọi điện đến, bởi vì sau khi Feston rời đi thì không hề báo lại tin tức cũng không về nhà.

“Không cần chờ tôi, cậu về trước đi, tôi còn có việc.” Hấn cầm điện thoại, ánh mắt không hề rời khỏi Phong Triển Nặc đang nằm trên giường bệnh, trong chốc lát hấn sẽ dẫn đối phương về cục cảnh sát.

“Will là thằng nhóc tóc vàng kia đúng không? Biểu hiện của cậu ta ở trên giường như thế nào?” Nhớ đến tình cảnh lúc ấy, giọng nói của Phong Triển Nặc tràn ngập ám muội, bỗng nhiên hấn cất cao giọng, “Cưng yêu, tình nhân của em đang ở cùng tôi, anh ấy lo lắng tôi ở một mình sẽ bị mang đi...”

Feston cau mày bùm lại cái miệng của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc không biết đầu dây bên kia cảm thấy như thế nào, nhìn thấy phản ứng của Feston, có lẽ người này không phải không có cảm tình với người tình bé nhỏ của mình, đáy mắt nổi lên ác ý, hấn vươn đầu lưỡi liếm qua lòng bàn tay của Feston.

Đầu lưỡi ướt át chậm rãi lướt qua bàn tay khô ráo, Phong Triển Nặc ngẩng đầu, hơi nheo mắt lại, mạch máu màu xanh cơ hồ nổi lên khi hấn ngẩng cổ, vóc dáng của hấn rất đẹp, tuy rằng hơi ốm một chút nhưng cũng không yếu ớt, bắp thịt hơi gầy bao quanh khung xương cao chừng 1m83, toàn thân cao gầy tinh tế, giống một loại động vật nào đó.

Chậm rãi quan sát, Feston không hề lắng nghe Will đang nói cái gì, hấn thẳng thừng tắt máy, “Khi tôi đang làm tình thì nổ súng, hiện tại còn chọc ghẹo tôi, cậu muốn làm gì? U Linh? Hay nên gọi cậu là Ian Noy?”

Bị Feston nói như thế hấn đang quyến rũ người này, tầm mắt phía trên khó phân biệt hàm nghĩa, Phong Triển Nặc thu hồi đầu lưỡi, “Đặc vụ FBI với chức vụ cao cấp, lãnh đạo các thành viên trong đội đặc nhiệm ST, nhìn nhà cửa cũng như xe của anh, gia cảnh hấn là không tệ, Feston Kada, anh có được tất cả mọi thứ, mà hiện tại tôi đang bị bắt giam ở đây, có lẽ sẽ bị nhốt vào tù, anh nói xem, tôi còn có thể làm được cái gì?”

Hóa ra người này không muốn làm cho hấn sống yên ổn, Feston hơi giật giật hàng lông mày, “Đây là ghanh ghét, cậu ghanh ghét cuộc sống của tôi.”

Ánh mắt của Feston tựa như đang thương hại, một cảnh sát thương hại một phạm nhân, Phong Triển Nặc chưa bao giờ bị người khác nhìn như vậy, loại ánh mắt này từ trước đến nay chỉ có hấn nhìn người ta chứ không có ai nhìn hấn như vậy, “Feston Kada! Không phải tất cả mọi người đều được sinh ra trong một gia đình giàu có như anh, cũng không phải tất cả mọi người đều giống anh!”

Đôi mắt xanh biển giống như nhấc lên một trận sóng to, “Anh là tình anh là đội trưởng là thủ lĩnh trong mắt người khác, anh xem giải quyết các vụ án như một sự khiêu chiến, nhưng anh không thể gạt được tôi.” Hấn cười lạnh, “Không phải vì trị an, mà việc bắt lấy tội phạm chính là thắng lợi của anh, anh muốn tống bọn họ vào tù...”

Sóng triều quỷ bí pháp phòng, chống lại đôi mắt của Feston, “Anh đang hưởng thụ cảm giác săn bắn, đừng giả vờ là người tốt, kỳ thật – anh chẳng khác gì tôi cả.”

.....

P/S: anh Phê là đầu sỏ làm cho em Nặc bị ngắt phải vào bệnh viện ==)) ==)), nghĩa đen thật là chính xác, còn nghĩa bóng thì chỉ có những người có máu fanboy fangirl như ông bác sĩ mới hiểu ra thôi ==)) ==)), ngưỡng mộ ông bác sĩ, nghĩ cao siêu ghê.

11. Chương 11: Trùng Hợp

Chậm rãi đến gần, sắc mặt của Feston trở nên âm trầm, Phong Triển Nặc biết mình đã nói đúng, hần chậm rãi nở nụ cười, “Tôi thậm chí còn có đạo đức hơn so với anh, ít ra tôi không giả nhân giả nghĩa.”

Hàm dưới bị nắm chặt, đôi mắt thâm thúy như chim ưng nổi lên gió lốc, “Nói lại một lần nữa xem?” Từng chữ một được cất lên, ngón tay mạnh mẽ giống như muốn bóp nát Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc nhướng mi, “Nhớ lúc trước hay không? Khi tôi dùng người nhà và tình nhân của anh để uy hiếp anh về xu hướng giới tính của mình, lúc ấy anh đã nói như thế nào? Anh không giao dịch với tội phạm, ngay cả một giây cũng không lo lắng, chỉ cần có thể bắt lấy tôi thì anh có thể không tiếc bất cứ cái giá nào, đúng không?”

Đến gần, giống như tình nhân đang thì thầm với nhau, hần nói nhỏ một cách nguy hiểm, “...Khi đó tôi đã biết anh là người như thế nào, Feston Kada, chúng ta là đồng loại.”

Bọn họ đều là loại người vì đạt đến mục đích mà không tiếc trả giá đắt, đều là những thợ săn, chẳng qua con mồi thì khác nhau, lược bỏ vẻ ngoài, không ngờ một thủ lĩnh đội đặc nhiệm FBI lại là đồng loại với một sát thủ.

Cơ hồ bị bóp chặt đến mức muốn nát xương nhưng trên mặt của Phong Triển Nặc lại không lộ ra bất kỳ đau đớn nào, tầm mắt của hai người ở trong không khí giống như bắn ra một tia lửa lớn, Feston không phản bác cũng không thẹn quá hóa giận, bỗng nhiên hần nở nụ cười, “Nói xong chưa? Nếu cậu có ý đồ chọc giận tôi để tìm cơ hội bỏ trốn thì tôi khuyên cậu nên đổi bằng phương pháp khác.”

Đáy mắt của Phong Triển Nặc lóe lên, kẻ giỏi khổng chế cảm xúc thường là những kẻ khó đối phó nhất, cái tên Feston Kada này ở trong danh sách đối thủ của hần lại tăng thêm vài bậc.

Người đàn ông ở trước mặt dường như sẽ không bị bất cứ chuyện gì dao động, mặc kệ hần nói trúng cái gì thì Feston cũng không bận tâm, Feston chỉ quan tâm đến con mồi của mình, chuyện này thật bất hạnh bởi vì Phong Triển Nặc biết hiện tại hần chính là con mồi của Feston.

Feston kiểm tra còng tay của Phong Triển Nặc, “Đừng nói đạo đức với tôi, đây là những gì mà U Linh sẽ nói hay sao? Là ai giết đồng bọn trong cô nhi viện, là ai lợi dụng cái chết của cô ta để giải vây tội danh cho mình, lấy lý do là vì tốt cho cô ta.....Noy, khi giết cô ta thì cậu có cảm giác gì?” Hần dừng lại mà nhìn Phong Triển Nặc.

“Thật khoái trá, thật yên tâm, FBI các anh không có chứng cứ gì chứng minh tôi là ai, càng không thể tìm ra căn cứ chính xác là tôi giết người từ trên người của cô ta, dùng một viên đạn, chỉ đơn giản như vậy, đừng quên là cô ta muốn giết tôi trước!” Lilith tượng trưng cho quá khứ của hần, khóe miệng mỉm cười Phong Triển Nặc hơi vắn vẹo.

“Cậu muốn từ biệt quá khứ của mình?” Feston dường như xuyên thấu hết thảy, “Cậu muốn làm một người không hề tồn tại trên thế giới này, không ai có thể bắt được cậu, nhận nhiệm vụ, khi hòng súng chĩa vào con mồi của mình thì có phải cậu cảm thấy cậu rất giống Chúa trời hay không? Có thể thao túng vận mệnh của kẻ khác, cậu muốn hần sống thì hần sẽ sống, muốn hần chết thì hần phải chết...”

“Một quốc gia không thể tồn tại mà không có bất bình đẳng.” Phong Triển Nặc không trực tiếp thừa nhận thân phận của mình, hần mượn một câu danh ngôn rồi ngã xuống giường, “Tôi đã nói nhiều lắm rồi.”

Một quốc gia không thể tồn tại mà không có bất bình đẳng, có người phải được tự do, có người phải mất tự do, có người là kẻ thống trị, có người là kẻ bị thống trị — Martin Luther.

U Linh ở trước mặt hẳn là người như thế nào? Feston có thói quen quan sát các loại tội phạm, đây là bệnh nghề nghiệp, tâm lý của kẻ phạm tội ảnh hưởng rất lớn đối với hành vi của bọn họ, hiểu biết tâm lý của tội phạm có thể giúp hắn bắt bọn họ quy án, nhưng Ian Noy – U Linh này....Trong khốe mắt, hắn nhìn thấy con mèo được cứu.

Nó uốn người duỗi lưng, lười biếng tiến đến đầu giường, lấy chân khều ống truyền dịch vài cái, hiển nhiên là rất ngạc nhiên đối với xung quanh, bao gồm cả người đã cứu nó, thỉnh thoảng lại cúi đầu ngửi trên mặt của Phong Triển Nặc, dường như muốn xác nhận mùi hương của hắn, cái mũi động đậy vài cái sau đó nó nhanh chóng nhảy sang chỗ khác.

Mùi thuốc súng cùng hơi thở tử vong làm cho động vật cảnh giác, trên người của Phong Triển Nặc luôn có một mùi máu tươi không thể xóa bỏ, hắn đã quen với mùi này, đạn dược và súng ống làm cho hắn cảm thấy an tâm, trước khi bình dịch được truyền xong thì hắn còn có thể nghỉ ngơi, hắn nhắm mắt lại, tựa như nơi này không còn bất ai.

Bệnh nhân ở xung quanh rất ít, ở gian kế bên cũng không nghe thấy quá nhiều động tĩnh, các y bác sĩ đều đã đi dùng cơm tối, chỉ còn vài y bác sĩ trực ban thỉnh thoảng đi qua hành lang để xem xét tình hình xung quanh một chút, trong phòng cấp cứu thật yên lặng.

Hắn giống như đang ngủ, dưới hàng lông mày là một tầng bóng râm, hô hấp ổn định, Feston không ngờ U Linh lại ngủ ở chỗ này, có lẽ trong bình truyền dịch có thành phần khác hoặc đây có thể là một quỷ kế nào đó....

Người đang nằm ở trên giường cho dù nhìn như thế nào cũng không giống một sát thủ, tựa như có rất nhiều người đã nói chân tay của Ian Noy rất thon dài, dáng người cao gầy, có một khuôn mặt cực kỳ điển trai.

Nhưng Feston cũng không vì như vậy mà xem thường Phong Triển Nặc, hắn biết mỗi khi gương mặt điển trai này hiện lên sát ý thì sẽ dữ tợn cỡ nào, chỉ cần cầm lấy súng thì đôi tay này sẽ trở thành đôi tay của tử thần.

Nghĩ đến cái gì đó, ngay khi hắn nâng lên bàn tay phải của Phong Triển Nặc thì trong hành lang bỗng nhiên vang lên rất nhiều tiếng bước chân, đám y bác sĩ ở bên ngoài thét chói tai, giọng nói của bác sĩ John là rõ ràng nhất, “Các người là ai? Các người muốn làm gì? Dám làm vậy thì tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Câm miệng!” Rắc rắc, khẩu súng được lên nòng, “Mẹ kiếp đừng làm chuyện! Bọn họ bị thương, khám cho bọn họ đi! Dám báo cảnh sát? Coi chừng tao bắn một phát bỏ mẹ!”

Tiếng bước chân lục tục, theo tiếng mắng chửi cùng tiếng bước chân có thể đoán được đại khái là bảy tám người, bọn họ chiếm cứ toàn bộ hành lang trong khoa cấp cứu bé tẹo này, bệnh nhân ban đêm không nhiều lắm, tạm thời vẫn chưa quá rối loạn, nhưng bị người xung quanh phát hiện thì sớm muộn gì cũng sẽ báo cảnh sát.

“Nghe có vẻ là băng nhóm địa phương, bị cảnh sát các anh truy đuổi đến bước đường cùng.” Trong phòng cấp cứu, Phong Triển Nặc mở mắt ra, trong mắt thanh tĩnh tựa như chưa từng ngủ, có lẽ hắn cũng không thật sự ngủ, hắn nhanh chóng rút tay phải của mình ra khỏi lòng bàn tay của Feston, “Làm sao đây? Có cần phải đi ra hay không? Đội trưởng Kada?” fynnz.wordpress.com

Feston để ý mỗi khi U Linh xưng hắn là đội trưởng Feston thì luôn có một chút chế nhạo, tựa như đang nói đùa, nhưng khi xưng là Kada thì sẽ bình tĩnh lý trí hơn nhiều, “Chuyện đó không liên quan đến cậu, nằm yên đừng nhúc nhích.”

“Chuyện này cũng không phải do anh định đoạt...” Phong Triển Nặc ngậm miệng lại, thông qua khe hở của rèm che hắn có thể nhìn thấy chân của đối phương, có ba người đi đến, đều mang mấy đôi giày boots cổ sạm màu, ống quần nhét vào trong giày, hắn nói nhỏ, “Mở còng ra cho tôi, nếu anh không muốn bị phát hiện là cảnh sát.”

Feston không bận tâm, tiếp theo tất cả rèm che ở xung quanh đều bị kéo ra, gần đó còn có một bà lão đang nằm trên giường bệnh, tai đeo máy trợ thính, miệng thì hô to, đám người nhìn lướt qua toàn bộ căn phòng, vài tầm mắt tập trung lên Phong Triển Nặc và Feston, chuyện này rất rõ ràng bởi vì so với một bà lão thì hai người đàn ông này mới là nguy hiểm.

“Đứng lên cho tao! Mày, cả mày nữa! Giơ tay lên rồi úp mặt vào tường!” Một người đàn ông cầm súng, trên người mặc áo thun đen, màu da ngăm đen, cơ bắp cuộn cuộn bóng loáng, trong tay của hắn cầm súng trường, đây không phải là nhóm băng đảng bình thường thích khoe mẽ.

Phong Triển Nặc vẫn chưa truyền dịch xong nhưng hắn vẫn rút ra kim tiêm trên mu bàn tay rồi ngồi dậy, súng trên người của hắn đã bị Feston thu giữ, điều này có nghĩa vũ khí đều ở trên người Feston, mà chỉ cần bị phát hiện thì chắc chắn sẽ tạo thành phiền toái, “Anh không nên lấy súng của tôi.”

Khi hắn xoay người thì đã thấp giọng nói với Feston như vậy, “Nếu bọn họ biết anh là FBI...”

“Nói cái gì đó? Xoay lưng lại đi! Đưa tay lên tường!” Họng súng chĩa mạnh vào lưng, Feston xoay người, nhìn Phong Triển Nặc một cái, dường như là đang cảnh báo, ngoại trừ trước ngực của hắn có thể căn cước thì trên người còn có hai khẩu súng, một khẩu là vật chứng.

Đám người này dường như không phải băng nhóm thuộc trình độ ruồi bu, một khi thể căn cước của Feston bị phát hiện, bị đối phương biết hắn là FBI thì có thể tưởng tượng ra đó sẽ là kết quả gì, nhưng nhìn thấy thần sắc bình tĩnh của Feston thì dường như hắn đã tính toán sẵn sàng, nếu bị phát hiện thì sẽ một chống lại bảy hoặc tám, giải quyết toàn bộ đám người này.

Có lẽ Feston thật sự có thực lực như vậy, Phong Triển Nặc không thể không bội phục hắn lớn mật, đến khi hai tay được giơ lên tường thì rút cục chiếc còng trên cổ tay của Phong Triển Nặc cũng bị phát hiện, “Đây là cái gì? Còng tay?”

Một tên đang lục soát trên người của Feston, chuẩn bị sờ lên túi áo của hắn thì bất chợt nghe thấy tiếng kêu của đồng bọn, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người của Phong Triển Nặc, đồng thời cũng kinh động người bên ngoài, “Chuyện gì mà la hét um sùm vậy?” Đó là một người đàn ông để râu dê.

“Tụi mày xem cẩn thận cho tao! Bảo thằng già này lấy đạn ra cho các anh em.” Người đàn ông có chùm râu dê trước khi bước vào cửa thì quay đầu phân phó đám người bên ngoài, xem ra hắn là thủ lĩnh của đám người này.

Hắn vừa bước vào cửa thì ba người trong phòng đều chuyển lực chú ý về phía hắn, “Anh Chuck, thằng nhóc này đeo còng tay.” Bọn họ chỉ vào Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc vẫn còn mặc áo sơ mi và quần tây, nhìn từ trên xuống dưới thì chẳng có gì khác thường, nhưng khi hắn quay đầu lại thì vẻ mặt của Chuck liền lộ ra một chút bất ngờ, “Khoan đã, tao biết thằng này!”

Chuck – nhà cung cấp của Adam William, đảm nhiệm việc cung cấp hàng hóa, Phong Triển Nặc cũng nhận ra đối phương.

Mà lúc này Feston đang im lặng đứng bên cạnh, vẻ mặt thản nhiên của hắn làm cho Phong Triển Nặc không thể không suy nghĩ nhiều, đám người của Chuck bị cảnh sát truy đuổi, lại có người bị thương, hiện tại lại đi vào bệnh viện này, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp....

.....

P/S: bạn Phê, cầm tay của em Nặc làm gì thế :>

12. Chương 12: Quan Hệ Bị Hiểu Lầm

“Mang hắn đi!” Chuck quan sát Phong Triển Nặc từ trên xuống dưới, “Thằng Adam còn tưởng rằng tao không biết hắn mê đàn ông, tao đã thấy mày.” Hắn kề sát mặt vào Phong Triển Nặc, cười một cách quỷ bí, “Mày là người tình của hắn, nhất định biết rõ mật mã kết sắt của hắn là gì, tên kia còn thiếu tao mấy trăm ngàn, cứ như vậy mà đã chết queo! Mẹ nó!”

Nụ cười tươi rói chuyển sang dữ tợn, nòng súng chĩa vào hàm dưới của Phong Triển Nặc, “Nếu mày có thể mở ra kết sắt thì tao sẽ tha cho mày, nếu không thì mày cứ chờ đến lúc bị ném xuống sông cho cá ăn đi.”

Đàn em của Chuck không hề nhiều lời mà chỉ tiến lên nắm lấy áo của Phong Triển Nặc, trình độ như vậy không được Phong Triển Nặc đặt vào trong mắt, cho nên không cần phá hỏng màn này, hẳn muốn biết Feston sẽ làm thế nào, nếu Feston tính làm như hắn đã nghĩ....

“Buông cậu ấy ra.” Đột nhiên nghe thấy những lời này, mấy người kia dừng chân, cùng nhau quay đầu lại, người đàn ông vốn đang rất phối hợp lại buông xuống hai tay, hướng bọn họ ngẩng đầu mà lên tiếng, “Mấy người mau buông cậu ấy ra.”

“Mày là ai?” Lúc trước Chuck đã để ý đến Feston, nhìn xem trang phục thì có lẽ là một nhân viên công sở bình thường, đồ tây giày da, nhưng Chuck không phải một kẻ hồ đồ, Feston vừa mở miệng thì hắn nhất thời trở nên cảnh giác, tầm mắt chuyển hướng về phía Phong Triển Nặc đang bị còng hai tay.

Có vài cảnh sát có hơi thở nồng nặc mùi cảnh sát, cho dù đứng hay ngồi, mặc kệ nói cái gì thì cũng dễ dàng liếc mắt một cái liền bị nhận ra là cảnh sát, nhưng Feston không nằm trong diện này, có lẽ bởi vì hắn là một FBI có phong cách ăn mặc khác thường, hoặc bởi vì trên người của hắn có một loại phong độ của một người được dạy dỗ nề nếp, điều này làm cho hắn thoát nhìn giống một người đứng đầu của một tập đoàn nào đó hơn là một cảnh sát suốt ngày chạy ngoài đường đi bắt tội phạm.

Ngay khi Chuck tính phái đàn em xác nhận thân phận của Feston thì Phong Triển Nặc liền nhìn về phía Feston, đôi mắt màu xanh biển lộ ra nụ cười kỳ lạ, hắn nâng lên cổ tay, “Anh ấy là FBI—”

Còng tay lờ lờ tỏa sáng dưới bóng đèn chân không, đây là chứng cứ, những lời này vừa ra khỏi miệng thì nhất thời khiến cho đám người đó ồ lên, “Mẹ kiếp! Giết nó!”

Băng đảng xã hội đen gặp phải FBI thì sẽ xảy ra chuyện gì, mấy khẩu súng đồng loạt chỉ về phía Feston, nhưng về mặt của Feston lại không hề thay đổi, đôi mắt âm trầm làm cho người ta không thể nắm bắt, trong tình huống này đừng nói đến việc canh chừng Phong Triển Nặc, ngay cả hắn cũng bị vây vào nguy hiểm, vì U Linh lập ra cạm bẫy mà hắn có thể xuống mồ bất cứ lúc nào.

“Đừng như vậy, Ian...” Hắn bỗng nhiên thở dài, Chuck nghi ngờ nhìn Phong Triển Nặc và Feston, trong khi Feston dường như không hề bận tâm đến mấy khẩu súng ở xung quanh, “Hiện tại đừng giận tôi nữa có được hay không?” Hắn nhìn Phong Triển Nặc.

Không phủ nhận mình là FBI cũng không làm rõ mọi chuyện, chỉ một câu ám muội như vậy cũng đủ làm cho mọi người hiểu lầm, dù sao không ai nghĩ đến một FBI sẽ nói như vậy với phạm nhân của mình, nhất là dùng vẻ mặt bất đắc dĩ như vậy. Phong Triển Nặc không thể không thừa nhận chiêu này rất cao minh, so với phủ nhận thân phận thì lại hiệu quả hơn rất nhiều.

Nhìn hai người bọn họ, Chuck nghĩ đến cái gì đó, “Quan hệ của tui bây là gì?”

Feston nhìn những khẩu súng ở xung quanh, “Mấy người cũng thấy đó, cậu ấy muốn trốn khỏi tay tôi...Cậu ấy là con mồi xảo quyệt nhất mà tôi từng gặp, tôi tưởng là tôi đã bắt được cậu ấy nhưng rốt cục cậu ấy vẫn làm cho tôi bất ngờ.”

Giọng điệu chậm rãi, ánh mắt đầy thâm ý, người khác nhau sẽ có cách giải thích khác nhau, mặc dù Feston nói đúng sự thật nhưng chỉ có Phong Triển Nặc hiểu chính xác, còn Chuck và đám đàn em của hắn khi nghe xong thì lại cảm thấy quan hệ của hai người này không đơn giản, vài tầm mắt đều tập trung lên chiếc còng tay của Phong Triển Nặc, mọi người đều biết còng tay còn có nhiều cách để sử dụng.

“Caesar mà cũng nói ra những lời như vậy, tôi thật sự bất ngờ.” Phong Triển Nặc cảm thấy thú vị, để cho Feston Kada nói ra những lời đó, dùng cách như vậy để thoát thân, điều này thật sự thú vị.

“Là cậu ép tôi, tôi chỉ có thể nói như vậy.” Nhìn không ra là người bị ép buộc, khuôn mặt bất động như tảng đá của Feston lại lộ ra một nụ cười, Phong Triển Nặc tin tưởng đêm nay cho dù xảy ra chuyện gì thì rất có thể đều do Feston đã sắp đặt sẵn, “Anh nghĩ rằng tôi sẽ để cho anh toại nguyện hay sao?”

“Xem ra không phải dễ dàng như vậy.” Feston tiến gần đến Phong Triển Nặc, mấy người cầm súng trở nên cảnh giác, “Này! Mày làm cái gì vậy?”

Hơi thở phà vào mặt, sự kiên định đang ăn mòn tất cả giác quan, môi và lưỡi đụng chạm, ma sát như thể sắp toát ra tia lửa, đây là một nụ hôn, hiện tại Phong Triển Nặc biết Feston muốn làm cái gì.

“Tôi sẽ không buông tha cho cậu.” Giọng nói thì thầm tràn ngập ý tứ cảnh cáo, bên ngoài tranh cãi âm ỉ đã sớm bị vũ lực uy hiếp trấn áp, trong phòng cấp cứu rất yên tĩnh, không chỉ có một mình Phong Triển Nặc nghe thấy những lời này, nhưng những lời này lại bị hiểu theo một nghĩa khác, muốn Chuck tin tưởng quan hệ của hai người bọn họ thì cũng không dễ dàng, nhưng tình cảnh trước mắt lại làm cho hắn không thể không tin.

“Đại ca?” Đàn em của Chuck định hỏi hắn có nên kéo hai người kia ra hay không thì liền bị tát một cái, “Nhìn kỹ đi, nếu người này thật sự là cảnh sát thì lập tức bắn chết hắn.”

Màn kịch này xem ra phải diễn đến cùng, cho dù Phong Triển Nặc hiện tại lớn tiếng nói Feston là FBI, nhưng sau khi thân phận của Feston bị xác nhận thì cũng sẽ liên lụy đến hắn, hắn thật ra không sợ nhiều người, nhưng giết chóc mà không thu phí thì hắn luôn tận lực tránh né, bởi vì như thế sẽ không có lợi cho hành tung của hắn, một sát thủ rêu rao khoe mẽ sẽ sống không được lâu.

Không biết lần này có tính là Feston đáp lễ hay không, giống như lần trước ở trong khách sạn của Bob, hiện tại chẳng qua chỉ là đổi cảnh đổi chỗ mà thôi, trùng hợp đều là bọn họ bị rơi vào tình thế bất buộc, diễn biến thành cục diện hiện tại.

Đôi tay mang theo công tay vòng qua cổ của Feston, với sự phối hợp của Phong Triển Nặc, Feston càng lúc càng hôn một cách thật sự, bất chợt làm cho Phong Triển Nặc liên tưởng đến màn khởi động kịch liệt mà cách đây không lâu hắn đã nhìn lén, khi cầm súng thì Phong Triển Nặc bị vây vào trạng thái cực kỳ bình tĩnh, nhưng hiện tại thì bất đồng, phản ứng tự nhiên của thân thể không thể trốn thoát ánh mắt của Feston.

Ngón tay của Feston xẹt qua một nơi có biến hóa kịch liệt nhất, Phong Triển Nặc hít sâu vào một hơi, đáng sợ là ánh mắt của Feston vẫn không có gì thay đổi, ánh mắt thâm thúy che giấu rất hoàn hảo đang mơ hồ lướt qua hắn, tựa như xác nhận Chuck có tin quan hệ của bọn họ hay không, Phong Triển Nặc lạnh lùng mỉm cười, sau đó lập tức cắn lên cổ của Feston.

Đây là điểm mẫn cảm của Feston, thông qua quan sát thì hắn có thể xác định chắc chắn, hiện tại nhiệt độ dâng cao trên thân thể của Feston lại làm cho hắn càng thêm tin tưởng điều này, đôi tay của Feston đang đặt ngay thắt lưng của hắn đột nhiên dùng sức, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra màu sắc dục vọng, may mắn là hai người bọn họ đều sinh ra phản ứng đối với đồng tính, nếu không dưới tình huống như vậy thì nhất định sẽ làm cho Chuck nhìn ra manh mối.

“Đủ rồi, đem cả hắn đi luôn!” Xem hai người đàn ông diễn xuất, Chuck vùng tay lên, “Trước tiên kiểm tra thân phận của hắn rồi quay về mới tra hỏi!” fynnz.wordpress.com

Kết quả vẫn là bị kiểm tra, Phong Triển Nặc lui ra sau, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để thừa dịp hỗn loạn mà rời đi, công tay có thể nghĩ cách để mở ra bất cứ lúc nào, nhưng không ngờ đàn em của Chuck lục soát trên người của Feston lại không thể tìm ra thẻ căn cước FBI mà chỉ có hai khẩu súng.

“Tổng bọn họ lên xe.” Hiện tại Chuck hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ đối với Feston, hai người bị áp giải đến một chiếc xe tải đậu ở đầu ngõ, Phong Triển Nặc và Feston cũng không phải mấy cậu nhóc choai choai, bọn họ rất thuần thục đối với việc khống chế ***, hiện tại hai người tựa như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Từ khi nào? Động tác nhanh thật.” Thừa dịp cửa xe đóng lại, Phong Triển Nặc hừ cười, mới vừa rồi hắn còn nhìn thấy Feston xuất ra thẻ căn cước.

“Khi bọn họ dồn lực chú ý lên người của cậu.” Lúc ấy Feston đối mặt với vách tường, hắn vút thẻ căn cước xuống giường, “Vì sao không vạch trần thân phận của tôi? Phát hiện làm như vậy sẽ vô dụng à?”

“Chuyện này chẳng phải rất thú vị hay sao? Một FBI và một sát thủ...” Xe vẫn chưa khởi động, có người đi đến trói tay chân của bọn họ, Phong Triển Nặc dừng lại, cho đến khi người kia đi ra ngoài, “Xem anh là đối thủ dù sao vẫn thú vị hơn đám người này nhiều, thậm chí bọn họ còn quên cả việc phải bịt miệng của chúng ta lại.”

Công tay bị tháo xuống, thay bằng dây thừng, đây là một sự lựa chọn sáng suốt, bởi vì công tay thì chỉ cần một cây kẹp giấy đã có thể sử dụng để mở ra, nhưng trói chặt tay chân thì con tin sẽ không thể nhúc nhích.

Bị bịt miệng có thể sẽ làm hư chuyện, hiện tại mà còn oán giận chuyện này thì có lẽ chỉ có sát thủ U Linh ngao du giữa sinh tử mới có tư cách như vậy.

Feston không nói tiếp nhưng ánh mắt nghi ngờ của hắn rõ ràng không chấp nhận câu trả lời như vậy, Phong Triển Nặc nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cho dù bọn họ đã biết thân phận của anh, nhưng như vậy là đâm đầu vào chỗ chết, tôi cá là anh đã sớm chuẩn bị, bọn họ có nhiều người nhưng chưa chắc là đối thủ của anh, cho nên tôi mới lựa chọn bên phía có cơ hội giành chiến thắng, đáp án như vậy có được hay chưa?”

“Xem như là đang khích lệ?” Feston nhướn một bên lông mày, Phong Triển Nặc quay đầu lại, “Anh nói thử xem?” Hắn như cười như không, vẻ mặt này trong ánh sáng chập chờn có một loại quyến rũ khêu gợi lòng người, Feston quan sát hắn trong chốc lát, “Cậu là một người thông minh, U Linh.”

Qua giờ cơm chiều, buổi tối vẫn náo nhiệt như trước, các bảng hiệu lấp lánh ánh đèn, nơi này lại hoàn toàn u ám, Phong Triển Nặc ngồi trong chiếc xe tải ở góc đường đang liếm khóe miệng, lộ ra nụ cười kỳ lạ, “Anh là một cao thủ hôn môi, Caesar.”

Bầu không khí trong xe cứng đờ, trải qua những chuyện vừa rồi, hai người có một chút cảm giác cùng chung hoạn nạn, hiện tại một câu như vậy của Phong Triển Nặc bất chợt kéo bọn họ quay lại sự thật, nhắc nhở chính mình không được vi phạm, bọn họ nằm trên hai mặt trận đối đầu nhau, cho dù hiện tại có thể hòa bình chung sống nhưng ai biết sau đó có thể đối mặt với hòng súng của đối phương hay không.

Người trong bệnh viện lần lượt đi ra, Chuck mang theo đàn em ngồi vào phía trước, mặt sau lưu lại vài người trông coi, còn có hai người bọn họ, không gian chật hẹp nhất thời tràn ngập mùi máu tươi và mùi thuốc sát trùng. Bác sĩ John đứng trước cửa bệnh viện, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chiếc xe rời đi, FBI bị mang đi, hắn phải báo cảnh sát ở chỗ nào đây?

.....

P/S: bạn Phê lợi dụng tình cảnh *bất khả kháng* mà hôn em Nặc hoài nha.

13. Chương 13: Sự Cân Bằng Kỳ Lạ

Khi cảnh sát đến bệnh viện thì đám người của Chuck đã rời khỏi nơi này được hơn mười phút, ban đêm ồn ào náo động với tiếng hú còi của xe cảnh sát khiến cho bầu không khí càng thêm khẩn trương, trên đường được đặt rào chắn, phương tiện giao thông tới lui đều bị kiểm tra cẩn thận, đêm nay còn rất dài.

Hoàn toàn không biết chính mình đã mang về một cục phiền toái lớn như thế nào, Chuck cùng đàn em của hắn lái xe dừng lại ở phụ cận một khu buôn bán.

Bọn họ cũng không nóng lòng bỏ trốn như cảnh sát Chicago đã nghĩ, dưới những bóng đèn màu chớp tắt, chiếc xe tải này rất mờ nhạt, có lẽ là vì hai người trên xe rất phối hợp cho nên bọn họ không bị dùng băng keo dán miệng, nhưng thay vào đó là bị trùm hai cái túi đen.

Nhìn không thấy đường nhưng Phong Triển Nặc và Feston đều có thể cảm giác được cảnh vật xung quanh đang thay đổi, theo tiếng nhạc xập xình thì có thể đoán ra bọn họ đang đi vào một quán bar. Thuốc lá, rượu và mùi nước hoa hỗn hợp ập vào mũi, cuối cùng hết thấy đều im lặng.

Đến khi cái túi đen trên đầu bị lấy ra thì bọn họ đã ở trong một nơi giống như phòng nghỉ, không gian rất lớn, trước cửa có hơn mười người đứng canh gác thành một dãy, cản trở tầm mắt của tất cả những người ở bên ngoài đồng thời cũng ngăn cản con đường duy nhất để bọn họ đào tẩu, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ truyền đến từ bên ngoài.

“Anh Chuck, chẳng phải chúng ta chỉ cần một người thôi sao? Còn tên này dùng để làm gì?” Trở về chỗ của mình, những người này rõ ràng thư giãn hơn nhiều, Phong Triển Nặc và Feston bị ném xuống đất, Chuck cầm một chai bia, “Adam chết chưa bao lâu thì đã có người mới, nếu hắn không chịu hợp tác...”

Chuck chỉ về phía Feston, “Chúng ta liền cho người tình mới của hấn một chút màu sắc để xem thử thể nào.” Chai bia đập về phía đầu Feston, hấn nghiêng đầu tránh né, miệng chai vỡ vụn lưu lại một vết máu trên mặt của hấn, đám người vừa cười vang vừa giơ cao những chai bia, “Vì tiền!”

“Vì tiền!” Chai bia trên tay truyền đến cảm giác va chạm, Chuck cảm thấy mỹ mãn mà ngồi lên sô pha ôm người phụ nữ của hấn, bởi vì quá mức thỏa mãn nên hấn không phát hiện trong mắt của con tin không hề có bất kỳ sự sợ hãi nào.

Điểm ấy đối với Feston mà nói chỉ là một chút lòng thành, hấn yên lặng tính toán nhân số, Phong Triển Nặc không cần làm bất kỳ cái gì, hấn chỉ cần ngồi yên, làm cho người ta nghĩ rằng hấn đang lo lắng vì an nguy của Feston là đủ rồi.

“Chuyện xấu thành chuyện tốt, các anh em bị thương cũng không lỗi, đây là Chúa bồi thường cho chúng ta, đem thằng này đến trước mặt chúng ta.” Chuck dùng mũi giày đá Phong Triển Nặc, “Kế tiếp là do mày tự quyết định, muốn bảo đảm tánh mạng thì mày cũng biết nên làm thế nào, đúng không?”

Hấn cho người nâng kết sắt đến, đó là một cái kết sắt cồng kềnh cao cỡ nửa thân người, tầm thẳm dày bị sức nặng của kết sắt làm lồm xướng, vừa thấy nó thì đám đàn em của Chuck đều sáng mắt, đây là kết sắt của Adam, bên trong chắc chắn có những xấp tiền, chỉ cần bọn họ có thể mở nó ra.

Tầm mắt tập trung lên người của Phong Triển Nặc, Chuck tìm được cái kết sắt này của Adam thông qua tin tức của đám cảnh sát, nhưng không có mật mã thì sẽ không thể mở nó ra, dùng thuốc nổ thì sợ là sẽ phá hỏng những thứ ở bên trong, khi hấn đang định tìm chuyên gia mở khóa thì lại gặp được tình nhân cũ của Adam, không hề nghi ngờ gì nữa, so với tìm một người xa lạ để mở kết sắt thì chuyện này an toàn hơn nhiều.

“Tụi bây dẫn tao đến đây là vì muốn tao mở ra thứ này à?” Sau lưng của Phong Triển Nặc chính là Feston, cho đến nay Feston vẫn không có bất kỳ động tác nào.

“Nghe nói gần đây Adam mê một người đàn ông, chính là mày phải không? Tốt nhất mày nên nói cho tao biết mày biết mật mã của hấn, nếu không...” Chuck là người có vẻ cẩn thận, hấn không để đám đàn em mở trói cho Phong Triển Nặc, giọng nói uy hiếp tạm dừng ở âm cuối kèm theo một tiếng lên đạn của nòng súng, “Tao sẽ cho nó vài cái lỗ thủng trên người.”

Họng súng nhắm về phía Feston, người đàn ông đang trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, “Adam William và cậu rốt cục có quan hệ gì?” Hiện tại hấn đang hỏi U Linh ở ngay sau lưng hấn.

Phong Triển Nặc biết Feston muốn mượn cơ hội này để thu thập tư liệu, nhưng hấn cũng không bận tâm, “Như bọn họ nói, chúng tôi đã từng lên giường.”

Trả lời một cách trắng trợn, không hề che giấu bất cứ điều gì, không riêng gì Feston nghe thấy, Chuck cũng nghe thấy, hấn hài lòng gật đầu, “Tốt lắm, chính là mày, nhanh lên! Nói cho tao biết mật mã của kết sắt!” Báng súng đập vào đầu của Phong Triển Nặc một chút.

Từ thái dương chảy xuống một dòng chất lỏng ấm áp, máu tươi nhiều xuống áo, Phong Triển Nặc cúi đầu, ở góc độ mà không ai nhìn thấy, đôi môi mỏng nhếch lên một độ cong âm trầm, “Nếu tao không biết thì sao?”

“Muốn chết hả!” Đùng đùng, hai tiếng súng vang lên, bên cạnh chỗ Feston đang ngồi có hai vết đạn nóng hổi, đàn em của Chuck tiến lên, “Đừng giả ngu với đại ca của tụi tao, mày không nói thì viên đạn tiếp theo sẽ không bắn xuống đất nữa, mày nở lòng nào nhìn thấy người tình mới của mày có thêm vài lỗ trên người hay sao?”

“Đừng nhiều lời, mày tránh ra cho tao—” Chuck cười lạnh, “Mấy thằng như vậy mà không thấy một chút máu là sẽ không chịu nghe lời!”

Viên đạn bắn về phía chân trái của Feston, nhưng người đang ngồi ở dưới đất bỗng nhiên nhảy dựng lên, máu tươi cũng không xuất hiện, “Lần sau trói người thì nhớ kỹ đừng cho bọn họ đưa lưng về nhau.”

Viên đạn bắn trật xuống đất, không biết từ khi nào thì dây thừng trên cổ tay đã bị cắt đứt, Feston xắn tay áo sơ mi, Phong Triển Nặc buông tay ra, sợi dây thừng bị cái gì đó sắc bén cắt đứt thành mấy sợi nhỏ đang

rơi rải rác xuống đất.

“Tôi phải nói là vết xước trên mặt của anh thật sự rất đáng giá.” Phong Triển Nặc giẫm lên những miếng miếng chai, góc cạnh sắc bén lóe lên dưới ánh đèn, Feston không để ý đến vết thương trên mặt, “Dù sao cũng không thể dùng chân của tôi để đánh đổi.” fynnz.wordpress.com

Hắn dùng miếng miếng chai để cắt đứt dây thừng, được Phong Triển Nặc che giấu nên không có bất luận kẻ nào phát hiện động tác của hắn, Chuck nhìn thấy bọn họ thoát vây thì liền giận tím mặt nhưng cũng không khấn trương, ở xung quanh có ít nhất hơn mười khẩu súng chĩa vào bọn họ, “Cho dù tội mày có cỡ bỏ dây thừng thì cũng vô dụng, nơi này đều là người của tao.”

Giơ tay lên, mấy khẩu súng tiểu liên MP5 bao vây hai người bọn họ, âm nhạc xập xình bên ngoài che giấu tiếng súng nơi này, giết vài người ở đây thì sẽ không có ai phát hiện.

Đến lúc này Chuck rốt cục phát hiện có gì đó không thích hợp, khóe mắt rũ xuống nhìn bọn họ chằm chằm, dữ tợn như một con rắn độc, “Tội mày là ai?”

Phong Triển Nặc nhàn nhã cầm tay vào túi quần, “Chẳng phải mày đã biết tao là ai hay sao? Adam gọi tao là Noy, mày cũng có thể gọi như vậy.” Hắn dùng khăn tay lau vết máu trên đầu, “Ấn miếng trả miếng, nợ máu phải trả bằng máu, kẻ nào hại tao đổ máu thì tao sẽ bắt kẻ đó phải trả giá đắt.”

Dường như không để ý đến những vũ khí trí mạng ở xung quanh, hắn vứt bỏ chiếc khăn dính máu, rõ ràng là chỉ đứng ở nơi đó, trong tay không có vũ khí nhưng đôi mắt lạnh lẽo lại làm cho Chuck phải cảnh giác, “Tao mặc kệ rốt cục mày là ai, hiện tại mày phải mở ra cái kết sắt này cho tao! Bằng không tội mày đều phải chết!”

Đây là sự thật, địch đông ta ít, cho dù bọn họ có hai người nhưng đàn em của Chuck ở trong này vẫn chiếm thế thượng phong. Phong Triển Nặc nhìn Feston, người đàn ông này đối mặt với bất cứ nguy hiểm nào cũng đều chỉ có một vẻ mặt, rất trấn tĩnh, không hề lộ ra bối rối.

“Cậu không mở kết sắt này ra hay sao?” Feston muốn biết bên trong có cái gì, Phong Triển Nặc cũng đoán được ý đồ của hắn, “Vì an toàn của anh, cương yếu, có lẽ tôi nên làm như vậy.”

Hắn tiến lên, súng của Chuck lập tức bắn lên nóc nhà, “Đứng yên ngay nơi đó, đừng nhúc nhích, chỉ cần mày nói mật mã cho tao biết là được!”

“Tội mày chĩa nhiều súng vào tao như vậy, tao nói thật, tao nghĩ không ra, cũng có thể hắn đã nói cho tao biết, hắn cũng ở trước mặt của tao mà mở kết sắt, nhưng lúc ấy tao không quá để ý, cho nên hiện tại...” Hắn nhún vai một cách vô tội, “Chỉ có nhìn nó thì tao mới có thể nhớ lại, chẳng lẽ mày còn sợ sau khi mở nó ra thì tao sẽ cướp đi cái gì của tội mày hay sao?”

“Đi qua đi!” Sau khi cân nhắc, Chuck đồng ý, hắn đã chém giết mười mấy năm qua, nếu trong tình huống như vậy mà còn sợ một thằng nhóc tay không tác sát chưa đến ba mươi tuổi thì hắn nên về hưu là vừa.

Mật mã của kết sắt là sáu số, đĩa quay khắc vạch được Phong Triển Nặc vận trái lại vận phải, khi đám người đang khấn trương nhìn hắn chăm chú thì tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, “Chuck! Có cảnh sát đến kiểm tra! Nhanh lên! Các anh đi đổi chỗ trước đi!”

Lucas là ông chủ của quán bar này, có một chút giao tình với Chuck, vừa nhận được tin tức có cảnh sát phòng chống tội phạm sắp đến kiểm tra thì hắn liền tiến vào thông báo, Chuck nhìn thấy kết sắt sắp được mở ra thì bỗng nhiên có một đám cảnh sát đến đây phá rối, hắn liền hỏi một cách cảnh giác, “Là nhằm vào chúng tôi?”

“Chỉ là kiểm tra bình thường, ba bốn ngày lại đến một lần, đám cảnh sát này là đội phòng chống tội phạm, anh đến không đúng lúc.” Nghe thấy tiếng trả lời ở ngoài cửa, Chuck nhin không được mà nổi đóa, “Mẹ nó! Đem bọn họ xuống tầng hầm trước đi! Chúng ta đi!”

Không có thời gian để trối tay chân, hai người bị áp tải vào tầng hầm ở phía sau, đây là nơi dùng để đặt rượu của quán bar, không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa ra vào, luôn luôn được giữ ở nhiệt độ mười tám đến hai mươi ba độ, còn có một ít thức ăn, chờ hết thấy đều yên tĩnh trở lại thì nơi này tựa như thế giới bên kia.

Phong Triễn Nặc nhìn bóng đèn treo trên đỉnh đầu, hấn nhún vai một cách đùa cợt, “Tôi không ngờ đêm nay tôi lại ở cùng với một FBI.”

“Còn tôi thì rất cao hứng.” Feston kiểm tra thùng đựng hàng, Phong Triễn Nặc ngửi được mùi thức ăn từ nơi mà Feston mở ra, “Nguyên nhân mà anh cao hứng nhất định không phải bởi vì sống cùng một phòng với tôi.” Hấn chụp được hộp thịt xông khói mà Feston ném đến.

“Cậu có biết vì sao hay không?” Rút ra một chai whisky, Feston vừa đập vỡ miệng chai thì Phong Triễn Nặc liền tiến lên để cướp lấy rồi uống một ngụm, “Bởi vì có cơ hội mang tôi về để lĩnh công?”

Tìm được đồ khui, Feston không trả lời, cho đến khi Phong Triễn Nặc nghĩ rằng hấn đã cam chịu thì mới nghe thấy hấn cười lạnh, “Bây giờ còn chưa có chứng cứ trực tiếp, chúng ta đều biết nói miệng cũng như không, nhưng trong hồ sơ của FBI đã có ảnh chụp của cậu, đây có thể xem là thu hoạch.”

“Là ai vẽ ra diện mạo của tôi? Anh nói cho tôi biết đi, tôi sẽ đi diệt khẩu kẻ đó.” Những lời này nửa thật nửa giả, Phong Triễn Nặc dùng tay cầm lấy miếng thịt xông khói, vừa ăn vừa liếm tay, giống như một loại động vật ăn thịt đang liếm máu, Feston uống một ngụm rượu, “Là tôi.”

Động tác liếm thức ăn dừng lại, “Biết vừa rồi vì sao tôi không mượn tay Chuck để tra tấn anh hay không?” Phong Triễn Nặc nâng mắt lên.

“Vì sao?” Feston cũng rất muốn biết, vừa rồi Phong Triễn Nặc rõ ràng có cơ hội để làm như vậy.

“Bởi vì tôi đã quyết định anh là của tôi...” Đôi mắt màu xanh biển kết băng, mang theo ý cười, “Anh là đối thủ đáng giá để tôi tôn trọng, Feston Kada, tôi sẽ không mượn tay kẻ khác, người có thể nhảm nháp tư vị trong khoảnh khắc đó thì chỉ có một mình tôi.”

Feston là con mồi của hấn, nghe ra ý tứ của hấn, Feston cũng biết rõ khoảnh khắc đó có nghĩa là gì, Feston mỉm cười, “Cậu cũng vậy, U Linh.”

Trong đôi mắt thâm trầm cũng là một loại tình thế bắt buộc, ánh mắt kiên nghị, nụ cười của Feston cũng không làm cho người ta cảm thấy thoải mái mà sẽ chỉ làm cho đối thủ cảm thấy nguy hiểm, Phong Triễn Nặc cảm giác được, đồng thời cũng dâng lên một loại phấn khích sôi trào. Đêm nay Feston làm cho một kẻ đơn độc lẻ loi, rất ít có đồng bọn như hấn có loại cảm giác này.

“Hiện tại chúng ta giống như đang hợp tác, nhưng mà thật đáng tiếc, một tiếng nữa thì sẽ khác.” Feston lại nói ra cảm giác trong lòng của Phong Triễn Nặc, giọng điệu nặng nề quanh quẩn trong không khí, những lời này làm cho Phong Triễn Nặc cảm thấy bất ngờ, nhưng hấn không nói thêm điều gì nữa mà chỉ tiếp tục ăn, hấn phải bổ sung dinh dưỡng và thể lực.

Quan hệ kỳ diệu trong một hoàn cảnh kỳ dị như vậy lại hình thành một thế cân bằng, tạm thời bọn họ có thể không phải là đối thủ, ít nhất thì hiện tại không phải.

Phong Triễn Nặc lại tìm được một ít bánh mì ở trong thùng hàng, khi hấn đưa cho Feston thì nghe thấy Feston hỏi hấn, “Vì sao lại cứu con mèo kia? Lúc ấy cậu đã có cơ hội để bỏ trốn.” Nếu không phải bởi vì nó thì hiện tại hấn sẽ không ở nơi này.

“Chẳng lẽ anh không biết là hiện tại tôi đang hối hận hay sao?” Phong Triễn Nặc không có cách nào để trả lời, Feston bỗng nhiên nắm lấy bàn tay đang đưa bánh mì của Phong Triễn Nặc.

.....

P/S: Nhớ hồi đó ta đưa cái bảng xưng hô lên, ta có bảo muốn để mày-tao ==)) ==)), giờ thỏa mãn rồi ấy, dùng mày-tao cho bọn giang hồ thấy hợp phết, mà em Nặc nói mày tao với bọn đó cũng oai oai, đúng chất của em.

14. Chương 14: Điểm Tốt Đẹp Của Sát Thủ

“Muốn làm gì?” Cổ tay bị kiềm chế, Feston làm cho bàn tay của Phong Triển Nặc bại lộ dưới ánh đèn, “Vân tay của cậu—” Hắn mở ra ngón tay của Phong Triển Nặc, tựa như tìm được chứng cứ, “Tôi vẫn luôn nghĩ đôi tay này có cái gì đặc biệt, cho đến khi ở bệnh viện tôi đã phát hiện ra.”

Đây là đôi tay giết người, lòng bàn tay dày rộng, ngón tay mạnh mẽ, ngoại trừ tỉ lệ hoàn mỹ của chúng nó thì còn có một ít vết sẹo ở giữa ngón tay, đó là dấu vết cấy da, hiện tại đã phai nhạt nhưng cẩn thận xem kỹ thì vẫn có thể phát hiện những vết sẹo dị thường này, đây là một chuyện rất kỳ lạ, vết sẹo trên thân của đại đa số mọi người sẽ có vẻ xấu xí, nhưng ở trên thân của vài người sẽ trở nên bí ẩn.

Feston nhìn chằm chằm vào những vết sẹo này, “Cậu không có vân tay.”

“Tôi không có vân tay.” Chậm rãi lặp lại, Phong Triển Nặc cũng nhìn bàn tay của mình, nụ cười nhẹ nhàng, “Cho nên?” Hắn cho rằng Feston sẽ mượn việc này để tuyên bố tội danh của hắn, bởi vì việc này cùng với hung khí không lưu lại dấu vân tay rất trùng khớp với nhau, hắn đương nhiên có thể biện giải là dấu vân tay trên súng đã được lau sạch, huống chi ở trên đời này không phải chỉ có một mình hắn bởi vì bị thương mà không có vân tay.

“Trận hỏa hoạn ở cô nhi viện—” Lực lượng mạnh mẽ ngăn cản ý đồ của Phong Triển Nặc, Feston nắm chặt cổ tay của hắn, đôi mắt sáng như đuốc, “Cậu quả thật tên là Noy.”

Một trận hỏa hoạn thiêu hủy toàn bộ cô nhi viện, trong đó có một số người chết cháy, mà những người còn sống đều thay đổi thân phận để tiếp tục tồn tại.

Nụ cười của Phong Triển Nặc tạm dừng, “Kada, có ai từng nói với anh rằng anh thật sự làm cho người ta cảm thấy đáng ghét hay không?”

“Vì sao không gọi tôi là Feston? Chẳng phải cậu cũng không sợ pháp luật hay sao, U Linh Ian?” Một chút bình thần ngắn ngủi đã bị phá vỡ, cổ tay cuốn vào nhau, hai người tựa như đang so đấu xem ai là người cuối cùng giành được thắng lợi, đôi bên giằng co, hai tay giao nắm không ai nhường ai, cho đến khi nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài khi có đội phòng chống tội phạm kiểm tra, bọn họ ở trong này có thể nghe rõ động tĩnh ở bên ngoài.

Không biết khi nào thì người của Chuck sẽ quay lại, “Tôi đói bụng.” Phong Triển Nặc buông tha cho loại tỷ thí vô nghĩa này, Feston cũng buông tay ra, bánh mì, thịt xông khói, còn có rượu Whisky, bên trong tầng hầm không quá lớn này, ở trên đỉnh đầu của bọn họ chỉ có một bóng đèn u ám.

Phong Triển Nặc ăn cái gì cũng rất tỉ mỉ, mặc kệ là thức ăn hay là rượu ngon thì hắn tuyệt đối sẽ không lãng phí, hắn tinh tế nhắm nháp hương vị của chúng nó, từng ngụm từng ngụm, không nhanh không chậm, đầu vào đầy, rất theo quy luật, hơn nữa cũng không hề tỏ vẻ ta đây.

Feston vẫn đang quan sát Phong Triển Nặc, “Thật muốn biết là hoàn cảnh như thế nào có thể dưỡng ra một người như cậu.

Mặc kệ lời này là vì khách sáo hay là do Feston tò mò chuyện cá nhân thì câu hỏi của hắn vẫn làm cho Phong Triển Nặc bật cười, “Người như tôi? Đây là ca ngợi hay là châm chọc? Anh nói thử xem, tôi là người như thế nào? Giết người không chớp mắt? Trả thù xã hội?? Hay là bị mắc chứng ghen ghét? Nhìn thấy anh xuất sắc như vậy thì nhịn không được mà muốn phá hoại?”

Câu cuối cùng được Phong Triển Nặc nói một cách thản nhiên, trong mắt của sát thủ có một loại chế nhạo thuộc về sát thủ, lúc trước Feston đã từng bảo rằng đây là tâm lý ghen ghét của tội phạm, nhưng hiện tại hắn lại lắc đầu, “Những lời này – cậu chỉ muốn chọc giận tôi, cậu là loại người không dễ dàng nói ra suy nghĩ chân thật của mình.”

Giao thủ vài lần, hắn đã có thể hiểu biết tường tận U Linh am hiểu nhất là cái gì, “Cậu có thói quen che giấu cảm xúc của mình, bởi vì cậu không cần, nhưng ở thời khắc mấu chốt thì con người sẽ luôn lộ ra nhược điểm của mình.”

Hắn cứu con mèo kia, thậm chí đó không phải là con người.

“Cậu còn có tình cảm, cậu biết điều này chứng tỏ cái gì hay không, so với chết ở trong tay người khác, vì sao không thay đổi mà làm chuyện khác? Người giống như cậu thì cũng không lo không thể bắt đầu lại một lần nữa, trừ phi cậu giết quá nhiều người, biết rõ tự thú cũng chỉ có tử hình.”

Đôi mắt sáng quắc che giấu bên dưới đôi lông mày thâm trầm, Feston tiến gần về phía Phong Triển Nặc, luôn làm cho người ta có ảo giác bị nhìn thấu hết thấy, hần yên lặng nhìn Phong Triển Nặc, thời gian trôi qua từng giây một, Phong Triển Nặc buông xuống miếng bánh mì đã ăn được một nửa, bỗng nhiên cười ha ha, “Thú vị, rất thú vị...”

Hần vỗ tay, “Đội trưởng Feston, có phải anh rất hay xem phim truyền hình hay không, anh nói nhiều như vậy là vì muốn tôi tự thú? Nhưng đừng lầm tưởng, hiện tại người cần cảm hóa không phải là tôi mà là những người ngoài đó.”

Hần lại xé một miếng bánh mì rồi nhét vào miệng, ngón tay chìa ra ngoài cửa, nụ cười vẫn đặt trên môi, Feston nhìn hần thật sâu, tiếp theo U Linh lại cúi đầu, nhìn không rõ nét mặt, “Đừng tốn công, muốn bắt tôi cũng không phải chuyện dễ—”

Đột nhiên nâng mắt lên, ánh mắt tựa như một lưỡi dao sắc bén, “Những lời dành cho con nít này chính là một loại sỉ nhục đối với tôi.”

Rượu whisky không được thêm đá khiến cho hương vị chất đắng càng thêm thuần khiết, hương vị mâu thuẫn, vừa lạnh lẽo lại vừa mang đến cảm giác cháy bỏng, cầm lấy cái chai, Feston chậm rãi uống một ngụm, “Tôi cũng nghĩ như vậy.” Muốn dao động một U Linh có danh hiệu là đệ nhất sát thủ thì không phải là chuyện dễ dàng, hần cũng không ôm bất kỳ hy vọng nào.

Phong Triển Nặc dựa vào một thùng gỗ ở sau lưng, quyết định duy trì loại hòa bình hiếm thấy này, “Bên ngoài đang rối loạn, chúng ta lại ở trong này hưởng thụ, đời người chính là như vậy, thật đẹp, thật tốt.” Hần vỗ vai của Feston, vươn tay cầm lấy chai rượu.

“Sát thủ giống như cậu mà cũng biết cái gì là tốt đẹp hay sao?” Đến hiện tại không cần phải che giấu bất cứ điều gì, đôi bên đều biết mục đích của đối phương, Feston rất thẳng thắn, Phong Triển Nặc cũng không để ý, dù sao cũng không bị ghi âm, “Tốt đẹp à? Giống như cảnh tuyết rơi trên núi Thụy Sĩ? Xem mặt trời mọc? Hay bãi biển Hawaii...”

“Những thứ đó chẳng tính là gì cả.” Bóng đèn trên đầu chậm rãi đong đưa, Phong Triển Nặc chăm chú nhìn vào ánh sáng âm u đó, “Anh có từng thử qua cảm giác cùng một lũ dã thú chờ đợi cho đến hừng đông ở một khu rừng không có một bóng người hay không? Đến ban đêm anh sẽ không thể cử động, khi chờ đợi mục tiêu thì anh chỉ có thể làm cho chính mình lặng im bất động, tựa như một cái xác chết, bởi vì bất cứ động tĩnh gì cũng sẽ giống như một trận nổ mạnh, có những con côn trùng không biết tên sẽ rơi xuống thân thể của anh, chúng nó nhúc nhích bò trườn, dùng râu để xem xét có phải anh là thức ăn mà chúng nó chờ đợi hay không, cho đến khi –đùng! Tiếng súng vang lên!”

“Đến hừng đông thì tôi biết chính mình còn sống mà mục tiêu của tôi đã ngã xuống lớp lá cây khô héo trên mặt đất, mất mấy ngày đêm chờ đợi, cảm giác ngay lúc đó thật là tốt đẹp biết bao.” Một đôi mắt tỏa sáng, Feston không có cách nào hình dung loại tỏa sáng đó ở trong mắt của Phong Triển Nặc là như thế nào.

Hần biết sát thủ không phải là ngành nghề mà bất cứ người nào cũng có thể làm được, cũng không phải chỉ cần vô tình thì có thể trở thành một sát thủ chuyên nghiệp. Sát thủ là một ngành nghề có từ xa xưa, ở trước mặt hần chính là một trong những người có khả năng nhất, U Linh chưa bao giờ thất bại, điều đó cũng chứng tỏ cái giá phải trả mà người khác không thể tưởng tượng nổi.

Hỏa hoạn, tai nạn, cô nhi, huấn luyện, tra tấn, chịu đựng, ngao du giữa sinh tử...

Không thể có được tình cảm, không thể tin tưởng người khác, không thể có được bạn bè, càng không thể nhận từ nương tay.

Giết người chính là công việc, ngoại trừ như vậy thì rốt cục cũng không làm gì khác. fynnz.wordpress.com

Ngón tay mất đi vẫn đang cầm chai rượu, “Hình như tôi uống hơi nhiều...” Bởi vì uống rượu mà đôi mắt màu xanh biển càng thêm sáng ngời, Phong Triển Nặc lắc lắc đầu, “Vì sao mà tôi lại nói những điều này với anh.”

“Bởi vì cậu bị tuột huyết áp, dinh dưỡng không đủ mà còn uống rượu.” Lấy đi chai rượu whisky từ tay của Phong Triển Nặc, Feston uống cạn phần rượu còn lại, hần từng gặp qua cũng bắt giữ không biết bao nhiêu tội phạm, nhưng Ian Noy rõ ràng khác biệt với đám người khát máu thuần túy kia, rõ ràng đến mức hần không thể xem nhẹ sự khác biệt này.

Bên ngoài có tiếng bước chân, “Tĩnh đi, bọn họ đã quay lại.” Lắc lắc Phong Triển Nặc, Feston đứng lên, người bên cạnh không thể đứng thẳng mà cứ loạng choạng ngã về phía tủ rượu khiến hần phải kéo Phong Triển Nặc lại.

Đàn em của Chuck đẩy cửa ra, nhìn thấy tình cảnh bên trong, bọn họ khó chịu mà mắng to, “Đại ca của bọn tao không phải cho tụi bây ở đây mà anh anh em em! Còn uống rượu nữa hả?! Mẹ nó! Còn chúng ta thì phải vất vả!”

Khi Chuck xuất hiện thì những người đó liền ngậm miệng lại, hiển nhiên bọn họ rất chú ý đến kỷ luật, Chuck nhìn xuống đất, thấy bình rượu trống không, hần không nói thêm bất cứ điều gì, “Đem bọn họ đi.”

Quán bar thường xuyên bị kiểm tra định kỳ, cảnh sát đến đây sẽ bắt được vài người bán thuốc phiện, sau khi kiểm tra lý lịch thì liền rời đi, tựa như cái gì cũng chưa xảy ra, hết thấy đều khôi phục như cũ, tiếng nhạc xập xình cùng ánh đèn chớp tắt, các vũ nữ thoát y mặc những bộ bikini được mắc dây xích đang vờn vẹo khoe hông khoe đùi trên sân khấu.

Lần này không bị trùm đầu, khi Phong Triển Nặc đi ngang qua nơi này thì đã liếc mắt nhìn một chút, Chuck lưu ý đến điều đó, “Chỉ cần mày giúp tao mở ra két sắt, mặc kệ là nam hay là nữ, mày muốn bao nhiêu thì tao cũng đều có thể cung cấp cho mày, bao gồm cả tiền.”

“Xem ra trong két sắt có cái gì đó rất quan trọng đối với mày.” Có lẽ không chỉ có tiền, ánh mắt của Phong Triển Nặc đảo một vòng, Feston bỗng nhiên nói với Chuck, “Đề nghị của anh không tệ nhưng đừng quên cậu ta là của tôi, anh có thể đổi sang điều kiện khác.”

Hần thản nhiên nắm lấy tay của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc cúi đầu nhìn thoáng qua, cho dù muốn rời đi thì hiện tại cũng không thể, ánh mắt của Feston và hần giao nhau, sau đó lập tức trở nên trấn tĩnh tự nhiên mà đi theo người của Chuck, lực lượng trong tay lại không hề thả lỏng, hai người đi vào gian phòng nghỉ lúc trước.

Phát hiện đến lúc này mà thái độ của bọn họ vẫn còn kiêu ngạo như vậy, Chuck vuốt cằm râu dê của mình, kiềm chế lửa giận, “Không cần biết quan hệ của tụi mày là gì! Đừng quên mạng của tụi mày đều ở trong tay của tao! Mở nó ra đi!”

Cục diện không có gì thay đổi, ngoại trừ trong bụng của Phong Triển Nặc có thêm thức ăn và rượu, hần đi đứng hơi loạng choạng, tựa như đang đi trên mây, “Tao chỉ có thể cố gắng thôi.”

Không nói nhiều, hần bắt đầu xoay đĩa quay của két sắt, tiếng lạch cạch vang lên, có một loại cảm giác gấp gáp kỳ dị, hơn cả chục ánh mắt theo dõi hần, hần cùng Feston ở ngay chính giữa phòng, chuyển động vài lần, hần bỗng nhiên ngừng tay, tất cả mọi người đều khấn trương theo dõi hần, khi nghĩ rằng két sắt sắp sửa được mở ra thì lại nhìn thấy hần chậm rãi quay đầu lại.

“Còn không gọi người tiến vào hay sao? Chẳng lẽ anh thực sự nghĩ là tôi có thể mở ra cái két sắt này?” Hần nhướn mi về phía Feston, Chuck liền tỉnh ngộ, vội vàng nhảy dựng lên, “Lừa đảo! Đây là cạm bẫy! Giết bọn họ cho tao!”

“Hành động!” Không xác định là nói với ai, Feston kéo Phong Triển Nặc ngã ra sau ghế sofa, trả lời hần chính là cánh cửa bị đá văng, không biết từ khi nào đã có một đám người xuất hiện ngoài cửa, Jonathan dẫn theo thành viên của đội đặc nhiệm ST, “Sếp!”

“Tôi không sao, bắt người.” Giữ chặt U Linh, xác định Phong Triển Nặc không thể thừa dịp hỗn loạn mà đào thoát, Feston nhặt lên một khẩu súng rơi xuống đất, tiếng súng hỗn loạn cùng tiếng thét chói tai tràn ngập cả quán bar, Phong Triển Nặc bỗng nhiên nhào về phía Feston, khẩu súng bị tranh đoạt được chìa lên trần nhà, bóng đèn bị bắn trúng, lung lay sắp rơi.

“Đám cảnh sát phòng chống tội phạm đến đây lúc trước là vì kéo dài thời gian hay là đến để kiểm tra?” Trong mắt hần gì còn cảm giác chéch choáng mới một phút trước, sát thủ giảo hoạt đoán được kỹ xảo mà

FBI sử dụng, bóng đèn lay động, Feston không phủ nhận, “Cậu đã phát hiện?”

“Anh nói là một tiếng sau thì tình hình của chúng ta sẽ khác biệt, hiện tại đã đến giờ, hơn nữa đừng quên, tôi là một người thông minh.” Sử dụng lời nói mà Feston đã nói để đáp lại, Phong Triễn Nặc đấm một cú vào cổ họng của Feston, bóng đèn rơi xuống, trong bóng đêm, nắm đấm trượt xuống đất.

Không tốt! Phong Triễn Nặc nghiêng ra sau, một cú đá xẹt qua lưng, “Chắc cậu cũng đã sớm biết đây là do tôi sắp đặt sẵn, đáng tiếc thiết bị theo dõi và thẻ căn cước đều bị tôi vứt lại ở bệnh viện, tôi phải tranh thủ thời gian để bọn họ tìm được tôi mà đến nơi này.”

“Cám ơn cậu, U Linh.” Giọng nói của Feston gần trong gang tấc.

Phong Triễn Nặc bị lợi dụng, kỳ thật cũng không hề bất ngờ, hắn đã sớm phát hiện, không giận mà chỉ cười, “Đừng mừng vội.” Đụng đến một khẩu súng của một xác chết nằm dưới đất, trong bóng đêm lóe lên một đôi mắt thuộc về tử thần, đừng – đừng – đừng! Tiếng súng vang lên!

.....

P/S: người xưa cộng ầm bằng rượu đế, 2 bạn cộng ầm bằng whisky :>.

15. Chương 15: Bóng Dáng Của Feston Kada

“Sếp?”

“Anh Chuck?”

Đội đặc nhiệm ST và đàn em của Chuck đồng loạt hô to, bóng đêm bất thành linh buông xuống, sợ ngộ thương phe mình nên hai bên đều tạm dừng nổ súng, nhưng ngay lúc này lại vang lên tiếng súng, dư âm khuếch tán trong phòng nghỉ, có người ngã xuống đất, hơn nữa không chỉ có một.

Tiếng súng đến từ chỗ của Feston, bọn họ nhớ rõ đội trưởng ở cùng với U Linh, cấp dưới và các thành viên của đội ST đều khấn trương, dùng đèn pin để soi đường, ánh sáng từ ngoài cửa chiếu vào cùng với đèn pin hợp lại rất cục có thể nhìn thấy rõ ràng.

Feston ném tai nghe điện thoại xuống đất, bóng lưng của hắn xoay lại, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ở trong bệnh viện, bao gồm trên đường đi đến nơi này, Feston vẫn luôn duy trì liên hệ với các thành viên của hắn, đó là một kế hoạch lâm thời, kể từ lúc Phong Triễn Nặc bắt cản hôn mê khi chiếc xe của hắn bị nổ tung.

Feston liên hệ với thành viên trong đội, khi Phong Triễn Nặc mất đi ý thức là lúc hắn sắp đặt hết thấy mọi chuyện, thiết bị theo dõi luôn luôn gắn trên người, bộ đàm và tai nghe được giấu trong lỗ tai, khi người của Chuck xuất hiện thì hắn liền ném đi thẻ căn cước, phát hiện Chuck không phải là người hồ đồ, vì để phòng ngừa bất trắc, hắn cũng ném lại thiết bị theo dõi ở tại bệnh viện.

Sự thật chứng minh là hắn đã đúng, đàn em của Chuck lục soát rất cẩn thận, sử dụng cả những loại dụng cụ nhỏ để dò xét, cũng bởi vì không tìm được cái gì cho nên mới dễ dàng cho hắn tiến vào quán bar này.

Lợi dụng cảnh sát phòng chống tội phạm kiểm tra định kỳ để xác định địa điểm nơi này, thăm dò nhân số, tuy rằng hắn không liên hệ với các thành viên trong đội khi có U Linh ở trước mặt, nhưng căn cứ hoàn cảnh xung quanh cùng với tính toán lộ trình của xe, còn có thời điểm mà bác sĩ John ở bệnh viện báo cảnh sát thì các thành viên của hắn vẫn có thể tìm đến nơi này trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Hành động lần này đã thành công, Feston rất xác định, nhưng dưới ánh sáng u ám hắn lộ ra một loại sắc mặt mà người ta không biết nên diễn tả như thế nào.

Để cho cấp dưới và cảnh sát địa phương được điều động đến đây cùng nhau khống chế hiện trường, Feston đi về phía xác chết ở cách đó không xa.

“Toreyan Chuck, hẳn là nhà cung ứng vũ khí cho Adam William, bình thường không hoạt động ở Chicago, lần này xuất hiện ắt hẳn là vì kết sắt này, sếp, em nghĩ U Linh đã nói đúng, Chuck muốn mở nó ra e rằng không phải chỉ vì tiền.” Cục diện bị khống chế, đèn trên tường được bật lên, trong phòng bất chợt sáng trưng, mặc dù có một chút mờ mịt nhưng từ trên khuôn mặt đậm nét Mỹ của Jonathan vẫn có thể tìm thấy vài phần khiếp sợ.

Khi tất cả mọi người đều bị mất đi thị giác thì tiếng súng lại vang lên, Jonathan không xác định nếu vừa rồi mục tiêu của U Linh là sếp của bọn họ thì sẽ thế nào.

Chuck nằm dưới đất, chính giữa trán có một vết đạn, máu tươi chảy xuống từ giữa trán, hai mắt vẫn còn mở to, không hề có sợ hãi mà chỉ có kinh ngạc, giống như không ngờ vừa rồi trong bóng đêm, chỉ là trong khoảnh khắc mà hắn đã bị tử thần ghé thăm rồi rước đi.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong một phút đồng hồ trước đó, Feston đã nhìn thấy nụ cười của Tử thần, ngay khi họng súng phát hỏa, vết thương đã đông máu bên dưới mái tóc ngắn màu trà, hắn còn nhớ rõ độ cong âm trầm nơi khoe miệng, đây là cái giá phải trả vì Chuck đã dùng súng đập vào đầu của U Linh.

Trước khi U Linh rời đi đã để lại ba viên đạn để làm kỷ niệm.

Ăn miếng trả miếng, nợ máu phải trả bằng máu....

Chuck cùng hai đàn em của hắn đều bị kết liễu bởi một viên đạn bắn ngay giữa trán, Derek nắm tóc thả dài, “Khi sếp liên hệ với bọn em thì em còn tưởng là có thể theo Chuck tìm ra con đường buôn lậu vũ khí của bọn họ, nếu Chuck sớm biết đó là U Linh–”

“Ai mà biết được? U Linh cũng đâu có khắc trên mặt mình mấy chữ G-H-O-S-T, he he, mọi người đến xem tôi đi, tôi chính là U Linh?” Jonathan khoa tay múa chân ở trên mặt mình, những lời này hơi buồn cười nhưng không ai cười nổi, cửa sổ mở toang, gió bên ngoài thổi vào, rèm che không ngừng phất phơ, tựa như U Linh giết người trong bóng đêm rồi bỏ chạy.

Bên ngoài tối hù, ánh đèn nê-ông lấp lánh, muốn tìm tên sát thủ kia một lần nữa là chuyện không có khả năng.

Nhìn xác chết bị khiêng đi, Derek vốn là người thận trọng, hắn nghĩ đến việc U Linh bị lọt lưới, rốt cục vẫn hỏi ra lo lắng trong lòng của mình, “Sếp, nếu vừa rồi mục tiêu của hắn là anh thì coi như không xong, anh sẽ dùng cách giống như lần trước để đánh trả hay sao? Ý của em là làm cho viên đạn bắn ngược ra ngoài....”

Cũng giống như bóng đêm ồn ào náo động ở bên ngoài, xung quanh cũng rất náo nhiệt, nhân viên cảnh sát ra ra vào vào, còn có một bộ phận thành viên của đội đặc nhiệm đang bận rộn thu thập hiện trường, vài thành viên ở giữa phòng đang vây xung quanh Feston, hắn nghe thấy câu hỏi của Derek, chậm rãi rút ra một điều thuốc rồi lắc đầu, “Tôi sẽ không nổ súng.”

“Vì sao?” Jonathan hỏi một cách kinh ngạc, hắn và Feston khi huấn luyện đã từng giao thủ với nhau, hắn không tin sếp của bọn họ không thể làm được như thế, Derek cũng bất ngờ, không phản kích thì có thể sẽ chết. Đối mặt với nghi vấn của các thành viên, người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám đậm trả lời, “Viên đạn bắn ngược có thể sẽ tạo thành ngộ thương, các cậu không muốn sống nữa hay sao?”

Viên đạn bắn ngược ra ngoài sẽ tạo thành bắn lằm, trong hoàn cảnh này thì không ai có thể bảo đảm an toàn của mình, ở đây mọi người đều chờ mong đáp án, sau khi nghe thấy lời nói của Feston thì đều trầm mặc, bọn họ quá nóng lòng muốn bắt lấy U Linh cho nên đã quên mất mấu chốt quan trọng nhất, phải giảm bớt số lượng thương vong, bảo đảm an toàn của mọi người.

Sau khi trả lời, bóng dáng kia lách người đi ra ngoài, khối trắng lờ lờ xung quanh hắn, tỏa ra màu xám xanh dưới ánh đèn, vài người nhìn bóng dáng của Feston, “Tôi còn nghĩ rằng sếp chỉ muốn phá án bắt người.” Jonathan nói một cách cảm khái.

“Tuy rằng đi theo sếp đã lâu nhưng tôi phát hiện chúng ta vẫn chưa hiểu rõ anh ấy.” Derek không phải không có phiền muộn, những người khác không biết vì sao không thể phản bác, bởi vì ngoài phá án thì những thời điểm khác sẽ không có ai chủ động liên hệ với Feston Kada, mặc dù bọn họ là một đội. Trên người của Feston dường như có một bức tường ngăn cách, hắn ở trên tường cao, ngoại trừ thời gian phá án thì không ai sẽ để ý đến hắn, hắn cũng không quan tâm đến bất luận kẻ nào, nhưng có đôi khi những gì hắn nói ra

hoặc những gì hắn làm lại khiến người ta nhiệt huyết dâng trào, làm cho người ta cảm thấy cho dù vì hắn mà đi tìm cái chết cũng không thành vấn đề. fynnz.wordpress.com

Nhìn nhau rồi lắc đầu, các thành viên trong đội đặc nhiệm ST nhanh chóng kết thúc những việc còn lại rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường, cùng lúc đó trên nóc nhà có một bóng đen, giống như căn bản không hề tồn tại, hòa thành một thể với bóng tối.

Rốt cục anh là loại người gì? Feston Kada.

Từ đó về sau có vô số lần Phong Triển Nặc phải tự hỏi chính mình giống như bây giờ, Feston Kada rốt cục là loại người gì, nhưng đều không có được đáp án, có lẽ khi một người đã nhìn thấy quá nhiều bộ mặt của một người khác thì sẽ không thể dùng ngôn ngữ để diễn đạt những gì mà mình đã nhìn thấy.

Mà hiện tại đây chỉ đơn thuần là một nghi vấn sau khi nhìn thấy Feston bảo vệ cấp dưới của mình mà thôi.

Quán bar bị niêm phong, kết sắt cũng bị mang đi, hết thấy vật chứng đều đã được điều tra cẩn kẽ, Chuck và đàn em cũng đã chết, đêm nay rốt cục đã chấm dứt, Phong Triển Nặc không nổ súng đối với Feston nhưng lại giết chết manh mối của hắn.

Từ Adam William cho đến Toreyan Chuck, Phong Triển Nặc biết rõ cho dù vụ án của Adam đã chấm dứt nhưng FBI sẽ không buông tha cho con đường buôn lậu vũ khí, hiện tại Chuck đã chết, FBI lại bắt đầu bận rộn một lần nữa.

Từ trên cao nhìn xuống, xác định đã an toàn thì Phong Triển Nặc mới lặng lẽ rời đi, hắn nghĩ rằng Feston sẽ hạ lệnh truy đuổi hắn, nhưng không có, có thể là vì vừa rồi súng của hắn không nhắm vào Feston, hắn và Feston luôn coi trọng sự công bằng.

U Linh luôn dừng lại ở một nơi mà không người nào chú ý, không ai nhìn thấy, cũng không có người biết.

Những lời này là sai.

Rạng sáng bốn giờ, Phong Triển Nặc đột nhiên tỉnh ngủ, cùng lúc cảm lấy súng, hắn vừa mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhoe của Bob, “.....Không muốn tôi bắn chết thì lần sau tốt nhất đừng dùng cách này để đánh thức tôi dậy.” Khẩu súng được nhét xuống gối, hắn tiếp tục nằm xuống giường.

Bob nghe thấy một câu như thế liền lui ra sau một chút, “Ian, chẳng phải cậu có cơ hội giết anh ta hay sao? Nhưng vì sao lại không ra tay?”

“Anh đang chất vấn tôi đấy à?” Anh ta là ai thì Phong Triển Nặc biết rất rõ, hắn nheo mắt nhìn.

Cảm giác được ánh mắt quỷ dị đang truyền đến, Bob cẩn thận ngậm miệng lại, trong phòng yên ắng thật lâu, người trên giường hình như đang ngủ, nhưng Bob sẽ không thật sự nghĩ rằng Ian cứ như vậy mà ngủ tiếp, người đàn ông này thích giết người vào ban đêm, kỹ thuật xạ kích của Phong Triển Nặc có thể so sánh với ác quỷ, hắn có thể đảo lộn ngày đêm, cũng có thể ngủ sớm dậy sớm, chỉ cần hắn muốn.

“Tôi nghe nói về chuyện đã xảy ra trong quán bar.” Qua một lúc lâu Bob mới mở miệng, “Đừng hỏi tôi làm sao mà biết được chuyện này, người giống như tôi luôn luôn có nguồn tin riêng.”

“Tôi không hỏi anh, tin tức của anh còn có thể xuất phát từ đâu cơ chứ, còn không phải do Stephanie nói cho anh hay sao?” Xoay người ngồi dậy, Phong Triển Nặc khoác áo vào, “Hecate hiện tại rất rảnh hay sao? Lãng phí nhân lực để điều tra chuyện này?”

Bên dưới hòa bình luôn luôn có gợn sóng, các quốc gia đều có băng nhóm xã hội đen, có cảnh sát, có đám buôn bán thuốc phiện hoặc vũ khí để sống, dựa vào bất người làm nghề nghiệp, đương nhiên cũng có không ít kẻ buôn bán tình báo, Hecate chính là tổ chức tình báo có quy mô lớn nhất, cũng là mạng lưới tình báo có danh dự tốt nhất.

Nhưng Phong Triển Nặc rất ít khi vận dụng tài nguyên của nó, hắn là người hiểu rất rõ quy luật biết càng nhiều thì chết càng sớm.

“Stephanie quan tâm cậu, mọi người đều là quan hệ hợp tác, cô ta không muốn cậu xảy ra chuyện gì bất trắc.” Đã bị đoán ra cho nên Bob sẽ không phủ nhận, Stephanie là thủ lĩnh của Hecate, một phụ nữ hơn ba

mười tuổi có thể nắm lấy mạch máu của cả mạng lưới tình báo trên toàn thế giới chứng tỏ cô ta không phải một người bình thường.

“Cô ấy bảo rằng cậu không nên nhận nhiệm vụ do Lilith nhờ vả, hơn nữa cậu rõ ràng đã xem qua tư liệu của đội đặc nhiệm ST ở chỗ của cô ta, biết Kada không dễ trêu chọc...” Truyền lại nguyên lời của Stephanie, bỗng nhiên Bob bị cắt ngang, “Khi nào thì anh thấy tôi có ý đi trêu chọc anh ta?”

“Là anh ta bám theo tôi không tha.” Phong Triển Nặc mặc quần ngủ và áo khoác bước xuống giường, bên ngoài đang đổ mưa, có một chút oi bức, hần mở cửa sổ, mưa bụi diễn tấu trên cánh tay của hần, chống tay lên thành cửa sổ để hít đất, đã lâu rồi hần không gầy nhom như vậy.

Bởi vì tầm mắt cúi xuống cho nên hần không để ý đến ánh mắt tràn ngập lo lắng của Bob, Bob rất muốn nhắc nhở hần đây không phải là lần đầu tiên hần buông tha cho Kada, trước kia cũng sẽ không xảy ra chuyện này, Ian là sát thủ tốt nhất bởi vì hần ra tay chuẩn xác nhất, ra tay vô cùng tàn nhẫn, cũng sẽ không do dự mà nương tay.

“Thân thể của cậu thế nào rồi? Vụ giao dịch ở Las Vegas, nghe nói đối phương rất vừa lòng đối với cậu.” Mở miệng, rốt cục Bob thay đổi đề tài.

Bob về hưu đã lâu nhưng tin tức vẫn còn rất nhanh nhạy, Phong Triển Nặc hít đất ở bên cạnh, “Còn sao nữa? Anh cũng biết đó là nhiệm vụ rất khó khăn mà, tôi phải chầu chực ba ngày ba đêm ở đó.”

Đang hít đất mà hô hấp của hần vẫn ổn định, không hề có dấu hiệu thở hổn hển, trải qua một thời gian nghỉ ngơi giúp cho thể lực của hần khôi phục phần nào, Las Vegas là thành phố của dục vọng, mà lúc ấy hần đang chờ đợi thời cơ ở bên dưới sòng bạc, sau đó hoàn thành nhiệm vụ, không có gì đặc biệt để nói nhiều.

Máy tính trên bàn phát lên tiếng vang, có mail mới, một bạn hàng cũ, Phong Triển Nặc nhếch môi, “Bob, tôi lại muốn đi nghỉ phép.”

“Cũng tốt, tạm thời rời khỏi Chicago mới có lợi đối với cậu.” Vận mệnh luôn thích đối nghịch với con người, hy vọng của Bob không thể thành hiện thực, Phong Triển Nặc cũng không ngờ hần sẽ nhanh như vậy mà gặp lại Feston Kada trong tình huống này.

.....

P/S: =)) làm sao mà thoát khỏi tay Phê, em Nặc có chạy đằng trời, công của Hỏa Ly toàn kiếp con sam.

16. Chương 16: Thành Phố Của Tội Ác

Nước Mỹ, Nevada, Las Vegas.

Cờ bạc được hợp pháp hóa tại nơi này, vì vậy đủ loại giao dịch và rửa tiền đương nhiên cũng diễn ra tại đây, các công ty thương mại, giao dịch, thuốc phiện, buôn lậu, bất luận có phải vì đánh bạc hay không thì có khối người một đêm làm giàu, đương nhiên cũng có không ít kẻ phải tự sát.

Phồn hoa và rực rỡ không đủ để hình dung thành phố này, có lẽ xa hoa và lãng phí mới có thể miễn cưỡng bù lại cảm giác bần cùng của những người mới đến nơi này, sòng bạc mở cửa hai mươi bốn giờ, chỉ cần có tiền thì có thể làm bất cứ chuyện gì.

Đây là kinh đô của giải trí, là thành phố của tội ác.

Tháng bảy tháng tám là lúc thời tiết rất oi bức, quả trứng mà đặt ở trong sa mạc thì không cần chờ bao lâu đã có thể lột vỏ mà ăn, đây không phải là lần đầu tiên Phong Triển Nặc đến đây, nhưng lần nào cũng vội vàng hấp tấp.

Hiện tại hần đang ở một bữa tiệc xa hoa, rượu sâm banh trong tay, mặc một bộ âu phục với những đường sọc màu trầm rất mờ nhạt, nhưng ở trong một khung cảnh mà mọi người xung quanh đều ăn mặc bóng

loáng chải chuốt thì hào quang tự phát ra trên người của hắn cũng không làm cho hắn bị bao phủ trong đám người.

“Ian-” Có người đi về phía hắn, bộ váy màu đỏ ánh kim càng làm cho thân thể trắng như tuyết trở nên chói mắt như một viên trân châu, mái tóc màu vàng nhạt được búi cao, vài lọn tóc buông rơi quyến rũ tâm tư của đám đàn ông trong buổi tiệc, thu hút tất cả tầm mắt hừng hực lửa nóng.

Người đã quen thuộc nơi này thì trong đầu sẽ lập tức hiện lên một cái tên, nhưng sau cái tên đó sẽ là một đóa hoa anh túc, một loại hoa độc rất quyến rũ, làm cho người ta lún sâu vào vũng lầy, mất đi tất cả tự chủ, cho đến khi tất cả tủy não đều bị hấp thu không còn bất cứ cái gì – Hắc quả phụ.

“Bà Maberly.”

Phong Triển Nặc đi lên, một nụ hôn theo phép tắc xã giao dẫn đến đủ loại tầm mắt phức tạp ở xung quanh, người được xưng là bà Maberly khoắc lấy tay của hắn, “Thật vui vì cậu đã đến, Ian, chuyện này chỉ có giao cho cậu thì tôi mới yên tâm.”

Bà ta thân thiết kề sát lỗ tai của hắn, bộ dáng thì thầm mỉm cười khiến người ta suy nghĩ sâu xa, nhưng Phong Triển Nặc biết rõ lý do mà hắn đến đây, cũng biết rất rõ người đàn bà trước mắt này muốn cái gì.

“Lần này bà muốn lấy mạng của ai?” Không muốn lãng phí thời gian, hắn hỏi một cách thẳng thắn, hai người khoắc tay nhau đi trên tấm thảm lông dày, khuôn mặt điển trai đáng người thon cao, bên cạnh dắt một người đẹp, hai người tựa như một bức tranh, so với bất kỳ sự vật gì cũng đều rất chói mắt, ngay cả hương vị trong không khí cũng bị thay đổi.

Nhưng không ai biết bên dưới vẻ ngoài hoa lệ là một cuộc giao dịch nguyên thủy, hắn và bà ta bất quá chỉ là quan hệ giữa sát thủ và thân chủ, bà Maberly nhấp miệng một chút rượu sâm banh, khi nâng cốc giao cho bồi bàn thì ánh mắt thần nhiên hướng về phía tay phải, “Hắn.”

Phía trước đứng vài người, có người quay đầu lại, tầm mắt chạm nhau, song phương đều ngẩn ra.

Feston Kada!

Bộ âu phục màu ghi, mái tóc ngắn đen nhánh được vuốt ra sau đầu, những người bị tầm mắt của hắn chú ý thì tất cả đều lảng tránh không được ánh mắt đó, giống như tất cả bí mật xấu xa được che giấu đều bị vạch trần sạch sẽ.

Vì sao Feston lại ở chỗ này? Phong Triển Nặc không thể che giấu sự ngạc nhiên của mình, tuy rằng chưa đến mức làm rượu vang tung tóe ra ngoài, nhưng bà Maberly vẫn nhận ra sự biến hóa của hắn, “Làm sao vậy? Cậu biết hắn à?”

Bà ta trở nên khấn trương, không thể không lưu ý đến phản ứng của Phong Triển Nặc, Ian là người thích hợp nhất, nếu hắn cự tuyệt sự nhờ vả của bà ta thì bà ta không biết còn có thể tìm ai, “Nhớ rõ lần trước tôi đã nói cái gì với cậu hay không? Tôi muốn loại bỏ kẻ địch lớn nhất của mình, người nọ là người quyết định của tập đoàn Kada, bọn họ có kế hoạch đầu tư ở nơi này, sẽ nhúng tay vào lĩnh vực khách sạn và giải trí, còn định mở vài sông bạc cỡ lớn...”

Không cần Maberly nói thêm thì Phong Triển Nặc đã hiểu được ý tứ của bà ta, “Bọn họ muốn lấn áp bà, với địa vị nữ hoàng thế giới ngầm thì bà đương nhiên sẽ không cho phép bọn họ làm như vậy.”

Hắn nghĩ đến việc vì sao lần trước lại cảm thấy dường như đã nghe qua cái họ Kada ở đâu đó, hóa ra nó rất quen thuộc, tập đoàn nổi danh quốc tế, từ bất động sản, tài chính, du lịch, thậm chí điện ảnh truyền hình đều được bọn họ chen chân vào, quần áo, mỹ phẩm, trang sức, có không ít nhãn hiệu đều là do công ty con của bọn họ phân phối, nhưng hắn chưa từng nghĩ tập đoàn Kada và Feston Kada có liên hệ với nhau.

“Tôi muốn cậu giết hắn, Greg Kada.” Ngay khi Phong Triển Nặc đang xuất thần thì Maberly lại thấp giọng nói.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cánh tay của Phong Triển Nặc bị Maberly lôi kéo đang chậm rãi thả lỏng, âm điệu bên tai cũng trở nên nhẹ nhàng, “Bà đang nói đến người đàn ông mặc bộ đồ trắng đó à?” Tầm mắt của hắn nhìn ra phía sau, phía sau Feston còn có một người khác.

“Đúng vậy, chính là hắn, nhìn thấy con mắt của hắn hay không, dấu hiệu của dòng họ Kada chính là con người màu xám tro, bọn họ tựa như sắt thủ thương trường, không hề biết nương tay.” Bà ta giải thích với hắn, nhét tờ giấy vào túi áo của hắn, bên trong là tư liệu của mục tiêu.

Phong Triển Nặc biết vì sao mình tưởng lầm, bởi vì trong đám người kia thì hắn liếc mắt một cái chỉ nhìn thấy Feston, Feston rất hấp dẫn tầm mắt, đứng nơi đó mà xung quanh dường như hình thành một bức tường vô hình, đó là một loại quyến rũ của một vị lãnh đạo, cho dù có không ít cô gái ngấm nhìn Feston nhưng cho đến nay vẫn không có một ai dám tùy tiện tiến lên.

“Cậu phải cẩn thận người kia, nghe nói là Greg mời làm vệ sĩ, thoát nhìn có vẻ rất khó đối phó.” Không hổ là nữ hoàng thế giới ngầm của Las Vegas, Maberly nhìn người rất chính xác, Phong Triển Nặc phải đồng ý với bà ta.

“Chi phiếu ở trong phòng của cậu, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng hết cho cậu, ba ngày này hắn đều ở đây, đừng bỏ lỡ cơ hội.” Hôn môi nói lời từ biệt, Maberly cũng không muốn ở lại đây quá lâu, nhưng bà ta che giấu rất tốt, giả vờ lưu luyến không muốn đi, sau đó lại lượn lờ giao thiệp với vài nhân vật nổi tiếng giàu có khác. fynnz.wordpress.com

“Một ả gái *** thuộc hàng thủ đoạn cao cấp, bà ta cũng là khách hàng của cậu à?” Maberly vừa rời đi, Feston dường như đang chờ đợi giờ khắc này, hắn lập tức đi về phía Phong Triển Nặc. Phong Triển Nặc đổi ly rượu, cùng Feston chạm cốc một cách hữu hảo, tựa như vừa mới quen biết, “Giọng điệu của anh giống như đang ghen.”

“Có hay sao?” Ăn mặc khác biệt cho nên cảm giác cũng khác biệt, ánh mắt của Feston nhìn hắn có một chút gì đó, không còn hùng hổ hăm dọa như trước.

Tính từ lần đụng độ kỳ trước cho đến nay đã hơn mười ngày, Feston phát hiện đối phương có một chút thay đổi, U Linh vẫn rất trắng, nhưng không còn tình trạng tái nhợt như trước, hình dáng thân thể cũng càng rõ ràng, toàn thân tỏa ra nét nam tính cũng đủ làm cho tất cả phụ nữ ở nơi này quỳ gối xuống dưới đôi chân thẳng tắp của hắn.

Phong Triển Nặc mỉm cười đối với một quý bà vừa đi ngang qua, ánh mắt khêu gợi đối với người phụ nữ kia chính là ca ngợi, nhưng trong mắt của hắn lại chỉ tràn ngập hứng thú, “Tôi muốn thử xem vận may, anh có hứng thú hay không?”

Phong Triển Nặc đặt ly rượu xuống rồi đi vào bên trong, Feston đi theo phía sau Phong Triển Nặc qua vài gian phòng được mở rộng cửa, bên trong đều đang đánh bài, nhưng U Linh vẫn còn tiếp tục đi vào bên trong, không rõ mục đích là đi đâu, trong tai nghe truyền đến giọng của Derek, “Sếp, cẩn thận một chút, trên người của hắn nhất định có súng.”

Feston không hỏi, Phong Triển Nặc đương nhiên cũng không nói, hắn vẫn đi về phía trước, khi đến một nơi vắng người thì bỗng nhiên tiếng bước chân sau lưng lại biến mất, vừa định quay đầu thì bất thành linh có một trọng lực đẩy mạnh hắn vào một gian phòng, “Nơi này cũng rất tốt.”

Feston đẩy Phong Triển Nặc vào vách tường, Phong Triển Nặc còn chưa mở miệng thì trong phòng đã vang lên hai tiếng hô to, hai người đàn ông trần trụi trên giường ngồi bật dậy, nhìn thấy tám trái giường và mấy cái gối bị tra tấn đến trình độ không còn ra hình dạng ban đầu thì cũng biết nơi này vừa trải qua một trận đại chiến, trong không khí còn lưu lại mùi của chất bôi trơn.

Tình cảnh này có một chút buồn cười nhưng vẻ mặt của Feston không hề có gì thay đổi, hắn rút súng ra từ trên thắt lưng rồi chìa về phía hai người kia, “Đi ra ngoài.”

Hai người kia định chửi ầm lên nhưng nhìn thấy súng thì liền vội vàng nhặt quần áo vào trong lòng rồi lập tức chạy ra ngoài, Phong Triển Nặc vẫy tay chào bọn họ, “Lần sau nhớ phải khóa cửa nha.”

“Chúng ta lại gặp nhau, U Linh.” Feston siết chặt cổ tay của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc cũng không định giãy dụa, “Anh không lấy ra thẻ căn cước mà lại dùng súng, lần này là vì việc tư à?”

Trực giác của U Linh rất sâu sắc, Feston còn chưa kịp nói tiếp thì dưới thân bỗng nhiên bị tập kích, hắn nghiêng người ra sau để tránh né, việc này đã nằm bên trong dự kiến của Phong Triển Nặc, nắm đấm mạnh mẽ mang theo gió tập kích Feston, bởi vì Feston cũng có bản lĩnh không kém cho nên Phong Triển Nặc biết

rõ nếu không dùng toàn lực thì đừng hòng thoát khỏi, người trước mặt chính là trở ngại lớn nhất trong vòng ba ngày này của hắn.

Phong Triển Nặc ra tay rất bất quy tắc, chiêu thức quỷ bí, không thể đoán trước khi nào thì Phong Triển Nặc sẽ dùng một cú đá quét ngang để đập vỡ xương chân của đối phương, trong khi Feston ra đòn rất bài bản, giống như bất luận mảnh khỏe gì ở trong mắt của hắn đều vô tác dụng, không đánh trúng thì thôi nhưng một khi bị hắn đánh trúng thì cho dù chỉ là một cú đâm cũng làm cho người ta không còn sức để đứng dậy.

Feston chính là người khó đối phó nhất, Phong Triển Nặc không thể phủ nhận khi phải chống đỡ rất vất vả, Feston hiển nhiên cũng không thích cách ra đòn của Phong Triển Nặc, hắn cau mày, vẻ mặt căng thẳng, “Mục tiêu lần này của cậu là ai?”

“Anh thật khẩn trương? Greg là gì của anh?” Thất lưng bị đánh trúng, Phong Triển Nặc hít vào một hơi, hắn cắn răng lật nghiêng người để tránh một cú đâm hạng nặng của Feston, giọng điệu của Feston rõ ràng là không tốt, “Đừng động vào cậu ta.”

Ánh mắt kia tràn ngập cảnh cáo, Phong Triển Nặc xác định hắn rất ghét ánh mắt như vậy, “Nếu tôi vẫn cứng đầu thì sao?” Từ nãy cho đến giờ đều là so đấu bằng tay chân, bọn họ vẫn chưa dùng đến súng, chỉ cần nổ súng ở trong này sẽ dẫn đến xôn xao, hắn sẽ mất đi cơ hội.

Nhược điểm này bị Feston nhìn ra, hòng súng lập tức chĩa vào trán của Phong Triển Nặc, nắm đấm chuẩn bị đánh vào mặt bỗng nhiên dừng lại trong không khí, hiện tại bọn họ một người dựa vào tường, một người ở gần chiếc tủ nhỏ nơi đầu giường, những thứ trên tủ đều bị gạt xuống đất, bên cạnh chính là chiếc giường lớn xa hoa, trên giường còn lưu lại lọ bôi trơn bị làm đổ, hương vị khác thường đánh sâu vào khứu giác của bọn họ.

Đây nhất định là chất bôi trơn được đặc chế, trong đó nói không chừng còn có thành phần kích tình, vì sao lại bỗng nhiên có suy đoán này, là vì Phong Triển Nặc phát hiện thân thể của hắn bắt đầu khô nóng, mà sắc mặt của Feston thoát nhìn cũng có biến hóa, đánh nhau làm cho tuần hoàn máu gia tăng tốc độ lưu thông, hương vị kích tình trong không khí dường như càng lúc càng đậm.

Đây không phải là thuốc kích thích, còn chưa đến mức làm cho người ta trở thành thú tính nhưng sinh lý bị kích động là chuyện không thể xem nhẹ, hơn nữa cực kỳ nguy hiểm chính là không ai có thể phủ nhận Feston rất nam tính, dáng người cao to mạnh mẽ, hoàn mỹ một cách đẹp mắt, đối với những người đồng tính rất có sức hấp dẫn, mà Phong Triển Nặc cũng khác với đại đa số mọi người, trên thân của hắn dung hợp giữa nét hiện đại và sự nguy hiểm rất đặc biệt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể dùng nụ cười của mình để khiến người ta rơi vào sa đọa.

Vấn đề phiền toái nhất chính là bọn họ đều có cảm giác đối với đồng tính.

Một phong cách mà chỉ sát thủ U Linh mới có, mím môi, hơi nheo mắt, bên trong có một chút màu xanh biển, theo góc độ của Feston nhìn qua thì thật sự rất giống như đang quyến rũ, nhưng hắn tin tưởng đây chỉ là ảo giác do sinh lý bị kích thích, động tác của hai người đình trệ, thời gian giống như bị dừng hình, không khí ám muội lập tức trở nên dày đặc.

.....

P/S: Cứ gặp nhau là bị kích thích như thế này thì rách việc rồi.

17. Chương 17: Quan Sát Phòng Ngủ

Phong Triển Nặc chưa từng cảm thấy hưng phấn như vậy khi bị người khác chĩa súng vào đầu, có lẽ có liên quan đến hoàn cảnh, cũng như có liên quan đến người ở trước mặt, “Biết không.” Hắn dùng ngón tay chậm rãi đẩy ra hòng súng, “Những kẻ dám dùng nó chĩa vào tôi thì đều đã châu diêm vương.”

Ánh mắt lạnh khốc, như cười như không, ánh sáng trong đôi mắt màu xanh biển càng lúc càng tăng lên, hòng súng lại tiếp tục chĩa vào thái dương, ánh mắt của hắn trở nên hung hăng, Feston bất chợt áp sát vào hắn, đôi môi sắp đụng vào nhau thì Feston đột nhiên ngừng lại.

Hai người cũng không hề động đậy, ý thức được tình cảnh gương gao ngay giờ phút này.

Có quan hệ với FBI chẳng có gì hay ho, chỉ có rước về một đồng phiến toái, Phong Triển Nặc biết rõ điểm này, nhưng hắn không phá vỡ cục diện hiện tại, hắn muốn xác nhận một chuyện, khoảng cách hai khuôn mặt dừng hình chỉ là 3cm, thân thể kề sát, song phương có thể ngửi thấy hơi thở của nhau, Feston hơi cau mày một chút nhưng rốt cục vẫn hôn lên môi của Phong Triển Nặc.

Hòng súng vẫn được giữ nguyên, hắn áp sát U Linh vào tường, giống như dư vị trước kia, hắn lại nhắm nuốt bờ môi của Phong Triển Nặc, từ trong ra ngoài, mỗi một góc đều bị tìm tòi, tựa như kiểm tra tổng thể, nếu không phải kỹ thuật của Feston quá cao siêu, tốt đến mức làm cho đầu lưỡi của Phong Triển Nặc phải run lên thì Phong Triển Nặc sẽ tưởng rằng đây là một cách để lục soát người khác.

Xôn xao dưới đáy lòng hóa thành hành động, hắn nhanh chóng nhớ lại vài lần thân mật tiếp xúc trước đó, đôi môi không mềm mại như phụ nữ, nhưng so với đàn ông thì lại cho hắn cảm giác tốt nhất, hắn quả thật nhận ra giữa hắn và Feston có cái gì đó bất thường, mà hiện tại nụ hôn này không phải vì che giấu thân phận cũng không có bất kỳ ai nhìn thấy.

Feston không dừng lại, hắn đào móc hết thấy những điểm có thể sinh ra mẫn cảm, Phong Triển Nặc cẩn thận lưu lại một phần phản ứng, nhưng cho dù là như vậy thì khi hôn môi bọn họ đều cảm giác ăn ý đến mức khiến người ta giật mình.

Bởi vì qua một lúc lâu mà không nghe thấy tiếng đối thoại, thời gian yên lặng quá dài cùng với tiếng thở dốc và những tiếng ma sát nhỏ nhỏ thật sự kỳ lạ làm cho các thành viên của đội đặc nhiệm ST nghĩ rằng tín hiệu bị nhiễu sóng, bọn họ liên tiếp quát to, “Sếp?”

Feston nghe thấy, hắn lui ra nhưng không trả lời, ngược lại còn tháo xuống tai nghe, Phong Triển Nặc nhìn thoáng qua rồi chỉ lên khẩu súng đặt trên thái dương của hắn, “Bỏ nó xuống đi.”

“Cậu cũng biết chuyện này là không có khả năng.” Tiếp tục dùng súng chĩa vào Phong Triển Nặc, Feston xem ra vẫn giống như bình thường, nhưng trong lòng của hắn biết rất rõ, U Linh khó giải quyết hơn nhiều so với hắn đã nghĩ.

Hắn bị U Linh ảnh hưởng.

Mấy ngày nay Feston vẫn luôn tra án, từ đó đến nay hắn luôn nhập tâm đối với mục tiêu của mình, tên sát thủ này là đối tượng mà hắn muốn bắt nhưng dường như hắn đã có dấu hiệu quá mức nhập tâm, “Nếu thông minh thì cậu không nên xuất hiện trước mặt tôi.”

Nghe vài câu này có vẻ như đang trách cứ Phong Triển Nặc không nên xuất hiện để cho hắn có cơ hội bắt giữ, “Có lẽ đây là Chúa đã an bài.” Lời nói của Phong Triển Nặc có thâm ý, hắn sờ lên đôi môi bị hôn đến mức nóng rần, “Có cảm thấy cách thức gặp nhau ngay lần đầu tiên của chúng ta rất sai lầm hay không?”

Hắn chống lại ánh mắt che giấu cảm xúc của Feston, “Sau khi tiếp xúc lại hoàn toàn biến dạng, nếu đổi bằng cách khác thì chúng ta vừa đối mặt liền hoàn toàn có khả năng mày chết tao sống, anh cảm thấy thế nào?”

Hòng súng của Feston vẫn còn đặt ở huyệt thái dương của Phong Triển Nặc, “Cậu là con mồi xảo quyết nhất mà tôi đã từng gặp, cậu còn nói những lời này nữa, có phải đã nằm trong kế hoạch của cậu hay không?” Giọng nói trầm thấp tiếp cận bên tai của Phong Triển Nặc.

“Ai nói? Hiện tại anh dám nói là đã hiểu tôi hay sao?” Hắn lộ ra một nụ cười ung dung mê người, “Cho đến hiện tại tôi vẫn chưa có bất kỳ kế hoạch nào cả.”

“Cậu không nên nói cho tôi biết quá khứ của cậu, không nên dùng vẻ mặt này để uống rượu, lại càng không nên quyến rũ tôi, còn có nụ cười chết tiệt này của cậu...” Giọng điệu âm trầm, Feston càng nói càng nhanh, hòng súng nâng mặt của Phong Triển Nặc lên.

Nụ cười che giấu hết thảy, gương mặt con lai quá mức điển trai, đường nét rõ ràng, hơi thở nguy hiểm, sự quyến rũ chết người.

Feston cũng giống như Phong Triển Nặc, cảm thấy thế này thật không thích hợp, chưa tính Phong Triển Nặc là sát thủ, nếu chỉ đụng phải một hung thủ giết người ở hiện trường, thuận lợi bắt giữ thì rất đơn giản, nhưng người này lại trốn khỏi tay của hắn, Ian Noy không phải là một sát thủ bình thường, đối phương thông minh lại xảo quyệt, hơn nữa có tính cách rất phức tạp.

Nói U Linh vô tình thì hắn lại vì một con mèo mà mất đi cơ hội thoát thân, nói hắn có nhân tính thì hắn lại có thể vừa lập kế hoạch giết người vừa cùng mục tiêu mà mình muốn giết lên giường, cuối cùng còn lấy mạng của thân chủ đã nhờ vả hắn, nào là Adam, Lilith, đàn em của Adam, Chuck và vài tên tâm phúc....

U Linh đã giết rất nhiều người ở trước mặt hắn, Feston đều nhớ rất kỹ, hắn còn nhớ rõ vẻ mặt của U Linh khi giết người, không có dữ tợn mà chỉ có sát ý lạnh lùng nhưng duyên dáng, khi U Linh bảo rằng bọn họ là đồng loại thì lại lộ ra nụ cười phóng túng giả dối, khi tự thuật cảm giác giết người thì lại bình tĩnh thản nhiên, khi giả vờ chéch choáng say rượu thì đôi mắt màu xanh biển có thể làm cho bất luận kẻ nào chìm đắm trong đó....

“Nếu quyến rũ tôi chính là kế hoạch của cậu thì cậu đã thành công, U Linh.” Dưới hòng súng, Phong Triển Nặc nghe thấy Feston nói như vậy.

Hơn mười ngày trước, Chicago, văn phòng FBI.

Các thành viên của đội đặc nhiệm ST đang trong thời gian nghỉ trưa, Derek vừa pha cà phê vừa nói chuyện phiếm với Jonathan, “Nhìn không ra sếp bình thường thoát nhìn rất nghiêm túc, không ngờ đến lúc cần diễn thì diễn y như thật, tôi thấy với vẻ ngoài của sếp chúng ta thì anh ấy hoàn toàn có thể đi làm diễn viên!”

“Nếu không biết người kia chính là U Linh thì tôi sẽ tưởng bọn họ là một đôi.” Jonathan nhìn nhìn xung quanh, thấp giọng trêu chọc, “U Linh có lẽ không quan tâm là nam hay là nữ, tôi rất muốn đề nghị sếp, nếu sếp dùng mỹ nam kế thì nói không chừng có thể nhanh chóng bắt được U Linh.”

Bọn họ đang thảo luận về lần hành động mới đây, ngày đó tất cả mọi người đều nghe thấy đối thoại của Feston và Phong Triển Nặc thông qua tai nghe, đương nhiên cũng biết chuyện gì đã xảy ra, Hase xen mồm vào, “Nói thật, các cậu không thấy bọn họ phối hợp rất ăn ý hay sao?”

Derek nâng mắt lên, Jonathan cũng đứng thẳng người từ bên cạnh máy pha cà phê, thật lâu sau cũng chưa có ai nói tiếp, kỳ thật bọn họ đều cảm thấy như vậy. Đội trưởng đội đặc nhiệm ST, thủ lĩnh của bọn họ, quỹ giáo được huấn luyện đào tạo từ đội hải quân lục chiến, trong một lần hành động thành công thì người mà hắn hợp tác lại không phải thành viên trong đội của mình, mà là một sát thủ.

Lại càng chưa nói đến việc bọn họ còn hôn môi, giả vờ như một đôi tình nhân, hơn nữa không hề bị phát hiện.
fynnz.wordpress.com

“Tôi không dám nhắc đến chuyện này, nhưng các cậu có cảm thấy sếp đối với U Linh dường như rất chấp nhất hay không? Hơn hẳn đám tội phạm trước đây?” Derek có sức quan sát tỉ mỉ, nhưng lời nói của hắn nhanh chóng bị phản bác, “Sếp không phải như vậy đâu.”

Jonathan lắc đầu, “Vì sao mà cậu nói như thể sếp có cái gì với U Linh vậy, sếp cũng đâu phải đồng tính luyến ái.”

Nếu sếp và sát thủ kia hợp tác, Kada và U Linh....bọn họ vừa nghĩ đến hình ảnh kia thì đều nhịn không được mà rung mình, bọn họ nói đùa xong rồi tản ra, không ai phát hiện cái bóng đứng ở góc bên kia.

Thật đáng tiếc hắn quả thật là đồng tính, Feston Kada nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy U Linh, bước chân trầm ổn ung dung đi ra ngoài.

Hắn quả thật quá mức chấp nhất đối với U Linh, cho dù là ở nhà hay ở văn phòng cũng vậy, hắn tìm được những tư liệu ít ỏi, ý đồ truy lùng tung tích của U Linh, mối quan hệ của U Linh với Adam và những người khác, quá khứ của U Linh, những nơi mà U Linh có thể xuất hiện....Trước đây, cứ đến định kỳ thì hắn sẽ tìm Will để giải quyết một chút nhu cầu, nhưng trong khoảng thời gian này hắn đã hoàn toàn quên mất.

Cho đến khi Will tự động xuất hiện, khi hắn ôm Will thì lại xảy ra chuyện giống như trước kia, hắn nghĩ đến đôi mắt màu xanh biển, thật giống như bị trúng tà, nếu ở bên cạnh hắn là U Linh thì hắn biết hắn sẽ lấy còng tay mà khóa chặt U Linh ở trên giường, tra khảo đối phương, nhắm nháp từng hương vị....

Feston vẫn luôn bình tĩnh, cho dù khi hắn phát hiện bản thân mình đã bị một sát thủ hấp dẫn thì hắn vẫn không có gì thay đổi, kỳ thật lúc ở trong kho hàng của quán bar thì hắn đã nhận thấy bản thân mình sai lầm.

“....Đáng lý tôi nên cho cậu uống rượu để cậu tuột huyết áp, dinh dưỡng không đủ, hơn nữa uống nhiều rượu sẽ khiến cậu lúc rời đi không thể thông dong như lúc ấy.” Trong một căn phòng của buổi tiệc xa hoa, Feston dùng súng nâng mặt của Phong Triển Nặc lên, hơn mười ngày sau lại gặp đối phương ở trong này, e rằng không có ai biết rõ tâm tình mới vừa rồi của hắn.

“Anh không nên lấy chai rượu ra, đáng lý anh nên làm cho tôi say đến mức bất tỉnh nhân sự, như vậy cho dù tôi muốn đi cũng đi không được.” Phong Triển Nặc chậm rãi tiếp lời của Feston, cho dù như thế nào thì hắn cũng không ngờ Feston lại thẳng thắn thừa nhận đã bị hắn hấp dẫn.

Một FBI đối với một sát thủ.

“Đúng, đáng lý tôi nên làm như vậy, tôi nên đem cậu về cục cảnh sát để cậu bị thẩm vấn--” Feston kéo lấy áo sơ mi của Phong Triển Nặc, dục vọng hừng hực trỗi dậy, thân thể ma sát càng khơi mào lửa tình, Phong Triển Nặc tháo lỏng cái nơ trên cổ, “Tôi chưa từng thử qua cảm giác làm chuyện này khi bị FBI chĩa súng vào đầu.”

“Chuyện gì?”

“Chính là chuyện này--” Khẽ nheo lại đôi mắt xảo quyệt, bên trong che giấu dục vọng, đây là bản chất của động vật giống đực, Phong Triển Nặc thuần thục cởi bỏ thất lưng của mình, đột nhiên kề sát, ma sát và tiếng thở dốc nặng nề va chạm vào nhau, tiếp theo súng của hắn bị Feston rút ra rồi ném xuống bên cạnh.

Feston còn chưa hoàn toàn loại bỏ cảnh giác, Phong Triển Nặc nhìn lướt qua, sau đó liếm lên cổ của Feston, vừa lòng khi nghe được tiếng rên rỉ thoát ra từ xoang mũi của đối phương, “Lúc ấy anh hoàn toàn có thể nhân cơ hội để chuốc rượu tôi, vì sao không làm như thế?”

Hạ thân kề sát, vấn đề xảo quyệt được trả lời tương xứng, “Cậu đã hỏi tôi, cho nên tôi cũng muốn hỏi cậu một chút, vì sao lúc ấy không bắn tôi, ăn miếng trả miếng, nợ máu phải trả bằng máu, tôi đã từng làm cho cậu đổ máu, nhưng cậu chỉ giết Chuck, vì sao?”

“Chỉ cần tôi nổ súng thì anh nghĩ là anh còn có thể sống sót hay sao?” Nhường mảy, so với nói là tự phụ thì không bằng bảo là tự tin, Feston vì cấp dưới của mình cho nên nhất định sẽ không bắn trả, điểm ấy chính Feston cũng biết, “Tôi phiên anh.”

“Bởi vì cậu bị tuột huyết áp, lại bị thiếu dinh dưỡng, trừ phi cậu không còn muốn sống.” Feston dồn Phong Triển Nặc vào tường, U Linh trước mặt cũng không phải là một linh hồn chân chính mà là một U Linh sống động, có quá khứ cũng có ký ức, hắn nhớ rõ lúc ấy nghe thấy U Linh thuật lại những lời đó thì không biết vì sao hắn lại giật lấy chai rượu từ trong tay của đối phương.

Bị áp sát vào tường, Phong Triển Nặc vừa cười vừa hỏi, “Feston Kada, bị một sát thủ quyền rũ thì anh có cảm giác gì?”

“Rất kích thích.” Đây là lời nói thật của Feston, bởi vì đối phương là một người hoàn toàn không thích hợp, lại rơi vào tình cảnh và cục diện mờ昧, cho nên dục vọng càng thêm mãnh liệt, hắn đang làm chuyện mà hắn muốn làm, tay của hắn dần dần trượt xuống dưới, “Nói cho tôi biết tên thật của cậu.”

“Phong Triển Nặc.” Khi tay chân đang dây dưa thì một nắm đấm tiến thẳng vào mặt của Feston Kada.

.....

P/S: bọn cấp dưới của bác Phê muốn sắp dùng mỹ nam kế quyền rũ em Nặc, nào ngờ sắp của mấy bạn đã bị em Nặc quyền rũ từ đời nào rồi, thật là thất sách :>

18. Chương 18: Giao Dịch Giết Người

Thể lực hoàn toàn khôi phục, nắm đấm của Phong Triễn Nặc không hề lưu lại đường sống, nhưng người đàn ông dường như đang đắm chìm trong dục vọng lại có thể tránh được một đòn này, nắm đấm chỉ sượt qua khóe mắt của Feston, một mảnh gì đó rất nhỏ rơi xuống đất, kính sát trùng màu nâu sậm.

“Hóa ra anh là người của tập đoàn Kada, như vậy Greg quả thật có quan hệ với anh.” Feston lui ra sau, ở trước mặt Phong Triễn Nặc, Feston dường như thay đổi thành một người khác, đây không phải nói về khuôn mặt của hắn mà là ánh mắt, đôi mắt màu xám tro, càng làm cho hắn giống một sĩ quan không thích nói đến tư tình, so với khí chất ban đầu càng khiến người ta có ấn tượng lạnh lùng và cứng rắn hơn rất nhiều.

Feston Kada đúng là một người đã nhập ngũ trong quân đội, mái tóc ngắn trước trán được vuốt ra sau đầu, “Ồ bên cậu quả nhiên không thể lơ là cảnh giác.”

Đôi mắt màu xám tro ở dưới ánh đèn như một loại chế phẩm bằng thủy tinh, rất khó tìm được tình cảm trong đó, hai mắt đều có kính sát trùng, nay rút đi một cái, Feston cũng lấy ra cái còn lại, “Đặc thù của dòng họ Kada là do bà Maberly đã nói với cậu?”

“Chẳng phải mới vừa rồi anh còn gọi bà ta là một ả gái *** cao cấp hay sao?” Xem ra chỉ có thể dừng lại tại đây, Phong Triễn Nặc bắt đầu cài lại nút áo sơ mi, Feston đã gần như trần trụi nửa thân trên bỗng nhiên tiến đến trước mặt hắn, giúp hắn cài lại nút áo, “Bà ta quả thật là một ả gái *** cao cấp, trên toàn thế giới, tất cả những nhân vật nổi tiếng, chính khách, thậm chí trùm xã hội đen đều đã lên giường cùng bà ta.”

“Tôi còn tưởng là chúng ta đang tán gẫu.” Dường như Feston không bận tâm đến việc bị hắn vạch trần thân phận, hắn thật không hiểu người đàn ông này đang suy nghĩ cái gì, Feston nhìn hắn một lúc, “Cậu từ chối lần giao dịch này đi, lần sau chúng ta đổi địa điểm rồi tiếp tục.”

“Ý của anh là anh muốn dùng chính mình để thu mua tôi? Muốn tôi buông tha cho vụ giao dịch này?” Chỉnh trang lại quần áo, một lần nữa thắt lại dây nịt, Phong Triễn Nặc vừa khoanh tay vừa thưởng thức bộ dáng mặc đồ của Feston, “Anh có biết vụ giao dịch này trị giá bao nhiêu hay không? Chỉ phiếu ba chục triệu đô, so với anh thì anh cảm thấy tôi sẽ chọn bên nào?”

“Chẳng lẽ tôi không đáng giá ba chục triệu đô hay sao?” Feston tiến gần về phía Phong Triễn Nặc, “Không phải cái gì cũng có thể dùng tiền để mua được, Ian, nếu cậu là người vì tiền mà có thể làm bất cứ chuyện gì thì hiện tại cậu sẽ không còn đứng ở trong này.”

Feston tựa như rất hiểu hắn, Phong Triễn Nặc phát hiện đây là lần đầu tiên Feston không xưng hắn là U Linh khi chỉ có hai người với nhau, “Anh mà cũng nói ra những lời này, nói như vậy chuyện vừa rồi còn có cơ hội tiếp tục, nếu cứ như vậy mà chấm dứt thì tôi cũng sẽ cảm thấy rất đáng tiếc.”

Bất cứ lời nói nào xuất phát từ miệng của Phong Triễn Nặc sẽ có hương vị khác biệt, có một chút ám muội nhưng tuyệt đối không ngả ngớn, ngược lại làm cho người ta cảm thấy rất thâm tình.

Feston nhìn hắn một lúc lâu, sau đó cầm lấy khẩu súng rồi đeo vào thắt lưng, “Nếu cậu giết người ở đây thì tôi nhất định sẽ bắt cậu.”

Hắn thuận tiện tịch thu súng của Phong Triễn Nặc, tên sát thủ kia chỉ nhún vai, khuôn mặt tươi cười khiến người ta nhìn không thấu lại biến hiện ra một hàm nghĩa khác, không hề có ý cười, “Tôi không phải cấp dưới của anh, đội trưởng Kada.”

“Vậy cậu dự định đồng ý giao dịch với bà Maberly?” Feston cau mày, điều này làm cho bộ dáng hiện tại của hắn có vẻ đặc biệt âm trầm, “Greg là em họ của tôi.”

Thì ra là thế, “Anh muốn bảo vệ người nhà của mình, nhìn không ra anh có thể vì người nhà mà làm đến mức này, giao dịch với một sát thủ.” Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Phong Triễn Nặc giật mình, “Tôi đã từng nói sẽ dùng người nhà của anh để làm cho anh phải nghe lời nhưng lúc ấy anh không hề bận tâm bởi vì không ai biết anh là người của tập đoàn Kada.”

Hắn còn tưởng rằng Feston là một kẻ trung thành với chủ nghĩa vị kỷ, hóa ra là hắn đã lầm. (chủ nghĩa vị kỷ = tư tưởng ích kỷ)

“Chuyện này không cần người ngoài biết.” Có lẽ không phải lần đầu tiên làm như vậy, Feston thản nhiên lấy ra một cặp kính sát trùng khác từ trong túi áo rồi đeo vào.

Phong Triển Nặc không xác định là vì nguyên nhân gì mà khiến cho Feston không nối nghiệp gia đình mà lại đi làm FBI, hắn rất muốn biết nhưng hắn không tiếp tục hỏi Feston.

“Trở về thì từ chối với bà Maberly, sau đó đến tìm tôi.” Feston chỉnh lại quần áo rồi bổ sung thêm một câu, “Đây không phải là giao dịch.” Nhưng nghe có vẻ rất giống như đang ra lệnh, có lẽ đã quen với việc ra lệnh cho kẻ khác vì vậy mỗi một câu của Feston dường như đều muốn Phong Triển Nặc phải làm như vậy, Phong Triển Nặc chỉ cười lạnh, “Tôi muốn làm như thế nào là quyền của tôi, anh tưởng là anh có thể chỉ phối một u linh hay sao?”

Hắn chậm rãi đến gần, “Đừng đụng vào điểm mấu chốt của tôi, Kada.”

Bóng tối bên dưới ánh mặt trời, đây là chỗ của U Linh, phàm là người tiếp cận với bóng tối thì đều kiêng kỵ sự lạnh lẽo trong đó rồi tiếp theo là không ngừng hối hận. Khi Phong Triển Nặc rời đi, Feston vẫn chăm chú nhìn bóng dáng của Phong Triển Nặc, kỳ thật ở đại sảnh thì hắn đã sớm phát hiện ra Phong Triển Nặc trước cả đối phương.

Phong Triển Nặc đi cùng bà Maberly, trở thành tiêu điểm của buổi tiệc, thân hình và thể trạng càng hoàn mỹ hơn so với lần gặp mặt trước đó, vô cùng phong độ, quả thật không có gì để bắt bẻ, tướng mạo điển trai làm hắn có thể hấp dẫn không ít sự chú ý của nữ giới, đây có thể là một loại hấp dẫn bẩm sinh, có ai ngờ hắn không phải là một thương nhân đến nơi này để rải tiền mà lại là một sát thủ đến đây để thu gặt mạng người?

Chỉ còn lại một chút lạnh lẽo khi nụ cười ấm áp kia lui ra, nhưng không có ai phát hiện.

Phong Triển Nặc....Triển? hay là Trẫm? Chậm rãi nhấm nuốt cái tên này, hiện tại hắn có thể xác định U Linh có lẽ mang huyết thống của người Trung Quốc, từng phá án ở Trung Quốc cho nên hắn cũng có một chút hiểu biết, Feston Kada có thể đoán được mấy chữ này, cũng có thể hiểu được chúng có nghĩa gì, nhưng nghi vấn của hắn vẫn không có lời giải đáp. (Chữ Triển và chữ Trẫm trong tiếng Hoa có phát âm như nhau, Triển = triển khai, trẫm = chặt chém)

Khi U Linh trở về phòng thì đã có một người khách đang chờ đợi, bà Maberly vừa nghe thấy tiếng mở cửa thì liền quay đầu lại, xem ra bà ta có một chút lo lắng và khẩn trương, mặc dù bà ta che giấu rất tốt, “Người của tôi nhìn thấy cậu và tên vệ sĩ kia cùng nhau rời đi, hắn thế nào? Vì sao cậu không giải quyết hắn ta?”

“Đừng nóng vội, ngộ nhỡ kinh động con mồi của mình thì chúng ta sẽ mất cơ hội ra tay tốt nhất.” Lý do đầy đủ, Phong Triển Nặc ung dung trả lời, hắn mỉm cười trấn an bà Maberly, dù sao cũng là sát thủ chuyên nghiệp, đây cũng không phải là lần đầu tiên Maberly nhờ hắn, sau khi chứng kiến kỹ thuật xạ kích thần sầu của hắn thì bà ta rất tin tưởng hắn.

“Chỉ cần có thể giết hắn thì tùy cậu muốn làm sao cũng được.” Một lần nữa ngồi xuống một cách tao nhã, đối với sát thủ mà mình mới đến, bà ta không hề che giấu sát ý của mình, “Greg ở đây ba ngày, sau đó hắn sẽ đi xem tháp Stratosphere, sang năm sẽ xây dựng, đây sẽ là nơi cao nhất Las Vegas, hắn được truyền cảm hứng từ nơi đó, nghe nói ngoại trừ vài sòng bạc kiểu mới thì còn tính đầu tư xây dựng vài khách sạn.”

Theo lời của Maberly thì có thể nghe ra bà ta rất không hài lòng đối với chuyện này, Las Vegas là thành phố phồn hoa, có nhiều cách để kiếm tiền, nhưng bên lĩnh vực đánh bạc thì đại bộ phận đã bị lũng đoạn trong tay của bà ta.

Vài thập niên trước, cũng chính là trước năm 1995, băng nhóm xã hội đen từng là thế lực chủ yếu ở nơi đây, bà Maberly khi ở lứa tuổi này là người của một dòng họ xã hội đen từng quá tháo một thời tại Las Vegas, cho đến khi Las Vegas bị chính phủ thống trị, sau đó được cảnh sát cai quản, thế lực băng nhóm xã hội đen khắp nơi bắt đầu thu nhỏ, gia nghiệp của bà ta sau này lại phát triển thành sòng bạc của thế giới ngầm.

“...Ngoại trừ khoản lợi nhuận bề ngoài thì thế giới ngầm là con át chủ bài của Maberly, dựa vào nó cùng với sản nghiệp do ông chồng đã chết đi của bà ta lưu lại thì Maberly hoàn toàn xứng đáng với ngôi vị nữ hoàng

thế giới ngầm. Tập đoàn Kada đầu tư vào nơi này chẳng khác nào tranh đoạt địa bàn của bà ta, vì sao bà ta muốn người để giết anh thì cũng không có gì kỳ lạ.” Bên kia, Derek vừa điều chỉnh thiết bị tai nghe vừa giải thích, trong phòng có vài người, trong số đó chính là Greg Kada.

Cửa phòng mở ra, nhìn thấy người đàn ông đi vào cửa, Derek rốt cục nhìn không được mà đứng bật dậy, “Sếp—”

“Đổi cho tôi một cái khác.” Giơ lên tai nghe vô tuyến, Feston ngồi xuống ghế sofa, tai nghe trên bàn xem ra đã bị hỏng, Derek không hỏi nhiều, cách đây không lâu hắn còn lo lắng đã xảy ra chuyện gì, hiện tại nhìn thấy Feston yên ổn trở về, hắn cùng các thành viên khác trong đội đều thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng cũng lưu lại một chút nghi ngờ. fynnz.wordpress.com

Hắn nghe sếp và U Linh đang nói chuyện thì đột nhiên im bật, tai nghe bị phá hư rất đúng lúc.

“Đặc vụ Feston, lần này phải trông cậy vào anh.” Greg là một người đàn ông rất tử tế, hắn vỗ vai Feston, tựa như không hề lo lắng mình sẽ bị ám sát.

“Ngài Kada và sếp của chúng tôi quen nhau rất thân hay sao?” Hase là người rất giỏi trong việc quan sát sắc mặt và ngôn từ, ngoài miệng hỏi như vậy nhưng trong lòng lại đang gọi Chúa ơi, hắn chưa từng thấy có người can đảm như vậy, chưa gì đã vỗ vai của sếp, trừ phi bọn họ rất quen thuộc, bằng không thì Greg chính là người to gan đến mức ngay cả chết cũng không sợ, nhưng nếu thật sự không sợ chết thì có cần phải thông qua thượng cấp để yêu cầu FBI bảo vệ hay không?

“À, lúc trước có gặp qua một lần, nhưng phải thật vất vả thì tôi mới thuyết phục được cục trưởng của các anh để cho Caesar tiếng tăm lừng lẫy nhận trách nhiệm bảo vệ tôi, đương nhiên phải tận dụng cơ hội để lôi kéo chứ.” Greg cười ha ha, cầm lấy ly rượu trên bàn, “Đây là cực phẩm rượu Vodka, thử một chút đi?” Hắn nâng ly đối với mọi người ở xung quanh.

“Không được, đang chấp hành nhiệm vụ.” Một câu trả lời của Feston dập tắt hy vọng của mọi người, cả đám thu hồi ánh mắt tiếc nuối.

Không có ai biết quan hệ của Feston và dòng họ Kada, cũng không có ai nghĩ rằng Kada này chính là Kada của tập đoàn Kada, chuyện này rất bình thường, bởi vì đây không phải dòng họ quá mức hiếm thấy, huống chi không có ai sẽ nghĩ rằng một người xuất thân từ dòng họ danh giá như vậy lại đi làm một cái nghề quá mức nguy hiểm như thế này.

FBI và cậu chủ của tập đoàn, hai địa vị hoàn toàn không cân xứng, vì để giảm bớt phiền phức cho nên Feston không đổi họ, hắn chỉ dùng kính sát trùng đặc chế để che khuất đồng tử màu xám tro của mình, Greg thường nói Feston nhìn thoáng qua hoàn toàn không giống người của nhà Kada.

“Sếp, những người khác đều đã vào vị trí, chỉ chờ sát thủ xuất hiện, cho dù là U Linh thì chúng ta cũng có thể nắm chắc khả năng đánh gục hắn ngay tại chỗ!” Jonathan nghe được những người khác báo cáo, hắn lập tức báo lại với Feston về tình hình canh gác ở bên ngoài.

Nghe thấy Jonathan nói như vậy, động tác rút lấy điều thuốc từ gói thuốc lá bỗng nhiên tạm dừng, “...Tốt lắm.”

.....

P/S: bạn Phê đòi dùng thân đánh đổi với vụ giao dịch giết thẳng em họ kia =)) =)), có phải tốt bụng vậy ko? Hay là vì mục đích khác?

19. Chương 19: Tỷ Lệ Thành Công

Hy vọng cậu sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn, Ian. Feston châm điếu thuốc, hút một hơi thật sâu, Derek không thể tìm được bất cứ điều gì khác trên khuôn mặt luôn giấu diếm thần sắc này.

“Chẳng phải sếp là người không vừa mắt đối với mấy kẻ có tiền như vậy hay sao, lệnh là do cục trưởng tự mình quyết định, cho dù là Greg của tập đoàn Kada thì sếp cũng phớt lờ.” Khi Derek lưu tâm quan sát thì Jonathan ở bên cạnh thấp giọng nói, xem ra thái độ của Feston đối với Greg cũng không thân thiện.

Greg cũng nhìn ra, hắn vỗ xuống một đầu khác của ghế sofa, “Đặc vụ Feston, đừng lãnh đạm như vậy, lại đây tâm sự với tôi xem lần này là ai muốn giết tôi?”

Feston liếc mắt nhìn Greg một cái, đã lâu không gặp mà người này vẫn không biết sống chết như vậy, “Sát thủ lần này không có ai biết sự tồn tại của hắn, cũng chưa có ai thấy qua bộ dáng của hắn, biết những chuyện lớn xảy ra trong vòng hai năm gần đây hay không, căn cứ phán đoán của tôi thì đều có liên quan đến hắn.”

“Chuyện lớn gì? Mấy năm nay xảy ra rất nhiều chuyện, chẳng lẽ đều liên quan đến hắn? Như vậy chẳng phải hắn sẽ bận bù đầu hay sao?” Uống một ngụm rượu, hắn bật cười, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Feston, là em họ cho nên hắn biết rõ Feston không thích nói đùa vô vị, hắn thu hồi nụ cười, điều chỉnh tư thế ngồi, “Được rồi, anh nói trong nước hay là ngoài nước?”

Greg vẫn tỏ ra kính trọng một cách lễ phép, nhân vật lớn như hắn, lại là một đại gia mà lại hợp tác như vậy, người khác có lẽ nên giật mình đối với việc này nhưng Feston không hề lộ ra vẻ mặt gì đặc biệt, “Đều có, Kerim Maserati – thư ký riêng của quốc vương Morocco bị tai nạn máy bay, ba năm trước nghị sĩ Qana Johnson ở Washington bị ngã lầu—”

“Hai chuyện này dường như đều là tai nạn ngoài ý muốn.” Mái tóc màu râm nắng dài đến cổ, gọng kính tinh xảo bằng vàng, Greg ngồi thẳng thân mình, Feston nhìn hắn, lại tiếp tục hút thuốc, “Nhưng bọn họ cũng không cảm thấy bất ngờ, đây là những màn ám sát được ngụy trang rất khéo léo, chưa có ai gặp qua tên sát thủ này, không có ai biết danh tính và tuổi tác của hắn, hắn giết người chưa bao giờ thất thủ.”

“Hắn giống như một u linh!” Vì sao sếp không nói chúng ta đã có khá nhiều tư liệu về người kia? Jonathan âm thầm nghĩ hoặc, các thành viên khác thì đều cho rằng Feston không muốn tiết lộ tư liệu nội bộ.

“Giống u linh? Nhưng nghe lời nói của các anh thì hình như đều đã nhìn thấy hắn, nếu không ai biết sự tồn tại của người này thì vì sao lại bị các anh nhìn thấy? Nhất là hắn ta không giết các anh để diệt khẩu?” Những lời này của Feston có thể lừa được ai cơ chứ, liếc mắt một cái, Greg lắc ly rượu, hắn không phải là người dễ bị lừa.

Feston không trả lời, hắn không tính nói nội tình ở trong đó với bất luận kẻ nào, thấy hắn trầm mặc, Hase vội vàng làm dịu đi không khí, lập tức nghiêm mặt nói, “Đương nhiên là vì kỹ thuật xạ kích của đội trưởng. Chỉ có anh ấy là có thể làm được chuyện đó khi U Linh xuất hiện, không riêng gì có bản lĩnh ngang nhau, thậm chí thiếu chút nữa đã có thể bắt được U Linh.”

Hase không xưng là sếp mà lại chính thức gọi là đội trưởng, vài thành viên trong đội đều trở nên nghiêm túc, trong căn phòng xa hoa, tất cả thành viên của đội đặc nhiệm ST đều nhìn chăm chú vào người đàn ông đang ngồi ở một góc.

Greg mỉm cười hâm mộ, “Đặc vụ Feston, xem ra anh có một đội rất đặc lực.”

“Tôi đương nhiên biết, không cần cậu phải nói.” Làm cho những người khác đều tự đi xác nhận vị trí của mình một lần nữa, Feston đi đến trước mặt Greg, “Trong vòng ba ngày này tôi hy vọng cậu hoàn toàn phối hợp với đội của tôi.”

Greg đứng lên rồi bắt tay hắn, “Đó là chuyện đương nhiên, nếu anh không rời khỏi nhà thì người nắm giữ tập đoàn Kada chính là anh, em vốn nên nghe lời anh.”

Mặc kệ Greg có thật sự nghĩ như vậy hay không, Feston vẫn bắt tay hắn, “Nơi này là Las Vegas, không phải những nơi khác, cậu cũng phải tự cẩn thận, trong ba ngày này mặc kệ là cậu đi đâu thì tôi đều phải đi theo, có hiểu chưa?”

Còn có vài chuyện cần phải lưu ý, Greg tỏ vẻ đã nhớ kỹ, không phải lần đầu tiên được bảo vệ, hắn biết rõ mình nên làm như thế nào, cuối cùng, hắn hỏi Feston một vấn đề, “Anh nắm chắc bao nhiêu phần trăm để bắt được tên sát thủ này?”

Người đàn ông đi đến trước cửa chậm rãi quay đầu lại, không hề giấu diếm, “50%”

Dĩ nhiên là 5/5, biết năng lực của Feston, Greg không ngờ Feston lại trả lời một cách bảo thủ như vậy, “Nếu bắn chết hắn ngay tại chỗ thì có bao nhiêu phần trăm?” fynnz.wordpress.com

Bắn chết so với bắt sống thì có tỷ lệ rất cao, khó khăn cũng giảm bớt, Greg biết rõ điểm ấy cho nên mới hỏi như vậy, Feston đứng trước cửa nhưng lần này lại không trả lời hắn.

Sau khi Maberly rời đi, Phong Triển Nặc lật xem tư liệu ở trong phòng, trước mỗi lần hành động thì hắn đều cẩn thận bố trí tất cả, chưa từng thất thủ không phải vì hắn may mắn mà là lần nào hắn cũng phải mất khá nhiều thời gian và sức lực để lên kế hoạch, hắn phải bảo đảm không có bất kỳ sơ hở nào.

Hết thấy những điều bất trắc có thể nghĩ đến hoặc không nghĩ đến đều phải tính toán cẩn thận, giết người không phải đơn giản như bắn súng, đây là một chuyện đòi hỏi kỹ thuật rất cao và đầy thách thức.

Mục tiêu đã nhận được tin tức sẽ bị ám sát khiến cho nhiệm vụ lần này càng khó thực thi, nhưng hắn cũng không tính sẽ buông tha, so với những nhiệm vụ mà hắn từng hoàn thành thì vụ ám sát này không hề yêu cầu gì nhiều, ngoại trừ.....

Feston Kada.

Buông tập tư liệu trong tay, Phong Triển Nặc nằm lên giường, nghĩ đến cái tên FBI kia thì cảm xúc xôn xao khác thường lại bắt đầu, hắn bắt đầu tập thể dục ở lan can của phòng, thân thể úp xuống, đôi chân kiên cố vất lên thành lan can, hai tay đặt sau đầu, liên tục ngửa người rồi ngồi dậy, tất cả những gì nhìn thấy đều bị đảo ngược, khỏe mắt nhìn ra khe cửa, xác nhận không có gì khác thường.

Khe cửa có một viên ngọc trong suốt, hai đầu khung cửa được cố định bằng một loại bom giãn dị, tất cả rất đơn giản nhưng thực dụng. Không có ai tiến đến.

Tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, biết phòng của hắn thì chỉ có một mình Maberly, hắn nhảy xuống, bắt máy, bà Maberly mở miệng trước, “Tôi nhận được tin, lần này bảo vệ hắn là FBI, những người đó không phải vệ sĩ bình thường.”

Cố gắng trấn tĩnh nhưng giọng nói của bà ta lại vô cùng căng thẳng, Phong Triển Nặc xác định bà ta đang bắt đầu khẩn trương, “Thư giãn đi, bà biết không, khi con người khẩn trương sẽ dễ dàng mắc phải sai lầm, trừ phi bà không muốn mắc phải sai lầm.”

Giọng điệu có hiệu quả trấn an rất rõ rệt, giọng nam trung duyên dáng, bà Maberly hít một hơi, “Tôi không khẩn trương, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, tôi muốn thêm điều kiện phụ, tôi muốn cậu giết hắn ở trước mặt nhiều người, đây là cảnh cáo, tôi muốn cái chết của hắn gây nên khủng hoảng, cậu làm được hay không? Tôi có thể thêm tiền.”

Giết gà dọa khỉ sao, phụ nữ lúc nào cũng độc ác hơn cả đàn ông, Phong Triển Nặc nuốt nước miếng, “Chỉ cần khách hàng muốn thì đương nhiên không thành vấn đề, bà đã bao chỗ ăn ở và phục vụ cho tôi, không cần phải bỏ thêm.” Chỉ xem khách hàng có đưa ra yêu cầu hay không.

“Cậu phải cẩn thận với đám FBI này, tôi đã hỏi thăm, bọn họ không phải FBI bình thường, đây là người mà cục trưởng cục điều tra liên bang trực tiếp chọn lựa, rất khó đối phó.” Sợ mình sẽ bị liên lụy cho nên Maberly liên tục dặn dò.

Đầu dây bên kia lại truyền đến tiếng cười, “Chuyện này đối với tôi chẳng có gì trở ngại, nếu bà muốn biết thì tôi có thể nói cho bà nghe, ta đã hoàn thành hơn mười vụ có FBI can dự.”

“Kết quả thì sao?” Maberly biết câu hỏi này là dư thừa, quả nhiên—

“Không bằng bà đi hỏi những người đã chết ấy.” Tiếng cười vang lên, điện thoại bị cúp máy.

Giống như vẫn còn nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo của tử thần, Maberly hài lòng cúp máy, bà ta phân phó với người của mình, “Bảo phục vụ đến hỏi khách của tôi có cần gì hay không, cho dù bọn họ muốn cái gì thì cứ đáp ứng bọn họ.”

Bà ta không phải muốn chiêu đãi Greg mà là Ian, làm như vậy sẽ không bị nghi ngờ, cho dù FBI đặt bà ta trong diện tình nghi nhưng không có chứng cứ thì bọn họ không thể làm được gì, đương nhiên cũng có thể

xem như để Greg trước khi chết có thể hưởng thụ một phen, nếu bởi vì vậy mà có thể làm cho hắn lơ là cảnh giác, do đó có thể dễ dàng ra tay thì thật sự là thu được hiệu quả ngoài ý muốn.

Buổi tiệc lần này là để chúc mừng khách sạn Holiday chính thức khai trương với số vốn đầu tư lên cả trăm triệu đô, sự hào phóng rộng lượng của Maberly từng gây nên xôn xao cùng những lời bàn luận nóng sốt, nhưng sau khi tập đoàn Kada tỏ vẻ muốn xây dựng khách sạn và sòng bạc ở nơi này thì lực chú ý của công chúng đã dời đi.

Hiện tại, các phóng viên, thương gia của các quốc gia, còn có không ít du khách đều đang ở trong khách sạn Holiday cao cấp vừa được khai trương này, giống như bị hoàn cảnh ảnh hưởng, mọi người đều không che giấu dự vọng của mình, tha hồ tận hưởng lạc thú, làm bất cứ chuyện gì cũng xem như là điều hiển nhiên, không làm mới khiến người ta cảm thấy kỳ quái, quây lể tân vừa mở miệng thông báo thì những người phục vụ bắt đầu bận bịu.

“Chào ngài, xin hỏi ngài có cần gì hay không?” Khi Phong Triển Nặc nhận được điện thoại thì cũng đúng lúc hắn mới tập thể dục xong, nghĩ đến việc đã lâu chưa thư giãn, hắn suy nghĩ một chút, “Tìm người lên đây mát xa dùm tôi.”

Thông thường mát xa không chỉ là cung cấp dịch vụ mát xa, nghĩ đến sở thích của khách quý, nhân viên lễ tân hỏi, “Xin hỏi là cần nữ phục vụ hay là nam ạ?”

Có lẽ muốn một người đồng tính thì cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện, Phong Triển Nặc biết rõ Maberly đã căn dặn người của bà ta, không có gì là không được, nhưng hắn chỉ muốn mát xa một chút, “Nữ đi, mười lăm phút sau lên đây.”

Phụ nữ có thể làm cho người ta thư giãn, mà đàn ông sẽ chỉ làm cho hắn nghĩ đến Feston Kada, cái tên FBI này chính là trở ngại lớn nhất trước mặt hắn, hắn cũng không quên mục tiêu của hắn chính là em họ của Feston.

.....

P/S: =)) anh Phê nha, bắt sống thì được, chứ bắn chết thì không nha, cũng biết thương hoa tiếc ngọc lắm

20. Chương 20: Đàm Phán Hay Mát Xa

Trong phòng tắm, tắm được một nửa thì trực giác của sát thủ làm cho hắn đình chỉ động tác, tiếp tục mở nước, hắn cầm khăn lau khô mình, cửa chính đã được đóng, nhìn không thấy hành lang ở bên ngoài, nhưng hắn xác định ngoài cửa có người.

Thiết bị nổ được nhanh chóng gỡ xuống, đột nhiên cánh cửa bị mở ra, một bóng người thoáng hiện, cánh tay hướng về phía cổ họng của hắn lập tức bị hắn giữ chặt, Phong Triển Nặc nhếch môi, “Chẳng lẽ anh vội vàng đến đây để mát xa cho tôi sao?” Hắn nâng tay trả đòn.

Một đòn tốc độ mà sắc bén tập kích ra sau cổ, người ngoài cửa nhẹ nhàng lách mình tránh né, thuận tiện tiến vào phòng, “Cậu tìm người mát xa à?” Feston Kada cau mày, đứng thẳng trong phòng.

“Tôi đã nói với lễ tân tìm một nữ phục vụ lên đây.” Không xác định Feston tới đây là vì mục đích gì, Phong Triển Nặc đóng cửa lại, chậm rãi quần khăn tắm trên thắt lưng, “Tôi còn không biết hóa ra anh là phụ nữ?”

Vài giọt nước chưa khô vẫn còn bám trên nửa thân mình trần trụi của hắn, mái tóc và khuôn mặt bị ướt làm cho hết thấy đường nét đều trở nên sắc sảo, hắn như cười như không mà đứng ở nơi đó, nhướn mi nhìn Feston, cảnh tượng này càng kích thích cảm quan của người ta hơn so với bất cứ hình ảnh nào khác.

Feston đã thừa nhận hắn bị tên sát thủ này hấp dẫn, hiện tại nhìn thấy Phong Triển Nặc xuất hiện với bộ dáng như vậy thì hô hấp liền trở nên nặng nề, ánh mắt lập tức dừng hình, “Hủy bỏ giao dịch chưa?” Hắn hỏi về vụ của bà Maberly.

Phong Triển Nặc đã sớm thử qua tầm mắt của Feston, sắc bén áp bách, lúc này càng cảm thụ rõ ràng hơn, ánh mắt của Feston dao động trên người của hắn, hắn cúi xuống nhìn thân thể của mình thì lập tức nhận ra rồi nhếch môi, “Muốn biết đáp án? Như vậy thì anh cũng phải cho tôi một chút gì để trao đổi chứ.”

Tầm mắt giăng co.

Tiếng gõ cửa vang lên đúng lúc, “Thưa ngài.”

Ngoài cửa là giọng của một phụ nữ, chỉ nghe thấy giọng thì Phong Triển Nặc liền xác định người ngoài cửa được huấn luyện rất bài bản, là Maberly đặc biệt dành cho hắn.

Không đợi hắn đi ra mở cửa thì Feston đã đến trước cửa mà nói, “Ở đây không cần.”

Từ chối thẳng thừng, nhân viên như bọn họ chỉ xuất hiện khi đối tượng cần phục vụ, bọn họ cũng không dây dưa với khách hàng, ngoài cửa quả nhiên không có một chút tiếng động nào.

“Anh đuổi người của tôi đi, còn tôi thì đang cần thư giãn một chút.” Phong Triển Nặc cầm khăn lau khô tóc, nếu Feston đồng ý thì hắn cũng có thể thư giãn trên người của Feston.

“Cho dù tôi không đuổi cô ta đi thì cậu cũng sẽ không để cho cô ta tiến vào, ngộ nhờ làm cho thân chủ của cậu biết tôi đang ở trong này thì e rằng cậu sẽ không thể giải thích được quan hệ của chúng ta là gì.” Chậm rãi quan sát xung quanh, tầm mắt của Feston dừng lại trên một vật ở kế bên giường, đó là một chiếc vali xách tay màu ghi, kích thước rất thích hợp để đặt một khẩu súng giấu cùng với băng đạn.

“Theo lý thuyết thì quan hệ của chúng ta chẳng có gì thay đổi, anh sẽ không vì một sát thủ mà buông tha cho lập trường của mình, tôi cũng vậy.” Hắn biết và hắn cũng thấy, nằm lên giường, Phong Triển Nặc vẫy tay về phía Feston, “Lại đây, tôi đang tìm người đến mát xa.”

Muốn một FBI mát xa cho một sát thủ, không biết tình cảnh này vớ vẩn đến mức nào, nhưng Feston lại đi qua, hai tay đặt lên vai của Phong Triển Nặc, “Có thể nói cho tôi biết cậu có buông tha cho nhiệm vụ lần này hay không? Cậu tốt nhất là nói thật cho tôi biết.”

“Thật sự là không có thành ý, anh tưởng là tôi sẽ dễ dàng bán đứng khách hàng của mình như vậy hay sao?” Súng ngay trong tầm tay có thể đụng đến, cho dù trong tình huống như vậy thì Phong Triển Nặc vẫn không hề lơ là cảnh giác, hắn sẽ không quên ở sau lưng là ai.

“Đừng được một tắc lại muốn tiến thêm một thước.” Bàn tay chậm rãi di chuyển, Feston ấn lực vừa phải, Phong Triển Nặc thở hắt ra, tầm mắt dừng trên khẩu súng đặt dưới tấm trải giường, “Nói cho tôi biết làm sao anh biết được phòng của tôi ở đâu.”

Bàn tay xoa bóp bả vai, ngón tay của Feston lúc nặng lúc nhẹ, “Nghe lén hết thủy cú điện thoại của lễ tân, không hề khó để tìm được cậu ở phòng nào.” Hắn nghe thấy Phong Triển Nặc và lễ tân nói chuyện với nhau.

“Hóa ra anh có ấn tượng khắc sâu đối với giọng nói của tôi như vậy à, vừa nghe liền biết ngay là tôi.” Cái này nên xem là chuyện tốt hay là chuyện xấu? Hiện tại Phong Triển Nặc không dám dễ dàng kết luận.

Hắn nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ do khách hàng ủy thác, mà FBI cũng nhất định sẽ bám theo không tha, ván này chưa biết ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Bởi vì quả thật thoải mái, Phong Triển Nặc được thư giãn như ý muốn, hắn sáng khoái mà cất lên vài tiếng rên rỉ. Hiện ra trước mặt Feston là nửa thân mình trần trụi, vóc dáng thon cao, đường cong tuyệt mỹ, tựa như một con báo nhanh nhẹn đang lười biếng nằm úp sấp.

Feston muốn biết nếu rong ruổi trên người con báo này sẽ có mùi vị như thế nào, nhưng hiện tại không phải là lúc, “Có thể nói hay không? Hay là cậu muốn phục vụ kiểu khác?”

Giọng nói trầm thấp từ sau lưng truyền đến, ngoại hình của Feston tuyệt đối là nam tính, hơn nữa là loại nam tính rất cứng rắn, nhưng Phong Triển Nặc không thể phủ nhận khi Feston dùng giọng điệu này để nói ra câu đó thì thật sự có sức quyến rũ rất lớn, đôi tay như có chứa ma lực đang trượt từ bờ vai của hắn xuống thắt lưng.

Đáng tiếc không thể tiếp tục hưởng thụ, “Biết không, tôi sẽ không vì lời nói của một người mà buông tha cho nhiệm vụ của mình.”

Giọng điệu bình thản nhưng lạnh lẽo và mãnh liệt.

Feston nghe thấy câu trả lời này thì cũng không cảm thấy bất ngờ, bàn tay đang đặt trên thắt lưng của Phong Triễn Nặc nhanh chóng dừng lại, sau vài giây bất động, Phong Triễn Nặc nghe thấy Feston lên tiếng, “Cậu muốn tìm cái chết, vậy thì cứ tự nhiên, U Linh.”

Lời nói của Feston càng lạnh hơn và âm trầm hơn của hắn.

Feston gọi hắn là U Linh, Phong Triễn Nặc xác định đây là biểu hiện của tức giận, nhưng ai có thể bảo trì tâm tình dưới tình huống như vậy cơ chứ, “Thật đáng tiếc cậu ta là em họ của anh.” Hắn thở dài. fynnz.wordpress.com

Chuyện này không thể đồng ý, hắn cũng không cần phải nhiều lời, cho dù giữa bọn họ có tồn tại một lực hấp dẫn không nên tồn tại hay không thì cũng vậy.

Bàn tay của Feston vẫn đặt trên người Phong Triễn Nặc, đây là phòng của một sát thủ, Phong Triễn Nặc có thể giấu vũ khí ở bất kỳ chỗ nào, cho dù hiện tại Phong Triễn Nặc để lộ ra sơ hở là nguyên tâm lưng trần cho hắn thì cũng không có nghĩa là tin tưởng hắn, mà là đang thử.

Bầu không khí yên lặng ám muội ngay lúc này bất quá chỉ là giả tạo, chỉ cần xẹt lửa một chút thì sẽ lập tức nổ tung, trừ phi nhất quyết mà chết tao sống, nhưng hắn không muốn Phong Triễn Nặc chết, Greg đương nhiên cũng không thể chết.

Nếu ở ngay đây, hiện tại bắt lấy người đàn ông tên Phong Triễn Nặc này, gán cho cái tội danh tàng trữ vũ khí trái phép –

Feston còn chưa hành động, “Vì sao không ra tay? Đây là một cơ hội tốt.” Đột nhiên từ trên giường vang lên tiếng nói của Phong Triễn Nặc, giọng điệu lạnh lẽo, Phong Triễn Nặc nhìn ra ý đồ của hắn.

Feston mỉm cười nhưng Phong Triễn Nặc không nhìn thấy, trên lưng đột nhiên bị một thân thể khác bao trùm, ma sát tạo nên lửa nóng kèm với một câu trả lời, “Trừ phi bắt cậu ngay tại trận, bằng không bất kỳ tội danh nào cũng sẽ không tạo thành uy hiếp đối với cậu, chẳng phải cậu rất tự tin để thoát tội hay sao?”

Sẽ không làm điều vô ích, xem U Linh là đối thủ chính là tin tưởng thực lực của người này, làm chuyện dư thừa vô ích sẽ chỉ càng tạo thêm chướng ngại.

Lòng ngực của Feston đè lên lưng của Phong Triễn Nặc, ngoại trừ ngực thì đương nhiên có một phần khác, Phong Triễn Nặc không phải là một cái thớt gỗ để mặc thịt cá đặt lên người mà không hề có phản ứng, trên thực tế phản ứng của hắn rất lớn, xuất hiện ngay từ khi Feston đặt tay lên người của hắn.

“Ma sát sẽ phát ra lửa, đừng trách tôi không nhắc nhở anh.” Hắn bất chợt ngồi dậy, đẩy Feston ngã lên giường, “Thừa dịp tôi chưa giết em họ của anh, có phải chúng ta nên thân thiết một chút hay không...”

“Thừa dịp cậu còn sống.” Đè xuống Phong Triễn Nặc đang ở trên người hắn, hạ thân của Feston để ngay nhược điểm của Phong Triễn Nặc, hai người nhìn nhau, ý cười che giấu giả dối, uy hiếp chống lại thâm trầm, “Ngoại trừ tiền thì Maberly còn cho cậu lợi ích gì khác? Thuốc phiện, đàn bà, vũ khí?”

“Thuốc phiện, đàn bà, vũ khí, đều là những thứ có thể kiếm ra tiền, đáng tiếc không phải, có một cái gọi là danh dự, chắc là anh đã nghe qua.” Hiện tại không phải là lúc nói những điều này, Phong Triễn Nặc đã sớm bị Feston mát xa đến mức bốc hỏa, giữa bọn họ có cái gì đó, nhưng khoảng cách giữa bạn bè và lên giường vẫn cách nhau một quãng, hiện tại nếu bỏ qua cơ hội thì cũng không cần phải chờ đến ba ngày sau.

Tiêu chí cuộc sống của hắn chính là tận hưởng lạc thú ngay trước mắt, hai thân thể nam tính dây dưa cọ sát, Phong Triễn Nặc còn chưa xác định lần đầu tiên này nên dùng tư thế gì, ai trên ai dưới, hắn còn chưa nếm qua mùi vị bị người ta tiến vào. Thấy động tác thuần thực của Phong Triễn Nặc, ánh mắt mà Feston nhìn hắn bỗng nhiên có một chút thay đổi, “Khi lên giường với Adam William thì cậu cũng chủ động như vậy hay sao? Cậu đã lên giường với tất cả mục tiêu của mình?”

Dừng động tác một chút, “Anh tưởng rằng tôi quan hệ bừa bãi lắm à?” Lửa nóng đang hừng hực bỗng nhiên bị dập tắt, Phong Triễn Nặc nheo mắt rồi cười lạnh, “Tôi chỉ có thể cam đoan Adam sẽ không phản nản về kỹ thuật mà tôi đã sử dụng để thượng hắn, huống chi một người đã chết thì sẽ không biết oán giận.”

Hắn không cần giải thích với bất kỳ ai về lý do hắn lên giường cùng Adam rồi lại giết đối phương, nghiêng người ngồi dậy, hắn quần lại khăn tắm, hứng thú bị sụt giảm, “Tôi không có hứng thú, anh rút đi đùm tôi.” Hắn lấy ra một chai rượu từ trong tủ rượu.

Hắn nói như thể Feston chỉ là một công cụ dùng để tiết dục, tên FBI này ắt hẳn là phải sầm mặt rồi đi, sau đó hắn có thể tiếp tục kêu một người phụ nữ khác lên đây.

Uống cạn một ngụm rượu Brandy, mùi hương của rượu lan tỏa thật sâu trong cổ họng.

Feston tiến về phía Phong Triễn Nặc, đột nhiên va chạm, ly rượu rơi xuống thảm, Phong Triễn Nặc bị đẩy vào góc tường, tấm lưng trần trụi dán lên vách tường với hoa văn hình lập thể màu đỏ sậm, gây nên cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Tầm mắt giao nhau, hô hấp phập phồng.

Feston cúi đầu cắn mút cổ họng của hắn, rượu Brandy chảy xuống từ khóe miệng, hương vị thơm ngọt, liếm từ cổ đi lên, Phong Triễn Nặc ngẩng đầu, cổ họng rung động, hắn đưa tay vuốt ve mái tóc của Feston, hơi thở dồn dập, chậm rãi vươn tay ra phía trước, khăn tắm rơi xuống đất, hắn bóp phần mông rắn chắc của Feston.

“Hé miệng.” Hơi thở của Feston và hơi thở của hắn dần dần nóng lên, đầu lưỡi lập tức cuốn lấy hắn, nước bọt trong miệng phát ra âm thanh ướt át.

.....

P/S: =.= 2 bạn ơi, kích thích nữa với thể này là uất ức cho độc giả lắm.

21. Chương 21: Tâm Nghiêng

Một nụ hôn giống như ngọn lửa đủ để thiêu đốt dục vọng, lửa cháy hừng hực lan tỏa khắp phòng.

“Anh muốn ở lại để tiếp tục mát xa cho tôi hay sao...” Hắn thích mông của Feston.

Tiếng rên rỉ trầm thấp, sức quyến rũ đầy nam tính, sự co giãn chết người dưới bàn tay đang xoa bóp của hắn, không thể phủ nhận thân thể của Feston khiến hắn bị mê hoặc, làn da sau lưng ma sát với vách tường, cảm xúc phập phồng thô ráp gây kích thích lên mỗi một sợi dây thần kinh.

Đôi tay di chuyển trên người của nhau, nụ hôn đầy kích tình, không khí ẩm ướt phiêu tán trong phòng, cực kỳ ám muội, làm cho người ta loạn trí...

Feston áp sát hắn vào tường, hiện tại chuyện này nên tiếp tục như thế nào, đối với bọn họ mà nói thì đây quả thật là một sự lựa chọn tế nhị, bình thường mà nói thì lần đầu tiên không nên áp dụng cách này, giữa Feston và hắn còn rất nhiều vấn đề chưa thể đạt được thỏa thuận, cho nên cân cân rất cực bị nghiêng.

Không nên bị mê hoặc, không nên thuận theo dục vọng trong lòng, những điều này Feston đều biết nhưng không có cách nào dừng lại động tác của mình.

Hắn không thể dừng lại, không thể không chạm vào Phong Triễn Nặc.

Thân mình trần trụi bày ra một lực uy hiếp kinh người, giống một vũ khí có lực sát thương cực lớn, đối với những kẻ đam mê nguy hiểm thì sẽ không thể kiềm chế mong muốn đạt được điều gì đó, trong đầu của Feston vang lên hồi chuông cảnh báo nhưng môi và đôi tay vẫn duy trì hành vi thăm dò như cũ.

Khi hai người đang mê muội trong dục vọng thì bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, trừ phi là điện thoại của lễ tân, bằng không biết số của phòng này thì chỉ có Maberly....

Bà Maberly, khách hàng của hắn, đối thủ cạnh tranh của Greg, mà Feston lại là anh họ của Greg.

Lý trí trở về, Phong Triễn Nặc lui ra trước, tiếp theo là Feston lui ra sau, mái tóc bị Phong Triễn Nặc vò rối vẫn chưa chỉnh lại, đáy mắt vẫn có thể tìm được dấu vết lưu lại của dục vọng, cho dù khả năng tự chủ khôi phục nhanh như thế nào đi nữa thì Feston cũng không thể che giấu chuyện vừa mới xảy ra.

Không ai có thể che giấu.

Feston không nói một câu nào mà liền rời đi, Phong Triễn Nặc ngồi xuống giường, vẻ mặt không có biểu cảm.

Từ khi Feston đi vào rồi đi ra khỏi phòng chỉ khoảng hơn mười phút, không khí ẩm ướt mang ra từ phòng tắm vẫn chưa tan hết, trong phòng dường như vẫn còn lơ lửng vài tia lửa nóng, máy điều hòa vẫn duy trì nhiệt độ thích hợp trong phòng nhưng hẳn lại cảm giác thân thể tựa như đang bị thiêu đốt, nhiệt độ chưa tán đi vẫn còn quấn quanh người hắn.

Hắn thật ảo não, chỉ mới như vậy mà đã bị kích thích, chỉ là một cái hôn mà thôi.

Vì sao lại để ý đến quan điểm của Feston về hắn và Adam? Đúng vậy, hắn không cần, nhưng khi nghe thấy Feston hỏi như thế thì hẳn lại không thể không bị ảnh hưởng, hẳn phần nộ là vì Feston hiểu lầm hắn.

Hắn và Feston rốt cục đang xảy ra chuyện gì? Thân thể trần trụi đứng bên cạnh giường, hắn tự rót cho mình một ly rượu, hắn cần bình tĩnh một chút.

Đúng rồi, hắn nên đi tìm một người phụ nữ hoặc một người đàn ông, trút tất cả cảm xúc phấn khích và dục vọng hừng hực mới vừa rồi xuống người của kẻ khác, hắn phải tìm một người để thay thế, làm cho thân thể đang cương cứng của hắn được thỏa mãn.

Tư duy khôi phục lại bình thường nhưng thân thể vẫn còn đang kêu gào. Thậm chí Phong Triễn Nặc còn nghĩ đến việc phải làm sao để khiến người kia ở trên giường phải rên rỉ cầu xin tha thứ, hắn cầm lấy điện thoại – tiếng chuông vẫn đang réo rắt cho đến tận bây giờ.

“Ian?!” Trong điện thoại là giọng nói cẩn thận của bà Maberly, “Vì sao lâu như vậy mà mới chịu bắt máy?”

“Có chút việc.” Trả lời một cách ngắn gọn, giọng nói của hắn vẫn chưa khôi phục, khàn khàn mà đầy sức hút, “Thay tôi tìm một người lên đây.”

Nghe thấy câu này thì không cần giải thích rõ ràng hơn, Maberly rất hiểu đàn ông, bà biết có đàn ông trước khi giết người sẽ thích chơi vài trò kích thích, chẳng lẽ Ian cũng thuộc loại này? Nhưng lần trước dường như hắn không yêu cầu như vậy, hơn nữa không phải bà ta chưa nghĩ đến chuyện đó, đã có người đi lên, chẳng lẽ một người vẫn chưa đủ. fynnz.wordpress.com

“Đương nhiên có thể, lần này cần nam hay nữ?” Đối với sát thủ phải bỏ cả đồng tiền để thuê về thì bà ta không phải hoàn toàn mù tịt đối với sở thích của hắn.

Nam, Phong Triễn Nặc định trả lời thì trong đầu liền hiện lên một cái tên, Feston Kada.

Người đàn ông kia trên cơ bản có thể trực tiếp bắt giam hắn, thậm chí không cần bất cứ lý do gì, cho dù chỉ giam giữ hai mươi bốn giờ cũng đủ để quấy rầy kế hoạch của hắn, có được đội đặc nhiệm ST lệ thuộc trực tiếp cục điều tra liên bang, vị lãnh đạo tài ba của đội, Caesar chưa bao giờ để cho tội phạm của mình trốn khỏi lòng bàn tay....

Mà hắn không riêng gì chạy thoát trước mắt Feston, lúc này đây họng súng còn định chĩa thẳng vào em họ của Feston.

Rõ ràng có thể ngồi ôm gia tài bạc tỉ, vì sao Feston Kada lại muốn làm cái nghề nguy hiểm này? Cũng giống như lần trước hắn đã nói, sẵn bản rất kích thích hay sao?”

Khi đó Feston không phủ nhận, nhưng lại che giấu thân phận, buông tha cho địa vị của mình, xem tánh mạng như tiền đặt cược, dọ sức với đám tội phạm cực kỳ hung hãn, đây cũng không phải là chuyện thú vị, trừ phi bẩm sinh có máu mao hiểm của dân cờ bạc, nếu không sẽ không thể tiếp tục kiên trì dưới sự ràng buộc khuôn sáo của pháp luật, mà Feston tựa hồ không phải người như vậy.

Nghĩ đến vài chuyện này thì Phong Triễn Nặc đã quên mất chính hắn cũng là tội phạm, là một trong số những kẻ đó.

Hắn nhớ đến đôi tay đặt trên vai rồi dừng nơi thắt lưng, nhiệt độ kia tựa như muốn tiến sâu vào làn da của hắn....

“Ian?” Bà Maberly có một chút lo lắng, kêu vài lần mà đầu dây bên kia vẫn không có phản ứng, sau đó mới nghe thấy đối phương thản nhiên lên tiếng, Maberly liền cau mày, “Nam hay là nữ, cậu còn chưa trả lời tôi kìa.”

Hắn muốn đàn ông, nhưng không có trình độ cân xứng như Feston thì hoàn toàn không thể gây cho hắn hứng thú, “Quên đi.”

Maberly làm sao lại không nhận ra hắn bất thường, bà ta lạnh lùng nói, “Tôi không hy vọng tôi tốn tiền mời cậu về mà lại xảy ra chuyện gì bất trắc.”

“Nếu bà không có chuyện gì quan trọng thì trước khi hành động đừng liên lạc với tôi.”

Điện thoại chỉ còn nghe thấy tiếng tí tí, Maberly nhìn điện thoại trong tay, Ian Noy, tên sát thủ mà bà ta đã tốn không ít tiền để mời về lại giống như người mới chỉ phôi hệt thấy, chẳng lẽ hắn đã quên hẳn chỉ là sát thủ thôi sao?

Maberly hít một hơi thật sâu rồi đứng lên, bà ta còn rất nhiều chuyện phải đi thu xếp, Las Vegas, bát vàng này phải nằm trong tay bà ta, Greg phải chết, đừng hòng ai thay thế địa vị của Maberly này!

Las Vegas, nhiệt độ vào ban ngày đã vượt quá nhiệt độ thân thể, trên đường mọi người đều đeo mắt kính để giảm bớt ánh nắng chói chang, còn những người ở trong những tòa nhà cao tầng thì không cần phải lo lắng đến điều này, đoàn người của Greg chuẩn bị đi đến khách sạn và sòng bài Circus.

Xe được bảo vệ nghiêm ngặt khi đi trên phố Fremont, khu giải trí phồn hoa và nổi tiếng nhất chính là ở nơi này.

Trên đường không xảy ra chuyện gì khả nghi, Jonathan quả thật có một chút thất vọng, “Cho dù biết chúng ta đã sớm có chuẩn bị thì U Linh cũng sẽ không buông tha cho mục tiêu, chỉ cần đồng ý với khách hàng thì hẳn nhất định phải làm cho bằng được, chẳng lẽ hắn cũng sợ chết hay sao?”

“U Linh làm sao mà lại sợ chết, là một sát thủ thì đã sớm xem cái chết là bạn.” Derek kiểm tra thiết bị trên người, thông qua tai nghe mà nói chuyện với đồng nghiệp của mình.

“Từ sáng hôm nay đến giữa trưa, hơn nửa nguyên ngày hôm qua đã quá một ngày rưỡi, tối mai công ty sẽ rời đi, không biết U Linh sẽ ra tay vào lúc nào.” Công ty chính là đoàn người của Greg, đây là tiếng lóng, tất cả mọi người đều muốn biết đáp án cho câu hỏi của Hase.

Feston ngồi trên xe của Greg, nghe thấy lời nói truyền đến từ tai nghe, hắn liền răn dạy các thành viên của mình, “Bớt dùng miệng của các cậu đi, vận dụng tập trung thị giác mà nhìn cho kỹ.”

Giọng nam trầm truyền qua tai nghe khiến màng tai cũng bị nhói đau, vô cùng nghiêm khắc, sếp mà cứ đâm đầu vào công việc thì sẽ như vậy, đám người không dám tiếp tục lẩm nhai, bọn họ đều biết hành động lần này cực kỳ quan trọng.

Các thành viên trong đội chia ra hai nhóm ở trước và sau xe, các tòa cao ốc lân cận, bố trí ở vài khung cửa, ba đến bốn người một tổ, Feston từ chối lời mời viện trợ tự nguyện của cảnh sát địa phương Las Vegas, lúc ấy sĩ quan Franlli còn tỏ vẻ rất tức giận.

“Anh không tin cảnh sát chúng tôi hay sao?” Trong văn phòng của cục cảnh sát, sĩ quan Franlli vỗ bàn, “Đặc vụ Feston, cho dù lần này FBI của các anh hành động bí mật nhưng dù sao đây cũng là địa phương của tôi, anh đưa ra yêu cầu muốn tôi phong tỏa giao lộ mà không nói cho tôi biết vì lý do gì hay sao?”

Hắn thoát nhìn rất khó chịu, chuyện này là hiển nhiên, rất nhiều cảnh sát địa phương đều có phản cảm khi FBI trực tiếp nhúng tay vào chuyện của địa phương bọn họ, Feston không tỏ vẻ gì nhiều, “Đây là yêu cầu của tôi, phong tỏa giao lộ, những chuyện khác thì cứ giao cho người của tôi là được.”

“Chẳng lẽ anh không tin tưởng năng lực của cảnh sát chúng tôi hay sao?” Sắc mặt của Franlli trở nên đỏ bừng.

“Trừ phi anh có thể cam đoan cấp dưới của anh sẽ không bị U Linh bắn chết.” Feston cúi đầu nhìn Franlli, “Người chết sẽ bị giả mạo thân phận, làm cho sát thủ có cơ hội tiếp cận mục tiêu mà chúng tôi phải bảo vệ.”

Từ thân hình cao lớn đến vóc dáng, từ vẻ mặt đến khí thế, Feston giống như là một người có tư chất lãnh đạo bẩm sinh, một sĩ quan sắp về hưu như Franlli làm sao có thể sánh bằng, FBI có quyền ưu tiên xử lý mọi việc, hơn nữa hắn nói rất đúng, trừ phi Franlli có thể cam đoan nhân viên của mình không bị sát thủ xử lý.

Nhưng ai có thể cam đoan điều đó? Cuối cùng Franlli đành nhượng bộ, cho nên hiện tại trên đường không có bất kỳ nhân viên cảnh sát nào, Phong Triển Nặc ở góc mái một tòa nhà, dùng kính viễn vọng chuyên nghiệp để quan sát ngã tư đường, kế hoạch của hắn là giải quyết một tên cảnh sát để lấy trộm quần áo và thẻ căn cước rồi tiến vào tòa nhà, nhưng hiện tại đã hoàn toàn mất khả năng.

.....

P/S: em Nặc ngoan, biết giữ thân cho chồng, thảo nào chồng em sau này cưng em đến vậy.

22. Chương 22: U Linh Của Phố Fremont

Khách sạn và sòng bạc Circus.

Nơi này không có ban ngày cũng không có ban đêm, một ngày hai mươi bốn giờ, bất kể ngày đêm, mọi người đều có thể hưởng thụ bất cứ dịch vụ gì có thể dùng tiền để mua được, cho dù bạn cần cái gì, yêu cầu hoang đường như thế nào thì vẫn có đầy đủ.

Đương nhiên có một số giao dịch cần phải tiến hành ở nơi bí mật, nơi này có bảo vệ trong coi, hơn một chục gã đàn ông với vóc dáng cường tráng vạm vỡ, bọn họ luôn sẵn sàng đá văng những kẻ không tuân thủ quy củ ở nơi này, nếu không may đối phương có vũ khí thì bọn họ cũng sẵn sàng để giết người.

Đương nhiên đó là tự vệ hợp pháp.

“Nơi này không tệ, một lát nữa ở đây, đúng, chính là đại sảnh kia sẽ trình diễn màn *** ngực trần, ngực của phụ nữ chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng cả trăm phụ nữ cùng nẩy ngực về phía anh, anh có thể tưởng tượng ra tình cảnh kia hay không? Nào là trang sức diêm dúa, quần áo bằng lông chim rực rỡ...” Greg giang hai cánh tay, trong tay làm ra động tác gợi sóng mãnh liệt.

Đàn ông có tiền khi nói đến mấy chuyện này thì vẻ mặt đều giống nhau, đây không phải là lần đầu tiên hắn đến đây nhưng vẫn rất thích nơi này, nghe hắn giới thiệu, các thành viên trong đội tuy rằng đã đến nhưng chưa có thời gian xem các màn trình diễn như Jonathan thì bắt đầu hưng phấn mong chờ.

“U Linh, U Linh, nhanh xuất hiện đi!” Jonathan tự nói, không riêng gì mong chờ mà còn là tự tin, các thành viên trong đội của bọn họ đều đã sẵn sàng, chỉ cần U Linh xuất hiện thì sẽ hạ gục hắn.

“Buổi biểu diễn vẫn chưa bắt đầu, nào, chúng ta hãy uống trước một ly đi.” Greg không hề lo lắng, có Feston ở đây thì hắn cần gì phải lo lắng, hiện tại vấn đề nên lo lắng là sẽ ăn cái gì cho tối nay.

Greg và vệ sĩ của mình còn có Feston cùng với những nhân viên đi theo, gần mười người tìm một nơi ngồi xuống, bọn họ nhanh chóng được chiêu đãi nhiệt tình.

“Ông chủ, Greg Kada đã đến.” Trong một văn phòng, nhân viên quản lý báo cáo với người ở trong này.

Chiếc ghế bọc da thật được xoay lại, Gise là một ông già, hắn là người có lịch sử điều hành khách sạn sòng bạc Circus này trong thời gian lâu nhất, hơn nữa không muốn tham dự vào những việc cạnh tranh địa bàn, “Maberly biết Greg Kada mà chết ở địa bàn của bà ta thì sẽ khiến bà ta gặp rắc rối vì vậy mới ném phiền phức cho chúng ta.”

“Hiện tại chúng ta phải làm sao đây?”

“Tập đoàn Kada làm sao lại chịu làm bia ngắm dễ dàng như vậy, Greg đã mời vệ sĩ còn yêu cầu FBI hỗ trợ.” Nhưng Gise vẫn vì thế mà cảm thấy đau đầu, “Bọn họ muốn cái gì thì cứ thỏa mãn cho bọn họ, đừng làm cho chỗ này của tôi có người chết.”

“Dạ, ông chủ.” Nhân viên quản lý định lui ra ngoài thì bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng súng nổ khắp bốn phía.

Gise lập tức đứng lên, “Mau đi ra ngoài nhìn xem!”

Cảnh tượng bên ngoài vốn đang vô cùng náo nhiệt, nhưng chỉ sau vài giây thì lập tức trở nên hỗn loạn, vài người đàn ông cầm súng vọt vào đại sảnh, trong tay cầm những khẩu tiểu liên mà bắn phá, người đàn ông bị bọn họ đuổi giết nhảy ra khỏi đám người, nhanh nhẹn phóng qua bàn đánh bạc. fynnz.wordpress.com

“Sếp! Đó là U Linh!” Derek liếc mắt một cái liền nhìn ra bóng người đang băng nhanh.

Đám người hỗn loạn, tiếng thét chói tai vang lên khắp tứ phía, mọi người ngồi núp xuống bàn, có ý đồ rời đi, Jonathan nhìn trái rồi phải để tìm kiếm mục tiêu, “Derek, thị lực của cậu tốt thật.”

“Chẳng lẽ cậu không nhớ tôi phải căn cứ theo lời miêu tả của sếp mà chỉnh sửa bức tranh hơn mười lần hay sao?” Vội vàng trả lời, Derek chuẩn bị tiếp cận mục tiêu nhưng đám đông lại đẩy hắn ra ngoài, hắn chen vào không được.

“Đừng nhúc nhích. Ở ngay đây đợi lệnh, đừng để mục tiêu đánh lạc hướng.” Đứng bên cạnh Greg, Feston quan sát xung quanh, bình tĩnh hạ lệnh.

Đánh lạc hướng?! Hóa ra đây là mục đích của U Linh! Các thành viên đội đặc nhiệm lập tức giữ nguyên vị trí để chờ lệnh, hai mắt nhìn chăm chăm Greg và những người ở xung quanh Greg, về phần hỗn loạn sẽ có nhân viên an ninh đến giải quyết.

“Jonathan, từ chỗ của cậu có thể tìm kiếm những nơi có khả năng tiến hàng ngắm bắn, mang người của cậu giám sát những góc này. Derek, chú ý những người khả nghi ở xung quanh để tìm ra U Linh. Hase, chú ý tất cả các cửa ra vào, dẫn người tiến hành phong tỏa.”

“Dạ!” “Dạ!” “Dạ!”

Feston thu xếp từng việc, hắn không hề bị loạn nhịp, nếu đây là kế hoạch của Phong Triển Nặc thì xem như kỳ vọng của hắn rốt cục đã thất bại.

Vài người đàn ông cầm súng truy đuổi Phong Triển Nặc, người chạy ở phía trước không hề quay đầu lại, các bàn đánh bạc ở phía sau bị đập nát, thẻ đánh bạc văng tung tóe xuống đất, có người quỳ rạp xuống đất để nhặt chúng nó một cách điên cuồng, một trận bắn nhau chác chắn sắp diễn ra, không lâu nữa cảnh sát sẽ đuổi đến, khi đó sẽ càng thêm hỗn loạn.

Đây là mục đích của Phong Triển Nặc.

Hắn nhìn ra suy tính của Phong Triển Nặc, cũng biết sự tình quả thật sẽ phát triển theo chiều hướng mà Phong Triển Nặc đã suy tính, đến lúc đó đối phương có thể đục nước béo cò, nhưng chỉ cần hắn không rời Greg khỏi nửa bước thì người đàn ông kia có thể làm được gì.

“Lại đây!” Một tiếng quát to truyền đến từ một khu đại sảnh khác, “Trong đây có kính chống đạn!”

Gise cùng nhân viên quản lý chạy ra, nhìn thấy hết thảy biến hóa, hắn vội vàng tiến đến, Derek nhận ra hắn là ai, “Sếp! Người này tên là Gise Andrew Patrick, là chủ của nơi này.”

“Hắn và Maberly không có giao tình, dẫn Greg đi theo hắn.” Feston quyết định tin tưởng Gise, hơn nữa trải qua điều tra thì sức quyến rũ của Maberly đối với một ông lão gần bảy mươi tuổi cũng chẳng có tác dụng gì.

Đoàn người của Greg được dẫn về phía sau, đám đông vẫn đang hỗn loạn, tiếng súng bỗng nhiên dừng lại, không còn nhìn thấy bóng dáng của mấy người cầm súng, đồng thời người đàn ông bị bọn họ đuổi giết cũng mất tăm, một hồi hỗn loạn tựa hồ được bình ổn một cách kỳ diệu.

Gise dẫn người tiến vào đại sảnh, “Nơi đây thường xuyên có những nhân vật quan trọng đến xem biểu diễn cho nên chúng tôi phải trang bị kính chống đạn, các anh ở trong này sẽ an toàn.”

“Duy trì cảnh giác.” Phân phó các thành viên, Feston không hề lơ là dù chỉ một giây.

“FBI các anh chỉ tin tưởng người của mình thôi phải không?” Người đàn ông ngạo mạn, Gise cau mày nhìn về phía Feston, “Anh chính là sếp ở đây? Anh có biết quyết định vừa rồi của mình rất nguy hiểm hay không, tôi nhận ra đám người cầm súng đó, bọn họ là người Mỹ La Tinh, đám đàn em của Lize có rất nhiều người Mỹ La Tinh.”

“Lize? Là băng nhóm xã hội đen từng khống chế nơi này từ vài thập niên trước?” Feston đã từng điều tra tình hình ở đây, chuyện này cũng có liên quan đến Maberly, “Thủ lĩnh của Lize mấy tháng trước đã chết, vì sao người của hắn vẫn còn tồn tại?”

“Thủ lĩnh của Lize chết, hắn tên là Hanbolton, cha của hắn chính là người sáng lập Lize, thằng nhóc Hanbolton này đúng là xui xẻo, nhưng đàn em của hắn rất trung thành, đừng quên vài năm trước Lize đã khống chế thành phố này, con mụ Maberly kia, năm đó cha của mụ ta thành lập băng nhóm cực kỳ lớn mạnh nhưng vẫn thua dưới tay Lize, bắt quá sóng sau xô sóng trước, hiện tại đến phiên Maberly chiếm thế thượng phong.”

Gise rất có hiểu biết về lịch sử, hắn chậm rãi nói, “Sở dĩ gọi là Lize bởi vì đó là tên của người sáng lập, hắn là bạn cũ của tôi, đáng tiếc đã chết.”

Thảo nào Gise và Maberly không đứng chung chiến tuyến, nhưng nói như vậy đám người Mỹ La Tinh này quả thật có lý do để truy đuổi Phong Triển Nặc....Feston nhớ rõ Phong Triển Nặc từng nhắc đến một nhiệm vụ ở Las Vegas.

Là Phong Triển Nặc giết chết Hanbolton – thủ lĩnh của Lize, đó là Maberly ủy thác, nay đàn em của Hanbolton muốn báo thù—

Chuyện này không nằm trong kế hoạch của Phong Triển Nặc mà là ngoài ý muốn?!

Suy nghĩ của Feston trở nên rối loạn, hắn đã từng suy đoán những phương thức mà Phong Triển Nặc sẽ sử dụng để lên vào nhưng không ngờ lại sử dụng cách này, U Linh kia cứ như vậy mà quang minh chính đại vọt vào đại sảnh, tặng kèm một màn hỗn loạn gà bay chó sủa.

Hắn tiến vào vòng vây, càng có nhiều cơ hội để bắn chết Greg, ai thắng ai thua còn rất khó nói.

Mà hiện tại Feston lại biết chuyện này rất có thể không phải do Phong Triển Nặc làm ra.

Hắn cau chặt mày, vẻ mặt tối tăm.

Chuyện này có cái gì đáng giá để cao hứng hay sao? Greg cảm thấy kỳ lạ, Derek cũng đang theo dõi vẻ mặt của Feston, dường như hơi nghi hoặc, “U Linh bị đuổi giết? Trùng hợp như vậy à?” Lúc này trong tai nghe có người nói thầm một câu.

Một câu của Hase thức tỉnh hắn, đúng vậy, rất trùng hợp.

“Với thủ pháp của U Linh thì hắn sẽ đánh trả, những người đó ở trước mặt hắn đừng hòng nghĩ đến chuyện thoát thân, nhưng vì sao hắn không phản kích.” Người đàn ông xảo quyệt, Feston không tức giận mà chỉ mỉm cười.

“Nếu không phải đầu óc của em vẫn còn thanh tỉnh, biết là anh đang cao hứng vì đã biết được quỷ kế của U Linh thì em còn tưởng là anh đang vui mừng vì U Linh vẫn chưa xảy ra việc gì.” Greg dùng khuỷu tay thúc Feston, nụ cười của Feston rất kỳ lạ, tuy rằng Feston vốn là kẻ khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

“Tôi đương nhiên rất vui, dù sao cũng là tội phạm của tôi, cậu ấy nên dừng trong tay của tôi hơn là bị băng nhóm xã hội đen giải quyết.” Nói đến đây, Feston hiểu rất rõ những lời này gần như đúng sự thật nhưng không phải là đáp án chân thật nhất.

“Được rồi, dù sao em cũng biết hiện tại hắn đã trà trộn vào đây, các anh tốt nhất cũng nên cẩn thận một chút.” Quan tâm đến Feston, hiện tại Greg bắt đầu có một chút khẩn trương.

Rèm che trên sân khấu chậm rãi mở ra, vài vũ nữ tiến lên để diễn tập, bên ngoài rối loạn cũng không ảnh hưởng đến bọn họ, nơi này thật sự rất lớn, thiết bị cách âm cũng cực kỳ tốt.

Gise vỗ vai Greg, “Cậu em, lo lắng cái gì, nơi này có ca múa tốt nhất, rượu ngon cùng với đàn bà, trừ phi cậu sợ hãi thì cậu có thể lập tức rời đi, bằng không thì cứ thưởng thức diễn xuất đi, đóng cửa lại, chỉ cần sát thủ xuất hiện trong thính phòng thì lập tức sẽ bị phát hiện.”

Đã đến giờ biểu diễn, nhưng chỉ có bọn họ là khách, đây là cơ hội rất hiếm thấy, một đại sảnh biểu diễn cực lớn, cánh cửa chuẩn bị khép lại, muốn xông vào đây thì U Linh chỉ còn lại duy nhất cơ hội này.

“Muốn xem biểu diễn hay sao?” Giọng nam trung duyên dáng dễ nghe hòa lẫn trong tiếng nhạc vừa được bật lên, đứng giữa các người đẹp trên sân khấu, giống như một vị vua Sudan, hòng súng của U Linh toát ra tia lửa.

.....

P/S: e hèm, anh cao hứng vì người ta an toàn chứ còn gì nữa :>, câu trả lời của anh cũng đã chứng tỏ rồi còn

23. Chương 23: Cuộc Chiến Ngầm

Đã sớm chuẩn bị, trong tình cảnh chỉ mảnh treo chuông, Feston phi thân kéo ngã Greg xuống đất, “Tất cả đề phòng!”

Thất bại? Phong Triển Nặc ở một nơi bí mật gần đó không hề thay đổi sắc mặt, chỉ có khóe môi nhếch lên một chút ung dung. Đùng đùng đùng đùng! Một loạt tiếng súng vang lên, chùm đèn ở giữa đại sảnh, các bóng đèn ở xung quanh, đèn trang trí trên tường, hết thảy đều vụt tắt.

Bóng tối bất chợt buông xuống, đã sớm quen với bóng tối, giống như là linh hồn chân chính trong bóng đêm, hần lướt đi giữa đám đông hỗn loạn, đám vũ nữ trên sân khấu ôm đầu la hét mà bỏ chạy.

Hỗn loạn, tai nạn, sát khí, bên ngoài rất loạn, thật hợp ý của Phong Triển Nặc, nhưng hần phải giải quyết chuyện này trước khi cảnh sát Las Vegas đến đây, trà trộn bên trong đám vũ nữ, hần dùng bọn họ để che giấu, cũng giống như ở bên ngoài đại sảnh đánh bạc, FBI không thể không lo lắng đến tánh mạng của người vô tội.

Đúng lúc này tiếng súng bất chợt thoáng qua bên trái của hần, thậm chí trên vai có thể cảm giác được một trận nóng rực, hần nhanh chóng nghiêng người, né ra sau dàn loa của sân khấu, trong bóng tối có người đang di chuyển, là ai?

Đây không phải trùng hợp, là có người nhắm ngay hần, Phong Triển Nặc cúi đầu thay đổi bằng đạn, cho dù là rất tối nhưng một chút ánh sáng le lói vẫn sẽ tồn tại, chỉ cần có chút ánh sáng đó thì cũng đã đủ để hần tìm mục tiêu.

Hần nhìn thấy Feston và cấp dưới của đối phương, đó là cái gì? Độ cong trên khóe miệng chậm rãi nhếch lên, khá lắm Feston.

Khi bóng tối bao trùm thì các thành viên của đội đặc nhiệm ST đã sớm lấy ra thiết bị của mình – kính nhìn ban đêm

Vì sao sắp lại biết U Linh sẽ sử dụng chiêu này, Derek tán phục mà nhìn xuyên thấu qua lớp kính để tìm kiếm bóng dáng của mục tiêu trên sân khấu, vệ sĩ của Greg chỉ có thể cầm súng đứng thẳng đờ ngay tại chỗ, khẩn trương đến mức lòng bàn tay đều toát mồ hôi hột.

Sau khi tiếng súng vang lên là một sự yên lặng bao trùm bầu không khí nơi này, Gise lớn tuổi nhưng vẫn chưa mất đi oai phong năm đó, hần nhanh nhẹn tránh né nguy hiểm, ẩn nấp phía sau ghế dựa của thính phòng, “Phía sau sân khấu có một cánh cửa, cẩn thận! Đừng để cho sát thủ bỏ chạy!”

Đùng! Viên đạn bắn trúng chiếc ghế dựa mà Gise đang ẩn nấp, đây là cảnh cáo.

“Tiếp tục đề phòng, hắn vẫn đang ở trong này.” Feston cầm súng nhìn vào bóng tối để tìm kiếm mục tiêu, vừa rồi bóng người chợt lóe, hắn nổ súng, người kia chắc là không dễ dàng bị bắn trúng như vậy –

“Vừa rồi phát súng của anh có bắn trúng hay không?” Greg thấp giọng hỏi Feston.

“Câm miệng cho tôi!” Nhịp tim mất đi cân bằng, ánh mắt của Feston vẫn không hề nhúc nhích, Greg bị quát lớn, hắn nhận ra Feston đang tức giận, vì vậy nhanh chóng câm mồm, lúc này làm tức giận người bảo vệ cũng không phải chuyện sáng suốt.

Hase đang dẫn người từ bên ngoài thu hẹp vòng vây, Jonathan được lệnh phân công nhân thủ đến phía sau sân khấu, thông đạo trước sau đều đã bị ngăn chặn, Derek đề phòng ở phụ cận, vài người chia nhau phân tán, cẩn thận chậm rãi di động, tìm kiếm hết thảy những góc có thể trốn tránh, tất cả đều được tiến hành trong trật tự.

Chỉ có một người dường như hoàn toàn không lo lắng mình sẽ trở thành bia ngắm, người đàn ông kia đứng ngay chính giữa, bình tĩnh nhìn xuyên qua kính ngắm ban đêm để quan sát tình hình xung quanh và hạ lệnh cho cấp dưới. Theo góc này nhìn sang thì bóng dáng đứng thẳng ở nơi đó thật sự có thân hình vô cùng hoàn mỹ.

Một tấm bia ngắm hoàn mỹ.

Feston Kada, anh tưởng là tôi thật sự không dám giết anh hay sao? Tầm mắt của Phong Triển Nặc di du trên bóng dáng kia, chậm rãi đem họng súng nâng lên....

Bóng tối khiến người ta không thể hô hấp, các thành viên trong đội đặc nhiệm ST đều cất nhẹ bước chân, bọn họ chậm rãi tiếp cận mục tiêu, sắp tìm đến chỗ ẩn nấp của Phong Triển Nặc.

Sau lưng có một tầm mắt không thể bỏ qua, Feston bất chợt quay đầu lại, “Hắn ở nơi đó.”

Bị phát hiện, Phong Triển Nặc cũng không gấp, hắn buông súng xuống, khi Jonathan và Derek tiếp cận thì hắn liền móc ra một vật bé nhỏ từ trong túi quần, “Quà tặng dành cho các vị–”

Một trận lóa mắt, lựu đạn phát quang! Một lượng ánh sáng với cường độ cực cao mà nhìn xuyên qua kính ngắm ban đêm thì có thể tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào.

Jonathan và Derek muốn tháo xuống cặp mắt kính cũng đã muộn, cảnh vật màu xanh biếc trong tầm mắt bỗng nhiên bị thay thế bằng một màu trắng xóa, không xong, giữa những tiếng đau đớn khó chịu, các thành viên của đội đặc nhiệm quay cuồng ngay tại chỗ, kỳ quái là không nghe thấy bất cứ tiếng nổ súng nào.

Một sát thủ giết người không chớp mắt lại bỏ qua cho bọn họ? Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Jonathan xoa mắt rồi nhảy dựng lên, chỉ thấy Feston đã sớm tháo xuống mắt kính, xụ mặt đứng ngay nơi đó, ánh sáng được bật lên, Gise gọi người khởi động nguồn điện dự phòng, ánh đèn sân khấu bừng sáng cả thính phòng.

“Sếp?” Jonathan phát hiện không đúng, nhất thời kích động mà tuần tra một vòng, “Greg đâu?!”

Đúng vậy, Greg đâu?! Derek đảo mắt nhìn xung quanh, mọi thứ vẫn sạch sẽ nhưng không có bóng người cũng không có vết máu, “Greg mất tích! Sếp! Greg bị U Linh dẫn đi rồi?!”

“Không cần các cậu nói cho tôi biết, tôi đã thấy.” Giọng điệu thâm trầm đến mức không thể trầm trầm hơn, sắc mặt của Feston rất khó xem, Hase đã tiến đến khu đại sảnh này, “Sếp! Bên ngoài không có gì khác thường.” fynnz.wordpress.com

Vậy còn lại một phương hướng, tầm mắt của Feston chuyển về phía hậu trường sân khấu, “Đuổi theo!”

“Người của chúng ta ở ngay phía sau!” Jonathan lo lắng cho người của mình sẽ chạm trán U Linh, “Hy vọng Chúa phù hộ bọn họ, nhưng Greg ở trong tay của U Linh....”

“Vì sao U Linh lại bắt Greg? Hắn là sát thủ, không phải là cướp.” Nghĩ đến điểm này, Jonathan cau mày, “Tôi rất quen thuộc với cách làm việc của bọn xã hội đen, sát thủ cũng vậy, nếu hắn muốn lấy mạng của Greg thì vì sao không giết Greg ngay tại chỗ?”

“Giết Greg thì U Linh sẽ không thể thoát thân, đừng quên sếp ở ngay đây, chúng ta đều đã bao vây nơi này, bên ngoài còn có cảnh sát, cho dù hắn giết Greg thì cũng không thể trốn thoát, đương nhiên phải bắt Greg làm con tin, cuối cùng mới giải quyết thì sẽ thuận lợi hơn.” Trong đầu suy nghĩ một chút, Derek tiếp đón Hase ở phía sau.

Feston vẫn luôn trầm mặc, hắn phải bảo vệ Greg, mà nếu Phong Triển Nặc giết Greg thì bọn họ cũng không còn cơ hội để thương lượng, hắn phải bắt Phong Triển Nặc ngay tại chỗ, hoặc là....bắn chết.

Greg bị giết chính là kết cục tệ nhất.

Bước nhanh hơn, đoàn người lập tức đuổi theo, ánh sáng phía sau hậu trường sân khấu rất mờ昧, xuyên qua thông đạo, phía trước có hai người, “Là anh sao, Jonathan? Sếp?”

Nhận ra là người của mình, Jonathan vội vàng dẫn người đuổi theo, “Bảo các cậu trông cửa sau mà, người đâu rồi?”

Hai người kia là cùng một đội với Jonathan, nghe như vậy liền quay đầu lại, lập tức xua tay với bọn họ, “Người thì vẫn ở nhưng mà...”

Nhưng mà bọn họ không thể làm gì khác, khuôn mặt của hai người trở nên nghiêm túc, họ súng nhắm ngay mục tiêu, khoảng cách hơn mười feet, Greg đang bị nắm giữ, ở bên cạnh Greg là một người đàn ông, trong tay thay bằng khẩu Colt 1911, nòng súng bằng kim loại, tư thế duyên dáng xuất sắc, giống như lúc này không phải là tình cảnh nguy ngập liên quan đến sống chết, tựa như chỉ là một lần đi trình diễn catwalk.

“Hi.” Vẫn là giọng điệu nhẹ nhàng như vậy, ánh mắt lại lạnh lẽo, Phong Triển Nặc nắm lấy Greg.

“Phía trước không còn đường để bỏ trốn, cảnh sát sắp đuổi đến, sẽ càng có nhiều cảnh sát bao vây nơi này, cậu còn muốn bỏ chạy hay sao?” Cau mày, tâm tình của Feston cũng không khoái trá, mặc dù Greg vẫn còn bình an vô sự, mặc dù người mà hắn muốn bắt đang ở ngay trước mặt.

Cục diện này là kết cục tốt nhất mà Feston đã dự đoán, nhưng để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy thì cũng nhận ra hiện tại về mặt của hắn cũng không hề cao hứng.

“Hình như là thế.” Một sát thủ bị bao vây nghiêm ngặt mà vẫn có thể bình tĩnh như thế, Phong Triển Nặc biết ném chuột sợ vỡ đồ, hiện tại bọn họ không dám làm gì hắn, hắn túm lấy Greg làm tấm ván.

Hôm nay thời tiết cũng không tệ, mặt trời chói chan nhô lên cao, ngẩng đầu nhìn không trung, dùng một tay còn rảnh để đeo mắt kính, “Nhưng khách hàng của tôi bảo muốn chấm dứt tánh mạng của ngài đây bằng một cách chấn động, hiện tại cảnh sát cũng đã đến, còn có FBI các anh, bên ngoài thật sự náo nhiệt, muốn tôi nói thì trò hay chỉ mới bắt đầu mà thôi—”

Tiếng cánh quạt gầm rú đình tại nhức óc bất ngờ xuất hiện trên không, dần dần tiếp cận, trực thăng hạ xuống một thang dây, Phong Triển Nặc kéo Greg đặt lên thang dây, gió bụi gào thét khiến mọi người không thể mở mắt ra được, miễn bàn đến việc ngắm bắn.

Huống hồ Greg đang ở trong tay hắn, một đại nhân vật như vậy lại ở trong tay của U Linh, bất luận kẻ nào cũng không dám manh động, trừ phi kỹ thuật xạ kích xuất sắc như U Linh.

Tựa như Feston Kada.

“Sếp!” Jonathan hô to một tiếng, chỉ thấy Feston phi thân lên, bắt lấy đuôi thang dây, bị vướng bởi Greg ở giữa, họ súng chĩa lên trên nhưng chỉ bắn trúng dây thừng, một bên rơi xuống, trực thăng dần dần lên cao, với sức nặng của ba người khiến cho thang dây nghiêng lệch không ngừng đưa trong gió.

“Muốn chết hay sao?” Lúc này Phong Triển Nặc mới biến sắc, hắn không ngờ Feston lại dám mạo hiểm như vậy.

“Câm miệng!” Feston rống giận, “Bảo trực thăng hạ xuống!”

“Ai dám hạ xuống?” Trên trực thăng, Maberly lộ ra khuôn mặt của mình, phía sau mắt kính là thần sắc đàng đàng sát khí, một khẩu PPK dành cho nữ được chĩa xuống, nhắm ngay Greg ở chính giữa.

“Maberly–” Phong Triển Nặc có điều muốn nói nhưng Maberly cũng không chờ hắn nói xong, đừng! Thang dây lay động, hơn nữa với tốc độ ảnh hưởng của gió, viên đạn không bắn trúng Greg nhưng lại lướt qua vai trái của Feston, Phong Triển Nặc lập tức giật mình.

“May mắn anh có mặc áo chống đạn.” Greg vẫn chưa hết hoảng hồn, nếu Feston gặp chuyện gì bất trắc vì hắn thì khi trở về hắn sẽ không thể giải thích được với người nhà.

.....

P/S: chưa chi mà anh Phê đã muốn bảo vệ Nặc rồi, sợ bắn bị thương nhé, sợ phải trở mặt mà bắt em nhé, anh Phê chỉ hy vọng vụ này Nặc ko giết ai để anh ko có cơ bắt em :>.

24. Chương 24: Rớt Trực Thăng

Phong Triển Nặc nhảy lên trực thăng, “Vì sao lại nổ súng?” Ánh mắt lạnh lẽo bắn thẳng về phía Maberly.

“Cậu thất thường, Ian, tôi chỉ có thể làm như vậy.” Bà Maberly đặc biệt khôn khéo, lạnh lùng nhìn Greg leo lên trực thăng, “Nhưng mà Ian, đề nghị của cậu quả thật không tệ, chỉ cần thi thể của Greg rơi xuống từ nơi này thì rất có hiệu quả.”

Hạng súng nhắm ngay Greg, Feston cầm lấy dây thừng nhảy lên, điều khiển trực thăng là người của Maberly, đối phương vừa rút súng ra thì lập tức bị bắn trúng, hắn bị Feston bắn chết, không có người điều khiển, trực thăng bị mất khống chế, thân trực thăng bắt đầu lắc dữ dội, Maberly vừa lão đảo nghiêng người thì Greg lập tức nhào về phía bà ta.

“Chắc là tôi đã nói với bà, một khi nhờ tôi thì tất cả mọi chuyện sau đó đều phải giao cho tôi xử lý, đừng làm chuyện dư thừa.” Cho dù trực thăng sắp rớt thì Phong Triển Nặc cũng không bận tâm, tầm mắt lạnh lùng chậm rãi di động.

Khẩu PPK bị tranh đoạt rồi rơi ra khỏi khoang trực thăng, Maberly thấy cơ hội đã bị vượt mất, bà ta lập tức lấy ra dù để chuẩn bị nhảy xuống đất, sau đó thì cười lạnh, “Giết người là chuyện của cậu, nhưng mà cậu không có thành ý, Ian, cậu và tên FBI này quen nhau, đừng tưởng là tôi không biết chuyện gì! Người của tôi nói cho tôi biết khi cô ta lên phòng thì đã có người ở bên trong, đó là một người đàn ông, nhưng cô ta nghe giọng thì nhận ra không phải là cậu!”

Greg xoay tròn mắt, liếc nhìn Feston một cái.

“Tôi biết chính là cái tên FBI này! Khi hai người gặp nhau ở đại sảnh thì tôi đã cảm thấy không đúng!” Tai mắt của Maberly trải rộng khắp khách sạn, lúc ấy sự khác thường của hai người làm sao thoát được ánh mắt của bà ta.

“Cho nên khi tôi muốn bà tìm người đến diễn trò thì bà lại tung tin cho người của Lize, làm cho bọn họ biết Hanbolton bị tôi xử lý, vì muốn tìm ra kẻ chủ mưu cho nên bọn họ đến tìm tôi, diễn giả làm thật, một mũi tên trúng hai đích, tốt nhất là tôi nên cùng bọn họ dắt tay nhau mà châu diêm vương để diệt trừ hậu hoạn, Maberly, bà quả thật rất thủ đoạn.” Trong lòng rõ ràng, Phong Triển Nặc chỉ chờ Maberly tự mình mở miệng.

“Cám ơn cậu đã khen ngợi, tuy rằng rất đáng tiếc, nhưng mà Ian....Tôi phải nói cho cậu biết ở trên trực thăng này chỉ có một chiếc dù để nhảy.” Trực thăng không ngừng lắc giật, nghiêng ngả trên bầu trời, Maberly chậm rãi lui ra sau, “Trừ phi cậu giết bọn họ ở trước mặt tôi, chứng minh cậu không nương nhờ FBI–”

Phong Triển Nặc nâng cổ tay, Feston cầm súng chĩa vào hắn, Greg ở ngay sau lưng Feston.

Trực thăng mất đi khống chế đang rơi xuống khu thương mại phồn hoa, tiếng súng đột nhiên vang lên –

Maberly ngơ ngàng nhìn bụng của mình, “Cậu....”

“Thứ nhất, tôi không nường nhờ bất cứ kẻ nào, thứ hai, tôi ghét khi làm việc bị người khoa tay múa chân, nhất là bị người trù tính.” Thu súng về, Phong Triển Nặc nhìn bà Maberly chậm rãi ngã xuống.

Greg ở bên cạnh hoàn toàn yên tâm, “Làm tốt lắm, Ian.”

“Greg?” Maberly vẫn còn một chút hơi tàn, bà ta trừng mắt ngó ngang, “....Hai người....”

“Quên chưa nói điều thứ ba.” Phong Triển Nặc không nhìn vào mắt của Feston, hần chỉ mỉm cười với bà Maberly, “Là bà thất tín trước, cho nên không thể trách tôi, chi phiếu mà bà đưa cho tôi thì tôi đã để lại trong phòng, thuận tiện nói luôn, tôi vẫn thích tiền mặt hơn.” fynnz.wordpress.com

Nụ cười ung dung, còn đẹp mắt hơn cả ánh mặt trời, nhưng lại lạnh lẽo hơn so với bóng tối, đây là hình ảnh cuối cùng mà Maberly nhìn thấy, một cơn xóc nảy, trục thẳng nghiêng sang một bên, thi thể của Maberly rơi xuống, bên dưới là đám đông, là khu vực phồn hoa náo nhiệt nhất.

Bịch! một thi thể giống như một chiếc bao tải rơi xuống giữa đám đông.

Mọi người kinh ngạc, quát to, xôn xao, vài phút sau bọn họ sẽ kinh dị khi phát hiện đó là loài hoa độc của địa phương, là hoa thuốc phiện độc nhất vô nhị, với cái tên mỹ miều nổi danh – Maberly.

“Chấn động nhất, một cách chết hữu hiệu nhất, gây ra phản ứng lớn nhất cho nơi này, như điều mà ngài mong muốn.” Đầu ngón tay tạo ra một nụ hôn gió lạnh lẽo, Phong Triển Nặc quay đầu lại, đôi mắt không có biểu cảm của Feston đang đối diện với hần, một cú đâm đập thẳng vào mặt, hần bị đánh ngã xuống sàn.

“Còn có cậu, Greg!” Không ai có thể ngăn cản cơn thịnh nộ của Feston, tiếp theo là Greg bị đánh gục, “Cậu thuê cậu ta để giết người?”

Chuyện đã đến mức này mà không thừa nhận cũng không được, Greg ôm lỗ mũi, liên tục hít thở, “Đừng cứng nhắc như vậy, Feston, đây là cách tốt nhất, dù sao anh cũng không thể bắt em, anh không có chứng cứ, hơn nữa vừa rồi là đang lúc tự vệ cho nên anh không thể lên án em thuê sát thủ giết người!”

Đúng, Feston không thể, nhưng hần biết có lẽ Greg nghe được sự lợi hại của U Linh theo lời của hần cho nên âm thầm liên hệ với Phong Triển Nặc, mặc kệ bọn họ giao dịch như thế nào, nhưng cuối cùng Maberly vẫn phải trả giá đắt vì hành vi ngu ngốc của bà ta.

Bà ta không nên chọc giận một sát thủ, càng không nên tự cho là mình đúng.

“Hey, chẳng lẽ anh hy vọng em họ của anh bị tôi giết chết hay sao?” Nhìn Feston một cách ngạc nhiên, Phong Triển Nặc thu hồi súng, Feston lập tức nắm lấy cổ áo của hần, “Hai người liên hệ với nhau từ khi nào?”

“Từ khi nào? Hiện tại không phải lúc để thảo luận vấn đề này.” Hần đẩy ra ngón tay của Feston, “Còn có một chuyện tôi phải nhắc nhở anh, chúng ta sắp rơi.”

Không bỏ qua lời đối thoại vừa rồi, Greg nghe thấy Phong Triển Nặc vừa nói ra quan hệ của hần và Feston thì lập tức nhìn hai người bọn họ một cách kinh dị. Hần vội vàng nhìn ra ngoài nhưng vừa nhìn thấy thì tất cả suy nghĩ trong đầu đều biến mất, “Chúng ta sắp tiến vào sa mạc! Feston!”

Hần khẩn cấp hô to, tiếng quát tản ra khi cánh quạt nổ tung, cát bụi cuốn vào khoang trục thẳng được mở rộng cửa, trục thẳng mất khống chế được chừng vài phút, nhưng trong vài phút này tình hình lại biến hóa kịch liệt, tai nghe của Feston bị mất tín hiệu, có thể là bị nhiễu sóng, hần thò người ra phía trước rồi đẩy thi thể của phi công sang một bên để điều chỉnh tín hiệu bước sóng.

“Sếp? Sếp?” Tai nghe vang lên tiếng của các thành viên đội ST, Feston đáp lại, bên kia vang lên một trận hoan hô, Jonathan dồn dập nói, “Bọn em đã dời theo vị trí của trục thẳng, sẽ lập tức phái người đến chi viện! Sếp, tình hình bên kia thế nào?”

Vấn đề này rất khó trả lời, Phong Triển Nặc khoanh tay nhìn Feston loay hoay mày mò với các thiết bị, xem ra Feston biết điều khiển trục thẳng.

“Greg còn sống.” Câu trả lời của Feston khiến mọi người yên tâm, nhưng tiếp theo lại nói thêm, “Còn có một tin xấu, vừa rồi có xảy ra nổ súng, hệ thống điều khiển trục thẳng có lẽ đã bị bắn trúng, hiện tại đã mất khống chế, không thể điều khiển.”

Tiếng hoan hô nhất thời trở nên suy yếu, vui sướng mới vừa rồi lập tức trở thành khẩn trương, “Phía trước là sa mạc, trước khi trực thăng rơi xuống thì vẫn còn cơ hội!” Derek bình tĩnh đưa ra đề nghị.

“Chẳng lẽ chúng ta phải nhảy xuống?” Greg không ngờ mọi chuyện lại trở thành như vậy, hắn nhìn xuống sàn.

Nơi đó có duy nhất một cái dù để nhảy, là Maberly trước khi chết đã để lại, Feston nhặt lên rồi nhét nó vào trong tay của Greg, “Nhảy xuống đi, đây là cơ hội duy nhất cho cậu.”

“Anh.....em....” Greg không biết phải nói cái gì cho đúng, ba lô bị bắt đeo vào, có vẻ rất khó xử, “Nhưng mà Feston—”

“Yên tâm, phía dưới là sa mạc, cậu sẽ không chết đâu.” Không hề cho Greg có cơ hội mở miệng thì Feston đã đá hắn ra khỏi trực thăng, sau đó cầm lấy bộ đàm trong chiếc trực thăng lắc giật kịch liệt, “Derek, hiện tại nghe cho kỹ, ghi nhớ tọa độ, trước khi mặt trời xuống núi phải tìm cho được cậu ta.”

Hắn thu xếp lộ trình cứu viện cho Greg, thản nhiên bình tĩnh, không hề hấp tấp vội vã, Phong Triển Nặc biết Feston sẽ làm như vậy, so với một sát thủ thì Feston đương nhiên sẽ cứu em họ của mình trước, nhưng từ nãy đến giờ người đàn ông này hình như không hề bận tâm đến sự tồn tại của hắn.

Hắn không muốn chết ở nơi này, trước khi trực thăng rơi xuống thì có thể nhảy ra ngoài, chuyện này đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện gì khó khăn, Phong Triển Nặc lạnh lùng nhìn Feston và đội đặc nhiệm ST nói chuyện, bố trí cách cứu viện sau đó, hắn lặng lẽ đứng lên.

Hắn không phải một phần trong đó, cũng không có người sẽ đến cứu hắn, hết thảy phải dựa vào chính mình. Lạnh lùng cười, khi trực thăng càng lúc càng hạ thấp, hắn giống như một con chim phóng ra khỏi cabin –

“Cậu điên rồi sao?” Một bàn tay đột nhiên bắt lấy hắn, Feston kéo hắn lên, “Ở độ cao này mà rơi xuống thì cậu sẽ ngã chết!”

“Phía dưới là sa mạc, tin tôi đi, tôi biết chỗ nào là thích hợp nhất để rơi xuống.” Lơ lửng giữa không trung, Phong Triển Nặc nhìn thấy sự lo lắng trong mắt của Feston, hắn cải biến tính toán ban đầu, “Đi cùng hay không?”

Hắn phát ra lời mời, Feston nhìn hắn một cái, thế nhưng không hề chần chờ, cổ tay căng thẳng, Feston từ trên trực thăng lộn người xuống rồi ôm lấy thắt lưng của Phong Triển Nặc, bám vào thang dây lỏng lẻo, khi gần sắp tiếp cận với mặt đất thì bọn họ buông dây ngã xuống giữa không trung.

Chưa quá ba giây, động tác của Feston quá nhanh, ngay cả thời gian nói chuyện mà Phong Triển Nặc cũng không có, hắn cảm thấy vớ vẩn, sự tin nhiệm không nên tồn tại giữa FBI và sát thủ, nhưng Feston lại tin tưởng hắn.

Cảnh vật phía dưới nhanh chóng tiếp cận, hạt cát dưới ánh nắng giống như một bãi vàng, khi rơi xuống đụn cát thì hai người quay cuồng lăn trên mặt cát. Đụn cát giảm bớt trọng lực rơi xuống, Feston còn dùng thang dây để giảm xóc cho nên hai người không hề hấn gì.

Ánh mặt trời gay gắt treo trên đỉnh đầu, hiện tại là buổi chiều, “Anh—” Phong Triển Nặc phun cát ở trong miệng ra, trên mặt viết lên hai chữ nghi hoặc, “Anh không sợ tôi lắm hay sao?”

Trên người của Feston cũng bám đầy cát, “Ở nơi này, thay vì tin tưởng dụng cụ thì không bằng tin tưởng kinh nghiệm của cậu.”

Phong Triển Nặc từng giết người ở sa mạc, mà Feston không hề nghi ngờ thực lực của người này, hắn phải cát từ trên người xuống, giữa gió bụi, lời nói mồm mồm giống như đất cát và nham thạch mãi mãi không thay đổi, giữa sa mạc mênh mông, cho dù ánh mặt trời chói chan và bão táp kịch liệt cũng không thể đánh tan lời nói đó.

Trong lòng của Phong Triển Nặc nóng lên, hắn xoay người, thản nhiên chỉ vào những cây xương rồng khổng lồ, “Không ai có thể tìm đường trên sa mạc, nhưng tôi biết khu vực này rất gần với nguồn nước.”

.....

P/S: con tim xúc động đây từ từ, không vội vã mà rất hợp lý, tiếp xúc da thịt có thể nhanh nhưng tình cảm thì phải đến một cách tự nhiên, điểm này ta thích ở couple Phê-Nặc.

25. Chương 25: Vùng Đất Tử Thần

Ánh nắng chói chang, giữa sa mạc trống trải, ánh mặt trời khoe ra nhiệt độ gay gắt của nó, sa mạc tọa lạc tại vùng biên giới, cuối tháng bảy, thời tiết của Las Vegas cực kỳ oi bức, hai người đi chưa được mấy bước thì cả người đã ướt đầm mồ hôi.

Trước khi rời đi bọn họ đã nhìn phương hướng xung quanh nhưng trong tình hình không có vật gì để tham chiếu thì kỳ thật phương hướng nào cũng như nhau.

“Bất luận kẻ nào ở trong tình huống này đều sẽ chọn cách tốt nhất là chờ cứu viện.” Feston vừa đi vừa nói chuyện, bước chân của bọn họ rất thong thả.

“Nhưng chúng ta không thể chờ được lâu như vậy, chẳng phải hay sao? Người của anh sẽ đi tìm Greg trước, anh cho bọn họ tọa độ, nhưng với ảnh hưởng của sức gió thì đội cứu hộ muốn tìm được hấn cũng phải mất một chút thời gian.” Hấn lấy ra cặp mắt kính trong túi rồi đeo lên, nhàn nhã như đang đi nghỉ phép.

“Cậu nói không sai, cần thời gian.” Từ bằng phẳng đi lên sườn dốc, Feston quay đầu nhìn Phong Triễn Nặc một cái rồi đứng thẳng, “Nhưng chúng ta không có thời gian, đợi đến khi tìm được Greg thì khi đó mặt trời đã xuống núi, muốn đội cứu hộ tìm kiếm vào ban đêm thì thật sự quá khó, chúng ta phải đợi đến ngày hôm sau hoặc là tự mình đi ra khỏi sa mạc.”

Liếc mắt nhìn, xung quanh tìm không thấy giới hạn, nơi này đã vượt quá một nửa sa mạc, hiện tại bọn họ đang ở giữa sa mạc không có một bóng người.

“Muốn đi ra ngoài thì rất khó, không ai dám nói bản thân mình hiểu biết sa mạc, chúng ta chỉ có thể tìm một chỗ để chờ đợi,” Mái tóc màu trà phản xạ dưới ánh nắng càng có vẻ thêm mềm mại, nhưng ánh mắt kia lại vô cùng sắc bén, giống như một lưỡi dao, “Nhưng không phải nơi này, nơi này bình thường bị người ta xem là vùng đất tử thần.”

Khô ráo, cực nóng, thiếu nước, thể lực xói mòn, cho dù là ai đến sa mạc thì bất quá cũng chỉ là một phần tử trong thiên nhiên, sắp sửa lĩnh hội sức mạnh của nó, người nào không may thì sẽ dùng sinh mạng để trả giá.

Bọn họ phải tìm một nơi có nước có thức ăn, nghỉ ngơi hồi phục, chờ đợi đội cứu hộ.

Bên dưới vẻ nhàn nhã ung dung của Phong Triễn Nặc là sự cẩn thận không cho xảy ra một chút sai lầm nào, ở trong vùng đất tử thần, làm bạn đồng hành cùng một người mà mới vài phút trước vẫn còn là địch....Kỳ nghỉ lần này cũng không tốt lắm, Feston đoán được suy nghĩ trong đầu của Phong Triễn Nặc, bởi vì hấn cũng như tên sát thủ này.

“Chắc cậu cũng đã phát hiện, dưới tình huống như vậy thì chúng ta phải hợp tác, trước đó tôi có chuyện muốn hỏi cậu.” Nhận được ánh mắt đồng ý của Phong Triễn Nặc, trên mặt của Feston che kín một tầng âm u, “Greg và cậu liên hệ với nhau từ lúc nào?”

“Những lời này là vì lo lắng tôi sẽ làm hư em họ của anh hay sao?” Mang theo nụ cười, hấn tiến lên hai bước, Feston bất ngờ không kịp đề phòng nên bị đánh ngã, Phong Triễn Nặc bẻ răng rắc bàn tay vừa tung ra nắm đấm, lạnh lùng nói, “Đây là trả lại cho anh ở trên trực thăng.”

“Hiện tại tôi có thể trả lời vấn đề của anh.” Nhìn Feston đứng dậy, Phong Triễn Nặc cởi áo khoác ra, “Ngay khi anh vừa rời khỏi phòng tôi không bao lâu thì Greg đến tìm tôi, một mục tiêu sắp bị ám sát dám tới tìm tôi, tôi nên nói người của tập đoàn Kada quả nhiên can đảm hay là nên nói Greg cũng không đơn giản?”

“Nhưng mà anh cứ yên tâm, tôi vẫn quan tâm đến danh dự của mình, giao dịch đến đây là chấm dứt, tôi cũng hy vọng hần còn sống, hần vẫn còn nợ tiền tôi.” Mấy chục triệu đô không phải số nhỏ, đem áo khoác vác lên vai, Phong Triển Nặc nói về chuyện giết người một cách bình thản.

“Maberly bán đứng cậu, cho nên cậu giết bà ta, nếu không phải như vậy thì cậu sẽ vẫn giết Greg?” Feston muốn biết đáp án.

Giết Greg, tình thế cân bằng kỳ diệu giữa hần và Feston sẽ bị phá vỡ, mặc dù cả hai vốn đã xem nhau là đối thủ, nhưng không biết từ khi nào giữa hai người lại sinh ra bầu không khí ám muội, Phong Triển Nặc biết chỉ cần Greg chết thì Feston sẽ bằng bất cứ giá nào để bắt hần quy án, mà hần cũng sẽ không nường tay nắm cò súng đối với Feston.

Ánh mắt của Feston gắt gao theo dõi Phong Triển Nặc, kính sát trông che giấu màu xám tro của con người cũng che khuất cái loại ánh sáng lạnh dưới đáy mắt, nếu Phong Triển Nặc dám nói “Đúng” thì hiện tại hần sẽ giải quyết tên sát thủ này ngay tại chỗ.

Không muốn trả lời, Phong Triển Nặc nhìn Feston trong chốc lát, “Không có nếu, hiện tại nếu anh muốn ra tay thì không bằng chúng ta cứ giải quyết một trận.” Hần ném áo khoác xuống cát, sắc mặt âm trầm, “Dù sao vẫn tốt hơn phải cực khổ tìm đường ở cái nơi quái quỷ này mà còn phải đề phòng bị kẻ khác đâm một nhát từ sau lưng!” fynnz.wordpress.com

“Muốn bắt cậu thì tôi sẽ không đánh lén!” Feston dường như bị những lời này chọc giận, “Cậu là đối thủ mà tôi tôn trọng, đừng đem mình so sánh với đám tội phạm khác, tôi chưa bao giờ đối đãi như vậy với nghi phạm của mình—”

Răng rắc, họng súng được lên đạn nhắm ngay thái dương, một nụ hôn đồng thời hạ xuống, Feston túm Phong Triển Nặc đến trước mặt, ngực toát đầy mồ hôi, môi chạm vào nhau, gò má kề sát, nếm được mùi vị mồ hôi cùng ý tứ xâm lược kịch liệt, Phong Triển Nặc bắt đầu nghi ngờ Feston là một kẻ có vấn đề nghiêm trọng về tính cách trong ngoài bất nhất, thoát nhìn áo mũ chỉnh tề nhưng hình như đây không phải là lần đầu tiên Feston dùng súng chĩa vào đầu của hần rồi ôm hôn hần.

Giang nằng khiến trí não nóng lên, hần nắm lấy áo của Feston, nụ hôn từ trên môi chuyển sang trên mặt, trên cổ, đột nhiên giống hai con động vật đang trong thời kỳ động dục, hần vuốt ve cổ tay của Feston, bao gồm cả nòng súng, giống như đó là một phần của Feston.

Không khí dần dần tăng cao, bàn tay cầm súng dời khỏi vị trí ban đầu, dính sát vào lưng của Phong Triển Nặc, dần dần trượt xuống mông của hần rồi ấn vào ngay trung tâm, Phong Triển Nặc bất ngờ chênh vênh đứng không vững, bọn họ cùng nhau ngã xuống đụn cát.

Nhiệt độ nóng sốt trên người không biết là vì nguyên nhân gì, hơn nữa nhịp tim đập dồn dập cùng với điều kiện khắc nghiệt tại nơi này, bên cạnh đó mồ hôi và cảm giác nhớp nháp khiến người ta khó chịu, cảm nhận được dưới cái nóng như lửa đốt này thì thật sự không thích hợp để tiến thêm một bước nữa, hai người liền nhanh chóng tách ra.

Dưới sự yên lặng khác thường, Phong Triển Nặc liếc đôi môi khô khốc, “Tôi thấy con mụ kia bắn một phát, anh có bị sao không?”

Hần đang nói đến Maberly, Feston lắc đầu, “Chỉ bị trầy da một chút, không nghiêm trọng như của cậu, tôi tưởng là tôi đã bắn trúng cậu rồi chứ.” Feston quay đầu nhìn Phong Triển Nặc, ánh mắt chăm chú cơ hồ làm cho người ta muốn tránh né.

Phong Triển Nặc nhìn vào mắt của Feston một lúc lâu thì mới lên tiếng, “Đáng tiếc là không có.” Cởi ra áo sơ mi, phía trên có một dấu vết bị bỏng, là vết đạn sượt qua bả vai, so với những vết thương từng lưu lại trên người của hần thì căn bản không đáng giá để nhắc đến.

Một bàn tay rơi xuống vai của Phong Triển Nặc, chậm rãi vuốt ve lên vùng lân cận vết thương, tựa hồ để quan sát xem nơi đó có thật sự không sao như hần đã nói hay không, “Tốt lắm, nếu vết thương của cậu nghiêm trọng thì xem như tỷ lệ sinh tồn của chúng ta lại giảm đi không ít.”

Hóa ra không phải là lo lắng cho hần, “Ha ha, không hổ là Caesar.” Câu này không biết là tán thưởng hay là trào phúng.

Phong Triển Nặc đứng dậy trong khi Feston thì xé vạt áo sơ mi của mình, sau đó kéo Phong Triển Nặc đến trước mặt rồi bắt đầu quần lên vai của đối phương, “Caesar cũng là người.”

Phong Triển Nặc chấn động, Feston lại không có biểu cảm gì đặc biệt, hắn cẩn thận tiếp tục động tác của mình, quần mảnh vải quanh bờ vai của Phong Triển Nặc, “Là người sẽ có tình cảm, tôi không muốn em họ của mình bị cậu giết chết, cũng không muốn cậu chết dưới họng súng của tôi, hiểu chưa? Cậu phải bị tôi chính thức bắt giữ.”

U Linh vẫn bảo trì trầm mặc giữa cát bụi sa mạc, những lời này của Feston ám chỉ là có tình cảm với hắn?

Phong Triển Nặc hiểu được nhưng hắn sẽ không vì như vậy mà cao hứng, “Chính thức bắt giữ? Anh đang nằm mơ hả? Feston, anh cũng biết quan hệ của chúng ta, tôi có thể lên giường với anh nhưng tôi hiểu rõ chính mình, cho dù là khi đó thì tôi cũng sẽ đem theo súng.”

Hạt cát lấp lánh ánh kim giữa những sợi tóc màu trà, tựa như đôi mắt đang lóe sáng của hắn, “Anh là FBI, còn tôi là ai? Một u hồn, ai dám cam đoan bộ dạng này của anh là đang lên kế hoạch để bắt tôi? Nếu anh có hứng thú đối với tôi tựa như tôi cũng có hứng thú đối với anh thì có lẽ chúng ta sẽ có một chút gì đó, nhưng miễn bàn đến chuyện tình cảm.”

Khuôn mặt dần dần trở nên lạnh lẽo, Feston thay Phong Triển Nặc bằng bó xong, dùng sức ấn xuống vết thương, khi Phong Triển Nặc đang hít một hơi thì hắn liền đánh một quyền vào bụng của đối phương, “Muốn bắt cậu thì khi ở khách sạn tôi đã còng cậu lại ở trên giường, không chỉ có thể làm tất cả những gì mà tôi muốn làm mà còn có thể phá hỏng kế hoạch của cậu!”

“Vậy tại sao anh không làm như vậy?” Cúi người khom lưng, đầu của Phong Triển Nặc đánh lên hàm dưới của Feston, cộng thêm một đòn phản kích đánh ngã Feston xuống đất, Feston vừa đứng dậy vừa lau khóe miệng, “Đối với cậu thì làm sao có thể không dùng một chút phương thức đặc biệt? Không có chứng cứ xác thực thì tôi sẽ không bắt giữ cậu một cách vô nghĩa.”

“Anh muốn xem tôi có thật sự dám giết Greg hay không chứ gì?” Phong Triển Nặc mỉm cười, nghi ngờ dưới đáy lòng bắt đầu nổi lên.

“Đúng đến điểm mấu chốt của tôi, bày ra phản ứng với những gì tôi đã nói với anh, anh làm như vậy, Feston, tôi thật sự càng ngày càng nghi ngờ có phải đây là kế hoạch của anh hay không? Anh hy vọng làm cho một gã sát thủ vì một nhân viên đặc vụ mà thay đổi chính mình. Tôi phải thừa nhận bằng điều kiện của anh thì kế hoạch này đúng là không tệ.”

Ánh mặt trời trên đỉnh đầu vẫn chói chang nóng rực như trước nhưng sự lạnh lẽo trên người lại dần dần tăng cao, hắn đang tự hỏi chính mình vì sao hiện tại mới nghĩ đến, đáp án này làm cho hắn cũng phải khiếp sợ.

“Cậu đã không cần tình cảm thì còn sợ bị tôi thiết kế cạm bẫy hay sao? Phong Triển Nặc—” Giữa gió cát sa mạc, cái tên này được truyền đi thật xa, không ngừng vang vọng, Feston gọi ra ba tiếng, phát âm lại cực kỳ chuẩn xác.

“Vì sao lại lo lắng?” Feston nhìn Phong Triển Nặc, biểu cảm rất phức tạp.

Feston biết người trước mắt đã trở thành trở ngại của hắn.

Là đội trưởng đội đặc nhiệm của cục điều tra liên bang, hắn phải chịu trách nhiệm về an toàn cho các thành viên trong đội, càng phải phụ trách tánh mạng cho Greg, đảm bảo lần hành động này sẽ thành công, không được xảy ra sơ suất, đáng lý hắn phải bắt giữ Phong Triển Nặc ngay khi ở trong khách sạn, cho dù có chứng cứ hay không.

Nhưng hắn lại mạo hiểm, cực kỳ mạo hiểm, chỉ vì chứng minh tên sát thủ này còn có nhân tính, chứng minh hắn không nhìn lầm U Linh, Phong Triển Nặc quả thật đáng giá là đối thủ mà hắn tôn trọng, hiện tại hắn còn biết người đàn ông này đa nghi như thế nào.

Tiếng rít từ xa đến gần, bỗng nhiên một trận gió cát cuộn cuộn nổi lên, bọn họ vội vàng nhắm chặt mắt rồi giờ hai tay che mặt.

Mồ hôi làm cho toàn thân ướt đẫm, lúc này hai người mới nhớ đến tình cảnh hiện tại, Phong Triển Nặc vùng tay lên rồi thở dài, “Hiện tại đừng thảo luận vấn đề này với tôi, tốt nhất chúng ta nên nghĩ cách làm sao để sống sót mà rời khỏi đây.” Ý chí sống còn áp đảo hết thảy.

.....

P/S: anh Phê bị chính vợ anh nghi ngờ anh bị bệnh SM =)) =)), oan ức ghê, anh chỉ đáp ứng nhu cầu thích SM của vợ mà thôi.

26. Chương 26: Tình Cảm Giữa Sa Mạc

Feston đã sớm tỉnh ngộ, nếu không phải người ở trước mặt phân tán lực chú ý của hắn thì hắn sẽ không để cho tình hình phát triển đến mức này, nhanh chóng chỉnh lại cảm xúc, “Chúng ta không nên dừng lại ở nơi này quá lâu, như vậy sẽ chỉ làm cho chúng ta dễ chết hơn mà thôi.”

“Tôi cũng rất xác định đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện.” Phong Triển Nặc khôi phục vẻ trấn tĩnh ung dung của mình, hắn chỉ vào Feston, “Cởi áo khoác của anh ra đi, mặc như vậy sẽ bị cảm nắng.”

Feston nhanh chóng cởi áo khoác theo lời của Phong Triển Nặc, từ trong phòng có điều hòa ra đến nơi này tựa như từ trong tủ lạnh tiến vào lò nướng, trải qua một phen khúc mắc, hiện tại bọn họ tựa như bị tạt một xô nước lên người, toàn thân từ trong ra ngoài đều ướt đẫm, điều này thật sự không ổn, rất không ổn.

Cổ họng như bị lửa thiêu, ***g ngực tràn ngập không khí oi bức, tim đập thành thịch, đỉnh đầu bị phơi nắng mà nóng hừng hực.

Hai kẻ có kinh nghiệm như vậy mà lại phạm phải sai lầm cơ bản nhất trong tình huống như thế này, Phong Triển Nặc quả thật không muốn nhớ lại, Feston tiếp tục tiến lên, “Mấy chuyện này đợi sau này nói tiếp, chúng ta đi tìm nguồn nước mà cậu đã nói trước đây.”

Đem áo khoác vắt lên vai, Feston lắc đầu, vừa rồi quay cuồng trong cát, những hạt cát nhuyễn mịn bám trên tóc đều đã rơi xuống, có một phong cách phóng khoáng tự do, so với khi mặc âu phục mang giày da làm cho người ta có ấn tượng rất khác xa.

Áo giáp chống đạn ở nơi này là một loại gánh nặng, cho nên đã sớm bị hắn vứt bỏ, lăn lộn trên cát lại bị xé một mảnh cho nên áo sơ mi màu trắng của Feston cũng đã sớm mất đi nguyên dạng vốn có, nhưng cách mà hắn quan sát xung quanh, vẻ mặt kiên nghị cùng ánh mắt chăm chú nhìn ra phương xa còn có bước chân nhanh nhẹn ung dung thật sự dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác tin cậy đối với hắn.

Đây là sức quyến rũ của người làm lãnh đạo? Phong Triển Nặc dựa vào cảm giác mà chỉ ra phương xa, “Cứ đi theo phương hướng hiện tại của chúng ta thì sẽ tìm được.” Giật bả vai đã được băng kín, kỹ thuật của Feston cũng không tệ lắm.

Feston ở phía trước, đi được vài bước thì nghĩ đến cái gì đó liền quay đầu lại, “Mặc vào quần áo của cậu đi, trực tiếp giang nắng sẽ làm cho nhiệt độ cơ thể của cậu tăng cao, nhanh chóng mất nước, hơn nữa sắc mặt của cậu cũng đã đỏ bừng.” Hắn cầm lấy áo sơ mi ở trong tay của Phong Triển Nặc rồi khoác lên vai cho đối phương, “Nếu không phải cậu đỏ mặt vì tôi thì tốt nhất là cậu nên mặc nó vào.”

“Anh đang chê cười tôi à? Hay là anh đang kích tình tôi?” Nhượng mày, Phong Triển Nặc chậm rãi cài lại cúc áo sơ mi.

Mồ hôi từ trên trán chảy xuống, ***g ngực cũng ướt đẫm, vừa rồi vì xem vết thương nên hắn mới cởi áo, áo sơ mi là màu xanh nhạt, sau khi giang nắng thì thân mình trở nên đỏ bừng lộ ra màu sắc sáng bóng và độ co giãn hoàn hảo, Feston vẫn chăm chú theo dõi mà chưa hề dời mắt khỏi Phong Triển Nặc.

“Đừng quyến rũ tôi ở chỗ này.” Feston bỗng nhiên đến gần, vò đầu của Phong Triển Nặc, động tác này vô cùng thân thiết, Phong Triển Nặc sững sờ, vô số hạt cát từ trên tóc ào ào rơi xuống, sau đó Feston lại sờ

mặt của Phong Triển Nặc rồi lau đi vài hạt cát còn vương trên má, “Tôi nói thật đó, đừng quyến rũ tôi, chúng ta cần phải lên đường.”

Giọng nói trầm ổn vang lên bên tai, nhưng nghe có vẻ rất kích tình, chờ Feston lui ra thì Phong Triển Nặc mới phục hồi tinh thần, ha ha, cái tên Feston Kada này....

Hắn chậm rãi thông thả đi đến, hứng thú bị khơi mào, “Anh còn có thể kích tình với tôi à? Thành viên trong đội của anh có biết mặt này của anh hay không? Làm sao có thể trưng ra bộ mặt nghiêm túc như vậy mà làm sếp được nhỉ?”

“Bạn không biết mọi người đều có nhiều bộ mặt khác nhau hay sao?” Vứt lại những lời này, Feston lấy ra một con dao nhỏ từ trong túi quần, “Vị phòng ngừa tìm không thấy nguồn nước, hiện tại chúng ta cần cái này.”fynnz.wordpress.com

Hắn đi đến bên cạnh một cây xương rồng, đương nhiên hắn không phải không có kinh nghiệm đối với sa mạc, Phong Triển Nặc nhìn hắn từ sau lưng, con người có nhiều tính cách, lời này rất đúng, hắn nghĩ đến thằng nhóc tóc vàng xuất hiện trong nhà của Feston, hình như gọi là Will, hắn vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng nóng rực trong phòng khách giữa hai người bọn họ.

Theo biểu hiện lúc ấy của Feston thì hắn nên biết người đàn ông này công tư rõ ràng, khi làm việc sẽ bình tĩnh quyết đoán, trình độ cứng rắn lạnh lùng có thể sánh bằng Caesar, nhưng đối với việc riêng thì cũng là một người bình thường, rất bảo vệ thân nhân của mình, chẳng hạn như Greg.

Nhưng Feston che giấu thân phận không cho người ta biết hắn là người của tập đoàn Kada, rốt cục là vì bảo vệ người nhà hay là vì có nguyên nhân bí ẩn khác, khi bổ sung nước ở cây xương rồng thì Phong Triển Nặc luôn suy nghĩ sâu xa về vấn đề này.

“Greg là em họ của anh, vậy ai là chủ tịch quản trị của tập đoàn? Ai là người sáng lập ra tập đoàn Kada?” Chuẩn bị xong, bọn họ mang theo một vài thứ rồi tiếp tục lên đường, một con dao nhỏ, còn có hai khẩu súng, Phong Triển Nặc tìm cặp kính mắt bị rơi dưới cát rồi đeo vào một lần nữa.

“Hiện tại bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với thân phận của tôi?” Có lý do để nghi ngờ mục đích của Phong Triển Nặc, nhưng Feston chỉ nhìn xung quanh xem có gì khác thường hay không, trầm mặc trong vài giây, đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chú ra phương xa, “Người tiền nhiệm là cha của tôi, Christopher Kada.”

Phong Triển Nặc dừng lại bước chân, vô cùng kinh ngạc, “Vậy anh mới chính là người thừa kế của tập đoàn Kada?”

“Tôi đã từ bỏ.”

Đơn giản như chúc một giấc ngủ trưa ngon lành, Feston vẫn tiếp tục tiến về phía trước, “Mẹ của tôi tên là Jessica, trong một tai nạn cướp bóc bắt ngờ khiến bà phải qua đời, sau đó tôi nhập ngũ làm cảnh sát rồi xin gia nhập FBI, mãi cho đến hôm nay.”

Cát dưới chân lún sâu làm bước đi cũng khó khăn, Feston đi rất chậm, nhưng từng bước một, vẫn giữ nguyên phương hướng, giọng điệu vững vàng, những lời này bên trong cát bụi lại có một loại hương vị đặc biệt, Phong Triển Nặc nhìn không được mà sờ lên khẩu súng của mình, mỗi khi hắn cao hứng hoặc mất mát, cảm xúc không ổn định thì sẽ làm như vậy.

Hắn là một cô nhi, đương nhiên chưa bao giờ có thân nhân, cũng không nghĩ đến cảm giác có người thân sẽ như thế nào, nhưng theo lời của Feston thì hắn có thể nhận ra tình cảm sâu sắc của người này đối với mẹ của mình, cho dù Feston không nói rõ nguyên nhân rồi bỏ việc kế thừa gia nghiệp, nhưng hắn vẫn có thể hiểu rõ ý tứ của Feston.

Có một loại cảm giác gì đó không nên tồn tại đang xôn xao trỗi dậy, xâm nhập từng chút từng chút một, cho dù Feston Kada có phải cố ý nói ra những lời này hay không thì hắn cũng bị phiền muộn cuốn quanh đến mức nói không nên lời.

Biểu cảm này của hắn cũng không thích hợp, hắn vỗ vai của Feston, cuối cùng chỉ cười cười, “Vua không ngại thật sự rất xứng danh với anh, hay cho một Caesar, xem ra bọn họ gọi như thế thật không sai.” Hơn nữa không chỉ áp dụng cho cục điều tra liên bang mà ngay cả tập đoàn Kada cũng vậy.

Đây xem như khích lệ nhưng Feston không có vẻ thoải mái vì được khen ngợi, ngược lại sắc mặt càng lúc càng buộc chặt. Phong Triễn Nặc là loại người nào, liếc mắt một cái liền nhìn ra không đúng, hắn kéo lấy cánh tay đang vác chiếc áo khoác của đối phương, lộ ra vai trái của Feston, trên áo sơ mi có vết máu loang ra ngoài.

“Vết thương của anh không sâu nhưng bị tôi làm nứt ra.” Thu hồi nụ cười, Phong Triễn Nặc nhanh nhẹn kéo xuống áo sơ mi của mình, hắn cau mày nói, “Tốt nhất là nên băng bó, tôi cũng không muốn công một người bị thương muốn tự sát trong sa mạc, tôi cũng không tính giết anh ở ngay nơi này.”

“Cậu yên tâm, tôi cũng sẽ không dùng cách này mà chết đâu, sẽ ổn thôi.”

Vốn không nhìn thấy nhưng trải qua đánh nhau rồi lại dây dưa, còn có mồ hôi và nhiệt độ cực nóng khiến cho vết thương rơi vào tình trạng không lý tưởng, vừa rồi Feston không có cảm giác, hiện tại khi dừng lại thì mới cảm thấy vết thương chậm rãi chuyển biến xấu, đang co rút từng đợt đau đớn, hiểu được tình huống mà Phong Triễn Nặc vừa nói không phải không có khả năng xảy ra, vì vậy hắn cũng không có ý kiến gì mà cứ để cho Phong Triễn Nặc tiến hành băng bó.

Khi nhìn thấy Phong Triễn Nặc xé góc áo để làm băng gạc, hắn lại nhìn lên người của mình, “Cấp dưới của tôi nhất định sẽ không thể tưởng tượng ra cảnh này.”

Hai người đều mặc quần áo xộc xệch, trên vai được băng bó, chiếc áo vest mặc trên người đã bị nhấn nhúm mà nằm kề bên chân, áo sơ mi đều bị xé rách một cách bạo lực, không còn nguyên dạng, xem bộ dáng của đối phương so với lúc trước vẫn còn áo mũ chỉnh tề thì quả thật tựa như hai người khác nhau, nhìn không được mà cùng cười rộ lên.

“Được rồi, Caesar, chúng ta đi thôi.” Phong Triễn Nặc đắm nhẹ một cú lên vai của Feston, đổi lại là một câu trả lời, “Hy vọng U Linh vẫn còn nhớ rõ đường.” Ánh mắt mang theo ý cười nhìn chăm chú ra phương xa, Feston cũng không lạc quan đối với hành trình của bọn họ.

Đội cứu hộ vẫn chưa đến, ngoại trừ biết rõ khoảng cách của địa điểm mà Greg rơi xuống và nơi mà bọn họ đang ở cũng cách một đoạn thì có lẽ còn phát sinh ra vài vấn đề khác.

Trên thực tế quả thật giống như suy đoán của Feston, đã xảy ra vấn đề.

“Sếp và U Linh cùng rơi xuống! Người của chúng ta không đủ, sĩ quan Franlli, lập tức cho người viện trợ đi!” Thông qua bộ đàm, Jonathan rống to sang đầu dây bên kia, “Hắn ta là sát thủ đẳng cấp hàng đầu quốc tế, nếu ông không muốn địa phương của ông xảy ra chuyện gì thì lập tức nghe lời của tôi mà tiến hành ngay!”

Vì lúc trước có một ít xung đột cho nên thái độ của sĩ quan Franlli đối với chuyện này rất có lệ, “Tôi đã phái tất cả cảnh sát của mình, cậu còn muốn tôi làm cái gì nữa? Không ai sẽ trực tiếp tiến vào sa mạc mà tìm người, chuyện này cần thời gian, cần thời gian, có hiểu hay không?”

“Thời gian?” Derek cười lạnh, “Jonathan, nói cho hắn biết, nếu sếp gặp chuyện không may thì cục trưởng cục điều tra liên bang sẽ đích thân đi tìm cấp trên của hắn mà nói chuyện.”

Hase ở bên cạnh lạnh lẽo thêm vào một câu, “Sĩ quan Franlli, nếu ông còn muốn về hưu thì nên nghe lời của chúng tôi, chắc là ông đã phát hiện đội của chúng tôi không lệ thuộc vào FBI, chúng tôi lệ thuộc trực tiếp đội trưởng Feston Kada, hành động lần này là do cục trưởng trực tiếp hạ lệnh.”

Franlli nghe xong thì rốt cục hiểu được Feston Kada là một nhân vật quan trọng, vì vậy mới chuẩn bị hạ lệnh thì bên kia Greg vừa được cứu lên lập tức đoạt lấy bộ đàm, “Nếu đặc vụ Feston gặp chuyện bất trắc thì tập đoàn Kada sẽ bỏ hết tất cả các dự án đầu tư ở nơi này, bao gồm cả việc quyền tiền vận động bầu cử cho địa phương của các ông, ông tự lo liệu đi.”

Lời này vừa ra khỏi miệng, không riêng gì Franlli khiếp sợ mà các thành viên của đội đặc nhiệm ST cũng không thể tin được, Greg ném bộ đàm xuống rồi quay đầu lại, “Đặc vụ Feston vì tôi mà bị mất tích, tôi chỉ có thể giúp các anh như vậy mà thôi.”

Không ngờ Greg lại chịu làm như vậy, nhưng hiện tại bọn họ không có thời gian để suy nghĩ, tình huống cấp bách, trời đã sắp tối đen, “Cậu nói thử xem sếp đã giết cái tên sát thủ kia rồi hay chưa? Chắc là đang chờ chúng ta đi tìm anh ấy đúng không?” Jonathan nhìn không được mà suy đoán.

“Chuyện này tôi cũng không biết, U Linh không phải dễ chọc.” Ngẩng đầu nhìn trời, Hase yên lặng cầu nguyện, hy vọng sắp sẽ không gặp chuyện gì bất trắc.

“Có thể bọn họ sẽ hòa bình sống chung thì sao?” Derek bị những người khác mắng cho một trận vì suy nghĩ kỳ lạ này

Có lẽ đây không phải là suy nghĩ kỳ lạ, Greg ngậm miệng lại, liếc mắt nhìn bọn họ một cái, trong lòng bổ sung thêm một câu, có lẽ sự thật còn kỳ lạ hơn các anh đã tưởng.

.....

P/S: Cái động tác vò đầu phủi cát của anh Phê có được tính là quấy rối em Nặc ko? Thấy em Nặc ngây người ra luôn :>.

27. Chương 27: Nguồn Nước

Sa mạc, trước mắt vẫn là sa mạc.

Cát bụi cuộn cuộn, gió nổi lên, đến ban đêm nhiệt độ sẽ hạ thấp, tầm nhìn cũng bị hạn chế, Phong Triển Nặc đương nhiên biết rõ điểm đáng sợ của sa mạc, bọn họ không nói chuyện với nhau đã được một lúc lâu, chỉ biết đâm đầu tiến về phía trước.

Nhưng dụn cát dưới chân lại làm trở ngại khiến tốc độ của bọn họ không thể nhanh hơn, đồng thời còn phải lo lắng đến thể lực bị xói mòn, cát không thể chịu lực, nhiều lúc đi còn bị hệt chân, nặng nề chói chang, thiên nhiên dùng nhiệt độ của nó để khoe khoang uy lực với con người.

“Hiện tại có lẽ Greg đã được cứu, cho dù đội cứu viện tìm kiếm suốt đêm thì cũng sẽ đến muộn.” Đem áo khoác che lên đỉnh đầu để ngăn cản ánh nắng mặt trời, Feston nhìn thẳng ra phía trước, bước chân không hề chần chờ.

Đi về một phía không có mục tiêu cần phải có ý chí thật lớn, bởi vì cảnh vật xung quanh không có gì thay đổi rất dễ làm cho người ta chán ngán thất vọng, nhưng hiện tại bước chân của hắn cơ hồ không hề thay đổi tốc độ.

Phong Triển Nặc tán thưởng bằng cách khoắc cánh tay lên vai của Feston, cẩn thận tránh đi vết thương của đối phương, “Trong bất cứ tình huống nào thì tôi cũng đã dự tính trước tình hình tệ nhất, tôi sẽ xem như ngày mai bọn họ mới có thể tìm đến.”

“Nếu không phải tai nghe của tôi bị hỏng thì chúng ta không cần phải mất công như vậy.” Áo nào cũng vô dụng, khi Feston nói đến những lời này thì rất bình thản, hắn nhìn lên cánh tay đang khoắc trên vai.

Đi với vận tốc không đổi nhưng thể lực của bọn họ cũng đang giảm xuống, hai người sóng vai, bàn tay của Feston ôm lấy thắt lưng của Phong Triển Nặc, trong khi Phong Triển Nặc vừa đi vừa thở hổn hển, “Nhìn tình hình hiện tại, hình như mới vừa rồi có người tuyên bố là muốn bắt tôi.”

“Hiện tại tôi vẫn muốn bắt cậu.” Feston vừa dứt lời thì khiến cho Phong Triển Nặc bật cười, “Được rồi, cho dù bị anh bắt thì sao, rốt cục anh cũng rơi vào trong tay tôi.”

Từ khi Feston nhắc đến sự biến hóa giữa hai người bọn họ thì sau đó hai người không còn nhắc đến vấn đề này nữa, hiện tại nói như vậy thì bọn họ đều biết đó là vô nghĩa.

Liếm đôi môi khô khốc, hiện tại Phong Triển Nặc chỉ muốn uống nước, “Nhìn xem phụ cận có cái gì để giải khát hay không?”

“Thật đáng tiếc là không.” Cũng miệng khô lưỡi ráo như Phong Triển Nặc, nhưng cho đến lúc này Feston cũng không đặt ra nghi vấn đối với quyết định của Phong Triển Nặc, hắn nhắm mắt nhìn ra xa, nghe thấy Phong Triển Nặc dùng giọng nói khàn khàn, “Nếu tìm không thấy mục tiêu thì anh có biết sẽ xảy ra chuyện gì hay không? Anh sẽ chết ở trong này.”

Nhắc đến cái chết tựa như nhắc đến một bữa cơm, dù sao hắn cũng là sát thủ, nhưng Feston không phải người thường, “Không phải một mình tôi chết mà còn có cậu cùng chết với tôi.” fynnz.wordpress.com

“Cùng chết với anh?” Phong Triển Nặc liếc mắt nhìn Feston rồi bật cười ha ha, tựa như đó là một lời chê cười, cười xong thì mới lạnh lùng hừ một chút.

“Đã dây dưa không rõ với một FBI như anh mà còn phải chết cùng, đây cũng không phải tự tử, đùa cái gì mà đùa.” Hắn thì thảo tự nói, âm lượng vừa vặn bị Feston nghe thấy, bàn tay đặt trên thắt lưng trở nên căng thẳng, “Dây dưa không rõ của cậu là ý gì?”

“Anh là đàn bà hay sao?” Nở nụ cười, mắt kiên nhẫn mà thở ra một hơi, đôi mắt màu xanh biển tràn ra một loại cảm xúc nào đó, “Xem như tôi bị ám đầu, cho dù anh là FBI thì tôi cũng muốn cùng anh thử—”

“Thử cái gì? Lên giường à?” Khuôn mặt với đường nét sắc sảo của Feston nhìn không ra bất cứ biểu cảm nào.

“Nói lại một lần nữa cho anh biết, không phải ai thì tôi cũng có hứng thú!” Phong Triển Nặc đến gần, khi đôi mắt thịnh nộ nhìn đối phương thì lửa giận đột nhiên biến mất.

Khuôn mặt cương nghị ở trước mắt làm cho người ta rất tin tưởng lời nói của Feston, “Phong Triển Nặc, tôi không xem cậu là sát thủ mà là một con người, tôi tin tưởng sát thủ cũng có tình cảm.” Hắn không đơn thuần xem Phong Triển Nặc chỉ là một sát thủ, nếu không thì hắn sẽ không nói những lời này cũng sẽ không làm như vậy đối với Phong Triển Nặc.

Hành vi này tuyệt đối không thể chấp nhận đối với một đặc vụ liên bang.

Nhưng Feston đã nói mà cũng đã làm, Phong Triển Nặc bình tĩnh nhìn hắn trong chốc lát, nói một cách nghiêm túc, “Tôi phải thừa nhận anh là một người đàn ông rất quyến rũ, làm cho người ta bất tri bất giác bị anh hấp dẫn, thảo nào cấp dưới của anh đều phục anh như vậy.”

Cùng nhau tiến lên, một lát sau Phong Triển Nặc dừng lại một chút rồi nói thêm, “Anh nói đúng, sát thủ cũng có tình cảm, cho nên anh đã làm đúng, anh làm cho tôi biết về anh nhiều như vậy khiến cho anh ở trong mắt của tôi không hề là một mục tiêu đơn giản nữa, về sau cho dù tôi muốn giết anh cũng rất khó xuống tay.”

Trong mắt của sát thủ, con mồi chính là một vật phẩm, vả lại nhất định phải là một vật phẩm, tốt nhất không phải là con người, càng không thể là người có giá trị, nếu không khi chuẩn bị bắt cóc sẽ xảy ra chần chờ.

“Cậu mà cũng có thể nói như vậy với tôi hay sao?” Feston có vẻ rất bất ngờ.

Nhướng mắt lên, Phong Triển Nặc nhìn Feston một chút, “Tạm thời anh đã được triệt tiêu khỏi sổ đen của tôi, ai bảo anh là Feston Kada.”

“Tôi còn tưởng là vì có lý do khác cơ chứ.”

“Anh rất đặc biệt, nhưng phải nhớ kỹ một chuyện, người càng đặc biệt thì sẽ càng dễ chết, tôi không muốn có một ngày phải tự tay giết anh, Feston, tình hình hiện tại đối với cả hai chúng ta đều rất tốt, đừng lún vào quá sâu, đừng tiếp tục truy đuổi tôi, tôi cũng sẽ không gây rắc rối cho anh, tôi không có nhiều thời gian để đối phó với FBI.”

Nói như vậy đã là vô cùng thẳng thắn, hắn nói đến mức này thì Feston cũng không tiếp tục nhiều lời, trên thực tế bảo trì trạng thái này quả thật đối với bọn họ đều có lợi, nước giếng không phạm nước sông, đây là tình trạng tốt nhất, nhưng có đôi khi mọi việc không tuân theo quy luật đã định trước.

Thời gian chậm rãi trôi qua giữa những lời đối thoại mơ hồ ám muội, hai người ngoại trừ nóng thì không còn bất cứ cảm giác gì khác, dưới chân như nhũn ra, cho dù thể lực có tốt như thế nào thì bọn họ cũng phải chậm lại tốc độ, tiếp tục diu dặt nhau mà đi, tựa như hai người hợp lực khi gặp rủi ro.

Vẫn chưa đi đến đích, hoặc có lẽ phía trước căn bản không có mục tiêu, có lẽ Phong Triển Nặc đã tìm lầm chỗ, hắn cảm thấy không nói cái gì thì sẽ bị tâm tình nặng nề đè chết.

Liếm đôi môi khô khốc, hắn bắt đầu đối đáp với Feston, đủ loại đề tài trên trời dưới đất, Feston phối hợp tận lực, dùng chút khí lực để trả lời hắn trong khi vẫn cố bảo trì thể lực.

“Đúng rồi, anh bao nhiêu tuổi?” Trong một chốc im lặng Phong Triễn Nặc tùy tiện đặt câu hỏi.

“Chẳng lẽ cậu chưa điều tra tư liệu của tôi hay sao?” Lần đầu gặp mặt thì Phong Triễn Nặc ắt hẳn đã thăm dò hết thấy tư liệu về hắn.

“Hiện tại tôi đã quên, hình như là ba mươi?” Nhìn ánh mắt trời chói chang có thể khiến người ta bị say nắng, Phong Triễn Nặc bất chợt cất lên tiếng cười khàn khàn, “Nói như vậy người tình bé nhỏ của anh quả nhiên còn rất non, xem ra cậu ta chỉ mới hai mươi.”

“Will vẫn còn trẻ, đang học ở học viện nghệ thuật, cậu ta là kẻ bị hại trong một vụ án do tôi tiếp nhận, sau khi vụ án chấm dứt thì cậu ta thường đến tìm tôi.” Xuất phát từ mục đích nào đó, Feston trả lời rất rõ ràng, giọng nói cũng khàn khàn như Phong Triễn Nặc, nếu bọn họ không đến được đích thì sẽ bắt đầu xuất hiện dấu hiệu mất nước.

“Cậu nói phụ cận có nguồn nước, hình như chúng ta đã đi được vài tiếng đồng hồ.” Hắn quay đầu nhìn thấy Phong Triễn Nặc hơi hơi lộ ra nụ cười lạnh lùng, “Tôi không thích vẻ mặt của anh khi nhắc đến thăng nhóc tóc vàng kia, nếu tôi giết hắn thì anh thấy thế nào?”

Feston dừng lại bước chân, “Cậu sẽ không làm như vậy, không ai thuê cậu, cậu sẽ không lãng phí đạn của mình cho một kẻ không hề liên quan đến cậu.” Hắn nhìn thấu Phong Triễn Nặc, “Trừ phi kẻ đó không phải không có liên quan.”

Ánh mắt vẫn mạnh mẽ như trước, Feston nhìn Phong Triễn Nặc, “Cậu ta tạo thành trở ngại gì đối với cậu hay sao?”

Lời nói có thâm ý, tầm mắt lại một lần nữa quán lấy nhau.

Gió thổi làm mái tóc phát phơ, trầm mặc trong chốc lát, Phong Triễn Nặc cười to, “Có ai nói với anh rằng anh rất xảo quyệt hay không?”

Thu làn sóng triều trong đôi mắt màu xanh biển kia vào đáy mắt, Feston thu hồi tầm mắt, “Rất vinh hạnh, cậu là người đầu tiên.”

Phong Triễn Nặc thu hồi nụ cười, bỗng nhiên kéo Feston dừng lại, tầm mắt xoay chuyển, hắn chỉ vào phía trước, “Xem ra chúng ta cũng may mắn, dừng lại đi, đến nơi rồi.”

Nhìn theo phương hướng mà Phong Triễn Nặc đang chỉ, màn đêm sắp sửa buông xuống hoang mạc, ánh chiều tà gieo rắc những tia màu đỏ tía, gió lạnh gào thét, phía trước hoàn toàn bằng phẳng, không có bất kỳ công trình kiến trúc nào, vài bóng đen không biết ở đâu bất chợt xông ra.

Trong lòng của Feston trầm xuống, rút súng ra từ sau lưng, không mất bao lâu thì bọn họ lập tức bị súng liên thanh hạng nặng bao vây, ước chừng thoát một cái liền có gần hai mươi người, Phong Triễn Nặc lại tiến về phía người cầm đầu.

“Mày là đàn em của Habolton, nếu tao nhớ không lầm thì mày tên là Uriel?” Bị bao vây nghiêm ngặt, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, giọng nói của Phong Triễn Nặc rất nhẹ nhàng, thái độ coi thường như thể dẫn đến một trận cười bời um sùm.

“Giết nó! Giết nó!” Những kẻ này có không ít là kẻ là người Mỹ La Tinh, khuôn mặt với những đường nét mạnh mẽ lộ ra ánh mắt hung dữ.

Feston nắm chặt súng, chỉ cần nhìn qua một vòng thì hắn liền xác định nơi này là địa bàn của Lize.

Thủ Lĩnh của Lize là Habolton bị Phong Triễn Nặc giết chết, màn truy đuổi tại khách sạn và sòng bạc Circus không phải diễn trò mà là vì Maberly cố ý để lộ tin tức làm cho người ta biết kẻ ám sát Habolton tên là Ian, vì vậy mới có màn đuổi giết diễn giả làm thật.

Sự sắp đặt của Maberly hoàn toàn chạm phải điều cấm kỵ của sát thủ, Phong Triễn Nặc cảm thấy rất khó chịu, khách hàng có ý đồ gây bất lợi cho hắn thì đương nhiên chỉ có một kết quả, hắn thuận tiện giết chết Maberly, đổi thành giao dịch với Greg, hoàn toàn không có gì tổn thất.

Nhưng đám băng đảng Lize bị lợi dụng vẫn chưa buông tha cho việc đuổi giết hắn, hắn không đi bất cứ nơi nào mà lại tự mình dâng lên miệng cộp, Feston đứng sau lưng của hắn, lạnh giọng hỏi, “Nơi này chính là nguồn nước mà cậu đã nói?”

“Không chỉ có nước, mà còn có thức ăn, có vũ khí đạn dược, tiếp tế tiếp viện cái gì cũng có.” Nhìn những khẩu súng liên thanh được xếp thẳng hàng, Phong Triển Nặc thành khẩn trả lời, “Chẳng phải tôi đã nói rồi hay sao, tôi biết nó ở ngay phụ cận.” Khóe miệng nhếch lên một độ cong, đúng vậy, đây là đích đến của bọn họ.

.....

P/S: rõ rồi nhé, Nặc hai mươi mấy tuổi, ở mấy chương trước có nói, Phê 30 tuổi :>.

Mà bé Nặc ghen nhé , em bị anh Phê nhìn ra, trong khi anh Phê thì khai báo thành khẩn sợ vợ hiểu lầm =)) =)).

28. Chương 28: Sòng Bạc Dưới Lòng Đất

Hai đối với hai mươi, con số này không biết nên tính như thế nào, song phương giằng co, người của Lize không lập tức nổ súng, một người đàn ông để tóc dài bước ra từ trong đám đông, tuổi gần bốn mươi, quan sát Phong Triển Nặc từ trên xuống dưới, “Là mày, chính mày đã giết Habolton.”

“Uriel, đã lâu không gặp.” Dựng thẳng ngón tay để chào hỏi, Phong Triển Nặc vừa động ngón tay thì các khẩu súng liên thanh hạng nặng ở xung quanh đều tiến lên, theo bộ dáng cầm súng và vẻ mặt của bọn người này thì đều là đám côn đồ cực kỳ hung ác, giết một người cũng không có gì đáng kể.

“Tao chưa từng gặp mày!” Uriel đáp lại Phong Triển Nặc, vẻ mặt thận trọng, “Mày tên là Ian, chính mày đã giết Habolton, chỉ cần hai điểm này thì mày sẽ nhanh chóng ném được mùi vị của súng đạn!”

Hắn hung tợn nói xong, trong dư âm tràn ngập hơi thở chết chóc, lão già Gise đã nói đúng, đàn em của Habolton rất trung thành, Feston đứng phía sau Phong Triển Nặc, hai người tựa lưng vào nhau, “Tôi hy vọng cậu tìm tới nay này không phải vì muốn tự sát.”

Nghe có vẻ vị FBI này không quá cao hứng.

“Đừng nóng vội.” Nhìn chăm chú vào ánh mắt tràn ngập thù hận của Uriel, Phong Triển Nặc thấp giọng trả lời, tiếp theo hắn giơ cao tay, gương giọng nói, “Đúng vậy, mày chưa thấy tao, nhưng tao biết mày, Uriel, chỉ cần Habolton xuất hiện ở đâu thì sẽ có mày đi theo, mày là tâm phúc, cũng là vệ sĩ, thậm chí như cha của hắn, tao nói có đúng hay không?”

Những lời này của Phong Triển Nặc quả thật là đổ thêm dầu vào lửa, Uriel nổi giận, đôi mắt cơ hồ toát ra lửa, “Đúng vậy! Kể từ sau khi người anh em Lize của tao ra đi thì tao đã chăm sóc con của hắn, Habolton là đứa nhỏ tốt, nhưng mày đã giết nó! Mày giết nó – Tao sẽ bắt mày phải trả giá đắt – Hôm nay hai đứa mày đừng hòng còn sống mà rời khỏi nơi này!”

Giọng nói âm u chậm rãi, Uriel dứt lời, mặt trời dần dần trầm xuống hướng Tây, một cơn gió lạnh cuộn cuộn nổi lên, Phong Triển Nặc vén tóc của mình, thản nhiên mỉm cười một cách lạnh lùng rồi gật đầu nói, “Buồn lậu thuốc phiện, buôn lậu vũ khí, buôn người, chỉ cần có thể kiếm tiền thì Habolton đều rất thích thú, thật sự là một đứa nhỏ tốt, đúng không?”

“Vì sao lại giết nó? Là ai thuê mày ra tay? Nói!” Họng súng của Uriel vừa động, viên đạn lập tức xẹt qua bên cạnh Phong Triển Nặc, chỉ suýt soát một tấc, cho đến lúc này Uriel vẫn chưa hạ lệnh bắn chết là vì muốn biết đáp án từ miệng của hắn.

Maberly thuê người giết Habolton thì đương nhiên đã sớm lo liệu mọi chuyện làm cho người ta không thể nghi ngờ là bà ta chủ mưu, ít nhất Uriel không nghi ngờ, nhưng nếu để cho Uriel biết người chủ mưu là

Maberly thì quyết định đầu tiên mà hắn sẽ làm chính là lập tức nổ súng bởi vì người ở trước mặt đã mất giá trị, Maberly đã chết.

“Là ai thuê tao giết người, chẳng lẽ mày chưa điều tra hay sao?” Cười cười, Phong Triển Nặc đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn trả lời.

“Để cho bọn họ biết mùi một chút đi!” Lui ra sau, Uriel đã mất kiên nhẫn.

Hơn mười khẩu súng liên thanh hạng nặng cũng đủ để bắn nát hai người bọn họ, Feston tin tưởng người ở sau lưng hắn sẽ không làm chuyện gì ngu xuẩn, nhưng nguy hiểm đang diễn ra ngay trước mắt, “Đội đã.”

Hắn vừa mở miệng thì họng súng lập tức nhắm về phía hắn, trên người của Feston bám đầy cát bụi nhưng cho dù hắn đứng yên ở nơi đó thì thoát nhìn vẫn là một kẻ khó giải quyết, Uriel giang năng khiến cho khuôn mặt đỏ bừng lộ ra nét dữ tợn, “Mày là ai, muốn nói cái gì?” Uriel cũng không biết người ở trước mặt là ai.

Cho nên Feston quyết định sẽ nói với Uriel, “FBI”, lấy ra thẻ căn cước từ trong chiếc áo vest bám đầy cát bụi, lời nói của hắn làm cho người ta không thể nghi ngờ, “Nhiều nhất là nửa tiếng nữa đội cứu hộ sẽ đến nơi này, các người xác định muốn giết một đặc vụ liên bang chứ?”

Tin thời sự được lan truyền rất nhanh, mọi người trong Lize đều biết ở trung tâm thành phố đã xảy ra chuyện gì, nhân vật quan trọng của tập đoàn Kada dưới sự bảo vệ của FBI mà có thể an toàn thoát thân, nhưng sát thủ đang lẫn trốn.

Nếu càng có nhiều FBI đuổi đến nơi này...

“Uriel—” Xung quanh có người ra dấu cho Uriel, mặc dù hận không thể giết người trước mặt ngay lập tức nhưng Uriel cũng không thể không lo lắng đến an toàn của đồng bọn, “Đem hai đứa nó vào bên trong trước đi!”

Dưới sự quyết định của Uriel, Phong Triển Nặc và Feston đều bị tịch thu vũ khí, bị những khẩu súng liên thanh hạng nặng áp giải về một phía đồi cát, phía sau đồi cát là một đường hầm, đi thông qua đường hầm, đây là lý do vì sao người của Lize có thể đột nhiên xuất hiện mà không hề có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước.

Thành phố dưới lòng đất! Hai tay của Feston bị trói ở sau lưng, hắn nhìn chằm chằm con đường hầm ở trước mắt, những gì Phong Triển Nặc đã nói với bác sĩ ở trong bệnh viện bỗng nhiên hiện lên trong đầu....

Ở Las Vegas, nhưng chưa từng tiếp xúc với ánh mặt trời.

Chính là thành phố dưới lòng đất này. Feston xoay đầu lại, Phong Triển Nặc trừng mắt nhìn hắn một cách lười biếng, thản nhiên mỉm cười, tựa như đang nói hết thấy đã nằm trong dự kiến của mình.

Cái tên xảo quyệt này, đáng lý hiện tại Feston nên đâm tên sát thủ này một cú, nhưng sự tán thưởng lại xuất hiện trước ở trong lòng, U Linh tựa như con cá chạch trơn nhẵn, người ta sẽ tưởng rằng đã bắt được cậu ấy, nhưng tiếp theo cậu ấy sẽ làm cho người ta bất ngờ, không thể đoán trước bước tiếp theo của cậu ấy là gì, có lẽ hết thấy kết quả đều đã được Phong Triển Nặc sắp xếp.

Phong Triển Nặc tự đưa mình vào tình cảnh này, đương nhiên là có suy nghĩ của riêng mình, hai người bị áp tải xuống đường hầm, chờ đến khi đi đến cuối đường thì tầm nhìn đột nhiên trở nên trống trải, giống như Feston đã suy đoán, đó là một thành phố dưới lòng đất, hơn nữa còn vượt cả suy đoán của hắn, đó là một sông bạc dưới lòng đất.

Đèn đuốc rực rỡ, thành phố vĩnh viễn không có ban đêm, ở phía sau cánh cửa truyền đến tiếng cười đùa của phụ nữ, còn có tiếng chuyển động của xúc xắc trên bàn tròn, ly rượu va chạm, thoát ẩn thoát hiện, đám người ồn ào náo nhiệt, giống như đột nhiên thời gian đã chuyển đến ban ngày, lại nhớ đến sông bạc ở khu trung tâm.

“Sông bạc này không cần nộp thuế, hết thấy giao dịch thắng thua đều là tín dụng đen.”

“Địa bàn của Maberly?”

“Ở mặt ngoài bà ta cùng Lize hợp tác, nhưng anh cũng biết tiếp theo sẽ như thế nào rồi đó.” Nương theo tạp âm ở xung quanh, Phong Triển Nặc thấp giọng nói với Feston, lúc này sau lưng bị người ta dùng súng chĩa vào một chút.

“Câm miệng!” Người của Lize cũng thấp giọng, có lẽ là không muốn quấy rầy khách khứa bên trong.

Uriel cho người dẫn bọn họ vào một gian phòng, khác với vẻ tráng lệ lộng lẫy mới vừa trải qua, gian phòng này rất nhỏ, khô ráo mà lạnh lẽo, là một nhà tù cỡ nhỏ, một sợi dây điện kéo dài từ vách tường đi lên, ở trên có một bóng đèn, đèn cũng không tối, chiếu sáng hết thấy dấu vết dưới mặt đất.

Dưới đất có những vết màu đỏ sậm lấm tấm đã khô ráo, đây nhất định là vết máu, nếu bọn họ muốn dùng mấy thứ này để hù người thì bọn họ đã sai rồi, Phong Triển Nặc đi theo Feston vào bên trong, hai người không hề đặt mấy thứ này ở trong mắt. fynnz.wordpress.com

Một người là FBI, một người là sát thủ, người của Lize đã xác định quan hệ của bọn họ, “Bọn tao không muốn gây khó dễ với FBI, mày là người của cục điều tra liên bang chắc là biết rõ hiện tại nên làm cái gì, đúng không? Đem tất cả những gì mà mày biết nói ra đây, bọn tao sẽ thả cho mày rời đi.”

Uriel ra điều kiện trước mặt bọn họ, đáy mắt kết băng, trên thực tế hắn đã quyết định từ sớm, đợi khoảng nửa tiếng nữa, sau khi hỏi ra kết quả, chờ đợi cứu hộ không tìm được tung tích phải quay về thì hắn sẽ giải quyết cả hai người kia.

“Ông có thể hỏi cậu ấy trước.” Feston dùng đầu chỉ về phía người bên cạnh, trong lòng suy đoán, đối phương làm cho bọn họ nhìn thấy những thứ này thì không có khả năng lưu đường sống cho bọn họ.

“Hay lắm, anh bán cái cho tôi à? Đây là muốn tôi chết trước chứ gì.” Phong Triển Nặc nhìn sắc mặt không tốt của Uriel, hắn vừa cười lạnh vừa cãi lại Feston.

“Tạo thành cục diện này thì phải có người trả giá một chút.” Những lời này là sự thật, Feston muốn biết Phong Triển Nặc có kế hoạch gì, “Trước khi tôi bị cậu liên lụy thì cậu cũng phải làm một chút gì đi chứ.”

Hai người đối qua đáp lại, làm sao giống như cảnh sát và phạm nhân, mấy người hùng hổ cầm súng ở trước cửa quả thật trở thành vật bài trí.

“Đều câm miệng lại cho tao!” Ở trên tường xuất hiện một vết trắng, vôi vữa ào ào rơi xuống, Uriel cầm một sợi dây xích đứng ngoài cửa, vết máu loang lổ trên dây xích đã rỉ sắt, “Mặc kệ là ai, tao muốn tụi mày phải cho tao một cái tên! Là ai thuê mày giết Habolton!”

“Maberly.” Phong Triển Nặc đột nhiên trả lời, Uriel không ngờ lại có được đáp án đơn giản như vậy, hắn đó người, ngay trong lúc sững sốt thì một chuyện bất ngờ lại xảy ra, một bóng người nhảy lên cao rồi tấn công về phía hắn.

Trúc ngực bị đá mạnh, Uriel ngã người ra sau, người của hắn ở sau lưng đều rút lui vài bước, sau khi đứng vững thì vôi vàng dùng súng để bắn phá, Feston lập tức nhấc chân đá một cú, tiếng súng vang lên, viên đạn bắn đầy trên cánh cửa, đồng thời cũng vang lên tiếng kêu thảm thiết của Uriel.

Toàn bộ quá trình chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, bị Phong Triển Nặc đá một cú khiến Uriel phải vịn tay lên cửa để khỏi ngã, nhưng ngón tay lại bị cửa sắt kẹp trúng khiến cho máu tươi đầm đìa.

Đau nhức làm cho người ta mất đi khả năng suy nghĩ, hướng chỉ biến hóa này xảy ra quá nhanh làm cho người ta không kịp phản ứng, chờ Uriel phát ra tiếng kêu thảm thiết thì cửa đã bị đóng lại.

Phong Triển Nặc nhanh chóng dùng khóa sắt móc lên cửa, nhìn thấy máu ở dưới sàn thì liền nhận xét, “Bàn tay của hắn xem như tiêu đời.”

“Tôi biết.” Không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, Feston nhảy lên một cái ghế, “Chúng ta không có nhiều thời gian, dao ở trong khóa dây nịt.”

Vừa rồi bọn họ phối hợp rất ăn ý, không hề lãng phí thời gian, nhưng tình hình vẫn không mấy lạc quan, bên ngoài còn có người, hơn nữa mấy người đó đều có súng.

Muốn xông vào cánh cửa này chỉ là vấn đề thời gian, không cần Feston giải thích nhiều, Phong Triển Nặc đi đến trước mặt hắn, hai tay bị dây nhựa trói sau lưng, không thể dùng tay, đương nhiên chỉ có thể dùng miệng, độ cao này vừa vặn thích hợp.

Trước khi hé miệng, hắn nhìn thoáng lên phía trên, Feston thì đang nhìn hắn, bọn họ hai người một người đứng trên ghế, một người đứng dưới đất đối diện với thân dưới của người nọ, góc độ như vậy thật sự rất tế nhị.

.....

P/S: tế nhị hay không là do người trong cuộc mà thôi

29. Chương 29: Cuộc Trốn Chạy Ngoạn Mục

“May mắn bọn họ không có tuốt quần anh ra để kiểm tra.” Quan sát khóa dây nịt ở trước mặt chừng vài giây, Phong Triển Nặc còn chưa trêu xong thì Feston đã tiến gần đến trước mặt hắn, “Đừng lãng phí thời gian.”

Hàm răng cắn lên khóa sắt lạnh lẽo, phát ra một tiếng vang rất nhỏ, tầm mắt của Phong Triển Nặc ngược lên, thần nhiên nheo mắt lại, mái tóc màu trà bám vài hạt cát, trên khuôn mặt điển trai cũng không có quá nhiều biểu cảm, nhưng từ trên nhìn xuống, theo góc độ và động tác như vậy lại làm cho cảnh tượng trước mắt truyền đến một loại cảm xúc khó có thể diễn tả thành lời.

Hô hấp dần dần nặng nề, “Xong chưa?” Giọng nói của hắn trở nên khàn khàn..

“Không nhanh như vậy đâu.” Phong Triển Nặc không hề hoang mang mà rút một đầu dây nịt ra, nháy mắt mùi da thuộc và mồ hôi xâm nhập khứu giác, cổ họng khô khốc có một chút buốt chặt, không cần ngăn đầu thì hắn cũng có thể cảm nhận được Feston đang dùng ánh mắt khác thường để quan sát hắn.

Trái cổ chậm rãi trượt lên trượt xuống, kế tiếp là phần quan trọng, con dao nhỏ này là loại dao xếp, khi rơi xuống trục thẳng nó đã bị đè ép khiến cho lò xo bị hỏng, bởi vì không thể xếp lại cho nên Feston đã bẻ gãy chuôi dao, hiện tại chỉ còn lại lưỡi dao, sau khi dùng nó xong thì Feston tiện tay nhét nó vào trước thắt lưng, nó nằm ở khe hở giữa khóa dây nịt và sợi dây nịt.

Ngẩng đầu, tầm mắt giao nhau, khoảng cách gần như vậy khiến cho Phong Triển Nặc có thể cảm giác được phía bên kia lớp vải đang nhấn gửi nhiệt độ truyền ra ngoài, hắn dừng hình ở nơi đó một lúc, Feston cũng không thúc giục hắn, có lẽ là đã quên mất phải thúc giục hắn.

Tiếng đập phá cửa ở bên ngoài vẫn chưa hề gián đoạn, sau khi im lặng trong chốc lát, cánh cửa liền truyền đến mùi cháy khét, người của Uriel đang dùng máy khoan để đục cửa, chỉ cần khoan một lỗ để rút ra ổ khóa cài cửa thì có thể mở cửa.

Không có thời gian để suy nghĩ chuyện khác, Phong Triển Nặc tập trung tư tưởng, mặt kề sát thắt lưng của Feston, rằng dùng lực một chút, khi lưỡi dao sắp rơi xuống đất từ khe hở thì hắn nhanh chóng tiếp được lưỡi dao, mồ hôi lạnh lẽo chảy xuống từ trước trán, “Được rồi.” Giọng nói cất ra từ giữa kẽ răng, hắn lui ra sau vài bước.

Feston cố gắng đem hai tay dựa ra sau rồi làm động tác nhảy luồn qua kẽ cánh tay mà rơi xuống đất, cánh tay bị trói rút cục được thoải mái trở lại trước mặt, miệng của Phong Triển Nặc vẫn ngậm lưỡi dao, Feston thả lại dây nịt rồi tiếp lưỡi dao từ trong miệng của Phong Triển Nặc, bất chợt đụng đến bờ môi ướt át, trên lưỡi dao có máu.

“Cậu bị cắt trúng.” Khi nghe thấy Feston nói như vậy thì Phong Triển Nặc mới liếm môi, màu sắc đỏ sẫm xuất hiện trên môi của đàn ông tạo nên một loại quyền rũ vô cùng đặc biệt, nhất là khi hắn liếm khước miệng với một phong cách thần nhiên, “Vết thương trên môi và lưỡi chẳng đáng là gì.”

Feston tạm dừng một lúc thì mới dời mắt khỏi Phong Triển Nặc, đối với sát thủ mà nói thì một chút vết thương như vậy quả thật chẳng tính là gì, hắn hoàn toàn không cần ngại nhưng vẫn nhìn không được mà thêm vào một câu, “Cậu có thể cẩn thận hơn một chút.”

“Tôi đã rất cẩn thận rồi.” Mùi máu tươi, khi Phong Triển Nặc nói chuyện thì khóe miệng vẫn có máu chảy ra, “Chẳng phải như vậy rất tốt hay sao, dao của anh rất sắc, trùng hợp chúng ta không có nhiều thời gian.”

Dùng lưỡi dao cắt đứt dây nhựa trên tay, “Vội lại không bị thương thì làm sao biết đội trưởng Kada lại quan tâm đến tôi như vậy.”

“Cậu gọi tôi là đội trưởng Kada?” Gần đây rất ít khi nghe thấy Phong Triển Nặc gọi như vậy, Feston kéo Phong Triển Nặc đến trước mặt, hần nâng mặt của đối phương lên, không rõ vì sao người này lại có thể dễ dàng kích thích tâm tư của hần như vậy, cho dù trong lúc nguy cấp như thế này.

Nhìn ra Feston không hài lòng, Phong Triển Nặc lập tức đến gần, dưới bóng đèn, đôi mắt màu xanh biển sáng quắc chăm chú nhìn người trước mặt, “Feston Kada.” Hần chậm rãi nói, giọng điệu vô cảm nhưng khi mở miệng thì đột nhiên liền đem môi ấn lên.

Ôm chặt đầu của Feston, hương vị máu tươi tràn ngập trong nụ hôn mà không biết nên dùng từ gì để khái quát, đây thật sự không phải thời cơ thích hợp và thỏa đáng nhưng hiện tại hần lại muốn làm như vậy.

Một nụ hôn mang theo mùi máu tươi nồng nặc, máu của hần xâm nhập vào khoang miệng của Feston, răng và lưỡi, từng phần trong khoang miệng, mỗi một góc đều bị máu của hần phủ kín, cảm xúc nhầy nhụa, nước bọt và máu hỗn hợp, nụ hôn nguyên thủy mà bạo lực, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Feston không thể hiểu rõ U Linh, không thể khai quát nhiều hơn từ thái độ chột xa chột gần của Phong Triển Nặc, có thể chỉ cần vài giây sau là cửa sẽ bị mở ra, nội trong ba giây bọn họ sẽ bị bắn thành tổ ong, nhưng hiện tại nhìn xem Phong Triển Nặc đang làm cái gì.

Trong bầu không khí yên lặng một cách quỷ dị, Feston quần lấy đầu lưỡi bị thương của Phong Triển Nặc, nhắm nháp mùi vị máu tươi, máu của U Linh kỳ thật cũng giống người thường, môi khô khốc, đầu lưỡi ướt át, vết thương trên môi và lưỡi của Phong Triển Nặc đều được Feston liếm tỉ mỉ, tựa như thưởng thức một bữa ăn ngon, bàn tay cấu chặt dưới móng của Phong Triển Nặc kéo khoảng cách giữa hai người đến vị trí ngắn nhất.

Bởi vì không đúng thời cơ cho nên dự vọng dường như càng kéo đến mãnh liệt hơn, Phong Triển Nặc cắn nát đầu lưỡi của Feston thật mạnh, dùng sức xoa móng của Feston, hô hấp càng lúc càng nặng nề.

“Đủ rồi.” Trước khi hoàn toàn mất khống chế, Feston tách hai người ra, hần lau đi vết máu trên môi, bình phục hô hấp, cũng dùng tay áo lau đi vết máu nơi khóe miệng của Phong Triển Nặc, hai người đều cảm thấy miệng khô lưỡi ráo, Phong Triển Nặc đẩy Feston ra rồi cười to, “Kích thích, cho đến bây giờ vẫn chưa từng kích thích như vậy.” fynnz.wordpress.com

Nụ cười mang theo máu tươi, vừa thần bí vừa bừa bãi, vẫn duy trì nụ cười lại có thể để lộ ra âm u lạnh lẽo, U Linh cũng không cần bị người ta thấu hiểu, hần chỉ cần biết chính mình muốn làm cái gì, ngoài cửa phát lên một tiếng va chạm thật lớn, Feston nghiêm mặt, “Đến đây nhanh lên! Chúng ta không có thời gian để lãng phí!”

“Không có người nhắc nhở anh hay sao, chẳng lẽ anh đã quên tôi là U Linh—” Đột nhiên hạ thấp tiếng cười, hơi thở quỷ bí vẫn chưa tiêu tán, Feston túm lấy tay của Phong Triển Nặc, “Đừng nhiều lời! Lên nhanh đi!”

Ầm, cửa bị đá văng ra, chỉ nghe thấy một loạt tiếng tạch tạch tạch của súng liên thanh, chiếc ghế trong phòng nháy mắt tan nát, tro bụi tràn ngập, chờ tiếng súng dừng lại, Uriel với lớp băng gạc được quấn dày đặt trên cổ tay, sắc mặt tái mét đứng trước cửa, tầm mắt có thể nhìn thấy trong phòng hoàn toàn trống rỗng.

Đây là một gian phòng không lớn, nói cho chính xác thì là một nhà tù, chỉ chứa được vài người, phàm là ai đi vào thì sẽ trở thành xác chết được khiêng ra ngoài, cho nên cũng không cần xây dựng thêm, cũng không cần phải lo lắng không có chỗ chứa người, nhưng hiện tại chỉ mất vài phút mà hai người bị nhốt bên trong lại biến mất tầm hơi.

Uriel lạnh lùng nói, “Vào trong lục soát!”

Hai tên đàn em cầm súng đi vào, trên đầu bỗng nhiên trở nên tối sầm, Phong Triển Nặc cùng Feston treo ngược người ở phía trên, bóng đèn sáng chói trở thành nơi tốt nhất để lẫn trốn, đột nhiên nhảy xuống, mỗi

người một cước đá ngay chính giữa đầu của kẻ địch, súng trên tay của hai người kia bị đoạt lấy, những người khác vọt vào phòng, nhưng bị Caesar và U Linh đoạt lấy súng thì cục diện đã không còn nằm trong khả năng khống chế của đám người này.

Căn phòng nhỏ nhất thời tràn ngập sát khí, tiếng súng vang lên, bóng đèn vụt tắt, ngón nghề quen thuộc của Phong Triển Nặc, trong bóng đêm, hần chuẩn xác bắt lấy tay của Feston, “Đi!”

Hai người lao ra khỏi nhà tù, người ở phía sau sẽ nhanh chóng đuổi theo, khi đang cấp tốc chạy thoát thì hần nghe thấy giọng nói quyết đoán của Feston, “Đến đại sảnh!”

“Một nơi lý tưởng! Ở đó tập trung rất nhiều khách khứa, nhiều người hỗn loạn thì sẽ dễ dàng lẫn trốn, hơn nữa Uriel sẽ không muốn quấy nhiễu khách hàng của mình.” Không hổ là Feston Kada, gấp mà không loạn, trước khi quẹo sang ngã rẽ thì Phong Triển Nặc dừng lại, “Tôi biết nơi này, đi theo tôi.”

Khi Uriel mang người đuổi đến thì khu vực hành lang đã không còn ai.

Không gian chật hẹp, hai người một trước một sau, bò trườn lên phía trước, muốn có không khí thông thoáng trong thành phố dưới lòng đất này thì đương nhiên cũng cần có số lượng đường hầm thông gió đầy đủ, Phong Triển Nặc nhìn lên phía trước, “Vừa rồi anh cũng không hỏi tôi tính đi đâu.”

“Đường hầm thông gió là nơi duy nhất không ai tìm đến.” Không cần hỏi cũng biết đáp án, Feston cũng nghĩ đến nơi này đầu tiên, “Đi đường nào ra đại sảnh?”

Giọng điệu của hai người đều rất trầm thấp, nhưng ở trong đường hầm thông gió thì mỗi một từ đều trở nên rõ ràng, thể lực của Feston thật không tệ, tuy rằng hần và Phong Triển Nặc đều mất sức nhưng đến nay vẫn không có ai lộ ra vẻ mệt mỏi.

Có lẽ vì nguyên do không ai muốn tỏ vẻ yếu thế ở trước mặt đối phương.

Trên thực tế bọn họ đã lâu không được uống nước, cũng không ném qua bất cứ thứ gì, thể lực tiêu hao cùng lượng nước bị xói mòn sẽ rất nguy hiểm, thời gian tựa hồ đã mất ý nghĩa, duy nhất chỉ biết hiện tại đã là ban đêm, nếu bọn họ ở bên ngoài thì nhất định sẽ ném được mùi vị của gió lạnh, nhưng hiện tại bọn họ đang ở trong đường hầm thông gió, thông thả di chuyển.

“Đi theo tôi là được, dù sao tôi cũng không muốn đi chết.” Phong Triển Nặc cũng không quay đầu lại, tựa hồ rất thuần thục đối với nơi này.

“Cậu có vẻ rất quen thuộc đối với nơi này.” Feston phát hiện Phong Triển Nặc chưa từng có một chút chần chờ đối với lộ trình hiện tại của bọn họ, “Cậu đã một lần làm nhiệm vụ ở đây—” Âm cuối vừa trầm thấp vừa lạnh lẽo, khuếch tán trong đường hầm âm u.

Phong Triển Nặc dừng lại, “Nhiệm vụ gì?” Hần tỏ vẻ khó hiểu.

Đương nhiên một sát thủ thông minh sẽ không thành thật trả lời câu hỏi này, nhất là đối với một FBI, Feston cũng biết hiện tại lấy khẩu cung cũng không đúng lúc, “Cậu ở đây chờ trong bao lâu?”

Hần sửa lại cách thức đặt câu hỏi, đây là kỹ xảo của FBI, Phong Triển Nặc làm sao lại không biết, tiếng cười mang theo một chút trào phúng, “Anh thật đúng là người sẽ bắt lấy hết thấy cơ hội, không bắt tôi vào ngục thì anh không cam tâm hay sao?”

Lời nói lạnh lùng giống như một câu chất vấn, hần tiếp tục tiến về phía trước, Feston ở sau lưng hần không trả lời mà chỉ chậm rãi tiếp cận, tiếng hít thở ở ngay tại bên tai hần, Feston chen vào khe hở bên cạnh Phong Triển Nặc, “Bắt cậu vào ngục thì các phạm nhân khác sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nói không chừng người gặp nguy hiểm là tôi thì sao, anh không lo lắng cho tôi à?” Nửa đùa nửa thật, Phong Triển Nặc quay đầu lại.

Không có ai có thể dễ dàng giải nghĩa dưới nụ cười này che giấu cái gì, trong đường hầm thông gió không có ánh sáng, Feston phải kề sát vào người của Phong Triển Nặc thì mới thấy rõ mặt của hần, đó là một loại biểu cảm mơ hồ mà khó có thể nhận biết.

.....

P/S: đối với 2 bạn thì trong tình huống nào cũng ám muội cho được hết =.=, chỉ mình treo chuông mà còn hứng tình nữa là đủ biết rồi.

30. Chương 30: Thời Khắc Mấu Chốt

Không gian chật hẹp làm cho bọn họ phải dựa sát vào nhau, bất cứ một hơi thở nào cũng sẽ tạo thành dòng khí trong đường hầm thông gió, khi nói chuyện thì hơi thở kia sẽ phát lên mặt của đối phương, bất tri bất giác dừng lại, hai người nhìn nhau.

Không gian yên tĩnh giống như cách ly với thế giới bên ngoài, tựa hồ có thể nghe thấy cả tiếng tim đập, Phong Triển Nặc hơi xoay đầu, môi của hắn chạm vào gò má của Feston, Feston lại tiến đến gần hơn một chút, môi của hai người gần trong gang tấc.

Khi hơi thở sắp tiếp xúc thì hắn liền quay đầu đi, bờ môi chạm vào vành tai của Feston, “Muốn uống nước không?”

Không biết lấy từ đâu ra một chai nước được chế biến như bình rượu bằng kim loại, Phong Triển Nặc uống trước một miếng rồi đưa nó cho Feston, tuyên bố một cách khoái trá, “Hoan nghênh đi vào khu nghỉ dưỡng của tôi.”

Dòng nước ngọt lành, hương vị mát lạnh chảy thẳng xuống cổ họng, nó còn mãnh liệt hơn bất cứ loại rượu ngon nào, làm cho người ta khó quên, đại đa số mọi người rơi vào tình cảnh khát nước cùng cực sẽ nhịn không được mà uống một mạch, nhưng Feston chỉ uống một chút thì liền trả lại cho Phong Triển Nặc.

“Hóa ra đây là nơi mà cậu chờ con mồi của mình.”

Feston vừa dứt lời thì động tác tiếp nhận chai nước của Phong Triển Nặc bỗng nhiên dừng lại, hắn phát hiện mình đang phạm phải một sai lầm, đáng lý một sát thủ không nên dẫn người ngoài đến một nơi như vậy, Feston đang dùng tầm mắt sắc bén và sâu sắc của mình để tiến hành quan sát xung quanh.

Siết chặt chai nước, Phong Triển Nặc nằm tại chỗ, hiện tại nghĩ đến mấy vấn đề này cũng vô nghĩa, hắn đuổi tay về phía trước.

“Chúng ta có nước, cũng có lương thực, đáng ăn mừng là ở dưới lòng đất thì mấy thứ này có thể được bảo quản khá lâu, những chuyện khác không cần phải nói, chỉ cần cảm ơn tôi là được rồi, tôi còn dự trữ vài món đồ hộp ở trong này.” Vài hộp thịt bò, còn có mấy bình nước khoáng, tựa như đang khai quật một kho tàng, hắn liền tiếp lấy ra.

Có trời mới biết hắn giấu ở chỗ nào, tóm lại chúng nó xuất hiện ngay trước mặt Feston, “Nơi này còn có rất nhiều.” Phong Triển Nặc đưa trở lại chai nước tăng lực cho Feston.

“Không ai có thể cam đoan kế tiếp sẽ gặp phải chuyện gì, chúng ta phải để dành một chút nước, chẳng qua nếu còn nhiều như vậy thì tôi cũng sẽ không khách khí.” Lúc này Feston không hề chần chừ, cho đến khi chai nước tăng lực bị uống hơn phân nửa, “Còn có cái gì để ăn hay không?”

Hắn trực tiếp đưa tay đòi thức ăn, Phong Triển Nặc đẩy qua một hộp đồ hộp cho hắn, vẻ mặt chế nhạo, “Tôi còn tưởng rằng đặc vụ liên bang ở trong hoàn cảnh này thì chắc là phải biết kiềm chế một chút chứ.”

“Kiềm chế nữa thì sẽ bỏ mạng, đừng bảo với tôi là cậu không đói bụng.” Vẻ mặt của Feston rất thần nhiên, hắn mở ra hộp thịt bò, cẩn thận dùng tay ngăn cản miệng đồ hộp, không cho quá nhiều mùi vị lên ra ngoài để tránh bị người ta phát hiện tung tích của bọn họ.

“Sắp chết đói rồi.” Cười khổ một chút, Phong Triển Nặc cũng mở ra một hộp, không cần thiết phải che giấu, hai người ăn ngấu ngiến như hổ đói, sau khi ăn xong thì đều tự uống cạn một chai nước.

Nơi này mới là nơi mà Phong Triển Nặc muốn đến trong kế hoạch của mình, sòng bạc dưới lòng đất, hơn nữa nơi này không riêng gì có hết thảy tài nguyên của Lize mà còn có lương thực tiếp tế tiếp viện mà Phong Triển Nặc đã cất giấu, hay cho một tên sát thủ, hay cho U Linh.

Feston chậm rãi uống nước, ánh mắt thăm dò không hề che giấu vẫn miệt mài dừng trên người của Phong Triển Nặc, bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú mà còn có thể thần nhiên thì thật sự không phải là người, Phong Triển Nặc biết rõ chính mình đã lộ ra nhiều lá bài chưa lật ở trước mặt vị FBI này, hần yên lặng đặt chai nước xuống.

“Anh đang nhìn cái gì?” Phong Triển Nặc hỏi.

“Đang nhìn một người trở thành U Linh bằng cách nào.” Feston trả lời cũng ngắn gọn rõ ràng, bọn họ cùng nhau chen chúc trong đường hầm thông gió, đây là lúc thích hợp để nói chuyện nhất, cho dù là về công hay là về tư thì hần đều muốn biết nhiều hơn. fynnz.wordpress.com

“Cậu đã giết Habolton ở trong này, như vậy chứng minh ở gần đây có một đường hầm tiếp cận với đại sảnh, rất nhiều lần tôi phát hiện cậu có thói quen ở một nơi bí mật nào đó mà nổ súng, mới đây không lâu có phải cũng...”

Một lưỡi dao mỏng manh đặt ngay cổ của Feston, “Trong không gian nhỏ hẹp này cho dù làm bất cứ cái gì thì cũng không cần quá nhiều khoảng cách, anh có xác định muốn tiếp tục hỏi hay không?” Mới một giây trước còn mỉm cười thì lúc này sắc mặt của Phong Triển Nặc đã lạnh lùng, đôi mắt u ám giống như hút lấy hết thảy ánh sáng ở xung quanh.

Phong Triển Nặc cất giữ lưỡi dao của Feston, hiện tại đem ra, Feston cũng không quá bất ngờ, “Cậu sẽ không ra tay ở trong này, ngộ nhờ bị phát hiện thì rất nguy hiểm, cậu thích khống chế hết thảy từ một nơi bí mật gần đó, hưởng thụ mùi vị thao túng sinh mạng của kẻ khác, buông dao xuống, Phong Triển Nặc.”

Hần không còn gọi Phong Triển Nặc là U Linh nữa, mặc dù giờ khắc này thật sự giống như một lần nữa trở lại lập trường đối nghịch, phía trước chính là đường ra, chỉ cần đến đại sảnh thì bọn họ có thể dựa vào bản lĩnh mà rời đi, trà trộn vào đám đông hoặc là lợi dụng điện thoại của bất cứ người nào cũng có thể gọi cảnh sát địa phương hoặc là đội đặc nhiệm ST đến đây.

Hiện tại chính là thời khắc mấu chốt, tiếp tục hợp tác cùng nhau hay là đường ai nấy đi.

Câu hỏi vừa rồi của Feston rất có tính chất thăm vấn, hần ám chỉ phía trước chính là hiện trường đã tiến hành vụ ám sát, đồng thời cũng là ngõ ra, mặc kệ đây có phải là vì bệnh nghề nghiệp hay không, hay là vì giọng điệu của hần trước nay đều như thế thì Phong Triển Nặc đều không thích thái độ này của hần.

“Đừng nói như thể tôi là một kẻ điên, chẳng lẽ anh không phải như vậy hay sao? Khống chế thành viên trong đội đặc nhiệm của mình, Feston Kada, anh là vì mẹ của mình mới làm như vậy, nhưng để có được vị trí này thì thủ đoạn của anh cũng không sạch sẽ như bề ngoài, tuy rằng trong tư liệu không ghi chép nhưng tôi thấy với tuổi tác của anh mà có thể leo đến địa vị này thì trừ phi là kỳ tích, bằng không....”

Hần kề sát vào tai của Feston, “Tập đoàn Kada có tiền có thế, muốn hối lộ mấy quan chức cao cấp chắc cũng không phải việc gì khó khăn.”

Phong Triển Nặc cất lên tiếng cười nhẹ nhàng một cách quý bí, trên tay bỗng nhiên bị nắm, Feston ấn xuống bàn tay đang cầm lưỡi dao của hần, “Cho dù bị cậu biết cũng không sao, cậu nói đúng rồi, tôi thích săn bắn, nhất là với con mồi yêu cầu trình độ cao như vậy.”

“Nói cách khác chúng ta là đồng loại, chẳng qua con mồi thì khác nhau.” Dưới mái tóc đen nhánh, trên gương mặt bị người ngoài cho là cứng rắn không hề có ý đồ che giấu đối với hành vi xấu xa này.

Mượn năng lực của tập đoàn Kada, hối lộ vài quan chức cao cấp để thiết lập một đội đặc nhiệm dưới danh nghĩa của FBI cũng chẳng phải việc gì khó khăn, đội đặc nhiệm ST lệ thuộc trực tiếp cục trưởng cục điều tra liên bang, không ai hỏi qua lai lịch, hết thảy nghi vấn đều chỉ được dùng hai từ để đáp lại chính là cơ mật.

“Không có gì là chính nghĩa tuyệt đối, muốn có được cái gì đó thì nhất định phải trả giá, chẳng phải cậu là người hiểu rõ quy luật này nhất hay sao, U Linh.” Xưng hô khác nhau có lẽ chứng tỏ tâm tình khác nhau,

bàn tay của Feston và Phong Triển Nặc giằng co trong bóng đêm, lưỡi dao cách cổ của hắn chỉ một tấc.

Lực lượng đối kháng làm cho tay của hai người run rẩy, lưỡi dao di động lên xuống, ngón tay của Feston vuốt ve Phong Triển Nặc, lúc này không phải vì kích tình, “Tựa như vết sẹo trên ngón tay của cậu, cậu bị phỏng, trận hỏa hoạn kia làm cho cậu đau đớn, nhưng cũng khiến cho cậu dễ dàng che giấu thân phận của mình.”

Đầu ngón tay trơn nhẵn đang cầm lưỡi dao, độ cong duyên dáng trên ngón tay tựa như một tác phẩm cắt tỉa nghệ thuật, Phong Triển Nặc dùng lực, Feston quay người lại, hai người hình thành tư thế một trên một dưới.

Súng đạn không thích hợp mang vào đường hầm thông gió, bất cứ một va chạm nào cũng sẽ bị phóng to và bị phát hiện, cho nên lưỡi dao này trở thành hung khí trí mạng nhất ở đây.

“Nếu có cơ hội thì anh sẽ không bỏ qua cho tôi, tôi nói có đúng không?” Hắn từng nói đã loại bỏ Feston khỏi sổ đen của mình, nhưng bản năng phát hiện nguy hiểm của sát thủ lại trỗi dậy đúng lúc, đồng tử co rút một chút.

Nguy hiểm.

Feston Kada tỏ vẻ rất hứng thú đối với hắn, giữa bọn họ quả thật cũng có lực hấp dẫn dành cho nhau, nhưng người đàn ông này không thể buông tha nguyên tắc của mình vì hắn, không có khả năng.

Phong Triển Nặc nhìn xuống Feston một cách chăm chú, đáp án của Feston quả nhiên như hắn đã dự liệu, “Tôi sẽ không bỏ qua cho bất cứ tội phạm nào, đương nhiên bao gồm cả cậu.” Đối diện với Phong Triển Nặc là đôi mắt màu xám tro lóe lên về trấn định.

Nhưng Feston quả thật cũng bị tên sát thủ này hấp dẫn, cho nên khi hắn trả lời thì lại chần chờ trong vài giây, Phong Triển Nặc cắn lỗ tai của Feston, “Người như anh mà cũng do dự hay sao?”

“Cậu cũng đang do dự.” Feston đột nhiên buông tay, lưỡi dao tạm dừng trên cổ của hắn, hắn nâng mắt lên, “Cho cậu một cơ hội, hiện tại cậu có thể giết tôi.”

Đó là đôi mắt như chim ưng đang bắt lấy con mồi, lớn mật mà quyết đoán.

Nhưng lưỡi dao vẫn duy trì độ cao đó, không xuống cũng không nhấc cao, ngay từ đầu muốn giải quyết Feston Kada nhưng cho đến bây giờ thì tâm tư của Phong Triển Nặc đã thay đổi, lưỡi dao đặt trên cổ của Feston cho có lệ, “Tôi đã nói là loại bỏ anh khỏi sổ đen của tôi rồi mà.” Hắn nói ra những lời này một cách tiếu nuối.

Bàn tay không cầm dao đang sờ lên đôi mắt của Feston rồi dần dần đi xuống, vuốt ve khuôn mặt của đối phương, hắn thản nhiên mỉm cười, “Nghĩ đến việc giết anh thì kỳ thật tôi có một chút luyến tiếc.”

Feston vẫn trầm mặc, không tỏ ra thái độ gì, sau đó bàn tay của Phong Triển Nặc bị cầm lấy.

Lưỡi dao bị tịch thu, ngón tay đã được cấy da, chỉ cần chậm rãi sờ soạng thì vẫn có thể cảm giác được độ phập phồng rất nhỏ, vết sẹo qua năm tháng bị mài mòn, hoàn toàn tiêu trừ dấu vân tay, mất đi danh tính, cũng không có thân phận.

Ngón tay bị độ ẩm bao trùm.....Feston hôn lên ngón tay của hắn.

.....

P/S: anh Phê bắt đầu đỡ trò dụ dăng ra để hấp dẫn em Nặc rồi đó nha.

31. Chương 31: Hai Vụ Giao Dịch

Vây quanh là bóng tối u ám, dưới ánh sáng mờ ảo, Feston hơi nghiêng đầu rồi nắm lấy tay của Phong Triển Nặc. Hôn lên đầu ngón tay, nơi này đáng lý phải có hoa văn, không có ý cũng không dụ dăng nhưng Phong

Triển Nặc lại có cảm giác rất kỳ lạ, trên tay tựa như bị cái gì đun nóng.

“Anh đang làm gì vậy?” Giống như chỉ là một sự nghi hoặc thuần túy, hần thấp giọng hỏi, giọng nói thì thâm bên tóc mai khiến Feston hơi nhồn nhột, ngay cả hơi thở toát ra cũng mang theo một chút trêu chọc.

Vẫn không có được đáp án.

Feston làm như vậy có lẽ xuất phát từ xúc động, có lẽ không phải, tóm lại hần không buông Phong Triển Nặc ra, hần muốn làm như vậy.

Phong Triển Nặc hạ xuống độ cong nơi khoe miệng, ngón tay chậm rãi vuốt ve dọc theo môi của Feston, thậm chí còn xâm nhập vào bên trong, dùng đầu ngón tay quần lấy đầu lưỡi của Feston, cảm giác ẩm ướt và mềm mại, “Bên trong của anh nóng quá....” Hần bám vào bên tai của Feston.

Giọng nói hơi khàn khàn, ngôn ngữ rất trực tiếp nhưng bởi vì vậy mà có vẻ hết sức ám muội, mỗi lần hai người bọn họ có bất cứ hành động gì, cục diện giằng co căng thẳng sẽ bị nghiêng về một hướng khác thường.

Phong Triển Nặc, cái tên U Linh này.

Feston cũng không biết đối phương đã từng cảm thán đối với sự tồn tại của hần, hần chỉ biết ý chí của hần chưa từng bạc nhược đến như vậy, trải qua đủ loại chuyện từ nhỏ đến lớn, nhưng khi đối mặt với Phong Triển Nặc thì ý chí sắt thép đều có khả năng bị tan chảy.

Ngắt một cái thật mạnh trên tay của Phong Triển Nặc, Feston kéo xuống tay của đối phương, “Bị phỏng đến mức này mà cậu còn có thể cảm giác được nóng hay sao?”

Phong Triển Nặc chấn động toàn thân, cơ thịt hoàn toàn cứng đờ, thân thể của Feston và của hần kề sát vào nhau thì làm sao lại không phát hiện ra điều này, “Hệ thần kinh bị thương nghiêm trọng, tế bào mất đi khả năng tự tái tạo, cậu không có vân tay, hơn nữa dây thần kinh ở đầu những ngón tay đều mất cảm giác, cậu không thể cảm giác được nhiệt độ lạnh hoặc nóng, tôi nói có đúng hay không?”

Chính là một đôi tay như vậy mà lại có được kỹ thuật xạ kích thần kỳ như thế, Feston không biết nên dùng thái độ gì để khen ngợi, cũng như nên dùng tâm tình gì để đối mặt với chuyện này....

“Không hổ là anh, bị anh phát hiện rồi.” Nói lên bí mật bị người ta phát hiện, Phong Triển Nặc trầm mặc vài giây rồi thừa nhận, “Đúng vậy, nó không có cảm giác đối với nhiệt độ, thậm chí cảm giác đau đớn cũng rất kém, đáng lý tôi không thể cảm sủng, tất cả mọi người đều cho rằng như vậy, cả bác sĩ cũng thế.”

“Nhưng cậu làm được.”

“Tôi làm được bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng tôi làm không được cho nên tôi muốn chứng minh là bọn họ đã sai.” Dây thần kinh ở đầu ngón tay mất cảm giác, nhưng như vậy cũng không tạo thành ảnh hưởng đối với hần, Phong Triển Nặc giật giật bả vai, “Toàn thân đều bị tê cứng, không thể ở lại trong này quá lâu, đi thôi.”

Hần đi qua bên cạnh Feston, không phát hiện ánh mắt của Feston lại có một ít cảm xúc khác thường, là mâu thuẫn, tán thưởng và cũng là tiếc nuối.

Nếu Phong Triển Nặc không phải là sát thủ....Người như vậy nhất định sẽ tỏa ra hào quang lóa mắt ở một lĩnh vực nào đó, sẽ được mọi người ngưỡng mộ, mà không phải như bây giờ trở thành một u linh không thể gặp ánh sáng.

Sử dụng đôi tay không giống người thường, Phong Triển Nặc không chỉ làm được mà hơn nữa sự tồn tại của hần còn trở thành ác mộng của một số người, đó là lúc U Linh cầm súng trong tay kèm với một nụ cười vô tình mà gửi tặng những viên đạn, ngoại trừ mười ngón tay bị thương, đằng sau nụ cười kia rất cực còn cất giấu cái gì nữa....

Bất tri bất giác tầm mắt của Feston dừng lại thật lâu trên thân thể của người đang ở phía trước.

Bò rạp trong đường hầm, càng tiếp cận ngõ ra thì Phong Triển Nặc lại càng trầm mặc, hần không biết vì sao lại thừa nhận bí mật này với Feston, mặc dù chuyện kia đối với hần không tạo thành trở ngại gì cả, đây không còn là nhược điểm của hần, nhưng dù sao cũng là chuyện cá nhân của hần.

Đã quen với việc tự lo liệu, Phong Triển Nặc không thích đem chuyện riêng của mình đi chia sẻ với người khác, là thói quen cũng là vì an toàn, nhưng Feston đã phát hiện nếu hắn cố tình thăm dò ý tứ của Phong Triển Nặc thì có thể theo manh mối này mà tiếp tục điều tra.

Phong Triển Nặc dừng lại, “Muốn tìm ra quá khứ của U Linh hay sao? Đội trưởng Kada.”

Phía trước truyền đến một câu nhẹ nhàng, tựa hồ mang theo ý cười, trong ý cười có một loại lạnh lùng không hề thay đổi, Feston duỗi tay ra, mắt cá chân của Phong Triển Nặc bỗng nhiên bị nắm chặt, “Sợ tôi bắt được cậu hay sao?”

Sức của Feston rất mạnh, người ở phía trước không thể di chuyển, một lát sau, từ trong đường hầm thông gió mơ hồ truyền đến một câu, “Cứ nhào vào, tôi chờ.”

Nhìn chăm chú vào đường hầm tối om ở phía trước, Phong Triển Nặc không hề quay đầu lại, mắt cá chân tựa như bị kim sắt kẹp chặt. Sau khi tiếp nhận sự khiêu chiến của Phong Triển Nặc thì Feston chậm rãi buông tay ra, bên trong đường hầm thông gió, bọn họ tiếp tục tiến lên giữa bầu không khí quỷ dị này, không tiếp tục nói chuyện với nhau. fynnz.wordpress.com

“Đến.” Lúc này thật sự đến nơi, Feston và Phong Triển Nặc cùng nhau lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Phía trước là một ngã rẽ, có thể nghe thấy âm nhạc và tiếng nói chuyện truyền vào trong đường hầm thông gió, xúc xúc quay cuồng trên đĩa, tiếng những con cờ đô-mi-nô dao động trong tay của mọi người, chính là nơi này, đây là đại sảnh.

Tiến về phía trước, nhìn xuống từ miệng của đường hầm thông gió, đập vào mắt là đủ loại cờ bạc, mỗi một bàn đều có những vị khách với thân phận cao quý, có rượu ngon và đàn bà, ở trong đám người có không ít kẻ vừa đặt cược vừa thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Không chỉ có đánh bạc mà còn có giao dịch ngầm.” Về mặt của Feston trở nên nghiêm trọng.

“Đây không phải là chuyện mà tôi cảm thấy hứng thú.” Hắn chỉ cảm thấy hứng thú đối với mạng người, Phong Triển Nặc lấy ra một khẩu súng từ cổ tay, hơi nheo mắt lại, viên đạn thông qua khe hở, xuyên qua đám đông, chuẩn xác bắn trúng viên xúc xúc đang xoay tròn, bùm, viên xúc xúc nổ tung dẫn đến một trận hỗn loạn.

Đang muốn tiếp tục thì cổ tay đột nhiên bị nắm chặt, “Cậu quả nhiên còn cất giấu súng.” Feston chỉ biết hắn không thể lơ là đối với Phong Triển Nặc, “Chứa lương thực trong đường hầm thông gió thì làm sao lại thiếu thứ này.”

Một sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp, nếu đã dự trữ lương thực thì sẽ không quên dự trữ một khẩu súng.

“Dừng cản trở tôi ngay lúc này.” Quay đầu lại, ánh mắt của Phong Triển Nặc không còn bất kỳ cảm tình gì, đây là đôi mắt của sát thủ, không phải lạnh lẽo mà ngay cả cảm giác lạnh lẽo cũng không có, hoàn toàn trống tuếch, chỉ còn lại sát ý.

“Xem ra mục đích của chúng ta không riêng gì tìm nguồn nước mà cậu tới nơi này để hoàn thành nhiệm vụ của mình!” Ánh mắt của Feston nhất thời trở nên sắc bén, “Greg?!”

Phong Triển Nặc khẽ cười, “Anh nói thử xem?”

Nếu đã thuê sát thủ thì Greg đương nhiên không chỉ muốn giết một người, hắn là kẻ thông minh, Maberly đứng mũi chịu sào, nhưng vụ này còn chưa chấm dứt, vẫn còn một thể lực sẽ gây cản trở kế hoạch đầu tư của tập đoàn Kada, tuy rằng không biết sòng bạc dưới lòng đất tồn tại như thế nào nhưng nó vẫn ảnh hưởng đến thị trường, muốn chiếm bắt vàng này thì phải loại bỏ tất cả chướng ngại.

Không giải quyết Uriel thì một ngày nào đó Uriel sẽ mang người của Lize đến giải quyết Greg, tựa như Maberly, giết kẻ cản đường là cách giải quyết đơn giản nhất.

Cho nên mục tiêu của hắn chính là Uriel, người cầm đầu còn lại của băng nhóm Lize.

“Anh không có chứng cứ, mà tôi thì không có nghĩa vụ tiết lộ lai lịch của khách hàng.” Phong Triển Nặc thần nhiên giơ súng lên, nòng súng chĩa ra ngoài theo miệng hầm thông gió.

“Cậu dám giết người ở trước mặt tôi?” Động tác của Feston rất nhanh, lạnh lùng nói xong thì Phong Triễn Nặc đã cảm thấy cổ tay trở nên đau nhức, bị Feston đâm một cú chạm vào đường hầm thông gió, tiếng kim loại chấn động vang lên rất lớn, dưới đại sảnh đã có người phát hiện ra điều bất ổn.

“Mặc kệ anh có cho hay không cho thì đây là công việc của tôi, lại đây đi, Caesar, để cho tôi xem anh có bao nhiêu bản lĩnh!” Đá văng miếng nắp chắn của đường hầm thông gió, một bóng người từ trên cao nhảy xuống, sự xuất hiện đột ngột của Phong Triễn Nặc dẫn đến một trận hỗn loạn, mọi người vội vàng chạy khỏi nơi này, những ly rượu bị đựng ngã tứ tung, tiếng phụ nữ hét chói tai âm ỉ.

Feston bám sát theo sau, Phong Triễn Nặc biết rõ người đàn ông này hiện tại nhất định đã phần nộ đến đỉnh điểm, hắn và em họ của Feston đã gạt đối phương về vụ giao dịch này, là một FBI, Feston Kada ngoại trừ trung thành với cương vị công tác thì dường như còn là một người có ý muốn bảo vệ cực kỳ lớn, muốn những người xung quanh mình phải cách ly với các loại hoạt động phạm tội.

Nhưng sự tồn tại của Phong Triễn Nặc đã phá hoại hết thảy, hắn làm cho Greg trở thành kẻ chủ mưu, trở thành một khách hàng tiêu tiền thuê sát thủ, ngấm lại thì cũng biết chuyện này tổn hại nhiều như thế nào đối với người đàn ông kia.

Huống chi hắn còn dẫn Feston đến nơi này, làm cho đối phương tạm mất nhìn thấy hắn sắp sửa tiến hành nhiệm vụ.

Nghĩ như vậy thì Phong Triễn Nặc liền nhin không được mà nở nụ cười, xuyên qua đám đông hỗn loạn, hắn không hề hoang mang, chỉ lăm lăm đi tìm con mồi của mình, từ trong đám đông hỗn loạn hắn thuận tay vớ lấy một chiếc áo vest vừa người rồi mặc vào, chỉnh lại mái tóc trên trán, trong khoảnh khắc U Linh trở thành một người quý phái nổi bật.

Một khẩu súng với nòng 127.8mm, tầm bắn 50 thước, lần này không cần trang bị ống ngắm thanh, Phong Triễn Nặc thản nhiên bước đi trong đại sảnh rộng lớn, xen lẫn giữa đám đông, thường thức vẻ mặt sợ hãi như trò hề của đám nhà giàu.

Kế tiếp chỉ cần tìm được con mồi của hắn, Uriel, hắn từng quan sát Uriel vô số lần ở một góc bí mật, hắn biết Uriel không phải là kẻ có tính nhẫn nại, giống như đứa con Habolton bị hắn giết chết, hơn nữa vì mối thù này, hiện tại Uriel biết bọn họ đang ở nơi này thì nhất định sẽ dẫn người đến đây.

Đây là mục đích mà hắn muốn gây ra náo loạn.

“Còn muốn đi đâu?” Lưỡi dao lạnh lẽo đặt ngay cổ của hắn, giọng nói quen thuộc ở ngay phía sau.

Đương nhiên là Feston Kada.

“Anh còn nhanh hơn tôi đã tưởng.” Phong Triễn Nặc đứng yên bất động, cánh cửa rộng lớn ở cách đó không xa đang mở ra, Uriel dẫn theo đàn em vọt vào, hơn nữa cũng nhanh chóng phát hiện người mà bọn họ muốn tìm, “Nó kia!”

.....

P/S: anh Phê giống như ba ba đi chặn thẳng con nghịch ngợm của mình, yêu cầu thụ nó khổ thế đó anh, chịu khó chặn đi.

32. Chương 32: Quyết Đấu Sinh Tử

Những người lánh nạn đang cản trở đường đi, Uriel không muốn giết những ông chủ mang đến bát cơm cho mình, không thể không đẩy ra những người che chắn ở trước mặt, cho dù hắn hận không thể lập tức giết chết hai tên gây rối kia nhưng cũng chỉ có thể chen chúc trong đám đông để tiếp cận bọn họ.

Trong hoàn cảnh hỗn loạn chỉ có hai người không phù hợp với không khí ở nơi này, bọn họ dường như không lo lắng bị giết chết.

“Có lẽ cậu không biết cậu còn nổi bật hơn đám người kia so với cậu đã nghĩ rất nhiều.” Cho nên dù xung quanh có đông người như vậy thì Feston vẫn dễ dàng tìm được hắn.

“Thì ra là thế.” Hơi thở ở phía sau ổn định, tựa hồ là tình thế bất buộc, Phong Triển Nặc cũng không vì thế mà chấn động, nâng súng lên, “Hiện tại hắn chết hay là tôi chết, anh chọn đi.”

“Buông súng xuống, giao hắn cho tôi!” Lưỡi dao đặt ngay cổ họng của Phong Triển Nặc, Feston cau mày, đã đến lúc này mà đối phương lại đưa ra một sự lựa chọn khó khăn như vậy.

“Không có khả năng.” Thẳng thừng từ chối, Phong Triển Nặc có thể cảm giác được một chút mát lạnh trên cổ, Feston cầm lưỡi dao rất ổn định, bị uy hiếp Phong Triển Nặc không hề hoang mang mà bổ sung thêm một câu, “Tôi cũng cho anh một cơ hội, giết tôi thì có thể ngăn cản tôi giết người, thế nào?”

Cho dù không nhìn thẳng ngay mặt thì Feston vẫn có thể cảm giác được Phong Triển Nặc hiện tại nhất định đang nở nụ cười, cái loại người quyến rũ này lại có nụ cười xảo quyệt đến cực điểm, “Đừng cho tôi có cơ hội làm như vậy.”

Giọng nói của Feston cứng ngắt, lưỡi dao trong tay không hề động đậy, Phong Triển Nặc liếc mắt ra sau, “Vì sao lại không?” Tựa như đang nói chuyện phiếm, nhưng súng trong tay của hắn đã canh đúng tâm quỹ đạo, hiện tại Feston phải làm ra quyết định.

Có người nổ súng trước, Uriel giơ cánh không bị thương lên, họng súng chĩa vào trần nhà, “Các vị, nơi này của chúng tôi có một chút phiền toái, không muốn liên lụy thì xin tránh ra!” Hắn nói rõ với những vị khách hào phóng của mình.

Đám người sơ tán nhanh hơn, hết thấy người của Lize chỉ huy khách khứa rời khỏi đại sảnh, số người còn lại thì bao vây toàn bộ nơi này, súng liên thanh bắn nát bàn ghế, những vị khách chưa kịp rời đi đều ngồi xổm xuống sàn, không ngừng cầu nguyện và mắng chửi.

Khi đàn em của Uriel nổ súng thì Phong Triển Nặc liền nghiêng người, Feston cũng buông hắn ra rồi cùng hắn vọt đến phía sau một chiếc bàn, hắn vừa ló đầu ra vừa nổ súng giải quyết hai người, “Anh còn muốn ngăn cản tôi giết hắn nữa hay không?” Hắn cười lạnh.

“Tôi ngăn cản cậu giết người, cho dù là ai cũng không quan trọng.” Feston không có vũ khí, hắn chuẩn bị lên đến sau lưng của kẻ địch ở gần nhất, “Nơi này một khi bại lộ sẽ có người đến thu dọn tàn cục, cậu giết hay không giết hắn cũng không sao cả, nếu đây là Greg thuê cậu thì tôi muốn cậu từ chối! Lập tức thu tay lại!”

Feston nói một cách kiên quyết, không cho phản bác, Phong Triển Nặc đã có suy nghĩ của riêng mình, “Hắn là em họ của anh, nếu anh nghĩ là hắn thì anh cứ bảo hắn thu tay lại là được, nhưng mà hiện tại cho dù tôi không ra tay thì bọn họ cũng đã hạ quyết tâm muốn giết chúng ta.”

Súng liên thanh không ngừng vang lên, súng đạn của những người này dường như rất dồi dào, Uriel cũng không hề tiếc rẻ, “Ra tay! Chúng ta phải hành động trước khi cảnh sát đến!”

Feston từng lừa bọn họ nửa tiếng sau sẽ có đội cứu hộ đến tìm kiếm, nhưng đến nay không biết đã qua bao nhiêu lần nửa tiếng, Uriel nhất định đã phát hiện đó là lời nói dối, nhưng đám người này có vẻ cũng rất sốt ruột.

Chắc là người canh gác bên ngoài đã phát hiện ra cái gì đó, Phong Triển Nặc liếc mắt, “Cấp dưới của anh tìm đến rồi kìa.”

“Nếu bọn họ đến đây thì người cần lo lắng không chỉ có Uriel.” Lời nói của Feston ám chỉ Phong Triển Nặc cũng sẽ rơi vào tay của hắn, mà lúc này hắn sẽ không tiếp tục buông tha cho Phong Triển Nặc, trong khi Phong Triển Nặc chẳng hề để ý mà cứ thản nhiên nổ súng, lại có một người ngã xuống đất.

“Không bằng chúng ta đi xem thử.” Feston vẫn là Feston, hắn vẫn là hắn, cho dù vừa rồi có thể đồng cam cộng khổ nhưng cũng không có nghĩa sau đó có thể hòa bình sống chung, Phong Triển Nặc đứng lên, hắn nhanh nhẹn nổ súng, tất cả đèn đuốc trong đại sảnh đều vụt tắt.

“Có biết vì sao tôi thích nổ súng trong bóng tối hay không? Bởi vì ở trong bóng tối mọi người đều giống nhau, nhìn không thấy đối thủ, sợ hãi sẽ quẩn luyến tất cả, bởi vì anh không biết khi nào cái chết sẽ rơi xuống

trước mặt anh.”

Giọng nói trong bóng tối khi gần khi xa, không biết là nói với Feston hay là nhằm vào Uriel, U Linh bước xuống những vũ khúc tử thần, đạn đã dùng sạch, thay đổi bằng đạn mới, Phong Triễn Nặc hoàn toàn khác với mọi người, giống như bầm sinh có sẵn tiềm chất như vậy, hẳn có thể hành tẩu tự nhiên trong bóng tối.

Những mảnh vụn của chùm đèn phía trên bắn ra bốn phía, đám đông hoảng sợ đến mức quên cả việc la hét, sợ hãi làm cho người ta thất thanh, những người còn không kịp rời đi đang lo lắng sẽ bị liên lụy, hiện tại chỉ có thể lạy Chúa đối với tai nạn bất thành linh xảy ra liên tiếp này, người của Uriel bất ngờ nên không kịp chuẩn bị đèn pin hoặc dụng cụ để nhìn ban đêm, bóng tối âm u tựa như dấn thân vào giữa vực sâu, không hề có một chút ánh sáng nào. fynnz.wordpress.com

Trong bóng tối mất đi mục tiêu khiến mỗi người chỉ có thể làm việc dựa vào cảm giác của mình, không dám tùy tiện ra tay.

Tiếng súng lại vang lên ngay lúc này.....

Bên cạnh Uriel không ngừng có người ngã xuống, một người lại một người, tựa như tử thần đột nhiên tiến đến, vung lưỡi hái thu gặt tánh mạng, cho dù hẳn có nhiều người nhưng lúc này cũng không thể không sợ hãi, sắc mặt tái mét không còn một chút máu, làm cho đám đàn em tiến đến bảo vệ trước người hẳn.

Rốt cục là người nào? Tên sát thủ này rốt cục là ai, hẳn rốt cục....đã chọc đến ai?!

Đùng đùng! Lần này đồng thời có hai tiếng súng vang lên, lại có hai người ngã xuống, Uriel đứng trong vòng bảo vệ của những người khác, chỉ cần trước mặt có một chút khác thường thì hẳn sẽ nổ súng, nhưng trong đại sảnh tối tăm ngoại trừ tiếng nhạc thì không còn bất cứ tiếng vang nào khác, hẳn tựa như bị hồn ma quần lấy.

Trên thực tế chỉ có hai người mà thôi, là hai người mà Uriel không thể đụng vào.

“Khẩu M14 Garand.” Phong Triễn Nặc huýt sáo, bước theo tiết tấu vui vẻ của bản nhạc, tựa như đang nhảy một vũ khúc, hẳn bước đi trong khi Feston đang ở bên cạnh hẳn.

Tìm được vũ khí từ trên người của một xác chết, hai tiếng súng vang lên, một tiếng là từ khẩu Colt của Phong Triễn Nặc, một tiếng khác đến từ Feston cùng với khẩu súng trường trong tay của hẳn, “Đúng vậy, M14 Garand, lưu Uriel lại cho tôi, tôi có chuyện muốn hỏi hẳn, những người khác thì cậu có thể xem như đang tự vệ.”

Những lời này của Feston vô cùng lạnh lùng, hẳn tựa hồ đang sửa lại chủ ý, nhưng có một chút không thay đổi là hẳn vẫn không cho phép Phong Triễn Nặc động vào Uriel, “Nhất định muốn hẳn? Anh phát hiện cái gì từ trên người của hẳn hay sao?” Phong Triễn Nặc bỗng nhiên quay người lại từ trong bóng tối, trước khi tiếng súng ở một hướng khác vang lên thì hẳn đã bấm cò.

Hết thắm một tiếng, bên cạnh của Uriel lại có một người ngã xuống, bọn họ đoán được chỗ của U Linh thông qua tiếng nói, nhưng muốn so về tốc độ ra tay thì còn kém quá xa, lúc này Feston sẽ không trách Phong Triễn Nặc tùy tiện giết người, đây quả thật là đang tự vệ, ở trong này nếu không tự vệ thì sẽ bị giết.

“Ian! Nghe lời của tôi mà làm.” Feston cầm súng trong bóng tối, những lời này tựa như mệnh lệnh, không hề nề tình.

“Anh muốn hỏi là chuyện của anh, tôi có việc của tôi, tóm lại tôi đã dẫn anh đến nơi này, đem cả ổ dăng lên, công lao là của anh, nhưng Uriel nhất định phải chết.” Hẳn cần gì phải kiêng kỵ Feston, Phong Triễn Nặc không thích bị người quấy rối cảm xúc khi đang làm nhiệm vụ, nhưng hẳn phát hiện bản thân mình vẫn chưa động thủ.

Ở trước mặt Uriel, trong bóng tối, hai người giống như xem chuyện này là một vụ mua bán, mà giao dịch chính là mạng của hẳn, Uriel từ lúc phản nộ đến khi nhận rõ sự thật cũng không mất quá nhiều thời gian, kỹ thuật xạ kích của đối phương rất chuẩn xác, chỉ cần hẳn lên tiếng là sẽ chết, hẳn liền đem một cái xác che trước mặt, “Tôi có tin tình báo cung cấp cho FBI—”

Đùng! Viên đạn bắn vào cái xác, Phong Triễn Nặc đang định tiếp tục nổ súng thì Feston đã bắn xuống bên chân của hẳn, “Tôi muốn nghe hẳn nói cho hết!” Giọng nói trầm thấp có thể nhận ra dấu vết của cơn thịnh

nộ đang bị áp chế, âm điệu vô cùng lạnh lùng hà khắc.

Lúc này không phải chỉ nói đơn giản, thái độ của Feston cho thấy Phong Triễn Nặc tốt nhất là nghe theo lời của hắn, giữa bầu không khí tràn ngập sát khí và căng thẳng, ngoại trừ khách khứa không dám hé răng đang âm thầm tính toán làm sao rời khỏi nơi này thì còn có người của Lize, bọn họ không rảnh để trấn an khách hàng, đây là một trận quyết đấu sống còn.

Feston cũng đứng trong bóng tối, Phong Triễn Nặc còn cho rằng kỹ thuật xạ kích của Feston kém hơn mình một chút nhưng khi Feston cầm súng đứng trước mặt hắn, cho dù hắn luôn tự tin thì hiện tại cũng không thể khẳng định chắc chắn như vậy.

Lời của Feston không phải nói đùa.

Nếu không nghe theo thì Caesar hoàn toàn có thể nổ súng bắn hắn, không muốn làm căng chuyện này, bởi vì đối phương là Feston cho nên Phong Triễn Nặc nhượng bộ một chút, “Anh muốn hỏi cái gì thì không bằng hỏi ngay đi.”

Chuyện của FBI làm sao có thể thảo luận ngay nơi này, nhưng Feston lại mở miệng, “Có nhớ Chuck hay không, còn có căn hầm kia?”

Chuck để râu dê, là nhà cung cấp vũ khí cho Adam William, vì mật mã kết sắt mà bắt cóc hai người bọn họ, bên trong căn hầm kia, bọn họ đã cùng nhau uống rượu tán gẫu, hắn giả vờ như say rượu, Feston nghe hắn nói không ít việc, khi đó hắn đã phát hiện mối quan hệ giữa bọn họ tựa hồ đã lệch khỏi quỹ đạo.

“Tôi đương nhiên nhớ rõ hầm rượu kia.” Không biết là cố tình hay vô tình mà hắn không nhắc đến Chuck, khi Phong Triễn Nặc bảo nhớ rõ hầm rượu kia thì ánh mắt của Feston chợt lóe, cơn thịnh nộ trên mặt cũng dịu xuống, “Cái kết sắt kia sau khi được mở ra thì bên trong chỉ có sổ sách, trong ghi chép về các loại súng ống có nói về khẩu M14, mặt trên có cùng ký hiệu...”

Phong Triễn Nặc nghe ra một điểm bất thường trong lời nói của Feston cho nên không tiếp tục ra tay mà chờ đợi Feston nói tiếp.

Feston vừa chậm rãi nói vừa tiếp cận chỗ của Phong Triễn Nặc, “Còn chưa kịp điều tra thì sổ sách lại biến mất.” Feston tìm được vị trí của Phong Triễn Nặc, hắn ghé vào lỗ tai của đối phương mà nói như vậy.

Không thấy?! Phong Triễn Nặc hơi giật mình, vật chứng mà FBI thu giữ luôn được gửi vào phòng thu thập vật chứng, sổ sách không thấy thì chỉ có một khả năng là nó bị lấy trộm, mà lấy trộm vật chứng thì chỉ có nhân viên của FBI mới có thể làm được.

Cho nên phần ghi chép về M14 trong sổ sách là manh mối của Feston, mà tại Las Vegas thì sông bạc dưới lòng đất này luôn là thị trường giao dịch tốt nhất, mặc kệ là thuốc phiện hay là vũ khí súng ống, Maberly đã chết, hiện tại chỉ có Uriel có thể cung cấp tin tức, khẩu súng này là trùng hợp hay là –

“FBI! Tất cả đứng im!” Bên ngoài vang lên tiếng xôn xao.

Những người lãnh nạn chạy ra ngoài trở thành mục tiêu, đội cứu hộ tìm kiếm trên không phát hiện bọn họ rồi thông báo cho đội đặc nhiệm ST và cảnh sát cùng nhau chạy đến, người của Lize ngoan cố chống cự không được bao lâu, hơn nữa những người bắn trả đều đã bị giải quyết.

Tình thế đối với Uriel bất lợi nhưng hắn còn có một lợi thế khác, hắn quyết định thật nhanh, “Tôi biết Chuck, các anh nói chuyện này còn có tin tức, không bằng chúng ta giao dịch, tôi có thể cung cấp tin tức cho các anh, nhưng các anh phải bảo vệ an toàn của tôi—”

Đùng! Một tiếng kêu rên, Uriel lui ra sau hai bước rồi ngã xuống đất.

.....

P/S: này nhé, em Nặc bảo là nhớ rõ hầm rượu thì anh Phê liền nguôi giận =)) =)), gì mà đại trai dữ vậy anh, người ta nói có 1 câu hết sức bình thường mà anh đã xiêu lòng rồi.

33. Chương 33: Không Thể Nề Hà

Tiếng nổ súng! Biết có chuyện không hay đã xảy ra, Phong Triển Nặc và Feston xông lên, ánh sáng chiếu vào, người bên ngoài đang mở đèn pin, chỉ thấy Uriel ôm ngực nằm dưới đất, theo vết thương trí mạng ở trên người của hắn thì có thể xác nhận hắn đã chết.

Feston nhìn chăm chú thi thể dưới chân, ánh mắt không hề nhúc nhích, tựa như muốn tìm xem viên đạn trên thi thể này toát ra từ họng súng của ai, Phong Triển Nặc hiểu được tâm tình của Feston, “Không phải tôi nổ súng,” Hắn giải thích rõ ràng, hy vọng điều này có thể làm cho người nào đó cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Suýt nữa đã có thể đoạt được tin tức từ trong miệng của Uriel, vậy mà ngay lúc này đối phương lại bị giết chết, Feston đương nhiên rất tức giận, nhưng đầu óc của hắn vẫn tỉnh táo, “Cậu nên cảm thấy may mắn là không phải mình nổ súng, nếu không hiện tại cậu sẽ không còn đứng ở trong này.”

Phong Triển Nặc ở ngay bên cạnh hắn, nhất cử nhất động đều bị hắn chú ý, Phong Triển Nặc có ra tay hay không thì Feston là người biết rõ nhất.

Cảm nhận được tầm mắt của đối phương, trước khi đèn được bật sáng thì Phong Triển Nặc đã nhìn thấy ánh mắt chăm chú của Feston dành cho hắn, trong đôi mắt màu xám tro bị che giấu có lẽ đang lo lắng nên xử trí hắn như thế nào, sau khi giải quyết bằng nhóm Lize thì kẻ thù lớn nhất của bọn họ chính là đối phương.

“Không được nhúc nhích!” Ngoài cửa có người hô lớn, Jonathan là người đầu tiên vọt vào, các thành viên của đội ST bao vây bằng nhóm Lize, nhìn thấy linh hồn của bọn họ là Uriel đã chết thì người của Lize cũng chậm rãi buông súng xuống rồi giơ tay lên.

Cục diện đã bị khống chế, đám nhà giàu trốn dưới bàn sửa sang lại vẻ ngoài của mình rồi đứng dậy, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, bọn họ trách mắng vì sao đến bây giờ cảnh sát mới đến, thiếu chút nữa đã khiến bọn họ bị thương oan mạng, có vài người có địa vị và thân phận cao quý đang khai báo danh tính, hiện tại cảnh sát Las Vegas mới biết nơi này rất cực có bao nhiêu nhân vật nổi tiếng thiếu chút nữa đã gặp chuyện không may, làm cho bọn họ đều toát mồ hôi lạnh.

“Đứng im!” Sau khi phát hiện đứng bên cạnh Feston là ai thì phản ứng đầu tiên của Derek là giơ súng lên.

“U Linh?!” Jonathan và Hase biến sắc, các thành viên của đội đặc nhiệm tựa như lâm đại địch, hết thấy họng súng đều nhắm ngay Phong Triển Nặc, so với U Linh thì người của băng nhóm Lize quả thật không đáng là gì, đây mới là đối tượng cần phải cảnh giác cao độ.

Đội đặc nhiệm ST bao vây hai người ở giữa, dư đảng của băng nhóm Lize đều giao cho cảnh sát xử lý, cảnh sát Las Vegas hoàn toàn không rõ người bị chĩa súng có lai lịch gì mà khiến cho FBI khẩn trương như vậy.

“Sếp, anh không sao chứ?” Derek cẩn thận hỏi, cảm xúc của hắn căng thẳng, những người khác cũng giống như vậy, ngược lại người bị chĩa súng vẫn thản nhiên bình tĩnh, Phong Triển Nặc thoát nhìn tựa như một người khách của nơi này.

Feston còn chưa trả lời thì Phong Triển Nặc đã mở miệng trước, “Đừng lo, tôi chưa làm gì với sếp của mấy người cả.” Hắn lễ phép mỉm cười.

Nói gì vậy! Jonathan nhìn Feston không hề có phản ứng, Feston trấn an hắn bằng cách khoát tay, “Tôi rất ổn.”

Giọng nói của Feston vẫn như trước, ổn định và bình tĩnh, hắn rời khỏi bên cạnh Phong Triển Nặc, hắn muốn biết người này kế tiếp sẽ giải quyết tình cảnh hiện tại như thế nào.

Phong Triển Nặc nhìn Feston xoay người đi về phía các thành viên của đội đặc nhiệm, hắn không ra tay, hắn đương nhiên sẽ không nổ súng trong tình huống như vậy, hắn luôn thích cách thức đơn giản và rất ghét phiền phức.

Đại sảnh dần dần trở nên yên tĩnh, chỉ có vài bóng đèn tường u ám được bật lên, không khí trầm mặc trở nên kỳ dị, nhiều xác chết dưới đất vẫn chưa bị nâng đi, cảnh sát Las Vegas đang lấy lời khai của đám nhà

giàu.

Feston đứng im không lên tiếng, những người khác đều không dám manh động, Jonathan lại nhìn xuống thi thể ở dưới đất, “Sếp, người này đã chết.” Hắn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang bị bao vây.

Người trong đại sảnh chậm rãi rời khỏi hiện trường, lúc này chỉ còn lại tất cả thành viên của đội đặc nhiệm cùng Phong Triển Nặc đứng ở giữa, mọi người đều nhìn xuống thi thể của Uriel rồi tầm mắt lại chuyển đến khẩu súng trong tay của Phong Triển Nặc.

Cho dù là ai thì cũng đều nghĩ như vậy, Phong Triển Nặc cũng không bận tâm, hắn giơ tay lên, “Tôi chỉ là khách ở nơi này, là người vô tội bị liên lụy, kẻ nằm ở dưới đất không phải do tôi giết.”

Cái gì?! “Nói như thế thì ai tin!” Về mặt của Derek như sẵn sàng đón địch, chỉ chờ Feston hạ lệnh bắn, Jonathan và Hase cũng vậy, không ngờ người đàn ông kia lại ném khẩu súng xuống đất, “Vì sao lại không tin? Mấy người có chứng cứ gì nói tôi là hung thủ?”

Hắn dám ném súng xuống đất! Động tác nhanh nhẹn không hề chần chờ, tất cả mọi người đều sửng sốt, FBI có thể nổ súng đối với người cầm hung khí hoặc tạo ra uy hiếp đối với người khác, nhưng đối với nghi phạm không có vũ khí trong tay, sau khi xác định hắn sẽ không gây nguy hiểm thì bọn họ không có quyền bắn chết.

Bọn họ nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận bất bình, U Linh rất xảo quyết.....

Xem U Linh như là phần tử nguy hiểm nhất, đội đặc nhiệm ST vẫn không dám khinh thường, ngay lúc này Feston lại phá vỡ cục diện bế tắc, “Uriel không phải là hắn ra tay giết, hung thủ chắc là nằm trong đám đàn em của hắn, hoặc là trong đám khách khứa, mau chóng đi điều tra lai lịch của khách hàng ở nơi này, đem hết thấy súng ống dưới đất mang về khám nghiệm, kiểm tra xem viên đạn phát ra từ nơi nào.”

Không hổ là sếp, lúc này còn tâm tư phân phó bọn họ làm việc, nhưng U Linh đang ở ngay trước mặt mà! “Sếp—” Tuy rằng Phong Triển Nặc đã ném súng xuống sàn nhưng Jonathan vẫn chăm chú nhìn hắn, “Anh chắc chắn trên người của hắn chỉ có một khẩu súng chứ?”

Feston quét mắt một vòng lên người của Phong Triển Nặc, “Tôi chắc chắn.”

Hắn đã rất quen thuộc với thân thể của Phong Triển Nặc, dù sao cũng không phải chỉ một lần tiếp xúc thân mật, Phong Triển Nặc chống lại ánh mắt của hắn, lộ ra nụ cười kỳ lạ.

Nhưng những thành viên trong đội thì lại không biết, thấy bọn họ khẩn trương như vậy, Phong Triển Nặc chỉ cười ha ha, “Tôi là thương nhân, đến nơi này để chơi mà thôi, không cần phải ngạc nhiên như thế.”fynnz.wordpress.com

“Thương nhân?” Muốn bắt Phong Triển Nặc đương nhiên rất dễ dàng, nhưng Feston cố tình muốn xem đối phương sẽ xử lý tình huống này như thế nào vì vậy hắn liền hỏi lại, Phong Triển Nặc giang hai tay, lộ ra một nụ cười làm cho người ta rất có hảo cảm, “Vì không muốn các vị hiểu lầm, cứ tiến lên lục soát đi, tôi có giấy chứng nhận.”

“Để xem lần này anh thoát bằng cách nào...” Derek cẩn thận cầm súng, chậm rãi tiếp cận, bỗng nhiên bị một bàn tay cản lại, “Để tôi.” Feston ngăn cản hắn.

Derek hơi chần chờ, “Sếp, anh cẩn thận một chút.”

Tự mình tiến lên, Feston đi đến trước mặt Phong Triển Nặc, tầm mắt của hai người giao nhau, không khí dường như đông cứng trong nháy mắt.

Muốn bắt tôi hay sao, cho anh một cơ hội đó.

Đừng giở trò, sớm muộn gì cậu cũng sẽ rơi vào tay tôi.

Ánh mắt lạnh lẽo dây dưa, có thể đọc hiểu lời cảnh cáo từ mắt của đối phương, hai người mang theo ánh mắt khiêu khích mà nhìn nhau, giống như có tia lửa toát ra, thậm chí những người đứng xung quanh cũng có thể cảm giác được bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

Feston bắt đầu kiểm tra.

“Cẩn thận một chút, coi chừng tôi thừa anh vì tội quấy rối ***.” Trước khi tay của Feston sờ lên thắt lưng của Phong Triển Nặc thì liền nghe thấy một câu như vậy.

Phong Triển Nặc dùng bộ dáng rất nghiêm túc để nói ra câu này, trong khi những người khác thì thiếu chút nữa đã muốn học máu. U Linh cũng dám đùa giỡn với sếp hay sao! Về mặt của mọi người đều trở nên vô cùng kỳ dị, Feston là người duy nhất không vì vậy mà lay động, tựa hồ còn mỉm cười.

“Tùy cậu.” Tay của hắn ấn lên thắt lưng của Phong Triển Nặc.

Lời đối thoại này vô cùng quen thuộc, Phong Triển Nặc nhếch môi, bàn tay đang di chuyển lên ngực của hắn, người bên ngoài không thể phát hiện tốc độ, hơi dừng lại một chút, cảm giác tạm dừng này thật kỳ lạ, rốt cục Feston đang hy vọng có thể tìm được giấy chứng nhận hay là lo lắng không thể tìm được? Phong Triển Nặc nhìn không được mà suy đoán.

Một cái ví da bò được lấy ra từ túi áo của hắn, bên trong có giấy chứng nhận cũng có một xấp tiền mặt, trên giấy chứng nhận quả thật có hình chụp của Phong Triển Nặc, Feston mở ra nhìn rồi ném nó cho Derek, “Xác nhận lai lịch một chút.”

Còn cần phải xác nhận hay sao? Bọn họ đều biết người đàn ông này chính là U Linh, nhưng vấn đề là hiện tại bọn họ không có chứng cứ trực tiếp để chỉ người này đích danh là U Linh, Derek cầm lấy giấy chứng nhận, “Công ty ngoại thương Crane Hurd, cổ vấn cao cấp – Nolan Collison.”

Nghe Derek đọc lên, tất cả mọi người đều cương cứng tại chỗ, có lẽ trong đó không bao gồm Feston, hắn đã sớm đoán được Phong Triển Nặc sẽ không ngoan ngoãn đứng ở chỗ này để chờ bị bắt.

Nolan Collison, đây là một trong rất nhiều thân phận của Phong Triển Nặc, hắn có rất nhiều tên, đối với nghề sát thủ thì mọi người đều cần các ngành nghề khác để che giấu chính mình, cho dù có nhiều thân phận thì vĩnh viễn cũng không đủ, trước khi ra tay cũng sẽ không quên chuẩn bị kỹ lưỡng.

Nước, thức ăn, súng đạn, còn có ngụy trang cần thiết trước khi rời đi, từ trong đường hầm thông gió tiến ra ngoài, hắn đi phía trước Feston, lúc lấy thức ăn cho Feston thì hắn cũng thuận tiện chuẩn bị sẵn tất cả những thứ cần phải đem theo, Feston vĩnh viễn sẽ không đoán được, dù sao ở sau lưng hắn chính là Feston Kada cho nên hắn phải cẩn thận.

Hơi nheo lại đôi mắt màu xanh biển, Phong Triển Nặc lộ ra ý cười bí ẩn.

Trước mặt là một đặc vụ liên bang, cái tên sát thủ lớn mật này.....Feston nhìn Phong Triển Nặc, vẻ mặt vừa giống như tức giận vừa giống như tán thưởng....

Hắn nghĩ đến chi tiết mà lúc trước hắn đã quên, đáng lý hắn nên biết Phong Triển Nặc là đối thủ có trình độ này thì hắn không thể sơ suất đối với người nọ, ở trong đường hầm thông gió hắn nên nghi ngờ Phong Triển Nặc, đáng tiếc lúc ấy hắn hoàn toàn bị chuyện khác hấp dẫn lực chú ý.

“Đây là thẻ nhân viên công ty.” Nghiễm nhiên như một vị khách quý, Phong Triển Nặc hơi nâng cằm lên, “Còn muốn kiểm tra cái gì nữa hay không? Tôi đã nói rồi, tôi chỉ là thương nhân đến nơi này chơi một chút, thuận tiện bàn việc làm ăn, đánh bạc ở đây chắc không phạm pháp chứ?”

Đánh bạc là không phạm pháp, vốn tưởng rằng cho dù hắn xuất ra giấy chứng nhận thì cũng là mạo danh người khác, nhưng khi Derek gọi điện thoại kiểm tra thì bên kia thừa nhận có vị cổ vấn như vậy, Derek hung hăng cúp máy, “Có công ty này.”

Mọi người đều có một chút tức giận, Feston đem tất cả giấy chứng nhận thu vào túi của mình rồi nắm lấy cổ áo của Phong Triển, kéo hắn đến gần, “Cậu nói đến đây bàn việc làm ăn? Tôi muốn hỏi cậu là bàn việc làm ăn với ai?”

Chỉ cần có một chút khả nghi hoặc bất cứ cơ hội nào thì đều trở thành cái cớ để Feston bắt hắn, Phong Triển Nặc không nhanh không chậm mà nhìn xung quanh một vòng, ngoài cửa có người đang cẩn thận bước đến, Phong Triển Nặc nở nụ cười, “Hắn.”

.....

P/S: Lúc bạn Derek tiến lên định lục soát thì anh Phê cản lại ngay, làm sao mà để người khác sờ soạn vợ của mình cho được.

34. Chương 34: Thắng Thua

Greg ở trước cửa thoáng chốc bị hơn mười tầm mắt bao vây, hần ngơ ngác đứng ở đó, “Tôi đến xem mọi việc thế nào.”

Cảm giác được bầu không khí quỷ dị bên trong nên hần không bước vào, “Ở bên trong làm cái gì? Các anh cả đêm không ngủ chẳng lẽ không mệt hay sao?” Sắc mặt của hần không tốt, xem ra cũng không được nghỉ ngơi giống như mọi người.

Greg vốn không nên đến đây, nhưng cứ kiên trì cho rằng mình là người gây ra chuyện này, nên hần vẫn dẫn theo vệ sĩ đi theo đội đặc nhiệm ST cùng nhau đáp xuống sa mạc, đợi thật lâu trước cửa sông bạc mà không thấy người của Feston đi ra, nghĩ rằng bên trong đã xảy ra chuyện cho nên hần liền hỏi cảnh sát, sau đó mới được đưa vào đây.

“Cậu ấy?” Giọng điệu của Feston rất nặng nề, bất luận kẻ nào cũng có thể nhận ra hần đang nổi giận, nhưng không ai biết là vì chuyện gì.

Một đám người đều nhìn Greg.

Greg Kada đương nhiên không thể bàn việc làm ăn với U Linh, các thành viên của đội đặc nhiệm ST đều nghĩ như vậy, nhưng Feston lại hiểu được những lời này cũng không tính là lừa gạt.

Phong Triển Nặc vẫy tay về phía Greg, “Ngài Greg—”

Hần biểu hiện một cách tự nhiên, Greg biết tình hình không đúng, nhưng hần tin tưởng năng lực của U Linh, vì thế liền nhìn xem sắc mặt không được tốt của Feston, sau đó gật đầu với U Linh theo phép tắc, các thành viên của đội đặc nhiệm ST không ngờ lại xảy ra chuyện vợ vẫn như vậy.

“Anh không sợ hần giết anh hay sao?!” Hase mất tự chủ mà cất cao giọng.

Phong Triển Nặc mở miệng trước khi Greg làm ra phản ứng, “Thật sự là nực cười, tôi đã nói tôi là Nolan Collison, tôi đến đây để bàn việc làm ăn với tập đoàn Kada cùng ngài Greg, nhìn xem hiện tại...”

Hần nhún vai, làm ra tư thế bất đắc dĩ, “Cho dù các anh muốn bắt người thì cũng phải làm rõ tình hình trước đã.”

Ăn nói một cách tự nhiên, hành vi đúng mực, nếu không phải chắc chắn hần chính là U Linh, là đầu sỏ tạo ra hết thảy hỗn loạn này thì có lẽ mọi người ở đây sẽ thật sự xem hần là người bị hại vô tội.

“Hần đến đây cùng ngài để bàn việc làm ăn thật sao, ngài Greg?” Derek dùng giọng điệu nghi ngờ mà thắc mắc, ai cũng biết chuyện này rất bất thường, mọi việc không nên diễn ra như vậy.

Nhưng Greg lại gật đầu, cho dù nằm ở phương diện nào thì hần cũng phải gật đầu, “A, đúng, Nolan Collison, thảo nào tôi không thấy anh ở khách sạn sông bạc Circus, hóa ra là anh chạy đến đây!”

“Đó là chuyện ngoài ý muốn.” Phong Triển Nặc như cười như không mà trả lời, thản nhiên đi ra khỏi vòng vây.

Chuyện không có khả năng rốt cục đã xảy ra, người suýt nữa bị ám sát lại đi giúp kẻ ám sát, rốt cục là phải bắt giữ U Linh hay là để hần rời đi, mọi người đang do dự thì Feston lại đi đến phía trước vết máu mà thi thể của Uriel lưu lại.

“Trước tiên thu thập tất cả chứng cứ ở nơi này, sau khi trở về tôi muốn một bản báo cáo về cái chết của Uriel, nội trong thời gian ngắn nhất phải giao cho tôi, Jonathan, chuyện này do cậu phụ trách.” Không ngờ hần lại không hề nhắc đến U Linh.

“Sếp?!” Jonathan nhận được nhiệm vụ nhưng không hiểu tình huống trước mắt là như thế nào, rốt cục có ý gì?

“Mất đi ưu thế thì phải nhận thua, cậu có thể xác định người trước mắt chính là sát thủ muốn ám sát Greg hay sao?” Hắn chuyển hướng sang Jonathan, vẻ mặt sắc bén, bị hắn nhìn như vậy thì Jonathan nhất thời không biết nên nói như thế nào.

“Chẳng phải chúng ta đều nhìn thấy hay sao...” Cười khở, câu trả lời của Jonathan không có gì để chứng minh chắc chắn.

Ngay cả người bị hại cũng giúp đỡ hung thủ thì bọn họ còn có thể làm được cái gì, Derek cũng chỉ có thể cười khở, thuận tiện nói ra một loại khả năng, “Không riêng gì chúng ta nhìn thấy, máy quay ắt hẳn đã chụp được tình cảnh ngay lúc đó, chắc là có thể dùng để làm chứng.”

“Cậu có thể xác định hình ảnh chụp được trong máy quay lộ ra mặt của sát thủ hay không?”

Mặt của sát thủ....người giống như U Linh làm sao có thể làm cho chính mình bị chụp lấy khi đang hành động, hướng chỉ hoàn cảnh lúc ấy rất hỗn loạn, Hase mở miệng một cách không cam lòng, “Kỳ thật trước khi xuất phát thì em đã gọi người điều tra.”

Hase không nói thêm điều gì nữa, vẻ mặt khó chịu, đáp án rất rõ ràng, mọi người hiểu được nguyên nhân mà Feston bảo bọn họ dừng lại, nhưng các thành viên trong đội vẫn không cam lòng, U Linh đang ở ngay trước mặt mà bọn họ lại không thể làm gì được.

“Thua chính là thua, chúng ta không có chứng cứ trong tay, bắt được người thì thế nào?” Trước khi nói ra những lời này thì hắn đã sớm cân nhắc đủ loại khả năng, Feston bảo mọi người rút lui, “Đây là lãng phí tiền nộp thuế của công dân, cũng là lãng phí thời gian của chúng ta! So với lãng phí thời gian ở trong này, không bằng trở về tiếp tục điều tra vì sao sổ sách lại biến mất! Vả lại những khẩu súng này là từ đâu mà có!”

Trước mặt Phong Triển Nặc, Feston nói rõ với cấp dưới, ngữ điệu như sấm sét vang vọng trong đại sảnh trống trải, ai cũng có thể nghe ra cơn thịnh nộ trong lời nói của hắn, sếp cũng muốn bắt U Linh như bọn họ nhưng mục đích của hành động lần này chính là bảo vệ tốt Greg Kada, bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Rối rắm sẽ không thể hoàn thành mọi chuyện, không bằng đi tìm hung thủ đã giết Uriel, đi tìm người trộm sổ sách là ai mới là quan trọng. Không ai có thể phản bác lời của Feston, nhân chứng máu chó là Greg lại quay sang tráo trở bênh vực tên sát thủ muốn giết hắn thì bọn họ có thể làm được gì bây giờ?

Phong Triển Nặc không ngờ Feston lại ở đây nói ra những lời này, nụ cười giả vờ trên mặt rốt cục không thể tiếp tục bảo trì, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nhau, tựa như không nghe thấy những gì bọn họ đang đối thoại, không phát hiện ánh mắt của những người đó nhìn mình, hắn và Feston đi lướt qua nhau.
fynnz.wordpress.com

Hai người đều nhìn về phía đối phương, ván này thoát nhìn là Phong Triển Nặc thắng nhưng hắn lại không thể cười nổi.

Thua? Feston tự nhận thua? Phong Triển Nặc lạnh lùng khê động khóe miệng, Feston căn bản không tính là thua, hắn cũng không thắng, Uriel không phải chết trong tay của hắn, là Feston cản trở hắn.

Người đàn ông kia thừa nhận mình thua sẽ chỉ càng làm cho hắn cảm thấy vô nghĩa, chiến thắng như vậy quả thật cũng không ngọt ngào mà ngược lại thật sự khiến người ta căm tức.

Không ai sẽ ngăn cản hắn rời đi, hắn cũng không quay đầu lại mà chỉ chậm rãi bước ra ngoài, bên ngoài đã sáng trưng, lại một ngày trôi qua, nhiệt độ rất cao, kỳ thật từ lúc rơi xuống trục thẳng cho đến nay thì chỉ mới trải qua mười mấy tiếng đồng hồ nhưng hắn lại có loại ảo giác rất lâu dài, lâu đến mức hắn có thể nhớ rõ mỗi một hình ảnh trong sa mạc, cùng với hết thảy những gì đã xảy ra trong đường hầm chật hẹp.

Giám sát hắn rời đi, đội đặc nhiệm ST đi theo phía sau, cũng bao gồm cả Feston Kada.

Ánh mặt trời chiếu rọi ngay trước mặt, sau lưng U Linh giống như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng lấp lánh, hắn bước đi không nhàn nhã cũng không nặng nề, nhưng cho dù xung quanh chói chang ánh nắng thì trên người của hắn vẫn mơ hồ tản ra một loại cảm giác âm u lạnh lẽo.

So với lúc mỉm cười có thể phán như hai người khác nhau, cũng hoàn toàn khác biệt khi tự thuật chuyện cũ, có nhiều thân phận và danh tính như vậy, rốt cục U Linh còn có bao nhiêu bộ mặt? Hay là hẳn quả thật tựa như người khác vẫn xưng hô, là một hồn ma không thể xác định dung mạo....

Feston lại một lần nữa phóng túng ánh mắt của mình để ngắm nhìn tên sát thủ kia.

Phong Triển Nặc cảm nhận được tầm mắt chăm chú ở phía sau nhưng không quay đầu lại, cho đến khi ra khỏi sòng bạc dưới lòng đất, Greg đi đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói với hắn, “Tôi đã để tiền ở nơi mà chúng ta hẹn trước, tiền mặt hơi nhiều một chút, khi cầm đi thì anh nhớ để ý.”

Greg biểu hiện tựa như một người làm ăn đường hoàng, quả nhiên là tập đoàn Kada, Phong Triển Nặc móc ra chiếc di động mà hắn đã nhặt được ở trong đại sảnh, vừa bấm di động vừa trả lời, “Tôi sẽ để lại một nửa số tiền cho cậu.” Uriel đã chết nhưng không phải do hắn giết, nhiệm vụ hoàn thành, giảm một nửa chi phí.

Greg chỉ cần kết quả, hắn nhìn thấy thi thể của Uriel bị nâng ra ngoài cho nên cũng không lộ ra điều gì bất mãn, cũng không có gì dị nghị, bước chân vang lên, bọn họ tiếp xúc rất ngắn ngủi nhưng đều bị Feston nhìn thấy.

Phong Triển Nặc vừa đi xa thì hắn lập tức đi đến trước mặt Greg, không cần chờ Feston lên tiếng thì Greg tự biết mình phải đối mặt với vấn đề gì, “Đặc vụ Feston, lần này cảm ơn anh, nhờ anh và đội đặc nhiệm của anh mà tôi không sao.”

Hắn giành mở miệng trước, nhiệt tình ôm Feston, biểu hiện như một kẻ bị hại, kích động cảm ơn, Jonathan tức giận hừ lạnh ở phía sau, Hase nhún vai, bất đắc dĩ cảm thán, “Kẻ có tiền mà—”

Derek lắc đầu, những người khác đều lãnh đạm đối với biểu hiện của Greg, bọn họ không biết Greg lén lút tiến hành giao dịch, chỉ nhìn thấy một người bị hại cho nên nhiệt tình bảo vệ, uống công bọn họ còn cảm ơn hắn vì đã nói đỡ lời cho bọn họ, làm cho đội cứu hộ tăng tốc đi cứu sếp.

“Greg.” Chờ hắn diễn trò xong, Feston kéo hắn đến một bên, “Cậu có biết cậu đang làm cái gì hay không?”

Dưới ánh nắng, ánh mắt của Feston không còn tiếp tục che giấu, Greg biết rõ sẽ tránh không khỏi, “Tình huống đặc biệt thì phải đối đãi đặc biệt, anh cũng không muốn tập đoàn Kada bị bất lợi trong chuyện cạnh tranh đúng không, Feston, em biết anh không phải là người bảo thủ như vậy...”

Võ vai của Feston, sắc mặt của Greg cũng trở nên nghiêm túc, hắn thấp giọng nói, “Trong nhà cho phép anh làm như vậy chính là vì anh đã đồng ý sẽ cam đoan cho tập đoàn Kada được an toàn ở mọi phương diện, anh ở FBI làm chuyện anh muốn làm, em ở nơi này cũng có việc em muốn thực hiện, lúc này việc kinh doanh sắp gặp nguy hiểm, anh không thấy hay sao, em không ra tay thì sẽ bị người ta đoạt đi cơ hội, không phải hẳn chết thì chính là em chết, dù sao anh cũng sẽ không trở mặt nhìn em chết đúng không?”

“Cậu dám đụng đến U Linh chính là muốn chết.” Những lời này Feston không hề rào trước đoán sau khiến Greg lập tức biến sắc.

.....

P/S: Lại tuột mất con mồi >:, nhưng không sao, lại sớm bắt được thôi

35. Chương 35: Trở Lại Chicago

Feston nghiêm túc, sắc mặt vô cùng thận trọng, hơn nữa rất cẩn thận.

“Cậu tốt nhất đừng nghĩ rằng hắn là một sát thủ bình thường, có thể gọi đến bất cứ lúc nào, nhớ kỹ Maberly có kết cục gì, nếu cậu quen với cách như vậy, nghĩ rằng bất cứ vấn đề gì đều có thể giải quyết thì ngày mà cậu xuống địa ngục cũng còn không xa đâu...” Feston dùng ánh mắt sâu xa để nhìn Greg khiến Greg không thể không bảo trì trầm mặc.

Sát thủ như U Linh tựa như một cái hang động tối tăm, một lần hai lần ba lần, cứ tiếp tục như vậy, phải dựa vào U Linh để giải quyết những vấn đề phiền phức thì hẳn sẽ ăn sâu vào mạch máu, trở thành một phần không thể thiếu của cơ thể, chuyện này còn nghiêm trọng hơn so với một chút rắc rối ở xung quanh.

“Xem hẳn là loại người nào, cũng phải nhớ đến bản thân cậu, một thương nhân không nên liên quan đến chuyện này, hiện tại tôi có thể bỏ qua cho cậu, nhưng nhớ kỹ không có lần thứ hai.” Thân là người thừa kế chính thống của tập đoàn Kada cho nên lời nói của Feston rất có trọng lượng, huống chi Feston là anh họ của Greg cho nên hẳn cũng không dám nhiều lời.

Greg ngoan ngoãn lắng nghe dạy dỗ khiến Feston cũng không nói thêm gì khác, mọi người đều hiểu rõ quy luật này, hiện tại nói những lời như vậy với Greg không khác gì hẳn đang tự cảnh tỉnh chính mình.

“Về sau không được liên hệ với hẳn nữa! Có nghe thấy hay không?” Tựa như tiếng sấm giáng xuống bên tai, Greg rụt lui cổ theo bản năng.

Dù sao mình cũng là em họ của người đàn ông này, nếu là người khác thì có lẽ đã bị dọa xanh mặt, Greg cảm thấy đến bây giờ hẳn vẫn còn dám mở miệng thì thật sự không dễ dàng, “Feston, chỉ có một điều mà em không hiểu, anh đã biết rõ tình huống như vậy, vì sao người của Maberly bảo rằng anh đi ra từ phòng của tên sát thủ kia? Với lại lúc trực thăng bị rớt thì có phải hai người cùng nhảy xuống hay không? Vì sao hẳn không ra tay đối với anh?”

Feston nhìn Greg trong chốc lát, ánh mắt kia cơ hồ phải dùng hai từ đáng sợ để hình dung, Greg có một chút hối hận khi hỏi ra những lời này, nhưng tiếp theo Feston chỉ trả lời, “Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến cậu.”

“Như vậy là không công bằng, anh yêu cầu em không được tìm hẳn, nhưng em thấy anh và U Linh hình như là bạn...” Sau khi nói ra những lời này thì Greg liền quan sát phản ứng của Feston, đây chỉ là suy đoán của hẳn chứ hẳn không dám khẳng định.

Feston là đặc vụ liên bang, là thủ lĩnh của ST, mà U Linh là sát thủ quốc tế, với tính tình của Feston thì hẳn làm sao có thể làm bạn với một sát thủ? Nhưng Greg lại cảm giác được giữa hai người kia không phải là quan hệ cảnh sát và sát thủ bình thường.

Greg nói bọn họ giống bạn bè....Feston nghiền ngẫm hàm nghĩa của câu này, cách đó không xa, ánh nắng chói chang trải rộng trên sa mạc mênh mông, U Linh tên là Phong Triển Nặc đã biến mất khỏi tầm mắt, tựa như người nợ chưa từng tồn tại.

Con mồi lại vọt khỏi tay hẳn, lúc này là công khai, nhưng hiện tại Feston cảm thấy đây không phải hoàn toàn là tức giận mà còn có thêm vài phần phiền muộn.

Phiền muộn, loại tâm tình này trước kia sẽ không bao giờ xuất hiện trên thân của người đàn ông được xưng là Caesar, Feston là người chỉ theo đuổi mục tiêu trước mắt, cũng không lệch khỏi phương hướng mà mình đã định sẵn, lúc này lại tận mắt nhìn thấy hành vi của mình đã lệch khỏi quỹ đạo nhưng hẳn vẫn không ngăn cản.

“U Linh không dễ trêu vào, cậu đảm đương không nổi hậu quả này đâu, nhớ kỹ lời của tôi.” Cuối cùng Greg chỉ nghe thấy một câu như vậy từ Feston.

Cuối tháng bảy, Phong Triển Nặc rời khỏi Las Vegas để quay về Chicago – thành phố của gió.

Ngày đó rời khỏi sông bạc dưới lòng đất trong sự bủa vây chặt chẽ của FBI, đến hiện tại thì Phong Triển Nặc đã khôi phục trạng thái như trước mà ngồi trên trực thăng, khi hẳn trở lại thành phố, lúc đến sân bay thì đã có thể lộ ra nụ cười khoái trá, thậm chí còn bắt chuyện với nữ tiếp viên hàng không để đổi lấy sự phục vụ ân cần.

Nhưng trong đầu vẫn xoay quanh nhiệm vụ lần này, hẳn không tính là thất bại, bởi vì mục tiêu rất cục cũng chết nhưng nếu không phải có người âm thầm nổ súng....Hắn tự hỏi hành động lần này có thể tính là thành công hay không.

Uriel là ai giết, vì sao lại giết cũng không liên quan đến hẳn, giết người diệt khẩu không phải chuyện gì mới lạ, vấn đề kẻ tiếp cứ để cái tên FBI kia đau đầu mà tự giải quyết.

Nghĩ đến vẻ mặt tối tăm cau mày của Feston thì Phong Triển Nặc lập tức bật cười, nữ tiếp viên hàng không hỏi hắn vì sao lại cười thì hắn trả lời là đang nghĩ đến chuyện thú vị.

Trở lại Chicago, nghênh đón hắn là một trận mưa, mưa bụi lất phất vào ban đêm làm cả ngã tư đường bao phủ trong sương mù, tựa như đột nhiên chuyển sang mùa thu, thời tiết hay thay đổi, đây là Chicago, hắn chuẩn bị đi đến một nơi để chờ đợi trong một thời gian.

“Rất cực cậu đã trở lại!” Khi hắn mở cửa thì giọng nói quen thuộc bên trong làm cho hắn dừng lại động tác rút súng, “Bob, nơi này không phải là khách sạn của anh.” Hắn đi vào rồi đặt chìa khóa lên bàn, thuận tiện đem viên ngọc trong suốt đã bị tháo xuống đặt lại vị trí cũ.

Hơi chấn động thì viên ngọc sẽ lăn đi, giảm nhẹ một chút sẽ phát ra tiếng vang, Bob thu hồi tầm mắt, “Cậu vẫn cẩn thận như vậy.”

“Cẩn thận một chút cũng không có gì sai, đây là kinh nghiệm cũng là được huấn luyện, anh đến tìm tôi chắc là không phải để bàn chuyện này đúng không?” Đã quen tính tình của Bob, Phong Triển Nặc đến quầy rượu rồi tự rót cho mình một ly, sau đó rút ra một xấp tiền mặt ném cho Bob, “Gọi trực thăng cho tôi rất đúng lúc, tuy rằng hơi phí một chút.” fynnz.wordpress.com

“Ngồi trên đó dù sao vẫn tốt hơn ngồi trên chuyên cơ của cục cảnh sát, nghĩ lại đi, cậu mà ngồi trên chuyên cơ của cục cảnh sát để rời khỏi nơi quỷ quái đó thì buồn cười như thế nào.” Đếm tiền cẩn thận, Bob vừa lòng gật đầu, sau đó cất tiền vào, hắn lại theo dõi ly rượu trong tay của Phong Triển Nặc.

Ánh mắt của một con sâu rượu, Phong Triển Nặc tất nhiên nhìn thấy nhưng hắn lại giả vờ không thấy, bên cạnh không có hành lý, chỉ có khẩu súng tùy thân sau khi được tháo rời linh kiện để lên máy bay thì lúc này lại được ráp lại nguyên vẹn, “Nói đi, chuyện gì.” Hắn ngồi xuống ghế, phỉu nhẹ những giọt mưa bám trên áo.

Tùy ý bắt chéo chân, động tác rất thả lỏng, giọng điệu nhẹ nhàng, tựa như vừa trở về từ một chuyến nghỉ mát, hoàn toàn nhìn không ra lý do chân chính của lần đi xa này là vì giết người, Bob từng nhìn thấy rất nhiều sát thủ sau khi chấp hành nhiệm vụ và trở về, nhưng không có ai có thể đạt được trạng thái như người thanh niên ở trước mặt hắn.

“Hành động lần này có thuận lợi hay không? Nghe Hecate nói một thân phận giả của cậu bị FBI cầm đi kiểm tra, lần này rất khó giải quyết?” Bob đặt câu hỏi, ánh mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm chai rượu Brandy.

Phong Triển Nặc thần nhiên đóng nắp chai, “Nếu anh muốn bị xơ gan mà chết thì không bằng để tôi tặng anh một viên đạn nhanh hơn.” Nụ cười của hắn làm cho người ta sợ hãi.

Hắn giống như đang nói đùa, nhưng Bob biết hắn nói thật, ánh mắt mang theo ý cười giống như vong hồn nhìn sinh linh, chỉ cần hắn nguyện ý thì phong cách khéo léo cũng có thể bị thay thế bằng sát khí điên cuồng lạnh lẽo.

“Đừng dọa tôi, Noy.” Mỗi khi Bob muốn tỏ vẻ mình nghiêm túc như thế nào thì sẽ gọi hắn là Noy, Phong Triển Nặc nhún vai, “Tôi chỉ muốn tốt cho cậu, cậu muốn chết thì cũng đừng chết trước mặt tôi, mắc công phải đi nhặt xác của cậu nữa.”

Bob không có con gái, công việc duy nhất mà hắn đang làm là coi chừng đám sát thủ mà hắn rất quen thuộc này, thỉnh thoảng giúp bọn họ cung cấp một chút thông tin, lời nói của Phong Triển Nặc chỉ là thuận miệng nói đùa mà thôi, nhưng hắn quả thật muốn cảnh cáo Bob, hắn vẫn chưa muốn Bob chết sớm như vậy.

Bob đương nhiên cũng biết, vì vậy chỉ thở dài, “Mấy người các cậu cho đến bây giờ chỉ biết dùng cách này để nói chuyện, rõ ràng là quan tâm nhưng khi nói ra lại không có vẻ như thế.” Hắn lắc đầu than thở.

Phong Triển Nặc cười cười, lơ đãng nói, “Dù sao hiểu là được rồi, anh cũng không phải đàn bà, đừng làm ra vẻ buồn nôn như vậy.”

“Feston Kada cũng không phải là đàn bà.” Bob bỗng nhiên chuyển đề tài, khẩn trương đến mức tất cả nếp nhăn trên gương mặt tựa như đều bị kéo căng, “Đi kiểm tra thân phận của cậu là FBI, điện thoại là từ thành viên của đội đặc nhiệm ST gọi đến, xem ra lần này cậu nghĩ phép gặp phải bạn cũ rồi...”

Bob từng là người trung gian giữa sát thủ và khách hàng, đầu óc không hề hồ đồ, hẩn nhìn chăm chăm Phong Triển Nặc, “Lần này gặp gỡ là trùng hợp, dù sao có lúc...”

Hẩn thuật lại sơ sơ những gì đã xảy ra cho Bob nghe, đương nhiên lược bỏ rất nhiều chi tiết, nhưng cho dù là như vậy thì Bob vẫn nhìn hẩn bằng ánh mắt hơi kỳ quái, “Cậu giết người trước mặt FBI?”

Hẩn giết Maberly, quả thật là ở trước mặt Feston, hơn nữa là ngay ban ngày ban mặt, không phải trong bóng đêm như trước kia, “Cậu tự đem chính mình đến trước mặt Feston, trước kia cậu chưa từng mạo hiểm như vậy, phải biết rằng hành động lần này chỉ cần sơ suất một chút thì cậu sẽ không thể trở về.”

Giọng nói của Bob không nặng, nhưng rõ ràng là đang trách Ian vì sao lại mạo hiểm, chuyện này trái với nguyên tắc của Ian, người giống như hẩn không nên mạo hiểm, trên thực tế hẩn đáng lý phải cẩn thận làm việc, cố gắng cẩn thận hết sức có thể.

“Cậu tin tưởng hẩn không có cách nào bắt cậu, cậu cùng hẩn nhảy xuống trực thăng, vậy mà hẩn lại tin tưởng cậu.” Bob vừa nói vừa lắc đầu, “Hơn nữa theo lời của cậu thì có thể nghe ra hẩn hoàn toàn có khả năng dùng thủ đoạn vũ lực để bắt giam cậu nhưng hẩn lại không làm như vậy, Feston Kada quả nhiên không đơn giản.”

“Hẩn biết đối phó với người như các cậu thì trừ phi một kích trí mạng, nếu không sẽ chỉ làm cho các cậu đề cao cảnh giác, nhưng hiện tại hẩn đối với cậu như vậy, cậu xem đi, cậu đã loại bỏ hẩn khỏi sổ đen của mình, hẩn đang làm cho cậu thả lỏng cảnh giác, đây là mục đích của hẩn.” Bob mở to đôi mắt của con sâu rọu, bên trong tròn mắt đục ngầu có một loại lo lắng nào đó.

.....

P/S: bạn Bob như ông bố lo mất con *trairượu* của mình vậy.

36. Chương 36: Kiểm Chế

Bob lo lắng không phải là không có lý, Phong Triển Nặc cũng không phải chưa từng nghĩ đến chuyện này, “Tôi ra tay trước mặt anh ta là có lý do của tôi.”

Đối mặt với sự lo lắng của Bob, Phong Triển Nặc không hề có vẻ hối hận vì hành động của mình, hẩn thần nhiên uống một ngụm rượu, “Anh ta biết tôi là người như thế nào, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì mà anh ta làm cho tôi rời đi thì anh ta sẽ phải gánh vác trách nhiệm vì quyết định phiêu lưu của mình.”

Bob ngồi đối diện nhìn thấy Phong Triển Nặc tươi cười, nụ cười làm cho người ta sớn gai ốc, sau đó Bob cũng không nói thêm gì nữa.

Có lẽ Bob lo lắng là vô vị, có lẽ U Linh từ nhỏ vốn không có tình cảm, hoặc là tình cảm của hẩn mỏng manh hơn so với bất luận kẻ nào khác, bẩm sinh đã có tố chất làm sát thủ, không cần bất kỳ ai quan tâm cho hẩn.

Nhưng tình cảnh chân thật thì thế nào, không ai có thể nhìn ra tâm tư hiện tại của Phong Triển Nặc đằng sau nụ cười đó.

Chiếc ghế xoay tròn nửa vòng một cách uyển chuyển, bóng dáng của hẩn nổi bật bên cạnh cửa sổ lát phát mưa bụi, Bob rất muốn nhắc nhở hẩn, một khi sát thủ có tình cảm với người nào đó thì hơn phân nửa kết cục đều không tốt, nhưng lại sợ nói như vậy thì sẽ phản tác dụng.

Phía trước hẩn đã nói một lần nhưng kết quả thì sao? Nhìn xem hiện tại, nhất định ngay cả Ian cũng đã nhận ra....

Cảm thấy buồn rầu, thừa dịp Phong Triển Nặc không để ý, Bob lấy chai rượu ở trên bàn, đang định rót cho mình một ly thì dừng, trên tay của hẩn chỉ còn lại một miếng miếng chai, chiếc ghế xoay đã quay lại, hống súng trong tay của Phong Triển Nặc vẫn còn đang bốc khói

“Bob, tôi đã nói cái gì?” Hấn nheo mắt lại, thoát nhìn giống như một con thú khát máu lại xảo quyệt.

Bob nhìn miếng miếng chai ở trong tay, lại nhìn xuống đất, rượu Brandy tràn ngập hương thơm đang thấm vào thảm lót sàn, thật đáng tiếc, “Ian—”

“Câm miệng, Bob.” Biết Bob muốn nói cái gì, Phong Triển Nặc không tính làm cho hấn tiếp tục nhiều lời, “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Những lời này là đang đuổi người, Bob đến để lấy tiền, hấn cũng không có lý do tiếp tục ở lại, “Được rồi, tôi đi đây, cậu nghỉ ngơi đi, dù sao những gì tôi muốn nói thì chắc là cậu cũng đã hiểu rõ...”

Không có ai trả lời hấn, căn phòng này tựa như không có bất kỳ kẻ nào khác, cũng mất đi hơi thở của nhân loại, chiếc ghế dựa xoay về phía cửa sổ, tiếng mưa rơi tí tách tạt vào khung cửa kính, căn phòng không bật đèn, dường như chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn mà đã trở nên tối tăm, chỉ để lại trong tầm mắt của Bob là một bóng người ngồi trước cửa sổ.

Bob từng tò mò khi một sát thủ ở một mình thì sẽ giết thời gian như thế nào, sau đó hấn mới biết có người sẽ chơi thuốc phiện, có người mê âm nhạc, nhưng hấn vẫn không biết Ian sẽ làm cái gì, thích cái gì, trong phòng chỉ có một ít thiết bị tập thể hình, vài thực phẩm đơn giản, chờ hấn rời đi thì nơi này sẽ nhanh chóng trở nên tịch mịch lạnh lẽo.

Tịch mịch là một thứ rất xa xỉ, là thứ mà sát thủ không thể chịu nổi. Bob bỗng nhiên nhớ đến lời nói của một sát thủ tên là Glen.

Ngay khi hấn đang nhớ lại thì bên kia cửa sổ bỗng nhiên vang lên một câu, “Chẳng phải anh đã nói người như chúng ta không nói đến tình cảm, ai nói đến tình cảm thì kẻ đó phải chết hay sao?”

Những lời này là của Bob, hiện tại lại chính là hấn đứng ngăn người ở trước cửa, giống như một người cha lo lắng cho đứa con ra ngoài dã ngoại, Bob thẹn quá hóa giận, “Thằng nhóc, tôi chỉ lo FBI gây rắc rối cho tôi mà thôi—”

“Bob, anh nói con người thật sự có thể vô tình hay sao?” Câu này cắt ngang lời giải thích đã chuẩn bị sẵn của Bob, một câu hỏi tràn ngập ý châm chọc, lần này đến phiên Bob trầm mặc.

Đó vĩnh viễn là một câu hỏi, nếu con người có thể chặt đứt tình cảm của chính mình thì không thể xưng là người, cho dù có vô tình như thế nào thì cũng có nhược điểm, mặc dù Bob đã từng nói với Ian, nhưng cũng biết đó chỉ là tương đối mà thôi, bởi vì cố gắng không chìm sâu vào tình cảm thì mới có thể sống lâu.

“Con người không thể vô tình, nhưng có thể kiềm chế tình cảm của mình.” Bóng dáng đưa lưng về phía Bob, từ bên kia truyền đến một lời nói không rõ hàm nghĩa.

Bob nhin không được mà nhìn về phía hấn, hỏi ra một câu có ý sâu xa, “Cậu có tình cảm gì cần phải kiềm chế hay sao?”

Trả lời Bob là một trận cười to, “Bob, tôi chỉ nói mọi người phải học cách kiềm chế, nếu ngày nào đó cảm thấy tình cảm mang đến phiền phức cho mình thì chứng tỏ đó là lúc nên kết thúc nó.”

Kiểm chế. Bob nghe như thế thì chỉ gật đầu, hấn quả thật là hồ đồ, đúng vậy, thay vì nói U Linh vô tình thì không bằng nói rằng hấn biết cách kiềm chế, khả năng kiềm chế của hấn hơn hấn mọi người, người bình thường sẽ xem rằng đây là chuyện rất khó khăn, nhưng đối với người thanh niên này mà nói thì có lẽ đó là một loại hưởng thụ, là một thành quả.

Kiểm chế chính là bí quyết. Bất cứ mọi chuyện đều nằm trong chừng mực, lúc nào cũng rõ ràng bản thân mình muốn làm cái gì, luôn luôn bảo trì thanh tỉnh, cho dù thâm tình chân thành cỡ nào, phong độ bản lĩnh ra sao thì chỉ là mặt ngoài, còn linh hồn ẩn giấu bên trong lại luôn luôn cảnh giác.

Nhưng sống như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?

Bob là người trung gian, đôi khi hấn đã lo lắng đến vấn đề này, một người sống như vậy thì thật sự còn sống hay sao, những sát thủ thất bại trong lúc làm nhiệm vụ, khi đối mặt với cái chết thì có cảm giác được bản thân mình đã được giải thoát hay không?

Mà những người chưa được giải thoát lại vẫn tiếp tục sống trên thế giới này.

Ian, U Linh làm cho người ta sợ hãi, khiến người ta kinh hoàng, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng ngồi trước cửa sổ thì trong mắt của Bob lại lộ ra một sự thương hại.

Đồng thời hẳn cũng sợ người thanh niên này, một người có thể tự tay chấm dứt thứ mà mình quan tâm thì thật sự làm cho người ta e ngại.

Bob lặng lẽ rời đi.

Phong Triển Nặc vẫn ngồi trước cửa sổ, thời tiết hôm nay giống như lần đầu tiên hẳn gặp được cái tên FBI kia, trời đột nhiên đổ mưa, không hề báo trước, tựa như hẳn và Feston Kada.

Hắn không phải không biết chính mình đối xử khác biệt với cái tên FBI kia, nhưng sự biến hóa này vẫn còn nằm trong khống chế của hắn, tuy rằng quả thật có một chút nguy hiểm, cho nên hắn tính tạm thời rời khỏi Chicago, đội đặc nhiệm ST chắc là sẽ không di chuyển trong khoảng thời gian ngắn như vậy, còn hắn thì có thể đến một nơi khác để nghỉ ngơi một chút, có lẽ nên tiếp nhận vài vụ giao dịch nước ngoài.

Sau khi quyết định như vậy, hắn nhắm mắt lại, những hạt mưa ngoài cửa sổ gõ theo tiết tấu lên lớp cửa kính tựa như đang chơi một giai điệu, ở trong lòng thì thầm một bản nhạc, đầu ngón tay uyển chuyển lướt giữa không khí, ngón tay mất đi vân tay bỗng nhiên trở nên nóng rần, hắn dừng tay, nghĩ đến đôi môi của một người.

Từ đôi môi liên tưởng đến những bộ phận khác, nhiệt độ thân thể bắt đầu dâng cao, hắn hít thật sâu một hơi, đứng lên bắt đầu tập vài động tác thể hình, khi đó hẳn không nên từ chối lời đề nghị của Maberly, hôm khác phải đi tìm một người, có lẽ tìm một người đàn ông tương tự như Feston.

Cảm xúc buộc chặt cần phải được giải thoát, là đàn ông thì sẽ có dục vọng của chính mình, vài ngày sau Phong Triển Nặc chuẩn bị hành lý sẵn sàng, trước khi rời khỏi Chicago thì hẳn chuẩn bị đến một quán bar quen thuộc, nếu may mắn thì có lẽ hẳn sẽ nhận được điều mà hắn muốn.

Môi Đỏ, nó không phải là quán bar tốt nhất trong thành phố này, cũng tuyệt đối không phải là loại cao cấp nhất.fynnz.wordpress.com

Nó không rẻ cũng không có quá nhiều đặc sắc, tựa như hàng ngàn quán bar thuộc dạng trung bình, nơi này có rất nhiều người đến mua vui, có rượu, có đàn ông và đàn bà, một chút âm nhạc nhu tình ám muội, thỉnh thoảng cũng có những vũ khúc nóng bỏng, mọi người đều tự nâng ly, tiếng trò chuyện xen lẫn tiết tấu âm nhạc.

Khi Phong Triển Nặc đến nơi này cũng không dẫn đến quá nhiều chú ý, thứ nhất là ánh sáng rất mờ, thứ hai là hẳn cho rằng bản thân mình cũng không có gì nổi bật, cũng giống như những người đến nơi này, mặc một bộ đồ tây đơn giản, sơ mi không cài vài nút, kiểu tóc tự nhiên không chải chuốt, hắn lặng lẽ lẩn vào đám đông, gọi một ly Tequila rồi tìm một góc thích hợp để quan sát mà ngồi xuống.

Ghế sô pha màu hồng tím, dưới ánh sáng màu lam càng khiến cho nó trở nên kiêu diễm, Phong Triển Nặc ngồi xuống, ở gần đó có người đang chú ý đến hắn, một người đàn ông điển trai với dáng người cao ngất như hẳn thì vĩnh viễn sẽ không thiếu những ánh mắt ái mộ của các cô gái ở xung quanh, nhưng đêm nay mục tiêu của hắn cũng không phải bọn họ cho nên hắn chỉ mỉm cười nhẹ nhàng.

Rất nhanh, ánh mắt tìm kiếm con mồi đã tìm được mục tiêu, hắn nhìn thấy dáng người đang đưa lưng về phía hắn, đường cong phần mông vô cùng hấp dẫn hẳn, thậm chí hẳn có thể tưởng tượng được trình độ buộc chặt nhất định ngang ngửa với cái tên FBI kia, cho dù khuôn mặt như thế nào thì ít nhất dáng người như vậy đã đủ khiến hẳn cảm thấy hứng thú.

Bên cạnh người đàn ông kia còn có vài người, có lẽ là bạn bè, nói chuyện với nhau vài câu thì người nọ xoay lưng lại, Phong Triển Nặc đứng lên, đang định tiến đến thì bỗng nhiên dừng lại, chết tiệt, đó không phải là con mồi giống Feston mà người đó chính là Feston!

Vì sao Feston Kada lại ở chỗ này, đáp án rất rõ ràng, nhìn những người bên cạnh hẳn thì có thể hiểu được, hẳn đến nơi này để điều tra manh mối, Derek và Jonathan đều ở đây, còn có Hase với vóc dáng nhỏ bé, vì không muốn gây chú ý cho nên bọn họ nhanh chóng phân tán để hành động.

Lilith từng ở trong này làm vũ nữ, vì để điều tra quan hệ của cô ta và Adam William, cũng để điều tra lại lịch của U Linh cho nên FBI đến quán bar này, nếu là bình thường thì nơi này rất an toàn, bởi vì vụ án của Adam đã chấm dứt, nhưng sổ sách mất tích lại làm cho đội đặc nhiệm ST phải quay trở lại nơi này một lần nữa.

.....

P/S: đây, anh Phê có thua gì con sam ngày xưa đâu, trình độ bám càng cũng một chín một mười, em Nặc chui vào đây tìm người *thư giãn* mà lại *vớ* phải anh =)), chạy trời không khỏi nắng đâu em, số trời đã định, ngay cả người mà em muốn thư giãn cũng phải tìm người giống anh mới chịu :>

37. Chương 37: Trò Chơi Kiêng Kỵ

Feston dắt theo vài người của đội đặc nhiệm, hẳn nhớ rõ tên của quán bar này, Môi Đỏ, nó không phải là cái tên đặc biệt hấp dẫn người ta nhưng xuất phát từ một nguyên nhân nào đó mà hẳn vẫn luôn nhớ rõ, chỉ cần tư liệu có liên quan đến U Linh thì tất cả đều khắc sâu trong đầu của hắn.

“Trong sổ sách ghi chép con đường nhập hàng của Adam William, ngoại trừ Chuck là người cung ứng hàng hóa cho hắn thì các loại vũ khí khác hình như còn xuất phát từ một nơi nào đó, khẩu súng mà chúng ta mang về từ Las Vegas....Sếp đã nói đúng, ký hiệu của chúng giống hệt như trong quyển sổ.” Lưu ý những người ở xung quanh, Jonathan cẩn thận hạ thấp giọng.

“Chuck muốn có được quyển sổ đó là vì muốn danh sách khách hàng, thuận tiện tiếp thu con đường cung ứng hàng hóa từ tập đoàn của Adam, mở rộng địa bàn, người trộm đi quyển sổ đó cũng có thể là vì mục đích này.” Derek thật sự không muốn thừa nhận bên trong FBI có nội gián, “Jonathan, cậu có cảm thấy có thể là người nào đó trà trộn vào FBI hay không?”

Người có thể làm được chuyện này cũng không phải không có, Jonathan gật đầu, “Cũng không phải không có khả năng này, cho nên hiện tại chúng ta đến đây để thăm dò những người có liên quan đến Adam, hỏi thăm Lilith còn gặp mặt với người nào khác nữa hay không, bởi vì Adam ra ngoài luôn dắt theo cô ta.”

“Theo tôi biết thì đừng tưởng quán bar này bề ngoài không nổi bật, ở đây thỉnh thoảng có vài người không tầm thường hay đến đây, các anh xem bên kia kia.” Hase chỉ về một phía, “Đó là cao thủ nổi tiếng lừa đảo, tuy rằng không có chứng cứ, với lại nhìn sang hướng hai giờ đi, cái tên béo kia, các anh sẽ không ngờ hắn ta là một kẻ trộm có tiếng, tôi cam đoan ngay cả quần lót của các anh mà hắn cũng có thể trộm được—”

“Vì sao không phải là quần lót của cậu?” Jonathan la oai oái, tiếng kêu bị tiếng nhạc bao phủ.

Vài người thấp giọng nói chuyện với nhau rồi chia ra hành động, từ đầu đến cuối Feston không hề gia nhập cuộc đối thoại của bọn họ mà bọn họ cũng đã sớm quen với việc này, sau khi nhận được cái gật đầu của sếp thì đều tự tản ra, ánh đèn chớp tắt kéo dài chiếc bóng của bọn họ, từ sau khi Feston xoay lưng lại thì vẫn không hề di chuyển. fynnz.wordpress.com

Hắn thật sự rất nổi bật, với tác dụng của rượu làm cho đại đa số mọi người đều đắm chìm trong bầu không khí của quán bar, chỉ có một người đàn ông dùng một loại ánh mắt cảnh giác không hợp với hoàn cảnh nơi đây để nhìn xung quanh, nếu không phải hắn cao ráo lại có vóc dáng đẹp mắt như vậy, cùng với gương mặt có thể sánh với diễn viên thì có lẽ sẽ không khiến người ta chú ý.

Feston đã sớm quen với những ánh mắt như thế, nhưng trong phần đông những tầm mắt ở đây thì mơ hồ có một hướng làm cho hắn nhớ đến một người, đề cao cảnh giác đồng thời cũng nhìn không được mà suy đoán, chẳng lẽ thật sự trùng hợp như vậy hay sao?

Tầm mắt kia hơi phóng túng lướt qua, nhưng cái liếc mắt này tạo ra cảm giác vô cùng mãnh liệt, người có thể làm cho hắn cảm thấy nguy hiểm như vậy cũng không nhiều lắm, đại đa số bọn họ đều đã bị hắn tống vào ngục giam, mỗi một tên đều là tội phạm truy nã nổi tiếng trong nước.

Ngoại trừ một người.

Cũng không tin hiện tại mình bị ảo giác, rốt cục hẳn tìm được nơi phát ra tầm mắt, đã sớm có chuẩn bị nhưng người có ánh mắt đó vẫn làm cho hắn hơi bất ngờ. Người kia ngồi trong góc, cũng cầm ly rượu giống những người khác, bộ đồ tây màu ghi đơn giản phản chiếu màu xanh lam dưới ánh đèn chớp tắt, người nọ chắc là đã nhìn thấy hắn, nhưng ánh mắt kia tựa như đang nhìn một người xa lạ.

U Linh—

Không cười cũng không khản trương, tựa như đang nhìn một người đứng, Phong Triển Nặc lại liếc nhìn Feston một cái.

Không biết cái này có nên gọi là nghiệt duyên hay không, nếu đêm nay hắn không đến quán bar này thì có lẽ sẽ không gặp lại Feston.

Cách lần gặp mặt gần nhất khoảng chừng một tuần, trong lúc Feston chưa kịp nghĩ đến khi gặp lại Phong Triển Nặc sẽ là tình huống gì, trong đầu của hắn ở phần lớn thời gian chỉ chứa những vụ án, mà một khi nhớ đến thì hết thấy chi tiết, hết thấy hình ảnh, hết thấy mơ hồ và suy nghĩ không rõ đều trở nên rõ ràng, tên sát thủ giống như hồn ma này đã chiếm cứ hết thấy không gian trong đầu của hắn.

Hiện tại hắn có thể bắt đầu đặt giả thiết tình cảnh gặp lại của hai người, nhưng cho dù là bằng cách nào thì cũng không nên bình thản như vậy.

Cái tên U Linh kia tựa như không để ý đến hắn, người nọ rõ ràng thấy hắn nhưng lại nhấp một ngụm rượu rồi dời mắt sang hướng khác.

Feston cau mày, lập tức đi lên, không ai có thể xem nhẹ khi hắn tiếp cận, Phong Triển Nặc nhìn Feston đang đi về phía mình, cũng nhận không được mà cau mày, cái tên FBI này còn muốn làm gì nữa....

“Hi—” Một cô gái với dáng người không tệ khoác tay lên vai của hắn, ý tứ trong mắt cũng vô cùng rõ ràng, “Ngồi một mình chẳng phải rất vô nghĩa hay sao? Không có ai đi cùng anh à? Không bằng để em đoán xem anh làm nghề gì, nếu em đoán đúng thì anh phải mời em uống rượu nhé?”

Phong Triển Nặc đem lực chú ý dành cho cô gái xinh đẹp ở trước mặt, quan sát từ trên xuống dưới vài lần rồi vừa cười vừa nói, “Hiện tại cô em có thể bắt đầu đoán.” Hắn cảm thấy rất hứng thú khi người khác đoán hắn làm nghề gì.

“Em đoán....anh làm trong ngành tài chính, là nhà quản lý đầu tư? Hay là người mẫu?” Cô gái suy đoán khiến Phong Triển Nặc cười to, khi hắn mỉm cười cũng rất dễ dàng làm cho người ta có một loại hảo cảm, khi hắn cười to thì lại có phong cách đặc biệt hơn người, hắn búng tay đối với quầy bar, “Anh bạn, cho một ly Sherry.”

Feston đi qua quầy bar, tiếp nhận ly Sherry rồi đặt vào tay của cô gái, “Cô có thể rời đi được rồi.” Sau đó hắn nhìn về phía Phong Triển Nặc, “Đã lâu không gặp.”

Về mặt của hắn cùng với lời thăm hỏi ân cần này thật sự không tương xứng, trên khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị có một loại không hài lòng, chuyện này cũng đúng thôi, Phong Triển Nặc tin tưởng bất cứ FBI nào cũng sẽ không cao hứng khi vừa rời khỏi cửa lại gặp phải sát thủ.

“Tôi còn tưởng là từ đây về sau chúng ta không còn quan hệ gì nữa chứ.” Đặt ly rượu trống rỗng xuống bàn, Phong Triển Nặc ung dung dựa vào sofa trong khi Feston lại ngồi xuống bên cạnh hắn, “Chuyện này e rằng sẽ rất khó.” Dựa theo lập trường của hai người thì làm sao có thể không còn quan hệ.

Giọng điệu và ánh mắt của Feston có chứa thâm ý, hai người đối thoại nghe ra cũng không tầm thường, cô gái ngồi bên cạnh Phong Triển Nặc miễn cưỡng phát hiện bầu không khí căng thẳng giữa hai người, cô ta thở dài một cách tiếc nuối rồi cầm ly rượu đi sang hướng khác.

Feston nhìn cô ta một chút, hẳn biết U Linh không kiêng nam nữ, nhưng hắn vẫn hỏi, “Tối đây làm gì?” Tựa như thăm vấn, hắn hỏi Phong Triển Nặc.

“Anh cũng đã nhìn thấy, đương nhiên là giống đại đa số mọi người, đến mua vui.” Vừa uống một ly cây ngải tây, vị chua cay nồng nặc xông lên mũi, Phong Triển Nặc hít sâu một hơi rồi nhắm mắt lại, “Anh đến đây

làm gì? Tra án?”

Hắn biết rõ mà còn cố hỏi, giọng nói rất lãnh đạm, thản nhiên bắt chuyện, Feston vẫn luôn cảm thấy U Linh có một điểm gì đó không thể nắm lấy, hiện tại cái loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt, “Chỉ cần cậu không phải đến đây để giết người thì tôi tới đây làm gì cũng không thành vấn đề đối với cậu.”

Feston nói là sự thật, Phong Triễn Nặc cười cười, hắn rút ra một điều thuốc, “Anh nói đúng, đội trưởng Feston, cho nên tôi tới đây để làm cái gì cũng không liên quan đến anh, chỉ là tối nay tôi không muốn ngủ một mình mà thôi, lần này không có giao dịch.”

Miệng phun ra một làn khói, hắn để lộ ra vẻ mặt mất kiên nhẫn, Phong Triễn Nặc chưa từng dùng bộ mặt như vậy để đối diện với Feston, hắn làm như vậy khiến bầu không khí giăng co ám muội giữa bọn họ đột nhiên biến mất, nụ cười xảo quyệt đã từng làm cho Feston rất căm tức lại biến mất trên khuôn mặt của Phong Triễn Nặc.

“Cậu sao vậy?” Feston nhin không được mà nâng mặt của Phong Triễn Nặc lên, khi động tác này xuất hiện giữa nam nữ, nếu không phải là uy hiếp thì chính là kích tình, nhưng Feston tựa hồ làm ra được cả hai loại.

Phong Triễn Nặc gạt tay của Feston xuống rồi cười cười, “Anh quên rồi sao, tôi đã nói không có thời gian đối phó với FBI các anh, hơn nữa anh làm tôi mất hứng, là đàn ông đều hiểu được, chẳng lẽ anh còn muốn tôi trưng ra vẻ mặt hòa nhã với anh hay sao?”

Phong Triễn Nặc nói rất dễ hiểu, nhưng Feston lại nghe ra ý tứ trong đó, làm mất hứng là điểm quan trọng nhất, hắn và Phong Triễn Nặc đều không phải kẻ ngốc, hai người bọn họ đều sớm phát hiện ra điều gì đó, cách tốt nhất là lảng tránh, như vậy đối với bọn họ mới ổn thỏa.

Feston nên cảm thấy may mắn, sát thủ luôn có lý trí, mà hắn cũng vậy.

Phong Triễn Nặc cũng biết Feston ắt hẳn đã hiểu được, quả nhiên cái tên FBI này lại nhìn hắn trong chớp lát rồi buông tay ra, “Nhìn trúng người nào?”

Tầm mắt của Feston chuyển hướng sang đám người đang nhún nhảy, tiếp tục tiến hành trò chơi kỳ dị này, giả vờ như hai người bọn họ là khách bình thường, đến nơi này chỉ để mua vui, chẳng qua bờ vai lại kề sát vào nhau làm cho màn gặp nhau vớ vẩn này bị tiết lộ dấu vết chân thật.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp, gần trong gang tấc, dạo này cảm xúc trong lòng của Feston vẫn luôn xôn xao, đến giờ phút này thì đột nhiên bình tĩnh trở lại, tựa như rốt cục đạt được điều gì đó mà mình vẫn luôn khát vọng, bàn tay của hắn lặng lẽ đặt lên mu bàn tay của Phong Triễn Nặc.

Bị Feston đụng chạm nhưng U Linh không hề tránh né loại tiếp xúc này, so với hôn môi thì như vậy cũng không tính là gì, nhưng hiện tại loại đụng chạm rất nhỏ này lại càng ý vị sâu xa hơn hẳn một nụ hôn.

Hỏi hắn nhìn trúng người nào? Phong Triễn Nặc nhìn đôi tay giao nhau của bọn họ, dưới ánh đèn mờ ảo, tiếng thở dài phiêu tán theo sương khói, ám muội mà mơ hồ, “Đáng tiếc người tôi nhìn trúng lại không thể động vào.”

Liếc mắt sang bên cạnh, câu trả lời của hắn ám chỉ đến ai thì không cần nói cũng biết rõ, Feston nhanh chóng hiểu được ý của Phong Triễn Nặc, trong mắt tựa như lập tức dâng lên hai ngọn lửa, “Đừng nói đến chuyện không thể động vào, cậu không trêu chọc tôi thì tôi cũng sẽ không động đến cậu.”

Đây cơ hồ xem như cuộc nói chuyện công bằng nhất giữa bọn họ, tuy rằng chỉ vài câu nhưng đã có một loại ăn ý nào đó, không cần phải giải thích dài dòng.

Trong quán bar mờ ảo, ở góc sô pha này, loại bỏ chứng ngại của thân phận, giả thiết bọn họ không biết về nhau thì có lẽ bọn họ sẽ càng đầu nhập hơn, không riêng gì chào hỏi, có lẽ còn bao gồm ôm hôn và tiếp xúc thân mật, nhưng đàn ông chính chắn đều biết nên làm cái gì, không nên vượt qua cái gì.

Từ lần trước cùng nhau trải qua sa mạc và truy đuổi, Feston đã răn đe Greg một trận, yêu cầu Greg không được tiếp tục liên hệ với người như U Linh, hôm nay nhìn thấy tên sát thủ này thì hắn lại hoàn toàn không thể chấp hành những gì mà mình đã nói.

Feston cảm thấy hết thấy đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, vì vậy mới có thể mặc kệ bản năng của mình, nhưng hắn đã xem thường U Linh, hoặc là đánh giá chính mình quá cao, khi hắn ý thức được tên sát thủ này có một lực hấp dẫn đối với hắn thì hắn không nên phóng túng bản thân mình đi tiếp cận, hiện tại hình như đã quá trễ.

Loại cảm kị bí ẩn này luôn luôn kích thích thần kinh của hắn, cho dù hắn đã có Will nhưng không có cách nào rũ bỏ cảm giác này.

Nghĩ đến Will, Feston mới nhớ đã hơn một tuần hắn không gọi Will đến nhà, bình thường hắn sẽ gọi Will đến nhà một tuần ít nhất hai ba lần, nhưng dạo này hắn bận....điều tra, chưa từng nghĩ đến Will, trong khi bộ dáng của tên sát thủ này lại thường xuyên xuất hiện trong đầu.

“Tôi đi đây.” Cho dù có tiếp tục ngồi đây cũng không có nghĩa lý gì, Phong Triển Nặc đứng lên, “Đổi một chỗ khác cho anh được yên tâm, đội trưởng Kada.”

Một cánh tay bỗng nhiên bị nắm chặt, “Cậu cứ như vậy mà rời đi?” Không thể nhìn ra biểu cảm trên một nửa gương mặt bị bóng tối che khuất của Feston, nhưng hắn quả thật rất mất hứng, có thể nhận ra điều đó thông qua tiếng nói trầm thấp của hắn.

Phong Triển Nặc nhìn cổ tay bị giữ chặt, “Không rời đi thì còn có thể làm được gì? Chẳng lẽ anh muốn theo tôi về nhà?”

Hắn nhìn Feston một cách khiêu khích, không ngờ Feston cũng đứng dậy, kéo tay hắn đi ra phía sau, “Đi theo tôi.” Nơi đó là hướng vào nhà vệ sinh.

.....

P/S: anh Phê thật là, tay chân không chịu yên lành gì hết trơn, ngồi nắm tay em tỉnh bơ, còn tự thỏa mãn nữa chứ.

38. Chương 38: Mặc Kệ Cái Gì Gọi Là Kiểm Chế

Nhà vệ sinh của quán bar bình thường có rất nhiều công dụng, Phong Triển Nặc đương nhiên sẽ không nghĩ rằng Feston muốn đi giải quyết nhu cầu cá nhân, hai người một trước một sau đi vào, nhìn thấy vài cô gái ăn mặc xộc xệch bước ra từ nhà vệ sinh nam, mùi nước hoa cùng thuốc lá còn có mùi xịt phòng tươi mát, rượu, đủ thứ mùi phức tạp hòa lẫn vào nhau mơ hồ tạo thành hơi thở của dục vọng.

Feston Kada dường như không giống loại người sẽ bỏ rơi cấp dưới của mình để mang một người đàn ông khác đi tìm vui vẻ, súng cầm ở ngay thắt lưng của Phong Triển Nặc, hắn có thể ra tay bất cứ lúc nào, người đi phía trước bỗng nhiên quay lưng lại, khuỷu tay của Feston đặt ngay trên cổ của Phong Triển Nặc, đem hắn đẩy mạnh vào một phòng vệ sinh.

“Có phải là cậu hay không?” Sắc mặt âm trầm và vẻ mặt khác thường của Feston là nguyên nhân khiến Phong Triển Nặc không phản kích, hắn nhượng mảy một cách khó hiểu, “Cái gì có phải là tôi hay không?”

Đôi mắt màu xanh biển đủ để che giấu bất cứ âm u nào, bình tĩnh nhìn Feston một cách chăm chú, vẻ mặt thần nhiên mỉm cười, không thể giải thích được hàm nghĩa trong đó, Feston chậm rãi rút súng ra, vẻ mặt của Phong Triển Nặc lập tức trở nên thâm thúy, “Đội trưởng Kada, tôi thật sự không biết đã làm chuyện gì có lỗi với anh mà khiến cho anh hoan nghênh tôi như vậy.”

“Cậu làm cái gì thì tự mình biết.” Họng súng chĩa ngay tim của Phong Triển Nặc, cho dù hắn rất xác định Feston sẽ không nổ súng nhưng vẫn tức giận vì bị lên án vô cớ, hắn cầm lấy nòng súng, “Có tin tôi sẽ tháo nó ra chỉ trong một giây hay không?”

Không định chờ câu trả lời, bên trong nụ cười lóe lên ánh sáng lạnh, cổ tay nắm chặt súng bắt đầu run lên, khẩu súng kia chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một đồng linh kiện bị tháo rời đang nằm dưới đất, một giây,

quả thật chính là một giây, hắn không hề khoa trương khi nói như vậy, chỉ trong chớp mắt đã tháo rời súng của FBI, đây là một chuyện đáng giá để kiêu ngạo, nhưng hắn lại lộ ra vẻ mặt vô cùng bình thản.

“Đừng làm phiền tôi, tôi không rảnh mà đùa với anh.” Hắn cảm thấy phiền phức, Feston luôn xuất hiện ở những nơi không nên xuất hiện, hắn có thể không giết Feston nhưng không có ý định tiến thêm một bước với FBI.

Dáng người quay đầu rồi đi không hề lưu luyến mà chỉ có mắt kiên nhẫn. Phong Triển Nặc mắt kiên nhẫn khi ở đây? Feston âm trầm nhìn linh kiện dưới đất, hắn có ý chọc giận Phong Triển Nặc để có thể quan sát phản ứng của đối phương, “Có lẽ không phải là cậu.”

Phía sau bất ngờ tấn công, cổ họng của Phong Triển Nặc bỗng nhiên bị một cánh tay siết chặt, “Nhưng tôi chưa nói là cậu có thể rời đi.”

Feston kéo Phong Triển Nặc quay lại phòng vệ sinh, tay chân va chạm cùng quyền cước so đầu khiến cho vài người chú ý, có người nhìn vào cảnh tượng bên trong khe cửa thì chỉ nhún vai, sau đó liền dời mắt, “Anh bạn, đóng cửa lại đi!”

Bọn họ bị hiểu lầm, nhưng có ai mà không hiểu lầm trong trường hợp như vậy cơ chứ, những căn phòng trong nhà vệ sinh nam không lớn, hai người dây dưa làm cho người ngoài thoát nhìn tựa như đang làm một chuyện riêng tư thân mật, chuyện này cũng không thể trách người ta, tuy rằng đương sự là hai người đàn ông nhưng trong quán bar này cũng chẳng ai để ý đến vấn đề như vậy.

“Đừng làm cho tôi đổi ý, Feston Kada! Anh muốn chết hay sao?” Ngón tay trên cổ họng truyền đến cảm giác uy hiếp, Phong Triển Nặc cũng không hề nhượng bộ, khẩu súng trong tay chĩa vào thắt lưng của Feston, nụ cười biến mất mà thay vào đó là âm u của tử thần.

Đây không phải đang nói đùa, cái giá của việc chọc giận một sát thủ chính là dùng tánh mạng để bù đắp, nhưng Feston lại không hề kích động, “Cậu sẽ không giết tôi.”

Phong Triển Nặc neho mắt lại, “Anh dám chắc chắn?”

Thân thể của hai người kề sát vào nhau, một cánh tay khác của Feston vờn quanh trên thắt lưng của Phong Triển Nặc, trong khi hắn lại nắm lấy cổ áo của Feston, áo sơ mi chỉnh tề cùng áo vest bị kéo xộc xệch, bị súng của hắn chĩa vào người nhưng Feston Kada vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

“Chẳng lẽ cậu không muốn biết tôi đang nói đến chuyện gì hay sao?” Dựa lưng vào vách tường, bên ngoài có người ra vào, Feston hạ thấp giọng, lời nói bên tai của Phong Triển Nặc truyền đến cảm giác nam tính một cách mãnh liệt, Feston không có thói quen sử dụng nước hoa, trên người là mùi xà phòng thuần túy cùng hương thơm của dung dịch cạo râu.

“Chỉ dựa vào điều đó?” Lý do để không giết Feston không chỉ có một, Phong Triển Nặc hít vào mùi hương trên cổ của Feston, súng trong tay vẫn còn chĩa thẳng vào thắt lưng của đối phương. fynnz.wordpress.com

“Không chỉ có vậy, mà còn vì cậu có hứng thú đối với tôi, bị tôi hấp dẫn.” Lời nói bên tai làm cho Phong Triển Nặc chần chừ, nhưng Feston dường như không hề bất ngờ, hắn nói tiếp, “Cậu nhớ tôi.”

Họng súng trên thắt lưng đẩy mạnh một cái rồi lại chậm rãi dời đi, trong khi Feston lại giống như không hề có cảm giác, hắn tựa hồ đã nhìn thấu suy nghĩ của Phong Triển Nặc, nhưng thân mình cũng không biểu hiện ra bộ dáng cao hứng, “Xem ra nhiều đây lý do cũng đã quá đủ.”

Feston cau mày nhìn Phong Triển Nặc, chiều cao của hai người xấp xỉ nhau, Phong Triển Nặc cũng đang nhìn đối phương, bỗng nhiên hiểu được nguyên nhân mà Feston cau mày cũng như nguyên nhân mà Feston nhìn thấu hắn, bởi vì Feston cũng như hắn.

Feston làm sao lại không có hứng thú đối Phong Triển Nặc, bị Phong Triển Nặc hấp dẫn, thậm chí cũng nhớ đến người này....Nhớ một sát thủ, một u linh không tồn tại trên đời.

Nếu không thì làm sao có thể giải thích tầm mắt của Feston khi xuyên qua đám đông còn mang theo một nhiệt độ hừng hực lửa nóng.

Phong Triển Nặc bật cười, tiếng cười nhẹ nhàng mà xảo quyệt, tràn ngập ý tứ trào phúng, Feston áp chế sau gáy của Phong Triển Nặc, “Tôi không cảm thấy chuyện này có gì đáng cười.”

Giọng điệu nguy hiểm vờn quanh trong không gian chật hẹp, hấn khiến cho Phong Triển Nặc phải ngẩng đầu, ngón tay vuốt ve lên gò má của Phong Triển Nặc, “U Linh như cậu rốt cục có ma lực gì mà làm cho tôi mỗi lần nghĩ đến thì đều không phải là ném vào ngực mà là ném lên giường...”

Những lời này chỉ là nghi hoặc một cách thuần túy, nhưng xuất phát từ miệng của Feston thì lại trở nên khiêu khích một cách chết người, khoảng cách giữa hấn và Phong Triển Nặc không biết có đến một tấc hay không, đột nhiên Phong Triển Nặc dùng sức áp hấn vào tường, “Là anh quyến rũ tôi trước—”

Mặc kệ cái gì gọi là kiềm chế! Tay của hấn vói vào áo vest của Feston, kéo ra áo sơ mi, tựa như muốn chiếm lấy toàn bộ cơ thể cường tráng săn chắc này, ngón tay hung hăng nhéo ngực của Feston, hành động thô bạo như vậy không giống với vẻ bề ngoài của Phong Triển Nặc, nhưng đối với Feston Kada thì hấn phải làm như thế.

Bởi vì đối thủ của hấn quá mạnh, bàn tay của Feston đang đặt trên hông của hấn cũng không hề lưu tình, tay của Feston xuyên qua quần của hấn, cơ hồ nâng cả người của hấn lên để hai người càng thêm kề sát, mới một phút trước cả hai vẫn còn bảo trì lý trí một cách ăn ý thì ngay hiện tại đã trở nên yếu ớt không chịu nổi, thật sự không chịu nổi bất cứ một chút khiêu khích nào.

Mặc kệ đây là sự hấp dẫn về thể xác hay là có nguyên nhân sâu xa nào khác, đôi môi dây dưa cùng lúc phát ra những tiếng rên rỉ mơ hồ, dục vọng đột nhiên bùng nổ khiến người ta trở tay không kịp, dưới thân cọ sát có thể cảm nhận được nhiệt độ và sức mạnh của đối phương truyền đến, đây không phải là nơi thích hợp để làm điều này nhưng hai người bọn họ dường như đã rơi vào tình trạng mất trí.

“Sếp?” Ngoài cửa vang lên một tiếng hô to, đột nhiên bừng tỉnh hai người đang lạc vào cơn kích tình, nhìn thoáng quá nhau, Phong Triển Nặc khẽ tăng hăng cổ họng khô khốc, thở hổn hển mà liếc mắt nhìn Feston, “Tôi còn tưởng rằng anh bình tĩnh hơn so với tôi.”

Phong Triển Nặc nói nhỏ, Feston đương nhiên có thể nghe ra ý tứ giễu cợt của đối phương, hấn buông Phong Triển Nặc ra rồi chỉnh lại áo sơ mi và âu phục, tình trạng của hấn cũng không hơn gì Phong Triển Nặc là mấy, “Tôi đi ra ngoài trước.” Hấn vuốt lại tóc, thắt nhanh cà vạt, trong chớp mắt liền khôi phục hình tượng của một FBI chỉnh chu cứng rắn.

Khi hấn đi đến cửa thì Phong Triển Nặc liền gọi hấn lại, “Vừa rồi anh định nói chuyện gì?”

Feston quay đầu lại, trong tầm mắt là người đàn ông với cổ áo sơ mi rộng mở đang dựa vào cửa, mái tóc rối tung, có vài phần phóng túng, linh kiện của khẩu súng bị tháo rời vẫn còn nằm dưới đất, Feston quay lại, tựa như lúc bị tháo rời, chỉ trong chớp mắt thì tất cả linh kiện đã được lắp ráp như ban đầu.

“Gần đây tôi phát hiện có người theo dõi tôi.” Khẩu súng gắn lên thắt lưng, Jonathan ở ngoài cửa đang tìm hấn, không có nhiều thời gian, Feston quay đầu lại rồi hỏi thẳng, “Không phải là cậu à?”

“Tôi nói không phải là tôi thì anh có tin hay không?” Phong Triển Nặc sờ cằm, vẻ mặt bí hiểm, thái độ kia thật sự không thể làm cho người ta tin tưởng, Feston nhìn hấn trong chốc lát, “Nếu không tin thì vì sao tôi lại đi hỏi cậu? Làm điều dư thừa sao?”

Câu trả lời thẳng thắn của Feston đã lấy lòng Phong Triển Nặc, hấn thu hồi nụ cười, “Vậy tôi cũng nói cho anh biết, không phải là tôi, tôi đang định rời khỏi Chicago.”

“Cậu muốn rời khỏi nơi này?” Feston đang muốn tiến đến để hỏi tỉ mỉ thì Derek lại đi lướt qua trước cửa nhà vệ sinh, vừa nhìn thấy bóng dáng của Feston thì liền lên tiếng, “Sếp, rốt cục cũng tìm được anh, đi động của anh đặt ở quầy bar, bọn em tìm khắp nơi mà không thấy anh, anh có điện thoại—”

Derek vừa nhìn thấy Phong Triển Nặc đang tựa vào cửa thì liền sững sờ cả người, hấn lập tức biến sắc, định rút súng thì Feston liền vươn tay, “Điện thoại của tôi à? Là ai gọi?”

Lúc này U Linh tựa như một người không hề liên quan, hấn đi ngang qua trước mặt Derek, thậm chí không thèm liếc mắt một cái, nếu không phải Derek luôn khắc sâu khuôn mặt này trong đầu thì hấn cơ hồ phải nghi ngờ có phải mình đã nhận sai người rồi hay không.

“Sếp! Hấn–” Vừa mở miệng thì di động của Feston lại vang lên, Feston bắt máy, “Will? Có chuyện gì?”

Có rất nhiều cuộc gọi nhờ, đều là Will gọi, Feston có một loại dự cảm không tốt, giọng điệu khẩn trương của Will ở bên kia xác định suy đoán của hấn, “Feston....Em đang trên đường về nhà thì phát hiện có người theo dõi! Bọn họ chạy xe màu đen–”

Lốp xe phát ra tiếng ma sát chói tai trên mặt đường, từ trong điện thoại có thể nghe rõ ràng, sau đó là tiếng va chạm, xem ra không chỉ đơn giản là theo dõi, Feston cầm điện thoại rồi đi ra ngoài, “Lái xe đến chỗ đông người, dừng hoảng hốt, xem kỹ phương hướng, đến Hồ Trung Tâm, tôi đang ở gần nhà hát The Vic.

.....

P/S: anh và em thừa nhận nhớ nhau :>, mà em Nặc đang muốn rời bỏ anh, trong khi anh thì làm sao dễ dàng buông tha em khi anh đã phát hiện hình bóng em đang nằm trong tim anh , nên nhớ anh làm cái gì cũng có mục đích của anh.

39. Chương 39: Ba Người Ở Trên Đường

Cú điện thoại đột ngột tạo nên bầu không khí khẩn trương, khi Derek đi theo Feston ra khỏi nhà vệ sinh thì nhìn thấy người đàn ông ở ngoài cửa, tay của hấn lập tức đặt lên bán súng, động tác này có thể xem như đã hình thành thói quen, “Sếp! U Linh!”

Phong Triển Nặc vẫn chưa rời đi, đáng lý hấn phải đi nhưng hấn nghe thấy cú điện thoại mà Feston vừa bắt máy, “Đã xảy ra chuyện gì?” Điều thuốc chưa hút xong đã sớm rơi trong nhà vệ sinh, hấn lại rút ra một điều khác, thái độ tự nhiên như thể bọn họ cùng nhau đến đây, Derek nhìn hấn một cách kinh ngạc.

Feston đi ngang qua trước mặt Phong Triển Nặc, không giải thích nhiều, ngay lúc này Jonathan và Hase cùng xúm lại, Feston chỉ ra lệnh đơn giản, “Quay về tổng bộ điều tra manh mối, tôi có một chút việc riêng, các cậu về trước đi.”

Chuyện riêng của sếp? Chưa từng gặp qua người nhà hoặc bạn bè của Feston cho nên mọi người đều rất ngạc nhiên, nhưng Feston nói rõ chuyện này không liên quan đến họ, bọn họ lại kỳ kèo kiểm soát không muốn rời đi.

“Nơi này là quán bar, hiện tại là giờ tan tầm, em muốn ở lại chỗ này.” Jonathan tỏ vẻ hấn sẽ không rời đi, Hase lập tức ủng hộ, “Đúng vậy, bọn em đến đây để uống rượu.”

Derek tìm được một cái cớ hết sức thuyết phục, “Còn về phần tôi thì nhìn thấy U Linh! Sếp cần được trợ giúp!” Những lời này khiến cho mấy người còn lại kịch liệt phản ứng, “U Linh? Ở đâu?”

“Derek, cậu tưởng là hấn sẽ chờ chúng ta tới bắt hấn hay sao?” Ánh mắt mạnh mẽ tràn ngập nghi ngờ, hiện tại Feston không có thời gian giải thích với bọn họ, “Nhớ rõ tôi đã nói cái gì với các cậu hay không?”

“Khi nào gặp phải U Linh thì không được chống cự, nếu không chính là tự sát.” Lặp lại lời cảnh cáo của Feston, tầm mắt quan sát trái phải, không biết từ khi nào thì bóng dáng vừa rồi vẫn còn ở sau lưng bọn họ đã biến mất, Derek không cam lòng mà siết chặt nắm đấm.

“Hiện tại quay về cho tôi!” Để lại những lời này, Feston lao ra khỏi quán bar, mấy người còn lại cho dù có lòng hỗ trợ thì cũng không dám tùy tiện theo sau.

Thói quen phục tùng mệnh lệnh, cũng tin tưởng sếp của bọn họ có biện pháp tự giải quyết vấn đề của mình, ba người ở trong quán bar nhìn nhau cười khổ một chút, Derek thuật lại tình huống vừa gặp U Linh cho hai người còn lại nghe, bắt đầu suy đoán mục đích đến nơi này của tên sát thủ kia.

Khi bọn họ đang thảo luận rồi chuẩn bị quay về tổng bộ thì có một bóng người xuyên qua đám đông, không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, đáng lý Phong Triển Nặc không cần dính vào nhiều vụ rắc rối như vậy, nhưng hấn nghe thấy Feston và các thành viên trong đội đặc nhiệm nói chuyện.

Người đàn ông kia bảo với cấp dưới không nên chống cự hắn, hắn sẽ không cho rằng đây là Feston đặc biệt quan tâm đến hắn, trên thực tế hắn rất khẳng định đây là vì bảo đảm an toàn cho những người đó, đám người này đều là những tinh anh do Feston tự mình tuyển chọn, tuy rằng còn rất trẻ nhưng Feston coi trọng ý kiến và năng lực của bọn họ.

Feston trân trọng cấp dưới, Phong Triển Nặc nhìn không được mà nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, có đôi khi hắn thật nhìn không được mà tưởng tượng nếu hắn giết người của Feston thì Feston sẽ như thế nào, cái tên Jonathan kia, còn có Derek và Hase....Đúng vậy, hắn gọi ra tên của mỗi một nhân viên dưới quyền Feston.

Cho nên hắn đương nhiên nhận ra Will.

Một chiếc xe dừng bên cạnh nhà hát The Vic, từ trên xe bước xuống là một cậu thanh niên trẻ tuổi tóc vàng, nhưng vẻ mặt rất kích động, cho đến khi nhìn thấy Feston ở trên đường thì giống như thấy được cứu tinh, quên cả giao hẹn mà hắn và Feston đã quy định trước, cứ thế mà ôm chặt Feston.

“Em không biết bọn họ là ai, bọn họ muốn giết em sao? Vì sao bọn họ lại muốn giết em?” Trong đầu của hắn có rất nhiều câu hỏi, tất cả đều chờ Feston đến giải đáp, hoàn toàn quên mất bọn họ đang ở trên đường phố.

Bỗng nhiên có người tiến tới trước một bước để kéo hắn ra, “Nơi này rất trống trải, nhóc con, cậu muốn chết hả?”

Will bình tĩnh, Feston dù sao cũng là nhân viên chính phủ, sau khi bị kéo ra sau vài bước thì liền nhìn thấy một người đàn ông xa lạ, khuôn mặt sắc sảo lập tức đập vào mi mắt, dáng người cao gầy, vô cùng điển trai, nhưng ăn mặc lại xộc xệch, tóc tai rối bù, có lẽ là hắn nghĩ nhiều, hắn cảm thấy người đàn ông này tựa như mới đi ra từ một màn trình diễn kịch tình, lười sửa sang lại vẻ ngoài của mình.

Đối phương dùng ánh mắt thản nhiên để quan sát hắn, đôi mắt màu xanh biển, khóe miệng nhếch lên, Will lại hốt hoảng nhận ra bên trong nụ cười đó có vài phần âm u lạnh lẽo, nhìn không được mà tìm đập thành thịch, lập tức đề cao cảnh giác, “Anh là ai?”

“Tôi hả? Cậu hỏi đội trưởng Kada đi, anh ta biết đó.” Trả lời mập mờ, hắn nhàn nhã đứng nơi đó, giống như một người đang xem ca kịch, Will định hỏi lại thì Feston đã dùng ánh mắt kỳ dị mà nhìn Phong Triển Nặc, “Bạn sinh tử.”

Không phải là cậu chết thì là tôi chết, như vậy gọi là sinh tử hay sao? Phong Triển Nặc nhả ra một ngụm khói, dùng ánh mắt có hàm ý sâu xa mà nhìn Feston, chậm rãi bổ sung thêm một câu, “Bạn chí cốt.”

Ánh mắt giao nhau, cảm giác ám muội trong mắt càng thêm dày đặc, loại chí cốt này rất khó nói rõ ràng, quan hệ giữa bọn họ đáng lý cũng không nhập nhằng, nhưng trong đầu của bọn họ lại hiện lên đủ loại tình huống đã xảy ra kể từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến nay, bao gồm cả lúc ở dưới hầm rượu, trên sa mạc, dưới lòng đất, dưới nhà giam, trong đường hầm thông gió...

Bạn sinh tử và chí cốt, có lẽ có cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, dường như không thể hoàn toàn xem như đang nói dối.

Tầm mắt của hai người tựa hồ đã dừng hình, không khí thật quỷ dị, Will chắc chắn Feston chỉ có một mình hắn là tình nhân, hơn nữa Feston không phải là người lãng nhăng, nhưng Will là người học nghệ thuật, hắn rất miễn cảm đối với bầu không khí kỳ lạ này, cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Feston không phải là Feston như bình thường, ít nhất không phải là Feston khi đối mặt với hắn, “Các anh đang phá án sao?” Will hỏi.

Ngoại trừ như vậy thì không có cách giải thích khác, khi Feston đầu nhập vào điều tra sẽ luôn cho Will cảm giác này, như gần như xa, Feston chỉ để ý đến hắn khi rảnh rỗi, Will đã quen với việc này, nhưng câu hỏi của hắn lại lập tức khiến người đàn ông xa lạ kia bật cười.

Phong Triển Nặc nhẹ nhàng bật cười, ánh mắt nhìn Will như đang nhìn một đứa nhỏ, “Đúng vậy, chúng tôi đang phá án.”

Phong Triển Nặc cười thật cao hứng, một sát thủ bị xem là FBI, còn có chuyện gì đáng buồn cười hơn? Càng thú vị là Feston không hề phủ nhận, nếu không phải như thế thì làm sao giải thích thân phận của hắn, còn có quan hệ giữa bọn họ?

Feston muốn dùng một viên đạn để xóa sạch nụ cười xảo quyệt kia, nhưng hắn chỉ mở miệng, “Lên xe đi.”

Giọng điệu của hắn đông cứng, Will không biết là vì sao lại như thế, mới vừa đi đến bên cạnh chiếc xe của Feston thì hắn liền nhìn thấy xe của mấy người kia, “Bọn họ đuổi theo.”

Chiếc xe màu đen có rèm che trên cửa sổ, không thể nhìn thấy tình hình bên trong xe, không biết đối phương có mấy người, cũng không biết là vì nguyên nhân gì lại đến đây, Feston vừa mở cửa xe thì Will lập tức tiến vào bên trong, cũng không hỏi Feston kế tiếp phải làm sao, bọn họ phải đi đâu, biểu hiện của hắn chứng tỏ hắn hoàn toàn tin tưởng vào Feston.

Phong Triển Nặc không bận tâm đến đám nhân viên và người thân của Feston, thậm chí là một người tình bé nhỏ biết nghe lời như thế, đúng vậy, hắn nghĩ rằng mình không bận tâm nhưng hiện tại lại nhịn không được mà có một chút hâm mộ, “Mỗi ngày đều có chuyện bận rộn, thật là tốt đúng không?”

Phong Triển Nặc hút một điếu thuốc, nhàn nhã bỏ đi, giống như không liên quan đến hai người còn lại, Will chạy ra khỏi xe một cách lo lắng, “Anh không lên xe hả?” Hắn kéo Phong Triển Nặc vào trong xe.

“Will!” Feston muốn ngăn cản hành vi nguy hiểm này của Will nhưng đã không còn thời gian để hắn lên tiếng, chiếc xe đối diện cũng đã phát hiện ra bọn họ, không để ý đến xe cộ trên đường, chiếc xe nọ quẹo một vòng mà chạy về phía bọn họ.

Will bị Feston la một tiếng, không biết bản thân đã làm sai chuyện gì, vừa mới ngồi yên thì Feston lập tức lái chiếc Audi màu đen về một nơi vắng vẻ, Phong Triển Nặc ngồi ở băng sau, hắn ló người lên phía trước, “Quyết định không tệ, muốn tìm thêm một người giúp đỡ cho tình nhân của cậu cho nên mới kéo tôi lên xe.”

Đây là suy tính của Will, không ngờ bị Phong Triển Nặc liếc mắt một cái liền nhìn thấu, Feston ngồi cầm vô lăng mà không nói được lời nào, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, Will sợ hắn trách cứ, vì vậy tự mình giải thích, “Chẳng phải anh đã nói hai người là bạn chí cốt hay sao, chẳng lẽ Feston gặp nguy hiểm mà anh không quan tâm à?”

Will trả lời rất hợp tình hợp lý, Phong Triển Nặc như cười như không mà gật đầu, một bàn tay lạnh lẽo bóp cổ của Will, “Cậu có nghĩ đến chuyện này hay chưa, cậu vừa mang một mối nguy hiểm lớn hơn nữa lên xe đó?”

Nụ cười ấm áp đột nhiên trở nên giả dối, hắn siết chặt cổ tay, mỉm cười nói nhỏ, “Nhớ hay không, Feston, tôi đã nói là rất muốn giải quyết thằng nhóc này mà, là anh tự đem đến cơ hội cho tôi đấy.”

“Vì sao không gọi tôi là đội trưởng Kada?” Đến lúc này mà Feston lại để ý đến cách xưng hô? Phong Triển Nặc nhìn thấy ánh mắt không hề lay động của Feston thông qua kính chiếu hậu, thành thạo xoay vô lăng, Feston cùng chiếc xe phía sau đang tiến hành trò truy đuổi, bánh xe phát ra tiếng ma sát chói tai, hắn vừa không chế tay lái vừa rút súng ra, “Hiện tại nghe lời tôi, buông cậu ta ra, U Linh, đừng để cho tôi nói đến lần thứ hai!”

Dưới đáy mắt tựa hồ có một chút bốc hỏa, nhưng Phong Triển Nặc lại càng cảm thấy hứng thú dào dạt, “Sốt ruột sao?”

Ngón tay của Phong Triển Nặc ám muội vuốt ve lên cổ của Will, dường như không vội ra tay, Will không rõ chuyện gì đang xảy ra, cố gắng hít thở, “Các anh....không phải bạn thân hay sao?”

“Câm miệng, Will!” Đây là lần đầu tiên Feston nói ra lời nghiêm khắc như vậy với hắn, Will không dám tin mà nhìn vào kính chiếu hậu, người đàn ông xa lạ đang mỉm cười, đột nhiên buông tay ra rồi rút súng, “Anh nợ tôi, Feston Kada!”

Họng súng toát ra ánh lửa, viên đạn xuyên thấu cửa kính ở băng sau, chiếc xe đang theo đuôi bỗng nhiên mất không chế mà nhào vào lề đường.

.....

P/S: Nặc ghen nhé :>, mặc dù anh Phê là chồng em nhưng em hiện tại như kẻ thứ 3 vậy.

40. Chương 40: Giao Dịch Với Caesar

Đó là một sự chuyển biến một trăm tám mươi độ, bởi vì quá mức ngoài dự đoán của mọi người, Will nhất thời còn chưa kịp phản ứng, Feston giống như đã sớm chờ đợi giờ khắc này, tiếp theo hắn bấm cò súng, tiếng súng liên tiếp vang lên, chiếc xe kia bị nổ lốp, không thể không dừng ở ven đường.

“Nợ cậu à? Vậy cậu có cần hiện tại tôi nói một tiếng cảm ơn hay không?” Feston vẫn cầm súng, một tay nắm vô lăng, Phong Triễn Nặc tỉnh táo quan sát hai bên, đầy mắt xẹt qua một chút xảo quyết, “Yên tâm, tôi sẽ đòi anh thù lao.”

Xe đánh một vòng, chạy về hướng chiếc xe màu đen bị bắn nổ lốp, mọi chuyện diễn ra liên tiếp tựa như một thước phim điện ảnh chiếu ngay trước mắt Will, mới một giây trước hai người đàn ông này còn chĩa súng vào nhau, chỉ trong chớp mắt lại hợp tác một cách ăn ý.

Trên cổ vẫn còn lưu lại cảm giác lạnh lẽo, tựa như bóng ma tử thần tuy rằng đã rời đi nhưng vẫn lưu lại dấu vết khiến người ta run rẩy, người đàn ông xa lạ này vừa rồi hình như muốn giết hắn, nhưng hiện tại lại...

“Dừng xuống xe.” Đè đầu của Will lại, ngăn cản đối phương mở cửa, trong khi Phong Triễn Nặc lại mở cửa xe rồi xuống trước, khi hắn dẫn dò Will thì Feston liền nhìn hắn một chút.

Feston thoát nhìn rất cảnh giới, nhưng loại cảnh giới này rốt cục là vì chiếc xe truy đuổi hay là vì sự tồn tại của Phong Triễn Nặc. Phong Triễn Nặc có một chút hứng thú, “Anh đang nhìn cái gì?”

“Sát thủ cũng biết cứu người?” Cùng với Phong Triễn Nặc đi về chiếc xe dừng ở ven đường, Will ở lại trong xe, Feston không bận tâm câu hỏi của mình bị nghe thấy, Phong Triễn Nặc quay đầu lại nhìn người thanh niên ở trong xe, “Dừng quên tôi đã từng cứu mèo.”

Trong mắt của tên sát thủ này thì con mèo ngày hôm đó cũng giống như Will ngày hôm nay, đều là những kẻ vô tội bị liên lụy, Feston hiểu được ý của Phong Triễn Nặc, hiện tại cũng không còn cảm thấy ngạc nhiên, cũng giống như suy nghĩ ban đầu của hắn về Phong Triễn Nặc, người này không giống như những tên sát thủ khác.

“Cảm ơn.” Hắn vỗ vai của Phong Triễn Nặc.

“Bởi vì tôi cứu tình nhân của anh?” Được cảm ơn nhưng U Linh cũng không lộ ra vẻ mặt khoái trá, nhìn bóng dáng của Feston, hắn cất lên giọng nói trầm thấp và chậm rãi, “Không bằng tự cảm ơn chính mình đi, bởi vì anh là Feston Kada.”

Giọng nam trung dễ nghe lại truyền đến một cảm giác khác thường, sau khi Feston nghe như vậy thì liền đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt của hắn sáng như đuốc, Phong Triễn Nặc cũng đã rút súng ra chĩa vào chiếc xe kia, trên mặt không tìm thấy bất luận dấu vết gì có thể cung cấp cho việc điều tra mà chỉ nâng cổ tay lên, ra hiệu cho Feston mở cửa.

Feston đứng trước bãi cỏ, “Trong chốc lát chúng ta cần nói chuyện.” Hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt rồi lập tức mở cửa xe.

Trong xe không có ai bước xuống, bởi vì người trong xe đã chết, có hai người, Phong Triễn Nặc liếc mắt một cái thì có thể xác định bọn họ là chết vì đầu súng, “Không phải đạn của chúng ta, xem ra có người muốn giết người diệt khẩu.”

“Nhưng chưa kịp xóa sạch dấu vết, vân tay và tóc của bọn họ có thể đem về để kiểm tra lai lịch, trừ phi bọn họ cũng giống như cậu, U Linh.” Gọi điện thoại cho người đến thu thập vật chứng, tầm mắt của Feston từ đầu đến cuối không hề rời khỏi Phong Triễn Nặc, tựa như sợ đối phương chạy trốn.

“U Linh trên đời này cũng không nhiều lắm, cảm ơn vì đã khích lệ.” Người bị nhìn chăm chú đang mỉm cười, đây là loại mỉm cười bảo trì khoảng cách, hiện tại Feston đã có thể nhận ra sự khác biệt ở trong đó.

Trở lại Chicago, bọn họ lại gặp nhau, hết thấy dường như trở lại nguyên điểm, nhưng tựa hồ có cái gì đó đã thay đổi, Phong Triển Nặc nhớ đến việc phải đi ra nước ngoài một thời gian, “Còn muốn bắt tôi hay sao?” Hắn hỏi.

Gió đêm làm mái tóc của hắn phát phơ, dáng người cao gầy khiến cho hắn luôn có vẻ rất ốm, nhưng Feston đã từng nhìn thấy thân thể bên dưới lớp quần áo này, mạnh mẽ và săn chắc, tỉ lệ hoàn mỹ, hơi thở nguy hiểm ẩn giấu bên trong tựa như một con thú hoang, bất cứ lúc nào cũng có thể xông đến, khi mỉm cười sẽ lộ ra hàm răng lạnh lẽo bóng loáng.

Lần này Feston im lặng thật lâu, sau đó mới nói, “Cậu cũng biết một ngày nào đó tôi nhất định sẽ bắt lấy cậu.”

Ánh mắt thâm thúy làm cho hàm nghĩa của những lời này càng thêm sâu xa, Phong Triển Nặc thấy Will ở trong xe đang nhìn về phía này, đáy mắt hơi hơi lóe sáng, hắn đi về phía Feston, đẩy Feston lên nóc xe, “Thù lao của tôi.”

Phong Triển Nặc không hề nề tình mà cắn lấy môi của Feston, mùi thuốc lá và thuốc súng, hơi thở của máu tanh lại một lần nữa làm bùng nổ trí nhớ chưa bao giờ phai nhòa trong đầu của Feston, Feston bắt chợt siết chặt cánh tay rồi lật người lại, trên xe phát ra một tiếng vang, góc độ của hai người lập tức trao đổi, “Phải là do tôi tự trả mới đúng.”

Lại một lần nữa hắn bắt đầu nụ hôn này, tựa hồ bất cứ thời điểm nào Feston cũng thích chiếm cứ vị trí chủ đạo, trong miệng của Phong Triển Nặc còn có mùi rượu, hắn thích nhắm nháp cùng Phong Triển Nặc, nồng đậm mùi cây thù cùng vị đắng chát của cây ngải, dung hợp với mùi thuốc lá tạo ra một hương vị quả thật không có gì có thể sánh bằng, nụ hôn của Feston bất ngờ càng thêm nồng nhiệt.

Hắn đem cánh tay của Phong Triển Nặc áp lên trên nóc xe, nhưng ai thèm để ý, Phong Triển Nặc rất thích thú cùng Feston chia sẻ hương vị này, giữa hắn và Feston luôn ngâm mình trong đại dương ám muội, có đôi khi không thể chống cự mà chỉ có thể vui vẻ tiếp nhận, hưởng chi đây chỉ là một nụ hôn.

Dưới màn đêm, phía trước đầu xe, nụ hôn kịch liệt diễn ra trước mặt Will, ý thức của Will tựa như bị đánh vỡ, Feston chưa bao giờ đi lại với một người khác ở sau lưng hắn, thế nhưng hiện tại lại hôn người đàn ông kia ở trước mặt hắn.

Lúc đầu là Feston bị hôn, có lẽ xuất phát từ bất đắc dĩ, nhưng tình cảnh sau đó lại đương nhiên không thể dùng điều này để giải thích, nụ hôn kịch liệt như vậy tựa như đang hung hăng kiểm nén cái gì đó, lại như lơ đãng phóng xuất ra một quả bom, có thể thiêu hủy người nào vướng vào trong đó.

Cảnh tượng này quá mức chấn động, mãi một lúc sau Will mới bừng tỉnh, hắn vội vàng xông lên, “Feston! Các anh đang làm cái gì vậy?”

Câu hỏi chất vấn đánh nát bầu không khí si mê, hai người tách ra, Phong Triển Nặc hít vào một hơi, “Thật xin lỗi, ban đầu tôi chỉ định cho anh ta một nụ hôn tạm biệt mà thôi.” Đúng vậy, hắn đang làm cái gì, hắn chỉ đang tính vui đùa mà thôi.

“Thật xin lỗi, Will.” Feston cũng áy náy, hắn nên cảm thấy như vậy, Will mới là tình nhân của hắn, đây là lần đầu tiên hắn nói lời xin lỗi với Will, vẻ mặt của hắn rất chân thành nhưng Will lại không hề cảm thấy cao hứng.

“Anh đã quên, đúng không?” Will cau mày nhìn Feston, hắn cũng không ngốc, “Có phải anh đã quên là em vẫn còn ở trong xe của anh hay không?”

Tình cảnh thật sự ngượng ngịu, Phong Triển Nặc không muốn tham gia vào chuyện này, có cảm giác với Feston đã là rất tệ, mà còn dính vào chuyện tình cảm khúc mắc khiến người ta khó chịu như vậy, chuyện này làm cho hắn cảm thấy rất bức bối.

“Hai người chậm rãi tán gẫu, tôi đi trước.” Hắn xoay người phát tay, tư thế dứt khoát như một cơn gió lướt qua làm cho người ta cảm thấy lạnh lùng cay nghiệt.

Feston không ngăn cản hắn mà chỉ trả lời câu hỏi của Will, “Thật xin lỗi, tôi quả thật đã quên.”fynnz.wordpress.com

Hắn trả lời thành thật như thế, không hề ngụy biện, hắn vốn là người làm việc rõ ràng dứt khoát, thủ đoạn và hiệu quả là số một, đối với tình nhân thì rất chung thủy, cho dù đó không phải là tình yêu nhưng Will là người duy nhất mà mấy năm qua hắn vẫn duy trì quan hệ thân mật.

Nhưng vừa rồi hắn quả thật đã quên, quên mất Will vẫn còn ở trong xe, hoàn toàn có thể thấy rõ cảnh này, U Linh tựa như một loại thuốc phiện chết người, biết rõ nguy hiểm nhưng chỉ muốn tiếp cận rồi không thể kháng cự.

“Tôi vốn không muốn để cho cậu nhìn thấy quan hệ của tôi và cậu ta.” Feston cũng không muốn tổn thương Will nhưng trong lời nói của hắn lại để lộ ra một hàm nghĩa nào đó.

Will bị chấn động vì câu trả lời thẳng thắn của Feston. Quan hệ của bọn họ? Hắn nhất thời không biết nên nói cái gì, mà đáp án của Feston lại theo gió trôi đi, vừa vụn vặt vào tai của một người khác.

Phong Triển Nặc bỗng chốc dừng chân, thân ảnh đưa lưng về phía Feston và Will tựa hồ hóa đá, nhưng không quay đầu lại.

“Em đã hiểu.” Will cười khổ, “Vừa rồi anh tập trung như vậy, em cũng nghĩ là anh nhất định đã quên em vẫn đang ở đây, Feston, hiện tại em muốn biết anh xem em là cái gì? Anh là người nói được thì sẽ làm được, nhưng anh chưa từng hứa hẹn chuyện gì với em, hôm nay lại làm cho em thấy anh cùng người kia...”

“Anh ta rốt cục là ai? Là đồng nghiệp? Hay là tình nhân mới của anh?”

Câu hỏi của Will rất bình thường, bất kỳ ai cũng sẽ có nghi vấn như vậy, ít nhất là đối với một người có thể sẽ trở thành tình địch của mình, hắn ắt hẳn nên biết thân phận của đối phương, nhưng đối với một người bình thường mà nói, cho dù chỉ là một cái tên thì sự tồn tại của U Linh vẫn có thể tạo thành uy hiếp.

“Một người bạn.” Feston trả lời rất mơ hồ.

Will thở dài một cách thất vọng, ánh mắt nhìn về phía bóng dáng kia, “Ngay cả tên của anh ta mà anh cũng không thể nói hay sao?”

Giống như cảm giác được tầm mắt của Will, bóng người dưới màn đêm xoay lại, “Chỉ cần không liên lụy đến những vụ án thì giữa tôi và anh ta không phải kẻ thù, nhưng nhất định sẽ không phải bạn bè.”

Đáp án rõ ràng, nhưng những lời này có thể có rất nhiều hàm nghĩa, Phong Triển Nặc tựa hồ đang mỉm cười, nhưng nụ cười này có vẻ hơi phức tạp, bên trong che giấu rất nhiều điều, Feston không thể xác định giờ phút này U Linh mang tâm tình gì khi nói ra những lời đó.

“Không phải là bạn thì là khách hàng, cậu cảm thấy thế nào?” Hắn đi về phía Phong Triển Nặc, “Tôi thuê cậu bảo vệ an toàn cho Will.”

Will sững sốt, Phong Triển Nặc lại cười ha hả, tiếng cười vẫn còn vang vọng, một cú đấm bất ngờ đánh trúng Feston, “Feston Kada! Anh xem tôi là loại người nào? Anh muốn tôi bảo vệ một người? Bảo vệ? Anh thuê một sát thủ để làm vệ sĩ! Đây quả thật là một sự sỉ nhục đối với tôi!”

Tiếng rống giận khiến cho mọi người ở xa xa phải chú ý, dưới màn đêm, xe của bọn họ đậu ở ven đường, đáng mừng là không gây ra kẹt xe, mọi người đều bận rộn nhiều việc cho nên không ai để ý đến chuyện gì đang xảy ra.

“Nói lại một lần nữa xem, anh muốn tôi bảo vệ cậu ta?” Trần ngập uy hiếp và cảnh cáo, hắn túm lấy áo của Feston, hơi nheo mắt lại, “Anh đã quên tôi là ai hay sao?”

Hắn quay đầu lại, dừng dừng dừng, vài viên đạn bắn ngay dưới chân của Will, hơi nóng bốc lên nghi ngút, “Tôi chỉ biết giết người chứ không biết bảo vệ bất kỳ ai.”

.....

P/S: Anh Phê rất khôn khéo, anh làm cái gì cũng có lý do, nói thế thì ta biết là các nàng hiểu ta nói gì rồi đúng không, đang spoil đó :>

41. Chương 41: Sức Hấp Dẫn Khó Cường

Giọng nói lạnh như băng, trong khoảnh khắc đã xâm nhập vào tận xương tủy, nụ cười vẫn còn trên mặt của người đàn ông kia nhưng Will không có cách nào nhìn thấy tình cảm của con người từ trong nụ cười đó, hiện tại hắn chỉ có thể đứng im tại chỗ.

Sau khi tiếng súng vang lên thì Feston lập tức phản kích, “Cậu muốn cảnh sát mau đến đây hay sao!”

Quyền cước so đầu, Phong Triễn Nặc bị Feston quật ngã xuống đất, Feston bẻ ngược cổ tay của hắn ra sau lưng, cúi đầu nói, “Hãy nghe tôi nói cho hết! Tôi thuê cậu bảo vệ Will nhưng không hạn chế cậu sử dụng bất kỳ hình thức gì.”

“Anh muốn tôi giết người có ý đồ gây bất lợi cho cậu ta?” Giống như đang thì thầm, hắn mạnh mẽ ngửa đầu ra sau, trán của Feston bị va đập, Phong Triễn Nặc nhân cơ hội thoát khỏi sự giam cầm của Feston, khuỷu tay thụi vào ngực của Feston nhưng lại bị cánh tay của đối phương đỡ được, “Cậu nói cậu chỉ biết giết người thôi mà.”

Feston nắm lấy cổ tay của Phong Triễn Nặc, “Ở lại đi, giúp tôi bảo vệ Will.”

Bên dưới mái tóc đen là đôi mắt sắc bén kiên định, không ngờ Feston lại đưa ra yêu cầu như thế. “Rốt cục anh muốn làm cho tôi ở lại hay là muốn tôi bảo vệ tình nhân của anh?” Phong Triễn Nặc lộ ra nụ cười khó định nghĩa.

“Cậu hy vọng là loại nào?” Dừng nghi vấn để đáp lại nghi vấn, Feston thu tay về, tựa hồ tha thiết Phong Triễn Nặc có thể đồng ý, “Thế nào, cân nhắc một chút đi, cậu có tiếp nhận vụ này hay không?”

Đây là lời khiêu chiến của Feston, Will vẫn còn đứng một bên, Phong Triễn Nặc đến gần Feston, “Đội trưởng đội đặc nhiệm ST tìm U Linh như tôi để ra tay giết người?”

“Nếu tôi phạm phản kháng thì chúng tôi cũng sẽ bắn gục đối phương.” Feston đã từng nói không có gì là chính nghĩa tuyệt đối, hành vi và lời nói của hắn hoàn toàn phù hợp, Phong Triễn Nặc không hề cảm thấy bất ngờ, hắn đã sớm biết Feston không phải là FBI bình thường.

Thu hồi súng, thối lui vài bước, “Bảng giá của tôi rất cao.”

Một người ba trăm ngàn đô, đây là bảng giá của hắn, là sát thủ số một quốc tế thì đương nhiên không phải bất luận kẻ nào đều có thể mời về, cho đến nay hắn chưa từng thất bại, Feston lập tức đồng ý, “Chừa lại một người cho tôi, còn lại thì tôi có thể lo liệu.”

Đương nhiên người thừa kế chân chính của tập đoàn Kada, bản thân đã là bạc triệu, cho dù chỉ chiếm cổ phần công ty thì ăn chia hoa hồng cũng đủ khiến người ta lú lẫm, Phong Triễn Nặc cũng không khách khí với Feston, có giao dịch thích hợp thì không có lý do gì để không tiếp nhận.

Bọn họ thấp giọng nói chuyện với nhau, không làm cho Will biết quá nhiều ẩn tình bên trong, lúc này Will có một loại cảm giác bị gạt bỏ một cách mãnh liệt, cho dù hắn nghe thấy Feston muốn người đàn ông kia bảo vệ hắn, bọn họ không cho hắn nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ là vì lo lắng cho an toàn của hắn, nhưng hắn cảm thấy hai người kia mới là người thuộc cùng một thể giới.

Nhìn thấy cảnh tượng ấu đả vừa rồi cùng với những lời đối đáp, dường như có cái gì vô hình vây quanh bọn họ, đó là một loại lực lượng tàng hình, có sức kéo dẫn thật đặc biệt, tuy rằng bầu không khí rất căng thẳng nhưng làm cho cho những người đứng xem có thể rõ ràng cảm giác ra lực lượng mạnh mẽ này.

“Sững sờ cái gì? Ghen hả?” Chờ Will lấy lại tinh thần thì người nam nhân vô danh kia đã đứng trước mặt hắn, trên môi lộ ra nụ cười, kỳ dị là người này có thể xem như là tình địch của hắn nhưng hắn lại không có cách nào chán ghét nụ cười của đối phương.

“Hiện tại tôi trả anh ta lại cho cậu, canh chừng anh ta cho kỹ vào, đến lúc đó đừng trách tôi quyền rũ anh ta.” Phong Triễn Nặc nhẹ nhàng vỗ mặt của Will, khi đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào làn da thì Will lập tức rùng mình, “Tôi mặc kệ anh là ai, tôi không cần anh bảo vệ tôi.”

“Tôi cũng sẽ không cho anh có cơ hội quyến rũ anh ấy, Feston không phải người như vậy.” Tuy rằng Will còn trẻ nhưng vô cùng cố chấp đối với người mình yêu, hắn nói rất nghiêm túc, Phong Triển Nặc nhìn không được mà cười rộ lên.

“Không phải người như vậy? Xem ra cậu vẫn chưa hiểu rõ anh ta.” Tầm mắt của hắn chuyển đến nhân vật chính của cuộc nói chuyện.

Là ai lấy súng chia vào hắn, đẩy hắn vào tường rồi bắt buộc hắn đáp lại nụ hôn, là ai nương cơ hội mát xa mà không ngừng vuốt ve sờ soạng thân thể của hắn, không chỉ một lần nổ súng, nếu đây không tính là quyến rũ thì không biết phải xem là cái gì. fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc không nói ra những lời này nhưng Feston có thể nhìn ra từ nụ cười quỷ bí của hắn, Will cảm thấy khác thường, vừa định hỏi lại đây là ý gì thì xe cảnh sát thu thập vật chứng đã chạy đến, bọn họ nhận ra Feston nên lập tức chào hỏi.

Feston quay về xe của mình rồi mở cửa xe, “Nơi này có vài chuyện cần phải giải quyết, chốc lát nữa tôi sẽ đưa hai người đến quán bar.”

Nơi này cách quán bar Môi Đỏ một quãng đường, xe của Will và Phong Triển Nặc cũng không ở đây, Will không hề nghi ngờ lời nói của Feston, hắn quay trở lại trong xe, còn Phong Triển Nặc lại đi đến trước mặt Feston, “Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ chú ý đến mục tiêu.”

Nói xong hắn xoay người, nhanh chóng tiến vào đám đông, Feston chăm chú nhìn bóng dáng rời đi của hắn, U Linh không phải là Will, hắn cũng không cần phải phục tùng người nào đó, hắn là hắn, là Phong Triển Nặc, lời nói mới vừa rồi là chào tạm biệt, một sát thủ chào tạm biệt khách hàng của mình, không kèm theo bất luận tình cảm riêng tư gì.

Đi lên đầu phố, làm cho bản thân mình giống một giọt nước dung nhập vào đám đông, Phong Triển Nặc cảm thấy vớ vẩn, vậy mà hắn lại tiếp nhận giao dịch với Feston, mà kể từ ngày mai hắn sẽ đi theo Will để làm nhiệm vụ, tầm mắt ở phía sau vẫn đang dõi theo, là một sát thủ cho nên hắn đương nhiên rất cảnh giác, nhưng đồng thời hắn có thể xác định đó là ánh mắt của Feston.

Chỉ có ánh mắt của người đàn ông kia mới có khả năng xuyên thấu như vậy, sau lưng tựa như bị một loại nhiệt độ vây quanh, giống như đứng ngồi không yên, hắn không thể bỏ qua, bỗng nhiên quay đầu lại, giống như vẫn đang chờ hắn quay đầu, ánh mắt mạnh mẽ kia cùng tầm mắt của hắn lập tức giao nhau.

Tựa như bị một luồng điện bắn trúng, Phong Triển Nặc cơ hồ có một loại xúc động muốn rút súng, Feston Kada, người này rất nguy hiểm, đối phương làm cho hắn phải hủy bỏ dự định rời khỏi Chicago, nhưng ở lại thì cái gì sẽ chờ đón bọn họ....

Sát thủ không biết bảo vệ ai mà chỉ biết giết người, hiện tại Phong Triển Nặc đang chuẩn bị giết người.

Khẩu súng trường M16, ống kính ngắm, từ trên cao quan sát xuống dưới, có thể tìm thấy bóng dáng của Will trong một phòng học, thằng nhóc này quả thật có khuôn mặt không tẻ, mái tóc vàng xoăn, có lẽ là người Pháp, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính rồi phản chiếu lên người hắn làm cho người ta liên tưởng đến bức tượng điêu khắc David, chẳng qua vẫn chưa đủ chính chắn, còn lưu lại vẻ đơn thuần của người trẻ tuổi.

Có lẽ Feston coi trọng điểm này cho nên mới duy trì quan hệ ổn định với Will trong vài năm, không ngờ Caesar lại là một người chung thủy, nói không rõ đây là loại cảm giác gì, Phong Triển Nặc bỗng nhiên cầm lấy điện thoại rồi bấm vào một số di động, “Anh biết gì không, dám đem người tình bé nhỏ của mình ném dưới họng súng của tôi, lá gan của anh rất lớn.”

“Cậu sẽ không nổ súng, đây là sự chuyên nghiệp của cậu, Will không phải là mục tiêu của cậu.” Giọng điệu của Feston không hề lộ ra vẻ bất ngờ, cảnh vật xung quanh tựa hồ là đang ở căn tin.

Thông qua ống ngắm để quan sát phòng học đối diện, Phong Triển Nặc đã ở chỗ này đến trưa, hiện tại đã đến giờ ăn trưa, đương nhiên sẽ không ai đem bữa trưa cho hắn, trong lúc làm việc thì dùng bữa cũng sẽ phân tán lực chú ý, cho nên bên cạnh hắn chỉ có băng đạn, như vậy tính ra hắn cắt ngang bữa trưa của người khác cũng không tính là quá đáng.

“Anh cảnh cáo người xung quanh của anh nên cách xa nhân vật nguy hiểm như tôi, vậy mà bản thân mình lại làm chuyện tương phản, anh xác định muốn mạo hiểm như vậy hay sao? Will của anh đang ở ngay tầm ngắm của tôi, chỉ cần tôi bấm cò—”

“Cậu sẽ không làm như vậy.” Giọng nói trong điện thoại rất trấn tĩnh, mơ hồ còn truyền đến ý cười, “Trừ phi cậu vì tôi mà phá vỡ nguyên tắc của chính mình.”

Phong Triển Nặc giật giật ngón tay nhưng cuối cùng vẫn không hành động, hần cười lạnh đối với điện thoại, “Tôi hiểu được, anh dùng cách này để làm cho tôi không động vào cậu ta, anh đặt ra mục tiêu cho tôi chỉ vì muốn bảo vệ Will.”

Mục tiêu của hần là người muốn tổn thương Will, Will cũng không tính là khách hàng mà chỉ là người có liên quan đến chuyện này, còn hần là một sát thủ chuyên nghiệp, trừ phi khách hàng của hần hủy giao dịch làm ra chuyện bất lợi đối với hần, tỷ như Maberly, nếu không thì hần sẽ không gây ra bất cứ điều gì nguy hiểm đối với khách hàng của mình.

“Anh quan tâm đến tình nhân của mình như vậy à?” Hần không nhận ra khóe miệng của mình đang lộ ra ý cười dữ tợn.

“Vì sao không nghĩ là tôi làm như vậy cũng là vì cậu, cố ý nói mình là sát thủ ở trước mặt Will, muốn tìm lý do giết cậu ta, nhưng cậu phải biết nếu cậu ta xảy ra chuyện thì tôi sẽ không tha cho cậu.” Feston mất đi tâm tình dùng bữa trưa, hần tháo lỏng cà vạt, không biết nên nói như thế nào mới có thể làm cho đối phương hiểu rõ lời của hần.

Nói cách khác nếu Will chết trong tay Phong Triển Nặc thì quan hệ giữa bọn họ sẽ hoàn toàn bị phá vỡ. Tình huống này rất quen thuộc, Phong Triển Nặc không phải không hiểu rõ.

“Có người theo dõi anh, tiếp theo là Will bị truy đuổi, cậu ta chỉ là một sinh viên, bối cảnh rất sạch sẽ, cậu ta gặp phải chuyện thì đương nhiên là do anh tạo ra, cho dù cậu ta gặp chuyện bất trắc thì anh cũng chỉ có thể tự trách chính mình, Feston Kada, anh đừng lấy tôi làm cái cớ.” Vạch ra điểm này một cách sắc bén, tầm mắt của hần vẫn không di chuyển, Will hoàn toàn không biết bản thân mình bị quan sát trong sự ngấm ngầm.

“Tôi nghi ngờ những người đó là vì ngăn cản tôi tiếp tục điều tra sổ sách, còn chưa xác định bọn họ có biết tập đoàn Kada hay không, nhưng bọn họ nhất định biết quan hệ của tôi và Will, hiện tại muốn cảnh cáo tôi cho nên Will trở thành mục tiêu tốt nhất, coi như là giúp tôi, tôi hy vọng cậu hoàn thành vụ giao dịch này.”

“Giúp anh?” Phong Triển Nặc nghe hai từ này thì liền cười rộ lên, “Anh thật sự là nói một đằng làm một nẻo, Greg thuê tôi thì anh lập tức dạy hần ta một trận, còn anh thuê tôi thì lại có đủ mọi lý do, tôi đã cảnh cáo anh, anh cũng biết tôi là người như thế nào, nhưng anh cứ tiếp cận tôi, khiêu khích tôi, thậm chí còn kích thích tôi....Thật sự là không có ai giả nhân giả nghĩa bằng anh.”

Lời nói của hần vừa giống như khen ngợi lại giống như trào phúng.

Giả nhân giả nghĩa à? Feston cười thâm trầm, “Tôi chưa từng nói tôi là người đơn thuần lương thiện.”

Phong Triển Nặc im lặng trong chốc lát, “Đừng viện cớ nữa, dùng thủ đoạn này để làm cho tôi ở lại Chicago rất giống với cách mà anh sẽ làm.” Hần nói một cách thẳng thắn.

Trong khi Feston lại không hề phản bác lời của Phong Triển Nặc, “VẬY còn cậu, ngay từ đầu đã cứu Will là vì xem cậu ta giống như một con mèo hay sao? Đây không phải là đáp án, Phong Triển Nặc, tôi biết cậu sẽ không giết hần, đó là vì tôi.”

.....

P/S: Em Nặc nói ra câu nào là thấy sắc mùi dấm chua câu đó :>. Còn anh Phê nói ra câu nào là ám chỉ câu đó

42. Chương 42: Lý Do Lưu Lại

“U Linh, cậu không vô tình như chính mình đã tưởng.”

Những lời này tựa như một trận bão táp đột nhiên kéo đến, ngón tay đang đặt trên cò súng cơ hồ là muốn ấn xuống, nhưng Feston dường như cảm thấy vẫn chưa đủ, “Không có sát thủ nào sẽ cứu một con vật, cậu quan tâm đến Bob, cứu Will, còn tha cho cấp dưới của tôi, đáng lý cậu có rất nhiều cơ hội để ra tay.”

Rất nhiều cơ hội, nếu Phong Triển Nặc muốn giết bọn họ thì cho dù các thành viên của đội đặc nhiệm ST đều là tinh anh được tuyển chọn thì vẫn còn kém rất xa so với sát thủ số một đã trải qua muôn ngàn thử thách và huấn luyện.

“Câm miệng!”

“Đây là tôi nợ Will, tôi muốn cậu phải ở lại với tôi, cậu không được phép rời khỏi Chicago, cho dù tôi dùng cách này để giữ cậu lại thì cậu cũng không được từ chối.”

“Anh dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tôi, vì cái gì muốn tôi ở lại với anh, đó là chuyện của anh và cậu ta—”

“Chỉ cần dựa vào việc cậu làm cho tôi phải nợ cậu ta!” Feston cau mày, “Là sự xuất hiện của cậu làm thay đổi hết thảy, mỗi khi tôi nhìn thấy Will thì tôi lại chỉ nghĩ đến cậu, nhìn lên công văn trên bàn làm việc, rõ ràng có rất nhiều vụ án nhưng cuối cùng tôi chỉ lật duy nhất một bộ hồ sơ, mỗi ngày đúng sáu giờ thì tôi sẽ thức dậy, nhưng dạo này tôi thường xuyên mất ngủ, sinh hoạt của tôi bị đảo lộn, cuộc sống của tôi cũng bị đảo lộn, tất cả đều là vì sự xuất hiện của cậu, cậu còn muốn tôi nói rõ hơn nữa hay sao? Tóm lại tôi không cho phép cậu rời đi.”

Tầm mắt thông qua ống ngắm mà quan sát bốn phía, tiếng gió gào thét ở trên cao nhưng giọng nói kia vẫn mạnh mẽ rõ ràng như vậy, Phong Triển Nặc không hề nhúc nhích, tựa như một pho tượng, mỗi một phần trên cơ thể đều bảo trì ở trạng thái bất động, nhưng có một nơi lại không thể kiềm chế mà lại nhảy lên một cách điên cuồng.

Hít một hơi thật sâu, hần nhếch môi, “Đừng nhiều lời với tôi, nếu không muốn Will gặp chuyện bất trắc thì câm miệng của anh lại, hiện tại tôi đang bảo vệ người của anh, trừ phi anh muốn cậu ta chết, nếu không thì đừng gây trở ngại cho tôi.”

“Tôi luôn xem cậu ta như em trai.” Đây là câu nói cuối cùng của Feston, sau đó hần cúp máy.

Tiếng gió tiếp tục thổi vù vù, mái tóc trên trán không ngừng phát phơ, lộ ra một cái nhướng mày, Phong Triển Nặc nhìn chiếc di động thật lâu, vừa rồi hần mới nghe thấy cái gì? Vì sao hần đang chấp hành nhiệm vụ mà lại gọi điện cho Feston? Mà Feston lại nói ra những lời này với hần, thật sự là quái đản.

Feston xem Will là em trai? Khóe miệng lại nhếch lên, Phong Triển Nặc tiếp tục nhiệm vụ của mình, phạm vi mục tiêu của hần rất rộng, Feston thật sự tìm cho hần một việc tốt, phải giải quyết đám người có ý đồ bất lợi với Will, mà còn phải giám sát thẳng nhóc đó hai mươi bốn giờ.

Loại bỏ những tạp niệm trong lòng, hần tiếp tục quan sát, công việc là công việc, hần sẽ không để cho bất luận chuyện gì ảnh hưởng đến mình, bất cứ chuyện gì cũng không thể.

“Không được nhúc nhích.” Cái gáy của hần bị họng súng chia vào, “Mày tốt nhất đừng nhúc nhích, nói cho tao biết là ai thuê mày—”

Phốc phốc, hai tiếng súng rất nhỏ, người đánh lén hiển nhiên không biết mình đang đối phó với ai, động tác nhanh như bóng ma, Phong Triển Nặc căn bản không đợi đối phương nói cho hết lời, hần móc ra một khẩu súng lục từ trước ngực, viên đạn xuyên qua khe hở giữa nách mà bắn trúng đối phương, khẩu súng lục màu bạc được trang bị ống hãm thanh lại một lần nữa được cất vào.

Sau đó hần mới quay đầu lại, người nọ nằm dưới đất, viên đạn bắn trúng tim, “Thật đáng tiếc là mày vĩnh viễn không thể biết được.”

Giúp người nọ khép lại hai mắt, hần lại trở về vị trí ban đầu, đối diện với tòa nhà kia, Will đã biến mất, là tự mình rời đi hay là bị bắt cóc?

Thu hồi khẩu súng ngắm, hấn bước qua xác chết, cái này cứ để lại cho cảnh sát xử lý, người nọ chưa chắc là cùng nghề với hấn nhưng mục đích nhất định là vì Will, góc độ của hấn cũng là nơi tốt nhất để ngắm bắn, hấn đã sớm biết sẽ có người tình cờ gặp hấn, vì cùng mục tiêu nhưng khác mục đích.

Bọn họ chỉ muốn dùng Will để áp chế Feston cho nên sẽ không giết cậu ta, không hề luống cuống, Phong Triển Nặc thu hồi dụng cụ rồi xuống lầu.

Khu Loop, học viện nghệ thuật Chicago hùng vĩ đồ sộ, Will chính là sinh viên nơi này, học viện là do nhà bảo tàng và trường học kết hợp thành, khi Phong Triển Nặc mặc một bộ đồ đơn giản thoải mái tiến vào thì không hề khiến cho bất kỳ ai nghi ngờ, học viện mở rộng cửa, có sinh viên cũng có các du khách ghé thăm những tác phẩm nghệ thuật.

Theo hấn quan sát thì mặc kệ đối phương là ai, những người đó còn chưa biết Feston đã mời hấn để giải quyết vấn đề, hấn nhanh chóng tìm được Will trong đám đông, Will vừa đi vừa đang nhìn láo liên, dường như muốn tránh né kẻ nào đó, khi hấn xuất hiện trong tầm mắt của Will thì nét mặt của Will lập tức thay đổi.

Hấn xác định Will muốn tránh né hấn, giả vờ như không quen biết hấn, Will bước ngang qua trước mặt, “Tôi không cần anh đến bảo vệ!”

Phong Triển Nặc thản nhiên như khách du lịch đi theo phía sau Will, “Có người trả tiền thì tôi sẽ làm việc, đây là giao dịch, mặc kệ cậu mất hứng hay không thì mục tiêu của tôi là những người gây bất lợi cho cậu, tôi không bảo vệ bất luận kẻ nào, tôi tới đây để giết người.”

Hấn dám nói đến việc giết người một cách dễ dàng như vậy, Will cúi đầu đi phía trước, “Nếu không phải là anh ấy nhờ anh thì anh có đồng ý hay không?”

Bọn họ đều không nhắc đến tên của một người, Phong Triển Nặc xem xét vài tác phẩm với trường phái ấn tượng, “Cho dù là ai thì tôi cũng sẽ vui vẻ nhận lời, cậu không có quyền chất vấn tôi, hiểu chưa?”

Ánh mắt di chuyển trong đám đông, bất cứ lúc nào cũng có thể rút súng ra khỏi lưng, nhưng hấn nhàn nhả tựa như đang đi dạo, Will bất chợt dừng lại rồi quay người, hơi hơi cười khổ, “Nghe giọng điệu vừa rồi của anh rất giống như Feston, khi anh ấy nói như vậy thì tôi phải nghe theo, nếu không anh ấy sẽ nổi giận.”

“Tôi không phải Feston, nhưng nếu cậu không nghe lời của tôi thì tôi cũng sẽ nổi giận, mà tôi nổi giận thì không ai có thể cam đoan hậu quả mà mình sẽ gánh vác.” Will đứng im, Phong Triển Nặc cũng đứng im, đối mặt với một bức tranh trừu tượng, “Cảm giác của cậu có lẽ bởi vì tôi và anh ta giống nhau.”

Đặc vụ FBI và sát thủ giống nhau? Will không thể hiểu nổi, “Làm sao mới có thể làm cho anh từ chối vụ giao dịch này, rời khỏi nơi đây?” fynnz.wordpress.com

Will không thích hấn, đây là điều chắc chắn, Phong Triển Nặc lộ ra một nụ cười kỳ dị, “Có hai khả năng, hoặc là cậu chết hoặc là những người đó chết, nhiệm vụ thất bại hoặc thành công thì đều có thể làm cho tôi rời đi, cậu thích loại nào, nhóc con?”

Phong Triển Nặc lướt qua người của Will, mang theo một cơn gió lạnh dày đặc, hấn bị vẻ mặt của Phong Triển Nặc hù dọa, nhưng liền nhanh chóng đuổi theo, “Cho nên tôi có thể cho rằng anh là vì anh ấy? Anh vì anh ấy mà ở lại Chicago để bảo vệ tôi, tuy rằng tôi biết rõ anh và anh ấy sẽ không có kết quả gì...”

Thời tiết của Chicago tựa như tính tình của Phong Triển Nặc, ánh mặt trời biến mất, chỉ còn lại vẻ âm trầm, “Cẩn thận cái miệng của cậu đó.”

Thật muốn cho thằng nhóc này một viên đạn.

Sờ cằm, U Linh lại một lần nữa nhếch môi, hấn xoay lại nhìn Will, “Cậu có thể ghét tôi, đương nhiên tôi cũng không hề thích cậu, cậu muốn dùng tánh mạng của mình để mạo hiểm, muốn mình trở thành nhược điểm của anh ta thì cậu có thể tránh né tôi, làm cho nhiệm vụ của tôi thất bại, cậu thấy thế nào?”

Đôi mắt mỉm cười, có lẽ phần lớn mọi người đều không thể kháng cự được sức quyến rũ của nụ cười này, nhưng Will lại rét run cả người, nếu hấn trở thành nhược điểm của Feston....

“Được rồi, tôi sẽ phối hợp với anh, cho đến khi anh hoàn thành nhiệm vụ.” Hấn không muốn trở thành trói buộc.

“Tốt lắm, xem ra cậu hiểu rõ tình cảnh của mình.” Phong Triển Nặc tỏ ra khen ngợi.

Bước chân nhàn nhả đi về phía Will rồi lập tức đẩy đối phương ra phía sau, trong khi viên đạn bắn về phía đám đông, có người bị bắn trúng rồi ngã xuống, Will quá sợ hãi, “Người kia-”

“Người kia có súng, là nhằm vào cậu, chẳng lẽ cậu còn tưởng rằng tôi sẽ tùy tiện giết người hay sao, tôi cũng không muốn lãng phí đạn của mình.” Nhìn thấy có người ngã xuống, trước ngực đổ máu, mọi người xung quanh đều lui ra, nhất thời dẫn đến một trận hỗn loạn.

Cho dù rơi vào tình huống như vậy thì người đàn ông này vẫn rất ung dung, hấn nổ súng mà không hề để lại bất kỳ dấu vết nào, nhanh chóng lén vào đám đông rồi rời khỏi hiện trường, đây là lần đầu tiên Will gặp phải chuyện như vậy, cho nên chỉ có thể bám theo Phong Triển Nặc mà rời khỏi nơi này.

Bọn họ gặp được Feston ngay trước cửa học viện, hấn rất hiếm khi đến nơi này, Will còn ngạc nhiên khi phát hiện trong tay của hấn còn cầm một túi giấy, chiếc túi giấy bay thẳng vào tay của tên sát thủ, “Của cậu.”

Phong Triển Nặc ngửi được mùi gì đó trong túi giấy, nhìn Feston một cách bất ngờ, đối phương cũng đang nhìn hấn, hấn mở ra túi giấy rồi nhìn vào trong, “Burger thịt bò? Bánh mì? Còn có cả nước ngọt? Như vậy có keo kiệt quá không? Nể mặt tôi vừa giải quyết hai người, chẳng lẽ anh không thể đãi tôi một bữa đại tiệc được hay sao?”

“Mục tiêu xuất hiện?” Feston để cho Will ngồi vào xe trước, hấn đứng bên ngoài xe cùng Phong Triển Nặc nhìn vào đám đông đang ồ ạt tràn ra.

Có người báo cảnh sát, thì thể kia sẽ nhanh chóng được điều tra, Phong Triển Nặc cầm lấy cái bánh burger rồi gật đầu, “Còn có một tên ở mái nhà, tôi đã điều tra, không có chứng minh thư, còn những chuyện khác thì anh có thể yên tâm, không có ai nhìn thấy.”

“Cậu tránh khỏi camera, đương nhiên tôi đã sớm biết.” Ở trong này đàm luận về thủ pháp giết người là một chuyện rất kỳ dị, Feston nhìn Phong Triển Nặc ăn bánh burger, hấn lấy ra lon nước ngọt đưa cho Phong Triển Nặc, “Chưa ăn trưa à?”

“Không phải là anh biết tôi chưa ăn trưa nên mới mang đến cho tôi hay sao?” Phong Triển Nặc liếm ngón tay bị dính tương, đem lon nước ngọt bỏ lại vào túi giấy, “Hoặc là nước lọc hoặc là rượu, tôi chỉ uống hai loại này.”

“Cậu thật sự là thích bắt bẻ.” Feston nhìn đôi môi bị dính tương của Phong Triển Nặc.

.....

P/S: muốn liếm tương dính bé Nặc lắm phải không?

43. Chương 43: Tôi Là Sát Thủ

Biết rõ Feston đang nhìn mình nhưng Phong Triển Nặc vẫn tiếp tục cắn bánh burger, “Bắt bẻ? Vì cái gì lại không?”

Hấn há to mồm để giải quyết thức ăn của mình, nhìn cách hấn ăn chẳng có gì là nhã nhặn nhưng lại rất tự nhiên, thậm chí làm cho người ta cảm thấy vui vẻ, dường như hấn rất hưởng thụ chuyện ăn uống, có vài người bẩm sinh đã có sẵn sức hấp dẫn này, Feston đã từng nghĩ như vậy.

Hấn đưa khăn tay cho Phong Triển Nặc, thuận tiện dùng ngón tay quét lấy miếng tương dính trên khóe miệng của Phong Triển Nặc rồi đưa vào miệng của mình để nhấp nháp hương vị, “Khẩu vị của tiệm này cũng không tệ.”

Động tác của Feston rất tự nhiên, hai người bọn họ đều không nhắc đến cuộc nói chuyện không lâu trước đó thông qua điện thoại, Phong Triển Nặc tăng hăng cổ họng, “Vừa rồi giải quyết hai tên, không biết sau này sẽ xuất hiện thêm bao nhiêu người, có phải chúng ta nên thảo luận về vấn đề thù lao hay không?”

Giải quyết bữa trưa một cách nhanh chóng, dùng khăn tay lau miệng, túi giấy được ném vào thùng rác một cách chuẩn xác, “Lên xe đi, Ceasar, hôm nay đến đây thôi, đưa Will của anh về nhà trước đi.”

Will đang ở ngay trong xe, hắn không nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, nhưng hắn không thích người đàn ông này dùng loại giọng điệu như vậy để nói với Feston, với lại người nọ còn nói Will của anh, trong đó có một loại hàm nghĩa khác, tựa như đùa cợt, nhưng hắn không thể phản bác, nơi này tựa hồ không có chỗ để hắn chen vào.

Tiến Will về trước, để cho cảnh sát bảo vệ chỗ ở của Will, khi Feston làm việc này thì U Linh lại biến mất khỏi tầm mắt của hắn, trên đường người đến kẻ đi, Phong Triển Nặc cực kỳ giống một linh hồn, không chào hỏi một tiếng mà đã biến mất.

Hành tung của U Linh rất thất thường, bất luận kẻ nào muốn tìm được hắn cũng không phải là chuyện đơn giản, nhưng trong đó không bao gồm Feston Kada.

Khi Feston tìm được Phong Triển Nặc ở trong một quán bar thì Phong Triển Nặc đang ôm một cô gái ở trong phòng, hai người đang kịch liệt lửa nóng, có lẽ chỉ ít phút sau thì Feston có thể tìm thấy bọn họ ở trên giường.

Phát hiện Feston đến đây, Phong Triển Nặc nâng chén về phía hắn, “Xem ra anh không có vẻ cao hứng cho lắm.”

Đâu chỉ là mất hứng, quả thật cảm thấy hình ảnh trước mắt cực kỳ chướng mắt, Feston tiến lên, thản nhiên lôi cô gái kia ném sang ghế sofa bên cạnh, “Chúng ta cần nói chuyện.”

Giọng điệu của Feston không tốt, Phong Triển Nặc không có gì dị nghị, hắn lấy ra một thứ ở trong túi rồi ném lên bàn, “Quả thật cần nói chuyện.”

Đó là thiết bị theo dõi, Feston dựa vào thiết bị này mà tìm được Phong Triển Nặc. Phong Triển Nặc mỉm cười đứng lên, hoạt động cánh tay và hai chân, không hề nói một tiếng nào, bỗng nhiên thu hồi ý cười, một cú đá đủ để lấy mạng được tung mạnh về phía Feston.

Feston đỡ lấy đòn công kích của Phong Triển Nặc, cô gái bị ném sang ghế sofa ở bên cạnh đã sớm hoảng sợ mà né ra, Feston lấy công làm thủ mà nghênh đón vài cú liên tiếp của Phong Triển Nặc, đây thật sự là giao đấu, không hề có nửa điểm vui đùa.

Ly rượu trên bàn bị đập vỡ, chiếc bàn nghiêng ngả, gặp phải ẩu đả như vậy cũng không phải lần đầu tiên, cho nên không có ai chạy đến khuyên can, bên ngoài chỉ có tiếng nhạc xập xình, bên trong dường như hoàn toàn không liên quan đến bên ngoài, lần này Phong Triển Nặc đánh đắm thẳng tay, sau khi sức khỏe hồi phục thì đây là lần đầu tiên hắn được đánh thoải mái như vậy, muốn tìm một đối thủ ngang tài ngang sức cũng không phải dễ, mà không biết là may mắn hay là bất hạnh khi đối thủ của hắn lại là Feston Kada.

Nắm đấm của Feston đánh trúng hàm dưới của Phong Triển Nặc cũng không nương tay, Phong Triển Nặc hít vào một hơi, khuỷu tay thúc vào cổ của Feston, hai người đều lui ra nửa bước, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm đối phương, tựa như có tia lửa bùng nổ, Feston tiến lên một bước rồi đẩy ngã Phong Triển Nặc lên sofa.

Phong Triển Nặc thở hổn hển, cúi đầu nhìn xuống, cúc áo của hắn lần lượt bị Feston cởi bỏ, hơi thở nóng rực của Feston phả lên cổ của hắn, phía trên có lưu lại dấu son môi của đàn bà, Feston bỗng nhiên dừng lại động tác, rồi ngay sau đó bất ngờ cắn thật mạnh lên cổ của Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc lật nghiêng làm cho hai người bọn họ ngã xuống thảm, khi nằm giữa khe bàn và sofa, hắn lập tức tháo xuống cả vạt của Feston, sau đó là thắt lưng, bàn tay của hắn không ngừng trượt xuống dưới, không cho Feston có cơ hội thở dốc, bởi vì đánh nhau mà cơ thể đầm đìa mồ hôi, Feston liếm cổ họng của Phong Triển Nặc khiến hắn thở hổn hển mà ngưỡng đầu lên, trong khi bàn tay của Phong Triển Nặc đã tìm được mục tiêu, bắt đầu thi triển kỹ xảo của mình, tiếng thở dốc luân phiên vang lên trong không gian chật hẹp.

Không nói một lời nào, tại phương diện này dường như bọn họ cực kỳ ăn ý, Feston kéo xuống phéc mơ tuya của mình rồi ấn đầu của Phong Triển Nặc xuống, Phong Triển Nặc chỉ chần chờ một chút nhưng ngay lập tức liền cúi đầu, đôi tay ôm lấy thắt lưng của Feston, bờ hông mềm dẻo lại co dãn không ngừng bị hắn đè ép trong tay, khi nghe thấy tiếng rên rỉ của Feston thì hắn liền có một cảm giác hưng phấn đến tột độ mà trước nay chưa từng có.

Về phương diện này thì Feston dường như rất tuân theo nguyên tắc công bằng, không để Phong Triển Nặc vất vả quá lâu, chờ đến khi sóng triều rút cục phát tiết thì Feston liền kéo Phong Triển Nặc lên rồi hôn ngay khoe miệng của hắn, tựa hồ không bận tâm trong miệng của hắn có hương vị của mình, khi chiếc khăn tay ẩm ướt bị vứt đi thì Feston liền đẩy ngã hắn xuống đất, sau đó Feston nâng thắt lưng của hắn lên rồi không ngừng khiêu khích dục vọng của hắn, khiến hắn phóng thích tất cả áp lực dưới kỹ thuật cao siêu của đối phương.

Cũng bởi vì kiên trì với nguyên tắc công bằng cho nên hai người không làm đến cùng, nhưng hiện tại hai người cũng đã muốn kiệt sức, chờ hết thủy sóng yên biển lặng, khi bọn họ cùng nhau nằm dưới đất, một phần hư vô trong đầu của Phong Triển Nặc vẫn chưa bị tán đi, “.....Lần sau nếu tôi còn phát hiện trong túi của mình có cái gì nữa thì đừng trách tôi không nể mặt.”

Hô hấp của hắn vẫn chưa bình phục, giọng điệu lười biếng, có một chút khàn khàn đầy cuốn hút, Feston nhìn hắn, “Nếu cậu không trốn thì tôi sẽ không dùng thiết bị theo dõi cậu.”

Dưới ánh sáng mờ ảo, mái tóc của Feston rối tung, quần áo xộc xệch, nhưng chỉ cần chỉnh trang lại một chút thì hắn vẫn là đặc vụ tinh anh kia, Phong Triển Nặc nhượng mắt, lười biếng ngồi dậy, chỉnh lại trang phục một cách qua loa rồi kéo phéc mơ tuya lên, “Không muốn tôi rời đi?” Hắn lấy ra một gói thuốc lá trong chiếc áo vest đã nhăn nhúm, rút ra một điếu rồi đưa cho Feston, sau đó tự châm cho mình một điếu. fynnz.wordpress.com

“Nói đến là đến, muốn đi thì đi? Đừng nằm mơ, tôi nói rồi, tôi sẽ không tha cho cậu.” Tiến đến trước mặt Phong Triển Nặc để mượn điếu thuốc của đối phương mà châm lửa, Feston hít sâu một ngụm rồi nhả ra một làn khói bao quanh hai người, “Những gì tôi nói trong điện thoại là thật.”

Lời nói của hắn dừng trong làn khói trắng, Phong Triển Nặc ngồi dưới đất mà dựa vào ghế sofa, quay đầu nhìn Feston, “Anh mất ngủ vì tôi thật à?”

Hắn giống như cảm thấy rất ngạc nhiên, bất quá đây quả thật là một chuyện khó tưởng, Feston cũng không biết vì sao bản thân mình lại như vậy, “Cậu đã nói đúng vài điều, Will là vì tôi mới gặp phải chuyện này, bảo vệ cậu ấy là trách nhiệm của tôi, nhưng hiện tại cũng là trách nhiệm của cậu, tựa như những gì tôi đã nói trong điện thoại, tôi mất ngủ là vì có một U Linh luôn xuất quỷ nhập thần, tùy tiện ra vào trong giấc mơ của tôi.”

Feston tựa hồ đang trách cứ Phong Triển Nặc, “Đáng lý ngay từ đầu cậu không nên xuất hiện.”

Phong Triển Nặc cười khê một cách vô tội, “Làm sao có thể trách tôi, ngày đó chỉ cần anh đến vào ban đêm thì chúng ta sẽ không chạm mặt ở sân thượng.”

“Nhưng vẫn có một ngày tôi sẽ phát hiện ra cậu, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ đối đầu nhau, tôi cảm thấy hiện tại rất may mắn.” Đôi mắt sắc bén của Feston dừng trên người Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc lặng lẽ nở nụ cười, “Có lẽ.”

Có lẽ đây là ông trời trêu ngươi, hắn là sát thủ, hiện tại lại cùng một đặc vụ liên bang cùng nhau ngồi dưới đất, muốn miêu tả quan hệ giữa bọn họ thì thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn.

“Anh tính thế nào với Will?” Vừa hút thuốc vừa đứng dậy, hắn đi lấy vài cục đá rồi đưa cho Feston, Feston dùng khăn bọc lại cục đá rồi ấn lên khoe miệng của Phong Triển Nặc, “Cậu ấy không có người thân ở đây, rất ỷ lại vào tôi.”

Phong Triển Nặc hít vào một hơi, Feston liền nhẹ tay một chút, hắn làm cho Feston buông tay ra, tự mình đè lại cái khăn bọc nước đá, “Ỗ lại? Tôi cũng nhìn ra.”

Cú đâm của Feston rất mạnh, lúc này hàm dưới của Phong Triển Nặc hơi sưng một chút, các vết thương khác ở trên người cũng không cần phải để ý, nhưng dấu vết trên mặt sẽ khiến người ta lưu lại ấn tượng,

chườm trong chốc lát, hắn ném chiếc khăn cho Feston, “Nhưng cứ tin tôi đi, thiếu anh thì cậu ấy cũng sẽ không chết đâu, bằng tuổi cậu ấy thì tôi đã sớm đi khắp nơi trên thế giới, kiếm tiền không phải là vấn đề, duy nhất cần lo lắng là phải sống sót như thế nào, vì hoàn thành vài nhiệm vụ mà thiếu chút nữa tôi đã không thể tỉnh lại, không ai giúp tôi, phải vật lộn giữa cái chết và sự sống, chẳng phải tôi vẫn còn sống khỏe sống mạnh đến bây giờ hay sao?”

“Thế này mà gọi là sống khỏe sống mạnh đến bây giờ?” Feston nhìn tay của Phong Triển Nặc, bởi vì chiếc khăn ướt đá quá lâu mà ngón tay của hắn đỏ lên, nhưng dây thần kinh ở đầu ngón tay bị mất cảm giác, cho nên hiện tại mới có thể chậm rãi cảm giác được cái tê buốt đang truyền đến một cách mơ hồ.

“Cái này không tính là gì cả.” Hắn duỗi hai tay ra, tựa như đang triển lãm vũ khí của mình, so với người bình thường thì bàn tay này trông có vẻ vẫn tái nhợt một chút, gân tay nổi cộm, không hề có bất cứ tỳ vết dư thừa nào, bên dưới lớp da kia dường như đang bao lấy một sức mạnh khủng khiếp, “Anh có biết hay không, đôi khi đây cũng là chuyện tốt, mất cảm giác đối với nhiệt độ, cũng không có cảm giác đau đớn, nó không phải là chứng ngại đối với tôi mà là trợ lực, tôi sẽ không cảm giác được làn da của người chết lạnh lẽo cứng rắn như thế nào, cũng sẽ không chán ghét cảm xúc khó chịu của dây thép.”

Có bao nhiêu người có thể nghe thấy một sát thủ thảo luận về hung khí của mình, đây là lần đầu tiên Feston nghe thấy từ miệng của sát thủ số một thế giới nói ra những lời như vậy, tự thuật một cách tự nhiên, hẳn đương nhiên biết, ngoại trừ súng thì đôi tay của hắn có thể dễ dàng trí người ta vào chỗ chết.

“Cậu dám nói ra những lời này trước mặt tôi...” Feston hơi nheo mắt lại, ánh mắt vô cùng sắc bén.

“Vì sao lại không dám? Từ giờ trở đi anh sẽ trở thành tông phạm với tôi.” Phong Triển Nặc lộ ra nụ cười đặc trưng của hắn, nụ cười kia còn âm áp hơn so với ánh mặt trời, lại ẩn chứa một chút giả dối, “Anh buông tha cho một U Linh thì anh cũng sẽ trở thành một ác quỷ, điều đó có nghĩa mỗi khi tôi giết người thì đều nhận được sự đồng ý ngầm của anh.”

“Đừng tự quyết định, tôi không chấp thuận cho cậu tùy tiện giết người.” Feston nắm lấy cổ tay của Phong Triển Nặc rồi kéo hắn vào lòng, tựa như muốn nhìn thấy hắn rõ ràng hơn, đào móc ra hết thấy chân thật, “Tại sao nói đến quá khứ mà cậu vẫn có thể thản nhiên như vậy?”

Vì Phong Triển Nặc không hề bận tâm cho nên Feston có một chút tức giận, người bị hắn chất vấn liền thu hồi nụ cười, “Bằng không thì có thể làm được gì? Đây là chuyện mà tôi phải làm, không có gì lãng mạn đáng nhắc đến, tôi chỉ là một sát thủ.”

Feston trầm mặc, im lặng nhìn Phong Triển Nặc một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên dùng hai tay ôm chặt lấy hắn.

.....

P/S: :> xoi chay đó, cái này gọi là H nghệ thuật theo xu hướng trừu tượng , tức là tự tưởng tượng =))

44. Chương 44: Cụng Ly Vì Đêm Nay

Một sát thủ không có gì lãng mạn đáng nhắc đến.

Một sát thủ đỉnh cao.

Nhưng hiện tại có người đang ôm hắn, đây là một cái ôm rất sâu nặng, điều thuốc giữa ngón tay của Phong Triển Nặc hơi hơi run rẩy, hắn vỗ nhẹ vài cái trên lưng của Feston, “Hey....Caesar, đây là ý gì, tôi rất ổn...”

“Đúng vậy, cậu rất ổn.” Tay trái của Feston vẫn không buông Phong Triển Nặc ra, tay còn lại vẫn còn cầm điều thuốc, không hề phản bác, cứ duy trì tư thế này, trong không khí có cái gì đó đang chậm rãi lắng đọng rồi dần dần lên men.

Phong Triển Nặc muốn đẩy Feston ra rồi cười to để hóa giải bầu không khí nặng nề đang diễn ra, nhưng cái ôm của Feston làm cho cổ họng của hắn không thể phát ra âm thanh, cuối cùng hắn chỉ cười khẽ một tiếng, tiếng cười pha lẫn với lãnh ý, “Anh đừng nói với tôi là anh đang cảm thông cho tôi nha.”

“Cậu cần cảm thông hay sao?” Feston hút điều thuốc.

Hắn nhìn thấy chính mình trong mắt của Feston, “Anh thấy tôi có cần hay không?”

Nụ cười che giấu hết thảy âm u, bóng tối đằng sau ánh mặt trời luôn luôn thâm trầm. Sát thủ không cần cảm thông và thương hại, đó là thứ mà hắn thường xuyên ban cho người chết....

Tro tàn rơi xuống đất, màu xám trắng của tro bụi phiêu tán trong không khí, “Cảm thông chỉ dành cho kẻ yếu, tôi chỉ là cho cậu một cái ôm mà thôi.”

Trước mặt Feston là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, hắn chưa bao giờ có loại tâm tư như vậy, loại tâm tư này không ngừng khuếch tán trong ***g ngực, hắn buông tay ra, “Ăn tối chưa?”

“Anh luôn hỏi những câu rất vô nghĩa.” Phong Triển Nặc ngã ra sau, ngồi xuống ghế sofa, nhìn Feston đi đến, đối phương kéo hắn dậy, “Nghe nói tôi còn nợ cậu một bữa đại tiệc, có lẽ hiện tại chính là lúc, đi thôi.” Hắn nhặt chiếc áo vest nằm dưới đất lên rồi đi ra ngoài trước.

Chờ hắn rời đi chừng vài phút thì Phong Triển Nặc mới đi ra ngoài, câu nói kia vốn chỉ là hắn nói đùa, nhưng Feston tựa hồ xem như thật, nhún vai, hắn đi ra khỏi quán, đem xe lái đến một con phố, nhìn thấy xe của Feston đang dừng ở đầu đường.

Hai chiếc xe một trước một sau lẫn vào dòng xe cộ, tựa như ở giữa có một sợi dây vô hình, Phong Triển Nặc bám theo sau đuôi Feston, đích đến làm cho hắn có một chút bất ngờ, nơi này không phải nhà hàng hay khách sạn mà là một nơi cũng không xa lạ đối với hắn.

Feston xuống xe trước, Phong Triển Nặc ở một nơi cách khá xa rồi dừng lại, hắn không chỉ đến đây một lần để theo dõi mục tiêu của mình nhưng hôm nay thì khác, mục tiêu của hắn biết hắn theo đuôi, hơn nữa giống như nghênh đón, khi hắn xuyên qua bãi cỏ để vòng ra cửa sau thì phát hiện cửa đã được mở sẵn cho hắn.

“Dù sao U Linh cũng phải che giấu hành tung của mình.” Hắn biết thói quen của Phong Triển Nặc.

“Mở cửa cho tử thần, đây là lần đầu tiên gặp phải một con mồi không sợ chết.” Feston cũng vì lo lắng cho thân phận của bọn họ, còn Phong Triển Nặc thì tươi cười vì sự lo lắng chu đáo của Feston, chờ hắn vừa đi vào thì Feston liền đưa cho hắn một ly rượu.

Loại sâm banh tốt nhất, “Tôi vẫn là con mồi của cậu à?”

“Anh nói thử xem?” Hắn tiếp nhận ly sâm banh, uống một hơi cạn sạch.

Đôi mắt màu xanh biển, bên dưới ánh đèn khiến nó trở nên trong suốt như bầu trời quang đãng, khuôn mặt trẻ tuổi điển trai lại làm cho người ta đoán không ra tâm tư thật sự, Feston không hề cảm thấy khó chịu vì lời nói khiêu khích của hắn, phải nói đây là một đêm rất vui vẻ, “Ồ trước mắt tôi là Phong Triển Nặc, không phải U Linh.”

Feston thản nhiên tiến đến rồi cho Phong Triển Nặc một nụ hôn, “Chờ một chút, tôi cũng chưa ăn tối.”

Phong Triển Nặc có một loại cảm giác kỳ lạ, “Ai có thể ngờ một sát thủ lại ăn tối tại nhà của một FBI...” Hắn thì thầm nói nhỏ.

“Không ai sẽ nghĩ đến, ngay cả tôi cũng rất bất ngờ.” Bất ngờ là cảm giác của Feston, xác thực mà nói thì không chỉ là bất ngờ mà còn là ngạc nhiên, sát thủ U Linh đột nhiên xuất hiện như một dấu chấm than, đột nhiên đảo lộn cuộc sống của hắn.

“Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ hối hận, anh cảm thấy thế nào?” Khi Feston đi vào nhà bếp thì Phong Triển Nặc nói như vậy với bóng lưng của đối phương.

“Hối hận cái gì?” Bóng lưng kia xoay lại, mái tóc ngắn màu đen phụ trợ khuôn mặt của hắn, đường nét trên khuôn mặt tựa như được điêu khắc tinh tế, mỗi một góc độ đều vừa vặn làm toát lên cá tính đặc biệt

của hắn, bình tĩnh, quả cảm, phong cách quyết đoán, Phong Triển Nặc dám khẳng định trong quân ngũ thì Feston là người mặc quân phục nổi bật nhất.

“Chẳng hạn hối hận vì đã mời một sát thủ cùng ăn tối, còn có mối đây anh vừa nói vì cậu ta mà anh mất ngủ?” Đưa ra hai ví dụ, hắn dựa vào cửa nhà bếp, nhìn thấy Feston đang lấy ra hai miếng thịt bò lớn từ trong tủ lạnh, “Với lại anh đang chuẩn bị nấu bữa tối cho cậu ta?”

“Hiện tại ai cũng không biết sau này có thể hối hận hay không, nhưng nếu không làm thì sẽ vĩnh viễn không biết.” Feston lấy ra dầu ăn, chuẩn bị dụng cụ nấu nướng, động tác của hắn rất thuần thục, “Tôi muốn làm như vậy, có lẽ chuyện của Will làm cho cậu bị mất hứng, coi như là một chút bồi thường đi.”

“Một đứa em sẵn sàng lên giường với anh—” Phong Triển Nặc cười một ách kỳ lạ, nhưng ý cười không hiện lên dưới đáy mắt, “Chỉ có một bữa tối mà đã muốn mua chuộc tôi? Nhớ kỹ dùm tôi, tiền thù lao của tôi không được thiếu một cắc nào.”

“Tiền thù lao đương nhiên không thành vấn đề.” Feston cười khở, chậm rãi hít vào một hơi, không biết nên giải thích thế nào, hắn quả thật xem Will như em trai, nhưng sự thật là hắn cũng từng lên giường với Will, hắn đặt thức ăn sang một bên, hắn cảm thấy nhất định phải giải thích chuyện này cho rõ ràng.

“Nghe một chút có được không? Tôi đã từng nói cho cậu biết cậu ấy là một người bị hại, cậu ấy không có người thân cho nên rất ỷ lại vào tôi, đương nhiên cậu ấy có một chút tình cảm đặc biệt dành cho tôi, hơn nữa cậu ấy cũng thích đồng tính, lúc ấy tôi không từ chối, cho nên tựa như cậu cũng biết, tôi và cậu ấy vẫn duy trì loại quan hệ này, không hơn không kém.”

“Thuận tiện nói luôn, tôi chưa từng mất ngủ vì cậu ấy.” Bổ sung thêm một câu, Feston nói chuyện rất thần nhiên, tựa hồ còn có một chút bất đắc dĩ, khác với khi nói trong điện thoại, đây là lần đầu tiên Phong Triển Nặc nhìn thấy vẻ mặt của hắn khi nói ra những lời này.

Trong điện thoại thì Feston rất trấn tĩnh, có một chút tức giận, còn hiện tại thì lại trở nên ảo não, loại cảm giác này hắn cũng đã từng cảm thụ qua, khi phát hiện Feston không giống người thường thì hắn cơ hồ đã muốn một phát bắn chết Feston, lại muốn cùng Feston lên giường đại chiến một trận.

“Chờ thịt bò bít tết của anh.” Nhếch môi, Phong Triển Nặc tìm một cái ghế dựa trong nhà bếp rồi ngồi xuống, thuận tay cầm lấy một tờ tạp chí thể thao.

Bóng người trong tầm mắt thu liễm hơi thở, tựa như nơi này không có nhiều người, cảm giác như Phong Triển Nặc không hề tồn tại, giống như là một u linh chân thật, Feston dùng ánh mắt để xác nhận sự tồn tại của hắn rồi mới xoay người chuẩn bị bữa tối cho bọn họ.

Dường như mỗi lần bọn họ ở chung đều tạo nên bầu không khí khác thường, hoặc nên nói đối với người khác thì bình thường nhưng xảy ra trên người bọn họ lại làm cho người ta cảm thấy rất kỳ dị, tỷ như hiện tại, ở cùng một nhà bếp nghe tiếng thái thịt bò cũng trở nên bất thường, dù sao không ai có thể xem chuyện FBI nấu ăn cho sát thủ là một chuyện bình thường.

Nhưng nó quả thật đã xảy ra, tựa như bọn họ gặp nhau trên sân thượng, không có bất cứ kẻ nào có thể đoán trước, cũng không thể đoán được tương lai sẽ phát triển theo chiều hướng nào, nhưng cũng giống như Feston đã nói, hiện tại ai cũng không biết, nhưng nếu không làm thì vĩnh viễn sẽ không biết. fynnz.wordpress.com

Mùi bơ cùng với dầu ăn hòa tan trong miếng thịt bò, cũng hòa tan trong hô hấp của Phong Triển Nặc, hắn chưa bao giờ ở nhà của một người giống như vậy, ở trong nhà bếp nhìn một người, chờ người nọ dọn bữa tối lên.

Loại chờ đợi này hoàn toàn khác với những lúc cầm súng chờ đợi.

Không khí yên lặng, chỉ có mùi bơ phiêu tán, bơ trong chảo có lẽ đang tan chảy, đây là loại có sẵn trong hộp, chỉ cần đun nóng là có thể dùng được, bên cạnh có một vài nguyên liệu rau củ đã được thái nhỏ, vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy một người đàn ông với vẻ mặt cương nghị cầm lấy con dao, động tác lưu loát, nhanh chóng giải quyết xong đám rau củ.

Feston không làm cho người ta có ấn tượng hắn là người thích vào nhà bếp, nhưng theo động tác của hắn thì xem ra hắn vô cùng thuần thục, thuần thục đánh giá nhiệt độ của lửa, nhanh nhẹn lật mặt hai miếng

thịt bò, “Muốn chín mấy phần? Tôi thích tái, còn cậu? Cũng vậy chứ?”

“Có ăn là được rồi, tôi không có ý kiến nhiều, nhớ rõ đừng bỏ thuốc vào là được.” Nói đùa một câu, hắn tiếp tục cầm cuốn tạp chí, ánh mắt lại lướt qua cuốn tạp chí, khi hắn nhìn Feston thì liền phát hiện Feston cũng đang nhìn hắn.

Tầm mắt gặp nhau giữa bầu không khí tràn ngập mùi thịt chiên bơ, dầu trong chảo tiếp tục bắn li ti, tơ máu trên miếng thịt bò dần dần biến mất, đến lúc thức ăn đã chín tới thì hắn liền đặt lên đĩa, miếng thịt bít tết nóng hôi hổi, “Có thể xơi rồi.”

Feston vừa cười vừa đi về phía hắn, nụ cười cởi mở làm dịu đi góc cạnh cương nghị trên khuôn mặt, Phong Triển Nặc phát hiện Feston ở nhà dịu dàng ôn hòa hơn nhiều so với khi ở bên ngoài, có lẽ trong nội tâm Feston vốn là người đàn ông nhiệt tình yêu thương cuộc sống gia đình, nhưng đồng thời hắn cũng không quên Feston là một đặc vụ chính phủ, là đội trưởng đội đặc nhiệm ST được xưng là Caesar.

Trái khăn bàn, hai ly rượu vang được đặt lên bàn, một bữa tối đơn giản nhưng thịnh soạn, Phong Triển Nặc sẽ không ngu xuẩn đến mức đi hỏi Feston đã từng làm như vậy vì Will hay chưa, hắn nâng ly lên, “Có rượu vang, có thịt bò bít tết, còn có rau cải xào, vì đêm nay chúng ta hãy cùng ly!”

“Cùng ly!”

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại lại đột ngột vang lên ngay thời điểm này, liếc mắt nhìn nhau, tiếng chuông vẫn tiếp tục réo rắt, bọn họ tiếc nuối đặt xuống ly rượu, Feston có lẽ đã dự cảm được chuyện gì đó đang xảy ra, trước khi bắt điện thoại thì sắc mặt của hắn đã trở nên âm trầm, sau đó Phong Triển Nặc nghe thấy hắn trả lời, điện thoại là do Will gọi đến.

.....

P/S: em Will nha, muốn phát cho em một cái vào mông, sát phong cảnh quá mà.

45. Chương 45: Hành Động Vào Ban Đêm

“Feston! Bọn họ lại đến nữa!” Đã trải qua một lần cho nên giọng nói của Will không còn kích động như ban đầu, cũng có thể là do có cảnh sát bảo vệ, nhưng hắn vẫn rất bất an cho nên mới gọi cú điện thoại này.

“Đừng hoảng hốt, hiện tại tình hình thế nào?” Câu trả lời của Feston lúc nào cũng có tác dụng trấn an, Will bình tĩnh trở lại, “Em không biết có mấy người nhưng có một chiếc xe đậu bên ngoài nhà em, cảnh sát bảo vệ em đi ra ngoài thăm dò nhưng mãi vẫn không trở về....Anh có thể đến đây hay không?”

“Ồ yên trong phòng, đừng đi đâu hết, chúng tôi sẽ đến liền.”

Chúng tôi? Will ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, chín giờ rưỡi tối, chẳng lẽ Feston vẫn còn ở bên cạnh tên sát thủ kia? Cúp máy, hắn bị đủ loại bất an vờn quanh, nắn lòng ngồi phịch xuống ghế, hiện tại hắn chỉ có thể chờ đợi.

“Theo tôi đến chỗ của Will, ok?” Cúp máy, rốt cục Feston cũng biết hỏi ý kiến của hắn, Phong Triển Nặc rút súng ra rồi kiểm tra lại bằng đạn, “Đây là giao dịch với anh, mà tôi đã tiếp nhận, nơi đó còn có người chờ tôi đến để giải quyết vấn đề, anh nói xem, tôi có đi hay không?”

Đạn được lên nòng, một tiếng răng rắc lạnh lẽo vang lên, nửa mặt nghiêng của hắn lộ ra nụ cười của tử thần.

Hai người phân công hành động, Phong Triển Nặc vẫn luôn đi theo phía sau xe của Feston, hắn có thói quen nắm giữ tốc độ và phương hướng trong tay của mình, mà Feston tựa hồ cũng có thói quen này, thói quen chủ đạo. Nam châm cùng cực sẽ đẩy nhau, không biết vì sao bọn họ lại có thể yên bình ở cùng nhau, đáng tiếc hai miếng thịt bò kia, thoạt nhìn hương vị cũng không tệ.

Thông qua kính chiếu hậu phát hiện chiếc xe sau lưng không tự ý bỏ đi, Feston mới chậm rãi tăng tốc.

Hơn mười phút trước, ở trong nhà bếp, hết thảy vẫn còn tốt đẹp, ánh mắt của Phong Triển Nặc rất ôn hòa, Feston hoàn toàn xác định tầm mắt ở sau lưng không phải là sát ý, Lúc đó U Linh lẳng lặng ngồi một chỗ, tựa như hưởng thụ một giấc mộng đẹp, trong mắt có một chút không xác định, nhưng Phong Triển Nặc vẫn cố gắng làm cho chính mình thả lỏng để hưởng thụ cảm giác kia.

Là người xem cái chết và sự sống là một điều vô cùng đơn giản, khi đó Phong Triển Nặc rất bình dị, bình dị đến mức làm cho người ta cảm thấy đơn thuần, chỉ yên lặng ngồi như vậy, cùng đợi bữa tối do hắn nấu, đây là U Linh, là sát thủ với đôi tay đầm máu.

Làm sao một người lại có thể vừa giả dối xảo quyệt lại vừa bình dị đơn thuần như thế? Chính là ngay lúc đó trái tim của Feston đã đập một cách kịch liệt, nhưng hắn cố gắng kiềm chế, không hề lộ ra khác thường, bởi vì hắn sợ sẽ phá hỏng bầu không khí trầm tĩnh này.

Nhưng hiện tại rốt cục người tính không bằng trời tính, bởi vì Will là việc riêng của hắn cho nên hắn tạm thời không thông báo với cấp dưới của mình, bởi vì ở sau lưng của hắn đã có một trợ thủ tốt nhất.

Hai chiếc xe chạy như bay, Phong Triển Nặc thích ban đêm, ban đêm luôn làm cho người ta bình tĩnh hơn, cũng luôn có người thả lỏng cảnh giác vào ban đêm, nhưng tối nay hắn quả thật cảm thấy tiếc nuối, cầm lấy di động, “Đừng quên anh còn nợ tôi một bữa tối.”

“Bao nhiêu bữa cũng không thành vấn đề, chúng ta cùng nhau giải quyết chuyện này, chuẩn bị chưa?” Xe chạy đến chỗ của Will, Feston chuẩn bị dừng xe, Phong Triển Nặc bám theo sau, lúc này cũng đang đỗ xe ở ven đường.

Đây là một vụ giao dịch giết người, chẳng qua mục đích xuất phát từ bảo vệ, cùng Feston ra đấu, hắn vòng qua một hướng khác.

Đối phương muốn dùng Will để uy hiếp, chắc chắn sẽ không dám gây ra động tĩnh quá lớn, đó là một khu vực nhỏ, buổi tối rất ít có người qua lại, nhưng chỉ cần có một chút động tĩnh thì sẽ kinh động cảnh sát.

Trước khi Feston đi vào thì đã gọi điện thoại cho người ở cục cảnh sát, bọn họ không hủy bỏ việc bảo vệ, cảnh sát phụ trách giám sát và bảo vệ cũng không báo cáo về việc rời khỏi nơi này, dám động vào cảnh sát, đối phương xem ra có lá gan không nhỏ.

Vốn định nhắc nhở Phong Triển Nặc nhưng Feston lập tức nhớ đến cho dù là ai thì dưới họng súng của U Linh cũng chẳng có gì khác biệt, hơn nữa hiện tại Phong Triển Nặc đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Phong Triển Nặc đến một chỗ cao, từ trên cao có thể dễ dàng quan sát tổng quát, đêm nay ánh trăng rất tốt, không gây trở ngại cho tầm nhìn của hắn, “Will không ở trong phòng.” Hắn xuất ra bộ đàm, đây là thứ mà trước khi lên xe thì Feston đã đưa cho hắn.

“Bọn họ nhất định đã bắt được cậu ấy, chuẩn bị dùng cậu ấy để ra điều kiện với tôi, ở chỗ của cậu còn có manh mối nào khác hay không? Tôi đang tiến vào phòng, có dấu vết giầy dẫm, nhưng theo thời gian thì có thể phán đoán bọn họ vẫn chưa đi xa.” Feston cùng Phong Triển Nặc trao đổi tình hình thông qua bộ đàm.

“Bọn họ bắt cóc cậu ấy, muốn đem cậu ấy đi thì cần phải có phương tiện giao thông, tôi nghĩ là—” Phong Triển Nặc hơi nheo mắt lại, “Đợi đã!”

Hắn nhìn thấy bóng người ở cầu thang giữa hai tầng lầu, “Ở phía Tây của anh có vài người, trong đó có một người có thể là Will.”

“Hành động!” Feston ra dấu về phía trên cao, Phong Triển Nặc cũng không nói cho Feston biết là hắn đang ở trên đây, nhưng Feston đã có thể nhận ra hắn dựa theo tầm nhìn cùng hành động của hắn, thật sự không hổ là

Feston Kada

Will bị trói chặt, miệng bị dán băng keo, có ba người ép hắn xuống lầu, sau lưng của hắn bị chia súng, không thể phản kháng, chỉ có thể đi chậm một chút, hắn nhìn thấy chiếc xe dưới lầu, cốp xe đã được mở ra sẵn, xem ra hắn sẽ nhanh chóng bị nhét vào.

Răng rắc, chốt an toàn của khẩu súng được mở ra, “Tôi muốn các người dừng tay ngay tại đây.”

Đó là giọng nói mà Will vẫn luôn mong đợi, Feston! Hắn trợn to mắt kinh ngạc, nhưng ở trước mặt hắn không chỉ có một bóng người, “Tốt nhất nghe lời của anh ấy, buông thảng bé kia ra.” fynnz.wordpress.com

Đó là một giọng nói dễ nghe, làm cho người ta có cảm giác rất thân thiết, nhưng hiện tại loại thân thiết này lại làm cho người ta sờn gai ốc, Will nhận ra đó là ai, ở sau lưng Feston chính là tên sát thủ kia, hắn không biết người nọ tên là gì, mà lúc này hắn bị đối phương xưng là thảng bé, hắn muốn phản bác nhưng trên miệng bị dán băng keo cho nên chỉ có thể kêu rên vài tiếng.

“Xem ra cậu ấy còn chưa chịu thừa nhận mình là một thảng bé, cậu ấy thật đáng yêu.” Lắc lư họng súng, những lời này của Phong Triển Nặc được đáp lại bằng một ánh mắt cảnh cáo, khi làm việc Feston không thích nói đùa, hiển nhiên cũng không thích Phong Triển Nặc dùng loại giọng điệu như vậy để khen Will đáng yêu.

Phong Triển Nặc cảm thấy thú vị, hắn đứng sau lưng Feston mà lặng lẽ vỗ lên mông của đối phương khiến Feston phải kéo hắn lên phía trước, tiếp theo lại là một ánh mắt cảnh cáo, Will đều nhìn thấy tất cả động tác nho nhỏ như vậy, Feston ghét nhất là bị đùa giỡn khi đang làm việc, nhưng hiện tại hình như cũng phải bó tay với tên sát thủ này.

“Feston Kada?” Bị chặn ở cầu thang, đám người bắt cóc không thể không dừng lại, trong đó có một người kéo Will ra phía sau, hai người còn lại cũng cầm súng trong tay, song phương chĩa súng vào nhau, đều trang bị ống hãm thanh, cũng không muốn người xung quanh chú ý, đối phương có ưu thế là nắm Will trong tay, một người chĩa súng vào cổ họng của Will.

“Đúng vậy, là tôi.” Feston không cử động nhưng ánh mắt vẫn ổn định như trước.

“Sổ sách đã mất, nếu không muốn ngày nào đó hắn sẽ bị giết chết giữa đường thì đừng tiếp tục xen vào chuyện của người khác.” Người đứng giữa đe dọa, theo cách ăn mặc của bọn họ thì không thể xác định bọn họ đến từ nơi nào, Phong Triển Nặc hoàn toàn không có hứng thú đối với chuyện này, hắn để mặc Feston tự trả lời.

“Nếu sổ sách đã mất thì vì sao mấy người vẫn còn lo lắng? Ký hiệu trên vũ khí có ý gì?” Không để lỡ thời cơ thăm dò, Feston lướt mắt ra sau, Will vẫn an toàn, bình tĩnh một chút, lại nghe thấy hắn hỏi, “Làm sao tôi có thể chắc chắn mấy người sẽ tha cho cậu ấy?”

“Ở đây không có chỗ để mày cò kè mặc cả!” Thấy Feston vẫn chưa chịu buông tha cho manh mối, đối phương then quá hóa giận, “Cho hắn nhìn thấy một chút máu me đi!”

Hong súng chuyển xuống chân của Will, bọn họ tính nói cho Feston biết bọn họ nghiêm túc như thế nào, Phong Triển Nặc khoát tay, một tiếng súng vang lên, cổ tay của người nọ bị bắn xuyên qua, súng rơi xuống đất, hai người còn lại kinh ngạc nhìn hắn không hề để ý đến sự an nguy của con tin, “Mày muốn nó chết sao?”

“Cậu ấy chết hay sống không phải là chuyện của tao, tao chỉ cần bọn mày chết là đủ rồi.” Ném một cái liếc mắt cho Feston, hắn nhào lên phía trước, Feston cũng phóng lên rồi bắt lấy Will, Will vẫn còn bị ba người kèm chặt, nhưng Feston không lo sợ hắn và Will sẽ bị trúng đạn, chuyện kể tiếp chứng minh thực tế là bọn họ sẽ không bị bắn trúng.

Nói về đầu súng thì bọn người này hoàn toàn không phải đối thủ của Phong Triển Nặc, trong đó có một kẻ bị thương ở cổ tay, Phong Triển Nặc định lưu lại tên này cho Feston, hai tên còn lại thì hắn đã giải quyết, không ngờ đối phương lại ôm cổ tay mà đứng dậy, đáy mắt xẹt qua một tia dữ tợn, biết có điểm không đúng, Phong Triển Nặc lập tức cảnh cáo, “Cẩn thận!”

Đã muốn trể, Will bị người kia nắm lấy mái tóc sau đầu, ngay lúc này Feston lại nổ súng, người nọ bị bắn ngay chính giữa trán, toàn thân ngã ra sau, rơi từ trên cao xuống, trước khi chết vẫn không buông tay ra, Will bị người nọ kéo ra lan can, may mắn được Feston bắt lấy, “Đừng buông tay, để tôi kéo cậu lên!”

Đúng lúc này có một bóng người từ trên cao nhảy xuống, là người thứ tư! Bọn họ không chỉ có ba người!

Hết thấy chuyện này chỉ xảy ra trong mấy chục giây ngắn ngủi, thấy đồng bọn đều bị giải quyết, người thứ tư định nổ súng về phía Feston, khoảng cách quá gần không thể bắn nên Phong Triển Nặc đâm vào mặt người nọ một cú, báng súng đập vào hàm dưới, nắm đấm và lực của báng súng đập vào cùng một chỗ, đây

là một đòn cực mạnh, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, đồng thời còn có một tiếng nổ sấm, người thứ tư trước khi bất tỉnh đã kịp bấm cò súng.

Phong Triển Nặc cách viên đạn gần nhất, đây là nằm ngoài dự đoán, hắn biết cho dù là thế nào thì cũng không tránh khỏi phát súng này, vì vậy thuận thế ngã ra sau, viên đạn sượt qua trán của hắn, hắn ngã xuống lan can, trước khi rơi xuống thì Feston kịp thời bắt lấy hắn, “Nắm tay tôi!”

Hắn bắt lấy tay của Feston, treo lơ lửng giữa không trung, một bên là Will với sắc mặt trắng bệch, Feston mỗi tay một người, hắn có thể chịu được trọng lượng của hai người, nhưng muốn kéo lên lại là chuyện không dễ, nhất là Will đang rơi vào tình trạng cực kỳ kích động.

Lúc này hắn lại nhìn thấy Phong Triển Nặc lộ ra vẻ mặt như cười như không, Feston nghi ngờ đây có phải là ông trời trên người hay không, cho nên mới làm cho cục diện trở thành như vậy.

“Chết tiệt!”

“....Feston.” Ngón tay dần dần trượt xuống, Will không thể tiếp tục kiên trì.

.....

P/S: :> 2 tay 2 người đẹp, 1 là tình cũ, 1 là vợ chính :>, bên tình bên nghĩa =)) =)).

46. Chương 46: Cảm Thấy Không Công Bằng

Will cố gắng trấn tĩnh, nhưng cánh tay run rẩy đang bán đứng hắn, hắn chỉ là một sinh viên trường nghệ thuật, cầm nhiều nhất là cây cọ vẽ, tìm đập thành thịch tựa như ngay bên tai, Will nhìn xuống, độ cao sáu tầng làm cho hắn choáng váng.

“Mới như vậy mà đã chịu không nổi? Chú em, bình tĩnh một chút đi.” Tên sát thủ bên cạnh có vẻ rất thành thực, người nọ ngẩng đầu lên, dùng một tay đẩy ra áo khoác, cùng Feston liếc mắt nhìn nhau, Feston nở nụ cười, bọn họ dường như có được loại ăn ý nào đó, chỉ thấy hắn lấy ra một thứ từ trước ngực rồi bắn về phía đằng xa, nghe thấy một tiếng cạch, đồng thời Feston cũng buông một tay ra.

Will cất lên tiếng kêu sợ hãi, người nọ rơi xuống giữa không trung rồi làm ra động tác lướt nhẹ một cách khó tin, nương vào quán tính đang đưa mà nhanh chóng nhảy lên lan can ở tòa nhà đối diện một cách an toàn.

Lúc này Feston mới kéo Will lên, nhưng hiện ra trước mắt vẫn là cảnh tượng vừa rồi, Phong Triển Nặc tựa như một con chim giang cánh giữa ban đêm, không có bất luận kẻ nào có thể trở ngại hướng đi của hắn.

“Làm tốt lắm!”

Người ở đối diện nghe thấy lời nói của Feston thì giơ ngón tay cái lên rồi thu hồi dụng cụ, sau đó lập tức biến mất ở hành lang.

Will thu hồi ánh mắt hâm mộ.

Người nọ không chịu trách nhiệm về tính mạng của hắn mà chỉ quan tâm đến việc giải quyết đối thủ, động tác rõ ràng lưu loát, đối mặt với nguy hiểm không hề do dự, vào thời điểm mấu chốt cũng không lo lắng Feston sẽ lựa chọn như thế nào, giống như người nọ và Feston đã từng luyện tập như vậy vô số lần, chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà có thể nhìn vào mắt nhau rồi hiểu rõ ý của đối phương.

Hiện tại Will mới phát hiện khi hắn đang lo lắng Feston sẽ cứu người nào trong bọn họ thì tên sát thủ kia lại căn bản không hề xem hắn là đối thủ, ở trong mắt người nọ hoàn toàn không có hắn, suy nghĩ này hiện lên trong chớp nhoáng làm cho hắn cảm thấy thật buồn cười.

Feston căn bản không cần lựa chọn, vừa rồi Feston chỉ nhìn tên sát thủ kia.

Kỳ thật Will cũng hoàn toàn ngây người, sau khi được kéo lên an toàn thì hần cười khổ một cái kèm với lời khen ngợi, “Feston, anh ấy thật oách...”

“Tôi biết.” Nhìn ra xa xa, Feston mỉm cười, trong đôi mắt tràn ngập uy hiếp tựa hồ còn có một chút phức tạp.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.” Hần đá văng thi thể để cho Will xuống lầu trước, sau đó còng tay của tên tội phạm bị ngất vào lan can, khi Will đi xuống vài bậc thang thì bỗng nhiên dừng lại, “Anh biết gì hay không, anh chưa từng cười với em như vậy.” Will ở phía trước nhẹ giọng nói.

“Will, thật xin lỗi.” Tiến lên xoa mái tóc vàng của Will, Feston tựa hồ muốn nói cái gì đó nhưng rốt cục lại im lặng, hai người cùng nhau xuống lầu, Phong Triển Nặc đã đứng ở bên dưới, hần nhìn vào một chỗ trống không, “Vừa rồi ở đây có một chiếc xe.”

“Xem ra trong xe có người, trốn mất một tên, nhưng chúng ta còn một người sống, tôi sẽ để cho cảnh sát mang người nọ đi, ngày mai tôi sẽ lấy khẩu cung, xung quanh Will có khả năng sẽ có người khác xuất hiện, nếu chuyện lần này làm cho bọn họ tức giận thì chắc chắn sẽ có hành động lớn hơn nữa.” Ba người đứng dưới lầu, Will nghe Feston nói thì phát hiện bản thân mình quả thật đã trở thành trói buộc của hần.

“Thật xin lỗi...em trở thành nhược điểm của anh.” Hần hận bản thân bất lực, sắc mặt đỏ bừng vì phần nộ, hần ngẩng đầu nhìn người bên cạnh Feston, “Nếu em có khả năng như anh ấy thì hiện tại em sẽ không bị—”

“Cậu sai rồi.” Phong Triển Nặc không cho Will có cơ hội nói dứt lời, “Will, cậu vĩnh viễn sẽ không giống tôi, cậu biết gì hay không, cậu cũng không nên hy vọng giống như tôi.” Ánh mắt của hần không lạnh lùng, nhưng cũng không có ý cười.

Tựa hồ có rất nhiều người khác không rõ hàm nghĩa của câu này, hần nhìn Will trong khi Feston lại nhìn hần.

Đây có lẽ cũng không phải con đường mà Phong Triển Nặc tự mình lựa chọn, nhưng nếu đã bước trên con đường này thì không thể quay đầu lại. Hiện tại Phong Triển Nặc đang dùng tâm tư gì để nói với Will những lời này?

Will cũng không biết loại cảm khái này xuất phát từ đâu, nhưng cũng hiểu được một chút ý tứ của hần, “Phải làm nghề này thì nhất định anh đã trải qua rất nhiều huấn luyện, nhưng đừng cho rằng tôi là một cậu chủ trong gia đình giàu có, tôi cũng từng ném trải rất nhiều cực khổ.”

Will bất giác nhìn về phía Feston, “Là Feston đã cứu tôi.”

Feston tựa như thần hộ mệnh của hần, hần cũng không ngờ vực gì khi phải thừa nhận chuyện này, tuy rằng là nam nhân mà thừa nhận chuyện này thì có một chút yếu đuối, nhưng thừa nhận chính mình yếu đuối lại là dũng cảm, Phong Triển Nặc nhìn Will rồi lại nhìn sang Feston, sau đó nhếch môi, “Vậy hiện tại có thể xem như tôi đã cứu cậu! Cậu có muốn dùng cái gì để cảm ơn tôi hay không?”

Will nghe ra lời ám muội trong đó, ngờ vực không biết nên trả lời như thế nào, trong khi Feston tiến lên rồi phủi xuống tro bụi bám trên áo của Phong Triển Nặc, “Đừng nói hươu nói vượn dùm tôi.”

Hần chỉnh lại cổ áo của Phong Triển Nặc rồi kéo đối phương đến trước mặt, thái độ vô cùng thân thiết, “Tôi đưa cậu ấy về phòng trước, đêm nay chắc là không có việc gì, chúng ta...” fynnz.wordpress.com

“Anh không có việc gì nhưng tôi thì còn có việc.” Phong Triển Nặc lui ra sau vài bước, tối nay dừng tại đây, “Trời đã muộn, tôi muốn chuẩn bị một chút cho ngày mai, cứ để thằng nhóc này tự về nhà đi.”

“Nếu tôi giữ lại Feston thì anh sẽ làm thế nào?” Will nhin không được mà tò mò, mặc dù hần thừa nhận không bằng đối phương, cũng không ngờ đối phương quả thật không hề đặt hần vào trong mắt.

“Không bằng cứ thử xem?” Phong Triển Nặc quay đầu lại, ngón tay nâng mặt của Will lên.

Will nhin không được mà lui ra sau, tên sát thủ tựa hồ cảm thấy thú vị mà mỉm cười, bên trong ý cười xẹt qua một chút lạnh lùng lơ đãng.

Will không dám tiếp tục nói đùa, nhưng ngay lúc này Feston lại tiến lên, cướp lấy nụ cười lạnh lùng kia, “Ngủ ngon.” Feston nói như vậy bên khóe miệng của Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc liếm khoe môi, lần này nụ cười không còn lạnh lùng như trước, “Ngủ ngon.”

Hắn nhàn nhã xoay người rời đi, đi chưa được mấy bước thì phía sau truyền đến giọng của Feston, “Ngày mai nếu gặp chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

Phất phất tay, hắn ngồi vào xe rồi nổ máy rời đi.

Feston phổng chừng ngày mai đối phương sẽ hành động, hắn là đã điều tra được cái gì đó, nhưng FBI tuyệt đối sẽ không nói với người ngoài về kết quả và tư liệu điều tra, nhất là một người như hắn, cho nên Phong Triển Nặc cũng không hỏi, hắn trở lại nơi ở tạm của mình, sau khi tắm rửa thì chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên nhớ đến chưa ăn tối, cuối cùng quyết định đi tìm Bob, chỗ của Bob vĩnh viễn không thiếu đồ ăn.

“Cậu vì cái tên FBI kia mà giết người?! Cậu điên rồi?!” Đúng như hắn đã dự đoán, sau khi Bob nghe kể về chuyện hắn đã làm vào đêm nay thì lập tức nhảy dựng lên.

“Tôi chưa thu tiền của anh ta, Bob, anh có thể nói nhỏ một chút được hay không, trừ phi anh muốn tôi giết người diệt khẩu tất cả mọi người trong khách sạn này.” Món sườn chua cay cũng không tệ, hắn chậm rãi đặt thìa xuống, ăn một miếng bánh mì, có lẽ chuyện này có thể làm cho hắn quên miếng thịt bò bit tết đêm nay.

Còn có tâm tư nói đùa, nhìn thấy bộ dáng như vậy của hắn, Bob quả thật muốn đập vỡ chai rượu, nhưng lo lắng đây là nửa chai cuối cùng cho nên hắn lại đặt nó xuống, hơn nữa còn cố gắng để nó rời xa tầm mắt của Phong Triển Nặc.

“Noy, cậu đã suy nghĩ cẩn thận hay chưa? Cậu làm như vậy thì có cái gì tốt cho cậu? Tiền của FBI không dễ kiếm đâu! Giao dịch với người của chính phủ, sau khi lợi dụng xong thì bọn họ sẽ tìm người giải quyết cậu! Chẳng lẽ cậu không biết hay sao?”

Bob đã tận lực hạ thấp giọng nhưng lời nói của hắn vẫn giống như sấm rền, Phong Triển Nặc ăn xong chén súp rồi lau miệng, hắn ném khăn ăn xuống bàn, “Mấy người đó không có ai là đối thủ của tôi, cũng không có ai dám làm như vậy với tôi, cho dù là chính phủ Mỹ.”

Bob không thể phản bác những lời này, hắn chỉ cười lạnh, “Bọn họ luôn luôn cần cậu, bất cứ quốc gia nào cũng cần người như cậu, bọn họ vĩnh viễn sẽ không thừa nhận nhưng đây là sự thật.”

“Vội lại anh đang nói là chính phủ, nhưng anh ấy là Feston Kada, nếu anh ấy muốn bắt tôi thì chỉ có thể tự tay mà hành động.” Phong Triển Nặc mỉm cười.

“Giọng điệu của cậu nghe ra rất chắc chắn.” Bob nhìn thấy vẻ mặt có một chút kỳ lạ của Phong Triển Nặc, “Cậu dựa vào cái gì mà dám chắc chắn như vậy? Cậu tin tưởng chính mình sẽ không phạm phải sai lầm? Cậu dám nói là cậu hiểu rõ hắn hay sao?”

“Tin tưởng tôi đi Bob, tôi rất xác định điểm này, hơn nữa tôi cũng rất hiểu anh ta, còn hiểu nhiều hơn là anh tưởng nữa kia.” Giọng điệu của hắn rất thông thả, không phải Bob chưa từng nhìn thấy nụ cười quỷ dị như vậy, đại đa số đàn ông khi nói lên một chuyện gì đó thì sẽ có vẻ mặt như vậy.

“A, Chúa ơi!” Bob vỗ trán rồi thấp giọng kêu thảm một tiếng, “Ian—”

“Đừng kêu Chúa, ông ấy sẽ không chúc phúc cho anh đâu, người như chúng ta chỉ có thể xuống địa ngục.” Cười khế, hắn lơ đãng cầm lấy chai rượu của Bob, lần này không bắn bể nó mà chỉ tự rót cho mình một ly.

Hắn không dám nói là mình hoàn toàn hiểu rõ Feston Kada, chính hắn cũng không dám nói hắn hoàn toàn hiểu rõ bản thân mình, nhưng hắn hiểu rất rõ thân thể của Feston, ngăn ngửi mùi hương đủ để thiêu hủy tất cả dây thần kinh, cho dù không làm đến cùng nhưng chuyện xảy ra ở trong quán bar vẫn khắc sâu khiến người ta khó quên.

Vài lần gặp nhau lúc trước đã sớm chôn vùi lửa tình, nhưng rốt cục chỉ trong một khoảnh khắc lại bị bùng nổ, mỗi một lần giao đấu với Feston đều khiến hắn hứng thú, ngoại trừ tình thân còn có thể xác, dường như phải là Feston thì hắn mới có thể từ quyền cước đấm đá chuyển sang dây dưa tứ chi, mà ngay cả Feston có lẽ cũng nghĩ như vậy, cố gắng phục vụ hết sức cho đối phương, hắn nhớ rõ mỗi một nét mặt cùng với tiếng gầm nhẹ và rên rỉ của Feston.

“Noy, cậu chán chán là cậu biết rõ mình đang làm cái gì đúng không?” Bob nheo mắt, hắn thấy rõ người trước mặt nhưng không thấy rõ rốt cục đối phương đang suy nghĩ cái gì.

“Tin tưởng tôi đi, tôi chưa từng quên chính mình là ai.” Người thanh niên trong tầm mắt đang thu hồi nụ cười rồi uống cạn ly rượu.

Bob không hỏi lại, tuy rằng Ian cũng thích uống rượu, nhưng Ian rất biết khống chế chính mình, tuy nhiên hiện tại chai rượu đã trống trơn.

Uống rượu xong, hắn ngồi ở một góc lau súng, nơi đó không có ánh sáng, đêm tối bao phủ lấy hắn.

Tựa hồ có chuyện gì đó sắp xảy ra.....

.....

P/S: Nặc nói cái câu *thử xem* với em Will mà như thể Phê đã là tài sản của riêng Nặc :>.

Chúc mừng chị em chúng ta 1 ngày 8-3 vui vẻ!

47. Chương 47: Xảy Ra Trò Hay

Hiện tại Will đang nghĩ như vậy, có chuyện gì đó sắp xảy ra, mà hắn hoàn toàn không rõ là cái gì, tính từ đêm qua bị bắt cóc đến nay chỉ mới nửa ngày, cũng chính là ngày hôm sau có hai người trình thẻ căn cước với hắn rồi hắn bị mang đi từ trong học viện.

Will có vẻ không hoảng hốt, thoát nhìn cũng không có ý sẽ gọi điện cho Feston, xuất phát từ nguyên nhân nào đó mà hắn cũng không sợ hai người kia, chỉ có một chút nghi ngờ.

Phong Triễn Nặc thấy toàn bộ quá trình, lúc này hắn không nổ súng, mà chỉ bấm di động trước, “Anh nói đúng, hôm nay đối phương có hành động, bọn họ đưa Will đi, anh đã dự đoán được, là do anh điều tra thân phận từ những người bị tôi giải quyết à?”

Feston chắc là đang ở trong văn phòng, trên tay có tiếng lật hồ sơ, “Bọn họ không có đường lui, cũng chỉ có thể làm như vậy, tạm thời sẽ không động vào Will, cậu cứ đuổi theo bọn họ, trước tiên dừng...”

“Feston.” Hắn bảo Feston dừng lại, “Tôi thấy thẻ căn cước của bọn họ, hai người kia là FBI.”

Đầu dây bên kia im lặng, nhưng Feston dường như không hề bất ngờ, giọng nói có một chút trầm trọng, “Tôi biết rồi.”

“Xem ra trước khi tôi gọi điện thoại thì anh đã biết bọn họ là ai, cho nên cũng không hỏi vì sao tôi không ra tay.” Xem kỹ phương hướng bọn họ rời đi, Phong Triễn Nặc quay lại trong xe rồi đuổi theo chiếc xe đã dẫn Will đi, “Chẳng qua tôi không ngờ tập kích Will lại là người của FBI, nội gián à?”

“Rất thông minh, chuyện này sẽ do tôi giải quyết, hiện tại tôi hủy bỏ giao dịch, bây giờ không còn chuyện của cậu nữa.”

“Không còn chuyện của tôi nữa?” Phong Triễn Nặc mỉm cười, “Hiểu rõ.” Hắn cúp máy, bảo trì cự ly với chiếc xe SUV màu đen phía trước, một tay nắm vô lăng, móc ra một khẩu súng hàm thanh từ trước ngực.

Thử nghiệm khoảng cách, hắn bật nhạc lên, theo đuôi chiếc SUV kia mà tiến vào dòng xe cộ, phương hướng của chiếc xe nọ vẫn rất rõ ràng, nó không chạy về phía ít người mà lại trực tiếp chạy về trụ sở FBI, vì truy tìm Feston mà hắn đã từng đến nơi này, lúc ấy chỉ đứng ở xa xa, lần này hắn cũng làm như vậy vì không muốn bị đối phương phát hiện.

Hai người kia đưa Will xuống xe, không hề sử dụng bạo lực, Will không rõ cho nên chỉ đi theo bọn họ vào tòa nhà, Phong Triễn Nặc ở trong xe giám sát hướng đi của bọn họ, lấy ra một thứ mà hắn đã chuẩn bị từ rất lâu, hiện tại mới có thể sử dụng – thẻ căn cước.

Cửa có hệ thống kiểm tra, hết thấy mọi người tiến vào đều phải xuất trình thẻ căn cước, hần ung dung đi vào, thần nhiên đưa súng cho an ninh kiểm tra, chúng nó được bỏ vào một cái túi giống như vật chứng, “Hiện tại trị an thật sự càng ngày càng kém, lại xảy ra án mạng....Đây là vật chứng mà đặc vụ Feston muốn tôi đưa đến.”

Hần giải thích như vậy với nhân viên an ninh, nghe thấy hần nhắc đến Feston Kada thì nhân viên an ninh liền lộ ra vẻ mặt tán thưởng, “Mặc kệ người chết là ai thì cuối cùng cũng có thể an nghỉ, mấy vụ án này nhất định sẽ được phá án nhanh chóng.”

Phong Triển Nặc tỏ vẻ đồng ý, “Ừ, chắc chắn rồi.”

Hần được cho qua, thần nhiên đi lại trong tòa nhà, xung quanh không ai phát hiện nơi này vừa có một sát thủ tiến vào, phương pháp càng đơn giản thì sẽ càng hữu hiệu, đương nhiên thẻ căn cước FBI giả kia giúp hần không ít, tuy rằng tiêu phí khá nhiều tiền cho nó nhưng quả thật rất đáng giá.

Đi đến đầu cầu thang, hần cùng những người khác đứng chờ thang máy, thỉnh thoảng có người nhìn hần thì hần sẽ mỉm cười gật đầu, có vài phụ nữ khi thấy hần mỉm cười thì liền nhìn hần thêm vài lần, cũng không phải vì hần khả nghi mà là vì theo vẻ bề ngoài thì hần thật sự là một người đàn ông rất cuốn hút phụ nữ.

“Xin hỏi cô có nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi tóc vàng hay không? Bên cạnh cậu ấy còn có hai vị cảnh sát, chúng tôi đi cùng nhau, nhưng khi kiểm tra an ninh thì tôi bị kẹt lại, thủ tục kiểm tra vật chứng có vẻ hơi phiền toái.” Hần thoải mái cầm chiếc túi ni-lông chứa khẩu súng trong đó, mặt trên còn được bấm tờ đơn thủ tục vận chuyển vật chứng.

Cô ta không hề nghi ngờ lời nói của hần, “Anh đang nói đến cậu thanh niên có khuôn mặt xinh đẹp đó hả? Hình như tôi thấy bọn họ lên thang máy rồi, lúc ấy có nhờ người ấn dùm tầng chín, anh không biết bọn họ muốn đi đâu hay sao?”

“Chắc, tôi là người mới.” Lộ ra một nụ cười khổ, hần nói cảm ơn rồi đi bằng thang bộ để lên lầu.

Khi thu hồi nụ cười thì vẻ mặt tử thần lạnh lẽo cùng sự xảo quyết của hồ ly lại một lần nữa đan xen vào nhau, hần lấy ra khẩu súng trong chiếc túi ni-lông rồi nhét vào áo khoác, sau đó bẻ khớp cổ tay, bắt đầu từ lầu hai tiến lên trên, hần đi tìm con mồi của mình.

Di động đột nhiên vang lên, hần dùng tai nghe điện thoại, lúc này đã lên đến tầng năm, “Có chuyện gì không?”

“Hiện tại cậu ở nơi nào?” Feston hỏi hần.

“Hỏi chuyện này làm gì?” Hần mở cửa ra ngoài rồi quét mắt một vòng ở tầng này, “Anh đã bảo chuyện này không còn liên quan đến tôi nữa...”

“Tôi đang ở lầu mười.” Feston đột nhiên nói như vậy, “Người dẫn Will đi đã bị tôi bắt giữ, hiện tại đang ở chỗ này của tôi, điều tra đã có kết quả, chuyện này kết thúc, nếu cậu tiếp tục hướng lên trên thì tôi cam đoan cậu sẽ hối hận, hiện tại cậu lập tức trở về đi.”

Feston biết hần đang ở trong tòa nhà, Phong Triển Nặc chuyển mắt, trong lòng đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, “Feston, những gì anh đã nói là có ý gì?”

“Không có ý gì cả, vừa rồi những nơi cậu trải qua đều đã được tôi sơ tán, nhân viên văn thư đã rút lui toàn bộ, lưu lại đều là đặc vụ chuyên nghiệp, cậu càng hướng lên trên thì sẽ càng gặp nguy hiểm, cậu xác định cậu muốn làm như vậy hay sao?” Lời nói của Feston giống như một quả bom nổ tung bên tai hần.

Bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân ở khắp nơi, vừa rồi còn vang lên tiếng mọi người nói chuyện thì hiện tại chỉ có tiếng bước chân và tiếng lên đạn răng rắc, tiếng bộ đàm truyền lại tin tức, giọng nói thì trầm bình tĩnh, trong khoảnh khắc tòa nhà FBI này trở thành một cái bẫy nguy hiểm. fynnz.wordpress.com

Người tiến vào cái bẫy này thì đừng hòng dễ dàng thoát ra ngoài.

Lòng ngực đập thành thịch vài cái, Phong Triển Nặc đứng im tại chỗ, chậm rãi lộ ra nụ cười lạnh lẽo đến cực điểm, “Feston Kada, anh đã sớm biết tôi đến nơi này?”

“Lúc đầu cũng không biết, cho đến khi tôi nhìn thấy cô gái ở bên cạnh cậu trong quán bar, đó không phải là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ta, lúc ấy cậu đã từng gọi rượu cho cô ta ở quán Mồi Đỏ, lần sau vẫn là cô ta, đây không phải là trùng hợp, hơn nữa cô ta còn thay đổi trang phục, tôi đoán khi đó hai người không phải đang ái ân mà là cô ta đến xác nhận chi tiết vụ giao dịch với cậu, tôi nói có đúng hay không?”

Feston cầm di động, các thành viên đội đặc nhiệm ST ở bên cạnh chuẩn bị chờ lệnh xuất phát, U Linh tự tiến vào tòa nhà FBI, bọn họ sẽ làm cho hẳn biết đây là quyết định sai lầm như thế nào.

Dưới sự chỉ huy của Feston, Jonathan và Derek dẫn theo hai đội chia nhau hành động, hơn nữa bọn họ đều biết trong tòa nhà tràn ngập đặc vụ FBI, cho dù là U Linh thì cũng chưa chắc có thể thoát khỏi nơi này, “Hiện tại quay về vẫn chưa muộn, nghe lời của tôi, quay về đi!” Feston đi ở sau cùng, hẳn nắm chặt điện thoại rồi trầm giọng nói nhỏ.

Đây quả thật là đang khiêu chiến, “Vừa lập cam bẫy, vừa khuyên tôi quay về, anh đang đùa cái gì vậy hả? Tốt thôi, tôi sẽ chơi với anh!” Khẩu súng lục màu bạc được móc ra, bàn tay lạnh lẽo cầm súng.

“Tôi cũng không muốn làm như vậy, nhưng cậu làm cho tôi rất thất vọng.” Feston cau chặt mày, vẻ mặt trở nên lạnh lùng, hẳn cố gắng kiềm chế cảm xúc của chính mình, “Cậu không phải vì tôi mà ở lại, U Linh, cậu ở lại là vì có nhiệm vụ mới.”

“Chẳng lẽ anh giữ tôi lại chỉ vì bảo vệ Will? Hay là để chữa trị chứng mất ngủ cho anh?” Câu hỏi của Phong Triển Nặc tràn ngập châm chọc, hẳn như có như không mà thở dài, “Caesar, tôi cũng rất thất vọng, anh không phải thật sự muốn giữ tôi lại, anh chỉ là lo lắng mất đi cơ hội truy bắt tôi, chỉ cần tôi rời khỏi nước Mỹ thì sẽ biến mất khỏi tầm mắt của anh, anh cũng biết như vậy sẽ rất khó tìm được tôi.”

Giọng nói của Feston ở trong điện thoại cũng rất lạnh, mỗi một từ tựa như muốn thiêu đốt tất cả, “Cho nên chúng ta đều đang diễn trò.”

“Nói thật, hành động của anh cũng không tệ.” Phong Triển Nặc mở chốt an toàn trên nòng súng, tiếng kim loại lạnh lẽo vang lên, nhiệt độ ẩm áp của khẩu súng khi được cất trước ngực đã bị nhiệt độ băng giá trên tay hòa tan, nòng súng loang loáng ánh sáng âm u dưới thang lầu.

Diễn trò, đúng vậy, bất quá chỉ là diễn trò mà thôi, nhưng trong đó có bao nhiêu phần là thật bao nhiêu phần là giả thì có lẽ chỉ có hai người bọn họ tự mình biết rõ, Phong Triển Nặc ổn định cảm xúc của mình, hẳn sẽ không vì sự chuyển biến đột ngột này mà bị đả kích, con mồi của hẳn vẫn ở nơi này, đi tới hay là lui về thì hoàn toàn không cần lựa chọn.

Hắn đá văng một cánh cửa, vài đặc vụ FBI đang muốn hướng lên thang lầu để kiểm tra thị bị cánh cửa đập trúng, cả đám bùm mặt rồi ngã xuống, động tĩnh nơi này gây chú ý cho những tầng khác, tiếng bước chân và tiếng súng lập tức vang lên, Feston vẫn chưa cúp điện thoại, nghe thấy tiếng súng thông qua điện thoại, sắc mặt của hẳn lập tức trầm xuống, “Tiếng súng ở lầu mấy?”

Jonathan hoảng sợ khi bị Feston quát to, vội vàng tiến hành xác minh, “Phát hiện mục tiêu ở tầng bảy! U Linh ở tầng bảy! Bọn họ đang nổ súng!”

“Ngu ngốc!” Tiếng rống giận của Feston khiến mọi người hoảng sợ, không biết hẳn đang nói ai ngu ngốc, các thành viên của đội đặc nhiệm chỉ cảm thấy sếp của bọn họ chưa bao giờ phản ứng kịch liệt như thế.

.....

P/S: Phê không tâm thường, mà Nặc cũng chẳng dễ chơi. 2 người thiết kế nhau, nhưng rốt cục anh Phê lại là người xuống nước trước, sợ em Nặc bị bắt :>

48. Chương 48: Anh Lừa Tôi Gạt

“Đối phương là sát thủ số một quốc tế, vì để tránh thương vong, đề nghị mọi người không đối đầu trực diện với hẳn, cố gắng sử dụng lựu đạn hơi cay và đạn phát sáng để tấn công.” Mọi người nhận được lời đề nghị

như vậy thông qua bộ đàm, nghe ra giọng của ai, đại đa số đặc vụ FBI tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của Feston, một số ít không cho là đúng nên đã có hành động phản kích, nhưng sau khi tiếng súng vang lên thì lập tức phải trả giá bằng máu tươi của mình, vì vậy cũng nhanh chóng đồng ý với Feston.

Phong Triển Nặc cầm lấy bộ đàm của một đặc vụ FBI bị hấn nổ súng đã thương, hấn nghe thấy lời đề nghị của Feston, lập tức ấn nút di động hỏi đối phương, “Sợ tôi giết bọn họ sao?” Giọng điệu âm u.

“Muốn biết đáp án? Giết chết đặc vụ liên bang trong tòa nhà của FBI thì cậu sẽ bị truy nã toàn quốc! Đây là đáp án!” Feston tiến đến một góc để trả lời.

“Tôi chỉ đã thương bọn họ thôi, tạm thời vẫn chưa chết đâu, đương nhiên tôi muốn bọn họ chết cũng rất dễ dàng, nhưng như vậy rất vô vị.” Nghe thấy tiếng tức giận gầm nhẹ của Feston, Phong Triển Nặc liền cười một cách khoái trá.

Hấn hoàn toàn có thể bắt một người bị thương làm con tin, nhưng cách này thật sự chỉ dành cho những kẻ thất sách, con tin sẽ chỉ trở thành chướng ngại vật của hấn, đoạt lấy súng của vài tên FBI, hiện tại súng của hấn đã nạp đủ đạn, vài phát súng giải quyết mấy người vừa tiến ra, hấn nhanh chóng bám thang máy, sau khi đi vào thì liền cất súng rồi mở ra nóc thang máy.

Hấn bấm cùng một tầng cho mỗi một thang máy, hơn nữa tất cả thang máy đều bị hấn bấm xuống tầng trệt, những người khác chạy xuống lầu, chờ đợi bên ngoài là những đặc vụ đeo mặt nạ, lựu đạn khói, hơi cay, tất cả đều được chuẩn bị, Feston lại ngăn cản các thành viên trong đội đặc nhiệm của hấn xuống lầu.

“Hấn sẽ không rời đi như vậy!” Mọi người dừng lại cước bộ theo lời của hấn, Feston ngẩng đầu nhìn lên, dường như có một chút đăm chiêu, “Bây giờ vẫn chưa thể xác định mục tiêu của U Linh là ai, nhưng nghe đây, tôi muốn các cậu bảo vệ trên lầu!”

Hấn vừa cau mày vừa quay đầu hạ lệnh, trong mắt lộ ra một sự sắc bén quyết đoán, các thành viên trong đội bị hấn nhìn thoáng qua thì đều bất giác đứng thẳng lưng, “Dạ! Sếp!”

Các thành viên đội đặc nhiệm ST hoàn toàn không biết sếp của bọn họ lấy được tin tức từ đâu, nhưng tin tức vô cùng chuẩn xác, hôm nay bọn họ mới bắt được hai tên nội gián của FBI, hai người kia chắc là không ngờ hành động của mình gây chú ý lớn như vậy khiến cho bọn họ bị bắt giam ngay tại chỗ.

Tiếp theo là U Linh trà trộn vào tòa nhà, xem ra trụ sở FBI phòng bị rất sơ sài, về sau nhất định phải tăng cường an ninh mới được.

Thấy bóng người chợt lóe, Jonathan thấp giọng báo cáo, “Sếp! Anh đoán đúng rồi, em đã thấy U Linh, hấn mới bước ra từ thang máy.”

Thang máy đi xuống thì sẽ có một dây cáp điện rơi xuống theo, đồng thời một sợi dây cáp khác lại được nâng lên, chờ thang máy đến tầng dưới cùng thì dây thừng đã tiến lên đến tầng mà Phong Triển Nặc muốn tìm, tầng mười, vừa ra khỏi tầng mười thì hấn đã bị hơn chục người bao vây.

Trước mắt chờ đợi hấn là một đám người cũng không xa lạ, đội đặc nhiệm ST của Feston, người dẫn đầu đang đứng giữa, ánh mắt bí hiểm đang chăm chú nhìn hấn.

Phong Triển Nặc giơ súng lên, hòng súng chĩa vào từng người một, “Jonathan, Derek, Hase, Ropol, Clyde, Mike...” Hấn nhớ kỹ tên của bọn họ, “Bữa trưa thế nào?”

Hấn có thể kêu ra tên của từng người bọn họ, giống như đến chào hỏi, tư thế ung dung, nhưng khi bọn họ bị ánh mắt của hấn đảo qua thì các thành viên trong đội đặc nhiệm ST đều có thể nhận thấy cảm giác uy hiếp trong đó, khi mỗi một cái tên được U Linh gọi lên thì mỗi một người đều cảm thấy bản thân mình như bị tử vong bao phủ.

“Còn có anh....Feston Kada.” Cuối cùng, hấn trịnh trọng nói ra vài âm tiết, tầm mắt của Phong Triển Nặc chống lại Feston.

“Anh đang lợi dụng Will?” Phong Triển Nặc rất muốn biết đáp án, “Thật sự không biết rốt cục nên xem anh là người như thế nào, tôi cũng không ngờ anh lại lợi dụng cậu ấy để khiến tôi mắc câu, anh đã thành công.”

“Không phải lợi dụng, sổ sách bị đánh cắp là chuyện có thật, Will bị uy hiếp cũng là thật sự, đây không phải diễn trò, tôi đã tìm được manh mối quan trọng từ hai tên cảnh sát nội gián bị bắt, chuyện này còn phải cảm ơn cậu.” Feston nhắc đến Will ở trước mặt các thành viên trong đội với vẻ mặt thản nhiên không hề chột dạ, tựa hồ cũng không lo lắng hẳn đang nói ra cái gì.

Những người khác có một chút khó hiểu, bọn họ chỉ xem Will là bạn của sếp, nhưng vì sao đến bây giờ bọn họ mới biết được trong khi U Linh dường như đã sớm biết chuyện này, bọn họ cảm thấy vô cùng nghi hoặc đối với những gì hai người đang đối thoại, bao gồm cả câu cảm ơn của Feston.

“Lần này anh tính dùng tội danh gì để bắt tôi?” Họng sủng của Phong Triển Nặc vẫn chưa buông xuống, cũng không có người dám manh động. Người dưới lầu nhất thời vẫn chưa lên kịp.

“Giả mạo thẻ căn cước, cậu thấy thế nào?” Feston cầm trong tay thẻ căn cước mà Phong Triển Nặc đã sử dụng khi bước vào đây, còn có túi ni-lông dùng để chứa vật chứng.

“Chúng nó đều là thật.” Hẳn đã sớm ném chúng nó vào thùng rác, thế mà Feston lại tìm được.

“Chúng nó đều là thật nhưng cậu thì không phải.” Feston tiến lên phía trước, “Buông súng xuống, chúng ta còn có thể nói chuyện.” Feston lại một lần nữa dùng ánh mắt phức tạp để nhìn hẳn.

Feston đang lo lắng cho hẳn hay là lo lắng cho đám nhân viên của mình? Phong Triển Nặc nhếch môi, “Nói cái gì? Chẳng hạn nói về chuyện Feston Kada là loại người như thế nào? Anh đã sớm phát hiện ra nhiệm vụ của tôi, có lẽ anh biết được địa điểm từ cô gái đó, nhưng anh không biết mục tiêu của tôi là ai, cho nên anh chỉ có thể phong tỏa tòa nhà.”

“Buông súng xuống, cậu cũng biết dưới tình huống như vậy thì cậu có muốn đi cũng không được, trừ phi cậu giết hết tất cả mọi người ở đây, nhưng làm như vậy thì cậu cũng sẽ trả giá đắt.” Họng sủng của Feston rốt cục cũng nhắm vào hẳn.

Tiếng cười nhẹ nhàng cất lên từ miệng của U Linh, “Anh đã sớm phát hiện ra mục đích của tôi, nhưng tôi cũng không ngốc đâu, anh tưởng rằng tôi chưa chuẩn bị hay sao? Anh quá coi thường tôi, Feston Kada, tôi cũng không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, anh đã nói đúng một chuyện, chúng ta đều đang diễn trò, tôi tiếp cận anh là vì có mục đích của mình, muốn biết mục tiêu của tôi là ai à? Hẳn đang ở ngay trong tòa nhà này.” fynnz.wordpress.com

Feston nhìn thấu kế hoạch của hẳn, hẳn cũng không phải không hề chuẩn bị. Từ khi nhận nhiệm vụ này thì hẳn đã biết sẽ có ngày hôm nay, dù sao đây cũng là địa bàn của Feston, hẳn vốn định nương cơ hội để tiến vào khu vực của mục tiêu, nhưng hiện tại thoát nhìn Feston quả thật rất cảnh giác.

“Nhưng trước khi tôi hành động thì tôi có một thứ muốn tặng cho anh.” Phong Triển Nặc cười một cách quỷ bí.

Hẳn lấy ra một cái máy ghi âm nhỏ từ trước ngực, một loại rất nhỏ, Feston dự cảm được điều gì đó, trên khuôn mặt âm trầm bắt đầu chấn động một chút, ánh mắt khó lường lại dần dần lộ ra một loại tán thưởng rất mâu thuẫn, hẳn không ngăn cản mà chỉ nhìn Phong Triển Nặc ấn nút, tiếng băng từ đang chuyển động, phát ra tạp âm sần sật, đó là ở bên ngoài, có tiếng kèn ô tô, còn có giọng của hai người đang đối thoại.

“–Cậu muốn cảnh sát mau đến đây hay sao!

..... Hãy nghe tôi nói cho hết! Tôi thuê cậu bảo vệ Will nhưng không hạn chế cậu sử dụng bất kỳ hình thức gì.

– Anh muốn tôi giết người có ý đồ gây bất lợi cho cậu ta?

– Cậu nói cậu chỉ biết giết người thôi mà.”

Đoạn băng ghi âm dừng ở đây, giọng nói trong tiếng sần sật xem như khá rõ ràng, đó là hai người đang nói chuyện với nhau, nội dung câu chuyện là một vụ giao dịch giết người, khách hàng không phải là ai khác mà chính là sếp của bọn họ?!

Nghe ra hai người đang nói chuyện trong đoạn băng ghi âm là ai, đám người Jonathan tựa như bị súng tiểu liên nã vào người, bọn họ cùng nhìn vào Feston, họng sủng rốt cục không thể bảo trì ổn định, Phong Triển

Nặc đang chờ cơ hội này, tung lên một cú đá soạt ngang, tất cả những khẩu súng ở gần hắn đều bị đá văng, các thành viên của đội đặc nhiệm ST vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần thì bóng người đã biến mất ở đầu cầu thang.

“Đuổi theo!” Một tiếng hô to làm cho mọi người hoàn hồn, bọn họ không thể che dấu vẻ chấn động mới vừa rồi, cước bộ chần chờ, thấy Feston đuổi theo, Jonathan tự tìm một lý do cho mình, “Nhất định sắp dùng cách này để làm cho U Linh rơi vào cạm bẫy của chúng ta! Anh ấy làm cho U Linh tự chui đầu vào tròng!”

“Nhưng U Linh giết người là sự thật, vì sao sắp không đề cập chuyện này với chúng ta?”

“Có lẽ sự việc xảy ra biến hóa, có lẽ sắp có suy nghĩ của riêng mình....” Jonathan tiếp tục tự bào chữa cho Feston.

“Có mấy trăm loại khả năng, không bằng trước tiên bắt lấy U Linh rồi nói sau!” Derek cố sức đuổi theo, nhìn không được mà mắng to, “Rốt cục là chuyện gì đang xảy ra thế này? Vì sao U Linh còn chưa đào tẩu, mục tiêu của hắn rốt cục là ai?!”

Feston cũng có nghi vấn giống như vậy, nếu mục tiêu của Phong Triển Nặc ở trong trụ sở của FBI thì Phong Triển Nặc hoàn toàn không cần tiến vào, hắn có thể chờ đợi mục tiêu xuất hiện ở nơi khác, vì sao hắn không làm như vậy?

Hắn lại tự mình xâm nhập vào nơi nguy hiểm nhất, lúc này Phong Triển Nặc vẫn tiếp tục hướng lên trên lầu....Feston ở phía sau truy đuổi theo bóng người, đột nhiên nhớ đến ở tầng trên cùng có một văn phòng dành cho một người.

Phó cục trưởng cục điều tra liên bang, Tumble, người này đáng lý ở Washington nhưng vì một việc mà phải bay đến Chicago, “Đi hỏi xem, vì sao còn chưa đến nữa, có một chút chuyện mà cũng không giải quyết được hay sao!” Hắn ấn nút điện thoại nội bộ, bên ngoài là thư ký của hắn.

Dẫn dò xong xuôi, hắn dựa người vào chiếc ghế xoay, trước mặt là máy tính của hắn, bên cạnh có đặt một xấp tiền, hắn thỏa mãn thở ra một hơi, lấy khăn tay lau cái trán bị hói của mình, cửa phòng đột nhiên bị mở tung, hắn rút súng ra khỏi thắt lưng, nhưng tốc độ của đối phương nhanh như bóng ma, hòng súng trước mặt đã chia vào ót của hắn.

“Thư ký của ông không nghe được lời của ông nói.”

“Cậu là ai?” Tumble cố gắng trấn tĩnh, nhưng mồ hôi trên đầu lại không nghe lệnh mà cứ tiếp tục chảy ròng ròng.

“Là người đưa ông đi gặp tử thần.” Đùng, khi Feston vừa vọt vào thì viên đạn đã bắn ngay giữa trán của Tumble, Phong Triển Nặc quay đầu lại, hòng súng trên tay của hắn vẫn còn đang bốc khói.

.....

P/S: Khổ anh Phê, em Nặc lì quá, chuyện này anh vất vả rồi đây :>

49. Chương 49: Sự Thật

“Phong Triển Nặc.” Feston cầm súng chia vào hắn, trầm thấp gọi tên của hắn.

Feston vừa dứt lời thì cảnh tượng kia xẹt qua ngay trước mắt, Phong Triển Nặc nheo mắt lại, “Thật đáng tiếc, đã xong rồi.”

Ném xuống bằng đạn trống không, hắn rút ra khẩu súng trên cái xác của Tumble, trên gương mặt như tượng điêu khắc của Feston hiện lên thần sắc đáng sợ, “Quả thật rất đáng tiếc.”

Dứt lời, hắn xông về phía Phong Triển Nặc, đồng thời Phong Triển Nặc cũng gầm nhẹ rồi xông lên, không hện mà cùng gặp, hai người đều không lựa chọn đầu súng, nắm đấm va chạm vào nhau, vẻ mặt của cả hai

đều trở nên dữ tợn, tựa như hai con thú hiếu chiến, khi vào phòng thì Feston đã khóa trái cửa, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa thình thịch, Feston bị Phong Triển Nặc đánh trúng một đòn, đồng thời Phong Triển Nặc cũng bị hấn bóp ngay cổ họng.

“Cậu đã cùng đường!”

“Phải không? Chỉ có nói mà không có làm thì có gì mà hay ho!”

“Cậu sẽ bị bắn chết ngay tại chỗ!”

“Vậy cứ để bọn họ thử xem.”

“Có đôi khi tôi thật sự muốn giết chết cậu!” Feston cắn lên cổ họng của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc dám chắc ở nơi đó nhất định bị chảy máu, trong cơn đau nhức hấn ra sức tung một quyền đánh trúng bụng Feston, lúc này Feston hét lớn một tiếng nhưng bàn tay bóp chặt cổ của Phong Triển Nặc vẫn không hề thả lỏng.

Tay hấn vói vào áo khoác của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc thở hổn hển, “Làm gì vậy?”

“Tốt lắm, cậu có mang theo.” Feston vung tay dấm lên lớp kính, cửa kính vỡ vụn, hấn lập tức ném Phong Triển Nặc ra ngoài, ngay lúc này thành viên của đội đặc nhiệm ST đã đập cửa xông vào, đồng thời nhìn thấy cảnh tượng U Linh như một con chim màu đen đang rơi xuống giữa không trung.

Rơi xuống với tốc độ cực nhanh, hấn dùng dụng cụ bắn dây lên cửa sổ, lợi dụng quán tính đóng cửa mà đập vỡ cửa kính ở dưới lầu rồi nhảy vào tầng trệt.

Vẫn có vài đặc vụ FBI chặn lại nhưng đều bị hấn bắn bị thương, không có ai là đối thủ của hấn, đám đặc vụ ST vẫn còn ở trên tầng cao, cuối cùng Phong Triển Nặc chạy ra khỏi trụ sở FBI, trước khi rời đi hấn còn quay đầu lại rồi nhìn thoáng qua tòa nhà cao tầng kia.

Hấn không thể hiểu được hành động của Feston, người nọ xác nhận hấn có mang theo công cụ trèo tường, sau đó liền ném hấn xuống tòa nhà, người đàn ông này....

Giống như vẫn có thể cảm giác được tầm mắt chăm chú ở trên cao, Phong Triển Nặc cất súng vào, vỗ vỗ ống tay áo rồi nhanh chóng dung nhập vào đám đông.

Trên cao, gió mạnh không ngừng lùa vào trong phòng, dưới chân của Feston còn có một đồng thủy tinh bị đập vỡ, hiện trường hỗn độn để lại dấu vết ấu dả, hấn nhìn chăm chú xuống lầu, đối mặt với bóng dáng trầm mặc của hấn, lúc này các thành viên của đội đặc nhiệm nhất thời còn chưa xác định bọn họ đã nhìn thấy cái gì, U Linh ngã lầu mà chết? Bọn họ chưa biết động tĩnh ở dưới lầu, lúc này vẫn còn rơi vào tình trạng kinh ngạc chưa thể hoàn hồn.

“Cho người xử lý thi thể ổn thỏa.” Feston xoay người rời khỏi phòng, bước chân luôn ổn định lại xuất hiện một chút hỗn loạn, trên vách tường có một dấu vết bị dấm lõm xuống, ba chữ Phong Triển Nặc từ khớp xương đau đớn và nóng rát đang chậm rãi len vào trong đầu.

Hấn biết vừa rồi hấn đã làm ra một quyết định sai lầm, có lẽ người làm cho hấn phạm phải sai lầm mới là vấn đề lớn nhất. fynnz.wordpress.com

Tumble đã chết, phó cục trưởng cục điều tra liên bang lại bị mưu sát tại Chicago! Tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong cục điều tra liên bang đều bị chấn động, cục trưởng Kraft nhanh chóng bay từ Washington đến Chicago.

“Vụ này làm mất mặt toàn thể FBI, phó cục trưởng của chúng ta lại bị ám sát ngay chính địa bàn của mình! Ai tới nói cho tôi biết chuyện này xảy ra như thế nào? Sát thủ đâu? Vì sao không bắt được sát thủ?! Đội đặc nhiệm ST ở ngay trong tòa nhà này, Feston Kada đang làm cái gì hả?! Bảo cậu ta đến gặp tôi ngay!”

Võ thật mạnh xuống bàn làm việc, Kraft nổi giận đùng đùng, hấn chỉ tìm được vài bóng người trong thiết bị giám sát, sát thủ giống như hồn ma chỉ lướt qua vài giây ngắn ngủi, còn có rất nhiều tư liệu chưa thu thập đầy đủ, hết thảy chứng cứ mấu chốt có lẽ nằm trong tay đội đặc nhiệm ST, tất cả đều bị Feston thu giữ, giống như bảng báo danh khi đi qua phòng an ninh.

Trụ sở FBI lâm vào tình trạng cảnh giác nghiêm ngặt, tất cả các nhân viên đều trở về vị trí ban đầu, bắt đầu tiến hành điều tra vụ này, cố gắng dốc hết sức, văn phòng làm việc của Kraft có hai nhân viên bảo an canh trước cửa, Feston Kada đẩy cửa vào, Kraft không để cho hắn ngồi xuống, “Cậu có thể nói cho tôi biết chuyện này là sao hay không? Feston?”

Kraft đẩy xuống gọng kính của mình, chức vụ của hắn do tổng thống trực tiếp bổ nhiệm, nay xảy ra chuyện như vậy thì hắn phải báo cáo với cấp trên, mà trước đó, hết thảy những gì xảy ra ngay tại đây phải tạm thời giữ bí mật với công chúng.

“Viên đạn đã được lấy ra, có lẽ không mất bao lâu nữa sẽ có được số liệu hữu dụng, nhưng đối phương là sát thủ số một quốc tế, muốn bắt hắn cần phải có thời gian.” Đứng trong văn phòng, Feston nói ra tình hình hiện tại, Kraft cảm thấy không hài lòng đối với thái độ của hắn.

“Hàng năm chính phủ chỉ gần hai mươi triệu đô cho cục điều tra chúng ta làm kinh phí, nhưng chúng ta đều biết bấy nhiêu là không đủ, vì vậy tôi rất cảm ơn sự cống hiến của tập đoàn Kada, cho nên tôi cũng cho cậu thành lập đội đặc nhiệm ST, cho cậu quyền điều động các tinh anh trong ngành đến giúp đỡ.” Trên khuôn mặt gầy gò của Kraft trải đầy nếp nhăn, hắn lại đẩy gọng kính trên chiếc mũi kết của mình một chút.

Hắn thấp giọng cảnh cáo, “Đã đến lúc cậu phải báo cáo, cục tình báo trung ương và cơ quan an ninh quốc gia đều đang chờ xem kết quả của vụ này, trước kia cậu luôn giành lĩnh công ở trước mặt bọn họ mà, hiện tại bọn họ đều đang chờ xem chúng ta nhọc mắt, cậu có biết bây giờ nên làm cái gì hay không?”

“Tôi nói rồi, cần có thời gian.” Feston vẫn nói câu kia khiến Kraft càng thêm bất mãn, “Tôi còn chưa cho cậu ngồi xuống, Feston Kada!”

Feston không chỉ ngồi xuống sô pha mà còn rút ra một điều thuốc, “Muốn biết vì sao Tumble chết hay không, kỳ thật chuyện này rất đơn giản, chắc hẳn ông là người biết rõ nhất, cục trưởng Kraft.”

Kraft lập tức ngừng đầu, ánh mắt sau gọng kính hừng hực bốc hỏa, “Cậu nói cái gì?”

“Sự kiện bắt đầu từ chuyện mất đi một quyển sổ, quyển sổ này liên quan đến một vụ mua bán vũ khí, nó là một dây chuyền vận chuyển, tôi đã điều tra được một mắt xích, quyển sổ bị mất đi là một mắt xích khác, nhưng thật trùng hợp là tôi lại nhìn thấy số hiệu trong quyển sách nằm trên súng ống tại Las Vegas, chỉ thiếu một bước nữa là tôi đã điều tra ra xuất phát điểm của nó, mà đúng lúc này một người bạn của tôi lại bị bắt cóc, đối phương làm như vậy để uy hiếp không cho tôi tiếp tục điều tra vụ này.” Ánh mắt của Feston xuyên thấu qua làn khói mỏng manh, cục trưởng Kraft bị hắn nhìn một cái làm cho sắc mặt trở nên cứng đờ.

“Hy vọng bạn của cậu không sao.” Chuyển thành an ủi một cách ôn hòa, Kraft dùng khăn lau tròng kính, “Nhưng tôi đang nói về cái chết của Tumble, cậu ta là cục phó của tôi, cậu phải truy bắt tên sát thủ kia về quy án cho tôi, nếu cần thiết thì xử quyết ngay tại chỗ, chuyện này do cậu phụ trách.”

“Tôi vẫn chưa nói hết.” Feston đứng lên, cảm giác áp bách trầm trọng tiến đến gần, Kraft dừng lại động tác lau mắt kính, “Cậu còn điều gì muốn nói nữa, đặc vụ Kada?”

“Tuy rằng đã mất quyển sổ nhưng tôi phát hiện người có ý đồ ngăn cản tôi điều tra, hơn nữa còn thực hiện vụ bắt cóc bạn tôi là người trong cục của chúng ta.” Feston tiến đến gần, Kraft cười ha ha vài tiếng, “Cậu nói đùa cái gì vậy hả? Nội bộ chúng ta sẽ không xảy ra chuyện này, bọn họ đều sợ cậu, gọi cậu là Caesar, ngay cả tôi cũng biết nữa mà.”

Hai thẻ căn cước bị ném lên bàn, “Đây là hôm xảy ra vụ ám sát, tôi đã lục soát được thứ này từ người của hai tên bị tôi bắt giam, bọn họ từng là người của FBI, hiện tại đã từ chức hoặc bị sa thải, mà bọn họ đảm nhận việc này đều là vì tuân theo mệnh lệnh của phó cục trưởng Tumble.”

Lời nói của Feston khiến cho Kraft coi trọng, lập tức đeo mắt kính rồi cầm lấy thẻ căn cước, Feston nhìn hắn rồi cười một cách lạnh lùng, “Thân là phó cục trưởng, thế nhưng Tumble lại nhúng tay vào chuyện ở Chicago, như vậy chẳng phải rất kỳ lạ hay sao?”

“Ý của cậu là Tumble—” Kraft thoát nhìn vẫn chưa hiểu rõ vấn đề.

“Hàng năm các loại súng ống phi pháp bị tịch thu cũng không ít, chúng nó đều được cất giữ trong kho hàng, nhưng chỉ được chừng một thời gian thì lại bị chuyển đi, số vũ khí đó đều là tiền của, trong kho hàng bị mất đi một số lượng súng ống nhất định, hàng năm đều xảy ra chuyện như vậy, nhưng cũng không được công bố ra ngoài. Tôi đã phái người điều tra được Tumble có thiết lập vài tài khoản quốc tế ở ngân hàng Thụy Sĩ, mỗi tháng chúng nó đều được chuyển vào một lượng tiền nhất định, nói cách khác số lượng súng ống giao dịch trên thị trường có một phần là chảy ra từ FBI, đầu tiên là tịch thu, sau đó thông qua chợ đen mà âm thầm bán ra, sau một thời gian thì có thể tiến hành đoạt lại, quả thật là một biện pháp vơ vét của cải rất tốt.”

Đôi mắt sắc bén dưới mái tóc đen như hai ngọn đuốc, Feston đi đến trước bàn làm việc rồi ném cho Kraft một xấp giấy, phía trên có tên tài khoản, số lượng tiền nhập vào, ngày chuyển tiền, Kraft giống như bị mất phản ứng, sau một hồi lâu mới đập bàn, “Cái tên Tumble vô liêm sỉ này!”

“Hắn dám dùng tài sản của cục để vơ vét của cải, số vũ khí này chảy ra ngoài làm lung đoạn thị trường chợ đen, việc này nói không chừng bị đám buôn bán vũ khí biết được cho nên mới thuê người giải quyết hắn, hắn đúng là tự tìm cái chết mà!” Kraft cầm lấy xấp giấy, vẻ mặt giận dữ.

Cục phó của mình làm ra chuyện như vậy, thảo nào Kraft lại phản ứng lớn như thế, Feston chậm rãi hút điều thuốc, “Là cục trưởng, chẳng lẽ ông thật sự không biết Tumble đang làm cái gì hay sao?”

Sắc mặt của Kraft lập tức trở nên khó xem, Feston dập tắt điều thuốc vào gạt tàn đặt trên bàn, “Tumble là phó cục trưởng, muốn dời đi một số lượng súng ống vượt quá yêu cầu trong kho hàng thì nhất định phải được sự đồng ý của cục trưởng....Ông đã sớm biết Tumble sẽ chết, cục trưởng Kraft, cô gái này chính là thư ký riêng của ông, tài khoản ngân hàng của cô ta chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã được chuyển vào ba trăm ngàn, sau đó trong vòng ba ngày lại được chuyển đi.”

Hắn đưa ra ảnh chụp, trong ảnh chính là cô gái đã từng quán lấy Phong Triển Nặc ở quán bar, khi Kraft nhìn thấy ảnh chụp của cô ta thì sắc mặt hoàn toàn thay đổi, giữa những nếp nhăn chồng chất trên khuôn mặt đang toát ra mồ hôi, “Feston, đừng quá đáng, cậu nhúng tay vào quá nhiều chuyện, cho dù FBI cần tập đoàn Kada tài trợ nhưng cậu đừng quên tập đoàn Kada cũng cần FBI giúp giải quyết phiền phức...”

“Cho nên chúng ta vẫn cần giúp đỡ nhau.” Ánh mắt của Feston khiến người ta sợ hãi, “Ông sợ tôi điều tra được chuyện của Tumble là do ông ngầm đồng ý sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của ông, vì vậy đã tìm người đi thuê một sát thủ giải quyết hắn, cứ như vậy vụ bê bối này sẽ không có bất luận kẻ nào phát hiện, nhưng ông đã mắc phải một sai lầm.”

“Cái gì?” Kraft nhin không được mà hỏi.

“Ông không có cách nào giải quyết tên sát thủ kia, tôi xác định ông làm không được, bị hắn biết ông chính là người chủ mưu, hơn nữa hiện tại ông còn muốn thủ tiêu hắn, để tôi báo trước, ông cách cái chết không xa đâu.” Kraft biết Feston không phải muốn phô trương thanh thế, lời nói của Feston nghe có vẻ rất khẳng định khiến hắn không thể không tin tưởng.

“Cậu muốn tôi không nên động vào hắn? Nhưng đã muộn rồi, tôi đã phái người đi—” Kraft dừng lại, cố gắng trấn tĩnh, “Feston, tôi muốn nghe ý kiến của cậu một chút, hiện tại tôi nên làm sao đây?”

Nghe thấy lời nói dang dở của Kraft thì ánh mắt của Feston lập tức hạ thấp nhiệt độ, ngay cả giọng nói của hắn cũng trở nên đông cứng, “Đừng nhúng tay vào vụ này, giao cho tôi toàn quyền xử lý, đây là lựa chọn duy nhất của ông.”

Đây mới là mục đích của hắn, “Ông giữ được cái ghế cục trưởng của mình, còn tôi sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện, tôi biết nên làm thế nào trước mặt công chúng.”

“Nhưng mà...” Phốc, nóng hổi, một viên đạn sượt qua bên tai của Kraft rồi găm thẳng xuống bàn làm việc.

Trên cửa sổ có một vết đạn, “Hắn đang ở đây?” Đối diện không có tòa cao ốc nào khác ngoại trừ bên phía tay trái, khoảng cách từ nơi đó đến đây....gần 1km! Làm sao có thể? Kraft sợ đến mức tái cả mặt.

Phong Triển Nặc! Trong mắt của Feston lướt qua một tia sáng.

“Nhớ kỹ — đây là hẩn cảnh cáo.” Nhanh chóng lao ra khỏi văn phòng, vừa nói vừa mở di động, giọng điệu vội vàng, không hề bận tâm đến những ánh mắt kinh ngạc ở xung quanh, hẩn lái xe chạy về phía tòa cao ốc kia.

.....

P/S: Anh bảo vệ em đến thế là cùng, em hại anh suýt thân bại danh liệt nhưng anh vẫn để em chạy thoát :>, ôn nhu công là thế đó.

50. Chương 50: Từng Bước Đến Gần

Ở phía xa từ trên lầu cao, Phong Triển Nặc bắt máy, “Đúng vậy, coi như là cảnh cáo.”

Hẩn nói nhỏ rồi thu hồi súng ống, căn cứ tin tình báo, hôm nay Kraft mới đến nơi này, hẩn chọn một vị trí rất tốt, ít nhất tốt hơn so với Tumble rất nhiều, lướt bớt một phần phiên toái của FBI, Kraft vốn nên chết dưới súng của hẩn, nhưng một người khác ở trong văn phòng đã cải biến suy tính của hẩn.

Khi Feston đuổi đến thì trên sân thượng vẫn còn bóng người đứng dưới ánh mặt trời chói chang, Phong Triển Nặc vẫn chưa đi, hẩn giống như đang đợi Feston. Feston chậm rãi đi đến rồi dừng bước, người trong tầm mắt xoay lưng lại, giống như có một chút khó hiểu, “Anh có ý đồ muốn bảo vệ tôi?”

“Không thể xem như ý đồ, vụ án này hiện tại do tôi toàn quyền tiếp nhận.” Gió trên sân thượng làm cho mái tóc đen của Feston trở nên rối tung, hẩn thoát nhìn không còn chính tề như ban đầu, đôi mắt hẹp dài như chim ưng hơi nheo lại dưới ánh mặt trời, giống như ẩn chứa một sức mạnh vô hạn, “Cậu đã thành công, dám ra tay ngay trước mặt tôi, thật sự là can đảm.”

“Cảm ơn đã khích lệ, lá gan của tôi luôn luôn lớn, mà anh cũng không kém.” Lời của Phong Triển Nặc có thâm ý, dường như Feston có thể hiểu rõ ý tứ của hẩn, “Quả thật không có FBI nào dám như ta, nhớ mãi không quên một sát thủ, còn giúp hẩn lẩn trốn sau khi giết người.”

Ngôn ngữ của Feston rất thâm trầm, Phong Triển Nặc bị hẩn nhìn như vậy thì nhịn không được mà tiến lên vài bước, “Phá hư hành động của tôi, làm cho tôi nhảy vào cạm bẫy, sau đó lại cứu tôi, anh làm cho người ta rất khó giải thích, Feston Kada, nhưng cũng bởi vì như vậy mà làm cho anh rất khác với người thường, cũng làm cho người ta khó quên.”

“Trước tiên ghi âm lưu lại chứng cứ, thiếu chút nữa làm hỏng tín nhiệm của cấp dưới đối với tôi, nếu làm thẳng tay một chút nữa thì chắc là cậu sẽ cho chạy hết nguyên đoạn băng, nhưng cậu không làm như vậy, cậu đã không làm thẳng tay thì tôi đương nhiên cũng thả cho cậu một cơ hội.” Nhìn Phong Triển Nặc đến gần, ánh mắt của Feston dần dần thay đổi.

Ánh mắt lóe lên làm cho Phong Triển Nặc nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt của bọn họ, hôm nay tình huống rất tương tự, nhưng cảm giác lại khác biệt.

Bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc, trên người của Feston vờn quanh mùi thuốc lá dày đặc, khi Phong Triển Nặc đến gần thì mới phát hiện hôm nay Feston không đeo kính sát tròng, đồng tử màu xám tro nhìn hẩn với tình cảm phức tạp, trong mắt lấp đầy tơ máu.

“Hey, anh bị sao vậy?” Đây là lần đầu tiên hẩn gặp lại Feston kể từ ngày ám sát Tumble thành công.

“Tôi nói rồi, tôi bị mất ngủ.” Dời mắt khỏi Phong Triển Nặc, Feston sờ lên cằm của mình, mặt trên còn có vết bầm tím, Phong Triển Nặc có thể tưởng tượng đám cấp dưới của Feston sẽ có vẻ mặt như thế nào khi nhìn thấy vết bầm tím trên mặt của hẩn, “Mất ngủ? Chẳng lẽ lại tiếp tục trách tôi?”

Ánh mắt của Feston bất chợt trở nên thâm trầm, giống như có nhiệt độ bốc lên, “Chứ cậu tưởng là vì cái gì?”

“Được rồi, tôi không hiểu anh, muốn bắt tôi thì cứ tiến đến, còn không muốn bắt thì xin mời anh tránh ra.” Gió trên sân thượng làm mái tóc của hắn rối tung, màu xanh biển trong mắt rớt cục không thể duy trì bình tĩnh, nhếch môi một cái, “Chẳng qua anh đã bỏ qua một cơ hội tốt.”

Cuộc chiến trong trụ sở FBI là một cạm bẫy rất hoàn hảo của Feston, cuối cùng Feston vốn có cơ hội bắt hắn, “Lần trước bỏ lỡ, sẽ không có lần thứ hai, đừng gây rắc rối cho tôi nữa, tôi có thể bỏ qua cho Kraft, nếu đây là điều mà anh đang lo lắng.”

“Cậu nghĩ như vậy à?” Feston đảo mắt qua khẩu súng bắn tia ở bên cạnh, Phong Triển Nặc cảnh giác mà rút khẩu Colt từ trước ngực ra rồi lui về sau vài bước, “Feston Kada, kể từ lần đầu tiên gặp anh thì tôi đã biết anh rất nguy hiểm, khôn khéo, tinh táo, hành động rất quả quyết, còn có sức phán đoán sâu sắc, không ai có thể hơn anh, chỉ cần là con mồi bị anh ngắm trúng thì anh nhất định sẽ cắn không tha, đối với người bị anh ngắm trúng thì thật sự không phải chuyện tốt, mỗi người bọn họ đều đã tiêu đời.”

“Cậu cũng bị tôi ngắm trúng, điều đó có nghĩa mặc kệ cậu đi đến nơi nào cũng đều trốn không thoát, cậu trốn không thoát khỏi tay của tôi đâu.” Feston chậm rãi bước đến, Phong Triển Nặc chĩa súng vào hắn nhưng hắn lại không rút súng ra, “Vì sao không bấm cò, cậu không dám? Hay là không muốn? Giữa chúng ta thiếu sự tin tưởng, cậu là sát thủ, người đeo còng tay cho cậu nhất định là tôi, vì sao còn không nổ súng?”
fynnz.wordpress.com

“Anh muốn chết lắm hay sao?” Họng súng không nhúc nhích, Phong Triển Nặc cau mày, “Ngày đó rớt cục vì sao mà anh lại giúp tôi rời đi?” Hắn không nghĩ rằng câu trả lời trước đó là thật, “Chỉ vì tôi không cho đoạn băng chạy hết hay sao? Nực cười, anh cũng biết mình là Feston Kada cơ mà.”

“Người như anh làm sao có thể vô duyên vô cớ để một sát thủ bỏ trốn? Hơn nữa tên sát thủ kia lại giết phó cục trưởng của FBI. Tôi ở trước mặt anh mà giết người, nguyên tắc của anh sẽ không cho phép xảy ra chuyện như vậy.” Đây là sự hiểu biết của hắn đối với Feston Kada, người đàn ông này có nguyên tắc xử sự của riêng mình, có vài chuyện có thể dàn xếp, nhưng có chuyện phải nằm trong tay của Feston, Feston sẽ không cho phép có bất cứ sự lệch lạc nào.

“Không phải vô duyên vô cớ.” Về lo lắng tụ tập trên mặt của Feston, hắn đột nhiên cầm lấy súng của Phong Triển Nặc.

Không tốt! Phong Triển Nặc đột nhiên lui về phía sau, nhưng khẩu Colt đã vang lên vài tiếng cạch cạch, tất cả linh kiện đều rơi xuống đất, Feston không hề thua kém hắn, không rảnh đi ráp lại vũ khí, ngay lúc này Feston bất thành linh công kích, mỗi một nắm đấm đều tấn công vào chỗ trí mạng, hắn hừ lạnh một tiếng rồi tung quyền đánh trả.

Đây không phải là lần đầu tiên giao đấu, hắn biết cách tấn công của Feston, hai người đánh nhau ngang tài ngang sức, bọn họ cũng biết chuyện này rất vô nghĩa, muốn đạt được chiến thắng thì nhất định phải trả giá rất cao.

“Cậu biết gì hay không, ngay từ đầu tôi chỉ muốn lợi dụng cảm giác này giữa hai chúng ta cho nên mới theo đuổi nó, tôi nghĩ cậu cũng có suy nghĩ giống như vậy.” Bụng trúng một đòn, Feston lui về sau vài bước để đỡ lấy một cú đá, Phong Triển Nặc cảm thấy trên mặt đau nhức và nóng rát, hắn cười lạnh một cách tàn nhẫn, “Loại cảm giác này hiện tại đã bị đánh mất!”

“Nó vẫn còn, hơn nữa càng ngày càng sâu, cậu và tôi đều không thể khống chế, đây không phải là chuyện mà chúng ta có thể định đoạt.” Thân hình va vào nhau, vẻ mặt mâu thuẫn của Feston càng thêm rõ ràng, trong đó có một loại cảm xúc nổi bật trên tất cả, “Sớm biết có ngày hôm nay thì tôi nên bắn chết cậu ngay từ đầu! Để cho cậu bỏ trốn là một quyết định sai lầm, nhưng tôi vẫn làm như vậy, cái tên U Linh này rớt cục có cái gì quyền rũ cơ chứ?!”

Phong Triển Nặc bị trúng một đòn khiến hắn lão đảo ngửa ra sau, người đàn ông đang nắm lấy tóc của hắn hiển nhiên đã ảo não đến cực hạn, nhưng bởi vì không thể khống chế tình cảm mà lại nhẹ nhàng buông hắn ra, Phong Triển Nặc nhận cơ hội đánh vào ngực của Feston với một cú thật mạnh, “Đây cũng là điều mà tôi muốn nói!”

Hắn cắn răng, máu từ khóe môi chảy xuống, đôi môi đỏ tươi, khóe mắt cũng đỏ ngầu, theo phương diện nào đó mà nói thì suy nghĩ của hắn và Feston rất tương tự, hắn biết Feston nghĩ như thế nào, cho nên sự

ảo não và mâu thuẫn của Feston e rằng cũng giống như hấn.

“Chết tiệt....” Phong Triển Nặc lau khoe miệng, “Thật sự là chết tiệt!”

Feston bị hấn đánh ngã xuống đất, đồng thời Feston cũng vươn chân gạt ngang một phát, hấn nhất thời chưa kịp chuẩn bị nên bị Feston ấn ngã xuống đất, đôi mắt bao hàm lửa giận cùng ý niệm mãnh liệt nào đó của Feston tiến thẳng vào mắt hấn, “Tính rời đi hay sao? Cậu đừng hòng bỏ đi!”

Feston áp tay của Phong Triển Nặc lên đầu, vạch ra áo khoác của đối phương, trước ***g ngực lỏa lộ dưới ánh mặt trời có rất nhiều vết sẹo, đều là những dấu vết cũ nhưng lại khiến Feston bị lóa mắt, hấn đưa tay sờ lên, Phong Triển Nặc giống như bị nóng đến mức chấn động, vì vậy liền nắm lấy cổ áo xộc xệch của Feston.

Môi chạm vào nhau, nụ hôn mang theo máu tươi, nóng như đang nhấp rượu, Feston vuốt ve mái tóc của Phong Triển Nặc, giống như muốn nắm lấy ánh mặt trời vào trong tay, bên dưới mái tóc ngấn màu trà là càn cỏ đỏ ửng, mạch đập kịch liệt, dấu vết bị Feston cắn vẫn còn y nguyên, một vết đỏ mang theo máu bầm.

“Có trời mới biết vì sao tôi phải làm như vậy, Phong Triển Nặc, cậu phải thừa nhận, cậu nhất định có ma lực gì đó mới có thể làm cho tôi tiếp tục phạm phải sai lầm, tôi biết đây là sai lầm, cậu nói rất đúng, chuyện này vi phạm nguyên tắc của tôi!” Feston thở hổn hển, vết thương bị hấn cắn hôm trước đang nóng rần lên, mỗi lần hơi thở lướt qua vết thương thì Phong Triển Nặc lại không thể khống chế hưng phấn mà rung mình.

“Chuyện này thật sự rất tệ!” Hấn không thể hưng phấn trong tình huống như vậy, đá văng Feston đang sờ soạng trên người, hiện tại bờ môi của Phong Triển Nặc đã nóng rần lên, người đàn ông bị hấn đá văng ra đang đứng dậy, trên mặt loang lổ vết thương, đôi mắt che kín tơ máu càng trở nên đỏ ngầu, vẻ ngoài vô cùng hỗn độn, “Đối với tôi mà nói thì vẫn chưa quá tệ.”

Phong Triển Nặc hơi nheo mắt lại, “Tránh ra, nếu anh không muốn tiếp tục phạm phải sai lầm.”

“Đợi đã.” Feston ngăn trước mặt Phong Triển Nặc, “Tôi nói rồi, cậu đừng hòng dễ dàng thoát khỏi tay tôi.”

Rốt cục Feston cũng rút súng ra, Phong Triển Nặc không có vũ khí để ngăn cản, Feston tiến đến, trên khuôn mặt bầm dập lại không hề có mâu thuẫn, “Biết chuyện gì là đúng đắn nhất hay không? Bắt cậu lại, ngay tại nơi này, ngay hiện tại—”

Một tiếng sấm vang lên, từ trên cao có thể nhìn thấy mây mù đang giăng kín, những đám mây đen hiện lên vài tia sét lóa mắt, một cơn mưa to bất ngờ trút xuống, giống như cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt, Phong Triển Nặc dừng chân, hai người đứng nhìn nhau trong mưa.

Mái tóc đen nhánh của Feston sau khi bị mưa xối ướt thì trở nên gọn sóng, ánh mắt kiên nghị giống như muốn cắn nuốt người ta, “Lần này không có đủ để nhảy, cậu cũng đừng hòng dùng cách khác để bỏ trốn.” Hấn móc ra còng tay.

“Thật sự là vô tình, anh đối đãi với bạn chí cốt của mình như vậy hay sao?” Mái tóc ẩm ướt dán trước trán, Phong Triển Nặc nhìn khẩu súng trong tay Feston, “Có muốn đánh cược hay không? Anh có dám nổ súng bắn tôi hay không?”

Hấn chỉ vào ngực của mình, “Không phải ở nơi khác mà là nơi này.” Trái tim.

Dưới cơn mưa, nụ cười của hấn vừa xảo quyệt lại vừa lạnh lùng, hấn lùi từng bước về phía cửa sắt ở sau lưng, khẩu súng trong tay Feston chĩa thẳng vào hấn, không hề lệch hướng, ngón trở áp cò súng nhưng không bấm xuống, cuối cùng ánh mắt của bọn họ giao nhau trong mưa.

Tiếng mưa rơi ào ào, hạt mưa làm mờ tầm nhìn, trên đỉnh đầu của Feston có một tia chớp xẹt qua, mà hấn vẫn đứng ở nơi đó, dưới sấm chớp lóe sáng, hấn nhìn Phong Triển Nặc chăm chú, vẫn còn giữ súng trong tay, giống một pho tượng lồi thăn bị mưa vô tình cọ rửa, làn da săn chắc giữa cơn mưa lạnh lùng, tựa như sắc mặt buột chặt của hấn.

Phong Triển Nặc dừng chân, nhưng cuối cùng vẫn sải bước đi ra ngoài, tinh thần vừa mới thả lỏng thì Feston đột nhiên tiếp cận về phía hấn, sau ót bất chợt đau đớn, tay của hấn còn chưa kịp buông ra khỏi lan can thì đã nghe thấy một tiếng răng rắc, còng tay lạnh lẽo chụp vào cổ tay phải của hấn, “Cậu bị bắt.”

.....

P/S: rất cục anh Phê cũng bắt được vợ theo nghĩa đen

51. Chương 51: Nhốt

Chậm rãi quay đầu lại, độ ẩm trong mắt của Phong Triển Nặc chuyển thành băng giá, Feston đang nhìn hắn, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, nụ cười khó phân biệt hàm nghĩa, hắn bị bắt, đây là ý thức cuối cùng của hắn trước khi bị ngất.

Feston không hề nương tay, một đòn đắc thủ, hắn biết năng lực của Phong Triển Nặc, hơn nữa sẽ không làm cho Phong Triển Nặc có cơ hội đào thoát trước mặt hắn giống như lần đầu tiên, xác định công tay được cố định chắc chắn, hắn bế Phong Triển Nặc lên rồi mang đi.

Trong một ngày tháng tám, tại thành phố Chicago, thành phố của gió, ở trên sân thượng của một tòa nhà, thời tiết thất thường đã chứng kiến hết thấy những gì vừa xảy ra.

Sát thủ siêu cấp số một thế giới được mệnh danh là U Linh Ian Noy đã bị bắt.

Chờ Phong Triển Nặc tỉnh lại, khi đó hắn sẽ tự mình thừa nhận trong khoảnh khắc ấy là hắn thả lỏng cảnh giác, khi Feston cầm súng nhưng không bấm cò bắn hắn thì hắn đã nghĩ rằng mình giành được chiến thắng trong trận chiến ám muội này, nhưng sự thật hiển nhiên lại không phải như thế.

Không biết qua bao lâu, khi ý thức của hắn dần dần khôi phục, cảm giác xung quanh làm cho hắn hoài nghi chính mình vẫn chưa tỉnh táo trở lại, trí nhớ của hắn vẫn còn dừng lại ở hình ảnh trên sân thượng, khi ấy bất thành linh trời đổ mưa cùng với một đòn thẳng tay của Feston từ sau lưng và tiếng sấm rền vang bên tai, còn có những hạt mưa lạnh lẽo....

Mà hiện tại hắn cảm giác có cái gì đó ám áp vây quanh, dòng nước và hơi nóng tràn ngập khắp người hắn, không khí ẩm ướt nhưng lại mang đến cảm giác an toàn, hắn có thể cảm thấy bản thân mình đang trần trụi nằm ở một chỗ nào đó, muốn hắn miêu tả là chỗ nào thì hắn sẽ nói là bồn tắm.

Hắn đang ngâm mình trong bồn tắm, hơi nước ẩm ướt bám lên hàng lông mày, mái tóc màu trà trở thành màu nâu đậm, lộ ra khuôn mặt sắc nét, vô số giọt nước nhiều xuống ***g ngực trần trụi của hắn, hắn nhìn xung quanh, ánh mắt của hắn tựa như vẫn chưa biết rõ hiện tại mình đang ở nơi nào, nhưng không đến nửa giây thì ánh mắt kia liền trở nên bình tĩnh, tỉnh táo như thể một loài thú hoang của rừng nhiệt đới.

“Hiện tại cậu không phải ở nhà giam, đương nhiên nơi này cũng không phải là cục cảnh sát.” Feston nhìn hắn thật lâu, kể từ lúc hắn bị hôn mê cho đến hiện tại, “Cậu đang ở nhà của tôi.

Trước mắt xuất hiện đối tượng duy nhất có thể nói chuyện, Phong Triển Nặc nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh hiện tại, “Tôi nên cao hứng vì mình không tỉnh lại trong phòng giam đúng không?” Hắn trừng mắt nhìn, một giọt nước rơi xuống từ lông mi, “Anh bắt tôi về nhà anh?”

Khi hắn hỏi như vậy thì liền nở nụ cười, ánh mắt hơi nheo lại, giống một loại thú nào đó, tựa như khám phá ý đồ chân thật đối với hành vi này của Feston, “Vì sao không tống tôi vào ngục?”

Feston tiến lên rồi nắm lấy mái tóc ướt sũng của Phong Triển Nặc, hai khuôn mặt chỉ cách nhau mấy tấc, “Tôi không biết hóa ra cậu muốn bị tống vào ngục như vậy.” Feston nâng mặt của Phong Triển Nặc lên, ngón tay ấn lên cổ của hắn, nơi đó có một dấu răng màu đỏ, “Mặc kệ cậu nghĩ như thế nào thì hiện tại cậu cũng không thể rời đi!”

Hiện tại Feston đang dùng ngón tay cọ xát nơi mà hắn đã lưu lại dấu răng cho Phong Triển Nặc, trong lời của hắn nghe ra có ý khác, Phong Triển Nặc nhìn xuống mặt nước, một cánh tay của hắn bị còng lại, lay động một chút, sợi xích màu bạc phát ra âm thanh trong trẻo, đầu dây xích còn lại được mắc vào bồn tắm.

“Đương nhiên rồi, là anh bắt tôi mà.” Lơ đễnh, hắn giật giật cổ tay, nụ cười lại một lần nữa quay trở lại trên mặt của Phong Triển Nặc, giống như hiểu rõ hết thấy, “Anh làm cho tôi rất bất ngờ, tôi tưởng rằng anh sẽ không vì tình cảm riêng tư mà buông tha cho nguyên tắc của mình.”

“Tình cảm riêng tư, chẳng phải cậu đã gạt bỏ nó ở trên sân thượng rồi hay sao?” Feston nhướn mày, trên mặt vẫn còn hiện lên vẻ lo lắng, hắn ném cho Phong Triển Nặc một cái khăn mặt, “Tôi không thể làm cho một sát thủ nhớn nhò ngoài vòng pháp luật, đây là nguyên tắc của tôi.”

Hắn trả lời rất rõ ràng, “Bắt người là nhiệm vụ của tôi, cậu muốn giết người thì có bản lĩnh cứ thoát khỏi tay tôi, không có bản lĩnh thì cậu sẽ phải gánh vác hậu quả.”

Phong Triển Nặc dùng một tay lau khô tóc của mình, nghe đến đó thì hắn liền ném cái khăn xuống đất, “Hey, anh cho là anh không giúp thì tôi không thể rời khỏi nơi đó hay sao?” Hắn cảm thấy buồn cười.

“Đương nhiên, cậu sẽ cho là cậu có thể làm được...”

“Trên thực tế là tôi có thể làm được. Muốn thử một lần hay không? Caesar!” Giống như nhận được lời khiêu chiến, Phong Triển Nặc hưng phấn bồng bồng, “Cứ thử xem, tôi sẽ giết vài người ở nơi đó của anh, chẳng hạn như cục trưởng Kraft, anh thấy thế nào? Tôi sẽ giết thêm một người nữa, đương nhiên anh hoàn toàn có thể trung thành với cương vị công tác của mình mà tăng thêm phòng bị, để xem trong tình huống như vậy thì tôi có làm được hay không, thử xem tôi có thể...”

“Đúng vậy, cậu có thể.” Feston cắt ngang lời của Phong Triển Nặc, hắn nhìn vào mắt của đối phương, “Nhưng cậu cũng sẽ phải trả giá đắt.”

Giọng nói trầm thấp chấn động phòng tắm, Phong Triển Nặc không thể phản bác, trong phòng tắm chỉ còn lại tiếng hít thở, dư âm dần dần phiêu tán theo hơi nước.

Một mình đối mặt với toàn thể đặc vụ FBI, không riêng gì cần can đảm, kỹ thuật chiến đấu siêu cấp, mà còn cần lá gan rất lớn cùng với một chút may mắn, nếu xui xẻo thì cho dù là sát thủ số một như U Linh cũng hoàn toàn có khả năng bị thương.

Lời của Feston là thật sự, Phong Triển Nặc cũng tự mình biết rõ, lá gan của hắn không nhỏ nhưng tuyệt đối sẽ không lỗ mãng, “Xem như anh nói đúng, rất nhiều chuyện đều phải trả giá đắt mới có được.”

Hắn bước ra từ bồn tắm, tư thế thản nhiên, còng tay không ngừng vang lên tiếng va chạm, Feston khoanh tay, khuôn mặt cương nghị càng thêm thâm trầm, “Cậu giết Tumble, cái chết của phó cục trưởng cục điều tra liên bang sẽ gây tác động rất lớn đến FBI, không cần tôi nói thì chắc cậu cũng biết hiện tại có bao nhiêu người đang truy tìm cậu, trong khoảng thời gian này cậu đừng đi ra ngoài là được.” fynnz.wordpress.com

“Cho nên anh bắt tôi? Ở trong nhà anh? Anh định xử lý tôi như thế nào, nhốt? Hay là tra tấn? Tôi không biết anh sẽ cảm thấy hứng thú với thứ nào.” Trên thân thể trần trụi của Phong Triển Nặc che phủ một lớp nước mịn màng, hắn trần truồng đứng ở trước mặt Feston, “Có thể đưa khăn tắm cho tôi hay không?” Hắn nhìn thấy nó được treo trên giá.

Những giọt nước lăn trên đường cong của cơ thể, sau đó chảy xuống cơ bắp phập phồng, đây là lần đầu tiên hắn hoàn toàn trần trụi trước mặt Feston, cũng từng có lúc không thềm che giấu ở trước mặt nhau, nhưng không hoàn toàn giống như lúc này, Feston nhìn chăm chú Phong Triển Nặc, ánh mắt tràn ngập lửa nóng, chậm rãi tiến đến cái giá để lấy khăn tắm nhưng không lập tức đưa cho hắn.

“Cậu có thể nghĩ như vậy, xem như là bị nhốt.” Hắn tán thưởng vẻ thản nhiên của Phong Triển Nặc, đồng thời hắn còn thấy được một thứ trên cơ thể săn chắc ẩn chứa mỹ cảm này, “Vết sẹo đó có từ khi nào? Ở trên lưng của cậu.”

“Cái gì?” Phong Triển Nặc nâng tay lên để nhìn lại, “À, có lẽ là mấy ngày hôm trước lúc viên đạn sượt qua, anh cũng biết mà....có đôi khi đạn bị nảy bật ra, cũng chẳng hề hấn gì.”

Đó là một vết sẹo ở trên thắt lưng, là dấu vết lưu lại do bị viên đạn cực nóng xẹt qua, vết sẹo này có thể là lúc đụng phải FBI xui xẻo bị đạn sượt trúng, Feston đưa khăn tắm cho hắn, “Vây còn cái này?”

Một vết sẹo có hình dạng kỳ lạ, dường như đã bị thương từ khá lâu, Phong Triển Nặc thông qua vị trí mà Feston ấn sau lưng hắn, biết Feston hỏi đến cái gì, “À, đó là năm kia....không, có lẽ là năm kia nữa, là do kèm gai gây ra.”

“Nơi này hình như là bị một con dao đặc chế nào đó lưu lại...” Feston chạm vào một điểm hơi nổi lên, “Vết thương rất sâu, sẹo cũng rất rõ ràng, cậu gặp phải người nào vậy?”

“Anh nói đúng rồi, là một con dao đặc chế.” Phong Triển Nặc cười một cách nặng nề, “Có người rất giỏi về việc tra tấn, nhưng đáng tiếc bọn họ lại gặp phải tôi.”

Giọng điệu âm u mang theo ý cười.

Đó là một lần bất cẩn, bị nhốt và tra tấn, đối với một sát thủ mà nói thì cũng không tính là xa lạ, chỉ cần trải qua một lần, chỉ cần khắc sâu một lần thì hẳn sẽ không xem chuyện này là sỉ nhục, đây là một loại dấu vết để nhắc nhở hẳn càng phải cẩn thận.

Vết roi, súng đạn, dao găm, còn có vài dấu vết không thể liếc mắt một cái liền nhìn ra, trên lưng của Phong Triển Nặc có rất nhiều vết sẹo, Feston không thể đếm hết, những vết sẹo này là một chút chứng cứ lưu lại, chứng minh sự tồn tại của chúng nó.

Trở thành sát thủ số một cũng không phải chuyện dễ dàng, Feston hiểu rõ câu nói kia của Phong Triển Nặc là có ý gì, cái giá phải trả rất đắt, có lẽ Phong Triển Nặc là người hiểu rõ nhất hàm nghĩa của nó.

“Cảm thấy chẳng hề hấn gì? Cậu luôn là như vậy, luôn làm cho tôi cảm thấy phải làm một chút gì đó cho cậu, hãy nghe lời tôi, đừng làm càn nữa, cứ chờ mọi việc bình ổn đã, không phải lần nào tôi cũng đều có thể giúp cậu.” Lời nói thông thả, vừa rồi mỗi một câu hỏi của Feston sẽ đi đôi với động tác ấn lên một vết sẹo, hiện tại giọng nói của hắn truyền đến từ phía sau, không biết bắt đầu từ khi nào mà động tác ấn vết sẹo chuyển thành vuốt ve, bởi vì sử dụng súng một thời gian dài cho nên đầu ngón tay bị chai sần, cảm xúc thô ráp truyền từ mỗi một đầu dây thần kinh trên làn da đến khắp thân thể.

Làn da của Phong Triển Nặc chậm rãi buộc chặt, “Anh nên cảm thông cho nạn nhân của tôi thì hơn.... Với lại tôi không cần bất luận kẻ nào giúp đỡ.”

Hắn thở ra một hơi, “Mặt khác, anh có biết gì hay không, tôi không thích người khác đứng sau lưng tôi.”

Chiếc khăn màu trắng đột nhiên quất ra sau, đồng thời chiếc khăn cũng tròng vào cổ của Feston, sau đó hắn dùng động tác ném Feston qua vai, nhưng người sau lưng hắn dù sao cũng là Feston, hắn đã dự tính đối phương sẽ bị đập nát xương sống, nhưng trước khi Feston ngã xuống sàn gạch men thì còng tay đã hạn chế hành động của Phong Triển Nặc, lúc này Feston đã bắt lấy sợi dây xích, lực kéo đột ngột làm cho Phong Triển Nặc bị mất thăng bằng.

Feston lập tức áp Phong Triển Nặc xuống sàn gạch men rồi hôn hắn, khuôn mặt lạnh lẽo mà lại ẩm ướt đang in dấu lên làn da của hắn, sau khi ngâm nước nóng khiến làn da ẩm lên, lại bị một nụ hôn nồng nhiệt khiến cho hứng phấn đến mức rung mình, hơi nước tràn ngập trong phòng tắm, tiếng tim đập của bọn họ giống như được phóng đại vô số lần.

.....

P/S: anh chính thức bắt cóc em về nhà làm nữ vương để anh được phục vụ cả đời :>

52. Chương 52: Sai Lầm Của Việc Dung Túng

Nụ hôn ẩm ướt, không khí ướt át, hô hấp xen lẫn nhiệt độ nhầy nhụa, Phong Triển Nặc che giấu không được sự biến hóa của thân thể, đương nhiên Feston đang áp sát trên người của hắn cũng đừng hòng che giấu, Feston kẻ sát bờ môi của Phong Triển Nặc, đè lại thân thể của đối phương, nhịp tim và tiếng hít thở bị phóng đại của bọn họ đang giao hòa vào nhau, “Còn muốn chạy nữa sao? Kỳ thật tôi không hề cảm thấy bất ngờ, đây là bản tính của cậu, cậu không tin bất luận kẻ nào.”

“Còn anh thì luôn muốn người khác phải dựa vào anh để được anh cứu giúp nhằm thỏa mãn sở thích khổng chế của mình, Feston, anh nghĩ mình là ai? Tôi không cần một đấng cứu thế.” Nhếch môi, bên trong nụ cười xinh đẹp là sự xảo quyệt và ác liệt tựa như một loại châm chọc khiêu khích, nhất định phải đâm cho người ta giàn giụa máu tươi thì mới chịu bỏ qua.

“Tôi quên mất cậu là một U Linh vô lương tâm, không cần dựa vào bất kỳ ai.” Như Phong Triễn Nặc hy vọng, Feston càng buộc chặt bả vai của hắn, từ trong miệng xuất ra những lời đầy chế giễu.

Điều này nằm trong dự liệu, Phong Triễn Nặc ắt hẳn nên vừa lòng với hiệu quả hiện tại, nhưng Feston cũng không buông hắn ra, cũng không giận tím mặt mà đánh một trận với hắn.

Feston nói xong liền nhìn Phong Triễn Nặc chăm chú, trái ngược với lời nói tràn đầy đùa cợt của mình, ánh mắt của Feston không hề có bất cứ ý tứ châm chọc hay khinh miệt nào, ngón tay của hắn từ vết thương do hắn tạo ra ở trên cổ của Phong Triễn Nặc đang bắt đầu di chuyển lên trên rồi dao động trên khuôn mặt ẩm ướt.

“Tôi đã từng muốn ném cậu vào tù, trên thực tế đáng lý tôi phải làm như vậy, nhưng rốt cục lại đem cậu đến đây, cậu có nghĩ rằng đây là vì cái gì hay không?” Nhìn thấy Phong Triễn Nặc nhướng mắt, Feston hơi có một chút buồn rầu mà cau mày lại, động tác này làm cho nét mặt của hắn trở nên nhu hòa, sau đó hắn lại thở dài rồi kéo Phong Triễn Nặc đứng dậy.

“Đứng lên đi, tôi nghĩ vấn đề của chúng ta là ở chỗ rất khó tin tưởng đối phương.” Rút ra kết luận, Feston tựa hồ không tính tiếp tục bàn luận chuyện này nữa, hắn ném chiếc khăn tắm sạch sẽ cho Phong Triễn Nặc cùng với một chiếc áo choàng tắm, “Đi ra ngoài rồi nói sau.”

Phong Triễn Nặc lắc lắc cổ tay, “Hey—”

“Cái này đối với cậu mà nói cũng chẳng có gì khó khăn.” Feston cũng không quay đầu lại mà cứ đi thẳng ra ngoài, quần áo của hắn hoàn toàn ướt đầm, xem dấu vết thì dường như không phải do phòng tắm làm ướt, Phong Triễn Nặc nhớ đến khi đó ở trên sân thượng trời đổ mưa to, mà lúc ấy Feston cũng mặc nguyên bộ đồ này.

Feston đưa hắn về nhà vẫn chưa kịp thay quần áo, còn hắn thì lại tỉnh dậy trong bồn tắm....Tìm cái gì đó thích hợp để cởi bỏ còng tay, Phong Triễn Nặc khoác áo choàng tắm lên người rồi đứng yên thật lâu trong phòng tắm.

Khi hắn đi vào phòng khách thì liền dừng chân vì nhìn thấy một thứ gì đó mà hắn cảm thấy – không, hắn không thể nói rõ đó là loại cảm giác gì, đứng ở góc này thì có thể nhìn thấy nhà bếp, hắn cũng không xa lạ đối với nơi đó, còn có chiếc bàn ăn trong nhà bếp rộng rãi kia.

Đó là chuyện mấy ngày trước, bọn họ từng ngồi ở chỗ này để chuẩn bị dùng bữa tối, hiện tại thức ăn vẫn còn nguyên trên bàn cùng với hai ly rượu, khăn ăn được trải ra, thậm chí ngay cả chỗ ngồi vẫn duy trì góc độ di chuyển khi bọn họ rời đi, thịt bò bít tết và rau xào đều bị ôi thiu, nhưng dường như chủ nhân của ngôi nhà này đã quên rửa sạch chúng nó, hay là hoàn toàn không có thời gian để làm việc đó.

“Đáng lý tôi phải đem bỏ, nhưng mấy ngày nay bận quá.” Lời nói của Feston kéo lại sự chú ý của hắn, Phong Triễn Nặc quay đầu lại, người đàn ông ở sau lưng đã thay một bộ đồ mới, quần tây áo sơ mi đơn giản, người nọ đang dựa vào cánh cửa phòng ngủ, ánh mắt nhìn vào nhà bếp cũng rất....đặc biệt giống như hắn.

“Tôi nghĩ là anh vội vàng muốn bắt tôi.” Hắn lưu ý rèm che xung quanh đều bị kéo lại, Feston bước ngang qua trước mặt hắn rồi đứng bên cạnh bàn, nhìn trong chốc lát, dường như đang lưu luyến không khí ngày hôm đó, hơn nữa cũng cảm thấy đáng tiếc giống như Phong Triễn Nặc. fynnz.wordpress.com

Nhưng chúng nó không thể ăn được nữa, cho dù thấy thế nào, thời gian tốt nhất để nhắm nháp cũng đã qua, cuối cùng Feston vẫn phải vứt bỏ đồng đồ ăn này, “Tôi rất hy vọng lúc ấy chúng ta có thể cùng nhau dùng bữa tối.”

“Đừng nói với tôi là anh định lưu mấy thứ này để làm kỷ niệm nha.” Phong Triễn Nặc di chuyển bước chân, vẫn là chiếc ghế lúc ấy, cùng góc độ tầm mắt, hắn bỗng nhiên phát hiện Feston đang ngẩng đầu lên, lộ ra nét mặt giống như bị hắn nói trúng.

Thức ăn trên bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, đồng thời cũng có vẻ trống rỗng, không còn bất cứ thứ gì, không có thịt bò, không có rau xào, cũng không có nước sốt thơm mùi bơ, tựa như chưa từng xảy ra bất cứ điều gì.

Hai người đối mặt với cái bàn trống không, mang theo tâm tư khác nhau.

Phong Triển Nặc đột nhiên có cảm giác, “Không ngờ anh lại bận đến mức không có thời gian để vứt rác.”

“Nói như vậy có vẻ sẽ làm cho cậu chấp nhận, cậu xác định cậu muốn biết đáp án chân thật hay sao?” Đây không phải là kỷ niệm, nhưng đêm hôm đó quả thật làm cho người ta thật sự khó quên.

Vấn đề khó hiểu rất cục nhận được đáp án, Phong Triển Nặc quả thật muốn biết đáp án, Feston đi ra khỏi nhà bếp, “Vụ án này hiện tại do tôi toàn quyền xử lý, đã tuyên bố truy nã toàn quốc, truy bắt hung thủ.”

“Có muốn gọi điện thoại hay không, báo cho bọn họ biết hiện tại hung thủ đang ở trong nhà của anh?” Phong Triển Nặc thần nhiên nói đùa, hẳn luôn thích đùa giỡn như vậy, hiển nhiên Feston khác với hẳn, áo ngủ của hắn bị nắm chặt, “Cậu có thể rời đi bất cứ khi nào, vừa rồi tôi đã cho cậu cơ hội, vì sao không chịu bỏ trốn?”

Cởi bỏ còng tay, khi Feston đi thay quần áo thì Phong Triển Nặc quả thật có cơ hội rời đi, phòng tắm có cửa sổ, cửa nhà cũng dễ dàng có thể mở ra, vì sao lại không đi? Tầm mắt của hắn lướt qua bả vai của Feston rồi dừng trên chiếc bàn trống trải, “....Anh còn nợ tôi một bữa tối.”

Một bữa tối. Feston nhìn chăm chú vào Phong Triển Nặc, chậm rãi buông tay ra, “Mấy bữa cũng được, nhưng cậu phải ở tại chỗ này, đừng đi ra ngoài, đừng làm cho tự tin của cậu hại chính mình, tin tưởng tôi đi, lần này FBI rất nghiêm túc.”

“Anh quan tâm đến sống chết của tôi, thật sự là làm cho tôi ngỡ ngàng quá đổi.” Nụ cười cực kỳ chói mắt, hẳn thông thả bước đến bên cạnh bàn, hai tay cắm vào túi áo, Feston mất kiên nhẫn đối với thái độ thờ ơ của hắn, “Đứng lại cho tôi, Phong Triển Nặc, chúng ta cần nói chuyện.”

Phong Triển Nặc biết Feston muốn nói cái gì, hắn xoay người lại, vẻ mặt nghiêm túc, “Đó là một vấn đề nan giải, chúng ta bắt đồng quan điểm, Feston Kada, được mệnh danh là Caesar, người thừa kế chân chính của tập đoàn Kada, nhân vật chính của đội đặc nhiệm ST, anh muốn nói chuyện gì với tôi? Chẳng lẽ anh đã quên mất tôi là ai hay sao?”

Không còn tự giễu cũng không có tự ti, hẳn chỉ đang nói ra sự thật, khóe môi hơi nhếch lên, giống một con hồ ly xảo quyết có thể bỏ trốn bất cứ lúc nào, cũng giống như một trận gió, không ai có thể nắm bắt, nhưng Feston muốn làm như vậy, hẳn phải bắt người này cho bằng được.

“Có một ngày tôi đi ngang qua phòng nghỉ trong trụ sở, cấp dưới của tôi vừa pha cà phê vừa thảo luận chuyện của cậu, bọn họ cho rằng tôi đối với cậu rất khác biệt so với các tội phạm khác, có người thậm chí nói đùa, bảo rằng giữa tôi và cậu dường như có cái gì đó, có lẽ nên dùng mỹ nam kế, nhưng bọn họ không biết xu hướng giới tính của tôi nên chỉ xem như đang nói đùa, chẳng qua điều này đã nhắc nhở tôi.” Feston đột nhiên mở miệng nói như vậy, Phong Triển Nặc không biết hẳn có dụng ý gì.

“Lúc ấy tôi chỉ biết tôi quả thật có hứng thú đối với cậu, có một loại cảm giác gì đó tồn tại giữa chúng ta, nhưng đồng thời cậu cũng là một hung thủ, muốn bắt được cậu thì có lẽ tôi phải lợi dụng điểm này.” Feston hiển nhiên xem nhẹ trình độ hứng thú của mình, “Cứ như vậy mà tôi tự cho mình một lý do chính đáng.”

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở của bức rèm, một tia nắng ấm áp rơi trên nửa bên mặt của hắn, đôi mắt màu xám tro giống như được nhuộm thành màu vàng nhạt, hẳn chậm rãi tự thuật.

Hắn dung túng chính mình đi tiếp cận tên sát thủ này, làm cho hết thảy cảm giác đều trở thành một cái có chính đáng, trên thực tế Feston đã từng nghĩ rằng mình có thể dứt ra bất cứ lúc nào.

Nhưng Phong Triển Nặc tựa như một cơn hồng thủy, hoàn toàn đánh sập tất cả đề điều mà hắn đã gây công xây dựng, khi Phong Triển Nặc im lặng, khi Phong Triển Nặc cầm súng, thậm chí khi Phong Triển Nặc giết người thì không có lúc nào là không kích thích dây thần kinh của Feston, sợi dây thần kinh kia chỉ cần bị xúc động thì không thể duy trì nguyên dạng, hẳn không thể thu hồi tất cả cảm giác để trở về ban đầu.

“Màn diễn này bị phá hỏng, cuối cùng tôi bị chính tình cảm của mình chi phối, nhưng tôi là cảnh sát liên bang, không phải là diễn viên, cho nên tôi không hề chột dạ, có rất nhiều chuyện đều là sự thật, chuyện của Will, chuyện giữ cậu lại, cũng bao gồm cả chuyện chuẩn bị bữa tối cho cậu.” Thật thật giả giả, cho đến nay thật sự rất khó xem như rõ ràng, nhưng Feston lại nói ra tất cả, không hề có ý che giấu.

Đôi mắt màu xám tro phản chiếu về mặt của Phong Triển Nặc, Feston nói rất chậm, giọng điệu trầm thấp, “Tôi lập ra cạm bẫy để bắt cậu, đây là chức trách của tôi, nhưng muốn tôi nhìn thấy cậu chết dưới họng súng của kẻ khác thì...” Hắn cau mày, “Đây cũng không phải là chuyện mà tôi mong muốn. Tôi muốn cậu rời đi, nhưng cậu luôn làm theo suy nghĩ của mình, cậu không chịu nghe lời mà lại đi giết người, làm cho mọi chuyện đi đến bước này, vì bất đắc dĩ cho nên tôi chỉ có thể đối xử với cậu như vậy.”

Động tác vô cùng nhanh nhẹn, một sợi dây xích lại tròng vào cổ tay của Phong Triển Nặc, nhưng lần này không phải còng tay mà là một loại xiềng xích đặc chế dùng để giam giữ bệnh nhân, phía trên không có ổ khóa, khép kín nguyên vòng, không hề lộ ra bất cứ khe hở nào.

“Đây là mục đích của anh?” Nói những lời này để làm cho hắn thả lỏng phòng bị, đây là điều mà Feston muốn, Phong Triển Nặc lấy lại tinh thần, nhưng trên cổ tay đã bị khóa bằng một sợi dây xích thật dài, chiều dài kia dường như đã được thiết kế rất tốt, đủ để hắn đi vào nhà bếp và phòng tắm, “Feston, anh đừng quá đáng! Tốt nhất là anh thả tôi ra, nếu không—”

Bị những lời vừa rồi của Feston làm loạn suy nghĩ, nhưng hiện tại trong đôi mắt màu xanh biển chỉ có tử vong lạnh lẽo, đây là sát ý.

“Giam cầm người khác một cách phi pháp là phạm tội, chỉ cần cậu có thể trốn thoát thì cứ đi kiện tôi, nhưng trước đó thì cậu đừng hòng đi bất cứ nơi nào, tôi sẽ không để cho cậu đi ra ngoài tìm cái chết.” Mục đích đã đạt được, Feston ôm lấy sau gáy của Phong Triển Nặc để kéo hai người kề sát vào nhau, hắn nhìn Phong Triển Nặc, “Lần này cậu hãy nghe lời tôi, vừa rồi những gì tôi nói đều là sự thật.”

“Vì an toàn của cậu, cậu phải ở tại chỗ này.” Đôi mắt màu xám tro tựa như bị ánh mặt trời thiêu đốt, Feston bày ra vẻ mặt rất nghiêm túc, ánh mắt làm cho người ta sợ hãi, bên trong có rất nhiều tình cảm phức tạp, Feston không thể không làm như vậy, hắn phải bảo vệ một U Linh.

.....

P/S: Lý do chính đáng của anh Phê để bắt cóc em Nặc là sợ em ra ngoài phá làng phá xóm, mắc công anh phải nhận lệnh di hốt em về đồn nữa.

53. Chương 53: Khắc

Phong Triển Nặc cười một cách lạnh lùng, “Anh đang tỏ tình với tôi à?”

“Đừng xem mình là kẻ bị hại, cậu chưa từng tin tưởng tôi, nếu không thì cũng sẽ không có đoạn ghi âm đó.” Feston đã rất đau đầu vì đoạn ghi âm, nhưng hiện tại không phải là lúc để nói đến nó, “Cậu cũng không giống với những người khác, Phong Triển Nặc...”

Giam cầm hắn là vì để bảo vệ hắn, Feston tiến lên ôm lấy U Linh đang mặc áo choàng tắm với đôi mắt tràn đầy sát khí, “Tôi nghĩ là không cần tôi phải nói thì có rất chuyện mà cậu cũng hiểu rõ.”

Là đối thủ, cũng là quan hệ ám muội nào đó, cho dù có nói thêm nữa cũng không thể giải thích toàn bộ quá trình giữa bọn họ, là diễn giả tình thật hay là diễn thật tình giả, đến tột cùng là rơi vào cạm bẫy do mình tự thiết lập hay là bọn họ đều đào cùng một cái hố, lại kéo đối phương cùng nhau rơi xuống, hiện tại đã không thể nói rõ.

Sau lưng được Feston vỗ nhẹ, tựa như một loại trấn an, Phong Triển Nặc chậm rãi hít vào một hơi, song phương bọn họ đều có thể cảm giác được loại lực lượng không nên tồn tại này đang không ngừng kéo bọn họ lại với nhau, theo lời của Feston thì hắn được toàn quyền phụ trách vụ này, nhưng trong tình huống như vậy hắn lại thu xếp đưa Phong Triển Nặc đến đây trước, với tính cách của hắn thì đương nhiên đã sớm lo liệu tất cả chi tiết và hậu quả có thể xảy ra.

Nhưng đây quả thật là một chuyện vô cùng mạo hiểm.

“Đây chính là vì tình riêng mà làm việc phạm pháp, còn mắc phải tội danh chứa chấp kẻ bị tình nghi.” Phong Triển Nặc kẻ sát bên tai của Feston rồi nhẹ nhàng cất lên giọng nói nguy hiểm.

“Đương nhiên tôi rất rành về pháp luật, không cần cậu phải nhắc nhở tôi.” Feston cau mày.

“Vậy nhìn lại đi, xem tôi vừa thấy cái gì nè, Caesar mà lại cố tình phạm pháp.” Đưa tay ôm lấy cổ của Feston, Phong Triển Nặc chậm rãi vuốt ve mái tóc đen nhánh ở sau gáy của đối phương, “Thoạt nhìn lần này tôi nên nhận thua? Bị anh phát hiện ra nhiệm vụ của mình, đây là sai lầm của tôi.”

Thay đổi giọng điệu, nụ cười của hắn có một loại hàm nghĩa khó có thể nắm lấy, “Lần này tôi nương vào việc Will bị người ta bắt cóc để tiến vào trụ sở của các anh, anh làm việc mà anh phải làm, không tính là quá bất ngờ, tôi đã sớm biết chuyện này sẽ ầm ĩ, nhưng tôi không ngờ lại trở thành như vậy, Feston Kada, anh là người rất phức tạp.”

Feston lại đem hung thủ như hắn về nhà.

“Con người đều rất phức tạp, cậu dám nói cậu chưa từng nghĩ đến vì sao quan hệ của chúng ta lại trở thành như vậy hay không? Đã đến lúc phải chấm dứt trò chơi này, tuy rằng giao đấu với cậu quả thật rất thú vị, nhưng chúng ta cũng không phải diễn viên giỏi.”

Bọn họ đều nghĩ rằng có thể không chế được vai diễn này, có lẽ những người có tự tin đối với năng lực của mình thường sẽ mắc chung một chứng bệnh.

Nghĩ đến quá trình va chạm của hai người, Phong Triển Nặc biết Feston nói rất đúng, “Như vậy nên kết thúc như thế nào? Có lẽ tôi nên giết anh đi thì hơn.”

Những lời này của hắn không phải là sự thật, nếu có thể thoả mái giải quyết Feston thì hiện tại cũng sẽ không rơi vào tình cảnh khó xử như vậy, nếu Feston có khả năng bắt hắn tống vào tù thì sẽ không mang hung thủ như hắn về nhà, lại còn mở nước để cho hung thủ tắm.

Hai người bọn họ cũng chưa từng gặp phải vấn đề khó xử như vậy, đáng lý bọn họ phải ở hai mặt trận đối đầu, không nên cùng nhau xuất hiện, duy nhất cùng nhau xuất hiện chính là thân phận của cảnh sát và sát thủ mà không phải là hai người đàn ông có hảo cảm đối với nhau.

Nhưng ông trời thích trêu ngươi, kể từ lần đầu tiên Feston nhìn thấy Phong Triển Nặc trên sân thượng thì khuôn mặt tái nhợt của tên sát thủ này cùng với động tác như một con thú xảo quyệt đã khắc sâu vào trong tâm trí của hắn.

Mà đồng thời Feston là cảnh sát đầu tiên có thể bắt được hắn, Phong Triển Nặc phải thừa nhận trong tất cả đối thủ thì Feston là kẻ khó giải quyết nhất, có lập trường kiên trì nhất, khó lường nhất, cũng cảm thấy hứng thú nhất.

Nếu bỏ qua mối quan hệ ám muội của bọn họ thì có thể xem như bọn họ ngang tài ngang sức.

“Anh là một đối thủ rất giỏi.” Bữa trưa, Phong Triển Nặc tạm thời làm cho bản thân xem nhẹ sức nặng trên cổ tay, tạm thời hắn còn chưa tính rời đi, Feston ngồi đối diện với hắn, gọi thức ăn giao hàng tận nhà, ở trước mặt bọn họ là bánh pizza và bia.

“Còn cậu là người thông minh, vì sao lại tiếp nhận vụ giao dịch này, chắc hẳn cậu đã biết người mà cậu giết là ai, Tumble không phải người bình thường, hắn chết thì FBI sẽ không bỏ qua cho cậu.” Ăn mấy miếng pizza, Feston uống lon bia trước mặt. fynnz.wordpress.com

“Tôi biết.” Phong Triển Nặc chỉ trả lời đơn giản, hắn đương nhiên biết không thể tùy tiện động vào FBI.

“Vậy vì sao cậu lại chấp nhận vụ giao dịch này?” Feston không tin Phong Triển Nặc lại dễ dàng chấp nhận giao dịch như vậy, đôi mắt màu xám tro theo dõi Phong Triển Nặc ở đối diện, lập tức tìm được đáp án, “Cậu muốn sớm chấm dứt mọi chuyện?”

Feston vẫn sâu sắc như thế, Phong Triển Nặc bị hắn nhìn chăm chăm thì chỉ mỉm cười, liếm đi sốt cà chua trên ngón tay, “Như vậy mới có lợi cho cả hai chúng ta, anh sẽ bắt đầu truy nã tôi, tựa như hiện tại FBI đang làm, còn tôi thì định đến một nơi khác để nghỉ dưỡng, có lẽ là Trung Quốc, có lẽ là Morocco.”

Sau đó bọn họ sẽ không còn cùng nhau xuất hiện nữa.

Đây là mục đích của hắn, Feston nhận ra được điều này, đôi mắt màu xám tro đột nhiên bốc cháy, “Đây là cách chấm dứt của cậu?”

“Tôi đâu còn cách nào khác, anh không có khả năng rời đi, chỉ có tôi mới có thể, mặc kệ giữa chúng ta có cái gì thì điều này là nguy hiểm, cho dù đối với anh hay là đối với tôi, nhưng tôi không ngờ anh lại dùng cách này—” Hắn nhắc lên sợi dây xích trên cổ tay, “Anh điên rồi hay sao? Caesar?”

Vĩnh viễn bảo trì bình tĩnh có lẽ là tính chất đặc biệt của sát thủ, Phong Triển Nặc thấy rõ sự thật, Feston cũng hiểu rõ, “Đáng lý tôi nên để cho cậu chạy thoát, chúng ta tiếp tục cuộc sống của mình, đây là điều mà cậu muốn nhưng không phải là điều mà tôi muốn.”

“Bằng không còn có thể làm thế nào? Một FBI bị sát thủ hấp dẫn, Feston, anh có gan thừa nhận chuyện này với tôi thì quả thật là gan của anh cũng không nhỏ.”

“Là đàn ông, thừa nhận bị một người đàn ông khác hấp dẫn có lẽ hơi vớ vẩn một chút, nhưng cũng không đáng hổ thẹn, ngay từ đầu thì cậu đã biết tôi chỉ có cảm giác đối với đồng tính rồi mà.” Ăn xong pizza, Feston dùng khăn lau tay, từ nhỏ được sinh ra trong gia đình giàu sang và có truyền thống, tập đoàn Kada giáo dục người thừa kế một cách quy củ, là đàn ông thì phải dũng cảm thừa nhận tất cả, can đảm, cứng cỏi, kiên cường, mạnh mẽ, mặc kệ đối mặt với bất cứ vấn đề nào thì cũng phải như vậy.

Được giáo dục như thế thì Feston được xưng là Caesar cũng không phải không có lý do.

Phong Triển Nặc lại uống một ngụm bia lạnh, không nói tiếp.

Sát thủ thì lại được huấn luyện phải che giấu chính mình, nhưng lại không thể dễ dàng che giấu ở trước mặt Feston, “Tôi cảm thấy kỳ lạ vì sao anh không tức giận, tôi giết người ở trước mặt anh, tôi còn làm cho anh bị mất tín nhiệm đối với cấp dưới của mình, tôi lợi dụng Will, đương nhiên tôi chấp nhận giao dịch với anh chỉ vì không muốn làm cho anh nghi ngờ mục đích mà tôi lưu lại, chỉ đơn giản như vậy.”

Nói lên hành vi của mình, hắn mỉm cười, nụ cười không hề có áy náy, Feston nghiêng người về phía trước để nhìn cho rõ nụ cười này, “Cũng không có gì bất ngờ, tựa như trước kia cậu đã nói, chúng ta có điểm tương tự, có lẽ chuyện mà chúng ta làm chẳng có gì khác nhau.”

Cho nên lúc ấy Phong Triển Nặc cũng không cảm thấy quá phẫn nộ, hắn chỉ kinh ngạc khi Feston nhanh hơn hắn một bước.

“Anh nói thử xem, nếu thay đổi hoàn cảnh, tôi có thể trở thành anh, còn anh lại trở thành một sát thủ...” Suy nghĩ này thật kỳ lạ, Phong Triển Nặc nhìn ánh mắt của Feston, tựa như nhìn vào một chiếc gương, bọn họ là một chiếc gương có hai mặt, chẳng qua một mặt là chính nghĩa, một mặt là tội ác.

“Không ai có thể trả lời vấn đề này.” Feston đứng dậy rồi dọn bàn, “Với lại cậu không cần phải nhắc nhở, tôi luôn nhớ cậu là ai.” Hắn đương nhiên biết hắn đang giấu một sát thủ ở trong nhà.

“Thả tôi ra đi, Feston.” Phong Triển Nặc ở sau lưng Feston mà nói một câu nghiêm túc.

“Không có khả năng.” Người đàn ông trong tầm mắt quay đầu lại, trả lời một cách dứt khoát.

“Anh đang làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, anh giam giữ một sát thủ, chỉ cần tôi muốn thì đến nửa đêm tôi có thể giết anh, con người không thể lúc nào cũng bảo trì cảnh giác, đừng để cho tôi nói lại một lần nữa.” Nụ cười không còn trên môi mà chỉ còn lại sự âm trầm của tử vong, Phong Triển Nặc tiến về phía Feston.

“Cậu muốn giết tôi thì đã có cả trăm cơ hội, tôi cũng có thể tiếp tục cho cậu thêm một trăm cơ hội, nhưng cậu lại không thể giết được tôi, nếu cậu có thể ra tay thì đã không muốn rời khỏi Chicago, nơi này có một người làm cho cậu cảm thấy nguy hiểm, đó chính là tôi—”

“Câm miệng, Feston!” Con dao ăn trong ngăn kéo bay qua, Feston đưa tay chụp được, “Cậu không ra tay được, cậu là sát thủ số một thế giới nhưng cậu lại không thể ra tay, tôi là một sự uy hiếp đối với cậu, sự tồn tại của tôi làm cho cậu sinh ra nghi ngờ đối với chính mình, tôi xác định hiện tại cậu không thể ra tay được—”

“Có muốn thử hay không?” Cánh tay bóp lấy cổ của Feston, nụ cười trên môi của Phong Triển Nặc vô cùng tàn nhẫn, “Anh đang khiêu khích một sát thủ, nhưng anh phải nhớ kỹ, ở trước mặt anh chính là tôi—”

“Đúng vậy, bởi vì là cậu.” Nắm đấm đánh trúng bụng của Phong Triển Nặc, khi Phong Triển Nặc thả lỏng khuỷu tay thì Feston lập tức hôn lên cổ họng của hắn.

Tiếng rên rỉ cất lên từ cổ họng bị Feston cắn nuốt toàn bộ, bờ môi của Feston rất nóng, vết thương trên cổ vẫn chưa khép miệng, lần đó bị cắn mạnh đến mức bây giờ vẫn còn dấu răng, đầu lưỡi của Feston lướt lên bề mặt, hắn đang nhắm nháp Phong Triển Nặc, làn da, mồ hôi, mùi hương, còn có mạch đập đang nhảy lên dưới đầu lưỡi....

“Cậu biết gì không, tôi sẽ không thả cậu ra ngoài để cậu gây ra rắc rối, vì an toàn của cậu, cậu đừng hòng rời đi.” Giọng nói bên tai vô cùng kiên quyết, hắn không cho phép Phong Triển Nặc xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Hơi thở phà trên cổ rất nóng, vết thương bị cắn trở nên mất cảm một cách bất ngờ, Phong Triển Nặc nhìn không được mà run rẩy một chút, “Anh buông tôi ra trước đi, tôi hứa với anh là tôi sẽ ở nơi này chờ mọi việc ổn thỏa, thế nào?” Giọng nói của hắn khàn đặc.

“Sau đó cho cậu mượn cơ hội để bỏ trốn? Không, tôi sẽ không làm như vậy, đối phó với người như cậu thì chỉ có thể dùng biện pháp này, không được thương lượng...” Lời nói của Feston bất ngờ dừng lại, bàn tay của Phong Triển Nặc đang kéo phéc mơ tuya quần của hắn rồi duỗi tay đi vào, “Anh thả tôi ra thì tôi sẽ thả anh ra.” Phong Triển Nặc mỉm cười với hắn.

.....

P/S: đây là lần thứ 2 em nắm súng anh =)) =)), cứ bị nắm đúng nhược điểm hoài vậy anh.

54. Chương 54: Thỏa Hiệp

Nhech khóe miệng, đôi mắt hơi nhắm lại, một nụ cười xinh đẹp, nhược điểm của đàn ông đang ở trong tay hắn, U Linh cũng không hề để ý đến thủ đoạn, hai người đứng đối mặt nhau, Feston dùng đôi mắt hẹp dài thâm thúy mà nhìn chăm chú Phong Triển Nặc, “Tôi không đàm phán điều kiện với tội phạm.”

Cảnh tượng này dường như rất quen thuộc, nhưng lần này Phong Triển Nặc không tung ra nắm đấm mà lại siết chặt mấy ngón tay, nghe thấy hơi thở của Feston nhất thời trở nên nặng nề khiến cho nụ cười của hắn càng thêm sâu sắc, “Anh xác định chứ?”

“Rất xác định.” Feston chẳng những không thả hắn ra mà còn dùng dây xích kéo Phong Triển Nặc đến gần, thân thể va chạm, nhiệt độ ẩm muối thoáng chốc thiêu đốt trong tay của Phong Triển Nặc.

Feston đã từng suy nghĩ đến việc nên đối xử với U Linh này như thế nào, nhưng hết thấy lo lắng đều không thể tạo thành ảnh hưởng đến bản năng, một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy tay của Phong Triển Nặc, làm cho nó dừng lại ở vị trí ban đầu, “Tiếp tục-” (o_o)

Không khí sinh ra biến hóa, bất tri bất giác mất đi hương vị ban đầu. Làn da và quần áo cọ sát vào nhau, còn có hơi thở của của Feston ngay bên cổ của hắn, dục vọng lặng lẽ bốc lên, rốt cục Phong Triển Nặc cũng buông tha cho tính toán ban đầu của mình, hắn kéo lấy tay của Feston xuống dưới thân, “Chỉ có một mình anh được thoải mái thôi sao, như thế là không được....”

Trả lời hắn là tiếng cười trầm thấp, hô hấp của Feston càng thêm nặng nề, bỗng nhiên Feston xoay người rồi áp Phong Triển Nặc vào vách tường.

Trong góc, hai thân thể hừng hực lửa nóng đang ma sát cùng nhau, dây xích vang lên âm thanh lạnh lẽo, còng sắt trên cổ tay của Phong Triển Nặc không ngừng lắc lư, nhiệt độ trong phòng tựa như bị hỏa thiêu, có lẽ là vì thời tiết vốn đã rất nóng, mồ hôi từ trên tóc mai nhiều xuống cổ, bên trong áo choàng tắm cũng có mồ hôi chảy xuống.

Tiết trời tháng tám, bọn họ ở bên trong một căn nhà kéo rèm che, hai người đàn ông đang đứng với một tư thế ẩm muối.

Bọn họ đã từng tiếp xúc về thể xác cho nên cũng không tính là xa lạ đối với thân thể của nhau, thời gian giống như mất đi ý nghĩa, trong đầu chỉ còn tiếng gầm rú nóng bỏng, Feston tự thừa nhận là mình rất am hiểu cách kiềm chế cảm xúc, nhưng hắn lại luôn bị tên sát thủ này trêu chọc, chưa từng có bất kỳ ai làm cho hắn mất khống chế như vậy, ngoại trừ Phong Triển Nặc.

Bị tiếng rên rỉ của Phong Triển Nặc làm cho dục vọng càng thêm tăng cao, Feston đưa tay ra sau rồi bóp vào hông của Phong Triển Nặc, đôi mắt màu xám tro lấp kín tơ máu giống như đang muốn bốc cháy, hiện tại hắn hoàn toàn khác hẳn so với một đội trưởng bình tĩnh thản nhiên chỉ huy cấp dưới của mình.

Phong Triển Nặc dùng đôi mắt nhắm mục tiêu để nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Feston, theo động tác của đối phương khiến cho hô hấp khi thì dồn dập khi thì nặng nề, Feston cố gắng kéo dài thời gian tiếp xúc tay chân của bọn họ, loại hỗn loạn này tạo nên một sự kích thích nóng rực theo một hàm nghĩa khó có thể xác định....

Ánh mắt giao nhau, đáy mắt đều bị dục vọng chiếm cứ, ở một thời điểm thỏa đáng cả hai cùng nhau phóng thích, song phương đều thở dài một cách thỏa mãn.

“Đừng nghĩ đến việc uy hiếp tôi, cho dù cậu làm cái gì thì tôi cũng sẽ không thả cậu ra.”

Phong Triển Nặc đang hưởng thụ dư vị thì lời nói đột ngột của Feston làm cho hắn lập tức nâng mắt lên, hắn đón nhận ánh mắt thâm trầm của Feston, “Lần này cậu đừng hòng bỏ trốn, U Linh-”

Feston nắm lấy sợi dây xích trong tay, nó là thứ tốt nhất để hình dung quan hệ của bọn họ, cho dù như thế nào thì đừng hòng bỏ trốn.

Người đàn ông này tựa như một con chim ưng chuyên vồ mồi, xem trúng mục tiêu thì tuyệt đối sẽ không nhả ra, lại một lần nữa hồi phục tư tưởng, Phong Triển Nặc muốn cười nhưng cuối cùng chỉ khẽ nhếch khóe miệng.

“Anh nhất định là có điểm nào đó không bình thường.” Rốt cục là từ khi nào đã trở thành như vậy, cơ hồ nghĩ không ra, nhìn Feston một cách chăm chú, Phong Triển Nặc dựa vào vách tường mà ngồi xuống, “Có thuốc không?”

Feston đưa cho hắn một điều, “Đừng kết luận nhanh như vậy.”

“Vậy anh có thể nói cho tôi biết có FBI nào đầu óc tỉnh táo mà lại chứa chấp một sát thủ ở trong nhà hay không?” Có lẽ chính là vì vậy mà Feston mới khác với mọi người.

“Nhốt cậu ở đây thì thế giới sẽ càng thêm hòa bình.” Lời nói của Feston tựa như vui đùa nhưng bản thân hắn cũng không quá tin tưởng vào điều này.

Bị khói thuốc vây quanh, Phong Triển Nặc ngồi trên sàn nhà, phía trên còn lưu lại dấu vết vừa rồi, hương vị *** vẫn chưa飄 tán, áo choàng tẩm rời rạc, tóc tai vừa ẩm ướt vừa hỗn loạn, “Chúng ta đều biết loại quan hệ này đối với chúng ta cũng chẳng có gì hay ho, nên kết thúc thì hơn.”

“Nhưng điều này rất khó.” Feston cũng rút ra một điều thuốc, ánh lửa chiếu sáng đôi mắt của hắn, khói trắng lờ lờ khiến người ta không thể thấy rõ cảm xúc trong đôi mắt chim ưng sắc bén kia, Feston cúi đầu nhìn chăm chú người đang ngồi dưới chân, “Không thể làm gì được, lúc trước cậu không nên xuất hiện trước mặt tôi, hiện tại nói cái gì cũng đã muộn.”

“Hey, chuyện này không thể trách tôi.” Chỉ là trùng hợp, có ai ngờ mọi việc lại đi đến bước này cơ chứ, cho dù bọn họ giả vờ như không có việc gì thì cũng không thể xóa bỏ sự thật này, “Anh và tôi, cảnh sát liên bang và sát thủ....”

Hắn không thể phủ nhận lửa tình tồn tại giữa bọn họ, điều thuốc trên miệng rốt cục sắp cháy hết, Phong Triển Nặc ngậm điều thuốc đã cháy hơn phân nửa, U Linh là tử thần mà mọi người rất kiêng kỵ, cũng cảm thấy rất nguy hiểm.

“Kết cục như thế nào thì không ai biết.” Dựa vào vách tường, dường như có một chút đắm chìm, Feston nhả ra một ngụm khói cuối cùng.

Cứ như vậy, Phong Triển Nặc không thể không thỏa hiệp, hắn bị xích, ngoại trừ thỏa hiệp thì không còn biện pháp nào khác, một đầu khác của dây xích bị móc vào một cánh cửa, đó là cánh cửa dày bằng thép cách nơi này mấy thước, phía sau cửa cất giữ đủ loại súng ống của Feston, nói nó là một kho đạn loại nhỏ cũng không có gì khoa trương.

“Tàng trữ súng ống, anh lại phạm thêm một tội.” Hóa ra Feston cũng không phải là một FBI tuân thủ luật pháp, Phong Triển Nặc ngồi trên ghế sofa khi Feston mở ra cánh cửa bằng thép kia, hiện tại hắn đã cởi ra áo choàng tắm, thay bằng một chiếc quần dài, phía trên cởi trần.

Đến ban đêm, cửa sổ được mở ra, gió đêm xuyên qua bức rèm mang theo hơi thở mùa hè tiến vào trong phòng, cũng thổi loạn mái tóc ngắn của Phong Triển Nặc, Feston ngồi bên trong mà lau súng, theo ánh mắt của hắn thì có thể nhận ra hắn và Phong Triển Nặc đặc biệt rất thích súng ống, “Chúng nó đều được đăng ký, hoàn toàn hợp pháp.” fynnz.wordpress.com

Răng rắc, tiếng súng ống kích khởi nhiệt độ trong không khí, đôi mắt màu xanh biển theo dõi khẩu súng trong tay của Feston, ngay lúc này Feston liền nhắc mắt lên, “Đừng suy nghĩ viễn vông, trừ phi tôi bị điên mới có thể để cho cậu chạm vào chúng nó.”

Để cho một sát thủ cầm súng tương đương để cho tử thần cầm lưỡi hái, Phong Triển Nặc hừ cười một tiếng, cũng không phản bác, “Tôi chỉ đang nhớ đến mấy cục cưng của mình mà thôi, anh nên biết là tôi chưa bao giờ xa chúng nó một ngày nào cả.”

Nắm lấy mái tóc hỗn độn, hắn lười nhác dựa vào ghế sofa, tựa như một con mèo lớn, tiếp tục nhìn Feston lau súng, “Hiện tại tôi không thể chạm vào, chỉ có thể nhìn đám cục cưng của anh....Hey, khi nào thì ăn tối?”

Chuyển đề tài từ súng ống sang đến bữa tối, Feston dừng lại động tác, “Đói bụng à?”

“Đương nhiên.” Hắn gật đầu.

Feston buông súng xuống rồi đi về phía hắn, sau đó nhướng mày lên, “Có phải muốn mượn cơ hội đánh lạc hướng của tôi rồi trộm súng để bắn nát dây xích hay không?”

Đối thủ đáng sợ có thể hoàn toàn đọc thấu suy nghĩ của hắn. Feston đi đến phía trước sofa, Phong Triển Nặc mỉm cười nhún vai, dưới đáy mắt lóe sáng một chút, sau đó thản nhiên trả lời, “Anh còn nợ tôi một bữa tối.”

Là có ý nhắc nhở hay là vô ý thốt ra, Feston không thể xác định, hắn nhìn tên sát thủ bị hắn dùng xích để khóa lại, Phong Triển Nặc cũng đang nhìn hắn, tiếp theo tầm mắt của hai người chuyển sang bàn ăn trong nhà bếp.

“Không ngờ anh nấu ăn cũng không tệ.” Nhớ rõ tình cảnh ngày hôm đó, cũng nhớ rõ mùi vị khi ấy, Phong Triển Nặc khen ngợi một cách có thành ý.

“Ném xong rồi khen cũng không muộn, cứ chờ đi.” Mặc kệ Phong Triển Nặc có phải cố ý lái sang chuyện khác hay không, Feston dự tính bắt đầu chuẩn bị bữa tối, trước khi xoay người đi vào nhà bếp thì hắn để lại một nụ hôn trên trán của Phong Triển Nặc, tình cảnh như đêm hôm đó lại tiếp tục tái hiện.

Nếu không có sợi dây xích trên cổ tay thì Phong Triển Nặc sẽ có ảo giác quan hệ của hắn và Feston là người cùng sống chung một nhà mà không phải đối thủ, khoanh tay mang theo hứng thú, hắn nhìn bóng người đang xoay lưng đi vào nhà bếp, sau đó hắn tiếp tục an nhàn nằm trên sofa chờ bữa tối của mình.

Trên bàn phát ra vài tiếng va chạm rất nhỏ, ly rượu, thức ăn, khăn trải bàn, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà Feston lại lấy ra miếng thịt bò trong tủ lạnh, khi Phong Triển Nặc phát hiện ra điều đó thì mùi bơ đã lan tỏa từ trong chảo.

“Hy vọng lần này có thể bù lại tiếc nuối cho lần đó của chúng ta.”

.....

P/S: *ăn* 1 trận, em lại nằm ẽnh bụng chờ anh nấu cho em ăn tiếp 1 trận nữa, như ông hoàng vậy....

55. Chương 55: Quan Hệ Âm Muội

Mở ra bao chứa thịt bò, Feston để cho nó rã đá, động tác sắp xếp nguyên liệu nấu ăn của hắn rất ngăn nắp và trình tự, ở mặt trên cắt chữ thập, từ chỗ của Phong Triển Nặc có thể đoán ra ngoại trừ súng thì Feston sử dụng dao nhất định cũng rất đẳng cấp.

“Anh thường xuyên nấu ăn à?” Tầm mắt của Phong Triển Nặc lướt qua ghế sofa, “Người thừa kế của dòng họ Kada mà cũng phải tự mình động tay hay sao?”

“Ít nhất đi ra ngoài thì tôi cũng không lo lắng về chuyện ăn uống.” Lấy ra chai dầu ăn, Feston nâng mắt lên khỏi tấm thớt, “Tôi tin là cậu cũng biết nấu vài món đơn giản.”

Phong Triển Nặc đón nhận ánh mắt có thâm ý của Feston, hắn cử động khóe miệng, “Một trong những kỹ năng sinh tồn mà.”

Bọn họ không phải đang nói đến kỹ năng nấu nướng tại gia mà chính là kỹ năng để phục vụ cho những lần phải dã ngoại hoặc ở nơi nguy hiểm để bảo trì dinh dưỡng, đây là theo kinh nghiệm và được huấn luyện mà thành, một sát thủ chuyên nghiệp có thể ứng phó với bất kỳ hoàn cảnh nào, bởi vậy cũng phải học tất cả các kỹ năng, như vậy lúc nào cũng có thể tự cứu chính mình.

Phong Triển Nặc cũng chưa mở miệng nhưng Feston hiển nhiên hiểu rất rõ điều này, hắn tiếp tục bận rộn trong nhà bếp, không khí yên lặng chậm rãi bao vây bọn họ, ngoại trừ nhà bếp phát ra tiếng vang thì chỉ còn tiếng gió.

Tờ tạp chí trên bàn vang lên tiếng tách tách của trang giấy bị gió thổi lật phát, hết thấy đều yên ổn một cách quỷ dị, giống như có một cảm giác ám muội đến tận cùng đang ngăn cách giữa bọn họ, không ai nói toạc ra cảm giác trí mạng đó là gì, nhưng bọn họ đều cảm nhận được sự tồn tại của nó, nó đang bị kéo căng, vô cùng nguy hiểm nhưng cũng cực kỳ quyến rũ....

“Muốn phụ hay không?” Phong Triển Nặc đi vào nhà bếp, Feston chuẩn bị thái rau thì tầm mắt liền dừng trên ngực của Phong Triển Nặc, dưới ánh đèn, những vết sẹo trên ***g ngực trần trụi hiện lên rõ ràng ở trước mắt.

“Có cần tôi mặc áo vào hay không?” Theo ánh mắt chăm chú của Feston, Phong Triển Nặc liền cúi đầu nhìn xuống trước ngực của mình, Feston lại làm ra một câu trả lời phủ định, “Cứ như vậy là được rồi, chuyện này nhắc nhở tôi...cậu quả thật cần phải ăn nhiều thêm một chút nữa.”

Giọng nói rất nhẹ nhàng, hoàn toàn khác hẳn so với lúc ra lệnh một cách cứng rắn, Phong Triển Nặc không ngờ Feston sẽ nói một câu như vậy, vừa định trả lời thì Feston đã vỗ lên ngực của hắn rồi đưa con dao cho hắn, kèm với một câu cảnh cáo, “Thái cho đàng hoàng, đừng phá hỏng bữa tiệc lớn của chúng ta.”

Cầm dao, Phong Triển Nặc tinh tế vuốt chuôi dao, vẻ mặt nghiền ngẫm, Feston vẫn đang quan sát hắn, “Có cái gì không đúng hay sao?”

Phong Triển Nặc đương nhiên không cảm thấy xa lạ đối với con dao trong tay, cho dù là dao dùng để giết người hay là dao thái thức ăn thì cũng chẳng có gì khác nhau, “Không sao, chỉ cảm thấy thật vớ vẩn mà thôi.”

Vậy mà hắn lại cùng Feston Kada nấu ăn trong nhà bếp, tiếng cười tràn ra từ miệng của U Linh, từ cười khẽ đến cười lớn, Phong Triển Nặc xoay con dao trong tay, lưu loát thái rau củ thành hình dạng lớn nhỏ ngang nhau, cũng như khi hắn giết người, nhanh gọn mà hiệu quả.

Dây xích trên cổ tay không hề tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào đối với hắn, thậm chí sợi dây xích không hề đụng đến bất cứ thứ gì, cũng không tạo nên tiếng vang, giống như nó đã trở thành một bộ phận của hắn, con dao trong tay tựa như một món đồ chơi, có thể tùy ý đùa nghịch, lúc này đến phiên Feston đứng bên cạnh để thưởng thức.

Bơ phe đang dần dần hòa tan trên chiếc chảo ở bên cạnh bọn họ, cũng là lúc thịt bò đã tan đá và chảy máu, Feston vừa lúc ném vào trong chảo, Phong Triển Nặc thì tắt lửa bên chảo nước sôi, khi hai người xoay lại thì thiếu chút nữa đã đụng vào nhau, bước chân chậm rãi dừng lại.

“Anh cũng biết....anh không thể nhốt tôi ở nơi này cả đời.” Hắn nắm lấy áo của Feston, hai người đối mặt, cánh tay của hắn bị Feston bẻ ra sau lưng, tầm mắt của hai người giao nhau, “Nhốt được bao lâu thì nhốt bấy lâu.”fynnz.wordpress.com

“Anh nhốt một sát thủ để làm gì?” Trong đôi mắt màu xanh biển lộ ra thần sắc khó hiểu.

“Tôi nói rồi, là cậu ép tôi phải làm như vậy, cậu giết người, bị truy nã toàn quốc, thay vì để người khác đến bắt cậu, không bằng tôi ra tay trước, như vậy cậu chỉ có thể rơi vào tay của tôi.” Như vậy hắn mới có thể bảo vệ được người này.

“Anh không thể dễ dàng để cho những kẻ khác bắt lấy tôi, anh cho rằng tôi là con mồi của anh....” Những lời này lại bị Phong Triển Nặc giải thích thành như vậy, giả vờ phát ra tiếng cười âm u lạnh lẽo.

“Đừng giả vờ như không hiểu ý của tôi!” Cánh tay đột nhiên siết chặt, hai khuôn mặt giằng co gần trong gang tấc, “Cậu đã làm hết thảy những gì cậu muốn làm, cậu là sát thủ chuyên nghiệp số một quốc tế, không ai có thể ngăn cản được cậu, nhưng cậu đừng thử thách tính kiên nhẫn của tôi, cũng đừng quên tôi là ai–”

Giọng điệu vô cùng nguy hiểm nhưng Phong Triển Nặc càng cố tình đổ thêm dầu vào lửa, “Tôi làm sao có thể quên anh là ai, anh là Feston Kada, là thủ lĩnh của đội đặc nhiệm ST, nhưng hiện tại anh đang bị cấp dưới nghi ngờ cách thức phá án của mình, anh giao dịch với một sát thủ để quét dọn chướng ngại cho tình nhân của anh, cho dù mục đích của anh chỉ vì muốn bắt lấy tên sát thủ này thì nó cũng không phù hợp với đạo đức nghề nghiệp...”

“Cậu đang cố ý.” Feston bỗng nhiên mở miệng, cắt ngang lời nói sắc bén của Phong Triển Nặc, “Cậu đang cố ý chọc giận tôi.”

Ánh mắt chột lóe, thoát khỏi vòng tay của Feston, Phong Triển Nặc dựa vào tủ bếp bên cạnh, ung dung mỉm cười, “Phải không, vì sao tôi phải chọc giận anh?”

“Có lẽ cậu muốn mượn cơ hội bỏ trốn, hoặc có lẽ cậu muốn phá hư bữa tối này, cũng có thể....cậu không muốn thừa nhận sự thật – lúc trước cậu giết Adam, bởi vì hắn là mục tiêu của cậu, nhưng hắn cũng yêu cậu, tình cảm đối với cậu mà nói là một sự trói buộc, cậu giết hắn, làm cho nó kết thúc ở thời điểm thỏa đáng vì tránh cho nó ảnh hưởng đến mình.”

Phong Triển Nặc biến sắc, Feston biết mình nói đúng, xung quanh là mùi thức ăn lượn lờ làm cho bầu không khí nơi đây cũng không quá mức căng thẳng.

“Sát thủ không được phép nhắc đến tình cảm, cho nên chuyện đầu tiên mà tôi học được là phải kiềm chế.” Đúng vậy, là hắn tự phá vỡ thế cân bằng của hắn và Feston, hắn đang cố ý, nhưng chiêu này lại hoàn toàn vô dụng đối với Feston, Phong Triển Nặc ảo não nắm tóc, sau đó lập tức nở nụ cười.

“Tôi thật muốn biết phải làm sao thì anh mới có thể hận tôi? Nếu tôi đi giết Will thì thế nào?” Lấp lánh bên trong nụ cười vô cùng âm áp là một loại sát ý nguy hiểm, “Rốt cục muốn tôi làm sao thì anh mới chịu buông tay?”

“Thật đáng tiếc, những gì cậu làm sẽ chỉ càng làm tôi cảm thấy hứng thú đối với cậu, dù sao cậu cũng là U Linh.” Cho dù không có gì xảy ra thì Feston cũng sẽ không buông tha cho người ở trước mắt, “Cậu sẽ không giết Will bởi vì cậu là Phong Triển Nặc.”

Feston tựa như nhìn thấu hắn, khóe miệng mỉm cười của Phong Triển Nặc trở nên cứng đờ.

“Huống chi cậu nói với tôi nhiều điều như vậy, chúng ta cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, tôi khó có thể xem cậu là một sát thủ đơn giản, có lẽ chúng ta giống nhau, phải biết rằng muốn tìm một người giống như mình cũng không hề dễ dàng.” Miếng thịt bò đã chín tái, Feston lật sang mặt còn lại, trong chảo phát ra tiếng xèo xèo.

Mặc dù bề ngoài thần nhiên trầm ổn nhưng Feston cũng rất bất đắc dĩ, nếu Phong Triển Nặc không phải là sát thủ thì vấn đề sẽ dễ giải quyết hơn nhiều, nhưng dường như vì loại mâu thuẫn này mới làm cho quan

hệ của bọn họ bị trì hoãn cũng khiến bọn họ chờ mong kết cục của nó.

Trong bầu không khí kỳ lạ, miếng thịt bò bít tết đã được nấu xong, trên lớp rau xào là nước sốt thơm phức, rượu vang được rót đầy ly, hết thấy lại như đêm hôm đó, hiện tại không khí càng khó có thể hình dung hơn lần trước, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, ngoại trừ chưa làm đến cùng thì bọn họ đã làm hết thấy những gì mà một đôi tình nhân nên làm, tuy nhiên quan hệ giữa bọn họ cho đến nay vẫn chưa thể nói rõ.

Kẻ thù? Cũng không hẳn. Tình nhân? Giữa bọn họ chưa thể hoàn toàn tin tưởng nhau. Người yêu...bây giờ vẫn chưa thể nói đến.

Nhưng cho dù nói như thế nào thì Feston nhất định là người tình tốt nhất, hắn dọn thức ăn lên bàn, kéo ghế cho Phong Triển Nặc ngồi, Phong Triển Nặc cầm ly rượu vang, trên ly phản xạ hình ảnh của Feston đang ngồi đối diện.

Feston không hề nổi cơn thịnh nộ vì hết thấy những gì mà hắn đã làm, lại còn giấu hắn trong nhà, loại bất ngờ và rung động này cho đến nay vẫn chưa lui ra khỏi tư tưởng của Phong Triển Nặc, đến khi cắn miếng thịt bò, cảm giác mùi vị của thịt bò tan ra trên đầu lưỡi thì hết thấy mới trở nên chân thật.

Sát thủ chưa bao giờ tận hưởng cái gọi là cuộc sống gia đình, ngồi trước bàn ăn, ở nhà, hưởng thụ một bữa tối đơn giản mà thịnh soạn, cảnh tượng này dường như chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời của một sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp như hắn.

Phía trên thịt bò có rắc muối tiêu, vị mặn mặn cùng thịt bò hòa tan trong miệng, giữ nguyên mùi vị tốt nhất, nhấp một ngụm rượu vang, Phong Triển Nặc thở ra một hơi, loại vẻ mặt này lại xuất hiện, đơn thuần đến mức không thể tìm thấy từ gì để hình dung, hắn thoát nhìn rất thỏa mãn, Feston thu hết tất cả biểu cảm rất nhỏ của Phong Triển Nặc vào mắt, đồng thời lộ ra một chút ý cười.

“Hương vị thế nào?” Rời khỏi chỗ ngồi để rót đầy hai ly rượu, khi Feston quay lại thì cúi đầu hỏi Phong Triển Nặc.

“Ngon lắm.” Nâng ly, màu đỏ của rượu vang lấp lánh dưới ánh đèn, “Trên thực tế là rất ngon.”

Nửa thân trên trần trụi, lộ ra vẻ đẹp nguyên thủy đầy nam tính, hắn chậm rãi nhắm nuốt thịt bò, dựa lưng vào ghế, có lẽ chỉ có hắn mới có thể dùng tư thế này để ăn bò bít tết và uống rượu vang, bầu không khí lãng mạn bình yên lại trở nên phóng túng, nhưng không hề làm cho người ta cảm thấy đột ngột, dường như hết thấy vốn nên là như thế.

Feston thuận theo ý nguyện của mình, ngón tay luồn vào mái tóc của Phong Triển Nặc, nhẹ nhàng xoa bóp da đầu của hắn.

Cảm giác thoải mái truyền từ da đầu xuống toàn thân, tay của Feston di chuyển xuống cổ của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc ngẩng đầu lên, nhìn không được mà rên rỉ thì thầm, “Chúa ơi, nếu mỗi ngày đều có thể hưởng thụ như vậy thì tôi nghĩ tôi sẽ không nỡ rời đi...”

“Hy vọng là như thế.” Sự thật cũng không đơn giản như vậy, nhưng Feston không vạch trần, nhẹ nhàng xoa đầu và tóc của Phong Triển Nặc, sau đó hắn buông đôi phương ra rồi ngồi lại chỗ của mình, Phong Triển Nặc vẫn chưa thỏa mãn nên liền thở dài, “Vì để đánh mất ý niệm trong đầu của tôi mà anh không từ bất cứ thủ đoạn nào.”

“Hữu dụng là tốt rồi, tôi biết cậu thích thế.” Muốn dao động thái độ của một sát thủ cũng không phải chuyện dễ, khi cần thì Feston sẽ rất kiên nhẫn, điểm này Phong Triển Nặc biết rất rõ, trên khuôn mặt điển trai lộ ra một nụ cười, hắn nâng ly lên, “Hiện tại có thể cùng ly chúc mừng anh đã thành công.”

“Thành công gì?”

“Tôi sẽ ở lại đây, cho đến khi mọi chuyện êm xuôi, chẳng phải anh đã nói là vụ này do anh toàn quyền xử lý hay sao?” Trừng mắt nhìn, một loại xảo quyết của động vật ăn thịt xẹt qua đáy mắt của U Linh, hắn là người thông minh, đương nhiên biết nên lựa chọn thế nào, Feston cũng không bất ngờ mà nâng ly về phía hắn rồi mỉm cười, “Cậu đã quyết định rất chính xác.”

.....

P/S: Mềm nắn rắn buông, anh Phê đang dở đủ chiêu trò, sẵn sàng lấy thân ra quuyến rũ để em Nặc chịu bị anh nhốt trong nhà =)) =)).

56. Chương 56: Tình Thế Phát Triển

Ly rượu chạm vào nhau, một tiếng thánh thót vang lên, từ đây bắt đầu cuộc sống ở chung của Phong Triển Nặc và Feston.

Kể từ hôm nay, căn nhà này rất hiếm khi mở rèm che, đây là vì an toàn, miễn cho người khác phát hiện ra điều gì khác thường cũng miễn cho người ở bên ngoài bị lợi dụng bởi vị khách trọ không chịu an phận của căn nhà này.

Mặc dù Phong Triển Nặc hứa sẽ ở đây cho đến khi mọi chuyện êm xuôi nhưng Feston sẽ không dễ dàng tin tưởng lời của một U Linh như vậy, trên phương diện danh dự thì tên sát thủ này chỉ giữ lời khi đồng ý giết người, có thể nói được thì sẽ làm được.

“Không ngờ là anh cũng biết chuẩn bị bữa sáng cơ đấy.” Vài tia nắng mặt trời xuyên thấu khe hở của bức rèm, hắt tỉnh dậy khi ngửi được hương cà phê, mái tóc ngắn rối bời, nửa thân trên cởi trần, Phong Triển Nặc ngồi dậy từ ghế sofa rồi vươn thắt lưng một cách lười nhác.

Tay chân sẵn chắc, thản nhiên duỗi ra dưới ánh mặt trời, trên cổ tay của Phong Triển Nặc có một cái còng sắt, hình ảnh đối lập nhưng lại càng tăng thêm nét hài hòa một cách kỳ lạ, ít nhất ở trong mắt của Feston thì là như thế, hắt hải lòng bước qua, truyền sang một ly cà phê, “Chỉ có trứng chiên và bánh mì, nếu không đủ thì trong tủ lạnh còn có thức ăn.”

“Biết rồi, chẳng phải anh vội đi làm hay sao?” Tiếp nhận tách cà phê rồi hớp một ngụm, Phong Triển Nặc lại ngồi xuống ghế sofa, Feston đi đến trước cửa thì dừng chân, “Cậu có thể đi vào phòng nào cũng được, đừng ngủ ở ghế sofa.”

Feston cũng không hoàn toàn giam cầm tự do của Phong Triển Nặc, chỉ cần phạm vi hoạt động trong gian phòng này là được, hắt có thể tùy ý làm bất cứ chuyện gì, nhưng buổi tối hắt lại lựa chọn ngủ trên ghế sofa, “Dọn đến một chỗ mới thì tôi cũng cần phải thích ứng một chút, hơn nữa ngủ ở đâu đối với tôi mà nói thì cũng không có gì khác biệt.”

“Với tôi mà nói thì có khác biệt, bắt đầu từ hôm nay cậu nên chọn một căn phòng thích hợp.” Feston không muốn làm cho việc này thoát nhìn trở thành một loại giam cầm thật sự, hắt muốn Phong Triển Nặc có được tự do trong phạm vi thích hợp.

“Được rồi, chuyện này đương nhiên không thành vấn đề.” Trên phương diện này thì Phong Triển Nặc cũng không cố chấp, hắt sẵn khoái đồng ý, trên tay là tách cà phê, đôi chân trần đứng trên sàn nhà, tư thế tùy ý tiến về phía Feston đang đứng trước cửa, “Có lẽ tôi nên chúc anh một ngày tốt lành!”

Giọng nói dần dần đến gần, hương cà phê vây quanh, hắt giống như một người tình lãng mạn, bờ môi khẽ sát vào hàm dưới của Feston, ân cần thăm hỏi nhưng lại có một chút gian tà, tại trụ sở FBI còn có một đồng công việc rối rắm đang chờ Feston đi giải quyết, đây cũng không phải là một ngày thoải mái.

Đối mặt với sự khiêu khích và lời trêu chọc của Phong Triển Nặc, sắc mặt của Feston càng thêm căng thẳng, hắt ôm lấy Phong Triển Nặc, dường như đang nghiêng răng nghiêng lợi, “Cám ơn.”

Nụ hôn mang theo mùi cạo râu và hương cà phê mạnh mẽ dung hợp cùng nhau, Feston lấy ra ly cà phê đang chặn giữa hai người bọn họ, đây là nụ hôn chúc buổi sáng đầu tiên của hai người, nụ hôn này tràn ngập hương khí, còn có thêm một chút mùi thuốc súng.

Hắt không nổi giận vì những gì mà Phong Triển Nặc đã làm, lúc ấy hắt không ngăn cản là vì đã sớm đoán được sẽ có kết cục như vậy, nhưng đoạn ghi âm quả thật đã tạo thành một sự ảnh hưởng nhất định, bởi vậy hắt phải thu thập cục diện rối rắm vì hành vi của Phong Triển Nặc.

Nếu đây là cái giá mà U Linh đưa ra thì Feston không thể không mua đứt.

Hơi thở giao hòa, nụ hôn chúc buổi sáng đang phát triển theo xu hướng nguy hiểm, Phong Triễn Nặc hôn càng lúc càng sâu, bàn tay của Feston bắt giắc mờ xuống thắt lưng của Phong Triễn Nặc, từ khi quan hệ âm muội của bọn họ dần dần trở nên rõ ràng thì lửa nóng kích tình cũng càng ngày càng tăng cao, tuy Feston đang cố gắng bảo trì khoảng cách giữa hắn và Phong Triễn Nặc nhưng chuyện này cũng không chứng tỏ hắn không muốn có tiếp xúc thể xác với Phong Triễn Nặc.

Trên thực tế dực vọng thường xuyên bắt thành linh bốc lên, đến mức Feston bắt đầu nghi ngờ có phải bản thân mình đang trở nên bất thường hay không.

Rốt cục hắn buông tay ra, “Ngoan ngoãn ở trong nhà, đừng nghĩ đến chuyện mở cánh cửa kia ra, cậu đừng quên cậu đã hứa cái gì với tôi.”

Phía sau tủ sách có một cánh cửa, Phong Triễn Nặc đã từng nhìn thấy nó, mặc dù Feston xác định Phong Triễn Nặc không thể lấy ra súng ống ở bên trong nhưng hắn vẫn không quên để lại một câu cảnh cáo.

“Làm sao mà quên cho được, tôi đã từng hứa sẽ ở lại cho đến khi mọi việc êm xuôi, cố gắng giải quyết nó đi nhé, hết thấy an toàn của tôi đều dựa vào anh.” Rất khó để đoán ra những lời này có bao nhiêu chân thật, hắn lui ra sau vài bước, lộ ra nụ cười khiến người ta yêu thích rồi nhìn bóng dáng rời đi của Feston.

Bọn họ giống như một đôi tình nhân chân chính sống cùng một nhà, sáng sớm đi làm thì chào tạm biệt. Tiếp theo bóng người sau bức rèm che lại một lần nữa trở thành U Linh, dung hòa vào không gian, giống như không hề tồn tại.

Trụ sở FBI, cửa kính phản xạ ánh mặt trời chói chang.

Feston đi đến trước cửa văn phòng, hết thấy đều hiện ra dưới đáy mắt của hắn, đương nhiên cũng bao gồm những ánh mắt bao hàm nghi vấn của cấp dưới khi chào hỏi hắn, có vài người tụ tập để bàn luận một sự kiện, “Chuyện này vẫn chưa lên báo hay sao? Đương nhiên không thể đăng báo! Nếu để cho cục trưởng Kraft biết sắp dùng cách này....Không được, như vậy sẽ liên lụy đến toàn bộ đội đặc nhiệm ST của chúng ta!”

Jonathan đã cố gắng hạ thấp giọng nhưng vẫn có thể nghe thấy hắn đang nói cái gì, bên cạnh hắn là Derek, vẻ mặt nghiêm trọng, “U Linh là một kẻ khó chơi, hắn cố ý để cho chúng ta nghe thấy đoạn ghi âm đó, nhưng chuyện này cũng chẳng chứng tỏ cái gì cả...có đúng hay không?”

Hắn có một chút chần chờ khi hỏi như vậy, Hase rất có hiểu biết đối với những vụ lừa đảo, hắn đã nhìn quen đủ loại mảnh khoe, suy nghĩ một chút, ngoại trừ mới đầu khiếp sợ thì sau đó hắn cảm thấy thủ đoạn này cũng chẳng ảnh hưởng đến điều gì cả, “Mặc kệ nói như thế nào thì chính là sắp ném U Linh xuống cửa sổ, thiếu chút nữa chúng ta đã có thể bắt được hắn, tuy rằng hành vi của sếp hơi tàn nhẫn một chút, nhưng mà—”

“Hase! Chúng ta là FBI!” Derek vỗ bàn, xung quanh đều trở nên yên tĩnh, đúng vậy, bọn họ là FBI.

FBI làm sao có thể sử dụng cách này để cài bẫy mà bắt hung thủ? Cho dù việc cài bẫy là giả thì người mà U Linh bắn chết lại là một cái xác thật sự.

Trong bầu không khí nặng nề, tiếng bước chân từ xa đến gần, phát hiện người đứng trước cửa là ai thì Derek liền siết chặt nắm đấm, sau đó chậm rãi rút tay về, “....Sếp.”

Tiếng bước chân ổn định, Feston vẫn giống như mọi khi, ngoại trừ trên tay của hắn không có tách cà phê, hắn đặt xuống xấp hồ sơ, đảo mắt nhìn những gương mặt trẻ tuổi trong phòng, tuổi tác của bọn họ không kém Feston là mấy, nhưng ở trong mắt của Feston thì bọn họ còn quá non nớt.

“Muốn bắt hung thủ hay sao?” Hắn vừa mở miệng liền hỏi câu này, mọi người cảm thấy không hiểu, Jonathan là người đầu tiên trả lời, “Đây là chuyện đương nhiên!”

“Muốn bắt hung thủ thì không đừng bận tâm đến việc dùng thủ đoạn gì, dẹp những thứ mà các cậu tự cho là đúng đi, có vài quy tắc phải tuân thủ, mà có vài quy tắc khi cần thiết phải dẹp bỏ, chỉ cần các cậu không thẹn với lương tâm là được.” Đây không giống như đang giải thích mà càng giống như đang răn đe và dạy dỗ.

Kéo lỏng cổ áo, Feston quay về phía máy lạnh, xắn lên tay áo, bên dưới có dấu bầm tím do lần trước đánh nhau với Phong Triển Nặc vẫn còn lưu lại, ánh mắt của hắn rất thẳng thắn, đôi mắt mạnh mẽ tỏa ra một loại cảm giác bức nhân, không hề có một chút lảng tránh nào đối với sự nghi ngờ của cấp dưới, “Đừng nói cho tôi biết các cậu chưa từng bước qua ranh giới khi truy bắt tội phạm, các cậu đều là những tinh anh xuất sắc nhất của các bộ phận, đối mặt với đủ loại vụ án, ở trong quá trình đó có ai dám đứng ra nói cho tôi biết là người đó chưa từng làm trái với quy củ hay không?”

Câu hỏi mạnh mẽ được cất lên, văn phòng trở nên yên ắng lạ thường, đối mặt với ánh mắt của Feston, mọi người đều bất giác dời mắt đi, ánh mắt kia giống như có thể nhìn thấu hết thảy khiến bọn họ không thể đáp lại.

Bọn họ đương nhiên không thể, những người này sở dĩ được Feston tuyển chọn đều không phải là ngẫu nhiên, cũng không phải bởi vì bọn họ là tinh anh, ở trong FBI, muốn chọn ra những người có năng lực thì có thể nói là vô số, nhưng Feston chỉ chọn ra mười mấy người, nguyên nhân đương nhiên cũng không hề đơn giản.

Mặc kệ là Jonathan hay là Hase, Derek, Ropol, Mike....Bọn họ đều đã từng sử dụng một ít thủ đoạn đặc biệt để giải quyết vụ án, chưa hẳn là phạm pháp, nhưng điểm giống nhau đều là không dựa theo quy củ để làm việc, nóng vội phá án, vì muốn tìm được chứng cứ mà bất buộc phải làm như vậy, viện ra đủ mọi lý do, bọn họ cũng từng sử dụng vài cách phi pháp để giải quyết vấn đề.

Đây là sự cho phép không chính thức, nhưng ở các cục cảnh sát đều có những người như vậy, mọi người đều hiểu nhưng không nói ra, chỉ cần cấp trên không điều tra nội bộ thì vụ án có thể chấm dứt, cuối cùng là đạt được kết quả, không có ai đi tìm phiền phức, mọi người đều vui vẻ.

Nhưng Feston cố tình điều tra, trước khi tuyển người thì hắn đã nghiên cứu tất cả hồ sơ của mọi người, điểm ấy hắn không nói thẳng mặt, bởi vì bất luận kẻ nào cũng không thích bị người ta lột trần rồi đặt dưới kính hiển vi để quan sát.

“Không có gì là tuyệt đối, tôi hy vọng các thành viên đội đặc nhiệm của tôi đều giữ vững nguyên tắc của mình, nhưng khi cần thiết thì tôi muốn các cậu gác nguyên tắc sang một bên!” Tầm mắt sắc bén đảo qua từng khuôn mặt, lời nói của Feston chấn động mọi người, bọn họ không dám tin vào tai của mình. fynnz.wordpress.com

Lúc này Jonathan mới cảm thấy bọn họ có một chút hiểu biết đối với sếp của mình, nhưng mà, “Khi cần thiết, khi nào thì cần thiết?” Hắn không rõ.

“Chẳng hạn khi bắt lấy tội phạm hoặc là vì bảo vệ tánh mạng của mình.” Câu trả lời của Feston vẫn nằm ngoài dự đoán của mọi người, hắn còn muốn bọn họ vì bảo vệ tánh mạng mà vứt bỏ nguyên tắc, hỏi bất cứ một người cấp cao nào thì bọn họ đều bảo lợi ích của quốc gia cao hơn hết thảy, phục tùng mệnh lệnh, khi cần thì phải hy sinh bản thân mình.

“Không có mệnh lệnh nào quan trọng hơn so với mạng người, các cậu là đặc vụ của quốc gia, nhưng đồng thời cũng là phụ huynh của con mình, các cậu có vợ có người yêu, tôi không cần bắt lấy tất cả tội phạm trên thế giới, điều đó không có khả năng, nhưng tôi muốn mỗi người các cậu đều phải toàn lực ứng phó, các cậu chỉ cần làm được điểm này là đủ!”

Mọi người kinh ngạc nhìn Feston, giống như lần đầu tiên nhận thức hắn, đúng vậy, cho đến nay bọn họ vẫn không hiểu rõ hắn nhưng bọn họ đều bội phục hắn, cho đến khi sự kiện băng ghi âm bùng nổ thì hiện tại vị lãnh đạo ít lời của bọn họ lại chính thức nói cho bọn họ biết mục đích lập ra đội đặc nhiệm ST.

“Đội đặc nhiệm ST lệ thuộc vào cục điều tra liên bang nhưng không thuộc bất cứ phòng ban nào khác, các cậu là do tôi tuyển ra, trực tiếp chịu sự quản lý của tôi, ở thời điểm đặc biệt, vụ án đặc biệt có thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt, tôi là sếp của các cậu, tôi sẽ chịu hết thảy trách nhiệm đối với đội đặc nhiệm ST, bao gồm cả hành vi của tôi, cho nên chuyện này không cần bất kỳ ai đi báo cáo với cấp trên, tôi sẽ tự mình viết báo cáo để giải thích tất cả.”

Nói xong, Feston đi đến chỗ ngồi của mình, tựa như ngày thường, hắn vùi đầu vào chồng hồ sơ.

.....

P/S: cái giá phải trả cho việc bao che người đẹp :>

57. Chương 57: Tấm Ảnh Bị Biến Mất

Các thành viên đội đặc nhiệm tựa như bị đứng hình, không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với sếp của bọn họ.

Có người vẫn chưa tiêu hóa được chuyện này, có người vẫn cảm thấy phức tạp, bọn họ từng bước qua đủ loại ranh giới nhưng chưa từng cương quyết như sếp của bọn họ như vậy, muốn các thành viên đội đặc nhiệm lập tức tiêu hóa những lời của Feston là chuyện không dễ dàng, chuyện này cần có một quá trình.

Không phải nhất thời có thể tạo ra tín nhiệm, nhưng chỉ trong một đêm đã bị phá hỏng, sau khi có vết rách thì đủ loại mâu thuẫn sẽ hiện ra, nhưng đáng ăn mừng là uy tín mà Feston từng thành lập vẫn còn tồn tại, dù sao hắn cũng được xưng là Caesar, kỹ thuật xạ kích xuất sắc cùng với khả năng phán đoán và sự quyết đoán là điều không thể chối cãi.

Bọn họ tiếp tục bắt tay vào xử lý vụ án phó cục trưởng FBI Tumble bị ám sát, kỳ thật hung thủ là ai thì mọi người đều biết, nhưng khó khăn chính là phải làm sao để tìm cho được U Linh, sau đó phải làm sao để bắt hắn khi kỹ thuật xạ kích của hắn thuộc hạng siêu việt như vậy.

Có một điều có thể làm cho bọn họ yên tâm chính là sếp của bọn họ có thực lực ngang ngửa để đối phó với U Linh, “Khi đó rất đáng tiếc, lúc đánh nhau U Linh bị sếp ném xuống lầu, nếu không phải hắn may mắn thì hiện tại đã châu diêm vương.”

Jonathan vừa há to mồm uống cà phê vừa viết lại báo cáo ngày hôm đó, cái này không phải trình cho cấp trên mà là đội đặc nhiệm ST sử dụng để lưu hồ sơ, Derek cau mày, “Nhưng hắn không chết, hơn nữa nhất định sẽ ghi hận, hắn sẽ trở về, sếp sẽ là mục tiêu trả thù đầu tiên của hắn.”

Từ ngày Feston nói với họ những lời đó thì không khí trong văn phòng bỗng nhiên có một chút dị thường, kể từ khi cục điều tra liên bang chính thức thành lập vào năm 1935 cho đến nay thì tất cả các nhân viên đều thi hành mệnh lệnh của cấp trên theo đúng quy tắc, không ai nói ra câu đó giống như Feston, có thể xem là vô cùng đặc biệt.

Các thành viên đội đặc nhiệm ST suy nghĩ rất nhiều về lời nói đó, cho đến bây giờ bọn họ chưa từng gặp phải một người lãnh đạo giống như Feston, bọn họ cũng đã từng có cảm giác như thế, khi bọn họ sinh ra nghi ngờ đối với cách làm việc của Feston thì sẽ lập tức cảm thấy khâm phục gấp bội.

Chuyện này cũng không chứng tỏ sự tín nhiệm trước kia đã trở lại, nhưng Feston quả thật viết báo cáo rồi đưa toàn bộ báo cáo trình cho cục trưởng Kraft, cho dù hành vi trước đó của hắn có đúng hay không thì sự can đảm của hắn cũng đủ thuyết phục mọi người.

“Sếp thật sự là người khó hiểu.” Hase vui vẻ đầu đánh máy ở bàn làm việc của mình, gần hai năm nay hết thấy đều được công nghệ thông tin hóa, trong văn phòng có mạng internet, hắn đang viết thư điện tử, tìm được manh mối từ ngân hàng, hắn tranh thủ thời gian để nói chuyện.

“Theo tôi thì sếp và U Linh đều thần bí giống nhau.” Jonathan chuyển mắt về phía chiếc bàn làm việc đặt trong góc mà hiện tại chủ nhân của nó không có mặt ở đây.

Hồ sơ ở nơi đó được chất tầng tầng, gạt tàn thuốc ở góc bàn đã bị nhét đầy, tro tàn rải rác xung quanh, hiện tại Feston không ngồi ở đó.

“Các cậu có nghe gì hay không, cục trưởng Kraft giao toàn quyền xử lý vụ này cho đội của chúng ta, hôm trước sếp đi nộp báo cáo cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì, khi đi ra cũng vậy, cục trưởng Kraft không hề truy cứu chuyện này.” Buông tách cà phê, Jonathan cảm thấy không thể tin nổi.

“Cái gì? Cục trưởng Kraft đối với bất cứ chuyện gì có liên quan đến kinh phí đều tính toán chi li, vắt cổ chày ra nước cơm mà, không ngờ là ông ta lại không truy cứu chuyện của sếp, tôi còn tưởng rằng mấy ngày này sẽ có điều tra nội bộ!” Có người nhìn xung quanh rồi thấp giọng nói.

“Đừng quên lời của sếp, gọi là đội đặc nhiệm ST cũng không phải là không có nguyên nhân.” Một thành viên ngồi ở hướng khác nhận thấy có điều kỳ lạ trong đó.

Trong toàn bộ FBI thì vị trí của đội đặc nhiệm ST rất đặc biệt, lãnh đạo Feston Kada của bọn họ khiến bọn họ không thể hiểu rõ đồng thời cũng làm cho ấn tượng của mọi người đối với hắn bị bao phủ bởi một lớp sương mù.

“Có ai nhìn thấy bức tranh mà tôi đã vẽ hay không? Là bức tranh phác họa U Linh ấy.” Lật hồ sơ, Derek kéo ngăn tủ để tiếp tục tìm kiếm, “Đó là bức tranh mà tôi vẽ mấy lần nhưng sếp cũng không vừa lòng, khổ sở lắm mới có thể vẽ ra được một bức có thể dùng được...”

“Cẩn thận tìm đi, nhất định đã bị cậu nhét tùm lum vào chỗ nào rồi, tốt nhất là cậu nên cầu Chúa chưa nhét nó vào mấy hũ giấy đi là vừa, bằng không cậu sẽ phải vẽ lại một lần nữa.” Jonathan buông tách cà phê xuống rồi tìm phụ Derek, mặc dù ngoài miệng nghe như có vẻ đang vui sướng khi thấy người gặp họa, nhưng hắn cũng biết tầm quan trọng của nó.

Derek thở dài một cách khổ sở, “Chuyện đó là không thể, khuôn mặt của U Linh rất đặc biệt, nhưng rất khó nắm được cái thần của hắn, tôi cảm thấy tôi không thể vẽ lại một lần nữa, hồ sơ truy nã đã được chuẩn bị đầy đủ, chỉ thiếu một bức hình.”

“Để chúng tôi tìm giúp cậu.” Những người khác gác chuyện của mình sang một bên.

Bức tranh được vẽ trên 1 trang giấy, có lẽ bị kẹp vào xấp hồ sơ nào đó, mọi người đều dọn dẹp bàn làm việc của mình để tìm kiếm, toàn bộ văn phòng đều bị lục tung, ngoại trừ bàn làm việc của Feston, nơi đó có chất rất nhiều hồ sơ, nhưng xuất phát từ sự kính nể đối với hắn cho nên không ai dám tùy tiện động vào.

“Chẳng lẽ ở chỗ của sếp?” Đây là hy vọng duy nhất, Derek nhìn chằm chằm vào bàn làm việc ở đằng kia, những người khác lắc đầu, “Sếp cần bức tranh đó để làm gì, việc lập hồ sơ truy nã là do cậu phụ trách, bức tranh đó sếp đã sớm giao cho cậu, sếp lấy lại để làm gì?” fynnz.wordpress.com

“Hiện tại sếp và U Linh ở vào thế không đội trời chung.” Jonathan nâng cằm lên, “Cho nên mới lấy bức tranh của U Linh để đem về nhà làm bia tập bắn, các cậu nói xem có thể hay không?”

“Sếp đang đến sân tập bắn, Derek, không bằng cậu đi vào đó hỏi thử xem?” Có người trêu ghẹo, lập tức bị Derek đấm một cái, hắn thật sự cười không nổi, “Ai nói cho tôi biết nếu không có hình thì làm sao đăng lệnh truy nã đây?”

Không ai có thể trả lời, cuối cùng Derek đi tìm bức tranh vẫn được hắn lưu lại mà trước kia bị Feston xem như rác rưởi để dán lên lệnh truy nã, người ở trên lệnh truy nã quả thật có một chút tương tự với Phong Triển Nặc, nhưng ngay cả Derek cũng cảm thấy thiếu đi cái thần, nó hoàn toàn là một bức hình không giống với nguyên mẫu.

Năm 1995, tuy rằng kỹ thuật đã có thành tựu đột phá nhưng ngành phân tích của FBI cũng thường xuyên xảy ra sai lầm, công nghệ cao vẫn còn chưa thành hình.

Khi trụ sở FBI bị xâm nhập thì máy quay có lưu lại hình ảnh nhưng vẫn không quay được trực diện, nhiều lắm chỉ là một bên mặt mơ hồ, Phong Triển Nặc đa số đi bằng lối thoát hiểm, hết thấy đều nằm bên trong kế hoạch của hắn.

Khi các thành viên đội đặc nhiệm ST hết đường xoay sở thì Phong Triển Nặc lại phát hiện một chuyện ở trong nhà của Feston.

Chuyện này cũng không nằm trong dự kiến của hắn, khi chạng vạng, trong lúc vô ý hắn tìm thấy một bức tranh phác họa bị vô thành một cục ở trong thùng rác, người ở trong tranh là hắn, hắn cũng biết FBI đã từng vẽ tranh của hắn, đây chính là bức tranh gốc.

Feston giữ bức tranh này, chứng tỏ....

“Cậu nên cẩn thận một chút.” Phía sau truyền đến tiếng nói chuyện, Feston đang đứng trước cửa, thoát nhìn đã đứng ở đó được chốc lát, Phong Triển Nặc xoay người rồi giơ lên tờ giấy trong tay, “Cấp dưới của anh không phát hiện là anh lấy nó à?”

“Tạm thời vẫn chưa.” Móc ra bật lửa, tờ giấy kia cháy bùng rồi hóa thành tro bụi, Feston đặt túi công văn xuống rồi ngồi lên ghế sofa.

Phong Triển Nặc giật giật hàng lông mày, hoàng hôn đang buông xuống, trong phòng vẫn chưa bật đèn, hắn đứng trong bóng tối, “Nếu để cấp dưới của anh mà phát hiện ra chuyện này thì không biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào....Một mặt thì hạ lệnh truy nã, một mặt lại giấu tội phạm trong nhà của mình.”

“Nếu cậu không phạm tội thì tôi cũng sẽ không phải giấu diếm sự thật, đừng làm cho tôi có cảm giác bất rút, là cậu tạo ra hết thảy.” Mùi thuốc súng vẫn còn lưu lại trên người của Feston, hắn đi ra sân tập bắn để bắn một trăm phát, hiện tại giọng nói cũng lấp đầy mùi súng ống, Phong Triển Nặc rất quen với cái mùi này.

“Hiện tại bắt đầu oán giận tôi?” Bước chân của U Linh cơ hồ không có tiếng động, không biết đã đi đến sau lưng của Feston từ khi nào, “Tôi không bảo anh phải làm như vậy, Caesar....”

Nhìn Feston hơi lộ ra vẻ mệt mỏi, Phong Triển Nặc gọi lên cái tên Caesar một cách nghiêm túc, “Tôi không muốn nợ bất cứ kẻ nào, anh không cần phải làm như vậy, bọn họ không thể bắt được tôi.”

Feston nâng tay lên, “Tôi muốn làm thế nào là chuyện của tôi.”

Feston thoát nhìn có một chút mệt mỏi, các thành viên đội đặc nhiệm ST đều biết mấy ngày nay Feston rất bận rộn, cục trưởng Kraft vẫn còn ở trong trụ sở FBI, vụ án chưa có tiến triển, U Linh lại mất tăm, còn phải giải thích với công chúng, cho nên giao tiếp với giới truyền thông là chuyện không thể thiếu.

“Tôi có xem trên tivi bảo là Tumble bị chết vì nhồi máu cơ tim, nguyên nhân là vì làm việc quá độ, lý do không tặc, giả tạo chứng cứ rất hay.” Phong Triển Nặc đứng sau ghế sofa, dựa vào chỗ tựa lưng, trong giọng nói đều là tán thưởng, “Bất quá tôi không nghĩ có bao nhiêu phụ nữ sẽ chú ý Tumble chết như thế nào, anh ở trên tivi thoát nhìn tựa như một siêu sao điện ảnh.”

“Cám ơn đã quá khen.” Feston không để ý đến tivi, đương nhiên cũng không để ý đến mấy tờ tạp chí đưa hắn lên làm đại diện cho một thế hệ cảnh sát mới, “Tôi không nên xuất hiện trên tivi, chuyện này chỉ càng tạo bất lợi về sau.”

“Nhưng anh phải cho công chúng một lời giải thích. Để anh che đậy vụ gièm pha này, làm cho Tumble giữ được thể diện, Kraft nhất định rất cao hứng khi vớt vớt toái cho anh.” Hết thảy chuyện này đều do Phong Triển Nặc tạo thành nhưng hiện tại giọng nói của hắn rất bình thản.

Chân chính làm cho hắn mất bình tĩnh là Feston, hắn chọn một cách tốt nhất cho bọn họ là chặt đứt quan hệ, nhưng hành vi của Feston lại làm cho quan hệ của bọn họ càng khó có thể phân rõ, hơn nữa còn vô cùng khủng hoảng.

Một sát thủ tốt không riêng gì cần phải có kỹ thuật xạ kích mà khả năng nhìn thấu và trí tuệ có đôi khi còn quan trọng hơn cả kỹ thuật xạ kích, Phong Triển Nặc không phủ nhận bản thân mình là một người đa nghi, chính là vì đa nghi nên hắn đã sống sót được khi thực hiện vô số nhiệm vụ nguy hiểm.

Cho nên khi hắn phát hiện chính mình rơi vào cạm bẫy của Feston thì hắn không hề bị kích động bởi vì trong tay của hắn đã sớm có đoạn ghi âm được chuẩn bị sẵn.

Nhưng kể từ ngày đó đến nay thì ngôn hành cử chỉ của Feston đều nói cho hắn biết một sự thật, lần này Feston Kada là nghiêm túc, nếu không thì Feston sẽ không mất ngủ liên tục chỉ vì giúp hắn xử lý cục diện rối rắm này.

“Phục anh thiệt....” Không biết nên làm ra vẻ mặt gì, trên tay kẹp điếu thuốc vẫn chưa hút hết, toàn thân của Phong Triển Nặc bị khói thuốc dày đặc vây quanh.

Feston nghe thấy tiếng thì thầm của Phong Triển Nặc, hắn nâng tay cầm lấy bàn tay chỉ biết giết người, hắn ngồi dựa vào ghế sofa còn Phong Triển Nặc thì đứng dựa vào sau lưng ghế sofa, hai người đối lưng với nhau, ngón tay của Phong Triển Nặc bị nhiệt độ của Feston dần dần ăn mòn.

.....

P/S: bạn Jonathan nghĩ sao mà nói anh Phê dám lấy hình bé Nặc làm bia tập bắn =.=

58. Chương 58: Đối Kháng Kịch Liệt

Ngón tay mất cảm giác lại một lần nữa tìm về cảm giác, Phong Triển Nặc cảm thấy bất ngờ, “Anh mệt rồi, để tôi đi mở nước cho anh tắm.”

Giữa bọn họ rất hiếm khi có thời gian bình yên như vậy, bình thường nếu không giương cung bạt kiếm thì chính là dầu sôi lửa bỏng, bóng người rời đi trong căn phòng tối tăm, thấp thoáng có thể nhìn thấy hình dáng của hắn, sợi dây xích từ trên cổ tay kéo lê dưới mặt đất làm vang lên tiếng vọng lạnh lẽo, đây cũng là giai điệu duy nhất trong lúc này.

Feston không muốn làm như vậy nhưng đây là cách duy nhất, Phong Triển Nặc cũng hiểu rõ điểm này, nếu không phải vì sợi dây xích thì hắn sẽ không ở lại nơi này lâu như vậy.

Feston là người đàn ông bình tĩnh lý trí, nhưng hành động rất cương quyết, một khi xem trúng mục tiêu thì sẽ rất khó bị dao động, nhưng hắn cũng là một người mâu thuẫn, hành vi của hắn đôi khi rất đơn giản, đôi khi lại làm cho người ta cảm thấy khó hiểu, hắn có nguyên tắc và tiêu chuẩn của hắn, nhưng ở một vài thời điểm lại không hề do dự mà đập vỡ chúng nó.

Người đàn ông này có phong cách thích tự mình giải quyết mọi việc, Phong Triển Nặc chưa từng gặp qua người như vậy, làm cho hắn sôi trào nhiệt huyết, đồng thời cũng không ngừng đề cao cảnh giác, nhưng mặc kệ như thế nào thì trên mọi phương diện Feston vẫn là một đối thủ xuất sắc.

“Nước sắp đầy rồi.” Một bàn tay luồn từ phía sau lên phía trước để tắt vòi nước, nước trong bồn tắm đã sớm dâng lên hơn phân nửa.

Phong Triển Nặc nhìn bồn tắm, không ngờ là hắn lại không phát hiện Feston đã tiến đến sau lưng, đối với sát thủ mà nói thì đây là một sai lầm trí mạng.

Hắn không nói tiếng nào mà chỉ xoay người lại, Feston có sức quan sát rất sâu sắc, lập tức giữ chặt cánh tay của hắn, “Sao vậy?”

“Cái gì mà sao vậy?” Không tìm thấy bất cứ dấu vết gì ở trên mặt của Phong Triển Nặc, nụ cười của hắn có thể che giấu hết thảy.

Feston nhìn khuôn mặt của hắn một lúc lâu rồi mới chậm rãi buông tay ra, “....Có lẽ chỉ có bản thân cậu mới biết đáp án.”

Đáp án đã có sẵn, chỉ là không có ai vạch trần, cũng không có người muốn vạch trần chân tướng, hắn và Feston đều không muốn làm như vậy, sức hấp dẫn quái quỷ này đã tạo thành quá nhiều ảnh hưởng, cho dù bọn họ bị rơi vào loại quan hệ như vậy thì cũng không chứng tỏ hết thảy điều này là những gì mà bọn họ hy vọng.

Khóe miệng nhếch lên một chút, bóng dáng của Phong Triển Nặc biến mất trước mắt của Feston, bóng đèn trong phòng tắm chiếu sáng phòng khách, gạt tàn trên bàn nhét đầy tàn thuốc, khi chủ nhà đi vắng thì Phong Triển Nặc dường như đã hút hết tất cả thuốc lá ở nơi này.

Tắm xong, Feston quần khăn tắm trên thắt lưng rồi đi ra ngoài, khi bật đèn lên thì nhìn thấy vị khách trong nhà của hắn đang cầm một ly rượu mà nằm nhàn nhã trên ghế sofa, còn chai rượu trên bàn đã uống cạn hơn phân nửa, “Cậu uống chai rượu mà tôi thích nhất.”

“Hương vị không tệ.” Nâng ly, tửu lượng của Phong Triển Nặc rất tốt, cho dù là rượu mạnh cỡ nào thì nhiều lắm cũng chỉ làm cho tim của hắn đập nhanh hơn một chút mà thôi.

Ly rượu trong tay bị Feston cầm lấy, “Cậu không nên uống nữa, nhìn xem nơi này đi, tôi không thể tưởng tượng được phòng của cậu sẽ như thế nào.”

Xung quanh sô pha rắc đầy tàn thuốc, vài chai rượu nằm ngổn ngang, lối sống của Phong Triển Nặc cũng không lành mạnh, lại có vẻ vì bị giam cầm ở trong này làm cho tinh thần của hắn có một chút sa sút, Feston thu dọn mấy chai rượu bao gồm cả ly rượu.

Di động trên bàn đột nhiên reo lên, trước khi Phong Triển Nặc đưa tay bắt máy thì liền bị giữ chặt, “Không thể để cho bất luận kẻ nào biết cậu ở đây, cậu đã quên chuyện này rồi sao?” Feston bắt máy.

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng, Feston nhìn về phía Phong Triển Nặc, trực giác nói cho hắn biết cú điện thoại không tiếng động này chắc chắn có liên quan đến U Linh, hắn để lại điện thoại rồi hạ thấp giọng, “Cậu nói với ai rằng cậu ở trong này? Tôi đã cắt đường dây điện thoại ở bên ngoài, làm sao mà cậu có thể liên lạc được với người khác?”

“Như anh đã nói, anh cắt đường dây điện thoại thì làm sao tôi có thể liên hệ với bên ngoài?” Nụ cười trên khuôn mặt ôn hòa xẹt qua dấu vết giả dối, hắn nhún vai.

Feston cúp máy cái rụp, “Đừng giở trò với tôi! Hạn chế hành động của cậu chỉ là tạm thời, bởi vì cậu không chịu hợp tác—”

Phong Triển Nặc bỗng nhiên nhảy lên sô pha, Feston bị hắn đánh gục xuống đất, một tia sáng lóe lên, sợi dây xích trên cổ tay trở thành vũ khí tốt nhất, cảm giác lạnh lẽo đang quán lấy cổ họng của Feston, “Nếu có thể siết chết anh như vậy thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.”

Giọng nói kẻ sát bên tai tràn ngập tiếng cười, sợi dây xích đang quán trên cổ của Feston, Feston cũng không cảm thấy bất ngờ, hắn nâng khuỷu tay rồi nhanh chóng phản kích, Phong Triển Nặc ngã ra ghé sô pha nhưng không lập tức đứng dậy mà chỉ vuốt cái cằm đang đau nhức của mình rồi hừ cười, “Muốn đánh một trận hay không?”

Trong không khí có cái gì đó rục rịch, Feston quan sát vẻ mặt của Phong Triển Nặc, “Tôi cũng muốn như vậy.” Một quyền đập vào mặt, Phong Triển Nặc lập tức né tránh.

Luân phiên công kích khiến cho bầu không khí yên bình bị phá vỡ, nếu nó chỉ là giả dối thì có tồn tại hay không cũng không quan trọng.

Tốc độ của Feston rất nhanh, nắm đấm của hắn có thể trí người ta vào chỗ chết, Phong Triển Nặc chống đỡ đòn tấn công của hắn, đây không phải là lần đầu tiên đánh nhau, có thể thoải mái thượng cẳng tay hạ cẳng chân, hai người đánh nghiêng ly tách, mấy chai rượu cũng bắt đầu lăn lông lốc, ánh mắt của Feston rất nghiêm túc, hắn đã từng nói hắn hận không thể giết chết Phong Triển Nặc, đây hoàn toàn không phải là nói dối. fynnz.wordpress.com

“Nếu không phải là tôi thì hiện tại cậu đã bị tổng vào tù, bị truy nã, bị bắn chết, cho nên đừng ở trong nhà của tôi mà bày ra cái bản mặt như vậy, tôi không mắc nợ cậu!” Nắm đấm lưu lại cảm giác đau rất trên mặt, trên người của Feston còn mang theo hơi nước, cú đấm mạnh mẽ đảo qua gò má của hắn.

“Tôi nên cảm ơn anh đúng không? Tôi hứa với anh ở lại đây là vì tình thế bức bách, chúng ta đều tự biết rõ điều đó, anh cần gì phải để ý đến sắc mặt của tôi...” Từ né đòn chuyển sang phản công, hắn thích nét mặt âm trầm của Feston.

“Cậu không cam lòng, nhưng cậu hãy nhớ kỹ cho tôi, làm như vậy cũng không phải là điều tôi mong muốn! Tôi có thể bắn chết cậu ngay lập tức, nhưng hiện tại tôi chỉ muốn dùng hết mọi cách để không ai phát hiện ra cậu, nhưng cậu lại hoàn toàn không chịu phối hợp! Cậu vĩnh viễn không hiểu cái gì gọi là khuất phục, tôi phải che giấu sự tồn tại của cậu, giải quyết hết thủy triều toái ở bên ngoài, vậy mà cậu còn muốn giở trò với tôi – cậu—” Nắm lấy cổ họng của Phong Triển Nặc, Feston tạm dừng một chút, vẻ mặt của hắn trở nên căng thẳng, tựa hồ hận không thể bắn chết Phong Triển Nặc ngay lập tức, sau một chút tạm dừng thì liền hôn lên môi của Phong Triển Nặc.

Feston ôm chặt mặt của Phong Triển Nặc, song phương đều thở hổn hển, Phong Triển Nặc có thể hiểu rõ tâm tình ngay lúc này của Feston, Feston vì hắn mà phá vỡ nhiều nguyên tắc như vậy, lại làm ra nhiều

chuyện cho hắn, nhưng hắn lại không hề cảm kích, bất luận kẻ nào ở trong tình cảnh này cũng không thể vui vẻ.

Bọn họ cũng không phải cam tâm tình nguyện, đương nhiên Feston không hy vọng bị một người làm loạn bước chân, hơn nữa thân phận của người này rất tệ hại, còn Phong Triển Nặc thì lại không muốn cùng Caesar tiến đến mức này, nhưng hiện tại môi trường trao nhau đã trở thành một loại tiếp xúc thân mật rất quen thuộc, bọn họ giống như một đôi tình nhân, chẳng qua nụ hôn kịch liệt lại dung hợp với bạo lực và sức mạnh.

“Tôi là tội phạm, ngay từ đầu anh đã biết rõ rồi mà.” Lòng ngực trần trụi kề sát vào nhau, Phong Triển Nặc thở hổn hển, “Nhưng anh cứ yên tâm, tôi không phải là người không biết cảm ơn, tôi sẽ báo đáp anh—”

“Không bằng ngay hiện tại báo đáp cho tôi một chút đi.” Chiếc khăn tắm quấn trên lưng của Feston đã sớm xộc xệch, lúc này lại bị hắn kéo ra, hắn mạnh mẽ ép sát, Phong Triển Nặc bị hành động đột ngột của Feston làm đầy lửa, “Anh nghiêm túc chứ?” Cổ họng của Phong Triển Nặc giật giật.

“Chính cậu tự quyết định.” Feston cất lên giọng nói khàn khàn.

“Tôi quen nằm trên.” Phong Triển Nặc cấu vào bờ mông trần trụi của Feston, sau khi trải qua đánh đấm, học môn nam tính từ lỗ chân lông tràn ra toàn thân của Feston, đôi mắt như chim ưng nhìn chằm chằm khuôn mặt của Phong Triển Nặc, “Tôi cũng vậy.”

Có lẽ đây là một vấn đề giữa bọn họ, nhưng cũng không quá khó để giải quyết, Phong Triển Nặc luôn hành động rất nhanh, dưới lòng bàn tay là thân thể trần trụi của Feston, hắn dọc theo mục tiêu mà dùng sức ấn xuống.

Cơ thể căng thẳng, Feston nắm lấy cổ của Phong Triển Nặc, cơ hồ muốn vặn gãy, “Đừng được một tác lại muốn tiến thêm một thước!”

“Anh bày binh bố trận để bắt tôi, hiện tại lại nhốt tôi ở đây, còn muốn tôi cảm ơn hay sao? Là ai được một tác lại muốn tiến thêm một thước?” Nhướng mày, hắn tiếp tục tiến hành thăm dò mục tiêu của mình, khoe miệng phì cười vì chuyện mà mình đang làm, Feston vỗ xuống mông của hắn, phát ra âm thanh chất, “Tôi cứu cậu, bố trí cậu ở trong nhà của mình để bảo vệ an toàn cho cậu, thậm chí gây trở ngại cho việc điều tra vụ án, cậu thật là đáng giận.”

Trên mông truyền đến cảm giác nóng rát, hắn nheo mắt, “Tôi thích cách kích tình như vậy, tôi muốn tra tấn anh ở trên giường cho đến khi anh cầu xin tha thứ mới thôi.”

Đôi mắt màu xanh biển hơi hơi nheo lại, hiện lên sắc thái ***, hắn bắt chợt cấu mông của Feston, Feston lại nắm lấy nhược điểm ở dưới thân của hắn, hai chân đứng thẳng bỗng nhiên bị một cú đá mở ra, bắp đùi của hắn rơi vào công kích, Feston thừa cơ hội đè hắn xuống ghế sofa.

.....

P/S: đúng là em Nặc thích bạo lực ==

59. Chương 59: Giác Đấu Trong Phòng Khách

Sofa không chịu nổi trọng lượng của hai người đàn ông, bắt đầu phát lên tiếng cọt kẹt nặng nề.

Giống như đổ thêm dầu vào lửa, trên mặt của Feston tràn ngập dự vọng, “An phận một chút—” Tay của hắn dao động trên người Phong Triển Nặc, ngón tay xẹt qua làn da nóng bỏng, có lẽ xem như một loại ăn ý, Phong Triển Nặc nhanh chóng nổi lên phản ứng.

Đôi mắt đang nheo bỗng nhiên mở ra, đầu gối thúc lên bụng của Feston, “Tôi thì không ngại, nhưng chơi trong tình trạng này thì thật sự không thoải mái.” Hắn giơ lên tay phải, sợi dây xích trên cổ tay lơ lửng giữa không trung.

Nụ cười ung dung, thân thể lại nóng như lửa, một bàn tay của hắn còn đặt trên lưng của Feston, nhưng đáy mắt như có một tia lạnh lẽo xẹt qua, đối với dự vọng của thân thể thì hắn có xu hướng không chế rất tốt, mặc dù rất khó không chế nhưng hắn vẫn cố gắng tận dụng đầy đủ thời cơ.

“Tôi có nên cảnh cáo cậu trước hay không, đây không phải là giao dịch.” Cát lên từng từ một, Feston cắn môi, mỗi một từ dường như được xuất ra từ khe hở của kẽ răng, “Cậu muốn dùng thân thể để đổi lấy tự do?”

Khuôn mặt điêu khắc cứng ngắc tựa như thật sự làm bằng thạch cao, Phong Triển Nặc tin tưởng nếu hắn dám trả lời là đúng thì Caesar nhất định sẽ làm ra chuyện mà hắn phải hối hận, “Đừng kích động như vậy....”

Hắn nhếch môi, chậm rãi lên tiếng, bỗng nhiên ánh sáng lạnh dưới đáy mắt chợt lóe, Feston nhất thời cảnh giác, nhưng Phong Triển Nặc đã bất ngờ vung dây xích lên, rút cục Feston vẫn bị vật từ sofa xuống đất, hắn kẻ sát sau lưng của Feston, dùng trọng lượng thân thể để ngăn chặn Feston công kích, “Feston Kada, chắc là anh không ngờ tôi muốn giết anh nhiều cỡ nào đâu.”

Cánh tay cơ bắp của hai người áp chế lẫn nhau, Phong Triển Nặc cố gắng giữ chặt cánh tay của Feston, cắn sau cổ của hắn rồi buông ra, sau đó lại tiếp tục hôn xuống, nguyện vọng này của hắn đã từng được hắn nghĩ đến vô số lần nhưng chưa bao giờ có thể thực hiện được, Feston bất đắc dĩ phải giấu hắn ở nơi này, Feston buông tha cho hắn cũng không phải thuận theo tâm ý của mình.

“Đáng lý tôi nên giết anh, nhưng anh nói đúng, tôi không ra tay được.” Phong Triển Nặc cắn môi lên làn da lưu lại dấu răng của hắn, hắn rất vừa lòng khi nhìn thấy trên cổ của Feston đều là dấu vết loang lổ do hắn tạo ra.

Lực lưỡng cao lớn, người đàn ông có thân hình hoàn mỹ, màu da khỏe mạnh do phơi nắng đều độ, phía trên có dấu vết ám muội màu đỏ, thật sự là màu sắc làm cho người ta động lòng, “Caesar....” Theo miệng của hắn toát ra từ này, giọng điệu hiện tại hoàn toàn khác hẳn với trước kia.

Feston nhận ra sự khác biệt trong đó, Phong Triển Nặc cũng ý thức được điểm này.

Kẻ sát trên lưng Feston, hắn lại một lần nữa hôn xuống phần gáy trơn nhẵn, sau đó cắn một chút, nhất định sẽ rất đau, nhưng đây là điều mà hắn muốn, nụ hôn cắn thật mạnh đến mức có thể nếm được mùi rỉ sắt, để lại một dấu răng dính máu, nhưng người đàn ông ở dưới thân hắn lại bất ngờ không hề phản kích, thậm chí Feston cũng không động đây, cứ để mặc hắn tiếp tục tàn sát bữa bãi trên cổ của mình.

Ý thức được điều này chính là ngầm đồng ý, Phong Triển Nặc cảm thấy giống như bị người ta đột ngột nhét cái gì đó vào ***g ngực, nóng đến mức cả người của hắn cũng trở nên run rẩy, vừa phấn khởi vừa kinh ngạc, “Hey, anh—”

“Đừng nhiều lời, đừng làm cho tôi thay đổi chủ ý.” Giọng nói của Feston nghe ra có vẻ rất nặng nề.

Giống như bị lửa thiêu đốt, trong tầm nhìn của hắn là xương sống của Feston, đây là nơi trí mạng, nếu hắn muốn thì chỉ cần không vượt quá ba giây là hắn có thể giải quyết người đàn ông dũng mãnh này, nhưng Feston lại đem hết thấy nhược điểm trưng ra trước mặt hắn.

“Tôi sẽ rất dịu dàng.” Môi của hắn đặt sau tai của Feston, hơi thở dồn dập.

“Muốn làm thì nhanh một chút.” Feston quay đầu lại rồi nắm lấy mái tóc ngắn của Phong Triển Nặc, cùng hắn hôn môi, hơi thở hòa hợp thành một thể, tiếng tim đập thình thịch liên tiếp.

Rất rõ ràng, Feston chưa bao giờ cho phép người khác làm như vậy, hắn chỉ cảm thấy hứng thú khi là người tấn công, nhưng có một điều gì đó đã cải biến suy nghĩ của hắn, hắn không xác định là từ khi nào, có lẽ là khi khoảnh khắc Phong Triển Nặc gọi hắn là Caesar. fynnz.wordpress.com

Nụ hôn mang theo mùi thuốc lá dung hợp với mồ hôi, cho dù đây là thủ đoạn mà Feston áp dụng để chiếm lấy sự tín nhiệm của hắn thì Phong Triển Nặc cũng chỉ có thể tiếp tục động tác của mình, bàn tay mạnh mẽ đi xuống rồi xoa bóp hông của Feston, dưới lòng bàn tay là cảm giác rắn chắc, hô hấp của hai người đều trở nên nặng nề.

“Hey, có chất bôi trơn hay không?” Giọng nói của hắn khàn đặc, hô hấp giống như bị thiêu đốt, cơ thể của Feston căng thẳng, vô cùng mất kiên nhẫn, “Không có thứ đó.”

“Chẳng lẽ người tình bé nhỏ của anh không cần xài đến nó?” Buộc miệng nói ra, Phong Triển Nặc không hề nghĩ nhiều, trước đây hẳn sẽ không bao giờ phạm lỗi như vậy, Feston xoay người lại, cổ của Phong Triển Nặc đột nhiên bị kéo xuống, “Nếu cậu muốn biết thì tôi sẽ nói cho cậu biết, chính cậu ta tự chuẩn bị.” Ánh mắt của Feston nhắc nhở hẳn không nên nhắc đến Will ngay lúc này.

Đối với Will, Feston luôn mắc nợ cậu ấy, cái tên này làm cho bầu không khí nóng bỏng bất chợt hạ thấp nhiệt độ.

Will là người ngoài cuộc, không hề dính dáng đến vụ này, dường như cho đến tận lúc này bọn họ vẫn nợ cậu ta một lời giải thích, quan hệ của Will và Feston rơi vào tình cảnh khó xử, mà hết thấy đều là vì sự xuất hiện đột ngột của Feston.

Mặc dù Feston đã từng bảo rằng chỉ xem Will là em trai, nhưng quá vài năm sau có thể tình hình sẽ khác biệt, không ai có thể đoán trước.

Vì sao lại phạm phải sai lầm này, hiện tại Phong Triển Nặc ảo não cũng không còn kịp, vẫn duy trì tư thế hiện tại, nhưng tình cảnh vừa rồi cũng không còn tồn tại, nhếch môi, hẳn ngồi xuống, ném khăn tắm sang một bên, hiện tại Feston chắc là cũng mất hứng giống như hẳn.

Nhưng hẳn đã sai lầm, khi hẳn buông tha cơ hội thì lại bị đối phương bắt lấy, Feston nhanh chóng chụp được mắt cá chân của hẳn, “Cậu mà cũng cảm thấy áy náy hay sao?”

Cục diện thay đổi, Feston lật ngược Phong Triển Nặc xuống rồi đè lên lưng của hẳn, đối mặt với sàn nhà sạm màu, U Linh chỉ nhếch khóe miệng, “Cảm thấy áy náy? Đó là anh mới đúng.” Quay đầu lại, ý cười giãn nở, dường như hẳn đã nhìn thấu tâm tư của Feston.

“Chết tiệt, quả thật nên tống cậu vào tù.” Ôm lấy gương mặt trước mắt, Feston xoay Phong Triển Nặc lại, sau đó bắt lấy cổ tay của đối phương rồi bẻ ngoặt ra sau, nụ hôn ấn áp và ướt át rơi lên ngực của Phong Triển Nặc, từ xương quai xanh đi xuống, dấu vết ẩm ướt lướt qua cơ bụng, lưu luyến không rời.

“Chỉ như vậy thôi sao? Ngoại trừ như thế thì anh còn muốn làm gì tôi....Cảnh sát liên bang như anh muốn làm gì với một sát thủ như tôi?” Chậm rãi hô hấp, Phong Triển Nặc dựa vào ghế sofa, cơ bụng phập phồng, làn da nhợt nhạt của hẳn rất cân xứng với hình dạng cơ bụng, đầu lưỡi của Feston lướt qua rốn của Phong Triển Nặc, “....Làm một ít chuyện không nên làm.”

Hẳn muốn nhắm nháp bên trong cơ thể của U Linh, từ sâu bên trong ra ngoài, Feston đã từng không chỉ một lần suy nghĩ vì sao lại sinh ra dục vọng đối với một sát thủ, Phong Triển Nặc cũng có nghi vấn như vậy, “Lần đầu tiên gặp anh thì tôi cũng không ngờ quan hệ của chúng ta lại trở thành như vậy.”

“Ai có thể ngờ được.” Feston hạ thấp khóe miệng, Phong Triển Nặc giang hai cánh tay, ngón tay lạnh lẽo xẹt qua cổ họng của Feston, “Muốn kết thúc thì kỳ thật rất đơn giản.”

“Cậu giết tôi hoặc tôi tống cậu vào tù, nhưng chuyện này không có khả năng.” Feston không phải không biết đây là vấn đề nan giải nhất, “Cho dù có cơ hội thì chúng ta cũng không làm được.”

“Không bằng đều thối lui một bước, không can thiệp chuyện của nhau.” Thân thể cọ sát, loại phương thức trao đổi này có lẽ là thích hợp nhất đối với bọn họ, nguyên thủy nhất cũng thành khẩn thẳng thắn nhất.

Ngay khi Feston muốn nói tiếp thì tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, bên ngoài có người.

Hai người cùng nhau nhìn ra ngoài, một suy nghĩ hiện lên trong đầu, Phong Triển Nặc bất ngờ tung ra một cú đá, Feston lập tức đỡ được đòn công kích của hẳn, hai người tách ra rồi thối lui đến hai bên sườn sofa, “Làm sao mới có thể khiến cho cậu an phận một chút hả?” Vừa mới có người đến thì Phong Triển Nặc đã muốn mượn cơ hội để gây rối, Feston cắn răng, vẻ mặt lạnh lùng.

“Trừ phi tôi chết?” Đưa ra một ví dụ, hẳn cau mày đối với câu hỏi của Feston, người ấn chuông cửa vẫn còn ở bên ngoài, nghe thấy tiếng đánh nhau bên trong thì liền kêu to, “Feston!”

Là Will, nếu là cậu ta thì có phát hiện ra Phong Triển Nặc ở đây cũng vô dụng, Will sẽ giúp Feston giấu diếm hết thấy, Phong Triển Nặc cảm thấy tiếc nuối, hẳn xoay người, một cước đá trúng bên mặt của Feston, cùng lúc Feston cũng đá trúng bụng của hẳn, hẳn rút lui ra sau vài bước rồi đứng vào bàn trà, dây xích trên cổ tay dù sau cũng chịu ảnh hưởng bởi tác động của hẳn.

Mặt kính trên bàn nát vụn, nhìn thấy Phong Triễn Nặc sắp ngã xuống sàn nhà đầy miếng chai, Feston lập tức tiến lên vài bước, không bận tâm đến những miếng chai bén nhọn, đôi chân trần của hắn giẫm lên, nhanh chóng bắt được Phong Triễn Nặc, “Cậu rất không chuyên tâm!”

Phong Triễn Nặc lại một lần nữa đứng thẳng, “Chỉ có vài miếng chai, không chết người đâu.” Quả thật là không thể chết người, chỉ chảy máu một chút mà thôi, đã quen nhìn thấy máu tươi, đáng lý hắn có thể thản nhiên như thường, nhưng đến khi nhìn xuống chân của Feston thì hắn vẫn chần chờ một lúc rồi mới lên tiếng, “Anh đi xử lý vết thương đi, tôi ra mở cửa.”

“Cậu quay về phòng, để tôi đi mở cửa.” Ngay cả Will mà hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng, Feston quyết định không cho bất luận kẻ nào biết Phong Triễn Nặc trốn trong nhà của hắn. Trước mắt của Phong Triễn Nặc là những miếng chai nằm ngổn ngang dưới đất, hắn nâng lên lòng bàn chân của Feston, quả nhiên bên dưới bị găm sâu vào miếng chai, xung quanh đang chảy máu.

Feston kéo Phong Triễn Nặc ra rồi tự mình rút một miếng chai, đem miếng chai dính máu ném xuống đất, “Quay về phòng đi.” Hắn thúc giục Phong Triễn Nặc.

“Cứ để cậu ta chờ, để tôi xử lý vết thương cho anh trước.” Tiếng chuông cửa tiếp tục vang lên, hắn để cho Feston ngồi xuống, sau đó tìm dụng cụ y tế, trong nhà của Feston có đầy đủ mấy thứ này.

.....

P/S: Thua anh Phê luôn, anh đúng là ko từ thủ đoạn, để em tin tưởng anh mà anh sẵn sàng hiến thân.

60. Chương 60: Nói Lời Từ Biệt

Ngoài cửa, Will phát hiện bên trong có cái gì khác thường, hắn dừng nhấn chuông, “Anh có ở bên trong hay không, Feston?”

Không thấy bên trong đáp lại, nhưng trực giác của hắn nói cho hắn biết có người ở bên trong, “Hy vọng là anh còn ở bên trong, em nhìn thấy anh trên tivi, em biết là gần đây anh rất bận rộn nhiều việc, em có mang theo một chút thức ăn...” Hắn dừng lại một chút, giống như đang tích tụ dũng khí, “...Em chỉ muốn nói, em đến đây để chào tạm biệt anh.”

Lời nói của hắn ở bên kia cánh cửa được truyền vào phòng khách một cách rành mạch, động tác xử lý vết thương của Phong Triễn Nặc cho Feston cũng dừng lại, bọn họ cùng nhau nhìn về phía cánh cửa.

Hoàng hôn mùa hè, rèm che ngăn cách tầm mắt, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy ánh sáng lập lờ, Will xác định bên trong có người, nhưng vì sao Feston không ra mở cửa? Đáp án kỳ thật có thể đoán được, bởi vì bên trong có sự hiện diện của một người khác.

“Em luôn luôn y lại vào anh, chuyện này em tự biết, nhưng em nghĩ hiện tại đã đến lúc anh phải rời đi, dù em không đề cập thì anh cũng nhất định sẽ nói với em.” Hắn phiên muộn đứng trước cửa.

“Anh tựa như một vị anh hùng trong tưởng tượng của em cho nên em sùng bái anh, yêu anh, đó là chuyện đương nhiên, nhưng khi người kia xuất hiện, giao tiếp giữa hai người, thậm chí cả ánh mắt của hai anh...Anh nhìn anh ấy khác với nhìn em, cho nên em biết anh đối với em cùng lắm chỉ là trân trọng mà không phải là yêu.”

Để Will tự mình nói ra những lời này thì có thể nói Feston hoàn toàn là một người tình thất bại, nhưng chuyện này nên trách ai, bọn họ vẫn còn ở tại phòng khách, Phong Triễn Nặc dùng nhíp gấp miếng chai dưới lòng bàn chân của Feston, bởi vì lớp kính rất dày cho nên miếng chai cũng không nhỏ, may mắn không có nhiều mảnh vụn, vết thương cũng không tính là quá nghiêm trọng.

Sau khi sát trùng thì dùng băng gạc quấn chặt, Feston đứng lên, “Will—” Hắn tính đi mở cửa, Phong Triễn Nặc chuẩn bị trở về phòng, ngoài cửa Will nghe thấy giọng nói quen thuộc bên trong thì liền ngăn cản hắn, “Đợi đã!”

“Hiện tại em cảm thấy thật may mắn khi anh không mở cửa, như vậy em có thể nói hết những gì em muốn nói, bởi vì khi nhìn vào ánh mắt của anh thì có lẽ em sẽ không thể nói nên lời.” Will ở bên ngoài cười khở, “Kỳ thật có đôi khi em rất sợ anh, chắc anh không biết điều này đâu.”

Feston quả thật không biết, Phong Triển Nặc cũng không thể ngờ, hắn đứng yên tại chỗ.

Feston quả thật đáng sợ nhưng cảm nhận của Phong Triển Nặc khác với cảm giác của Will, loại đối thủ như vậy chỉ khiến cho hắn càng thêm hứng thú mà không phải là sự sợ hãi chân chính

Ban đêm yên tĩnh, giọng nói của Will hết sức rõ ràng, “Trên người của anh có một điều gì đó mà người khác không có, nó làm cho em rất an tâm, nhưng khi gặp phải vụ án thì nó sẽ làm cho người ta.....rất bất an, em biết anh là FBI, em còn lặng lẽ hỏi thăm về anh, người khác gọi anh là Caesar, anh rất có năng lực, không ai có thể sánh bằng anh.”

“Anh muốn hết thấy mọi chuyện đều phát triển theo ý nguyện của anh, anh luôn có thói quen khống chế hết thấy, kỳ thật có rất nhiều lần em không cần anh đưa em về nhà nhưng anh luôn tự quyết định, em đã quen nên cũng không có ý kiến....Em đã sớm biết quan hệ giữa chúng ta là không bình đẳng.”

“Có đôi khi anh mất kiên nhẫn với em, em nghĩ anh cần một người ở cùng cấp độ với anh, đáng tiếc người kia không phải là em.” Will còn rất trẻ nhưng ánh mắt của hắn quả thật độc đáo.

Là Will chính thức nói lời chia tay, đối với hắn mà nói là một sự tiến bộ, mà Feston Kada lại bị người tình bé nhỏ của mình vứt bỏ trước, trong đôi mắt cảm khái của Phong Triển Nặc tràn ngập hứng thú, cho dù chỉ là quan hệ xác thịt nhưng tiêu chuẩn chọn người của Feston cũng rất cao, không hề chọn sai người.

Nhưng những lời kế tiếp của Will lại khiến cho Phong Triển Nặc không thể cười nổi, “....Em hy vọng người kia không phải là anh ấy, người đàn ông đó rất nguy hiểm, thân phận của các anh nhất định là một rào cản, em thậm chí còn không biết tên của anh ta, không biết anh ấy có tên hay không? Em biết anh ấy hiện tại đang ở bên cạnh anh.”

Dưới bóng đèn màu vàng ấm áp, Phong Triển Nặc đứng ở một góc trong phòng khách, cùng Feston nhìn nhau, hắn chậm rãi đến gần cửa, Feston giữ chặt cánh tay của hắn, “Đừng đi ra ngoài.” Feston ghé vào tai của hắn rồi cảnh cáo.

Là vì an toàn của Will cũng là vì an toàn của Phong Triển Nặc, U Linh không nên bại lộ trước mặt người khác, nếu Will biết Phong Triển Nặc đã làm ra chuyện gì thì nói không chừng sẽ đi báo cảnh sát.

“Thân phận của anh ấy rất đặc biệt, em nghĩ anh ấy sẽ không vì bất luận ai mà dừng lại, anh sẽ không giữ được anh ấy, không biết anh có tự phát hiện hay không, anh không hề biết bày tỏ tình cảm của mình, mà anh ấy thoát nhìn có nhiều điểm rất giống anh, có lẽ những người mạnh mẽ luôn có vỏ bọc để ngăn cho bản thân mình không bị tổn thương, nhưng – ngoại trừ đề phòng thì bọn họ sẽ vĩnh viễn không tin tưởng người khác, anh cũng sẽ vĩnh viễn không được người khác tin tưởng.”

Bàn tay đang giữ chặt Phong Triển Nặc trở nên căng thẳng, hai người trong phòng đang nhìn nhau, mang theo đủ loại xúc động.

Will nói đến đây thì nhin không được mà cười rộ lên, “Kỳ thật đây là những gì anh đã nói cho em biết, nhớ rõ hay không, khi anh cứu em, anh làm cho em tin tưởng anh.”

Hóa ra đây là những gì mà Feston đã nói, ở trước mặt Phong Triển Nặc là đôi mắt màu xám tro, màu sắc lạnh tĩnh nhưng bên trong có đủ loại phức tạp.

“Nếu các anh không thay đổi thì cuối cùng sẽ chỉ lưỡng bại câu thương, đó là chuyện mà em không thể nhúng tay vào, cho nên em chỉ có thể ở đây nói những lời này, dù sao hết thấy cũng đã không còn liên quan đến em.” Will nói xong thì đặt xuống đất thứ gì đó. fynnz.wordpress.com

“Đáng lý định cùng anh ăn một bữa tối cuối cùng...” Hắn mua rất nhiều đồ ăn, “Em đặt chúng nó ở đây, với lại.....em sắp tốt nghiệp, lễ tốt nghiệp sẽ có vũ hội, hy vọng anh có thể đến.” Tấm thiệp mời được bỏ vào trong túi giấy.

“Sau khi tốt nghiệp em sẽ quay về Pháp, làm việc mà em thích, mấy ngày nay em đã suy nghĩ rất nhiều, hôm nay mới có thể nói ra tất cả, xem như đây là lời từ biệt cuối cùng.” Will ngẩng đầu nhìn lên bầu trời

đầy sao, “Coi như là một cơn ác mộng, cũng là một giấc mộng đẹp, hiện tại tất cả đều đã kết thúc.”

Cái gọi là ác mộng có lẽ là vụ án đặc biệt mà Feston từng nhắc đến, bởi vì hắn cứu Will cho nên Will mới có thể sinh ra ái mộ và y lại vào hắn.

Phong Triển Nặc nghe những lời tâm sự của Will, hắn cảm thấy lạ lùng, thế mà hắn lại nghe một thằng nhóc con giảng đạo.

Will rời đi, tiếng bước chân dần dần đi xa, hết thấy lại quay về yên tĩnh, Feston trở về phòng rồi mặc vào quần áo, khi đi ra thì vươn tay về phía Phong Triển Nặc, “Chúng ta còn muốn thử nhau cho đến khi nào?”

“Anh đồng ý với lời nói của Will?” Phong Triển Nặc nhặt lên những miếng miếng chai rồi bỏ vào khay, sau đó đổ vào thùng rác, Feston đi đến sau lưng hắn, động tác của hắn thoáng dừng lại, trong khi Feston chuyển đến trước mặt hắn, “Tôi không muốn lưỡng bại câu thương.”

“Nếu anh không phải Feston Kada...” Đặt giả thiết, Phong Triển Nặc tự mình phủ định trước, loại giả thiết này rất vô nghĩa, “Quên đi, tôi chấp nhận sự thật rằng anh là một cảnh sát liên bang, nhưng anh phải biết rằng muốn tôi tin tưởng một FBI cũng không phải là chuyện đơn giản.”

“Tin tưởng tôi, muốn tin tưởng một sát thủ cũng không phải chuyện dễ.” Feston nâng cổ tay của Phong Triển Nặc lên, “Thứ này tạm thời tôi sẽ không tháo xuống, cho đến khi chúng ta có thể tin tưởng nhau.”

Có lẽ bọn họ nên cảm ơn Will, người ngoài cuộc luôn luôn nhìn rõ vấn đề hơn so với người trong cuộc như bọn họ, tuy nhiên về chuyện tín nhiệm thì nói rất dễ nhưng muốn làm thì cũng không đơn giản, nhất là đối với một sát thủ nguy hiểm cùng với một cảnh sát theo đuổi vô số vụ án như bọn họ thì lại càng khó có thể hình thành tín nhiệm.

Mở cửa ra, Feston đem thức ăn mà Will mang đến vào nhà, có rất nhiều món đã được nấu sẵn, đối với hai người đang đói meo thì thật đúng lúc, khi Feston dọn thức ăn, Phong Triển Nặc nhìn thấy có một thiệp mời trong túi giấy, đó là thiệp mời dự vũ hội.

“Tính đi hay không?” Hắn móc ra một muống khoai tây nghiền, Feston đưa khăn tay cho hắn, “Chỉ cần ngày đó có thời gian.”

“Không thể tưởng tượng ra bộ dáng khiêu vũ của anh, anh biết điệu nào? Điệu Waltz?” Thân hình của Feston rất phù hợp với điệu Waltz, các cô gái sẽ say mê những bước chân của hắn. Feston suy nghĩ một chút rồi nói với người đàn ông ngồi đối diện, “Kỳ thật tôi đã được học tất cả các điệu nhảy, đây là một môn bắt buộc.”

“Tôi quên mất, người thừa kế tập đoàn Kada phải am hiểu tất cả.” Nhớ đến thân phận của Feston, Phong Triển Nặc cũng không cảm thấy bất ngờ, bữa cơm tối cứ như vậy mà yên ổn trôi qua

Ngày hôm sau không phải ngày nghỉ, trên thực tế trong tình hình đặc biệt như vậy thì cho dù là ngày nghỉ cũng phải hủy bỏ, Feston phải đến trụ sở FBI để giải quyết công việc.

Tin tức thời sự đều đưa tin về cái chết của Tumble, trong khi lệnh truy nã Phong Triển Nặc chỉ có thể nhìn thấy trên trang web của FBI, tuy nói là tin tức đại chúng, nhưng đối với lệnh truy nã của một sát thủ thì từ trước đến nay đều là trách nhiệm của cảnh sát, đối với người dân bình thường mà nói thì vẫn rất xa xôi.

Trước khi ra khỏi nhà, Feston cầm lấy di động của mình, hắn bỗng nhiên nghĩ đến cú điện thoại im lặng kia, “Chẳng phải cậu có chuyện muốn nói với tôi hay sao?” Hắn xoay người, ánh mắt sắc bén lóe sáng, Phong Triển Nặc dựa vào cánh cửa, mặc chiếc quần ngủ rộng thùng thình, “Muốn nói cái gì?”

Nụ cười của hắn tựa như ánh mặt trời, luôn luôn hoàn mỹ như thế.

Feston có một loại cảm giác khác lạ, vội vàng đẩy mạnh Phong Triển Nặc vào trong phòng, “Bob từng là người liên hệ của cậu, có lẽ hiện tại cũng vậy, cậu liên hệ với anh ta bằng cách nào? Dùng di động của tôi?” Có lẽ Phong Triển Nặc thừa dịp hấn lơ là mà lén sử dụng.

“Anh đã lục soát khắp người của tôi mà còn không yên tâm hay sao? Đừng kéo Bob dính vào chuyện này.” Phong Triển Nặc đẩy Feston ra ngoài cửa, “Nếu không đi thì sẽ trễ giờ làm đó.”

Phong Triển Nặc nóng lòng làm cho hắn rời đi, sự cảnh giác của Feston vượt quá người thường, lập tức xác định có điều gì đó bất thường, nhưng sự tình còn đột ngột hơn so với hắn đã nghĩ, một chiếc trực thăng bất chợt xuất hiện trên trời, tiếng vang ầm ầm đình tại nhức óc ở ngay trên đầu của hắn.

Ánh mắt của Phong Triển Nặc chớp động, Feston đột nhiên ngừng đầu, một khẩu súng máy chia về phía cửa sổ, liên tục nã đạn về phía hắn.

.....

P/S: thấy tội tội bé Will, giống như em Nặc đi giết chồng người ta =)), mặc dù em Nặc mới là vợ chính thức :>.

61. Chương 61: Đánh Chết Cái Nết Không Chừa

Tạch tạch tạch, họng súng toát ra lửa, Phong Triển Nặc phản ứng nhanh chóng, lập tức đẩy ngã Feston đang đứng trước cửa vào trong nhà, vỏ đạn giống như mưa rơi xối xả, trong mắt của hắn xẹt qua một tia nguy hiểm, hiện tại vị trí mà Feston vừa mới đứng chỉ để lại một loạt vết đạn.

“Phong Triển Nặc!” Giọng nói của Feston lạnh như sắt đá giữa tiếng súng tiểu liên dồn dập.

U Linh rốt cục vẫn là U Linh, sát thủ chính là sát thủ, vậy mà hắn còn ôm hy vọng đối với Phong Triển Nặc, sắc mặt của Feston vô cùng lạnh lẽo, “Đừng nói với tôi là chuyện này không liên quan đến cậu!” Hắn đứng dậy, mặc kệ súng ống vẫn liên tiếp nã vào nhà.

“Anh muốn chết hay sao?” Tiếng cánh trực thăng xoay vù vù trên không, một loạt đạn bắn nát cửa kính, Phong Triển Nặc không bận tâm đến miếng chai vỡ đầy sàn, hắn đẩy Feston vào phòng ngủ, “Chuyện này có liên quan đến tôi, chẳng phải anh đã sớm đoán được hay sao? Sát thủ chính là sát thủ, anh nhất định đang nghĩ như vậy.”

Phải hét to mới có thể nghe thấy lời nói của nhau, dừng lại một chút, hắn bật cười bên tai của Feston, “Ở nhà của anh rất vui, trò chơi này không tệ, cảm ơn đã chiêu đãi.” Nụ cười thật đáng ghét.

“Trò chơi? Cậu lại muốn gỡ trò? Tốt lắm, trò chơi...Vừa rồi bọn họ bắn tôi thì cậu lại khấn trương, đó là vì sao?” Feston đáp lại bằng một nụ cười lạnh lùng, hắn nắm lấy tóc của Phong Triển Nặc, “Đây là lần thứ mấy cậu muốn bỏ trốn trước mặt tôi?! Bọn họ là ai?!”

“Quyền luyện tôi hay là muốn thăm dò tin tức từ tôi? Chuyện này không thành vấn đề, dù sao tôi cũng phải rời đi, không ai có thể ngăn cản tôi.” Nụ cười phóng túng, tùy ý nhếch lên trên khuôn mặt điển trai, Phong Triển Nặc ôm chặt cổ của Feston, đón lấy cảm giác đáng sợ bằng một nụ hôn mạnh mẽ.

Đầu lưỡi bị cắn, hơn nữa còn chảy máu, Feston dồn sức vào cánh tay đặt trên lưng của Phong Triển Nặc, dường như muốn bẻ đôi người của đối phương khiến Phong Triển Nặc thở hổn hển, “Tôi muốn rời đi cũng không có nghĩa tôi muốn anh chết.” Feston rất đặc biệt.

“Sống chung với anh rất thú vị.” Giẫm lên bàn chân bị thương của Feston, Phong Triển Nặc đột nhiên lui ra sau.

Lòng bàn chân đau đớn chỉ làm cho Feston chậm mất một giây, nhưng một giây này cũng đã đủ để U Linh thoát khỏi vòng tay của hắn, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đóng lại, Phong Triển Nặc nhảy ra khỏi cửa sổ đã bị phá nát, dây xích không thể ngăn cản sức công phá của lựu đạn, một tiếng ầm vang lên.

Lúc này hắn phải cảm ơn Feston đã chuẩn bị sợi dây xích đủ dài giúp hắn nằm ngoài phạm vi của vụ nổ, sợi dây xích bị nổ thành từng mảnh nhỏ đang nằm rải rác dưới bãi cỏ, khi Feston đập bung cửa phòng ngủ thì cùng lúc nhìn thấy bãi cỏ bên dưới nhà tràn ngập khói thuốc nổ, là chiếc trực thăng ném lựu đạn chặt đứt dây xích.

Dây xích bị nổ tung văng ra khắp tứ phía, trong bụi mù U Linh quay đầu lại rồi vung tay chào Feston, hắn bắt lấy thang dây do trực thăng hạ xuống, từ từ bay lên trời cao giữa ánh nắng chói chang, tiếng gầm rú bắt đầu đi xa.

Feston đứng lặng trên bãi cỏ đã bị phá nát, siết chặt nắm đấm, sắc mặt xám xịt.

Phong Triển Nặc dám lấy lựu đạn làm nổ dây xích, toàn bộ quá trình đều rất lớn mật, nhưng lại đặc biệt hiệu quả, dù sao U Linh cũng là U Linh, Feston từng kiểm tra tất cả mọi thứ trong nhà, thậm chí còn cất giấu những chất tẩy rửa có tác dụng ăn mòn, không lưu lại bất cứ thứ gì để Phong Triển Nặc lợi dụng, nhưng trực thăng xuất hiện đột ngột từ trên trời lại là điều mà hắn không thể ngờ đến.

Bản tính con người khó có thể thay đổi, con mồi xảo quyệt không thể an phận thủ thường, là hắn sơ sót, hắn đã tin một sát thủ.

Phía sau kính sát tròng màu nâu là đồng tử màu xám tro đang phát ra ánh sáng lạnh.

Hôm nay Feston vẫn đi làm như bình thường, nhưng không ai dám nói chuyện với hắn, cho đến khi nhận được tin tức, “Không xong! Sếp, hướng nhà của anh bị tấn công! Cảnh sát nhận được điện thoại báo cảnh sát của hàng xóm, hiện tại đang chạy về phía đó—”

“Báo cáo mà tôi bảo cậu viết đã viết xong chưa?” Giọng điệu âm u.

Phát hiện không đúng, Jonathan lập tức ngậm miệng, hắn chuyển sang trả lời, “Sắp xong, em—”

“Gác báo cáo sang một bên, tôi muốn cậu dẫn người đi thăm dò một khách sạn, đây là địa chỉ.” Một trang giấy được ném sang bàn của Jonathan.

Jonathan cầm lấy tờ giấy có ghi địa chỉ, hơi hơi kinh ngạc, “Đây chẳng phải là khách sạn mà lần trước đã từng đụng mặt U Linh hay sao? Sếp đã từng bảo em đi điều tra nhân viên quản lý kia, lần này là—”

“Cậu không cần hỏi nhiều.” Người đàn ông ngồi sau bàn làm việc dập tắt điếu thuốc trên tay, “Dẫn người đi thăm dò, lấy khẩu cung của tất cả những người ở bên trong, không cho bất kỳ ai chạy thoát.”

Chưa từng thấy Feston lộ ra vẻ mặt như vậy, dùng giọng điệu như thế để ra lệnh, Jonathan biết có gì đó không đúng, hắn từng là người cao hứng nhất trong tất cả các thành viên của đội đặc nhiệm ST khi được làm cấp dưới của Caesar thần sầu, hiện tại cũng nhịn không được mà có một chút khó hiểu, “Sếp, vụ nổ xảy ra ở hướng nhà của anh, nghe nói có trực thăng—”

“Jonathan! Tôi muốn cậu đi tra án!” Mặt bàn dưới lòng bàn tay hơi hơi lay động, Feston nâng mắt lên, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Jonathan nhịn không được mà cúi đầu, hắn không dám nhìn sếp của mình, hắn từng nằm vùng trong băng nhóm xã hội đen, đã từng bị tra tấn thẩm vấn, tay không đánh nhau với bốn năm tên phần tử bạo lực, hiện tại vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt của sếp. fynnz.wordpress.com

Trên khuôn mặt bịt kín một lớp âm u lạnh lẽo, đường nét cứng ngắc tựa như sắt thép, không khí trong phòng rất ngột ngạt vì chưa bật điều hòa, ánh nắng chói chang xuyên qua cửa sổ bằng kính, trong hốc mắt thâm thúy giống như có một tia sáng u ám, Feston dùng ánh mắt đó để nhìn hắn, Jonathan thu hồi tất cả nghi vấn trong lòng, cầm tờ giấy có ghi địa chỉ rồi dùng tốc độ nhanh nhất để dẫn người ra khỏi trụ sở FBI.

Người nào chọc giận Caesar thì nhất định phải trả giá đắt.

Phong Triển Nặc dự đoán được Feston sẽ hành động nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, hắn không ở khách sạn của Bob nhưng giọng nói rống giận đang truyền ra trong điện thoại là của Bob, “Ian Noy! Đờn này tôi nợ cậu hay sao vậy? Tôi biết cậu là người giỏi nhất lợi hại nhất! Nhưng cậu cũng là người ngu ngốc nhất! Cậu trêu chọc cái tên cảnh sát kia! Hiện tại FBI dẫn người đến niêm phong khách sạn của tôi! Tất cả mọi người ở bên trong đều bị cậu liên lụy! Là tất cả mọi người, cậu nghe thấy hay không!”

“Có ý gì? Bob, tốt nhất là anh nói lại rõ ràng cho tôi nghe.” Đeo tai nghe vào, hắn hoạt động cổ tay, Bob ở đầu dây bên kia đề thấp giọng nói, “Ngay mới vừa rồi FBI dẫn người đến niêm phong khách sạn của tôi, mang đi tất cả khách của tôi, cậu cũng biết khách ở đây không phải người thường, lai lịch của bọn họ có thể sẽ bị FBI phát hiện, bọn họ cũng giống như cậu.”

Đều là sát thủ.

Phong Triển Nặc đương nhiên biết khách sạn kia là nơi nghỉ ngơi và tị nạn của một vài sát thủ, FBI sẽ không dễ dàng ra tay mạnh như vậy, lần này không thể nghỉ ngơi gì nữa, là vì hắn.

Hắn lại một lần nữa thoát khỏi tay của Feston, trong khi Feston giúp hắn che giấu hành tung, tự mình xử lý vụ án ám sát Tumble.

“Đây là đòn phản kích của hắn.” Ấn nút loa ngoài của điện thoại, hắn nhếch chân đặt lên bàn, cầm lấy khẩu súng trong tay rồi chậm rãi lau chùi, “Anh muốn tôi làm cái gì đây, Bob, cứu người à?”

“Tôi không cần cậu cứu người, sống hay chết là do bọn họ tự phụ trách, không có ai sẽ đi cứu bọn họ.” Bob khôi phục bình tĩnh, giọng nói trở nên lạnh lùng, “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, Ian, tôi lo lắng có vài chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát của cậu mà chính cậu vẫn chưa phát hiện.”

Đôi tay đầm máu, sớm muộn gì cũng phải trả giá, kết cục này sớm muộn gì cũng sẽ buông xuống trên người sát thủ, Phong Triển Nặc đã sớm biết rõ điều này, “Cám ơn anh đã nhắc nhở, tôi biết nên làm như thế nào.”

Hắn không thích bị người khác nhúng tay vào chuyện của mình, Bob lặng lẽ thở dài rồi cúp máy.

Một bàn tay đặt lên vai của Phong Triển Nặc, “Ian, hiện tại cậu nên cảm ơn tôi vì đã lắp ráp thứ này cho cậu, nếu không có nó thì tôi sẽ không tìm được cậu nhanh như vậy đâu.”

“Còn cần tôi nói cảm ơn hay sao? Nói đi, tìm tôi là vì chuyện gì, với lại, đừng đứng sau lưng của tôi.” Hắn cũng không quay đầu lại mà cứ tiếp tục động tác lau súng, người đàn bà đứng sau lưng chẳng những không tránh ra mà còn dùng ngón tay được sơn bóng để khều mái tóc của hắn, “Ian à Ian, đã lâu không gặp mà cậu vẫn cứ như vậy.”

Hắn siết chặt cổ tay của cô ta rồi kéo cô ta đến trước mặt, hơi hơi nhướn mày, “Nếu không phải là bộ dáng này thì làm sao lúc trước cô lại thích tôi?”

Cho dù như thế nào thì nụ cười trước mặt vẫn không thể khiến người ta chán ghét, bất cứ lúc nào cũng có thể lạnh lùng hoặc cũng có thể trở nên ấm áp, trong đôi mắt màu xanh biển luôn có một tia xảo quyết lóe lên làm cho người ta khó nắm bắt, “Đúng vậy, khi đó tôi đã yêu phong cách khó lường này của cậu, đáng tiếc phụ nữ luôn cần cuộc sống yên ổn, cậu rất quyến rũ, nhưng cậu không thích hợp với tôi.”

Phong Triển Nặc hôn một chút trên mặt của cô ta, “Quyết định rất chính xác, cô là một phụ nữ thông minh, Stephanie.”

“Đừng giả bộ, tôi chờ cậu làm một chút chuyện để cảm ơn tôi, muốn Hecate huy động nhân lực thì phải tính toán chi li một chút, tôi nghĩ là tôi phải đưa hóa đơn cho cậu.” Đứng dậy từ trong lòng của Phong Triển Nặc, người phụ nữ tên Stephanie có một màu da bánh mật, tuổi của cô ta có vẻ lớn hơn so với Phong Triển Nặc, đã quá ba mươi nhưng cho dù là dáng người hay là khuôn mặt thì phải nói là vô cùng xinh đẹp và nóng bỏng.

“Tốt nhất là đưa chi phiếu, bao gồm cả giá trị của thứ này.” Trên bàn ngoại trừ súng còn có một cái răng, một cái răng có gắn thứ gì đó ở bên trong, Phong Triển Nặc cầm lấy nó.

Hàm răng vừa được lắp lại một cái mới, trên tay là một thiết bị mà hắn đã sử dụng để liên lạc với bên ngoài khi ở trong nhà của Feston, nướu răng vẫn còn một chút đau nhức, hắn liếm nướu rồi đặt cái răng lên bàn, dùng một phát súng bắn nát nó.

“Cậu vừa phá hủy thiết bị trị giá một trăm ngàn đô.” Stephanie cau mày nhắc nhở.

“Bất quá chỉ là lợi dụng hàm răng va chạm để phát ra tín hiệu mà thôi, dùng quá một lần thì lần thứ hai sẽ mất tác dụng, nó đã mất đi giá trị.” Không hề tiếc rẻ, hắn cất súng vào, Phong Triển Nặc xem như hài lòng đối với cái răng mới ở trong miệng của mình.

.....

P/S: hô hô, em Nặc lại chọc giận chồng, lần này chồng sẽ tìm mọi cách lôi em về cho bằng được :>, ko phải bắt vào tù mà bắt về nhà

62. Chương 62: Ký Ưc Lên Men

Tổ chức tình báo quốc tế Hecate vốn có giao hảo với hắn, Stephanie là người lãnh đạo, là một phụ nữ biết nhìn xa trông rộng, mấy năm trước đã dùng một lượng lớn tiền của để khai phá các loại trang thiết bị công nghệ cao, thời đại công nghệ thông tin càng làm cho tổ chức Hecate phát triển mạnh hơn, Stephanie xem như khách hàng cũ của hắn, sau một lần hoàn thành nhiệm vụ, cô ta đã giúp hắn lắp đặt một thiết bị phát tín hiệu mini.

Thay vì nói nó là máy phát tín hiệu thì không bằng nói là thiết bị nguy trang phát tín hiệu thì đúng hơn, chỉ khi hắn dùng chính xác tần số để va chạm vào nó thì nó mới có thể khởi động, lợi dụng mật mã Morse để truyền tin tức, lúc ấy lắp đặt chỉ để thử nghiệm tính năng của nó, không hề hy vọng nó sẽ có tác dụng thật sự, không ngờ lần này lại phát huy công dụng.

“Tôi vẫn thích rằng thật hơn.” Nhìn vật bị biến thành bột phấn ở trên bàn, Phong Triển Nặc phải một trăm ngàn đô đã biến thành rác rưởi xuống đất, “Lần này cô lại tự mình đến đây, tôi nghĩ nhất định là có chuyện, khi nào thì cô mới nói?”

Giày cao gót của Stephanie giẫm lên sàn nhà vài bước, bên ngoài đã là đêm tối, U Linh đang ngồi ở một góc tự rót rượu cho mình, thần nhiên lau khẩu Colt của hắn, sau đó đặt khẩu súng ngắm dựng thẳng xuống đất, hơi thở tràn ngập mùi cồn và mùi thuốc súng.

“Bob có nói với tôi về chuyện của cái tên FBI kia.” Stephanie vừa mở miệng thì Phong Triển Nặc cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên, “Ừm, thì sao?” Đêm viên đạn, hắn lắp thêm một viên vào rồi sau đó hưởng thụ âm thanh lên đạn.

Răng rắc, tín hiệu nguy hiểm, bao gồm cả tầm mắt đang liếc sang, Stephanie lắc đầu, “Đừng uy hiếp tôi, Ian, cậu dọa không được tôi đâu, lần này tôi đến không phải vì chuyện riêng của cậu, tôi quả thật có việc muốn giao cho cậu, tôi muốn mời cậu huấn luyện cho người của tôi, cậu thấy thế nào?”

“Mời một sát thủ? Cô nói đùa cái gì vậy, tôi cũng không phải vệ sĩ riêng của cô.” Chuyện huấn luyện nghe thật sự nực cười, Phong Triển Nặc uống cạn ly rượu Whisky, khi rót thêm vào ly thì phát hiện chai rượu đã trống không.

Stephanie nhìn cái chai trống không một cách chăm chú, “Dù sao cậu ở đây cũng chẳng làm gì, vì sao không đi thử xem, chỉ là đi dạy, tôi sẽ không làm cho cậu gặp phiền phức, cậu thấy thế nào?”

Bob nói đúng, trạng thái tinh thần của Ian bắt đầu xuống dốc, sát thủ số một thế giới phải luôn bảo trì bình tĩnh và lý trí, từ đó đến nay Ian luôn biết cách khống chế chính mình, hiện tại Stephanie đứng ở đây chưa bao lâu mà đã thấy hắn hút vài điếu thuốc, còn uống cạn hơn nửa chai rượu.

“Đi dạy? Tôi không có hứng thú, tôi không thích dạy người ta cách giết người.” Một tay lắc lư khẩu súng, một tay cầm điều thuốc, “Kỳ thật đây là bản năng, không cần phải học, chỉ cần ném bọn họ vào một tầng hầm, ngăn chặn đường ra, cho bọn họ vũ khí, bảo với bọn họ rằng thức ăn chỉ đủ cho một nửa số người, không khí chỉ có thể duy trì vài ngày thì cô sẽ có được nhân tài mà cô muốn.”

Khói trắng lượn lờ quanh khuôn mặt, thấp thoáng lộ ra một nụ cười, Stephanie không phải là một người đàn bà bình thường nhưng lúc này cũng nhìn không được mà cảm thấy rùng mình, “Cậu học giết người bằng cách đó?”

Trả lời cô ta là một sự trầm mặc đáng sợ, khi Stephanie nín thở thì bỗng nhiên Phong Triển Nặc lại cười ha ha, “Stephanie, cô là Hecate, tôi nói cái gì thì cô đều tin cái đó, thật là hiếm thấy.”

“Hecate chính là tổ chức sát thủ, tổ chức của tôi thiếu người như cậu, khi đó cậu xông vào căn cứ của tôi để phá hủy tư liệu cá nhân của mình, tôi hoàn toàn không ngờ ở trên đời này lại có một sát thủ như vậy.”

“Cho nên cô mới cùng tôi hợp tác, chẳng phải tôi đã nói rồi hay sao, cô là một phụ nữ thông minh.” Giống như nhận ra bản thân mình đã uống rất nhiều thông qua ánh mắt của Stephanie, hắn đi đến tủ lạnh rồi lấy

ra một hộp sữa, Stephainie kinh ngạc nhìn hần mở ra miệng hộp, “Đừng kinh ngạc như vậy, chẳng lẽ chưa có ai nói với cô là sát thủ có thể uống sữa hay sao?”

“Chỉ là nó không hợp với cậu mà thôi....cậu cũng biết vậy mà.” Cô ta dời mắt, có lẽ tình huống thật sự không quá bất ổn như lời của Bob, Ian vẫn còn lý trí, hần có thể tự kiểm chế chính mình.

“Nghỉ ngơi đi, tôi tạm thời ở lại Chicago, hôm nay vì cứu cậu mà gây ra chuyện lớn như vậy, mấy con đường đều bị phong tỏa, đường biển và hàng không cũng vậy.” Cô ta lú lẫm, “Đối thủ của cậu rất lợi hại, tự mình bảo trọng nhé.”

“Đợi đã, cầm cái này đi.” Hần mở ra ngăn kéo rồi cầm lấy một con dao nhỏ có hoa văn tinh xảo, sau đó ném về phía Stephanie, “Sinh nhật Samantha sắp đến, tôi nghĩ với độ tuổi này thì Samantha đã có thể chơi dao.”

“À ha, làm ơn chú ý dùm, nó không phải là con của cậu, cho nên nó phải nghe lời của tôi.” Lắc lắc ngón tay, Stephanie nâng đôi chân dài lên rồi nhét con dao vào bên dưới chiếc váy xẻ cao, “Nó mới mười hai tuổi, tuổi này chơi dao còn quá sớm, tôi sẽ không đưa cho nó liền đâu.”

“Sớm muộn gì Samantha cũng phải đối mặt với thế giới của cô, nhưng mà cô nói cũng đúng, nó là con của cô, cô tự quyết định đi.” Thản nhiên đá cửa tủ lạnh để đóng lại, hần nhảy lên xà ngang, thân hình thon cao thực hiện động tác hít xà khó khăn một cách dễ dàng, lộ ra những đường cong cơ bắp đẹp mắt.

Thường thức một chút, sau đó Stephanie rời đi rồi đóng cửa lại.

Sau khi Stephanie biến mất trong tầm mắt thì Phong Triển Nặc vươn tay lên thùng bia đặt trên đầu tủ lạnh, tốt lắm, còn hai lon.

Khui một lon bia, bởi vì không bỏ vào tủ lạnh cho nên vị bia hơi nóng ấm, thật sự tệ hại, điều này làm cho hần nhớ đến hương vị rượu vang, chất lỏng trong suốt được ướp lạnh.

Treo ngược người lên xà ngang, máu dồn xuống não, trước mắt hiện ra đôi mắt vừa lạnh lẽo vừa nóng hừng hực của Feston khi hần rời đi, người nọ nhất định phấn nộ đến cực điểm, nhẹ nhàng bật cười, tiếng cười vang vọng trong căn phòng yên tĩnh, Phong Triển Nặc bỗng nhiên chán ghét loại im lặng này.

Giọt rượu chảy xuống khóe miệng, hần dùng bàn tay bắm đầy mồ hôi để gạt đi, tiếp tục động tác tập thể dục, bên tai chỉ còn lại tiếng hít thở của mình.

Mấy ngày hôm trước, vào giờ này hần đang làm cái gì....Hần bắt đầu nhớ lại, ở trong nhà Feston, bình thường đây là bữa tối, bọn họ không chỉ một lần cùng nhau nấu bữa tối, có lẽ là hai lần, tuy rằng đều là những món đơn giản, Feston có nói với hần khi lần đầu tiên học nấu ăn thì thiếu chút nữa đã thiêu rụi nhà bếp, vì thế hần cũng kể về lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ đã xảy ra một chuyện thú vị tại nhà bếp.

Khi đó ở Hy Lạp, bởi vì bánh mì không còn mới, cứng như tảng đá, hần chỉ có thể lựa chọn pho mát, kết quả là làm cho cả đám mèo hoang ngủ được mùi mà kéo đến, suýt nữa hần đã bị phát hiện vì chuyện ngu ngốc này, đương nhiên khi đó hần chỉ là lính mới, hần vừa cười vừa nói, “Chính là vì chuyện này mà sau đó tôi học được cách chịu đựng đói khát khi đang chờ con mồi.”

“Tôi thì không cảm thấy điều này quá thú vị.” Feston nghe xong chuyện xưa nhưng không cười giống như Phong Triển Nặc.

Kể từ ngày hôm sau trong tủ lạnh chứa đủ loại thức ăn, mặc dù sức ăn của bọn họ rất lớn nhưng số lượng thức ăn nhiều như vậy thì có thể sẽ không kịp tiêu thụ thì đã hết hạn, nhưng chúng nó vẫn được nhồi nhét vào trong tủ lạnh.

Buổi sáng uống cà phê, buổi tối dùng bữa sau đó là uống rượu, còn có vài chi tiết mặc dù Phong Triển Nặc đã cố tình xem nhẹ nhưng vẫn bị nhớ kỹ, Feston ấn đầu ngón tay của hần, mùi thịt bò thơm lừng khi chiên cùng bơ, hương bọt cạo râu trong phòng tắm, chiếc Audi màu đen tắt động cơ khi dừng trước cửa....

Có rất nhiều hình ảnh không lâu trước đó vẫn lưu lại trong đầu, bao gồm vài buổi tối, tiếng thở dốc trong bóng đêm.

Có một đối thủ như vậy ở ngay kế bên thì Phong Triển Nặc sẽ không tự mình ám ức, có lẽ bọn họ đều không thể hoàn toàn khuất phục trước đối phương, nhưng đều có hứng thú muốn chiếm được khoái cảm từ trên

người của đối phương, cho nhau hưởng thụ, vì vậy mới có mấy đêm trong ký ức, tiếng cọ sát giữa làn da và đệm giường, hô hấp dồn dập, âm điệu run rẩy và tiếng rên rỉ trầm thấp....Vẫn chưa làm đến cùng nhưng so với bất cứ cuộc làm tình nào trước đây của hắn thì đều tuyệt vời hơn rất nhiều. fynnz.wordpress.com

Nhìn lịch, bắt quá chỉ mới một tuần.

Một tuần mà đã đủ làm cho hắn nhiễm phải tật xấu nghiện rượu, dường như không làm cái gì thì trí nhớ sẽ bị hỗn loạn, Feston Kada, nếu có thể giết anh thì hết thấy vấn đề đều có thể giải quyết. Cảm thán trong lòng, Phong Triển Nặc cầm lon bia đã bị bóp méo rồi ném vào thùng rác một cách chuẩn xác.

Mà đáp án là không thể, hắn xác định bản thân mình không thể giết được người nọ, trước mắt dường như vẫn còn nhìn thấy cặp mắt kia đang quan sát hắn, hắn giết không được chủ nhân của đôi mắt đó, đáy lòng đã sớm thấy rõ căn nguyên của vấn đề nhưng trên thực tế thì thân phận cách biệt của bọn họ cũng không phải nguyên nhân lớn nhất gây trở ngại quyết định của hắn.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm vô biên vô hạn, Phong Triển Nặc đã có dự cảm tối nay sẽ là một đêm không dễ ngủ.

Ở một nơi khác trong thành phố, trụ sở FBI.

Vừa mới sáng sớm, vẫn chưa đến giờ làm việc, Jonathan nghĩ rằng mình là người đến sớm nhất, nhưng khi thang máy mở ra thì hắn mới phát hiện phòng làm việc của đội đặc nhiệm ST đã được bật đèn sáng trưng.

“Chào buổi sáng.” Jonathan cầm ly cà phê, hắn bất ngờ khi phát hiện bóng người đứng trước cửa sổ, chào hỏi xong, hắn tiến vào đặt hồ sơ lên bàn của Feston, “Sếp, hai mươi ba người, toàn bộ đã bị bắt, vẫn đang kiểm tra lai lịch.”

Người nọ không hề quay đầu lại, “Được rồi, cứ để ở đó.”

Feston đối mặt với cửa sổ, chiếc bóng của hắn kéo dài trên mặt đất, hộp thuốc lá trống trơn ở ngay trên bàn, Jonathan nhìn hắn một chút, quần áo giống ngày hôm qua, cả đêm sếp không về nhà hay sao?

Đang nghi hoặc thì Jonathan phát hiện một dấu vết kỳ lạ ở sau lưng, ngay trên gáy, một ít dấu vết loang lổ không được che giấu cẩn thận, xuyên qua cổ áo sơ mi có thể nhìn thấy vài dấu vết màu đỏ.

.....

P/S: :> em Nặc nhớ thương chồng, mà lại sợ chồng cản bước mình, chừng nào em học được cách tin anh Phê thì em sẽ tự mình dọn về sống cùng anh .

63. Chương 63: Lốc Xoáy Mê Loạn

Dấu vết màu đỏ kia thoát nhìn giống vết bầm tím, có lẽ là bị thương? Jonathan nhất thời không nghĩ đến phương diện sâu xa hơn, hắn đang lo lắng sắp tới ngoại trừ vụ án của phó cục trưởng Tumble thì không biết còn chuyện gì phải hao tổn tâm trí hay không.

Đã ứng phó êm xuôi với giới truyền thông, cấp trên không tiến hành điều tra đối với cuộn băng ghi âm, các thành viên trong nhóm tuy rằng có phê bình úp mở, còn có người không thể chấp nhận cách thực hiện như vậy, nhưng ít ra đều rất nghe lời, có lẽ theo thời gian trôi qua thì mọi người đều sẽ hiểu rõ, như vậy còn việc gì đáng để sếp hao tâm tổn trí cơ chứ?

Vài lần định mở miệng nhưng lại không biết nên hỏi cái gì, cuối cùng hắn chỉ có thể mở ra hồ sơ, “Sếp, trong đám người này không có U Linh, cũng không có ai biết hắn đang ở nơi nào, bọn họ dường như không liên quan trực tiếp đến vụ phó cục trưởng Tumble bị giết, nhưng có vài người có lai lịch khả nghi, tên quản lý gọi là Bob nhất định có vấn đề, đáng tiếc không tìm ra sơ hở nào từ trên người của hắn, đúng là một con cáo già...”

“Ừm.” Feston thản nhiên lên tiếng.

Vì thế Jonathan đem tình huống thuật lại một lần, trong đó còn bao gồm hành động đột kích rồi phong tỏa khách sạn của Bob đã diễn ra như thế nào, bắt người ra sao, hẳn bạn đến mức hơn nửa đêm mới trở về, nói đến miệng khô lưỡi ráo thì hẳn mới phát hiện hẳn đang nói chuyện một mình, Feston không hề đáp lời hẳn.

“Sếp?” Thử dừng lại một chút, Feston cũng không muốn hẳn nói tiếp, Jonathan cảm thấy kinh ngạc, Caesar là người có khuynh hướng cuồng làm việc thế nhưng lúc này lại thất thần khi hẳn đang báo cáo công việc.

Máy lạnh vẫn chưa được bật lên, cửa sổ không mở ra, không khí rất ngột ngạt, Feston xuyên qua lớp cửa kính mà nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ.

Bình thường hẳn luôn hết sức tập trung, đem tất cả tâm tư đặt vào vụ án, đi bắt tội phạm là sở thích của hẳn, nhưng hiện tại hẳn lại hoàn toàn không đặt lời nói của Jonathan vào trong tai, trên gương mặt cương nghị lúc này chỉ còn u ám, cửa kính phản chiếu áo sơ mi nhăn nheo của hẳn, râu dưới cằm cũng mọc ra lởm chởm.

Trực thăng, súng máy, lựu đạn....Hẳn không biết Phong Triễn Nặc còn có thể gây ra bao nhiêu kinh ngạc cho hẳn, thật sự là kinh ngạc muốn chết.

Hầm dưới buộc chặt, trước mắt của Feston dường như vẫn còn nhìn thấy hình ảnh Phong Triễn Nặc rời đi, một tiếng nổ, sợi dây xích rần chắc nổ tung thành từng đoạn nhỏ, khói bụi mù mịt, bãi cỏ bị san bằng, khu vườn trở thành một khung cảnh hỗn độn.

Bóng người giữa khói bụi mù mịt, ung dung đứng thẳng, nâng tay vẫy chào hẳn, hẳn dường như nhìn thấy trong đôi mắt màu xanh biển kia hiện lên ý cười.

Hẳn muốn đập nát khuôn mặt tươi cười đó! Không nên có một chút do dự, hẳn đã sớm đoán được U Linh sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, đánh chết cái nết không chừa, huống chi lại là một sát thủ như thế.

Lúc mới bắt đầu đồng ý ở lại thì Phong Triễn Nặc hoàn toàn hợp tác, nay xem ra chỉ là thủ đoạn dùng để mê hoặc người ta mà thôi.

Mỉm cười nhẹ nhàng, bình thần nói chuyện, khi Feston xử lý xong mọi chuyện rồi trở về nhà thì Phong Triễn Nặc đã nghênh đón hẳn như vậy, có vài ngày hẳn không về nhà để nghỉ ngơi vì bạn ứng phó với giới truyền thông, nhưng khi về nhà thì sẽ nhìn thấy U Linh đang nằm lưỡi nhác trên ghế sofa.

Dường như Phong Triễn Nặc thích bóng tối, hoặc là đã quen với sự âm u của bóng tối bởi vì nó dễ dàng giúp hẳn lẫn trốn, chỉ có tivi trong phòng khách được bật lên, chỉ có hình mà không có tiếng, ánh sáng màu xanh nhạt chiếu rọi thân thể thon dài, người nọ nằm nghiêng trên ghế sofa, có một chút lười thôi lệch thếch lại lưỡi nhác, đó là Phong Triễn Nặc mà Feston chưa bao giờ gặp qua.

Nghe thấy tiếng mở cửa thì Phong Triễn Nặc sẽ nhanh nhẹn mở ra một con mắt, có lẽ đã sớm biết là hẳn nhưng vẫn muốn tự mình xác định, một chút cảnh giới chột lóe qua dưới đáy mắt rồi lạnh lùng lui ra, sau đó lại thần nhiên nhướng mắt chào hỏi.

Phong Triễn Nặc hoàn toàn xem nơi này trở thành nhà của mình, sẽ nằm úp xuống sàn để hít đất, khi đổ mồ hôi thì sẽ đòi uống nước, thậm chí nửa đêm lại lén vào phòng ngủ của hẳn, khi đó ôm hôn sẽ trở thành phản ứng trực tiếp nhất.

Feston không chủ động muốn Phong Triễn Nặc tiến vào phòng ngủ, hẳn biết rất rõ tính tình của U Linh, Phong Triễn Nặc cũng không phải là người sẽ dựa theo sắp đặt của người khác để làm việc, người nọ thích đùa bốn đối thủ, chỉ có người đạt đến cấp bậc nhân tài mới khiến cho Phong Triễn Nặc hứng thú.

Cho nên Feston cũng không làm bất cứ điều gì mà chỉ đợi con mồi tiến vào lãnh địa của hẳn, giữa đêm khuya, khi đó tên sát thủ vẫn còn từ chối thỏa hiệp lại kéo theo sợi dây xích trên cổ tay mà leo lên giường của hẳn, hẳn muốn Phong Triễn Nặc chọn một phòng để ngủ, nhưng người nọ lại lựa chọn phòng của hẳn.

Ban ngày và ban đêm tựa hồ trở thành hai thế giới khác biệt, lúc này bất cứ vấn đề gì cũng có thể dễ dàng gây ra mâu thuẫn, từng có tiếp xúc thân mật, thêm vài lần nữa thì có thể xem như vô cùng quen thuộc, không cần tiến vào thân thể của đối phương thì bọn họ vẫn hoàn toàn có thể làm cho đối phương hưởng thụ lạc thú đến cực điểm.

“Còn có rất nhiều phòng trống.” Hấn hoan nghênh Phong Triễn Nặc ghé thăm vào ban đêm, bám lấy mắt cá chân vừa giẫm lên giường của hấn, làm cho người nọ ngã xuống trước ngực của hấn, “Nhưng tôi thích phòng này của anh.” Người nọ mang theo ý cười, thì thầm một cách nguy hiểm.

Hấn xoa người đè Phong Triễn Nặc xuống, kế tiếp là tay chân lặng lẽ dây dưa, không cần ngôn ngữ, tay chân có thể truyền lại hết thấy cảm thụ, bọn họ tựa như đang ở một trận đấu, xem ai có thể kiềm chế chính mình, ra sức khiêu khích, nhưng tuyệt đối không chạm đến điểm mấu chốt, giống như di chuyển giữa sóng biển, cố gắng không cho chính mình rơi vào vực xoáy.

Đây là một sự khiêu chiến cực lớn đối với ý chí của con người, mà hai người bọn họ đều không hề biết một mối đối với trò chơi này, cứ đến ban ngày thì bọn họ đều sẽ không nhắc đến chuyện đó.

Nhưng dù sao đây cũng không phải là trò chơi cho nên trong khoảnh khắc ấy, khi Phong Triễn Nặc gọi hấn là Caesar, giọng điệu gần như thở dài, hấn có thể nghe ra sự bất đắc dĩ của Phong Triễn Nặc, U Linh như một cơn gió, sự bất đắc dĩ của Phong Triễn Nặc đã xúc động hấn.

Đối với tất cả mọi người thì Feston là một đàn ông cứng rắn trong công tác, trong tình cảm thì hấn cũng quen nằm ở vị trí chủ đạo, có lẽ chỉ có một lần thoái nhượng, chính là lúc đó.

Nếu lúc ấy Phong Triễn Nặc làm đến cùng thì có lẽ hiện tại tình huống của bọn họ sẽ khác biệt, nhưng có lẽ con mồi nhạy bén xảo quyệt của hấn cảm thấy có nguy hiểm cho nên mới buông tha cho cơ hội gần ngay trước mắt.

Phong Triễn Nặc, không có quá nhiều người biết cái tên này, vài âm tiết lẫn lộn trong miệng của Feston, đôi mắt như hai ngọn đuốc, nay chỉ còn tràn ngập vẻ lo lắng.

Mặt trời bên ngoài đã lên cao, văn phòng lại trở nên ồn ào, chờ Feston quay đầu lại thì các thành viên trong đội của hấn đã sớm ngồi vào vị trí của mình, bọn họ dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn hấn, bất luận kẻ nào cũng có thể cảm giác được Feston bất thường.

Nhưng không ai tiến lên hỏi han, thứ nhất là vì quan hệ cấp bậc, đây đã là thói quen lâu dài, thứ hai là vì có một bức tường ngăn cách, ảnh hưởng của sự kiện băng ghi âm vẫn chưa hoàn toàn được dập tắt.

“Sếp, vừa rồi em có xem qua tư liệu mà Jonathan thu thập, đã xác định được lai lịch của những người đó, có ít nhất năm sáu người là sát thủ chuyên nghiệp, thật sự không ngờ ở Chicago lại có nhiều sát thủ tụ tập cùng một chỗ như vậy.” Clyde không ngừng phát ra tiếng chắc chắn, hấn là một trong những thành viên ít bị ảnh hưởng nhất. fynnz.wordpress.com

“Tôi nói nhất định là có liên quan đến U Linh, tên quản lý khách sạn kia chắc chắn có vấn đề, nhưng ngay cả Derek cũng chưa điều tra ra được cái gì, không chừng sau lưng của bọn họ còn có một tổ chức chuyên phục vụ cho bọn họ, tỷ như mấy tờ chứng minh thư chẳng hạn, bọn họ không thuận tiện lộ mặt, như vậy nhất định là có người phụ trách.” Chuyên về điều tra các vụ lừa đảo, Hase nói ra quan điểm của mình, cây bút xoay tròn trên tay của hấn.

Được Hase dẫn đến trọng tâm vấn đề, những người khác đều gia nhập thảo luận, Jonathan đã quên nghi hoặc lúc trước, hứng thú bừng bừng mà vỗ tay lên xấp hồ sơ, “Các cậu các cậu, xin hãy chú ý, tuy rằng trên tay của chúng ta không phải là U Linh, nhưng một lần bắt được nhiều sát thủ như vậy thì cũng không phải việc nhỏ, đây là một vụ án lớn!”

Mặt mày hớn hở, Jonathan nói tiếp, “Có vài sát thủ chuyên nghiệp như vậy thì tôi thấy có mấy vụ án sẽ được giải quyết.”

“Đúng vậy, trong ngân hàng hồ sơ vẫn còn một mớ vụ án cũ chưa có kết quả, nói không chừng là do vài sát thủ chuyên nghiệp gây ra, lần này có thể một lần bắt được nhiều sát thủ như vậy, không biết sếp lấy được manh mối từ đâu? Có bằng chứng gì hay không?” Ngẩng đầu khỏi xấp hồ sơ trong tay, Derek hỏi ra vấn đề mấu chốt.

Mọi người trở nên yên tĩnh, thảo luận nhiệt tình nhất thời lâm vào cục diện đóng băng, bằng chứng? Bọn họ có bằng chứng hay sao? Khi Feston bảo Jonathan đột kích bắt người thì hình như hấn không hề đưa ra bất kỳ chứng cứ gì.

Jonathan gãi đầu, mái tóc cháy nắng trở nên bù xù, “Sếp, chắc là chúng ta có bằng chứng chứ hả?” Nếu không có chứng cứ thì phải thả người.

Cuối cùng tầm mắt của mọi người lại tập trung lên thủ lĩnh của bọn họ.

Tin tưởng vào phán đoán của Feston dường như đã trở thành thói quen, hắn chưa từng mắc sai lầm, cho dù hiện tại có một chút nghi ngờ đối với luận điểm của hắn nhưng bọn họ vẫn sẽ chờ Feston lên tiếng, loại thói quen này được nuôi dưỡng thành một nhíp thử đối với năng lực và uy tín của Feston.

Người đàn ông vẫn thờ ơ đối với cuộc thảo luận của bọn họ rồi cục quay lại chỗ ngồi, “Bằng chứng? Đương nhiên là có.” Hắn mỉm cười một cách lạnh lùng, “Gọi người đến nhà của tôi thu thập bằng chứng, tìm được tổ chức cung cấp phục vụ cho sát thủ thì có thể tìm được manh mối.”

.....

P/S: hết em nhớ anh đến anh nhớ em, mà mỗi lần nhớ lại thì kết thúc đều giống nhau ở điểm.....toàn nghĩ về *phim con heo* =.=, đầu óc toàn đầu đen thôi.

64. Chương 64: Lùng Bắ

Không còn mặc đồ tây mang giày da như bình thường, vẻ mặt thản nhiên, nụ cười này làm cho người ta muốn toát mồ hôi hột, đây không phải là lần đầu tiên Jonathan lĩnh giáo điều này, hắn cười khan vài tiếng, bỗng nhiên hiểu rõ, lập tức đứng thẳng, “Vụ nổ lần trước hóa ra là ở ngay tại nhà của sếp hả?”

“Nhà của sếp bị tấn công!?” Cảm thấy khiếp sợ, Hase thiếu chút nữa đã làm rớt tách cà phê trong tay.

“U Linh thiếu chút nữa bị bắt, hắn bị sếp ném xuống lầu, chúng ta vẫn còn đang đoán vì sao hắn không có động tĩnh gì...”

“Lần này là lựu đạn, không biết lần sau sẽ là cái gì! Đây là cảnh cáo sếp!”

Các thành viên trong đội cũng từng thảo luận về vụ nổ, vụ nổ xảy ra là ở phía nhà của Feston, bọn họ cũng từng suy đoán đủ loại khả năng nhưng không ngờ chuyện này lại biến thành sự thật, thân là đội trưởng đội đặc nhiệm, đương nhiên có quyền ra lệnh cho cảnh sát không tiến hành điều tra, vì vậy vụ nổ ngày hôm qua không được đưa tin là thế.

Bởi vì không rõ chân tướng nên các thành viên đội đặc nhiệm đã hiểu lầm, đối với người ngoài cuộc thì tình hình chính là như vậy, Feston cũng không giải thích gì nhiều.

Derek cau mày, “Vì sao không nói với bọn em, bọn em chẳng hề biết gì cả, sếp, nếu là vì chuyện lần trước mà anh gạt bọn em thì hoàn toàn không cần thiết.”

“Dù sao em cũng đồng ý với quan điểm của sếp, có được một đội trưởng như vậy là may mắn của em.” Ngừng bút, Hase đứng dậy, “Vứt bỏ nguyên tắc thì mới có thể đo sức với tội phạm, FBI của chúng ta chính là thua ở điểm ấy, đối thủ không bận tâm đến công bằng, chúng ta thì lại bị cấp trên ra lệnh khiến cho tay chân bị trói buộc...”

“Nhưng nếu không tuân theo pháp luật mà phá hư nguyên tắc thì chẳng phải tất cả sẽ rối loạn hay sao?” Rốt cục cũng có người đưa ra ý kiến phản đối, đây là lần đầu tiên bọn họ thảo luận trực tiếp cách thức làm việc của Feston đối với sát thủ.

“Không phải hoàn toàn vứt bỏ nguyên tắc, chẳng phải đã bảo là áp dụng cho tình huống đặc biệt hay sao? Đừng quên chúng ta gọi là gì, vì sao lại là đội đặc nhiệm? Đương nhiên là để ứng phó với những vụ án đặc biệt, nếu giống như những phòng ban khác thì chúng ta còn ở nơi này để làm gì?” Đương nhiên cũng có người hoàn toàn ủng hộ hành động của Feston.

“Nhưng không thể lần nào cũng viện cớ như vậy, chúng ta là FBI, không phải băng nhóm xã hội đen.”

“Chỉ là một lần mà thôi, cũng không có gì to tát, cục trưởng Kraft cũng không gọi người tiến hành điều tra nội bộ, chứng tỏ ông ấy đồng ý với hành động của sếp.”

“Trước kia tôi từng làm gián điệp, tôi nghĩ hành động của sếp cũng không quá đáng, vì đạt được mục đích thì có thể hy sinh bất cứ điều gì....Chẳng phải có một vài thượng cấp của chúng ta khi sử dụng thủ đoạn cũng không hề bận tâm đến pháp luật đầy sao.” fynnz.wordpress.com

Mọi người đều đưa ra chính kiến của mình, không khí dần dần trở nên khẩn trương, ý kiến chia ra thành ba phía, có người chấp nhận, có người không thể chấp nhận, cũng có người nằm ở phía trung lập, khi mọi người đang nghị luận thì Derek bất ngờ vỗ bàn, “Cho nên chúng ta mới cần một người đội trưởng để quyết định giới hạn của chúng ta!”

Quả thật đúng như vậy, Jonathan quơ quơ nắm đấm, “Không biết mọi người cảm thấy như thế nào, tôi luôn tự hào vì là thành viên của đội đặc nhiệm ST!”

Hase lập tức hưởng ứng, “Tôi cũng vậy!” Hắn giơ tay lên.

“Tôi cũng vậy.” Có người tiếp tục giơ tay.

“Tính cả tôi nữa.” Từng bàn tay giơ lên, có người chần chờ, có người mỉm cười.

Đứng trước bàn làm việc nhìn cấp dưới bộc bạch, vì sự kiện lần đó mà rút ra kết luận, Feston kéo lỏng cà vạt, tầm mắt của hắn đảo qua từng khuôn mặt, “Các cậu nói xong chưa? Nếu xong rồi thì đến phiên tôi.”

Cuộc thảo luận sôi nổi nhất thời rơi vào trạng thái yên lặng, hắn đi qua trước mặt bọn họ, rút một tách cà phê nóng cho mình, “Ai cảm thấy tôi sai thì có thể trình đơn chuyển công tác, tôi sẽ phê duyệt để cho người đó trở lại phòng ban cũ của mình.” Hắn không miễn cưỡng cấp dưới phải chịu trách nhiệm vì hành vi của hắn.

“Nhưng trước khi chuyển công tác, chỉ cần là thành viên của đội đặc nhiệm ST thì phải nghe lệnh của tôi, tiếp tục tra án!” Giọng nói nặng nề, ánh mắt còn sắc bén hơn cả chim ưng khiến người ta không dám nhìn gần, mọi người đều bất giác gật đầu.

“Trước hết điều người đi thu thập manh mối ở hiện trường, sau đó thẩm vấn đám sát thủ, các cậu muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi, mặc kệ hỏi ra bất cứ cái gì, cho dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ thì tất cả đều phải lưu lại trong hồ sơ cho tôi, có nghe thấy hay không?” Giọng nói như sét đánh ngang tai.

“Dạ! Sếp!” Đồng thanh hô to, đây là uy tín của Caesar. Cho dù có người vẫn còn nghi ngờ nhưng không ai dám làm trái quyết định của hắn.

Derek cảm thấy phấn chấn, hắn lập tức bấm điện thoại gọi cho các phòng ban khác, đưa người đến nhà Feston để thu thập chứng cứ, Jonathan đi đến thúc vai Derek, “Hey, có ai từng đến nhà của sếp hay chưa?”

“Chưa có ai, cũng chưa có người nào nhìn thấy, đây là địa chỉ hả?” Hase thấp giọng hỏi, hắn rút tờ giấy ghi địa chỉ ở trong tay của Derek, “Sếp quả nhiên ở khu đất đỏ!”

Feston sắp dẫn người đi thu thập chứng cứ, vừa đi đến trước cửa thì nghe thấy tiếng hô lớn của Hase, hắn liền nói, “Ai muốn đi thăm?”

“Em!” Vài người cùng nhau nhấc tay, Feston gật đầu bước ra cửa, “Bãi cỏ trước nhà cần người dọn dẹp, qua vài ngày nữa thì các cậu có thể đến đó.” Quét dọn hiện trường.

“A! Vậy là sao hả sếp—” Jonathan khóc thét, Hase thở dài, đột ngột có tiếng chuông điện thoại vang lên, Derek bắt máy, đang cười đùa thì bỗng nhiên ngắt người, “Anh nói cái gì?”

Feston cũng dừng chân lại, Derek cúp máy, vẻ mặt nghiêm trọng, “Sếp, tất cả sát thủ bị tình nghi đều đã tự sát trong nhà giam.”

Feston biến sắc, “Tất cả mọi người?”

“Dạ, mọi người.” Cẩn rằng cầm điện thoại, Derek chậm rãi gật đầu, “Có vài sát thủ được lắp một chiếc răng đặc chế, nhưng hiện tại không còn ai dùng phương pháp này, là chúng ta sơ suất, không ngờ bọn họ lại tự sát như vậy, xem ra bọn họ không giống với đám sát thủ bình thường.”

Một vài sát thủ không bình thường, Feston hiểu được Phong Triển Nặc liên lạc với bên ngoài bằng cách nào, có thể trang bị thuốc độc thì đương nhiên có thể trang bị thứ khác, hẳn đã lục soát thân thể của Phong Triển Nặc nhưng không ngờ trong miệng của đối phương còn có một công cụ truyền tin.

Dấu thuốc độc trong răng, khi cần thiết thì có thể tự sát, đó là cách mà các sát thủ trước kia thường dùng, nhưng trang bị không cẩn thận thì có thể trong lúc vô ý mà nuốt nhầm thuốc độc hoặc khi đánh nhau bị gãy răng cũng làm cho thuốc độc tiết ra dẫn đến thiệt mạng, cho nên phương pháp này đã bị mai một.

Nếu không phải trang bị công cụ truyền tin thì trong răng của Phong Triển Nặc có phải đã từng dấu thuốc độc hay không....Nghĩ đến khả năng này thì Feston lại càng cau chặt mày.

Một sát thủ thần bí tựa như một vực sâu không đáy khiến hắn từng bước một đi vào, mà hiện tại hắn đã không thể tự kiềm chế, đối mặt với sự mất tín nhiệm của cấp dưới, niềm tin của cả đội có thể bị sụp đổ, nhưng trong đầu của Feston vẫn hiện lên khuôn mặt tươi cười có thể sánh với ánh mặt trời, mà sau lưng ánh mặt trời chính là bóng tối dày đặc.

Hắn muốn lau đi bóng tối đó nhưng lại không thể nào ra tay.

“Tìm thêm manh mối trên người đám sát thủ đó! Tìm cho bằng được tổ chức có liên quan đến bọn họ! Lập tức dẫn người đi bắt Bob, thẩm vấn hắn để hỏi cho rõ!” Mặc dù tạm thời không có chứng cứ để bắt người nhưng Feston vẫn hạ lệnh như vậy.

Phong Triển Nặc! Lần này để xem cậu còn có thể trốn ở đâu! Cậu đừng hòng biến mất trước mặt tôi!

Caesar một mình đứng trong văn phòng, hàm dưới buộc chặt, lửa nóng cuộn cuộn bốc lên trong đôi mắt màu xám tro.

Cái chết của vài tên sát thủ cũng không liên quan đến xã hội, bọn họ lặng lẽ mà chết.

Đối với người thường mà nói thì bọn họ không hề tồn tại, nhưng tổ chức tình báo Hecate nhanh chóng nhận được tin tức này, Phong Triển Nặc đương nhiên sẽ là người biết tin đầu tiên, tin tức đến từ cú điện thoại của Stephanie, “Bọn họ đã chết, Ian.”

“....Phải không, vì sao tôi lại không hề cảm thấy bất ngờ.” Trầm mặc trong vài giây, hắn đáp lại, trong gian phòng trống trải, xung quanh các thiết bị tập thể hình đều là dấu vết mồ hôi đã khô ráo, trong căn phòng không bật điều hòa, hắn tiếp tục vận động.

Stephanie nghe thấy tiếng hít thở của hắn, “Thật có lỗi, có phải tôi đang quấy rầy cậu hay không?” Câu hỏi của cô ta rất ám muội.

“Cô có thể tự mình lại đây quấy rầy tôi.” Hắn nhẹ nhàng trả lời, mồ hôi từ trên trán chảy xuống, tai nghe đặt một bên, hắn nâng lên cục tạ màu đen, tiếng kim loại nặng nề vang lên theo tiết tấu.

“Đừng lấy tôi ra để đùa giỡn, tôi rất bất ngờ, vậy mà cậu không đi ra ngoài để tìm người tiêu khiển, cứ cứ theo tin tình báo của tôi, cứ mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ thì cậu phải đi tìm người để thư giãn một chút, lần này trở lại Chicago, kể từ ngày cậu về nhà thì không hề đi ra ngoài, hy vọng không phải như tôi đã nghĩ....cậu cùng tên FBI kia...”

“Stephanie, bỗng nhiên tôi nghĩ đến hệ thống bảo an của Hecate đã lâu chưa có ai xông vào, có cần tôi cho cô một vài lời khuyên hay không.” Cạch, đó là tiếng thiết bị tập thể hình được đặt xuống, cũng hơi giống với tiếng súng được lên đạn.

Stephanie trầm mặc một chút, “Ian, lúc ấy tôi điều người đi cứu cậu, nhưng sau đó tôi nghe báo cáo hình như cậu cố ý che giấu tên cảnh sát kia, vì để xác định chuyện này cho nên tôi đặc biệt gọi điện thoại cho cậu, thuận tiện nói cho cậu biết những người đó đã chết.”

“Cô muốn tôi chịu trách nhiệm vì cái chết của những người đó hay là muốn tìm hiểu chuyện riêng của tôi?” Cho dù như thế nào thì cũng không có khả năng làm được.

“Tên cảnh sát đó xem như chuyện riêng của cậu?” Stephanie trả lời rất sắc bén, “Tôi hy vọng không phải, FBI đang gây rắc rối cho tôi, tôi không thể để cho hắn tiếp tục điều tra, có phải gần đây cậu không liên lạc với Bob đúng không? Hẳn bị cảnh sát truy nã, đã rời khỏi Chicago.”

“Cô nói cái gì?” Phong Triển Nặc cầm lấy tai nghe.

“FBI muốn bắt hấn để lấy khẩu cung, vì tránh bão, hấn tạm thời rời khỏi Chicago, khách sạn của hấn đã bị niêm phong, toàn bộ đám người trong địa bàn của hấn đều đã bị bắt thì làm sao hấn có thể ở lại nơi đó!” Giọng điệu của Stephanie trở nên kịch liệt.

“Tôi nghĩ lúc này tôi đã sai lầm khi giúp cậu, sau Bob sẽ đến phiên tôi, Feston Kada thật sự khó đối phó, nhưng cậu nên biết Hecate cũng không phải dễ đụng vào!” Cô ta cười lạnh.

.....

P/S: em Nặc giữ thân ghê vậy ==)) ==))

65. Chương 65: Cảnh Cáo

“Stephanie!” Hấn găm vào điện thoại, đầu dây bên kia lại cúp máy.

Cục tạ nện mạnh xuống đất, trên sàn xuất hiện một dấu lõm sâu, Phong Triển Nặc miễn cưỡng nhếch môi, hấn có thể cười bất cứ lúc nào, nụ cười cũng là vũ khí của hấn, nhưng hiện tại hấn lại cười không nổi.

Không ngờ Feston dám trực tiếp chống lại Hecate chỉ vì muốn điều tra Hecate là một tổ chức tình báo như thế nào, hấn là đội trưởng đội đặc nhiệm ST, đáng lý Feston phải biết rõ hơn bất kỳ ai là không thể tùy tiện đụng vào Hecate cơ chứ.

Đầu óc của anh có vấn đề gì vậy? Feston? Đáng lý phải cười nhạo đối phương thất sách, nhưng đồng thời Phong Triển Nặc cũng biết nguyên nhân mà Feston làm như vậy.

Nguyên nhân là vì hấn.

Truy lùng manh mối từ Hecate thì Feston sẽ tìm được hấn.

Nhặt lên chiếc khăn mặt ở dưới đất để lau mồ hôi, chiếc gương trong phòng tắm phản chiếu tất cả vết sẹo lớn nhỏ ở trên người hấn, có người từng đếm qua chúng nó, nhưng số lượng của chúng nó luôn luôn gia tăng, mở vòi sen, vọt vào đứng tắm, sau đó hấn mặc vào quần áo, khẩu súng được gắn vào sau lưng.

Bước chân nhẹ nhàng mà vững chãi, còn có nụ cười mê người nơi khóe miệng, U Linh rời khỏi nhà trọ của mình.

Gió nhẹ, ánh mặt trời chói chang, mây lưa thưa trên trời, nhưng không biết khi nào sẽ nổi gió rồi đổ mưa, ngồi trong xe, Phong Triển Nặc làm một chuyện mà cho đến nay hấn chưa từng làm, từ trong cửa kính xe nhìn ra, ngã tư đường tấp nập nhộn nhịp, Feston rất nổi bật trong đám đông.

Hấn lái chiếc Audi màu đen, đối với người thừa kế tập đoàn Kada mà nói thì cũng không tính là xa hoa, loại xe này cũng có thể xem là khá bình dân, nhưng lương của một cảnh sát liên bang cũng không cao lắm, Feston nhất định nghĩ rằng như vậy cũng không có gì gọi là chơi trội, e rằng hấn không bận tâm đến ánh mắt của người khác nhìn hấn như thế nào mà thôi.

Từ trong xe đi ra, Phong Triển Nặc cầm theo một cái túi, tìm vị trí tốt, sau đó lòi ra khẩu súng ngấm rồi lắp ráp, hết thấy động tác đều nhanh nhẹn chính xác.

Xe đi vào gara, tại trụ sở FBI, từ trong ống ngắm có thể rõ ràng nhìn thấy Feston đi ra khỏi thang máy, nhìn thấy người nọ đi ngang qua cửa kính thì Phong Triển Nặc liền bấm cò.

Viên đạn xuyên qua cửa sổ, bắn trúng vách tường bên cạnh Feston, lạng lẽ bắn ra một phát, người đàn ông trong ống ngắm đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đường nét khuôn mặt càng thâm thúy hơn so với trong trí nhớ, hàng lông mày cau chặt, ánh mắt giống như một con chim ưng hung dữ đang truy tìm mục tiêu, chuẩn xác tìm được vị trí của hấn.

Về mặt kia rất khó miêu tả.

Xuyên thấu qua kính ngắm, Feston tựa như đang đứng trước mặt hắn, hàng lông mày dày đậm, cái cằm như tượng điêu khắc đang nghiêng chặt, đây là lần đầu tiên Phong Triễn nặc chờ đợi một mục tiêu xuất hiện mà không phải để giết người mà chỉ muốn cảnh cáo, mục đích đã đạt được, hắn không hề ở lâu, lập tức thu hồi súng ngắm rồi rút khỏi tòa nhà đối diện với trụ sở FBI.

Viên đạn lưu lại một vết đạn trên cửa kính công nghiệp, Feston đi vài bước đến cửa sổ, không thể đuổi kịp đến tòa nhà đối diện, mơ hồ có thể nhìn thấy có cái gì phản quang lóe lên, hắn biết là ai, nắm đấm đập vào cửa kính, khuôn mặt cương nghị của Feston lạnh lẽo như băng đá.

Hắn xác định Phong Triễn Nặc không phải muốn giết hắn, nhưng người nọ dùng cách này để xuất hiện là vì cái gì?! Ngại phiền phức chưa đủ nhiều hay sao?!

Cửa kính có dấu vết rạn nứt, những người xung quanh phát hiện viên đạn trên tường, “Không ổn! Đối diện có người bắn tĩa!”

Một mảnh ồn ào, hỗn loạn, “Sếp bị tập kích! Có người ám sát!”

“Tôi dẫn người phong tỏa tòa nhà đối diện, viên đạn từ bên ngoài bắn đến, cậu dẫn người đi đến hiện trường nhé!” Trong lúc hỗn loạn, Jonathan và Derek cùng nhau xác định phương thức hành động.

Đáng lý phải ra lệnh hành động nhưng lúc này Feston dường như không nghe thấy bất cứ điều gì, hắn còn đứng ở trước cửa kính, mọi người đều nghĩ rằng hắn đang phẫn nộ vì hành vi làm cản của sát thủ, không ai nhìn thấy một mặt khác của hắn, Caesar đang lộ ra một nụ cười thâm trầm.

Ít nhất hắn còn ở tại Chicago.

Móc ra viên đạn trên vách tường, Feston đút nó vào túi quần, “Hase, bảo mọi người rút về.”

“Nhưng mà—”

“Tôi biết hung thủ là ai, không cần phải lãng phí thời gian vì chuyện này.” Tận mắt nhìn thấy Feston thu hồi chứng cứ, lời nói của Feston làm cho Hase không hiểu rõ, “Sếp biết là ai hả? Chẳng lẽ là U Linh? Nhưng với kỹ thuật xạ kích của người nọ thì làm sao...” Làm sao có thể bắn trượt?

Lúc này Feston đã xoay người rời đi, câu hỏi của Hase không có ai trả lời, những người khác sau khi rút về cũng không thể giải thích, đáp án có lẽ chỉ có một, bởi vì đối thủ là U Linh, chọc giận một sát thủ như vậy thì sếp của bọn họ sẽ bị uy hiếp liên tục, mỗi phút mỗi giây đều bị tử vong rình rập.

“Đầu tiên là lựu đạn, tiếp theo là bắn tĩa, mặc kệ là do một tổ chức nào đó hay là U Linh tự ra tay thì cũng chẳng phải trò gì dễ đùa.” Lời nói của Derek rất trầm trọng, tiếp theo có người thấp giọng nói một câu, “Cũng là vì sếp sử dụng cách đó...”

Tuy chưa nói dứt lời nhưng mọi người đều hiểu hắn muốn nói cái gì, bởi vì Feston dùng cách thức đặc biệt để cài bẫy U Linh nhưng lại không thể hoàn toàn bắt lấy hắn cho nên mới gặp phải tình cảnh hiện tại.

“Đừng nói nữa.” Rất nhiều người không thích đề tài này, bao gồm Derek.

Feston hiểu rất rõ tình cảnh hiện tại, vì sao lại đến mức này thì ngay cả hắn cũng không thể nói rõ, quay lại văn phòng, hắn lấy ra viên đạn kia, tựa hồ ở bề mặt vẫn còn mang theo độ ẩm, cầm viên đạn, hắn có thể nghĩ đến vẻ mặt của Phong Triễn Nặc khi nổ súng, mà mục đích người nọ nổ súng đối với hắn thì cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Nhưng chẳng có gì có thể thay đổi được, FBI tiếp tục truy nã Bob, Bob không thể không mượn lực lượng của Hecate để lẩn trốn, trong khi Feston ra lệnh kiểm tra loại lựu đạn thu thập được ở trên bãi cỏ trước nhà hắn để truy tìm nơi sản xuất, hành động lần này của FBI làm cho mạng lưới tình báo phủ khắp nước Mỹ của Hecate bị ảnh hưởng rất lớn.fynnz.wordpress.com

Feston vẫn đi làm đều đặn, đồng thời luôn có những viên đạn bất ngờ bắn trúng vị trí ở kế bên hắn, có đôi khi là vách tường, có đôi khi lại bắn thẳng vào chồng hồ sơ, có đôi khi hắn vừa cầm tách cà phê thì giấy tiếp theo cái tách đã vỡ vụn, viên đạn ghim thẳng vào bàn làm việc.

Có người cảm giác giống như hắn đang cho sát thủ có cơ hội giết hắn.

Thái độ của Feston đối với chuyện này rất kỳ lạ, hắn không hạ lệnh truy lùng, khi các thành viên đội đặc nhiệm ST vì thể diện mà tự mình đuổi bắt sát thủ thì hắn cũng không ngăn cản, mặc cho mọi việc tiếp tục phát triển, liên tiếp hơn mười ngày không ai dám dừng lại quá lâu bên cạnh hắn, đã từng có lần Jonathan tận mắt nhìn thấy viên đạn sượt qua trước chóp mũi, mà Feston lại hoàn toàn thờ ơ đối với chuyện này.

Một ngày nọ.

Răng rắc, mặt kính của đồng hồ bị bắn thủng rồi vỡ vụn, đầu đạn văng ngược lại, sượt qua bả vai của Feston rồi ghim vào vách tường ở sau lưng, chỉ cách gáy của hắn mấy tấc.

“U Linh–” Trong văn phòng, Jonathan rên rỉ, “Khi nào thì hắn mới dừng tay, sếp, khi nào thì hắn mới dừng tay?” Hắn nhin không được mà hô to.

“Tôi đã dẫn người mai phục tất cả tòa nhà có thể làm nơi ẩn nấp nhưng không có lần nào thành công, chẳng lẽ hắn quả thật là hồn ma...” Derek gần như thất thần mà tự nói, trên mặt tràn ngập âm u.

Dây thần kinh của mọi người đều luôn căng thẳng, gần như sắp đứt, duy nhất chỉ có một người vẫn xử lý vụ án, hết thấy đều theo tuần tự, không có gì thay đổi, nhìn thấy Feston như vậy, có người rất cục nhin không được, “Tôi muốn viết thư chuyển công tác, không có người bình thường nào có thể chịu được hoàn cảnh công tác như vậy!”

Mọi người đều nhìn hắn, hô lên những lời này, Clydexoay người lại, “Chúng ta điên hết rồi sao? Mỗi ngày đều bị sát thủ uy hiếp, mà sếp của chúng ta lại không hề có phản ứng gì! Vì sao chúng ta không bắt lấy tên sát thủ kia!”

“Không phải không bắt, mà là bắt không được.” Jonathan thấp giọng cười khổ, Hase liếc Clyde một cái, “Chẳng lẽ cậu không biết hay sao? Hơn nữa người bị uy hiếp là sếp, sếp còn chưa lên tiếng mà cậu đã la làng sợ chết?”

Clydenghen lời, Feston đứng lên rồi cầm lấy áo khoác, “Thư chuyển công tác viết xong thì đặt ở trên bàn của tôi.” Nói xong, hắn trực tiếp bỏ đi.

Trong văn phòng, mọi người đều nhìn Clyde, hắn cúi đầu, siết chặt nắm đấm, “Tôi thừa nhận đó là nhất thời nóng giận, nhưng các cậu không thấy hay sao, sếp chẳng hề đề ý gì cả.” Hắn lắc đầu.

Nếu Phong Triển Nặc ở trong này thì người nọ nhất định sẽ bật cười, có lẽ Feston chính là người dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm như vậy, nhưng sự thật cũng không phải như thế, nếu không Feston sẽ không rời đi trước, bởi vì hắn biết mục tiêu của Phong Triển Nặc chỉ có một mình hắn.

Trở lại trong xe, hôm nay cách giờ tan tầm cũng khá sớm, nhưng Feston không quay về nhà, dường như hắn không chỉ làm cho cấp dưới của mình có thời gian thư giãn một chút mà còn có mục đích khác.

Phong Triển Nặc nhìn lịch, hắn biết Feston muốn đi đâu, bám theo đuôi, đích đến quả nhiên là học viện nghệ thuật, hôm nay là ngày được viết trong thiệp mời của Will, vũ hội tốt nghiệp.

Buổi tối mới chính thức bắt đầu vũ hội nhưng hiện tại đã rất náo nhiệt, âm nhạc, tiếng trò chuyện, mọi người tụ tập thành từng nhóm nhỏ tại quảng trường, có người hóa trang rất quái dị, có người lại mặc trang phục thời kỳ văn hóa phục hưng, hóa ra nơi này có vài sinh viên hóa trang tham gia vũ hội.

Cầm lấy một mặt nạ của nhân viên lễ tân ở trước cửa, Phong Triển Nặc lặn vào đám đông.

.....

P/S: Ngày mai 2 bạn tham gia vũ hội nha :>, khiêu vũ nha :>

66. Chương 66: Điệu Tăng Gô Hai Người

Bắt bản này trước khi đọc truyện nhé: Libertango

“Chào anh, thật điển trai.” Một cô gái đeo mặt nạ người mèo chào hân, hân tiếp nhận ly rượu rồi cùng cô ta đi vào hội trường.

Che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, rất khó nhìn thấy diện mạo ở phía sau mặt nạ, trên thắt lưng còn mang theo một khẩu Colt, tư thế đi đứng của Phong Triển Nặc như một nhà nghệ thuật phóng túng, bộ đồ tây đơn giản cũng không quá nổi bật, chỉ để lộ một ánh mắt mang theo ý cười hơi nhướng lên đằng sau chiếc mặt nạ đen.

Trong hội trường có rất nhiều người, nhưng hân nhanh chóng tìm được mục tiêu, Feston đang nói chuyện với Will, người nọ không đeo mặt nạ, Will mặc một bộ trang phục giống như hoàng tử, rất giống Hamlet, có lẽ trước đêm vũ hội còn tổ chức diễn kịch này nọ.

Tìm một góc rồi ngồi xuống, hân uống ly rượu sâm banh, cố gắng làm cho tầm mắt của mình không dừng trên người của Feston, mặc dù việc này rất khó khăn, cảm giác của Feston rất nhạy, nói không chừng sẽ phát hiện ra sự tồn tại của hân, vì để tránh điều đó, hân liền đi tìm kiếm những cô nàng có dáng người xinh đẹp trong hội trường này.

Nhưng tư tưởng không thể tập trung, hân không thể làm cho tầm mắt của mình dừng lại quá lâu trên người của bọn họ, hội trường đang bật bản nhạc Secret của Madonna, nhịp điệu lắt lự, giọng hát đầy sức quyến rũ, cả trai lẫn gái đang nhiệt tình hòa vào giai điệu trên sàn nhảy, mọi người đều đeo mặt nạ hóa trang, Phong Triển Nặc hoài nghi bọn họ có biết người mà mình đang nhảy cùng là ai hay không.

Will ôm Feston một chút, “Anh nhớ giữ gìn sức khỏe, em chúc anh hết thấy mọi việc đều thuận lợi, đây là số di động của em ở Pháp, phòng ngừa nếu anh nhớ đến em thì có thể gọi cho em.” Hân vừa cười vừa nhét tờ giấy ghi số điện thoại vào túi áo của Feston.

Feston hôn lên trán của Will một cái rồi vỗ nhẹ lưng của đối phương, “Cậu đã trưởng thành, Will.” Đã biết nói đùa với hân.

“Mọi người đều phải trưởng thành, anh rất giống anh trai của em, có đôi khi cũng giống một người cha, một người anh hùng. Feston, thật không biết sau này rời xa anh thì em sẽ thế nào...” Will mỉm cười, nhưng ngay lập tức liền nghẹn ngào, “Rất vui vì đã quen biết anh, Feston.”

Đây là lời từ biệt cuối cùng, hân ôm Feston, đôi mắt ẩm ướt.

Phong Triển Nặc nhìn về hướng đó, bắt đầu hoài nghi mục đích mà mình đến nơi này để làm cái gì, hân cảnh cáo Feston vì muốn Feston để ý đến an toàn của mình, để phòng Hecate hành động, nhưng hiện tại hân không chỉ cảnh cáo Feston mà còn đến đây tham gia vũ hội.

Người nọ ắt hẳn đã biết hân bám đuôi, nhưng Feston lại cố ý làm cho hân nhìn thấy cảnh này, chẳng lẽ đang đợi hân phản ứng hay sao? Không, Feston sẽ không vô vị như vậy, mặc kệ hân theo dõi Feston thì Feston chỉ đơn thuần là đến đây để tham gia vũ hội tốt nghiệp của Will mà thôi.

Lại uống một ly sâm banh, hân buông ly rượu rồi đi về hướng kia. fynnz.wordpress.com

Giai điệu chậm rãi, một nửa khuôn mặt đeo mặt nạ thoát ần thoát hiện trong đám người, bước chân ung dung, khi U Linh không muốn che giấu thân ảnh thì Feston nhanh chóng cảm giác được tầm mắt kia, ánh mắt hứng thú, thường xuyên mỉm cười lại lộ ra vẻ lạnh lùng, cho dù đeo mặt nạ thì hân cũng không thể nhận lầm người ở sau mặt nạ đó là ai.

Hai người nhìn nhau, tầm mắt xuyên qua đám đông giống như toát ra lửa, Feston để Will lại, hân bước nhanh về phía mục tiêu của mình, “Rốt cục cũng chịu ra mặt?” Hân nắm lấy vai của Phong Triển Nặc.

Giọng nói không hề phật phùng nhưng cánh tay dường như muốn bóp nát vai của Phong Triển Nặc, bọn họ gặp nhau ở sàn nhảy, cùng lúc đó kết thúc một bản nhạc, thay thế bằng một bản nhạc khác, lại dẫn đến một đám người lên sàn, giai điệu biến hóa, một trận âm thanh dồn dập chấn động mọi người, hóa ra là điệu Tăng-gô, có người lắc đầu lui ra sau, có người hưng phấn bùng bùng.

Phong Triển Nặc thở dài, “Vì ngăn cản anh trước khi anh làm ra quyết định sai lầm.” Giọng điệu lạnh lùng, đôi mắt biết cười hiện lên trên khuôn mặt, “Khiêu vũ với tôi một bản nhé?” Hân nhét vào tay của Feston một chiếc mặt nạ.

Chiếc mặt nạ màu ánh kim che khuất khuôn mặt điển trai, hai chiếc mặt nạ che khuất hai khuôn mặt, nhưng nhiệt độ bên dưới mặt nạ lại bốc lên chỉ trong khoảnh khắc, Feston cầm lấy tay của Phong Triển Nặc rồi giương lên, Phong Triển Nặc nâng cổ tay, hai bàn tay giao nhau, đồng loạt sóng vai.

Một người với vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, một người với vóc dáng thon gầy đẹp mắt, giậm chân tại chỗ, tiết tấu tao nhã, khi hai người đàn ông bắt đầu điệu Tăng-gô thì tất cả mọi người ở xung quanh đều ồ lên.

Mức độ chấp nhận đồng tính của những người học nghệ thuật rất cao, nhưng chưa từng có ai công khai khiêu vũ tại một vũ hội như vậy, tuy nhiên lúc này cũng chẳng có ai thèm để ý.

Trên lưng là tay của Feston, Feston đang ở vị trí người điều khiển điệu nhảy, Phong Triển Nặc nheo mắt cảm thụ tiết tấu âm nhạc, theo từng bước nhảy, hẳn có thể cảm nhận được hơi thở trên người Feston, cơ thể kề sát vào nhau, giống như đây là điểm tựa duy nhất trong vũ khúc kích động này.

Tiến đến, tiến dần vi-ô-lông trầm ổn du dương, lui về sau, tiếng đàn dương cầm dồn dập ngân nga, thân hình của bọn họ đan xen vào nhau, theo tiết tấu, khi thì kéo lại gần, khi thì rời xa, xoay tròn, động tác dưới chân phức tạp và đa dạng, đôi mắt đối diện giống như có sợi dây vô hình gắn kết, chưa bao giờ rời đi, hết thấy đều ám muội và mơ hồ.

Buông tay, lui ra xa, đột nhiên tiếp cận khi nhịp điệu chuyển biến dồn dập, thậm chí hẳn gần như chạm vào môi của Feston, “Nhớ tôi không?”

“Cậu thì sao?” Feston tiến đến sau lưng hắn, cánh tay hai người giao nhau, Feston di chuyển bàn tay từ thắt lưng của Phong Triển Nặc xuống dưới.

Phong Triển Nặc ấn mũi của Feston, “Muốn đáp án thế nào?” Thân hình đan xen, Feston nắm lấy thắt lưng của đối phương, “Tôi nhớ cậu.”

Giọng điệu vừa bắt đầu dĩ vãng vừa ôn hận, là đáp án cũng là trả lời, Phong Triển Nặc hô hấp một chút, trong ***g ngực giống như có lửa bốc lên, tiết tấu dồn dập vẫn còn đang tiếp tục, người xung quanh dần dần tản ra, sàn nhảy trở nên thoáng đãng, mọi người đều bị vũ khúc tăng-gô hoa lệ của hai người đàn ông này làm si mê, giữa sàn nhảy hiện tại chỉ còn bọn họ đang khiêu vũ.

Tiếng đàn vi-ô-lông trầm trọc, bước chân mạnh mẽ giẫm xuống mặt đất theo âm tiết, nốt nhạc không ngừng biến tấu, thay đổi thất thường, vô hình trung có một loại nhịp điệu quyến rũ chi phối tất cả biến hóa, cho dù thay đổi như thế nào, cho dù là nốt thấp hay tạm dừng, thông thả hay dồn dập thì giai điệu này cũng chưa bao giờ thay đổi.fynnz.wordpress.com

Anh đi tới, tôi lui về sau, bước nhảy phức tạp, sóng lưng uốn thẳng, ánh mắt chăm chú, ánh đèn mờ lung xoay quanh, hẳn kề sát vào bên tai của Feston, khoát tay ôm lấy thắt lưng của Feston, kéo đối phương đến gần, “Được rồi, tôi cũng nhớ anh, nhớ muốn điên rồi.”

Giống như trả lời cho có lệ, lại giống như một lời tâm tình vô cùng chân thật.

Điệu tăng-gô vốn là một vũ khúc mâu thuẫn, ở tầng dưới thì pháp phòng giã dựa, vừa nhiệt tình vừa kịch liệt lại không có lúc nào là không tràn ngập khẩn trương, giống như chỉ đạp sai một bước thì sẽ vĩnh viễn không thể quay lại, cũng giống như đi trên tảng băng, mỗi một bước đều là nguy hiểm, quyết định vận mệnh của người ta, nhìn chăm chú Feston ở trước mắt, nụ cười của Phong Triển Nặc rất khó phân biệt.

Hai người tiếp tục rời xa, nhưng đôi tay lại không hề buông ra, khi thì kề lưng, khi thì kề ngực, tạm dừng, rồi lại đi tới, đây là một cuộc truy đuổi, cũng là một loại cân bằng.

Ngón tay dầy dứa, lại kéo đối phương quay về với mình, mỗi một bước đều thật hoàn mỹ, thần sắc trong mắt của Feston rất cương nghị, dưới ánh đèn mê ly, bóng người khiêu vũ kéo dài trên sàn nhảy, người ở trước mặt hẳn tựa như điệu Tăng-gô này, lơ lửng giữa đám đông, nhưng ở trong hoàn cảnh nguy hiểm lại càng lộ ra sức quyến rũ nổi bật.

“Cậu tính tặng tôi bao nhiêu viên đạn? Bỏ trốn rồi lại xuất hiện—” Feston lui ra sau, Phong Triển Nặc kề sát vào bên chân của hắn mà tiến về phía trước, “Tôi sẽ bỏ trốn? Không không, anh sai rồi, tôi chỉ thích lập trường công bằng mà thôi.” Hẳn không phải kẻ tù tội, Feston cũng không phải người ban ơn.

“CIA muốn gây rắc rối cho Hecate nhưng đến nay vẫn chưa có kết quả, FBI không cần thiết phải gia nhập.” Cánh tay ôm lấy Feston bất chợt buộc chặt, hấn vuốt ve sau gáy của Feston, “Tôi nghĩ là anh sẽ không làm ra quyết định sai lầm.”

“Cậu đã từng thử hay chưa, có đôi khi cho dù biết là sai nhưng vẫn muốn tiếp tục vi phạm.” Ánh mắt chăm chú hàm chứa thâm ý, Feston hơi buông ra cánh tay đang vờn quanh sau lưng Phong Triển Nặc, lại bất chợt buộc chặt khi nốt nhạc dồn dập réo rắt.

Hai ***g ngực cực nóng mạnh mẽ kề sát vào nhau, đầu ngón tay nhanh chóng bị nắm lấy, bước chân lui ra sau, sau vài âm tiết lại quay trở lại, xoay tròn, giống như chỉ vì trở về vị trí cũ, trong tiết tấu mãnh liệt, giống như một khúc nhạc lãng mạn đầy biến hóa, ánh mắt đối diện đang dần dần tăng cao nhiệt độ.

“Không thể nói là đúng hay sai, chỉ cần có khả năng không chế sai lầm là được.” Phong Triển Nặc nhếch môi, lộ ra nụ cười mê người dưới ánh đèn mờ lung.

Vài bước chân lướt nhẹ, vũ khúc sắp kết thúc, theo tiết tấu dần dần tăng cao, cất bước, đôi mắt giao nhau, động tác dừng lại trong thời khắc ôm nhau, tiếng dương cầm gõ xuống một nốt cuối cùng, đồng thời tiếng di động cũng đột ngột vang lên, là điện thoại của Feston.

Hai người chậm rãi tách ra, bản Libertango của Piazzola rốt cục kết thúc, đến lúc này đám đông ở xung quanh mới lấy lại tinh thần, tiếng vỗ tay vang lên khắp bốn phía, đều tiến lên muốn nhìn xem hai người đàn ông đeo mặt nạ kia rốt cục là ai.

“Sao lại như thế?” Theo nét mặt của Feston thì có vẻ đã xảy ra chuyện, Phong Triển Nặc bắt được Will từ trong đám đông, “Ngăn mọi người lại!” Không đợi Will trả lời thì hắn đã đẩy Will vào trong đám đông.

Will trở thành lá chắn, dựa vào bản năng mà làm theo lời của Phong Triển Nặc. Feston thoát khỏi đám đông rồi nhanh chóng lao ra khỏi hội trường, bên ngoài nổi gió lớn, sắc trời u ám, hắn ngồi vào trong xe, lập tức phóng như bay.

Phong Triển Nặc chưa kịp hỏi Feston nhưng theo thái độ của người nọ thì không phải chuyện nhỏ, nếu không thì làm sao Feston lại dễ dàng buông tha cho hắn như vậy.

Là chuyện gì làm cho Feston nóng lòng rời đi, nghĩ đến nghĩ lui, chỉ có một khả năng, mang theo nụ cười lạnh, hấn sờ lên khẩu súng ở sau thắt lưng, bỗng nhiên phát hiện khẩu Colt đã biến mất, nhất định là Feston đã lấy súng của hắn trong khi khiêu vũ.

Bấm một dây số điện thoại, nụ cười bị dập tắt trên môi, chờ đầu dây bên kia bắt máy, “Feston—”

“Hiện tại tôi không có thời gian nhiều lời với cậu, đừng hòng trốn khỏi tầm mắt của tôi, cậu cứ chờ đó!” Feston chỉ nói vài câu thì định cúp máy.

“Đợi đã.” Phong Triển Nặc trở nên nghiêm túc, “Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, vẫn chưa xong đâu, cho dù tôi muốn đi thì cũng không phải là hiện tại!”

“Đây là vụ án của FBI, tôi khuyên cậu tốt nhất đừng đi theo, lập tức trở về đi! Nếu không đến lúc đó lập trường của cậu—” Feston còn chưa dứt lời thì đã bị Phong Triển Nặc lạnh lùng cắt ngang, “Chuyện của anh mà chẳng lẽ muốn tôi xem như không thấy hay sao?!” Phong Triển Nặc cúp máy.

Ngồi vào trong xe, hắn phóng như bay để đuổi theo Feston.

.....

P/S: hờ, 2 anh nhảy điệu này hợp ghê :>

67. Chương 67: Sóng Vai

Có thể làm cho Feston buông tha U Linh trước mắt, cứ như vậy mà rời đi thì đương nhiên không phải chuyện nhỏ, trước đó có một cú điện thoại gọi đến, giọng nói trong điện thoại rất lo lắng, “Sếp vừa đi thì bọn em nhận được tin, U Linh xuất hiện gần quảng trường, nơi đó là khu vực quán bar, hẳn đang thực hiện một cuộc giao dịch, bọn em...”

“Đây là cạm bẫy!” Phong Triển Nặc đang ở bên cạnh hắn thì làm sao có thể xuất hiện ở chỗ khác.

“....Hiện tại bọn em đã biết nhưng mà đã quá muộn, sếp....em và Derek dẫn theo cả đội, chúng em đã bị mai phục, không thể liên lạc với đội cứu viện, có lẽ tình hình của bọn họ cũng không khác gì bọn em...” Giọng nói của Jonathan trong điện thoại bị đứt quãng, tiếng đầu súng lần ất tất cả âm thanh.

Bọn họ nóng lòng bắt lấy U Linh, xem nhẹ hết thấy khả năng, cũng bởi vì thái độ thờ ơ của Feston đối với chuyện này cho nên bọn họ không báo với hắn, đây là sai lầm của toàn thể thành viên trong đội, nhưng Feston là sếp của bọn họ thì cũng phải có một phần trách nhiệm, là hắn khiến cho cấp dưới không tin tưởng hắn.

Hắn phải chịu trách nhiệm vì chuyện này. Đạp mạnh chân ga, chiếc xe màu đen dung nhập vào sắc trời dần dần trở tối, tốc độ xe của Feston rất nhanh, Phong Triển Nặc phải luôn luôn chú ý phương hướng của hắn, an toàn của các thành viên đội đặc nhiệm ST dường như có liên hệ đến vận tốc của chiếc xe.

Một tay cầm lấy vô lăng, tay còn lại bấm điện thoại, “Stephanie, cô đang làm cái gì vậy?”

Bên kia trả lời rất bình thản, “Đang ở nhà mới của tôi, thời tiết của Chicago thật thất thường, tôi thấy trời sắp mưa rồi, tôi không định đi ra ngoài, có chuyện gì thế?” Cô ta thản nhiên trả lời cũng không thể làm cho Phong Triển Nặc hài lòng, “Đừng giả ngây, tôi muốn cô rút người về.”

“Người nào?” Stephanie dường như tính tiếp tục giả ngây, nhưng hắn đã mất kiên nhẫn, “Bọn họ mà chết một thì người của cô sẽ chết mười, đây là tôi nói, nhớ kỹ, cô muốn chơi thì tôi sẽ chơi với cô.”

Cúp máy, Phong Triển Nặc với tay ra băng sau rồi cầm lấy một khẩu súng ngắn, khi điện thoại vang lên, hắn không hề để ý mà chỉ đếm từng viên đạn.

Sau khi Stephanie gọi ba lần bốn lượt thì mới được Phong Triển Nặc bắt máy, cô ta cắn răng lạnh lùng chất vấn, “Ian! Chẳng lẽ cậu đã quên lập trường của mình rồi sao?” Trả lời Stephanie không phải là tiếng cười mà là tiếng lấp đạn, cách cách.

“Tôi là sát thủ, lập trường của tôi chính là giết người, người của cô muốn học cách bắn súng, tôi nghĩ đó là một cơ hội thực tiễn không tệ.”

“Cậu phải phân rõ cậu đang giúp bên nào! Là bọn họ gây rắc rối cho tôi trước, hiện tại cậu muốn tôi rút người về là sao? Chuyện đó không có khả năng.” Stephanie hít sâu một hơi, “Tôi không muốn đối đầu với cậu nhưng cậu làm cho tôi quá thất vọng, tôi còn nghĩ rằng cậu có thể tự kiềm chế, nhưng hiện tại cậu lại đi giúp một tên cảnh sát liên bang để đối phó với người một nhà....”

“Tôi và cô không phải người một nhà, tôi không thuộc về Hecate, ai làm cho tôi khó chịu thì người đó là kẻ thù của tôi, Stephanie, tôi cảnh cáo cô nhanh chóng rút người, bằng không tôi sẽ cho cô biết cái gì là hối hận!” Chưa từng nghe thấy hắn dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện, kiềm nén lửa giận tựa như cuồng phong đang nổi lên ở ngoài trời.

“Như vậy chúng ta cứ xem thử, rốt cục là ai sẽ hối hận.” Stephanie cũng bị chọc giận. fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc phóng xe như bay, tốc độ của Feston nhanh hơn hắn, cấp dưới của người nọ rơi vào cạm bẫy, chỉ cần nghĩ đến cũng biết là có chuyện gì, Hecate phản kích FBI, một đòn phản kích trả giá bằng tánh mạng, mục tiêu của bọn họ chính là Feston.

Toàn bộ đội đặc nhiệm bị liên lụy, chính là vì Feston, người đàn ông đang chạy đến hiện trường không biết đang mang theo tâm tình như thế nào, hẳn phạm duy nhất một sai lầm chính là tiếp cận với U Linh.

Bên tai giống như vẫn còn vang lên nhạc khúc Libertango, khi đột nhiên nhìn thấy Phong Triễn Nặc xuất hiện thì tựa như viên đạn của sát thủ đã bắn trúng ngay tim, giữa bản nhạc thôi thúc, một điệu tăng-gô làm dấy lên dự vọng dưới đáy lòng của bọn họ, muốn cùng nhau đào móc nó.

Đáng tiếc hiện tại xảy ra chuyện, cảnh vật trước mắt vụt nhanh về phía sau, thông qua kính chiếu hậu có thể nhìn thấy chiếc xe của Phong Triễn Nặc đang bám sát ở sau đuôi, là đúng hay là sai thì hiện tại đã không còn kịp để suy nghĩ.

Màn đêm buông xuống, hai chiếc xe một trước một sau, thời gian lẩn lộn theo vòng bánh xe.

Nếu người của hắn vì sai lầm của hắn mà bị giết chết thì tối nay có lẽ sẽ là lần cuối cùng bọn họ cùng nhau xuất hiện, cho dù Feston không nói nhưng Phong Triễn Nặc hiểu rất rõ mối quan hệ này, Feston có thể cho phép mình phạm lỗi nhưng sẽ không cho phép vì sai lầm của mình mà dẫn đến cái chết của cấp dưới.

Tới nơi, đây là tòa nhà không người, một tòa nhà mới xây, từ bên ngoài không thể nghe thấy tiếng súng ở bên trong, có thể cuộc độ súng đã gần đến hồi kết thúc, cũng có thể đã đến quá muộn, bên trong sống hay chết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì thì từ bên ngoài hoàn toàn không thể biết.

Xe dừng lại, Feston xuống xe rồi đi thẳng lên lầu, hắn không sử dụng thang máy, lập tức rút súng ra, Phong Triễn Nặc xuống xe rồi bám theo sau, “Đây là cạm bẫy của Hecate, chẳng lẽ anh không rõ hay sao?”

“Mục tiêu của bọn họ là tôi.” Feston đương nhiên biết, Jonathan gọi điện thoại cầu cứu là chuyện nằm trong kế hoạch của Hecate, đối phương đã sớm chờ hắn, “Chờ tôi ở chỗ này, đừng đi vào.” Hắn quay về sau nhìn Phong Triễn Nặc một cái.

Đến lúc này mà Feston vẫn muốn hắn đừng đi vào? Phong Triễn Nặc nhếch môi, “Đừng nhiều lời.” Cầm lấy súng ngắm trong xe, hắn đột nhiên đến gần, “Anh tưởng rằng tôi chỉ có một khẩu súng thôi sao?” Mỗi một bước chân tiếp cận lại làm cho bóng đêm tràn ngập tử vong lạnh lẽo.

Không có thời gian để tranh luận chuyện này, Feston quan sát xung quanh, “Cậu đi đến tòa nhà đối diện.” Nơi đó thích hợp để ngắm bắn, nhưng điều mà Feston lo lắng chính là lập trường của Phong Triễn Nặc, là một sát thủ, Phong Triễn Nặc không nên để cho bất luận kẻ nào biết sự tồn tại của mình.

“Tôi sẽ ở đối diện để quan sát, có gì thì cứ gọi điện, đừng nương tay.” Phong Triễn Nặc lấy ngón tay lướt ngang qua cổ, hắn luôn nói về mạng người một cách nhẹ nhàng thoải mái như thế, xoay người định rời đi thì lại bị Feston nắm lấy cánh tay, “Tôi biết rất rõ Hecate là tổ chức như thế nào, cậu không cần phải đắc tội bọn họ, cậu đã xác định hay chưa, cậu muốn làm như vậy thật sao?”

Trước mắt là khuôn mặt thâm trầm của Feston, hắn mỉm cười, “Tôi rất chắc chắn.” Nụ cười sáng lạn lóe lên một tia lạnh lùng, thân ảnh bất chợt lướt đi.

Có người đang chăm chú nhìn bóng dáng của U Linh, hắn cũng biết Feston luôn luôn ở ngay sau lưng mà nhìn hắn.

Ở trong mắt của Feston thì Phong Triễn Nặc là một loại mâu thuẫn, bản tính của sát thủ và nhân tính luôn luôn mâu thuẫn, phong cách làm việc cũng hoàn toàn mâu thuẫn.

Phong Triễn Nặc bắn lên để cảnh cáo hắn, tiếp theo lại thản nhiên xuất hiện trước mặt hắn, như một con cá, khi hắn nóng lòng nắm bắt thì lại luôn có cách để bỏ trốn, khi tình huống nguy cấp thì người nọ lại đột nhiên xuất hiện, cho dù muốn Phong Triễn Nặc rời đi cũng không được. fynnz.wordpress.com

Feston đã từng nghĩ đến vô số khả năng, khi Phong Triễn Nặc xuất hiện thì mình sẽ làm gì, bắt nhốt đối phương bằng cách nào, nhưng hiện tại....Phong Triễn Nặc đã đứng về phe của hắn, cùng hắn kẻ vai chiến đấu, như vậy phải giải thích chuyện này như thế nào?

Thu hồi ánh mắt, hắn tiếp tục hướng lên trên, Phong Triễn Nặc vòng qua tòa nhà đối diện, hai người phân công nhau hành động, Phong Triễn Nặc quan sát tòa nhà kia thông qua ống kính ngắm, “Người của anh có vài tên ở tầng cao nhất, nơi đó vẫn chưa xây xong, toàn bộ trống rỗng...”

Thông qua điện thoại, hắn bình tĩnh thuật lại, dường như nhớ đến lần đầu tiên quen biết, ngoại trừ thân phận thì bọn họ luôn phối hợp rất ăn ý, có lẽ là vì trình độ tương đương, quan điểm cũng rất giống nhau, thông thường khi Feston còn chưa mở miệng thì Phong Triễn Nặc đã biết đối phương muốn nói gì. Từ tòa

nhà đối diện không thể nhìn thấy tất cả, nhưng theo ống ngắm thì có thể nhìn thấy phần lớn không gian ở nơi đó, bên trong le lói những ngọn đèn âm u, Feston lần lượt giải quyết những kẻ mà mình gặp phải.

Các thành viên đội đặc nhiệm ST chia nhau ở các tầng, bọn họ tản ra để lẫn trốn, dùng phương thức này để đối phó với kẻ địch, cửa kính bị người ngăn chặn, nhân lực và đạn dược của bọn họ không thể so sánh với đối phương, chỉ có thể áp dụng cách này. Hase ẩn nấp sau một vách tường, mặt tường còn lại có một loạt vết đạn, hắn thở hổn hển, nhìn viên đạn cuối cùng trong khẩu súng, “Thế này thì làm sao mà tập hợp? Mẹ nó!” lau mồ hôi, nhin không được mà thấp giọng mắng, hắn cảm thấy rất có khả năng hắn sẽ bỏ mạng tại nơi này.

Xa xa có thể nghe được tiếng súng thì thoảng vang lên, phân chia hành động, bọn họ chỉ có thể tự cầu may cho chính mình, Hase cầm khẩu súng, đang muốn lao ra thì cánh cửa trước mặt lại bị người đá văng. Vì tiết kiệm đạn cho nên hắn lạng lẹ phóng đến, nhưng đối phương vô cùng cảnh giác, vài lần giao thủ, hắn bị đâm vào bên hông.

“Nhìn rõ rồi hắn ra tay.” Giọng điệu răn đe của Feston quả thật giống như lời của thánh, Hase thu hồi động tác tấn công, kinh hãi kêu to, “Sếp!!”

“Im lặng!” Bịt mồm của Hase lại, Feston trốn ra sau cửa, có người đang tiếp cận.

Một viên đạn phóng đến, chỉ nghe vèo một tiếng, người bên ngoài chậm rãi ngã xuống đất, Hase mở cửa ra, người đang nằm dưới đất bị bắn trúng động mạch trên vai, đổ máu quá nhiều dẫn đến mất đi năng lực hành động.

“Thế nào?” Phong Triển Nặc ở phía đằng xa bên tòa nhà đối diện.

“Làm tốt lắm.” Bước qua người đang nằm dưới đất, Feston vẫn còn cầm điện thoại trên tay, Hase nghi ngờ nhìn hắn, “Ai vậy?” Sếp đang nói chuyện với ai?

Feston lập tức đi về phía trước, bắt đầu tìm kiếm từ dưới tầng trệt, “Những người khác thế nào? Có ai bị thương hay không?” Hắn muốn Hase báo cáo tình hình.

Nhớ đến chuyện máu chốt, Hase lập tức quên mất nghi vấn mới vừa rồi, “Vẫn chưa biết rõ, bọn em bị cắt đứt liên lạc, chỉ có thể dựa vào điện thoại, mới vừa rồi Jonathan có báo là hắn đã giải quyết vài người, nhưng đạn dược của đối phương quá mạnh, bọn em cho rằng tổ chức này không riêng gì là mạng lưới tình báo, bọn họ đang mở rộng hỏa lực...”

Vừa đi vừa nói chuyện, Hase ra dấu, Feston ở phía trước mở đường, thỉnh thoảng sẽ có vài viên đạn từ cửa sổ bắn chết kẻ địch ở khóe mắt của bọn họ, có khi Hase tận mắt nhìn thấy đối phương vẫn chưa tiếp cận thì đã bắt ngờ ngã xuống đất.

Hắn hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua bầu trời âm u ở bên ngoài, cho dù nơi này có một chút ánh sáng nhưng tòa nhà gần đây nhất lại ở địa thế cực kỳ khó bắn, bên ngoài lại có gió lớn, trong thời tiết như vậy cùng với cự ly cực xa mà có thể bách trúng bách phát.

Người nào có kỹ thuật xạ kích như thế?

.....

P/S: Em Nặc bắt đầu lên mặt bảo vệ chồng :>

68. Chương 68: Tín Nhiệm

U Linh? Hase âm thầm lắc đầu, không có khả năng, U Linh và sếp không bao giờ đứng cùng chiến tuyến, cơ hồ có thể xem là kẻ thù không đội trời chung, đội đặc nhiệm ST muốn bắt U Linh, gần đây người nọ thường xuyên dùng súng ống để tiến hành uy hiếp, làm sao có thể giúp đỡ trong hoàn cảnh này?

Suy nghĩ kỳ lạ chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất, Hase cảnh giác đi theo sau lưng Feston, bởi vì tòa nhà này vẫn chưa xây xong, bên trong rất hỗn loạn, giẫm lên lớp vôi vữa ở dưới chân, hai bóng người dựa vào tường mà tiếp tục tìm kiếm những thành viên khác.

“Gọi điện cho Jonathan, hỏi hắn đang ở đâu, bên cạnh còn có bao nhiêu người.” Cầm súng quay đầu lại, Feston ra hiệu cho Hase, di động được hắn bỏ vào túi quần, bảo trì trạng thái mở máy.

Phong Triển Nặc ở đối diện bỗng nhiên nghe thấy tiếng rè rè, biết vì sao lại như thế cho nên hắn liền cúp máy, cầm lấy súng ngắm rồi thay đổi phương hướng, tìm góc độ thích hợp, hiện tại ở chỗ của hắn không còn nhìn thấy Feston.

Bên trong tòa nhà, “Không được! Tín hiệu di động bị nhiễu sóng! Là bọn họ làm!” Điện thoại không thể gọi được, Hase đập mạnh di động, vô cùng nóng nảy, “Vừa tiến vào tòa nhà này thì em liền phát hiện đường dây liên lạc rất thất thường, hiện tại ngay cả tín hiệu cũng hoàn toàn bị gián đoạn, đối phương nhất định có thiết bị nhiễu sóng! Chết tiệt!”

Nếu có thể giữ liên lạc thì đội cứu viện sẽ không mất liên lạc với bọn họ.

“Bình tĩnh một chút!” Hướng lên lầu, giọng nói của Feston ép xuống rất thấp giữa không gian trống trải, “Coi như là cơ hội thực tiễn, chẳng phải các cậu luôn cảm thấy không có vụ nào lớn để tác chiến hay sao, hiện tại có cơ hội thì đừng oán giận đối thủ quá mạnh với tôi!”

Có người phát hiện bọn họ, tiếng súng vang lên, Feston trốn ra sau thùng xi măng, hắn nghiêng người một chút, đòn cước mạnh mẽ đánh vào cột sóng khiến người nọ rớt cục đứng dậy không nổi.

Thật tuyệt, Hase ngậm miệng lại, mà ở tòa nhà đối diện, Phong Triển Nặc hoàn toàn mất liên hệ với Feston, cho dù kỹ thuật xạ kích của hắn thần sầu như thế nào mà không nhìn thấy mục tiêu thì cũng không thể làm nên chuyện gì.

Người của Stephanie không phải người thường, cô ta biết chính mình đang đối phó với tinh anh của FBI, bao vây những người được huấn luyện bài bản của đội đặc nhiệm ST. Phong Triển Nặc bắn từ cự ly xa, những người trong tòa nhà nhận được tin tức cho nên không có ai dám đứng ở cửa sổ.

Các thành viên của đội đặc nhiệm phân tán ở mỗi tầng lầu, hiện tại Phong Triển Nặc không còn nhìn thấy bọn họ, tiếng súng mơ hồ truyền ra từ tòa nhà, hắn tin tưởng Feston không sao, nhưng đối thủ là Hecate, thủ đoạn của Stephanie vô tình hơn đàn ông rất nhiều.

Dung nhập trong bóng đêm, U Linh nhanh chóng cân nhắc trong vài giây rồi thu hồi súng ống mà đi xuống lầu.

“Jonathan!” Bị nhốt trong tòa nhà, rốt cục Hase tìm được một đồng nghiệp, Jonathan nhận ra giọng của Hase nên lập tức tiến lên, vừa nhìn thấy là Feston thì liền chấn động tinh thần, “Sếp, nơi này tình hình không đúng nhưng em không biết không đúng ở chỗ nào...”

“Có cái gì không đúng?” Feston đếm viên đạn của mình, chỉ còn lại vài viên, hắn nâng mắt, “Tin tưởng vào trực giác của mình, nói cho tôi biết cậu cảm thấy không đúng ở chỗ nào...”

Hắn không hề bối rối, nhìn hắn, Jonathan liền lấy lại bình tĩnh, “Không phải là lần đầu tiên em đấu súng, nhưng lần này cảm giác không đúng, mục đích của đối phương rất mơ hồ, bọn họ có ít nhất mấy chục người nhưng cũng phân tán giống chúng ta, đa số mọi người canh giữ ở dưới lầu, dường như chỉ muốn bao vây chúng ta ở nơi này...”

“Còn gì nữa?” Feston bảo hắn tiếp tục nói.

“Em nói không được, đây chỉ là cảm giác của em.” Jonathan có một loại cảm giác khủng hoảng khó hiểu, nhưng hắn biết đây không phải là sợ hãi.

“Đối thủ là Hecate, tuy rằng là tổ chức tình báo nhưng không thể xem thường, khẩn cấp sử dụng đạn tín hiệu mang theo bên người, liên lạc những người khác để tập hợp lại, mau chóng rút lui khỏi nơi này.” Không khinh thường trực giác của Jonathan, Feston quan sát xung quanh rồi đồng thời ra lệnh, tòa nhà đối diện hoàn toàn tối om, hắn không xác định Phong Triển Nặc vẫn còn ở đó hay không.

Hắn hy vọng Phong Triển Nặc đã rời đi.

Đêm tối, gió hiu hiu, đạn tín hiệu khẩn cấp được bắn ra mặt ngoài tòa nhà, lửa đỏ chiếu sáng bầu trời đêm, màu đỏ là cảnh giác, nghe thấy tiếng đạn tín hiệu lại nhìn thấy cảnh báo, các thành viên ở mỗi tầng của tòa nhà đều tập trung hướng xuống lầu để tiến hành phản kích.

Bọn họ dự tính tiêu hao đạn dược của đối phương, cố gắng yểm trợ lẫn nhau để kéo dài thời gian, hy vọng có thể lần lượt dẹp sạch đối thủ, nhưng khi đạn tín hiệu được bắn ra thì bọn họ cũng biết tình huống có biến hóa. fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc cũng nhìn thấy tín hiệu, hắn có trực giác rất mạnh đối với nguy hiểm, bỗng dưng cảm thấy có điềm xấu, “Stephanie, nói cho tôi biết cô đang làm cái gì?” Hắn gọi điện, giọng nói không hề khách khí.

“Ăn miếng trả miếng, dám khi dễ Hecate thì cậu nghĩ xem tôi còn có thể làm cái gì, cho FBI một chút cảnh cáo, đừng nói với tôi là cậu đang khẩn trương, Ian, cậu là U Linh Ian, cậu đang lo lắng cho một cảnh sát liên bang hay sao? Đừng nói đùa, rốt cục cậu bị làm sao vậy hả?” Sắc mặt của Stephanie rất khó coi, cô ta dường như đang rống to với điện thoại.

Bị làm sao? Hắn cũng muốn biết là bị làm sao, “Cô nghe cho kỹ, đừng hòng động vào anh ta, anh ta là của tôi!”

Tựa như bị một ngọn lửa đập trúng, Stephanie lộ ra vẻ mặt sợ hãi và kinh ngạc nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh, “Đây là ý gì?”

“Trên thế giới này chỉ có tôi mới có thể lấy mạng của anh ta, tôi có thể động vào anh ta nhưng cô thì không được, ngoại trừ tôi thì bất kỳ kẻ nào gây rắc rối cho anh ta chính là gây khó dễ cho tôi.” Nhẹ nhàng lên tiếng lại làm cho người ta run sợ, giọng điệu lạnh lẽo chứng tỏ Phong Triển Nặc không phải nói đùa. fynnz.wordpress.com

Stephanie hít vào một hơi lạnh lẽo, “Bob nói đúng, cậu sẽ không giết hắn, cậu đối với hắn...”

“Câm miệng đi, rút người của cô về ngay lập tức.” Làm sao mà hắn lại không biết, Phong Triển Nặc ngăn cản Stephanie nói tiếp.

Đầu dây bên kia lặng im trong chốc lát, “Thực xin lỗi, Ian, tôi không muốn đối đầu với cậu nhưng bởi vì cậu mà FBI không chịu bỏ qua Hecate, vì Hecate cho nên tôi phải diệt trừ chướng ngại trước mặt, hy vọng cậu mau rời khỏi nơi đó, tôi làm vậy cũng là vì cậu, tôi thấy cậu sắp quên bản thân mình là ai rồi đó.”

Đàm phán lại một lần nữa bị kết thúc, chằm chằm nhìn vào tòa nhà ở trước mặt, nghe đầu dây bên kia cúp máy, điện thoại trong tay của Phong Triển Nặc gần như bị bóp nát.

Vẫn chưa có ai đi ra, vì sao còn chưa chịu ra? Nheo mắt nhìn vào đêm tối, tửu lượng của hắn rất tốt nhưng hiện tại vị cồn trong dạ dày lại cuộn cuộn trào lên, không ngừng sôi sùng sục.

Đội đặc nhiệm đều là những tinh anh, cho dù Feston không đến nơi này thì bọn họ vẫn có thể phá vây ra ngoài, nhưng mục đích của Stephanie là Feston cho nên mới tạo cơ hội để bọn họ cầu cứu Feston, đội cứu viện không có ai dẫn dắt cho nên cũng bị nhốt cùng.

Hiện tại Feston đã đến, một khi hắn gặp chuyện không may thì xem như đây là một cái tát lên mặt của cục điều tra liên bang, đồng thời cũng là cảnh cáo CIA, là đòn trả thù của Hecate sau khi mạng lưới tình báo ở nước Mỹ bị gây trở ngại.

Phong Triển Nặc tiến vào tầng trệt vẫn còn ngổn ngang sắt thép.

Vừa đi vào thì liền nhìn thấy Feston ở phía đối diện, trên người dính bụi bặm, sắc mặt căng thẳng khi đánh nhau cùng kẻ địch, phía sau không hề thiếu những gương mặt quen thuộc.

Nhân số không nhiều lắm, bọn họ đang phá vòng vây để tiến ra, “Vì sao kẻ địch ở trên lầu rất ít, chẳng lẽ Hecate đang đợi sắp đến đây?” Jonathan lấy tay lau mồ hôi, trên mặt lấm lem xi-măng, lời nói đùa của hắn lại hoàn toàn đúng sự thật.

Phong Triễn Nặc nghiêng người trốn vào phía sau vách tường, nhưng vẫn có người phát hiện bóng dáng xẹt qua của hắn, “Có người!” Derek giơ súng lên.

“Quay lại! Không có thời gian, kiểm kê nhân số đi, còn có bao nhiêu người chưa đi ra?” Derek vừa mới đi vài bước đã bị ngăn cản, Feston muốn hắn xác nhận số người, Derek nghĩ đến một vài đồng nghiệp, “Em nhìn thấy đám người của Clyde bị trói ở tầng năm.”

Derek không tiếp tục tìm kiếm bóng đen kia, Feston đem số vũ khí và đạn dược còn lại tập trung cho vài người, ra lệnh cho bọn họ quay lại các tầng để tìm kiếm, đồng thời dùng điện thoại triệu tập nhân viên ở trụ sở, sau khi xử lý hết thấy thì tầm mắt liền chuyển về một phía, hắn biết đó là Phong Triễn Nặc.

Phong Triễn Nặc không thể xuất hiện trước mặt cấp dưới của Feston, như vậy sẽ gây ra một cuộc chiến khác, Phong Triễn Nặc đương nhiên cũng biết sự xuất hiện của mình chỉ càng gây ra hỗn loạn, đứng trong bóng tối nghe Feston phân công hành động, hắn sợ thời gian không còn kịp. “Caesar.”

Rốt cục hắn vẫn mở miệng, âm thanh không ngừng quanh quẩn dưới tầng trệt, vài người ở gần đây lập tức phân tán, hòng súng nhắm vào từng góc tối, “Là U Linh! U Linh ở trong này!” Bọn họ giống như đang gặp địch.

Ngay lúc này mà còn cố tình làm ra vẻ huyền bí, Feston lắc đầu, “Cậu muốn làm gì?”

“Nơi này đã bị cài bom, không muốn chết thì mau rút lui, trừ phi mấy người muốn bị chôn vùi trong tòa nhà này.” Hắn bước ra từ trong bóng tối, mọi người nghe thấy lời nói của hắn thì đồng loạt đều chấn động, ánh mắt cũng trở nên thay đổi.

Bom?!

Trên tay của Phong Triễn Nặc không có vũ khí nhưng bọn họ cũng không dám sơ suất, phản ứng của Feston lại khác với bọn họ, hắn tiến lên nắm lấy bờ vai của Phong Triễn Nặc để xác nhận một lần nữa, “Cậu nói là bom thật sao?!”

“Đúng vậy, là bom.” Hắn nhướn mày lên, hắn biết tính tình của Stephanie, cô ta sẽ làm ra chuyện này, nhưng chỉ là suy đoán, để xem Feston có tin hay không.

Feston nhìn hắn một chút rồi buông tay ra, sau đó xoay người lại, “Tất cả rút lui khỏi tòa nhà ngay lập tức!”

Phong Triễn Nặc rất tán thưởng thái độ quyết đoán của hắn, đôi mắt nhắm lại đang hiện lên ý cười.

Những người khác vừa lui ra ngoài vừa lo lắng trong lòng, “Vây đám người của Jonathan thì sao? Làm sao có thể tin lời nói của U Linh? Sếp!” Derek không thể tin tưởng lời nói của một sát thủ, lại càng không xác định vì sao Feston lại hoàn toàn tin tưởng mà không hề nghi ngờ như vậy.

.....

P/S: :> Nặc thể hiện quyền độc chiếm anh Phê rồi nha.

69. Chương 69: Hợp Tác Khăng Khít

“Đây là mệnh lệnh!”

Chỉ một câu nói có thể ngăn chặn hết thấy nghi vấn và oán hận của Derek, bởi vì đây là mệnh lệnh của đội trưởng đội đặc nhiệm ST, hắn phải chấp hành.

Hiện tại là ở tầng trệt, chỉ cần ra khỏi cửa....Một người của Hecate mặt đồ đen trang bị vũ khí hạng nặng đang ngăn cản đường lui của bọn họ, tiếng súng lại vang lên, dẫn đến càng nhiều kẻ địch, Derek nhất thời không còn thời gian để nghi ngờ.

Súng trên tay của bọn họ cũng không còn nhiều đạn, Feston nhanh chóng giải quyết một tên, đoạt lấy vũ khí trong tay của đối phương, Phong Triễn Nặc lên đến gần Feston, “Trả lại súng cho tôi.”

“Trả lại súng cho một sát thủ? Cậu muốn tôi mạo hiểm hay sao.” Không muốn Phong Triễn Nặc bị cuốn vào chuyện này, Feston quả quyết cự tuyệt, “Biết nơi này có bom mà cậu còn tiến vào để làm gì? Đi ra ngoài đi!” Hắn bắn hai phát, có hai người ngã xuống đất.

“Anh tưởng rằng tôi muốn tiến vào lắm hay sao?” Nhìn Feston một cái, Phong Triễn Nặc tỏ vẻ hắn cũng không tình nguyện, nhưng nếu hắn không tiến vào thì có ai sẽ nhắc nhở Feston, Feston nhìn ý cười đùa cợt bên môi của hắn, bỗng nhiên kéo hắn ngã xuống đất

Một viên đạn sượt qua trên vai của Phong Triễn Nặc, ngã xuống lớp xi-măng trên mặt đất, Feston ôm lấy đầu của hắn rồi cướp lấy đôi môi trước mặt, ***g ngực hai người kề sát, nhịp tim của cả hai hòa cùng tiếng súng ầm vang.

Nơi này có thể nổ tung bất cứ lúc nào, biết rõ điều này nhưng Phong Triễn Nặc không hề cảm thấy khiếp đảm, loại cảm giác kích thích khác thường làm cho nhiệt huyết của hắn sôi trào, Feston tựa hồ cũng bị hắn ảnh hưởng, nụ hôn này kích thích tốt cùng, khói thuốc thoang thoang, tiếng súng không ngừng vang lên, bọn họ ở phía sau tường xi-măng mà nồng nhiệt ôm hôn.

Feston không quên cấp dưới của hắn vẫn đang chờ hắn trợ giúp, vì vậy hắn đành tách ra, gắn lại khẩu súng vào sau lưng của Phong Triễn Nặc, đây là lần đầu tiên hắn tự tay giao vũ khí cho một sát thủ, Phong Triễn Nặc rút súng, mỉm cười với hắn, ngón tay xoay tròn một bộ còng tay – đây là thứ mà hắn đã thu hoạch được từ vũ hội.

“Đáng tiếc, thật sự muốn nhìn thấy bộ dạng bị còng trên giường của anh...” Kim loại sáng bóng chiếu rọi trên mặt, cực kỳ giống một con hồ ly đang cười gian xảo.

Đó là còng tay của hắn, Feston sờ lên lưng, chìa khóa đương nhiên cũng biến mất, “Sau khi xong chuyện này thì tới tìm tôi, tôi sẽ cho cậu xem.” Dứt lời, hắn cầm lấy cái còng tay và chiếc chìa khóa, Phong Triễn Nặc đang cầm súng, bỗng nhiên nhịp tim trở nên dồn dập, Feston thật sự dám...

Tuy rằng không thể nói rõ là bảo thủ nhưng phong cách của Feston chứng tỏ hắn không phải loại người có sở thích kỳ lạ đối với vấn đề ***, thế nhưng hắn lại đồng ý với hành động kích thích trên giường mà Phong Triễn Nặc đã đề nghị, đây là lời mời hay là khiêu khích?

Bọn họ vẫn chưa chân chính..., nói cho Bob nghe thì e rằng người nọ cũng sẽ không dám tin, Phong Triễn Nặc không phải người kiên nhẫn, nếu đối phương không phải Feston thì hắn đã sớm ra tay mà không phải tìm hết lý do này đến lý do khác để duy trì tình trạng hiện tại.

Hắn vẫn luôn kiềm chế chính mình, nhưng chỉ cần đụng phải đối thủ như Feston thì muốn từ bỏ quả thật là điều rất khó khăn, Feston ắt hẳn cũng giống hắn, cho đến nay bọn họ có rất nhiều cơ hội nhưng rốt cục vẫn chưa có ai ra tay.

Mỉm cười biến thành lạnh lùng, Phong Triễn Nặc xem xét đạn trong súng, Feston không hề động vào súng của hắn, trong băng đạn vẫn còn đủ bảy viên, đi ra ngoài, bấm cò súng, có người ngã xuống đất. fynnz.wordpress.com

Đùng đùng đùng đùng, một tràng tiếng súng liên tục vang lên, bóng đen trải qua nơi nào thì ở đó có người ngã xuống, nhanh đến mức không có ai kịp phản ứng, động tác nhanh nhẹn lưu loát tựa như một bản hòa tấu.

Trong đó có một nốt nhạc xen vào đến từ phía Feston, đám người của Derek tận mắt chứng kiến hai tay súng thiện xạ hợp tác, đó là một loại cảm xúc kích động khiến người ta sửng sốt.

Người của Hecate được trang bị đầy đủ nhưng chung quy cũng không phải đối thủ của bọn họ, chẳng qua nhân số của hai bên cách nhau rất xa, cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì cũng không phải biện pháp tốt, bọn họ lại bị chặn ngay trước cửa.

“Sếp...” Jonathan kêu lên, hắn từ trên lầu đi xuống, phía sau còn có những người khác, có lẽ không còn bao lâu nữa thì những quả bom ở nơi này sẽ bị kích nổ, người của Hecate đang rút lui, đa số tập trung ở tầng

trệt, Jonathan không biết nguyên do, hắn chỉ cảm thấy việc tiến hành cứu viện ở trên lầu rất thuận lợi.

“Rất cực các cậu cũng xuống được!” Derek ló đầu ra khỏi một đồng sắt thép, “Mọi người đi mau, nghe nói nơi này có bom!” Thà rằng tin là có, hắn phát ra lời cảnh báo, ngón cái chỉ vào bên phải.

Phát hiện Phong Triển Nặc, đám người của Jonathan đều biến sắc, hòng súng lập tức đổi hướng, “Đây là cạm bẫy do anh bày ra hay sao, U Linh?”

“Nếu tôi cài bẫy thì có cần đến báo cho mấy người biết hay không? Có người suy nghĩ đơn giản thì cứ tự nhiên, đối với tôi cũng không thành vấn đề.” Ngón tay chỉ vào đầu, nụ cười thần nhiên của hắn tựa như đang châm biếm Jonathan không có não, Jonathan nổi sùng muốn xông lên thì bị Hase giữ chặt, “Cậu điên rồi hả? Hắn ta là U Linh, trong tay của hắn có súng!”

“Im lặng hết đi! Mọi người tập hợp đầy đủ chưa?” Đứng ở trước mặt mọi người, Feston ngăn cản những tầm mắt bắn ra thù địch về phía Phong Triển Nặc, “Tất cả phá vòng vây, rút lui khỏi tòa nhà.”

Vừa dứt lời thì một tiếng nổ vang lên, dưới chân bị lung lay, tiếng nổ vang lên từ tầng cao nhất, Feston hét lớn một tiếng, “Đi!”

Mọi người chạy ra ngoài, Feston để cho bọn họ rút lui còn hắn thì lưu lại để ngăn cản phía sau, hắn đi ở sau cùng, còn có một người cũng đi cùng hắn.

Phong Triển Nặc vừa đi vừa ngẩng đầu lên, nhìn tro bụi bay xuống đầy trời, nghe thấy tiếng nổ tung, vẻ mặt của hắn giống như đang thưởng thức một buổi hòa nhạc, “Bỏ qua thời cơ kích nổ tốt nhất, xem ra đây là bom hẹn giờ, khi bọn họ gần rút lui đã kích nổ, là bom tự động không cần điều khiển, đầu tiên là tầng trên cùng, sau đó sẽ là những tầng tiếp theo, chờ đến khi dây kích nổ cháy xuống dưới đây thì chúng ta vẫn còn thời gian.”

“Vì sao cậu vẫn chưa chịu rời đi?” Đến ngoài cửa, Feston dừng chân, “Trải qua vô số lần nguy hiểm, chuyện này đối với cậu mà nói cũng không đáng là gì, nhưng sát thủ chỉ biết giết người chứ không cứu người, đây là những gì mà cậu đã nói.”

Tự xưng là sát thủ sẽ không cứu người lại đi cảnh báo hắn, tiếp theo còn cứu hắn và toàn bộ đội đặc nhiệm, là vì sao? Đáp án rất cực là vì cái gì, vì cái gì lại làm cho một sát thủ thay đổi....

Phong Triển Nặc nhìn ra xa, tựa như chưa từng nghe thấy điều gì. Bọn họ đứng ở nơi xa hơn mọi người một chút, ngay sau đó khi tầng cao nhất bị nổ thì dưới tầng trệt dường như không chịu nổi áp lực, có dấu hiệu sụp đổ, toàn bộ tòa nhà hơi lún xuống một chút.

Ầm, tro bụi từ trên cao rơi xuống bị gió mạnh cuốn bay tứ tung, trước mắt đang bị sương mù ban đêm bao phủ toàn bộ.

Trong không khí đều là bụi, Hase phải đi bụi bặm trước mặt rồi ho khan một tiếng, “Khụ khụ...nếu chậm một chút thì đám người của Clyde đã tiêu đời rồi, làm tốt lắm Jonathan!” Hắn vỗ vai Jonathan.

Bọn họ đều đang ở bên ngoài tòa nhà, xung quanh nơi này vẫn còn lưu lại rất nhiều đồ vật linh tinh, Jonathan ngồi xuống một đồng sắt đá ở bên cạnh, hắn thở hổn hển, nghe như vậy thì bỗng nhiên đứng bật dậy, “Clyde đâu?”

Hắn tìm kiếm trong đám đông, không thấy bóng dáng của Clyde, nhân viên phụ trách cứu viện của FBI lập tức lên tiếng, “Đội của Jonathan có Ropol, Mike...Mọi người đều có mặt, chỉ không thấy Clyde thôi!”

“Chuyện gì?” Nghe thấy nơi này xôn xao, Feston liền tiến lên hỏi tình hình.

“Clyde vẫn chưa đi ra! Mới nãy vẫn còn thấy cậu ấy, có lẽ cậu ấy vẫn còn ở trên lầu, hoặc là giữa đường gặp phải chuyện gì đó mà bị tụt lại!” Đội của mình phụ trách lại thiếu mất một người thể mà hiện tại hắn mới phát hiện, Jonathan nắm một cú vào tay của mình.

“Không có hy vọng...” Derek ngẩng đầu, tòa nhà đã bị nổ hết hai tầng, “Trên lầu đã sớm hoang tàn, cứ cách vài phút thì sẽ nổ một lần, nếu Clyde còn sống...”

Hắn thở dài, cũng không nói tiếp nhưng mọi người đều biết nếu Clyde còn sống thì đã tự mình đi xuống.

Hối hận làm cho Jonathan đỏ ngầu hai mắt, “Không được, tôi phải đi tìm cậu ấy!” Hắn xoay người rồi đi về phía tòa nhà.

Bên trong trống rỗng, kẻ thù đã rút lui trước khi vụ nổ xảy ra, hiện tại có đi vào cũng vô dụng cho nên không ai đi vào...Những lời này các thành viên khác đều không dám nói ra, dù sao Clyde cũng là đồng đội của bọn họ, từ đó đến nay đội của bọn họ chưa bao giờ bị tổn thất bất kỳ ai, chẳng lẽ hôm nay lại là lần đầu tiên bị như thế?

Tự trách, mất mát, bị thương, tất cả cảm xúc cùng nhau trỗi dậy, nhưng bọn họ đều rất lý trí, “Đừng đi! Jonathan!”

“Cậu quay về đi!” Cần nhắc thiết hơn, bọn họ tiến lên ngăn cản Jonathan nhưng có người nhanh hơn bọn họ một bước.

“Đứng lại!” Feston kéo Jonathan quay lại, “Trạng thái hiện tại của cậu mà tự mình đi vào là muốn tự sát, quay lại đội cho tôi, chờ ở ngay tại đây!”

Jonathan vùng vẫy khỏi sự khống chế của Feston, “Sếp! Đây là trách nhiệm của em!”

Một cú đâm tiến thẳng vào mặt, “Các cậu đều là trách nhiệm của tôi!”

Thấy Jonathan bụm mặt té xuống đất, Feston thu tay về, “Derek, trông chừng cậu ấy cho tôi, Hase, mang theo những người khác thăm dò phụ cận, kiểm tra xem còn thiết bị gây nổ nào khác nữa hay không! Đi đi!”

Gặp nguy hiểm mà Feston vẫn trấn tĩnh khiến người ta kinh ngạc, sau khi thu xếp ổn thỏa thì hắn liền hướng về phía tòa nhà đang nổ mạnh. fynnz.wordpress.com

Những người khác sửng sốt, phát hiện Feston dự định tự mình đi tìm người, Jonathan vội vàng đứng lên, “Không được! Một mình sếp đi như vậy rất nguy hiểm!”

“Sếp—” Mọi người nhào lên.

“Không còn kịp rồi!”

“Sếp!”

“Không thể để anh đi một mình như vậy!”

“Nếu có tôi đi cùng thì sao?” Phong Triển Nặc nhìn một lúc lâu, tầm mắt của Feston chợt chuyển về phía hắn.

Mọi người nhìn thấy U Linh đi ra từ góc khuất rồi tiến đến bên cạnh Feston, “Tôi giúp anh, đi thôi.”

Bụi bậm làm tóc tai của hắn rối bù, áo khoác bị gió thổi phất phơ, U Linh cứ như vậy mà tiến đến, quang minh chính đại đứng trước mặt FBI.

Phong Triển Nặc không lên tiếng thì sẽ làm cho người ta quên mất sự tồn tại của hắn, nhưng một khi mở miệng thì tầm mắt của mọi người lại tập trung lên người hắn, hắn là một sự uy hiếp khác của bọn họ.

Feston cùng hắn nhìn nhau, đôi mắt chim ưng chớp động, “Xem ra muốn ngăn cản cậu cũng không có khả năng?”

“Đúng vậy, không có khả năng.” Vỗ tro bụi trên vai, Phong Triển Nặc nhanh chóng tiến vào tòa nhà.

Hai người một trước một sau, mang theo không quá nhiều đạn, cho dù sẽ không gặp phải kẻ địch nhưng hiện tại bọn họ đối mặt chính là lực lượng của những quả bom mà sức người không thể ngăn cản.

Toàn bộ mọi chuyện xảy ra rất nhanh, những người khác trở mắt nhìn U Linh và Feston cùng nhau đi vào, bọn họ há to miệng nhưng lại quên chính mình đang muốn nói cái gì.

.....

P/S: hờ hờ, 2 vợ chồng kẻ vai sát cánh, bề ngoài thì vì việc công, nhưng trong lòng thì vì lo lắng cho nhau :>

70. Chương 70: Thất Thủ

U Linh và Caesar lại có lúc liên thủ cùng nhau.....Sếp lại mang theo sát thủ đi vào tòa nhà nguy hiểm này....

Một đồng suy nghĩ hiện lên trong đầu, những người ở lại chỉ biết nhìn nhau, “Để cho một sát thủ trợ giúp thì rất mất mặt.”

“Chúng ta mới là thành viên của đội đặc nhiệm ST, để cho một tên tội phạm đi cứu đồng đội của chúng ta thì không chỉ là mất mặt! Quả thực là sỉ nhục!” Derek được lệnh canh chừng Jonathan, nhưng hiện tại hắn còn muốn vọt vào tòa nhà hơn cả Jonathan.

“Sếp đang suy nghĩ cái gì vậy?” Kiềm chế bước chân, hắn cho rằng Feston lại lựa chọn một phương thức nào đó không thích hợp.

“Chúng ta vào thôi! Đi vào sẽ biết!” Jonathan hung hăng trừng mắt nhìn tòa nhà, trong bóng đêm, tòa nhà kia thật giống một quả bom lớn hẹn giờ, “Mỗi lần nổ cách nhau hai phút, vừa mới nổ xong một đợt—” Hắn ước lượng thời gian.

“Đứng lại!” Derek ngăn cản Jonathan, “Tôi cũng muốn vào xem cho rõ ràng giống như cậu, nhưng sếp đã ra lệnh cho chúng ta ở tại đây đợi lệnh,” Hắn quay đầu lại, “Hase, cậu tiếp tục dẫn người điều tra xung quanh, người của Hecate cho dù bỏ chạy cũng không kịp đi xa, bọn họ còn đang ở phụ cận!”

Hase gật đầu rồi lập tức dẫn người đi, so với đợi ở đây thì không bằng làm chuyện khác vẫn hơn.

“Derek! Đó là sếp! Đi vào với sếp là U Linh!” Bất mãn đối với thái độ của Derek, Jonathan giận đỏ mặt mà nắm áo của đối phương, “Nếu sếp có gì bất trắc—”

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì thì đây vẫn là mệnh lệnh của sếp!” Derek nghiêm mặt, không hề nhượng nhịn, những người ở xung quanh cũng tiến lên khuyên can.

“Mệnh lệnh, mệnh lệnh, cậu chỉ nghe lệnh mà làm việc thôi hả? Cậu là khúc gỗ hay sao?” Jonathan rống to, chậm rãi thả ra bàn tay đang túm lấy cổ áo của Derek, “Jonathan! Đây là lệnh của cấp trên, việc duy nhất mà chúng ta phải làm là phục tùng, mặc kệ đúng sai!”

Jonathan thở hổn hển rồi thối lui, hắn quay đầu đi mà không nói bất cứ lời nào, kỳ thật hắn có rất nhiều điều muốn nói, hắn không ủng hộ quan điểm này của Derek, như vậy hoàn toàn khác với lý lẽ mà Feston đã dạy cho bọn họ.

Đi xa vài bước, hắn hừ lạnh, “Derek, cậu vốn là một kẻ cổ hủ, cậu chỉ biết nghe lệnh làm việc, có phải ai có cấp bậc cao hơn cậu thì cậu đều nghe theo hay không?”

Vốn bình tĩnh cũng không nóng nảy, Jonathan rất ít khi nói ra những lời khó nghe như vậy, Derek siết chặt khẩu súng trong tay, những người khác giữ chặt hắn để hắn không xông lên, những người còn lại thì ngăn cản Jonathan, nhưng Jonathan lại vùng vẫy thoát khỏi vòng vây của mọi người, “Là sếp nói, khi cần thiết thì phải dẹp nguyên tắc sang một bên! Cho dù cãi lệnh thì hiện tại tôi cũng muốn tiến vào, xem ai có thể ngăn cản được tôi!”

Jonathan chạy về phía tòa nhà, Derek đứng tại chỗ, hàm răng nghiến chặt để lộ khuôn mặt vặn vẹo, “Mọi người, ở tại chỗ mà đợi lệnh!”

Hai phút sẽ nổ một lần, muốn tìm kiếm một người trong tòa nhà đổ nát là một chuyện vô cùng khó khăn, biết rõ không thể lãng phí thời gian cho nên Feston bắt đầu tìm kiếm từ tầng trệt, Phong Triển Nặc cùng hắn phân công hành động, hai người chia nhau thành hai phía để tìm kiếm tung tích của Clyde. fynnz.wordpress.com

Tầng trệt không có gì, chỉ có vài thi thể và vài vết máu, thành viên của đội đặc nhiệm cũng có người bị thương nhưng không nghiêm trọng, vết màu này là của đám người Hecate bị Phong Triển Nặc bắn trúng.

Đến lầu hai, điện thoại trong túi quần của Phong Triển Nặc reo lên, “Cậu giết người của tôi! Ian Noy!” Stephanie hung hăng hỏi tội.

“Cậu thật sự đứng về phía FBI, bọn họ cho cậu lợi ích gì hả? Cậu và Feston Kada rốt cục có quan hệ gì, không ngờ cậu lại vì hắn mà giết người của tôi!” Cô ta hoàn toàn mất đi bình tĩnh, thiết bị nhiễu sóng có lẽ đã bị nổ tung ở tầng trên, hiện tại Phong Triển Nặc có thể nghe thấy rõ ràng tiếng gầm rú của Stephanie.

“Chẳng phải tôi đã cảnh cáo cô hay sao, là do cô muốn phô trương thanh thế với tôi.” Vì thế làm cho người của Stephanie phải dè dặt.

Phong Triển Nặc nhếch môi cười lạnh, khi hắn và Stephanie trò chuyện thì Feston ở đầu bên kia đã phát hiện, Feston nhìn thấy một cái đèn pin nằm dưới đất, là dụng cụ mà mỗi một thành viên của đội ST đều trang bị.

Feston ra dấu cho Phong Triển Nặc, một người đi lên lầu trước, càng lên cao càng nguy hiểm, tầng năm bị nổ tung, tầng bốn gần như sập sụp, kế tiếp là tầng ba, hắn muốn Phong Triển Nặc ở một nơi an toàn để chờ hắn, ý thức được điểm này, Phong Triển Nặc lại càng không muốn đứng chờ ở đây, “Đừng xem mình là vạn năng! Chờ tôi!”

“Đừng đi lên đây!” Ngăn cản hành động của Phong Triển Nặc, Feston đã nhìn thấy Clyde té xỉu trên cầu thang, “Tôi tìm được cậu ta rồi!”

Hắn ra hiệu để Phong Triển Nặc nhanh chóng xuống lầu, bỗng nhiên một tiếng nổ mạnh lại vang lên, quả bom ở tầng ba đã nổ tung.

Đá vụn và xi măng rơi xuống, tiếng nổ ầm vang, phía trên sụp xuống, cả tòa nhà gần như sập bị phá hủy, một thanh cốt thép bị gãy khỏi vách tường đang đổ ập xuống lưng của Feston.

Feston ôm lấy Clyde để che chắn cho cấp dưới của mình, trong khi thanh cốt thép lại đâm vào sau lưng của hắn một mảng lớn, Phong Triển Nặc nhìn thấy hết thấy nhưng vẫn không kịp ngăn cản, “Feston—”

Tiếng hô to bị bao phủ trong tiếng nổ ầm ầm, máu trong ***g ngực tựa hồ bị rút đi chỉ trong nháy mắt, giống như đã đình chỉ nhịp đập, giữa lầu hai và lầu ba, ngay cầu thang không có chỗ nào để dừng chân, một mảng tường lớn bị sụp xuống.

Một đầu khác, may mắn có một bức tường chắn đỡ cho nên Feston không bị vùi lấp hoàn toàn, hắn vịn vào vách tường rồi đứng lên, Clyde ở ngay dưới chân hắn, chân của Clyde bị đất đá đè chặt.

Theo khe hở có thể trông thấy Phong Triển Nặc, người nọ đứng đó với sắc mặt tái nhợt, Feston biết tình hình của mình nhất định rất tệ, miễn cưỡng hít vào một hơi, hắn lắc đầu, “.....Đi mau! Xuống lầu đi!”

Bởi vì đau đớn mà cau chặt mày, cho dù Feston cố gắng giữ tỉnh táo nhưng theo giọng nói của hắn thì Phong Triển Nặc biết rõ tình hình không ổn, “Anh không mặc áo chống đạn, thiếu mất một lớp bảo hộ, bị ngoại lực tác động vào rất có thể ảnh hưởng đến nội tạng, vậy mà bây giờ anh còn bảo tôi phải bỏ đi nữa sao?”

Bắn liên tục mấy phát, Phong Triển Nặc bắn hết tất cả mấy viên đạn, hắn nâng chân lên rồi đá văng vách tường lỏng lẻo, đá vụn và vôi vữa từ trên tường rơi xuống như mưa, miễn cưỡng có thể nhìn thấy nửa thân trên của Feston, “Đám chết ở trong này thử xem, tôi sẽ giết hết tất cả những người ở bên ngoài cho anh coi!” Hắn nắm lấy áo của Feston.

Ngữ điệu dồn dập, mặc dù tràn ngập uy hiếp nhưng lại khó che giấu vẻ lo lắng, tầm mắt của Feston nhìn xuống, lộ ra nét mặt bất ngờ, “Tay của cậu....đang run.”

Khi cầm súng thì luôn ổn định vững vàng, nhưng hiện tại chúng nó lại đang run rẩy.

Phong Triển Nặc nghe thấy lời nói của hắn thì dường như cũng cảm thấy khó tin mà nhìn xuống đôi tay của mình, miễn cưỡng cười cười, “Thật ngạc nhiên, chúng nó từng đoạt lấy rất nhiều mạng người, tôi còn nghĩ rằng cả đời này sẽ không...”

Đôi tay của sát thủ sẽ không do dự, cho đến bây giờ cũng sẽ không run rẩy.

“Ian!” Điện thoại vẫn chưa cắt đứt liên lạc, nó đang nằm dưới đất, trong điện thoại truyền đến tiếng kêu của Stephanie, mục tiêu của cô ta không phải là hắn, cô ta cũng không muốn hắn gặp chuyện bất trắc, “Vì sao cậu vẫn ở trong đó? Cậu đã biết trong tòa nhà có bom, vì sao vẫn muốn đi vào?”

“Đừng lảm lời, hiện tại tôi không rảnh để nghe cô nói!” Cầm lấy điện thoại, hắn biết hắn phải nghĩ ra biện pháp, nếu không Feston sẽ mất máu quá nhiều mà chết ở trong này.

“Cứ cách hai phút sẽ nổ một lần, tôi cũng không muốn tất cả bọn họ đều chết mà chỉ muốn xem thử vận may của đám FBI đó, vì sao cậu lại còn muốn đi vào để giúp vui? Vì bất kỳ ai cũng không đáng giá! Nhanh chóng ra ngoài dùm tôi!” Stephanie bắt đầu hối hận, Ian thật sự nghiêm túc, cô ta nghĩ rằng hắn chỉ cao hứng nhất thời, không ngờ lại đến mức này. fynnz.wordpress.com

“Hiện tại tôi không có thời gian để nghe cô la hét! Tôi phải hủy bức tường ở trước mặt thì mới có thể cứu anh ấy, bom ở nơi nào, bom tại lầu hai chôn ở đâu?” Nhìn thấy Feston bị kẹt giữa khe hở của cầu thang lầu hai và lầu ba, hắn cầm lên điện thoại, giọng điệu đông cứng.

“Cậu muốn làm gì, cậu muốn bị nổ hay sao?” Feston nghe thấy lời nói của Phong Triển Nặc thì lập tức ngẩng đầu lên, Stephanie cũng có cùng nghi vấn, “Nó sẽ nổ, cậu không đi ra mà còn tính làm gì nữa?”

“Làm nổ đá thì có thể khiến cho kíp nổ bị hủy, hiện tại chưa đến hai phút, lầu hai vẫn chưa nổ.” Tầm mắt của hắn tập trung vào xung quanh của Feston, tiếp theo lại nhìn Feston, “Nhưng anh thì không có thời gian, anh phải nhanh chóng đi ra!”

“Cho nên cậu muốn kích nổ trái bom dưới tầng trệt....tiếp theo nơi này sẽ bị ảnh hưởng, dưới lầu bị sụp xuống thì tôi sẽ có khả năng ra ngoài....” Feston biết hắn đang tính toán cái gì, “Cậu muốn kích nổ tầng trệt thì phải dùng súng...”

Thương tích nghiêm trọng, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh nhưng đầu óc của Feston vẫn rất nhanh nhạy, Phong Triển Nặc gật đầu, “Đúng vậy, nhưng đến lúc đó phải xem có may mắn hay không, có thể cả người của anh sẽ bị đè ở tầng hai này—”

Nhưng nếu Feston bị kẹt không ra được, lại bị mất máu thì sẽ càng nguy hiểm, hai người nhìn nhau, tính toán có bao nhiêu phần thành công, nghe ra có vẻ mạo hiểm nhưng đáng giá thử một lần.

“Đến đây đi.” Feston mỉm cười nặng nề.

Phong Triển Nặc gật đầu, Stephanie nghe thấy bọn họ nói chuyện, “Ian! Đừng hồ đồ, hắn là FBI, cậu cứu hắn xong thì hắn vẫn sẽ bắt cậu—”

“Nói cho tôi biết bom ở chỗ nào?” Hắn có quyết định của hắn.

“Cậu điên rồi Ian! Hiện tại đi vẫn còn kịp, cậu không muốn hắn chết thì để cho người khác đến cứu hắn!”

“Nói cho tôi biết bom ở chỗ nào?”

“Cậu có biết cậu đang làm cái gì không hả? Cho dù có nói cho cậu biết vị trí trái bom để cậu cứu hắn thì thế nào, hắn rốt cục vẫn là một cảnh sát—”

“Nói cho tôi biết bom ở chỗ nào?”

“Ian—”

“Bom ở chỗ nào?!!”

“Vì cái gì cậu không đi, vì cái gì cậu không chịu đi?!” Stephanie hét to.

“Bom ở chỗ nào?! Nói cho tôi biết ngay lập tức!!!”

Tiếng quát cuối cùng làm đau nhói màng nhĩ của Stephanie, rốt cục nhận thấy hắn không thích hợp, không biết một chút run rẩy khó phát hiện kia là khẩn trương hay sợ hãi, hoặc là lo lắng và phẫn nộ? Đó là Ian? Là Ian Noy chưa từng e ngại bất cứ điều gì?

Cô ta trầm mặc vài giây rồi thở dài, “Tôi bảo người chôn ở dưới cửa sổ của mỗi tầng, nằm trong góc đặt máy đồng cọc và bê tông.”

Ném điện thoại, Phong Triển Nặc nắm lấy sau gáy của Feston rồi hung hăng cảnh cáo, “Nghe rõ đây, nhớ kỹ cho tôi, tôi sẽ không để cho anh chết, anh chỉ có thể chết trong tay của tôi!” Nâng mặt của Feston lên, hắn hôn lấy đôi môi tái nhợt của đối phương.

Feston dường như đang cười, có lẽ không có sức lực để mở miệng, giọng nói của hắn rất thấp, “Muốn tôi chết cũng không dễ dàng đâu.” Thối lui, Phong Triển Nặc nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Feston, sau đó đầu lưỡi của Feston cuốn lấy hắn.

Giống như xem đây là nụ hôn cuối cùng, nếu Feston còn sức lực thì hắn sẽ vuốt tóc của Phong Triển Nặc.

Có tiếng bước chân tiếp cận, đã tiến đến rất gần nơi này, bởi vì nụ hôn ngắn ngủi nhưng lại quên trời quên đất cho nên bọn họ cũng chưa phát hiện, đến khi Phong Triển Nặc nghe thấy động tĩnh thì liền xoay người một cách cảnh giác, Jonathan đang cách bọn họ vài bước, hắn sững sờ đứng ở nơi đó, giống như không thể tin được bản thân mình đang nhìn thấy cái gì.

.....

P/S: Mỹ nhân cứu anh hùng, trong lúc nguy hiểm như vậy mà anh hùng còn cố đá chấu lưỡi với mỹ nhân nữa =.=

71. Chương 71: Khả Năng Của Bất Khả Năng

“Sếp và U Linh....Nói đùa hay sao?” Hắn muốn cười, nhưng chỉ lộ ra vẻ mặt hồ đồ một cách kỳ dị, “Hai người đang làm cái gì? Nhất định là tôi đã nhìn lầm rồi...”

Vẻ mặt của Jonathan giống như đang nằm mơ.

Đúng, là hắn nhìn lầm, hắn làm sao có thể nhìn thấy sếp của hắn đang hôn U Linh, không đúng, là U Linh đang hôn sếp, không, mặc kệ là ai hôn ai, trọng điểm là hắn nhìn thấy bọn họ đang hôn nhau nồng nhiệt, đó là sát thủ máu lạnh luôn bắn lên bọn họ cùng với sếp của bọn họ....

Jonathan ngược lưng thất thố đứng tại chỗ, vẻ mặt trần ngật kinh ngạc và ngỡ ngàng –

Hai người kia vốn phải là địch thủ, chuyện này không có khả năng, nhưng cảnh tượng không có khả năng lại đang xảy ra trước mắt hắn.

“Cấp dưới của anh cần phải rèn luyện nhiều thêm nữa.” Phong Triển Nặc hôn một chút lên mặt của Feston, “Chờ tôi.”

Nói xong, hắn đi ngang qua bên cạnh Jonathan, sắc mặt của Jonathan trắng bệch, trong lúc nhất thời không còn năng lực đặt ra nghi vấn.

Feston nhắm mắt lại, giọng nói hơi suy yếu truyền đến từ phía sau đồng đất đá đổ nát, “Tôi đã bảo cậu chờ ở bên ngoài rồi mà, vì sao còn tiến vào đây hả, Jonathan?”

Feston vẫn giống như bình thường, Jonathan lại không có cách nào duy trì vẻ mặt như cũ, “Em đang nằm mơ sao, sếp, anh cùng U Linh....Nhất định là em nhìn lầm rồi....Đúng, là nhìn lầm rồi, bằng không thì nhất định là sếp có kế hoạch gì đó—” Hắn miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, cố gắng tìm cách giải thích cho hợp lý.

“Cậu không nhìn lầm.” Tận lực duy trì sức nặng đang đè lên người, hắn dựa vào chướng ngại vật phía trước để không làm cho vết thương bị đâm vào quá sâu, hơi thở của Feston vừa dồn dập vừa mong manh, tầm mắt của hắn kéo dài theo bóng dáng của Phong Triển Nặc ra ngoài, “Đã tìm được Clyde, chúng tôi bị kẹt ở trong này, hiện tại cậu ấy muốn kích nổ quả bom ở lầu hai...”

Thời gian cấp bách, không thể bận tâm đến cảm giác khiếp sợ và hỗn loạn của Jonathan ngay hiện tại, thừa dịp vẫn còn thanh tỉnh, Feston nói một cách giản lược.

Trong đầu của Jonathan vẫn còn hỗn loạn, không có cách nào chấp nhận hình ảnh mà mình vừa nhìn thấy, hiện tại hắn mới phát hiện tình hình còn nghiêm trọng hơn hắn đã chứng kiến.

Máu chậm rãi nhiều xuống đất, sắc mặt của Feston trở nên tái nhợt, Jonathan mơ hồ nhìn thấy một thanh thép từ phía trên đâm xuống, toàn thân giống như bị điện giật, “Sếp!”

“Anh bị thương...” Hấn nói năng lộn xộn, vội vàng cầm lấy điện thoại để gọi nhân viên cứu hộ, “Để em gọi điện trước, sau đó thì sao? Sau đó em nên làm như thế nào? U Linh muốn kích nổ trái bom thật hả? Như vậy sẽ hại chết anh đó!”

“Cậu ấy sẽ không.” Khi nói chuyện khiến cho vết thương trên lưng bị tác động, mồ hôi trên mặt của Feston nhiều giọt xuống đất, hấn nâng mắt lên, “Tôi biết cậu đã nhìn thấy....!”

Bọn họ hôn nhau, sắc mặt của Jonathan trở nên cứng ngắc, nhưng người đàn ông tràn ngập khí chất lãnh tụ đang ở trước mặt lại không hề tỏ vẻ hổ thẹn hay ngượng ngùng, “Cậu đã nhìn thấy, cậu có muốn nói cho những người khác hay không là tùy cậu....” fynnz.wordpress.com

Đầu óc của Jonathan cơ hồ muốn nổ tung, hấn tình nguyện là hấn đã nhìn lầm, “Nhưng hai người đều là đàn ông! Hơn nữa chẳng phải sếp thích phụ nữ hay sao?”

“Tôi không nói là tôi thích cậu ấy.” Lời nói của Feston làm cho Jonathan mạnh mẽ ngắc đầu, nhẹ nhẽo thở ra một hơi, Feston giống như đang trải qua suy nghĩ, chậm rãi nhắm mắt lại rồi mở miệng, “Mà tôi—”

“Đã tìm được trái bom rồi, bảo người của anh xuống đây đi!” Giọng nói truyền đến từ dưới lầu cắt ngang lời nói sắp buộc ra khỏi miệng của Feston.

Hấn liếc mắt nhìn Jonathan một cái, “Đi xuống lầu đi!”

“Sếp!” Xuống lầu cùng với U Linh, bỏ lại sếp ở nơi này?

“Đây là mệnh lệnh!” Tiếng hô làm cho người ta sợ hãi.

Bị thép đâm thủng lưng, máu tươi thấm đỏ áo sơ mi của Feston, hấn cực lực duy trì tỉnh táo, tình hình thật sự không tốt, Jonathan khẽ cắn môi, không dám tiếp tục vi phạm lời nói của hấn, sau khi đâm một cú vào vách tường thì liền chạy nhanh xuống lầu.

Phong Triển Nặc tìm được vị trí trái bom, kíp nổ quả nhiên đã bị hủy, hấn lôi trái bom ra khỏi đất cát rồi đặt ở vị trí thích hợp.

“U Linh, tôi không tin anh, cho nên tôi muốn tự mình xác định vị trí của trái bom, bảo đảm sếp không gặp chuyện gì bất trắc,” Jonathan nói một cách thẳng thắn, nhưng quả thật cũng có lý, ai lại đi tin tưởng một sát thủ, hơn nữa tên sát thủ này lại muốn cứu một cảnh sát liên bang.

“Sợ tôi mượn cơ hội mà giết anh ta à?” Cười lạnh một chút, “Nói thật, tôi thật sự rất muốn làm như vậy.” Đôi tay dính đầy đất cát đang cầm khẩu súng không có đạn, hấn ném xuống đất, sát thủ máu lạnh lại lộ ra vẻ mặt như đang thờ dài.

Jonathan từng thấy nụ cười của hấn, đó là một vẻ mặt rất khó có thể diễn tả, hiện tại nụ cười kia hơi lộ ra một chút bất đắc dĩ.

“Mặc kệ cậu, dù sao cũng đừng cản trở hành động của tôi.” Không muốn lãng phí thời gian với Jonathan, Phong Triển Nặc nhanh chóng đặt trái bom lên một đụn đất đá rất cao, ở vị trí đó mà bị bắn nổ thì sẽ lan đến gần trên lầu, khoảng cách giữa hai tầng bị phá hủy, Feston bị kẹt ở giữa sẽ có khả năng thoát khỏi.

“Làm sao tôi có thể tin tưởng anh, hiện tại chuyện mà anh làm không phải là hại sếp thật sao?” Jonathan tính toán khoảng cách, đó là một góc độ nguy hiểm, hấn tiến lên giữ chặt Phong Triển Nặc.

“Cậu có thể gọi điện thoại hoặc đi gọi người đến cứu anh ấy, nhưng đến lúc đó chắc là anh ấy cũng mất máu mà chết rồi, cậu muốn anh ấy chết hay là sống hả?” Nắm lấy cổ tay của Jonathan, Phong Triển Nặc nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình.

Hấn muốn dùng cách của hấn để cứu Feston.

Jonathan nhìn thấy tên sát thủ trước mặt đang lộ rõ vẻ khẩn trương và lo lắng, không hề thua kém gì hấn, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả hấn, hấn kinh dị nhìn Phong Triển Nặc một chút, “Được rồi.”

Biết Phong Triển Nặc nói đúng, hiện tại chỉ có dùng cách mạo hiểm như vậy, chỉ mong vụ nổ lần này có thể chấn động vách tường và đất đá ở phía trên lầu hai, Jonathan nhìn chăm chú trên lầu, yên lặng cầu nguyện, Phong Triển Nặc lại thuận tay rút lấy khẩu súng của Jonathan khi đối phương đang thối lui.

“Anh muốn làm gì?” Jonathan lập tức đề cao cảnh giác.

“Dùng nó để kích nổ, nếu không thì có thể làm gì, trừ phi có người mời tôi giết cậu, chứ tôi không có hứng thú đối với cái mạng của cậu.” Trả lời một cách tức giận, súng của Jonathan đã nằm trong tay của Phong Triển Nặc, họng súng nhắm ngay trái bom.

Lúc này vị trí của bọn họ và trái bom hình thành một đường chéo, đó là khoảng cách xa nhất.

“Nếu đứng quá gần thì trái bom bị nổ tung sẽ làm cho chúng ta đều bị nổ chết.” Jonathan sót ruột nhìn đồng hồ, nói ra điều mà hắn lo lắng, “Nhưng nếu quá xa thì không thể kích nổ, chỉ còn lại hai viên đạn, chúng ta không có cơ hội để thử điều chỉnh...”

Đùng, hoạng súng toát lửa, một tiếng nổ mạnh cũng đồng thời vang lên, toàn nhà vẫn chưa xây xong lập tức chấn động kịch liệt, Jonathan lão đảo ngã xuống đất, bụi bậm mù mịt trước tầm mắt, hắn không thể ngờ hắn chưa dứt lời thì U Linh đã nổ súng, đó là phạm vi mà hắn không có khả năng bắn trúng mục tiêu!

Vượt quá phạm vi thì quỹ đạo của viên đạn sẽ thay đổi, rất khó có thể đoán trước nó có thể bắn trúng mục tiêu dự định, nhưng Phong Triển Nặc chỉ đứng ở nơi đó chừng vài giây liền nổ súng mà không hề do dự, viên đạn kia tựa như một cái chớp mắt.

Jonathan cảm thấy khiếp sợ, trong khi Phong Triển Nặc đã sớm đứng vững giữa cơn chấn động của vụ nổ, nhưng bàn tay cầm súng lại không thể giữ được ổn định, hắn bắn trúng mục tiêu nhưng không biết hậu quả sẽ thế nào, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy như vậy.

Lần ba bị hai tầng bom luân phiên hủy hoại, cơ hồ muốn sụp đổ toàn bộ, tránh đi xi măng đất cát vẫn đang rơi xuống, hắn vọt lên lầu, khi nhìn thấy Feston nằm nghiêng trong đồng hồ nát, hắn đột nhiên dừng lại ở cách vài bước chân.

Hắn không xác định chính mình có muốn biết đáp án hay không, hắn sợ kết quả mà hắn nhìn thấy sẽ không phải là điều mà mình mong đợi.

Bụi bậm bay mù mịt trong không khí, có lẽ chỉ là một giây, cũng có thể đã qua một phút, hoặc là rất lâu, trong đồng hồ nát rớt cục có người giật giật.

“....hey.” Giọng điệu suy yếu, Feston nằm dưới đất, trên mặt lấm lem đất cát, thanh thép kia tựa như một cái giá chữ thập đóng đinh làm cho hắn không thể nhúc nhích nhưng hắn vẫn có thể mở miệng, hắn còn sống.

Chúa ơi, hắn còn sống. Trái tim kinh hoàng trở nên yên ổn, giống như cọng lông chim từ trên cao rơi xuống, nhẹ nhàng lững lơ giữa không trung, rớt cục rơi xuống đất.

Bị ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú khiến mạch máu trong người đều trở nên sôi sục, Phong Triển Nặc giẫm lên sắt thép, muốn kéo ra Feston từ trong đồng hồ nát, nhưng phải rút ra thanh thép này, “Nhìn xuống.”

Hắn thấp giọng nói một câu, giữ chặt Feston, sau đó rút ra thanh thép làm cho máu tươi bắn tung tóe.

Jonathan chạy tới, “Sếp thế nào?” Hắn run rẩy nhìn Phong Triển Nặc đề lại vết thương trên lưng của Feston, dường như không thể cầm máu, Feston khép hờ ánh mắt, ý thức chậm rãi trở nên mơ hồ.

Phong Triển Nặc cởi ra áo sơ mi rồi xé rách thành từng mảnh dài, động tác băng bó nhanh nhẹn giống như đã được huấn luyện vô số lần, sau đó cẩn thận công Feston lên lưng, cố gắng không đụng vào vết thương của hắn.

Không chiếm được câu trả lời, Jonathan nhìn Clyde ở bên cạnh, hắn vội vàng công Clyde lên, Clyde được Feston che chở nên không có gì nguy hiểm mà chỉ bị bất tỉnh, trên đùi bị đè bởi một tảng đá, cùng lắm chỉ bị gãy xương mà thôi.

Bóng đêm âm trầm, hiện tại đã là giữa đêm khuya nhưng công trường lại trở nên náo nhiệt, xe cứu thương đã chạy đến, có người của đội đặc nhiệm ST bị trúng đạn nhưng trải qua cấp cứu thì đều không nguy hiểm đến tánh mạng,

Khi hai người bị thương được đưa ra khỏi tòa nhà, toàn bộ tòa nhà ngoại trừ tầng trệt thì toàn bộ đều đã bị hủy, tiểu đội được Hase dẫn đi xung quanh để kiểm tra, khi quay về còn mang theo vài thành viên Hecate bị bắt, khi Jonathan và Feston rút cục đi ra, hơn nữa còn mang về Clyde thì mọi người đều nửa mừng nửa lo, nhưng đến lúc phát hiện Feston bị thương thì tất cả đều trở nên rối ren.

Trong tình cảnh hỗn loạn, không có ai chú ý đến việc U Linh đã biến mất, nhân viên cứu hộ đang ở hiện trường, Phong Triển Nặc tận mắt nhìn thấy Feston được đưa lên xe, nhìn Feston rời đi, lúc đó hắn mới quay lại trong xe của mình.fynnz.wordpress.com

Chiếc xe cấp cứu đang chạy về phía bệnh viện, “Ai xử lý vết thương này?” Nhân viên trên xe cứu thương nhìn thấy vết thương trên lưng của Feston, vẻ mặt rất kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” Jonathan hoảng sợ, trở nên khẩn trương, “Có cái gì không ổn hay sao?”

Nhân viên cấp cứu lắc đầu mỉm cười, “Không, đừng lo lắng, không sao đâu, đã được xử lý rất tốt, nhưng hiếm khi nhìn thấy có ai làm tốt như vậy, trong tình huống khẩn cấp mà có thể băng bó hoàn hảo như thế, cách này có thể giảm bớt việc mất máu, thường sử dụng trên chiến trường vì nơi đó luôn thiếu thốn dụng cụ y tế.”

Jonathan ngẩn ngơ, sau đó phát hiện bàn tay của Feston chậm rãi nâng lên rồi siết chặt, tựa như muốn bắt lấy cái gì đó, “Sếp?”

Feston vẫn chưa hoàn toàn đánh mất ý thức, hắn nghe thấy những lời đối thoại ở xung quanh, cũng biết bên cạnh thiếu mất một người.

Phong Triển Nặc.....

.....

P/S: haizzz, vì thân phận mà ko được tận tay chăm sóc cho chồng, chồng cũng không nhẽ muốn có vợ ở bên cạnh.

72. Chương 72: Bên Ngoài Phòng Bệnh

Jonathan hoàn toàn hiểu rõ, trước kia hắn không chú ý đến chi tiết này, phía sau cổ của Feston có dấu vết màu đỏ, gạt tàn chất đầy tàn thuốc, sếp rất chấp nhất đối với U Linh, chồng hồ sơ chất chồng như núi cùng với bức hình phác thảo bị biến mất.

Vả lại nhiều lần có cơ hội lấy mạng bọn họ nhưng chưa bao giờ có bất cứ viên đạn nào bắn về phía bọn họ, U Linh chưa bao giờ chân chính ra tay giải quyết bọn họ....

Đây là hai người đàn ông, mà quan trọng nhất chính là trong đó có sếp của bọn họ.

Sếp của bọn họ cùng U Linh, loại nhận thức này làm cho Jonathan không biết phải làm sao, hắn có nên nói chuyện này cho những đồng đội khác biết hay không? Khi biết được chuyện này thì mọi người sẽ có phản ứng gì?

Trong bệnh viện, bóng đèn ở phòng cấp cứu rất dịu nhẹ, đèn tín hiệu của phòng giải phẫu đã sớm tắt, Feston đã được giải phẫu xong, biết hắn vô sự thì mọi người đều yên tâm, phần lớn đều quay về, chỉ có Jonathan vẫn ngơ ngác đứng một mình trong hành lang, cùng đối mặt với Derek đang tiến đến.

“May mắn Clyde không sao, sếp cũng sẽ ổn thôi.” Mái tóc màu đỏ của Derek bên dưới ánh đèn thoạt nhìn hóa thành màu cam.

“Đúng vậy, sếp sẽ không sao.” Khóe mắt của Jonathan nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như dưới lầu có bóng người.

Derek không để ý, hắn chỉ nhìn xuống đất, “...Hey, tôi muốn nói, thật xin lỗi vì lúc ấy đã ngăn cậu lại, có lẽ tôi quá nghe lệnh, nhưng đây là chức trách của chúng ta.”

Derek ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Jonathan đang ngẩn ngơ, “Cậu không thể phủ nhận, mặc dù hiện tại tình huống không tệ nhưng nếu lúc ấy xảy ra chuyện gì thì không có ai dám cam đoan hiện tại sẽ như thế nào, việc này sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ đội của chúng ta!”

Phát hiện bản thân mình quá mức kích động, Derek hít vào một hơi, “Jonathan, tôi vẫn cho rằng cậu rất lỗ mãng.”

Tối nay trời trở gió, hiện tại bắt đầu mưa, nhiệt độ trong không khí cũng giảm xuống, nếu quả thật có người đứng ở nơi đó...Jonathan không yên lòng, hắn chỉ gật đầu, “Tôi chính là như vậy, không có biện pháp để thay đổi, sếp cũng biết.”

Người kia là ai? Hắn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, Derek ở sau lưng liền cau mày, “Cậu đang nhìn cái gì vậy, bây giờ sếp vẫn chưa tỉnh lại, tình huống không quá ổn định, cậu có biết người nhà của anh ấy ở đâu hay không, cả số điện thoại nhà nữa?” fynnz.wordpress.com

Jonathan quay đầu lại, “Không có gì, tôi chỉ muốn hít thở không khí một chút thôi, nói về nhà của sếp thì chẳng phải chúng ta đều biết rõ hay sao? Anh ấy hình như chỉ sống một mình, chúng ta cũng không biết nhà của anh ấy có những ai, tôi chỉ nhìn thấy bãi cỏ ở trước nhà của anh ấy, lúc đó là đi cùng với tổ giám định pháp y.”

Căn cứ tình huống hiện tại, theo lý mà nói thì nên thông báo với người nhà, nhưng bọn họ phải thông báo với ai đây, Derek cảm thấy buồn rầu, “Lần trước đi thu thập chứng cứ trong nhà của sếp, không biết cậu có nhìn ra hay không, trong nhà của anh ấy ắt hẳn là còn một người khác, ít nhất là một người.”

Jonathan gật đầu, “Trong tủ lạnh chất đầy thức ăn, số lượng đó chắc chắn một người không thể giải quyết, cũng không giống với phong cách của sếp.”

“Trong phòng tắm có dấu vết đã được quét dọn, chắc là sếp không muốn làm cho chúng ta biết anh ấy ở cùng với người nào đó.” Thấp giọng tự nói, khả năng quan sát tỉ mỉ của Derek làm cho Jonathan cảm thấy lộp bộp trong lòng một chút.

Mọi người đều phát hiện nhưng chỉ nghi ngờ suy đoán, không có đáp án, hiện tại hắn có đáp án nhưng lại không dám tin tưởng.

Sếp đang che chở cho một sát thủ.

Vì phát hiện này mà Jonathan hoàn toàn hỗn loạn, hắn không còn nghe thấy những gì mà Derek đang nói, nghĩ rằng Jonathan vẫn còn tức giận vì mâu thuẫn lúc trước, Derek đành tránh ra, “Tìm không thấy người nhà thì đêm nay tôi ở lại trông chừng, hy vọng sếp mau chóng tỉnh lại.”

Đêm khuya, trong bệnh viện im lặng đến mức đáng sợ, đợi Derek rời đi thì Jonathan mới bước ra ngoài, có một chiếc xe dừng trong góc, người đứng dựa vào thân xe bị mưa xối ướt, mái tóc cơ hồ che khuất đôi mắt, ngón tay có vẻ tái nhợt đang cầm điều thuốc giữa màn mưa, đôi mắt nhìn chăm chú về một hướng ở trên lầu.

“Anh ấy không sao.” Không biết xuất phát từ lý do gì mà Jonathan lại bất giác mở miệng trước.

“Đương nhiên là tôi biết, anh ấy là Feston Kada.” Mặc dù trả lời như vậy nhưng đôi môi mỏng kia vẫn lộ ra một nụ cười, là một nụ cười hoàn toàn không tương xứng với mưa đêm.

Jonathan quay đầu nhìn xung quanh một chút, “Anh đi theo đến nơi này hả? Có ai nhìn thấy anh hay không?”

“Những ai nhìn thấy đều đã chết.” Mỉm cười trả lời, trên người sát thủ tỏa ra một hơi thở tử vong.

Jonathan thất thanh kêu to, “Cái gì?”

Dựa vào thân xe, Phong Triển Nặc cúi đầu cười rộ lên, “Đương nhiên là nói đùa, tôi mà giết người ở đây thì khi anh ấy tỉnh lại sẽ gây rắc rối cho tôi, tôi không muốn cuộc sống bị Caesar quấy rầy đâu.” fynnz.wordpress.com

Phong Triễn Nặc neho mắt, dập tàn thuốc, bộ dáng nhẹ nhàng băng quơ, khuôn mặt dưới màn mưa đêm lộ ra hơi thở chầm chọc, nhưng Jonathan không cười, hần cười không nổi, theo thái độ của U Linh thì hần có thể xác định rất nhiều chuyện.

Sếp thật sự có quan hệ nào đó với U Linh, loại quan hệ này cũng không đơn giản, cũng không phải chỉ là Feston che chở U Linh, người đàn ông tên là Ian Noy cùng với sếp của bọn họ...

“Chúa ơi, tại sao lại có thể như vậy cơ chứ?” Bất tri bất giác phát ra tiếng than ảo não, Jonathan nói ra suy nghĩ trong lòng, Phong Triễn Nặc nhướng mày lên, “Chuyện này cũng chẳng có gì tai hại đối với tôi cả.”

Hần nhẹ nhàng cười, thế nhưng Jonathan chỉ lắc đầu, “Nếu anh là U Linh mà tôi biết thì anh đã xử lý sếp ở trong tòa nhà, tuy nhiên anh lại không làm như vậy, nhưng chuyện này cũng không có ích lợi gì, vì sao một sát thủ phải làm như vậy? Cố hết sức làm ra một chuyện vô ích như thế?”

Hần nhìn thẳng vào Phong Triễn Nặc, Phong Triễn Nặc hơi hạ tầm mắt, ánh mắt nhìn xuống những hạt mưa rơi tí tách trên mặt đất.

Đúng vậy, trên thực tế hần vẫn luôn tránh né, không muốn có liên quan đến FBI, đương nhiên thỉnh thoảng hần sẽ phục vụ cho một vài vị chính phủ cao cấp nào đó, nhưng ngoài công việc thì hần cũng không trực tiếp liên hệ với nhân viên của cục điều tra liên bang.

FVì sao một sát thủ giống như hần lại phải cố sức làm ra một chuyện vô ích như vậy, vì sao U Linh phải giúp đỡ thủ lĩnh của đội đặc nhiệm ST.

YFeston có nghĩ đến nguyên nhân trong đó hay không? Chẳng lẽ Feston đã sớm biết rõ đáp án nên mới để hần trợ giúp?

N“Muốn giữ cái mạng của cậu thì đừng nhúng tay vào chuyện riêng của người khác, đây là lời khuyên của tôi dành cho cậu.” Lạnh lùng cười, đây là cảnh cáo của tử thần, Phong Triễn Nặc nâng lên khuôn mặt ẩm ướt, làn da tái nhợt giữa mưa đêm làm cho hần thoát nhìn giống như một hồn ma.

NKhông biết vì sao mà lần này Jonathan không cảm thấy bị uy hiếp, bọn họ cùng nhau nhìn lên lầu, phòng bệnh vẫn còn bật đèn, Feston vẫn đang hôn mê, bóng dáng của y tá vừa mới lướt qua cửa sổ.

Z“Anh....có muốn lên lầu thăm anh ấy một chút hay không?” Sau khi Jonathan bất giác hỏi ra những lời này thì chính bản thân của hần cũng cảm thấy hoảng sợ.

“Sau đó sẽ bị một đám FBI bao vây? Không, cảm ơn, đó cũng không phải là một trò chơi thú vị.” Khi Jonathan muốn giải thích đây không phải là cạm bẫy thì liền thấy Phong Triễn Nặc lắc đầu, “Anh ấy vẫn chưa tỉnh, tôi không có thời gian nhìn bộ dáng ngủ mê của anh ấy, tôi cũng cần nghỉ ngơi.”

Ngồi vào trong xe, chiếc xe rớt cục biến mất giữa màn mưa.

Thăm? Vô nghĩa, hần là U Linh mà. Nắm chặt tay lái, cho đến khi dùng sức quá mạnh khiến ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn, hần khẽ nhếch khóe miệng đối với kính chiếu hậu, hần là Ian Noy.

Hần là Ian Noy, người ta xưng hần là sát thủ U Linh, không cần vì bất cứ kẻ nào lo lắng bởi vì đó là điều dư thừa, không nên trút tất cả tình cảm vào một người bởi vì đó là trái với quy tắc.

Mà khi điều dư thừa và trái với quy tắc cùng lúc xảy ra thì hần còn có thể làm được chuyện gì?

Phải tìm Stephanie, hần sờ túi quần, phát hiện đã đánh rớt di động, có lẽ đã bị rơi ở nơi đó, nhưng cũng không sao, trong di động của hần cũng không chứa bất cứ thông tin nào.

Về nhà, hần không đi tắm mà lại lấy súng ra, ở phía sau thiết bị tập thể hình có một phòng chứa bí mật, là nơi hần cất vũ khí, với đủ các cự ly và được sử dụng trong những thời tiết khác nhau, hần có thể nói ra tất cả tính năng, thời gian sử dụng, giá cả, bao gồm cả số lượng viên đạn của mỗi một khẩu súng.

Ngón tay cọ sát lên khẩu súng, đây là mọi thứ của hần.

Bình thường việc này có thể làm cho hần bình tĩnh nhưng hình ảnh Feston đứng trong vũng máu, sau lưng bị thanh thép xuyên thủng cứ liên tục hiện lên trong đầu, tựa như một đoạn phim bị trục trặc, không ngừng lặp đi lặp lại.

Chết tiệt! Feston Kada, nếu lúc ấy không quen anh—

Cầm khẩu súng có gắn ống hãm thanh mà chĩa vào tường, dùng dùng dùng dùng dùng dùng dùng! Vách tường hóa thành tổ ong, ném súng, Phong Triển Nặc ngã xuống sô pha, áo khoác dính mưa khiến nó trở nên nặng nề, hắn tạm thời không muốn đứng lên, thiếu chút nữa đã mất Feston, đây là sự thật, hắn rất cực không thể tiếp tục ngủ trưa, cho dù chưa có bất cứ chuyện gì xảy ra. 810

Nhưng mà trên thực tế thì đã có chuyện gì đó xảy ra.

Bóng đêm thâm trầm, trong bệnh viện, căn phòng yên lặng chỉ còn vang lên tiếng dụng cụ y tế, Derek ra ngoài mua cà phê, Jonathan ngồi một mình bên giường bệnh của Feston.

“Sếp...anh nói đi, em nên làm sao đây? Nếu để những người khác biết chuyện này thì quả thật em không dám tưởng tượng sẽ như thế nào.” Hắn buồn rầu, hàng lông mày cau chặt, “Derek nói đúng, hành động của anh ảnh hưởng đến tất cả mọi người, chuyện quá mức mạo hiểm sẽ làm cho toàn thể đội ngũ đều bị liên lụy—”

“Nhưng em luôn nghĩ, nếu không có anh, Feston Kada, đội đặc nhiệm của chúng ta còn có thể hoạt động nữa hay không, em nghe đồn là vì có sếp nên mới có đội đặc nhiệm ST.” Hạ thấp giọng, hắn biết Feston không nghe thấy, nhưng nếu không tìm người thổ lộ nỗi lòng thì hắn sẽ điên mất.

“...U Linh, ý em là Ian Noy, anh ấy vừa mới ở dưới lầu.” Im lặng trong chốc lát, Jonathan nhớ lại cảnh tượng kia.

“Anh ấy là sát thủ nhưng anh có thể tưởng tượng được hay không, em rất kinh ngạc, bởi vì em chỉ nhìn thấy một người đang lo lắng cho anh, thậm chí còn lo lắng hơn cả em, anh ấy cứ đứng dưới mưa, toàn thân ướt sũng, nhưng nghe nói anh không sao thì liền mỉm cười, em không có cách nào để hình dung—”

Tựa như cầu vồng xuất hiện giữa sa mạc làm cho người ta cực kỳ ấn tượng.

Feston không nghe thấy, hắn vẫn còn bị thuốc mê ảnh hưởng, dụng cụ phát ra vài tiếng vang, Jonathan vội vàng tiến lại gần, nhìn thấy một bàn tay đặt trên giường bệnh lại một lần nữa nắm chặt, mặt nạ dưỡng khí tự kín một lớp hơi nước, dường như Feston muốn nói cái gì đó.

“Triển Nặc...”

“Cái gì?!” Jonathan cúi đầu, đó là một âm tiết mơ hồ và khó hiểu.

.....

P/S: gọi 2 tiếng nghe thấy thương, tương tự cả trong mộng hờ anh?

Ai mà truyện của ta về sẽ thấy có vài ký tự, vài con số ta để random, cứ ignore nó nhé, vì ta đánh dấu truyện thôi.

73. Chương 73: Tin Tức Mới

Phong Triển Nặc, đây là cái tên bằng tiếng Trung Quốc mà toàn thể thành viên của đội đặc nhiệm ST cũng không biết, chưa bao giờ nghe Feston chính miệng nói ra.

Không ai biết, đương nhiên cũng không có người hiểu rõ, cứ nghĩ đó là những lời mê man vô nghĩa, ngày hôm sau Feston tỉnh lại, bác sĩ bảo rằng đây là một trường hợp hi hữu, mọi người trong đội cũng an tâm mà trở về trụ sở.

Khi Feston dường như thương thì đội đặc nhiệm ST vẫn làm việc bình thường, năm ngày sau.

“Hey, người anh em, vẫn còn giận Derek sao? Mấy ngày nay chẳng thấy cậu nói năng gì cả, xảy ra chuyện gì?” Trong văn phòng, Hase khoác lên vai của Jonathan, “Sếp vẫn chưa xuất viện, mọi người đều đang điều tra Hecate, vậy mà cậu cứ耿耿 ở đây, thật sự là quá đáng.”

“Hiện tại sếp thế nào?” Jonathan lại uống cạn một tách cà phê, cúi đầu cất lên giọng nói buồn rầu.

“Bác sĩ bảo tình hình khôi phục có vẻ lạc quan, vết thương sau lưng được cầm máu đúng lúc, may mắn thanh thép không hoàn toàn đâm thủng nội tạng, nói tóm lại là sếp rất may mắn.” Cây bút xoay vài vòng trong tay của Hase, sau đó được ném vào lọ đựng bút một cách chuẩn xác, “May mắn lần này mọi người đều vô sự, vết thương của sếp là do cậu bằng bỏ hả?”

FJonathan buông tách cà phê, sau một lúc lâu mới tùy tiện gạt đầu, “À, ừ.” Trả lời cho có lệ.

Y“Biết bên trong xảy ra chuyện gì hay không? Quá trình sếp bị thương là như thế nào? U Linh cùng sếp đi vào nhưng tôi lại không thấy hắn đi ra? Hy vọng không phải do U Linh tạo thành, bản báo cáo lần này xem ra chỉ có thể chờ sếp tỉnh táo rồi tự tay viết mới được.”

NLúc ấy mọi người đều hỗn loạn, không ai nhìn thấy Feston được người nào đưa ra, vừa đến cửa thì Phong Triển Nặc liền thả Feston xuống, tuy rằng Jonathan biết tình hình thực tế nhưng lại không thể nói cho người khác biết chân tướng, chỉ có thể trả lời qua loa cho có lệ.

NLúc ấy Ian Noy làm như vậy là vì không muốn Feston bị cấp dưới trỉ chích? Đây là điều mà Jonathan bỗng nhiên nghĩ đến.

Z“Đứng lên, Jonathan, cậu đã ủ rũ mấy ngày liền, sếp bị thương nhưng cậu thì không sao, cậu định giận Derek tới khi nào, chúng ta còn phải điều tra vụ án nữa cơ mà.” Hase giở xấp hồ sơ trong tay lên rồi trách mắng, “Không biết Hecate bị gì mà gần đây không hề thấy bọn họ hành động, bọn họ không hành động thì làm sao chúng ta có thể bắt người, thật sự là phiền phức.”

“Cậu than vãn với tôi thì vụ án sẽ dễ chịu hơn hay sao?” Rốt cục Jonathan cũng ngẩng đầu khỏi tách cà phê, “Đội đặc nhiệm ST là gì? Nên nhớ bất cứ vụ nào đến tay của chúng ta cũng đều không đơn giản.” fynnz.wordpress.com

“Vả lại, Hecate quả thật không đơn giản, ngoại trừ mạng lưới tình báo thì còn chiêu mộ được đám sát thủ như vậy.” Thu xếp lại tình báo mà mấy ngày nay thu được, Hase cầm lấy một cây bút từ trong ngăn kéo, thấy hắn cũng không biết rõ tình hình khiến Jonathan hăm mộ mà thở dài, “Ừm, đám sát thủ đó cũng không đơn giản.”

“Vậy cậu nói xem vì sao U Linh lại giúp chúng ta?” Hase đột nhiên nhìn hắn, Jonathan sửng sốt, nhớ đến việc Hase là người giỏi quan sát sắc mặt và ngôn ngữ nhất trong cả đội, nhất định biểu hiện gần đây của hắn đã bị Hase nhìn ra điều gì đó.

“Vừa rồi cậu cũng đã nói hết những điều mà tôi muốn nói rồi còn gì, Hase.” Jonathan thản nhiên đánh trống lảng, “Tôi đoán là U Linh mâu thuẫn với Hecate, có lẽ Hecate thuê anh ta giết người rồi quỵ tiền, hoặc là giống như Maberly muốn gây bất lợi cho anh ta, vì vậy anh ta đương nhiên phải phản kích, trùng hợp lại có lợi cho chúng ta, chúng ta cũng may mắn lắm.” fynnz.wordpress.com don't take out

Hase quan sát Jonathan một lúc, “Kỳ lạ, ngày đó hô to gọi nhỏ đối với U Linh, không chịu tin tưởng lời nói của hắn, thiếu chút nữa muốn tự sát là người đang ngồi trước mặt tôi có phải hay không? Jonathan, cậu bị ám đầu hả?” Hase sờ lên trán của Jonathan.

“Đi chết đi.” Đẩy tay của Hase ra, thật sự Jonathan cũng hy vọng mọi việc đơn giản giống như hắn nói thì hay rồi.

“Nhưng lúc ấy sếp chọn tin tưởng U Linh, dù sao cũng hơi mạo hiểm một chút.” Không biết Derek đi vào từ lúc nào, “Chúng ta đã biết đến tổ chức Hecate từ lâu, nhưng chưa từng có chứng cứ chứng minh Hecate và U Linh có quan hệ, chúng ta không thể buông tha cơ hội lần này!”

“Tôi thấy tốt nhất chúng ta cứ đợi sếp xuất viện hẳn tính sau, nếu lúc này mà chọc giận Hecate, có khi bọn họ sẽ gây bất lợi cho anh ấy...” Sự lo lắng của Jonathan không phải không có lý, Derek và Hase đều trầm mặc.

Gần đây Hecate rất yên ắng, giống như một con bạch tuộc chìm ngấm dưới biển, các xúc tua tình báo đều đình chỉ hoạt động, nhưng có đôi khi càng là im ắng thì càng chứng tỏ nguy hiểm.

Nhưng bọn họ lại không biết việc Hecate im lặng kỳ thật đều không phải xuất phát từ tự nguyện, sau khi Stephanie thức dậy thì liền ngồi yên trên ghế, không làm bất cứ chuyện gì, cô ta phải sẵn sàng chờ đón quân địch.

Hecate đành chỉ hoạt động, muốn một tổ chức tình báo khổng lồ chân chính đành chỉ hoạt động là chuyện không có khả năng, nó chỉ là tạm thời yên lặng mà thôi, vì để nghênh đón một trận bão táp.

“Cô còn điều gì muốn nói trước khi chết hay không?” Mặc một bộ âu phục vừa người, Phong Triển Nặc xuất hiện trước mặt Stephanie, cô ta đang ở một căn nhà mới tại Chicago, là một cứ điểm vừa được thành lập.

Họng súng lạnh lẽo nhắm ngay thái dương của Stephanie, Phong Triển Nặc biết cách làm cho một người đàn bà sợ hãi, ngoại trừ tánh mạng thì khuôn mặt chính là nhược điểm của bọn họ, đứng trước cửa sổ chiếu rọi ánh mặt trời, đưa lưng về phía ánh nắng, trên người của U Linh được bóng râm bao phủ.

Sát ý lạnh lẽo theo nòng súng kéo dài đến sống lưng của Stephanie, cô ta bất giác rung mình, “Ian, cậu phản bội chính mình, chẳng lẽ muốn tôi cũng tự phản bội bản thân mình hay sao? Tôi là người nắm giữ Hecate, hẳn là FBI, nhưng lại là một FBI muốn gây phiền phức cho tôi, vì vậy tôi chỉ muốn dạy dỗ hẳn một chút mà thôi, như vậy cũng không đúng hay sao?”

Cô ta bình tĩnh nhướn miệng cười, lạnh lùng nhìn hẳn, bàn tay của Phong Triển Nặc vẫn duy trì đúng độ cao như cũ, “Trên thực tế thì rất đúng, cô làm rất đúng, nhưng tôi chưa từng nói là đúng hay sai!”

Nụ cười của Stephanie trở nên cứng đờ, “Cậu muốn thế nào? Trừng phạt tôi vì một chuyện mà tôi không hề có lỗi.” Đôi mắt đẹp chuyển động, “Tôi chờ cậu đến cũng không phải để giao mạng của mình cho cậu.”

“Stephanie, lá gan của cô không nhỏ, rút hết tất cả vệ sĩ, tắt đi hệ thống bảo an, để cho tôi thuận lợi tiến vào, cô tưởng là như vậy thì tôi sẽ không giết cô hay sao?” Họng súng trượt trên mặt cô ta, từ thái dương chuyển sang gò má.

Stephanie ngồi trên ghế sofa đơn, không dám nhúc nhích, “Đó là vì giảm bớt tổn thất, tôi biết những người đó không thể ngăn cản được cậu, đương nhiên không thể lãng phí nguồn nhân lực của mình, hơn nữa cậu sẽ không giết tôi.”

“Muốn chứng minh là cô đã sai hay không?” Hẳn muốn bấm cò, Stephanie vội vàng kêu to, “Đợi đã!”

“Mẹ ơi....” Một cô bé đứng trước cửa, trên tay còn lôi theo một con búp bê vải thật lớn, nhìn thấy tình cảnh bên trong, cô bé kéo con búp bê mà vội vàng chạy vào, “Chú Ian?”

“Đây là kế hoạch của cô đó à?” Cười lạnh bên tai của Stephanie, Phong Triển Nặc nhìn về phía cô bé đang chạy đến, hẳn dời họng súng, bàn tay cầm súng đưa ra sau lưng, hẳn cúi đầu, thoát nhìn giống như bọn họ chỉ đang nói chuyện thân mật với nhau, “Cô định để con của cô cùng mạo hiểm vì sai lầm của mình à? Cô tưởng rằng tôi sẽ không giết nó hay sao?”

Mái tóc được tết bím thật dài, cô bé đi đến trước mặt, Stephanie không hề kiêng kỵ mà cứ ôm chặt cô bé, “Cậu sẽ không làm như vậy, Ian, trước kia tôi không xác định cậu có tình cảm hay không, nhưng hiện tại tôi cho rằng cậu sẽ không làm như thế.” Cô ta quay đầu lại, trong mắt có thâm ý.

Hẳn từng giết chết không ít người yêu hẳn, những người đó đều bị tử thần trước mắt hấp dẫn, cuối cùng bọn họ đều chân chính rơi vào vòng tay của tử thần, Ian từng nói với Stephanie, hẳn đã từng yêu nhưng những người mà hẳn nói yêu đều không có ai mà không chết dưới súng của hẳn.

Hiện tại chỉ có duy nhất một trường hợp đặc biệt, tên cảnh sát kia, hơn nữa càng quan trọng ở chỗ Ian Noy từ chối thừa nhận tất cả mọi chuyện.

Đối diện với Stephanie, nụ cười của Phong Triển Nặc còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời, dưới đáy mắt có một chút âm u lạnh lẽo xẹt qua, “Stephanie....”

Bỗng nhiên cô bé con xoay người ôm lấy hẳn, “Chú Ian, chú và mẹ đang nói chuyện bí mật hả, Samantha cũng muốn nghe!” [dont take out fynnz.wordpress.com](http://donttakeoutfynnz.wordpress.com)

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt màu bánh mật, làn da trơn bóng non nớt, cô bé mở to đôi mắt, gò má ửng đỏ vì hưng phấn, Phong Triển Nặc dùng một bàn tay vuốt tóc của cô bé, “Chuyện này không thích hợp để

trẻ con lắng nghe, Samantha muốn nghe thật sao?”

Samantha không thấy đáy mắt âm u của hấn mà chỉ nhìn thấy nụ cười rực rỡ trên môi, “Samantha không phải là trẻ con, để Samantha nói cho chú biết một bí mật nha, Samantha đã trưởng thành rồi.” Ngắc đầu lên, ưỡn ngực ra, cô bé tỏ vẻ bản thân đã là một người lớn.

“Tôi nói rồi mà, con bé thích cậu, Ian.” Cách lần trước gặp mặt cũng đã khá lâu, Samantha rất thích chú Ian vừa điển trai vừa rất oách này, Stephanie biết rất rõ sức quyến rũ của người đàn ông ở trước mặt, mà ánh mắt của mẹ con họ cũng rất tương tự nhau.

“Con đi ra ngoài trước được không, Samantha? Nếu con ngoan thì mẹ sẽ cho con món quà của chú Ian.” Chỉ vào cửa, giọng điệu thần bí của Stephanie đủ khiến cho cô bé hứng thú, “Được ạ, mẹ nói phải giữ lời nha, không được đổi ý! Lần trước mẹ đoạt mất quà của chú Ian cho con rồi!”

U oán nhìn mẹ của mình, Samantha lại kéo con búp bê bằng vải to đùng của cô bé rồi đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

“Lần trước cậu tặng cho nó một viên đạn.” Stephanie nhướn mày, hấn chỉ nhếch môi cười, “Đó là một viên đạn làm từ kim cương.”

“Ian, nhìn rõ vào sự thật đi, hiện tại FBI đang gây rắc rối cho tôi, tôi chỉ tự bảo vệ chính mình, cho dù cậu nghĩ rằng tôi quá đáng nhưng cậu giết tôi thì được cái gì, Hecate không có tôi thì sẽ hỗn loạn, chuyện này chẳng có lợi gì cho đôi bên.” Đối với một thủ lĩnh của tổ chức tình báo thì không phải muốn nói giết là giết, bởi vì việc này liên lụy rất nhiều người.

“Có quan hệ gì đến tôi?”

Nhìn không ra là hấn có nghe hiểu hay không, thấy Phong Triển Nặc đứng im, cô ta biết lần này hấn quả thật rất tức giận, thậm chí là phẫn nộ, phải có người gánh vác lửa giận của hấn, “Vậy để tôi nói cho cậu một tin tức, sau khi nghe xong thì cậu sẽ không có thời gian gây phiền phức cho tôi nữa đâu.”

“Cô cứ nói thử xem.”

810“Gần đây thu được tin tức có người thuê sát thủ chuyên nghiệp, đối phương yêu cầu rất cao, bởi vì nghe nói người mà kẻ đó muốn giải quyết cũng là một nhân vật rất quan trọng, không thuê người tốt nhất thì sẽ không giết được người kia...”

“Nói tiếp đi.” Hấn thúc giục.

“Nhưng bất ngờ có chuyện xảy ra, nghe nói người nọ gần đây đang nằm viện, hình như bị thương, nói như vậy thì ai đến giết cũng được, cho nên có không ít người muốn tiếp nhận vụ giao dịch này—” Cô ta chậm rãi dứt lời, Phong Triển Nặc nghe đến đó thì sắc mặt liền đột biến, lập tức cất súng vào rồi xoay người rời đi.

Chết tiệt, mục tiêu là Feston!

.....

P/S : đi trả thù cho chồng hờ em ?

74. Chương 74: Thời Gian Dừng Lại

Không ngừng đập chân ga, hấn hy vọng thần kinh của mình quá nhạy cảm, nhưng nhiều năm trải qua kiếp sống sát thủ cũng tạo nên khả năng nhìn thấu mọi chuyện, trực giác nói cho hấn biết mục tiêu của đối phương chính là Feston, không thể nghi ngờ gì nữa.

Feston vẫn còn đang ở trong bệnh viện, vết thương sau lưng của hấn đã được khâu lại, nhưng sẽ không thể nhanh chóng lành lặn, nếu Feston không đề phòng....

Lạnh lùng nhếch môi, từ đó đến nay hắn luôn ung dung tự tại thể nhưng bây giờ lại vì sống chết của một người khác mà lo lắng, đây quả thật không giống với hắn.

Cố gắng bảo trì bình tĩnh, hắn tin tưởng Feston sẽ không dễ dàng bị người ta xử lý, người đàn ông kia tuyệt đối không thể bị bại bởi những người khác, không ngừng lặp đi lặp lại ở trong lòng như vậy, hắn đập mạnh chân ga, chạy thẳng đến bệnh viện.

Buổi trưa, ánh mặt trời chói chang oi bức, nhưng cũng có một chút cảm giác sắp lập thu.

Trong phòng bệnh, Feston đang nằm trên giường lật hồ sơ, mặc dù hắn là bệnh nhân nhưng đồng thời hắn cũng là một bệnh nhân rất hấp dẫn, y tá đang lau mình cho hắn rồi cục thu hồi khăn bông, mỉm cười với hắn, trong mắt giấu diếm nét thu ba.

Số điện thoại đã sớm viết trên giấy, đặt dưới gối đầu, đáng giận là người đàn ông điển trai với thân thể cao lớn mạnh mẽ này lại chẳng hề đáp lại ám chỉ của cô ta, “Ngài Kada, còn cần gì nữa hay không?” Trước khi đi, cô y tá lại hỏi thêm một câu.

Thứ mà hắn cần thì chắc chắn không ở trong phòng bệnh này, “Không cần, cảm ơn.” Nâng mắt lên khỏi xấp hồ sơ, “Khi đi thì vui lòng đóng cửa dùm tôi.”

Thật sự là một người đàn ông không biết lãng mạn, cô y tá đóng cửa một cái rầm rồi đi ra ngoài.
fynnz.wordpress.com

Trong phòng chỉ còn tiếng lật giấy, nhiệt độ của máy điều hòa rất thích hợp, Feston đang xem báo cáo công việc mấy ngày gần đây, xem ra hành tung của Phong Triển Nặc vẫn chưa bị bại lộ, hắn vẫn là U Linh làm cho người ta không thể nắm bắt.

Đây là chuyện tốt. Khi Feston đọc hồ sơ thì đã nghĩ như vậy, đồng thời còn có một loại mất mát khó có thể hình dung, đây là lần thứ mấy rồi, tên sát thủ kia cứ như một cơn gió lướt qua bên cạnh hắn, nhiễu loạn hết thấy rồi lại biến mất.

Xem ra chạy trốn là sở trường của U Linh, hắn giỏi nhất là bỏ trốn trước mắt người khác. Cười lạnh, Feston tập trung vào bản báo cáo ở trong tay, nhưng tâm trí lại nhanh chóng lơ đãng đến phương trời nào đó.

Tình cảnh trước khi hôn mê vẫn còn rõ ràng ở trong đầu, thân ảnh thon cao đứng dưới bóng đêm, có thể đứng ra bất cứ lúc nào, Phong Triển Nặc lựa chọn cùng hắn kề vai sát cánh, còn có đôi tay run nhẹ....

Hồ sơ báo cáo được cuộn lại rồi trở nên nhăn nhúm trong tay của Feston, khuôn mặt cương nghị cau mày, có vài phần trầm trọng.

Bên ngoài phòng bệnh có tiếng bước chân của người đến kẻ đi, người trong bệnh viện rất đông, Feston phải nhanh chóng quay trở lại đội đặc nhiệm ST để tránh cho vài chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Phong Triển Nặc giúp đội đặc nhiệm của bọn họ nhưng chưa hẳn có thể làm cho cấp dưới của hắn giảm bớt địch ý đối với U Linh.

Tiếng chân chạy dồn dập, bên ngoài dường như xảy ra chuyện gì đó, cửa phòng bệnh bỗng nhiên mở ra, có một bác sĩ mặc áo blouse trắng bước vào, “Xem ra anh không sao.”

Feston lập tức ngẩng đầu, vài ngày không gặp, người trước mặt vẫn ung dung như vậy, giọng nói nhẹ nhàng, đang đứng trong phòng nhưng hô hấp lại dồn dập, mặc bộ blouse trắng của bác sĩ, mái tóc chải ngược ra sau đầu hơi rối một chút.

Người nọ là chạy đến, không thể che giấu vẻ lo lắng trong mắt.

Phong Triển Nặc thở hổn hển, Feston nhìn hắn, ánh mắt của hai người giao nhau, thời gian tựa hồ đình chỉ ngay giờ phút này.

Feston bỗng nhiên bước xuống giường, hắn đưa tay đỡ lấy, tiếp theo bị một nụ hôn cướp lấy tất cả hô hấp, không khí trong ***g ngực dần dần bị hút ra, Feston lôi kéo cánh tay của hai người bọn họ lại sát bên nhau, Phong Triển Nặc đưa tay đụng vào vết thương sau lưng của Feston, người đang hôn hắn liền cất lên một tiếng rên rỉ vì đau đớn, nhưng nụ hôn này vẫn không đình chỉ.

Không ngừng xâm nhập thăm dò, dường như vĩnh viễn không dừng, Feston cướp đoạt hết thấy phản ứng của hắn, nước bọt trong khoang miệng gần như khô khốc khiến cho khát vọng càng tăng cao, là Feston ở ngay trước mặt, là nụ hôn giống hệt trong trí nhớ, bất quá chỉ mới vài ngày mà đã có một loại ảo giác mất đi rồi có lại.

Hai tay đặt sau cổ của Feston dần dần siết chặt, Phong Triển Nặc cản bờ môi của Feston, quần lấy đầu lưỡi của hắn, nụ hôn của bọn họ càng lúc càng không thể vãn hồi, cánh tay của Feston cũng siết chặt, song phương gần như hít thở không thông vì nụ hôn này.

Chúa ơi, đây chỉ là một cái hôn mà thôi, Phong Triển Nặc rên rỉ dưới đáy lòng, thiếu chút nữa hắn đã kiềm chế không được, đôi tay của hắn sờ soạng trên lưng của Feston như thể muốn xuyên thấu thân thể của Feston, chạm vào linh hồn của người nọ, cho đến khi song phương đều không thể tiếp tục được nữa, chỉ sợ cứ tiếp tục thì sẽ phải chuyển hướng lên giường bệnh, Feston buông tay ra.

“Cậu đi rồi còn quay lại để làm gì?”

“Anh khôi phục không tệ.” Bình phục hô hấp rồi thối lui vài bước, Phong Triển Nặc nhanh chóng đi đến phía trước cửa sổ rồi kéo lại tất cả rèm che, sau đó khóa trái cửa phòng, lại kiểm tra hết thấy dụng cụ trong phòng một lần nữa.

Động tác của hắn nhanh nhẹn, Feston nhận thấy dị thường thông qua hành động của hắn, “Sao vậy?”

“Có người muốn giết anh, anh nói xem, là sao vậy?” Khi kiểm tra giường bệnh, Phong Triển Nặc nhìn thấy một mẫu giấy đặt dưới gối, cầm lấy số điện thoại đưa lên trước mặt Feston, “Anh ở trong bệnh viện nhất định được đối đãi không tệ, có người còn để lại đường dây nóng cho anh nữa này.”

Feston cũng không xa lạ đối với vẻ mặt như cười như không của Phong Triển Nặc, hắn cầm lấy mẫu giấy rồi ném vào thùng rác, sau đó ngồi trở lại giường bệnh, “Hiện tại có thể nói hay chưa?” Caesar mỉm cười, dường như nhìn thấu hết thấy. fynnz.wordpress.com

“Hey, đừng đắc ý.” Chỉnh lại sắc mặt, Phong Triển Nặc ngồi xuống bên giường, vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi nhận được tin tức, có lẽ không phải chỉ có một người đến đây, cho dù anh là Feston, có thể 24 giờ để đề phòng hay sao? Có người muốn giết anh, chuyện này không phải nói đùa!”

Feston cao hứng khi thấy phản ứng của Phong Triển Nặc, nhưng rõ ràng còn có một loại suy nghĩ trái ngược, “Sát thủ chỉ biết giết người chứ không cứu người, trở mặt với Hecate, hiện tại còn cảnh báo tôi, đối với cậu cũng chẳng có lợi ích gì, hiện tại tôi tiếp nhận lời cảnh báo của cậu, tôi sẽ cho người tăng nhân viên canh gác nơi này, được FBI bảo vệ 24 giờ thì cậu còn lo lắng gì nữa?”

Mặc áo bệnh nhân, nhưng khí thế của Feston không hề mảy may giảm bớt, hắn vẫn là Caesar, Phong Triển Nặc nhận ra bản thân mình bị thất thố, hắn ngửa mặt lên trời rồi thở dài một hơi, “Nói rất đúng, anh là Feston Kada mà, là tôi nhiều chuyện quá rồi.”

Nhún vai mỉm cười, hắn đi đến trước cửa, phía sau truyền đến giọng của Feston, “Lần này cậu cứ rời đi, tôi sẽ không giữ cậu lại, cậu muốn đi Trung Quốc, Morroco, Tây Ban Nha hay bất cứ nơi nào cũng được, tóm lại đừng rơi vào tay tôi, đừng ở Chicago.”

Phong Triển Nặc đột nhiên quay đầu lại, “Có ý gì?”

“Đây là điện thoại của cậu.” Feston lấy ra một chiếc di động quen mắt từ trong ngăn kéo bên giường, đó là di động của Phong Triển Nặc, nó đã bị đánh rơi trong tòa nhà hoang tàn, “Tôi đã nói chuyện với thủ lĩnh của Hecate, không ngờ là một phụ nữ, lúc ấy cô ta hét to vào tai tôi, nói rằng tôi sẽ hủy hoại cậu.”

Stephanie! Phong Triển Nặc nhìn điện thoại trong tay Feston, “Nó không được cúp máy, hóa ra là rơi xuống đất, cô ta nói cái gì với anh, hủy hoại tôi hả? Bất luận kẻ nào cũng không thể.” Hắn cảm thấy buồn cười.

Những lời này xem ra là vượt quá sức tưởng tượng của Phong Triển Nặc, Feston lại có lý do tin tưởng nó là chân thật, “Không, cô ta nói đúng, tôi và cậu mặc kệ có quan hệ gì thì đều tạo thành chứng ngại cho cả hai chúng ta, ngoài đội đặc nhiệm của tôi thì đặc biệt là cậu, trừ phi cậu không làm sát thủ...”

“Anh cảm thấy điều đó có khả năng hay sao?” Phong Triển Nặc cắt ngang lời của Feston, “Loại giả thiết này rất vô nghĩa.” Hắn cười nhạt.

Ánh mắt màu xám tro bình tĩnh đang nhìn Phong Triển Nặc, “Đúng vậy, điều đó không có khả năng, cho nên cậu liên tục muốn lảng tránh, đây không phải nhát gan cũng không phải bần khoản, mà là vì trong lòng của cậu biết rõ nếu có quan hệ với tôi thì sẽ mang đến bất lợi cho cậu, người giống như cậu thì đương nhiên sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi cho mình, vô luận là tình cảm như thế nào, nếu ràng buộc quá sâu thì đều ảnh hưởng đến cậu...”

“Bởi vì cậu là một sát thủ.” Sát thủ không thể có tình cảm, tình cảm sẽ trở thành nhược điểm, trở thành gánh nặng và trói buộc. 810

Đôi mắt như chim ưng chặt chẽ theo dõi Phong Triển Nặc, Feston siết chặt đôi tay, hẳn rất muốn có được người trước mặt, “Người phụ nữ kia nói đúng, sát thủ tựa như một thiết bị tình vi, chỉ cần một linh kiện bị hỏng hóc thì sẽ tạo thành ảnh hưởng đến toàn thể bộ máy, cậu biết rõ điều đó hơn cô ta, đó cũng là nguyên nhân mà cho đến nay cậu chưa từng thất thủ lần nào.”

Nhưng như thế thì hẳn không thể có được Phong Triển Nặc, “Một khi linh kiện bị hư thì cậu có thể chết bất cứ lúc nào, chính cậu cũng hiểu được điều đó, đối với người như cậu mà nói, chỉ cần 2% xác suất sai lầm thì chẳng khác nào là chết, tôi cũng không muốn nhìn thấy cậu chết đâu, U Linh.”

Hắn không gọi tên của Phong Triển Nặc, tiếc nuối thở dài, trong đó có một chút mãn nguyện....Tình cảm mâu thuẫn, đây là Feston. fynnz

“Nói cái gì cho phải đây, anh quả nhiên là Feston Kada.” Chậm rãi vỗ tay, Phong Triển Nặc không ngờ Stephanie lại nói chuyện với Feston thông qua di động, mà còn nói ra những lời như vậy, “Nhưng tôi không phải là cấp dưới của anh, anh nghe cho kỹ đây—” Đột nhiên phóng đến một ánh mắt sắc bén.

Tay hắn chống xuống nệm, Feston đang ở ngay trước mắt, sóng mũi vừa cao vừa thẳng, khuôn mặt với góc cạnh cương nghị, hẳn xoa mặt của Feston, “Nhớ rõ những gì tôi đã nói hay không, đúng hay sai không quan trọng, chỉ cần có khả năng không chế sai lầm là được”

Lời nói trên sàn nhảy tại vũ hội, Feston làm sao có thể quên cho được, “Cậu có khả năng này hay sao? Phong Triển Nặc, lúc ấy tôi thấy tay của cậu run rẩy.”

“Miễn bàn chuyện này!” Hắn nghiêng răng nói nhỏ, sau đó lại thay bằng một nụ cười, “Điều này chứng tỏ tôi cũng là con người, chẳng phải hay sao?”

Một nửa là tự giễu, hẳn không thể cãi lại, ánh mắt của Feston càng trở nên thâm trầm, “Cậu cũng nghe cho kỹ đây, tôi không muốn cậu xảy ra chuyện gì bất trắc, cho nên tốt nhất là cậu đừng xuất hiện trước mặt tôi, bằng không tôi sẽ giữ lấy cậu, chiếm cho được cậu, làm tất cả những gì mà tôi muốn làm, khiến cho một sát thủ như cậu biến thành một người bình thường, đến lúc đó chính là ngày tận thế của cậu, là ngày tận thế của sát thủ U Linh.”

Tình cảm làm cho người ta yếu đuối, nhất là đối với một sát thủ chuyên nghiệp mà nói thì chẳng khác nào bước vào đường cùng, Phong Triển Nặc biết rất rõ, “Anh cũng biết tôi đã từng không chế nhưng mà không có cách nào, chẳng lẽ anh có hay sao?”

“Muốn thử giết tôi hay không?” Nặng nề mỉm cười, Feston đưa ra một lời đề nghị, “Nhìn xem cậu có thể làm được hay không, nếu để những người khác xử lý thì không bằng chết trong tay của cậu.” fynnz.wordpress.com

Ánh mắt không hề lộ ra vẻ sợ hãi, chỉ có thản nhiên và bình tĩnh đang nhìn thẳng Phong Triển Nặc, đáy mắt của Phong Triển Nặc xẹt qua sát ý nhưng lại thu hồi một cách mâu thuẫn, hẳn không thể giết được Feston, “Đừng đặt ra vấn đề nan giải đối với tôi.”

“Vậy cậu chỉ có thể rời xa nơi này, đừng quay về nữa.” Chỉ có như vậy thì mới có thể bảo toàn tương lai của một sát thủ, Feston ngăn cản cánh tay đang muốn vươn ra của mình, áp chế dục vọng muốn có được U Linh.

.....

P/S: bày đặt cao thượng nữa anh =)), đây gọi là chiêu lạc mềm buộc chặt

75. Chương 75: Cái Gì Là Chính Xác

Thân phận cũng không phải là chướng ngại lớn nhất, chướng ngại lớn nhất giữa bọn họ ở chỗ có người không thể có được tình cảm.

Vài ngày trước, bên trong tòa nhà được xem như một bãi chiến trường.

Feston sắp mất đi ý thức, nhưng hắn vẫn cố hết sức duy trì, Phong Triển Nặc và Jonathan đang ở dưới lầu, lúc này trong di động truyền đến giọng nói của một phụ nữ, “Là anh sao, Feston Kada? Không ngờ chúng ta lại dùng cách này để làm quen, nói ngắn gọn, Hecate của tôi sẽ không dễ dàng bị hủy như vậy, anh cũng đừng hòng truy tìm manh mối từ vài người ở chỗ của tôi.”

“Cô là gì của cậu ấy?” Feston cúi đầu, vài người kia là ai, còn cậu ấy là ai, hai người đều hiểu nhưng không nói rõ.

“Một người bạn, ít nhất tôi vẫn còn xem cậu ấy là bạn, nhưng không ngờ cậu ấy lại vì anh mà giết người của tôi!” Giọng nói của người phụ nữ trở nên the thé, “Anh đang hủy hoại cậu ấy, cậu ấy vốn là người giỏi nhất, chưa bao giờ thất thủ, cũng chưa bao giờ xảy ra vấn đề như vậy! Nhưng hiện tại cậu ấy đang đánh mất lý trí, điều này tuyệt đối không phải chuyện tốt!”

“Cái gì là chuyện tốt, cái gì là chuyện xấu cũng không phải do cô quyết định...” Feston chậm rãi hít vào một hơi, Phong Triển Nặc đánh mất lý trí vì hắn hay sao? Hắn thật cao hứng, nhưng lại vì vậy mà lo lắng. fynnz.wordpress.com

“Bất cứ một sát thủ nào rơi vào lưới tình thì đều cách chết không xa, Ian là người rõ ràng nhất, dù sao cậu ấy đã từng tự tay giết chết một sát thủ vì tình yêu mà sa đoạ, là bạn đồng hành của cậu ấy—” Cô ta bắt đầu do dự, không biết có nên nói ra chuyện này hay không?

“Nói rõ ràng một chút đi.” Hắn thúc giục.

“Người kia là bạn của cậu ấy....Không, phải xem là bạn thân, nhưng cậu ấy vẫn ra tay, là cậu ấy tự tay giết chết người nọ.” Giọng nói của người phụ nữ nghe ra rất mâu thuẫn, “Khi đó tôi chỉ biết bất cứ tình cảm nào đối với cậu ấy mà nói cũng không đáng là gì, cho nên cậu ấy mới là cỗ máy giết người tốt nhất, vô tình nhất cũng hoàn mỹ nhất.”

“Nhưng anh đã làm cho cậu ấy thay đổi!” Cô ta lạnh lùng chỉ trích, “Ngẫm lại xem sẽ là hậu quả gì! Sát thủ tựa như một thiết bị tình vi, anh muốn làm cho thiết bị này bị trục trặc hay sao? Bất cứ sai lầm nào cũng có thể hủy hoại cậu ấy!”

Tình cảm đối với Phong Triển Nặc mà nói là một thứ xa xỉ, là một quả bom có thể nổ tung bất cứ lúc nào. 810

Bắt đầu từ lúc đó Feston có thể hiểu rõ hành vi của Phong Triển Nặc, sự mâu thuẫn nhiều lần lặp đi lặp lại, khi thì rời xa khi thì đến gần, đối với sát thủ mà nói tựa như đang ngao du giữa sự sống và cái chết, một khi lún xuống thì có thể muôn đời muôn kiếp không thể quay lại.

Feston không ngờ bản thân mình lại vì một sát thủ mà lo lắng nhiều như vậy, nhưng người ở trước mặt cũng không phải chỉ là một sát thủ mà còn là Phong Triển Nặc.

Trong phòng bệnh, thân ảnh của U Linh đến gần trước cửa, Feston ở ngay phía sau nhìn hắn từng bước rời xa.

Cánh cửa đang ở ngay trước mắt của Phong Triển Nặc, đây là dự tính ban đầu, cũng sớm nên làm như vậy, quả thật là một sự lựa chọn chính xác.

Chỉ cần hắn rời đi thì hắn sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, sẽ không cảm thấy sợ hãi khi nổ súng, ở trong tòa nhà kia, có lẽ Jonathan không biết mà chỉ nhìn thấy hắn nhanh chóng bấm cò súng, nhưng chỉ có hắn tự mình biết rõ, sở dĩ hắn nổ súng nhanh như vậy là vì hắn e sợ nếu để thêm vài giây nữa thì hắn sẽ đánh mất dũng khí.

Đó là đánh cuộc sinh mạng, là sinh mạng của Feston.

Phòng bệnh im phăng phắc, hần vẫn cảm giác được ánh mắt ở ngay sau lưng, ánh mắt của Feston dừng trên người hần, hần không biết hiện tại Feston đang suy nghĩ cái gì, hần cũng không quay đầu lại, tầm mắt của Feston tiếp tục dầy dụa làm càn. fynnz

Nhưng trên thực tế là Feston không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, hần chỉ muốn khắc sâu bóng dáng này vào trong tâm trí, không thể có được sẽ trở thành một sự tiếc nuối, cũng là một kỷ niệm.

“Tôi sẽ nhớ cậu, Triển Nặc.”

Feston gọi tên của hần, vậy mà người nọ lại có thể tùy ý nói ra một câu như thế, cả người của Phong Triển Nặc chấn động, đột nhiên quay đầu lại, thân thể giống như có ý chí của chính mình, “Như vậy thì bảo tôi làm sao có thể cam tâm cho được, tôi còn chưa nhắm nháp mùi vị của anh đó, Caesar, muốn tôi đi thì...”

Khi hần xoay người thì trên mặt của Feston đột nhiên sáng bừng, giang hai tay nghênh đón, “Nhớ kỹ, tôi đã cho cậu cơ hội rồi đi.”

Feston ôm chặt hần vào lòng, cơ hồ làm cho người ta khó có thể tin tưởng đây là sức lực của một bệnh nhân, Phong Triển Nặc nhướng mày, “Có đi hay không là chuyện của tôi, không liên quan đến bất luận kẻ nào, cũng không cần bất kỳ ai quyết định...”

Khẽ cười bên tai của Feston, “Hủy hoại tôi hay sao, cứ thử xem, nhưng mà phải cẩn thận, cho dù anh có thể hủy hoại tôi thì đồng thời tôi cũng sẽ hủy hoại anh.” Giọng nói trầm thấp nguy hiểm, nhiệt độ lướt bên tai, nỉ non những lời tình ái.

“Vậy xem ai có thể duy trì đến cuối cùng, tuyệt đối đừng buông tay giữa chừng.” Vuốt ve sau cổ của Phong Triển Nặc, Feston mỉm cười rồi tiếp nhận sự khiêu chiến của đối phương.

Nếu tình cảm có thể hủy hoại một người thì có lẽ bọn họ sẽ hủy hoại lẫn nhau.

Nhưng ai thua ai thắng thì kết luận bây giờ vẫn còn quá sớm, đầu lưỡi đến gần bên tai của Feston, hô hấp của Phong Triển Nặc cùng với một nụ hôn mạnh mẽ đang in dấu lên làn da ngăm đen.

Đôi mắt màu xám tro của Feston tựa như đang bắn ra những tia lửa, hần nắm lấy tóc của Phong Triển Nặc, bàn tay nóng rực dọc theo áo blouse trắng của Phong Triển Nặc rồi dần dần đi xuống dưới, sau đó tiến vào bên trong, động tác của Feston rất mạnh mẽ, nhưng Phong Triển Nặc không biết tình trạng sức khỏe của Feston có cho phép bọn họ làm như vậy hay không.

“Anh có chắc là làm được hay không?” Lời nói của Phong Triển Nặc kích thích phản ứng kịch liệt, Feston ném hần lên giường, bởi vì động tác mạnh bạo ảnh hưởng đến vết thương khiến vẻ mặt của Feston trở nên vặn vẹo, “Tôi không được chẳng lẽ cậu sẽ bỏ đi? Cậu đã lựa chọn ở lại thì nên biết sẽ là như thế.”

“Từ lâu đã muốn làm như vậy, nhưng anh sai rồi, tôi không đi không phải vì để cho anh có cơ hội giữ lấy tôi, chiếm được tôi, làm bất cứ chuyện gì mà anh muốn làm, mà là vì tôi có thể giữ lấy anh, chiếm được anh, làm bất cứ chuyện gì mà tôi muốn làm.” Cường điệu vài câu, Phong Triển Nặc đảo ngược tất cả những lời mà Feston nói trước đó, giường bệnh kêu lên một tiếng cọt kẹt vì sức nặng của hai người.

Sợ Phong Triển Nặc đổi ý giữa chừng, Feston liền đè lại tay của đối phương, Phong Triển Nặc vì bận tâm đến thương thế của Feston cho nên chỉ có thể duy trì tư thế bất động, một trên một dưới, hần đưa tay đặt lên hông của Feston, chân của Feston len vào quần của hần, tiếng quần áo cọ sát vang lên giữa căn phòng yên lặng.

Bên dưới áo blouse trắng chỉ có một chiếc áo sơ mi, cổ áo rộng mở lộ ra cơ ngực rắn chắc, cảm xúc trơn tru làm cho người ta cứ muốn vuốt ve sờ soạng, Feston cúi đầu hôn lên cơ bụng của Phong Triển Nặc, hình dáng cơ thể phập phồng theo nhịp hô hấp, Phong Triển Nặc bị cảm xúc ướt át trên bụng làm đẩy lên dục vọng, ngay lúc này một bộ công tay bỗng nhiên chụp vào cổ tay của hần.

“Anh làm gì vậy?” Phong Triển Nặc liền tỉnh táo trở lại, thoát khỏi cơn kích tình, người đàn ông ở trên người ngoái đầu nhìn ra sau lưng, “Vết thương bị tét, vì để phòng ngừa cậu làm xước làm bậy trên người của tôi, tạm thời cứ như vậy trước đi.”

Cúi người xuống, hần hôn lên khoe miệng của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc liền lắc lư cổ tay, “Cái này có thể ngăn cản tôi hay sao? Ở trong mắt của anh thì tôi chỉ có một chút năng lực như vậy thôi à?”
fynnz.wordpress.com

Mỉm cười, hần lấy ra khẩu súng từ trong người, “Mở nó ra, anh đã quên lời hứa của mình rồi hay sao, Feston, thứ này thuộc về anh, không bằng công vào để cho tôi nhìn một chút đi.”

Công tay sáng choang, không biết ở trên người của Feston sẽ là cảnh tượng gì, hần cơ hồ muốn điên cuồng vì sự tưởng tượng của mình.

“Hiện tại cậu rút súng để làm gì, chúng ta đều biết cậu không thể giết được tôi.” Feston đẩy ra họng súng của Phong Triển Nặc, lời này làm cho Phong Triển Nặc chán nản, “Sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước tôi nên giết anh...”

Bàn tay của Feston trượt xuống dưới bụng của Phong Triển Nặc, hần không cam lòng, không ngừng thở dốc, công tay trên đầu giường phát ra tiếng lách cách, người đàn ông ở trước mặt dần dần tiếp cận, ánh mắt thâm thúy lộ ra ý cười, “Đáng tiếc cậu không thể xuống tay, cũng giống như tôi không thể bắt được cậu.”

Lấy ra vũ khí từ trong ngăn kéo, họng súng của Feston đối diện với họng súng của hần, “Nếu mọi chuyện đơn giản như vậy thì hiện tại chúng ta sẽ không giống như thế này.”

Không bật chốt, Feston dùng súng chĩa vào Phong Triển Nặc, hai người nhìn nhau, cục diện lúc này không phải gương cung bạt kiếm như lúc trước, họng súng trong tay của Feston bắt đầu di chuyển góc độ, từ thắt lưng của Phong Triển Nặc dần dần đi xuống, bị hung khí trí mạng đặt ngay chỗ yếu hại, Phong Triển Nặc đột nhiên hít vào một hơi rồi ngẩng đầu lên, “Chúa ơi, vì sao khi đó tôi lại nghĩ rằng anh ở trên giường rất lạnh đậm...”

Mới đầu đã từng có ấn tượng như vậy, nhưng khi nhìn thấy Will và Feston vào lúc ấy thì hần đã thay đổi suy nghĩ một chút, mà hiện tại Feston lại càng khác biệt hơn hần so với khi đó, không hề biết kiềm chế, ai bảo Feston lạnh đậm thì nên đâm đầu vào tường mà chết đi cho rồi, nhìn thấy Phong Triển Nặc nổi dậy phản ứng mãnh liệt, Feston hài lòng mà tiếp tục sử dụng đạo cụ trong tay.

“Cậu thích công tay, tôi nghĩ chắc là cậu cũng thích cái này.” Súng, đối với một sát thủ thì nó có ý nghĩa rất đặc biệt, nó là một bộ phận của Phong Triển Nặc.

Dùng họng súng trêu chọc Phong Triển Nặc quả nhiên là ý hay, Phong Triển Nặc gần như không thể chống đỡ thủ đoạn của Feston, tiếng hít thở càng lúc càng dồn dập, “Vết thương của anh thế nào? Tuyệt đối đừng chết ở trên giường dùm tôi, tôi không muốn dùng cách này để lấy mạng của anh đâu...”

“Cậu gần như sắp lấy mạng của tôi rồi.” Nhìn về mặt đắm chìm trong dục vọng của Phong Triển Nặc, Feston liền cảm thấy thật tốt, hần tự thuật một cách chi tiết, tiếng rên rỉ trầm thấp truyền vào bên tai của Phong Triển Nặc, nhưng lại hàm chứa một chút bất đắc dĩ.

Trước mắt có cơ hội rất tốt, nhưng đáng tiếc Feston lực bất tòng tâm, vết thương sau lưng đã bị tét ra, trừ phi hần thật sự muốn chết ở trên giường, làm cho tấm khăn trải giường nhiễm đỏ máu tươi.

Đụng đến cảm giác ướt át ở sau lưng, dục hỏa trên người của Phong Triển Nặc dần dần lui xuống, hần đẩy ra Feston, “Có biết làm như vậy sẽ chết người hay không, ngộ nhỡ tôi nhịn không được thì sao? Cho dù anh bị thương thì tôi cũng sẽ không buông tha cho anh đâu.”

Trên khuôn mặt buồn bực còn lưu lại dấu vết của dục vọng, có đôi khi U Linh rất đơn giản, đơn giản đến mức không cần dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng có thể nhìn thấu, có lẽ chỉ khi ở trước mặt Feston thì mới như thế mà thôi, Feston cởi bỏ công tay cho Phong Triển Nặc, “Yên tâm, tôi sẽ không nuốt lời, chờ vết thương của tôi lành lặn đã.”

Hần sẽ bị Phong Triển Nặc khóa lên đầu giường, đây là lời hứa của Caesar.

“Vậy hiện tại thì sao, cứ như thế này thôi à?” Nhớ đến việc mình tới đây là để làm gì, Phong Triển Nặc ngồi dậy.

.....

P/S: anh Phê làm sao mà để bà con thấy bản mặt của anh nó đạo đức giả quá kìa, bề ngoài nghiêm chỉnh, trong phòng thích xài *đạo cụ* =.=

76. Chương 76: Xâm Nhập Điều Tra

Chiếc áo blouse trắng mà hần thuận tay mượn mặc đỡ đã bị nhăn nhúm, hần phui phui tà áo, từ một sát thủ chuyển thành bác sĩ, bộ dáng này của hần rất thích hợp, vốn có sẵn dáng người tuyệt đẹp cùng khí chất ngời ngời cho nên không có ai nghi ngờ hần là một sát thủ.

Tầm mắt của Feston dừng lại một lúc lâu trên người hần, lâu đến mức ánh mắt của cả hai cơ hồ muốn bốc hỏa, Phong Triển Nặc xoay đầu đi, “Thương tích của anh khi nào mới khỏi?” Giọng nói của hần vẫn còn một chút khàn khàn.

“Nhanh thôi, nhiều nhất là một tuần nữa.” Có loại cảm giác hứa hẹn một cách tế nhị, Feston vừa dứt lời thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, “Sếp?” Derek đang ở bên ngoài.

Bên trong khóa trái cửa, Derek chỉ có thể không ngừng gõ cửa, “Sếp? Bên trong có gì hay không?”

Một y tá ở phía sau Derek, đã đến lúc thay băng, hai tay đẩy chiếc xe đựng dụng cụ y tế cùng một ít băng gạc và thuốc, trong phòng vô cùng im lặng, để dành làm cho người ta sinh ra những liên tưởng không tốt, Derek gõ cửa mạnh hơn, càng lúc càng dồn dập, sau đó định xông thẳng vào cửa.

“Có nghĩ đến người nào muốn giết anh hay không?” Không thể tiếp tục ở lâu, Phong Triển Nặc quay đầu lại rồi hỏi Feston, được trả lời bằng một câu như hần đã suy nghĩ, “Tôi là FBI, những tên tội phạm bị tôi ném vào ngục ẽ rằng có hơn một nửa đều muốn lấy mạng của tôi.”

Một lần nữa ngồi lên giường, Feston cầm lấy khẩu súng đang nằm trên giường, “Tôi tìm cậu bằng cách nào?”

“Anh không cần tìm tôi, tôi sẽ đến tìm anh, tôi biết nhà của anh rồi.” Cái này xem như trao đổi ý kiến, Phong Triển Nặc gắn khẩu súng vào sau thắt lưng, Feston hơi cau mày, “Tốt lắm, tôi chờ cậu.”

Hần cũng không thích cách liên lạc này, nhưng trước mắt không có thời gian để cho bọn họ nhiều lời, trước khi Derek tông thẳng vào cửa thì Phong Triển Nặc đã mở cửa rồi cúi đầu bước ra ngoài.

Hần đi rất nhanh, hơn nữa lại cúi đầu, Derek còn chưa kịp thấy rõ, chỉ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo blouse trắng đi ra, nhanh chóng đi ngang qua bên cạnh hần, cảm thấy khả nghi, Derek định giữ người nọ lại, nhưng bất ngờ ngay tại lúc này lại xảy ra một chuyện.

Y tá ở phía sau đang đẩy chiếc xe đựng dụng cụ y tế đột ngột rút ra khẩu súng từ bên dưới băng gạc, viên đạn bay về phía Feston.

“Cẩn thận!” Phong Triển Nặc nhìn thấy y tá mang giày không đúng thì đã sớm cảnh giác, khi hần quay đầu lại để cảnh báo thì cũng là lúc tiếng súng vang lên.

Feston nhanh chóng ngã xuống một bên, dùng giường bệnh để chắn đạn, khẩu súng trong tay lập tức đáp trả, người phụ nữ nguy trang thành y tá bị trúng một viên đạn trước ngực, cô ta ngã xuống đất, Phong Triển Nặc liếc mắt nhìn thi thể của cô ta một cái, đáy mắt liền hiện lên một chút kinh ngạc. fynnz.wordpress.com

Tốt lắm, Feston không sao, nhếch môi, hần xoay người bước đi, “Đứng lại! Anh là ai?” Derek nhìn thấy có chuyện bất ngờ xảy ra cho nên càng không cho phép hần cứ như vậy mà rời đi, “Đứng lại! FBI đây! Nếu không đứng lại thì tôi sẽ nổ súng!”

“Derek, nhìn xem trên người của cô ta có cái gì để làm manh mối hay không.” Vịn vào tường, Feston từ trong phòng bệnh đi ra, lời của Feston làm cho Derek không thể không dừng lại bước chân, “Sếp! Người kia—”

“Không quan hệ đến chuyện này, để cho cậu ấy đi đi.” Y tá không phải là người mà hắn biết, Feston xác định cô ta chính là sát thủ.

Derek nhìn thấy miếng băng gạc quấn vết thương trên lưng của Feston chảy máu, lại nhìn ra đằng trước, nhân vật khả nghi đã sớm biến mất, hắn đành quay trở lại một cách không cam lòng.

Lưu ý đến thi thể dưới chân, Derek lại phát ra một tiếng kinh hãi, “Em biết ả sát thủ này, được xưng là Carmen, trước kia rơi vào tay cảnh sát, nhưng bởi vì không có chứng cứ để khởi tố cho nên chỉ có thể thả ra, nhưng đã từng bị quản thúc, sau đó thì không thấy cô ta xuất hiện ở trong nước Mỹ nữa...”

“Vì sao cô ta lại trở về?” Feston không bỏ qua nét mặt kinh ngạc chợt hiện lên rồi biến mất trước khi Phong Triển Nặc rời đi.

“Vấn đề này chỉ có cô ta có thể trả lời.” Đáng tiếc người chết không thể mở miệng, tầm mắt của Derek từ trên người của ả sát thủ chuyển ra xa, nhân vật khả nghi đã biến mất trong đám người.

Sếp che chở người nọ. Đó là ai vậy.....

Derek quan sát tỉ mỉ, nhưng Feston lại không cho hắn một lời giải thích hợp lý nào cả, vết thương sau lưng bị tét, bác sĩ khẩn cấp tiến đến xử lý, chuyện xô xao xảy ra trong bệnh viện được chú trọng, ở trước phòng bệnh của Feston lại có thêm vài cảnh sát FBI tiến hành canh gác.

Có người muốn gây bất lợi cho Feston, đây là chuyện rất rõ ràng, toàn bộ thành viên của đội đặc nhiệm ST đều đề phòng, tạm dừng cuộc điều tra đối với Hecate.

“Chuyện này nhất định có liên quan đến Hecate!” Trong văn phòng, vài người thảo luận lần hành động kế tiếp, Jonathan lại lộ ra sắc mặt kỳ lạ rồi lắc đầu, “Nhưng sếp lại bảo không liên quan đến Hecate.”

“Vì sao lại nói như vậy, Feston có được chứng cứ gì hay sao?” Hase nghe được lời kết luận của Jonathan thì liền đứng lên một cách kích động, “Người phụ nữ bị sếp bắn trúng là một sát thủ chuyên nghiệp, có một người thì nói không chừng sẽ có người thứ hai, chúng ta đã bố trí đủ nhân lực chưa?”

“Chỉ cần nghe nói là làm bảo an của sếp thì vô số người xếp hàng đòi đi, chuyện này không cần lo lắng.” Derek rất hiểu tâm tình của những người đó, “Bọn họ nhất định sẽ bảo vệ sếp bằng hết khả năng của mình.”

“Nhưng dù sao đối phương cũng là sát thủ chuyên nghiệp, chúng ta không thể sơ suất được.” Clyde đang lật xem tư liệu trên tay, chăm chú tìm manh mối, từ khi Feston vì cứu hắn mà bị thương phải nằm viện, hắn rất cực không còn nghĩ đến chuyện muốn chuyển công tác nữa.

“Vả lại....từ đêm hôm đó chúng ta cũng không còn nhìn thấy U Linh xuất hiện.” Jonathan là người duy nhất biết rõ nội tình, hắn muốn biết quan điểm của các đồng nghiệp đối với Ian Noy, cho nên giả vờ thản nhiên nhắc đến cái tên này.

“Cám ơn Chúa, hắn đừng xuất hiện ngay lúc này là tốt nhất, có lẽ lệnh truy nã đã có tác dụng.” Trong văn phòng có người cảm thán, thuận tiện nhìn về phía bàn làm việc của Feston.

Phía trên có rất nhiều tài liệu về U Linh, cái gọi là rất nhiều kỳ thật cũng chỉ là xác nhận tổng số những vụ án mà U Linh đã tham gia, còn có rất nhiều vụ chưa xác định cũng như không có người nào biết.

“Hey, mọi người, lần này không thể điều tra bên phía Hecate, không bằng chúng ta tự mình điều tra U Linh đi, dù sao hắn cũng không có khả năng biến mất vô tung vô tích như vậy, ít ra cũng phải sơ suất ở một điểm nào chứ, trong lúc sếp đang nằm viện thì chúng ta có thể tiếp tục điều tra theo hướng này, vụ buôn lậu vũ khí lần trước có hắn tham dự, tuy rằng sông bạc dưới lòng đất của Las Vegas bị tiêu diệt nhưng tôi vẫn thấy chuyện này chưa xong đâu.”

Derek trầm tư, hắn cảm thấy có điểm gì đó không thích hợp.

Đề nghị của hắn được mọi người hưởng ứng, “Đúng vậy, tôi vẫn cảm thấy kỳ lạ, vì sao U Linh lại muốn giết phó cục trưởng Tumble, trong mấy vụ án này U Linh rất cực sấm vai gì?” fynnz.wordpress.com

“Vụ án đã được kết thúc nhưng sếp lại chẳng nói cái gì với chúng ta cả, lúc đầu U Linh đối nghịch với chúng ta, tiếp theo lại giúp chúng ta, tên sát thủ kia rất cực suy nghĩ như thế nào, hắn đứng ở phe nào, tôi thật sự nghĩ không ra.”

“Hắn là sát thủ, chỉ cần cho hắn tiền thì hắn sẽ đứng ở phía người đó.” Derek cười lạnh.

Vụ án buôn lậu vũ khí liên lụy đến nội bộ FBI, Feston không nói ra chuyện này cũng là vì ý của cục trưởng Kraft, chuyện này tuyệt đối không thể công khai, vụ án tại Las Vegas xem như chính thức được khép lại.

Jonathan nghe mọi người nghị luận, nghĩ đến chuyện mà mình biết được thì sắc mặt càng thêm kỳ lạ, hắn nhớ đến tòa nhà kia, vào thời khắc mấu chốt, Feston vốn định nói ra điều gì đó, Feston bảo rằng không phải thích tên sát thủ kia, mà là—

Mà là cái gì?

Hắn không dám miệt mài theo đuổi đáp án đó.

Hase cảm thấy kỳ lạ mà vỗ hắn một cái, “Đang mơ mộng cái gì vậy?”

“Không, đâu có đâu, tôi chỉ cảm thấy trong lúc sắp đang nằm viện thì chúng ta đừng tự tiện hành động vẫn tốt hơn, chẳng phải chuyện này là do chúng ta quá mức sợ ý cho nên mới liên lụy anh ấy bị thương hay sao?” Jonathan lấy lại tinh thần, lời của hắn rất chính xác, mọi người nghe xong đều trở nên trầm mặc.

Nếu không phải do bọn họ quá mức sợ ý thì mọi chuyện sẽ không diễn biến như bây giờ, Hecate là một tổ chức lớn, muốn lật đổ nó thì cần phải có thời gian, bọn họ không có khả năng đối phó U Linh và Hecate cùng một lúc, một khi song phương liên thủ thì không chừng đội đặc nhiệm ST sẽ gặp phải nguy hiểm rất lớn.

“Chúng ta chỉ điều tra, không làm bất cứ chuyện gì khác, như vậy được rồi chứ?” Nhìn phản ứng của mọi người, Derek đi về phía bàn làm việc của Feston rồi cầm lấy xấp hồ sơ đã được phân loại theo thứ tự.

“Đây là hồ sơ của sếp, tốt nhất đừng—” Lời nói của Jonathan tạm dừng khi nhìn thấy vài thứ ở trước mắt, những hàng chữ chỉ chít được dùng bút dạ quang màu hồng để đánh dấu, còn có vài dòng ghi chú ở bên cạnh....

Mọi người xúm lại cùng xem ghi chép của Feston.

“Hóa ra sếp đã tự mình điều tra được nhiều như vậy, vì sao không nói cho chúng ta biết, chẳng lẽ định tự mình đối phó với U Linh hay sao?” Hase thò đầu ra, cầm lấy vài tờ giấy, phía trên có chữ viết của Feston.

Tổ chức sát thủ....Phía dưới là một dấu chấm hỏi to đùng. 810

U Linh thuộc về một tổ chức sát thủ? Đây là suy đoán của Feston hay là có căn cứ thật sự? Mọi người nhìn nhau, bỗng nhiên cảm thấy sóng lưng dâng lên một cơn ớn lạnh, nếu sát thủ giống Ian Noy không chỉ có một....

“Chúa ơi—” Không biết là ai phát ra tiếng khóc thét đầu tiên.

Trong văn phòng, máy điều hòa phát ra âm thanh nặng nề cùng tiếng lật giắt loạt xoạt, mọi người đều kinh ngạc vì sự phát hiện này.

Tạm thời không được đội trưởng quản lý, tựa như mất đi đầu não, nhưng đội đặc nhiệm ST vẫn có thể hành động, bọn họ muốn điều tra vụ việc cho rõ ràng, tuy nhiên bọn họ cũng không biết hiện tại chuyện mà bọn họ đang làm là điều mà Feston không muốn nhìn thấy nhất.

U Linh bị truy nã là sự thật, dù sao cái chết của phó cục trưởng Tumble cũng cần có một lời giải thích hợp lý, đây là nhiệm vụ đặc biệt của bọn họ, chỉ cần không có vụ trọng án nào khác xảy ra thì đây là chuyện quan trọng nhất ngay lúc này.

.....

P/S: 1 U Linh là đủ chết rồi, 1 bày U Linh là cần phải có 1 bày Caesar mới quản thúc nổi =)) =))

77. Chương 77: Mạng Của Anh Là Của Tôi

Sau khi báo cho Feston biết có người sẽ gây bất lợi cho hắn thì Phong Triển Nặc liền ly khai.

Một sát thủ đã bị giải quyết ngay tại chỗ, nhưng sau này nói không chừng sẽ càng có nhiều người tiếp nhận nhiệm vụ này, bất quá đây chỉ là bắt đầu.

Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa từng làm như vậy vì ai, Feston, anh lại nợ tôi thêm một lần nữa.

Phong Triển Nặc cầm súng ngắm nằm ở nóc nhà, tìm kiếm mục tiêu khả nghi, đón gió, hắn vừa hút thuốc vừa nheo mắt, ý cười đùa cợt như có như không hiện lên trên khóe môi, kể từ khi quen biết Feston thì hắn hình như cứ đi bảo vệ người khác mà không phải đi giết người.

Trên người của hắn mặc một chiếc áo khoác sẫm màu, mái tóc màu trà lóe lên ánh kim, thời tiết của Chicago hay thay đổi, ban ngày vẫn còn chói chan ánh nắng, đến chiều thì sắc trời liền chuyển mưa, nhiệt độ không khí đột ngột hạ thấp, chuyện gì cũng có khả năng, hiện tại dù sao cũng sắp lập thu.

Thông qua ống ngắm mà nhìn vào phòng bệnh, phòng của Feston đã được kéo rèm che, sau khi nhận được tin tức lọt vào tập kích, Feston cũng rất cẩn thận, ngay cả Phong Triển Nặc cũng không tìm được cơ hội để nổ súng, trừ phi tiến vào bệnh viện chứ ở cự ly xa như thế này là chuyện không có khả năng.

Trước cửa phòng bệnh của Feston có người bảo vệ, muốn đi vào cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tạm thời chắc là sẽ không sao.

Không tìm thấy có bất cứ kẻ nào khả nghi, hắn rút súng về, bấm một dãy số di động, “Stephanie, thay tôi tìm Bob, cô biết hắn ở chỗ nào hay không?”

“Cậu giết người của tôi, gây trở ngại cho Hecate, bây giờ lại muốn tôi giúp cậu tìm Bob nữa sao, cậu tưởng là tôi nợ cậu hả?” Stephanie không biết nên nói cái gì cho phải, “Tôi đã nói cho cậu tin đặc biệt, tính ra là cậu nợ tôi mới đúng, Ian, cậu đừng quá đáng.”

Giọng điệu của cô ta cũng không thân mật, người của cô ta bị giết, chính bản thân cô ta còn bị gí súng vào đầu, cho dù là ai thì cũng không thể cảm thấy thoải mái.

“Thiếu chút nữa cô đã chọc giận FBI, cô muốn CIA cùng FBI liên thủ đối phó Hecate của cô thì cô mới vừa lòng đúng không? Tôi giúp cô tránh đi kiếp nạn này, đáng lý cô nên cảm ơn tôi mới đúng.” Sát thủ không biết hối hận, hắn không biết cái gì gọi là sai, giọng nói mang theo ý cười, sau khi tạm dừng thì trở nên âm u lạnh lẽo, “Tôi chưa tặng cho cô một viên đạn vì cái tội nhiều chuyện là may cho cô lắm rồi.”

Sát ý thâm sâu truyền qua điện thoại, cho dù giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lại không thể che giấu sự phần nộ trong lòng.fynnz.wordpress.com

“Những gì tôi nói đều là sự thật, dù sao cũng sẽ có người nói cho hắn biết, tôi không muốn hắn ta hại chết cậu, cũng không muốn nhìn thấy cậu đi vào ngõ cụt.” Stephanie thở dài, “Chẳng qua tôi nói những lời như vậy cũng vô dụng, có đúng hay không? Đã quá trễ rồi sao?”

“Đừng nói nhảm nữa.” Hắn mất kiên nhẫn khi nhiều lời với Stephanie như vậy, “Cho tôi cách liên lạc với Bob ngay, tôi có việc muốn hỏi anh ấy.”

“Còn chúng ta thì sao? Tôi không muốn đối đầu với cậu, nhưng mà Ian, nếu cậu muốn giúp FBI để đối phó tôi thì tôi cũng sẽ không nương tay với cậu.” Thái độ của Stephanie rất cứng rắn.

Mặc dù cô ta có hảo cảm với Phong Triển Nặc, thậm chí từng yêu tên sát thủ có biệt danh U Linh này, nhưng là người nắm giữ Hecate, cô ta không thể xử trí theo cảm tính.

“Tạm thời FBI sẽ không động vào cô, cô có thể yên tâm.”

“Làm sao cậu có thể chắc chắn? Đây là tên cảnh sát kia đã nói với cậu à? Hai người rốt cục xem như—”

“Tóm lại cô không nhúng tay vào chuyện của tôi thì tôi cũng sẽ không bận tâm đến Hecate, nể mặt cô báo tin cho tôi, giữa hai chúng ta không ai nợ ai, thế nào?” Hắn đưa ra một lời đề nghị xem như không tệ.

“Không đơn giản như vậy, Ian Noy! Nếu sau này cậu muốn đứng về phía FBI thì tôi sẽ không tiếp tục cung cấp thông tin cho cậu, từ đây về sau cậu sẽ không thể mua được tin tình báo của Hecate cũng không thể sử dụng tài nguyên ở chỗ của tôi.” Lòng dạ đàn bà còn độc ác hơn cả đàn ông.

“Stephanie!” Phong Triển Nặc siết chặt di động.

“Bởi vì tôi sợ không biết khi nào thì cậu sẽ giúp FBI hủy diệt Hecate của tôi, ai biết có phải là cạm bẫy do cậu lập ra hay không, giao dịch với một người có quan hệ với FBI thì tôi cũng không yên tâm.” Cô ta nói một cách trào phúng.

“Từ khi nào thì Hecate lại bắt đầu kén chọn khách hàng như vậy, đừng nói FBI, cô cũng đã từng tiếp xúc với người của Cơ quan An Ninh Quốc gia, không riêng gì Hoa Kỳ mà còn có Anh, Pháp, Nga, Trung Quốc, Nhật Bản, Thái....tình báo của Hecate trải rộng khắp thế giới, khách hàng của cô cũng có không ít chính khách quan liêu.” Lời nói của Phong Triển Nặc nói trúng ngay điểm yếu hại, “Cho nên đừng nói với tôi cái cạm bẫy gì ở đây, cô căn bản không sợ FBI, cô chỉ là mất hứng vì không có ai có thể thay đổi suy nghĩ của tôi mà thôi.”

Đầu dây bên kia thoáng chốc trở nên im lặng, sau một lúc lâu Stephanie mới mở miệng, “Ian, đừng phạm lỗi giống như Glen.”

“Tôi khác cậu ấy, tôi sẽ không làm cho người ta có cơ hội giết tôi.” Cười lạnh một cách nặng nề, nghe Stephanie nhắc đến cái tên Glen thì Phong Triển Nặc liền nhắm mắt lại, Drim Glen, người đàn ông bị hấn giết chết, là bạn thân của hắn.

Ngay cả bạn thân của mình mà cũng có thể ra tay thì vì sao hiện tại U Linh lại rơi vào tình cảnh này, Stephanie cân nhắc trong chốc lát, “Cách liên hệ với Bob thì tôi có thể đưa cho cậu, nhưng kể từ hôm nay trở đi cậu đừng hy vọng nhận được bất kỳ sự trợ giúp nào từ chỗ của tôi, đúng là tôi mất hứng vì không thể thay đổi được suy nghĩ của cậu, lại càng không cao hứng vì người nợ là FBI, tóm lại chúc cậu may mắn, đừng chết quá sớm, Ian.”

Lưu lại số di động của Bob, Stephanie liền cúp máy.

Từ nay về sau không thể tiếp tục lợi dụng Hecate được nữa, tiết nuôi thả dài vì phiền phức, Phong Triển Nặc liền nhìn số di động, hiện tại có chuyện còn quan trọng hơn, hắn cần phải xác nhận một chút, bấm số di động của Bob, từng hồi chuông reo lên, một trận gió thổi đến, ký ức bay về nơi xa.

Chờ đợi nhiệm vụ, giết người, quay về rồi tiếp tục chờ đợi, lại tiếp tục những chuỗi ngày giết người.

Cho đến khi giọng của Bob vang lên, hắn đột nhiên bừng tỉnh, “Hi, thế nào rồi, Bob?” Tiếng nói của hắn vẫn bình thản như trước.

“Là cậu hả, thằng nhóc!” Nghe thấy giọng của Phong Triển Nặc, Bob kinh ngạc hô to, nổi vui sướng nhanh chóng vụt tắt, kế tiếp là một tràng mắng chửi, “Hiện tại tôi chẳng thể yên ổn ở một chỗ, số này là số mới, FBI bám sát tôi không tha, cục cảnh sát ở các địa phương đều tìm tôi, là vì tôi dễ dàng bị tìm thấy hay sao vậy, suýt nữa đã bị phát hiện vài lần rồi!”

“Là anh quá chột dạ, muốn thay đổi bề ngoài đâu có khó, nhuộm tóc mới, đeo kính đen vào, dẹp bỏ bộ mặt con sâu rọu của anh đi, đừng nhìn thấy rượu liền lóe sáng hai mắt, ít đi quán bar một chút thì tôi nghĩ sẽ không dễ dàng bắt được anh đâu.” Giọng điệu trêu chọc, lời nói của Phong Triển Nặc làm cho Bob lập tức hừ lạnh. fynnz.wordpress.com

“Còn cần cậu dạy tôi hay sao? Có vài chiêu đều là do tôi dạy các cậu, nhớ ngày đó...” Đột nhiên dừng lại, Bob liền tỉnh ngộ, mơ hồ cười ra vài tiếng, “Người già luôn nhớ đến dĩ vãng, không nói đến chuyện này nữa, cậu thế nào rồi?”

“Tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?”

Bob rất bất ngờ, “Cậu còn có chuyện gì muốn tìm tôi nữa? Định giải thích với tôi hay sao? Nếu muốn giải thích thì không bằng nghĩ cách làm cho tôi được tự do đi, mỗi ngày lẫn lộn trong phòng chẳng khác nào bị ngồi tù.”

“Chuyện này tôi sẽ giúp anh thu xếp, trước đó tôi muốn hỏi anh, gần đây anh có triệu tập bọn họ hay không?” Một câu không đầu không đuôi nhưng Bob vừa nghe xong thì lập tức hiểu rõ, giọng nói nhất thời trở nên căng thẳng một cách mất tự nhiên, “Sao vậy? Bọn họ xuất hiện hả? Cậu thấy bọn họ ở đâu?”

“Không phải anh triệu tập à....Vậy là ai đây? Còn có ai biết cách liên hệ với bọn họ...” Suy nghĩ một chút, hắn có cảm giác không tốt lắm, hắn tin tưởng Bob sẽ không nói dối.

“Cậu nhìn thấy bọn họ ở đâu? Chẳng lẽ là Chicago? Đã xảy ra chuyện gì?” Bob phát hiện không đúng nên liên tục chất vấn.

“Bọn họ đều sắp đến Chicago, mục tiêu là Feston Kada, tôi muốn biết là ai ra lệnh truy sát anh ấy.” Không hề mang theo ý cười, trên mặt của Phong Triển Nặc chỉ còn lại âm u lạnh lẽo.

“Lại là tên cảnh sát kia, nhưng vì sao tôi lại không cảm thấy có gì bất ngờ vậy?” Bên kia truyền đến tiếng khui rương, Bob há to mồm, “Ian, cậu là người hiểu rõ nhất, phải biết rằng không có ai có khả năng hạ lệnh truy sát, đây là phạm vào nguyên tắc, không ai sẽ cố ý muốn phá hư nó, nếu tiết lộ lai lịch của khách hàng thì sẽ càng nghiêm trọng hơn so với một nhiệm vụ thất bại.”

“Đương nhiên tôi biết điều đó.” Hắn chỉ ôm một chút hy vọng, “Bob, đây là lời hứa năm đó, không bao giờ triệu tập nữa, nhưng gần đây tôi gặp được Carmen, có lẽ kế tiếp cũng sẽ là người quen của tôi, anh không thấy chuyện này có cái gì bất thường hay sao?”

“Carmen hả? Cô ả nóng tính kia, cô ta không thích hợp đi làm chuyện này, cô ta rất mất kiên nhẫn, hiện tại Carmen thế nào?”

“Đã chết.” Hắn trả lời không hề có cảm xúc thương xót.

“....Như vậy cũng tốt, sớm muộn gì cô ta cũng phải trả giá bằng táng mạng vì tính tình bốc đồng của mình, tôi đã sớm biết sẽ có ngày này.” Bob thở dài một cái, đã quen với việc sống chết của sát thủ, hắn chỉ còn có thể thở dài mà thôi.

“Tóm lại tôi sẽ tiếp tục theo dõi chuyện này, tổ chức đã bị hủy diệt từ lâu, hy vọng sẽ không như tôi suy đoán, tôi không muốn lại gặp phải người quen nữa.”

“Tôi cũng sẽ giúp cậu hỏi thăm một chút, nếu cậu không cùng cái tên cảnh sát kia sống chung thì tôi sẽ rất cao hứng.” Do dự một chút, Bob vẫn mở miệng, “Tôi nghe Stephanie nói hai người...”

Tít te tít te, đường dây bị cắt đứt, Bob trừng mắt nhìn điện thoại không ngừng phát ra tiếng vang, trong lòng bốc hỏa, sau đó hắn liền hít vào một hơi, thu hồi vẻ mặt tức giận, một tia sáng lóe lên dưới đáy mắt đục ngầu, sắc mặt trầm trọng, nếu đám sát thủ kia trở về thì tiếp theo sẽ thế nào, hắn cũng không thể dự đoán.

Từng ngày trôi qua, Feston ở trong phòng bệnh luôn bảo trì cảnh giác.

Trước khi hắn khỏi hẳn thì phải ngăn cản bất cứ nguy hiểm gì có thể xảy ra, trong khoảng thời gian này Phong Triển Nặc không hề liên hệ với Feston, hắn cũng không có ý đồ tìm U Linh. 810

Hiện tại Feston đã ý thức được điều đó, bất cứ hành vi nào muốn trói buộc Phong Triển Nặc thì chỉ càng đẩy đối phương rời xa vòng tay của hắn hơn mà thôi, hiện tại là lúc quan hệ của bọn họ ở trong giai đoạn hòa hợp nhất, không ai muốn phá vỡ cục diện này.

Sự nguy hiểm trở thành mối ràng buộc giữa bọn họ.

Mấy ngày nay không ai phát hiện nhưng Feston có thể cảm giác được có người theo dõi hắn ở cửa sổ, hắn đã đến phòng bệnh kể bên để xác nhận, ở tòa nhà đối diện thỉnh thoảng sẽ có ánh sáng loang loáng.

Mặc dù tên sát thủ kia không nói cái gì nhưng thoát nhìn rất lo lắng cho hắn, mặc dù bề ngoài vẫn cứ giả vờ ung dung thông thả.

Feston đi ngang qua phòng bệnh kể bên, nhìn thoáng ra bên ngoài, cô y tá thấy vẻ mặt lơ đãng lộ ra ý cười của hắn khiến cô ta ngẩn ngơ một lúc, “Có chuyện gì vui hay sao, ngài Kada?”

“Không, không có gì.” Feston từ chối cho ý kiến.

Coi như đây là bí mật của bọn họ đi, một sát thủ bảo vệ FBI, nếu nói ra thì cũng hơi mất mặt, Phong Triển Nặc ở trên sân thượng dập tắt que diêm, nhàn nhã thổi ra một làn khói trắng, bất quá Feston có cảm thấy mất mặt hay không thì cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn.

Có thể sống là tốt rồi, Caesar.

Nheo mắt, thông qua kính ngắm để tiếp tục quan sát, từ khoảng cách xa xôi, hắn cảm thấy Feston dường như đang nhìn thoáng về phía hắn, theo ý cười lộ ra trên mặt của Feston thì người nọ quả thật đã biết.

Đừng đắc ý, tôi sẽ bắt anh đền gấp đôi cho tôi, anh cứ chờ đi. Lặng lẽ nói thầm, ngón tay của hắn đặt lên cò súng, thản nhiên vuốt ve, Phong Triển Nặc xác định, chỉ cần hắn ấn xuống thì sẽ chuẩn xác bắn trúng thất lưng của người đàn ông kia, mặc dù Feston đi ngang qua phòng bệnh chỉ lộ ra một khe hở tích tắc nhưng hắn vẫn có thể làm được.

Hắn hưởng thụ cảm giác nắm sinh mạng của Feston trong tay, đồng thời cũng có một loại nhiệt tình kỳ lạ.

Loại tình huống này không khác gì Feston tự mình giao tánh mạng cho hắn nắm giữ.

Chỉ cần hắn bấm cò thì người đàn ông kia sẽ chết, nhưng hắn sẽ không làm như vậy, cũng không cho phép người khác làm như vậy, mạng của anh là của tôi, Caesar....Trong lòng thì thầm câu này, khóe môi của Phong Triển Nặc hiện lên một độ cong sáng lạn dưới ánh mặt trời.

Cách xa vài trăm thước vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, đây là loại cảm giác như thế nào? Phong Triển Nặc và Feston đều không thể hình dung.

Sống và chết là mắc xích gắn kết bọn họ lại với nhau.

.....

P/S: tự dưng thấy bác Phê như người mới biết yêu, cười tủm tỉm khi biết vợ đang ngắm lén mình.

78. Chương 78: Bác Sĩ Kiểm Tra

Có lẽ là bảo vệ rất thỏa đáng cho nên mấy ngày kế tiếp không hề xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Vài ngày sau, trong phòng bệnh.

Rèm che phập phồng trong gió, Feston ngồi trên giường bệnh, hắn đang lật xem tư liệu mà Jonathan mang đến, “Xem hồ sơ về điều tra mà các cậu đã ghi chép lại, gần đây không ít những nhân vật có lai lịch khả nghi đã nhập cảnh Hoa Kỳ, phương hướng đều là Chicago, các cậu cho rằng chuyện này có liên quan đến ả sát thủ đến ám sát tôi à?” Nâng mắt lên, ánh mắt sắc bén.

Jonathan theo bản năng lảng tránh ánh mắt chăm chú của Feston, “Đúng vậy, bọn em đều nghĩ như thế.”

“Cậu nói ra suy nghĩ của mình đi, Jonathan?” Đôi mắt thâm thúy khiến người ta không thể tránh né, lời nói của Feston rất có ý tứ chất vấn, Jonathan chỉ có thể ngẩng đầu, “Derek có địch ý rất sâu sắc với U Linh, hiện tại mọi người đều đi theo cậu ấy để cùng nhau điều tra vụ án của U Linh, bọn em đã nhìn thấy ghi chép của anh...”

Nói dứt lời, không ngờ Feston không tức giận như suy đoán của hắn, nhưng sắc mặt thâm trầm lại rõ ràng lộ ra lo lắng.

Feston trầm mặc trong chốc lát, “Vậy à, tôi biết rồi.”

Đây là vấn đề mà sớm muộn gì cũng phải đối mặt, Feston đã luôn chờ sẵn ngày này, hắn nặng nề cười lạnh, “Bảo bọn họ cẩn thận một chút, U Linh rất khó đối phó, các cậu cứ tiếp tục điều tra, còn tôi sẽ điều tra lai lịch của đám sát thủ kia, nhất định còn có người sẽ tự mình tiến đến tận cửa.”

Vì sao Feston lại không hề bận tâm? Jonathan nghi ngờ, “Chẳng phải sếp đối với anh ấy....” Hấn không thể tiếp tục nói.

Feston đóng lại hồ sơ trên tay rồi nhìn Jonathan, “Cậu cảm thấy các cậu có thể bắt được cậu ấy hay sao? Có thể hay là không thể, nói cho tôi biết thử xem.”

Không thể nhìn gần ánh mắt trước mặt.

Jonathan trả lời theo bản năng, “Nói thật, tôi cảm thấy rất khó, đó là U Linh mà, ngay cả anh còn chưa thể bắt được anh ấy, hiện tại thì càng....” Nói đến đây, hấn liền sửng sốt, thoáng chốc hiểu được ý của Feston, “Tôi tin tưởng cậu ấy—” Tin tưởng một sát thủ.

Jonathan lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn động.

Cười cười, xem ra hấn quả thật không cần lo lắng, Feston cảm thấy người mà hấn cần lo lắng chính là cấp dưới của hấn thì đúng hơn, “Cậu ấy là một đối thủ rất khó chơi, dựa vào khả năng của các cậu thì quá khó khăn, về phần Derek, có lẽ cậu ấy muốn giành lấy một chút thành tích khi tôi đang nhập viện, cậu trở về truyền lời dùm tôi, bảo cậu ấy đừng nóng lòng cầu thành, cũng không nên động đến Hecate ngay lúc này.”

Hấn không sợ bọn họ đối đầu với U Linh, hấn tin tưởng năng lực của tên sát thủ kia, đây là một sự đánh giá tối cao dành cho đối thủ của mình, nhưng chỉ trong trường hợp Feston và U Linh vẫn còn là đối thủ....

Jonathan nhìn chăm chú người đàn ông trên giường bệnh, hấn sắp xếp suy nghĩ lại một chút, “Em đã cho người đi điều tra sát thủ đến ám sát sếp rồi, nhưng trước khi đối phương tiếp tục hành động, muốn tra được manh mối thì hơi khó khăn một chút, phải sắp xếp tất cả vụ án mà anh đã tham gia, tìm kiếm những người khả nghi có thù hằn với anh, tiến trình hơi bị chậm, anh phải cẩn thận một chút.” Cuối cùng, hấn chỉ có thể nói như vậy.

Khi Jonathan rời đi, một người đàn ông mặc áo blouse trắng lướt ngang qua người hấn, thoáng nhìn gương mặt của người kia, Jonathan nhất thời đứng hình, chôn chân ngay tại chỗ, “Ian Noy...” Hấn hạ thấp giọng mà kêu lên một cách khiếp sợ.

Tên sát thủ kia mỉm cười với hấn, ở phía sau gọng kính là một đôi mắt gần như giả tạo, Phong Triển Nặc đẩy gọng kính trên sống mũi, mặc một bộ blouse trắng, trên cổ đeo ống nghe, ngay cả thể căn cước cài ngay trước ngực cũng có đầy đủ thông tin.

Watson Hosiwell, đây là tên mới của hấn.

Hấn công khai đi ngang qua trước mặt của Jonathan, xuất hiện trước giường bệnh của Feston, “Bác sĩ kiểm tra, những người không có phận sự đi ra ngoài.”

Jonathan bị U Linh đóng cửa khóa bên ngoài, hấn định đập cửa nhưng hai người đồng nghiệp đang đứng trước cửa liền thân thiết hỏi hấn, “Có vấn đề gì sao, đặc vụ Jonathan?” 810

“Còn vấn đề gì nữa, tôi tận mắt nhìn thấy—” Jonathan cảm giận buông tay xuống, chết tiệt, hấn không thể nói ra, chẳng lẽ lại nói với người ta là hấn tận mắt nhìn thấy một sát thủ tiến vào phòng bệnh của Feston hay sao?! Như vậy bọn họ sẽ trực tiếp trở thành đồng phạm tiếp tay cho hung thủ!

Nhưng việc người phụ trách bảo vệ cũng không ngăn cản U Linh thì thật sự rất kỳ lạ, “Các cậu biết vị bác sĩ vừa mới vào phòng à?” Hấn chĩa chĩa vào trong phòng.

Hai nhân viên FBI phụ trách bảo vệ an toàn của Feston liền gật đầu, “Đương nhiên, anh ấy là bác sĩ mới của bệnh viện, mấy ngày hôm trước đã gặp anh ấy ở dưới lầu, anh ấy có vẻ rất giỏi dụ mấy đứa con nít khóc nhè.”

Mấy ngày hôm trước đã đến rồi sao? Jonathan cảm thấy bất ngờ, cũng nhìn không được mà kín đáo tán thưởng thủ đoạn của U Linh, chuẩn bị sẵn sàng cho thân phận giả, mấy ngày trước đã xuất hiện trong này, lại làm cho người ta nhìn thấy hấn, đương nhiên sẽ không ai nghi ngờ, thật sự rất thủ đoạn.

“Khoan đã, anh ấy phụ trách phòng bệnh này sao? Vì sao lại đổi bác sĩ giữa chừng vậy...” Một nhân viên FBI suy nghĩ, cảm thấy có một chút bất thường, sợ xảy ra chuyện gì bất trắc nên liền mở cửa ra, “Sếp?”

Hai người bên trong cùng nhau quay đầu lại, Feston vẫn ngồi trên giường, bác sĩ đang cầm ống nghe đứng trước mặt hắn, hết thấy đều có vẻ rất bình thường.

“Chuyện gì?” Hình như vì bị quấy rầy mà sắc mặt của Feston có một chút không thoải mái, mấy người ngoài cửa thấy vậy thì liền an tâm, “Không sao, thực xin lỗi, không có gì.” Nhân viên FBI liền lui ra ngoài.

Jonathan lại nhìn ra một chút khác biệt rất nhỏ, đó không phải là không thoải mái, sếp bình thường luôn nghiêm mặt, hẳn thoát nhìn chính là như vậy, nhưng nét mặt thả lỏng cùng đáy mắt chớp động này rõ ràng là đang vui sướng.

Phong Triển Nặc đứng bên cạnh, xuyên qua tròng kính mà nhìn Feston, tầm mắt rơi xuống người ngồi trên giường, Feston cũng đang nhìn hắn. fynnz.wordpress.com

Đã bảo đến nhà của tôi rồi mà, vì sao lại đến đây nữa?

Tôi thích đến thì đến, cần gì hỏi lý do.

Hai tầm mắt quán quanh, Jonathan nhìn Feston rồi lại nhìn sang người đàn ông nọ, bọn họ đang ra ám hiệu cho nhau, đáng tiếc hắn không thể hiểu, hắn chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc vì chuyện trước mắt.

Chúa ơi, Ian Noy dám công khai tiến vào bệnh viện? Vậy mà chẳng có ai phát hiện ra hắn là giả, hắn là người mà bọn họ muốn bắt nhưng bắt lấy hắn thì thế nào, cho đến bây giờ bọn họ hoàn toàn không biết gì về U Linh, cho dù bắt hắn, đưa lên tòa án nhưng không có chứng cứ chứng minh hắn giết người.

Huống chi còn có Feston.....sếp của bọn họ sẽ đứng về phía nào?

Jonathan đứng trước cửa, ai cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc kỳ dị của hắn, rốt cục Feston xoay về phía hắn, “Nơi này không sao, đi ra ngoài đi, Jonathan.”

Đây là lệnh của Feston, máu cảnh sát trong cơ thể Jonathan đang sôi trào, vô cùng mâu thuẫn, nhưng rốt cục cũng không làm gì gì, có lẽ hiện tại hắn cứ xem như không biết gì là tốt nhất.

Cửa đóng lại, bên trong tiếp tục trở nên im lặng.

Phong Triển Nặc ngồi ở mép giường, “Người của anh hình như vẫn đang truy tìm tôi, bọn họ chưa hết hy vọng, thay vì lãng phí thời gian như vậy thì không bằng đi thăm dò vì sao anh lại bị ám sát thì hơn....anh đắc tội với ai vậy?”

“Không khí trên sân thượng không tệ chứ?” Feston đang cố ý.

“Quả thật không tệ.” Phong Triển Nặc thản nhiên trả lời.

Hai người nhìn nhau, Feston không hỏi tiếp, hắn tiến đến gần Phong Triển Nặc, ngón tay của bọn họ đan vào nhau trên giường bệnh, “Tôi đang đợi đòn công kích tiếp theo, tôi đã bắt rất nhiều người, đắc tội cũng không ít, nhất thời vẫn chưa tra ra rõ ràng.”

“Anh đừng chết trong tay của người khác dùm tôi là được, nếu không sẽ rất mất mặt.” Nắm lấy khuôn mặt của Feston, Phong Triển Nặc cất lên giọng điệu rất nguy hiểm.

Đây là cảnh cáo nhưng cũng là một loại lo lắng, Feston nắm lấy hai tay của Phong Triển Nặc rồi đặt vào lòng bàn tay của mình, “Muốn giết tôi cũng rất khó, cậu hẳn là người hiểu rõ nhất điều này.”

“Khó à?” Phong Triển Nặc nhếch lên một nụ cười âm u lạnh lẽo, “Chỉ cần có thể chờ đợi thì muốn giết bất luận kẻ nào cũng không khó...Cho nên dù là anh thì muốn giải quyết cũng không có gì khó khăn, khó là ở chỗ phải đợi cho đúng thời cơ mà thôi.” Lời nói lạnh lùng rốt cục trở nên lắng dịu, “Chẳng qua tôi đã bỏ lỡ thời cơ mất rồi.”

Hắn tự biện giải.

Bỏ lỡ thời cơ dẫn đến kết quả là càng có khiêu khúc mắc, rất khó nói rõ đây là chuyện tốt hay xấu.

“Hối hận vì không giết tôi hay sao?” Dem hai tay của Phong Triển Nặc bẻ ra sau lưng, ánh mắt của Feston nhìn chăm chú vào mắt của Phong Triển Nặc, tựa như đang nhìn đến tận sâu trong nội tâm của hắn, mạnh mẽ kiểm chế hắn như thể muốn giam cầm hắn trong vòng tay của mình.

“Hiện tại mà còn hỏi như thế để làm gì?” Hối hận sao, phải bảo là hối hận muốn chết, giả sử không có lúc trước thì sẽ không có nhiều trùng hợp và ngẫu nhiên như vậy, Phong Triển Nặc nhẹ nhàng bật cười, “Anh thấy sao?”

Giấy khỏi cánh tay của Feston, đột nhiên vồ đến rồi đè Feston xuống giường, “Hiện tại nói cái gì cũng đã muộn, cho nên....đáp án là không hối hận.” Hắn cúi đầu, đôi mắt màu xanh thẳm có đôi khi hàm chứa sát ý, có đôi khi lại rất quý bí, nhưng hiện tại chỉ có bình yên.

Bình yên tựa như đại dương.

“Tốt lắm.” Feston mỉm cười.

Ôm lấy thắt lưng của Phong Triển Nặc, cách lớp quần áo, mặc dù Feston sờ không đến nhưng vẫn có thể cảm nhận được vết thương bên dưới, vết thương do bị trúng đạn, do bị sắt thép dao kéo đâm trúng, còn có vài vết thương không thể nói rõ là do cái gì tạo ra...

Bàn tay dần dần di chuyển, chậm rãi vuốt ve.

Không chỉ một lần nghĩ như vậy, cũng đã từng thảo luận, nếu Phong Triển Nặc không đi theo con đường sát thủ thì hiện tại sẽ làm cái gì, là một nhà soạn nhạc, hay là một nhà kinh doanh tài ba, thậm chí cũng có thể đi làm cảnh sát?

Một loại cảm dỗ rất nguy hiểm, là điềm báo của sự sa đọa, là thứ mà không ai có thể ngăn cản. fynnz

“Đứng lên đi, vết thương của tôi vẫn chưa lành, đừng quyến rũ tôi nữa.” Nhịn không được mà muốn hôn Phong Triển Nặc, trước khi Feston động lòng thì đã kịp tách Phong Triển Nặc ra, đối phương thấp giọng nở nụ cười, rốt cục vẫn cúi người xuống, “Vậy lấy một chút lãi trước đã.”

Làn môi tiếp xúc, từ trước đến nay không chịu thỏa hiệp, từng đối đầu kháng cự, tựa như hai ngọn lửa nóng, rốt cục cùng nhau dung hợp rồi thiêu đốt trong nhiệt độ kịch liệt.

.....

P/S: Định lực của anh Phê kém quá, em ổng ẹo 1 chút là anh đã mềm nhũn ra rồi.

79. Chương 79: Lại Giao Dịch

Môi của Feston vẫn hơi khô một chút, Phong Triển Nặc dùng lưỡi thấm ướt, đầu lưỡi trong khoang miệng đảo qua hàm răng của hắn, hấp thu nước bọt của hắn, bọn họ ở trên giường bệnh, liều mạng đoạt lấy hơi thở của nhau.

Vừa hôn xong, hô hấp của cả hai đều có một chút dồn dập, Phong Triển Nặc tháo mắt kính xuống, “Khi nào thì xuất viện?”

“Sắp rồi, kiểm tra thêm một lần nữa là được.” Nhìn Phong Triển Nặc xuống giường, Feston tiếp nhận chai nước do Phong Triển Nặc truyền sang, “Người của tôi chưa buông tha cho chuyện này, cậu cũng phải cẩn thận một chút, có lẽ bọn họ không phải là đối thủ của cậu nhưng có thể tạo thành trở ngại đối với cậu.”

“Muốn tôi đừng giết bọn họ à?” Dựa vào cửa sổ, Phong Triển Nặc khoanh tay rồi nhướng mày, “Anh lại nợ tôi thêm một lần nữa.”

“Cho dù tôi không nói, chẳng lẽ cậu sẽ ra tay với bọn họ? Cậu không giết cảnh sát.” Đã sớm phát hiện điểm này, Feston nói một cách khẳng định.

“Chỉ cần không bị bức bách thì không ai muốn đi chọc cảnh sát đâu, như vậy chỉ gây thêm phiền phức mà thôi, đương nhiên sát thủ giống như tôi thì sẽ ngoại lệ, nếu rơi vào tình huống bất đắc dĩ thì tôi sẽ biết nên làm cái gì.” Cho nên lúc trước hắn hạ quyết tâm phải giết người đàn ông ở trước mặt, nhưng kết quả như thế nào?

Thản nhiên nói mình là sát thủ, nụ cười tự tin làm cho người ta không thể không tin, chẳng qua người đàn ông với nụ cười rất hảo cảm này đã lấy đi sinh mạng của không ít người, Feston kinh ngạc khi phát hiện bản thân hắn cũng không phản cảm vì chuyện này, mặc dù Phong Triển Nặc đã giết rất nhiều người. fynnz

Kể từ khi nào thì tiêu chuẩn đạo đức của hắn lại xuống cấp như vậy, cũng có lẽ Phong Triển Nặc là trường hợp đặc biệt nhất, “Lần này là thật, đám người của Jonathan đã điều tra ra đầu mối mới, có thể từ đó mà truy ra lai lịch của cậu, cậu phải chuẩn bị cẩn thận.”

Bởi vì mất máu quá nhiều nên hơi gầy một chút, khuôn mặt của Feston có vẻ càng thêm thâm thúy, khiến cho đường nét sắc bén nghiêm túc càng trở nên kiên nghị, lôi kéo một dụng cụ dưới gầm giường, đèn chân không được bật lên sáng choang.

Phong Triển Nặc theo dõi khuôn mặt của Feston, rời khỏi cửa sổ, “Truy ra đầu mối mới? Bọn họ tra được cái gì?”

“Rất ít khi nhìn thấy cậu khấn trương như vậy.” Ngồi dậy từ trên giường, ánh mắt của Feston hơi hơi lóe lên, “Kỳ thật đó là những manh mối mà tôi đã từng điều tra, về lai lịch của vết thương trên tay cậu, vụ hỏa hoạn kia, còn có cô nhi viện, có đầu mối về chuyện xảy ra hơn hai mươi năm trước thì có thể tìm được quá khứ của cậu.”

“Anh thật sự là nhiều chuyện! Feston!” Hắn rất tức giận, “Vì sao còn muốn điều tra nữa? Hiện tại anh không điều tra thì đến phiên cấp dưới của anh hả? Nói cho anh biết, mặc kệ là ai chọc tôi trước thì tôi cũng sẽ không nể mặt đâu.”

Từ giận dữ chuyển sang cười lạnh, Phong Triển Nặc vẫn là U Linh như trước kia, Feston đi đến trước mặt rồi dè dặt vai của đối phương, “Chẳng lẽ muốn tôi nói với bọn họ bởi vì quan hệ giữa chúng ta không bình thường cho nên muốn bọn họ bỏ qua cho cậu hay sao?”

“Như vậy thì sẽ không phải là anh.” Không thể đứng dậy, cứ như vậy mà bị áp chế, Phong Triển Nặc lắc đầu, “Đương nhiên anh sẽ không làm như vậy, anh là Feston Kada, vĩnh viễn công tư phân minh.” Đây là tán thưởng, cũng là đùa cợt.

“Nếu có thể thì tôi không muốn mọi người đối đầu trực tiếp, tôi tin tưởng năng lực của cậu, đừng làm cho cấp dưới của tôi gặp chuyện bất trắc, cũng đừng làm cho mình bị thương, có thể làm được không?” Đặt ra một nan đề, nhưng Feston tin tưởng Phong Triển Nặc có năng lực này.

Cách xa nhau vài tấc, bên dưới hàng lông mày cau chặt, vẻ mặt của Feston có thể xem là u buồn, đáng lý Phong Triển Nặc nên chế cười hắn, là hắn tự mình gây nên tình cảnh này, nhưng nghĩ lại thì hình như chính mình cũng phải chịu trách nhiệm. fynnz.wordpress.com

“Anh thật sự là coi trọng tôi quá đáng.” Phong Triển Nặc hừ lạnh.

“Sau khi tôi xuất viện sẽ nghĩ cách làm cho bọn họ dời phương hướng điều tra, tôi nghĩ bọn họ vẫn chưa có biện pháp trực tiếp gây phiền phức cho cậu, tôi chỉ báo trước cho cậu một tiếng, miễn cho sau này cậu lại trách tôi.” Có một tình nhân là sát thủ, e rằng đây là nhược điểm lớn nhất của Feston.

“Trách anh à? Quên đi.” Phong Triển Nặc ôm lấy ghế dựa rồi ngồi xuống, “Tình cảnh của anh phiền phức hơn tôi nhiều, bị kẹp ở giữa tôi và cấp dưới của anh, nếu chúng tôi đánh nhau đến mức lưỡng bại câu thương thì không biết anh sẽ có cảm giác như thế nào.”

“Tôi hy vọng chuyện như vậy sẽ vĩnh viễn không xảy ra.” Không xem chuyện này là vui đùa, Feston lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Giọng nói thâm trầm mà thông thả, chậm rãi khuếch tán, quẩn quanh trong phòng bệnh, Phong Triển Nặc không thể tiếp tục duy trì vẻ mặt thoải mái được nữa, “Bị kẹp giữa thì có cảm giác gì?”

“Cậu thật sự muốn biết à?” Ánh mắt của Feston chuyển lên khuôn mặt của Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc lắc đầu, “Không, tốt nhất là quên đi.

“Kỳ thật tôi hiểu rất rõ, muốn một FBI vì tôi mà tổn hao tâm trí, hơn nữa anh từng vì giúp tôi mà làm những chuyện như vậy thì tôi thật sự đã làm cho anh bị rơi vào hoàn cảnh vô cùng khó khăn, nếu cứ hành

động theo cảm tính mà đối đầu với cấp dưới của anh thì chỉ càng làm cho lập trường của anh thêm gian nan mà thôi.” Hấn không phải là người nóng tính.

Phong Triển Nặc đứng ở lập trường của Feston mà lo lắng cho hấn khiến cho vẻ sầu lo trên mặt của Feston liền biến mất rồi trở thành ý cười, “Triển Nặc....”

“Không cần phải nói nữa.” Phong Triển Nặc ngăn cản Feston nhiều lời, Feston cũng không tiếp tục lên tiếng, nhưng ở trước mắt của Phong Triển Nặc, hấn cứ mỉm cười liên tục, vì nụ cười trên môi mà những góc cạnh cương nghị đều trở nên nhu hòa, người đàn ông cứng rắn này lộ ra vẻ vui sướng quá mức rõ ràng.

Feston tiến đến sau lưng của Phong Triển Nặc rồi cúi người xuống, hôn lên đỉnh đầu của hấn, còn Phong Triển Nặc thì nâng tay luồn vào mái tóc của Feston, dùng lòng bàn tay vuốt ve, mái tóc ngắn rắn chắc tựa như Feston, cho nên có đôi khi hấn quen gọi Feston là Caesar, người này thật thích hợp với cách xưng hô như vậy.

Feston siết chặt cánh tay đang ôm lấy Phong Triển Nặc, “Mặc kệ bọn họ có thể điều tra ra cái gì thì tôi cũng sẽ không để cho chúng nó trở thành chứng cứ gây bất lợi cho cậu, chuyện này cậu có thể yên tâm.”

“Không, tôi thay đổi suy nghĩ rồi, chuyện này không thành vấn đề, cho dù điều tra được quá khứ của tôi thì sao, tôi tin tưởng rằng mình không để lại bất kỳ nhược điểm gì, FBI không phải là những người đầu tiên muốn truy bắt tôi.” Buông tay ra, Phong Triển Nặc đứng lên, ánh mắt khẽ nhướng bên dưới bóng đèn màu trắng, lộ ra vẻ lạnh lùng và xảo quyệt của một sát thủ.

“Ngày đó cậu từ trong phòng bệnh của tôi đi ra ngoài, tôi phát hiện vẻ mặt của cậu nhìn nữ sát thủ kia rất lạ, cậu biết cô ta à?” Mặc dù đã nói một cách chắc nịch với Jonathan, cũng tin tưởng bọn họ không có khả năng bắt lấy nhược điểm của Phong Triển Nặc nhưng Feston đương nhiên vẫn không hoàn toàn yên tâm.

“Quả nhiên là Feston Kada, rốt cục vẫn tránh không khỏi ánh mắt của anh.” Nếu Feston đối đầu với hấn thì thật sự là một vấn đề rất khó giải quyết, “Mấy người điều tra được cái gì?”

“Một tổ chức sát thủ thu dưỡng cô nhi ở khắp nơi trên thế giới, tiến hành huấn luyện, làm cho bọn chúng trở thành những cỗ máy giết người.” Feston đứng trước cửa sổ, trước mặt là rèm che, ánh nắng không thể lọt vào, cũng che khuất tầm mắt của người bên ngoài, giọng nói của hấn âm trầm, tựa như tâm tình của hấn lúc điều tra được chuyện này.

“Đây là những gì mà anh điều tra được?” Cùng Feston đứng trước cửa sổ, Phong Triển Nặc cũng không thể nhìn xuyên qua bức rèm, màu xanh nhạt của bức rèm chiếu rọi thành một màu lạnh lẽo dưới đáy mắt của hấn.

“Cậu đến từ nơi đó, tuy rằng cậu và tổ chức kia dường như không có bất cứ quan hệ nào nhưng tôi cho rằng suy đoán của mình không sai.” Quay đầu lại, Feston nhìn thấy ánh mắt đứng hình của Phong Triển Nặc, tựa như đang quay về hồi ức.

“Cẩn thận tìm chứng cứ, đưa ra giả thiết lớn mật, xem ra anh làm không tệ a.” Ánh mắt bất động, Phong Triển Nặc hít vào một hơi, “Đúng vậy, là một tổ chức sát thủ, nó là tổ chức nghiêm ngặt nhất cũng là tổ chức lớn nhất, phục vụ khách hàng từ tổng thống cho đến bình dân, chỉ cần có tiền thì có thể mua được dịch vụ với chất lượng hảo hạng, danh tiếng của nó đương nhiên cũng rất tốt.”

“Nhưng rốt cục nó vẫn bị tan rã.” Quan sát vẻ mặt của Phong Triển Nặc, Feston muốn cởi bỏ quá khứ của người này, cũng không hề che giấu ý đồ của mình.

“Đúng vậy, nó đã không còn tồn tại.” Cất lên tiếng cười khê, tiếng cười quỷ bí, Phong Triển Nặc vẫn nhìn ra ngoài, tầm mắt của hấn dừng trên rèm che không thể nhìn thấy bất kỳ cảnh vật gì, “Tôi không muốn nói nhiều, như vậy có được không?” 810

Giọng điệu lạnh lùng của hấn không hề ảnh hưởng đến Feston, “Được rồi, nếu hiện tại cậu không muốn nói thì không cần nói, nhưng sẽ có một ngày cậu sẽ nói cho tôi biết.”

Kéo Phong Triển Nặc qua, Feston dùng nhiệt độ thân thể ấm áp mà ôm lấy đối phương, hấn không hỏi tiếp, giả thiết này sẽ làm cho Phong Triển Nặc nhớ đến những chuyện không vui trong quá khứ, hấn cũng không muốn tiếp tục truy vấn.

Phong Triển Nặc vốn nghĩ rằng Feston sẽ truy cho đến cùng, nhưng nghênh đón hắn lại là một cái ôm như vậy, hắn còn có thể nói được cái gì đây.

Vẻ lạnh lùng bên môi trở nên lảng đi, hắn hơi hơi nhướn mày, “Càng ngày càng biết dỗ dành người ta, anh ở bệnh viện bị tiêm thuốc gì hay là uống phải loại thuốc đặc trị nào vậy hả? Hay là y tá cung cấp dịch vụ đặc biệt gì cho anh?”

“Đừng nói hươu nói vượn.” Khiến trách Phong Triển Nặc dùng từ ngữ không thích hợp, Feston vỗ hông của hắn vài cái rồi mới chịu buông ra.

Cảm giác đau rất dâng lên, “Lại nữa à?” Hắn bẻ ngược tay của Feston rồi áp Feston xuống giường bệnh, “Đã nghĩ đến khi nào thì sẽ bị tôi còng tay trên giường hay chưa?” Cấn lỗ tai của Feston, hô hấp của hắn trở nên nóng bức.

“Nhà của cậu hay là nhà của tôi?” Sát thủ sẽ không để cho bao nhiêu người biết chỗ ở của mình, Feston vẫn chưa đến nhà của Phong Triển Nặc bao giờ.

“Muốn đến chỗ của tôi à?” Hắn nghe ra ý tứ của Feston.

“Nếu quá miễn cưỡng thì chỗ của tôi cũng được.” Không tiếp tục áp sát, Feston có thể lui ra một chút.

Phong Triển Nặc suy nghĩ trong chốc lát, “Tôi sẽ dẫn anh đi, nhưng mà trước đó anh phải giữ kỹ cái mạng của mình đã.”

“Chuyện này không khó.” Giây khỏi sự khống chế của Phong Triển Nặc, tiếp theo cảnh vật nhanh chóng bị đảo ngược, Phong Triển Nặc ngã mạnh xuống giường, Feston đè lại hai tay của đối phương, “Làm vệ sĩ của tôi đi, bảo vệ tôi hai mươi bốn giờ.”

Ánh mắt chăm chú nhìn Phong Triển Nặc một cách nghiêm túc.

.....

P/S: dụ vợ bảo vệ anh 24h, hay là muốn giam vợ 24h bên cạnh anh? Ngụy biện.

80. Chương 80: Sát Thủ Ngụy Trang

Phong Triển Nặc không cảm thấy bất ngờ, hắn kéo lấy cổ áo của Feston, “Tôi có lợi ích gì?”

Gần đến mức có thể ngửi thấy hô hấp của đối phương, “Còn muốn tôi trả tiền thì mới bằng lòng làm việc hay sao?” Feston nhéo cằm của Phong Triển Nặc, nhìn không ra vẻ mặt có mất hứng vì lời nói của Phong Triển Nặc hay không.

Phong Triển Nặc đẩy ra bàn tay đang đặt dưới cằm, trả lời một cách đương nhiên, “Không trả tiền thì tôi dựa vào cái gì để kiếm sống?”

“Cả đời cũng xài không hết tiền, cách đây không lâu tôi vừa gửi vào tài khoản của cậu mấy trăm ngàn, chẳng qua tôi nghĩ là tài khoản kia cũng là giả, đúng không?” Feston tin tưởng suy đoán của mình sẽ không sai, tài khoản nước ngoài, tiền bạc di chuyển về nơi nào cũng không rõ, Phong Triển Nặc làm việc rất cẩn thận.

“Bất kể tôi dùng cho việc gì thì tiền của tôi đương nhiên cũng có chỗ để tiêu xài, cái này là mua mạng của người khác, lần này đương nhiên phải dựa theo số lượng mà tính toán, mạng của Feston Kada, anh cảm thấy đáng giá bao nhiêu?” Muốn hắn làm vệ sĩ thì đương nhiên không phải làm không công, Phong Triển Nặc lại lộ ra nụ cười đặc trưng của mình.fynnz.wordpress.com

“À, mặc, ờ, đi lại, hết thấy chi tiêu đều do tôi phụ trách.” Đầu ngón tay của Feston chuyển đến khóe miệng của Phong Triển Nặc, vuốt ve nụ cười đã từng làm cho hắn cảm thấy rất tức giận, “Cậu cảm thấy Feston Kada đáng giá bao nhiêu? Có đủ để cậu ra tay hay không?”

“Dùng chính bản thân anh để trao đổi? Đáng giá cân nhắc.” Hấn nửa thật nửa giả mà hỏi như vậy, “Một ngày ba bữa có người chuẩn bị?”

“Có.”

“Ra ngoài có tài xế riêng?”

“Đương nhiên.”

“Hành động tự do?”

“Cậu phải đi theo tôi.”

“Như vậy thì hơi phiền phức một chút.”

“Cứ xem là công việc thì cậu sẽ quen thôi, thế nào?”

“Được rồi, hoàn thành giao dịch.” Được một câu trả lời thuyết phục, Feston liền đứng dậy, đồng thời kéo Phong Triển Nặc lên, theo sức lực trên tay thì có thể xác định Feston đã gần như khôi phục, chỉ cần kiểm tra thêm một lần nữa thì có thể xuất viện, đến lúc đó hấn sẽ trở thành vệ sĩ của Feston.

Từ sát thủ trở thành vệ sĩ, chỉ nhận giao dịch giết người, cho đến nay không chỉ một lần dùng đôi tay này để bảo vệ người, Phong Triển Nặc không khỏi suy đoán có phải chuyện này đã sớm nằm trong dự tính của Feston rồi hay không, người này làm cho hấn bất tri bất giác dần dần thoát ly khỏi vị trí của một sát thủ.

Feston không lộ ra biểu hiện gì khác thường, hấn vẫn mặc đồ của bệnh nhân nhưng nhìn không giống bệnh nhân một chút nào mà có vẻ giống như bộ dáng đang ở nhà thì đúng hơn, vẻ mặt rất thả lỏng, nhưng lời nói của Phong Triển Nặc ngay lúc này lại đã kích hấn một chút, “Tôi đã đồng ý, nhưng muốn làm cho lính của anh chấp nhận thì e rằng không phải chuyện dễ dàng.”

Hai tay đút vào túi áo, tựa như một bác sĩ chân chính, hấn lại đeo cặp kính vào, “Trước hết nên nghĩ cách đối phó với người của anh như thế nào, sau đó thì đến tìm tôi, thuận tiện, nếu lại có người đến ám sát thì tôi nghĩ tôi có thể nhanh chóng xác nhận lai lịch của đối phương.”

Hấn quả thật có quen biết đối với nữ sát thủ đã chết, Feston ý thức được điểm đó, “Có phải rất phiền phức hay không?” Hấn sửa sang lại áo blouse trắng đã bị xộc xệch của Phong Triển Nặc, bàn tay vuốt lên những chỗ bị nhăn, sau đó chuyển mắt nhìn đối phương, không thể dễ dàng bỏ qua sự sắc bén dưới đáy mắt của hấn

Phong Triển Nặc lơ đãng phủ định, “Không, không có gì, đây là chuyện riêng của tôi, nếu có việc gì thì tôi sẽ tự mình giải quyết.”

“Chuyện của cậu chính là chuyện của tôi.” Phong Triển Nặc bị Feston kéo lấy cổ tay, “Đừng phân chia quá rõ ràng, tôi có thể đợi cho đến khi cậu nguyện ý nói cho tôi biết thì mới thôi, nhưng chính cậu cũng phải cẩn thận, đừng tự tin thái quá.”⁸¹⁰

Phất phất mái tóc trên trán của Phong Triển Nặc, lời thuyết giáo của Feston quả thật làm cho hấn không còn lời nào để nói, “Tôi cũng không phải thằng nhóc ba tuổi, có nguy hiểm hay không thì tôi có thể nhận ra, nếu có gì không đúng thì tôi đương nhiên sẽ cẩn thận, đừng quên tôi là ai.”

Hấn là sát thủ số một quốc tế thế nhưng cũng có lúc bị người dặn dò phải cẩn thận, loại cảm giác này thật kỳ diệu, tựa như bữa tối đêm hôm đó ở nhà Feston, hấn đứng sau lưng Feston nhìn đối phương nấu ăn, ngửi thấy mùi thơm lừng của bơ tan chảy trong chảo...

Nhưng Phong Triển Nặc rốt cục vẫn không kể về quá khứ của mình, cũng không nhắc lại bất kỳ chuyện gì khác.

Còn có bao nhiêu bí ẩn trên người hấn? Đôi khi Feston sẽ tự hỏi như vậy, với hấn mà nói, Phong Triển Nặc chính là một rừng bí ẩn.

Hấn muốn cởi bỏ bí ẩn trên người của Phong Triển Nặc, cũng lo lắng đó là điều cấm kỵ mà hấn không thể đụng chạm, đối với một người cơ hồ đã bị xem là sát thủ từ nhỏ, dùng nguy trang để che giấu bản thân đã trở thành một phần cốt nhục của hấn, tự tiện móc ra chỉ sợ sẽ làm cho da thịt cũng bị bong tróc.

Thời tiết sắp nhập thu, kế tiếp Feston chuẩn bị xuất viện, nhưng vấn đề chính yếu vẫn chưa được giải quyết, thành viên của đội đặc nhiệm ST sẽ cảm thấy thế nào khi đội trưởng của bọn họ thuê một sát thủ làm vệ sĩ?

Nhất là tên sát thủ này lại là đối tượng mà bọn họ đang truy bắt.

Hôm nay trời mưa, là ngày đầu tiên Feston xuất viện, hắn và Phong Triển Nặc đã hẹn sẽ gặp nhau ở tại nhà hắn, nhưng tình hình có biến hóa, vừa xuất viện đã bị gọi về văn phòng. fynnz.wordpress.com

Mặc dù mọi người đều tin tưởng không có bao nhiêu sát thủ có thể giống như U Linh dám lớn mật tiến vào trụ sở FBI, nhưng công tác bảo an vẫn được tăng cường sau khi Tumble bị ám sát, Feston cùng Jonathan và Derek đi về trụ sở, biết được hắn xuất viện thì tất cả mọi người đều đứng trước cửa nghênh đón cùng những tràng pháo tay vang rền.

“Giỏi lắm, đúng là tinh anh của chúng ta!”

“Vì cứu cấp dưới của mình mà phải vào bệnh viện, anh luôn khiến người ta kinh ngạc...”

“Mọi người ở đây đều phải học tập ở anh, anh rất dũng cảm, Feston...”

Feston trở về khiến cho từng đám người đều ồ ạt tiến đến chúc mừng, hắn cảm ơn mọi người rồi quay trở lại văn phòng của mình như bình thường, Hase kính trọng chào hắn, “Sếp!”

Tiếp theo là Mike, “Sếp!”

Sau đó là Ropol, “Hoan nghênh sếp trở về!”

Mọi người cùng nhau vỗ tay, hoan nghênh Feston trở về đơn vị, Clyde là người cuối cùng đi ra, trên đầu còn quần thạch cao, hắn xuất viện trước Feston, “Nếu không phải nhờ anh thì hiện tại em nhất định không thể đứng ở chỗ này, em cảm thấy hổ thẹn vì những lời trước kia, sếp, em rất xin lỗi...”

Về mặt của hắn rất xấu hổ, vì việc hắn từng có ý định chuyển công tác, còn nghi ngờ mệnh lệnh của Feston mà cảm thấy có lỗi, Feston đi đến trước mặt hắn, “Cậu không nợ bất kỳ ai, chỉ cần cậu vẫn là thành viên trong đội thì cậu chính là cấp dưới của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm vì người của mình.”

Trên vai được vỗ vài cái, hốc mắt của Clyde trở nên đỏ ửng, gật gật đầu, lần này toàn đội tập hợp, người quan trọng nhất đã trở lại, lòng người cũng trở nên hăng hái hơn. Giữa những ánh mắt chú ý của mọi người, Feston không quay lại chỗ ngồi của mình, cấp trên gọi hắn về, muốn hắn lên lầu gặp mặt.

Văn phòng rộng lớn, Kraft ngồi phía sau bàn làm việc, là cục trưởng cục điều tra liên bang, hắn ở lại trụ sở Chicago đã khá lâu, “Nghe nói cậu bị ám sát, may mắn cậu không sao, nhìn thấy cậu đứng ở đây khiến tôi cảm thấy rất cao hứng, Feston.”

“Cám ơn.” Không rõ Kraft tìm hắn là vì mục đích gì, Feston cũng không hề tỏ vẻ.

Cặp mắt hí của Kraft nhìn chăm chăm vào hắn, loại ánh mắt này làm cho người ta có một chút khó chịu, lời nói của Kraft cũng như thế, “Ngoại trừ chuyện này thì tôi còn nghe nói—”

Lời nói đầy thâm ý, bỗng dừng tạm dừng, ánh mắt của Kraft lóe lên phía sau tròng kính lạnh lẽo, “Tôi muốn cậu bắt lấy tên sát thủ kia chứ không phải để cho cậu làm bạn với hắn!”

Mặt bàn phát ra một tiếng ầm, hai tay của hắn chống xuống mặt bàn, giống như muốn lướt qua bàn làm việc để tiến đến trước mặt Feston, muốn nhìn thấy rốt cục là chuyện gì đã xảy ra, “Cái tên U Linh bắn lên uy hiếp tôi, vì sao cho đến nay còn chưa thấy cậu hành động, thật sự là không giống cậu một tí nào, Feston, không chỉ như thế, tôi còn nghe nói hắn tham dự vào hành động của cậu?”

“Một sát thủ tham dự vào hành động của FBI, còn giúp đội đặc nhiệm ST?! Nói ra thì thật sự đáng chê cười!” Lời nói của Kraft làm cho những hạt bụi cuốn cuộn trong không khí, cho đến khi hắn nói xong thì Feston vẫn duy trì trầm mặc.

“Cậu xem như là cam chịu hay sao?”

“Là ai nói với ông về chuyện này?” Feston đột nhiên nâng mắt lên, Kraft bị Feston làm cho hoảng sợ, lập tức thu hồi vẻ mặt giận dữ rồi ngồi lại chỗ cũ, thấp thoáng lộ ra nụ cười lạnh lùng, “Mặc kệ là ai, chỉ cần đó

là sự thật, cậu phải cho tôi một lời giải thích, Feston Kada, nhớ kỹ, cho dù cậu là người của dòng họ Kada thì cũng không có nghĩa tôi không dám động vào cậu.”

“Nhưng ông đừng quên, cục trưởng Kraft, trong tay của tôi cũng có chứng cứ vụ bê bối nội bộ của FBI, hay là ông muốn lưỡng bại câu thương?” Sự thật chứng minh Feston ngoại trừ rất thích hợp làm cảnh sát thì hẳn cũng tuyệt đối là một nhà kinh doanh tài ba, Kraft cảm thấy bất ngờ vì vẻ mặt trấn tĩnh của Feston.

“Đừng truy cứu chuyện này, tôi sẽ tiếp tục giữ bí mật không cho người ngoài biết, cục trưởng cảm thấy như vậy có được hay không?”

“Cậu cùng một sát thủ làm bạn, chuyện này đã đủ làm cho cậu bị mất chức rồi!” Kraft tiếp tục uy hiếp.

“Đây là chuyện riêng của tôi.” Feston không phủ nhận.

Kraft cầm lấy một xấp hồ sơ từ góc phải của bàn làm việc, “Lá gan của cậu không nhỏ, nhưng đây không phải là lần đầu tiên, lần trước cậu đã tự mình viết báo cáo, thuê sát thủ giết người, lập cạm bẫy để bắt hung thủ, tôi nghĩ rằng hành động bất ngờ của cậu sẽ tạo thành hiệu quả tốt, đáng tiếc chẳng có gì cả.”

“Cậu làm cho tôi quá thất vọng, Feston, lần này cậu phải bị phạt, lần trước tôi không tiến hành điều tra nội bộ đối với hành vi của cậu, cũng có người cảm thấy kỳ lạ, chẳng qua lần này cậu sẽ không có cơ hội như vậy nữa, công văn này sẽ nhanh chóng được truyền xuống, cậu bị đình chỉ công tác một tháng, trong lúc này đội đặc nhiệm ST không được tiếp nhận bất kỳ vụ án nào khác.”

Ký tên lên công văn, một con dấu được đóng xuống giấy, mệnh lệnh này sẽ nhanh chóng được truyền xuống.

.....

P/S: rầu, anh thất nghiệp, về nhà cho vợ vệ sĩ nuôi nha

81. Chương 81: Trao Đổi Trong Phòng Tắm

Feston đương nhiên có thể tiếp tục nắm lấy vụ bê bối để làm nhược điểm, uy hiếp Kraft thu hồi mệnh lệnh, nhưng sau khi cân nhắc thì hẳn lại không làm như vậy.

“Tôi biết rồi.” Tiếp nhận mệnh lệnh, hẳn rời khỏi cửa, Kraft không ngờ Feston lại dễ dàng chấp nhận sự thu xếp này, nhìn thấy mọi chuyện thuận lợi khiến hẳn tựa hồ không dám tin vào mắt.

Tất cả thành viên của đội đặc nhiệm ST cũng cảm thấy không thể tin tưởng.

“Cái gì?! Sếp bị đình chỉ công tác?! Bảo tất cả chúng ta phải đợi lệnh, không được tiếp nhận bất cứ vụ án nào? Chuyện này là sao?” Bàn làm việc bị đá lệch sang một bên, Hase rất ít khi nóng nảy như vậy.

Clydebị gãy chân vẫn chưa lành hẳn, suýt nữa đã bị đụng vào chân, hẳn vội vàng tránh sang một bên, cũng không bận tâm đến việc trách cứ Hase, “Việc này là thật ư?”

“Không có khả năng là giả, lệnh đã được đưa xuống, tất cả mọi người đều biết.” Nghe nói như vậy, Jonathan lại là người tỉnh táo nhất, những người khác nhất thời không thể phủ nhận, đều đang nghị luận, không khí trong văn phòng từ hăng hái phần chần chừ trong phút chốc liền rơi xuống vực sâu.

Khi Feston quay lại thì tất cả mọi người đều nhìn về phía hẳn, hẳn đứng yên tại chỗ, “Mọi người đều đã nhận được lệnh, tôi không cần nhiều lời, đây là ý của cục trưởng Kraft.”

“Vì sao lại như vậy?” Clydethở dài.

Quan hệ giữa hẳn và Phong Triển Nặc không có khả năng giữ bí mật vĩnh viễn, U Linh từng giúp đội đặc nhiệm ST, chuyện này nhất định là có người tiết lộ, nhưng là ai tiết lộ...Lần lượt đảo mắt nhìn từng thành viên trong đội, Feston không trả lời.

Hase lại đá bàn làm việc thêm một cái nữa, hẳn vốn là người rất thích quan sát sắc mặt của người khác nhưng hiện tại lại không có cách nào giữ được tâm tình vui vẻ, những người khác cũng vậy. fynnz.wordpress.com

“Một tháng, coi như là nghỉ ngơi, cho các cậu cơ hội để nghỉ phép chẳng lẽ không được hay sao?” Chỉ có Feston tựa hồ không bị ảnh hưởng, hẳn bắt đầu thu dọn hồ sơ trên bàn, “Một tháng sau chúng ta gặp lại, các cậu còn phải đợi lệnh, nhưng tôi nghĩ cho dù có quay lại văn phòng thì cũng không làm được gì, nơi này đã không còn ai quản lý các cậu.”

“Đúng vậy, sếp đi rồi thì ai quản lý chúng ta....” Jonathan là người đầu tiên thu dọn bàn làm việc.

“Tôi cũng không phải bảo mẫu của các cậu, mỗi người các cậu đều có năng lực, có thể tự quản lý chính mình.” Có thể nói tình cảnh hiện tại là do hắn tạo ra, Feston cầm lấy túi hồ sơ, là người đầu tiên đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài trụ sở, trời vẫn còn đang đổ mưa, hẳn cứ như vậy mà xuyên qua màn mưa, bước chân vẫn như ngày thường đi về phía chiếc xe của mình, chiếc BMW nhanh chóng lái đi xa, đám người ở trong văn phòng mang theo đủ loại tâm tư khác nhau mà chăm chú nhìn hắn rời đi.

Mưa trong chốc lát thì tạnh nhưng gió vẫn còn rất lớn.

Khi Feston gần về đến nhà thì thả chậm tốc độ một chút, hẳn không nhìn thấy Phong Triển Nặc ở trước cửa, dừng xe lại, mở cửa ra, trong phòng tối om, không có một chút hơi người, “Có ở đây hay không?” Hắn vừa hỏi vừa đưa tay bật công tắc đèn.

Khi nghe tiếng động cơ xe thì Phong Triển Nặc liền biết chủ nhà đã quay về, lặng lẽ tiến đến gần, “Anh đang đợi ai?” Đột nhiên có một cánh tay bóp cổ họng, cách tiếp đón của sát thủ thật đặc biệt, Feston bật đèn lên, ánh sáng bất chợt làm cho người ta không kịp thích ứng, ngay khoảnh khắc này Feston liền bắt lấy cánh tay đang đè trên cổ, chợt thay đổi tư thế, Phong Triển Nặc bị ép vào tường.

“Giữ lời là thói quen tốt.” Mái tóc có một chút ẩm ướt, dán sát vào gáy của Feston, cũng làm ướt tay của Phong Triển Nặc, hắn sờ sờ lên người của Feston, “Đừng nói với tôi là mui xe của anh bị hỏng rồi nha.”

“Không liên quan đến chiếc xe, chỉ bị mắc mưa một chút thôi.” Feston dường như không để ý đến lời nói đùa của Phong Triển Nặc, hắn liếc mắt nhìn bãi cỏ ở bên ngoài một chút rồi cất lên một câu cảnh cáo đầy thâm ý, “Hy vọng lần này không có bom.”

Xem ra lần trước đã để lại ấn tượng khá sâu cho Feston, “Không có bom, cũng không có Hecate, chỉ có tôi, có quá đơn điệu hay không?”

Bãi cỏ bên ngoài đã được tu sửa, trở nên sạch sẽ gọn gàng, một lần nữa được thay đổi, thoát nhìn Feston rất trân trọng bãi cỏ bên ngoài nhà của hắn, hiện tại hắn ở trong mắt của Phong Triển Nặc đã rõ ràng trở thành mẫu người đàn ông của gia đình.

“Không thiếu không dư, vừa vặn như ý muốn của tôi.” Hôn xuống môi của Phong Triển Nặc, Feston đặt túi hồ sơ xuống rồi đi vào phòng ngủ lấy quần áo, chờ hắn đi ra thì nước trong phòng tắm đã được chuẩn bị sẵn sàng, Phong Triển Nặc dựa vào khung cửa phòng tắm, “Lần này đến phiên tôi phục vụ cho anh, vết thương của anh có thể dính nước được chưa?”

“Chú ý một chút thì sẽ không sao.” Feston tiến vào phòng tắm, khi đi đến bên cạnh Phong Triển Nặc thì dừng lại, “Cậu muốn xem tôi tắm à?”

“Không cho xem hay sao?” Phong Triển Nặc cũng đi theo Feston, người đàn ông đứng bên trong đang cởi áo khoác, sau đó quần áo cũng được cởi bỏ sạch sẽ, Feston dùng hành động để trả lời rằng hẳn không bận tâm, dù sao thì bọn họ đã sớm nhìn thấy lửa tình của nhau, cũng chẳng còn gì để mà ngại ngùng.

Vì thế Phong Triển Nặc đóng cửa lại, thoải mái đứng một bên ngắm nhìn, áo ba lỗ trên người của hắn nhanh chóng bị hơi nước thấm ướt, hẳn cũng hoàn toàn không để ý, ở trước mặt hắn là hình ảnh hiếm thấy, Feston hoàn toàn thả lỏng trong nước, sau khi tắm sơ qua, Feston ngã đầu lên bồn tắm, phía dưới cổ lót khăn bông, nước mưa trên tóc nhanh chóng bị khăn thấm hút.

Ở dưới nước, ***g ngực rộng lớn cùng đường cong rắn chắc nơi thắt lưng hiện lên rất rõ ràng, Feston ngửa đầu nhắm mắt, làn da được phủ một lớp bọt nước, dưới bóng đèn màu vàng ấm, làn da của hắn lóe lên màu

đồng cổ sáng bóng.

“Tôi đã giải quyết vấn đề nan giải mà cậu đưa ra, ngay tại hôm nay.” Feston vũng vàng cất giọng, trong đó có một chút khàn khàn, “Bị đình chỉ công tác một tháng, mặc kệ có bao nhiêu sát thủ thì tôi nghĩ cũng đủ để bọn họ hành động.”

Lực chú ý của Phong Triển Nặc tập trung lên người của Feston bỗng nhiên được kéo trở về, “Anh nói là bị đình chỉ công tác?” Hắn đến gần. fynnz

Feston mở mắt ra, “Cậu không cảm thấy đây là chuyện tốt hay sao? Trong vòng một tháng cậu có thể xem là tôi đang nghỉ phép đi, cậu sẽ không phải chạm mặt với Jonathan, đội đặc nhiệm ST tạm thời không thể tiếp nhận bất kỳ vụ án nào, như vậy cậu cũng sẽ không xung đột trực diện với bọn họ.”

“Chẳng lẽ đội của anh cũng—” Phong Triển Nặc cười không nổi, “Anh để cho những chuyện này xảy ra mà không hề ngăn cản? Đừng nói đùa, đó là đám cấp dưới mà anh đã hết lòng bảo vệ!”

Kéo Feston từ trong nước đứng dậy, lại nhìn thấy vẻ kiên quyết trong đôi mắt màu xám tro của Feston, “Bọn họ không tổn thất gì cả, tôi sẽ không làm cho người của mình xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ cậu không tin tưởng tôi hay sao?” Bàn tay của Feston bị bắt lấy đã chụp ngược vào bờ vai của Phong Triển Nặc.

Feston rất mạnh, Phong Triển Nặc cảm thấy đau đớn nhưng hắn có thể chắc chắn Feston đã cân nhắc chuyện này, đó là kiên định, quyết đoán, dứt khoát không thể thay đổi.

Hai người cứ như vậy mà giằng co, rốt cục hắn chậm rãi thả Feston ra, “Hiểu rồi, đây là quyết định của anh, nhưng hãy nhớ rõ, tuyệt đối đừng làm cho mình quá thắm, tôi không nỡ lòng nào mà nhìn đâu.” Lời nói của hắn không phải nói đùa.

Feston biết Phong Triển Nặc không phải nói đùa, hắn cũng buông tay ra, “Vẫn chưa đến mức đó, so sánh về phiền phức thì cậu vẫn hơn nhiều, tôi phải bảo vệ một tội phạm bị lệnh truy nã, không cho hắn ta bị phát hiện.”

“Lần này hắn ta sẽ hợp tác, anh cũng biết mà, từ trước đến nay hắn rất phối hợp với khách hàng của mình.” Bàn tay của Phong Triển Nặc từ trên cổ của Feston sờ xuống, mãi cho đến sau lưng, đụng vào vết thương kia, vết khâu bị thấm ướt nên hơi sưng lên một chút, “Xoay lại đây, vết thương của anh cần được xử lý.”

Biết Phong Triển Nặc xử lý vết thương vô cùng thuần thục cho nên Feston liền xoay người, Phong Triển Nặc cầm lấy khăn bông rồi thấm khô nước trên vết thương ở sau lưng, nhưng trước mắt chứng kiến đều không phải là một tấm lưng trơn nhẵn, sau lưng cũng có vết sẹo.

Cảm giác được ngón tay của Phong Triển Nặc dừng lại, người đàn ông đưa lưng về phía hắn liền giải thích, “Đây là vết thương do bị bắn trúng, làm cảnh sát nên trên người có rất nhiều dấu vết lưu lại làm kỷ niệm, có đôi khi chỉ là một vụ án nhỏ nhưng nếu không cẩn thận thì cũng có thể mất mạng như chơi, có người đã chết vì như vậy.”

“Không muốn đổi nghề hay sao?” Đã từng nghe qua lý do mà Feston làm cảnh sát, hắn muốn biết nguyên nhân mà Feston kiên trì đến bây giờ.

“Cậu đã từng nghĩ đến việc đổi nghề chưa?” Thản nhiên đáp lại, lời nói của Feston làm cho Phong Triển Nặc dừng lại hành động trong tay, “Chẳng phải anh cũng biết rõ đã đi đến ngày hôm nay thì không có khả năng quay đầu hay sao?”

“Cũng giống như cậu, không có khả năng, cảnh sát liên bang không phải là nghề tốt nhất, nhưng có một số việc phải có người đến làm, nếu làm thì phải chấp nhận nguy hiểm, tựa như gặp phải sát thủ như cậu.” Feston quay đầu lại, Phong Triển Nặc đang nhìn hắn.

“Nguy hiểm? Tôi còn nghĩ rằng đây là chuyện tốt.”

Ánh mắt của Feston nhìn hắn luôn rất thâm thúy, hiện tại cũng vậy, “Xem ra quả thật là chuyện tốt.” Giọng nói của Feston hàm chứa ý cười.

“Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy vết sẹo trên lưng của anh, trước kia lần nào cũng gặp ánh sáng tối hù cho nên tôi đã bỏ lỡ, nhìn thấy chúng thì tôi mới biết suy nghĩ của tôi về anh cũng không chính xác, tôi còn

tưởng rằng lúc nhỏ anh là quý tử nữa chứ.”

“Đúng vậy, nhưng không chính xác cho lắm, người thừa kế của Kada đều phải tiếp nhận những cuộc huấn luyện rất nghiêm khắc, người đủ tư cách mới có thể kế nhiệm, đó là những cuộc huấn luyện không hề thoải mái, tôi cho rằng tôi có được danh hiệu Caesar ở đội thủy quân lục chiến có lẽ là nhờ những cuộc huấn luyện khi đó.” Lời nói của Feston có một chút ý tứ tự giễu.

Vết sẹo là huân chương cảnh sát, kỳ thật hẳn không nên cảm thấy bất ngờ, bao gồm cả quá khứ của Feston, muốn nói chưa từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc thì sẽ không ai tin tưởng, bởi vì không có ai mà từ nhỏ đã sở hữu tính cách bất khuất kiên nghị như vậy, giống như một con chim ưng dũng mãnh giữa bầy đàn, hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người. 810

“Cảm giác thế nào, có muốn tôi lau lưng cho anh hay không?” Không đợi trả lời, Phong Triển Nặc đã cầm lấy khăn bông, nhiệt độ ẩm áp tiếp xúc lên lưng của Feston.

.....

P/S: Chương sau là H, nhưng ta ko đặt pass như mọi khi, vì nó không có gì lộ liễu cần phải che giấu cả

82. Chương 82: Phá Hủy Cẩm Ky

Cách lớp khăn bông, Phong Triển Nặc xoa bóp bả vai cứng ngắc của Feston, lúc này Feston mới biết bàn tay linh hoạt khéo léo nhất ở trên đời chính là bàn tay của những kẻ giết người.

Bàn tay của sát thủ có thể thao túng tất cả các loại vũ khí, điều chỉnh sức lực một cách chính xác, đồng thời còn có thể lý giải các bộ phận cơ thể trên người, khi ngón tay của Phong Triển Nặc di chuyển thì Feston liền thở ra một hơi thỏa mãn.

Tiếng than nhẹ đầy nam tính quanh quẩn trong phòng tắm khiến nhịp tim của Phong Triển Nặc đập nhanh hơn, “Cảm thấy kỹ thuật của tôi cũng không tệ phải không?” Phong Triển Nặc ấn xuống tại một điểm ở trên vai Feston, cổ tay bỗng nhiên căng thẳng, hẳn bất ngờ bị kéo vào bồn tắm, khăn bông rơi xuống đất.

Áo thun ba lỗ bị bàn tay nóng rực giữ chặt, hẳn vừa rơi vào bồn thì thuận thế túm lấy vai của Feston đè xuống nước, nước trong bồn tắm tràn ra toàn bộ mặt ngoài, bồn tắm đơn không thể chịu nổi thể tích của hai người đàn ông với thân hình cao ráo như vậy, nhất thời có vẻ rất chật chội.

Tay chân của bọn họ không thể không kê sát trong không gian nhỏ hẹp, nụ hôn cũng trở nên chèn ép, hỗn loạn, tràn ngập hơi nước ẩm ướt, giống như đang ở trong phòng xông hơi, dồn dập mà áp lực, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nghẹt thở.

Feston không nói một câu nào, Phong Triển Nặc cũng duy trì trầm mặc.

Cắn nuốt bờ môi của nhau, đoạt lấy sạch sẽ những gì ở trong miệng của đối phương, giống như đang tiến hành một trận giằng co xem ai sẽ là người kiên trì đến cùng, không ai muốn rút lui trước mà cứ tiến đến công thành đoạt đất, dưới lưỡi, trên hàm, khoang miệng mềm mại, chiếm cứ mỗi một góc ngách, bàn tay ẩm ướt đung lên làn da nóng bức.fynnz.wordpress.com

Hơi nước tựa hồ bị bốc hơi dưới làn da cực nóng, chỉ để lại làn da bóng loáng không ngừng tăng cao nhiệt độ.

Dục vọng cũng bốc lên kịch liệt, Feston đột nhiên thối lui, hai người đều thở hổn hển, trong phòng tắm tràn ngập tiếng thở dốc, hẳn bỗng nhiên kéo Phong Triển Nặc đứng dậy rồi xoay lưng đối phương lại.

Lòng ngực bị hai tay siết chặt, Phong Triển Nặc thở hổn hển, biết rõ còn cố hỏi, “Hey, anh muốn làm cái gì?”

Trả lời hẳn là một nụ hôn bạo lực, sau gáy bỗng nhiên đau đớn làm cho hẳn càng thêm hưng phấn, Feston ôm chặt thắt lưng của hẳn, chiếc quần dài rộng thùng thình đã sớm ướt đầm dễ dàng bị tuột xuống, có vô

số giọt nước bị bắn lên tường, tựa như mồ hôi trên trán của bọn họ, Phong Triển Nặc đối mặt vách tường, hơi thở của Feston đang ở ngay sau lưng của hắn, “Sẵn sàng chưa?”

Giọng nói căng thẳng đến cực điểm, đồng thời còn hàm chứa sự khổ sở vì phải áp chế, quay đầu lại, phía sau là khuôn mặt vụn vụn vì dục vọng của Feston.

“Nếu tôi nói là chưa thì sao?” Tay hắn đặt lên gạch men ở trước mặt, hơi nước ẩm ướt từ cổ tay nhiều xuống.

Lông mày cũng rướm rướm vài giọt nước, ánh mắt liếc ra sau khiến người ta không thể không đề phòng hắn có thể nhào đến bất cứ khi nào, Feston cầm lấy cổ tay của Phong Triển Nặc mà áp vào vách tường, đột nhiên kẻ sát, “Chưa thì cũng đã muộn.”

Chuyện như vậy cũng không phải nói sẵn sàng thì có thể sẵn sàng, từ trước đến nay với hết thảy kinh nghiệm sở hữu được, Phong Triển Nặc chưa từng có lần nào giống như hiện tại, Feston làm cho hắn cảm giác được sự uy hiếp ở ngay sau lưng, bộ phận nóng rực đang kẻ sát vào người hắn, đưa tay ra sau để công kích nhưng lại bị Feston đỡ được.

“A—” Tay của hắn bị bẻ ra sau lưng, có cái gì đó lạnh lẽo được quét lên làn da của hắn, bắt đầu xâm lược không hề báo trước, hay là vì đầu óc của hắn đang bị nóng sốt nên đã mất đi khái niệm về thời gian.

Bọn họ đồng thời phát ra tiếng rên rỉ, vẫn tràn đầy khổ sở và áp lực, một tay của Phong Triển Nặc bắt được cái vòng inox dùng để treo khăn ở phía trên, bàn tay nóng lên, cảm xúc lạnh lẽo từ xương sống dâng lên đến não bộ.

“Triển Nặc....” Feston liên tục gọi tên hắn, đây là cái tên mà không có ai xưng hô ngoài Feston, mỗi khi Feston tiến đến gần sau cổ của hắn, theo hô hấp, hai chữ này sẽ không ngừng vang vọng bên tai.

Đó là giọng nói dồn dập đã bị biến điệu, Feston cũng không thoải mái hơn hắn là bao.

Tiếng gầm nhẹ cùng tiếng rên rỉ không ngừng vang lên trong phòng tắm, không phân rõ của ai, Phong Triển Nặc vịn vào vòng inox, trước mắt là gạch men trắng xóa, hơi nước ẩm nóng ngưng tụ trên mặt rồi lại chảy xuống, rồi tiếp tục ngưng tụ, lại bởi vì không khí chấn động mà chảy xuống, tầm nhìn trở nên mơ hồ giữa màn hơi nước.

Làm cho người ta đứng ở sau lưng là điều cấm kỵ của một sát thủ, thế nhưng Feston lại lựa chọn tư thế này trong lần đầu tiên, đây không phải là cố ý, chẳng qua đã đến mức không thể kiên nhẫn được nữa, đã đạt đến cực hạn, hắn chỉ muốn có được Phong Triển Nặc, mặc kệ là sát thủ hay là tội phạm cũng được, hắn chỉ muốn có được Phong Triển Nặc mà thôi.fynnz810

Khi Phong Triển Nặc không hề đề phòng mà đưa lưng về phía hắn, không hề giữ lại bất cứ thứ gì mà chỉ thẳng thắn thừa nhận nghênh đón hắn, về mặt vừa mâu thuẫn lại vừa thoải mái lại một lần nữa đánh trúng vào tim của Feston.

Lòng ngực nóng rực hoàn toàn kẻ sát vào gạch men, cầm lấy vòng inox ở bên trên, một chân của hắn bị nâng cao, khi hắn chịu không nổi sẽ quay đầu lại cùng Feston hôn môi, những lúc này Feston sẽ dừng lại, có đôi khi nụ hôn thật ngắn ngủi, có đôi khi lại nồng nàn khiến cho một đợt sóng tình tiếp tục dâng trào.

Trên trần nhà bắt đầu thấm hơi nước, từng giọt nước nhiều xuống làn da nóng bỏng.

Thắt lưng bị Feston giam cầm, Feston sẽ an ủi hôn lên bờ vai của hắn, nhưng bàn tay đang nắm chặt thắt lưng của hắn lại mạnh mẽ dùng sức để kiềm chế hắn không được di chuyển, đây là một loại nhiệt tình khác hẳn với lúc Feston phá án, lôi kéo Phong Triển Nặc cùng nhau đạt đến đỉnh điểm.

Tình dục làm cho bọn họ mê muội.

Phòng tắm ngột ngạt, hơi nước và nhiệt độ làm cho người ta gần như hít thở không thông, sau khi hết thảy rốt cục chấm dứt, bọn họ cũng gần như hao hết thể lực, há to mồ hôi đổ, tựa như con cá bị mắc cạn.

Phong Triển Nặc đẩy Feston ra, Feston rời khỏi thân thể của hắn rồi mở ra vòi hoa sen, thay hắn rửa sạch sẽ thân thể đầy mồ hôi và những chất dịch nhầy nhụa, khi Feston muốn tiến vào để tẩy rửa một đồng hồ độn bên trong thân thể của hắn, hắn vốn có thể từ chối nhưng hắn không muốn nhích, vì vậy cứ để Feston xử lý, sau khi đi ra khỏi phòng tắm, Phong Triển Nặc liền ngã xuống ghế sofa.

Trên vai còn lưu lại dấu hôn của Feston, từ lưng đến thắt lưng, thời gian dài cọ sát và đụng chạm, cào cấu làm cho làn da đỏ ửng, trên thắt lưng tùy tiện quần khăn tắm, trước ***g ngực vẫn còn phập phồng kịch liệt, “Có nước không?”

Hắn nằm dài một cách lười biếng như một con chồn đã mệt nhoài sau một buổi đi săn rông rã, ánh mắt dừng trên người của Phong Triển Nặc một lúc, sau đó Feston đi đến nhà bếp để rót hai ly nước, “Thế nào, có khỏe không?”

“Khỏe đến mức không thể khỏe hơn được nữa.” Uống một hơi cạn sạch ly nước, Phong Triển Nặc đặt cái ly lên bàn, tựa như được bổ sung năng lượng, hắn ngồi bật dậy khỏi sofa, sau đó đắm một phút vào mặt khiến Feston té ngã xuống đất, “Chờ đi, sẽ đến phiên anh.”

Giọng nói kề sát bên tai, từ trên cao nhìn xuống, một chút lạnh lùng dưới đáy mắt của Phong Triển Nặc đã bị hòa tan trong cơn vận động kịch liệt. Hàm dưới rất đau, Feston lau khóe miệng, “Cậu còn có sức hay sao?”

“Còn sức hay không thì anh sẽ biết liền thôi.” Nụ cười vô hại luôn làm cho người ta xem nhẹ tính nguy hiểm ở bên dưới, khi Phong Triển Nặc đứng lên thì Feston liền biết đối phương nói rất nghiêm túc, hắn nắm lấy cổ tay của Phong Triển Nặc, “Trước tiên để tôi ăn một chút đã.”

Để cho Phong Triển Nặc ngồi xuống, Feston đi lấy thức ăn, bị hắn nói như vậy, Phong Triển Nặc phát hiện cái bụng của mình cũng rất đói, chỉ có thể dẹp tan kế hoạch trước mắt, “Không ngờ lại muộn như vậy.”

Bên ngoài đã tạnh mưa, nhưng sắc trời cũng chập tối, kim đồng hồ chỉ quá năm giờ, Feston bị đình chỉ công tác, hôm nay hắn trở về trước giờ tan tầm, lấy ra thức ăn từ trong tủ lạnh, hắn lôi ra một miếng phô mát, “Đi ra ngoài ăn hay là ăn ở nhà?”

“Không bằng gọi pizza đi, để xem có ai giả mạo người giao hàng để tự mình nộp mạng hay không.” Nhượng mày, hắn nhìn miếng phô mát, “Dùng nó làm cái gì?”

“Mì, có hứng thú hay không?” Đặt miếng phô mát bên ngoài, lại lấy ra mì ý, Feston quay về phòng mặc quần áo, Phong Triển Nặc theo Feston vào phòng ngủ, Feston mặc vào một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, “Cho dù là vì an toàn hay là vì dinh dưỡng thì sau này đừng gọi thức ăn bên ngoài nữa.”

“An toàn? Đó là an toàn của anh, những lời này đáng lý phải do tôi nói mới đúng, anh đoạt lấy lời thoại của tôi rồi.” Buông ra khăn tắm, hắn trực tiếp chọn lựa quần áo từ tủ đồ của Feston, hắn vẫn luôn làm như vậy, kích cỡ của hai người bọn họ cũng không có gì khác biệt là mấy, áo thun quần tây đều có thể mặc vừa.

Feston đang mặc quần áo, nhìn thấy hành động của Phong Triển Nặc thì liền dừng lại, “Thảo nào nhìn rất quen mắt, hóa ra quần lót cậu mặc đều là của tôi.”

“Hy vọng anh không ngại.” Còn chưa mặc quần dài, hắn cầm một chiếc áo ba lỗ bó sát màu trắng, chỉ mặc một chiếc quần lót màu xám, giống như một con ma-nơ-canh nam mặc đồ lót, “Hơn nữa anh đã nói, ăn, mặc, ở, đi lại đều do anh phụ trách.”

Đôi mắt nheo lại mang theo ý cười, “Hay là anh không thích tôi mặc nó lên người tôi?”

Hắn luôn lơ đãng lộ ra ý cười như vậy, nụ cười nhẹ nhàng, có đôi khi làm cho người ta cảm thấy rất giận, có đôi khi lại làm cho người ta lại vô cùng mê muội, Feston đột nhiên kéo hắn vào lòng, “Mặc kệ cậu sử dụng nó như thế nào, dù sao nó cũng sẽ không làm cho cả người của cậu nóng lên, nhưng nhìn thấy cậu mặc thì tôi sẽ....”

Hai khuôn mặt kề sát, hô hấp ấm áp phả lên mặt nhau, nhịp tim đập nhanh trong ***g ngực, tiếp tục tiến đến gần, nụ hôn của Feston bỗng nhiên hung hăng khắc xuống xương quai xanh của Phong Triển Nặc, “Thiếu chút nữa cậu đã làm cho chúng ta bị lỡ bữa cơm chiều.”

Trách cứ sự quyến rũ của Phong Triển Nặc, Feston ảo não hít vào một hơi rồi thối lui, Phong Triển Nặc tỉnh ngộ, cũng lui ra sau vài bước, bởi vì tác động đến một bộ phận ở phía sau cho nên vẻ mặt nhất thời có một chút khác thường.

Feston lưu ý đến điểm đó, “Thật sự ổn chứ?” Hắn thân thiết hỏi.

“Chuyện này phải trả lời thế nào đây, muốn tôi nói là không ổn hay sao? Trên thực tế rất không tệ, chỉ là vẫn chưa quen, nhưng mà cứ quen đi, vết thương của anh vẫn chưa lành hẳn.” Mọi thứ đều có lần đầu tiên, Phong Triển Nặc cũng không quá bận tâm, đối tượng là Feston, chỉ cần mọi người đều cảm thấy vui sướng là được rồi. fynnz.wordpress.com

Bởi vì vết thương của Feston chưa lành hẳn cho nên Phong Triển Nặc mới không chống cự, ngoại trừ ban đầu có vài động tác mang tính chất phản xạ thì hầu hết trong quá trình đều hoàn toàn phối hợp.

Ý thức được điểm này, trên mặt của Feston lộ ra một chút cảm động hiếm thấy, nhưng Feston cũng không nói gì mà chỉ hôn vài cái lên mặt của Phong Triển Nặc, “Cậu cũng đói bụng rồi, để tôi đi nấu bữa tối.” Hắn xắn tay áo rồi đi vào nhà bếp.

.....

P/S: Hờ....ngọt, chỉ có 1 câu thôi. À thêm câu nữa, em chính thức trở thành vợ của anh từ ngày hôm nay :>

83. Chương 83: Cùng Một Mái Nhà

Cảnh tượng này không hề xa lạ, nhà bếp rộng rãi thoáng đãng, cửa sổ bên hông được giăng một chiếc rèm che với màu sắc trang nhã, ngăn tủ và kệ bếp màu đỏ sậm rất hài hòa với không gian, Feston đang đứng ở đó để chuẩn bị bữa tối, hắn thuận tay bật máy điều hòa, sau đó mở bếp gas, khi Feston bắt đầu làm những thứ này thì không cần chờ bao lâu nữa mùi thức ăn sẽ lan tỏa khắp nhà.

Trước khi Phong Triển Nặc ý thức được hành động của mình thì hắn đã tiến lên phía trước, ôm lấy Feston từ sau lưng, “Anh biết gì không, hiện tại tôi rất muốn nói cho anh biết, ngoại trừ thời điểm anh bắt tôi rất quyết đoán thì ở nhà bếp anh lại có một sức quyến rũ thật đặc biệt.”

Thì thầm, bờ môi chạm vào sau gáy của Feston, theo mỗi một từ mà hắn cất lên là những cái đụng chạm như có như không, Feston rất muốn quay lại để làm sâu sắc nụ hôn mà vừa rồi hắn đã buông tha, nhưng vì bữa tối của bọn họ cho nên hắn không thể không tiếp tục động tác trên tay, “Hóa ra làm cho cậu nghe lời thật dễ dàng, chỉ cần cho cậu ăn no là được, sớm biết như vậy thì tôi chỉ cần nấu một bữa tiệc lớn để dụ cậu mắc câu thế là xong.”

“Anh đang nói đến những lúc anh muốn bắt tôi đấy à? Nói không chừng có thể lắm chứ, đội trưởng đội đặc nhiệm ST mặc âu phục nấu bữa tối cho tôi, chờ tôi mắc câu mà tự chui đầu vào lưới, nghe thấy tin tức này thì tôi nhất định muốn nhìn xem rốt cục sẽ là cảnh tượng gì, tựa như Tom và Jerry.” Tác phẩm hoạt hình kinh điển, chẳng qua nhân vật chính là mèo và chuột.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trang của Phong Triển Nặc, Feston liền nhin không được mà bật cười, “Tôi là Tom à?”

“Anh có thể xem như thông minh hơn nó.” Võ vố thất lưỡng của Feston, Phong Triển Nặc thuận tiện xắn lên cổ tay áo sơ mi đã bị tuột xuống của Feston, “Muốn tôi giúp hay không?” Hắn cảm thấy chính mình đã ngửi được mùi mì ý.fynnz.wordpress.com

Đương nhiên đây chỉ là ảo giác, mì mới được bỏ vào trong nồi, còn chưa vớt lên, Feston đưa cho hắn một cái kẹp, “Thấy chín rồi thì vớt bỏ vào bát, tôi đi làm nóng lò cái đã.”

Nhà bếp rộng rãi nhưng chứa hai người đàn ông cao lớn thì đột nhiên trở nên có một chút chật hẹp, Phong Triển Nặc tiếp nhận cái kẹp rồi xoay người lại, thiếu chút nữa đã đụng vào Feston đang muốn đi hướng ngược lại, phản xạ thần kinh nhanh nhạy khiến bọn họ có thể phanh lại đúng lúc, hắn nhìn cái kẹp trong tay của mình, lại nhìn Feston ở trước mặt, “Ai có thể ngờ hiện tại chúng ta đang làm cái gì, tôi và anh.”

Hắn đột nhiên mở miệng, trong lời nói có vô hạn cảm khái, Feston hiểu rõ tâm tình của hắn giờ phút này, “Tôi cũng không ngờ sẽ có ngày này, nhưng hiện tại cậu muốn tiếp tục thảo luận hay là nên vớt mì lên?”

“Tôi cảm thấy tôi sắp chết đói rồi.” Không cần phải nói, đương nhiên là lựa chọn vớt mì, ngoại trừ sủng thì thức ăn luôn là sự lựa chọn đầu tiên của Phong Triển Nặc, mì trong nồi đã chín, chúng nó quay cuồng bên

trong cái nồi đang phát ra tiếng sôi ục ục, khi hắn vớt mì vào trong bát thì Feston đã điều chỉnh nhiệt độ lò nước thích hợp, các nguyên liệu nấu nướng cũng đã chuẩn bị xong, bơ nhạt, thịt xông khói, xúc xích, một vài miếng nấm, đem tất cả nguyên liệu sắp xếp lên mặt.

Phô mát phủ lên trên cùng, sau đó đưa vào lò nước, còn lại chỉ cần chờ đợi.

Một miếng bánh mì bỗng nhiên được nhét vào miệng của Phong Triển Nặc, hắn nhìn thấy trong tay của Feston là một bao bánh mì đã được cắt lát theo tiêu chuẩn, “Tuy rằng không còn mới nhưng dù sao có ăn vẫn hơn không.”

Bánh mì hơi khô một chút, Feston cũng ăn một miếng, hắn thoát nhìn không quá vừa lòng, hắn chọn miếng bánh mì khác trong bao, tựa như đang loại bỏ một cấp dưới không hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Phong Triển Nặc bất chợt nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Feston, khi đó ánh mắt của Feston tựa như chim ưng phát hiện con chuột trong địa bàn của mình, căn cứ quan hệ hiện tại của bọn họ, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, người được mùi thơm trong lò nướng thì hắn liền tạm thời buông tha cho vấn đề này.

“Hơi khô một chút nhưng vẫn có thể ăn được, chưa bị mất mùi.” Vừa dựa vào kệ bếp vừa ăn bánh mì, nhìn bộ dáng ăn bánh mì của hắn thì bất cứ kẻ nào cũng sẽ nghĩ rằng miếng bánh mì này chắc chắn có vị rất ngon.

“Xem ra yêu cầu của cậu không quá khắt khe.” Feston ăn xong một miếng rồi đem một miếng khác nhét vào miệng của Phong Triển Nặc, “Khi đói thì ăn cái gì cũng ngon.”

“Nói rất đúng.” Chỉ cần cẩn thận nhai nuốt thì có thể nếm được hương vị lúa mạch của bánh mì, sát thủ chỉ cần no bụng là được, đương nhiên sẽ không lãng phí lương thực, “Vậy mà anh cũng nuốt được.” fynnz810

Feston cầm lấy một miếng bánh mì khác rồi tiếp tục ăn, “Bởi vì tôi đói bụng.” Bỏ đi kính sát trùng, đôi mắt màu xám tro đang nhìn về phía rèm che, màu sắc trang nhã làm cho đồng tử của hắn thêm phần nổi bật.

“Cậu cũng biết bối cảnh của tôi rồi đó, cũng biết trước đây tôi từng được huấn luyện, nhưng cậu có biết toàn bộ quá trình huấn luyện đều chỉ có một mình tôi hay không, khi đó không có bất luận kẻ nào đến giúp đỡ, nội dung huấn luyện bao gồm kỹ năng chiến đấu, kỹ thuật xạ kích, giết người như thế nào, tự cứu như thế nào, cách sống sót nơi hoang dã, đủ loại kỹ năng để người ta có thể sinh tồn, người thừa kế tập đoàn Kada đều phải biết những điều này.”

“Cho nên anh đã biết nấu nướng từ rất lâu?”

“Ừm, chưa đến mười tuổi đã biết.” Nói đến quá khứ, Feston không lộ ra bất cứ hoài niệm hay oán giận gì, hắn chỉ nhìn đồng hồ trên lò nướng, “Cũng không tính là biết nấu nướng, chỉ là vài món cơ bản, dù sao cũng không thể làm cho chính mình chết đói được.”

Cho nên hắn thường làm thịt bò bít tết, mỳ ý, hoặc một chút trứng chiên thịt xông khói đơn giản, vài thứ cơ bản, nếu nói Phong Triển Nặc từng cảm thấy bất ngờ vì phương diện này của Feston thì hiện tại hắn có thể hoàn toàn hiểu rõ.

Phong cách kiên cường lộ ra trên người của Feston làm cho hắn hoàn toàn khác biệt với mọi người, khi hắn bày ra bản chất kiên nghị thì thỉnh thoảng sẽ để lộ một chút dịu dàng.

Cho nên Phong Triển Nặc bị hắn hấp dẫn là vậy.

Trên người bọn họ có một vài điểm tương tự, có lẽ Feston cũng chú ý đến điểm này.

Keng, lò nướng phát ra âm thanh, mì của bọn họ đã được nấu chín.

Bát mì nóng hôi hổi được đẩy ra, bơ và phô mát tan chảy, không kịp đặt nó lên bàn ăn, Feston liền đưa cho Phong Triển Nặc một cái nĩa, hai người lập tức cuộn mì rồi đưa vào miệng, đồng thời bọn họ cũng bị nóng đến mức phải uống cả ly nước lạnh.

“Hương vị không tệ, nếu đầu lưỡi của tôi vẫn còn vị giác.” Hít sâu vài lần, trước mặt Phong Triển Nặc có một bát mì, nó được đặt lên bàn, chính là cái bàn này, hắn đã từng ngồi ở đây để ăn thịt bò bít tết.

“Có lẽ nên chậm rãi nếm thử một chút.” Đột nhiên đến gần, Feston nếm lấy vệt tương cà chùa bên môi của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc cũng nếm được mùi bơ lạt vẫn chưa lui ra trong miệng của Feston, cảm giác tê lưỡi dần dần tăng mạnh, khó có thể phân rõ là do bị bỏng hay là vì nụ hôn này....

Tô mì được đặt lên bàn, hắn đứng dậy, ôm lấy khuôn mặt của Feston để làm sâu sắc nụ hôn này, mùi thức ăn vây quanh trong phòng, lần này không phải là thịt bò bít tết, trên tay của hắn cũng không có khóa sắt, chỉ có mùi bơ lạt và phô mát thơm lừng không ngừng khuếch tán trong căn phòng được bật điều hòa.

“Tôi bắt đầu nghi ngờ không biết ở trong nhà có phải là một quyết định sáng suốt hay không.” Giọng nói khàn đặc, Feston đột nhiên kéo Phong Triển Nặc xuống.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Phong Triển Nặc cúi đầu cướp lấy cổ họng của Feston, liếm mút từ cần cổ rồi đi xuống dưới, hai tay không ngừng cởi bỏ cúc áo sơ mi, khi tay của hắn chạm vào ngực của Feston thì Feston lại ấn hông của hắn.

Tựa như bị châm ngòi trí nhớ mới vừa rồi, Phong Triển Nặc đột nhiên dùng sức nhéo hai điểm nổi lên ở trước ngực của Feston, thân thể cũng bị áp chế thật mạnh, phản ứng của hai người tăng cao, đụng vào bàn ăn, cái nĩa của Feston từ trong bát mì rơi xuống đất, vang lên một tiếng keng.

Bọn họ liền tỉnh ngộ, trên bàn ăn, mì vẫn còn đang bốc khói, bọn họ cảm thấy có một chút buồn cười khi nhìn đối phương, Phong Triển Nặc không ngờ chính mình cũng có lúc không thể khống chế, Feston hiển nhiên cũng như vậy, khi gặp được tên sát thủ ở trước mắt này thì hắn cũng không thể tự kiềm chế chính mình.

“Chúng ta ăn tối trước đi, tôi cũng không muốn anh kiệt sức rồi ngã xuống, như vậy rất phiền phức.” Ngồi lại chỗ cũ, đem cái nĩa đưa cho Feston, Phong Triển Nặc như cười như không mà quan sát Feston, được đáp lại bằng một cái nhướn mày, “Có muốn thử xem thể lực của tôi còn có thể duy trì được bao lâu nữa không?”

Ho khan vài tiếng, Phong Triển Nặc chăm chú cuộn một cục mì ý, “Anh không đói sao, tôi đói sắp điên rồi.”

“Cậu đang lái sang chuyện khác.” Feston nhìn Phong Triển Nặc đang há to mồm ăn mì, hắn liền đưa cho đối phương một ly nước.

“Có sao?” Phong Triển Nặc cười cười, hắn nhào người về phía đối diện, “Cho dù là đúng thì anh có thể làm được gì?” Thì thầm nói nhỏ, che giấu xảo quyết, hắn nhẹ nhàng bật cười, đem mì bỏ vào miệng của mình.

“Không làm gì cả.” Lấy tay lau đi miếng bơ dính bên khóe môi của Phong Triển Nặc, sau đó Feston nhắm nháp hương vị trên đầu ngón tay của mình, “Tóm lại cậu đừng hòng chạy trốn khỏi bàn tay của tôi.” Đôi mắt màu xám tro đang chăm chú nhìn Phong Triển Nặc, tựa như xung quanh không có bất kỳ thứ gì khác mà chỉ có một mình Phong Triển Nặc.

Những lời này Feston không chỉ nói một lần, nhưng tình huống trước kia khác với hiện tại, ánh mắt của Phong Triển Nặc chuyển động, “Anh cũng nhớ kỹ cho tôi, anh là con mồi của tôi.”

Feston mỉm cười nhìn hắn.

Lần này không tiếp tục khiêu khích, một bát mì lớn nhanh chóng được giải quyết, vì thế kể từ hôm nay Phong Triển Nặc và Feston bắt đầu cuộc sống ở chung đặc biệt của bọn họ, sở dĩ nói là đặc biệt bởi vì lý do bọn họ chung sống khác với mọi người.

Sát thủ nhắm vào Feston vẫn chưa xuất hiện, vì cái gì mà lại có người muốn giết hắn, là vì hắn điều tra vụ gì không nên điều tra hay sao, hay là có lý do khác? Bọn họ đã từng thảo luận chuyện này, kỳ thật cũng là đêm hôm đó.

“Có thể chắc chắn không phải Hecate làm, nếu Stephanie muốn anh chết thì sẽ không nói cho tôi biết, hơn nữa cô ta không có lý do để làm như vậy.” Phong Triển Nặc đang rửa bát, nhìn động tác của hắn thì người khác rất khó có thể tưởng tượng hình ảnh một sát thủ rửa bát sẽ như thế nào, nhưng hiện tại Feston có thể tưởng tượng được.

Hình ảnh đó đáng lý phải có một chút tịch mịch, nhưng người này nhất định sẽ không cảm thấy như vậy, hơn nữa hiện tại hắn cũng không phải ở một mình, Feston đang ở ngay sau lưng hắn, “Nghe cậu nói như

vậy thì xem ra cậu hiểu cô ta rất rõ?”

“Hiểu ai? Stephanie à?” Hấn đặt cái bát xuống, thuận miệng trả lời, “Đương nhiên hiểu rõ, bao gồm cả mỗi một nơi trên người của cô ta thì tôi đều—”

Ý thức được mình vừa nói những gì không nên nói, Phong Triễn Nặc liền dừng lại, Feston tiếp nhận cái bát đã rửa sạch trong tay hấn, dùng khăn lau khô rồi đặt vào tủ khử trùng, “Vì sao lại không nói tiếp?”

Nâng lên đôi mắt, màu xám tro lạnh lùng vô cùng rõ ràng, mặc dù Feston hỏi như vậy nhưng Phong Triễn Nặc đương nhiên sẽ không lập tức trả lời, bởi vì Stephanie và hấn trước đây đã từng có một thời gian linh tinh, những lời này tuyệt đối không nên nói ra khỏi miệng.

.....

P/S: dầm bốc mùi vì cái tật lẻo mồm của em Nặc.

84. Chương 84: Cái Gọi Là Công Bằng

“Hey, công bằng chút đi, chẳng phải anh cũng đã từng có Will hay sao.” Lôi Will ra, hấn giải thích trước khi Feston đặt câu hỏi, “Tôi không thể phủ nhận Stephanie là một người đẹp rất sắc sảo, cô ta lớn mật, có gan mào hiểm, hơn nữa có khả năng nhìn xa trông rộng hiểm thấy...”

“Vì sao tôi vẫn cảm thấy đến bây giờ cậu vẫn còn rất thích cô ta?” Nhìn ra vẻ tán thưởng ở trên mặt Phong Triễn Nặc, Feston cau mày, sau đó giang hai tay rồi giam cầm Phong Triễn Nặc trước bồn rửa bát, “Cô ta nói tôi sẽ hủy hoại cậu.”

“Cô ta thiếu chút nữa đã tự hủy chính mình.” Vẻ tán thưởng rốt cục trở thành một chút cười lạnh, Phong Triễn Nặc xoa mặt của Feston, “Nhớ kỹ, không ai có thể hủy hoại tôi, không ai cả!”

Màu xanh biển dưới đáy mắt bình tĩnh không gợn sóng, đây là sự tự tin của U Linh, cho dù trước mặt hấn là Caesar, “Chỉ cần có thể không chế sai lầm thì sẽ không mắc phải sai lầm, lại càng không trở thành nhược điểm, tôi có tự tin như vậy, chẳng lẽ anh không có hay sao?”

Ánh mắt mỉm cười lạnh lùng, đây là ánh mắt của sát thủ, Feston chăm chú nhìn vào chúng nó, “Tự tin của tôi là ở chỗ không cho người khác bắt lấy cậu, Triễn Nặc, cậu phải suy nghĩ đến chuyện của chúng ta, nếu không một ngày nào đó cậu sẽ bị người ta bắt lấy nhược điểm, mà tôi thì không muốn nhìn thấy cậu gặp chuyện không may.”

“Tựa như anh bởi vì tôi mà bị đình chỉ công tác à?” Phong Triễn Nặc nhớ lại một điều mà mới nãy hấn đang suy nghĩ, “Anh có lo lắng sau này sẽ như thế nào hay không, tôi và anh, chúng ta—”

“Tôi không biết đám sát thủ lần này có dính dáng đến tổ chức trước kia của cậu hay không nhưng tôi có thể nhìn ra một trong những mục đích mà cậu đồng ý ở lại bảo vệ tôi chính là vì những người này.” Feston dù sao cũng là Feston, hấn phán đoán cực kỳ chuẩn xác, Phong Triễn Nặc không thể phủ nhận.

“Nếu bọn họ là những người trong suy đoán của tôi thì cho dù là anh cũng sẽ rất nguy hiểm.”

Nước trong vòi nhiều xuống bồn rửa bát làm vang lên những tiếng tí tách, trong bầu không khí im lặng này, lời nói của Phong Triễn Nặc tựa như một quả bom hẹn giờ, Feston chờ hấn trả lời, chờ quả bom này nổ tung.

“Ả sát thủ tên là Carmen chính là người đầu tiên, sau này sẽ còn có thể có rất nhiều người khác, bọn họ sẽ không dễ đối phó như cô ta, đây chỉ là bắt đầu.” Bên trong đôi mắt màu xanh biển đang nổi lên gợn sóng, dần dần tạo thành những đợt sóng thần có thể nhấn chìm tất cả.

Ánh sáng lạnh lóe lên dưới đáy mắt, tầm mắt của U Linh nhìn xuyên qua rèm che cửa sổ, giống một viên đạn bắn về một nơi không rõ phương hướng. fynnz.wordpress.com

Feston nghe ra sự thận trọng trong lời nói của hắn, nhưng vẻ mặt của Feston không có quá nhiều biến hóa, ánh mắt của hắn chỉ xuất hiện thêm một vài điều kỳ lạ nào đó mà thôi, “Nếu bọn họ xuất hiện không phải là trùng hợp, cậu có nghĩ đến nguyên nhân là gì hay không?”

“Chỉ cần mục tiêu của bọn họ không phải là anh thì mặc kệ nguyên nhân là gì, những chuyện không liên quan đến tôi thì tôi sẽ không có hứng thú.” Mặc dù trả lời như vậy nhưng suy nghĩ trong lòng của Phong Triển Nặc không phải như thế, Feston nghiêng người về phía trước, giọng nói trầm thấp ghé vào bên tai của hắn, “Cậu có nghĩ đến việc bọn họ xuất hiện là vì cậu hay không?”

Hơi thở nháy mắt buộc chặt, mỗi một phần trên cơ thể đều đang co rút, Feston nói ra suy đoán của hắn.

“Nếu bọn họ là người của tổ chức sát thủ thì bọn họ có liên quan đến cậu, lần này bọn họ xuất hiện, cậu không thể cho rằng chuyện này không hề có liên quan đến mình.” Hắn nhất định sẽ bị liên lụy vào bởi vì đây là quá khứ của hắn.

Feston giang hai tay ôm lấy Phong Triển Nặc, “Cho nên chuyện này không chỉ liên lụy đến tôi mà còn quan hệ đến cậu, chúng ta phải hợp tác, lần này đừng giở trò nữa, nhớ kỹ hay chưa?”

“Không còn cấp dưới, bây giờ muốn quản lý cả tôi hay sao?” Phong Triển Nặc bĩu môi một cách bất đắc dĩ, lập tức đứng thẳng, ánh mắt của hắn chợt lóe, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, “Đây mới là mục đích chính của anh, thay vì nói là muốn tôi bảo vệ anh, không bằng nói là làm cho tôi ở trong tầm quan sát của anh, như thế nào? Lo lắng cho tôi à? Hay là sợ tôi rời đi?”

“Đều có, không thể lơ là cảnh giác một khắc nào đối với U Linh như cậu, giao cho ai cũng không yên tâm, đương nhiên tôi chỉ có thể tự mình canh giữ.”

Thối lui một chút rồi cùng Phong Triển Nặc nhìn nhau, kỳ thật Feston cũng không tính che giấu, hắn biết Phong Triển Nặc là người rất cảnh giác, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện.

“Anh nhận ra tôi quen biết Carmen, liên tưởng đến tổ chức kia cho nên tình nguyện yêu cầu bảo vệ? Muốn tôi phải chấp nhận vụ giao dịch này?”

Khám phá ra ý đồ của hắn, đáy mắt lộ ra ý cười cùng một chút lạnh lẽo, “Phấn khích, đó là một cách rất hiệu quả.”

“Cậu không nhất định phải tuân thủ những gì mà mình đã hứa hẹn, nhưng đã chấp nhận giao dịch thì cậu nhất định sẽ không nuốt lời, bởi vì cậu là U Linh, danh dự của U Linh là quan trọng nhất.” Feston biết rất rõ điểm này, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra sự phức tạp, “Cho nên chỉ có thể dùng cách này làm cho cậu chấp nhận giao dịch, để giữ cậu lại, thế nào, có giận tôi hay không?”

Ngón tay lướt qua bên tai của Phong Triển Nặc, sau đó vuốt ve gò má của đối phương, hắn phải làm sao để giải thích, làm sao để khiến cho Phong Triển Nặc hiểu rõ hết thấy những gì hắn làm đều là vì Phong Triển Nặc đây?

U Linh cô độc luôn cảm thấy phản cảm khi người khác nhúng tay vào chuyện của mình, lần này Phong Triển Nặc có cảm thấy như vậy hay không....

“Khả năng khống chế của anh vẫn mạnh mẽ như xưa, muốn bảo vệ tất cả những người được anh coi trọng, mặc kệ người kia có cần hay không, điểm ấy chẳng hề thay đổi gì cả.” Vừa đùa cợt, sát thủ vừa lạnh lùng bật cười, nhưng ngoại trừ như vậy thì không có dấu vết tức giận nào khác.

Hắn không nên quên người đàn ông ở trước mặt, dù sao cũng là đội trưởng đội đặc nhiệm ST, cho dù không có cấp dưới thì suy nghĩ của Feston, khả năng quyết định sách lược của Feston vẫn có tác dụng như trước, mà Feston làm như vậy cũng là vì xuất phát từ việc coi trọng hắn, hắn biết rõ Feston sẽ không làm bất cứ chuyện gì cho một người không liên quan đến mình. fynnz810

Về mặt u ám bỗng nhiên biến đổi, “Để bồi thường, anh phải cho tôi một chút ngon ngọt.” Ánh mắt hơi nheo lại, đôi mắt biết cười mơ hồ chiếu xạ hào quang, Phong Triển Nặc đột nhiên dùng lực, hai tay vỗ mạnh vào má của Feston.

Hàm răng cắn lên làn da trên cổ của Feston khiến Feston hét lên một tiếng, hắn kéo lấy đầu của Phong Triển Nặc để hai đôi môi kề sát, hơi thở lần lượt thay đổi, tay của Phong Triển Nặc tiếp tục sờ soạng, chiếc

quần dài mặc trên người Feston bị nhàu nhão nhúm, “Còng tay của anh để ở đâu?” Môi của Phong Triển Nặc dán chặt vào môi của Feston.

Feston lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, “Cảnh sát bị đình chỉ công tác sẽ không có còng tay.”

Chết tiệt! Phong Triển Nặc ảo não cắn răng, hần quên mất, “Không sao, không có còng tay thì chúng ta có thể dùng thứ khác.” Nụ cười quỷ bí, hần túm lấy Feston rồi quay trở về phòng ngủ, vừa đi hần vừa cởi bỏ áo thun, bên ngoài đã là ban đêm, trong phòng im lặng chỉ có tiếng sột soạt của quần áo, rốt cục hần lấy ra một cái cà vạt trong tủ đồ, hần nhanh nhẹn cột một tay của Feston lên đầu giường, không cho đối phương có thời gian kịp phản ứng, “Lần này đến phiên anh, Caesar...” Ghé vào bên tai Feston mà thì thầm, Phong Triển Nặc liếm vành tai của đối phương, hôn lên khu vực nhạy cảm ở trên cổ của Feston.

Hô hấp của Feston nhanh chóng trở nên nặng nề, “Gấp như vậy hay sao?” Hần giật giạt tay phải, để lại một khoảng trống để hoạt động, nhưng vẫn bị cà vạt cột chặt vào song sắt trên đầu giường, “Còn sợ tôi phản kháng hay sao?”

“Không có cách nào, đương nhiên là tôi không thể lơ là đối với anh, tôi cũng không muốn để anh tự bị thương chính mình khi giãy dụa, nhất là vết thương sau lưng của anh vẫn chưa lành hẳn.” Vói tay vào áo của Feston, bàn tay của Phong Triển Nặc chui vào sau lưng, đụng đến vết thương của Feston, dấu vết của những đường may nổi lên, cảm xúc dữ dội thoáng chốc lại chìm ngòi dục vọng của hần.

Dục vọng nam tính thuần túy và nguyên thủy đang thiêu đốt dưới đáy mắt của Phong Triển Nặc, vốn đang có lời muốn nói nhưng hiện tại lại chẳng muốn nói gì cả, Feston bị hần cột tay vào đầu giường, cảnh tượng này đã đủ làm cho hần nhiệt huyết sôi trào.

“Anh biết gì hay không, tôi đã từng tưởng tượng đến cảnh tượng này rất nhiều lần...” Phong Triển Nặc cúi người nhìn Feston, chiếc quần dài của Feston bị nới lỏng, áo sơ mi cũng rộng mở, hần dùng bàn tay chưa bị trói để nâng cằm của Phong Triển Nặc lên, “Chỉ trói tôi như vậy thôi à?” Cũng là một đôi mắt thâm trầm.

“Không...bởi thường không chỉ đơn giản là vậy.” Dục vọng của hần không chỉ có như thế, bữa ăn ngon bày ra trước mắt còn mê người hơn so với bữa tối vừa mới thưởng thức, hần vuốt ve một cách mất kiên nhẫn, cổ tay bỗng nhiên căng thẳng, trong tay của Feston còn có một cái cà vạt khác, cổ tay của Phong Triển Nặc bất ngờ bị Feston dùng cà vạt với động tác nhanh nhẹn mà thắt lại trên đầu giường.

“Như vậy là sao?” Đối với vẻ mặt bất ngờ của Phong Triển Nặc, Feston vừa cười vừa hôn lên má, “Tôi hứa cho cậu còng tay chứ không phải cà vạt.” Hần tự tay cởi ra cà vạt của mình, đột nhiên bị giữ chặt cổ tay, “Tôi sẽ không cho anh cởi bỏ nó, anh đừng hòng nghĩ đến chuyện đó.” Phong Triển Nặc ngăn cản động tác của Feston rồi nhìn cổ tay của mình và Feston, “Chẳng lẽ đêm nay cứ như vậy mà chấm dứt?” Phong Triển Nặc nhướng mày, trợn giương co này không biết sẽ tiếp tục đến khi nào.

“Ý kiến hay.” Mỗi người nằm một bên, như thế rất công bằng, Feston nằm xuống, Phong Triển Nặc cố gắng làm cho ánh mắt của mình dừng lại trên người của Feston, song phương bỗng nhiên im lặng, ngay trong khoảnh khắc an tĩnh này thì ngón tử bỗng nhiên bị kéo ra, một cây kéo xẹt qua rồi cắt đứt cà vạt.

Kéo ở trong tay của Phong Triển Nặc, không đợi hần cao hứng bao lâu thì Feston đã tấn công làm cho cây kéo trong tay của hần rơi xuống giường, rẹt rẹt, cà vạt trói buộc của cả hai đều bị cắt đứt, Phong Triển Nặc thấy tình hình không đúng, mặc kệ có thể bị phản kích như thế nào, hần chỉ biết nhào người đè Feston xuống giường, “Cho dù có làm tét vết thương của anh thì tôi cũng mặc kệ...” Hần thở hổn hển, cảm xúc phấn khởi làm cho hần không thể khống chế được bản thân, mặc kệ như thế nào thì hần vẫn muốn có được người này, có được Caesar.

“Trước kia tôi đã cho cậu cơ hội, hiện tại cảm thấy hối hận rồi sao?” Ánh mắt của Feston tựa hồ cũng không phải phần nộ, phát hiện Feston không có ý cự tuyệt khiến trái tim của Phong Triển Nặc kịch liệt co rút, nhưng hai tay không dám thả lỏng sức lực.

“Đến đây đi.” Hô hấp của Feston trở nên phập phồng, ngay lúc này lại bất ngờ xoay lưng lại, hần phối hợp làm cho Phong Triển Nặc kinh ngạc, trái tim đang co rút lại một lần nữa đập loạn nhịp, hần cầm lấy tay của Feston, làm cho Feston xoay người lại, “Tuy rằng như vậy hơi vất vả một chút nhưng tôi muốn nhìn thấy mặt của anh.”

Muốn nhìn thấy hắn – Feston Kada, nhìn thấy hắn rên rỉ thở dốc, nhìn thấy hắn gằm nhẹ, nhìn thấy mỗi một cái cau mày của hắn cùng với hết thảy cảm xúc phập phồng.

.....

P/S: rất cực anh cũng chấp nhận để anh mãi mãi là của em....

85. Chương 85: Đốt Cháy

Ngoài cửa sổ, bóng đêm mông lung, nhiệt độ trong phòng ngủ liên tục tăng cao, giống như thời tiết oi bức vào cuối hè.

Thân thể dây dưa làm cho tấm trải giường trở nên nhăn nhúm, mồ hôi nhiều xuống theo tiết tấu nguyên thủy nhất, hơi thở dồn dập, tiếng rên rỉ trầm thấp, giường nệm chấn động, giữa bóng đêm mờ mịt trong căn phòng yên tĩnh đang diễn ra một cảnh nóng rực đầy ám muội.

Vết thương sau lưng không bị tét, mà Phong Triển Nặc cũng có thể nhìn thấy hết thảy biểu cảm của Feston khi hắn tiến hành giữ lấy đối phương.

Người đàn ông này giống như hắn đã suy nghĩ, làm cho hắn cảm nhận được một loại cực hạn mà hắn chưa bao giờ thể nghiệm, bởi vì đối phương là Feston cho nên cảm xúc đặc biệt tăng vọt, sự thật chứng minh vị trí cơ thể và tư thế cũng không phải là quan trọng, hiện tại chỉ có hai người bọn họ mới có thể kích thích tất cả giác quan của nhau mà thôi.

“Fes...” Giọng nói đứt quãng, bởi vì cực độ hưng phấn mà âm thanh trở nên rung động, hơi thở nóng rực phả lên mặt của Feston.

Trả lời hắn là tiếng vang trầm thấp cất lên từ sâu trong cổ họng của Feston, cánh tay siết chặt bả vai của Phong Triển Nặc, khi hắn quá phạm kích liệt thì sẽ buộc chặt như một lời cảnh cáo.

Giống như ngay cả đầu óc cũng bị sôi trào, mỗi một bộ phận trên người đều đang nóng lên, tựa như đang sốt cao, mà nhiệt độ thì cứ tăng đột biến, đẩy ra mấy cái gói vương vãi, chiếc nệm lồm xuống vì bị trọng lượng của bọn họ chèn ép.

Làn da màu đồng cổ của Feston bị Phong Triển Nặc hôn lên làm xuất hiện những dấu đỏ sậm lấm tấm, ở trước mặt Phong Triển Nặc là cơ thể rộng mở, theo tiết tấu của hắn mà buộc chặt, tấm trải giường ở dưới thân cũng dây dưa với bọn họ, giống như tay chân của bọn họ, bao hàm cả mồ hôi, như thể một lần giây dựa cuối cùng khi sắp chết vì mất nước, mà đối phương chính là cứu viện duy nhất.

Từ trước cho đến nay Phong Triển Nặc luôn có thể không chế tốt dự vọng của mình nhưng lần này lại không thể.fynnz.wordpress.com

Hai tay nắm chặt, bờ môi nóng rực hôn lên cơ ngực rắn chắc của Feston, máy điều hòa bên ngoài phòng khách vẫn đang làm tròn nhiệm vụ của mình, nhưng nhiệt độ trong phòng ngủ lại tăng lên gấp mười lần, đến mức linh hồn cũng muốn thiêu cháy, càng lúc càng nghiêm trọng.

Ôm lấy bả vai của Feston rồi lưu lại vài dấu hôn, hắn rất thích thú khi nhìn thấy vẻ mặt nhẫn nại lộ ra mâu thuẫn của Feston, tựa hồ vừa vất vả lại vừa hưởng thụ, mồ hôi hòa tan vào làn da cũng giống như bọn họ đang dung hợp cùng một chỗ.

Đây là Caesar trong mắt người khác, từng là đối thủ mạnh nhất, cũng từng cùng hắn chia súng vào nhau, mái tóc ngắn đen nhánh này, đôi mắt màu xám tro sắc bén mạnh mẽ này....

Không riêng gì kết hợp về thể xác mà có thể xem là sự va chạm của linh hồn, mồ hôi từ trên trán của Phong Triển Nặc rơi xuống làn da của Feston, phá tan tất cả áp lực, tiếng rên rỉ thỏa mãn tràn ra trong miệng của nhau.

Hắn hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ, thật giống như Feston là điều duy nhất tồn tại ở trước mắt, mọi thứ xung quanh đều rời xa, tựa như sắp đến bờ vực của tử vong, không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả cảm giác khi lên đến đỉnh điểm, sau khi hắn buông Feston ra thì trong đầu vẫn hoàn toàn trống rỗng.

Tiếng hít thở có lẽ là âm thanh duy nhất trong căn phòng yên tĩnh này, một lát sau, Feston dựa vào đầu giường rồi ngồi dậy, mùi thuốc lá nhanh chóng lượn lơ trong phòng, hiện tại không khí trong phòng tràn ngập một mùi nam tính.

Hắn dựa vào người Feston rồi cầm lấy điều thuốc từ trên tay đối phương, sau khi hút một hơi thì thuận tay sờ soạng sau lưng của Feston, “Có sao không?”

Vết thương sau lưng của Feston không bị tét, với thể chất của hắn thì vết thương này cũng chưa tính là quá nghiêm trọng, “Không sao.” Giọng nói của Feston vẫn khàn khàn, Phong Triển Nặc phát hiện giọng của mình cũng vậy.

“Có đi tắm hay không?” Nhả ra một làn khói, hắn đưa điều thuốc trả lại vào miệng cho Feston, “Thuận tiện nhìn xem máy điều hòa bên ngoài có phải bị hư rồi hay không?” Hắn đứng dậy rồi nhìn Feston.

Trong đôi mắt màu xám tro tựa hồ còn có một chút tro tàn chưa dập tắt lửa, “Cùng nhau tắm? Trừ phi tối nay cậu không muốn ngủ.”

Lời này mang hàm nghĩa sâu xa, nhìn vẻ mặt của Feston, Phong Triển Nặc quyết định tốt nhất là bảo trì thể lực, hắn nhếch môi, “Tôi đi tắm trước.”

Mặc dù thể lực của hắn không tệ nhưng trong vòng một ngày liên tiếp làm hai lần, hơn nữa lần nào cũng kịch liệt như vậy, cho dù là hắn thì cũng không thể không lo lắng đến chuyện miệt mài quá độ.

Nói là hai lần, đến tột cùng là bao nhiêu lần thì hắn cũng không thể xác định, hắn và Feston cũng không phải người không có kinh nghiệm, khi ở vị trí phía trên thì bọn họ đều cố gắng kéo dài quá trình, còn khi ở vị trí bên dưới thì bọn họ đều bị cảm giác xa lạ kia rung động, chuyện này có thể nhận ra khi nhìn thấy phản ứng cứng ngắc của Feston trong lúc ấy, mặc dù sau đó thân thể của Feston cũng chịu thả lỏng.

Đem nhược điểm để lộ trước mặt đối phương cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhất là đối với hắn mà nói thì hắn đã thật sự linh hội điều này.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy của vòi sen, Feston vẫn đang ngồi hút thuốc trên giường, máy điều hòa đương nhiên không phải bị hư, nhiệt độ trong phòng nhanh chóng khôi phục cảm giác mát lạnh, nhìn đồng hồ, đã gần đến nửa đêm, hắn xuống giường gọi điện thoại một chút, sau đó dập tàn thuốc rồi đi đến phòng tắm. fynnz810

Vòi hoa sen hướng về phía hắn, “Tôi cũng vừa tắm xong, có muốn tôi giúp hay không?” Tầm mắt xẹt qua móng của Feston.

Feston ném cho hắn một cái khăn tắm, “Hy vọng cậu thích pizza, tôi vừa kêu giao hàng đến nhà.” Tiếp nhận vòi hoa sen, mọi thứ bên trong màn hơi nước bắt đầu trở nên mơ hồ, mơ hồ như thế cũng là điều may.

“Rất đúng lúc.” Giọng nói của Phong Triển Nặc vang lên giữa màn hơi nước, “Gần đây có cửa hàng hai mươi bốn giờ à?”

Tóc của hắn dán trên mặt, trước ngực lưu lại dấu vết ***, vài dấu hôn, thân thể thon cao mạnh mẽ trần trụi giữa màn hơi nước mờ mịt.

Feston dời mắt, nhưng hình ảnh mà hắn từng chứng kiến đã khắc sâu vào đầu, đây là một cỗ máy giết người, mỗi một phần trên cơ thể tựa hồ đều được bảo trì ở trạng thái tốt nhất, làn da bóng loáng dính sát vào xương cốt của cơ thể, có thể ứng phó với tất cả biến hóa, giống như một con báo săn, không có một chút thịt mỡ dư thừa nào.

Cảm giác ôm lấy Phong Triển Nặc vào lòng vẫn còn khắc sâu trong trí óc...Feston cố gắng không để cho chính mình tiếp tục nghĩ đến cảnh đó.

“Trên phố này không có nhiều cửa hàng hai mươi bốn giờ, nhưng pizza ở đây cũng không tệ lắm.” Buông vòi sen, hắn đột nhiên tiếp cận, “Nếu những người đó là người quen trước kia của cậu thì cậu tính làm sao?”

Phong Triển Nặc chuẩn bị đi ra ngoài thì liền dừng chân, ngón tay của Feston chộp vào cánh tay của hắn dần dần buộc chặt, “Cậu nói bọn họ rất nguy hiểm, vậy còn cậu? Nếu cậu nổ súng đối với bọn họ...”

“Nói đùa cái gì vậy, tôi là U Linh đó.” Xoay người, đối mặt với đáy mắt thâm trầm của Feston, ánh mắt của Phong Triển Nặc dường như đang cười, nhiệt độ trong phòng tắm tựa hồ giảm xuống đột ngột, “Chẳng qua chỉ là những người quen biết trước đây mà thôi.”

“Nếu bọn họ là đồng bọn của cậu thì tôi không hy vọng cậu vì tôi mà giết bọn họ, nói cho rõ một chút chính là tôi không cần cậu giết người.” Nắm tay của Phong Triển Nặc, Feston cho thấy thái độ của mình, “Tôi là cảnh sát liên bang, cậu muốn giết người ở trước mặt tôi hay sao?”

“Là một cảnh sát tạm thời bị cách chức.” Phong Triển Nặc nhắc nhở hắn, tiếp theo ánh mắt di chuyển một vòng, “Tôi không giết người thì bọn họ sẽ giết anh, xem như tấn công vì tự vệ đi?”

Đã từng vượt quá biên giới của pháp luật, Phong Triển Nặc vĩnh viễn có đủ cái cớ cho mình, Feston cảm thấy đau đầu, “Xem ra tôi chỉ có thể mau chóng bắt lấy kẻ chủ mưu, không cho cậu có cơ hội ra tay.” Buông Phong Triển Nặc ra, trọng lượng trong tầm mắt của hắn làm cho người ta cảm thấy áp bách.

“Tôi nghĩ chuyện này rất khó.” Đón lấy cảm giác áp bách, ánh mắt biết cười xẹt qua một tia sáng lạnh, Phong Triển Nặc biết rất rõ muốn nắm lấy kẻ chủ mưu đằng sau đám sát thủ chuyên nghiệp kia cơ hồ là không có khả năng.

Tiếng chuông cửa vang lên, người giao pizza đã đến, liếc nhìn nhau, Feston tiếp tục tắm rửa, còn Phong Triển Nặc thì mặc đồ vào rồi đi mở cửa, hắn cầm lấy một khẩu súng dưới nệm ghế sofa, sau đó bước đến trước cửa.

Trước tiên hắn xác nhận thân phận của người giao pizza, sau đó mới mở cửa rồi thanh toán tiền, đem pizza nóng hổi đặt lên bàn, “Nếu anh không ra thì tôi sẽ ăn sạch chúng nó—” Hắn hô to về phía phòng tắm.

“Cứ ăn đi, chờ lại cho tôi một chút là được rồi, nếu không thì tôi sẽ tìm thức ăn trong tủ lạnh.” Hiển nhiên bọn họ đều không có hứng thú nấu nướng lúc nửa đêm, bọn họ rất đói, hơn nữa cũng có một chút lười biếng, đây có lẽ là di chứng sau khi liên tiếp hoan ái kịch liệt.

Feston vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, theo bước chân của hắn thì có thể nhận ra hắn đã thích ứng với cảm giác này, Phong Triển Nặc quan sát Feston một chút, sau khi xác định hắn không sao thì mới chuẩn bị mở nắp pizza, bàn tay vừa chạm vào nắp hộp pizza thì bỗng nhiên liền dâng lên cảm giác khác thường, có cái gì đó không thích hợp, một suy nghĩ liền hiện lên trong đầu.

“Mở cửa!” Hắn hô to, ánh mắt của Feston liền biến đổi, không hề hỏi nhiều mà chỉ đá văng cánh cửa, hộp pizza xẹt qua giữa không trung rồi rơi xuống ở phía xa, nổ tung ở cách nhà bọn họ khoảng mười thước, lửa đỏ chiếu sáng bầu trời đêm.

Chỉ kém vài giây thôi thì không phải chỉ có chiếc bánh pizza bị nổ tung, bọn họ nhìn bữa ăn khuya bị thuốc nổ hủy diệt khiến cho cơn đói bụng cũng hoàn toàn biến mất.

“Điện thoại bị nghe trộm.” Feston kiểm tra điện thoại, cũng không tìm ra bất cứ thứ gì khả nghi, hắn gắng đầu rồi nhìn đường dây điện thoại ngoài cửa, Phong Triển Nặc hiểu rõ ý của hắn, “Thiết bị nghe trộm là thủ đoạn tép riu, hơn nữa rất dễ bị phát hiện, nghe trộm đường dây điện thoại là biện pháp tốt nhất, nhưng cũng chứng tỏ đối phương không chỉ có một người.”

“Trước khi giao pizza thì chỉ cần dời lực chú ý của người giao hàng rồi bỏ vào một quả bom ở bên trong, chuyện này cũng chẳng có gì là khó.” Đoán khả năng xảy ra của vụ việc rồi buông khăn tắm xuống, Feston quay về phòng mặc quần áo, khi đi ra còn mang theo một đôi găng tay, “Có thể tìm được manh mối từ mảnh vụn của trái bom.”

Hắn đi thu thập chứng cứ, Phong Triển Nặc không thể ngăn cản, hiện tại chỉ đành cầm súng cảnh giác ở xung quanh, ban đêm yên tĩnh bị phá hủy, tiếng nổ mạnh đánh thức dân cư xung quanh, xe cảnh sát sẽ nhanh chóng đến đây.

Tuy rằng Feston tạm thời bị cách chức nhưng tin tức về hắn vẫn được lan truyền rất nhanh, ngày hôm sau toàn thể thành viên của đội đặc nhiệm ST đều biết chuyện này, văn phòng nổi dậy một cuộc thảo luận kịch

liệt, nhưng Kraft đã ra lệnh không cho bọn họ tiếp nhận bất cứ vụ án nào, vì vậy bọn họ chỉ có thể bắt đầu truy tìm manh mối từ ả sát thủ Carmen ở tại văn phòng, cố hết sức tiến hành điều tra.

Cùng lúc đó, Feston đang ở trong nhà, Phong Triển Nặc ngồi đối diện với hắn, hai người mặt đối mặt nhìn nhau.

“Là lúc để cho bọn họ có một chút cơ hội.” Feston thoát nhìn không hề bị ảnh hưởng bởi sự kiện tối hôm qua, chiếc áo sơ mi sọc dọc, bộ âu phục thẳng thớm, dưới chân là một đôi giày da, xem ra hắn dự định ra khỏi nhà.

“Anh muốn lấy mình ra làm môi?” Ung dung đặt nghi vấn, kỳ thật Phong Triển Nặc cũng không hề bất ngờ.

“Bị động chờ đợi không bằng chủ động ra trận.” Đứng lên, Feston đi đến trước cửa rồi vươn tay về phía Phong Triển Nặc, “Có hứng thú đi dạo phố với tôi không?”

Đôi mắt như chim ưng đang chớp động, tầm mắt của bọn họ giao nhau dưới ánh mặt trời.

Khóe miệng của sát thủ nhếch lên một đường cong, “Tại sao lại không?”

.....

P/S: :> xem như 1 buổi hẹn hò dạo phố đi.

86. Chương 86: 2%

Chỉ sợ không có bao nhiêu người khi đối mặt với ám sát và tử vong lại giống như Feston, không ở lại nơi an toàn mà còn ngang nhiên đi dạo trên đường phố.

Feston mở cửa xe, hắn đậu xe ở ngã tư đường, hai người xuống xe đi bộ, một trước một sau, có đôi khi sóng vai nhau, lần này là buổi dạo phố có mục đích, ở trong mắt của người khác rất giống hai người đàn ông đi ra ngoài để làm việc, nhưng không ai biết sự thật che giấu bên dưới vẻ ngoài này.

“Cậu nhất định không thường xuyên ra khỏi nhà đúng không?” Dưới ánh mặt trời, Feston phát hiện làn da của Phong Triển Nặc xem ra vẫn trắng hơn người bình thường một chút.

“Anh không thấy là tôi đã quen hành động vào ban đêm hay sao, đương nhiên ban ngày cũng có, nhưng chẳng qua còn vì một nguyên nhân khác....” Nói đến đây thì hắn dừng lại, hắn đứng ở trên đường, tìm những địa điểm dễ dàng bắn lên, các tòa nhà cao tầng là sự lựa chọn không sai, từ phía trên bắn xuống thì người ở dưới đây rất khó đề phòng.

Đi vào nơi đông đúc, Phong Triển Nặc len vào đám đông đang trong giờ cao điểm, cũng kéo theo Feston, làm cho Feston cùng hắn chen chúc trên con phố đông đúc, “Anh làm môi chứ không phải đi tự sát.” Hắn cảnh cáo Feston.

“Có vệ sĩ như cậu thì muốn chết cũng không phải chuyện dễ.” Ánh mắt cảnh giác lần lượt đảo qua các tòa nhà ở xung quanh, Feston không hề lơ là, “Cậu vẫn chưa nói xong, một nguyên nhân khác là gì?”

Bàn tay cắm vào túi áo, xác nhận vị trí đặt súng, Phong Triển Nặc tiếp tục đi về phía trước, “Nghe nói đến huấn luyện nhìn ban đêm chưa?”

Feston nhìn hắn, “Ở tại một nơi trống trải tối tăm cứ tập trung nhìn vào một mục tiêu trong thời gian dài, khoảng cách càng xa thì khác biệt của thị giác càng lớn, nhưng nếu có thể nhìn được số liệu chuẩn xác trong bóng đêm, làm cho ánh mắt bắt giữ được mục tiêu bé nhỏ một cách chuẩn xác từ khoảng cách cực xa thì chẳng khác nào có được năng lực nhìn ban đêm, nhưng đây không chỉ dựa vào thị giác mà còn phải dựa vào trực giác, cộng với tất cả các giác quan khác để tạo nên hiệu quả.”

Nói đơn giản một chút, khả năng nhìn ban đêm không phải nói luyện thì có thể luyện được, cũng không phải chỉ dựa vào thị lực tốt mà hiển nhiên ý của Phong Triển Nặc chính là hắn thường xuyên tự mình tiến hành huấn luyện như vậy.

Làm một sát thủ thành công không phải là ngẫu nhiên hoặc dựa vào may mắn mà tất nhiên là phải trả giá, trong mắt của Feston toát lên vẻ tán thưởng và cảm khái, “Cho nên U Linh mới là U Linh.”

Những lời này cũng không phải lấy thân phận của một công dân để nói ra mà là từ một đội trưởng của đội đặc nhiệm ST, Phong Triển Nặc nhận thấy sự bất đồng trong đó, hắn quay đầu lại rồi cau mày, “Tôi luôn vui vẻ chấp nhận những lời khen ngợi của cảnh sát.”

“Lời này nghe ra có một chút quen tai.” Chống lại ánh mắt của Phong Triển Nặc, nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt, Feston và hắn nhìn không được mà nở nụ cười, Phong Triển Nặc đi về phía một tiệm cà phê, “Thật ra tôi là một người rất thù dai.”

Trong tiệm có một dãy người đang xếp hàng, hắn rất kiên nhẫn nhưng không muốn đem tính kiên nhẫn của mình dùng ở trong này, hắn định rời đi thì bị Feston giữ chặt, sau đó kéo hắn xuyên qua hàng người đi lên phía trước, “Cà phê đen, không đường, còn cậu?” Nói với nhân viên cửa hàng, Feston hỏi Phong Triển Nặc.

“Giống vậy luôn.” Hắn kinh ngạc phát hiện một người đàn ông mập mạp đứng sau quầy thu ngân đang tươi cười ưu tiên thu tiền của Feston, hơn nữa còn đem hai ly cà phê cho hắn.

Chuyện này đương nhiên khiến cho những người ở sau lưng đang xếp hàng cảm thấy bất mãn, có người lên tiếng kháng nghị, người đàn ông mập mạp đóng lại máy thu tiền, vẻ mặt mất hứng, “Ồn ào cái gì! Không muốn mua thì đi đi!”

Có rất nhiều người là khách quen cũng đã sớm quen với cảnh này, “Người kia là cảnh sát, chỉ cần anh ấy đến thì mặc kệ khi nào cũng không cần phải xếp hàng, có phải hay không Tony?”

“Chuyện đó là đương nhiên! Chỉ cần ngài Kada đến thăm thì đừng nói là không xếp hàng, không thu tiền cũng không thành vấn đề.” Người đàn ông mập mạp tên là Tony trả lời không hề do dự, lớn tiếng đến mức hai người đang ra ngoài cửa vẫn có thể nghe thấy.

“Anh làm cái gì mà gã Tony lại đối đãi đặc biệt với anh như vậy, bình thường buổi sáng ở quán đó chật kín hết người, đôi khi có tiền mà muốn mua một ly cà phê không cần xếp hàng cũng không phải chuyện dễ.” Mở ra nắp đầy rồi hộp một ngụm, Phong Triển Nặc cảm thấy bất ngờ vì hương vị rất ngon của nó.

“Cậu ấy là một bị cáo của một vụ án cướp bóc, bởi vì cậu ấy có tiền sự, đồng thời cũng là kẻ bị tình nghi, khi đó cậu ấy sắp bị đưa lên tòa án, nhưng trong vụ án có điểm đáng ngờ, chẳng qua tôi chỉ trả lại trong sạch cho cậu ấy mà thôi.” Cẩm ly cà phê đi trên đường, vẻ ngoài của Feston thoát nhìn không khác gì dân công sở là mấy, nhưng chỉ cần dừng mắt trên người hắn một lúc lâu thì sẽ bất giác không thể dời mắt.

Phong Triển Nặc đi ở sau lưng của hắn, cố gắng không làm cho người ở trước mặt khiến mình phân tâm, “Anh đã cứu được bao nhiêu người?”

“Cậu nên hỏi tôi đã bắt được bao nhiêu người thì hơn. Tôi không cố ý đi cứu ai cả, sở dĩ bọn họ được cứu là vì tội phạm chân chính cần phải bị ném vào tù.” Đánh giá việc làm của mình bằng một câu như vậy, Feston cũng không để ý đến việc người khác cảm kích hắn, dường như những người đó cảm ơn cũng được, coi thường cũng được, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. fynnz.wordpress.com

Hắn chỉ toàn tâm toàn ý hoàn thành chức trách của mình, tìm đúng mục tiêu, giống như thợ săn bắt lấy tội phạm, nếu hỏi hắn làm như vậy có phải vì chính nghĩa hay không? Thì Phong Triển Nặc cho rằng đáp án nhất định là không, Feston có một loại cổ chấp rất đặc biệt đối với tội phạm, người đàn ông đã từng nói trên đời này tuyệt đối không có cái gì là chính nghĩa thì không chỉ đơn giản là vì chính nghĩa.

Đã từng nghe Feston kể về một ít quá khứ trước kia nhưng chỉ là những đoạn ký ức ngắn ngủi, hiện tại hắn mới phát hiện hắn chưa phải đã hiểu biết hoàn toàn người đàn ông này.

“Cẩn thận!” Một tiếng phanh chói tai cùng với giọng nói của Feston đột nhiên vang lên, khi Phong Triển Nặc lấy lại tinh thần thì phát hiện chính mình đã đi xuống lòng đường, Feston túm lấy cánh tay của hắn rồi cau mày, “Cậu sao vậy!”

“Thật có lỗi, nhất thời suy nghĩ đến xuất thần, ai bảo anh ở ngay trước mặt tôi làm chi.” Dừng nụ cười để che giấu, hần thản nhiên trả lời, đem trách nhiệm quy tội cho Feston khiến hần bị phân tâm.

Feston không mỉm cười mà chỉ nhìn hần, “Nhớ kỹ, 2%.”

2%, giọng nói trầm thấp thông thả của Feston cất lên câu này, Phong Triển Nặc thản nhiên mỉm cười, “Đừng khẩn trương như vậy, 2% sẽ không xuất hiện ngay lúc này.”

Chỉ cần 2% sai lầm, đối với hần mà nói chẳng khác nào bị giết chết, vừa rồi hần thất thần, đây tương đương bao nhiêu phần trăm?

Nếu đối phương ra tay ngay lúc này, Feston có bao nhiêu phần trăm bị trúng đạn?

Hai người mang tâm tư khác nhau, loại sai lầm này không thể tiếp diễn, Feston trầm nghĩ như vậy, hần không muốn hủy hoại Phong Triển Nặc, cảnh giác của một sát thủ phải bảo trì ở trạng thái tốt nhất.

Không thể để sai lầm như vậy tiếp diễn, Phong Triển Nặc trầm nghĩ như vậy, hần không thể làm cho Feston gặp chuyện bất trắc, càng không thể làm cho người ta giết Feston trước mặt hần, đương nhiên cho dù không ở trước mặt hần thì cũng không được.

Cầm ly giấy, chậm rãi uống cà phê, chất lỏng đắng chát tiết ra một chút vị ngọt đang trượt xuống cổ, tinh thần nhanh chóng thanh tỉnh, hương cà phê phiêu tán giữa con phố cuối hạ.

“Có người đi theo chúng ta.” Rẽ vào một góc đường, Phong Triển Nặc dừng lại trước một cửa hàng quần áo, Feston cùng hần nhìn vào tủ kính, “Một người đàn ông mặc đồ thể dục màu xanh, tay hần đút vào túi quần.”

“Là dao, phán đoán theo hình dạng thì chiều dài khoảng một tấc.” Chiều dài như vậy dễ dàng mang theo, chỉ cần một chút kỹ thuật giết người thì thật sự là một hung khí hoàn mỹ.

Trong tủ kính có trưng bày một bộ lễ phục của đàn ông, hai người đàn ông với phong cách khác biệt đang đứng trước tủ kính, cảnh tượng này thực sự làm cho nhân viên cửa hàng dễ hiểu lầm, “Quý khách, xin hỏi là ai muốn mua lễ phục? Mời vào xem ạ, đừng khách khí, hiện tại chúng tôi đang có chương trình giảm giá cuối tháng, giá cả không tệ đâu ạ!” fynnz810

Cửa hàng quần áo mở cửa ra, nhân viên bán hàng tha thiết lôi kéo khách hàng, theo tủ kính có thể nhìn thấy nhân vật khả nghi đang theo đuôi, Phong Triển Nặc nhìn về phía Feston, Feston gật đầu với hần, hai người cùng nhau đi vào cửa hàng.

Khách trong cửa hàng không đông lắm, hiện tại là buổi sáng, đại đa số mọi người đều đang vội đi làm, không có nhiều người rảnh rỗi đi mua sắm trang phục như vậy, hơn nữa những kẻ có tiền mua được quần áo trong cửa hàng này cũng chọn lựa trong im lặng, khi bọn họ tiến vào thì chỉ tò mò liếc mắt một cái rồi thôi.

Hai người đàn ông cùng nhau mua quần áo cũng không làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ, mà vì hai người đàn ông có phong cách khác biệt, nhưng các phương diện khác lại rất tương xứng đang cùng nhau tiến vào, điều này thật sự hiếm thấy.

Nữ nhân viên bán hàng hiển nhiên cũng cảm thấy như vậy, đôi mắt của cô ta tỏa sáng, tiến lên đề nghị đo đạc cho bọn họ, ân cần một cách quá phận.

“Là cậu ấy muốn mua, đo cho cậu ấy đi.” Chỉ vào Phong Triển Nặc, lực chú ý của Feston vẫn còn ở bên ngoài, nhân vật khả nghi đã biến mất trong đám đông, đôi mắt dài mảnh lần lượt quan sát đám người, loại trừ những giả thiết không có khả năng.

Bị thước dây vây quanh, Phong Triển Nặc sắm tròn vai một khách hàng, “Màu sắc của bộ trang phục trong tủ không tệ, có kiểu nào khác hay không, không cần là lễ phục, hiện tại tôi muốn mua một bộ áo khoác dáng dài.”

Khi nói những lời này, hần cũng thay đổi góc độ của khẩu súng, không buông tha cho bất kỳ hành động nhỏ nhất nào của nhân viên bán hàng này, cho dù là ai cũng không thể sơ suất, hần vẫn luôn cẩn thận như vậy.

Phong Triễn Nặc không chế được tình hình bên trong cửa hàng, còn Feston chú ý động tĩnh bên ngoài, nhân viên bán hàng hoàn toàn không biết nơi này có thể xuất hiện nguy hiểm bất cứ lúc nào, cô ta tiếp tục ân cần giới thiệu những trang phục trong cửa hàng.

Đây là một cửa hàng bày bán những trang phục của nhãn hiệu riêng, số lượng trang phục rất ít, mỗi một kiểu chỉ có vài món, vì vậy không có nhiều kích cỡ, khi Phong Triễn Nặc mặc vào một chiếc áo khoác dáng dài thì nhân viên bán hàng nhin không được liền liền mồm xuýt xoa, “Chiếc áo này tôi chưa từng thấy ai mặc hợp như anh, anh là người mẫu chuyên nghiệp à?”

“Ánh mắt của cô không tệ nha.” Duy trì cảnh giác đồng thời cùng nhân viên bán hàng nói chuyện phiếm, nụ cười dễ sinh hảo cảm của Phong Triễn Nặc lại tạo ra hiệu quả, nhân viên bán hàng tỏa sáng hai mắt, gò má cũng trở nên ửng đỏ, “So với mấy người mẫu nghiệp dư thì đáng người của anh quá hoàn hảo.”

Là chuyên nghiệp, chẳng qua không phải là người mẫu, đồng tử lạnh lùng chuyển động dưới đáy mắt, nụ cười của Phong Triễn Nặc càng thêm sáng lạn, nữ nhân viên bán hàng bị nụ cười có thể sánh bằng ánh mặt trời mê hoặc, vội vàng xếp chiếc áo đặt vào trong túi mà quên luôn việc nói giá cả.

Có người vẫn luôn chú ý tình hình bên này, “Bao nhiêu tiền?” Một giọng nói lạnh lùng bất chợt xen vào.

.....

P/S: ờ, vợ anh mới cười với người ta 1 cái mà anh đã khó chịu rồi, anh sẽ ko có tiền đồ giống đám anh em của anh mà thôi.

87. Chương 87: Đồ Tể

Feston chen vào giữa Phong Triễn Nặc và nữ nhân viên bán hàng, đem khoảng cách của hai người tách ra, sau đó cầm lấy ví tiền rồi hỏi, “Cái áo của cậu ấy bao nhiêu tiền?”

Giọng điệu của hắn đông cứng khiến nữ nhân viên bán hàng nhìn hắn một cách kỳ lạ, rồi lại nhìn sang Phong Triễn Nặc, “Dạ, hai ngàn chẵn.”

Đối với một chiếc áo khoác mà có cái giá hai ngàn đô Mỹ thì cũng không tính là rẻ, nhưng Feston vẫn nhanh chóng thanh toán tiền rồi giao túi đồ cho Phong Triễn Nặc, vô tình lại vớ được một chiếc áo mới, tên sát thủ này cũng không cảm thấy ngượng ngùng, “Cái này xem như tiền đặt cọc.” Hắn cầm lấy túi giấy.

Nữ nhân viên bán hàng liên tục quan sát bọn họ, cảm thấy quan hệ của hai người rất khó hiểu, nhưng đương sự không hề để ý đến chuyện này, bọn họ không có nghĩa vụ phải giải thích, Phong Triễn Nặc xác định trong cửa hàng không có nhân vật khả nghi, Feston dùng một ánh mắt tỏ vẻ người ở bên ngoài đã chuẩn mất.

“Đi một tên, lại đến một tên khác.” Cầm túi giấy bước ra ngoài cửa, Phong Triễn Nặc cảm thấy bị ai đó đang theo dõi, hắn sờ khẩu súng trên lưng, nụ cười của U Linh trở nên lạnh lẽo, “Đáng tiếc lần này kỹ thuật quá kém.”

“Tôi muốn bắt sống.” Đoán được Phong Triễn Nặc tính làm gì, Feston liền dè lại thắt lưng của hắn, khiến cho khẩu súng không thể rút ra, nhưng hành động này lại làm cho người ta chú ý, bởi vì nó được làm ra bởi hai người đàn ông, nhưng Feston không hề bận tâm, “Cho nên đừng vội nổ súng.” fynnz810

“Chẳng lẽ chờ đến khi anh chết thì mới được nổ súng hay sao?” Nắm lấy bàn tay trên thắt lưng, Phong Triễn Nặc bị Feston vây về phía bên phải, “Buông tay ra.”

Như vậy thoát nhìn tựa như Feston đang ôm cả thắt lưng của hắn, còn hắn thì đang nắm lấy bàn tay đặt trên eo của mình, nếu không phải là hai người đàn ông thì sẽ lập tức bị xem là tình nhân, nhưng lúc này không có ai rảnh rỗi để quan tâm bọn họ có quan hệ gì, mọi người đều vội vàng đến công sở.

“Mục đích mà tôi làm mỗi là dụ bọn họ ra mặt, không phải để cho cậu giết chết bọn họ, ít nhất trước khi tôi điều tra rõ mọi chuyện thì không được.” Giữ chặt khẩu súng, đồng thời cũng ôm chặt Phong Triển Nặc vào trong lòng, lời nói thâm trầm lạnh lùng của Feston kích thích cơn thịnh nộ của sát thủ.

“Cũng không phải là lần đầu tiên, chẳng phải khi Will gặp nguy hiểm thì anh đã mời tôi giết người hay sao?” Dùng giọng điệu trào phúng, Phong Triển Nặc rõ ràng đang tức giận, hần bước nhanh hơn, Feston vội vàng đuổi theo để ôm chặt hần, “Khi đó là khi đó, không giống với bây giờ.”

“Có cái gì mà không giống?” Phong Triển Nặc thừa dịp qua đường thì hơi thoáng quay đầu lại, kẻ theo dõi vẫn đang bám theo.

“Khi đó tôi còn có thể mạo hiểm, tôi chỉ muốn bắt được cậu, bây giờ thì không giống, tôi không muốn cậu xảy ra bất cứ chuyện gì, giết người ở nơi công cộng? Cậu không muốn sống nữa hay sao? Đừng quên cậu vẫn là tội phạm bị lệnh truy nã!” Lời nói tràn ngập cảnh cáo, khẩu súng trên lưng thất lưng bị bóp mạnh, giọng nói trầm thấp của Feston ngay tại bên tai, cho dù xung quanh có rất đông người nhưng Phong Triển Nặc vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, bao gồm cả cảm giác lo âu hàm chứa bên trong.

Phong Triển Nặc buông tay ra, “VẬY anh nói đi, phải làm sao đây?”

“Tiếp tục đi lên phía trước, đến nơi ít người một chút.” Thấy Phong Triển Nặc rốt cục nghe lời, Feston thở phào nhẹ nhõm, hai người tiến đến một nơi vắng vẻ, kẻ theo dõi cũng đi nhanh hơn, sau một ngã rẽ, người nọ đột nhiên phát hiện mục tiêu của mình đã biến mất.

Không xong! Kẻ theo dõi dừng lại, sau lưng bỗng nhiên bị một khẩu súng chĩa vào, hần chậm rãi giơ tay lên, trước mắt xuất hiện khuôn mặt của Feston, sau khi thấy rõ là ai thì Feston hơi cảm thấy bất ngờ, “Jonathan?”

Người theo dõi bọn họ là Jonathan? Phong Triển Nặc buông súng xuống, “Thảo nào tôi cảm thấy kỹ thuật trở nên kém như vậy, hóa ra là đối người.” Muốn nói đến kỹ thuật theo dõi thì cho dù Jonathan có chuyên nghiệp đến đâu cũng không thể sánh bằng một sát thủ.

“Sếp.” Buông hai tay xuống, vẻ mặt của Jonathan vẫn rất kỳ lạ, từ khi phát hiện quan hệ của sếp và U Linh thì sắc mặt của hần không còn bình thường như trước.

“Vì sao cậu lại ở đây, đi theo tôi làm gì?” Feston kéo Jonathan vào trong một ngõ nhỏ, Phong Triển Nặc liếc mắt ra ngoài đầu phố một cái, sau đó cùng nhau đi vào ngõ nhỏ, sự việc sẽ không chấm dứt dễ dàng như vậy, sát thủ chuyên nghiệp sẽ không dừng tay.

Hai người với hai loại cảm giác áp bách khác biệt, Jonathan nghĩ đến cảnh tượng mà mình vừa nhìn thấy, “Có sát thủ sẽ gây bất lợi đối với anh, bọn em đều rất lo lắng, không thể điều tra vụ án nhưng vẫn có thể làm vệ sĩ, chúng em quyết định chia thành hai đội, một đội điều tra manh mối, một đội phụ trách bảo vệ sếp, em là đội thứ hai, chẳng qua em không ngờ lại nhìn thấy hai người đi vào cửa hàng quần áo...”

Hần nhìn Feston, lại nhìn sang Phong Triển Nặc, vẻ mặt kỳ lạ mà tế nhị của nữ nhân viên bán hàng lại hiện lên trên mặt hần, “Làm sao mà em biết được anh sẽ cùng U Linh đi dạo phố.”

Không chỉ dạo phố mà còn mua sắm này nọ, khi nhìn thấy bọn họ đi vào cửa hàng cùng nhau, đến khi đi ra thì trong tay của Ian Noy còn cầm thêm một cái túi giấy, hần quả thật không tin vào mắt mình, sếp của bọn họ, Feston Kada lại cùng người ta đi dạo phố mua sắm, nếu là trước kia thì đây là chuyện không thể nào tưởng tượng được.

“Ở sau lưng em còn có những người khác luân phiên, hai người tốt nhất đừng để cho ai nhìn thấy.” Jonathan nhìn túi giấy trong tay của Phong Triển Nặc, “Dù sao anh ấy cũng là U Linh.” Hần cười khổ mà thì thầm với Feston.

“Không có ai muốn mấy người nhiều chuyện, càng nhiều người biết thì sẽ gây phiền phức cho tôi.” Răng rắc, tiếng súng lên đạn, trong mắt của Jonathan xuất hiện hình ảnh U Linh móc súng ra, gió hất lên mái tóc trước trán của đối phương, làm hiển lộ một đôi mắt không còn ý cười.

“Jonathan, bảo những người khác trở về đi, chuyện này không liên quan đến các cậu.” Vì tránh cho cấp dưới xung đột trực diện với Phong Triển Nặc, Feston cố gắng ngăn cản tình huống này xảy ra.

“Vì sao lại không quan hệ?” Jonathan bỗng nhiên trở nên kích động, “Anh là sếp của bọn em! Feston! Chẳng lẽ anh chỉ vì anh ấy mà mặc kệ tất cả bọn em hay sao?” Hắn nhìn Phong Triển Nặc, cần cổ đỏ lên, tầm mắt lại chuyển sang Feston, dùng sức siết chặt nắm đấm, “Anh là đội trưởng của đội đặc nhiệm ST, bọn em đều phục anh, nhưng hiện tại em không biết đội của chúng ta sau này sẽ trở thành cái gì...”

Từ kích động chuyển sang mắng chửi và than vãn, Jonathan bất ngờ phát hiện mình vừa lỡ lời, hấn gục đầu xuống, ánh hoàng hôn bên ngoài chiếu vào, trong con ngõ nhỏ có vài làn gió thỉnh thoảng lướt qua, dáng người to lớn của Jonathan dường như đã không thể tiếp tục đứng vững, hấn thật sự ủ rũ.

“Sếp, không phải em cố ý nói ra những lời này, nhưng bọn em không thể mặc kệ chuyện của sếp.”

“Jonathan...” Feston cau mày.

Dựa theo khuôn mặt trấn tĩnh của Feston thì Phong Triển Nặc có thể xác định Feston đã sớm đoán được sẽ xảy ra tình huống này.

Trước kia đã từng xảy ra chuyện như vậy, hành vi mâu thuẫn của Feston có thể lý giải được, nhưng cuối cùng Feston vẫn lựa chọn hấn, đây là một loại mạo hiểm rất lớn, lựa chọn một sát thủ, làm hết thấy những gì mà những người yêu nhau có thể làm.

Đáng lý Feston không cần phải đối mặt với vấn đề khó xử như vậy nhưng rốt cục lại đặt chính mình vào tình cảnh bế tắc này, Phong Triển Nặc tin tưởng, nếu hấn không phải là sát thủ thì lập trường của Feston sẽ đơn giản hơn nhiều, nhưng người đàn ông này thậm chí không đưa ra yêu cầu bắt buộc hấn phải từ bỏ nghề sát thủ mà chỉ lo lắng đến tỉ lệ 2% có thể ảnh hưởng đến mạng sống của hấn.

Không bắt buộc thay đổi, bọn họ đều tự tìm kiếm cân bằng trong lập trường của mình.

Ầm – một chiếc xe tải loại nhỏ đụng phải thứ gì đó được chất đồng nơi đầu ngõ, Phong Triển Nặc nhướng mắt lên, ánh sáng tử thần lạnh lẽo lập tức xẹt qua, “Đến rồi đấy!” Hắn giữ chặt Feston rồi kéo sang bên cạnh, chiếc xe kia sau khi xiêu vẹo một lúc thì đột nhiên vọt vào, từ trong cửa kính phóng ra một loạt đạn.

Viên đạn bắn phốc phốc phốc vào chiếc ghế sofa bị người ta vứt bỏ, họng súng trang bị ống hãm thanh lộ đầu ra khỏi cửa kính xe, nhìn không thấy mặt mũi của người điều khiển xe, khi được Phong Triển Nặc nhắc nhở thì Jonathan liền ngã người lộn về phía chân tường, lập tức móc súng ra phản kích.

Xe vẫn còn chạy trong ngõ nhỏ, hai bên đụng phải vách tường, dựa theo độ rộng của con ngõ này thì bọn họ sẽ không thoát khỏi vận mệnh bị chiếc xe tải nghiền nát. fynnz.wordpress.com

“Phía sau là khu dân cư!” Phong Triển Nặc quan sát địa hình, họng súng nhắm vào lớp xe tải đang lao nhanh về phía bọn họ.

“Giải quyết ở trong này!” Tạm thời bị cách chức, thể căn cước cùng công tay, bao gồm cả khẩu súng cũng phải nộp cho cấp trên, nhưng ngoại trừ dùng súng thì hấn còn có vũ khí khác, kho vũ khí nhỏ ở trong nhà của hấn cũng không phải để trang trí, hấn vọt người về phía đối diện của Phong Triển Nặc, hai tiếng súng đồng thời vang lên.

Chiếc xe tải đã sắp tiến đến gần, lớp xe hai bên đồng thời bị bắn trúng, cao su ma sát với mặt đường làm bốc lên mùi cháy khét, chiếc xe đang chạy với vận tốc cao bị xiêu vẹo, hết đâm vào tường bên này lại đến tường bên kia, bắn ra vô số tia lửa cùng với tiếng ma sát kim loại ken két khiến người ta sởn gai ốc, hai bên tường lưu lại những vệt bị trầy xước, Phong Triển Nặc và Feston bắn trúng mục tiêu nhưng chiếc xe đã bị mất khống chế, sát thủ trên xe cũng không thể khống chế được phương hướng, bọn họ cũng sẽ có khả năng bị tông trúng.

Đối mặt với chiếc xe tải bị mất khống chế, Feston kéo Phong Triển Nặc leo lên hàng rào bằng sắt ở mặt sau con ngõ, còn Jonathan thì bò lên đồng rác, đồng thời bắn vài phát vào đầu xe, cửa kính xe bị vỡ vụn, chiếc xe mất khống chế mà đâm vào hàng rào khiến hàng rào không ngừng lung lay, khoảng cách được kéo gần, sát thủ trong xe đội mũ lưỡi trai, mặc dù vành nón được đề thấp nhưng không thể ngăn cản Phong Triển Nặc nhận ra đó là ai.

“Đồ Tể?! ” Hấn giơ súng lên, họng súng nhắm ngay tên sát thủ, đồng thời trong miệng hô lên tên của đối phương, không che giấu được sự kinh ngạc.

“Là mày à?!” Tên sát thủ đội nón lưỡi trai bật đầu dậy, trên khuôn mặt đầy râu lộ ra biểu cảm không dám tin, giống như nhìn thấy quỷ, sau đó từ kinh ngạc lại đông thành sát ý, “Mày còn sống.”

“Mày cũng còn sống!” Gặp mặt bạn cũ nhưng hoàn cảnh này không tính là quá thân mật, Phong Triển Nặc vẫn không hề nhúc nhích hòng súng.

“Còn sống? Hừ, đúng vậy, là còn sống, nhưng chẳng khác nào đã chết.” Sát thủ với danh hiệu Đồ Tể cầm lấy khẩu súng bằng đôi tay dính đầy mỡ, hắn vươn súng ra từ trong cửa kính xe đã bị bắn nát, “Tao còn có đạn, nhiệm vụ của tao là giết cái thằng bên cạnh mày.”

“Không ai được động vào anh ta, anh ta là thân chủ của tao.” Ánh sáng lạnh dưới đáy mắt tựa như kim châm sắc bén, hòng súng của Phong Triển Nặc vẫn ổn định.

“Mục tiêu của mày là tao, tao ở đây, có chuyện gì thì cứ nói với tao.” Feston nhảy xuống từ lưới sắt, ánh mắt của Đồ Tể lay động, dùng, một viên đạn bắn trúng ghế dựa bên cạnh Đồ Tể, “Nói cho tao biết là ai thuê mày?”

Tốc độ phản ứng, góc độ bắn, vẻ mặt của Đồ Tể hơi thay đổi, Phong Triển Nặc nở nụ cười, “Hiện tại mày cũng biết trên đời này không chỉ có một mình mày có kỹ thuật xạ kích giỏi.”

Hòng súng của Feston vẫn còn bốc hơi, “Không chỉ có sát thủ mới có thể giết người.”

.....

P/S: em Đồ Tể này bị 2 anh đồ tể luôn =)) =)).

Cái áo khoác 2000USD....món quà đầu tiên anh mua tặng em :>

88. Chương 88: Bên Cạnh Vực Thẳm

“Nghe nói mày là cảnh sát.” Bị ba khẩu súng chia vào người, Đồ Tể với khuôn mặt đầy râu không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, “Cảnh sát không thể tùy tiện giết người.”

“Nói ra là ai thuê mày thì mày có thể đi.” Khi Feston nói ra những lời này thì Jonathan liền nhìn hắn một cách kinh dị, Phong Triển Nặc cũng giống như Đồ Tể, vẻ mặt không hề có cảm xúc.

“Hỏi người bên cạnh mày đi, nếu tao nói ra thân chủ là ai thì khả năng tao có thể rời đi là bao nhiêu phần trăm.” Đồ Tể cười lạnh, “Chẳng qua tao thật sự không ngờ làm sao mà cảnh sát lại thuê một sát thủ làm vệ sĩ cơ chứ, Ian, mày cũng thật là sa đọa.”

Ý của Đồ Tể chính là vì tiền mà có thể làm bất cứ chuyện gì, Jonathan nhin không được mà mở miệng, “Hắn còn giàu hơn cả tao, ba chục triệu một mạng người, không có bao nhiêu kẻ mua được đâu.”

Lời này vốn là có một chút trào phúng nhưng không ngờ Đồ Tể vừa nghe xong thì liền trở nên kích động, “Ba chục triệu một mạng người?! Mày là U Linh?”

“Mày không biết cậu ấy là U Linh à?” Feston nhìn Phong Triển Nặc một cái, Đồ Tể cũng nhìn hắn, đôi mắt lấp kín tơ máu hiện lên cảm xúc phức tạp, “Tao không biết, nếu sớm biết thì hiện tại tao sẽ không đến, tao biết có một U Linh, nhưng tao không ngờ lại là mày.”

Mỗi lần thi hành giao dịch thì Phong Triển Nặc đều dùng tên giả, thường dùng nhất là cái tên Ian, không ít khách hàng cũ đều biết cái tên này, nhưng sẽ không ai tự tuyên dương rằng mình thích thuê sát thủ, Đồ Tể chỉ biết có một sát thủ không bao giờ lưu lại dấu vết, mọi người gọi kẻ đó là U Linh.

Đồ Tể không biết thân phận của hắn, như vậy không phải vì hắn mà đến, suy nghĩ này chợt lóe lên trong lòng của Phong Triển Nặc, người muốn giết Feston không liên quan đến hắn, hắn không xác định có phải vì kết luận này mà hắn nên cảm thấy cao hứng hay không.

“Ian là U Linh, đúng vậy, đáng lý tao phải nghĩ ra chuyện này từ lâu mới phải, trừ mày ra thì còn có ai lại có kỹ thuật xạ kích như vậy, khi mày giết Drim thì tao nên biết điều đó, chính là mày, giữa chúng ta thì chỉ có mày là có năng lực nhất, cũng là người thích hợp nhất.” Đồ Tể nói nhỏ, dùng ánh mắt càng thêm phức tạp để nhìn chăm chú vào Phong Triển Nặc ở cách đó không xa, hốc mắt như thể muốn sung huyết.

“Hiện tại buồng súng xuống.” Feston tiến lên, dưới họng súng của ba người thì Đồ Tể đã mất đi đường lui.

Phong Triển Nặc cầm súng, trên người của hắn mặc một bộ quần áo ngày thường màu vàng nhạt, vẫn duy trì thái độ cảnh giác, nhưng dáng người giống như một người mẫu, trong khi Đồ Tể lại tựa như một tài xế lái xe tải, Jonathan kinh ngạc khi hai người bọn họ quen biết nhau, hắn cầm lấy còng tay từ thắt lưng rồi đi theo Feston tiến đến gần.

Ánh mắt lấp kín tơ máu của Đồ Tể lần lượt đảo qua người của bọn họ, trước mặt có ba mục tiêu, cho dù hắn có thể giết một người trong đó, nhưng hai người còn lại vẫn có thể giết hắn. fynnz.wordpress.com

“Mày đang do dự, hơn nữa tay của mày cũng không còn ổn định như trước kia.” Cũng không phải chỉ có súng đạn mới có thể giết người, lời nói của Phong Triển Nặc làm cho bàn tay cầm súng của Đồ Tể bắt đầu run rẩy.

“Ít nhiều gì thì tao cũng nên cảm ơn mày đúng không? Mày là đáng cứu thế, mày đã cứu ra tất cả mọi người, tất cả chúng tao nên cảm ơn mày.” Khóe miệng nhếch lên một nụ cười mất tự nhiên, lời nói của Đồ Tể rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo, đó không phải là cảm ơn.

“Mày đang oán hận tao? Tao đã làm cái gì? Ngoại trừ làm cho tất cả mọi người đều có được tự do thì tao nhớ rõ tao chưa từng làm cái gì khác.” Cảm thấy bất ngờ vì bị oán trách một cách khó hiểu, Phong Triển Nặc tiếp tục đối thoại với Đồ Tể, đồng thời lấy đi sự chú ý của đối phương, Feston đã tiến đến rất gần.

Khi chú ý Đồ Tể thì Feston cũng để tâm đến lời nói của Phong Triển Nặc, tên sát thủ được mệnh danh là Đồ Tể dường như không nhìn thấy Feston đến gần, “Đó không phải là tự do! Không, phải nói rằng nó là tự do của một mình mày! Chúng tao chỉ là công cụ để mày có được tự do! Mày đã thành công, Ian, mày đã thành công, nhưng không phải tất cả mọi người đều may mắn giống như mày!”

Cảm xúc kích động khiến cho bàn tay của hắn càng thêm run rẩy, cơ hồ không cầm được khẩu súng.

“Mày vẫn còn nghiện rượu? Hội chứng lệ thuộc rượu, Đồ Tể, mày tiêu rồi.” Không cần tiến lên, càng không cần nổ súng, kỹ thuật giết người không chỉ có ở chỗ kỹ thuật xạ kích chuẩn xác, với sự kết luận một cách vô tình của U Linh, khuôn mặt vạm vỡ của Đồ Tể tựa như bị người ta đột nhiên bắn trúng một phát.

“Mày biết gì không Ian, mày làm cho người ta chán ghét ở chỗ mày vĩnh viễn luôn là kẻ may mắn nhất!” Đồ Tể bất chợt nắm chặt khẩu súng, vẻ mặt của Phong Triển Nặc liền biến đổi, “Cẩn thận!”

Nhưng viên đạn không bắn về phía Feston, cũng không bắn về phía Jonathan, lại càng không phải hướng về phía Phong Triển Nặc, Đồ Tể đột nhiên xoay người bắn trúng vào một cái hộp ở băng ghế sau – đây mới là mục đích của hắn, hắn không phải không thấy Feston đang tiếp cận mà là hắn đang đợi Feston tiếp cận!

Uỳnh, bình xăng của chiếc xe cũng nổ tung, tiếng nổ vang rền cùng với một chùm lửa lớn, ngọn lửa bắn cao lên trời, với khoảng cách gần như vậy thì không có chỗ nào để tránh né, Feston đang tiếp cận thì vụ nổ xảy ra ngay trước mặt hắn.

Cửa xe bị văng ra, cửa kính cũng bắn tung tóe, không có chỗ để tránh né, bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn vụ nổ tấn công về phía bọn họ, làm cho bọn họ văng ra mỗi người một hướng, sau lưng của Phong Triển Nặc đập vào lưới sắt dẫn đến một trận đau đớn, hắn xác định sau lưng nhất định có thêm mấy vết sẹo, hắn nường vào những thứ ở xung quanh để tránh né, nhưng lực nổ của trái bom rất rộng, hắn đã là như thế này, vậy còn Feston—

Trong đầu bất chợt co rút đau đớn, hắn ôm đầu đứng dậy, tới gần vách tường bị thủng một lỗ to ở bên cạnh chiếc xe tải, không biết tình hình bên trong thế nào, hắn vội vàng chạy qua, dùng tốc độ nhanh nhất, kiểm chế chính mình không được nghĩ đến hoàn cảnh tệ nhất.

“Chúng ta nên cảm thấy may mắn, trái bom nổ mạnh trong xe cho nên ngăn cản một lượng lớn của lực nổ.” Giọng nói của Feston truyền đến từ một góc ở trong ngõ, cánh cửa xe đè lên người của hắn, xương sườn hơi

đau một chút, hắt hít sâu vài cái, “Nó thay tôi cản bớt không ít phiền toái.”

Đứng lên từ trong đồng đất cát vỡ vụn, hắt đá văng cửa xe, ở trên người rơi xuống một đồng miếng chai, nói xong liền phát hiện Phong Triển Nặc không có phản ứng, vẫn nghiêm mặt đứng ở nơi đó, Feston liền tiến lên, “Chuyện này đối với cậu mà nói hẳn là không thành vấn đề, đối với tôi cũng vậy, chỉ là một vụ nổ mà thôi, chẳng lẽ dọa cậu đến mức choáng váng hay sao?”

Ôm lấy thân mình cứng ngắc của Phong Triển Nặc, một giây tiếp theo hẳn liền bị đối phương đâm cho một cú lên vai, “Đừng ở đây mà nói đùa, không phải lúc nào cũng may mắn như vậy đâu! Về sau cẩn thận dùm tôi một chút!”

Phong Triển Nặc nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này nhịp tim mới đập trở lại bình thường, dùng tay lau mặt thì mới phát hiện trên trán của mình đã toát đầy mồ hôi, Feston đứng bên cạnh mỉm cười nhìn Phong Triển Nặc, nụ cười kia cũng khó lường như ánh mắt của hắn, “Chúng ta đều biết đây không phải là may mắn, nhưng đương nhiên tôi cũng không hy vọng có chuyện tương tự xảy ra.”

Trong thời điểm nguy cấp có thể áp dụng phương pháp chuẩn xác để tránh né nguy hiểm, khả năng phản ứng và sức phán đoán như vậy cũng không phải là người bình thường có thể có được, Feston nói đây không phải là may mắn, quả thật nếu chỉ dựa vào may mắn, thân là đội trưởng đội đặc nhiệm của FBI như hắn không thể sống đến ngày hôm nay.

Feston nắm lấy tay của Phong Triển Nặc, truyền đến một loại cảm xúc yên ổn, hai bàn tay đều dính đất cát, góc cạnh sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay nhắc nhở bọn họ về sự tồn tại của nhau. fynnz810

Khi Jonathan hoảng hồn đứng dậy từ trong đồng rác thì liền nhìn thấy cảnh tượng hai người đang nắm tay, hẳn muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ quơ đầu, cảm thấy trong đầu vẫn còn bị ong ong vì chấn động của vụ nổ, rồi nhìn về một phía, “Hắn làm cho chính mình cũng bị nổ tung, đây không phải là sát thủ bình thường, Feston, anh có chắc chắn không cần người khác giúp đỡ hay không, em thấy hiện tại anh rất cần đó.”

Cái xác của chiếc xe tải vẫn đang bị lửa thiêu, thi thể cháy đen của Đồ Tế còn nằm ngay tại ghế lái, trên mặt của Jonathan bám đầy bụi đen, nhìn chăm chú vào hai người đàn ông đang đứng ở đó, “Em sẽ nói cho những người khác về vụ nổ này, dù sao không nói thì mọi người cũng biết, còn có chuyện của anh ấy....”

Ánh mắt của Jonathan dừng trên người của Phong Triển Nặc, “Căn cứ vào suy đoán trong bản ghi chép của sếp, Derek đã điều tra về tổ chức sát thủ kia, tuy rằng không có chứng cứ chủ yếu nhưng có rất nhiều bằng chứng đều vạch ra tổ chức kia bị tan rã là vì có một sát thủ bên trong bọn họ đã giết thủ lĩnh của tổ chức cùng vài thân tín của tên thủ lĩnh kia, tổng cộng có ba mươi mấy người.”

Ba mươi mấy quản lý cấp cao đều bị xử quyết toàn bộ, sát thủ trong tổ chức phân tán ở khắp nơi trên thế giới, ước hẹn không bao giờ gặp lại.

“Hơn ba mươi người đều được tập hợp cùng nhau bằng một thủ pháp gọn lẹ hiệu quả, sau đó tiêu diệt từng bộ phận, cả đám đều bị giết, đó là thủ đoạn lợi hại đến nhường nào của một sát thủ, ngay cả bọn em cũng không thể tưởng tượng được.” Ánh mắt của Jonathan rất khác thường, rốt cục tìm được lý do cho phản ứng quá mức kịch liệt của mình.

Mặc dù đã sớm biết Ian Noy là một sát thủ có kỹ thuật xạ kích khủng bố, đã từng giết rất nhiều người nhưng chưa bao giờ rõ ràng như thế này, “Sếp, đây là chuyện riêng của anh, em vốn không có lập trường gì để xen mồm vào, nhưng anh thật sự muốn vì anh ấy mà đập đổ tất cả những gì mà mình đã gây dựng hay sao?”

Hắn chỉ vào Phong Triển Nặc, tiếng xe cứu hỏa từ đằng xa bỗng nhiên truyền đến, phá vỡ sự tĩnh mịch ngay lúc này.

“FBI.” Lấy ra thẻ căn cước từ trong túi, Jonathan quay đầu rời đi, chỉ huy đội phòng cháy chữa cháy cẩn thận khi dập lửa, không được phá hư hiện trường.

Phong Triển Nặc nhặt lên túi giấy từ dưới đất, đó là chiếc áo mới mua, phủ lớp tro bụi ở bên ngoài, hắn cuộn nó lại rồi cầm trong tay, “Tôi cũng muốn hỏi những gì mà Jonathan vừa nói, nghĩ cho kỹ rồi cho tôi biết đáp án.”

“Vậy cậu nghĩ thế nào?” Feston đi ở sau lưng Phong Triển Nặc.

Phong Triển nặc vẫn còn đang nhìn những hạt bụi cuồn cuộn bay giữa không trung, “Kỳ thật tôi cũng muốn tự hỏi mình, nếu có người làm cho anh muôn đời muôn kiếp không thể quay đầu lại, làm cho hết thấy những chuyện mà anh làm tựa như đang đi bên cạnh vực thẳm, như vậy anh có còn muốn tiếp tục đứng bên cạnh người đó nữa hay không?”

“Cái này nên hỏi chính cậu, chỉ cần cậu không sợ ngã thì có thể đứng ở bất cứ nơi nào mà cậu muốn đứng, quan trọng là cậu có sợ hay không?” Dừng chân, cũng làm cho Phong Triển Nặc dừng lại, Feston đưa cho Phong Triển Nặc một đáp án.

Gió ngừng thổi, ánh mặt trời xuyên thấu qua màn khói dày đặc mùi súng, Phong Triển Nặc nheo mắt lại, “Anh đang hỏi ai? Tôi là U Linh đó.” Ánh nắng chiếu sáng nụ cười xảo quyệt trên khuôn mặt kia.

.....

P/S: ta thích cái cách anh Phê cho bé Nặc đáp án, có cảm giác rất chính chắn và nắm chặt tất cả mọi thứ ở trong tay, không ai có thể thay đổi ý của anh, và anh luôn là người chủ động.

89. Chương 89: Được Rồi, Đội Trưởng

“Cậu là Phong Triển Nặc” Feston lại nói như vậy, lộ ra ánh mắt thâm trầm vẫn đang nhìn hẩn chăm chú, hiện tại Feston đang đeo kính sát trùng, đồng tử màu nâu truyền đến một loại tình cảm khắc sâu nào đó.

“Còn anh là Feston Kada.” Hiểu rõ lời của Feston, Phong Triển Nặc nhìn đối phương, sau đó thu hồi nụ cười, sau lưng hai người là chiếc xe tải đang bốc cháy nghi ngút, đội phòng cháy chữa cháy vẫn còn đang dập lửa, quay đầu nhìn, hẩn đụng vào bả vai của Feston, “Chúng ta quay về đi.”

U Linh là danh hiệu của sát thủ, đối với Feston mà nói thì hẩn chính là Phong Triển Nặc, không biết bắt đầu từ khi nào, không cần nói rõ thì bọn họ vẫn có thể hiểu được ý của đối phương.

Tựa như phối hợp ăn ý khi gặp phải nguy hiểm, cách suy nghĩ của bọn họ khá tương tự, có rất nhiều điểm giống nhau tuy là thân phận khác biệt, có lẽ đây là ông trời trên người, luật pháp và tội phạm đi cùng nhau, rất khó đoán được kế tiếp sẽ là cái gì ghê rợn đón bọn họ.

Đồ Tể đã chết, nhưng mọi việc sẽ không chấm dứt như vậy, bất cứ chuyện gì cũng phải cẩn thận.

Đi trên ngã tư đường, Phong Triển Nặc vẫn cầm súng trong tay, Feston lưu ý xem có ai theo dõi hay không, có thể cái chết của Đồ Tể là một cảnh cáo, cho nên không còn nhân vật khả nghi nào xuất hiện.

Bọn họ tiếp tục bảo trì cảnh giác, đồng thời lời nói của Jonathan lại liên tục hiện lên trong đầu, quá khứ của sát thủ....đội đặc nhiệm ST lại gần với U Linh hơn một bước.

Về nhà, trước tiên Feston kiểm tra bộ phận mà hẩn đã bố trí trước khi ra khỏi nhà, xác định là không có ai lên vào thì mới ném chìa khóa lên bàn, “Chuyện gì đã xảy ra ở trong tổ chức sát thủ, cậu muốn tôi phải tự mình đi thăm dò thì mới nói cho tôi biết hay sao?”

Khoanh tay, vẻ mặt nghiêm túc và âm trầm đủ chứng tỏ tâm tình của hẩn vào giờ phút này, “Tôi chờ cậu chính miệng nói cho tôi biết, nhưng tôi rất thất vọng, hiện tại tôi lại biết chuyện này từ miệng của Jonathan, cậu không có chuyện gì muốn nói hay sao?”

Giải thích hay là lảng tránh vấn đề, dường như cũng không phù hợp với phong cách của hẩn, Phong Triển Nặc đặt túi giấy xuống rồi cởi áo khoác ra, khẩu súng đặt ở nơi có thể chạm tay đến, sau đó hẩn ngồi xuống, “Hình như tôi cũng chưa thắc mắc về quá khứ của anh.”

“Cậu có thể hỏi, cậu muốn biết cái gì thì tôi đều sẽ nói cho cậu biết, ngược lại cậu cũng phải nói cho tôi biết đám sát thủ đó có quan hệ gì với cậu, tổ chức của các cậu đã xảy ra chuyện gì.” Tựa như giao dịch công

bằng, Feston ném chiếc áo khoác đầy bụi xuống đất, hắn lại trở thành Feston của ngày thường, ánh mắt ẩn sâu giống như có thể nhìn thấy người ta, khiến người ta không có chỗ nào để che giấu.

“Chuyện trước kia có liên quan đến hiện tại hay sao? Vì sao phải truy cứu chuyện quá khứ, con người chỉ nên nhìn thẳng vào tương lai.” Dựa vào ghế sofa, Phong Triển Nặc nhún vai, “Dù gì thì người của anh cũng sẽ đi điều tra, còn cần tôi nói nữa sao?”

Khóe mắt sắc bén được nhướng cao, hắn không thích người khác nhúng tay vào chuyện của hắn, Feston nhận ra hắn đang tức giận, trong chuyện này, không riêng gì hắn cảm thấy không thoải mái mà Phong Triển Nặc cũng vậy.

“Đừng quên cậu đang bị lệnh truy nã, chúng ta đều biết cậu không có khả năng ngăn cản cảnh sát tiến hành điều tra, đây là chuyện sớm muộn mà thôi, trước kia tôi còn có thể gác lại vụ án...”

“Như vậy tôi nên cảm ơn anh đúng không?” Cắt ngang lời của Feston, hắn đứng lên, “Muốn tôi cảm ơn anh đúng không, đội trưởng Kada?” Nụ cười tràn đầy châm chọc.

Feston tiến lên nắm lấy cổ áo của Phong Triển Nặc rồi gần từng tiếng, “Cậu vừa gọi tôi là cái gì?” Bàn tay nắm chặt sau đầu của Phong Triển Nặc, tựa như muốn bóp nát xương cổ của hắn.

“Còn muốn nghe thêm một lần nữa sao?” Cười lạnh, hắn mạnh mẽ bóp chặt cổ tay của Feston, song phương nhìn nhau như muốn bốc lửa.

Dần dần, ánh mắt của Feston bắt chợt trầm xuống, “Gọi tôi là đội trưởng Kada, đây là xưng hô mà cậu muốn gọi hay sao?” Ánh mắt trầm thấp cùng tiếng nói giống như có cảm giác áp bách, lạnh lùng đối với hắn.

Phong Triển Nặc trầm mặc, hắn hại Feston tạm thời bị cách chức, làm cho cấp dưới mất tín nhiệm, làm cả đội đặc nhiệm ST mất đi quyền hạn xử lý vụ án, cơ hồ bị vấy vào trạng thái tê liệt, mặc dù đây là do Feston tự mình lựa chọn, nhưng chẳng lẽ hắn không có trách nhiệm hay sao?

Thở hắt ra, hắn buông tay xuống, cuối cùng hắn vẫn còn lý trí, không lặp lại câu xưng hô kéo giãn quan hệ của bọn họ, trong mắt hắn, kỳ thật Feston cũng không bình tĩnh như người khác nghĩ, ít nhất ở trước mặt hắn thì không phải.

Bàn tay ở sau đầu cũng chậm rãi thả lỏng nhưng vẫn duy trì vị trí như cũ, ngón tay luồn vào mái tóc của Phong Triển Nặc, Feston nắm lấy mái tóc sau đầu của hắn, “Nhớ kỹ, tôi không phải muốn cậu cảm ơn tôi!”

Đồng tử trước mặt tiến sâu vào tầm mắt, nhanh chóng châm lửa dưới đáy mắt của sát thủ, Phong Triển Nặc choàng tay ôm lấy bả vai của Feston rồi buộc chặt, Feston cắn một cái thật mạnh lên cằm của hắn, hơi thở nóng rực khiến cho cổ họng của hắn không ngừng phập phồng, thân mình đứng bên cạnh ghế sofa không thể ổn định, sau lưng đột nhiên loạn choạng đập vào tay vịn của ghế sofa. fynnz.wordpress.com

“Cho dù muốn cảm ơn thì tôi cũng chỉ chấp nhận cậu dùng phương thức này để cảm ơn—”

Có thể nghe được một chút cảm xúc còn lưu lại trong lời nói, động tác của Feston không hề nhẹ nhàng, hắn nâng mặt của Phong Triển Nặc lên rồi cắn cổ của đối phương, lưu lại một chuỗi dấu hôn đỏ thẫm.

Làn da đau đớn cùng cảm giác nóng rực đang trở dậy, hắn vén áo sơ mi của Feston lên, có qua có lại, hắn dùng sức để khiêu khích trên lòng ngực của Feston, đôi chân bị áp chế hơi nâng lên một chút rồi thúc vào bụng của Feston, “Muốn cảm ơn thì đương nhiên tôi sẽ dùng cách của mình.”

Tránh đi đòn công kích, Feston lăn xuống ghế sofa đồng thời kéo mạnh Phong Triển Nặc xuống đất, tay chân dây dưa trong im lặng, anh đến tột lui, trận này cuối cùng cũng có thắng bại, tựa như con điều hâu vô được con mồi, đôi chân mạnh mẽ của Feston giam cầm tự do của Phong Triển, cúi đầu ngăn chặn cái miệng của đối phương.

Nhiệt độ nóng lên, dần dần tăng cao theo hô hấp.

Feston vuốt ve mái tóc của Phong Triển Nặc, ngón tay dây dưa những sợi tóc, tóc của Phong Triển Nặc dài hơn mấy tháng trước vài phân, cũng không định đi cắt, sau đó lại bị lệnh truy nã, cho dù không có ai sẽ lưu

ý đến những điểm tương tự giữa hấn và bức tranh phác họa, nhưng vì để che giấu đặc điểm của mình cho nên hấn cố ý để cho mái tóc của mình dài quá mấy phân.

Mái tóc dài đến tai khi được chải chuốt thì ngay ngắn, trông rất nhã nhặn điển trai, khi hỗn độn thì lại có vẻ phóng túng tùy ý, hiện tại Phong Triễn Nặc càng giống một người mẫu, là những kẻ luôn được chú ý dưới ánh đèn của sàn catwalk, ngón tay của Feston đang vuốt ve mái tóc bỗng nhiên dần dần siết chặt, làm cho Phong Triễn Nặc không thể không ngừng đầu để hấn có thể hôn xuống.

Trên môi còn mang theo cảm giác nóng rất đau đớn, xem ra lần này Feston quả thật rất tức giận, mà Phong Triễn Nặc cũng không hiểu loại tức giận này bắt nguồn từ đâu, “Hey, chẳng lẽ hôm nay anh muốn biểu diễn tiết mục cưỡng bức hay sao?”

“Cậu muốn bị tôi cưỡng bức à?” Cởi ra thắt lưng của Phong Triễn Nặc, Feston kéo quần của hấn xuống, làn da tiếp xúc với cảm giác lạnh lẽo ở dưới đất, còn hấn thì chỉ vạch ra áo sơ mi của Feston, “Phải nói trước cho rõ ràng, mặc kệ anh muốn chơi như thế nào cũng được, trong chốc lát tôi sẽ bắt anh trả lại gấp bội.”

Đôi mắt như chim ưng được nâng lên, “Chơi? Cậu tưởng là tôi đang đùa với cậu à?” Ánh mắt u ám, “Cậu có nói cho tôi biết hay không? Hay là cậu chờ chúng ta chơi xong thì cậu mới chịu nói?”

Vấn đề đang thảo luận lại bị lệch khỏi quỹ đạo từ lúc nào cũng không hay, hấn cũng nghĩ không ra, sau đó thì hiểu được, “Anh muốn vừa làm vừa nói hay sao?” Giống như một lời mời.

“Cậu-” Lắc đầu, giống như không có cách nào để hình dung, Feston cúi đầu bóp lấy hàm dưới của Phong Triễn Nặc, sau đó để đầu lưỡi tiến vào.

Nụ hôn vừa dịu dàng lại vừa điên cuồng, thổi quét toàn bộ khoang miệng, bị liếm mát tất cả, tiếng rên rỉ phát ra từ xoang mũi của Phong Triễn Nặc, Feston đưa tay du di sờ soạng trên thắt lưng của Phong Triễn Nặc, bỗng nhiên người dưới thân đột nhiên ôm chặt hấn rồi đảo một vòng.

Tư thế bị thay đổi, Phong Triễn Nặc vùi đầu vào cổ của Feston, giọng nói mơ hồ truyền ra từ bờ môi đang liên tục cắn nát, “Hey, không phải là tôi không tin tưởng anh....” Hơi tạm dừng một chút, “Chỉ là không quen mà thôi....anh cũng biết tôi chưa bao giờ cùng người khác chia sẻ quá khứ của mình mà.”

Nụ hôn và lời nói cùng dừng lại bên tai của Feston, rất trầm trọng, không hề có ý vui đùa, không cần cùng người khác chia sẻ, cũng không thể chia sẻ, sát thủ là một nghề cô độc, tất cả đều là vì an toàn.

Vừa rồi hấn bỗng nhiên hiểu được lý do mà Feston nổi giận, hấn không hề đề cập đến quá khứ của mình, về tổ chức sát thủ, về động bọn của hấn, ở trong mắt của Feston thì điều này tương đương với việc giấu diếm.

“Tôi không nói là vì có lý do của tôi, dù sao đó cũng không phải là chuyện vui vẻ cho lắm, nhưng sớm muộn gì thì anh cũng sẽ biết, tốt nhất là cứ để tôi nói ra, nếu tôi không nói với anh thì còn có thể nói cho ai đây?” Mỉm cười tự giễu, “Mặc kệ nói như thế nào thì cuộc sống của anh vẫn bình thường hơn tôi rất nhiều, tôi không biết quá khứ của tôi có làm cho anh cảm thấy thoải mái hay không.”

“Tôi muốn biết chúng nó không phải vì làm cho chính mình thoải mái, chuyện thoải mái thì có thể làm sau,” Feston vỗ thắt lưng của Phong Triễn Nặc, “Đứng lên đi, chẳng lẽ cậu không có cảm giác gì hay sao?”

“Cảm giác gì?” Hấn đương nhiên là có cảm giác, bọn họ dán chặt vào nhau như vậy thì làm sao mà không có cảm giác.

“Cậu bị thương rồi.” Cứ tiếp tục như vậy thì không xong, kiềm nén dục vọng, Feston kéo Phong Triễn Nặc đứng dậy, “Thấy chưa, trên áo của cậu có vài lỗ rách.” Hấn chỉ vào áo khoác mà Phong Triễn Nặc đã cởi ra, sau lưng có vài lỗ bị rách.

Thảo nào sau lưng hơi đau một chút, hấn nhớ đến tình cảnh lúc mình bị văng vào lưới sắt.

“Chắc bị thanh sắt móc trúng.” Lập tức nghĩ đến đã xảy ra chuyện gì, Phong Triễn Nặc cảm thấy không có gì đáng ngại, nhưng Feston lại không xem như vậy, “Đó là thanh sắt rỉ sét, cậu phải thoa thuốc sát trùng.”

Hấn vào nhà bếp rồi lấy ra một cái hòm thuốc đặt trên đầu tủ, sau đó vươn tay về phía Phong Triễn Nặc, “Lại đây.”

“Được rồi, ngài sĩ quan.” Phong Triển Nặc thở dài, vừa đi vừa cầm theo chiếc ghế dựa, sau đó ôm lấy lưng ghế, đưa lưng về phía Feston mà ngồi xuống, “Tôi tin là vết thương không có gì nghiêm trọng, anh có cần phải kinh ngạc quá mức hay không?”

Feston ném chiếc áo ba lỗ vừa cởi xuống đến trước mặt của Phong Triển Nặc, “Vết thương không lớn nhưng rất sâu, tự cậu xem đi.” Phía trên có vết máu, đã lan ra chiếc áo, không tính là nhiều nhưng cũng không ít. fynnz810

Trước tiên rửa vết thương, khi thuốc sát trùng được thoa vào vết thương thì Phong Triển Nặc mới cảm thấy đau đớn, tựa như cảm giác đau đớn đó không hề ở trên người của mình, đối với hắn mà nói thì chuyện này đã thành thói quen, động tác của Feston lại trở nên mềm nhẹ, “Được rồi, đỡ hơn là tôi nghĩ, không quá nghiêm trọng.”

“Những người đó ở cùng cô nhi viện với tôi.” Xoang mũi tràn ngập mùi thuốc sát trùng, hai tay của hắn ôm lấy lưng ghế, đột nhiên mở miệng.

Động tác của Feston hơi dừng lại một chút nhưng sau đó liền tiếp tục như thường, “Cô nhi viện bị thiêu rụi?”

.....

P/S: em Nặc nói chuyện mà không biết ngưng, chắc em thật sự thích như thế =.=.

90. Chương 90: Tôi Không Phải Là Chúa Trời

Bông băng lướt qua vết thương, cảm giác hơi đau xuyên thấu qua làn da rồi truyền tín hiệu đến não bộ, “Ừ.”

“Có phải tôi nên cảm thấy bất ngờ hay không?” Máu đã ngừng chảy, thuốc sát trùng hòa vào vết thương dính máu rất nổi bật trên lưng của Phong Triển Nặc, cùng với những vết sẹo xung quanh hình thành một loại trang trí đặc biệt.

Feston vuốt ve làn da xung quanh miệng vết thương, độ ấm ngón tay giống như lau đi tất cả đau đớn, Phong Triển Nặc nhún vai, “Đương nhiên không phải tất cả mọi người, chỉ là một phần thôi, có người chết trong biển lửa, có người may mắn sống sót, đối với người ngoài mà nói thì trận cháy năm đó đã chết đi không ít người, mà trên thực tế...”

“Cái chết là cách tốt nhất để xóa đi lai lịch thật sự.” Feston nói tiếp, “Nhưng bởi vì vậy mà tôi không thể không nghi ngờ trận cháy năm xưa đã xảy ra như thế nào.” Bàn tay trên lưng dừng lại, Feston ôm lấy bờ vai của Phong Triển Nặc.

Cho dù Phong Triển Nặc nhìn không thấy vẻ mặt của Feston ở sau lưng nhưng theo giọng nói thì hắn có thể phán đoán hiện tại sắc mặt của đối phương nhất định rất âm trầm, “Đây là trực giác của cảnh sát à?” Hắn quay đầu lại.fynnz.wordpress.com

“Cậu nhất định đã sớm nghi ngờ.” Cúi đầu nhìn Phong Triển Nặc, Feston phải thừa nhận người ở trước mặt hắn có sức quan sát và phán đoán tuyệt đối không thua gì hắn, hắn vừa nghe nói thì liền cảm thấy có những chi tiết khả nghi, tất nhiên đương sự cũng vậy.

“Cậu đã điều tra chuyện gì xảy ra chưa? Hay là cậu điều tra ra kết quả cho nên mới áp dụng hành động như vậy? Quan hệ giữa tổ chức kia và trận cháy năm đó...” Ánh mắt sáng rực, Feston đưa suy đoán của mình theo một chiều hướng.

Mỗi khi hắn sinh ra hoài nghi đối với cái gì thì ánh mắt ngắm nhìn mục tiêu sẽ trở thành như vậy, Phong Triển Nặc phát hiện ánh mắt nhìn chăm chăm của Feston cùng với bàn tay đặt trên vai làm cho hắn không thể không trả lời.

“Chẳng phải anh đã đoán được tất cả rồi hay sao, xem ra tôi không cần phải trả lời nữa.” Hấn muốn đứng dậy, vừa nhấc vai lên thì liền bị áp chế một cách mạnh mẽ, “Đây là chuyện của cậu, nhưng hiện tại chuyện này cũng liên quan đến tôi, đừng xem tôi là người ngoài cuộc!”

Hai tay chống vào lưng ghế, lời nói của Feston cực kỳ lạnh lẽo và cứng rắn, “Tôi đã không can thiệp rất nhiều chuyện của cậu, không cần cậu phải nói ra tất cả mọi chuyện cho tôi biết, nhưng ít nhất cậu cũng phải kể rõ ràng những gì đang diễn ra, đừng hòng lừa gạt cho qua chuyện như vậy.”

Bàn tay trên vai vuốt ve lên cổ, sau đó bóp cổ họng của Phong Triển Nặc, một tay của Feston chống vào lưng ghế, sau lưng của Phong Triển Nặc đều là hơi thở của Feston, không thể bỏ qua cảm giác tồn tại của hấn.

“Tôi đã đồng ý sẽ nói cho anh rồi, làm sao mà lại lừa gạt, là anh đã đoán chính xác, giảm bớt phiền phức cho tôi khỏi lặp đi lặp lại nhiều lần.” Giải thích một cách vô tội, U Linh với nửa thân trên đang ngẩng đầu lên, từ trên cao nhìn xuống, đường cong kéo dài từ hàm dưới đến cằm cổ, sau đó trượt xuống ***g ngực, độ cong kia khiến người ta phải nín thở, không biết vì sao Feston lại liên tưởng đến đường cong của khẩu súng.

Có đôi khi nên gọi hấn là cá chạch, hấn làm cho người ta không có chỗ nào để ra tay, “Nói hay không?” Không thể kháng cự cảm giác bị quyến rũ, Feston cúi đầu cắn lên cổ họng của Phong Triển Nặc, tiếp tục đè lên dấu vết đỏ thẫm đã từng lưu lại trước kia.

“Như vậy bảo tôi làm sao mà nói được đây?” Bị giam cầm trong không gian chật hẹp, Phong Triển Nặc nắm lấy mái tóc ngắn ở sau đầu của Feston, “Ít nhất phải là như vậy...” Ghế dựa bỗng nhiên bị đá văng, làn da rắn chắc trượt khỏi lòng bàn tay của Feston, Phong Triển Nặc khóa chặt sau cổ của Feston làm cho hấn không kịp phản ứng, chờ Feston vươn tay thì Phong Triển Nặc đã đứng cách xa vài bước. fynnz810

“Anh nói đúng, tôi đã từng nghi ngờ, cũng đã điều tra, vụ cháy năm đó không phải tự nhiên, mà là vì...” Trong phòng mở đèn, cửa sổ đều được kéo rèm che, Phong Triển Nặc đứng ở nơi đó, ánh đèn lạnh lẽo chiếu xuống khuôn mặt của hấn.

Lời nói của Phong Triển làm cho Feston dừng lại bước chân, không ngăn cản mà cứ im lặng nghe đối phương nói tiếp, sự việc đã xảy ra theo đúng như suy đoán của hấn.

“Kỳ thật đây không phải là chuyện mới mẻ gì, thậm chí có một chút cũ kỹ, tổ chức cần bom một nguồn máu mới, bọn họ tìm người thích hợp ở khắp nơi trên thế giới, không có ai có thể dễ dàng khống chế như những đứa nhỏ chưa trưởng thành, bọn họ tìm được nguồn nhân lực mà bọn họ mong muốn, chọn lựa những người thích hợp, lợi dụng những tai nạn bất ngờ để có được người mà bọn họ mong muốn.” Hiện tại Phong Triển Nặc nói ra những lời này với vẻ mặt hết sức bình thản.

“Đứa nhỏ không có quan niệm đúng sai, tựa như một tờ giấy trắng, có thể nhào nặn chúng nó thành bộ dáng mà bọn họ cần, mà bọn họ chỉ cần sát thủ xuất sắc nhất, không hỏi lý do, cũng không cần biết đúng sai, không cần suy nghĩ, chỉ cần phục tùng mệnh lệnh. Nghĩ lại xem, những ai lớn lên trong hoàn cảnh đó mà hy vọng bọn họ có thể quay về với chính nghĩa thì thật sự là trò đùa.”

Chỉ vào mình, hấn thuận tiện giơ ngón tay lên, “Bao gồm vân tay này, đây cũng chỉ là một tai nạn bất ngờ, bị trận cháy thiêu hủy, thiếu chút nữa làm cho tôi bị tổ chức loại trừ, thân kinh bị tổn thương, tôi không có khả năng trở thành người mà bọn họ cần, những kẻ vô dụng nên bị xử lý, đó là hoàn cảnh trước đây của tôi.”

Rèm che cửa sổ ngăn cản ánh sáng bên ngoài, cũng chặn lại đôi mắt màu xanh biển đang nhìn ra ngoài, Phong Triển Nặc đưa tay vào túi quần, một bàn tay cầm súng, “Muốn tiếp tục sống thì phải chứng minh mình có hữu dụng.”

Khẩu súng màu đen lóe sáng ánh kim, cảm xúc lạnh lẽo, nó nằm trong tay của kẻ sát nhân nhưng lại tựa như một tác phẩm nghệ thuật.

“Cậu chứng minh được chính mình, sau đó sinh ra nghi ngờ đối với tổ chức này? Ở giữa hình như thiếu cái gì đó.” Feston có năng lực nhìn xa trông rộng vượt quá người bình thường, Phong Triển Nặc gạt đầu tán thưởng, “Đúng vậy, có một việc làm cho tôi sinh ra nghi ngờ.”

“Tổ chức như vậy có cần thiết phải tồn tại hay không?” Hấn vuốt ve khẩu súng trong tay, tựa như vuốt ve tình nhân của mình, “Anh đã từng nghe Stephanie nhắc đến cái tên Drim Glen đúng không, cậu ấy cũng là sát thủ của tổ chức giống tôi, cậu ấy chính là mẫu chốt.”

“Cậu ấy có quan hệ gì với cậu? Bạn thân? Thân đến mức nào?” Feston cau mày, đây không phải là lần đầu tiên hấn nghe thấy cái tên này, Đồ Tể cũng biết người nọ, “Nghe nói cậu tự tay giết chết cậu ấy.”

“Đây là mệnh lệnh của tổ chức, cậu ấy chính là mục tiêu của tôi, mà tôi không cần biết lý do của chuyện đó.” Hấn ngẩng đầu khỏi khẩu súng, Phong Triển Nặc nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy hoài nghi của Feston, “Cậu ấy là bạn của tôi, về phần thân đến trình độ nào...” Tầm mắt của hấn lại một lần nữa rơi xuống khẩu súng, “Thân đến mức cậu ấy nguyện ý để cho tôi tự tay giết chết.”

Giống như có một tiếng thở dài từ trong miệng nhẹ nhàng bật ra, nhẹ đến mức làm cho người ta nghi ngờ là mình bị ảo giác, Feston tiến đến rồi đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt của Phong Triển Nặc, “Đừng để cho tôi nghe thấy cậu thở dài vì người khác, chuyện này thật sự không giống cậu.”

Ngón tay gần như muốn bầu vào da thịt, Feston dường như không quá cao hứng, nụ cười của Phong Triển Nặc lại càng thêm rõ ràng, “Anh có biết tôi là loại người nào không? Anh đã tính qua hay chưa, có bao nhiêu người chết trong tay tôi? Không, Feston, anh vẫn chưa hiểu hết con người của tôi, nhiều nhất là anh chỉ quen biết tôi ở thời điểm hiện tại, anh có biết trước kia tôi là loại người nào hay không? Ngay cả người già trẻ nhỏ đều bị tôi giết chết!”

Nụ cười dữ tợn, đôi mắt vô cảm, ánh mắt lạnh lùng của hấn cũng không làm cho Feston lảng tránh, cũng không hề lộ ra một chút kinh ngạc và chán ghét nào, “Cậu luôn làm cho chính mình có vẻ rất lạnh lùng độc ác, nhưng trên thực tế cậu không phải là người lãnh khốc vô tình, ngay từ đầu tôi đã biết chuyện này, cho nên đừng nói những lời đó nữa, tôi không muốn nhìn thấy cậu tự hạ thấp chính mình.”

“Hạ thấp chính mình? Có sao? Tôi chỉ nói ra sự thật mà thôi, tôi muốn để cho anh sớm nhìn thấy quá khứ của tôi, nhìn thấy tôi là sát thủ như thế nào, tôi...”

“Đó không phải là điều mà cậu muốn.” Feston cắt ngang lời nói của Phong Triển Nặc, “Không thể không giết bạn thân của mình, sau đó cậu liền hối hận, cho nên cậu phá hủy tổ chức kia, thoát ly khỏi nơi đó, cậu biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, với lại từ đó đến nay những vụ giao dịch mà cậu tiếp nhận đều là giết chết những kẻ phạm tội, tôi nói không đúng hay sao?”

Vì sao một FBI lại có thể nói ra hết thảy mọi chuyện một cách nhẹ nhàng băng quơ như vậy, giống như chính mình thật sự trở thành một kẻ bị hại vô tội, Phong Triển Nặc nhìn Feston ở trước mặt, “Tôi giết chết Lilith, anh định biện hộ cho tôi bằng cách nào?”

Nụ cười lạnh lẽo, hấn giết chết Lilith mà hấn quen biết ở cô nhi viện, Lilith yêu Adam, cô ta không hề có quan hệ với tổ chức.

“Bởi vì cô ta muốn cậu chết cho nên cậu không thể không giết cô ta.” Feston chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ đứng trên lập trường của một sát thủ để suy nghĩ, nhưng hiện tại hấn không hối hận khi làm như vậy, chuyện này làm cho hấn có thể hiểu rõ Phong Triển Nặc, “Chẳng phải cậu cũng từng muốn bảo vệ cô ta hay sao, nhưng cô ta lại không biết cảm kích.”

Bản năng của sát thủ là sống sót, tiêu diệt tất cả chướng ngại gây bất lợi cho mình, có người muốn hấn chết thì hấn phải ăn miếng trả miếng, không ai có thể trách cứ loại bản năng này.

“Anh có phải là FBI hay không vậy?” Trong lòng có một loại tư vị nói không nên lời, đối với lời nói của Feston thì...cảm xúc trong lòng là mãnh liệt hay là bình tĩnh, lúc này Phong Triển Nặc không thể khẳng định được, hấn bỗng nhiên phát hiện chính mình không có cách gì để mở miệng.

“Muốn phân rõ là đúng hay là sai, có thể phán tội cho kẻ khác là chuyện mà Chúa sẽ làm, tôi không thể yêu cầu cậu thay đổi vì tôi, tôi cũng không có cách nào thay đổi quá khứ của cậu, nhưng ít ra tôi có thể hiểu cậu, hơn nữa cậu nói rất đúng, hiện tại tôi không phải là FBI.” Buông mặt của Phong Triển Nặc ra, Feston nhắc nhở hấn, “Cậu nhớ cho rõ, tôi đang bị đình chỉ công tác.”

“Đúng vậy, anh đang bị đình chỉ công tác, còn bị đuổi giết nữa.” Nghiêm túc gật đầu, cầm lấy áo thun ba lỗ trên bàn rồi mặc vào, khóe mắt của Phong Triển Nặc nhìn thấy một bóng đen, ánh mắt liên biến đổi, quét

về phía cửa chính, “Mấy thứ tôi đưa cho anh đã bố trí chưa?”

Viên ngọc được đặt bên dưới tấm thảm lót chân ở trước cửa chính, cơ hồ nhìn không ra, nhưng chỉ cần giẫm lên sẽ vang lên tiếng nổ lách tách rất nhỏ, đến mức nếu không để ý thì sẽ không nghe thấy.

Feston gật đầu với hắn, hai người cùng nhau im lặng, hắn nhìn thấy Feston cầm lấy một khẩu súng từ ngăn tủ trong nhà bếp, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, Feston nhanh chóng đáp trả hắn bằng một ánh mắt, “Đương nhiên tôi biết rõ cậu giấu súng ở chỗ nào, đừng quên đây là nhà của tôi.” fynnz.wordpress.com

“Được rồi, trong phòng ngủ còn có một khẩu...”

“Ở dưới nệm giường, tôi biết.” Làm sao mà hắn có thể bỏ qua bất cứ động tác nào của Phong Triển Nặc, trong nhà có bao nhiêu khẩu súng, giấu ở những chỗ nào thì Feston đều đã rõ như lòng bàn tay, chẳng qua hắn không nói mà thôi, cũng không muốn đụng chạm thói quen của Phong Triển Nặc.

.....

P/S: Nhà anh mà em rõ ràng xem là nhà em rồi còn gì :>

91. Chương 91: Hoàn Cảnh Lương Nan

Tắt đèn, hai người cùng nhau đi đến cánh cửa ở phòng khách, động tĩnh ngoài cửa đã biến mất, âm thanh vỡ vụn của viên ngọc tựa như chỉ là ảo giác của bọn họ, nhưng bọn họ đều biết đó không phải là ảo giác.

“Vừa rồi đã quên nói với anh, nếu những người đó là sát thủ của tổ chức thì trong đó có người sử dụng bom, mọi người đều gọi hắn là Mine.” Trong ánh sáng mờ昧, giọng nói của Phong Triển Nặc rất trầm thấp, dựa vào ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, Feston có thể mơ hồ nhìn thấy cái bóng đang rút súng của Phong Triển Nặc. (Mine= mìn)

“Sử dụng bom ở khu dân cư có thể liên lụy đến rất nhiều kẻ vô tội, Mine là loại người gì?” Phán đoán khả năng hành động của đối thủ, Feston dựa vào vách tường bên kia, Phong Triển Nặc suy nghĩ một chút, chỉ có thể hình dung bằng từ này, “Kẻ cuồng bom.”

“Người như vậy sẽ không bận tâm đến thứ khác, hắn không phải đơn thuần là giết chóc, hắn muốn hưởng thụ cảm giác sung sướng khi trận nổ xảy ra, mặc kệ có bao nhiêu người bị liên lụy cũng không sao.” Cầm súng, giọng nói của Feston trở nên lạnh lẽo, Phong Triển Nặc rất xác định Mine chính là loại tội phạm mà Feston rất phản cảm.

Mặc dù Feston xem như bao che cho sát thủ như Phong Triển Nặc nhưng bọn họ vẫn có mối quan hệ bất thường, nhưng cơ bản mà nói thì Feston vẫn là người rất nghiêm khắc cho dù hắn đã dùng thủ đoạn để thành lập đội đặc nhiệm ST, truy bắt tội phạm, xử lý những vụ trọng án, nhưng nếu một kẻ cuồng bom bất ngờ xuất hiện trước mặt thì hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Thật không biết anh tự đem mình làm con mồi rốt cục là vì tìm ra kẻ chủ mưu hay là vì để bắt thêm càng nhiều tội phạm nữa?” Hạ thấp giọng, Phong Triển Nặc đi đến bên cạnh Feston, chạm vào bả vai của đối phương. fynnz.wordpress.com

Tiếng thì thầm truyền vào trong tai, hơi thở nóng ẩm khẽ lướt qua, biết hắn không phải cố ý nhưng Feston vẫn cảm thấy chính mình đang bị khiêu khích, “Chuyên tâm một chút đi.”

Hắn quay đầu lại, vừa lúc chạm phải môi của Phong Triển Nặc, hô hấp của hai người giao nhau giữa không gian chật hẹp, ngoài cửa vẫn không có động tĩnh gì, ánh mắt của bọn họ cùng nhau nhìn ra khe cửa, nơi đó im lặng như thể không có gì tồn tại, có lẽ quả thật cũng không có gì tồn tại.

Một suy nghĩ bỗng nhiên hiện lên trong đầu, ánh mắt của Phong Triển Nặc khẽ động, Feston đẩy hắn sang một bên, chính mình cũng ngã ra sau để né tránh, ngay trong lúc này có một thứ gì đó được ném thẳng vào trong phòng thông qua cửa sổ.

Động tĩnh trước cửa chỉ là thủ đoạn mà đối phương dùng để đánh lạc hướng bọn họ mà thôi, đây mới là mục đích chính.

Vật thể hình trụ lặn trên sàn về phía bọn họ, thừa dịp còn chưa đến gần trước mặt thì Phong Triển Nặc liền nâng tay bắn một phát, bom nổ tung bên cạnh ghế sofa, hắn và Feston bị văng ra hai hướng khác nhau, “Cậu thế nào?” Hắn nghe thấy Feston hô to về phía hắn.

“Hắn ở bên ngoài, chúng ta phải ra ngoài!” Sofa bị nổ tung, bao gồm cả tấm nệm, bông nệm bay phất phơ trong không khí, Phong Triển Nặc nhìn thấy ánh sáng bên ngoài thông qua cửa sổ bị phá nát, rèm cửa bay phần phật trong gió, trong nhà của Feston, phàm là những chỗ nào bị bom lan đến đều bị nổ tan hoang.

Nhanh chóng tiếp cận về phía Phong Triển Nặc, khi đi ngang qua ghế sofa thì Feston liền nhặt lên một mảnh vụn của quả bom, “Quả bom này giống với quả bom được trang bị trong hộp pizza trước kia, xuất phát từ cùng một người, có lẽ chính là Mine như cậu đã nói.”

Feston đã từng thu thập mảnh vụn của quả bom để đem đi xét nghiệm, nếu hắn đã xác định thì kết quả rất chắc chắn, “Chờ tôi một chút!”

Phong Triển Nặc quay trở về phòng ngủ rồi cầm lấy khẩu súng cùng băng đạn, khi đi ra thì nhìn thấy Feston đang mở cánh cửa bằng kim loại, một hàng súng ống được xếp ngay ngắn chỉnh tề, hắn nhìn không được mà huyết sáo, “Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy chúng nó nhưng mỗi lần nhìn thấy mấy bé cưng này thì tâm tình của tôi đều rất vui vẻ khoái trá!”

“Cậu đúng là phần tử bạo lực.” Tựa như đang khiển trách, nhưng khi Feston đem băng đạn ráp vào súng thì lại đột nhiên kéo Phong Triển Nặc về phía mình rồi hôn mạnh một cái, “Lần này hy vọng Mine có thể nói ra một chút manh mối.”fynnz810

“Tôi thấy anh mới là phần tử nguy hiểm, anh cần bản không trông cậy vào việc bọn họ sẽ khai ra là ai thuê bọn họ, anh chỉ muốn tìm được manh mối từ những kẻ này, chỉ cần có người liên hệ với bọn họ, càng nhiều sát thủ xuất hiện thì anh lại càng có khả năng điều tra thêm nhiều manh mối.” Nhượng mảy lên, Phong Triển Nặc nhếch môi như một con hồ ly, “Cho dù bị đình chỉ công tác thì Caesar vẫn là Caesar.”

“Phải không?” Về mặt của Feston rất khó phân biệt, hắn chỉ mỉm cười mà không phủ nhận.

Cái tên cảnh sát liên bang này đã từng làm hắn phải đề cao cảnh giác, cũng không phải là loại người nói giết thì có thể giết được, Phong Triển Nặc thu hồi tầm mắt. Bọn họ đều biết rõ việc hắn lưu lại làm vệ sĩ chỉ là cái cớ mà thôi, Feston viện cớ giữ hắn lại, hắn cũng viện cớ để ở lại.

Bởi vì có người gặp nguy hiểm, mà hắn không muốn làm cho người này gặp phải chuyện không may.

Cho nên mặc dù Feston rất cao số nhưng để phòng ngừa bất trắc cho nên hắn vẫn đứng ở nơi này, hơn nữa còn đề cao sự nguy hiểm, muốn Feston phải cẩn thận gấp đôi.

“Hắn cũng mặc kệ cái gì gọi là một phát chết sạch, Mine thích người khác sợ hắn, nhớ kỹ, hắn là một kẻ điên không thể nói lý.” Nhảy ra từ cửa sổ, Phong Triển Nặc định chạy về phía trước, nhưng Feston nhanh chóng vượt mặt hắn, “Nếu hắn không chịu nói lý thì cậu tốt nhất phải cẩn thận một chút, cậu cũng chưa chắc hắn có phải là loại người dễ xúc động giống như Đồ Tể hay không.”

Phong Triển Nặc bị giữ chặt, còn Feston thì giành đi phía trước.

Lúc này không muốn tranh chấp, nhưng Phong Triển Nặc vẫn không hiểu rõ vì sao đồng bọn được hắn giải thoát lại oán hận hắn, “Hắn không phải chỉ có một người, như vậy còn có ai nữa?” Ra bên ngoài, lỗ tai dần dần mất đi cảm giác bị ứ do vụ nổ mới vừa rồi, tiếng súng càng lúc càng trở nên rõ ràng, gần đây có dấu súng.

“Là đám người của Jonathan.” Feston dùng sức nắm chặt tay Phong Triển Nặc, đứng trước người của đối phương, tựa hồ giờ phút này Phong Triển Nặc mới là người cần được bảo vệ.

Bầu trời xanh biếc, gió thu nổi lên, Chicago – thành phố của gió, danh xưng này hoàn toàn không phải khoa trương, vạt áo của mọi người vang lên tiếng phất phật, ánh mặt trời biến mất giữa tầng mây, gió thổi tan mùi thuốc súng, nhưng tiếng gió không thể che lấp tiếng súng.

Đội đặc nhiệm ST, Jonathan và Derek dẫn theo tiểu đội xuất hiện ở gần nhà Feston.

Bọn họ phát hiện tung tích của sát thủ, không có gì khó tưởng tượng, nhất định là Jonathan thông báo cho những người khác.

Hiện tại cảnh tượng ở đằng xa không như dự đoán của hai người bọn họ, không nhìn thấy Mine, nhưng không biết từ khi nào thì dân cư xung quanh nhà của Feston đều đã được sơ tán, lúc này rất nhiều người đang đi làm, phụ cận ngoại trừ người lớn tuổi thì không có quá nhiều người để sơ tán, tiếng súng ước chừng ở cách ba mươi thước.

Sở dĩ Mine không tiếp tục hành động không phải vì đang chờ thời cơ mà là vì bị người chọc gậy bánh xe, sau một hồi truy đuổi và triển khai lực lượng thì xe cảnh sát đã bao vây vùng này, có rất nhiều người, Phong Triển Nặc và Feston đi ra từ sau cửa sổ cho nên nhất thời chưa có ai chú ý đến bọn họ.

Nhưng có người vẫn luôn chú ý về phía này, vì để tránh những người khác phát hiện trước cho nên Jonathan giao quyền chỉ huy hành động cho Derek, mặc dù bọn họ có một chút mâu thuẫn nhưng khi làm việc thì Derek sẽ rất nghiêm túc.

Quả nhiên là hai người bọn họ.....

“Khi anh quay về thì em đã nói cho mọi người biết tình hình hiện tại, đây là quyết định của mọi người, bố trí bảo vệ xung quanh nhà của anh.” Jonathan là người tiến lên đầu tiên, hắn đã sớm để ý đến người ở sau lưng Feston, may mắn như hắn đã nghĩ, những người khác đều đang bận rộn vây bắt sát thủ cho nên vẫn chưa phát hiện.

“Kế tiếp anh tính làm gì?” Jonathan nói chuyện với Feston nhưng ánh mắt lại nhìn Phong Triển Nặc, trong thời điểm này mà U Linh Ian còn xuất hiện ở đây, chẳng lẽ hắn không biết hoàn cảnh như vậy rất bất lợi cho sắp hay sao?

Giọng điệu của Jonathan rất nặng, vẻ mặt của Phong Triển Nặc và Feson lập tức trở nên khó coi.

“Tôi không cần người khác nhắc nhở.” Giọng súng lên, nụ cười của Phong Triển Nặc rất lạnh, “Tôi biết mình là ai.”

Jonathan cũng không phải cố ý nói bằng giọng điệu như vậy, nhưng đã trễ, sắc mặt lạnh lùng và cứng rắn của Feston trở nên hết sức âm trầm, “Đây là việc riêng của tôi, Jonathan.”

Một câu ngắn ngủi, tựa như nghênh đón một trận gió lốc thổi qua, thẳng tay thổi bay tất cả thân thiết giữa bọn họ, Jonathan quay đầu nhìn các thành viên trong đội, bọn họ cũng đang đi đến nơi này, “Đây là việc riêng của anh, tôi có thể mặc kệ nhưng chẳng lẽ anh không để ý đến quan điểm của mọi người đối với anh hay sao? Anh ấy là sát thủ, mà lại là đàn ông! Nhìn thấy anh ấy ở đây thì mọi người đều cho rằng anh ấy sẽ gây nguy hiểm cho anh, hơn nữa nếu bọn họ mà biết quan hệ của anh thì anh muốn bọn họ phải đối xử với anh ấy như thế nào đây!”

Hắn không thể làm người bàng quan, hắn phải nói cái gì đó.

“Cậu nên biết cậu ấy không liên quan đến chuyện này.” Đối với những gì mà mình đã xác định thì Feston không thích nhiều lời.

“Sếp—” Jonathan gần như cầu xin, “Để cho anh ấy đi đi!”

Feston không có khả năng để cho Phong Triển Nặc rời đi trong tình huống như vậy, lúc trước hắn đã chứng tỏ hắn không bận tâm đến việc xu hướng giới tính của mình bị bại lộ, hiện tại hắn đương nhiên cũng không để ý. fynnz.wordpress.com

“Nếu hiện tại tôi để cho cậu ấy rời đi thì cậu cảm thấy tôi xem cậu ấy là cái gì? Cần thì giữ lại, không cần thì đuổi đi? Jonathan, cậu ấy là người mà tôi rất vất vả mới tiếp cận được, cũng rất vất vả mới để cho cậu ấy tin tưởng tôi.” Cho dù như thế nào thì Jonathan cũng không ngờ Feston lại nói ra những lời này ở trước mặt hắn.

Phong Triển Nặc cũng không ngờ.

Gió thổi tung mái tóc đen chĩnh tề, đôi mắt thâm thúy đang nhìn hắn.

Phủ đi bụi bặm bám trên người, không mặc đồ tây như bình thường, Feston xắn cổ tay sơ mi lên, đầu ngón tay có một chút tơ máu lưu lại khi băng bó vết thương trên lưng của Phong Triển Nặc, “Tôi sẽ giải thích với bọn họ vì sao cậu ở đây.” Hân nói với Phong Triển Nặc.

“Bọn em đã cho người bao vây nơi này, sắp, tên sát thủ kia trốn không thoát đâu.” Hase nhìn thấy bóng dáng của Jonathan và Feston nhưng không nhìn thấy một người khác, cho đến khi tới gần thì mới phát hiện, “U Linh?!”

Hase lập tức rút súng.

.....

P/S: Lính của anh Phê lại cuống cuồng cả lên ==)), gặp vợ sắp mà dây thần kinh muốn đứt luôn.

92. Chương 92: Hiểu Rõ Nhưng Không Nói

Nhưng người trong tầm bắn lại không hề phản ứng.

Thật vất vả mới có thể đạt được tín nhiệm hay sao...Phong Triển Nặc dường như không để ý đến việc mình bị hòng súng chĩa vào, cũng có thể hoàn toàn không bận tâm, trong đầu của hân cứ lặp đi lặp lại lời nói của Feston.

Hân không xác định loại tín nhiệm này có tồn tại hay không, hân chỉ biết hân chưa bao giờ nói với người khác về quá khứ của mình, cho đến nay Feston chính là trường hợp cá biệt.

Từng cảm thấy quan hệ giữa bọn họ thiếu tín nhiệm, bởi vì kích tình và tín nhiệm không liên quan với nhau, nhưng sau khi Feston lộ ra vẻ mặt mất hứng vì hân ngậm miệng không chịu nói thì hân lại thốt ra những chuyện về quá khứ một cách tự nhiên, hân không phải là không tin tưởng Feston.

Không phải là không tin tưởng, như vậy chính là tín nhiệm hay sao? Hóa ra chính mình trong lúc vô ý đã nói như vậy, hóa ra Feston nói như thế cũng không phải không có lý do, Feston tình nguyện mạo hiểm, cho dù mạo hiểm có thể mất đi hết thấy.

Feston đang nói với hân rằng Feston sẽ không che giấu quan hệ của bọn họ ở trước mặt người khác, Feston không cần hân tiếp tục lẫn trốn trong bóng đêm.

“Là U Linh!” Xung quanh càng thêm ồn ào.

Động tác của Hase quá rõ ràng, những người khác đều nghe thấy hân hô to, tất cả đều rút súng bao vây, ngoại trừ vài nhân viên dẫn người tiến hành truy đuổi sát thủ thì hơn phân nửa thành viên của đội đặc nhiệm ST đều cảnh giác cao độ, Feston đang ở ngay trước mặt bọn họ, mà bên cạnh hân là sát thủ số một quốc tế, trong tay còn cầm súng, tình huống này thoát nhìn chỉ có một loại giải thích.

“Buông súng xuống!” Hase cẩn thận tiến lên, tiếng súng vẫn thi thoảng vang lên ở đằng xa, nhưng sát thủ ở trước mặt mới là kẻ địch lớn nhất của bọn họ.

Ánh mắt chuyển động, tầm mắt quét qua Feston, sau đó lại nhìn sang vẻ mặt trầm trọng và khấn trương của Jonathan, Phong Triển Nặc nhẹ nhàng nhượng mảy, “Cho dù hiện tại tôi muốn chạy cũng không còn kịp nữa rồi.”fynnz.wordpress.com

Làm sao mà hân có thể thần nhiên như thế! Jonathan nắm chặt súng, cùng những người khác chĩa thẳng vào sát thủ ở trước mặt, có lẽ Feston đã sớm biết trước sẽ có ngày này cho nên sắc mặt vẫn rất bình thản, gió thổi tung mái tóc đen của hân, lộ ra những góc cạnh cương nghị.

“Hase—” Feston vừa mở miệng.

“Mấy người muốn bắt tôi hay là muốn phá án?” Phong Triển Nặc đột nhiên cắt ngang lời Feston, trong miệng hỏi như vậy, súng vẫn còn ở trong tay, dưới ánh nắng lóe lên màu sắc bóng loáng lạnh lùng, nụ cười của hắn rất quý bí, tựa hồ có hàm ý.

“Ý anh là sao?” Biết hắn lợi hại, công thêm Feston vẫn còn ở bên cạnh cho nên mọi người không dám manh động, Hase lên tiếng trước.

Feston cũng dùng ánh mắt nghi vấn để nhìn Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc biết Feston đang lo lắng cái gì, chẳng phải là sợ hắn và lính của mình đối đầu gay gắt, kết quả lưỡng bại câu thương hay sao? Hắn trừng mắt nhìn, ánh mắt cực kỳ giống một loại thú nào đó.

“Tôi không có hứng thú với cái mạng của sếp mấy người, nhưng có người cảm thấy hứng thú, chuyện này cần bản là không quan hệ đến tôi.” Hắn bắt đầu dĩ nhún vai, “Nhưng mấy người xem đi, ông trời thích trêu người, trùng hợp những người đó lại là bạn cũ của tôi, mà tôi thì muốn tìm bọn họ ôn chuyện—”

Nụ cười càng thêm quý bí, giọng nói lại càng trầm thấp lạnh lùng, mọi người đều nghe ra ý tứ trong lời của hắn, “Chẳng lẽ hiện tại anh muốn giúp sếp hay sao? Nhưng chúng tôi phải dựa vào cái gì để tin tưởng những người đó không phải là đồng bọn của anh?”

Hase từ trước đến nay luôn rất khôn khéo, những người khác đồng ý với lời của hắn, “Đúng vậy, anh có gì để chứng minh hay không? Cùng một sát thủ đối phó với sát thủ khác? Làm sao chúng tôi có thể biết được đó không phải là quỷ kế của anh?! FBI không đàm phán với người khác!”

Những lời này hình như có một chút quen tai, không đàm phán với người khác? Ánh mắt như cười như không mà quét về phía Feston, chủ nào lính nấy, hình như có một câu tương tự như thế.

Feston đoán được ý của Phong Triển Nặc, nhưng tính toán ban đầu của hắn không phải như vậy, “Hase—”

Phong Triển Nặc biết Feston muốn nói rõ chuyện này, đột nhiên liền tiến về phía trước, chặn tầm mắt của Feston, cũng ám chỉ Feston câm miệng.

Im lặng, Feston! Tôi chỉ muốn anh đứng xem là được rồi, cứ xem tôi diễn cho xong màn này.

Cái liếc mắt của hắn truyền đến ý tứ như vậy, bao hàm cả cảnh cáo, Jonathan nói đúng, hắn không thể làm cho Feston vì hắn mà mất đi hết thấy. fynnz810

Những người khác cũng không thể hiểu rõ điều bí ẩn trong đó, Hase cảm thấy kỳ lạ vì sao Jonathan vẫn im lặng, cũng không biết Feston muốn nói cái gì, nhưng lúc này không kịp hỏi, U Linh đang giơ súng lên trước mặt bọn họ, “Bởi vì tôi không cần quỷ kế gì cả, súng ở trên tay tôi, muốn giết bất luận người nào thì cũng không hề khó.”

Lời nói của hắn là sự thật, cho dù mọi người không cam lòng thì cũng phải thừa nhận hắn quả thật không hề khoa trương.

“Nhưng chúng tôi cũng có thể giết anh, anh chỉ có một người, cho dù kỹ thuật xạ kích của anh lợi hại đến mức nào, chẳng lẽ có thể giết chết tất cả chúng tôi cùng một lúc hay sao?” Hase liếc mắt nhìn phản ứng của Feston, nhưng đối phương không hề đưa ra ám chỉ gì cho hắn.

“Vậy mấy người muốn dùng mạng của ai để trao đổi với tôi? Tôi chỉ là người nằm trong diện tình nghi, nhưng kẻ bị chết là bạn của mấy người đó.” Trả lời một cách lưu loát, hắn chỉ đứng ngay trọng điểm, “Suy nghĩ kỹ chưa? Không cần lo lắng nữa, đối với mấy người mà nói cũng không có gì thua thiệt, tôi đã đồng ý với sếp của mấy người, chỉ cần mấy người giúp tôi cùng nhau giải quyết đám bạn cũ của tôi thì tôi sẽ dùng tin tức tình báo hữu ích để cung cấp cho mấy người.”

Nụ cười nhả nhận đúng phép tắc, chân thành đến mức khiến người ta nhìn không được mà gật đầu, nếu không biết người trước mặt là một sát thủ thì bọn họ sẽ cảm động vì sự chân thành lương thiện của hắn.

Đương nhiên chuyện này không có khả năng, “Tình báo gì?” Hase phải lên tiếng hỏi.

“Có rất nhiều vụ án giết người cho đến nay vẫn chưa được kết án, cho dù nguyên nhân là khách quan hay là bị ám sát thì vẫn không thể xác định, những vụ án như vậy thì tôi có thể biết rõ chân tướng cũng không chừng, mấy người nghĩ thế nào?” Ánh mắt mang tính ám chỉ, màu xanh nước biển hơi hơi chuyển động.

“Sát thủ đương nhiên biết rõ nhất một người bị chết vì trường hợp khách quan hay là chết vì bị ám sát, ý của anh chẳng lẽ là anh đồng ý làm người chỉ điểm?” Clyde hấp giọng hỏi ở sau lưng Hase.

“Sếp đã đồng ý rồi sao?” Hase vội vàng nhìn Feston, “Anh ấy đứng về phía anh? Không phải là đồng bọn với kẻ muốn giết anh? Hiện tại lại muốn hợp tác với chúng ta? Những điều này là thật ư?”

Bọn họ vẫn không quên chuyện Hecate gây rắc rối trước kia, lúc ấy U Linh hình như cũng đã giúp bọn họ, khi đó U Linh đứng về phía bọn họ, nhưng chuyện này có khả năng hay sao?

Khi Hase đặt nghi vấn thì những người khác đều nhìn về phía Feston, cục trưởng Tumble cũng chết trong tay U Linh, bọn họ vẫn chưa quên tình cảnh khốn trương lúc ấy, hai người cơ hồ có thể xem như đối đầu.

Nói là cơ hồ bởi vì sau đó mọi việc xảy ra có một chút ngoài dự đoán của mọi người, bọn họ làm sao ngờ được có một ngày lại cần nhắc đến việc hợp tác với U Linh?

Bị mọi người nhìn chăm chú nhưng Feston vẫn không mở miệng mà chỉ trầm mặc đứng đó, những người khác liền nghi ngờ lời nói của U Linh.

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt kia dường như để lộ ra đồng tử màu xám tro, ánh mắt làm cho người ta sợ hãi không hề thay đổi, nhưng cũng nhìn về một phía giống bọn họ, Feston đang nhìn U Linh, tựa như phán đoán tính chân thật trong lời nói của U Linh, hoặc là đang suy nghĩ cái gì đó, bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú cũng không phải là chuyện khiến người ta thoải mái, U Linh lan lại lạnh nhạt nhướng mày, ánh mắt có vài phần khiêu khích.

Tầm mắt của bọn họ giao nhau, mặt ngoài là giằng co, bên trong là hàm ý mà chỉ có một người mới có thể hiểu rõ.

Mặc kệ người bên ngoài suy đoán thế nào thì e rằng đều đoán không được tâm tình vào giờ phút này của Feston, khi hắn tính nói toạc quan hệ của bọn họ thì Phong Triển Nặc lại ngăn cản hắn, còn dùng cách này để giúp hắn, viện cớ để che giấu xu hướng giới tính của hắn.

Phong Triển Nặc vốn không cần phải làm như vậy, hoàn toàn không cần.

Về trầm mặc khiến người ta bị áp lực rồi cục được phá vỡ, “Cậu ấy nói đúng, nếu tạm thời hợp tác thì đối với cả hai bên đều có lợi, chuyện này cũng không có gì là không được,” Hắn không thể không làm theo ý của Phong Triển Nặc, hắn làm sao có thể vứt bỏ hảo ý của người này? Phong Triển Nặc lo lắng cho hắn đến mức độ như vậy.

Cho dù chuyện đó không giống với ý muốn của hắn nhưng thái độ quá mức cứng rắn có thể phá hỏng quan hệ giữa bọn họ.

Ánh mắt hàm chứa thâm ý của Feston nhìn chăm chú Phong Triển Nặc, giọng điệu thông thả thâm trầm, ánh mắt của Phong Triển Nặc hơi hơi nhướng lên, cực kỳ xảo quyết, ý cười tiết lộ theo khóe mắt.

Hai người hiểu rõ nhưng không nói ra, những người khác lại kinh ngạc vì quyết định của Feston, đúng lúc này, tiếng súng truyền đến từ xa xa ngừng lại, đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh, thậm chí chấn động lan theo mặt đất đến chỗ của bọn họ.

Trong bộ đàm của Jonathan truyền đến tiếng hô to, “Đã xảy ra chuyện, mục tiêu thoát ly phạm vi khống chế, vụ nổ gây thương vong cho nhân viên, mọi người phải cẩn thận!”

Sau đó là giọng của Derek, “Có tìm được sếp hay không, tình hình thế nào? Mục tiêu đang chạy về phía các cậu, hãy đề cao cảnh giác!”

“Hắn có thể là sát thủ chuyên sử dụng bom, nếu hắn là bạn cũ của tôi thì hắn chính là Mine, hắn từng đánh bom làm đắm một chiếc thuyền chở dầu bởi vì hắn không thể lên thuyền, mà mục tiêu của hắn lại đang ở trên chiếc thuyền đó.” Phong Triển Nặc phản ứng rất nhanh, hắn tiến về phía xảy ra vụ nổ, lời nói của hắn được mọi người coi trọng, nhưng đồng thời cũng có không ít các thành viên trong đội đặc nhiệm ST oán thâm về tốc độ phản chiến của hắn.

“Đây là hợp tác, nhưng hành động phải nghe theo lời tôi.” Bả vai bị một cánh tay giữ chặt, Phong Triển Nặc bị Feston kéo ra sau, “Chẳng phải chúng ta đã bàn trước rồi hay sao?”

Ai bàn trước với hắn? Phong Triển Nặc quay đầu nhìn Feston.

Ánh mắt sắc bén không cho phản bác, tựa như muốn nói rõ quyết định này không thể thay đổi, hiển nhiên Feston chỉ đang viện cớ để làm cho hắn phải lui về sau, Phong Triển Nặc nhướn mày, “Tôi không phải là lính của anh.”

Hắn đi theo Feston, đi xuống vài cái dốc, hướng ra sau khu rừng nhỏ để lục soát, nơi này không phải là nơi vang lên tiếng nổ mà hắn muốn đi, nhưng nếu Mine đi theo mục tiêu thì đi đâu cũng không còn là vấn đề quan trọng.

“Đây là vì không muốn ảnh hưởng đến người vô tội, nhưng chẳng phải trong rừng rất nguy hiểm hay sao?” Đến lúc đó sẽ phân tán hành động, nhưng đối phương là một sát thủ đánh bom, sếp hơi mạo hiểm một chút, Clyde tỏ vẻ lo lắng với Hase.

“Tôi nghĩ vận khí của chúng ta cũng không tệ lắm đâu, trên thực tế là rất tốt, cậu nghĩ xem, nếu những người gây khó khăn cho sếp đều giống như U Linh thì nữ thần may mắn đã không đứng về phía của chúng ta.” Lời này tựa như trêu chọc lại tựa như mang theo hàm nghĩa nào đó, Clyde quay đầu lại, chỉ nhìn thấy vẻ mặt của Hase có một chút dăm chiêu.

.....

P/S: Êo, anh muốn cho em 1 danh phận, em thì lo ảnh hưởng sự nghiệp của chồng

93. Chương 93: Kẻ Cuồng Bom

Thật là trùng hợp, đầu tiên là Hecate, sau đó là đám sát thủ này, quả thật giống như Hase đã nói, kẻ thù của Feston trùng hợp cũng là kẻ thù của U Linh.... Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp, là nữ thần may mắn đứng về phía bọn họ thôi sao?

Clyde vô cùng nghi ngờ, hắn cũng không biết vì sao hắn lại bắt đầu nghi ngờ vận khí tốt của bọn họ, mà suy nghĩ của Hase cũng giống như hắn, hai người nhìn nhau trong chốc lát rồi cùng nhìn về phía trước.

Sếp của bọn họ đang ở ngay phía trước, khi hành động luôn đi tuốt đằng trước, nhưng lúc này bên cạnh hắn còn có thêm một người nữa, Ian Noy, tên sát thủ kia ở bên cạnh sếp của bọn họ, thoát nhìn tựa như hai người bạn hợp tác lâu năm, đây không phải là lần đầu tiên hai người làm cho người ta có loại cảm giác này, bọn họ thường thấp giọng nói cái gì đó, dường như là tranh luận, nhưng lại nhanh chóng đạt được thỏa thuận.

Bên trong khu dân cư cao cấp này, ban ngày không có nhiều người ở nhà, ở hướng Tây là một khu rừng nhân tạo, nếu vụ nổ xảy ra ở đây thì dù sao vẫn tốt hơn khu vực bên ngoài, Feston đi vào trong rừng, “Tôi hy vọng Mine không phải là một kẻ nhát gan.”

Dưới chân là đất xốp, Phong Triển Nặc phát hiện giọng điệu của Feston trở nên đông cứng, trước khi tiến vào cánh rừng thì hắn liếc nhìn Feston một cái, “Hoàn toàn tương phản, hắn rất lớn mật, anh không cần lo lắng hắn không dám đến đây để giết anh.”

“Tốt nhất là như vậy.” Trả lời ngắn gọn, Feston đã đi vào trong cánh rừng, ánh nắng xuyên qua cành lá chiếu xuống những vết loang lổ lên người hắn làm cho hắn có vẻ hơi lạnh lẽo, đột nhiên hắn dùng sức nắm lấy tay của Phong Triển Nặc, “Khi hành động phải nghe lời của tôi, nhớ kỹ chưa?”

“Có cần tôi nhắc nhở anh hay không, mục tiêu của hắn không phải là tôi.” Từ trước đến nay sát thủ chỉ hành động đơn độc, Phong Triển Nặc đang cố gắng cảm nhận thói quen đi sau một đám người, ngay lúc này Feston lại xoay lưng sang chỗ khác, “Phân tán hành động, chú ý, đối phương am hiểu cách dùng bom, Hase, thông báo cho đội gỡ bom đợi lệnh! Trước tiên tiến hành kiểm tra toàn diện khu dân cư ở lân cận!”
fynnz.wordpress.com

“Dạ!” Hase cùng mọi người ở phía sau cách mười mấy thước cho nên không nhìn thấy động tác vừa rồi của Feston, sau khi nhận lệnh thì tất cả đều tản ra, nhưng trước khi rời đi thì Hase liếc mắt nhìn U Linh một chút, sau đó liền bị Jonathan kéo đi.

“Cậu đang nhìn cái gì?”

“Jonathan, cậu có thấy trên cổ của U Linh...” Hase đột nhiên câm miệng.

“À, xem ra là anh ấy bị thương, không chỉ có vết bầm tím mà tôi còn thấy có máu ở sau lưng nữa.” Bầm tím cái gì mà bầm tím, đó là dấu hôn! Jonathan cố gắng kiềm chế không cho chính mình tiếp tục xác nhận chuyện đó, hẩn nhanh nhẹn trả lời Hase, hẩn phát hiện kỹ thuật nói dối của mình càng ngày càng siêu việt.

Vóc dáng của Hase không cao lớn nhưng đầu óc lại cực kỳ nhanh nhạy, nếu không cũng sẽ không điều tra và giải quyết rất nhiều vụ lừa đảo, “Là vết bầm sao? Kỳ lạ, vì sao tôi chưa từng nhìn thấy vết bầm nào lại đỏ như vậy.”

“Bởi vì da của anh ấy trắng.” Jonathan ẩn nấp sau một gốc cây, Hase dừng lại ở trước mặt hẩn trong chốc lát, “Anh ấy là con lai.”

Con lai cho dù trắng cỡ nào thì làm sao có được màu da trắng thuần túy như người da trắng cơ chứ, chẳng lẽ không phân biệt được hai màu bầm tím và đỏ sẫm hay sao, Hase nhìn thẳng vào Jonathan, còn Jonathan thì lại trở nên khấn trương, lộ ra nụ cười cứng ngắc, “Đừng hỏi tôi, làm sao tôi biết được, chắc là có người phụ nữ nào đó lưu lại, chuyện này có quan hệ gì đến tôi?”

“Quả thật không có quan hệ.” Hase không hỏi tiếp, nhìn thấy Hase đi xa, Jonathan có một loại cảm giác sẽ có càng nhiều người biết chuyện này, sớm muộn gì thì giấy cũng không thể gói được lửa.

Muốn trách chỉ có thể trách sếp của bọn họ, đây cũng không phải là loại quan hệ đáng giá tuyên dương, vốn nên che giấu, nhưng mấy cái dấu này cứ nằm ở những nơi rất bắt mắt.

Dấu hôn tượng trưng cho lửa nóng và kích tình, phải có bao nhiêu nhiệt tình và tình yêu mới có thể lưu lại dấu vết rõ ràng như vậy? Lại có bao nhiêu sơ suất mới có thể làm cho bọn họ nhìn thấy những chứng cứ này?

Jonathan tưởng tượng không ra hình ảnh hai người kia ở cùng một chỗ, cũng tưởng tượng không ra bộ dáng lâm vào tình cảm của Feston, bởi vì ở trước mặt bọn họ thì Feston vĩnh viễn là người trấn tĩnh và trầm ổn, giống một ngọn núi, cũng giống một cục sắt, tóm lại không giống một người dễ xúc động vì tình cảm.

Khu dân cư ở phụ cận đã được cách ly, thiết lập những hàng rào chắn.

Không có tin tức về việc sát thủ dùng bom phá vòng vây, các nhân viên phục kích xung quanh hàng rào chắn dùng bộ đàm để thông báo cho bọn họ nắm tình hình, nhưng chỗ của bọn họ cũng không hề có động tĩnh, như vậy sát thủ còn ở nơi này.

Trong rừng, mọi người lặng lẽ chờ đợi, chờ con mồi rơi vào cạm bẫy của bọn họ, nhưng theo thời gian dần dần trôi qua thì vẫn không thấy có bất kỳ động tĩnh nào khác.

“Anh ở ngay chỗ này, tôi đi ra ngoài nhìn xem, có thể sẽ tìm được hẩn trước.” Nói một tiếng với người bên cạnh, Phong Triển Nặc chuẩn bị đi xem tình huống bên ngoài thì bỗng nhiên cánh tay liền bị tóm lại, “Cậu trở về cho tôi!” Feston thấp giọng gọi hẩn, giống như một tiếng sét đánh ngang tai.

“Như cậu đã nói, mục tiêu của hẩn là tôi, cậu đi ra ngoài có ích lợi gì? Nếu là vệ sĩ của tôi thì cậu phải nghe lệnh của thân chủ.” Feston dùng lực siết chặt cánh tay của Phong Triển Nặc, hẩn tựa hồ đã quyết định chắc chắn, “Cậu luôn làm theo ý của mình, hiện tại có phải cũng nên đến phiên tôi hay không?”

“Không hài lòng cái gì? Tôi ngăn cản anh nói ra quan hệ của chúng ta là có lợi cho anh, tôi không biết còn có gì để làm cho anh mất hứng.” Hẩn không thêm để ý mà chỉ muốn giãy dụa, “Nếu anh là vì chuyện này mà mất hứng.” Nhìn Feston, hẩn lại bổ sung thêm một câu.

“Nếu muốn kiếm lợi thì tôi đã không chạm vào cậu!” Kéo Phong Triển Nặc đến trước mặt, ngay lúc này Feston lại đột nhiên hôn đối phương.

Một cảnh sát liên bang muốn kiếm lợi từ trên người một sát thủ thì cách duy nhất chính là làm cho tên sát thủ kia trở thành huân chương của mình mà không phải giống như hiện tại, nụ hôn mãnh liệt, khẩu súng trong tay đang ở ngay sau lưng của Phong Triễn Nặc, đường cong của khẩu súng dán trên xương bả vai của hắn, cảm xúc lạnh lẽo mà cứng rắn, đồng thời nụ hôn trên môi lại truyền đến cảm giác mềm mại mà vững vàng.

“Tôi biết cậu đang lo lắng cho tôi, nhưng ngoại trừ như vậy thì cậu còn đang suy nghĩ cái gì?” Giống như đã quên hoàn cảnh nguy hiểm xung quanh, ở một nơi mà không ai nhìn thấy, Feston dùng ngón tay cọ sát khóe miệng của Phong Triễn Nặc, nhìn thấy dấu vết đỏ sẫm kéo dài từ trên cổ xuống ngực của Phong Triễn Nặc thì mới giật mình nhận ra hắn đã lưu lại chúng nó cách đây không lâu.

“Có ý gì, tôi còn có thể suy nghĩ cái gì nữa?” Nhìn theo ánh mắt của Feston thì thấy dấu hôn ở trước ngực mình, trong đôi mắt màu xanh biển của Phong Triễn Nặc vừa có một chút nghi vấn lại có một chút ý cười, “Hay là chuyện tôi đang nghĩ cũng giống như anh?” fynnz810

“Xem ra cậu không tính nói.” Bóng râm bao phủ trên mặt của Feston, hắn càng siết chặt cánh tay của Phong Triễn Nặc hơn trước.

Phong Triễn Nặc thu hồi nụ cười, “Có cần thiết hay không?”

Có cần phải nói rõ hay không? Đối với chuyện mà cả hai người đều đã hiểu rõ.

Uỳnh – xa xa vang lên một tiếng nổ mạnh khiến mọi người đều chú ý, bọn họ nhìn về phía xảy ra tiếng nổ, đó là nhà của Feston.

“Hắn ở gần đây, hắn biết chúng ta ở chỗ này chờ hắn! Mine rất điên cuồng nhưng xem ra cũng không ngu xuẩn, hơn nữa còn cẩn thận hơn so với trước kia.” Giây khỏi tay của Feston, Phong Triễn Nặc lao ra cánh rừng, đội đặc nhiệm ST đang muốn chạy về phía nhà của Feston.

“Sếp, đó là nhà của anh!” Clyde chạy đến, chỉ về phương hướng xảy ra vụ nổ.

Không đợi hắn nói xong thì tiếng nổ thứ hai đã vang lên, đó là căn hộ cách nhà Feston không xa, vụ nổ làm tiêu cả nóc nhà, vô số gạch ngói vỡ vụn cháy xém rơi xuống đất.

“Đội gỡ bom ở đâu? Đã đến chưa? Bảo Derek cùng bọn họ hợp tác, chỉ viện thêm người, tất cả các cậu đều đi trợ giúp!” Feston không vì nhà mình bị nổ mà thay đổi sắc mặt, hắn nhanh chóng hạ lệnh.

“Nhưng Derek đang dẫn người mai phục ở khu cách ly, để ngừa sát thủ đào tẩu, hơn nữa sếp ở nơi này—” Ngộ nhỡ U Linh phản chiến thì....

“Đối phương sẽ không đi, chỉ là dương đông kích tây thôi, hắn sẽ trở về.” Phán đoán một cách bình tĩnh, thái độ của Feston làm cho mọi người không thể nào phản bác.

“Nhưng mà sếp...”

“Người điên cuồng khi bị khiêu chiến thì chắc chắn sẽ không cam tâm đào tẩu, muốn chạy trốn thì hắn sẽ cài bom ở khu cách ly chứ không phải ở gần chỗ của tôi, đây là vì phân tán nhân lực, muốn tôi phải giải thích một đồng lý do với các cậu hay sao?! Hành động!”

Khi bị ánh mắt kia nhìn chăm chú thì không ai dám nghi ngờ mệnh lệnh này, vội vàng rời đi, Jonathan thật ra không lo lắng đến sự tồn tại của U Linh, nhưng những người khác sẽ không thể yên tâm như vậy, loáng thoáng hồi tưởng lại tình cảnh đã từng xảy ra giống trước kia, không ít người có cảm giác thái độ của Feston đối với U Linh khác hẳn ngày xưa.

Trước mặt bọn họ là một tội phạm bị lệnh truy nã nhưng Feston lại lựa chọn hợp tác cùng đối phương, hơn nữa không chỉ một lần, chuyện này nếu để cục trưởng Kraft mà biết được....

Các thành viên của đội đặc nhiệm ST nhận thấy những điểm bất thường theo thái độ của Feston, bọn họ suy đoán hai người kia có lẽ đã có một chút giao tình khi hợp tác cùng nhau, nhưng ngoại trừ người biết tình hình thực tế thì mọi người vẫn chưa nghĩ đến còn có một khả năng khác.

Khi Feston cùng lính của mình nói chuyện thì Phong Triễn Nặc vì để tránh nghi ngờ cho nên đã đứng sang một bên, bọn họ ở ngay cánh rừng, khu rừng này không lớn, nếu có bất kỳ ai tiếp cận thì sẽ nhanh chóng bị phát hiện.

Đám người của Jonathan vừa rời khỏi thì một bóng đen liền lặng lẽ xuất hiện ở sau cánh rừng, “Tụi bây tốt nhất đừng nổ súng, trên người của tao chứa đầy bom đấy.”

Mine!

Ánh mắt của Phong Triễn Nặc chớp động, “Đã lâu không gặp.” Xem ra Feston đã đoán chính xác, những người khác vừa đi thì Mine liền xuất hiện.

“Thật sự là mày?” Người đàn ông được xưng là Mine đang cất lên một giọng nói có vẻ kinh ngạc, sau đó lại cười một cách điên cuồng, “Chúa ơi, nhìn xuống mà xem con đang thấy ai đây nè, tao còn tưởng là tao đã nhìn lầm, chúng tao đều nghĩ rằng mày đã chết.”

“Cho nên đây mới là cách tốt nhất để che dấu, chẳng phải hay sao? Không ai sẽ tốn công đi tìm một kẻ đã chết.” Phong Triễn Nặc trả lời.

Khi Mine xuất hiện thì đồng thời Feston cũng phát hiện, “Không giới thiệu cho tôi hay sao?” Tiến lên vài bước, Feston không nâng súng, lúc này không thể sử dụng súng được.

“Để tôi giới thiệu cho anh, đây là Mine, hẳn là một người bom.” Cho dù có kỹ thuật xạ kích thuộc hàng thượng đẳng thì vẫn không biết người trước mặt mang theo bao nhiêu trái bom, lúc này vũ khí trở thành vật dư thừa, biết điểm ấy nhưng Phong Triễn Nặc vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

Đứng dưới bóng râm, Mine chậm rãi đi ra, “Tụi bây thật cẩn thận, như vậy cũng tốt, bởi vì trên người của tao có rất nhiều bom, chỉ cần tao lúc lắc ngón tay thì nói không chừng sẽ có một trái bom nổ tung – ụp!”

Giang hai cánh tay ra, Mine hiển lộ nét mặt dọa người, hắn bật cười ha ha, ánh mắt không có tình cảm đang di chuyển sang trái lại sang phải, tóc của hắn rất ngắn, chải chuốt cẩn thận ra sau đầu, quần áo trên người cũng thật sạch sẽ, nhưng càng trật tự thì càng làm nổi bật sự điên cuồng trong mắt của hắn, ánh mắt của hắn rõ ràng khác với người bình thường.

Phong Triễn Nặc nghiêng đầu, “Tôi nên sửa lại một chút cho đúng, nói hắn là kẻ điên thì không bằng nói hắn là kẻ bảo thủ, đã vài năm trôi qua, hắn cũng thay đổi, hiện tại thật sự là một kẻ điên.”

Giọng nói của hắn rất trầm thấp nhưng không riêng gì Feston nghe được mà Mine cũng nghe được, “Mày nói tao bị điên? Ian Noy, cho dù tao bị điên thì cũng là vì mày, đây đều là do mày đã ban tặng!”

.....

P/S: nói thật chứ, ta rất ngán mấy bác đánh bom cảm tử như vậy =.=.

94. Chương 94: Đảo Ngược Nhận Thức

Do hắn đã ban tặng? Những lời này là có ý gì? Feston nhìn Phong Triễn Nặc, ý thức được quá khứ của Phong Triễn Nặc có lẽ cũng không phải chỉ đơn giản như vài câu mà hắn đã nói, có lẽ còn có điểm nào đó mà ngay cả Phong Triễn Nặc cũng không biết.

“Cậu ấy đã làm gì mà mày lại hận cậu ấy như vậy?”

Mine cũng oán hận giống như Đồ Tể, nhưng loại hận ý này đã không còn làm cho Phong Triễn Nặc cảm thấy bất ngờ, “Tuy rằng tao không muốn tụi bây nói cảm ơn tao nhưng không có nghĩa tao nguyện ý bị người khác oán hận, tao cũng muốn biết tao đã làm cái gì?”

“Mày đã làm cái gì?” Mine tiến lên vài bước, trên mặt của hắn có mang theo vết sẹo, đó là vết phỏng, “Ian Ian Ian...” Hắn lắc đầu, “Đến bây giờ chắc mày còn tưởng rằng mày là đáng cứu thế? Bọn tao phải gửi thư cảm ơn mày đúng không?”

“Không cần gửi thư cảm ơn, tao cũng không muốn cứu bất luận kẻ nào, chỉ là thuận tiện mà thôi.”

“Chỉ là thuận tiện...” Mine hừ hừ bật cười, “Sau khi tổ chức tan rã, mày có biết điều này có ý nghĩa gì với tất cả mọi người hay không?”

“Tự do? Muốn làm gì thì làm cái đó?”

Mine cười một cách điên cuồng rồi lại đột nhiên ngừng cười, ánh mắt giống như rắn độc tràn ngập oán hận làm cho người ta không rét mà run, “Đó là tự do mà chỉ có một mình mày muốn, nhưng không phải là chúng tao muốn! Những kẻ như chúng tao, mày tưởng là sau khi tổ chức suy sụp thì chúng tao có thể tùy ý muốn sống thế nào thì sống hay sao? Mày nhất định không nghĩ đến có bao nhiêu người đã tự sát sau khi thoát khỏi tổ chức đúng không? Còn có bao nhiêu người bị giết? Đây là cái giá phải trả cho tự do!”
fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc há mồm, cuối cùng chỉ thở dài, “Tự sát là do chính bọn họ tự lựa chọn, tao cảm thấy thật đáng tiếc, nhưng chẳng lẽ cũng trách tao vì chuyện đó?”

“Vì sao không thể trách mày? Hãy nghe tao nói hết thì mày sẽ biết, Ian! Mày giết tất cả quản lý, tổ chức bị tan rã, tao đã hưởng thụ cái gọi là tự do được một thời gian, tao chắc là những người khác cũng vậy, nhưng sau đó thì sao? Chúng tao làm sao sống tiếp? Những gì được học chỉ là giết người, chúng tao không có khả năng giống người bình thường, chắc là mày cũng biết rõ – là chuyện không có khả năng—”

Bên dưới đáy mắt điên cuồng của Mine, sát ý đã sớm trở thành một phần của hắn, “Không có ai là vô tội, mỗi người đều gây ra tội nghiệt, chẳng qua chúng tao chỉ chấm dứt tội nghiệt của bọn họ mà thôi, đây là chuyện mà chúng tao phải làm, có gì mà không tốt cơ chứ?”

Nụ cười lạnh lẽo, nụ cười này rất giống với nụ cười lạnh lùng của Phong Triển Nặc, “Giết người là chuyện duy nhất mà chúng ta có thể làm, chúng ta vì chuyện này mà tồn tại, nhưng tổ chức đã bị hủy diệt, chúng ta trở thành những con chuột ở đầu đường xó chợ, sát thủ mất đi người quản lý cũng giống như vũ khí mất đi khổng chế, vì kẻ sinh nhai mà bất cứ nhiệm vụ nào cũng phải tiếp nhận, đây là tự do hay sao? Không, so với lúc trước thì càng tệ hơn! Không có người xác định tình huống của mục tiêu, không có người chuẩn bị súng ống theo yêu cầu của mày, chẳng có gì cả! Mất đi tổ chức che chở có đôi khi còn phải đối mặt với sự đuổi giết của đám thân chủ!”

Mine tựa như một trái bom đã bị kích nổ.

“Mày cho là mày đã cứu mọi người hay sao? Là mày tự cứu chính mày thì đúng hơn! Sau khi mày nhận được lệnh giết Glen thì mày cũng biết tổ chức sẽ không buông tha cho mày, bởi vì mày đã biết rõ ràng chuyện của hắn nhưng lại không báo cho tổ chức, là mày tạo thành hết thảy, trước khi bọn họ đối phó với mày thì mày đã ra tay trước, mày tưởng là mày có được tự do, thuận tiện giải phóng tất cả mọi người nhưng kỳ thật chỉ là phản bội!”

“Mày là kẻ phản bội, Ian—” Mine tiến lên thêm một bước, lúc này Phong Triển Nặc mới phát hiện chân trái của Mine bị cụt, Mine què đang tiến gần đến chỗ của hắn, “Chúng ta đều là cô nhi, là tổ chức nuôi sống chúng ta, dạy chúng ta phải sống như thế nào, khổng chế sinh mạng của người khác như thế nào, chúng ta là thần, chúng ta chính là Chúa Trời—”

Vung hai tay, hắn lộ ra vẻ mặt si mê, giống như đang nhớ lại hết thảy, “Năm sinh mạng kẻ khác trong tay là một loại cảm giác kỳ diệu, nhưng mà, chính mày! Mày bảo chúng ta bị người khổng chế, nói rằng chúng ta bị lợi dụng, đây đều là mày nói, sau đó mày hủy đi hết thảy! Cũng hủy cả tao! Mày xem chân của tao đi—bởi vì tao đối đến mức không còn sức rời khỏi trái bom mà mình đã cài!”

Tựa như bị đánh một cú, Phong Triển Nặc cắn chặt răng, ánh mắt dừng trên đùi của Mine, bàn tay cầm súng vì dùng sức quá mức mà các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch, Feston liền cầm lấy bàn tay đó.
fynnz810

Sai lầm của Mine không đáng chê cười cũng không hề buồn cười.

Sát thủ không phải một nghề vinh quang, đó là một nghề làm bạn với tử thần, trừ phi không còn cách nào khác, ai lại muốn làm nghề giết người, chu du giữa sự sống và cái chết? Có kẻ giết người là vì khoái cảm, có kẻ giết người chỉ để sống sót.

Lời nói của Mine hẳn là sự thật, sau khi tổ chức bị hủy, đám sát thủ không thể cải tà quy chánh đều phải tự dựa vào chính mình.

Trường kỳ bị tổ chức khống chế, gần như ngăn cách bọn họ tiếp xúc với sự thật, sau khi nhận thức được những chuyện mình làm từ trước cho đến nay là vì cái gì thì đã khiến cho một số người người không chịu nổi đả kích, vì vậy đã chọn con đường tự sát cho mình, có người tính làm lại từ đầu nhưng rồi cũng phát hiện bản thân không thể quay đầu được nữa.

Đoạn tuyệt hết thấy quan hệ với mạng lưới, không có người trung gian, bất cứ vụ giao dịch nào cũng đều do mình tự bàn bạc, không tiếp nhận thì chỉ có chết đói, trở thành những kẻ ăn mày lưu lạc đầu đường xó chợ, hoặc làm một vài chuyện linh tinh, cũng không phải tất cả mọi người đều xuất sắc có thể tự mình đảm đương rồi trở thành kẻ nổi bật, đôi khi kết cục lại tàn nhẫn như vậy, giống như những con chuột chết thối dưới ống cống, lặng lẽ biến mất, đây là quy luật của cuộc đời.

Một tổ chức lớn bị hủy diệt sẽ dẫn đến hỗn loạn, nhưng Phong Triển Nặc không để ý đến chuyện này, hẳn chỉ toàn tâm toàn ý muốn có được tự do, mà hiện tại bóng ma của quá khứ rốt cục bò lên người hắn.

Trong khoảnh khắc tất cả những gì xảy ra trong dĩ vãng đều điên cuồng nhào đến, hắn nghĩ rằng hắn đã giải cứu đồng bọn của mình, kết quả hắn lại trở thành đầu sỏ gây nên hết thảy.

Đôi mắt màu xanh biển trở nên mờ đục, Feston không biết hiện tại Phong Triển Nặc có tâm tình gì, Phong Triển Nặc có thể thừa nhận hay không? Vốn tưởng rằng đã tích đức rốt cục lại tạo thành hậu quả thảm hại.

Hắn cứ như vậy mà nhìn Mine, độ cong nơi khoe miệng dần dần đóng băng, trong mắt không hề có cảm xúc, tựa hồ không thể nghĩ đến bất cứ chuyện gì, lại giống như chết lặng với tất cả mọi thứ.

Mu bàn tay của hắn lạnh như băng, ngay cả một chút nhiệt độ cũng không có, “Cậu không cần phải chịu trách nhiệm đối với bất luận kẻ nào, cậu không có khả năng cứu vớt tất cả mọi người.” Lòng bàn tay của Feston truyền ra nhiệt độ ấm áp sưởi ấm làn da của Phong Triển Nặc, nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh lẽo, “Mine, hôm nay người mà mày muốn giết là tao, nói những lời này cũng vô dụng.”

Bàn tay bị nắm chặt, Phong Triển Nặc cũng nắm lại tay của Feston, hắn nhắm mắt lại rồi buông tay ra, Feston lo lắng nhìn hắn một cái, sau đó đi về phía Mine, “Mày biết tại sao mày không thể trở thành một sát thủ xuất sắc hay không? Bởi vì mày nói nhiều quá.”

Móc ra bộ đàm, Phong Triển Nặc có thể nhìn thấy nụ cười trên mặt của Feston, “Derek, hành động!”

Giống như con điều hầu nhìn thấy con mồi thì lập tức vươn móng vuốt cười, vẻ mặt bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng ý cười lại không truyền xuống đáy mắt.

Ánh mắt của Mine liên biến đổi, bên ngoài cánh rừng có tiếng bước chân sần sật truyền đến, Derek dẫn theo người tiến vào khu rừng nhỏ.

Trên người mặc áo giáp chống đạn, ước chừng có hai mươi mấy nhân viên FBI tiến đến, người của đội đặc nhiệm ST phân chia thành từng tiểu đội để bao vây Mine.

“Mày nhìn thấy tao điều người đi nhưng có lẽ mày đã quên người của tao không chỉ có bấy nhiêu đó.” Đã biết nguyên nhân vì sao đám sát thủ oán hận Phong Triển Nặc, Feston không muốn tiếp tục lãng phí thời gian.

Mine biết mình đang đối mặt với hoàn cảnh gì, nhưng kỳ dị là hắn không hề tỏ vẻ kích động.

“Anh điều Derek đến đây từ lúc nào vậy?” Rốt cục Phong Triển Nặc cũng mở miệng, ý thức được điều này đã nằm trong kế hoạch của Feston.

“Ngay khi tôi hạ lệnh cho Jonathan rời đi.” Phong Triển Nặc đứng quá xa nên không nghe thấy, mà Mine cũng không phát hiện, tuy rằng Jonathan dẫn người đi nhưng Derek lại dẫn một đội khác đến đây, cũng không phải thật sự là rút lui mà chỉ là đổi người mà thôi.

Đối phương dương đông kích tây, Feston cũng dương đông kích tây, Derek ở lân cận khu dân cư để trợ giúp đội gỡ bom, Jonathan tiến đến tiếp nhận công tác của hắn, còn hắn thì thay Jonathan cẩn thận tiếp cận khu rừng, cho đến khi nhận được lệnh của Feston.

Một đội gỡ bom đi theo phía sau Derek, “Anh đã bị bao vây, nhanh chóng giơ tay ra sau đầu!”

Các họng súng xung quanh đều chĩa về phía Mine, trong tình huống như vậy thì hắn chỉ có thể bó tay chịu trời nhưng Mine lại hoàn toàn thờ ơ với hoàn cảnh này, “Còn sớm mà, chỉ mới bắt đầu thôi, tụi bây tưởng rằng tao chỉ có một chút năng lực như vậy thôi sao?” Xuyên qua lá cây, ánh mặt trời chiếu xuống đồng tử nhỏ xíu của hắn, giống như đang châm chọc người ta.

“Hắn nghiện ma túy, một kẻ điên nghiện ma túy lại thích chơi bom, hay lắm.” Một vài tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, theo vẻ mặt căng thẳng thận trọng của Feston thì có thể nhận ra đây không phải nói đùa.

“Cho dù không tìm thấy manh mối gì trên người của hắn thì anh cũng phải bắt hắn cho bằng được có phải hay không?” Phong Triển Nặc khôi phục bình tĩnh, mặc kệ lúc trước tâm tình của hắn như thế nào thì ít nhất hiện tại hắn có vẻ rất trấn tĩnh.

“Việc đó và kẻ muốn lấy mạng của tôi không liên quan đến nhau.” Feston cau mày, tầm mắt nghiêm nghị cho thấy hắn đang ở trong tình thế bất buộc.

“Bởi vì anh là một cảnh sát.” Đương nhiên đây mới là ý của Feston, không liên quan đến kẻ muốn lấy mạng của hắn, hắn sẽ không buông tha cho tội phạm giống như Mine, Phong Triển Nặc từng là con mồi trong cặp mắt của người thợ săn này cho nên rất có kinh nghiệm với tình huống như vậy.

“Giơ tay lên, đặt ra sau đầu!” Mine mặc một chiếc áo khoác rộng thùng thình, bên trong có lẽ chứa bom, Derek cực kỳ cẩn thận, lại hô to thêm một lần nữa.

Đối mặt với họng súng, Mine không hề kích động mà ngược lại còn lộ ra nụ cười quái dị, “Tao sẽ nghe theo.” Hắn chậm rãi giơ tay lên, trong khi hàng lông mày của Feston vẫn chưa giãn ra, dường như có chỗ nào đó không đúng, “Đợi đã!”

Phát giác Feston đã nghi ngờ, Mine đột nhiên vọt về hướng bọn họ, điên cuồng cười to, “Cứ việc nổ súng đi, bom trên người của tao được không chế bởi nhịp tim, chỉ cần tim của tao ngừng đập thì tất cả chúng ta đều chết!”

Mine nhằm về phía Feston, khoảng cách của hai người rất gần, không ai kịp ngăn cản, chỉ có một người, Phong Triển Nặc nghiêng thân, hắn thay thế Feston, Mine từ phía sau bắt được hắn.

.....

P/S: Bạn Mine ghen ăn tức ở đây nè, ko bằng người ta nên muốn phá đập đổ bát canh người ta à.

95. Chương 95: Mạo Hiểm Thành Công

Kịch biến đột ngột xảy ra, mọi người nghe thấy lời của Mine thì không ai dám nổ súng, khu rừng thoáng chốc tràn ngập bầu không khí khẩn trương.

Feston bị Phong Triển Nặc đẩy ra, đến khi quay đầu lại thì cục diện đã thay đổi, nhất thời sắc mặt trở nên rét run, “Cậu đang làm cái gì vậy?! Ai cho cậu làm như vậy!” Chết tiệt!

Tiếng rống giận dữ áp chế tất cả âm thanh ồn ào ở bên ngoài, trong khu rừng này, dường như sự thật và giả dối đang đồng thời tồn tại, những người khác vốn muốn xông lên lại không dám tin khi nhìn thấy U Linh cứu đội trưởng của bọn họ, nghi ngờ có phải chính mình đang nằm mơ hay không.

“Không có ai bảo tôi làm như vậy, tôi không phải lính của anh, còn bắt tôi phải nhắc anh bao nhiêu lần mới đủ đây?” Trong sự trấn tĩnh là ý kiến phản bác lời của Feston, đây là Phong Triển Nặc với tư cách là sát thủ, đối với tình huống tệ hại mà cứ bối rối thì chẳng có tác dụng gì cả.

“Buông cậu ấy ra, người mà mày muốn giết là tao.” Feston không có tâm tư đầu võ mồm với Phong Triển Nặc, ánh mắt trên khuôn mặt cương nghị tựa như một lưỡi dao.

“Sếp?” Những người khác nín thở mà cầm cự, chờ Feston hạ lệnh bắn.

Phong Triển Nặc suy nghĩ, nếu trên người của Mine không có bom thì hiện tại Feston đã bắn thủng đầu Mine, mà đồng thời Mine vẫn chưa nhận ra ánh mắt đã mất kiểm soát của Feston.

Kia quả thật là ánh mắt mà một người cảnh sát không nên có, chỉ có những kẻ làm bạn với tội ác mới có ánh mắt như vậy, giống như loài linh cẩu hoặc kên kên, sắp sửa cắn xé da thịt của Mine.

Mine cảm thấy kỳ lạ mà quan sát Feston, “Mày rất quan tâm đến nó, chẳng lẽ sát thủ và cảnh sát lại làm bạn hay sao, thật sự là đáng ngạc nhiên.” Nói xong, hắn kẻ sát vào mặt của Phong Triển Nặc rồi cất lên tiếng cười quái dị, “Còn mày nữa, Ian, làm tay sai cho bọn cảnh sát hay là làm vệ sĩ, bọn họ cho mày lợi ích gì?”

Trong rừng tràn ngập mùi thuốc nổ và thuốc súng, về lợi ích, sát thủ U Linh trả lời như thế này, “Lợi ích là tìm được mày, thanh toán món nợ cũ cho rõ ràng.”

“Người nên thanh toán phải là tao! Không bằng cứ giết mày như vậy, mày thấy thế nào?!” Trong tay của Mine cũng có súng, nòng súng chia vào gáy của Phong Triển Nặc, cảm xúc của hắn đang rất kích động, chiếc áo khoác màu xanh xám phát lên, để lộ thuốc nổ được cột trên người.

Đây không chỉ là uy hiếp, Mine thật sự muốn làm như vậy, Feston ý thức được Phong Triển Nặc đang đánh lạc hướng chú ý của Mine khỏi người hắn, mà kết quả là Mine đem toàn bộ oán hận đặt lên người Phong Triển Nặc.

Feston lập tức tiến lên hai bước, “Giết cậu ấy thì mày càng không đủ tư cách làm sát thủ, buông tha cho mục tiêu ban đầu để quay sang giết người vì ân oán cá nhân, Mine, mày thật sự là một kẻ thua cuộc.”

Hắn tiến đến gần, “Mày thua, mày vĩnh viễn sẽ thất bại, dựa vào thuốc nổ để giết người, nhìn thấy nhiều tánh mạng bị mày thao túng trong tay, điều này làm cho mày cảm thấy an toàn hay sao, mày không có tự tin, trên thực tế mày là một kẻ tự ti, chỉ có những lúc dùng thuốc nổ buộc chặt lên người thì mày mới cảm thấy mình an toàn, cảm thấy mình mạnh mẽ—”

“Câm miệng! Mày câm miệng cho tao!” Mine không thể nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo đầy khinh miệt của Feston, Feston tiến đến một bước thì Mine liền kéo Phong Triển Nặc lui ra sau một bước, “Tao là sát thủ giỏi nhất, chỉ cần giết mày thì có thể chứng minh! Súng không phải là cách duy nhất, dùng thuốc nổ có thể làm được, như vậy cần gì phải dùng súng?”

Mine thở hổn hển, Phong Triển Nặc biết dụng ý của Feston khi nói ra những lời này, hắn muốn kích thích Mine, làm cho Mine nghe theo lời hắn.

Mà ý muốn của Feston là làm cho Mine thay đổi mục tiêu công kích, chuyển sang phía hắn.

“Tâm lý học tội phạm?” Hắn nhìn Feston rồi quay đầu lại, “Đừng nghe anh ấy, Mine, anh ấy đang dụ mày, mày không cần chứng minh gì cả, mày vốn là một sát thủ rất giỏi, vết sẹo là huân chương của sát thủ, mày đã trả giá đắt nhưng mày cũng hoàn thành nhiệm vụ, chúng nó chứng minh năng lực của mày, mày có thể...”

“Cậu dám nói thêm một chữ nữa xem!” Viên đạn bắn xuống đất ngay bên chân của Phong Triển Nặc, ánh mắt âm trầm xao động của Feston giống như muốn cắn nuốt hắn, “Hành động lần này cậu phải nghe lời tôi, chẳng lẽ cậu đã quên rồi sao?”

Cặp mắt đối diện cũng bị lửa giận lan đến, Phong Triển Nặc hơi nhướng mày lên, “Đã quên thì sao?”

“Tôi sẽ nhắc nhở cậu.” Họng súng màu đen xẹt qua một đường cong lạnh lẽo, nhắm ngay Phong Triển Nặc, “Bị hắn giết chết không bằng để cho tôi ra tay, cậu thấy thế nào, U Linh?”

“Hoặc là, không bằng để tôi giết anh, không cần bom, cũng sẽ không liên lụy đến bất kỳ kẻ nào khác, rất sạch sẽ gọn gàng, đây mới là cách tốt nhất, Caesar.” Hai người đối diện, chậm rãi nâng súng lên, trên khuôn mặt với nụ cười gần như vô hại của Phong Triển Nặc lại hiện lộ một loại âm u lạnh lẽo của tử thần.

Ánh nắng ấm áp tựa như bị cảm giác mát lạnh xâm chiếm, lá cây xào xạc, hai người đối đầu nhau thiếu chút nữa đã làm cho người ta quên mất sự tồn tại của sát thủ đánh bom.

Làn lùg chống lại lạnh liệt, tựa như hai khẩu súng đã mở chốt, lời đối thoại của bọn họ dọa những người khác toát mồ hôi lạnh, khi hành động không nên cho sát thủ tham dự, cái loại này giống như một quả bom hẹn giờ, không biết khi nào thì bùng nổ.

Mới một phút trước còn cứu Feston, ngay sau đó lại tuyên bố muốn giết hắn, rốt cục U Linh là người thế nào.....

Nhân viên FBI không khỏi kinh ngạc đối với quyết định của Feston Kada, hắn làm việc gì cũng luôn chính xác, nhưng hình như lần này hắn đã mắc sai lầm.

Hase và Clydebị tình hình trước mặt khiến cho hồ đồ, hai người kia rốt cục là bạn hay là kẻ thù, rốt cục bọn họ nên đối xử với sát thủ Ian Noy như thế nào?

Nhưng có người không ngại, thậm chí là còn vui vẻ khi nhìn thấy biến hóa đang diễn ra.

“Không bằng tụi bây cùng chết, tụi bây muốn giết nhau, tao sẽ bỏ qua cho những người khác ở nơi này, Chúa ơi, đây thật sự là một cách rất tốt, chẳng phải hay sao!” Cảm thấy đắc ý vì lời đề nghị của mình, Mine mở to đôi mắt điên cuồng, “Giết tụi nó thì tao sẽ bỏ qua cho tụi bây, nếu không thì mọi người cùng chết chung!”

Tiếng cười điên cuồng giống như ác ma, làm cho người ta rét run, hết thấy FBI ở đây đều đã gặp qua đủ loại tội phạm giết người cũng như những kẻ hung bạo tàn nhẫn, nhưng đại đa số sẽ không liên lụy đến người của mình, lại càng không phải là người quản lý như Feston, mà tình hình hiện tại chính là tánh mạng của Feston và sát thủ U Linh đã bị buộc vào cùng một sợi dây.

“Tôi khuyên anh đừng hành động thiếu suy nghĩ, tôi có thể nhắc nhở anh số lượng thuốc nổ này đủ lớn để lan đến vùng phụ cận trong phạm vi mười thước, giết tôi thì tôi sẽ làm cho nó nổ trước.” Cổ tay nhẹ nhàng chớp lên, cảnh cáo Feston xong, Phong Triển Nặc liếc mắt nhìn ra sau, “Mine, chủ ý của mày không tệ, nhưng tao không dễ dàng chết như vậy đâu, tao cũng sẽ ôm mày theo để làm nệm lót.”

“Mày nghĩ là tao còn sợ hay sao?” Đã sớm chán ghét cuộc sống hiện tại, Mine bật cười ha hả, “Một lần nổ chết hơn hai chục tên đặc vụ liên bang, tao sẽ được đăng báo, hơn nữa lại là tít lớn.”

Hắn rất hưng phấn, thậm chí chờ mong tình cảnh này xảy ra, các thành viên đội đặc nhiệm lập tức trầm mặt, hắn quả thật là kẻ điên.

Muốn hai người kia giết đối phương để đổi lấy an toàn cho mọi người, sắp sẽ làm sao? U Linh sẽ đáp lại như thế nào? “Sếp, đừng nghe lời hắn, chúng ta vẫn còn thời gian!”

“Vì kết quả tốt nhất—” Feston liếc nhìn Phong Triển Nặc một cái, mọi người nín thở nhìn hắn bấm cò súng.

Quyết định rồi ư? Chết tiệt! Viên đạn từ trong họng súng của Phong Triển Nặc vọt ra ngoài, “Để xem vận khí của anh thế nào!”

Hai khẩu súng cùng bắn một lúc, “Tất cả lui lại!” Theo lời nhắc nhở của Feston, mọi việc diễn ra rất nhanh, nhưng cũng giống như một thước phim đang quay chậm. fynnz.wordpress.com

Viên đạn của Feston bắn trúng chân của Mine, bởi vì đau đớn và kinh ngạc mà sắc mặt của Mine trở nên nhợt nhạt rồi bị đánh lạc hướng chú ý, trong lúc này họng súng của U Linh lại đột nhiên thay đổi, khi Mine bị lao đảo vì trúng đạn thì viên đạn trong súng của U Linh đã bắn vào ngực của hắn.

Đùng, máu tươi tuôn ra – nhịp tim của hắn sắp ngừng đập, cơ hồ ngay lúc này Feston nhào về phía Phong Triển Nặc.

Sau khi bị áp đảo bởi một lực cực mạnh, thân thể bị đẩy ra xa, một tiếng nổ lớn ở sau lưng làm cho mặt đất chấn động!

Nhịp tim của Mine ngừng đập, quả bom bị kích nổ.

Máu thịt bắn tung tóe như một trận mưa máu, làm cho lá cây xung quanh đều bị nhuộm đỏ, thuốc nổ tạo nên lửa lớn làm thiêu rụi cảnh lá, cũng dần dần lan về phía bọn họ.

Cảnh vật trước mắt cực kỳ hỗn loạn, hai cánh tay của Phong Triển Nặc bị kiềm chặt đến mức đau đớn, Feston mạnh mẽ nhào vào hắn, lực va chạm càng lớn càng giúp bọn họ nhanh chóng rời xa nơi nguy hiểm, Feston đẩy ngã Phong Triển Nặc xuống đất, hai người quay cuồng vài vòng, Feston giang hai tay ôm chặt thân thể của Phong Triển Nặc từ sau lưng để che chở cho hắn không bị ảnh hưởng của ngọn lửa và thuốc nổ.

Tiếng tim đập dính sát vào sau lưng của hắn, là nhịp tim của Feston, cùng với bùn đất và lá khô bị vụ nổ làm cháy xém đang liên tục rơi xuống....Thế giới bên ngoài tựa hồ đã rời xa, nhưng khoảnh khắc này cũng giống như đây là toàn bộ thế giới....Lỗ tai vang lên tiếng vù vù, cảnh vật trước mắt như thể đang ở thế giới bên kia, hắn lắc đầu, sau đó hết thảy đều trở lại bình thường.

“Cậu có sao không?” Bên tai là một câu hỏi cùng tiếng tim đập dồn dập của Feston, Feston vẫn ôm hắn nằm dưới đất, trên đầu bám đầy tro bụi và bùn đất, quần áo sau lưng cũng bị thiêu cháy, Feston đang cúi đầu hỏi hắn.

Giờ phút này Phong Triển Nặc có loại xúc động muốn giết người, “Những lời này nên hỏi anh! Anh không biết trên người của anh đang bị cháy hay sao?” Hắn dùng sức vỗ lên người của Feston để dập tắt lửa, sau đó phúi xuống cát bụi bám trên người của Feston, lúc này mới thở dài một tiếng, “Anh thật sự quá mạo hiểm!” fynnz810

“Theo kết quả xem ra lần mạo hiểm này rất đáng giá.” Cũng không phải hành động lung tung, hết thảy đều đã trải qua tính toán, lửa ở trên lưng của Feston cũng được dập tắt, bị phỏng một chút cũng không ảnh hưởng gì đến hắn, hắn xoa xoa mặt của Phong Triển Nặc để phúi xuống đất cát bám phía trên, may mắn là Phong Triển Nặc vẫn bình yên vô sự.

“Chúng ta đã làm được, đúng không?” Thở hổn hển, chờ nhịp tim bình phục, Feston nhướn mày đối với hắn.

“Đúng vậy, đã làm được.” Cùng Feston đấu nắm đấm với nhau, “Làm hay lắm, Caesar.” Phong Triển Nặc trả lời.

Hai người nhìn nhau, lần này trong mắt có ý cười.

Ánh nắng làm đôi mắt màu xanh biếc trở nên trong suốt, Feston đẩy ra mái tóc bù xù trên trán của Phong Triển Nặc, sống sót sau tai nạn làm cho bọn họ đều cảm thấy cao hứng, cũng làm cho bọn họ quên đi hết thảy, Phong Triển Nặc nâng mắt lên, ngón tay của Feston xẹt qua hốc mắt của đối phương.

Xác nhận Phong Triển Nặc an toàn, đầu ngón tay lướt qua, Feston đến gần, bờ môi nhẹ nhàng đụng chạm khóe mắt, cuối cùng chuyển xuống môi của Phong Triển Nặc, hơi thở gần bó nhẹ nhàng lướt lơ trong không gian tiếp xúc nhỏ nhỏ, hít lấy hơi thở của đối phương, khi Feston cúi đầu, chuẩn bị chạm vào bờ môi của Phong Triển Nặc thì phía sau lại đột ngột vang lên tiếng bước chân.

“Sếp?”

.....

P/S: hôn mắt nữa....anh có cần lãng mạn (sến súa) trong khung cảnh sắc mùi bom vậy ko?

96. Chương 96: Nơi An Toàn Nhất

Trong phút chốc liên tỉnh ngộ, hai người lập tức tách ra, may mắn là xung quanh tràn ngập khói bụi do ảnh hưởng của vụ nổ nên tầm mắt trở nên khó nhìn, mà bóng lưng của Feston cũng đã chặn lại đại đa số tầm mắt của mọi người, có lẽ Derek cũng không nhìn thấy cái gì, khi hắn đi đến trước mặt bọn họ thì sắc mặt rất bình thường.

Phong Triển Nặc đứng dậy từ dưới đất, mà theo sắc mặt của Feston cũng không thể nhìn thấy có gì khác thường.

“Anh không sao chứ, Feston?” Những người khác phủi tro bụi trên người rồi xúm lại hỏi một cách thân thiết.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Ngoại trừ quan tâm còn có nghi ngờ, “Thuốc nổ của tên này có uy lực không nhỏ, cũng tương tự như bom di động, nhịp tim là tín hiệu, nhưng hắn đã chết, tại sao U Linh vẫn”

Tại sao vẫn không có việc gì?

Những ánh mắt chia về một hướng, chuyện này không phải đơn giản có thể làm được như vậy, nhìn nhau, mọi người đều cảm thấy thực kinh dị, đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì kết cục này, vì thế mới tạo nên những gương mặt có biểu cảm kỳ lạ.

Tựa hồ không cảm giác được ánh mắt kỳ lạ của mọi người, Feston cầm lấy bộ đàm, “Jonathan?”

“Đã lục soát tất cả khu vực xung quanh, hết thấy đều an toàn.” Sau khi thông báo tình hình, Jonathan nhận thấy có một loại không khí kỳ lạ, “Em nghe thấy tiếng nổ lớn, mọi người không sao chứ?”

“Tình huống cũng không tệ lắm.” Nhìn về mặt khác nhau của mọi người ở xung quanh, Feston ra hiệu cho bọn họ đem hiện trường cách ly, hắn biểu hiện như thể chưa từng xảy ra cái gì, nhưng vừa rồi bọn họ rõ ràng vừa đối mặt với hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

“Kẻ điên này thiếu chút nữa đã nổ súng! Cho dù chưa kịp kích nổ trái bom thì trong tay của hắn còn có súng, sếp – vừa rồi quả thật rất nguy hiểm!”

“Súng của hắn không có đạn.” Feston trả lời như vậy, mọi người đều kinh ngạc, U Linh ở sau lưng hắn thần nhiên bổ sung, “Một băng đạn có bảy phát, trên người của hắn nhiều nhất cũng chỉ mang theo hai băng đạn.”

Feston gật đầu rồi chỉ về phía Tây, “Vừa rồi có đấu súng diễn ra hơn mười lăm phút, tiếng súng vang lên ít nhất mấy chục lần, các cậu được trang bị khẩu Cade mới, đường kính 9mm, một phát liên xạ cũng không thành vấn đề, tiếng súng rất dễ dàng phân biệt, Mine quen dùng thuốc nổ, cho nên lúc giao chiến với các cậu thì hắn đã dùng sạch băng đạn rồi.”

“Nghe tiếng súng để phán đoán thật sao...” Bọn họ không còn lời nào để nói.

“Tôi rất vui vì mọi người đều đến đây, tôi phải nói cảm ơn, nhưng rõ ràng là bây giờ tôi vẫn còn bị đình chỉ công tác, các cậu cũng bị lệnh cưỡng chế không thể điều tra vụ án,” Feston đảo qua sắc mặt của từng người, nghiêm túc lên tiếng, chỉ vào hiện trường, “Cho nên hiện tại tốt nhất đừng đứng ở chỗ này, những việc còn lại cứ để người khác đến làm, các cậu trở về ngắm lại xem nên viết báo cáo như thế nào đi.”
fynnz.wordpress.com

Vị trí đứng của hắn che chắn U Linh ở phía sau, bọn họ không nhìn thấy tình huống ở sau lưng Feston, Phong Triển Nặc xoay người sang chỗ khác, nguy hiểm đã được giải quyết, hiện tại chuyện nơi này không liên quan đến hắn.

Hai tay đút vào túi quần, hắn ung dung bước đi, khi những người khác chưa hiểu rõ vấn đề thì Feston cũng rời đi, một trước một sau, hai người cùng nhau ra khỏi khu rừng, trong lúc đó bọn họ không nói chuyện với nhau, cũng không trao đổi bằng ánh mắt, nhưng cùng nhau rời đi thì chẳng phải chứng tỏ trong đó có giao dịch gì mà những người ở đây vẫn chưa biết hay sao?

Hiện trường thật hỗn loạn, Jonathan dẫn người từ phụ cận chạy đến, còn có đám phóng viên ở bên ngoài vọng vào, tổ tin tức sự kiện của các đài truyền hình đã vây chặt kín nơi này, đấu súng, bom nổ, nhiều đây đã đủ để giới truyền thông chen chân vào.

Jonathan được kể lại những gì đã xảy ra, sau đó hắn không lên tiếng nữa, Hase nhìn dấu vết của thuốc nổ ở dưới đất, “Chúng ta phải thừa nhận phát súng kia chỉ cản trễ hơn nửa giây thì tình huống hiện tại đã khác biệt, nếu không phải U Linh nổ súng thì...”

“Không thể giải quyết tên điên kia, như thế Feston sẽ gặp nguy hiểm.” Cho dù không cam lòng nhưng chỉ có thể thừa nhận kỹ thuật xạ kích của U Linh đã phát huy tác dụng rất lớn.

Tương đối có hiểu biết trong lĩnh vực pháp y, Ropol quan sát thi thể nát vụn ở dưới đất, hấn đưa ra giả thiết, “Tôi cho rằng phát súng kia trúng ngay ngực nhưng ắt hẳn là lệch khỏi động mạch chính của tim, cho nên không lập tức chí tử, nhưng lại sinh ra tác dụng chỉ sau đúng hai giây, thật sự rất khó tính toán.”

“Hấn chết thì bom liền nổ, cho nên nếu không có Feston thì U Linh có thể đã bị nổ tan xác.” U Linh cứu Feston, Feston cũng cứu hấn, đây là một đổi một.

“Sếp bắn một phát vào chân của tên điên đó để đánh lạc hướng chú ý, viên đạn của U Linh phụ trách khống chế thời gian tử vong, phỏng chừng sức ảnh hưởng của thuốc nổ, bọn họ cơ hồ nổ súng cùng lúc nhưng lại có thể đạt được hiệu quả như vậy, nếu không phải diễn ra ngay trước mắt thì tôi còn tưởng rằng đã trải qua diễn tập vô số lần.” Derek nói ra những lời này đều được mọi người đồng ý.

“Có ai thấy khi nào thì bọn họ ra hiệu cùng lúc nổ súng hay không? Chẳng lẽ tên điên kia không phát hiện?”

Một nửa thành viên đột nhiên trầm mặc, cuối cùng vẫn là Derek trả lời, “Chẳng ai trong chúng tôi phát hiện cả.”

Bọn họ cũng chưa phát hiện có chuyện gì khác thường, cũng từng nghĩ đến hai người kia muốn nổ súng về phía đối phương, nhưng trên thực tế thì sao? Hai người truyền tin tức để ra hiệu nổ súng cho nhau từ lúc nào? Mọi người nhìn nhau nhưng không có đáp án.

Hàng rào cách ly giữa nhân viên cảnh vụ và quần chúng đang vây xem, Feston đi ngang qua trước nhà mình thì dừng lại một chút, “Trong một khoảng thời gian ngắn có lẽ tôi không thể ở nơi này, ít nhất trước khi chưa được sửa chữa thì không thể.”

“Hả? Như vậy thì sao?” Phong Triển Nặc cũng không quay đầu lại, Feston bước đi ở sau lưng hấn, không cho hấn bỏ qua cảm giác tồn tại của mình, “Như vậy cậu có biết nơi nào an toàn thì dẫn đường đi.”

Hấn ném chìa khóa xe cho Phong Triển Nặc, “Đi đến một nơi mà cậu cho là an toàn nhất.”

Hiện tại Phong Triển Nặc là vệ sĩ của hấn, phải chịu trách nhiệm vì hấn, Phong Triển Nặc chụp được chìa khóa, ánh mắt khẽ chớp một cái, “Anh muốn đến nhà của tôi à?” Thản nhiên nói ra mục đích của Feston.

“Không thể hay sao?” Feston đứng bên cửa xe, trên người của hấn tựa hồ còn bám mùi thuốc súng, giống như quân nhân mới trở về từ chiến trường, đặt ra nghi vấn, Phong Triển Nặc cùng ánh mắt của Feston giằng co giữa không khí trong chốc lát. Trên tóc và mặt của Feston lấm tấm bụi đen, quần áo cũng nên thay đổi, cũng cần phải tắm rửa sạch sẽ, cả hai người bọn họ đều cần như thế, cuối cùng hấn mở cửa xe rồi ngồi vào trong, khước miệng mỉm cười, “Lên xe đi.”

Ngồi lên xe của Feston, Phong Triển Nặc giẫm chân ga. Giữa bầu không khí hỗn loạn ồn ào, không ai chú ý bọn họ đã rời đi từ lúc nào.

Người như hấn đều có nơi đặt chân ở khắp các thành phố, cho nên nhà của Phong Triển Nặc tại Chicago cũng không tính là quá sang trọng, đây là một căn nhà nhỏ có tầm nhìn khá đẹp, khu này đều là những người thuộc tầng lớp trí thức, nằm ở hướng Bắc của đường Dearborn.

Hấn đã ở nơi này được một thời gian, trong mắt của hàng xóm thì hấn là một người đàn ông độc thân chỉ ru rú trong nhà, thỉnh thoảng sẽ đi công tác mà rời nhà một thời gian, ham mê công việc, các mối quan hệ bạn bè cũng rất bình thường, nói tóm lại ngoại trừ hấn là một người đàn ông điển trai độc thân thì không có gì khiến người ta chú ý.

“Hi! Charlie – Cậu đã trở về?” Người hàng xóm đang dắt chó đi dạo lên tiếng chào hỏi.

“Chào buổi chiều bà Cranve.” Phong Triển Nặc quay đầu lại, “Đó là bà chủ nhà rất nhiệt tình của tôi.” Hấn thấp giọng thì thầm vài câu với Feston, lại phát tay về phía người đàn bà trung niên ở cách đó không xa, cao giọng cười, “Hôm nay thời tiết không tệ, Lubi sẽ rất thích.”

“Chứ sao nữa, thằng nhóc này quá phấn khích đi chứ.” Bà Cranve bế con chó nhỏ ở dưới đất lên rồi gãi cằm của nó.

Chờ bà ta đi xa thì Phong Triển Nặc mới quay đầu lại, thu liễm nụ cười, xác nhận căn nhà an toàn thì mới dứt chìa khóa vào cửa, “Hôm nay thật sự là một ngày không tệ, đúng không?”

“Chứ sao nữa, Charlie?” Feston quan sát xung quanh, đáng lý hắn không nên kinh ngạc đối với cái tên mới cùng thân phận mới của Phong Triễn Nặc, nhưng vẫn cứ nói ra, hắn luôn cảm thấy hứng thú đối với mỗi một thân phận của Phong Triễn Nặc. fynnz810

“Charlie, chẳng lẽ cái tên này không đẹp hay sao, có rất nhiều người tên là Charlie.” Ném chìa khóa lên bàn, khi Phong Triễn Nặc quay đầu lại thì cửa đã được Feston đóng chặt, đối phương đang đứng trước cửa, giống như đang quan sát cái gì đó, lộ ra vài phần nghiêm trọng.

“Quan sát xong chưa, đây là hiện trường tội phạm à? Anh có thể chậm rãi quan sát, tôi đi tắm trước đây.” Đã lâu không có cảm giác mệt mỏi như vậy, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, hắn bật đèn lên.

Đối với sự thờ ơ của Phong Triễn Nặc, Feston liền tiến đến, “Cậu dẫn tôi đến nhà cậu, có lẽ cậu cũng hiểu được chuyện này chứng tỏ cho điều gì.”

“Điều gì? Ai biết anh đang nói đến cái gì?” Phong Triễn Nặc chỉ mỉm cười rồi ưỡn vai, thản nhiên cởi trần, sau đó đi vào phòng tắm.

Nhà của một sát thủ có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt với nhà của một người bình thường, tuy nhiên hiện tại lại để cho một FBI như Feston đứng ở nơi này, đứng trong phòng khách với bức rèm màu xanh lạnh sạch sẽ, chiếc bàn bằng gỗ màu nâu trầm, còn có tường giấy với hoa văn sọc dọc màu vàng nhạt, Feston đứng ở nơi đó, bên cạnh là một tấm thảm bằng nhung rất dày.

Tấm thảm này nên sớm bị cắt vào, hiện tại đã là mùa hè nên hoàn toàn không cần thiết, nhưng Phong Triễn Nặc đã quên cắt nó vào, nó vẫn nằm ở đây cho đến mùa hè, có lẽ nó là thứ duy nhất có hơi thở cuộc sống trong căn nhà này.

Hiện tại lại có thêm một Feston.

Khi Phong Triễn Nặc đang tắm thì lại nghĩ đến chuyện này, bởi vì vậy mà hắn cảm thấy khó có thể tưởng tượng được, hắn không biết Feston đang làm gì ở ngoài phòng, nhưng hắn cảm thấy tấm thảm nhung rất tương xứng với Feston.

Để một cảnh sát trong nhà của sát thủ...Đưa mặt vào giữa những tia nước, cuối cùng bởi vì không thể tìm ra lý do thỏa đáng mà hắn chỉ biết bật cười thành tiếng.

Một cảnh sát ở nhà của sát thủ phải làm chuyện gì? Feston không tính toán số lượng súng ống có thể cất giấu ở xung quanh, hắn thông thả bước đi, quan sát căn nhà này, ở đây rất đơn giản, ngoại trừ những nhu yếu phẩm thì không còn thứ gì khác.

Tivi, điện thoại, máy tính, dụng cụ nhà bếp cũng rất đơn giản, đủ để làm một bữa tối bình thường, hắn đứng ở chỗ này, theo góc độ này nhìn qua, trong tầm mắt phần lớn đều là thiết bị tập thể hình, mặc dù không được sắp xếp ngay ngắn nhưng rất hợp lý, còn có dấu vết được sử dụng thường xuyên.

Nước khoáng, bia được đặt bên ngoài, trong tủ lạnh có lẽ cũng có một ít, ngoài ra còn có sữa và thịt bò, hắn suy đoán nhưng không mở tủ lạnh ra, hắn không muốn phá hủy loại tín nhiệm này.

Không nói lời nào mà cứ để hắn ở lại một mình trong phòng....Ánh mắt chuyển về phía phòng tắm, nơi đó vẫn còn vang lên tiếng nước chảy, Feston lập tức tiến đến rồi mở cửa ra, Phong Triễn Nặc đứng dưới vòi sen, nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng, “Không lo sao?” Bờ vai bị một đôi tay ôm lấy.

Hắn quay đầu lại, “Lo cái gì?”

“Để cho tôi tiến vào cuộc sống của cậu.” Feston hôn lên cổ của Phong Triễn Nặc, “Cậu muốn hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.”

.....

P/S: Cuối cùng cũng dắt chồng về nhà , anh Phê một khi đã vào đây thì sẽ ăn đêm nằm đè nhà vợ luôn ^o^

97. Chương 97: Đường Lui

Môi chạm vào làn da ướt át, bàn tay to lớn kéo dài từ trên bả vai đến hông, sau lưng của Phong Triển Nặc chính là nhịp tim của Feston, “Có nghiêm trọng đến mức đó hay không, chẳng qua chỉ là—”

“Một người ẩn thân mà thôi.” Feston hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Phong Triển Nặc, “Thay đổi thân phận, còn có rất nhiều cái tên, tất cả chỉ để che giấu chính mình, mà hiện tại cậu lại đưa tôi đến nơi này, việc che giấu của cậu còn ý nghĩa gì nữa?”

“Hey, là anh muốn tôi đưa anh đến đây, muốn tự cho là đúng thì cũng phải vừa vừa chứ.” Sau lưng của hắn có thể cảm giác được áo sơ mi ẩm ướt của Feston, vài vóc đã bị hơi nước thấm ướt đang dán chặt trên người bọn họ, cơ bắp rắn chắc trước ***g ngực, làn da ẩm áp, cho dù những tia nước liên tục đổ xuống cũng không thể ngăn cản loại cảm giác này.

“Tôi muốn cậu dẫn tôi đến đây, mà cậu lại đồng ý, đây là quyết định của cậu, có thể nhìn ra nội tâm của một người thông qua căn nhà của người đó, hiện tại tôi đang đứng ở ngay đây.” Feston đột nhiên siết chặt cánh tay, nước ẩm làm làn da nóng lên, Phong Triển Nặc bật cười, tiếng cười vang vọng trong phòng tắm, “Rất cực anh muốn nói cái gì?”

“Từ giờ trở đi tôi muốn biết tất cả quá khứ của cậu, muốn tham dự vào thế giới của cậu.” Bàn tay của Feston hoạt động, dưới lòng bàn tay của hắn là cảm xúc mềm dẻo rắn chắc, lưng uốn thẳng, làn da sờ lên tựa như một chiếc roi da.

“Đối với anh mà nói thì đây là chuyện tốt hay sao?” Phong Triển Nặc biết mình đang làm cái gì, cũng rõ ràng tính nguy hiểm của nó, “Nhưng đối với tôi thì chưa hẳn, tình cảm sẽ trở thành chướng ngại.”

Giọng nói của Phong Triển Nặc trở nên trầm trọng giữa tiếng nước chảy, Feston ôm lấy hắn mà đứng trong nước, “Cậu sẽ không bị quy ngã, tôi không hề nghi ngờ vào điểm ấy, ngay cả tôi cũng không có cách nào đối phó với U Linh, U Linh sẽ không thua bất cứ kẻ nào.”

Giọng nói của Feston vẫn bình thản như trước, nhưng bởi vì như vậy mà có thể làm cho người ta tin tưởng, đây không phải là an ủi mà là trần thuật, Phong Triển Nặc nhếch môi, “Anh thật sự tin tưởng tôi.” fynnz.wordpress.com

“Đó là đương nhiên.” Feston làm cho hắn xoay người, vuốt ve khuôn mặt ẩm ướt của Phong Triển Nặc, “Biết cậu từng vượt qua rất nhiều khó khăn mới có được ngày hôm nay, tôi làm sao lại không tin tưởng cậu, thành công không phải là chuyện đương nhiên, đó là cái giá mà cậu phải trả, bất cứ kẻ nào ghen tị năng lực của cậu thì chỉ chứng tỏ bọn họ vô năng mà thôi.”

Hắn đang nói về Đồ Tế và Mine, Phong Triển Nặc nhắm mắt, tựa như hình ảnh năm xưa đang hiện lên, “Nói thật, tôi không nhớ về thời điểm đó, tôi cũng không oán hận bất kỳ kẻ nào, chẳng qua có một chút thất vọng mà thôi.”

Từng là đồng bọn, hôm nay lại lưu lạc đến tình trạng như vậy, chuyện này phải quy tội cho ai, theo như lời của Feston thì bọn họ nên tự trách chính mình, hay là năm đó hắn quả thật không nên....

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa!” Lời nói tựa như ra lệnh cùng với hơi thở của Feston đang kề sát bên tai của hắn, Feston tựa hồ hiểu rõ suy nghĩ của hắn, “Cậu đã làm đúng, không hề làm sai, cậu làm rất chính xác, không có ai được quyền trách cậu, đó là giận cá chém thớt, cậu không cần phải chịu trách nhiệm cho tất cả mọi người.”

Mở mắt ra thì lập tức nhìn thấy ánh mắt mạnh mẽ mà thâm thúy của Feston, Phong Triển Nặc dựa vào bờ vai của hắn, “Kỳ thật khi đó tôi đã từng nghĩ sau này sẽ như thế nào, nhưng việc này chỉ có thể dựa vào chính mình, con đường phía trước ra sao đều do mình tự lựa chọn, tôi biết tôi không phải đáng cứu thế, cứu không được tất cả mọi người, cũng không thể lo lắng đường lui cho những người khác.”

“Nhưng tôi vẫn làm như vậy, khi đó không ai quản được người khác....Cho nên những lời của Mine cũng không phải không có lý, tôi chính là kẻ phản bội, nhưng như thế thì sao?” Phong Triển Nặc cười lạnh mà nói một cách đùa cợt, hắn vùi đầu vào vai của Feston cho nên không thể thấy rõ vẻ mặt.

Feston vuốt ve sau gáy của Phong Triễn Nặc, “Cậu là con người, không phải là tử thần, đừng làm ra vẻ mình là một kẻ vô tình, cho dù cảm thấy áy náy đối với bọn họ cũng không có nghĩa cậu đang trở nên yếu đuối, có nghe thấy hay không? Triễn Nặc.”

Có thể cảm giác được người đang vùi đầu vào vai hơi hơi chấn động, Feston không nói tiếp mà chỉ vuốt ve cổ của đối phương, ôm lấy thân thể trần trụi của Phong Triễn Nặc, có đôi khi hẳn sẽ cảm thấy Phong Triễn Nặc căn bản không phải là một sát thủ, thậm chí không phải là U Linh đã từng giết vô số người.

Đằng sau đôi tay đầm máu chỉ là một người bình thường, tựa như bây giờ, người trước mặt giống như một khẩu súng đã gỡ đạn, làm cho người ta muốn dùng cái gì đó để nhồi lấp vào sự trống trải bên trong hẳn.

Nước ẩm từ trên người chảy xuống, trên lưng là cảm giác ấm áp, Feston nhẹ nhàng vỗ về hẳn, hẳn im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới cất lên giọng nói khàn khàn, “Thật sự không giống những gì mà anh sẽ nói, anh cũng dịu dàng với lính của mình như vậy sao?”

“Tôi không biết cái gì là dịu dàng, tôi chỉ biết đối với cậu như vậy thôi.” Buông Phong Triễn Nặc ra, Feston cởi bỏ áo sơ mi của mình, hẳn đứng dưới vòi sen cùng Phong Triễn Nặc hướng về dòng nước ẩm, Phong Triễn Nặc giúp hẳn cởi bỏ dây nịt, “Có phải tôi nên cảm thấy thật vinh hạnh hay không, đội trưởng Caesar?”

“Có thể đứng ở đây cũng là niềm vinh hạnh của tôi, sát thủ U Linh.” Cởi bỏ quần áo ướt đầm, Feston nâng mặt của Phong Triễn Nặc lên, “Vì sao không để tôi nói ra quan hệ của chúng ta, cậu muốn chừa lại đường lui hay sao?”

Vui vẻ đón nhận sự tín nhiệm của hẳn nhưng ngón tay lại siết chặt cầm của hẳn, ánh mắt quan sát tỉ mỉ, tràn ngập ý tứ tìm tòi nghiên cứu, giống như mỗi lần còng tay hẳn, Feston luôn tấn công bất ngờ khiến hẳn có đôi khi trở tay không kịp.

Vấn đề này rốt cục được nói ra, mà thái độ của Feston rõ ràng sẽ không làm cho hẳn trả lời cho có lệ.

“Tôi cần đường lui, anh cũng cần, trong bất cứ tình huống nào thì chúng ta đều phải chuẩn bị sẵn sàng, chẳng lẽ không đúng hay sao?” Thói quen của sát thủ cũng chỉ vì an toàn mà thôi, hẳn trả lời rất bình tĩnh.

“Ngẫm lại đi, làm cho người ta biết thì có chỗ nào tốt, mà ngược lại còn gặp đủ chuyện phiền phức, so sánh giữa hai cái thì đương nhiên càng ít người biết càng tốt, nhất là đám lính của anh, bọn họ hận không thể giết được tôi kia kìa.” Nói khoa trương một chút nhưng đây cũng là sự thật, Phong Triễn Nặc dựa vào lớp gạch men ở sau lưng mà nhìn Feston tắm dưới vòi hoa sen.

Mái tóc đen ướt sũng được vuốt ra sau đầu, để lộ vàng trán cương nghị, còn có đôi mắt khôn khéo bình tĩnh đang ngoái đầu nhìn lại, nhướn mày tỏ vẻ không đồng ý, “Tôi sẽ không làm cho bọn họ động vào cậu.”
fynnz810

Hắn đến gần, cánh tay chống lên lớp gạch men, giam cầm Phong Triễn Nặc trong không gian nhỏ hẹp của mình, “Đây là cậu cho tôi đường lui hay là cho chính mình?” Ánh mắt thâm thúy sau khi bị xối nước lại càng trở nên sắc bén, hẳn kề sát vào mặt của Phong Triễn Nặc, hơi thở và hơi nước giao hòa rồi xâm nhập vào hô hấp của Phong Triễn Nặc.

“Tuy rằng hiện tại chúng ta có quan hệ như vậy nhưng anh cần đường lui, tôi cũng cần, dù sao con người cũng phải chừa con đường thứ hai cho mình, anh cũng biết chúng ta không thể cứ tiếp tục như vậy, anh có công việc của anh, tôi cũng có công việc của tôi.” Lần lượt giải thích, Phong Triễn Nặc thần nhiên đối mặt với biểu cảm âm trầm của Feston.

Những gì hẳn nói đều là sự thật, ngay cả Feston cũng không thể phủ nhận, “Đương nhiên tôi đã suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng cậu đưa ra vấn đề này còn sớm hơn tôi đã dự đoán.”

“Cho dù không đề cập thì nó vẫn tồn tại, chúng ta không có khả năng duy trì mãi mãi như bây giờ, chúng ta vốn là hai người ở hai thế giới khác nhau, sớm muộn gì cũng phải quay trở về quỹ đạo.” Nói đến chuyện này thì Phong Triễn Nặc bắt đầu tưởng tượng những ngày tháng không có Feston, điều này khiến hẳn lập tức cau mày lại.

“Nhưng chưa đến ngày đó mà cậu đã tính trước rồi hay sao?” Hơi nước ẩm áp nhưng sắc mặt của Feston lại trở nên lạnh lẽo, những giọt nước không ngừng trượt xuống thân thể cao lớn, hẳn tắt vòi sen, làn hơi nước

cuối cùng không thể tiếp tục che khuất đầy mắt sắc bén của hắn.

“Anh là Feston Kada, anh nói cho tôi biết đi, chẳng lẽ anh chưa từng tính đến chuyện này?” Không trả lời trực tiếp mà lại dùng một câu như vậy để hỏi ngược lại, thật sự là một kẻ xảo quyệt, hỗn loạn trong lòng của Feston lại bốc lên, hắn thật sự muốn ăn tươi nuốt sống ý cười đùa cợt kia.

Nụ hôn đột ngột vừa mạnh mẽ vừa tức giận, không biết vì sao Phong Triển Nặc lại có thể hiểu rõ sự mâu thuẫn trong đó, hắn và Feston đều là người lý trí, đáng lý bọn họ sẽ không đi đến bước này, nhưng hiện tại đã quá trễ, bọn họ phải chịu trách nhiệm vì đã không thể khống chế được chính mình, làm cho quỹ đạo bị lệch.

Nụ hôn từ nồng nhiệt dần dần trở nên chậm rãi và nhẹ nhàng, đôi môi ẩm ướt tách ra, thản nhiên đụng chạm, rất cực buông thả cho đối phương.

“Đương nhiên tôi đã từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng cậu còn bi quan hơn cả tôi, chưa hẳn đã là kết cục tệ nhất, chỉ cần mỗi lần làm việc cậu cẩn thận một chút là được, có lẽ mấy chục năm sau chúng ta vẫn có thể giống như bây giờ.” Đụng vào mái tóc ẩm ướt của Phong Triển Nặc, nụ cười của Feston vừa đầy nam tính lại vừa tự tin.

“Mấy chục năm sau....anh đã lo xa như vậy rồi sao?” Phong Triển Nặc đặt tay lên lưng của Feston, đụng đến làn da nóng rực, hắn bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, “Chết tiệt, tôi quên mất.”

Nghe thấy Phong Triển Nặc ảo não nói nhỏ, Feston chỉ lơ đãng bước đến cửa rồi cầm lấy khăn tắm, “Tôi nghĩ là nhà của cậu có thuốc trị bỏng.”

Feston đem khăn tắm đưa cho hắn, Phong Triển Nặc tiếp nhận rồi tùy tiện lau khô, “Để tôi xem lưng của anh.”

Feston xoay người, sau lưng của hắn có một mảng màu đỏ, đó là dấu vết bị bỏng, thậm chí có chỗ còn bị rộp nước, “Có lẽ nên đến bệnh viện thì tốt hơn.” Phong Triển Nặc không xác định thuốc trị bỏng có tác dụng với vết thương này hay không.

“So với thương tích của cậu trước đây thì chẳng đáng là gì, tôi rất muốn biết khi ấy cậu có cảm giác thế nào.” Feston xoay lại rồi nắm lấy tay của Phong Triển Nặc, ngón tay vuốt ve đầu ngón tay của đối phương, “Vết thương sẽ để lại sẹo, nhưng tôi không hy vọng nó sẽ lưu lại ám ảnh trong lòng của cậu, cứ tiếp tục tin tôi, tôi sẽ làm cho cậu quên đi quá khứ.”

“Tôi đã thay đổi không ít, đừng yêu cầu quá cao, tôi cũng sẽ không nhớ lại những chuyện này, dù sao khi đó cũng còn rất nhỏ. Anh muốn tôi quên đi quá khứ, nhưng sau khi quên thì sao? Chỉ cần nhớ kỹ anh thôi à?” Lau khô nước trên lưng của Feston, hắn mặc quần áo vào, để cho Feston quần khăn rồi ngồi xuống ghế chờ hắn xử lý vết thương.

“Chỉ cần nhớ kỹ tôi, câu này nghe ra cũng không tệ, dù sao con người cũng phải nhìn về phía trước, nếu tôi nói tương lai của cậu nhất định sẽ có tôi thì cậu cảm thấy thế nào?” Người bị bỏng là Feston nhưng giọng điệu của hắn lại giống như Phong Triển Nặc mới là kẻ cần được quan tâm an ủi.

Phong Triển Nặc lấy ra băng gạc rồi thuận thực quần từ trước ngực vòng ra sau lưng của Feston, hắn ho khan vài tiếng, “Nghe ra cũng không tệ cho lắm.” Hắn bắt chước giọng điệu của đối phương.

Phong Triển Nặc bắt chước rất giống, Feston tựa hồ cảm thấy đây là một chuyện thú vị, hắn ngồi ở ghế dựa mà mỉm cười, thuốc mỡ trị bỏng truyền đến cảm giác mát lạnh, tầm mắt của hắn nhìn vào trong, nhìn thấy cửa phòng ngủ mở ra, phòng ngủ khác với phòng khách, chiếc giường chưa được dọn dẹp, cái gối rơi dưới đất, còn có vài bộ đồ, hình như còn mới....

Feston hơi nheo mắt lại, Phong Triển Nặc nhìn theo tầm mắt của Feston thì liền nhớ đến đó là bộ đồ mà không biết hắn đã mua từ khi nào để chuẩn bị đưa cho một cô gái.

Vừa vết thương trên lưng được băng bó xong, Feston liền đứng lên, “Phòng của cậu cần phải được dọn dẹp.” Hắn đi vào phòng ngủ rồi nắm lấy bộ váy lụa có giá trị xa xỉ, không hề hỏi một tiếng nào mà cứ trực tiếp ném vào thùng rác.

.....

P/S: Chưa quá đi, mới là bộ đồ thôi đó.

98. Chương 98: Vị Khách Đột Ngột

“Chẳng lẽ anh không biết trước khi ném thứ gì đó thì phải hỏi chủ nhân của nó hay sao?” Phong Triển Nặc nhướn mày dựa vào cánh cửa.

“Tôi không biết cậu còn có sở thích mặc đồ phụ nữ như vậy, dù sao chúng nó sẽ không phải là của cậu.” Feston tiến đến trước mặt hắn, bộ váy kia đương nhiên không phải của Phong Triển Nặc, ném bỏ cũng không có gì đáng tiếc, “Đừng nói với tôi là cậu thích phụ nữ hơn.”

Feston đến trước cửa nhìn Phong Triển Nặc, hàng lông mày nhíu chặt giống như đang cảnh cáo nếu hắn dám trả lời đúng thì sẽ xảy ra một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Phong Triển Nặc thành thật trả lời, “Là nam hay là nữ thì đối với tôi mà nói chẳng có gì khác biệt.”

“Không có gì khác biệt?” Feston dường như rất không hài lòng đối với câu trả lời của Phong Triển Nặc, “Như vậy nếu tôi và một người phụ nữ khác đứng trước mặt cậu thì đối với cậu mà nói cũng không có gì khác biệt hay sao?”

Feston quả thật là đang bắt bẻ từng câu từng chữ của hắn, Phong Triển Nặc không thể tưởng tượng được Feston cũng có lúc ngang ngược như vậy, “Nhưng anh là anh, không giống những người khác.”

Hắn không thể không thừa nhận đây là điểm khác biệt rất lớn.

“Lặp lại một lần nữa?” Hơi thở của Feston đột nhiên tiếp cận, giống như hắn nói cái gì đó khó lường, ánh mắt sắc bén của chim ưng đang chăm chăm nhìn hắn.

“Anh không hề giống bất kỳ ai.” Hắn nói xong, bỗng nhiên bị ôm lấy thất lưng, ***g ngực chạm vào ngực của Feston tựa như khẩu súng bị cướp cò, bắn ra tia lửa, bàn tay của Feston mò vào trong áo ngủ của hắn, “Tiếp tục nói.”

Feston kéo hắn ngã xuống giường, hắn có thể cảm giác được sự biến hóa bên dưới chiếc khăn tắm vây quanh thất lưng của Feston, “Hey, chẳng lẽ anh không biết mệt hay sao...”

“Tôi phát hiện mỗi khi ở bên cậu thì tôi luôn rất có tinh thần.” Mà Feston cũng phát hiện chính mình không thể kháng cự loại xúc động này, “Cậu luôn làm tôi mất đi bình tĩnh.”

Trọng lượng của hai người làm cho tấm nệm lồm xồm xuống, Phong Triển Nặc có thể cảm nhận ý tứ của những lời này, nếu Feston luôn trấn tĩnh ở trước mặt đám cấp dưới của mình, gặp biến không sợ hãi, thì khi đối mặt với hắn lại dễ dàng bị mất kiểm soát.

Loại cảm giác này không tệ.

Feston kéo cao áo của Phong Triển Nặc lên, tuột chiếc quần dài rộng thùng thình xuống, bao gồm cả quần lót, “Có được không?” Feston nằm trên người hắn mà hỏi.

“Những lời này đáng lý phải là tôi hỏi anh mới đúng, anh có ổn không?” Phong Triển Nặc nâng tay, bàn tay chạm vào băng gạc, mặc dù vừa rồi hắn còn cảm thấy mệt mỏi nhưng hiện tại lại đột nhiên trở nên hưng phấn, Feston không có phản ứng lớn đối với sự khiêu khích của hắn, “Khi quen biết cậu thì tôi đã phát hiện cậu không bao giờ chịu thua.”fynnz.wordpress.com

Feston dường như đã hiểu hắn rất rõ, “Chúng ta đều như vậy.”

“Có bao nhiêu người phụ nữ đã nằm trên chiếc giường này?” Không ngờ Feston vẫn còn để ý đến chuyện này, Phong Triển Nặc nhin không được mà mỉm cười, “Chuyện này nên để cho tôi từ từ nghĩ lại—”

Trước ngực đau nhói, Phong Triển Nặc hít vào một hơi, “Muốn đánh nhau hay sao?”

“Đừng thách thức tính kiên nhẫn của tôi, mau trả lời đi.” Hàm răng nhả ra điểm nổi lên trước ngực, dưới bàn tay của Feston là xương quai xanh của Phong Triển Nặc, nằm phía trên chiếm giữ thân thể của đối phương, tựa như đang tiến hành thẩm vấn.

Bị đè bả vai, Feston dùng trọng lượng thân thể để kiềm chế Phong Triển Nặc, mà bản thân Phong Triển Nặc cũng lười nhúc nhích, “Phụ nữ có đôi khi là một loại thuốc dùng để điều tiết, nhưng tôi chưa từng dẫn ai về nhà, đừng cho là cuộc sống của tôi trác táng như thế.” Lần này không muốn nổi cáu vì chuyện hiểu lầm như vậy.

“Cậu rất cẩn thận, tôi biết mà.” Muốn yêu cầu một người đàn ông kiềm chế dục vọng thân thể là một yêu cầu quá mức xa vời, huống chi Feston cũng từng có Will. Hắn chậm rãi vuốt ve thân thể của Phong Triển Nặc, xem ra hắn rất kiềm chế, lúc này không muốn quá nôn nóng.

“Khi ở nhà một mình thì cậu sẽ làm cái gì?” Chậm rãi âu yếm, Phong Triển Nặc muốn nghi ngờ có phải Feston đang cố ý hay không, cứ lững chững không cho thiêu đốt, cảm giác bị dày vò còn khó chịu hơn bất kỳ tư vị nào khác.

“Lau súng....tập thể hình....” Bờ môi bị hôn làm cho hắn không thể dễ dàng nói chuyện, khi hắn trả lời thì Feston dần dần mất đi kiên nhẫn, động tác vuốt ve và hôn môi bỗng nhiên trở nên kịch liệt.

“Như vậy rất buồn tẻ và cô đơn, về sau có tôi thì sẽ không như vậy nữa.” Không ngờ Feston lại nói như thế, giống như hiểu rất rõ cảm giác này, lại rất xác định quan hệ của bọn họ sau này sẽ vẫn bảo trì như trước, nụ hôn nóng bỏng rơi vào giữa hai bắp đùi của hắn, Phong Triển Nặc không có thời gian tiếp tục nói chuyện với Feston, mỗi khi bọn họ ở bên nhau thì rất dễ dàng trôi dạt dục vọng, giống một quả lựu đạn, chỉ cần ném là nổ, không thể chịu nổi một chút khiêu khích nào.

Hắn nằm trên giường của mình, đè lên người hắn là Feston, hơi thở của bọn họ dồn dập mà nóng rực, sau khi tinh thần được thả lỏng thì lại trở nên căng thẳng, thân thể cũng bị thiêu đốt, kêu gào đòi phát tiết, mỗi một lần đều vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi một lần đều cảm thấy tiếp theo sẽ không tốt nhưng vẫn cứ đâm đầu tiến về phía trước.

Hắn không còn tính toán so đo như xưa, đây là thỏa thuận của hắn và Feston, mặc kệ là ai ở mặt trên thì tiếp theo cũng sẽ bị đòi lại, bọn họ càng ngày càng ăn ý, không riêng gì khi gặp nguy hiểm mà ở trên giường cũng vậy.

Mỗi khi Feston bị kích động thì ánh mắt của hắn sẽ trở nên nóng rực, hiện tại chính là như vậy, ánh mắt hùng hực như muốn thiêu đốt toàn thân của hắn, hắn ngửa đầu rên rỉ, cảm thấy Feston đang cắn lên cổ họng của hắn.

Mồ hôi cùng với mùi hương thơm mát sau khi tắm rửa lan tỏa trên làn da đang thấm vào miệng của Feston, sự lạnh lẽo của tử vong và mùi thuốc súng lại lơ đãng để lộ ra bản chất nguy hiểm, nhưng những điều này chỉ càng làm cho người ta muốn sa chân vào, Feston chuyển từ cắn sang liếm mút, nuốt xuống tất cả tiếng rên rỉ và thở dốc của Phong Triển Nặc, “Nhớ kỹ, hiện tại cậu không phải chỉ có một mình.”

Tay chân quấn chặt vào nhau theo tiết tấu quá mức mãnh liệt, Feston vuốt ve mái tóc của Phong Triển Nặc, động tác này có thể nói là rất dịu dàng, nhưng ánh mắt đang nhìn chăm chú lại giống như muốn xuyên thấu linh hồn của hắn.

Không phải chỉ có một mình, hiện tại không phải chỉ có một mình....Trong đầu óc trống rỗng không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, sau đó Phong Triển Nặc mới chậm rãi hiểu được ý tứ của Feston, hiện tại hắn không phải chỉ có một mình.

“....Hình như anh an ủi hơi muộn một chút.” Hắn thở hổn hển, toàn thân đang nóng lên, cánh tay của Feston bị hắn nắm chặt, đột nhiên tăng thêm tốc độ và sức tấn công, “Cậu thật không biết tốt xấu....”

Feston trừng phạt bằng cách tấn công mạnh mẽ làm cho thân thể của Phong Triển Nặc buộc chặt, Feston nắm lấy hai tay của hắn, lúc này là một nụ hôn nồng nhiệt.

Nụ hôn nồng nhiệt lại làm dâng lên một đợt sóng triều mới, tiếng gầm nhẹ của Feston kích thích Phong Triển Nặc, hắn cũng bị hứng phấn lan sang, thân thể đã sớm mệt mỏi lại trở nên phản ứng mãnh liệt, tựa

như quan hệ của bọn họ cho đến nay, thỏa hiệp trong lúc đối kháng, lại tiếp tục đối kháng trong lúc thỏa hiệp, sau đó là thiêu đốt đến triệt để.

Hắn muốn hỏi lý trí của Feston đã đánh rơi ở nơi nào, nhưng đáp án có lẽ là ngay trên người hắn, kể từ lần đầu tiên bọn họ đã dừng sai vị trí, vì đối phương mà mất đi tất cả kiểm chế.

Chiếc giường vốn đã hỗn độn lại càng trở nên bừa bãi vì cuộc giao chiến quá mức kịch liệt, phòng ngủ của hắn so với bên ngoài quả thật hơi lộn xộn một chút, khi hắn giãy ra khỏi ***g ngực của Feston thì thiếu chút nữa đã tìm không thấy cái ly ở đầu giường vì nó đã bị ngã nghiêng.

Cực kỳ khát nước, hắn dựa vào giường, “Rót cho tôi một chút nước.”

“Tôi nhớ rõ nơi này là nhà của cậu, chiêu đãi khách là nghĩa vụ của cậu mới đúng chứ.” Tuy Feston nói như vậy nhưng vẫn bước xuống giường, hắn nghe thấy Phong Triển Nặc nằm trên giường mà trả lời một cách lười biếng, “Nhưng tôi đâu có xem anh là khách.”

Feston quay đầu lại, người trên giường chỉ che mình bằng một tấm trải giường, nhưng tấm trải giường mỏng manh màu trắng chỉ càng làm lộ ra thân hình vô cùng quyến rũ ở bên dưới, Feston đi đến bên giường rồi cúi đầu, sau khi ngẩng nhìn một lúc thì đột nhiên hôn môi Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc không kháng cự đối với nụ hôn đột ngột này, cho đến khi Feston buông hắn ra, cái chai chạm vào trán của hắn rồi đặt vào trong tay hắn, chờ hắn uống xong thì Feston mới cầm cái chai uống cạn phần nước còn thừa lại.

Phong Triển Nặc lau khô khóe miệng ẩm ướt, hắn lười biếng dựa vào đầu giường, “Cảm giác cũng không tệ khi có người phục vụ cho mình.”

“Nếu muốn tôi giúp cậu tắm rửa thay quần áo thì cứ nói, tôi rất sẵn sàng được phục vụ.” Lại nhìn Phong Triển Nặc một cái, Feston xoay người đi vào phòng tắm, trong tầm mắt của Phong Triển Nặc là bóng dáng của hắn, bắp đùi săn chắc kiên cố cùng với sống lưng thẳng tắp. fynnz810

Dáng người mạnh mẽ của Feston khác với dáng người cố ý rèn luyện như hắn, so với hắn thì người đàn ông này tựa hồ không cần những vật phẩm trang trí, mà Feston càng giống như một loại máy móc cỡ lớn nào đó, cho đến nay cũng không phải chỉ để thưởng thức mà mỗi một phần trên thân thể đều ẩn chứa năng lượng, tản mát ra một loại quyết đoán có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Feston rất hiếm khi nói về quá khứ của mình, ngoại trừ có nhắc đến mẹ ruột một chút. Hắn từng nói chỉ cần Phong Triển Nặc muốn biết thì có thể hỏi bất cứ lúc nào, hắn sẽ nói ra toàn bộ, nhưng hiện tại Phong Triển Nặc không chắc chắn chính mình có muốn hỏi hay không, bọn họ đã chuẩn bị tốt việc bảo trì mối quan hệ này hay sao? Ổn định, thậm chí là trong thời gian dài?

Ngay khi hắn đang miên man suy nghĩ thì Feston đã tắm xong một lần nữa rồi đi ra, trên người còn mang theo hơi nước, băng gạc cũng bị ướt, xem ra cần phải thoa thuốc một lần nữa, Feston quần khăn tắm, đường nét sắc bén của khuôn mặt bởi vì bị ướt mà càng trở nên lóa mắt.

Trực tiếp đi đến trước tủ đồ của Phong Triển Nặc, không hề khách khí mà lục quần áo của chủ nhà, sau khi tìm được bộ đồ mà mình muốn mặc thì hắn lại sắp xếp đồng quần áo lung tung mà Phong Triển Nặc đã nhét vào bên trong.

Phong Triển Nặc định mở miệng thì phòng khách vang lên một tiếng bước chân rất nhỏ khiến cho hắn đột nhiên cầm miệng, lặng lẽ rút ra khẩu súng nơi đầu giường, mới một phút trước còn lười biếng thì lúc này dưới đáy mắt đã hiện lên một luồng sáng lạnh, ngoài cửa có người.

Thể lực của Phong Triển Nặc bị tiêu hao rất nhiều, vừa rồi hơi kịch liệt một chút, Feston biết rõ hiện tại Phong Triển Nặc không thích hợp chiến đấu, vì vậy liền lắc đầu ra hiệu cho đối phương chờ ở trong phòng còn hắn thì chậm rãi đẩy cửa ra.

Đột nhiên một khẩu súng vói vào khe cửa, nhắm ngay giữa trán của Feston, “Vì sao cậu lại ở trong này? Ian đâu?” Giọng nói của đối phương có một chút khẩn trương.

“Bob?” Phong Triển Nặc nhận ra là ai, người ngoài cửa lập tức đẩy cửa vào, ngay khi hắn cử động thì Feston đã nhanh chóng nâng tay lên rồi bẻ một phát, băng đạn trong khẩu súng lập tức bị tháo xuống, Bob còn

chưa kịp phản ứng thì trong tay chỉ còn lại khẩu súng trống rỗng, mà lúc này hắn lại nhìn thấy Phong Triển Nặc nằm trên giường, cũng nhìn thấy người đàn ông ở trước mặt chỉ quần độc một chiếc khăn tắm.

Trong phòng ngủ tràn ngập mùi ẩm ướt của hơi nước và hơi thở đầy nam tính, tình trạng hỗn độn ở trên giường khiến cho người ta vừa nhìn liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi kinh ngạc, Bob lập tức tỉnh táo trở lại, tình huống trước mắt quá rõ ràng, quan hệ của hai người này.... “Cậu vẫn không chịu nghe lời của tôi, Ian, nhưng mà tôi cũng không cảm thấy giết mình đâu.” Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của Bob lộ ra biểu cảm phức tạp.

.....

P/S: Eo, anh ơi, anh nguyện ý, van xin làm ôsin của vợ luôn à =.=

99. Chương 99: Tin Tức Của Bob

“Đã lâu không gặp, nghỉ ngơi thoải mái chứ?” Tuy rằng trên người của Phong Triển Nặc được phủ bằng tấm khăn trải giường nhưng dựa theo nửa thân trên trần trụi của hắn thì đã đủ để xác nhận những dấu hôn này chính là chứng cứ sau khi kích tình.

Bob nhìn Phong Triển Nặc, lại nhìn Feston, loại động tác này tựa hồ luôn xuất hiện trên những người biết quan hệ của bọn họ, giống như không biết nên liên hệ hai người này cùng một chỗ bằng cách nào, “Cái gì mà đi nghỉ ngơi, đừng đùa nữa! Nghỉ ngơi như thế thì cho tôi xin! Tôi đang bị truy nã, có muốn tôi nhắc nhở cậu hay không? Ở trước mặt cậu là một tội phạm bị lệnh truy nã, trong lúc cậu và cái tên cảnh sát này lên giường thì cậu biết tôi đang làm cái gì hay không? Tôi đang dùng cái mạng già này để giúp cậu thăm dò tin tức! Cái thằng nhóc này!” Bob nổi cáu như một con bò tót, đương sự của vụ này lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, Phong Triển Nặc thản nhiên lộ ra vẻ mặt xin lỗi, Feston nhặt lên bộ đồ của Phong Triển Nặc ở dưới đất rồi ném lên giường, “Đi tắm trước đã, mặc quần áo vào rồi nói sau.” Quay đầu lại, Feston ra hiệu với Bob, “Không bằng anh ra ngoài chờ trước đi.”

Giống như chỉ là một lần gặp mặt bình thường, đây là một lời đề nghị, hơn nữa người khác nên nghe theo, Bob ném khẩu súng không có đạn xuống đất, “Dù sao hiện tại hai người đã lên giường, tôi không cần phải giả bộ nữa, Feston Kada, nể mặt thằng nhóc này, anh cũng nên xóa tên của tôi trên danh sách lệnh truy nã đi.”

Không cần tiếp tục nguy trang thành một công dân lương thiện vô tội nữa, dù sao Bob từng là người trung gian, hắn hiểu rõ phải lợi dụng hết thảy cơ hội ở trước mắt, lúc này Phong Triển Nặc mới nhớ hắn vẫn chưa nói chuyện này với Feston, “Đây là lỗi của tôi, tôi quên mất việc Bob bị truy nã....”

“Anh ấy bị truy nã là vì cậu, nhưng không phải muốn nói xóa lệnh truy nã thì có thể xóa ngay lập tức.” Không ngoài dự kiến của Bob, Feston trả lời rất đúng chức năng thẩm quyền của mình, nhưng lại lập tức nói tiếp, “Chờ tôi phục chức thì mới có thể gọi người đi làm, cần chờ thêm một thời gian ngắn nữa.”

“Phục chức? Hóa ra tiếng tăm lừng lẫy như Caesar mà cũng bị cách chức nữa sao.” Bob lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, “Đây là công lao của cậu phải không, Ian?”

Tựa hồ quả thật có liên quan đến Phong Triển Nặc, “Bob, anh nói nhiều quá.” Tấm khăn trải giường quần trên thất lung, Phong Triển Nặc xuống giường rồi đi vào phòng tắm, mới này đã tắm một lần, nhưng bây giờ toàn thân lại bám đầy mồ hôi, còn có một chất dịch đang chảy xuống đùi cần phải xử lý, hắn đi vào phòng tắm, để lại bầu không khí gượng gạo cho hai người kia.

Bob nhanh chóng đi ra phòng khách, Feston mặc vào bộ đồ mà hắn vừa tìm được, đều là của Phong Triển Nặc, kích cỡ có một chút khác biệt, Phong Triển Nặc gầy hơn hắn một ít, nhưng cũng không khác biệt nhiều lắm, đồ nam luôn có kiểu dáng rộng rãi, mặc trên người cũng không có gì khác biệt, xem như vừa người.

Bob ở trong phòng khách chấp hai tay ra sau lưng, thân hình hơi béo lộ ra hơi thở nghiêm túc lại nặng nề, nhìn thấy Feston đi ra, hắn đột nhiên đến gần, “Tôi nghe Stephanie nói về chuyện của hai người, cho đến khi tôi tận mắt nhìn thấy thì mới tin tưởng đây là sự thật, Feston Kada, tôi phải nói là cậu đã thực hiện được, cậu thắng, nhưng rốt cục cậu muốn như thế nào?”

Đề thấp giọng nói, thanh âm của Bob vừa dồn dập vừa áp lực, hắn quả thật quan tâm đến Phong Triển Nặc, vì thế Feston cũng không muốn gây khó dễ cho hắn, “Không phải tôi muốn như thế nào, mà là cậu ấy cần cuộc sống của người bình thường, cậu ấy có quyền được sống vui vẻ hạnh phúc.”

Feston trả lời thẳng thắn khiến Bob sửng sốt, sau đó lập tức cười lạnh, “Cậu có thể làm cho cậu ấy sống vui vẻ hạnh phúc? Sống một cuộc sống bình thường hay sao? Đây không phải là thứ mà một sát thủ cần! Cậu có biết có một người bởi vì tình yêu mà phải chết hay không? Hắn tên là Drim Glen, hắn từng là một sát thủ vĩ đại, cho đến khi hắn yêu một người, tình yêu đã giết hắn!”

Bob từng nhìn thấy rất nhiều trường hợp tương tự như vậy, giọng nói áp lực trở nên kịch liệt, “Bọn họ đã từng được huấn luyện, thứ duy nhất mà bọn họ cần là giết chóc, bọn họ chưa bao giờ được dạy phải tiếp nhận tình cảm như thế nào.”

Trong đôi mắt đục ngầu của Bob có thể tìm thấy dấu vết lo lắng, hắn rất quan tâm đến đám sát thủ, có đôi khi tựa như đối đãi với con của mình, Feston tựa hồ nhìn thấy quá khứ của Phong Triển Nặc thông qua tiếng rít gào của Bob, “Tôi biết Drim Glen, hắn đã chết, bị chính cậu ấy tự tay giết chết.”

Tầm mắt chuyển về phía phòng tắm, nơi đó còn vang lên tiếng nước chảy, muốn rửa sạch dấu vết đã khô dính thì cần một ít thời gian, Feston cũng từng trải qua quá trình này, Bob nghe thấy lời nói của hắn thì sắc mặt khiếp sợ càng lúc càng rõ ràng, “Cậu ấy nói với cậu về chuyện của Glen?” fynnz.wordpress.com

“Không có nói quá chi tiết, nhưng tôi biết vì sao tổ chức kia bị hủy diệt, Glen là bạn thân của cậu ấy à?” Feston truy vấn quan hệ của Ian và Glen, Bob tìm không thấy quá nhiều cảm xúc trong đôi mắt màu xám tro ở trước mặt, nhưng Feston lại lộ ra bộ dáng rất để ý đến chuyện này.

“Bọn họ là bạn rất thân, nếu Ian không nói cho cậu biết thì tôi cũng không tiện nói, cậu có thể tự hỏi cậu ấy.” Bob không muốn hợp tác, Feston cũng không hỏi tiếp, phòng khách lại tiếp tục rơi vào tình trạng im lặng một cách gượng gạo.

Feston mang dép lê, hắn rót một ly nước rồi đặt lên bàn, biểu hiện của hắn rất ung dung tự tại, tựa như đang ở nhà của mình, ngược lại làm cho Bob cảm thấy mất tự nhiên, người trung gian của sát thủ có bao nhiêu người có cơ hội đối mặt với cảnh sát liên bang? Càng đừng nói tên cảnh sát này từng niêm phong khách sạn của mình.

Trên bàn có tờ báo, Feston cầm lên rồi lật xem, Bob không nói một tiếng nào mà chỉ ngồi trên chiếc ghế sofa đơn ở trước cửa sổ, vài tia nắng mỏng manh theo khe cửa phủ xuống một màu sáng rực lên mái tóc lấm tấm bạc của hắn, hắn có vẻ rất lo lắng.

“Hai người ở chung cũng không tệ.” Từ bên trong đi ra, Phong Triển Nặc đã mặc vào một chiếc quần dài rộng rãi, nửa thân trên vẫn cởi trần, vắt khăn trên vai, Feston tiến đến rồi cầm lấy chiếc khăn để lau khô tóc cho hắn, “Nước ở trên bàn.”

Hóa ra ly nước này là chuẩn bị sẵn cho Ian, Bob thu hồi ánh mắt, hắn nên cảm thấy mừng cho Ian, ngoại trừ hắn ra thì ít nhất vẫn còn người khác quan tâm đến Ian, nhưng sự việc không phải đơn giản như vậy...

Hai tay đan vào nhau, hai ngón cái của Bob không ngừng bật lên bật xuống, “Chuyện mà cậu muốn tôi điều tra đã có tin tức.”

Lời nói đột ngột của Bob làm cho hai người cùng phản ứng, “Chuyện về sát thủ à?” Feston nhanh chóng đem các manh mối liên hệ cùng nhau, rút ra kết luận, Phong Triển Nặc gật đầu, “Hiện tại anh bị đình chỉ công tác, bảo những người khác điều tra cũng không an toàn, Bob là người tốt nhất, lại có thể tin tưởng được.”

“Nhiều năm như vậy mà mới nghe thấy cậu nói ra một câu hiềm hoi như thế.” Bob thay đổi thái độ lúc trước đối với Feston, bỗng nhiên trở nên bình tĩnh, hắn đứng lên rồi đi một vòng trong phòng khách, “Có rượu không?”

“Xem ra không uống một chút thì anh sẽ không nói.” Mở ra tủ lạnh, Phong Triển Nặc ném một lon bia vào tay của Bob, “Bia hả?”

“Ở chỗ này của tôi không có thứ khác.” Mái tóc không còn nhiều nước, Phong Triển Nặc mặc áo vào, nhớ đến Feston cần phải được thay bằng, Bob nhìn hai người bọn họ rồi tự bật nắp lon để uống một ngụm, “Rượu của cậu đều bị cậu uống sạch rồi, cậu luôn biết rõ mình đang làm cái gì, hơn nữa còn vì như thế mà tự đấu tranh tư tưởng, chẳng qua hiện tại không cần nữa, đúng không?”

Bob nói ra việc Phong Triển Nặc từng uống rượu khi buồn rầu, quả thật tựa như đang cố ý nói cho Feston nghe, ánh mắt của Feston nhìn Phong Triển Nặc lập tức trở nên khác biệt, nhưng không biết khác biệt ở chỗ nào, hắn đi đến rồi cầm lấy tay của Phong Triển Nặc, còn hôn lên đầu của đối phương, sau đó mới ngồi xuống ngay bên cạnh.

“Quan hệ giữa cậu ấy và tôi là chuyện riêng của chúng tôi, anh muốn tôi giúp anh triệt tiêu lệnh truy nã thì cũng phải tỏ lòng thành một chút, nói ra những gì anh biết đi, Bob, có thể làm cho tôi hài lòng thì nói không chừng tôi sẽ mau chóng cho người đi làm chuyện này, bao gồm cả khách sạn bị niêm phong của anh, chỉ cần anh hứa hẹn khi xảy ra chuyện quan trọng thì không cản trở việc điều tra, như vậy tôi có thể kêu người trả lại khách sạn cho anh.” Đưa ra điều kiện như vậy, Feston hơi nghiêng người về phía trước, đây không phải là hấn nói đùa, đây là lời hứa của hấn.

Mái tóc đen vẫn hơi ẩm ướt, thêm vào đôi mắt hơi nhướng lên càng phụ trợ cho khuôn mặt góc cạnh, hiện tại Feston rất giống một kẻ độc tài, hấn đưa ra điều kiện mê người, hơn nữa lại không hề lo lắng đối phương sẽ không chấp nhận, Phong Triển Nặc khoanh tay ngồi bên cạnh mà thưởng thức vẻ mặt biến hóa của Bob.

“Cậu nói thật hả?” Ánh mắt của Bob sáng ngời, hỏi lại một lần nữa cho chắc chắn, “Nên biết tác dụng của cái khách sạn kia là—”

“Đương nhiên khách sạn là để cho người thuê phòng, chỉ cần anh bảo đảm khách thuê phòng không gây rắc rối, không làm ra chuyện gì nguy hại cho xã hội là được. Người quản lý khách sạn là anh, bất quá làm sao để cho người thuê phòng quay trở về thì cũng là chuyện của anh.” Thay vì để cho đám sát thủ phân tán ở khắp nơi thì không bằng đặt vào một chỗ có người quản lý thì hay hơn.

Feston không nói rõ nhưng hấn biết không riêng gì Phong Triển Nặc mà ngay cả Bob cũng có thể đoán ra, “Nếu tôi còn có sự lựa chọn khác thì tôi sẽ không đồng ý với điều kiện này của cậu, nhưng đáng tiếc cho dù tôi có thì những người đó lại không có, cũng không cần phải lo lắng khách sạn bị niêm phong thì sẽ không có ai đến, bọn họ cần một chỗ để cư trú, khi cùng đường thì chỉ biết đến nơi đó mà thôi.”

Từ giận dữ đến bất đắc dĩ, Bob nhìn lon bia trong tay, “Trạm trung chuyển, kỳ thật nơi đó chính là trạm trung chuyển cho những ai không có chỗ để đi, cần phải ẩn thân, hoặc là những người bị thương cần chỗ để nghỉ ngơi, đương nhiên không phải tất cả bọn họ đều là sát thủ.”

Dừng một chút, hấn lộ ra hàm răng không quá ngay ngắn, “Hiện tại nói đến sát thủ chắc không sao chứ?” Âm chỉ quan hệ của bọn họ, đó là một câu đùa ác ý.

Feston quả thật nở nụ cười, sau đó nhìn Bob rồi chậm rãi trả lời, “Anh có thể yên tâm, tôi không mang theo ghi âm, lời nói của anh sẽ không trở thành chứng cứ.”

Hấn nói như vậy nhưng Bob lại bắt đầu lo lắng, lặng lẽ nhìn xung quanh một chút, “Hy vọng là không có.”
fynnz810

“Hiện tại nên nói đến chuyện của hai người.” Đã uống xong lon bia, Bob cầm cái lon trong tay, “Tôi đã hỏi thăm, nhưng không hỏi ra được là kẻ nào muốn giết cậu ấy, như vậy chỉ chứng minh được một chuyện....”

“Đối phương không phải người thường.” Phong Triển Nặc kết luận, hấn là người hiểu rõ nhất chuyện này, “Mặc kệ người kia là ai, mục đích của hấn không chỉ là muốn giết anh, nếu không sẽ không chọn ngay lúc này, anh đã xuất viện, không dễ dàng ra tay như lúc trước nhưng vẫn có người đến chịu chết.”

“Nếu....giả thiết mục đích của đối phương không phải là tôi thì sao?” Lời nói của Feston nằm ngoài dự đoán của mọi người, Phong Triển Nặc ngẩn ra, nhìn thấy đôi mắt màu xám tro hiện lên một tia sắc bén, “Giả thiết mục đích của đối phương không phải là tôi mà là muốn mượn tay của chúng ta để loại trừ những người đó.”

Nói xong, hai người nhìn nhau, đều vì dự đoán này mà chấn kinh.

Bob siết chặt lon bia, “Vì sao tôi lại không nghĩ đến? Chẳng lẽ là người của tổ chức đã quay lại?” Lon bia bị bóp nát rơi lún lổn trên sàn, phát ra một tiếng răng rắc, tựa như khẩu súng được lên đạn.

.....

P/S: Bạn Bob giống vị cha già đang chất vấn thằng con rể tương lai quá :>

100. Chương 100: Chỉ Có Thể Thuận Theo Tình Cảm

Sự phỏng đoán lớn mật của Feston làm cho bầu không khí tăng thêm một chút khẩn trương, nhưng lời của Bob lại làm cho tình hình này trở thành họa vô đơn chí, đã đến buổi tối nhưng không có ai cảm thấy đối, Phong Triển Nặc bình tĩnh nhớ lại rồi lắc đầu, “Không có khả năng, hết thấy ban quản lý có liên quan đến tổ chức đều bị tôi giết chết.”

“Cậu có xác định bên trong có ẩn giấu thành viên nào khác hay không? Đám quản lý ở mặt ngoài là giả, trên thực tế chỉ là con rối, sau lưng còn có kẻ khác thao túng.” Feston đã từng xử lý rất nhiều vụ án, hẳn có hiểu biết về cơ cấu quyền lực của các tổ chức tội phạm.

“Tôi đã từng nghĩ đến chuyện này, cũng đã tìm ra hai quan sát viên giả trang làm sát thủ, bọn họ cũng đã bị tôi giải quyết.” Hắn thần nhiên tự thuật tình huống lúc đó.

Bob muốn biết Feston sẽ có phản ứng gì đối với những lời này, nhưng Feston lại không hề lộ ra vẻ mặt kinh ngạc hoặc phản cảm, “Nếu cậu đã chắc chắn như vậy thì chúng ta nên tìm manh mối theo hướng khác.”

“Không, có lẽ anh nói đúng, có lẽ còn có kẻ lọt lưới.” Phong Triển Nặc suy nghĩa chầm vài giây thì bỗng nhiên nói, “Sát thủ còn sống rời khỏi tổ chức thì có lẽ cũng có quan sát viên bị lọt lưới, không chỉ có hai kẻ trong ban quản lý âm thầm giám thị chúng tôi...”

Hắn không thể không lo lắng đến khả năng này, muốn hoàn toàn diệt trừ một tổ chức có rễ sâu lá tốt như vậy thì dựa vào năng lực của một người là hoàn toàn không đủ, nhiều năm trôi qua, hắn nghĩ rằng hắn đã cứu vớt đồng bọn của mình, nghĩ rằng hắn đã chấm dứt quá khứ, nghĩ rằng tất cả có thể bắt đầu lại một lần nữa.....

Cười khổ, hắn đi đến tủ lạnh rồi cầm ra hai lon bia, “Uống một chút không?” Hắn ném một lon cho Feston.

“Hiện tại chỉ là suy đoán, vẫn chưa chắc chắn, tình hình chưa hẳn tệ đến mức đó đâu.” Chụp được lon bia, Feston vẫn trấn tĩnh như trước, giống như không có bất cứ cái gì có thể thay đổi được loại trấn tĩnh này của hắn.

Phong Triển Nặc mở ra lon bia rồi uống cạn phân nửa, sau đó thở hắt ra rồi dựa vào tủ lạnh, Feston vỗ xuống ghế sofa, “Lại đây.” Hắn vươn tay về phía Phong Triển Nặc.

“Cậu cần làm cho đầu óc của mình được nghỉ ngơi, cho dù là người của tổ chức muốn báo thù kẻ phản bội năm đó thì cũng sẽ không tiến hành ngay lập tức đâu, cậu cũng biết thể lực cạn kiệt thì sẽ có hậu quả gì mà, đúng không?” Feston nắm lấy bờ vai của Phong Triển Nặc, để đối phương dựa vào người của hắn.

“Hey, là ai làm cho thể lực của tôi bị cạn kiệt, với lại đừng quên anh cũng là một bệnh nhân.” Phong Triển Nặc lấy lại tinh thần, ra hiệu cho Feston phản bằng gác quần từ trước ngực ra sau lưng.

“Khi nào cần thay băng thì tôi sẽ gọi cậu.” Dè dặt bờ vai của Phong Triển Nặc, giống như muốn truyền năng lượng cho đối phương, giọng nói của Feston có một loại tính chất đặc biệt có thể làm cho người ta an tâm, “Hiện tại có lo lắng cũng vô dụng, không bằng cứ nghỉ ngơi trước đã.”

“Không cần anh nói thì tôi cũng biết.” Trải qua không biết bao nhiêu lần nguy hiểm, hắn làm sao không biết trạng thái tinh thần và sinh mạng luôn có cùng một nhịp thở, nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra, hắn liền nhìn thấy Bob đang chăm chú nhìn bọn họ.

“Bob, muốn nói cái gì?” Hấn lại uống một ngụm bia, chất lỏng lạnh lẽo cùng bọt khí xuyên qua cổ họng, hấn thản nhiên gác chân lên bàn, hỏi một cách tùy ý.

“Cậu đã thay đổi, nhưng tôi không biết loại thay đổi này có tốt hay không, cậu nói cho tôi biết đi, Ian, cậu ấy sẽ làm cho cậu mạnh mẽ hay sẽ trở nên yếu đuối.” Ánh mắt chuyển sang Feston, Bob tự nhận sự lo lắng của mình không phải không có lý, “Đừng quên Glen đã chết như thế nào.” Hấn đột nhiên nhấn mạnh giọng điệu. fynnz.wordpress.com

Bob nhắc đến Drim Glen làm cho Phong Triển Nặc dừng lại động tác uống bia, vẻ mặt cũng thay đổi, “Chúng ta đều biết cậu ấy chết như thế nào, Glen là một sát thủ xuất sắc, nhưng cậu ấy phạm phải một sai lầm chính là yêu con mồi của mình, đây là một điều không cho phép, không, phải nói là rất đáng chết, cho nên cậu ấy mới chết, là tôi giết chết cậu ấy, anh muốn nhắc nhở tôi chuyện này sao, Bob?”

Tính cả ánh sáng lạnh dưới đáy mắt, trên khuôn mặt điển trai toát lên vẻ âm trầm lạnh lẽo, Bob đã nhắc đến chuyện kiêng kỵ nhất của Ian, hấn cũng biết rất rõ điểm này, “Cậu muốn làm tôi sợ nhưng chuyện này cũng vô dụng, những gì nên nói thì tôi sẽ nói, đúng vậy, là tôi đang nhắc nhở cậu đừng đi vào vết xe đổ khi xưa của Glen, nhưng tôi nghĩ là cậu sẽ không nghe theo, cho nên tôi chỉ nói như vậy mà thôi, dù sao cái mạng là của cậu, tôi không xen vào chuyện của cậu.”

Ánh mắt chứa đựng thâm ý chuyển sang Feston, nếu Feston thật sự để ý đến Ian thì sẽ không kéo Ian xuống vực thẳm, Ian Noy, người thanh niên này đã sớm đứng bên cạnh vực thẳm.

“Đừng nhìn tôi như thế, đây không phải là chuyện mà tôi có thể khống chế, cũng không nằm trong khả năng khống chế của cậu ấy, cả hai chúng tôi đều đã thử kiểm soát, chẳng qua cũng vô dụng, chắc là anh cũng biết tôi muốn bắt cậu ấy nhiều như thế nào, nhưng rốt cục tôi lại đang ngồi ở chỗ này.” Đấu tranh tư tưởng nhưng lại không kháng cự nổi loại hấp dẫn này, chỉ có thể thuận theo tâm ý.

Nếu Feston từng có tâm lý mâu thuẫn thì hiện tại cũng đã sớm khuất phục, hấn ngồi ở nơi này một cách tự nhiên như thể đây là nhà của mình, người bên cạnh đương nhiên là người mà hấn coi trọng nhất, áo sơ mi màu lông chuột cùng một chiếc quần dài màu đen, đơn giản nhưng rất thích hợp, Bob không thể tìm thấy tình cảm đặc biệt trong đôi mắt thuộc về kẻ săn bắn kia, nhưng nếu đào móc vào sâu bên trong thì sẽ phát hiện có sự khác biệt rất lớn.

Mà loại khác biệt này chỉ xuất hiện khi đối mặt với sát thủ U Linh mà thôi.

“Con mẹ nó, nghe thấy một tên FBI nói với tôi như thế thì thật sự không quen.” Bob thấp giọng mắng, sau đó hung hăng lau mặt, “Đây là chuyện của hai người, nhưng phải nói trước, chuyện này không có nghĩa là tôi bắt đầu tin tưởng một cảnh sát liên bang đâu nhé.”

“Tôi cũng không mong đợi điều đó.” Giật giật hàng lông mày, Feston đã cảm thấy rất vừa lòng, Phong Triển Nặc ở bên cạnh uống cạn lon bia, “Bob, tin tức của anh hết rồi à? Còn nghe thấy tin gì nữa không?”

“Làm sao mà cậu biết tôi còn có tin tức khác? Một lão già như tôi thì còn có thể nghe ngóng được thêm cái gì nữa?” Bob cố ý gây khó dễ, nhưng nhớ đến điều kiện đã trao đổi với Feston cho nên không tiếp tục nói đùa nữa, “Nếu, tôi chỉ nói nếu, người của tổ chức quay về trả thù, ngoại trừ các sát thủ rồi đi năm đó thì có thể sẽ có rất nhiều người gặp nguy hiểm.”

“Ngoại trừ Carmen, tôi còn gặp Đồ Tế và Mine, đương nhiên hiện tại bọn họ đều đã chết.” Phong Triển Nặc thuật lại ngắn gọn chuyện đã xảy ra cho Bob nghe, cũng nhắc đến sự thù hận của Đồ Tế và Mine đối với hấn.

Bob ngồi ở trên ghế sofa, chậm rãi nhắm mắt lại, vẫn đang lắng nghe, cuối cùng đột nhiên mở mắt ra, “Cái đám vô dụng kia, là do bọn họ từ đâm đầu vào chỗ chết!” Sau khi bất thành linh bùng nổ cơn tức giận thì hấn lại chuyển đổi giọng nói, “Nhưng cũng không thể trách bọn họ, những chuyện như vậy tôi đã nghe quá nhiều rồi.”

“Những người khác thế nào? Anh còn biết gì nữa?”

“Có người cũng không quá sung sướng, cậu cũng biết mà, cũng không phải tất cả mọi người đều xuất sắc, những người đó đều đã chết, nghe nói là bị giết chết trong lúc làm nhiệm vụ, nhưng tôi cảm thấy là có người muốn tự sát cũng không chừng.” Giọng nói giả nua của Bob tràn ngập sự thương hại, “Cũng có người đối

nghe làm vệ sĩ, làm lính đánh thuê, còn đồ, những người này xem như vẫn còn may mắn chán, trong khi số khác lại sa đọa, bọn họ không biết nên làm cái gì, lún sâu vào ma túy, trộm cắp chém giết, bất cứ cái gì cũng làm.”

Nhìn thấy khuôn mặt xuất thần của Ian, Bob lập tức nói, “Đương nhiên có người cũng không tệ, cũng không phải tất cả mọi người đều xui xẻo như thế.”

“Những người không xui xẻo thì sao?” Phong Triển Nặc muốn biết rõ ràng hơn.

“Còn có vài người may mắn, đương nhiên là bắt đầu lại cuộc đời, vứt bỏ quá khứ, sống một cuộc sống mới, làm người thường, từ nay về sau hoàn toàn dứt bỏ cái vòng luẩn quẩn của trước kia.” Bob cho rằng đây là chuyện đáng giá cao hứng, “Ian, là cậu đã cứu bọn họ.”

Phong Triển Nặc như cười như không, “Nhưng chỉ cần giết một người thì cả đời này của bọn họ sẽ không quên được cảm giác đó, mặc kệ là thích hay là chán ghét cũng vậy.”

Hắn cầm lon bia trống không trong tay, tựa hồ đang xuất thần, Feston đụng đến ngón tay bị lớp hơi nước bên ngoài lon bia thấm ướt, cảm giác lạnh lẽo bị bàn tay bao lấy, hắn sưởi ấm bàn tay của Phong Triển Nặc, sau đó lon bia bị cầm lấy, “Nếu sau này chứng minh là có người đang thao túng những người này, hơn nữa nếu là vì trả thù thì cậu cũng phải cẩn thận.”

“Bởi vì tôi mới là kẻ đầu sỏ gây nên tất cả, dùng tay của tôi đi giết bọn họ, đó là cách dễ dàng nhất, không phải hay sao?” Đánh giá đối thủ như vậy, mới một phút trước còn đang xuất thần thì hiện tại tầm mắt lại truyền đến một chút u ám.

Suy đoán của bọn họ có chính xác hay không thì tạm thời còn chưa thể nghiệm chứng, nhưng từ sau cái chết của Mine thì không còn sát thủ nào khác xuất hiện, mọi việc dường như được chấm dứt một cách đơn giản, nhưng có lẽ chỉ là tạm thời, bởi vì phải chuẩn bị cho những trận bão tiếp theo.

Hiện tại không ai có thể xác định rốt cục sau lưng đang cất giấu cái gì.

Feston tiếp tục ở tại nhà của Phong Triển Nặc, ngay từ đầu Phong Triển Nặc không quá quen với cuộc sống như vậy, khác với khi ở nhà của Feston, dù sao đây cũng là địa bàn của hắn, hiện tại lại có thêm một người khác, nhưng lúc trước bọn họ từng có kinh nghiệm sống chung cho nên chuyện này cũng không phải là vấn đề nghiêm trọng.

“Cậu đang làm gì đó?” Sáng sớm, Feston nghe thấy trong phòng tắm truyền đến một âm thanh gì đó rất nhỏ, hắn mở cửa ra thì nhìn thấy Phong Triển Nặc đang cầm một cục đá bọt vậy vậy về phía hắn, “Không thấy sao? Đây là cục đá bọt.”

“Tôi biết đây là cục đá bọt, nhưng cậu dùng nó để làm gì?” Hắn đi qua, nhìn thấy Phong Triển Nặc đang dùng cục đá bọt chà sát trên toàn bộ bàn tay, “Cậu đang chà chỉ tay à?” fynnz810

“Đừng kinh ngạc như vậy, đây là thói quen, cứ cách vài ngày thì tôi sẽ làm như vậy một lần, tay của tôi từng bị bỏng, làn da bên ngoài không nhạy bén như của anh đâu.” Cho nên không riêng gì vì loại bỏ tế bào chết trên lòng bàn tay mà cũng là vì để thuận tiện sử dụng súng.

“Để tôi giúp cậu!” Feston tiến đến rồi cầm lấy cục đá bọt, sau đó nắm lấy tay của Phong Triển Nặc, thường xuyên sử dụng thì có thể loại bỏ tế bào chết, nhưng trên đôi tay này thì không phải để tiêu hủy vân tay, mà chỉ để loại bỏ tất cả vết sẹo còn tồn tại, dấu vết cày da cùng với một ít dấu vết mờ nhạt nào đó.

Âm thanh sần sật chà sát trên làn da, đây là một đôi tay giết người, cũng là một đôi tay của người bình thường, rãnh mạch ghi lại từng kiếp nạn đã từng trải qua, Phong Triển Nặc không hề bất mãn đối với đôi tay của mình, nó rất nhanh nhẹn, hơn nữa còn có thể sử dụng súng.

Động tác của Feston không nhanh, mạnh mẽ mà lại thông thả, cẩn thận như đang lau chùi một khẩu súng quý, “Trong tài liệu vân tay của FBI không có của cậu, chỉ tay thì qua vài năm phải lấy lại một lần, cậu làm như vậy rất chính xác, nó sẽ giúp ích cho cậu.”

“Qua vài năm sau, ai biết đến lúc đó sẽ như thế nào.” Hắn vừa nói xong thì liền chống lại ánh mắt của Feston, Feston tựa hồ muốn nói cái gì đó thì di động trong phòng khách bỗng nhiên reo lên, phát ra tiếng rung ong ong.

Phong Triển Nặc đi ra ngoài để xem, sau đó ném nó cho Feston, “Là lão già Kraft.”

.....

P/S: dần dần thấy em Nặc có vẻ ngoan ngoãn hơn, chồng bảo *lại đây* thì liền nghe theo, anh Phê có biện pháp dạy vợ rồi đó :>

101. Chương 101: Muốn Gì Đó

Bắt điện thoại, Feston ôm Phong Triển Nặc cùng nhau ngồi xuống ghế sofa, “Cục trưởng Kraft, có việc gì sao? Tôi đang bị đình chỉ công tác.”

Không biết có bao nhiêu người sẽ xem việc đình chỉ công tác như một kỳ nghỉ phép rồi nói một cách thần nhiên như vậy, Phong Triển Nặc có thể nghe thấy giọng nói của Kraft ở đầu dây bên kia, vài câu chào hỏi để mở đầu câu chuyện, đây là một cú điện thoại về công việc.

Lúc tiếp nhận điện thoại từ tay của Phong Triển Nặc thì Feston lại dùng ngón tay cọ sát một chút trong lòng bàn tay của hắn, đây tựa hồ là một động tác theo bản năng, những cử chỉ thân mật giữa bọn họ càng ngày càng có xu hướng tăng nhiều, Feston rất thích đụng chạm da thịt, từ tiếp xúc bên ngoài dần dần tiến sâu thêm vào bên trong, đây là điều mà Phong Triển Nặc phát hiện sau nhiều lần đúc kết.

“Thời hạn một tháng đã qua hết phân nửa, tôi nghe được một ít tin đồn, Feston, hy vọng cậu có thể giải thích rõ cho tôi nghe, vì sao đội đặc nhiệm ST lại tự tiện hành động, hơn nữa trong lúc hành động còn có sự tham dự của tên sát thủ kia?! Hắn là kẻ bị tình nghi ám sát Tumble, hiện tại đang bị truy nã, Feston, cậu đang bao che hung thủ hay sao?” Trong điện thoại, Kraft rất cục cựa nói đến trọng điểm, âm thanh trở nên lạnh lùng.

“Ông đã biết tôi và cậu ấy là bạn bè, vì sao còn nhắc lại chuyện cũ làm gì?” Feston chuyển hướng sang bên cạnh, Phong Triển Nặc đang nhìn hắn, mơ hồ nghe thấy nội dung trong điện thoại.

“Bạn bè?” Giọng điệu bí hiểm của Kraft dường như có hàm nghĩa khác, “Thừa nhận một tội phạm là bạn, chuyện này đối với cậu rất bất lợi, càng đừng nói đến quan hệ giữa hai người....thật sự chỉ là bạn thôi sao?”

Khi Feston trầm mặc thì Kraft hơi kinh ngạc mà nói tiếp, “Vì sao không phủ nhận? Tôi còn nghĩ rằng cậu sẽ phủ nhận chuyện này, như vậy là sự thật hay sao? Quan hệ của hai người là như thế?” Dường như ngay cả Kraft cũng không thể tin tưởng.

“Ông muốn nói cái gì?” Bên trong đôi mắt chim ưng xẹt qua một tia sắc bén, Feston nghĩ đến đủ loại khả năng, “Là ai nói cho ông chuyện này?” fynnz810

“Tôi là cấp trên của cậu, đừng quên điều đó, tôi không có nghĩa vụ phải trả lời những câu hỏi của cậu!” Kraft ở văn phòng đi đến đi lui, trong điện thoại có thể nghe thấy tiếng bước chân của hắn.

“Một sát thủ....bản lĩnh của cậu cũng không nhỏ, tôi quả thật không thể tin được đây là sự thật, cậu là Feston Kada của gia đình Kada, tập đoàn Kada của cậu vẫn bảo trì quan hệ hợp tác rất tốt với chính phủ, biểu hiện của cậu khi làm việc cũng rất xuất sắc, tôi còn nhớ rõ cậu rất ghét đám tội phạm, hiện tại lại sống cùng với một sát thủ chuyên nghiệp là sao? Thật sự không giống với con người của cậu, Feston.”

Không cần nhìn thì cũng có thể đoán được vẻ mặt hiện tại của Kraft, hắn nhất định là đang vô cùng kinh ngạc, sự cương nghị đã sớm biến mất trên nét mặt già nua, Phong Triển Nặc ở bên cạnh nên có thể nghe rõ những gì Kraft đang nói, Feston cũng biết Phong Triển Nặc nghe thấy nhưng vẫn tiếp tục nói, “Ông có chứng cứ trực tiếp chứng minh cậu ấy là hung thủ mà chúng ta muốn tìm hay sao? Nếu có thì FBI có thể đến bắt người.”

Ngón tay tiếp tục vuốt ve lòng bàn tay của Phong Triển Nặc, Feston vuốt lên những dấu vết mờ nhạt, hắn có thể nhận ra thoải mái nhưng tâm tình của Kraft thì lại không tốt như hắn, “Bây giờ tôi đã hiểu vì sao bức tranh phác thảo chân dung của tên tội phạm kia lại biến mất, chính là cậu làm hay sao?! Feston?!”

“Chỉ cần không có chứng cứ trực tiếp chứng minh cậu ấy là người mà chúng ta muốn tìm thì cũng không có ai có thể xác nhận hung thủ, ông sẽ không thể nói là tôi bao che tội phạm, không lên tòa án, không có phán quyết, chúng ta không có quyền định tội một công dân bình thường.” Feston nhất định học luật rất giỏi, nếu hắn có thể làm luật sư thì có lẽ sẽ rất nhiều người được thoát tội, Phong Triển Nặc hứng thú nhìn Feston biện hộ cho mình.

Kraft không ngờ Feston lại nói như vậy, “Cậu giúp che giấu chuyện của Tumble, muốn tôi giao quyền điều tra cho cậu đều là vì tên sát thủ kia, kể tiếp cậu muốn làm gì nữa? Đình chỉ công tác một tháng vẫn chưa đủ hay sao, cậu còn bảo đội của mình đi điều tra những vụ án giết người xảy ra gần đây, điều tra tính liên hệ của nó, sau đó lại trình đơn xin nghỉ phép – trước đây chưa từng nghỉ phép một ngày nào, cậu muốn từ chức rồi mặc kệ tất cả hay sao?”

Việc này Phong Triển Nặc không hề biết, hắn kinh ngạc nhìn Feston.

Điều tra những vụ án giết người là để tìm kiếm những tên sát thủ có liên quan đến chuyện này, xin nghỉ phép là vì để đảm bảo không có ai đến làm phiền hắn, hoặc ít nhất có người đến làm phiền thì hắn có thể cùng với Phong Triển Nặc giải quyết tất cả, nếu chân tướng vụ việc đúng như bọn họ đã nghĩ, người của tổ chức muốn trả thù, như vậy hắn sẽ tuyệt đối không bỏ sót bất kì manh mối nào.

“Không, tôi vẫn chưa muốn từ chức.” Phát hiện ánh mắt ngạc nhiên của Phong Triển Nặc, Feston ra dấu sẽ giải thích với hắn trong chốc lát nữa, “Cho dù tôi muốn từ chức thì chưa hắn sẽ được cục phê chuẩn ngay lập tức, huống chi còn có đội của tôi nữa.”

“Cậu là người của tập đoàn Kada tiến vào FBI, là điều kiện để tập đoàn Kada hợp tác với chính phủ, cậu không thể nói mặc kệ thì mặc kệ được, về phần đội của cậu, tôi nghĩ cậu là người rất có trách nhiệm, cậu cũng phải chịu trách nhiệm vì những gì mà mình đã làm!” Giọng điệu của Kraft không tốt, điều này có thể hiểu rõ, đối với một cấp dưới mà mình không thể khống chế thì làm cấp trên chỉ có thể giữ vững uy nghiêm như vậy mà thôi. fynnz.wordpress.com

Feston cúp máy rồi ném sang bên cạnh, “Nơi này không thể ở lâu, đi thu dọn thôi.”

“Đáng lý tôi không nên để anh bắt máy, Kraft có lẽ sẽ gọi người truy tìm tín hiệu để tiến đến nơi này, tuy rằng tôi nghi ngờ hắn có chỉ số thông minh như vậy hay không.” Vì để đề phòng, Phong Triển Nặc vẫn đứng lên, “Xem ra chúng ta phải dời đi.”

“Đừng xem thường hắn, hắn là người do chính tổng thống chọn lựa, từ sau khi Hoover mất thì vị trí cục trưởng cục điều tra liên bang chỉ có hắn là thích hợp nhất.” Nghe thấy Feston trả lời như vậy, Phong Triển Nặc liền hiểu được, “Có bao nhiêu Hoover như thế?” Hắn không phải không có ý trào phúng.

Nghe đồn giám đốc đầu tiên của FBI là Hoover từng nắm giữ đủ vụ bê bối của các chính khách cho nên không ai dám động vào hắn, cũng gián tiếp làm cho cục điều tra liên bang nằm ở vị trí rất tế nhị, mọi người đều kiêng kỵ những chứng cứ mà hắn nắm trong tay, cho đến khi Hoover qua đời thì mọi người đều rút ra một bài học, có thể ngồi trên vị trí này thì chưa hắn là người có thủ đoạn ghê gớm gì, nhưng nhất định phải hiểu được cái gì nên làm và cái gì không nên làm.

Bảo toàn thanh danh của FBI, hợp tác với khắp nơi, duy trì quan hệ cân bằng, đây là chuyện mà các cấp quản lý của FBI đều phải học, Kraft cũng không ngoại lệ, “Hắn sẽ không làm gì anh đâu, liên lụy đến anh chẳng khác nào liên lụy đến tập đoàn Kada, hắn sẽ không đập nát bát vàng của mình như vậy, để tôi đoán thử xem, tập đoàn Kada hằng năm quyên góp tài chính cho FBI chắc cũng không ít, đúng không?”

Phong Triển Nặc ngồi xổm xuống đất rồi lật tấm thảm lên, quay đầu lại vừa cười vừa hỏi.

Feston nhìn thấy động tác của hắn, “Cậu đang làm gì vậy?”

“Anh nói thử xem?” Bên dưới tấm thảm được xốc lên là một miếng ván, hắn mở miếng ván ra, “Nếu anh nghĩ rằng tôi ở Chicago chỉ có chỗ này thì anh sai rồi.”

Khóe miệng của hắn nhếch lên một độ cong vô cùng quen mắt, Feston không cảm thấy quá bất ngờ, “Tầng hầm?”

“Không sai, là tầng hầm, có muốn xem thử hay không?” Đó là một lời mời đến thăm không gian bí mật của sát thủ, dưới tấm ván là một cái rãnh bằng xi-măng, vừa vịn bỏ một bàn tay vào để đẩy cửa ra, bên dưới là một cái hầm tối om.

“Cho dù có ai nghi ngờ tấm thảm của cậu thì cũng sẽ không nghĩ đến phải đụng vào đúng chỗ bên dưới sàn nhà thì mới có thể tìm được tầng hầm.” Feston tán thưởng sự cẩn thận của Phong Triển Nặc, cũng hiểu được nguyên nhân mà hắn phải cẩn thận như vậy, đây là nơi mà nhà của một người bình thường sẽ không có.

“Có từng dùng đến nơi này hay chưa?” Feston không hy vọng Phong Triển Nặc thường xuyên ẩn nấp trong bóng tối âm u như vậy.

“Có nhớ những gì tôi đã nói với anh hay không, năng lực nhìn ban đêm, anh cũng có thể thử xem.” Hắn đi xuống dưới, Feston ở ngay sau lưng của hắn, nơi này rất tối, từ ngoài sáng đi vào bóng tối, đột nhiên mất đi ánh sáng tựa như bị cướp mất thị lực.

“Đây là nơi mà cậu tự mình huấn luyện.” Feston chạm phải rất nhiều vết đạn, tầng hầm này tựa hồ không có thứ gì, chỉ có bốn vách tường vây quanh, mỗi một vách tường đều có vô số vết đạn.

“Đúng vậy, đây là nơi mà tôi tự mình huấn luyện, nếu là anh thì chắc cũng hiểu được điểm ấy, không đi tới cũng chỉ có thể lui về sau, mà tôi không thể để cho năng lực của mình lui bước.” Không riêng gì làm cho Feston vào nhà của mình mà còn để đối phương biết nơi này, Phong Triển Nặc bắt đầu nghi ngờ có phải mình bị lừa hay không, hắn thừa nhận hắn tin tưởng Feston, nhưng hiện tại dường như hết thảy những gì hắn làm đã vượt quá sự tín nhiệm đơn thuần.

“Tôi rất vui vì cậu đã dẫn tôi xuống đây, cho tôi nhìn thấy những thứ này.” Feston ôm lấy Phong Triển Nặc từ sau lưng, bàn tay vói vào trước ngực áo sơ mi, “Chúng ta khoan hắn đi, cho dù muốn theo dõi tín hiệu điện thoại thì cũng chưa hẳn đã tìm được địa chỉ chuẩn xác, chỉ có thể bao vây phạm vi xung quanh mà thôi.”

“Mặc dù có một chút đáng tiếc, nhưng nếu có nguy hiểm thì tôi sẽ không bỏ rơi nơi này, tôi cũng giống như anh rất luyến tiếc nhà của mình.” Bàn tay của Feston đang vuốt ve ngực của hắn, khơi mào một trận lửa nóng, giọng nói bất giác trở nên khàn khàn, “Vậy mà anh còn có tâm tình được nữa hả, người của anh sắp tìm được tôi rồi kìa, đến lúc đó anh tính làm sao đây?”

“Rồi cậu sẽ biết.” Feston đột nhiên dùng sức.

Phong Triển Nặc bị xoay lại, lui về sau vài bước, thiếu chút nữa đã đập mạnh vào vách tường, vách tường xi măng sau lưng lấp đầy vết đạn làm cho bề mặt trở nên gập ghềnh, cảm xúc thô ráp ma sát làn da, kích thích cảm giác nóng rát tăng vọt.

“Muốn làm ở trong này à? Như vậy cũng nên đến phiên tôi.” Hắn nắm lấy hông của Feston, không đợi Feston đáp lại thì tư thế đã bị đổi chỗ, áp Feston lên tường một cách thô bạo, “Vì sao lại là tôi, nói cho tôi biết đi, vì sao lại là tôi? Anh là Feston Kada, anh có mấy chục lần thậm chí cả trăm lần cơ hội để bắt tôi, vì sao lại bị tôi kéo xuống tận đây?”

Tâm tình kích động bốc lên, lời nói lảng động trong đầu tựa như viên đạn sau khi bị bóp cò, không thể không buộc miệng, “Bị đình chỉ công tác, bị cấp dưới nghi ngờ, bị cấp trên cảnh cáo, Kraft nói đúng, điểm này chẳng hề giống anh, anh cần gì phải làm như vậy, anh là Feston Kada cơ mà—”

“Lo lắng cho tôi sao? Điểm này cũng không giống cậu, Phong Triển Nặc, đã đến lúc này còn hỏi vì cái gì nữa? Sợ tôi hối hận hay sao?” Vuốt ve mái tóc của Phong Triển Nặc, Feston cắn lên vành tai của hắn, “Tôi cho cậu thứ mà cậu muốn.”

Tiếng kim loại rơi xuống đất, một bộ còng tay, “Đây không phải là còng tay của cảnh sát, nhưng cũng giống như nhau, cậu muốn còng tôi ở chỗ nào?”

Còng Feston lại, giam cầm hắn ở nơi này, vĩnh viễn nhốt lại, vô số ý tưởng xẹt qua đầu khiến cho Phong Triển Nặc không thể kiềm chế xúc động mà vội vàng nhặt nó lên, “....Đi theo tôi lên nhà!”

Hơi thở dồn dập được phóng đại trong tầng hầm, hần túm lấy Feston, giống như sợ Feston chạy trốn, nắm chặt đầu của đối phương, nụ hôn trên môi tựa hồ là vì đánh tan nỗi lo lắng của hần, Feston quần lầy đầu lưỡi của hần, nhiệt độ trong khoang miệng như lửa thiêu, bước chân lão đảo không ngừng va chạm ma sát, môi và đầu lưỡi, hô hấp và nước bọt, hết thấy tất cả –

Cồng tay Feston lên đầu giường, làm cho chuyện đó trở thành sự thật, Phong Triển Nặc cảm thấy bản thân mình quả thật đã đánh mất khả năng suy nghĩ, nhất là khi người đàn ông ở trên giường đang dùng ánh mắt thâm trầm để nhìn hần chăm chú như vậy, làm ra một tư thế mời gọi.

Cho dù có kẻ đến bắt hần ở ngay tại bên ngoài thì hần cũng không thể bỏ đi, bước chân của hần chỉ có thể tiến về phía trước, rốt cục không thể quay đầu lại.

.....

P/S: Muốn nói một chút chuyện ngoài lề về bác Hoover, bác đó ko đáng gì cả, chẳng qua ta muốn chia sẻ một chút thông tin, bác ấy là có thật, là giám đốc đầu tiên của FBI, cũng là người quyền lực nhất nước Mỹ thời bấy giờ (khoảng những năm 1920-1970), có một điều thú vị là...bác ấy có tin đồn về vấn đề giới tính, bác ấy không có vợ, và không thích phụ nữ, cũng không có nhiều bạn, nhưng người bạn thân nhất của bác lại là trợ lý nam tên là Tolson, *tình bạn* của họ kéo dài 40 năm, đi đâu cũng có nhau, ăn cùng nhau, thường xuyên mặc đồ giống nhau, và đến khi chết cũng thể theo nguyện vọng của 2 người mà được chôn cạnh bên nhau .

Việc 2 người yêu nhau vẫn là tin đồn không có căn cứ, vì dù sao tất cả chứng cứ về Hoover đều đã bị hủy sạch, có lẽ là do Tolson đã giúp làm điều đó sau khi Hoover lên cơn đau tim chết vào năm 1972, để giữ lại thanh danh cả đời cho ông. Nói thêm, sau khi Hoover chết thì Tolson cũng thừa hưởng một phần gia tài của Hoover và dọn vào nhà Hoover ở cho đến khi ông chết vì bị bệnh nặng vào năm 1975. Một chuyện tình đẹp .

102. Chương 102: Cái Gì Nên Đến Thì Cũng Sẽ Đến

Tiếng thở dốc phập phồng, tay chân va chạm, cồng tay lạnh lẽo cũng bị lan truyền nhiệt độ nóng ấm, rèm che cửa sổ cách ly với thế giới bên ngoài, không gian nơi này giống như được ngăn cách hoàn toàn.

Không chỉ một mình Feston trầm luân, mà ngay lúc này Phong Triển Nặc rốt cục phát hiện vì sao Bob lại sầu lo như thế.

Hần không thể kháng cự người đàn ông này.

Nguyên tắc của một sát thủ là tự hạn chế và kiểm soát chính mình, mà hiện tại hần đã mất đi lực điều khiển, nếu Feston muốn bắt hần thì hần thật sự không thể thoát khỏi cạm bẫy do Feston bày ra, nếu cạm bẫy này chính là Feston thì e rằng hần sẽ tự động nhảy xuống.

Feston sẽ nghĩ như thế nào, tự nguyện bị hần cồng tay trên đầu giường, người đàn ông này sẽ suy nghĩ ra sao....Phong Triển Nặc không thể suy nghĩ nhiều, hần trầm mê vào những cuộc hoan ái càng ngày càng vui vẻ càng thích thú hơn trước kia, hiện tại hần đang đối mặt với tình huống nguy hiểm nhất nhưng cũng là sự kích thích và kích động nhất mà từ trước đến nay hần chưa từng được nếm trải.

Một buổi chiều kịch liệt, bên ngoài đang đổ mưa, nhiệt độ dâng cao trong phòng ngủ làm cho mồ hôi của người ta toát ra như mưa.

Cuối cùng bọn họ vẫn không rời khỏi chỗ này.

Trận bão táp mà bọn họ đang chờ đợi lại không đến, có lẽ là vì thể lực sau lưng Feston cho nên Kraft không làm cho người ta điều tra vùng này, dù sao việc phát hiện đặc vụ liên bang ở địa bàn của sát thủ cũng không phải là chuyện đẹp mắt đẹp mặt gì, hơn nữa Feston không phải là ai khác, hần là Caesar tiếng tăm lừng lẫy của FBI.

“Tập đoàn Kada nhất định quyền góp tiền cũng không ít, hiện tại có lẽ Kraft đang đau đầu không biết nên đối phó với anh như thế nào đây.” Nằm úp sấp xuống sàn để hít đất, Phong Triển Nặc cởi trần, cơ bắp trên người thả lỏng rồi lại buộc chặt theo động tác của hắn, giọng nói của hắn nghe có vẻ giống như vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Hắn sẽ đến, cho nên trước đó chúng ta phải giải quyết mọi việc cho ổn thỏa.” Theo giọng nói, một bóng người đi đến bên cạnh hắn, Feston ngồi xuống rồi khoác chiếc khăn lên cổ của hắn, “Lau mồ hôi đi rồi nghỉ ngơi một chút, tôi gọi thức ăn giao hàng đến nhà rồi.”

Dừng lại động tác hít đất, Phong Triển Nặc bắt đầu lau mồ hôi, sau đó hắn giang hai tay hai chân nằm ra sàn nhà, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, “Giao hàng đến nhà? Anh không sợ lại có người mang bom đến à? Tôi không muốn nhà của mình bị nổ tung đâu.”

“Nếu muốn đến thì sẽ đến, tôi không sợ bom, chỉ sợ bọn họ không xuất hiện, mặc kệ là nhằm vào cậu hay là nhằm vào tôi, hay là có mục đích gì khác.” Người có thể khống chế nguy hiểm luôn có sự bình tĩnh vượt quá người thường, Feston chính là một trong số đó.

Đình chỉ công tác nhưng vẫn có thể tiến hành điều tra như cũ, tuy nhiên Feston lại không làm như vậy, Phong Triển Nặc đặt nghi vấn, “Tôi còn nghĩ là tạm thời cách chức chỉ là nói chơi mà thôi, bây giờ đã hơn nửa tháng, ngoại trừ vận dụng người của đội hung án, anh thật sự không làm gì hết hay sao? Anh không phải là người chịu nghe lời như vậy, những người anh hùng chống mafia sau khi bị cô lập đều sẽ không mạo hiểm một mình đi điều tra đâu!” fynnz.wordpress.com

“Cậu xem phim nhiều quá rồi đó.” Feston ngồi xuống bên cạnh Phong Triển Nặc, dường như cảm thấy lời nói của hắn thú vị mà cất lên tiếng cười khê khiến cho bầu không khí chần động, trên thân của Phong Triển Nặc vẫn còn đổ mồ hôi, ***g ngực hơi căng vì hơi thở dồn dập, khoe miệng khê nhếch bỗng nhiên bị ngăn chặn.

Sau đó hắn nếm được hương vị nước khoáng từ trong miệng của Feston, mát lạnh mà ngọt lành, nước từ trên môi chảy xuống làm ướt cần cổ, nụ hôn của Feston cũng kéo dài xuống dưới, từ cảm đến xương quai xanh, giống như muốn cắn nuốt tất cả xương cốt của Phong Triển Nặc.

“Hey, chẳng lẽ anh muốn kiếm chuyện...” Phong Triển Nặc nắm lấy mái tóc của Feston, được đến một câu trả lời ngay bên tai, “Hiện tại cậu mới phát hiện hay sao?”

Bản chất con người của Feston hoàn toàn không giống với vẻ ngoài nghiêm túc của mình, Phong Triển Nặc cho rằng hắn nên biết điều này ngay từ ban đầu, kể từ lúc Feston làm cho người ta hiểu lầm quan hệ của bọn họ, kể từ lúc Feston cầm súng ép hắn ôm hôn thì hắn nên biết điều đó.

Nhưng hắn luôn quên, “Còn muốn bị tôi còng tay lên đầu giường hay sao, muốn thử lại một lần nữa hay không...” Feston trong trí nhớ của hắn luôn khơi mào dục vọng chinh phục của hắn.

“Cậu còn muốn thử nữa à?” Không từ chối cũng không đồng ý, nhưng ý cười dưới đáy mắt của Feston lại làm cho lời nói của mình trở thành một lời thách thức cao độ, hắn giam cầm tay chân của Phong Triển Nặc, đột nhiên dùng sức nặng để áp chế, người nằm dưới thân không có cách nào kháng cự, chỉ lộ ra nụ cười khiêu khích, “Vì sao lại không thể, nghỉ lại đi, đến khi chân chính làm thì anh có muốn nổi nóng cũng không muộn—”

Không để cho Phong Triển Nặc nói thêm nữa, Feston dường như đã mất kiên nhẫn, tay của hắn xuyên vào mái tóc của Phong Triển Nặc, bị mồ hôi thấm ướt làm cho nó càng mềm mại hơn ban đầu, sau khi tập thể hình khiến cho làn da trở nên sáng bóng rắn chắc, hắn đã nóng lòng muốn nhắm nháp nó.

Đầu lưỡi của Feston cuốn lấy Phong Triển Nặc, bàn tay sờ soạng trên làn da trần ngập độ co giãn rồi dần dần trượt xuống, Phong Triển Nặc phối hợp mà ôm lấy cổ của Feston, mấy ngày nay hoạt động quen thuộc nhất chính là thế này, có đôi khi Phong Triển Nặc cũng cảm thấy vớ vẩn, hắn và Feston cũng có lúc không thể kiểm soát dục vọng của mình, luôn bị nó đột ngột khống chế.

Những ngày như vậy không biết sẽ liên tục đến khi nào, Phong Triển Nặc tự nhận là một sát thủ bình tĩnh, hắn cũng tin tưởng Feston là người thận trọng biết kiềm chế, có lẽ hai người bọn họ từng lo lắng đến sai lầm này, nhưng rốt cục sẽ như thế nào thì bọn họ chưa từng thảo luận cụ thể.

Hai người đàn ông, hai lập trường khác biệt, ở thời đại này, ở trong hoàn cảnh này rất khó duy trì trong thời gian lâu dài, mà ngoại trừ vấn đề này thì trước mắt còn có chuyện để bọn họ lo lắng hơn, đám sát thủ còn sót lại của tổ chức có đến Chicago hết hay không, bọn họ có tiến hành kế hoạch nào khác nữa hay không, “Có tin gì à?” Hôm nay Feston dùng máy tính của hắn, sự phát triển của mạng internet thật sự mang đến rất nhiều lợi ích, Phong Triển Nặc lò đầu ra từ phòng ngủ, người trong phòng khách đang chăm chú nhìn màn hình máy tính, không trả lời câu hỏi của hắn mà lại hỏi ngược một câu, “Không ngờ ở chỗ này của cậu cũng có mạng internet, dùng để tiếp nhận giao dịch à?”

“Nếu không phải là anh thì tôi sẽ xem câu hỏi này là đang dò hỏi tình báo.” Ai dám hỏi một sát thủ về chuyện dùng mạng internet để làm gì, hắn đi qua rồi nhìn vào màn hình, Feston đang xem thư điện tử.

“Nếu là dò hỏi tình báo thì sao, cậu có trả lời hay không?” Kéo Phong Triển Nặc đến bên cạnh, hít vào mùi xà phòng nhẹ nhàng khoan khoái trên người của hắn, sau đó Feston xốc tóc của hắn lên, “Tôi không đụng vào hộp thư của cậu, chắc là trong đó có không ít vụ giao dịch với khách hàng.”

“Cũng đủ làm chứng cứ, có muốn nhìn thử hay không, thuận tiện sao y một bản?” Nhướng lên hàng lông mày, hắn lướt qua hòm thư của Feston, ở mặt trên có dòng chữ to, trong lúc nhất thời hắn chưa kịp thấy rõ nội dung.

“Có tin tức.” Nhìn thấy ánh mắt của hắn, Feston biết rõ hắn muốn biết cái gì, “Đội hung án điều tra được một vài điểm, vẫn chưa chắc chắn, nhưng có vài nhân vật khả nghi bị người ở chợ đêm xác định bọn họ muốn mua súng ống...”

“Đây là thói quen, chúng ta đều phải dùng vũ khí hợp với tay của mình, căn cứ vào khoảng cách khác biệt, đặt ra trường hợp sử dụng để lựa chọn loại vũ khí thích hợp nhất.” Bọn họ cũng không phải đang nói đùa, tình hình hiện tại không thích hợp để nói đùa.

“Cậu là người hiểu rõ bọn họ nhất, cậu thấy thế nào, có phải đã đến lúc hành động rồi hay không?” Sau khi kéo Phong Triển Nặc đến bên cạnh thì Feston không cho đối phương đứng dậy nữa, hắn tránh ra một chút, để cho Phong Triển Nặc ngồi lên tay vịn của ghế, hai người cùng nhau nhìn vào màn hình rậm rạp chữ cái.
fynnz810

“Đây là thư của đội hung án, bọn họ điều tra theo phương hướng mà tôi đã căn dặn, quả thật tra được vài thứ, không riêng gì chợ đen, còn có vài ngân hàng đồng thời chuyển cho đám người đó một khoản tiền không nhỏ, tài khoản chuyển tiền ở nước ngoài, hơn phân nửa là tài khoản giả, đối phương không dễ dàng để cho tôi điều tra được nơi gửi tiền.”

Chỉ vào màn hình, Feston lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, ánh sáng màn hình hắt lên mặt hắn, hắn vẫn là Feston, ánh mắt kia vừa thần nhiên bình tĩnh lại có vẻ quyết đoán, “Một tháng thời gian sắp đến, tôi muốn giải quyết tất cả mọi chuyện trong một tháng này, dời đi tiêu điểm, như vậy cậu sẽ an toàn hơn nhiều.”

“Đừng nói cái gì là an toàn với tôi, tôi chưa bao giờ biết cái gì là an toàn, cho dù FBI theo dõi tôi thì bọn họ cũng không thể bắt được nhược điểm của tôi từ đám người kia, cho dù có chứng cứ, nếu muốn bắt tôi thì cũng không phải là chuyện đơn giản, chẳng phải anh là người biết rõ hay sao?” Khoanh tay dựa vào người của Feston, sự tự tin của Phong Triển Nặc làm cho hắn vô cùng chói mắt.

“Tôi chỉ muốn nói cho rõ, nếu không cần đến chứng cứ thì muốn bắt bất luận kẻ nào cũng không khó, chẳng qua lúc trước tôi không muốn làm như vậy với cậu mà thôi, đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều giống như tôi.” Feston nhắc nhở Phong triển Nặc.

“Giống như anh? Ai dám cơ chứ?” Hắn cố ý trêu chọc, “Chẳng lẽ anh đã sớm coi trọng tôi hay chỉ là muốn tìm cách tiếp cận tôi?”

“Tùy cậu muốn nói như thế nào cũng được, trong lòng cậu biết rõ là tốt rồi, là ai muốn tiếp cận ai.” Rốt cục là như thế nào thì Feston không muốn đi phân tích, kết quả đã nằm ở trước mắt, “Một khi có tin tức thì đội hung án sẽ hành động, đến lúc đó sẽ cho tôi biết kết quả, cậu muốn nhìn thấy anh hùng một mình chống mafia thì không chừng đến lúc đó sẽ có cơ hội.”

“Có thể điều động đội hung án, như vậy đình chỉ công tác anh thì có ích lợi gì, xem ra Kraft kiêng kị anh không phải chỉ vì tập đoàn Kada, vẫn là câu nói kia, Caesar chính là Caesar, nghỉ phép không hành động,

cho dù không xuất hiện thì kỳ thật đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, có phải hay không?” Kề sát mặt vào Feston, Phong Triển Nặc thấp giọng hỏi.

“Rất muốn biết?” Nụ cười bí hiểm, Feston hân lên tóc của hắn, Phong Triển Nặc hừ cười vài tiếng, “Không nói thì tôi sẽ thẩm vấn, anh thấy thế nào?”

Đứng lên từ tay vịn, Phong Triển Nặc đè thấp thân thể, nhốt Feston bên trong chiếc ghế sofa đơn, còn chưa kịp hành động thì trong máy tính vang lên một tiếng thông báo có thư điện tử.

“Đến rồi!” Hai người cùng nhau nhìn vào hộp thư điện tử, Feston mở ra, người của đội hung án có tiến triển mới.

“Anh nói cho bọn họ rằng anh sẽ xuất hiện hay sao?” Kết quả là Feston vẫn đem mình ra làm con mồi, lần này Phong Triển Nặc rốt cục nhìn thấy rõ nội dung của thư điện tử.

“Người nơi đó đương nhiên không phải là tôi, là tìm người giả trang, nhưng tôi phải xuất hiện thì người của đối phương mới xuất hiện.” Đứng dậy từ ghế sofa, Feston mặc áo khoác vào, “Cậu ở chỗ này chờ tôi.” Đây là phong cách trước sau như một của hắn.

“Anh cảm thấy điều này có khả năng hay sao?” Lấy ra một khẩu súng dưới gầm bàn, Phong Triển Nặc lạnh lùng mỉm cười, “Đây không phải là chuyện riêng của anh.” Đây là điểm không thể thay đổi của hắn.

.....

P/S: Một tháng nghỉ dưỡng của anh Phê chả khác nào đang hưởng tuần trăng mật một tháng O_O.

103. Chương 103: Phóng Ra

Đến hiện tại, Feston xem như đã hiểu rõ, bất luận kẻ nào tiến hành âm mưu đối với Phong Triển Nặc thì đều thất bại, cho dù là hắn cũng vậy, “Nhưng cậu phải cam đoan là cẩn thận dùm tôi một chút.”

“Đã bao giờ anh thấy tôi không cẩn thận hay chưa?” Đây là nguyên tắc đầu tiên của sát thủ.

Mang theo súng, bọn họ tựa như anh hùng trên màn ảnh, đến bước đường cùng, bọn họ chỉ có thể hợp lực chiến đấu, đương nhiên tình hình thực tế vẫn chưa đến nỗi nào, ít nhất bọn họ có hai người, hiện tại cũng không phải không có đường lui.

“Đối phương có mấy người, làm sao anh có thể làm cho bọn họ xuất hiện? Chuyện này cũng không dễ dàng.” Ngồi lên xe, Feston cầm vô lăng, Phong Triển Nặc ngồi bên cạnh ghế lái rồi thắt dây an toàn, nhưng trên thực tế đây là xe của hắn.

“Nếu cậu biết mục tiêu của cậu sẽ rời khỏi nơi này thì cậu sẽ làm gì?” Feston nhìn ra phía trước.

Phong Triển Nặc ở bên cạnh nghe thấy câu trả lời như vậy thì liền nở nụ cười, “Vì không cho con mồi rời khỏi vòng vây hiện tại, nhất định phải hành động trước, đổi một chỗ thì phải tìm lại một cơ hội khác, kế hoạch cũng phải thay đổi tùy theo hoàn cảnh, tỷ lệ thành công cũng sẽ giảm xuống rất thấp, cho nên phải nắm chắc thời gian để hành động.”

“Nhưng kỳ thật đó là một suy nghĩ sai lầm, vì sợ kế hoạch bị thay đổi mà nóng lòng muốn hành động sẽ chỉ càng làm cho xác suất bị giảm thấp.” Thay đổi giọng điệu, là một sát thủ số một quốc tế, nếu để cho đám sát thủ khác nghe thấy lời của Phong Triển Nặc thì có lẽ sẽ hối hận vì quyết định lần này.

“Đáng tiếc bọn họ không phải là cậu, bọn họ cũng không có tính kiên nhẫn của cậu, cũng không có khả năng quan sát tỉ mỉ, cho nên bọn họ chỉ có thể lựa chọn trước khi tôi rời đi thì động thủ, đây là cơ hội duy nhất mà bất kỳ ai cũng muốn bắt lấy.”

“Khi nào thì anh rời đi? Đi du lịch trong lúc bị đình chỉ công tác sao?”

“Trong khoảng thời gian này bọn họ không thể tìm thấy tôi, chỉ có thể tìm được manh mối mà tôi cố ý lưu lại cho bọn họ, hiện tại tin tức mà tôi tung ra chính là cục điều tra liên bang muốn triệu tôi trở về Washington, bọn họ muốn ra tay lại càng không dễ, càng đừng nói sau đó tôi có thể bị điều đi Virginia, học viện quốc gia Quantico cần huấn luyện viên.”

“Tôi còn nhớ học viện quốc gia của cục điều tra liên bang là căn cứ của đội hải quân lục chiến....” Phong Triển Nặc nhướng mày, “Xem ra tôi sai rồi, không thể trách bọn họ gấp gáp, đến lúc đó muốn giết anh thì thật sự là không có khả năng, anh để lại thông tin như vậy, nói thật, cho dù là tôi thì nói không chừng cũng sẽ mắc mưu.”

So với Washington hoặc là Virginia thì thật sự ở đây đáng giá mạo hiểm hơn nhiều, bất kỳ ai muốn ám sát Feston thì đều sẽ nắm lấy cơ hội trước mắt, nếu không thì chỉ có thể bỏ cuộc. fynnz.wordpress.com

Xe chạy trên đường phố, xuyên qua dòng xe cộ tan tằm, đối với người khác mà nói thì đây là thời điểm chấm dứt công việc, còn đối với bọn họ thì chỉ mới là bắt đầu, ánh mắt nhìn chăm chú ra đằng xa của Feston rất ít khi di chuyển, hắn luôn xem chuẩn mục tiêu, trước khi bật sang đèn đỏ thì hắn đã phóng xe qua ngã tư, khẩu súng ở ngay trên thắt lưng, sau xe còn có một cái thùng, bên trong là súng ngắm của Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc chưa từng đếm xem mình đã giết bao nhiêu người, hắn luôn cảm thấy như vậy rất vô nghĩa, nhưng hắn lại nhớ rõ Feston đã ở nhà của hắn bao nhiêu ngày, chuyện này cũng rất vô nghĩa, nhưng lại xuất hiện rõ ràng trong đầu của hắn.

“Anh sẽ bắt bọn họ?” Là đám sát thủ kia.

“Mặc kệ như thế nào thì tôi cũng sẽ không cho cậu ra tay, đến lúc đó tôi hy vọng cậu đừng gia nhập, tôi sẽ thu xếp để cho những người khác bắt giam bọn họ.” Hắn nhìn Phong Triển Nặc, “Cho cậu lên xe là vì không còn cách nào khác, nhưng tôi sẽ không cố vũ một sát thủ tiếp tục nghề giết người của hắn, nhất là vì tôi.”

“Là vì anh hay là vì tôi thì chưa thể nói trước.” Phong Triển Nặc cũng dùng ánh mắt u ám để nhìn Feston rồi mỉm cười, “Không muốn tôi giết người sao?”

“Không dám hy vọng như vậy, muốn cậu thay đổi là chuyện không có khả năng, cậu cũng đâu yêu cầu tôi từ chức.” Chiếc xe tiến thẳng về phía trước, nhìn không ra trên mặt của Feston là lần này bọn họ sẽ đi đâu, giọng nói của hắn cũng vững vàng như tốc độ của xe.

Phong Triển Nặc cùng hắn nhìn về phía trước, “Tôi cũng không dám hy vọng như vậy, anh là Caesar của FBI mà.”

Nụ cười nhẹ vẫn được duy trì trên môi, dưới ánh hoàng hôn nó tựa như một tia nắng mặt trời, khiến người ta không thể nhìn thấy bóng tối bên dưới.

Rất nhiều chuyện bọn họ đều đứng trên nguyên tắc công bằng, không can thiệp chuyện của nhau, khi hai người có lập trường riêng thì bọn họ không thể không vì đối phương mà nhượng một bước, có thể đoán được là càng về sau khi quan hệ của bọn họ càng sâu sắc thì chuyện này sẽ xuất hiện càng ngày càng nhiều, đến lúc đó nên lấy hay nên bỏ sẽ trở thành vấn đề nan giải mà bọn họ phải đối mặt.

Xe dừng lại, trước mắt là Jonathan với vẻ mặt thận trọng, “Em nghe nói chuyện này không được phân công cho đội ST, như vậy là sao hả sếp?”

“Cấp trên không cho các cậu tiếp nhận bất cứ vụ án gì, không cần tôi lặp lại nữa chứ? Chuyện xảy ra ở nhà của tôi là ngoại lệ, chẳng lẽ các cậu vẫn muốn viết thêm báo cáo tự kiểm điểm nữa sao?” Feston đi ra khỏi xe, đến lúc này Phong Triển Nặc mới biết đội đặc nhiệm ST hóa ra vẫn chưa nắm được tình hình, “Anh tìm người khác đến giúp đỡ.” Hắn khẽ vào bên tai của Feston rồi thấp giọng hỏi.

“Đây là chuyện tất yếu.” Ám chỉ trong mắt của Feston được Phong Triển Nặc nhanh chóng hiểu rõ, hắn gật đầu, “Quả thật là như thế.”

Cũng không nói gì đến quan hệ của đội đặc nhiệm ST đối với Feston, còn có Feston đối với bọn họ, “Người Trung Quốc có câu dùng người thì không nghi ngờ, nghi thì không dùng.” Phong Triển Nặc thấp giọng nói, mặc dù không phải nói bằng tiếng Anh nhưng không ngờ Feston lại biết được câu đó, “Chính là câu này.”

“Em mặc kệ các anh nói gì, hành động lần này không thể không có phần của bọn em!” Jonathan nổi cáu, hằn giận vì Feston vứt bọn họ sang một bên.

“Vậy cậu có thể nói cho tôi biết hay không, Jonathan, vì sao Kraft lại biết quan hệ của tôi và cậu ấy?” Không phải nghi ngờ Jonathan mà là nghi ngờ tất cả mọi người, ngay lúc này Feston lộ ra vẻ mặt vô cùng lạnh lẽo.

“Cục trưởng đã biết?!” Jonathan lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Vậy các anh phải làm sao bây giờ? Anh sẽ làm gì? Còn đội của chúng ta nữa?” Nói xong, hần nhìn sắc mặt của Feston, lúc này hần mới hiểu, “Sếp đang nghi ngờ em hả?”

“Là một trong các cậu.” Rất khẳng định điều này, Feston lại ngồi vào xe một lần nữa, “Quay về đợi lệnh đi.”

Nhìn thấy bộ dáng bị đả kích của Jonathan, Feston xem như là an ủi, “Nếu không đủ người thì đến lúc đó tôi sẽ thông báo.” Sau đó mặc kệ Jonathan có phản ứng gì, hần lập tức đạp chân ga.

“Sắp đến rồi, ở ngay phía trước.” Chạy ngang qua mặt của Jonathan được một đoạn thì liền đến mục tiêu của bọn họ, sở dĩ Jonathan ở tại chỗ đó để chặn bọn họ là vì nơi này rất quen thuộc với bọn họ, hầm giữ xe gần trụ sở FBI.

Đã từng ở một nơi như vậy để giải quyết không ít người, Phong Triển Nặc huyết sáo, “Đây là một nơi rất tuyệt.” fynnz810

“Hành trình của tôi là đến đây để gặp người của tổng bộ Washington, những người đó đều do tôi thu xếp, nhớ kỹ, đến lúc đó cậu không được nhúng tay vào.” Dùng sức đè bờ vai của Phong Triển Nặc, Feston lại cường điệu.

Bị đôi mắt màu xám tro lạnh lẽo nhìn chằm chằm thì làm sao mà Phong Triển Nặc không biết Feston đang nói rất nghiêm túc, nhưng hần là Phong Triển Nặc, “Nếu có thể không nhúng tay thì tôi sẽ tận lực không nhúng tay, nói như vậy đã được hay chưa?”

Trả lời một cách dư thừa, Feston cau mày, kéo Phong Triển Nặc đến gần rồi hôn một chút, “Ngoan ngoan ở trong xe chờ tôi, mọi chuyện sẽ nhanh chóng được giải quyết.”

Mở cửa xuống xe, Feston đi đến địa điểm mà hần sẽ xuất hiện, vẫn sớm hơn dự định một chút, hần không trực tiếp dừng xe trong tầng hầm để tránh đi tai nạn ngầm do đối phương an bài, hần đậu xe ở xa nơi này một chút, đồng thời cũng là vì làm cho Phong Triển Nặc rời xa hiện trường.

Còn chưa đi đến mục tiêu thì đã có một viên đạn từ sau lưng bắn đến, dừng!

Có thể nhìn thấy một chút loang loáng từ kính chiếu hậu, đã sớm tránh né, nhưng tiếng súng vẫn không đình chỉ, ngược lại có xu hướng càng ngày càng nhiều, Feston rút súng ra, đối phương còn đến sớm hơn cả hần, trong khi người mà hần thu xếp vẫn chưa xuất hiện.

Bắn trả trong ánh sáng mờ mịt, xa xa vang lên một tiếng kêu rên, hần tiến lên nhìn, lại là một tên sát thủ chán sống, bước ngang qua thi thể, hần dựa vào cảm giác để tìm kiếm con mồi ở xung quanh.

Phong Triển Nặc nói đúng, bọn họ là đồng loại, chỉ khác nhau ở mục tiêu đi săn mà thôi.

“FBI, buông súng xuống sẽ còn đường sống, nếu không tôi chỉ có thể nổ súng bắn chết.” Phát ra một câu cảnh cáo cuối cùng, đây là điều mà hần phải làm.

“Bọn tao biết mày là mối đe dọa.....nhưng người mà bọn tao muốn tìm chính là mày.” Trả lời Feston không chỉ một người, chuyện này đã nằm trong tính toán của Feston, hần bóp cò súng, lại thêm một người ngã xuống.

“Giải quyết hần.” Không tỏ vẻ thương xót cho đồng bọn, giọng nói của sát thủ giống như đã sớm mất hết nhân tính.

Đi theo tiếng bước chân, Feston đuổi theo.

Đây là một trò chơi săn đuổi, ai là con mồi, ai là thợ săn thì phải chờ đến khi kết thúc mới có thể phán đoán.

Khi Feston rời khỏi tầm mắt thì người trên xe liền cầm lấy khẩu súng ngắm ở băng sau, kiểm tra ống ngắm và số lượng đạn, cũng đem thêm một khẩu Colt bên người, hắn đi theo hướng của Feston, muốn hắn ở lại trên xe để chờ kết quả? Đó là chuyện không có khả năng.

Không khí dưới tầng hầm giữ xe luôn ngột ngạt, khiến cho người ta không thể hô hấp, chỉ cần một bước chân cũng đủ vang vọng cả tầng hầm, sau giờ tan tầm, trong hầm giữ xe cũng không còn nhiều xe cộ, hắn lẳng lặng đứng chờ ở một góc trong chốc lát để xác định phương hướng.

Theo nơi mà hắn đang đứng thì không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, sau đó có mấy chiếc xe lái đi, lại có vài chiếc xe tiến vào từ một đầu khác, hắn không xác định có phải là người của Feston đến hay không, sau đó đột nhiên nghe thấy tiếng súng vang lên.

Đầu súng! Ánh mắt trở nên lạnh lẽo, hắn nhanh chóng tiếp cận nơi vang lên tiếng súng, chạy đến gần địa điểm thì tiếng súng dần dần dày đặc, đây là đương nhiên, không có sát thủ nào sẽ chịu bó tay chịu trôi, hơn nữa lại đang ám sát đặc vụ liên bang, nếu bị bắt ngay tại trận thì xem như nhân chứng vật chứng đều có đầy đủ.

Dưới chân giẫm phải cái gì đó, hắn nhìn thấy vỏ đạn, còn có vài bóng người, nhưng không phát hiện Feston.

Nâng tay lên, một phát súng chuẩn xác.

Có lẽ hắn nhận ra thi thể dưới đất, có lẽ là không, hiện tại không quan trọng, hắn cũng không thèm nhìn đến, móc ra di động rồi bấm số của Feston, “Anh đang ở đâu? Tôi không nhìn thấy anh.”

“Tôi đã bảo cậu ngồi chờ ở trong xe mà—” Tít tít, chưa dứt lời thì điện thoại đã bị cắt đứt.

.....

P/S: Em Nặc không nghe lời chồng, lỡ xảy ra chuyện gì thì chồng xót chết.

104. Chương 104: Cạm Bẫy

Không có quá nhiều lý do khiến điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, có lẽ Feston không sao, trước khi mất đi bình tĩnh thì Phong Triển Nặc đã tự nhủ thầm như vậy, nhưng cái cảm giác này vẫn cứ ám ảnh trong đầu, tựa như một dấu hiệu nào đó, cái loại cảm giác này không chỉ một lần cứu hắn khi sắp gặp phải nguy hiểm.

Nhưng lần này không phải chỉ có một mình hắn, hắn không thể nghe theo bản năng để rời đi, hắn tin tưởng Feston sẽ không dễ dàng gặp chuyện bất trắc như vậy, hắn phải tin tưởng điều này.

Đi ra một hướng khác trong gara, nơi đó có tiếng súng, có tiếng bước chân, theo âm thanh dần dần tiếp cận, Phong Triển Nặc vẫn cầm chặt khẩu súng, bóng đèn chân không trên đỉnh làm cho khuôn mặt trở nên trắng bệch, hắn giống một cái hồn ma đột nhiên xuất hiện trước mặt sát thủ.

Đối phương thấy hắn, “Mày....” Còn chưa dứt lời thì đã bị tiếng súng chấm dứt, phốc phốc hai tiếng, khẩu Colt có gắn ống hãm thanh lại được rút về.

“Tao đến đây không phải để ôn chuyện” Cúi đầu, thi thể dưới chân mở to mắt, hắn lại bước ngang qua, tìm mục tiêu kế tiếp.

Hắn không biết đối thủ có mấy người, nếu nhiều người thì một mình Feston có lẽ sẽ đối phó rất gian nan, theo hiện trường thì người mà Feston sắp xếp vẫn chưa xuất hiện, đây là sai lầm của FBI hay là đối phương ra tay quá sớm, hoặc là có người phá rối kế hoạch của Feston, những điều này vẫn chưa thể xác định được.

“Là mày gây trở ngại cho bọn tao.” Đột nhiên xuất hiện một người đàn ông có ánh mắt mà Phong Triển Nặc rất quen thuộc nhưng trong mắt lại không tồn tại bất cứ cảm xúc gì.

“Là tao.” Nâng tay, viên đạn bắn về phía đối phương, người nọ nhanh nhẹn tránh né, đối thủ cũng khá lăm, Phong Triễn Nặc cũng không hy vọng xa vời rằng nhất kích tất trúng, hơn nữa người này thoát nhìn cũng không phải nhân vật đơn giản.

Vài bóng người lần lượt xuất hiện, khi sát thủ gặp sát thủ thì sẽ xảy ra chuyện gì, so về tốc độ, so về chuẩn xác, so về sự tàn nhẫn, về khả năng chiến đấu, Phong Triễn Nặc đảo mắt một vòng, vọt người ra phía sau một chiếc xe, một loạt đạn bắn ra, chiếc xe trước mặt bị lấp đầy vết đạn.

Đối phương chưa hẳn là người mà hắn quen biết, có lẽ là người trong tổ chức, có lẽ không phải, đối với Phong Triễn Nặc mà nói thì chẳng có gì khác nhau, hắn chú ý phương hướng của kẻ địch thông qua tiếng súng vang vọng trong tầng hầm, hắn tính toán, nơi này có ít nhất năm người, không biết ở chỗ của Feston có bao nhiêu người. fynnz.wordpress.com

Ẩn nấp, tìm cơ hội, bắn, khi nổ súng thì hắn mới nhớ đến đã lâu rồi mình không giết người, khoe miệng nhếch lên một đường cong, nụ cười lạnh lùng vô tình cùng với viên đạn thu gặt mạng người.

Hắn xem nơi này như một cuộc đi săn, tất cả bọn họ đều trở thành con mồi của hắn, hắn phải giải quyết bọn họ rồi mau chóng tìm Feston.

Bóng đen giống như hồn ma, trở thành đối thủ của U Linh không phải là một chuyện đáng giá cao hứng, đối phương vẫn chưa biết người mà bọn họ đang đối mặt là ai.

Động tác nhanh như chớp lại không có một chút dư thừa, không chỉ dùng súng, tay và chân của hắn đều là vũ khí, Phong Triễn Nặc cũng có kinh nghiệm chuyên nghiệp trong việc bẻ gãy cổ đối phương.

Răng rắc, không phải là tiếng lên đạn, mà là tiếng đứt đoạn của cần cổ, đến khi buông tay ra thì đối phương như một cái bình bị bẻ cổ.

Đám sát thủ kia đều thấy rõ thực lực của hắn, sau vài lần mạo hiểm, một sát thủ có kinh nghiệm nhất trong những người đó rốt cục phát hiện, “Mày cũng là người trong nghề, vì sao?”

Vì sao lại cản trở bọn họ? “Chẳng lẽ phải giúp đỡ nhau? Đừng nói chuyện nực cười như thế.” Đùng, lại một phát súng, thêm một người ngã xuống, câu trả lời của Phong Triễn Nặc là phong cách của một kẻ sát nhân.

Bọn họ cũng không chú ý đồng tâm hiệp lực, nếu ở trong này đối phó với hắn thì mục tiêu chân chính có thể sẽ bị người khác nhanh chân hơn chiếm đoạt, “Rút lui—”

“Đến không thừa, đi cũng không chào.” Ngắm, bắn, tất cả quá trình không vượt quá một giây, máu tươi bắn ra.

Không thể địch nổi thì chỉ có thể rút lui, chỉ còn lại hai người chia ra hai hướng để bỏ chạy, đứng ngay tại chỗ, Phong Triễn Nặc giơ lên cổ tay, duỗi thẳng cánh tay để nhắm ngay mục tiêu, từ trái đến phải, một, hai, cổ tay vẽ thành một đường cong, súng vang lên, thân thể ngã xuống.

Thay đổi bằng đạn, hắn tiếp tục bấm số của Feston nhưng máy của đối phương lại mất tín hiệu, đám sát thủ ở trước mặt không phải là tất cả, nhưng số còn lại ở đâu, vì sao không thể gọi được Feston, linh cảm về điềm xấu càng thêm rõ ràng, ánh mắt lạnh lẽo, hắn bỗng nhiên nhìn thấy có xe tiếp cận.

Mấy chiếc SUV màu đen chạy về phía hắn, lớp xe phát ra tiếng ma sát chói tai, bao vây xung quanh hắn.

Hắn lạnh lùng nhìn, mỗi một chiếc xe có ít nhất mấy chục người bước xuống, tính ra có thể hơn cả trăm người, được trang bị vũ khí hạng nặng, cầm súng trong tay, tiếng bước chân được phóng đại dưới tầng hầm, giống như một cơn sóng triều màu đen, trong chớp mắt hắn đã bị bao vây.

“Ian Noy, anh đã bị bắt với tội danh là nghi can giết người, anh có thể giữ im lặng, nhưng những lời anh nói sẽ trở thành chứng cứ trước tòa.”

“Đây là cạm bẫy?” Phong Triễn Nặc nhìn chằm chằm vào đám người cũng không xa lạ đối với hắn, có rất nhiều người mà hắn đã quen mặt, “Huy động hơn cả trăm người chỉ vì một mình tôi, tôi thật sự nên cảm thấy vinh hạnh.” Ánh mắt giống như nhũ băng, chĩa thẳng vào người ở trước mặt.

Vừa rồi người lên tiếng trong đội đặc nhiệm ST ở đây chính là Derek, “Anh là tội phạm truy nã, là kẻ bị tình nghi đã ám sát phó cục trưởng Tumble, hiện tại lại thêm năm mạng người, anh còn gì để nói?”

Dưới đất có năm thi thể, bọn họ đều bị hấn giết, viên đạn ở trên người bọn họ cùng loại với băng đạn trong súng của hấn, máu vẫn chảy lai láng dưới đất, nơi này là hiện trường án mạng, Phong Triển Nặc ngẩng đầu nhìn camera ở phía trên, “Không cần phải nói, mấy người đã có đầy đủ chứng cứ.”

“Buông súng xuống!” Derek ở nơi này, Jonathan cũng đang ở đây, vẻ mặt phức tạp, Phong Triển Nặc nhớ đến lời nói của Feston, nếu cần thì Feston sẽ triệu tập thành viên đội đặc nhiệm ST, hiện tại bọn họ quả nhiên đã đến.

Trái tim tựa hồ bị cái gì đó bóp nghẹn, hấn hít sâu một hơi, vẻ ngoài vẫn trấn tĩnh như cũ, “Feston đâu, hấn ở đâu?”

Nơi này không riêng gì đội đặc nhiệm ST mà còn có đội trọng án, câu hỏi của Phong Triển Nặc khiến rất nhiều người cảm thấy nghi ngờ, Derek cầm súng, cười một cách kỳ lạ, “Sếp đương nhiên ở nơi an toàn, đây đều là do anh ấy thu xếp, anh ấy là Caesar của chúng tôi mà.”

Trong nháy mắt mạch máu như bị nghịch chuyển, đầu ngón tay đã sớm mất đi cảm giác lại bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, loại lạnh lẽo này lan tràn từ đầu ngón tay đến toàn thân, “Lặp lại một lần nữa.”

Hấn nghe thấy chính mình mở miệng, giọng nói tựa hồ rất xa xôi.

Không có thịnh nộ, cũng không có lãnh lẽo, Derek chỉ nhìn thấy một màu tối tăm trong mắt của sát thủ, sự âm u đó là vô biên vô hạn, giống như muốn cắn nuốt muốn hủy diệt cái gì đó thì mới cam lòng, điều này càng làm cho người ta bất an hơn cả sát ý.

Xung quanh im lặng đến mức khiến người ta cảm thấy ngạt thở, Derek cố gắng lấy bình tĩnh, nhắc lại một lần nữa, “Đây đều là do sếp thu xếp, kế hoạch rất chu đáo, chỉ có như vậy mới có thể bắt được anh, đồng thời chúng tôi cũng có thể có chứng cứ để khởi tố tội danh giết người của anh, lần này anh trốn không thoát đâu, U Linh.” fynnz810

Bên tai chỉ còn nghe được tiếng tim đập của mình, càng lúc càng nhanh, Phong Triển Nặc giờ súng lên, “Lặp lại một lần nữa.” Hấn mỉm cười.

Màu xanh biển trong đôi mắt dần dần bị bóng tối che khuất.

Derek nhất thời không thể mở miệng, khi hấn trầm mặc thì những người khác cũng phát hiện có một chút bất thường, Jonathan há miệng thở dốc, hấn không ngờ sự việc lại chuyển biến thành cục diện này, hấn biết rõ mối quan hệ của U Linh và Feston, hấn là người biết rõ nhất tình hình hiện tại nguy hiểm đến mức nào, “Là sếp báo cho Derek sao...”

Trong mắt của hấn có một chút cảm xúc giống như thương hại, hiện tại Phong Triển Nặc rất muốn đâm vỡ mặt của hấn, “Câm miệng của cậu lại! Gọi Feston ra đây gặp tôi!”

“Chúng tôi sẽ không nổ súng, nhưng anh phải buông vũ khí xuống, chúng tôi khuyên anh tốt nhất nên làm như vậy!”

Có vài người nhận thấy giữa Feston và tên sát thủ này có tồn tại mối quan hệ hữu nghị, vì vậy các thành viên của đội đặc nhiệm ST không ai dám ra tay trước, huống chi chỉ cần U Linh còn cầm vũ khí thì sẽ không có ai dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng người của đội trọng án lại không biết điều này.

Đội trưởng Mai Garret bắt máy, khuôn mặt nghiêm nghị, “Dạ, em đã hiểu.”

“Cục trưởng ra lệnh, bắn!” Hấn hạ lệnh nổ súng.

“Đội đã – dừng tay!” Jonathan muốn ngăn cản nhưng đã muộn, tiếng súng vang lên, khi viên đạn bắn xuyên người thì Phong Triển Nặc lại không hề cảm thấy đau đớn, chỉ có một loại cảm giác tê dại đang truyền đến trái tim, trái tim không ngừng co rút, mỗi một lần đều mang đến cảm giác đau đớn đến chết lặng, hấn muốn cười lạnh nhưng cuối cùng khóe miệng chỉ hơi giật giật.

Thân thể giống như có ý chí của chính mình, nhanh nhẹn xoay một vòng, tránh đi chỗ yếu hại, đè lại vết thương đang mất máu, ẩn nấp ra sau một chiếc xe, động tác nhanh nhẹn linh hoạt làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được, tất cả phát súng bắn ra sau đó đều thất bại, dưới mặt đất lấp kín một loạt đạn.

“Hắn bị thương, mau tìm bắt hắn!” Mai Garret chỉ huy lính của mình, mấy chục người đuổi theo, phía sau xe không có một bóng người mà chỉ có một vũng máu.

Đội đặc nhiệm ST không cảm thấy quá bất ngờ, dù sao cũng là U Linh, “Đội trưởng Mai Garret, anh có biết hắn là ai hay không? Hắn là sát thủ số một quốc tế, không phải cứ bao vây rồi nổ súng thì có thể giải quyết!”

Mai Garret quay đầu lại, tỏ vẻ bất mãn đối với người của đội ST, “Cục trưởng yêu cầu chúng ta hợp tác, nhưng các cậu đang làm chuyện gì vậy, phóng thích một sát thủ hay sao? Hiện tại còn trách tôi hấp tấp nóng nảy, như lời các cậu đã nói thì hắn là kẻ tình nghi ám sát phó cục trưởng Tumble, thế thì còn do dự làm gì nữa? Đáng lý phải nổ súng ngay từ đầu rồi chứ!”

Cảm giác của Mai Garret không hề sai, bọn họ đang do dự, Derek cau mày, “Mọi người sao vậy? Vì sao vừa rồi không nổ súng, chỉ cần bắt được hắn thì sếp có thể phục chức, chúng ta cũng có thể khôi phục công tác như bình thường.”

“Sếp chỉ bị đình chỉ công tác một tháng, thời gian sắp đến, vì sao phải nóng lòng nhất thời?” Dưới đất có vết máu, Jonathan nhìn chăm chú vào vết máu mà U Linh đã lưu lại, hắn nghe thấy Derek trả lời, “Cậu vẫn chưa biết chuyện gì hay sao, cấp trên có ý định điều sếp đến Quantico làm huấn luyện viên.”

“Cái gì?” Không riêng gì Jonathan kinh ngạc, những người khác cũng là lần đầu tiên nghe thấy, “Sếp mà đi thì chúng ta—”

“Có lẽ sẽ giải tán.” Mai Garret cảm bộ đàm nghe cấp dưới báo cáo tình hình, hắn nghe thấy bọn họ nói chuyện nên liền xen vào một câu, “Nhưng mà chuyện này vẫn chưa xác định, chỉ là tin đồn mà thôi.”

Hóa ra tin tức giả của Feston cũng có điểm chân thật, Phong Triển Nặc hít thở sau một vách tường, trên tay dính đầy máu của mình.

Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, hắn dựa vào vách tường ở gần nhất, sau khi nhân viên FBI rời đi thì hắn liền chuyển đến nơi này.

Hắn không dám thả lỏng cảnh giác, hắn phải luôn chú ý xem có ai tiếp cận hay không, căn cứ thương tích hiện tại, hắn phán đoán hắn có chừng một phút để thoát khỏi vòng vây, nhưng hiện tại chuyện hắn muốn làm là tìm ra Feston.

Hắn nghĩ rằng hắn đã hiểu rõ Feston, không phải là hoàn toàn nhưng là đại đa số, tuy nhiên sự thật chứng minh loại hiểu biết này hoàn toàn không đủ, đây là âm mưu của Feston, hay là âm mưu của người khác, hoặc là toàn bộ sự kiện từ đầu đến cuối chỉ là một âm mưu?

Mất máu làm thể lực xói mòn, đây không phải là lần đầu tiên hắn bị trúng đạn, lần này cũng không tính là gì, dùng sức đè lại phần bụng bị mất máu, hắn biết việc hắn bị phát hiện chỉ là vấn đề thời gian, trước lúc đó hắn phải rời đi.

“Có tiếng súng!” Tiếng súng vang lên từ đằng xa, Hase nghe thấy, Mai Garret cầm lấy bộ đàm, “Mục tiêu ở nơi nào?”

Là ai đấu súng ngay lúc này, là đám sát thủ bị lọt lưới? Âm sát Feston không chỉ có vài người này, Phong Triển Nặc chú ý hết thấy động tĩnh.

“Đội trưởng, mục tiêu không chỉ có một, không rõ lai lịch là ai, đang nổ súng với người của chúng ta.” Chẳng lẽ thật sự là đám sát thủ hay sao? Những người đó vì sao lại giúp hắn? Phong Triển Nặc có thể nghe thấy đám lính của Mai Garret báo cáo thông qua bộ đàm, mà hắn cũng không tin tưởng chuyện này là trùng hợp và may mắn.

Đột nhiên xuất hiện một đám người khiến cho hành động truy tìm của Mai Garret bị gây trở ngại, Jonathan nhìn thấy vài người thì lập tức nhận ra, “Đội trưởng Mai Garret, tôi nghĩ bọn họ là lính đánh thuê, thấy người kia hay không? Trước đó hắn bị một băng nhóm xã hội đen đá ra, đặc tội không ít người, chỉ có thể xin vào một tổ chức lính đánh thuê khét tiếng mà thôi.”

“Đã sớm nghe nói mỗi người của đội đặc nhiệm ST đều tinh thông lĩnh vực riêng, hôm nay xem như mở rộng tầm mắt, cậu quả nhiên hiểu biết rất sâu về băng nhóm xã hội đen, ngay cả người bị đá ra mà cậu cũng

biết rõ như thế, Jonathan, chờ đến khi đội của cậu giải tán thì tôi rất hoan nghênh cậu đến gia nhập đội của tôi. ”

Vỗ vỗ bả vai của Jonathan, Mai Garret tựa hồ đang cố ý nói như vậy trước mặt bọn họ, giống như đội đặc nhiệm ST bị giải tán đã là kết cục được định sẵn.

Jonathan không trả lời, Phong Triển Nặc ở một góc gần đó nghe thấy, nhưng hắn đã không còn bao nhiêu sức lực để suy nghĩ vì sao đám lính đánh thuê đó lại xuất hiện, vài phút tích lũy sức lực đã đủ để hắn di chuyển, hắn đứng lên, vừa đứng vững thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có người tiếp cận.

“Là tôi.” Thất lưng căng thẳng, giọng nói của Feston ở ngay bên tai.

.....

P/S: Tội nghiệp anh Phê, tình ngay lý gian, sẽ bị vợ tấn cho 1 trận ngọt ngào :>

105. Chương 105: Cạm Bẫy Của Ai

Mạch máu sôi trào, giống như nghịch chuyển từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên, có cái gì đó đang nổ tung âm ầm, Phong Triển Nặc bỗng nhiên xoay người, thúc ngược tay ra phía sau rồi chặn lấy cổ họng của Feston, áp Feston vào vách tường, khẩu súng trong tay đặt lên trán của Feston.

“Tôi biết là anh!” Hắn vừa hít thở vừa mỉm cười, không thể khống chế được nụ cười vắn vẹo trên mặt, “Không hổ là Feston Kada, ngay cả tôi cũng bị lừa, hiện tại anh có cảm giác gì? Rất đặc ý phải không?”

Đôi mắt màu xanh biển trong suốt chỉ còn lại âm u và lạnh lẽo, ý cười lạnh lùng đùa cợt, hiu quạnh mà tối tăm, chưa từng hiển lộ sát ý điên cuồng như vậy, Feston cơ hồ bị cảnh tượng trước mắt chấn động, “Cậu bị thương rồi sao?!”

Dường như Feston không nhìn thấy khẩu súng đang chĩa vào đầu, hắn muốn đưa tay kiểm tra thì nòng súng lại dùng lực một chút, “Tôi bị thương thì có gì kỳ lạ? Bảo người của anh rút lui đi!” Vì sao Feston lại có vẻ lo lắng như vậy? Phong Triển Nặc bắt đầu phát hiện có điều gì đó không đúng.

Bàn tay dính máu đang ở ngay bên động mạch của Feston, tay còn lại thì cầm lấy khẩu Colt màu bạc, nòng súng cũng dính đầy máu, màu sắc sáng bóng của kim loại bị nhuộm đỏ, đó là máu, không riêng gì là máu ở trên tay mà còn ở trên người....

“Bị thương thì đừng lộn xộn dùm tôi!” Thừa dịp Phong Triển Nặc chưa kịp phản ứng, Feston liền đẩy súng của Phong Triển Nặc ra rồi đè Phong Triển Nặc xuống đất, “Tôi đã bảo cậu ở trong xe chờ tôi rồi mà, vì sao lại đi xuống?!” fynnz.wordpress.com

Tầm mắt chuyển đến phần bụng của Phong Triển Nặc, áo khoác của đối phương không che được vết máu đang tràn ra, áo ba lỗ màu trắng đã sớm bị nhuộm đỏ, thương tích tựa hồ kích thích dã tính có sẵn trong người của tên sát thủ được xưng là U Linh, Feston bắt ngờ bị đắm ngã.

“Không ngờ lại có thể nhìn thấy anh bày ra trò đùa này, thật phần khích! Anh là người đầu tiên làm cho tôi tự động rơi vào cạm bẫy, là người đầu tiên không tiếc hy sinh chính mình để làm cho tôi lơ là cảnh giác, cho dù hôm nay tôi chết ở đây thì coi như cũng có lãi, FBI Caesar quả nhiên không phải tầm thường!”

Vịn vào tường để đứng lên, hắn dựa vào vách tường, vỗ tay vì Feston, nhưng không ai có thể nhìn thấy sự thất bại và tuyệt vọng trên khuôn mặt kia.

Mặt trên chỉ có ý cười nguy hiểm, giống như đôi mắt không phải là tử vong, mà là giải thoát, đáy mắt chỉ có một màu u ám.

Dùng cái gì để vấn hồi sự u ám đó? Feston cau chặt mày, “Đừng nói hưu nói vượn, cậu sẽ không chết! Tôi yêu cậu!”

Bước chân từ xa xa cùng tiếng súng truyền đến, lời nói thâm trầm trong cổ họng giống như sấm sét, nụ cười của Phong Triển Nặc trở nên cứng đờ, hắn cười ha ha, khẩu súng trong tay khẽ run rẩy, giống như một trò đùa nguy hiểm, “Yêu? Kẻ nào yêu tôi thì chỉ có chết! Anh muốn thử xem tôi có dám nổ súng hay không?”

“Được! Cậu cứ nổ súng giết tôi đi! Đó là chuyện của cậu, nhưng người tôi yêu nhất định phải còn sống!” Nhìn thấy máu tươi trào ra, hắn tiến lên dìu Phong Triển Nặc, trong khi Phong Triển Nặc lại đột nhiên bùng nổ, “Không chết thì sẽ bị bắt, nói như vậy là anh đang muốn tống tôi vào ngục hay sao? Ngoại trừ đội đặc nhiệm ST còn có đội trọng án, cảm ơn anh đã xem trọng tôi, nơi này là địa bàn FBI của mấy người, không bằng hôm nay nhìn xem ai có thể là người cuối cùng có thể mỉm cười!”

Khuôn mặt tái nhợt vì mất máu, chỉ có ánh mắt vẫn còn sáng ngời, ngoài miệng nhếch lên một đường cong tàn nhẫn, hắn dùng bàn tay đầy máu cầm súng, Feston liềm linh ôm lấy hắn.

Nụ hôn hỗn loạn lại áp lực giống như một loại hung khí, thiêu đốt đầu lưỡi trong miệng, cắn nuốt ra một hòng máu tươi, hàm dưới của hắn bị Feston nắm chặt, “Cậu muốn chết hay là bị mất trí rồi!”

“Từ ngày quen biết anh cũng chính là ngày tôi muốn chết và bị mất trí rồi!” Bàn tay đầy máu nắm lấy sau cổ của Feston, dùng sức cắn xé bờ môi của đối phương, hắn không nên tin Feston, nhưng cũng không thể buông tay. fynnz810

Tựa hồ một khi bị dính lấy thì sẽ không thoát khỏi loại cảm dỗ này, bờ môi dường như có ý thức của chính mình, cố gắng cắn nuốt hơi thở của nhau, áo khoác của Feston bị dính máu của Phong Triển Nặc, trong khi Phong Triển Nặc bị Feston dón vào vách tường, cố chấp đòi lấy nụ hôn cùng với đau đớn và máu tươi của đối phương, ***g ngực kề sát vang lên tiếng tim đập kịch liệt, không biết là của ai.

“Tìm được rồi, ở trong này!” Tiếng đạn lên nòng, còn có tiếng bước chân tiếp cận, sau đó đột nhiên tạm dừng.

Trong đầu trở nên ong ong, đây là cảnh cáo, nhưng Phong Triển Nặc không buông tay ra, ngược lại càng dùng sức để cho Feston dựa sát vào người hắn, tiếp tục dây dưa, đến khi hô hấp của bọn họ không thể tiếp tục được nữa thì mới dừng lại.

Ngẩng đầu, khóe miệng của hắn còn mang theo vết máu của Feston, ngoài miệng của Feston cũng mang theo vết thương, xung quanh bọn họ xuất hiện thêm vài người, Derek, Jonathan, Hase, Ropol, Clyde.....Những khuôn mặt quen thuộc, chẳng qua biểu cảm của bọn họ lại làm cho vẻ mặt của bọn họ trở nên xa lạ.

Đáng lý người cảm thấy chật vật là đương sự, nhưng Phong Triển Nặc chỉ lau khóe miệng dính máu, vẻ mặt như đang xem diễn, mà Feston lại phản ứng rất lạnh nhạt, hắn kéo Phong Triển Nặc ra sau lưng, để đối phương ngồi xuống, sau đó quay người lại, “Vì sao các cậu lại ở đây?”

“Sếp báo với Derek muốn bọn em đến đây, cho nên bọn em mới đến.” Jonathan là người duy nhất còn có thể nói chuyện như thường, nhưng kỳ thật trong đầu của hắn cũng trống rỗng, ngược lại không hề cập đến chuyện vừa nhìn thấy, chỉ có thể trả lời một cách máy móc.

“Derek, tôi báo với cậu hồi nào?” Feston đối mặt với đủ loại biểu cảm kinh ngạc sợ hãi của cấp dưới, hắn cởi áo khoác, ngồi xổm xuống rồi đắp lên người của Phong Triển Nặc, “Đề lại vết thương của cậu, đừng để cho tôi nhìn thấy cậu gặp chuyện bất trắc, nếu không thì sẽ có người phải trả giá đắt.”

“Tôi muốn biết là ai sẽ trả giá đắt, vì như thế mà có chết thì cũng phải xem.” Dùng áo của Feston để đề lại vết thương, hắn nhẹ nhàng nói tiếp, Feston cảnh cáo liếc nhìn hắn một cái, lại xác nhận thương tích của hắn, rốt cục vẫn quyết định xé áo của hắn ra để băng bó sơ cứu cho hắn, “Đừng nói nữa, bằng không cậu phải lập tức đến bệnh viện cho tôi!”

Giờ phút này nếu không nhìn ra có cái gì bất thường thì hắn sẽ không phải là Phong Triển Nặc, ngậm miệng lại, hắn thường thức vẻ mặt cực kỳ đặc sắc của những người này, đương nhiên hắn cũng muốn làm rõ toàn bộ mọi việc, vì thế liền giữ im lặng.

Ngoại trừ đội đặc nhiệm ST, đội trưởng Mai Garret dẫn dắt đội trọng án của mình đi truy tìm U Linh thì bất ngờ lại bị đám lính đánh thuê chặn đường, nhân viên FBI bị phân tán, ở đây đa số đều là nhân viên của đội ST.

“Derek, tôi thông báo với cậu hồi nào?” Muốn rời đi ngay lúc này là chuyện không có khả năng, Feston chỉ có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề.

Vừa rồi bọn họ còn thấy sếp của bọn họ cùng U Linh ôm hôn kịch liệt, hiện tại đối mặt với khuôn mặt này, đại đa số mọi người vẫn chưa thể nghe lọt tai câu hỏi của Feston, cũng không hiểu được vấn đề này là như thế nào, chỉ có Derek trả lời, “....Không có.”

Không có.....không có? Đột nhiên hoàn hồn, bọn họ ngơ ngàng nhìn Derek, “Không phải cậu nói sếp gọi điện cho cậu hay sao? Muốn cậu dẫn chúng tôi đến đây để phục kích U Linh kia mà?”

“Là tôi nói.” Derek thần nhiên nhìn bọn họ.

Jonathan tiến lên rồi nắm lấy áo của Derek, “Vì sao phải làm như vậy? Nếu đây không phải là ý của sếp thì vì sao cậu lại nói như thế! Rốt cục cậu suy nghĩ cái gì vậy hả, Derek?”

“Giải quyết U Linh thì sếp mới có thể quay lại, đội đặc nhiệm ST của chúng ta mới có thể khôi phục như thường, chẳng lẽ các cậu cũng không nhìn thấy hay sao, vừa rồi bọn họ đang làm cái gì? Chuyện này cậu đã biết, Jonathan, nhưng cậu luôn giả vờ như không nhìn thấy!” Chỉ trích Jonathan không lên tiếng, Derek đẩy Jonathan ra, vẻ mặt của hắn cũng muốn bốc cháy như mái tóc đỏ rực của mình.

Mọi người đều trầm mặc, “Jonathan, đây là sự thật sao?” Có người xem như vẫn còn bình tĩnh mà cất tiếng hỏi, nhưng Jonathan không thể trả lời.

“Feston, đây là sự thật sao?” Không còn xưng là đội trưởng, xem như đang hỏi việc riêng, kỳ thật bọn họ đều nhìn thấy nhưng vẫn muốn xác nhận một lần nữa.

“Là thật.” Feston trả lời không hề do dự, chặt đứt hy vọng mỏng manh của mọi người.

“Làm sao lại như thế...” Clyde đang thì thầm một mình, hắn không thể hiểu được, Feston đang ở trước mặt mọi người, còn có U Linh Ian Noy ở ngay sau lưng.

Làm sao lại như thế cũng là điều mà Jonathan lúc trước muốn hỏi, mà hiện tại hắn chỉ nhìn thấy vết thương trên môi của Feston cùng với màu đỏ tươi hỗn độn trên người do bị dính máu của U Linh, sát thủ số một quốc tế đang ẩn chặt vết thương trên bụng, khoe miệng cũng bị dính máu, bọn họ một trước một sau, không đối thoại gì nhiều, nhưng lại đồng thời lộ ra một nụ cười phức tạp.

Tại sao lại có thể như vậy, có lẽ bọn họ cũng rất muốn biết.

“Đội trưởng Mai Garret, chúng tôi đã tìm được U Linh.” Derek bỗng nhiên cầm lấy bộ đàm, Jonathan lập tức giữ chặt tay của Derek, “Cậu đang làm cái gì vậy?”

“Tìm được rồi hả? Tôi sẽ lập tức dẫn người đến! Không biết đám lính đánh thuê này từ đâu mà đến, rất khó đối phó, chúng tôi cần một ít phút nữa mới thoát được! Nhiều nhất là mười phút!” Chỗ của đội trưởng Mai Garrett vang lên tiếng súng, bọn họ đã sớm ở bên ngoài tầng hầm giữ xe, còn có một bộ phận nhân viên FBI bao vây bên ngoài gara, hoàn toàn không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Feston không ngăn cản Derek, hắn cũng cầm lấy bộ đàm, cũng nói chuyện với lính của mình, nhưng không phải là nhân viên FBI, “Judy, bảo bọn họ rút đi, Mai Garret sẽ tăng cường hỏa lực, hắn muốn bắt người của cô chỉ trong vòng vài phút nữa, nếu có thương vong thì tôi sẽ không chịu trách nhiệm.” fynnz.wordpress.com

“Đã biết, để tôi bảo bọn họ rút ngay, chuyện của anh xong chưa?” Trong bộ đàm truyền đến giọng nói của một phụ nữ, nhưng cách nói chuyện không giống phong cách của một phụ nữ, vô cùng ngắn gọn.

“Judy?” Derek dường như đã từng nghe thấy cái tên này, “Nữ hải tặc bị khai trừ khỏi FBI! Hiện tại cô ta là lính đánh thuê sao?”

“Bên kia là ai? Còn gọi tôi bằng xưng hô như vậy nữa?” Cô ta không quá khoái trá.

Feston không trả lời, “Chúc mừng cô, danh tiếng của cô rất vang dội, chuyện của tôi xong rồi, cô rút quân đi.” Hắn nói với Judy, đối phương đáp lại rồi tắt bộ đàm, sau đó không còn nghe thấy gì nữa.

Đám lính đánh thuê này do Feston tìm đến, bọn họ mới là người mà hắn đã sắp xếp, Phong Triển Nặc giật lông mày, sự tình xem ra không phải như bề ngoài, ai sẽ tìm người đến cứu hắn, ngoại trừ Feston thì còn ai vào đây nữa, vì sao hắn lại không nghĩ đến chuyện này.

Không, hắn đã nghĩ đến, chẳng qua không chịu đi xác nhận mà thôi, “Nói như vậy thì anh không phải là người bày ra cạm bẫy, người sắp xét hết thấy chính là hắn?” Phong Triển Nặc liếc mắt về phía Derek.

Cho dù bị thương nhưng ánh mắt kia vẫn giống như viên đạn, lúc này Feston mới thả lỏng tâm tư, “Bọn họ phụ trách dẫn tôi rời đi, đám sát thủ kia rất đông nhưng đã sớm rút lui, khi nói chuyện với cậu thì di động của tôi bị hết pin, biết có vấn đề, chờ tôi chạy đến thì cậu lại làm cho mình chật vật như vậy, chẳng phải tôi đã bảo với cậu đừng xuống xe rồi hay sao!”

“Như vậy mới có cơ hội cho anh ra tay chứ!” Phong Triển Nặc nói một cách lơ đãng, ánh mắt chuyển sang hướng Derek.

Derek bị Phong Triển Nặc liếc mắt thì sắc mặt liền trở nên cứng đờ, “Anh không biết anh đang làm gì đâu, anh là tội phạm, tôi không hy vọng anh có thể hiểu được, nhưng tôi đang làm chuyện chính xác.”

“Người sắp đặt chuyện này không phải cậu ấy, cậu ấy chỉ là con rối.” Feston trả lời như vậy, “Có phải hay không, Derek?”

Tầm mắt của Feston tựa như một con dao đang mổ xẻ người ta, Derek cười khổ, lảng tránh câu hỏi này, “Sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị bắt, sếp là người biết rõ nhất, chỉ cần hắn ở bên cạnh anh thì sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta bắt lấy nhược điểm, cả hai người đều như nhau.”

“Jonathan, bắt hắn lại.” Feston thản nhiên hạ lệnh, Jonathan ngẩn người, “Thật sự phải làm như vậy sao? Nhưng mà—”

“Có nhớ quyển sổ vật chứng không cánh mà bay hay không? Còn có ở Las Vegas, nhân chứng quan trọng trong vụ án là Uriel lại bị giết chết ngay trước mặt chúng ta, ngoài ra có người còn báo cáo tất cả mọi việc của tôi cho Kraft, sau đó sắp đặt hết thấy mọi chuyện này, cậu cảm thấy người đó là ai?” Tầm mắt của Feston nhìn thẳng vào Derek, Jonathan kinh ngạc khi phát hiện Derek không phủ nhận.

“Đây đúng là một cạm bẫy, là cạm bẫy để tìm ra ai là nội gián trong đội.” Feston nói như vậy.

.....

P/S: Giờ em Nặc mới nhận ra người bảo vệ em chỉ có một mình chồng em thôi, ko phải anh thì còn ai vào đây nữa :>.

106. Chương 106: Nội Gián

Nội gián.

Tầm mắt của mọi người nhìn về phía Derek, quả thật không thể tin tưởng, còn Phong Triển Nặc thì lại nở nụ cười, hắn dựa vào tường, trên người bị thương nhưng vẫn nhìn không được mà cất tiếng cười.

“Đây là ngày phấn khích nhất trong khoảng thời gian này của tôi, mọi người không vỗ tay hay sao?” Nếu không bận đề lại vết thương thì hắn sẽ vỗ tay, hắn cơ hồ đã quên mất vết thương ở trên người.

Đón lấy ánh mắt thâm thiết và cảnh cáo của Feston, hắn nâng ngón tay ra hiệu cho Feston, viên đạn không bắn trúng ở những nơi nguy hiểm, ít nhất không phải là động mạch chủ, cho nên trong chốc lát hắn không thể chết được.

Lúc này không có người để ý đến ánh mắt trao đổi của bọn họ, vài cú sốc liên tiếp khiến bọn họ đều trở nên hỗn loạn.

“Là thật sao? Là Derek à? Chúng có đầu? Trong đội của chúng ta làm sao lại có nội gián?” Clyde không thể chấp nhận chuyện này, “Chẳng phải quyền sở bị mất là do người của phòng ban khác làm hay sao? Khi Uriel bị giết thì ở hiện trường có nhiều người như vậy, làm sao có thể khẳng định đó là Derek?”

“Các cậu đều do tôi lựa chọn, bối cảnh lý lịch của các cậu đều được tôi nắm rõ ràng...” Sự đoàn kết như vậy là do Feston bồi dưỡng ra, bọn họ đều tin tưởng vào đồng đội, đây cũng là một nhược điểm.

“Derek, trước khi đến Chicago cậu ở đâu?” Không muốn lãng phí thời gian, hắn không đợi Derek trả lời, “Washington, lúc trước cậu ở Washinton, cậu là một đặc vụ vĩ đại, cho nên cậu rất được cấp trên xem trọng, đây cũng là lý do cậu được lựa chọn, nhưng kể từ khi cậu tiến vào đội ST không được bao lâu thì cậu liền nghe theo lệnh của Kraft, cậu nhận một nhiệm vụ đặc biệt, đó là phụ trách giám sát hành động của đội, hơn nữa cậu phải báo cáo theo định kỳ cho tổng cục, tôi nói có sai hay không?” fynnz.wordpress.com

Derek không hề che giấu sự kinh ngạc của mình, “Anh đã biết hết tất cả?”

“Tôi biết có một người như vậy, nhưng vẫn chưa xác định là ai, đội ST được thành lập là trường hợp cá biệt, tổng cục sẽ không mặc kệ, Kraft cũng không thể phiêu lưu, bởi vậy cần phải có người làm nội ứng để giám sát hoạt động của đội đặc nhiệm, cậu chính là người chịu trách nhiệm cho việc này.”

Lời nói của Feston cùng với phản ứng của Derek càng chứng minh đây là sự thật, “Chúng có ở trên máy tính của cậu, tôi nghĩ chỉ cần mã hóa được tập tin trên đó thì có thể tìm được các bản lưu báo cáo cho tổng cục, cậu là người cẩn thận, Derek, hơn nữa khả năng quan sát cũng rất tốt.”

Đây là khẳng định, nhưng ngay lúc này lời nói của Feston lại có vẻ như đang châm chọc, Derek không muốn biện giải, “Đúng vậy, tôi nghe lệnh cục trưởng Kraft, nhưng tôi không nghĩ chuyện này có gì sai trái, đây là công việc, công việc của tôi là bảo đảm đội của chúng ta hoạt động bình thường!”

“Cậu đang giám sát người một nhà!” Jonathan lạnh lùng nhìn Derek, ánh mắt của những người khác cũng trở nên lãnh đạm.

“Tôi làm như vậy là vì mọi người, Feston vì chính tình cảm cá nhân của mình mà thiếu chút nữa đã hại toàn bộ đội chúng ta, chẳng lẽ các cậu không thấy hay sao? Anh ấy là Feston Kada, anh ấy làm sao có thể vứt bỏ nguyên tắc của mình để cùng với một tội phạm—” Giọng nói của Derek vang vọng trong tầng hầm, hắn nói một nửa thì im bặt rồi chỉ vào Phong Triển Nặc.

“Mấy người không hiểu anh ấy, anh ấy không vứt bỏ nguyên tắc, chỉ là nguyên tắc của anh ấy khác với mấy người, cho dù là hiện tại thì anh ấy cũng hy vọng tôi đừng giết người vì anh ấy, yêu cầu một sát thủ như vậy, mấy người có nghe thấy một chuyện nực cười như thế bao giờ hay chưa?” Phong Triển Nặc bật cười, hắn mở miệng xen vào khiến cho mọi người chú ý, bọn họ thiếu chút nữa đã quên nhân vật mấu chốt của chuyện này.

“Tôi đã bảo cậu đừng nói nữa mà!” Feston tiến lên ngăn cản, Phong Triển Nặc chỉ lắc đầu rồi chậm rãi thở hắt ra, “Yên tâm, vẫn chưa thể chết được.”

“Chúng tôi không cần hiểu anh ấy là vì anh ấy căn bản không cần chúng tôi hiểu, sếp chưa bao giờ cần.” Jonathan tiếc nuối thở dài, “Cho nên khi biết chuyện của hai người thì tôi rất hoảng sợ, không ngờ Derek cũng đã biết từ lâu...”

“Đầu tiên là tai nghe luôn bị hỏng rất trùng hợp, nó luôn bị hỏng khi hai người ở cùng nhau, chẳng lẽ không khả nghi hay sao? Sau đó hai người cùng nhau đi ra từ sòng bài casino dưới lòng đất ở Las Vegas, còn có U Linh có thể đào tẩu khỏi trụ sở của chúng ta, sau đó là bức tranh phác họa dùng để truy nã bị mất, thái độ của sếp đối với U Linh cũng có một chút khác biệt, hơn nữa lần đó xảy ra vụ nổ, tôi đã tận mắt nhìn thấy hai người ôm nhau—” Derek là người quan sát tỉ mỉ, nhiều lần trùng hợp, lần lượt hoài nghi, hắn chưa từng lơ là việc quan sát.

“Hóa ra cậu đã thấy.” Phong Triển Nặc nhớ đến lần đó xảy ra vụ nổ, Mine làm nhà của Feston bị nổ tung, mà hắn và Feston đứng dưới gốc cây ôm hôn quên trời quên đất.

“Tôi đã thấy thì không thể giả vờ như không phát hiện, tôi lập tức đem chuyện này báo cáo với cục trưởng Kraft, vốn chỉ là nghi ngờ, nhưng hiện tại quả thật có thể xác định chắc chắn.” Đối với Derek mà nói thì đây là một đả kích không nhỏ.

Feston vẫn nghĩ rằng mình không biểu hiện nhiều lắm mà thật sự lại hoàn toàn tương phản, từ lâu đã để lộ rất nhiều dấu vết, những người khác không phải không có cảm giác, chẳng qua không ai dám suy luận theo hướng kia mà thôi.

“Kraft sắp xếp hết thảy cho cậu, hứa hẹn sau khi bắt được cậu ấy thì sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện này, cậu là một cấp dưới trung thành nhưng không phải là một cảnh sát tốt, Derek, cậu không có phán đoán của riêng mình.” Lời nói không nể tình của Feston tựa như một cái tát lên mặt Derek.

“Vậy còn anh thì sao? Người thừa kế tập đoàn Kada, vì sao anh phải làm FBI, vì để chứng minh mình là một cảnh sát tốt hay sao?” Derek thẹn quá hóa giận, hắn nói ra tin tức mà mình đã điều tra.

“Kada? Tập đoàn Kada? Sếp là người thừa kế?” Mọi người ồ lên, Derek biết rõ đã không thể vấn hồi, “Đội đặc nhiệm là vì anh mới được thành lập, sếp, tôi còn gọi anh là sếp bởi vì tôi thật thích nơi này, thích đội ngũ này, tôi không muốn phản bội mọi người, nhưng bởi vì chuyện của anh mà tổng cục có ý định giải tán đội ST của chúng ta, anh có biết hay không?”

Hắn rống to mà chỉ trích, giống như hét thảy lỗi lầm đều do Feston không chịu khống chế tình cảm, khuôn mặt cứng rắn của Feston không có biểu cảm gì đặc biệt, “Dù sao thì mọi chuyện cũng sẽ phát triển như vậy.” Đường như hắn đã sớm đoán được cục diện này.

Phong Triển Nặc hơi nheo mắt lại, tập đoàn Kada có giao dịch với chính phủ, hơn nữa lại có quan hệ đặc biệt với thượng cấp của FBI, có tập đoàn Kada làm chỗ dựa, lão già Kraft kia làm sao dám động vào Feston?

Hết thảy đều hỗn loạn, các thành viên của đội ST đều bị kinh ngạc và sợ hãi bởi vì mấy cú sốc liên tiếp, Feston nhìn đồng hồ, hắn lo lắng Phong Triển Nặc không thể chịu đựng được quá lâu. fynnz810

“Đến đây là đủ rồi, ắt hẳn là cậu đã hiểu rõ mọi chuyện, hiện tại tôi phải đưa cậu đến bệnh viện.” Feston đi đến bên cạnh Phong Triển Nặc, khẽ nói với hắn, hơn nữa không tính chờ hắn đồng ý mà cứ trực tiếp móc điện thoại từ trong túi của hắn ra, “Gọi Bob đến đây, bảo anh ấy đưa cậu đi.”

Feston biết Phong Triển Nặc sẽ không tin bất kỳ ai, muốn tìm một người đưa hắn đến bệnh viện mà hai người bọn họ đều tin tưởng thì chỉ có một mình Bob.

Trong di động không có danh bạ, Phong Triển Nặc bấm một dãy số rồi ném cho Feston, “Anh muốn tôi rời đi trước khi Mai Garrett đến đây à?” Hắn như cười như không.

Sau khi Feston nói chuyện với Bob xong thì khẽ hôn vài cái lên khuôn mặt tái nhợt của Phong Triển Nặc, không cho đối phương phản bác, “Đã bị thương thì đừng gây thêm phiền phức cho mình nữa.”

Đã bị mọi người biết quan hệ của bọn họ cho nên Feston cũng không cần che giấu, giống như đám lính của hắn ở xung quanh đã hóa đá, lúc này Phong Triển Nặc mới cảm giác được thể lực đang bị xói mòn, hắn cũng không muốn ở cùng với nhiều FBI như vậy.

“Trước khi tôi đi chẳng lẽ anh không lưu lại cái gì làm kỷ niệm hay sao?” Hắn vỗ nhẹ khuôn mặt của Feston rồi chạm vào môi của mình, chính là muốn một nụ hôn, không ngờ Feston lại bế hắn lên, vừa đi ra khỏi gara vừa cúi đầu hôn lên môi rồi hôn xuống cổ của hắn.

Bob đã đậu xe ở bên ngoài, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng nhìn thấy đám thành viên của đội ST ở bên trong, hắn không hề nhiều lời, “Đừng làm chuyện buồn nôn trước mặt một ông già như tôi, lên xe nhanh đi!”

“Anh đi bằng phi thuyền đến đây hả?” Phong Triển Nặc không ngờ Bob lại đến nhanh như vậy, Bob hừ một tiếng, “Xem như cậu may mắn đi, tôi ở ngay gần đây.”

Ngay gần đây không có quan bar, cũng không phải là nơi mà bình thường Bob sẽ lui đến, khả năng duy nhất là Bob nhận được tin tức có vụ đấu súng ở nơi này, đã xảy ra chuyện, hơn nữa cũng liên quan đến Phong Triển Nặc cho nên đã đến sẵn để chờ đợi.

“Bob, cảm ơn.” Hắn nằm ở băng sau, Bob ngồi ở phía trước lại tựa như chưa nghe thấy gì, “Chú ý đến vết thương của cậu, tôi mới thay đệm mới, đừng làm dơ chúng nó.”

“Cùng lắm thì đèn cái mới cho anh thôi.” Hấn nhắm mắt, giọng nói của Bob bỗng nhiên trở nên cao vút, “Cậu chết rồi thì tìm ai đèn đây?”

Hấn vừa ôm vết thương vừa cười ha ha, “Như vậy thì tôi mới lời chứ.”

Bob thở dài, “Tuyệt đối đừng chết nha, Noy.”

“Cậu ấy sẽ không sao.” Lời nói kiên định như thế chỉ có thể xuất phát từ Feston, Phong Triển Nặc nhướng mày, có một chút mệt mỏi, nhưng nụ cười vẫn hiện diện trên môi, “Còn phải nói.”

Bob nhìn người đàn ông vẫn đứng ở bên ngoài xe, hấn đạp chân ga, chạy về hướng bệnh viện gần nhất.

Feston phải ở lại để giải quyết một đồng rắc rối, thông qua cửa sổ Phong Triển Nặc có thể nhìn thấy Feston vẫn đứng ở đó, cảnh vật dần dần lui ra sau, thân ảnh của Feston cũng dần dần mờ hồ, kế tiếp mọi chuyện sẽ giải quyết như thế nào, cho dù là Feston thì có lẽ cũng sẽ cảm thấy đau đầu.

Cơ hồ không cảm giác được sự đau đớn của vết thương, có lẽ là vì đã đau đến chết lặng, hấn nhắm mắt, không chế hô hấp của mình, hiện tại hấn không hề muốn chết.

Bọn họ cũng chưa phát hiện ở đằng sau chiếc xe của Bob có một chiếc xe hơi màu đen bám theo không gần cũng không xa, mãi cho đến bệnh viện.

.....

P/S: Đúng là màu mè, em Nặc còn không nhèo chồng nữa, đòi ôm hôn mới chịu đến bệnh viện.

107. Chương 107: Nợ Nần

“Người ở nơi nào?” Một phút đồng hồ sau, Mai Garret dẫn người đến, nhưng đã muộn.

Trong gara, bầu không khí nặng nề chỉ còn lưu lại khói thuốc súng cùng với vài vết máu đang dần dần khô đặc, lan tỏa mùi máu tươi, đèn chân không chiếu sáng hiện trường, đứng ở nơi này là thành viên của đội ST, Feston cùng lính của hấn đối mặt, không khí thật áp lực.

“Các cậu còn đứng đây để làm gì? U Linh đâu?” Mai Garrett chỉ nhìn thấy vết máu dưới đất, “Vừa rồi có chiếc xe chạy đi, bên trong là ai? Ai có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì hay không?” Hấn miễn cảm phát hiện chuyện này không quá đúng.

“Chuyện này phải hỏi đội trưởng Feston.” Derek vừa mở miệng thì Mai Garrett mới phát hiện hấn bị còng tay.

Mai Garrett không rõ nội tình, cũng không nghe thấy toàn bộ quá trình, nòng súng màu đen dao động trong tay của hấn, hấn tìm mục tiêu, nhưng nơi này không có đối tượng khả nghi để bắt, “Vì sao lại còng cậu ấy lại, cậu ấy phạm vào chuyện gì, Feston?”

“Lấy cấp chứng cứ, ám sát nhân chứng quan trọng của vụ án, giết người hiềm nghi, lấy súng của cậu ấy để đi đối chiếu viên đạn trong thi thể của Uriel thì chắc chắn là cùng một loại.” Feston đem súng của Derek cất vào túi vật chứng rồi giao cho Jonathan, những thành viên khác trong đội chỉ trầm mặc nhìn hấn.

“Muốn em thừa nhận đồng đội của mình là nội gián, là kẻ giết người thì em không thể chấp nhận, em cũng không thể chấp nhận sắp lừa gạt bọn em nhiều chuyện như vậy...” Hase là người đầu tiên lên tiếng, hấn không vạch trần vụ việc, hấn chỉ trách Feston giấu diếm bọn họ chứ không phải trách bản thân của chuyện này.

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ rằng đây là việc riêng của tôi, chuyện này có thể sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với các cậu, tôi chỉ muốn tránh cho tình huống hiện tại xảy ra mà thôi.” Sự thần nhiên của Feston lại làm cho bọn họ không còn lời nào để nói, loại tình huống này chẳng có lợi đối với bất kỳ ai, hơn nữa cũng không có ai đoán được.

“Các cậu đang nói cái gì vậy, tôi nghe chẳng hiểu gì cả, nhưng mà tôi nghĩ có cái này thì sẽ hiểu rõ tất cả.” Mai Garrett khoanh tay chỉ lên camera ở trên đầu, “Cho người đến phòng quan sát lấy đoạn băng, anh có ý kiến gì không, đội trưởng Feston?” Mai Garret như có một chút đăm chiêu khi phân phó công việc cho cấp dưới của mình.

Hệ thống camera dưới tầng hầm nhất định đã quay được không ít hình ảnh, cho dù không nghe thấy tiếng nhưng cũng đủ để chứng tỏ rất nhiều vấn đề, người của đội ST khẩn trương nhìn về phía Feston, bởi vì lúc đó hắn và U Linh đang....

“Đây là phạm vi của anh, anh đương nhiên có thể làm như vậy.” Feston không ngăn cản, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi, “Hase, Jonathan, thu đội, mọi người có thể quay về.” Hắn quay đầu nói với bọn họ.

Thành viên của đội đặc nhiệm ST chứng kiến toàn bộ quá trình, bọn họ không thể trấn tĩnh giống như Feston, nhìn thấy hắn đi xa, ngồi vào trong xe, khởi động máy, bóng dáng dưới ánh đèn vẫn trầm ổn như xưa, nhưng bước chân lại trở nên gấp gáp.

Hiện tại Feston sẽ đến bệnh viện thăm U Linh hay sao? Bất giác mọi người đều nghĩ như vậy nhưng không có ai nói ra khỏi miệng.

Từ nơi này đến bệnh viện gần nhất mất khoảng hơn mười phút, Feston nhìn đồng hồ, nếu thuận lợi thì hiện tại Phong Triển Nặc đã đến nơi, đạp chân ga, chiếc xe phóng như bay trong màn đêm.

Lấy đạn ra, tình hình của bệnh nhân trong bệnh viện tốt hơn Feston đã tưởng rất nhiều.

“Là ai? Bước ra đi.” Rút ra khẩu súng từ dưới gối, Phong Triển Nặc nằm dựa trên giường bệnh, trên bụng quấn mấy vòng băng gạc.

Nơi này là bệnh viện, phòng cấp cứu vào ban đêm không bận rộn như ban ngày, trong phòng thật yên tĩnh, bị hắn dùng súng chĩa vào là cửa sổ lừa, gió đêm khê thổi vào, bên ngoài cửa sổ lừa có một bóng đen, đây không phải là ảo giác của hắn.

Bóng đen ngoài cửa sổ khẽ lay động, “Anh không dùng thuốc gây tê à?” Đối phương dường như cảm thấy bất ngờ khi hắn vẫn có thể cầm súng.

“Quý cô, giờ thăm bệnh đã qua.” Đối phương là một người phụ nữ, giọng điệu của Phong Triển Nặc cũng trở nên nhẹ nhàng, nhưng không hề vì như vậy mà lơ là, họng súng vẫn vững vàng.

“Gọi tôi là Judy.” Từ cửa sổ tiến vào phòng bệnh, mặc bộ đồ bó màu đen, người phụ nữ này có động tác nhanh nhẹn không thua gì đàn ông, “Anh chính là U Linh à?”

“Cô có thể gọi tôi là Ian.” Người đàn ông nằm trên giường bệnh chỉ mỉm cười, nụ cười không hề bị ảnh hưởng bởi thương tích trên người, chỉ sợ đa số phụ nữ đều sẽ bị nụ cười này mê hoặc, Judy quan sát hắn từ trên xuống dưới, “Tôi muốn nhắc anh nên buông súng xuống, nếu anh thông minh thì sẽ biết người của tôi vừa mới giúp anh xong.”

“Lính đánh thuê? Bọn họ giúp Feston chứ không phải tôi, cô cũng giúp Feston chứ không phải tôi, nhưng nếu cô muốn tôi cư xử đàng hoàng thì cô nên nói rõ ý đồ đến đây của mình.” Đưa ra một lời đề nghị, trên mặt của U Linh không thể thấy rõ hành động kế tiếp của hắn là thiện ý hay là ác ý.

“Ánh mắt của Feston quả thật đặc biệt.” Không nói rõ nhưng những lời này của Judy lại sinh ra hiệu quả, Phong Triển Nặc buông súng, “Người biết chuyện này không nhiều lắm.”

Khi hắn nhướn lông mày thì sẽ lộ ra vẻ mặt thản nhiên, hứng thú chờ đợi Judy giải thích, Judy không hề phụ lòng mà lập tức ngồi xuống chiếc ghế dựa ở ngay bên cạnh, “Anh ấy nhờ tôi, nếu không nói cho tôi biết là xảy ra chuyện gì thì tôi làm sao giúp anh ấy, anh nói có phải hay không?” fynnz.wordpress.com

“Anh ấy nói thế nào?” Hắn không phủ nhận sự hiếu kỳ của mình.

“Để tôi nghĩ một chút....” Bộ đồ bó màu đen làm cho ngón tay của Judy cũng trở nên tinh tế, cô ta nâng cằm, “Bạn của tôi gặp phải một chút phiền phức, cần người giúp, nhưng không thể tìm cảnh sát, tôi muốn cô đến đây trong thời gian ngắn nhất, tiền thù lao tùy cô ra giá. Giống như thế đấy.”

Cô ta bắt chước cách nói của Feston, Phong Triễn Nặc cơ hồ có thể miêu tả bộ dáng mà Feston nói ra những lời này, “Không sai, anh ấy luôn nói như thể đang ra lệnh, giống như tất cả mọi người đều là lính của anh ấy, mà có lẽ anh ấy cũng không nhận ra điều đó.”

“Anh nói đúng! Điểm ấy làm cho người ta rất khó chịu, cho nên tôi đương nhiên muốn làm khó dễ anh ấy một chút, vì vậy tôi liền hỏi, người đó là ai vậy, tôi không thể tùy tiện ra tay vì một người xa lạ, nên biết rằng tôi cũng phải báo lại với sếp của mình.” Tổ chức lính đánh thuê quốc tế, giai cấp được phân chia rất rõ ràng, Judy thuật lại tình hình ngay lúc đó, cười sang sảng, mái tóc xoăn màu đen, cô ta có một chút khẩu âm Tây Ban Nha.

“Anh biết anh ấy trả lời như thế nào hay không?” Bắt chéo chân, Judy chống tay lên mép giường, khuôn mặt cứng rắn và có một chút dã tính, đây quả là vẻ đẹp rất khác thường, “Anh ấy nói cậu ấy là người rất quan trọng, cậu ấy là người tôi yêu—” Cậu ấy là người rất quan trọng, cậu ấy là người tôi yêu.

Judy vẫn tiếp tục nói nhưng Phong Triễn Nặc không còn nghe rõ, không ngờ Feston lại nói ra những lời như vậy.

“Có tin nổi hay không, anh ấy đã trả lời như vậy?” Judy dựa vào rất gần, hần cơ hồ có thể ngửi được mùi hương trên tóc của cô ta, nhưng mùi này không tạo cho hần có cảm giác như lời nói của cô ta.

Nhìn thấy vẻ mặt biến hóa của hần, Judy càng nheo rộng nụ cười, ánh mắt bỗng nhiên chợt lóe, nhào đến đoạt lấy khẩu súng trong tay của Phong Triễn Nặc.

Vừa lui về phía sau thì da đầu bất ngờ truyền đến cảm giác đau nhức, mái tóc bị một bàn tay quăn chặt, Phong Triễn Nặc kéo lấy mái tóc của cô ta, “Judy, có ai nói cho cô biết trong những lúc như thế này thì tốt nhất đừng để tóc dài hay không?”

Nụ cười trí thức lại mang theo cảm giác quỷ bí của tử thần, hần gõ xuống băng đạn, lúc này Judy mới phát hiện trong băng đạn không có viên đạn nào, vẻ mặt nhất thời trở nên phấn khích.

Phong Triễn Nặc lấy ra một khẩu súng từ chỗ khác, “Băng đạn này thì đây, bây giờ cô tốt nhất đừng đùa với tôi, chẳng qua tôi chỉ nể mặt cô là bạn của anh ấy mà thôi.”

Mục đích của Feston chính là tìm người giải quyết đám sát thủ, không ngờ giữa đường lại lòi ra Mai Garrett, cuối cùng đám lính đánh thuê này lại trở thành chứng ngại cho Mai Garrett, nếu Judy là bạn của Feston thì hần sẽ không lập tức giết chết cô ta.

Judy được buông ra, lần này lại bị hòng súng chĩa vào người, cô ta lại nhìn xem tên sát thủ đang nằm trên giường bệnh với vẻ mặt thâm thúy, “Lúc ấy quả thật tôi không thể tin được Feston lại thừa nhận mình yêu một người, hiện tại tôi đã biết vì sao anh ấy yêu anh, anh rất khó lường.”

“Tôi chỉ làm chuyện mà tôi muốn làm, chẳng có gì đặc biệt.” Gọi cảm và thẳng thắn cùng xuất hiện trên người một phụ nữ, Phong Triễn Nặc không thể phụ nhận hần rất có hảo cảm đối với Judy, nhưng đây sẽ không phải lý do làm cho hần không giết cô ta, “Cô tốt nhất nói cho tôi biết vì sao cô lại ở đây, bình thường tình trạng sức khỏe của tôi không tốt thì tôi sẽ rất mất kiên nhẫn.”

“Lúc ấy tôi cũng rất tò mò, người này rốt cục như thế nào, sau đó tôi mới biết anh là sát thủ, vì vậy lại càng bất ngờ, chấp nhận yêu cầu của Feston, nhưng điều kiện của tôi là tôi muốn anh ấy giúp tôi ba lần, lợi dụng nguồn lực của FBI, do thám giúp tôi ba lần.” Judy vẫn còn nằm trong tầm bắn của hần, đối mặt với tử thần nhưng cô ta vẫn biểu hiện rất bình tĩnh.

Judy làm cho hần nghĩ đến Stephanie, có một vài người phụ nữ còn trấn tĩnh hơn cả đàn ông, “Nói tiếp đi.” Feston không thể đồng ý điều kiện như vậy.

“Anh ấy đồng ý, giúp tôi do thám ba lần, mặc dù anh ấy biết tổ chức của tôi có thanh danh cũng không tốt lắm.” Cô ta nhếch môi, tương phản với nụ cười của Judy, Phong Triễn Nặc lại đột nhiên thu hồi ý cười, “Anh ấy đồng ý rồi à?”

“Đúng vậy, anh ấy đã đồng ý, bởi vì thân phận của anh cho nên anh ấy chỉ có thể lợi dụng người của tôi, tôi đã từng ở FBI, cũng từng làm việc với Feston, tôi vẫn nghĩ rằng anh ấy là kẻ theo chủ nghĩa giáo điều, chán

ghét các hành vi phạm tội, chuyện này không thể trách tôi, bởi vì bề ngoài và phong cách làm việc của anh ấy làm cho người ta có cảm giác như vậy, không ngờ anh ấy lại đồng ý mà không hề nghĩ ngợi.” fynnz810

Đây không phải là chuyện mà một đặc vụ liên bang nên làm, lại càng không phải là chuyện mà Feston sẽ đồng ý, hẳn sẽ không giao dịch với tội phạm, lính đánh thuê không phải tội phạm nhưng cũng có không ít hành vi phạm tội.

Nhưng mà Feston đã đồng ý, vì tổ chức lính đánh thuê mà làm do thám ba lần, cung cấp tin tình báo nội bộ của FBI, đây là phạm tội, Feston đang phạm tội.

Đây không phải là lần đầu tiên Feston vi phạm, nhưng đây là lần đầu tiên Phong Triển Nặc nghe thấy người ta thuật lại quá trình, ngẫm lại, dường như lần nào cũng có liên quan đến hắn.

“Anh ấy là vì anh mới làm như vậy, bởi thế cho nên tôi rất tò mò, tôi nghĩ đến những lời đồn đãi rằng U Linh chỉ là một sát thủ may mắn, không ngờ anh còn xuất sắc hơn tôi đã tưởng rất nhiều.” Judy vuốt lại tóc của mình rồi đứng dậy, “Anh xem, trên người của tôi không mang theo súng, anh nên biết tôi không có gì ác ý, cho nên anh cũng đừng nổ súng, chắc là anh đã nhìn ra vừa rồi chỉ là thí nghiệm.”

“Cô muốn nói cái gì?” Phong Triển Nặc nâng họng súng.

“Có muốn gia nhập đội của tôi hay không? Chúng tôi rất cần một người như anh, vừa cảnh giác, vừa có tài năng, kỹ thuật xạ kích, nhìn xa trông rộng, hoàn mỹ, lại có khuôn mặt điển trai, như vậy sẽ không làm cho bất cứ kẻ nào nghi ngờ năng lực của anh, mà nụ cười của anh cũng làm cho người ta cảm thấy thoải mái nữa.”

“Nghe giống như mấy người có nhiệm vụ riêng cần phải hoàn thành, hơn nữa lại thiếu một nhân vật quan trọng.”

“Tựa như tôi đã nói, anh thật sâu sắc, thậm chí không thua gì Feston, muốn anh ấy giúp đỡ là chuyện không có khả năng, anh ấy là FBI, nhưng anh thì lại khác.” Ánh mắt càng ngày càng sáng, Judy đón nhận họng súng, “Giúp tôi, chỉ cần hoàn thành một lần nhiệm vụ thì giao kết giữa tôi và Feston sẽ bị hủy bỏ, dù sao chẳng phải anh ấy là vì anh mới yêu cầu tôi giúp đỡ hay sao? Anh đến trả nợ thì mới công bằng.”

.....

P/S: Em Nặc phê đứ đừ vì câu *người tôi yêu* của anh Phê, em ấy đang tan chảy :>

108. Chương 108: Trả Nợ

*Tặng cho nàng Jing, chúc nàng vui!

Ánh sáng trong mắt của Judy ở trước mặt Phong Triển Nặc tựa như một ngọn lửa, hắn dời khẩu súng khỏi người cô ta, vô cùng hứng thú, “Nghe nói cô có biệt danh là nữ hải tặc, nếu tôi không đồng ý thì cô sẽ làm sao?”

“Nếu là người khác thì tôi sẽ trực tiếp đem người đi rồi tính sau, nhưng mà đối phương là anh, còn có Feston, tôi cũng không dám làm như vậy đâu, biệt danh nữ hải tặc...” Cô ta khoát tay, “Có người phụ nữ nào lại thích bị gọi là nữ hải tặc cơ chứ?” Cô ta thẳng thắn trả lời.

“Có lẽ chỉ có cô thích.” Nói thẳng là Judy không giống người thường, lời nói của hắn dẫn đến một trận tiếng cười điên cuồng, tiếng cười truyền ra ngoài, cửa phòng bệnh được mở ra, Bob đang cầm một túi giấy, trong tay còn có một tờ báo.

“Khách của cậu à?” Bob thân nhiên đảo mắt nhìn Judy, sau đó cuộn lại tờ báo, chỉ cần Phong Triển Nặc có ám chỉ thì Bob sẽ lập tức ra tay.

Judy cười to, từ bên đùi rút ra một con dao, Bob định ra tay thì đã thấy cô ta cầm dao rồi quay đầu lại, nhanh nhẹn cắt đứt mái tóc dài của mình, “Anh nói đúng, nó sẽ trở thành chướng ngại, tôi không nên giữ lại, cái này cho anh làm kỷ niệm vậy.” Cô ta nói như vậy với Phong Triển Nặc.

Đây quả là một người phụ nữ rất thú vị, vô cùng đặc biệt, hần nhìn đoạn tóc xoắn đèn bị cắt đứt của Judy được đặt trên bàn, “Đây là thành ý của tôi, anh có thể cân nhắc đề nghị của tôi, tôi rất hy vọng rằng anh sẽ đồng ý, bằng không thì tôi cũng chỉ có thể đi tìm Feston, bảo anh ấy thực hiện giao kết đã định, chuyện này đối với anh mà nói thì chẳng có gì thua thiệt, nhưng anh thật sự muốn anh ấy làm như vậy hay sao?”

Mái tóc ngắn so le xõa tung mà hơi rối, cô ta quả thật có bộ dáng của nữ hải tặc, làn da hơi ửng đỏ, ánh mắt rất nghiêm túc, bạn của Feston quả nhiên rất thú vị, lời đề nghị của Judy cũng làm cho Phong Triển Nặc hơi bất ngờ.

“Không cần đồng ý với cô ta, đó là giao dịch của tôi và cô ấy.” Cửa lại được mở ra, ngay sau khi Bob bước vào không lâu là Feston, có lẽ hần đi theo Bob đến đây, hiển nhiên là Feston nghe thấy bọn họ nói chuyện, cho dù chỉ là một câu cũng đủ làm cho hần biết rõ chuyện gì đang diễn ra.

Trên người vẫn còn bết vết máu của Phong Triển Nặc, đầu tóc ẩm ướt, áo khoác bị phủ một lớp mưa bụi, vệt vàng đóng cửa lại, Phong Triển Nặc ngửi được mùi ẩm thấp của nước mưa, “Bên ngoài mưa à?”

“Mưa nhỏ, trong gara đầy xe rồi.” Giải thích ngắn gọn vì sao lại làm cho mình bị ướt, hần phải đỗ xe ở đầu phố rồi đợi mưa đi đến bệnh viện, dường như Feston không phát hiện hai người khác ở trong phòng bệnh, hần đi thẳng đến trước giường bệnh, “Đáng lý hiện tại cậu phải bị gây tê chứ, vì sao lại tỉnh?”

Hần xúc lên tấm chăn để nhìn vết thương của Phong Triển Nặc, băng gạc được quấn rất tốt, nhưng vừa rồi bởi vì Phong Triển Nặc cử động cho nên vết thương lại bị rướm máu, “Tôi rất ít khi dùng thuốc gây tê, thứ này làm cho người ta mất cảm giác, hơn nữa nếu dùng thuốc gây tê thì làm sao tôi có thể biết được bạn của anh thú vị như thế nào.” Hần mỉm cười nhìn Judy. fynnz.wordpress.com

Feston cũng quay đầu lại, ánh nhìn chăm chú của Feston làm cho Judy cảm giác có một loại áp bách nặng nề, giống như hơi nước cũng muốn bị đóng băng, “Anh đang trách tôi quấy rầy anh ấy nghỉ ngơi hay sao? Chúa ơi, hôm nay tôi nhìn thấy kỳ tích, cho dù là trước kia cũng không thấy anh để ý đến Will như vậy, tôi còn nghĩ rằng anh rất thích cậu nhóc nhỏ bé kia.”

Cô ta cố ý nhắc đến Will, sau đó cảm thấy hứng thú khi phát hiện người có sắc mặt khó coi lại là Feston, trong khi tên sát thủ nằm trên giường bệnh lại mỉm cười kỳ lạ, cũng không mở miệng, Feston cởi áo khoác, dường như hần tính ở lâu trong này.

Sau khi kiểm tra xong thì hần mới khoanh tay, giống như xác nhận người ở trên giường bệnh không có vấn đề gì lớn thì mới có thể bình tĩnh trở lại, “Giao dịch là giữa tôi và cô, đừng đến tìm cậu ấy, Judy, tôi có thể đồng ý giúp cô ba lần, cũng có thể nghĩ cách dẹp bỏ cô, thanh danh của Habino cũng không tốt, có người cũng muốn tiêu diệt nó.”

Nụ cười của Judy đông cứng trên mặt, biến thành một độ cong cứng ngắc, cô ta cắn chặt răng, “Feston, anh xem như qua cầu rút ván hay sao?”

“Tôi chỉ muốn cô tuân thủ giao kết, đừng tìm đến cậu ấy.” Ngồi xuống ghế, lời nói của Feston không thể nói rõ là uy hiếp, hần chỉ nói thực tế, mái tóc ẩm ướt bị vuốt ra sau đầu, ánh mắt sắc bén khiến người ta muốn tránh khỏi ánh nhìn chăm chú của hần.

Feston có nguyên tắc của hần, hần không phải là người thích hứa hẹn, nhưng chỉ cần nói thì sẽ làm được, nguyên nhân mà Judy tin tưởng lời hứa miệng của hần có lẽ cũng ở điểm này, Phong Triển Nặc nhìn trái nhìn phải.

“Giao kết của hai người có liên quan đến tôi, tôi xem như là đương sự, chắc có quyền được lên tiếng, đúng không?” Vết thương trên bụng co rút đau đớn nhưng cũng không ảnh hưởng đến khả năng tư duy của một sát thủ.

“Cậu muốn nói cái gì?” Feston sờ lên trán của Phong Triển Nặc để xác nhận có phát sốt vì vết thương hay không, động tác khiến cho không khí vốn đang ngưng kết cũng phải thay đổi, Phong Triển Nặc kéo tay của hần xuống, “Anh cảm thấy sao, tôi sẽ quyết định như thế nào? Sau khi biết chuyện này.” Kéo dài âm cuối,

giọng nói tràn ngập tính ám chỉ, hẳn đương nhiên sẽ đáp ứng điều kiện trao đổi này, bởi vì hẳn là U Linh, khuôn mặt tươi cười ở trước mắt, loại ánh mắt này cũng đang truyền lại ý tứ như vậy, Feston nắm chặt tay của Phong Triển Nặc, trong mắt cũng xẹt qua một tia lửa, “Đừng nói đùa.”

“Ai nói đùa với anh, tôi đồng ý rồi, Judy.” Phong Triển Nặc vừa dứt lời thì Judy lập tức hoan hô, giơ lên ngón tay cái tỏ vẻ tán thưởng, “Không hổ là U Linh, tôi đi nói tin tốt lành này cho mọi người biết.”

Cô ta nhảy ra khỏi cửa sổ, giống như sợ có người đổi ý, hoặc là có người cản trở, Bob từ đầu đến cuối chỉ đứng nhìn, bỗng nhiên lấy thức ăn từ trong túi giấy ra, “Không có thể lực thì đừng nên nói nhiều nữa, Ian, hiện tại cậu cần phải ăn một chút rồi nghỉ ngơi cho nhanh lại sức thì mới có thể làm việc.”

“Làm việc gì? Tôi sẽ không để cho cậu ấy đi giết người vì tôi!” Lời nói của Bob có ý chống lại Feston, đây là suy tính của Bob, có lẽ chỉ cần làm cho Ian rời khỏi tên cảnh sát này thì Bob đều giơ hai tay tán thành, nhưng đây là chuyện mà Feston không thể chấp nhận.

“Có giết người hay không thì chưa biết, cho dù là có thì cũng phải xem giá cả thế nào, tôi chỉ đồng ý tham gia giúp bọn họ làm một chuyện, nhưng chưa nói chuyện này nhất định sẽ thành công, làm và có thành công hay không là hai chuyện khác nhau.” Liếm khoe miệng, trong nụ cười xinh đẹp che giấu quỷ bí và giả dối, cho dù là diễn viên ưu tú thì cũng sẽ không thể suy diễn.

“Nhưng cậu đã nghĩ đến hay chưa, chỉ cần cậu đáp ứng thì phải rời khỏi Chicago.” Ánh mắt thâm thúy đang nhìn chăm chú của Feston làm cho Phong Triển Nặc hiểu được ý tứ của hẳn, rời khỏi Chicago, đây vốn là dự tính sẵn có của hẳn, lại bởi vì một người mà kế hoạch bị quấy rầy.

“Hiện tại có lẽ là đúng lúc, anh nghĩ thế nào?” Dù sao cũng bị thương cho nên giọng điệu của hẳn không còn mạnh mẽ như trước, nụ cười trên khuôn mặt kia đang dần mất đi vẻ tươi sáng.

Nhưng rốt cục là bị thương hay là vì nguyên nhân khác? Feston tựa hồ muốn nói cái gì đó, cuối cùng chỉ đắp chăn lại cho hẳn, “Chờ vết thương của cậu khỏe hẳn rồi nói sau.”

Giọng điệu đông cứng nghe ra có dấu vết của áp lực, hẳn đè nén những lời muốn nói, đây không phải là lúc để tranh chấp, Bob đã rời đi, không biết đã đi từ khi nào, thức ăn mà hẳn mua vẫn được đặt trong túi giấy, Phong Triển Nặc thu hồi tầm mắt, “Hiếm thấy lão sâu rượu này không mua rượu cho tôi...”

“Sao?” Nghe thấy hẳn nói nhỏ, Feston đem thức ăn đến trước mặt, đáng tiếc hiện tại Phong Triển Nặc không thèm ăn, “Tôi muốn uống rượu.” Phong Triển Nặc vừa cười vừa nói.

“Trước kia cậu bị thương cũng uống rượu hay sao? Bị thương còn uống cái gì nữa?” Không thể xác định U Linh có buông tha cho hành động lần này hay không, Feston đóng cửa phòng bệnh, kéo rèm cửa sổ, bệnh nhân trên giường thấp giọng trả lời một câu, “....Không có.” Sau đó không còn nghe thấy lên tiếng, khi hẳn quay đầu lại thì Phong Triển Nặc đã ngủ.

Feston không biết Phong Triển Nặc làm cách nào khiến bác sĩ đồng ý không tiêm thuốc gây tê để gấp ra viên đạn, dù sao hẳn cũng bị thương, cho dù vết thương không trúng chỗ nguy hiểm thì vẫn là bị thương, hẳn đã sớm mất đi thể lực, lại còn có thể chống đỡ đến tận bây giờ.

Phong triển Nặc là sát thủ, nhận thức này lại một lần nữa quay trở lại trong đầu của Feston, sát thủ nhất định sẽ bị thương và đổ máu, hay là vì lần này liên lụy đến hẳn cho nên mới bị thương như vậy? Feston ngồi xuống bên cạnh giường bệnh.

Đêm nay không có trăng, mặc dù trời mưa đã tạnh nhưng cũng rất ít có sao, đêm tối tịch mịch chậm rãi trôi qua. Phong Triển Nặc lâm vào giấc ngủ say, có Feston, hẳn tin tưởng bản thân mình sẽ không gặp nguy hiểm, người đàn ông canh giữ bên giường bệnh rất ít khi di động, vài lần hẳn tỉnh dậy lúc nửa đêm vì vết thương nhói đau, sau đó cảm giác được tầm mắt chăm chú của Feston.

Ánh mắt trong bóng đêm tập trung lên người hẳn, còn có tiếng hít thở thản nhiên, có vài lần Feston tựa hồ muốn rút điều thuốc, nhưng rốt cục vẫn không nhúc nhích, nâng lên bàn tay rồi đặt xuống gối, khẽ vuốt mái tóc của hẳn, giống như sợ đánh thức hẳn cho nên động tác rất nhẹ nhàng.

Bàn tay chậm rãi di chuyển trên tóc, giống như âu yếm yêu thương, sau đó thu tay trở về, Phong Triển Nặc nằm im bất động, bất tri bất giác lại chìm vào giấc ngủ.

Bọn họ sẽ như thế nào, đám sát thủ này có tiếp tục hành động hay không, cục điều tra liên bang sẽ đối mặt với hành vi trộm đường rầy của Feston như thế nào....không ai chạm đến mấy vấn đề này, trong khoảng thời gian ở bệnh viện, Phong Triển Nặc cố gắng làm cho mình thoải mái, điều dưỡng tốt thân thể. fynnz810

Khiến hắn cảm thấy kỳ lạ là Feston lại thường xuyên xuất hiện ở trong này, đối với một FBI mà nói thì đây không tính là chuyện tốt, cho đến ngày Jonathan xuất hiện trước mặt hắn, đó là ba ngày sau.

“Muốn tìm tôi hay tìm anh ấy? Nếu là tìm Feston thì anh ấy đi mua đồ ăn rồi.” Đi thẳng vào vấn đề, Phong Triển Nặc buông xuống tờ báo trong tay, sắc mặt của hắn tốt hơn rất nhiều, nhưng vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép lại, chưa đến lúc xuất viện.

“Nhìn thấy anh ấy đi mua đồ ăn nên tôi mới dám đến.” Jonathan nhìn ra cửa, tựa hồ sợ Feston sẽ đột nhiên xuất hiện, nghẹn một trận mới đột nhiên nói, “Mọi người đều biết chuyện của hai người.”

“Thì sao?” Hắn nhún vai, muốn hỏi trọng điểm mà Jonathan muốn nói là gì.

“Tôi nói mọi người, không riêng gì đội của chúng tôi mà là toàn bộ cục điều tra liên bang, những chuyện như vậy luôn được lan truyền rất nhanh, huống chi là người giống như Feston, từ đó đến nay sếp làm việc không khoa trương, lúc này xem như làm cho mọi người kinh ngạc.” Dùng kinh ngạc để hình dung vẫn là quá nhẹ, Phong Triển Nặc có thể nhìn ra sự việc đã rất âm ỉ theo thái độ của Jonathan.

“Anh có thể tưởng tượng đó là chuyện lớn đến mức nào hay không? Đoạn băng mà đội trưởng Mai Garrett thu được làm cho anh ấy choáng váng ngay tại chỗ, những người khác cũng chẳng khác hơn là mấy, chuyện này Mai Garrett không muốn truyền ra nhưng băng ghi hình chính là chứng cứ, sếp cũng không phủ nhận, tổng cục cũng đã xem qua, tình huống tệ nhất là có thể từ chức, FBI không thể dễ dàng tha thứ cho vụ bê bối như vậy.” Jonathan nghiêm mặt.

“Chuyện đến lúc này chúng tôi cũng không muốn trách anh, đây là quyết định của sếp...”

“Cái gì?” Như thế lại làm cho Phong Triển Nặc cảm thấy bất ngờ, “Thật sự là hiếm thấy, mấy người không trách tôi?”

“Trách anh sao? Trách như thế nào? Trách anh làm cho sếp trong lúc điều tra đã thừa nhận quan hệ của hai người hay sao? Hay là trách anh bị người của Mai Garrett đả thương, kết quả là sếp quay về nhìn thấy rồi cùng người của Mai Garrett âm ỉ một trận?” Lời nói của Jonathan càng làm cho Phong Triển Nặc cảm thấy giật mình.

“Đáng lý anh ấy phải biết những người đó chỉ là nghe lệnh làm việc, bọn họ nổ súng cũng không thể trách bọn họ.” Phong Triển Nặc có lập trường riêng, hắn luôn nhìn rõ bản chất sự việc.

“Đúng thế, nhưng lý trí và tình cảm có đôi khi không phải dễ dàng thống nhất như vậy, cho dù là Feston cũng thế, lần này xem như tôi được mở rộng tầm mắt, hóa ra sếp cũng là người bình thường.” Theo bề ngoài bốc đồng của Jonathan thì không thể nhìn ra hắn kỳ thật cũng là người rất tinh tế, bất tri bất giác tự nắm tóc của mình, vẻ mặt lo lắng của hắn cũng giống như nhiều người khác.

“Mấy vị cấp cao trong tổng cục cũng không muốn sự việc âm ỉ, những chuyện như vậy phải ém càng kỹ càng tốt, nhưng khi điều tra nội bộ, mặc kệ cấp trên tìm bao nhiêu lý do để bao che cho anh ấy thì anh ấy chỉ thừa nhận, anh thật sự nên xem bộ dáng bình tĩnh lúc đó của anh ấy, còn có vẻ mặt của cục trưởng Kraft....Tôi nghĩ không ai ngờ được anh ấy lại lớn mật công khai thừa nhận ngay giữa cuộc họp như vậy.”

Giọng nói của Jonathan như gần lại như xa, Phong Triển Nặc không thể tưởng tượng mọi chuyện lại là như vậy, chuyện này nên trách hắn hay sao? Nhưng nếu không trách hắn thì phải quy tội cho ai, tuy rằng hắn có thể nói đây là Feston tự mình lựa chọn, không hề liên quan đến hắn.

Phong Triển Nặc nhắm mắt, dựa vào giường bệnh, đôi tay đặt trên tấm khăn trải giường dần dần siết chặt.

Jonathan ủ rũ cúi đầu, “Tôi đến để nói cho anh biết một tiếng, tôi đoán là sếp nhất định sẽ không nói cho anh biết, đội của chúng tôi có lẽ đã tiêu rồi.”

.....

P/S: muốn nhũn ra vì sự dục dăng của Phê T____T

109. Chương 109: Yêu Thương Nồng Nhiệt

Bệnh nhân trên giường bệnh nghe được lời nói của Jonathan nhưng dường như không có bất cứ phản ứng gì, cho đến khi vang lên một tiếng cười khê khê như có như không, sau đó tiêu tán trong không khí tựa như một cơn ảo giác, “.....Feston Kada.” Phong Triển Nặc thì thảo tự nói.

Sát thủ U Linh, người đàn ông tên là Ian Noy, rốt cục mang theo cảm xúc như thế nào để gọi lên cái tên này, Jonathan nhìn không ra vài âm tiết này cất giấu tình cảm gì, hắn cũng không thể phân rõ.

“Cậu ở trong này làm gì?” Đột nhiên xuất hiện một giọng nói có chứa vài phần nghi ngờ, tiếng bước chân vang lên trong phòng, gần đây Feston dường như đang tập luyện thói quen của sát thủ, hắn luôn xuất hiện rất đột ngột.

Hai người trong phòng bệnh đồng thời nhìn ra cửa, mặc âu phục sậm màu, Feston đang cầm túi đồ ăn trong tay.

Hắn thoạt nhìn cũng chẳng có gì khác biệt, không hề vì hỗn loạn trong tổng cục mà suy sụp, đã vài ngày Jonathan không nhìn thấy Feston, lúc này đột nhiên chống lại ánh mắt của Feston, Jonathan vội vàng nói rõ ý đồ của mình đến đây, “Em đại diện cho mọi người đến xem anh như thế nào....” Hắn tạm dừng, theo sắc mặt thì có thể xem ra chữ anh này không chỉ đại biểu cho Feston mà còn bao gồm cả sát thủ U Linh.

“Cậu đã nhìn thấy, tôi rất khỏe, còn các cậu thì sao, Kraft có làm khó dễ gì các cậu hay không?” Đặt túi đồ ăn xuống, đó phần lớn là những thứ dễ dàng tiêu hóa lại có thể bổ sung dinh dưỡng, chìa khóa xe vẫn đang nằm trên bàn, Feston không lái xe mà chỉ đi bộ đến siêu thị gần đây.

Jonathan vẫn chưa trả lời, trong khi Phong Triển Nặc lại nhìn đồng hồ, “Anh mới đi chừng mười phút à, sao nhanh thế?”

“Cho dù là mười phút thì tôi cũng cảm thấy lâu, đừng quên có chút phiền phức vẫn chưa được giải quyết, có đói bụng không?” Thoạt nhìn là gấp gáp chạy trở về, hiện tại là mùa thu nhưng trên trán của hắn lại lấm tấm mồ hôi, lấy thức ăn từ túi giấy, Feston nhìn thấy Jonathan vẫn còn đang sưng sờ đứng một bên, “Tôi hỏi cậu, vì sao còn chưa trả lời?”

“A....Cục trưởng Kraft vẫn nói câu đó, đội ST tạm thời đình chỉ tất cả hoạt động, chờ điều tra nội bộ, sau sắp sẽ là chúng em, chuyện của Derek cũng đủ để điều tra nội bộ rồi, nhưng trên thực tế chẳng phải là do cục trưởng bảo cậu ấy làm như vậy hay sao? Hiện tại lại tỏ vẻ như không hề liên quan đến hắn!” Từ đó đến nay vẫn làm cấp dưới của Feston, đột nhiên nhìn thấy Feston sinh hoạt cá nhân, còn tận mắt nhìn thấy Feston đút cho một sát thủ ăn, Jonathan ngây người, thiếu chút nữa đã quên mất phải trả lời Feston, nhưng vừa mở miệng thì lại khôi phục như thường, rất dễ dàng bị kích động.fynnz.wordpress.com

“Đây là cục điều tra liên bang, cho dù là cơ cấu nhà nước thì bất quá cũng chỉ là một tổ chức, tất cả tổ chức đều giống nhau, không có chuyện gì là bất ngờ cả.” Điều này đã nằm trong dự kiến của Feston, hắn cầm thìa múc một miếng thịt gà nấu nắm đưa đến bên miệng của Phong Triển Nặc, vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh, phải nói là hắn luôn rất bình tĩnh.

Jonathan nhìn thấy U Linh vươn ra đôi tay từng làm cho bọn họ cảm thấy kỳ dị ra khỏi lớp chắn, bàn tay của U Linh thoạt nhìn rất bình thường nhưng không biết vì sao luôn làm cho người ta nghi ngờ hắn có ma thuật, “Nhớ không lầm thì tôi chỉ bị thương ở bụng, tay của tôi vẫn chưa bị gãy.” Hắn muốn tự mình ăn.

“Tôi biết.” Nhưng Feston vẫn dùng thìa đút vào miệng của Phong Triển Nặc, mùi thức ăn Ý nhanh chóng hòa tan mùi thuốc sát trùng trong phòng bệnh.

“Jonathan, hoặc là khép miệng của cậu lại, hoặc là đến ăn một chút, đừng đứng đó giống như một thằng ngốc.” Dùng khăn lau miệng, Phong Triển Nặc cảm thấy buồn cười vì vẻ mặt ngốc nghếch của Jonathan.

“Không, tôi không đói bụng, tôi còn có việc.” Giống như đến nay vẫn không thể chấp nhận sự thật này, Jonathan đẩy cửa ra, muốn nói lại thôi, “Sếp, anh.....khi nào thì trở về?” Hắn hỏi thật cẩn thận.

“Cậu về trước đi.” Feston không trả lời chính xác cho Jonathan, có lẽ không phải hẳn không muốn mà là hẳn cũng không thể xác định.

Phong Triển Nặc nuốt thức ăn xuống, “Lần này đến phiên tôi hỏi anh, như vậy có ổn không? Đem tất cả mọi chuyện đập đổ?”

Cửa bị đóng lại, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Feston lại lấy ra một chén súp bí ngô, “Không có gì là không ổn, có những chuyện đã sớm biết sẽ có kết quả gì nhưng không thử một chút thì sẽ không cam lòng, lúc này chúng ta cũng chỉ có thể tiếp tục.”

“Cho dù kết quả của việc thử một chút này có thể phải trả bằng cái giá rất đắt hay sao?” Húp vài thìa súp, hẳn cảm thấy đã no, nằm trở lại giường, Feston hình như dạo này gây đi, hẳn chạm vào những sợi râu lấm tấm đang nhô ra dưới cằm của Feston, chờ Feston ăn hết mấy thứ còn lại, hẳn liền vỗ đến chỗ trống ở bên cạnh, “Lên đây cùng với tôi.”

Hắn nhích ra một chút, trên giường trống được một nửa, đối với lời yêu cầu của hắn thì Feston không có cách nào để từ chối, từ trước cho đến nay đều vậy.

Cởi áo khoác rồi nằm lên giường, chiếc giường bệnh chật hẹp rất khó chứa được hai người đàn ông cao lớn, chỉ có thể nằm nghiêng, giống như hai cái thìa song song, Feston ôm Phong Triển Nặc từ sau lưng, cố gắng tránh đi vết thương của hắn, “Nếu không muốn vết thương bị tép thì tốt nhất cậu đừng lộn xộn, đã lâu rồi chúng ta chưa có làm.”

Ám chỉ hiện tại không chịu nổi khiêu khích, lời cảnh cáo của Feston đổi lấy một nụ cười nhẹ, Phong Triển Nặc đưa tay ra sau, ôm lấy Feston ở sau lưng, “Có muốn làm một lần ở trong này hay không?”

“Đừng thách thức cực hạn của tôi.” Kéo tay của Phong Triển Nặc trở về chỗ cũ, giọng nói căng thẳng của Feston tràn ngập cảnh cáo, “Phải nói cho rõ ràng, cậu bị thương không phải là chuyện nhỏ!” Hẳn giống như đang tiến hành răn dạy Phong Triển Nặc.

“Bị thương một chút thôi mà, tôi không dễ dàng chết như vậy đâu, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.” Tương phản với hành động cẩn thận, Phong Triển Nặc luôn rất tùy tiện đối với việc sống chết, chuyện này Feston cũng không thể dễ dàng tha thứ, “Không phải là lần đầu tiên, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành lần cuối cùng, bảo cậu ở trên xe chờ tôi, vì sao cậu lại đi xuống? Thiếu chút nữa đã lấy mạng của cậu rồi, cậu có biết không?”

Đè thấp giọng, bàn tay vờn quanh trước ngực siết chặt làm hô hấp của Phong Triển Nặc trở nên dồn dập, hẳn hơi bóp lên cổ tay của Feston, “Nếu anh có thể sớm nói cho tôi biết kế hoạch của anh thì chuyện này làm sao lại xảy ra, chẳng lẽ còn trách tôi nữa hay sao?”

“Tôi trách cậu vì sao lại bất cẩn như vậy—”

“Nếu không lo lắng cho anh thì làm sao tôi lại xuống xe? Anh muốn tôi chờ ở trên xe, chờ anh giải quyết hết thấy mọi chuyện rồi mới hỏi hay sao? Anh cũng biết chuyện đó không có khả năng mà, nếu là Will thì cậu ấy sẽ nghe theo, nhưng tôi không phải là cậu ấy!” Cười lạnh, câu trả lời của hắn tràn ngập đùa cợt, nhìn không ra vẻ mặt của Feston ở sau lưng, nhưng theo hơi thở lướt đến bên tai thì hẳn có thể biết được cảm xúc của Feston cũng không ổn định giống như hắn.

“Đừng nhắc đến người khác, cậu ấy và chúng ta không có liên quan gì cả! Tôi đang nói đến cậu, bây giờ cậu vẫn đang bị truy nã, lần này camera ở dưới tầng hầm chụp được bộ dáng của cậu, cậu cho là mình còn có thể ở bệnh viện trong bao lâu nữa?”

“Cám ơn đã nhắc nhở, không phải anh nói thì tôi đã quên, vừa vặn rời khỏi nơi này, cũng thuận tiện thay anh giải quyết vấn đề của Judy, với lập trường hiện tại của anh thì muốn giúp cô ta do thám cái gì cũng không phải chuyện dễ, anh nói có phải hay không, nguyên đội trưởng đội đặc nhiệm ST Feston Kada?” Dùng âm điệu trào phúng, hẳn đột nhiên xoay người lại, “Không phải Jonathan nói cho tôi biết thì anh còn muốn giấu tôi bao lâu nữa?”

Áp Feston xuống giường, Phong Triển Nặc nhìn xuống chăm chú, “Vì sao không nói cho tôi biết kế hoạch của anh, vì sao không nói cho tôi biết đội ST của các anh cũng bị giải tán? Anh không tin tưởng tôi, Feston—”

Vết thương trên bụng co rút đau đớn, Phong Triển Nặc có thể nhìn ra đáp án từ trong mắt của Feston, “Không đúng, không phải là không tin tưởng, mà là anh đã quen nắm mọi chuyện trong tay, đáng tiếc là tôi cũng vậy, anh và tôi, chúng ta đã quen khổng chế tất cả mọi chuyện, nhưng sự việc sẽ không diễn ra như chúng ta đã nghĩ, coi như hết, anh thừa nhận như vậy thì chúng ta ở bên nhau chỉ càng mang đến phiền phức cho nhau mà thôi!”

Ánh mắt của bọn họ đều đang bốc lửa, túm Phong Triển Nặc xuống, Feston nắm lấy áo của đối phương, “Phong Triển Nặc, đừng tức giận rồi nói năng lung tung, có phiền phức thì giải quyết phiền phức, chẳng phải đây là điểm mạnh của cậu hay sao? Hay là lần này cậu muốn chịu thua?! Cậu đang nói lời chia tay với tôi đó hả?!” Đồng tử màu xám tro tỏa cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Hắn nhìn Feston rồi mỉm cười, “Chia tay? Chúng ta đã từng sống chung hay sao?”

Những lời này hoàn toàn chọc giận Feston, bằng chứng là Feston đột nhiên xé áo của Phong Triển Nặc ra, từ trên xuống dưới, “Cậu dám nói là không có? Cậu đã sớm yêu tôi! Chỉ là cậu không chịu thừa nhận mà thôi!” fynnz810

Nụ hôn nồng nhiệt mang theo cảm giác đau đớn, từ trên cổ kéo dài đến trước ngực, Feston lật Phong Triển Nặc nằm nghiêng, Phong Triển Nặc dường như cảm thấy vẫn chưa đủ, liền phản bác, “Lên giường chưa có nghĩa là yêu, bằng không chẳng lẽ tất cả những người cùng tôi lên giường thì tôi đều yêu – a....”

“Nhưng người tiến vào cơ thể của cậu thì chỉ có tôi!”

Feston dùng hành động để chứng minh, giống như cuồng phong bão táp ập ập kéo đến, lần này Feston tạo ra rất nhiều dấu vết trên thân thể của Phong Triển Nặc, điên cuồng, sôi trào, liều lĩnh, thân thể sau lưng nóng đến mức muốn nướng chín hắn, cho dù còn cách lớp quần áo nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Feston, nóng rực, bùng cháy....yêu thương nồng nhiệt.

Dùng hết tất cả tình cảm, Feston nhồi nhét vào cơ thể trống rỗng của Phong Triển Nặc.

Ngón tay nắm chặt mép giường, mồ hôi từ trên người bọn họ thấm ướt nệm giường, Phong Triển Nặc nghe được tiếng cọt kẹt của khung giường, về phần cánh cửa chưa được khóa trái, không biết có ý tá nào tiến vào hay không, tựa hồ không có ai để ý, rơi vào giữa tình cảm mâu thuẫn này, mồ hôi và hương vị tình mê khuếch tán, bọn họ đều bị lạc vào đại dương dục vọng.

Phong Triển Nặc vẫn là bệnh nhân, rốt cục Feston cũng không mất lý trí, cố gắng tránh đi vết thương trong lúc hoạt động, ngược lại Phong Triển Nặc không hề cố kỵ mà cứ nghênh đón sự tấn công và đòi lấy của Feston, cảm giác đau đớn truyền đến nhưng tri giác của hắn gần như đã chết lặng, thay vào đó là bị chi phối bởi một loại khoái cảm đặc biệt khác.

Trong lúc kích tình, hắn cắn lên cánh tay của Feston đang vòng quanh trước ngực hắn, nồng nhiệt vừa cắn vừa hôn, tiếng rên rỉ hòa cùng tiếng gầm nhẹ, “....Tôi yêu anh! Tôi yêu anh!”

Feston Kada, tôi yêu anh – Feston bỗng dừng dừng lại một chút, sau đó đột nhiên tấn công kịch liệt, “Lặp lại một lần nữa!”

“Tôi yêu anh–” Rên rỉ và hò hét, hết thấy tiếng vang đều bị nuốt xuống, Feston xoay đầu của Phong Triển Nặc lại để hôn môi, sau đó là hôn sâu, tựa như muốn khắc sâu lời tuyên ngôn vừa trịnh trọng vừa hỗn loạn này vào trong lòng.

Tim đập như trống trận, có thể nghe thấy tiếng máu chảy trong cơ thể, còn tất cả những thứ khác đều trở nên im lặng....

Lần kịch chiến này cũng không lưu lại đường sống, chẳng qua hậu quả vượt ngoài dự đoán của bọn họ, ngày hôm sau Phong Triển Nặc phát sốt.

Chuyện này đánh mất ý định muốn đòi lại lợi tức từ trên người của Feston, tuy rằng là bất đắc dĩ nhưng hắn chỉ có thể nghe theo phản ứng của cơ thể, sau khi sốt cao rồi nằm trên giường bệnh, được người khác chăm sóc chu đáo, mặc dù là hắn thì cũng không nghĩ rằng chuyện này có gì đáng ngại.

Nhưng quan điểm của Feston lại khác biệt, “Không dùng thuốc gây tê để gấp ra viên đạn, mất máu quá nhiều còn chưa tẩm bổ mà hiện tại cậu lại bị tiêu hao thể lực, là tôi không tốt.”

Feston lộ ra vẻ mặt hơi áy náy, chuyện này không nên xảy ra, hẳn không nên mất kiểm soát như vậy, khi y tá phụ trách chăm sóc cho Phong Triển Nặc ra ngoài thì hẳn liền vắt khăn mặt, cởi quần áo của Phong Triển Nặc ra để lau mình cho đối phương, phía trên còn có không ít dấu hôn và dấu tay.

“Chúng ta đều không thể kiềm chế.” Phong Triển Nặc khép hờ mắt để hưởng thụ Feston phục vụ, hẳn thừa nhận điểm này, hơn nữa không chỉ là mất kiểm chế ở trên giường mà cũng bao gồm cả tình cảm của mình.

.....

P/S: bị thương như thế mà còn đòi ăn ngược lại chồng mình, thiệt là hết sức em Nặc.

110. Chương 110: Đạt Được Thỏa Thuận

Nhìn ra được có người cũng không quen chăm sóc bệnh nhân, có lẽ chưa từng có kinh nghiệm, nhưng sau khi làm vài lần thì cũng bắt đầu thuận tay, kể từ một ngày trước thì Feston đã tiếp nhận công việc của y tá, nguyên nhân có lẽ là vì nụ cười quá mức quyến rũ của một tên sát thủ.

Ngược lại với Feston, Phong Triển Nặc vẫn có cảm giác đối với phụ nữ, mà vẻ ngoài điển trai không hề tương xứng với nghề nghiệp của hắn luôn làm cho người ta nhầm lẫn, có người nghĩ rằng hắn được sinh ra trong một gia đình giàu có, gặp phải bất cóc cho nên bị trúng đạn, bằng không chính là bị một người mẫu nào cùng nghề nào đó ghen tị cho nên gặp phải chuyện xui xẻo.

Sự hào huyền cùng với bản chất mẫu tử của những người phụ nữ làm cho bệnh nhân phong độ hào hoa như hắn được vô cùng hoan nghênh tại bệnh viện.

“Mấy này nay quyến rũ được bao nhiêu người phụ nữ rồi?” Thân thể này rất quen thuộc với Feston, hẳn chà lau thật cẩn thận, bệnh nhân trên giường hơi mở mắt, “Cái gì mà quyến rũ, tôi có như vậy hay sao?”

“Chẳng lẽ cậu không có? Hay là cậu không hề phát giác điều đó?” Chiếc khăn ẩm đi dọc từ cơ ngực xuống dưới, thắt lưng của Phong Triển Nặc bị nhéo một chút, Feston sẽ không lộ ra điều gì ngay tại chỗ, nhưng khi không có người khác ở đây thì hẳn sẽ tính sổ với Phong Triển Nặc.

“Tôi chưa làm cái gì cả.” Nhún vai một cách vô tội, nụ cười trên mặt của hắn bị Feston hôn xuống, “Chính là vẻ mặt này, cậu đã quyến rũ tôi như vậy.”

Bị lên án vẻ mặt khiến Phong Triển Nặc cười to, “Đây chỉ là chuyện tự nhiên thôi.” Sờ soạng băng gạc trên bụng, hắn sắp chịu không nổi mỗi ngày đều phải nằm trên giường, “Có hỏi qua đùm tôi hay chưa, bao lâu nữa thì có thể xuất viện?”

Vết thương chưa thể dính nước, xác thực mà nói là vì có một chút nhiễm trùng cho nên hắn chỉ có thể lau mình, nguyên nhân trong đó cũng có thể là vì ngày nọ vận động kịch liệt trên giường bệnh.

Phong Triển Nặc đã quen với những vết thương như vậy, hướng hồ lần này hẳn cũng cao số, viên đạn không bắn trúng chỗ nguy hiểm, theo bác sĩ nói là do miếng kim loại của sợi dây nịt cản một chút, cho nên không ghim vào quá sâu trong bụng, quá trình gấp viên đạn cũng rất thuận lợi. fynnz.wordpress.com

Hắn cảm giác không quá bao lâu thì sẽ trở lại bình thường, nhưng vài ngày trôi qua mà bệnh viện vẫn không có ý để cho hắn xuất viện.

“Có lẽ là phải vài ngày nữa, để xem tình trạng khép miệng vết thương của cậu ra sao đã.” Feston giao khăn cho cô y tá mà hắn vừa kêu vào, cô y tá nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ liền lộ ra vẻ mặt kỳ quái, chờ cô ta rời đi, Phong Triển Nặc nhìn Feston một cách đắm chiêu.

“Làm cho tôi ở lại bệnh viện, đây là ý của anh à?”

“Vết thương của cậu vẫn chưa lành hẳn, cần phải nghỉ ngơi.” Câu trả lời của Feston dường như có đầy đủ lý do, nhưng hàm nghĩa bên trong lại thâm trầm giống như đôi mắt của hắn, Phong Triển Nặc ngồi dậy, “Là cần nghỉ ngơi hay là cần trốn một thời gian? Người của FBI đã bắt đầu hành động rồi phải không? Cho dù

tôi ở đây nhưng có thể ở trong bao lâu? Sớm muộn gì thì bọn họ cũng sẽ phát hiện tôi là tội phạm bị truy nã—”

“Có thể bao lâu thì hay bấy lâu.” Feston bỗng nhiên xoay người đi về phía giường bệnh, “Chuyện của Bob tôi sẽ tìm người hỗ trợ giải quyết, nhưng Kraft đã quyết tâm phải bắt cậu cho bằng được—”

“Cho nên tôi càng phải sớm rời khỏi chỗ này thì mới đúng!” Cắt ngang lời nói của Feston, vẻ mặt của Phong Triển Nặc tựa như hắn có thể đứng lên để rời đi bất cứ khi nào, bỏ trốn, nổ súng, nghênh đón nguy hiểm, “Dù sao cũng phải đi....”

“Chuyện này vẫn chưa quyết định!” Nhấn mạnh vấn đề, Feston hiển nhiên không đồng ý đối với quyết định này, đôi mắt màu xám tro phản xạ ra ánh sáng nhưng lại không có độ ẩm, “Có đôi khi tôi sẽ nghi ngờ có phải bản tính của cậu là không thể dừng lại ở một chỗ được lâu hay không, tôi yêu cậu, nhưng chuyện này cũng không thay đổi được gì, dường như cậu sợ bị người ta yêu cho nên tìm tất cả lý do để tránh né.”

“Đây không phải là tránh né, đây chỉ là vì lợi ích của hai chúng ta!” Hắn muốn giải thích, nhưng đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của Feston thì hắn bỗng nhiên không biết nên nói cái gì, “Hey, nói lý một chút có được hay không, chúng ta không cần mỗi ngày phải bám dính vào nhau, tôi nghĩ rằng anh cũng không thích, rời khỏi Chicago chỉ là tạm thời, tránh đầu sóng ngọn gió.”

Hắn cố gắng làm cho giọng điệu thoải mái nhưng lời nói lại chẳng thoải mái được bao nhiêu, Feston dường như hiểu được lời của hắn, hoặc là nhìn ra được nhiều điều mà ngay cả hắn cũng không biết, trầm mặc trong chốc lát, Feston ngồi xuống bên cạnh giường, “Tùy cậu muốn nói thế nào cũng được, cậu muốn chạy thì chẳng ai ngăn được cậu.”

Feston sờ đầu của hắn, Feston luôn thích làm như vậy.

Không còn cứng rắn giữ lại, đôi mắt sắc bén lại dùng ánh mắt thâm thúy để nhìn hắn, tựa hồ có thể nhìn thấu nội tâm của hắn, không biết là vì sao, bọn họ quen nhau chưa đến nửa năm mà Feston có thể nhìn thấu hắn hơn bất luận kẻ nào.

Ngụy trang chỉ phí công, Phong Triển Nặc cau mày cười khổ, “Có lẽ anh nói đúng, tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này, quan hệ của chúng ta đối với tôi mà nói thật sự rất xa lạ, tôi còn chưa chuẩn bị thích ứng, ý của tôi là....tôi không quen sống cùng một người ở một nơi nào đó, nhất là tôi muốn ở lại vì người đó, cái cảm giác này....”

Trong mắt người khác thì hắn là sát thủ vừa xảo quyệt vừa lạnh lùng, giờ phút này hắn nói ra cảm thụ trong lòng, mất đi vẻ ung dung ban đầu, Phong Triển Nặc muốn bày tỏ rất rõ ràng, lại phát hiện không có từ ngữ nào thỏa đáng để hình dung tình cảm giữa hắn và Feston, cùng với tâm tình mâu thuẫn của hắn.

“Chuyện này thật xa lạ đối với cậu, tôi có thể hiểu rõ, bởi vì với tôi mà nói thì cũng giống nhau, nhưng chuyện này cũng không phải là lý do để cậu rời đi.” Lý do là cái gì, có lẽ là vì tình huống hiện tại tạo thành, Feston có thể phân tích nguyên nhân một cách lý trí.

“Cậu muốn rời khỏi nơi này để hợp tác cùng Judy, cùng lúc đó có thể giữ sạch quan hệ giữa tôi và Habino, về phương diện khác thì chẳng lẽ không phải bởi vì thái độ của tổng cục hay sao? Nghĩ rằng cậu rời đi thì có thể làm cho bọn họ buông tha chuyện này, bảo toàn cho tôi và đội của tôi? Cậu là sát thủ, Triển Nặc, cậu cũng biết thái độ của đám cấp trên khi gặp chuyện bất trắc mà, cậu hẳn là hiểu được chính trị, biết kế tiếp sẽ phát triển như thế nào, đừng quá ngây thơ, chẳng lẽ cậu thật sự nghĩ như vậy hay sao?”

Cho dù hắn biến mất thì cũng sẽ không thay đổi được chuyện gì, “Chỉ cần tôi còn yêu cậu, chỉ cần cậu tồn tại, chỉ cần thời gian không thể quay trở lại thì chuyện này không thể thay đổi, không ai có thể thay đổi được.”

“Nếu có người không thành thực trong cuộc họp điều tra nội bộ thì có lẽ sự việc đã không âm ỉ đến mức này! Tôi vẫn muốn hỏi lúc ấy anh đã nghĩ gì, anh đang tự chui đầu vào rọ đó, anh có biết hay không!” Phong Triển Nặc cười lạnh.fynnz810

“Vậy cậu muốn tôi phủ nhận tình cảm đối với cậu hay sao? Phủ nhận là tôi yêu cậu? Ở trước mặt mọi người nói dối là cậu không hề quan trọng đối với tôi?! Đây là điều mà cậu muốn thật sao?” Đột nhiên tiến đến gần, Feston chống tay lên mép giường, khuôn mặt cương cứng phủ kín bóng râm, lạnh lùng tươi cười, “Điều

này quá khó khăn, tôi làm không được, nói dối cũng không khó, nhưng tôi không thể nói dối tình cảm thật của mình, cái giá phải trả rất cao.”

Hắn trung thành với chính mình, sự thành thực này có lẽ là kiêu ngạo, bởi vì hắn sẽ không thỏa hiệp, lại càng không thích nói dối, Phong Triển Nặc trừng mắt nhìn hắn, không còn lời nào để nói, vừa tán thưởng cũng vừa bất đắc dĩ, “Sớm biết anh là người rất khó giải quyết rồi mà.”

Bỗng nhiên kéo gần khoảng cách của hai người, hắn ôm lấy cổ của Feston, cố hết sức lưu lại dấu vết trên người của đối phương, “Tuy rằng anh nói nhiều như vậy nhưng tôi sẽ không thay đổi kế hoạch của mình, từ đó đến nay tôi không thích nợ người khác.”

“Cậu có thể nợ tôi.”

“Vậy Habino thì sao?” Đối diện với đôi mắt màu xám tro ở trước mặt, người khác có thể không xác định trong đó có tồn tại tình cảm hay không, nhưng Phong Triển Nặc thì lại nhìn thấy, “Nếu tôi muốn đi thì cho dù là anh cũng không thể giữ tôi được, anh nên biết tôi đã quyết định chuyện này.”

Hơi hơi nhếch môi, có tự tin cũng có kiên quyết, bề ngoài của Phong Triển Nặc luôn làm cho người ta có ảo giác, giống như hắn rất hòa đồng, đáng vẻ tự nhiên hào phóng được bày ra là để lấy lòng người khác, nhưng đây đều là biểu hiện giả dối.

Một khi hắn đã quyết định chuyện gì thì không có bất kỳ ai có thể thay đổi, theo phản ứng của hắn thì có thể đoán được không cho hắn đi đường như không có khả năng, Feston suy nghĩ chừng vài giây, “Tôi sẽ nghĩ cách cho đội của mình, nhưng cậu ít nhất phải dưỡng thương cho lành hắn rồi mới đi, trước khi Kraft nhận được tin tức rồi phái người đến điều tra thì cậu phải dưỡng thân mình cho tốt, như vậy tôi mới có thể cho cậu rời đi, có nghe thấy hay không?”

Hiện tại để cho Phong Triển Nặc rời khỏi nơi này vừa có lợi vừa có hại, hại ở chỗ Feston sẽ cảm thấy khó chịu, hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để làm cho Phong Triển Nặc rời đi, làm cho một ngọn gió rời xa là chuyện rất đơn giản nhưng khó ở chỗ làm sao có thể khiến nó dừng lại.

Nhưng cục diện hiện tại cũng không cho phép bọn họ làm theo tâm ý của mình, Phong Triển Nặc rất hiểu tâm tư của Feston, hắn rời đi là chuyện nhất thiết, cho dù là vì lợi ích của bọn họ hay là vì cảm tình giữa bọn họ.

Có lẽ tính cách có khác biệt nhưng phong cách làm việc thì lại rất tương tự, có thể nhận ra điều này dựa theo cách thức quen biết của bọn họ, hai người đều muốn làm chủ, nhưng khi một vấn đề xảy ra thì cả hai đều muốn giải quyết, nhưng đến lúc ấy lại sinh ra vấn đề mới, bởi vì cách thức làm việc bất đồng.

Bởi vì thân phận khác biệt cho nên loại bất đồng này là khó tránh khỏi, chưa hẳn có đúng hay sai, nhưng va chạm luôn luôn xảy ra, bọn họ đều vì lo lắng cho nhau, kết quả lại chưa hẳn là lý tưởng, trước khi vì đối phương mà lấn xả thì có lẽ bọn họ nên học cách làm sao để ổn định bước chân của mình trước đã.

Tình cảm xảy ra bất thành linh tựa như một trận mưa to, bọn họ đều bị nghiêng ngã giữa bão tố, nương cơ hội này là lúc để làm cho tình cảm lắng dịu một chút, không phải chia tay mà chỉ là tạm thời chia cách.

Ở trong bệnh viện, Phong Triển Nặc và Feston rốt cục đạt được thỏa thuận.

Hôm nay hắn chuẩn bị xuất viện, cất vào khẩu súng ở dưới gối, chưa quên nhắc nhở, “Nếu tịch mịch thì có thể gọi điện thoại cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ cho anh cách thức liên lạc, bằng không cũng có thể tìm Will, dù sao cậu ấy cũng đã cho anh số di động.”

Hắn nhếch môi trêu chọc, nhắc đến Will, kỳ lạ là Feston càng dễ dàng mất hứng đối với chuyện này hơn cả hắn, “Tôi nói rồi, tôi chỉ xem cậu ấy là em trai, vì sao cậu luôn đánh trống lảng, hay cậu cũng muốn tôi nói đến Stephanie? Chỉ cần biết rằng chúng ta tách ra thì cô ấy có lẽ sẽ tìm đến cậu, nói không chừng cậu sẽ rất cao hứng.”

Nhìn Phong Triển Nặc cất súng vào, trong lời nói của Feston có một loại cảm giác rất khác biệt, không giống như hắn chỉ có sở thích về đồng tính, U Linh của hắn dường như rất có am hiểu về cả nam lẫn nữ, Phong Triển Nặc đột nhiên bị ôm lấy, “Nói, cô ta có thể đến tìm cậu hay không? Đến lúc đó cậu sẽ trả lời cô ta

như thế nào?” Feston dùng hai tay khóa chặt Phong Triển Nặc vào lòng, cúi đầu cọ xát chóp mũi vào cổ của đối phương, tràn ngập ý tứ cảnh cáo.

“A, anh xem kìa, hôm nay thời tiết bên ngoài thật đẹp.” Phong Triển Nặc lái sang chuyện khác, Feston lại cần hẩn một cái, “Tôi không phải đang nói đùa với cậu.”

“Tôi cũng không nói đùa, tôi trả lời chính là câu kia A, anh xem kìa, hôm nay thời tiết bên ngoài thật đẹp...” Nhường khoe mắt một cách bốn cợt, nụ cười của hắn vẫn chưa lan rộng thì Feston đột nhiên rút ra khẩu súng sau lưng của hắn rồi chĩa vào bên hông, “Còn cười nữa sao? Mấy ngày nay không có động tĩnh, cậu đừng lơ là cảnh giác dùm tôi, mặc kệ mục tiêu của bọn họ là ai, đám đồng bọn của cậu chưa hẳn đã bỏ qua chuyện này.”

“Không cần anh nói thì tôi cũng biết.” Sắt thủ sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng đối phương không có động tĩnh cũng là chuyện kỳ lạ, có thể là kiêng kỵ hành động của FBI, cũng có thể là vì nguyên nhân khác.

.....

P/S: Xa nhau được mấy hôm?

111. Chương 111: Phát Hiện Muộn Màng

“Dù sao cũng phải cẩn thận một chút.” Feston lo lắng, lại dặn dò thêm một lần nữa, kiểm tra xong băng đạn trong súng thì mới trả lại cho Phong Triển Nặc.

“Tôi vẫn luôn cẩn thận, cho đến khi gặp phải một kẻ làm cho tôi liên tiếp gặp xui xẻo.” Than thở rồi cười một tiếng, hắn xoay người đặt tay lên bả vai của Feston, lần này vẻ mặt rất nghiêm túc, “Anh cũng vậy, những người đó không phải đùa, mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì thì tôi có cảm giác chuyện này vẫn chưa xong đâu.”

“Chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.” Ánh sáng cùng âm u đan xen vào nhau ở trên mặt của Feston.

Là xuất phát từ trực giác của cảnh sát, Feston đã sớm dự cảm sẽ có chuyện xảy ra, nhưng hắn chỉ vô tâm nói một câu, cho dù như thế nào thì những lời này của hắn sẽ được nghiệm chứng sau này.

Thủ tục xuất viện được tiến hành rất nhanh, trong bệnh viện có rất nhiều người lưu luyến vị bệnh nhân tên là Charlie này, nhưng dù sao ở đây cũng không phải khách sạn, bệnh nhân khỏi bệnh thì xuất viện là chuyện đương nhiên.

“Đừng làm cho mình bị thương nữa, thấy cậu bị trúng đạn quả thật làm cho tôi cảm thấy rất khổ sở, hiện tại cậu phải cam đoan với tôi, mặc kệ Habino muốn cậu làm cái gì thì cậu phải nhanh chóng trở về bình an, một cọng tóc cũng không được mất.” Sửa sang lại những thứ cần phải mang theo khi xuất viện, trên thực tế cũng chỉ có vài bộ đồ để thay mà thôi, Feston trả chìa khóa cho Phong Triển Nặc, lại nghiêm túc nhắc nhở một lần nữa.

“Yêu cầu của anh thật sự là hà khắc, chờ xuất viện thì chúng ta chắc là sẽ không có cơ hội gặp mặt, còn cái gì muốn nói trước khi tôi rời khỏi Chicago nữa không?” Cũng không vì chia cách mà cảm thấy mất mát, ít nhất hiện tại không nhìn thấy dấu vết như vậy ở trên mặt của Phong Triển Nặc, cho dù trong lòng của hắn đang suy nghĩ như thế nào.

“Tôi cũng chỉ có một yêu cầu, bình an quay về.” Feston trịnh trọng nói, như thể một mệnh lệnh nghiêm túc.

Phong Triển Nặc nở nụ cười rồi gật đầu, “Còn phải nói.”

Một cái ôm rắn chắc, vừa định buông tay thì đột nhiên bị Feston kéo vào lòng, “Tôi nói thật, đừng để cho tôi nhìn thấy cậu xuất hiện với cả người đầm đìa máu tươi, lúc ấy tim của tôi như ngừng đập, còn cậu thì sao, vậy mà cậu còn hiểu lầm tôi nữa?!” fynnz.wordpress.com

Giọng nói xuyên thấu màng tai, có thể nghe được tiếng nghiền răng ken két, nếu không phải trên người của Phong Triển Nặc còn bị thương thì e rằng Feston đã không dễ dàng buông tha cho hắn, “Hey, người trúng đạn là tôi, khi đó còn muốn tôi bình tĩnh như thế nào nữa? Nếu đó thật sự là cạm bẫy của anh—” Đưa ra giả thiết, Feston bị hấn đẩy vào vách tường.

“Cậu nên biết rõ cho dù tôi có cài bẫy thì cũng sẽ tuyệt đối không làm cho cậu bị thương, trước kia tôi cũng chỉ muốn bắt sống cậu, sẽ không làm cho cậu chết, điểm ấy cậu phải nhớ cho kỹ.” Rút điều thuốc ra, đôi mắt màu xám tro đang chăm chú nhìn Phong Triển Nặc.

“Tôi biết.” Xem Feston vẫn không châm điều thuốc trong tay, hắn biết khi Feston ở bệnh viện chăm sóc hắn thì đã cai thuốc được một thời gian.

“Muốn tôi đưa cậu về nhà hay không? Chắc cậu còn phải lấy thêm vài thứ?” Sát thủ trước khi hành động thì làm sao lại không chuẩn bị, hắn chỉ vì lo lắng cho an toàn của Phong Triển Nặc, nhưng đáp án là không, “Tôi có thể tự mình thu xếp, anh quay về đi.”

Cầm lấy vài thứ, Phong Triển Nặc đi đến trước cửa phòng bệnh rồi dừng chân một chút, “Giữ gìn sức khỏe.” Nghiêng đầu, hắn nói một câu như vậy.

Ánh nắng bên ngoài tỏa sáng khuôn mặt hắn, không còn nhìn ra hắn là một bệnh nhân đã từng bị thương, câu giữ gìn sức khỏe này rất nhẹ nhàng, tựa như bước chân của hắn, Feston đứng ở trước cửa nhìn hắn đi xa, điều thuốc trên tay rốt cục vẫn nhịn không được mà đưa lên miệng.

Dưới bệnh viện vang lên tiếng khởi động xe ô tô, dọc theo đường nhỏ mà rời đi, ở bất cứ thời điểm nào thì sát thủ cũng đều rất cẩn thận, Feston đứng bên cửa sổ, phía sau truyền đến một câu hỏi, “Cậu ấy đi rồi à?”

Bob đứng ngoài cửa, nhìn giường bệnh trống trải, hắn cảm thấy hài lòng, nhưng lại có một chút nghi ngờ, “Cậu để cho cậu ấy đi thật sao?”

Feston quay đầu nhìn một chút, “Ừm.”

Hiển nhiên hiện tại hắn không có hứng thú cùng người khác nói chuyện, Bob thức thời không hỏi nhiều, chỉ đi vào phòng bệnh rồi ngồi xuống ghế, “Tôi định đến đây để thăm thẳng nhóc này một chút, không ngờ cậu ấy lại xuất viện nhanh như vậy, chỉ chậm có một chút mà cũng không chịu nói lời tạm biệt với tôi.”

“Trước kia khi rời đi cậu ấy sẽ nói tạm biệt với anh à?” Nhớ đến bệnh viện cấm hút thuốc, Feston liền dập tàn thuốc ở bên cửa sổ, hắn không quay đầu lại nhưng vừa rồi Bob có nhìn thấy ánh mắt ngưng kết của hắn, “A, không, đúng vậy, thẳng nhóc này cho đến nay cũng chưa bao giờ nói tạm biệt, trừ phi tôi vừa vặn ở ngay trước mặt cậu ấy thì cậu ấy cũng chỉ nói một câu, cậu ấy muốn đi nghỉ phép.”

Đây là sát thủ U Linh, đây là Phong Triển Nặc, Feston giống như đang mỉm cười, cũng có thể không có, ánh mắt thâm trầm vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nếu trước kia Bob gặp FBI thì sẽ lẩn tránh, nhưng hiện tại hắn không lập tức rời đi, đứng trong phòng bệnh, hai người xuất phát từ sự quan tâm đến một sát thủ, sau khi Bob trả lời thì lại tiếp tục im lặng, bầu không khí trở nên cứng ngắc, giữa Bob và Feston vốn không có gì để nói.

Có thể là nể mặt của Phong Triển Nặc nên Feston mở miệng trước, “Tôi đã nói với cậu ấy rằng tôi đã kêu người hủy lệnh truy nã cho anh.”

Quá trình không phức tạp, nhưng nhất định không phải đơn giản, cục điều tra liên bang sẽ không cho một đặc vụ đang bị tiến hành điều tra nội bộ tham dự vào quá trình phá án, nhưng Feston vẫn làm được, Phong Triển Nặc không hỏi hắn làm như thế nào, cũng hiểu rõ chuyện này không phải dễ dàng.

“Cậu ấy đã nói với tôi, chuyện này tôi phải cảm ơn cậu, cậu rất biết giữ lời, tuy rằng cậu là cảnh sát nhưng tôi rất tán thưởng điều này, tôi chỉ có thể nói rằng Ian quả thật đặc biệt, ngay cả người mà cậu ấy coi trọng cũng không phải bình thường.” Là khách lệ cũng là châm chọc, Bob nhanh chóng hỏi tiếp, “Cậu làm cho cậu ấy đến Habino? Về sau các cậu...”

“Thật đáng tiếc, không tính chia tay.” Feston cũng giống như bề ngoài của hắn, không phải là người dễ đối phó, Bob cố ý lớn tiếng thở dài, “Thật là một tin tức tệ hại.”

“Cậu ấy sẽ trở về.” Feston nói đến câu này thì liền đi ra ngoài cửa, Bob lập tức gọi hắn, “Đợi đã.”

“Có chuyện gì sao?” Bọn họ không thường gặp mặt nhau, ngoại trừ mỗi khi liên quan đến Phong Triển Nặc, Feston đặt tay trên nắm cửa.

Bob ở phía sau đứng lên, “Vì sao cậu lại đồng ý để cậu ấy đi? Nói trắng ra, kỳ thật là vì muốn bảo vệ địa vị của mình, Feston Kada, cậu là loại cảnh sát mà tôi đã gặp rất nhiều, FBI cũng không có gì đặc biệt, mọi người sẽ lo lắng cho chính mình, hiện tại chắc là cậu biết rất rõ cậu ấy là một sát thủ, hai người chỉ mang đến phiền phức cho nhau mà thôi.”

Bob lớn tuổi nhưng tuyệt đối không hồ đồ, hắn nhận ra hai người bọn họ quả thật có tình cảm, nhưng tình cảm không thể chống lại sự thật tàn khốc, lời nói sắc bén làm cho người ta nghe xong như bị đâm một nhát, Feston buông xuống bàn tay đang đặt trên nắm cửa, ánh mắt lạnh lẽo cứng rắn nhìn chằm chằm vào Bob.

“Để cậu ấy đi không phải vì tôi mà là vì cậu ấy, chỉ cần cậu ấy ở lại đây thì tổng cục sẽ không tha cho cậu ấy, mà sự thật là chỉ cần có liên quan đến tôi thì cậu ấy sẽ không thể đối đãi như những vụ bình thường, chúng ta đều là người, đều coi trọng những gì mà mình để ý, nhưng cậu ấy vẫn là sát thủ, anh nói đúng, sát thủ không thể mất bình tĩnh, tâm tư không thể bị dao động, mà tình cảm chính là chướng ngại lớn nhất! Anh nói đúng! Cậu ấy bị thương, anh có thể nói là cậu ấy bất cẩn, nhưng tôi cho rằng là vì tôi, 2% khả năng, lần này là cậu ấy may mắn, nhưng lần tới thì sao?”

Hắn nói xong, không khí đột nhiên trở nên im lặng, đứng ở trước cửa, sắc mặt cứng ngắc của Feston lộ ra càng nhiều cảm xúc, nhiều đến mức làm cho Bob cảm thấy giết mình, tên FBI này còn yêu Ian nhiều hơn hắn đã nghĩ, yêu người thanh niên nguy hiểm kia.

Dường như là bị Phong Triển Nặc thuyết phục, hơn nữa trên thực tế cũng quả thật có những lý do để tạm thời chia cách, mặc dù chuyện này đã trải qua nhiều ngày nhưng Feston vẫn còn nhớ rõ tình cảnh khi đó, hình ảnh Phong Triển Nặc bị trúng đạn đã khắc sâu vào trong tâm trí của hắn.

Chiếc áo trắng nhuộm đỏ vết máu, giống như một con thú dữ bị vây bắt, còn có nụ cười lạnh lùng cay nghiệt....

Đây là một lần sợ bóng sợ gió, một lần hiểu lầm, nhưng Feston không thể không bắt đầu lo lắng có phải hắn đúng như một người nào đó đã nói, hắn là chướng ngại vật của Phong Triển Nặc, nếu như vậy, hắn phải tạm thời rời xa Phong Triển Nặc, làm cho tình cảm phục hồi, ít nhất phải lý trí hơn trước, chứ không phải như bây giờ, thiêu đốt lẫn nhau, mục đích duy nhất là làm cho đối phương cũng bị hủy diệt như mình. fynnz810

“Không phải vì giấu diếm xu hướng giới tính của mình nên cậu gạt bỏ sự tồn tại của Ian chứ?” Tin tưởng lời của Feston nhưng Bob vẫn phòng hờ, tựa như đang kích thích Feston, nhưng kết quả là, ngoại trừ đối mặt với một tên sát thủ thì Feston Kada không hề lộ ra nhược điểm ở trước mặt Bob.

“Tôi không giấu diếm xu hướng giới tính của mình, bất quá cũng không cố ý khoe khoang ra ngoài, nhưng trên thực tế hiện tại đã có rất nhiều người biết.” Feston cười lạnh một tiếng rồi mở cửa bước ra ngoài.

Bob ở trong phòng trầm mặc, cho dù là cảnh sát liên bang nhưng ít ra Feston Kada cũng là người đàn ông dám làm dám chịu, lớn mật đến mức làm cho người ta bất ngờ, nhưng lại nói tiếp, nếu không lớn mật thì làm sao lại chọn Ian? Nên biết rằng một sát thủ khác với người thường, cũng không phải chỉ ở thân phận.

Có vài thứ đã sớm được đóng khung, không có ai có thể thay đổi được.

Đầu thu, các phát thanh viên của Chicago trên tivi thường xuyên thông báo tin tức thời tiết thay đổi, ban ngày vẫn còn chói chang ánh nắng, đến chiều tối thì gió bão lại ùn ùn nổi lên, giống như mùa đông đột nhiên kéo đến.

Phong Triển Nặc quay về nhà của mình, lệnh truy nã vẫn chưa có tác dụng, ít nhất những người đi đường phần lớn đều liếc mắt nhìn hắn như người xa lạ, càng đừng nói đến thời tiết thay đổi thất thường như bây giờ, tất cả mọi người đều lăm lăm tập trung đi đường.

Trong mắt của hắn thì lệnh truy nã chỉ là một trò đùa, hàng năm có khối người bị FBI truy nã, công dân bình thường căn bản không rảnh chú ý đến mấy thứ này, mà lúc đầu cảnh sát có vẻ nghiêm túc điều tra,

nhưng về sau thì không còn ai hứng thú mỗi ngày đi điều tra như vậy nữa, có thời gian thì không bằng đi giải quyết vụ khác.

Biết rõ quá trình này cho nên Phong Triễn Nặc cũng không khẩn trương, nhưng lần này hắn rất cẩn thận, xác nhận không có ai theo dõi, cũng giống như bình thường hay về nhà, hắn vừa đi vào thì liền nhìn thấy một thứ đáng lý không nên xuất hiện ở đây, một thứ hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Đó là một cái túi giấy nhìn rất quen mắt, muốn hắn nói thì nó rất giống cái túi đựng chiếc áo khoác mà Feston đã trả tiền mua cho hắn.

Đó là chiếc áo gió mà bọn họ mua ở cửa hàng khi đi dạo phố hôm đó, cảm thấy bất ngờ, hắn cầm lên túi giấy, bên ngoài túi giấy có một ít tro bụi, đó là lúc nhà của Feston bị nổ, hắn nghĩ rằng nó cũng đã bị hủy, không ngờ chỉ bị dính một chút bụi.

Mở túi giấy ra, hắn đặt chiếc áo khoác lên ghế sofa, chuẩn bị hành lý xong, cuối cùng hắn mặc nó vào, hắn cơ hồ có một chút xúc động muốn gọi điện thoại cho Feston để tố cáo có một đặc vụ FBI trong lúc bị đình chỉ công tác lại lên vào nhà hắn, hắn không biết Feston vào đây bằng cách nào nhưng hắn rất vừa lòng với cái áo này.

Người đàn ông kia luôn làm cho hắn bất ngờ, có một vài chi tiết rất nhỏ nhặt nhưng cũng trở thành kinh ngạc cho hắn, bất tri bất giác hắn đã quen có sự tồn tại của một người như vậy, mà cho đến nay hắn mới phát hiện điều đó.

.....

P/S: Mấy chương này cứ phê đứ đừ với anh Phê o_o....Phê dụ dằng là đây, bảo sao không tan chảy vì Phê =.=, lặng lẽ bỏ áo khoác vào nhà em để em nhớ anh sao :>

112. Chương 112: Người Thừa Kế

Không hề do dự mà cầm lấy điện thoại, hắn bấm dãy số quen thuộc, “Tôi đi đây, cái áo gió này thật không tệ.”

Trong giọng nói của hắn có ý cười, câu trả lời của Feston cũng mang theo tiếng cười, “Không tệ là tốt rồi, nó vốn là của cậu.”

“Đương nhiên là của tôi, đó là một phần tiền đặt cọc của tôi mà, tôi muốn tính xem anh còn nợ tôi bao nhiêu? Ý của tôi là tôi còn phải làm vệ sĩ của anh bao lâu nữa thì mới hoàn thành?” Rốt cục đây là giao dịch với khách hàng, hay là cuộc nói chuyện giữa hai người yêu nhau, hiện tại e rằng rất khó phân biệt, Phong Triễn Nặc đặt chiếc túi da xuống sàn.

Bên kia đầu dây vang lên một tiếng va chạm nhẹ, Feston có thể tưởng tượng được trạng thái hiện tại của Phong Triễn Nặc, hắn trả lời một cách quả quyết, “Không, vụ giao dịch này vẫn chưa hoàn thành, tôi sẽ tiếp tục nợ tiền thù lao của cậu cho đến khi cậu hoàn thành mới thôi.”

“Sợ tôi chạy à?” Tên sát thủ ở đầu dây bên kia đang nhướn mày, dùng vẻ mặt như cười như không của hắn để đặt ra nghi vấn, Feston thu hồi nụ cười, “Là chờ cậu trở về, cậu phải tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ của mình.”

Phong Triễn Nặc nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố của gió, nơi này dường như đã có ý nghĩa khác biệt đối với hắn, “Chuyện tôi muốn hoàn thành không chỉ có một, chờ tôi.” Cúp máy, hắn không thích nói quá nhiều lời tạm biệt.

Đón gió, hắn cầm túi hành lý nhỏ của mình ra khỏi nhà rồi lên xe, chạy đến mục tiêu của hắn – sân bay.

Chờ sẵn ở nơi đó là giám đốc vùng Judy của tổ chức lính đánh thuê Habino, nữ hải tặc này rất khó làm cho người ta tin tưởng cô ấy cũng từng là một thành viên của FBI, từng là đồng nghiệp của Feston.

Phong Triển Nặc rất muốn hỏi cô ta cục điều tra liên bang rốt cục có bao nhiêu người giống như cô ta và giống như Feston.

Ở một đầu khác của thành phố, xuyên qua cửa sổ có thể nghe thấy tiếng gió bên ngoài, nghĩ đến việc có người sắp rời khỏi thành phố này, Feston chậm rãi thu hồi tầm mắt khỏi cửa sổ, đồng thời cũng buông điện thoại xuống rồi quay đầu lại, “Cậu chỉ cần gọi điện thoại cho tôi là được, tôi không bảo cậu đến đây.”

Tại nhà của Feston, ở xung quanh hắn vẫn còn lưu lại dấu vết của vụ nổ mạnh, hắn chưa có thời gian gọi người đến sửa chữa và quét dọn, mà khách của hắn đang thản nhiên ngồi trong đồng hồ nát, vẻ mặt tràn đầy hứng thú, “Vừa mới nghe thấy anh nói chuyện với Ian, em đến rất đúng lúc!”

Greg vẫn đeo cặp kính gọng vàng, hắn sờ lên mái tóc màu rậm nắng của mình, hiển nhiên là xem nơi này như nhà của hắn, mà Feston thì thoạt nhìn cũng không muốn tiếp đón vị khách này, “Sao vậy, bên phía của cậu xảy ra chuyện gì, Kraft tính trở mặt với tập đoàn à?”

“Trở mặt thì không đến mức nhưng chắc là anh đã đoán được chuyện này không chỉ kinh động đến Kraft mà còn kinh động đến mấy cụ và cả cha của anh, anh có thể tưởng tượng mọi người giật mình đến mức nào hay không.” Greg làm ra vẻ mặt khoa trương, “Em đã sớm biết anh đối xử với anh ấy rất khác biệt, vừa rồi nghe thấy điện thoại của anh, thật sự là anh nên đi soi gương, Feston, nhìn xem mình đi, hiện tại anh chính là người đàn ông đang yêu!”

“Mỗi người khi còn sống sẽ gặp được một người đặc biệt, chuyện này không liên quan đến bất kỳ kẻ nào, đây là việc riêng của tôi.” Không thêm phản ứng đối với cách nói chuyện khoa trương của Greg, Feston bắt đầu hút thuốc, ngọn lửa lóe lên trước mắt hắn, nhưng Greg vẫn không thấy đáy mắt của Feston rốt cục đang tính toán chuyện gì. fynnz.wordpress.com

“Anh không hề lo lắng một chút nào à? Anh chính là người thừa kế của tập đoàn Kada, vậy mà anh lại chọn một người đàn ông, không phải là phụ nữ, không thể sinh con, như vậy làm sao có người thừa kế.” Greg trần thuật một cách chi tiết, nhưng lập tức liền bị Feston sửa lại, “Là người thừa kế tiền nhiệm, hiện tại chuyện nơi đó không còn liên quan đến tôi, cậu mới là chủ nhân, nhớ kỹ điểm ấy, Greg.”

Ánh mắt kia dường như có thể nhìn thấu tất cả, trong đó có chứa thâm ý, Greg nhin không được mà tránh né, cầm lấy cái ly trên bàn, “...Nhưng có người không xem như vậy, họ vẫn hy vọng, ở trong mắt của bọn họ thì anh mới là người thừa kế chính thống.” Một tay vuốt cằm, tay kia lắc ly rượu, “Cho nên anh cũng đoán được phản ứng của bọn họ, khi Kraft nói đối phương là sát thủ thì cha của em là người cao hứng nhất, còn những người khác...” Lắc đầu, Greg nâng ly, “Nếu anh muốn kích thích bọn họ thì chúc mừng anh, anh đã làm rất triệt để.”

“Kích thích bọn họ thì không cần phải đưa chuyện cá nhân của tôi vào, hiện tại Kraft bắt ngờ bắt tay vào chuyện của tôi, chuyện này hiển nhiên liên quan đến bọn họ.” Cười lạnh, đã sớm đoán được chuyện này, mặc dù Feston không muốn nhưng cuối cùng vẫn phải để cho Phong Triển Nặc rời đi cũng là vì như vậy.

Mà Greg dường như cũng đã nhìn ra, “Anh để cho tên sát thủ kia rời đi? Sợ anh ấy chống lại người trong nhà à?”

“Bọn họ không thể tưởng tượng được cái giá phải trả cho việc đắc tội một sát thủ là như thế nào đâu.” Phong Triển Nặc chưa bao giờ chủ động hỏi tình huống trong nhà của hắn, hiện tại Feston xem như đây là chuyện tốt, nhưng Greg lại nói, “Bọn họ già rồi, nhưng anh đừng xem thường bọn họ, Feston, lần này em đến đây là có việc.”

“Có chuyện gì?” Feston ngồi xuống đối diện với Greg, “Chỉ cần cậu sớm xác định, sinh thêm vài người thừa kế thì bọn họ sẽ không nghĩ đến tôi nữa.” Hắn nhả ra một làn khói.

Giọng điệu nói chuyện của một bậc gia trưởng, lớn lên trong gia đình được giáo dục đảng hoàng, Greg không thể phản bác lời của Feston, hắn chậm rãi vỗ tay, lần này hắn rất vui sướng khi có người gặp họa. “A! Feston, anh nghĩ thật là hay, chính là chuyện này, mọi người đều cho rằng anh nên quen biết thêm nhiều phụ nữ, có lẽ...” Hắn chớp mắt vài cái, “Có những người phụ nữ sẽ sinh con vì anh, cho dù anh yêu đàn ông, nhưng anh cũng biết đây không phải là chuyện không có khả năng.”

“Quả thật là không có khả năng, tôi không có hứng thú đối với phụ nữ.” Feston không tính che giấu, đây là sự thật, Greg cảm thấy bất ngờ khi Feston khẳng định như vậy, “Anh đã tìm thử phụ nữ rồi sao?”

Hắn tựa như một bác sĩ gia đình đang sốt ruột muốn biết bệnh tình của bệnh nhân, loại nóng vội này cũng bao hàm một chút tâm tư, Feston nâng mắt lên, Greg tựa hồ phát hiện chính mình quá mức vội vàng, hắn ngưng ngưng khôi phục lại bộ dáng thần nhiên.

Feston nhìn làn khói trắng lượn lờ giữa không trung, “Chưa thử qua, nhưng không cần lãng phí thời gian cho những việc đã biết đáp án, quay về nói với bọn họ, tôi hoàn toàn không có cảm giác đối với phụ nữ, đừng lãng phí thời gian cho tôi.”

“Anh tưởng là em nói sẽ có ích gì hay sao, ngoại trừ cha của anh thì đám cổ đông hình như không quá cam tâm khi quyền thừa kế rơi vào tay của em, anh mới là người thừa kế chính thống, nếu anh bỏ quyền, như vậy tất cả mọi người nên có cơ hội để cạnh tranh, cho nên sự tình mới trở thành như hiện tại, bởi vì người ngồi ở vị trí này là em, có vài người vẫn không hết hy vọng.”

Bề ngoài ngăn nắp, nhưng Greg cũng có nỗi khổ tâm của mình, Feston không lộ ra quá nhiều đồng tình đối với chuyện này, “Đây là phiền phức của cậu, tự cậu đi mà giải quyết, tôi cũng có chuyện của tôi, không rảnh nghe cậu kể khổ.”

“Thực vô tình mà!” Lớn tiếng thở dài, Greg đứng dậy, “Chỉ cần trong nhà không chịu tỏ thái độ thì Kraft sẽ không buông tha cho chuyện này, dù sao hắn cũng là cục trưởng cục điều tra liên bang.”

Không thể phủ nhận là Feston xảy ra bao nhiêu chuyện thì Greg lại cảm thấy cân bằng bấy nhiêu, “Nếu giải quyết không được thì trong nhà sẽ họp mặt giải quyết, Kraft sẽ không gây khó dễ, hơn nữa chuyện này cũng không phải là chuyện lớn, chỉ là vấn đề nội bộ, đương nhiên có thể tự giải quyết.”

Không xem chuyện này là vấn đề lớn, ở trong mắt của Greg thì chuyện này có thể sử dụng tiền để dẹp êm, chẳng qua Feston đã làm ra một vài vụ bê bối âm ỉ mà thôi, mà đương sự hiển nhiên đã sớm cân nhắc đến chuyện này, “Dùng tiền để mua chuộc là biện pháp dễ dàng, điều kiện trao đổi là gì?”

“Em thật sự cảm thấy anh đi làm FBI là một chuyện rất kỳ lạ, anh căn bản có tính chất đặc biệt của một thương nhân.” Giọng điệu của Greg tràn ngập cảm khái, hắn đưa ra tờ giấy, “Đây là thư mời, anh tự xem đi, nhiệm vụ của em đã hoàn thành.”

Đi tới cửa, hắn nghĩ đến cái gì đó, “Nghe nói gần đây có người đuổi giết anh, hay là đuổi giết cả anh và Ian? Nhớ rõ lúc trước anh đã cảnh cáo em không được tiếp cận anh ấy, nhưng bây giờ thì nhìn xem, có cần em trả lại những lời này cho anh hay không?”

Tầm mắt nâng lên khỏi trang giấy, “Đã trễ rồi.” Giọng nói của Feston khuếch tán trong căn phòng trống trải.

“Vậy sao? Thật đáng tiếc.” Biểu hiện ra thái độ không hề bận tâm đến việc riêng của Feston, Greg lại nhìn căn phòng một lần nữa, Feston ngồi một mình giữa đống đồ nát bét, dường như những thứ này không ảnh hưởng đến hắn, hắn vẫn ngồi ở đó, hơn nữa cũng trở thành thứ duy nhất có trật tự trong phòng.

“Có biết lai lịch của đám người muốn giết các anh hay không? Có lẽ em sẽ giúp được—”

“Đừng chạm vào thứ mà cậu không nên chạm vào, nhớ kỹ, hiện tại cậu là một thương nhân, cậu chỉ cần làm chuyện mà cậu nên làm.” Feston làm cho Greg đánh mất suy nghĩ trong đầu.

Greg cười ha ha, “Em nhớ rồi, đây là những gì mà cha của anh hay nói, bác Chris, trước kia bác ấy hay nói như vậy – nhớ kỹ, hiện tại con là một thương nhân....” Hắn bắt chước giọng điệu của người sáng lập tập đoàn Kada, “Đến bây giờ bác ấy vẫn nói như vậy, kể từ khi bác gái...” Hắn nhìn chằm chằm vào Feston, “Nhưng trước kia em vẫn không biết vì sao bác lại nói như vậy, cho đến khi em tiếp quản Kada....” Không nói thêm gì nữa, Greg bước ra cửa, “Quên đi, em chỉ là không hiểu vì sao anh lại muốn vứt bỏ tất cả, có lẽ anh biết quá ít về gia đình mình.”

Đội mũ, hắn đi ra khỏi nhà, bên ngoài có xe đang đợi hắn, xe chuyên dụng của tập đoàn Kada, đến đón tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn, mà người đàn ông vốn ngồi ở vị trí này lại xem nó như một thứ không hề có giá trị, đứng trước cửa sổ, trên ngã tư đường, gió thu thổi tốc vạt áo của người đi bộ.

Feston cầm tờ giấy trên tay, có thể hiện tại là thời gian tốt nhất để giải quyết tất cả vấn đề này, hắn ném nó lên bàn.

Greg bảo rằng hắn biết quá ít về gia đình mình, phải nói là tương phản, nguyên nhân là vì đã biết quá đủ nên hắn mới có thể làm ra quyết định chính xác, lấy ra một chai rượu Brandy từ trong tủ rượu đã bị vỡ nát, Feston uống một ly nhỏ, hắn phải giải quyết tất cả vấn đề trước khi Phong Triển Nặc trở về.

Mà giờ phút này không biết tên sát thủ kia đang ở nơi nào trên thế giới.

.....

P/S: Chàng ngồi nhờ vợ rồi ^o^

113. Chương 113: Nhiệm Vụ Thần Bí

Đồng hồ chỉ quá năm giờ chiều, Habino phục vụ rất chu đáo, làm cho hắn dễ dàng đi qua hải quan, chuyển bay của Phong Triển Nặc đáp xuống sân bay.

Judy là một người đồng hành khéo mồm khéo miệng, nếu cô ta là một người đàn ông thì nhất định sẽ hấp dẫn vô số người khác phái, cho dù là phụ nữ thì vẫn không thiếu ánh mắt đồng tính chú ý đến cô ta, có lẽ là vì mái tóc xoăn ngồng cuồng, nhưng nguyên nhân chính có lẽ là vì người ở bên cạnh cô ta.

“Tôi phải nói với các cô ấy bao nhiêu lần là tôi và anh không có quan hệ gì cả, như vậy bọn họ mới không dùng ánh mắt biết giết người để nhìn tôi?” Dọc đường đi Judy liên tục oán giận, trên đầu của cô ta quấn một chiếc khăn lụa, đeo kính mát, “Bề ngoài của anh thật không giống người làm nghề này, Ian.”

“Phải thế nào mới giống? Lạnh lùng? Không chớp mắt? Không giỏi ăn nói?” Phong Triển Nặc mặc áo khoác, giơ tay nhắc chân đều có một phong cách rất đặc biệt, đây là sự kiên cường của sát thủ, nhưng cũng thật sự làm cho người ta cảm thấy an tâm, đương nhiên đây chỉ là ảo giác.

“Anh làm cho người ta có loại ảo giác giống như anh có thể nắm quyền kiểm soát ở bất kỳ hoàn cảnh nào, sẽ không bị ảnh hưởng, cho nên anh là người xuất sắc nhất.” Không tiếc ca ngợi, Judy trở thành giám đốc vùng của Habino cũng không phải là không có lý do.

Hắn mỉm cười, “Cám ơn đã quá khen, nhưng chuyện này cũng chẳng thay đổi được quan hệ của chúng ta, khi nào thì có thể tiết lộ chi tiết công việc cho tôi? Tôi không thích làm việc trong hoàn cảnh không biết rõ tình huống.” Bên dưới nụ cười là một loại ánh sáng lạnh không thể xem nhẹ.

Judy nhìn thấy, cô ta vẫn chưa quen thân phận chân chính của đối phương, “Mới đến Pháp, chúng ta có thể nghỉ ngơi trước, tin tức đã nằm trong tay, nhưng hành động cần phải được thu xếp, tôi nghĩ là anh rất kiên nhẫn, nhưng vì sao lại nôn nóng như vậy, là vì Feston à?”

Nhắc đến Feston, hắn vốn nên thỏa hiệp, hiện tại lại hơi cau mày, “Judy, trước hết để tôi nói cho cô biết một chuyện, tôi ghét bị người ta uy hiếp, chuyện này là do tôi xuất phát từ tự nguyện muốn giúp cô, nếu cô cho là phương pháp của mình có tác dụng thì tôi rất vui sướng khi nói với cô đó là quan điểm sai lầm.”

Ý cười lạnh lẽo càng lúc càng lan tỏa, Phong Triển Nặc đút tay vào túi quần, Judy lại bị sát ý dưới đáy mắt của hắn dọa cho kinh hãi, có lẽ cô ta không nên cao hứng quá sớm, muốn không chế một sát thủ như vậy cũng không phải chuyện dễ, “Được rồi, đây là hợp tác, đôi bên đều đạt được lợi ích, tôi hứa với anh, ngoại trừ món nợ của Feston được thanh toán thì chúng tôi còn có thể trả cho anh một phần thù lao, như vậy anh có hài lòng hay chưa?”

“Mấy người còn chưa nói là muốn tôi làm cái gì, để sau khi tôi biết thì tôi sẽ cho cô một câu trả lời thuyết phục, nên biết là trước đây khi gặp phải tình huống như vậy thì ngay cả suy nghĩ tôi cũng không màng.” Cho thấy chính mình cũng đã nhượng bộ, Phong Triển Nặc cũng không muốn lập tức trở mặt với Judy.

“Đương nhiên, tôi rất hiểu quy củ của anh, muốn U Linh ra tay, thứ nhất là phải cam đoan trả đủ tiền thù lao, thứ hai không được giấu diếm tình hình thực tế, những kẻ muốn đơn phương lợi dụng anh thì đều đã chết, tôi nói có đúng hay không?” Đã sớm điều tra, Judy dẫn hần ngồi vào một chiếc xe, trong xe rất rộng rãi, chiếc Lincoln màu đen, xem ra Habino cũng không thiếu tiền.

“Cô rất hào phóng và rõ ràng, tôi yên tâm, nếu cùng một người đẹp uống sâm banh là có thể hoàn thành nhiệm vụ thì tôi sẽ càng cao hứng.” Theo như lời của Judy thì cô ta dường như không muốn đưa ra đáp án, Phong Triển Nặc bưng ly rượu, cũng rót chất lỏng màu hổ phách vào ly rượu của Judy.

“Anh sẽ phát hiện nhiệm vụ của anh không hề khó khăn.” Nâng ly, rốt cục Judy cũng hơi lộ ra một chút.

“Vì sao không tìm người khác?” Hần không phải là kẻ dễ tin, trên thực tế Phong Triển Nặc sẽ thừa nhận chính mình rất đa nghi.

“Đối với anh mà nói thì không khó, đối với người khác thì cũng không phải đơn giản như vậy, cho nên chúng tôi mới hy vọng anh tham gia, khi Feston đến tìm tôi, sau đó tôi biết được anh là ai thì lúc ấy tôi cảm thấy nữ thần may mắn đã phù hộ mình!” Phát hiện thủ đoạn cứng rắn không có tác dụng đối với tên sát thủ này, Judy thay đổi cách thức, ý đồ thành lập tình hữu nghị.

Ly rượu chạm vào nhau, Phong Triển Nặc uống một hơi cạn sạch, “Nếu tôi không hợp tác thì sao? Nên biết là tôi cũng không tình nguyện trợ giúp.”

“Lấy cái khác để trao đổi cũng không được hay sao?” Judy gỡ mắt kính xuống, đôi mắt màu đen giống như hai viên pha lê, mang theo ý cười quỷ bí, “Anh có nghĩ đến vì sao đám sát thủ kia không hành động khi anh đang nằm viện hay không? Có phải yên lặng đến mức ngoài dự đoán của anh đúng không? Không có bất kỳ kẻ nào đến gây rắc rối cho anh, anh cảm thấy là vì lý do gì?”

“Habino không hổ là tổ chức lính đánh thuê nổi tiếng trên thế giới, mấy người lo lắng cho tôi nhiều như vậy, dường như tôi không thể không đền đáp cho mấy người?”

“Anh đã đồng ý tham gia, dù sao chúng tôi cũng đã thể hiện thành ý của mình. Vì một thành viên mới đến thì giải quyết một chút phiền toái cũng không tính là gì, có thể để cho anh yên tâm làm việc mới là kết quả mà chúng tôi mong muốn, hết thấy đều là vì nhiệm vụ.” Judy chỉ mỉm cười nhưng lời nói cùng với cách làm của cô ta lại càng khiến cho Phong Triển Nặc đề cao cảnh giác. fynnz.wordpress.com

“Cô càng nói thì càng làm cho tôi cảm thấy nhiệm vụ lần này không hề đơn giản, có thể làm cho mấy người trả giá đắt như vậy, thậm chí không ngại dọn dẹp chướng ngại vì tôi, chỉ vì đảm bảo tôi sẽ tham gia, không biết nếu tôi không thể hoàn thành thì mấy người sẽ làm ra chuyện gì.” Đôi mắt dài mảnh, nụ cười nửa thật nửa giả, hần chuyển đề tài.

“Cho dù chi cho tôi một phần thù lao thì cũng chỉ là một phần nhỏ, cũng không tính là bao, có phải hay không? Có thể bỏ ra một cái giá cao để vận động nhân lực như vậy thì cũng không nhiều lắm.” Bên dưới nụ cười xinh đẹp là một loại xảo quyết đến cực điểm, lúc này Judy mới phát hiện mình đã nói quá nhiều, nụ cười của Phong Triển Nặc càng thêm sâu sắc, “Xem ra tôi nói đúng rồi.”

“Tốt lắm, dừng ở đây.” Judy thật ảo não, làm ra động tác dán kín miệng, “Tóm lại đến lúc đó anh sẽ biết, ngày mai chúng ta sẽ có chuyến bay.”

Xe chạy trên đường, vài làn gió thơm thoang thoảng từ cửa sổ tiến vào, mùi nước hoa của phụ nữ, Phong Triển Nặc hít một hơi thật sâu, “Nơi này là nước Pháp, ở hướng Đông Nam chính là Monaco, ngồi máy bay chắc là không mất bao lâu.”

Dường như hần đang nói một mình, toàn thân của Judy chấn động, ngơ ngàng nhìn hần.

Phong Triển Nặc quay đầu lại, nụ cười làm cho người ta có thiện cảm hiện tại lại có một chút đáng hận, “Ở kẻ bên nước Pháp, nơi nào có nhiều tiền nhất? Mọi người đều biết Monte Carlo ở Monaco có địa vị như thế nào, hơn phân nửa quốc gia đều là sòng bài casino, còn có nơi nào thích hợp để giao dịch hơn nơi này? Đáp án là không có.”

Đánh giá dựa theo tài lực, sự suy đoán lớn mật của hần sở dĩ có thể thành công cũng là vì phản ứng của Judy, hiện tại Judy cũng đã nhận ra, nhưng đã quá muộn, cô ta nghĩ rằng mình không hề lộ ra bất kỳ sơ

hở nào, cũng không lỗ miệng, tuy nhiên cô ta không ngờ chỉ cần vài câu thì Ian đã đoán được mục tiêu của bọn họ.

Chuyện này làm cho Judy cảm thấy bất ngờ, rốt cục cô ta đã biết cái gì là sức quan sát cùng với trực giác sâu sắc của sát thủ, Judy đành thừa nhận, “Anh nói đúng, chúng ta sẽ đi Monte Carlo, kỹ năng đánh bạc của anh cũng không tệ đúng không?”

“Nếu cô hiểu lời của tôi thì cô nên biết đây không phải là lần đầu tiên tôi vào nơi đó, tôi không thích đánh bạc nhưng nếu cần thì tôi cũng có thể rất am hiểu.” Đường như U Linh sẽ không làm cho người ta thất vọng, không thể nhìn thấy dấu vết co quắp trên mặt của Phong Triển Nặc, hắn rất bình tĩnh, giống như ở bất cứ trường hợp nào cũng có thể lộ ra bộ dáng của một anh chàng nhà giàu đầy phong độ.

Judy cũng mỉm cười, “Như vậy thì tốt.”

Cô ta không tiếp tục để lộ quá nhiều sơ hở, cũng ít mở miệng, khi ở bên cạnh một con hồ ly xảo quyệt thì cách tốt nhất là đừng quá mức tự tin để rồi rơi vào cạm bẫy do nó tạo ra, nếu bạn không phải là một thợ săn chuyên nghiệp thì chỉ có thể trở thành con mồi của nó.

Phong Triển Nặc cũng không dò xét, rốt cục là muốn làm cái gì, có làm hay không, làm như thế nào, đến nơi phải đến, hết thấy vẫn phải xem quyết định của chính hắn, nhưng nghi ngờ vẫn tồn tại trong lòng, Habino giữ bí mật về nhiệm vụ này kín như bưng, nếu xuất phát từ ý tứ của khách hàng, có thể làm cho Habino coi trọng nhiệm vụ này như thế thì chứng tỏ thân phận của vị khách hàng đó cũng không đơn giản.

Xe dừng ở trước cửa khách sạn, Habino đã thu xếp mọi thứ ổn thỏa, Judy hỏi hắn có cần đi ra ngoài dạo hay không, cô ta có thể tiếp khách, hắn từ chối, nước Pháp là một thành phố thời thượng, có không ít chuyện mới mẻ, hắn đã từng đến đây, nhưng cảm giác hấp dẫn bởi sự mới mẻ lúc trước đã sớm bị mài mòn theo năm tháng.

“Thật sự không muốn đi ra ngoài? Như vậy có muốn tôi thu xếp hoạt động nào khác hay không? Dù sao Feston cũng không ở đây, để tôi tìm người nào đó mới mẻ cho anh nhé?” Judy nói ra lời này mà không hề kiêng kỵ bản thân mình là một người phụ nữ.

“Với tôi mà nói thì cô cũng rất mới mẻ.” Ném hành lý xuống, hắn lấy ra mấy món linh kiện được gói kỹ trong túi, động tác vô cùng thuần thục, nhanh chóng lắp ráp chúng, đây là thói quen của hắn, mỗi khi đến một chỗ nào đó thì hắn đều chuẩn bị sẵn sàng, cho dù lần này không phải vì giết người.

Lời nói của hắn bị cho là một loại ám chỉ, Judy đến gần hắn, “Nếu anh nói thật thì tôi cũng không để ý.”

Cô ta bắt đầu thản nhiên cởi quần áo, tựa như đang mở một gói quà, Phong Triển Nặc muốn cô ta dừng lại, “Đừng quên cô là phụ nữ, làm như vậy chẳng đẹp đẻ gì.”

“Nếu anh không thích phụ nữ thì có thể không cần xem tôi là phụ nữ.” Tác phong của nữ hải tặc xưa nay luôn là như vậy, Judy cũng không cảm thấy có gì ngượng ngùng, “Anh là người đàn ông có sức quyến rũ phi thường, như vậy tôi cũng không bị thiệt, đương nhiên chuyện này không thể làm cho Feston biết, anh ấy sẽ giết tôi mất.”

Đến lúc này mới chịu dừng nói đùa, Judy mặc vào quần áo, “Lần sau có cơ hội thì tôi phải nói cho anh ấy biết anh đã từ chối lời mời của một người đẹp.”

“Tùy cô.” Sau khi mở miệng thì hắn mới phát hiện đây là giọng điệu của Feston, không biết có phải vì sống chung một thời gian khá lâu hay không mà ngay cả giọng điệu cũng trở nên tương tự.

Ngồi trên giường lau súng, trước khi Judy rời đi thì hắn gọi cô ta lại, “Chuẩn bị cho tôi một cái điện thoại mới.”

“Còn có yêu cầu gì thì cứ nói cho tôi biết, tôi ở ngay bên cạnh.” Judy đi ra ngoài, cô ta đối đãi với sát thủ Phong Triển Nặc cũng như các khách hàng của mình, cố gắng thỏa mãn mọi yêu cầu của hắn. fynnz810

Bình thường mà nói thì hắn đương nhiên có thể tìm người thư giãn, hơn nữa cho dù là đàn ông hay là phụ nữ thì đều được, từ đó đến giờ vẫn là như vậy, nhưng lần này hắn lại không hề có dự vọng, một khi yên tĩnh thì hắn chỉ nghĩ đến một người.

Nhớ đến cuộc gặp gỡ bất ngờ ở khách sạn của một sông bạc trước kia, nói thật, kỹ thuật mát xa của Feston cực kỳ tốt, nghĩ đến cảm giác ngay lúc đó, Phong Triễn Nặc đành cười khổ rồi bước xuống giường để đi tắm nước lạnh.

Đáng tiếc hiện tại người nọ ở một nước khác, còn hần thì hít đất để tập thể hình, sau khi ăn xong cơm tối thì lại tắm rửa, một đêm không mộng寐.

Ngày hôm sau, Judy mang cho hần một cái điện thoại mới, cam đoan có thể liên lạc an toàn, đồng thời cũng báo với hần sắp sửa phải hành động.

“Hiện tại chúng ta đang trên đường đến Monte Carlo, là lúc phải nói cho anh biết mục tiêu của hành động lần này.” Cô ta lấy ra một xấp hồ sơ, sau đó rút ra một tờ giấy, mặt trên đương nhiên là tư liệu về mục tiêu cùng với ảnh chụp.

.....

P/S: vợ ngoan ghê, ko có chồng thì ở cữ, đi tắm nước lạnh để khỏi nghỉ bậy

114. Chương 114: Monte Carlo Hoan Lạc

Monaco, lãnh thổ được nước Pháp vây quanh.

Là quốc gia nhỏ thứ hai trên thế giới, Monaco được mọi người chú ý là vì ở đó có chế độ không cần đóng thuế thu nhập, cũng có thể là vì thành phố trọng yếu Monte Carlo – có hơn phân nửa lãnh thổ là các sông bạc casino.

Monte Carlo hấp dẫn các vương công quý tộc và thương nhân giàu có cùng những nhân vật nổi tiếng của các quốc gia, nó là thắng cảnh du lịch, cũng là thiên đường để nhóm người nhà giàu tiêu tiền như nước, khi đến nơi này, Phong Triễn Nặc bắt đầu nghi ngờ có phải mình đặc biệt có duyên với sông bạc hay không.

Đây không phải là lần đầu tiên hần đến Monaco, khác với Morocco ở Tây Bắc châu Phi, nơi này không cần sử dụng đến ngôn ngữ Ả Rập mà hần vẫn chưa thuần thục, “Đã lâu không đến sông bạc, nếu tôi thua tiền thì Habino của mấy người sẽ thay tôi thanh toán đúng không, tôi phải đi thử vận may một chút mới được.”

Bước xuống xe, hần cố ý thử điểm mấu chốt của Habino, hai tay đút vào túi quần rồi đi ra khỏi gara, chiếc áo khoác vừa người càng thêm tôn lên vẻ ngoài điển trai hào nhoáng của hần, tiếp tân của khách sạn tươi cười ân cần tiếp đón hần.

Judy để cho lính của mình phụ trách mấy chiếc vali to đùng, “Chỉ cần anh tiến vào sông bạc, thua thì chúng tôi sẽ trả, đương nhiên tôi vẫn hy vọng là anh sẽ thắng, đây không riêng gì là vì tiền.” Cô ta không hề do dự mà hứa hẹn, nhưng ánh mắt thâm thúy lại chứa đựng một ý tứ khác.

Không riêng gì là vì tiền cũng là vì thuận lợi cho hành động, hần hiểu rõ rồi gật đầu, “Nói như vậy tôi càng không thể không đi, cơ hội tốt để kiếm tiền.” Đáy mắt lướt qua một chút hào quang, hần tiếp nhận chìa khóa tại quầy tiếp tân, “Tôi đi chuẩn bị một chút, khi nào đến giờ thì gọi tôi.”

Hần đi về phòng của mình, Judy ở sau lưng hỏi hần, “Muốn về phòng để gọi điện cho ngài cảnh sát à?”

Quay đầu lại, không thể thấy rõ cảm xúc bên dưới nụ cười hảo cảm này, “Cô hy vọng tôi không nói cho anh ấy? Hay là hy vọng tôi sẽ nói cho anh ấy biết?”

“Tôi cũng không biết phản ứng của anh ấy sẽ như thế nào một khi biết được chuyện này...” Cúi đầu trầm tư, Judy khoanh tay giống như một người đàn ông, cô ta nhún vai, “Dù sao đây cũng không tính là phản bội, đúng không?”

Đôi mắt đen trở nên lấp lánh như pha lê, Judy trình bày quan điểm của mình, muốn được một câu xác nhận, nhưng Phong Triễn Nặc lại chỉ cho cô ta một nụ cười không rõ hàm nghĩa, tựa như một con hồ ly nhìn thấy con mồi của nó, dù sao hần cũng là sát thủ, Judy có thể nhận thấy hơi thở tử vong từ nụ cười của hần.

“Đây không phải là chuyện mà cô có thể định đoạt.” Khẽ nhắm mắt, ánh sáng trong mắt trở nên u ám, người đàn ông có vẻ ngoài điển trai này lại giống như chỉ trong nháy mắt thì trở thành tử thần vác theo lưỡi hái.

“Tuyệt đối đừng dọ mục tiêu của mình.” Cô ta tự thì thầm khi Phong Triển Nặc rời đi, các thành viên của Habino đem đại đa số hành lý đặt vào phòng của U Linh.

Có đôi khi sát thủ sẽ trở thành diễn viên.

Trước mặt của Phong Triển Nặc là vài cái vali to đùng, bên trong có rất nhiều bộ trang phục diễn xuất của hắn, hắn không nghĩ đến nội dung giao dịch lần này lại kỳ lạ như vậy, nhưng không thể phủ nhận, điều này rất thú vị, thú vị đến mức thiếu chút nữa hắn đã quên gọi điện thoại cho một vị cảnh sát nào đó.

Đương nhiên cuối cùng hắn vẫn không quên, nhìn đồng hồ, hắn dùng điện thoại bấm dãy số quen thuộc kia, hắn tin tưởng Feston sẽ hỏi nhiệm vụ của Habino giao cho hắn là gì, đến lúc đó có nên nói cho Feston biết tình hình thực tế hay không thì hắn vẫn chưa quyết định, nhưng lần này dường như Chúa không muốn làm cho hắn hao tổn tâm trí.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng chuông nhưng không có ai bắt máy, Feston không bắt máy.

Có lẽ Feston không đem theo điện thoại, Phong Triển Nặc tự nói như vậy với mình, chờ đến khi tắm rửa xong xuôi, hắn lại gọi thêm một cú nữa nhưng vẫn không có ai bắt máy, loại hiện tượng này cũng không bình thường, hắn bắt đầu hối hận không nên gọi điện thoại riêng trước khi làm nhiệm vụ, điều này sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của hắn, huống chi đối phương lại là Feston. fynnz.wordpress.com

Nếu giống như Judy đã nói Habino sẽ giải quyết đám sát thủ, như vậy Feston ở Chicago chắc là sẽ an toàn, cho nên Feston không có lý do gì để không bắt máy, trừ phi Feston không thể bắt máy hoặc là không muốn bắt máy.

Nhưng cách giải thích này cũng không làm cho Phong Triển Nặc cảm thấy an tâm hơn bao nhiêu, hắn đi qua đi lại vài bước rồi lặng lẽ bật cười, đối phương là Feston, hắn căn bản không cần ở đây suy nghĩ xa vời.

Tự rót cho mình một ly rượu, hắn kéo ra bức rèm, ánh đèn bên dưới thật huy hoàng, Monte Carlo hằng đêm đều ồn ào náo nhiệt, mục tiêu của hắn ở ngay nơi này, nhiệm vụ mà Habino yêu cầu hắn cực kỳ phiền phức, nếu là trước đây thì hắn sẽ thẳng thừng từ chối.

Giết người là chuyện đơn giản, nhưng lần này hắn không phải đi giết người, ít nhất là hiện tại không phải....

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa? Chúa ơi, anh còn chưa đi thay đồ nữa, sòng bạc đã chật kín người rồi, hy vọng chúng ta có thể chen vào.” Judy mặc một bộ váy dạ hội màu đen, chiều dài chỉ đến đùi, mái tóc xoắn ngắn ngắn đã được tạo dáng tự nhiên, trên thân khoác chiếc khăn choàng bằng lông màu trắng.

Người đàn ông trong phòng đang đưa lưng về phía cô ta, theo bóng dáng của hắn, Judy có thể nhìn ra vài phần không yên lòng, cô ta hy vọng đó chỉ là ảo giác của mình, “Ian, anh có nghe tôi nói gì hay không, đã đến giờ.”

Cô ta tìm một cái vali, đem một đồng quần áo ở bên trong ném lên giường. “Tìm vài người lại đây, chẳng lẽ không có ai ủi quần áo hay sao? Tôi muốn mấy người ủi cho thẳng nếp, hiện tại mấy người nhìn đi – người đâu? Tôi cần người ở đây ngay lập tức!”

Judy ra lệnh vào bộ đàm, trước khi hành động tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái căng thẳng, Judy cũng không ngoại lệ, nhanh chóng có người gõ cửa, người vào là thành viên của Habino, theo vẻ ngoài của bọn họ thì Phong Triển Nặc hiểu rõ vì sao tổ chức lính đánh thuê lại tìm hắn để hoàn thành chuyện này.

“Nhưng mà Judy, chúng ta không có ai biết làm chuyện này, ủi quần áo? Đây là chuyện mà khách sạn sẽ sắp xếp, cô bảo tôi nổ súng thì còn có vẻ đơn giản hơn nữa là.” Một người đàn ông cao lớn thô kệch giống môn thần đứng trước cửa, người của Habino có đủ các tầng lớp, không thể nói là vàng thau lẫn lộn, nhưng bọn họ cũng chỉ am hiểu dùng súng và đạn để giải quyết nhiệm vụ ở các quốc gia, mà lần này hiển nhiên là không phải.

Tìm nhân viên phục vụ của khách sạn để ủi lại quần áo, sau đó lại phải mất thời gian cân nhắc xem nên phối hợp như thế nào, tuy rằng Judy là một phụ nữ, nhưng trên phương diện này thì cô ta cũng không hề kém, trong phòng trở nên hỗn loạn, mãi cho đến khi có người lên tiếng.

Nâng cổ tay để xác định thời gian, Phong Triển Nặc ra lệnh đuổi khách, “Mười lăm phút sau chờ tôi ở dưới lầu.”

Judy không có thời gian kịp lên tiếng thì đã bị đuổi ra ngoài cửa, theo tư liệu mà cô ta đã cung cấp thì Phong Triển Nặc biết rõ hôm nay mình sẽ sắm vai nhân vật gì, hơn nữa còn vô cùng thuần thục đối với loại vai này.

Mười lăm phút sau, hần xuất hiện dưới đại sảnh, bộ âu phục đơn sắc, mái tóc ngắn được chải tự nhiên, trên cổ áo sơ mi là một chiếc khăn lụa được thắt nút lỏng lẻo, trong tay vắt một chiếc áo khoác, phong cách tuyệt hảo cùng với bộ trang phục rất tự nhiên, giơ tay nhắc chân đều toát ra vẻ tự tin của một quý ông, còn có một ánh mắt lảng mạng như có như không có đàn ông nước Pháp.

Làm cho phụ nữ muốn bắt giữ nhưng không có cách nào xác định có thể giữ được hay không.

Judy nhin không được mà huyết sáo một tiếng, “Tôi sẽ bị toàn thể phụ nữ dùng ánh mắt giết chết.”

“Vậy trước đó tôi sẽ bị đám đàn ông ở đây ghen tỵ, mời lên xe, cô Judy.” Cực kỳ ga lăng, hần mở cửa xe, lời nói của hần làm cho Judy lộ ra vẻ mặt kỳ dị, “Tôi hy vọng anh sẽ trở thành người bị toàn thể đàn ông ghen tỵ, chỉ cần anh có được cô ấy.”

“Tôi không có cơ hội để từ chối, chẳng phải hay sao?” Đóng cửa xe, âm cuối mang vẻ đùa cợt hơi được nâng cao.

Về mục tiêu của hành động lần này, Phong Triển Nặc đã đọc phần tư liệu cực kỳ đơn giản kia rất nhiều lần, hay là nên nói như thế này, nếu là trước kia thì hần tuyệt đối sẽ không nhận nhiệm vụ như vậy, chuyện này đã vượt quá phạm vi nghề nghiệp của hần.

Bọn họ không phải muốn mạng người, mà là lòng người.

Muốn chấm dứt mạng người thì rất đơn giản, hần chỉ cần một viên đạn, mà muốn lấy lòng người thì cũng dễ dàng thôi, nhưng cho dù có thể làm được thì hần cũng không muốn dính vào chuyện phiền phức như vậy.

Mục tiêu của hần ở ngay bên trong sông bạc, hần sẽ gặp mặt một quý cô xinh đẹp tên là Bailey Olivia, hần phải trở thành hôn phu của cô ấy, mà trước đó thì hần đương nhiên phải lấy lòng cô ta.

Trước cửa sông bạc, đủ loại xe xa hoa đắt tiền dừng trên làn xe, nhân viên phục vụ phụ trách mở cửa xe, cậu ấy đã làm động tác này vô số lần, mỗi lần đều được một khoản tiền bo nho nhỏ, người đàn ông sẽ dắt người phụ nữ xuống xe, một ít tiền mặt cùng chìa khóa xe sẽ được đưa vào tay của cậu ấy, lần này cũng vậy, nhưng khi đến trong tay thì lại cảm thấy có một chút khác lạ, có cái gì đó kẹp vào bên trong tờ tiền.

“Thưa ngài?!” Hần kinh ngạc đuổi theo, “Ngài đưa nhầm cái này cho tôi, tôi nghĩ đây là của ngài đánh rơi.” Nhân viên phục vụ dâng lên chiếc nhẫn trong tay, đồng thời cũng lưu ý đến hoa văn ở mặt trên của nó, đã từng chứng kiến đủ loại quyền quý của các quốc gia, cậu ấy đương nhiên hiểu được cái này đại biểu cho điều gì, “A, ngài là hiệp sĩ đúng không ạ? (bên Anh có phong tước hiệp sĩ)

“Thật xin lỗi, tôi đặt nó chung với tiền.” Nhận lại chiếc nhẫn, Phong Triển Nặc cất lên giọng Anh rất chuẩn của mình, Judy ở bên cạnh cố gắng sắm vai bình hoa di động, “Cái gì mà hiệp sĩ, cậu nên xưng hô với anh ấy là nam tước Ventress, là nam tước được thừa kế, có gia phả của gia tộc để khảo chứng...” Khi Judy ngẩng cao đầu gây khó dễ cho nhân viên phục vụ thì người đàn ông ở bên cạnh liền nói, “Được rồi, chúng ta đi vào thôi.”

Hần cất ngang lời của Judy, nhân viên phục vụ đã sớm quen thuộc với loại phụ nữ như vậy, trong lòng âm thầm quan sát, vị nam tước đến từ nước Anh này có phong cách hơn người, lời nói cử chỉ đều tự nhiên phóng khoáng, đáng tiếc ánh mắt xem phụ nữ không được tốt cho lắm.

Hần đem cặp đôi không tương xứng này truyền cho đồng nghiệp nghe, sau đó trong sông bạc nhanh chóng biết được hôm nay có một vị nam tước đến đây, với những kẻ có tiền và nổi tiếng đã quen nhìn thấy những nhân vật lớn thì chuyện này chẳng đáng là gì, sau khi có đủ tiền thì có vài người sẽ bắt giắc hướng về những thứ cổ xưa đại biểu cho giai cấp quyền quý.

Sông bạc chính là sông bạc, cho dù đến Monte Carlo thì bầu không khí ở sông bạc cơ bản cũng không có gì khác biệt, điểm khác nhau lớn nhất có thể là người ở nơi này, thân phận bất đồng cho nên khách ở các

sòng bạc cũng khác nhau, đàn ông mặc áo mũ chỉnh tề, phụ nữ thì mặc đầm hoặc váy dạ hội, khi có khách mới gia nhập thì không ít người sẽ ngẩng đầu nhìn một chút, sau đó tầm mắt sẽ nhanh chóng rơi xuống bàn rulét.

Bàn rulét chiếm đa phần trong sòng bạc, ở xung quanh đều bố trí phòng ốc xa hoa, đó là nơi dùng để cho khách nghỉ ngơi và trò chuyện hoặc là đánh bạc, so với những góc yên lặng thì khu vực trung tâm có rất đông người, trong khi những người có địa vị cao quý đều được bố trí phòng riêng.

Nhân viên phục vụ khe khẽ nói nhỏ có đôi khi sẽ bị khách nghe thấy, vài quý cô quý bà dùng ánh mắt nhiệt tình chú ý đến vị khách mới đến, chứng minh rõ ràng điểm này.

Danh hiệu quý tộc có sức quyến rũ rất lớn đối với phụ nữ.

“Đây là thân phận mà mấy người đã chuẩn bị, tôi sẽ làm cho cô ta thích.” Cầm ly sâm banh đưa đến tay của Judy, khung cảnh ở xung quanh vẫn có một chút khác biệt so với Las Vegas, trong thế giới sòng bạc casino còn có thứ khác làm cho người ta lưu luyến.

“Chuẩn bị chưa, cô ta đi vào đó.” Judy nghe xong điện thoại thì liền thông báo, giả vờ vô cùng thân thiết mà dựa vào vai hắn để nói khẽ, “Hướng ba giờ, chính là cái phòng kia, bọn họ đều ở nơi đó, bao giờ thì anh chuẩn bị hành động?”

“Đương nhiên là ngay lập tức, trước khi người khác còn chưa kịp để lại ấn tượng với cô ấy.” Đẩy Judy ra, thuận tay kéo lấy chiếc khăn lông choàng cổ của cô ta, hắn lập tức đi về hướng đó, phía sau cửa là cô Bailey Olivia cùng đám người cầu hôn cô ấy.

Đương nhiên hết thảy đều là bí mật, không có người biết tại Monte Carlo, trong sòng bạc rộng lớn này, cháu gái của hoàng tử Rainier đệ tam đang ở nơi này để chọn lựa vị hôn phu thích hợp cho mình.

Trà trộn vào trong đám người, sau khi đi vài vòng, nghe đủ tiếng chuyển động của bàn rulét, hắn giả vờ như đang tìm người, thẳng tắp nhằm về phía vệ sĩ ở trước cửa, “Cậu có thấy một cô gái tóc xoăn ngắn vừa rồi khoác cái khăn này hay không?” fynnz810

“Nơi này ngài không được phép đi vào!” Vệ sĩ không thể ngăn lại, một động tác đẩy cửa rất khéo léo, cửa bị mở ra, Phong Triển Nặc nhìn thấy mọi người bên trong, cũng bị mọi người nhìn chăm chú, trong đó có một gương mặt kiên nghị thâm thúy đập ngay vào mắt của hắn, song phương đều cảm thấy kinh ngạc và bất ngờ.

.....

P/S: khổ, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ mà, sớm muộn cũng gặp thôi.

115. Chương 115: Cuộc Gặp Ngẫu Nhiên Đây Thú Vị

Không biết sau đó Feston phải duy trì vẻ mặt lãnh đạm như thế nào, mặc dù vừa rồi thoát nhìn rất bất ngờ, Phong Triển Nặc sắm vai người đàn ông bị lạc bạn gái, hắn là phải cảm thấy kinh ngạc vì căn phòng chứa đầy người, mà trên thực tế là hắn rất kinh ngạc.

Đến nỗi trong nháy mắt đã quên mất phải làm ra vẻ mặt gì, hắn đứng trước cửa, giơ lên cái khăn trong tay, “Có ai nhìn thấy một cô gái tóc xoăn ngắn mà vừa rồi đã khoác nó hay không?”

Bởi vì bề ngoài của hắn thật sự không giống như một người xông đến để quấy rối, những người khác đều dùng ánh mắt nghi ngờ để quan sát hắn, trong đó có một đôi mắt màu xám tro nhìn thẳng vào hắn.

Hoàn cảnh nơi này vừa đơn giản lại vừa thoải mái, được bố trí như một phòng sách, ở cạnh gần tủ sách có một cô gái ngồi ngay ngắn, những người khác đều là nam, ước chừng có năm sáu người, thoát nhìn là một buổi tiệc trà xã giao, mỗi người đều cảm thức uống của mình, có người đứng có người ngồi, giấy dán tường nhạt màu rất hợp với tấm thảm trên sàn.

Feston ngồi ở một góc, trước mặt Phong Triển Nặc, đối phương thay đổi trang phục tựa như một người hoàn toàn khác, thậm chí còn đeo cả mắt kính, gọng kính màu bạc, mái tóc đen được chải vuốt, trên người mặc bộ âu phục màu ghi càng làm cho dáng người của hắn thêm hoàn mỹ, bất cứ ai tiến vào phòng này thì ánh mắt đầu tiên sẽ nhìn lên người hắn.

Vẻ mặt bình tĩnh, tự nhiên, đường cong thả lỏng nơi khoe miệng làm cho Feston không quá mức lạnh nhạt, tư thế ngồi thẳng tựa như sĩ quan quân đội trên chiến trường, trong tất cả tầm mắt nhìn về phía Phong Triển Nặc thì có một tầm mắt đặc biệt nóng rực.

Feston giật giật khoe miệng, trong mắt có một loại thần thái không bình thường, còn Phong Triển Nặc vẫn duy trì vẻ mặt bất ngờ.

Tình cảnh gặp lại như vậy thật sự vớ vẩn, hắn không biết chính mình và Feston đã nhìn nhau bao lâu, hy vọng sẽ không làm cho người ta cảm thấy nghi ngờ, vệ sĩ muốn mời hắn ra ngoài, mà vẻ mặt lo lắng vừa rồi của hắn đã khiến cho một quý cô rất đồng tình.

“Không có, thật đáng tiếc, tôi không nhìn thấy cô gái tóc xoắn ngắn mà anh đã nói.” Ngồi ở giữa, cũng là giọng nữ duy nhất được nhẹ nhàng cất lên, cô ấy đương nhiên là Bailey Olivia, mái tóc dài mượt mà màu vàng nhạt xõa trên vai.

“Ngài không nên vào nơi này, thưa ngài, xin hãy rời khỏi.” Một người lớn tuổi đeo thấu kính hình tròn đứng bên cạnh Bailey Olivia nói với vệ sĩ, “Đưa cậu ấy ra ngoài.” fynnz.wordpress.com

Người nọ có thể là quản gia hoặc là nhân vật bậc trên, Phong Triển Nặc suy đoán, hắn nhanh chóng lặng lẽ lướt nhìn mọi người trong phòng một lần nữa, sự xuất hiện của Feston đã thay đổi kế hoạch của hắn, “Thật có lỗi vì đã quấy rầy.” Khẽ gật đầu, hắn xoay người rời đi.

Hắn đến rất đột ngột, rời đi cũng không hề nằm trong dự đoán, hoàn toàn không cần vệ sĩ đuổi đi thì thân ảnh cao ngất đã bước ra khỏi phòng.

Những người đàn ông ngồi trong đây đều lộ ra sự đồng tình khác nhau, cũng có thể chỉ vì tranh thủ lấy lòng quý cô Olivia, dù sao thì sự đột ngột này cũng không thay đổi được gì, chỉ có Bailey Olivia là tò mò liếc mắt nhìn về cánh cửa.

“Người nọ vội vàng rời đi như vậy nhưng không hề lộ ra vẻ mặt bối rối, theo ngôn hành cử chỉ thì có thể nhìn ra phẩm hạnh của hắn, một quý ông vì tìm bạn gái của mình mà lại lo lắng như vậy, hiện tại cũng không còn nhiều lắm.”

Theo hàng lông mày hơi nhướng lên của Bailey Olivia thì có thể nhận ra cô ấy đang rất tán thưởng, vài quý ông ngồi ở nơi này đều tỏ vẻ bản thân mình cũng có phẩm cách như thế, vì vậy lại dẫn ra một đề tài mới, khi mọi người đang trò chuyện thì có một người đột nhiên nói, “Thật xin lỗi các vị, tôi phải rời đi một chút.”

Ngay cả nguyên nhân cũng không nói rõ, Feston đẩy cửa bước ra, còn lại mấy người cạnh tranh tuy rằng cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn vui vẻ vì có một kinh địch rời đi như vậy, bầu không khí bên trong vẫn sôi nổi như trước.

Tìm kiếm trong đám người vài lần, Feston không nhìn thấy người mà mình muốn tìm, tùy tiện kéo một nhân viên phục vụ, đại khái tả lại bộ dáng của Phong Triển Nặc, không đợi hắn nói xong thì nhân viên phục vụ đã mỉm cười trả lời, “Ngài đang tìm nam tước Ventress đúng không? Vừa rồi anh ấy đi tìm bạn gái của mình, nhưng sau đó rời đi nơi nào thì tôi cũng không để ý...” Phát hiện sắc mặt của quý ông ở trước mắt có vẻ không vui, nhân viên phục vụ vội vàng bổ sung thêm một câu, “Thật có lỗi vì không thể giúp được gì cho ngài.” Nhân viên phục vụ rời đi như thể đang chạy tội nạn, giống như chỉ cần chậm trễ nửa bước thì sẽ bị đuổi kịp.

Nam tước Ventress...Feston đứng tại chỗ rồi rút ra một điều thuốc, nhưng tầm mắt lại không ngừng đảo qua mọi góc ngách, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người lóe lên ở một góc, hắn vội vàng đuổi theo.

Giống như đang chơi trò trốn tìm với hắn, vừa quẹo vào một ngõ rẽ thì bóng người đã mất tích, đến khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia thì đối phương đã ở một đầu khác của đại sảnh, cách mấy chục hoặc là mấy trăm khuôn mặt của những người ở đây, Phong Triển Nặc giơ tay về phía hắn, giống như đang chào hỏi.

Bước chân tựa như hồn ma, hẩn thoát nhìn không có gì thay đổi, sắc mặt tốt hơn so với ở trong bệnh viện rất nhiều, kéo lỏng cái nơ, đôi mắt màu xanh biển nhướng lên, Feston bỗng nhiên có loại xúc động muốn ôm lấy Phong Triển Nặc ngay tại nơi này.

Một trước một sau, Feston xuyên qua đám người, Phong Triển Nặc đi trước, muốn ở trong này nói chuyện thì phải tìm một nơi yên lặng, hẩn thần nhiên đi ở phía trước, bước chân ở sau lưng không nhanh cũng không chậm nhưng hẩn có thể cảm giác được tầm mắt ở sau lưng,

Hai người đi về phía ít người, giữa bọn họ giống như có một sợi dây vô hình để dẫn dắt, vẫn duy trì khoảng cách, khi đi đến một gian phòng trống thì bước chân phía sau đột nhiên nhanh hơn, Phong Triển Nặc chợt tiến vào bên trong.

Khi Feston bước vào thì bất ngờ có một nòng súng chĩa vào thắt lưng, “Đổi nơi gặp mặt, anh còn lời gì để nói với tôi, bắt đầu có hứng thú với phụ nữ rồi à?” Phong Triển Nặc vươn chân đóng cửa.

“Tôi còn chưa hỏi vì sao cậu lại ở đây, vừa rồi cậu đang làm gì? Có ý đồ quyến rũ cô ta?” Giữ lấy nòng súng của Phong Triển Nặc, Feston quay người lại, nhìn thấy nụ cười trên mặt của sát thủ, “Nếu tôi nói đúng thì sao?”

“Tôi không cho phép.” Feston dùng một tay giữ chặt khẩu súng, một tay bóp hàm của Phong Triển Nặc, nụ hôn đau đớn trên môi đồng thời có chứa thành phần kích thích, hẩn kéo cằm của Phong Triển Nặc xuống, mùi ni-cô-tin đắng chát cùng hương rượu hoàn toàn bị ăn mòn.

Hơi thở dồn dập, Phong Triển Nặc bị áp lên vách tường, bàn tay không cầm súng đưa ra phía sau rồi ôm lấy đầu của Feston, mắt kính gây trở ngại cho động tác ôm hôn của bọn họ, hẩn liền gỡ ra cặp kính của Feston, “Không cho phép? Cái này phải là tôi hỏi anh mới đúng, tôi gọi điện thoại cho anh nhưng vì sao anh không bắt máy?”

Trong lúc hôn môi, dường như chỉ trích nhau là một việc tựa hồ không tệ, nắm lấy cổ áo của Feston, ầm, hẩn áp ngược Feston vào vách tường, ra sức cắn nuốt, Feston ấn móng của hẩn, “Đây là theo quy định, vào phòng không được mang theo di động, cậu gọi cho tôi? Nhớ tôi à?”

“Nhớ cũng không có gì kỳ lạ, tôi chỉ sợ đám sát thủ còn chưa buông tha cho anh, nhưng mà xem ra anh rất ổn, ở Monaco được chiêu đãi thế nào? Kế bên là Pháp, có đi gặp Will hay chưa?” Dùng chuyện này để trêu chọc Feston e rằng là sở thích mà cả đời này hẩn cũng không thay đổi, dựa vào bên cổ của Feston rồi thấp giọng hỏi, tiếng cười của Phong Triển Nặc đổi lấy một lần khám xét thân thiết một cách triệt để.

Đầu lưỡi dây dưa đảo qua hàm trên, Feston lại một lần nữa khiêu khích khu vực mẫn cảm của hẩn, Phong Triển Nặc như muốn bốc lửa, thân thể đè ép kẻ sát nhanh chóng nổi lên phản ứng, vội vàng cởi bỏ thắt lưng, hẩn vội vàng muốn ôn lại cảm giác trong trí nhớ.

Vốn chỉ là nói chuyện, ít nhất ngay từ đầu bọn họ đều tính như vậy, chẳng qua cục diện có một chút mất khống chế, tình huống này thường xuyên xảy ra giữa bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể để mặc nó phát sinh, Phong Triển Nặc đè chặt lưng của Feston, sau đó đặt Feston lên bàn, “Tôi nhịn không được.” Hẩn cắn lên tai của Feston.

“Vết thương của cậu thế nào, có được hay không?” Sự thân thiết của Feston hoàn toàn phản tác dụng, Phong Triển Nặc rút ra dây nịt của Feston rồi ném xuống đất, “Nếu anh đi không được thì tôi vẫn có thể bế anh ra ngoài, anh nói thử xem, có được hay không?” fynnz810

Vết thương đã khép miệng hoàn toàn, tuyệt đối sẽ không tét ra ngay lúc này, cho dù có tét ra thì hẩn cũng không thể bận tâm, phản ứng kịch liệt của hẩn làm cho ánh mắt của Feston bất chợt trở nên thâm thúy, “Theo phản ứng của cậu thì mấy ngày nay cũng không đi tìm người khác.”

“Như vậy có thưởng cho tôi không? Tôi muốn phần thưởng của mình ngay lập tức—” Đè nặng thân thể phía dưới, hẩn hôn lên cổ của Feston, “Tôi nhịn không được, Feston – Feston—” Cho đến bây giờ vẫn chưa từng cảm nhận cái gì là nhớ nhung, hiện tại cũng không thể xác định đây có phải là nhớ nhung hay không, nhưng tình cảm mãnh liệt này cũng gây xúc động trên vấn đề sinh lý, hẩn phải làm cái gì đó, làm chuyện mà hẩn muốn làm, Feston phối hợp nằm trên bàn, tiếng gâm nhẹ tràn đầy áp lực, sắc mặt hẩn nhợt căng thẳng, không biết là vì đau đớn hay là vì dục vọng, bọn họ ngay cả quần cũng không kịp cởi ra mà đã vào cuộc.

Phong Triễn Nặc tự nhận không phải là người sẽ làm cho dự vọng thoát khỏi tầm kiểm soát của mình, Feston cũng không phải, trước hắn thì Feston chỉ có một mình Will, Will cũng không phải thường xuyên ngủ qua đêm ở nhà Feston, nhưng không biết vì sao khi bọn họ gặp nhau thì chuyện này luôn trở thành một trong những vấn đề tất nhiên.

Có đôi khi khoái cảm đạt đến đỉnh điểm thì hắn sẽ quát to gọi Feston, “Fes-”, có đôi khi sẽ vui đùa xưng hô là “Caesar-” cảm giác chinh phục vị vua không ngại còn thành tựu hơn so với bắn một viên đạn vào tim của người khác.

Thỉnh thoảng Feston sẽ tình nguyện phối hợp với Phong Triễn Nặc, chưa có ai nhìn thấy vẻ mặt lười biếng của Feston sau khi làm tình ngoài hắn, Phong Triễn Nặc cảm thấy tự hào vì điều này, “Có thể đứng lên hay không?” Cúi đầu, hắn nằm trên vai của Feston, hỏi một cách lười biếng.

Tiếp theo thân thể đã bị đẩy ra, “Cậu nói thử xem?” Dùng khăn tay lau sạch dấu vết, Feston lật ngược Phong Triễn Nặc xuống bàn, những lá bài xì phé đã được chuẩn bị sẵn sàng trên bàn lại bị bọn họ kịch liệt vận động mà rơi đầy cả đất, Feston sờ mái tóc của Phong Triễn Nặc, “Thân thể của cậu đã không sao, để cho tôi làm lại một lần.”

Hắn nói xong liền hôn Phong Triễn Nặc, Phong Triễn Nặc đẩy mặt của hắn ra, “Một chút cũng không chịu thiệt, lần này không thể để giành cho lần sau hay sao? Tôi còn chưa hỏi anh chuyện gì đang diễn ra, như thế nào? Không lo làm cảnh sát mà đến Mote Carlo để làm gì? Theo tình báo mà tôi nhận được thì cái phòng kia được chuẩn bị cho hôn nhân có quyền lợi.”

Trên mặt vẫn còn lưu lại dư vị sau khi kích tình, ánh mắt thuộc về sát thủ, tuyệt đối không cho phép lừa gạt, Feston buông Phong Triễn Nặc ra, “Cậu nói đúng, hết thấy là vì quyền lợi.” Feston lại đeo mắt kính vào, thấu kính lạnh lẽo phản xạ màu sắc sáng bóng của kim loại.

“Tập đoàn Kada?” Một lời của Phong Triễn Nặc nói trúng điểm mấu chốt, “Tôi chưa hỏi về tình huống ở nhà anh, bọn họ biết anh yêu đàn ông không?”

“Mẹ của tôi thì biết, nhưng bà đã qua đời, hiện tại bởi vì chuyện của cậu cho nên tôi nghĩ bọn họ đều đã biết cả rồi.” Như Feston đã từng hứa hẹn, chỉ cần Phong Triễn Nặc muốn biết về chuyện gia đình của hắn thì hắn sẽ nói cho Phong Triễn Nặc nghe.

Phong Triễn Nặc hơi cảm thấy bất ngờ, người trong nhà đều đã biết chuyện của bọn họ, lần này xem như Feston đã chặt đứt tất cả đường lui, nhưng hiện tại Feston lại nói một cách thản nhiên như vậy, nhìn Feston rút ra một điều thuốc, hắn liền thò người qua, “Cho tôi một điều.”

Hút thật sâu một hơi, hắn không xác định vẻ mặt của mình hiện tại như thế nào, có lẽ có một chút buồn rầu và bất đắc dĩ, hắn sờ cằm, “Thảo nào Kraft dám động đến anh, hóa ra tập đoàn Kada ở sau lưng đã ngầm đồng ý, xem ra ông ta đã không màng đến vụ bê bối buôn lậu vũ khí nữa rồi.”

“Ông ấy vẫn để ý, nhưng ông ấy biết tôi sẽ không công khai, lợi ích của tập đoàn và lợi ích của chính phủ có liên quan, nếu tôi đem chuyện kia ra công khai thì chẳng có lợi cho ai, cảnh sát muốn gây rắc rối cho một doanh nghiệp cũng chẳng có gì khó, nhược điểm này không thể sử dụng được nữa.” Mái tóc của Feston không còn ngay ngắn như ban đầu, mái tóc đen trở nên rối bù, hắn nhả ra một làn khói, thoát nhìn không hề lo lắng đối với tình huống hiện tại.

“Nói cho tôi biết vì sao cậu lại ở đây?” Chuyển đề tài, đôi mắt chim ưng dài mảnh hơi hơi nâng lên, “Đây là nhiệm vụ mà Judy giao cho cậu hay sao?”

“Cầu hôn, đúng vậy, chúc mừng anh có thêm một tình địch.” Xem ra bọn họ còn có rất nhiều việc cần phải khai thông.

.....

P/S: Cứ hử một chút là lại đề nhau ra mần thật.....làm nhiều hơn nói.

116. Chương 116: Trao Đổi Nhiệm Vụ

Ánh mắt biết cười của Phong Triển Nặc lộ ra màu xanh nước biển dưới ánh đèn, “Chúng ta sẽ cùng tranh giành một người phụ nữ, là tình địch thì tôi nên cảm thấy cao hứng vì tình cảnh hiện tại mới đúng.”

Hắn nghiêng đầu, tình cảnh hiện tại là bọn họ đang dựa vào cái bàn, bài xì phé rơi tung tóe trên mặt đất, trong không khí còn có một mùi không phải của đồng tiền, có thể nhìn thấy dấu hôn mà hắn đã lưu lại ở bên trong cổ áo buông lỏng của Feston, đây là chứng cứ của một màn kịch tình.

Hắn lộ ra nụ cười kỳ lạ, cực kỳ giống một con mèo ăn vụng thành công một con cá tươi, hỗn hợp giữa đắc ý và thỏa mãn sau khi làm tình, Feston vén lại mái tóc cho Phong Triển Nặc rồi kéo hắn đến trước mặt, “Còn muốn đi ra ngoài thì thu lại nụ cười của cậu, tính nhẩn nại của tôi cũng có giới hạn.”

Hôn lên khoe miệng của Phong Triển Nặc, giọng nam trầm thấp lộ ra dấu vết của áp lực, Phong Triển Nặc cũng không xa lạ đối với giọng điệu này của Feston, “Tôi không ngại tiếp tục một trận nữa, nhưng quý cô Bailey Olivia của anh có thể chờ được hay không?”

“Cậu đang chọc giận tôi—” Cổ áo bị nắm lấy, Phong Triển Nặc bị Feston giữ chặt bả vai, cổ áo bị kéo ra, Feston đáp lại sự khiêu khích của hắn.

Cổ tay co rút lại, hắn thoát khỏi vòng tay của Feston, nhưng dưới chân lại bị gạt té, Feston đè hắn xuống đất, dưới thân là tấm thảm thật dày, có té ngã cũng không cảm thấy đau, cánh tay bị đè hai bên hông, bốn mắt nhìn nhau.

Bỗng nhiên cảm thấy có một chút buồn cười, đại sảnh bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện và tiếng nhạc loáng thoáng, trong phòng thật yên lặng, nhưng nói không chừng sẽ có người đến tìm bọn họ, vừa rồi không có ai xông vào hẳn là vận khí của bọn họ cũng không tệ, nhìn nhau trong chốc lát, Feston bỗng nhiên cúi xuống hôn lên tóc của Phong Triển Nặc, “Judy còn muốn cậu làm gì nữa?”

Bàn tay bị kèm chặt như kìm sắt, nhưng nụ hôn hạ xuống tóc lại vô cùng nhẹ nhàng, hắn nhếch môi, “Đánh cắp con tim, làm cho Bailey Olivia yêu nam tước Ventress, cùng hắn đánh hôn, anh có thể tưởng tượng hay không? Tôi nhớ rõ tôi là sát thủ, có lẽ có người đã quên.”

Giọng điệu đùa cợt chứng tỏ hắn không cho là đúng, nếu không phải vì một người thì U Linh sẽ không xuất hiện ở đây, cũng sẽ không hóa thân thành nam tước Ventress khôi hài, đúng là hắn có rất nhiều thân phận giả, nhưng cũng không ngại trang thành một thân phận khiến người ta chú ý như vậy. Feston nên cảm thấy áy náy, nhưng giữa bọn họ không cần phải giải thích. fynnz.wordpress.com

“Sau khi đánh hôn thì sao, làm cho cô ta quên cậu? Làm cho cậu cũng biến mất? Cậu có nghĩ đến sau này hay không? Thân thể của cô ta vẫn chưa được công khai nhưng cô ta không phải người thường, nghe nói Rainier đệ tam rất yêu cháu gái của hắn.” Feston nhắc nhở hắn tình cảnh hiện tại.

“Yêu đến mức dùng một sòng bạc để làm lễ ra mắt chính trị cho cháu gái của mình? Anh xem cô ta đi, là một quý cô ngoan ngoãn nghe lời, tựa như một con chim bị nhốt trong lồng.

Những lời này có bao nhiêu thành phần thừa nhận thì có thể phán đoán dựa theo sắc mặt của Phong Triển Nặc.

“Cô ta là con gái của đứa con riêng của hoàng tử Rainier đệ tam, thân phận không được công bố ra ngoài, cuộc ra mắt hôm nay không phải do chính phủ tổ chức, nhưng cậu có nhìn thấy người đàn ông lớn tuổi đứng bên cạnh Bailey Olivia hay không? Hắn là thân tín của Rainier đệ tam, không có chức vị hoàng gia nhưng lại có địa vị còn cao hơn cả đại đa số quan chức của Monaco, hắn tên là Brunson, có hắn thì liền biết Rainier đệ tam coi trọng chuyện này như thế nào.”

Rainier đệ tam, hoàng tử của Monaco, tại quốc gia theo chế độ quân chủ lập hiến, hoàng tử là nguyên thủ quốc gia, ngoại trừ các quyền lợi chung quy định cho hoàng tử thì về địa vị cá nhân hoàng tử là người có quyền lực cao nhất, tựa như quốc vương, hơn nữa còn giữ danh hiệu người thừa kế.

“Anh điều tra rất kỹ, buổi chiều trà hôm nay thu hoạch cũng không tệ, hy vọng quý cô kia vẫn chưa quyết định.” Nếu trước khi hắn ra tay mà đối phương đã coi trọng Feston thì chuyện này thật sự buồn cười.

Trên khuôn mặt điển trai lộ ra một nụ cười quỷ bí, gần giống như tử thần, hắn không thể không lo lắng đến khả năng này, thân thể của Feston dán sát vào người hắn, “Cô ta vẫn chưa yên lòng, ngoại trừ lúc cậu xông vào, cô ta ắt hẳn là rất tán thưởng thái độ của cậu đối với bạn gái.” Tự thuật chi tiết, Feston bỗng nhiên nâng mặt của Phong Triễn Nặc lên, lực của ngón tay tuyệt đối không nhẹ, “Làm cho phụ nữ yêu cậu thì chẳng có gì khó, nhưng cậu tốt nhất nên biết rõ mình đang làm cái gì, chúng ta đã có quá nhiều phiền phức.”

Ngụ ý là đừng rước thêm nhiều phiền phức, Phong Triễn Nặc hiểu rõ ý của hắn, “Nhưng nếu tôi không làm gì cả mà rời đi thì anh nghĩ là Habino sẽ cam tâm hay sao?”

Nhìn chăm chú khuôn mặt góc cạnh của Feston, Phong Triễn Nặc không phải không phát hiện giọng nói đông cứng của Feston, hắn đẩy tay của đối phương ra, “Lo lắng cái gì, chỉ là phụ nữ mà thôi, chẳng lẽ Caesar như anh mà còn sợ không bằng một phụ nữ hay sao?”

“Bớt nói đùa giỡn tôi! Tôi không có hứng thú với phụ nữ nhưng tôi biết là cậu thì có.” Nhìn sâu vào mắt của Phong Triễn Nặc, Feston cúi đầu cảnh cáo, “Cậu cứ thử xem thì cậu sẽ biết tôi sợ hay không sợ, tôi không muốn gây khó dễ cho một phụ nữ, lại càng không muốn nhìn thấy cậu đùa với lửa ắt có ngày bị bỏng.”

Giọng điệu đông cứng nhưng lại có người trả lời rất thoải mái, “Kể từ khi quen biết anh thì lửa đã sớm bị nhóm trên người của tôi, chẳng phải bây giờ tôi vẫn sống tốt hay sao?” Feston không có hứng thú đối với phụ nữ nhưng Phong Triễn Nặc thì khác, hình như có người đang để ý điểm khác nhau này.

Ngoài miệng không nói nhưng trong mắt của hắn lại tràn ngập chế nhạo, Feston liếc mắt một cái liền nhìn thấu ý tứ của hắn, trừng phạt bằng cách bóp chặt hàm dưới rồi cắn lên môi của hắn, mút lấy đầu lưỡi, nụ hôn tràn ngập ý tứ độc chiếm.

Vốn tưởng rằng tách ra thì có thể làm cho bọn họ bình tĩnh trở lại, nhưng cứ xem hiện tại đi....Bọn họ làm tình trên bàn, điên cuồng ôm hôn trên thảm, kỳ thật nên cảm thấy cảm tức khi người tình của mình tham gia một buổi cầu hôn, bất quá cả hai người bọn họ đều có phần, dường như chẳng có ai có tư cách để trách cứ đối phương.

Feston không có hứng thú đối với phụ nữ, như vậy hắn xuất hiện ở nơi này có lý do của hắn, “Điều kiện của bọn họ là muốn anh đến cầu hôn Olivia, sau đó tập đoàn Kada sẽ ra mặt giúp anh thu phục Kraft, có phải hay không?”

Lật người lại, tiếp tục nằm trên thảm, Phong Triễn Nặc nhìn lên trần nhà mà thở hổn hển, ở bên cạnh, hô hấp của Feston cũng có một chút dồn dập, “Bởi vì tiền, có lợi ích để trao đổi thì Kraft sẽ tiếp tục hợp tác, cho dù là chính phủ Mỹ cũng cần doanh nghiệp lớn tài trợ, FBI cần kinh phí, vượt quá kinh phí dự toán của chính phủ thì hẳn phải tự mình giải quyết, huống chi chuyện này chỉ cần hắn nhắm mắt cho qua thì vụ điều tra nội bộ cũng kết thúc, điều này nằm trong phạm vi quyền lợi của hắn, chẳng qua chỉ là động tay động chân một chút mà thôi.”

Cầm lấy điều thuốc sắp cháy hết ở trên bàn, một nửa khuôn mặt ngậm điều thuốc của Feston tựa như thạch cao, không hề lộ ra bất kỳ biểu cảm nào.

Nói thì rất đơn giản nhưng Feston phải tự mình đến Monte Carlo thì chứng tỏ chuyện này cũng tương đối lớn, lớn đến mức Feston phải thỏa hiệp, Phong Triễn Nặc cười khổ, “Bất cứ điều gì mà anh muốn chiếm được thì đều phải trả giá rất cao, tôi đã hiểu được điều đó kể từ khi còn rất nhỏ.”

“May mắn là tôi vẫn có thể trả được cái giá này, đã là thứ mà tôi muốn thì phải chiếm cho bằng được.” Ánh mắt của Feston vẫn thâm thúy như trước, đưa tay sờ đầu của Phong Triễn Nặc, Phong Triễn Nặc vừa cười vừa tránh né, nhìn Feston dập tàn thuốc rồi đứng lên.

“Chúng ta rời đi quá lâu thì sẽ bị nghi ngờ.” Feston chỉnh lại quần áo và áo khoác, bất quá cho dù hắn đã cài lại cổ áo sơ mi thì vẫn không thể che được mấy dấu vết khả nghi ở trên cổ, Phong Triễn Nặc ở bên cạnh cười một cách kỳ lạ, “Anh nói xem, quý cô kia mà nhìn thấy anh trở về như vậy thì sẽ nghĩ thế nào?” fynnz810

“Cô ta sẽ không nghĩ gì cả.” Feston đứng trước mặt Phong Triễn Nặc, “Judy có nhắc đến vì sao lại muốn cậu làm như vậy hay không? Mục đích của nhiệm vụ này là gì?”

Đáy mắt màu xám tro vô cùng lý trí và đầy cảnh giác, Feston nâng gọng kính trên sống mũi, cặp kính này thay đổi khí chất của hắn, khiến cho hắn không có vẻ quá mạnh mẽ cứng rắn, nhưng ánh mắt phía sau cặp kính vẫn sắc bén như trước.

“Biết vì sao tôi lại mang thân phận nam tước hay không?” Câu này thay vì nói là nghi vấn thì không bằng nói là một loại nhắc nhở, trong lời của Phong Triễn Nặc truyền đến một ý tứ, ánh mắt của Feston chợt lóe, cánh cửa ở sau lưng bọn họ bỗng nhiên bị gõ vài cái, “Có thể đi vào hay không?”

Giọng nữ, cửa được mở ra, là Judy, cô ta liếc mắt nhìn một mớ hỗn độn trong phòng, “Hai người nợ tôi một lần, nơi này không phải phòng khách sạn, vậy mà tôi còn phải đứng trước cửa làm bảo vệ.”

Thảo nào không có ai gõ cửa, hai người đàn ông liếc mắt nhìn nhau một chút, Phong Triễn Nặc tin tưởng lời nói bày tỏ thiện ý này của Judy có thể làm dịu bớt tâm tình của Feston, nhưng Feston vẫn không quên nghi vấn của mình, “Cô tìm nhầm người làm nhiệm vụ rồi, vì sao lại là cậu ấy?”

Mặc dù ở bên ngoài không nghe thấy âm thanh bên trong nhưng cô ta hiểu rất rõ vừa rồi đã diễn ra chuyện gì, thản nhiên khép lại chiếc khăn trên vai, cô ta lắc đầu, “Chẳng phải đáp án rất rõ ràng hay sao, bởi vì anh ấy rất quyến rũ, cho dù là anh cũng không thể chống cự được sức hấp dẫn của anh ấy, hơn nữa chúng tôi cần một người có thể tùy cơ ứng biến, biết cách lợi dụng tất cả mọi nhân tố, là một người đàn ông có thể được phụ nữ và mọi người yêu thích.”

Đây là đang nói đến một sát thủ, “Nếu không phải U Linh là người thích hợp nhất thì tôi cũng không mạo hiểm đến mức chống lại anh để đưa ra yêu cầu muốn anh ấy gia nhập.” Nghiêm chỉnh trả lời, Judy cho thấy lập trường của mình.

“Người trong tổ chức của tôi không có ai thích hợp hơn anh ấy, anh cũng biết Habino....trong vòng một thời gian ngắn thì tôi không thể chọn ra người nào thích hợp hơn anh ấy.” Cô ta làm như vậy hoàn toàn là xuất phát từ bất đắc dĩ.

Ở thời điểm quan trọng, Feston sẽ tìm Judy giúp đỡ, đương nhiên là xem cô ta làm bạn, nhưng hành vi của cô ta lại làm cho quan hệ hữu nghị của bọn họ lâm vào cục diện bế tắc, sau khi nghe giải thích, Feston gật đầu, “Tôi có thể chấp nhận lý do này nhưng cũng không chứng tỏ tôi cảm thấy cao hứng, Judy, không có lần kế tiếp.”

Judy rất muốn nói đây là bọn họ nợ cô ta, nhưng chưa nói nên lời thì bên ngoài đã vang lên một tràng tiếng reo hò, có người thắng một số tiền lớn, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, bọn họ đã ở trong đây rất lâu, ba người trong phòng cũng chưa quên hiện tại đang ở đâu, Phong Triễn Nặc khoác tay Judy, “Chúng ta nên đi ra ngoài.”

Khi bước ngang qua mặt Feston, Judy thấp giọng nói, “Tôi cởi đồ ở trước mặt anh ấy mà anh ấy chẳng thèm liếc nhìn, tôi nghĩ anh không cần lo lắng anh ấy sẽ xem trọng quý cô kia.”

Feston cau mày, “Judy!” Cô ta đã đi ra ngoài.

Nhìn chăm chú một bóng dáng trong đám đông, cuối cùng Feston vẫn sờ soạng gói thuốc trong túi quần.

Phong Triễn Nặc nói đúng, Feston quả thật cảm thấy rất dễ tâm một chuyện, chính Feston cũng phát hiện, khác với hắn, Phong Triễn Nặc không chỉ thích đàn ông, điều này có nghĩa ngoại trừ đồng tính thì người nọ cũng có thể yêu phụ nữ.

Liên tưởng đến nhiều năm trước, không biết Phong Triễn Nặc đã hiến lần đầu tiên của mình cho người phụ nữ nào, Feston bắt đầu cảm thấy kinh ngạc, hóa ra hắn lại để ý đến chuyện này, đây là một loại ghen tuông rất vô nghĩa.

.....

P/S: anh cũng tự biết mình đang ghen :>, thật lý trí, nhưng đã lý trí như vậy mà vẫn còn ghen, tức là rất ghen :>

117. Chương 117: Mời

Sau bữa tiệc xã giao là một bữa tiệc tối kéo dài đến khuya, mà khi Feston quay lại gian phòng kia thì nhân vật chính là cô Bailey Olivia đã rời đi, để lại vài vị khách cầu hôn, nếu không phải là tổng giám đốc của một doanh nghiệp toàn cầu thì là con trai của một chính khách ở một quốc gia nào đó thường xuyên được lên báo.

Tuy rằng là cạnh tranh nhưng mọi người đều duy trì phong độ mặt ngoài, hàn huyên theo phép tắc xã giao, có người viện cớ bận việc để rời đi, có người đến đại sảnh để chơi vài ván bài thư giãn, một đêm hoan lạc tại Monte Carlo bắt đầu được vén màn, Bailey Olivia rời đi cũng kết thúc cuộc tụ hội này.

Trong tình hình như vậy, cho dù là Phong Triển Nặc thì cũng không thể làm gì hơn, Judy cũng không thể yêu cầu được gì, dù sao Feston đã ở nơi này, khi bọn họ rời khỏi sòng bạc thì lại gặp được Feston, nhưng lần này biểu hiện của cả hai lại giống như người xa lạ, chỉ nói vài câu khi gặp nhau ở đại sảnh.

Người khác thoát nhìn sẽ nghĩ là trùng hợp gặp gỡ rồi trò chuyện, nhưng tình huống chân thật thì chỉ có bọn họ mới biết.

Ở nước ngoài gặp được người quen, hơn nữa còn phải tranh giành một người phụ nữ mà cả hai không hề để mắt đến, đã lâu không gặp được chuyện thú vị như vậy, có lẽ chỉ có người quen thuộc mới nhìn ra bên dưới nụ cười tràn đầy hưng phấn của Phong Triển hàm chứa một chút lạnh lẽo.

Tay của hắn chỉ dùng để giết người.

Chuyện bọn họ muốn làm giống như mời đến tử thần, lại muốn dùng lưỡi hái của hắn để đi gặt lúa.

Tiếp nhận chìa khóa xe, làm cho Judy lên xe, hắn quay đầu hỏi Feston, “Muốn đánh cược hay không?”

Một câu hỏi nghe có vẻ nhảm chán, nhưng lại chỉ nhìn thấy dấu vết mất kiên nhẫn dưới đáy mắt của Feston, “Như vậy cũng không công bằng, cậu vẫn còn nằm ngoài cuộc.”

Thiếp mời chỉ mời năm người, có lẽ không phải chỉ có duy nhất một thiếp mời, nhưng không thể nghi ngờ là chỉ có những người nằm trong danh sách được mời mới có quyền lợi tranh giành Bailey Olivia.

“Tôi sẽ nhanh chóng nhập cuộc, anh cứ chờ xem.” Xem đánh cược là một thú vui, rốt cục Phong Triển Nặc cảm thấy có một chút hứng thú, Judy ở trong xe ló đầu ra, “Dùng quý cô kia để đánh cược?” Rõ ràng là không đồng ý, cho dù như thế nào thì Judy cũng là phụ nữ.

“Tại sao lúc mấy người muốn tôi lừa gạt tình cảm của cô ta thì không lộ ra vẻ mặt này? Cô ta là vật hy sinh, kể từ đầu đã là như vậy.” Trong nụ cười hàm chứa lãnh ý, đây là sự phản bác của hắn, bị một sát thủ khiển trách thì Judy chỉ có thể nhận thua, cô ta không còn lời nào để nói, lập tức chuyển đề tài.

“Ngày mai bọn họ sẽ xem biểu diễn đua xe ở salon, không bằng ngày mai hai người tiếp tục tán gẫu, để cho người ta nhìn thấy cả hai ở cùng một chỗ cũng không tốt lắm.” Cô ta ám chỉ bọn họ đã đứng lại nơi này khá lâu, nhân viên phục vụ đã sớm lái xe của Feston đến.

Giả vờ như không quá quen biết, hai người chúc ngủ ngon rồi tạm biệt, xe chạy về hai hướng khác nhau, ban đêm đèn đuốc rực rỡ, mùa thu của Monte Carlo không có tiết trời thay đổi thất thường như ở Chicago, phía sau xe là sòng bạc được bật đèn suốt đêm, trải qua hoa viên, kiến trúc mạ vàng dưới ánh đèn xe làm toát lên bầu không khí của nghệ thuật Baróc.

Gặp nhau ở nước ngoài, dường như rất nhiều chương ngại và phiền phức đều rời xa, mặc dù sự thật cũng không có gì thay đổi, nhưng loại ảo giác này cũng đủ làm cho người ta cảm thấy an ủi.

Trở về khách sạn, Phong Triển Nặc ăn khuya một chút, thực hiện vài bài tập thể hình hằng ngày, sau đó tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ, đêm nay trôi qua cực kỳ nhanh, cũng có thể là vì hắn ngủ rất ngon.

Nhưng ngày hôm sau khi Judy gõ cửa phòng thì lại phát hiện trong phòng không có ai, Ian đã mất tăm?!

Không còn nghi ngờ gì nữa, người đầu tiên mà cô ta nghĩ đến là Feston, “Anh ấy có ở chỗ của anh hay không?” Không cần nói thì cũng biết anh ấy là ai.

Feston đang ăn sáng, trong điện thoại truyền đến tiếng đặt ly cà phê xuống bàn, “Không, cậu ấy không ở chỗ này, sao vậy?” Tiếp theo là tiếng chuông từ báo xuống, người đàn ông ngồi bên cạnh bàn ăn dường như cũng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì giống Judy.

“Sáng sớm đã không thấy tầm hơi của anh ấy, tôi nghĩ là anh ấy đến tìm anh.” Với quan hệ của bọn họ thì đây không phải là chuyện không có khả năng, Judy không nói rõ nhưng Feston cũng đã hiểu được ý của cô ta.

“Cô sai rồi, cậu ấy không phải người như vậy.” Phải nói là bọn họ không phải những người không thấy mặt thì sẽ không thể sống như bình thường, cả hai đều có suy nghĩ và kế hoạch riêng của mình, Feston uống tách cà phê với vẻ mặt hơi dăm chiêu, trên sóng mũi là cặp kính gọng bạc, “Cậu ấy sẽ quay lại.”
fynnz.wordpress.com

“Anh nói khẳng định như vậy, chắc chắn là anh ấy không ở chỗ của anh đúng không?” Judy xác nhận lại một lần nữa.

Đáp án của Feston vẫn như cũ, “Tôi không cần phải nói dối, cậu ấy không ở chỗ của tôi, nếu cô không tin thì có thể tự mình đến xem.

Nếu cô ta ở ngay trước mặt hắn thì lúc này sẽ bị một đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm, từng là FBI, Judy không phải không biết phong cách làm việc của Feston, “Thật xin lỗi, anh nói anh ấy không có ở đó chắc là đã đi đâu rồi, vậy anh cảm thấy anh ấy sẽ đi nơi nào? Anh bảo rằng anh ấy sẽ quay lại, như thế chắc là anh biết.”

“Tôi nghĩ cậu ấy sắp sửa nhập cuộc.” Nhìn ra ngoài cửa sổ, không khí vào buổi sáng ở Monte Carlo rất ẩm ướt, lúc này U Linh đang phiêu diêu ở nơi nào? Trong lòng của Feston quả thật đã có đáp án.

“Vì sao lại cho cậu ấy thân phận giả đó – nam tước Ventress, thân phận của quý tộc rất dễ xác minh, cậu ấy sẽ bị vạch trần, cô cũng biết cậu ấy đang bị truy nã mà.” Phong Triển Nặc sẽ không bất cẩn như vậy, Feston tin tưởng đối phương sẽ không, trong đó nhất định là có lý do, hắn không cần phải lo lắng vì điều này, nhưng hắn vẫn hỏi như thế.

Judy vốn nên trả lời, nhưng lần này lại không thẳng thắn như vậy mà chỉ vừa cười vừa nói, “Không không, để tôi nhắc anh, anh ấy bị truy nã ở Mỹ chứ không phải ở đây, cũng không phải Anh quốc, thân phận nam tước Anh Quốc không dễ dàng bị vạch trần như vậy đâu, yên tâm đi.”

Không chiếm được câu trả lời, cũng không muốn cho hắn trả lời, Judy lập tức cúp máy, nếu muốn chiếm được đáp án thì có lẽ phải hỏi chính đương sự mới được.

Mà lúc này Phong Triển Nặc đang ở đâu? Feston đã đoán đúng, hắn sắp sửa nhập cuộc, cùng với người khác gặp mặt ngẫu nhiên thì cũng không phải là quá khó khăn, về phần muốn chiếm lấy hảo cảm của phụ nữ thì chỉ cần hắn muốn là mọi chuyện sẽ trở nên rất đơn giản.

“Rất vui vì được quen biết cô, cô Bailey Olivia, bó hoa này tôi định trang trí ở phòng khách, nhưng mà nó rất hợp với cô, để tôi tặng cô, xem như nhận lỗi vì đã làm bẩn váy của cô, cô đã không cho tôi đèn một chiếc váy mới, cũng không muốn tôi đem nó đi giặt sạch.” Phong Triển Nặc có thể dễ dàng sắm vai nhân vật này, chỉ cần tỏ ra lịch sự ga lăng là hoàn thành vai diễn.

Hoa hồng trắng tươi mát được đưa đến tay của Bailey Olivia, cô ta ôm đến trước mặt, bỗng nhiên khóe mắt của hắn nhìn thấy một chút loang loáng, “Cẩn thận!”

Hắn kéo Bailey Olivia ra mặt sau chiếc xe, viên đạn bắn trúng nóc xe, xuyên qua bó hoa trong tay của cô ấy, một đóa hoa màu trắng rơi xuống đất, tiếng súng vang lên, trên đường trở nên hỗn loạn, vệ sĩ của Bailey Olivia lập tức làm cho cô ta lên xe.

Olivia rất hoảng sợ, nhưng xem như là bình tĩnh, ít nhất thoát nhìn cũng không thất thố, “Tôi đã được báo trước sẽ có thể gặp phải tình huống như vậy, vệ sĩ của tôi sẽ bảo vệ tôi, mời anh nhanh chóng rời khỏi, nam tước Ventress!”

Đây là cơ hội tốt nhất, nếu rời đi thì hắn sẽ không phải là U Linh, “Trong hoàn cảnh này nếu tôi rời đi thì toàn bộ gia tộc sẽ hổ thẹn vì hành vi của tôi, tôi đương nhiên không thể rời đi, ít nhất phải thấy cô an toàn

thì tôi mới yên tâm.”

Biểu lộ vẻ mặt khấn trương và bất an một cách thích hợp, cuối cùng hắn vẫn ở lại, cùng Olivia lên một chiếc xe, không hề tỏ vẻ ta đây, chân thành đến mức khiến người ta cảm động, nhưng không ai tìm thấy sự xảo quyệt và ung dung dưới đáy mắt của hắn, cho dù là một chút cũng không có.

Nếu tình huống cho phép, Phong Triển Nặc sẽ lộ ra một nụ cười khoái trá, nhưng hiện tại Bailey Olivia chỉ nhìn thấy sự thân thiết của hắn. Xe chạy ra đầu đường, có thân phận cao quý nhưng lại không có danh hiệu, công chúa của công quốc Monaco Bailey Olivia nắm chặt bó hồng trắng trong tay, giống như chỉ có như vậy mới có thể ổn định cảm xúc của mình.

Mái tóc vàng xõa trên vai, Olivia cơ hồ vùi mặt vào trong bó hoa, hít thật sâu vài hơi, sau đó nhẹ giọng hỏi, “Còn có ai đuổi theo hay không?”

Olivia không hỏi bọn họ là ai mà hỏi là có ai đuổi theo hay không, Phong Triển Nặc nhìn thoáng ra phía sau, “Hình như không có, phía sau không có xe khác.” Thản nhiên choàng tay qua vai của Olivia, hắn lặng lẽ an ủi cô ấy.

Bailey Olivia mỉm cười cảm kích, “Nếu không gặp được anh thì hiện tại tôi nhất định rất hoảng sợ, phải cảm ơn anh, nam tước Ventress. fynnz810

“Gọi tôi là Macro, chúng ta xem như bạn bè đúng không?” Hắn mỉm cười đối với cô ấy, đại đa số phụ nữ đều không thể chống lại nụ cười này.

Bailey Olivia cũng cười, “Đương nhiên, Macro” Nói xong, cô ấy nhanh chóng vuốt tóc lại rồi cúi đầu nhìn bó hồng màu trắng trong tay, giống như không thể chịu nổi ánh mặt trời chói chan, vành tai hơi hơi ửng đỏ.

Olivia tựa như một đóa hoa trong nhà kính, lại cố chấp muốn tỏ ra kiên cường, rất khó tưởng tượng trên thế giới vẫn còn người con gái đơn thuần như vậy, hơn nữa cô ấy còn sinh ra trong hoàng thất, Phong Triển Nặc cảm thấy áy náy và có lỗi, người con gái này sẽ trở thành vật hy sinh, cơ hồ đây đã là kết cục của cô ấy.

Ngay từ đầu mà vô vàn quá mức thì không được, hắn yêu cầu xuống xe một cách đúng lúc, khi nói lời tạm biệt thì Bailey Olivia đưa ra một thiệp mời đối với hắn, “Đây là thiệp mời xem đua xe chiều nay, ngay tại salon của bà Meryl, anh đi chứ?”

“Đương nhiên, tôi cảm thấy rất vinh hạnh.” Vui vẻ tiếp nhận thiệp mời, hắn hôn lên má của Olivia để chào tạm biệt, đến nước Pháp, sự lãng mạn của hắn càng lúc càng phát huy triệt để, đây vốn là chuyện mà hắn phải đau đầu, không thực tế hơn nữa không có tác dụng.

Đua xe công thức 1 là một trong những màn đặc sắc nhất ở Monte Carlo, những dân chúng rảnh rỗi sẽ ở nhà của mình rồi theo dõi màn đua xe dưới ngã tư đường, kẻ có tiền thì quan sát bằng cách khác, bọn họ sẽ sớm chuẩn bị sẵn sàng, có thức uống, cùng nhau nói chuyện phiếm, loại xã giao này là một phần không thể thiếu, salon của bà Meryl chính là một chỗ như vậy.

Salon có tính chất tư nhân, nhưng đều chiêu đãi khách quý, có thể nói là người thường thì căn bản đừng hòng vào cửa.

Người hầu ở dưới đại sảnh đón khách, những vị khách được xác nhận thân phần đều được mời lên lầu, nơi đó có vài gian phòng, dọc hành lang có treo tranh vẽ, có thể nghe thấy đủ loại khẩu âm tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Anh, đây đều là những ngôn ngữ thông dụng, đương nhiên cũng có không ít ngôn ngữ Monaco bản địa.

Phong Triển Nặc xuất hiện trước mặt Judy, hắn bước qua trước mặt cô ta, cầm trong tay tấm thiệp mời được xịt nước hoa thơm phức, Judy chỉ có thể dừng lại ở đại sảnh dưới lầu, hắn không hề nhìn cô ta nhưng Judy biết hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hơn phân nửa mọi người đều nhìn ra hắn đến đây để làm gì, khi quản gia dẫn hắn lên lầu cũng tuyên bố nam tước Ventress của nước Anh được cô Bailey Olivia mời đến, vẻ mặt của đại đa số mọi người đều trở nên mất tự nhiên.

Chỉ ngoại trừ một người, “Hoan nghênh nam tước Ventress.” Feston nâng ly về phía hắn.

“Rất vui vì đã quen biết anh, ngài Kada.” Ly rượu chạm vào nhau, U Linh bước lên sân khấu của mình.

.....

P/S: cho 2 bạn đi đóng phim đi :>

118. Chương 118: Trận Đấu Bắt Đầu

Sân khấu này không phải là một cuộc săn bắn, nhưng trên người của sát thủ không thể thiếu súng, Phong Triễn Nặc bước qua trước mặt Feston, cùng những người khác gật đầu chào hỏi, khi tầm mắt giao nhau thì hân hoi hơi trừng mắt nhìn, giữa ý cười là một chút lạnh lùng, hân nhìn về một phía.

Đó là ánh mắt của U Linh, là cảnh giác, có thể nổ súng bất cứ lúc nào, sát ý lạnh lẽo giống như mưa bụi nhanh chóng biến mất dưới đáy mắt.

Cảnh giác có nghĩa sẽ có nguy hiểm xảy ra, Feston nhận được ám hiệu của hân, tầm mắt liền dời đến nữ nhân vật chính Bailey Olivia, bên cạnh cô ấy là bà Meryl đang nhiệt tình nói cái gì đó, nhìn thấy Phong Triễn Nặc đã đến, Bailey Olivia mỉm cười gật đầu, bà Meryl nhanh nhẹn tiến đến đón tiếp.

“Ở đây xin cứ tự nhiên, đừng khách khí nhé, nam tước Ventress, hay là tôi cũng có thể gọi cậu là Macro?” Một câu trêu ghẹo của bà ta nhanh chóng kéo gần khoảng cách của hai người, bà Meryl năm nay đã ở tuổi ngũ tuần, trên người của bà tỏa mát ra một loại hơi thở rất ấm áp.

“Đương nhiên có thể, nhưng nếu như vậy thì cũng phải để tôi gọi bà là Meryl, như vậy mới công bằng.” Xem quý bà này như ngang hàng, thái độ như vậy cũng không tính là lễ phép nhưng bà Meryl lại có vẻ rất cao hứng, “Làm tôi nhớ đến vài thập niên trước!”

Đối với một quý bà đã đến tuổi trung niên thì có đôi khi vượt quá phép tắc lại trở thành tán thưởng, bà Meryl cũng không nghiêm khắc, phụ nữ đều thích nghe những lời ngon ngọt, nhất là xuất phát từ một người thanh niên điển trai như vậy.

Được Meryl yêu thích, bà ta bắt đầu giới thiệu hân với những người ở đây, Phong Triễn Nặc tự nhiên phát huy tài năng bẩm sinh của mình, giao thiệp trong giới thượng lưu, tự xưng là nam tước Ventress, không ai hoài nghi thân phận của hân, nếu đứng ở phương diện khác mà nhìn thì trên thực tế hiện tại phong cách của hân hoàn toàn giống một quý tộc chân chính.

Một vài câu nói đùa vô hại, một vài lời thăm hỏi ân cần, tác phong toát ra cảm giác ưu việt của một quý tộc, đây đều là lơ đãng thân nhiên, quá mức cố ý sẽ làm cho người ta chán ghét, nhưng dùng vừa đúng thì sẽ trở thành một loại cá tính làm cho người ta có ấn tượng sâu sắc.

Nam tước Ventress đến đây làm cho bầu không khí trở nên khác biệt, có người tò mò ngấm nhìn, có người tràn trề hưng phấn, các quý bà quý cô không thể che giấu sự hiếu kỳ đối với vị nam tước này.

Feston không thể phủ nhận trong tình cảnh như vậy thì Phong Triễn Nặc vô cùng chói mắt, có lẽ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thì các nhân vật nổi tiếng đều sẽ biết đến vị nam tước này, nhưng một tội phạm bị truy nã lại được chú ý quá mức thì cũng không phải là chuyện tốt.

Màn đua xe vẫn chưa được bắt đầu, những quý ông đều đang uống rượu trò chuyện, từ tài chính đến khoa học kỹ thuật, phụ nữ đến những chiếc xe siêu sang, tất cả đều là đề tài của bọn họ, các quý cô quý bà thì hai ba người ngồi tùm một chỗ, bởi vì thân phận đặc biệt của Bailey Olivia nên ngoại trừ vài người cầu hôn thì xung quanh cô ấy không có ai để nói chuyện.

Brunson ngồi gần cô ta, giống một người giám hộ, cũng giống một kẻ giám sát, giám sát hết thấy những cuộc đối thoại ở xung quanh.

Bà Meryl dẫn Phong Triển Nặc tiến vào đám người, “Mấy người này cậu đã gặp qua, hiện tại đi theo tôi, cậu phải gặp người này, là một nhân vật quan trọng của tập đoàn Kada, tôi rất muốn biết cậu cảm thấy cậu ấy thế nào, khi cậu vừa vào cửa thì hình như hai người đã chào hỏi nhau.”

Tầm mắt của Meryl chỉ dẫn Phong Triển Nặc hướng về phía ban công, người đàn ông đứng nơi đó cầm ly rượu cũng không tỏ vẻ lạnh lùng hoặc vô lễ, nhưng xung quanh của hắn có một loại không khí khác biệt, có vài nhà doanh nghiệp nghe nói hắn là người của tập đoàn Kada thì liền có ý đồ kết giao, xúm lại xung quanh hắn, nhưng hắn nói rất ít, hầu như không chế và chi phối tất cả đề tài trò chuyện.

Gặp Feston trong một hoàn cảnh và thân phận khác, cảm giác thật kỳ diệu, tựa như quen nhau một lần nữa, bằng quan một hồi lâu, Phong Triển Nặc vì có được một người tình như vậy mà cảm thấy tự hào và khoái trá.

“Thế nào, nếu cậu là vì Bailey Olivia đến đây thì cậu nên biết người đàn ông đó là kình địch của cậu.” Tựa như đang trò chuyện, bà Meryl đột nhiên lên tiếng. fynnz810

“Bà cũng thật sự làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.” Hắn cùng bà Meryl nhìn chăm chú về một hướng, Feston nhận thấy tầm mắt của bọn họ nên liền quay đầu lại, nâng ly lên chào bọn họ rồi bước đến.

“Olivia nói với tôi là cậu và cô ấy có quen biết, tuy rằng tôi đã già cả mắt yếu nhưng vẫn nhìn rõ mọi việc, chẳng thanh niên, tôi vốn không thích cách thực hiện của cậu nhưng gặp nguy hiểm mà cậu không bỏ rơi cô ấy thì quan điểm của tôi về cậu hoàn toàn được thay đổi.” Bà Meryl vừa mỉm cười vừa nói với Phong Triển Nặc những lời đó, lúc này Feston đã đi đến trước mặt bọn họ.

Bà Meryl có lẽ đang mang tâm tình ngồi xem cuộc giằng co, bà ta cũng không biết tình huống thực tế, “Hai người giới thiệu nhau đi, tôi là chủ nhân, không nói thêm nữa, miễn bị chê là già đầu mà nhiều chuyện, nhưng mà tôi phải nhắc lại ngài nam tước này là khách của cô Bailey Olivia, các cậu tự mình biết là được rồi.” Bà Meryl để lại những lời này rồi rời đi.

Xem thường quý bà này, Phong Triển Nặc coi như hiểu được đây là khảo nghiệm, hắn là người mới đến, mặt ngoài lễ phép, bà Meryl cho những người khác một cơ hội, làm cho bọn họ biết ý đồ của hắn đến đây, cũng là cho hắn cơ hội giành được ưu thế trong đám đàn ông này, hiện tại là để phán xét xem hắn có phải là một trong những ứng cử viên có cơ hội hay không.

Chẳng qua bà ta lại chỉ ra kình địch mạnh nhất là Feston.

“Cười cái gì?” Feston thay đổi ly rượu trên khay của bồi bàn, người đàn ông ở trước mặt hắn đang neho mắt lại, “Không thấy buồn cười hay sao? Đánh bạc, yến tiệc, salon của bà Meryl, đua xe, còn có....bắn chết.” Tạm dừng trong chốc lát, Phong Triển Nặc nâng chén lên, ánh mắt neho lại không phải là ý cười thuần túy.

Feston lưu ý đến điểm mấu chốt, “Bắn chết?” Phong Triển Nặc vừa tiến vào cửa đã ra hiệu cho hắn, “Xảy ra chuyện gì?”

“Một viên đạn.” Phong Triển Nặc kể lại chuyện hồi sáng, nói đến việc hắn tìm được Bailey Olivia bằng cách nào, “Buổi chiều có cuộc gặp mặt quan trọng, quý cô như cô ấy thì chỉ có thể đi đến thẩm mỹ viện vào buổi sáng.”

Hôm nay sáng sớm hắn đã đến thẩm mỹ viện lớn nhất của Monte Carlo, muốn tìm một cửa hàng bán hoa gần đó cũng không khó, hắn rất may mắn vì cửa hàng bán hoa ở phụ cận mở cửa rất sớm, thuận tiện đem ly cà phê đựng vào Bailey Olivia khi cô ta chuẩn bị tiến vào thẩm mỹ viện.

Mọi chuyện kế tiếp diễn ra vô cùng thuận lợi, bao gồm cả phát súng kia, hiện tại hắn có thể ở nơi này thì có lẽ phải quy công cho viên đạn bắn trúng nóc xe đó.

“Cậu không sao chứ?” Dường như Feston còn khấn trương hơn cả hắn, hắn mỉm cười, “Anh thấy đó, tôi vẫn còn lành lặn đứng ở nơi này, viên đạn nhắm về phía Bailey Olivia, tôi thấy cô ta có vẻ bị hoảng sợ.” fynnz.wordpress.com

“Hiện tại bắt đầu quan tâm đến cô ta, cậu đừng nhập vai quá mức.” Feston dường như không quá cao hứng, đối với lời cảnh cáo của hắn thì Phong Triển Nặc chỉ cười mà không nói, uống một ngụm sâm banh, “Hey, có người đang ghen.”

Feston không phản bác, rõ ràng là cam chịu, nếu không phải hoàn cảnh không cho phép thì hiện tại việc hắn muốn làm là ôm lấy người trước mặt vào lòng, cắn nuốt tất cả sát ý lạnh lẽo cùng với nụ cười xảo quyệt kia.

“Thu hồi ánh mắt của anh đi, chia nhau hành động, đừng để người ta nhìn ra sơ hở.” Không biết người khác có nhìn ra hay không, Phong Triển Nặc cảm thấy ánh mắt của Feston đã vượt quá phạm vi trò chuyện.

“Yên tâm, sẽ không.” Không biết Feston có được tự tin từ đâu.

Có rất nhiều ánh mắt đang nhìn bọn họ chằm chằm, muốn tìm hiểu nội dung trò chuyện của bọn họ nhưng cho dù có nghĩ như thế nào thì e rằng cũng đoán không ra hai người kia đang nói cái gì.

“Có manh mối hay không, đối phương là ai?”

“Người nổ súng à? Không phát hiện, chắc đây không phải là lần đầu tiên Bailey Olivia gặp phải ám sát, so với đám hoàng thất khác thì hình như giết cô ta có thể tạo ra tác dụng cảnh cáo, nhất là càng dễ dàng xuống tay, có thể là người phản đối nhằm vào hoàng thất Monaco.” Ở đâu cũng có nội loạn, âm mưu và ám sát.

“Đây là nguyên nhân, hoàng tử Rainier đệ tam muốn tìm một hậu thuẫn mạnh mẽ, có thể thay ông ta bảo vệ Bailey Olivia, cho nên mới phát thiệp mời cho các trùm doanh nghiệp quốc tế.” Vì vậy bọn họ mới bị liên lụy, Feston biết tập đoàn Kada rất muốn thúc đẩy cuộc hôn nhân chính trị này.

Bất quá hiện tại hắn còn có chuyện quan trọng khác, “Cậu chưa nói hết, thân phận của cậu có vấn đề, nam tước Ventress.” Xem như bệnh nghề nghiệp, Feston luôn rất để ý đến thân phận được che giấu của Phong Triển Nặc, “Đây không phải là một cách nguy trang tốt, cậu nghĩ thế nào?”

Trước khi Phong Triển Nặc đưa ra đáp án thì Feston không trực tiếp mở miệng trách cứ đối phương sơ suất, ở trước mặt Feston dù sao cũng là một sát thủ, hắn sẽ không phạm phải sai lầm nhỏ nhặt như vậy.

“Người cầu hôn phải dùng danh nghĩa này, tôi chỉ có thể là nam tước Macro Ventress.” Chống lại ánh mắt của Feston, hắn nói ra một điểm mấu chốt, vì không muốn người khác nghi ngờ, Phong Triển Nặc quay đầu lại, đối mặt với bức tranh trên tường.

Bọn họ giống như đang thảo luận về một bức tranh.

“Theo tôi biết thì quả thật có người như vậy.” Feston đến gần ban công, ánh sáng bên ngoài bao phủ một tầng hào quang lên người hắn, hắn bưng ly rượu, ánh mắt hơi có một chút đắm chiêu.

Ở bên cạnh hắn không xa là một ban công lớn, hoặc nên xem như hành lang dài, giống như khán đài nhô ra dành cho khách VIP xem ca kịch, phía dưới là ngã tư đường, cũng là đường đua xe công thức 1 nổi tiếng thế giới.

Tiếng động cơ gầm rú vang lên, toàn bộ ngã tư đường đều sôi sục.

“Mọi người mau đến xem, trận đấu bắt đầu!” Bà Meryl lớn tiếng kêu gọi khách của mình, hơn nữa cũng không quên chăm sóc cô Bailey Olivia, để cho cô ấy ngồi ở nơi có tầm quan sát tốt nhất.

Những người đàn ông muốn kết giao với công quốc Monaco đều muốn mượn cơ hội cùng Bailey Olivia bắt chuyện, nhưng lại không thể bày tỏ quá lộ liễu, duy trì lễ phép trật tự, tốp năm tốp ba đứng xung quanh.

Hôm nay những vị khách bao gồm vài nhóm người, nhóm đầu tiên đương nhiên là Bailey Olivia cùng những vị cầu hôn của cô ấy, bọn họ đều là những nhân vật nổi tiếng, đồng thời cũng có những người đến đây không phải vì cô ấy, họ là khách quen của salon này, không ít người đều là giới thượng lưu nhà giàu của Monaco, còn có cả quan chức nước Pháp.

Nhìn những người muôn hình muôn vẻ này, nghe thấy tiếng động cơ ở bên ngoài không ngừng gầm rú, hai người đàn ông mang theo tâm tư khác nhau mà một trước một sau đi lên ban công.

Đúng vậy, trận đấu bắt đầu.

.....

P/S: Anh ghen ra mặt, em thì hí hửng, nói cho cùng em cũng khoái thấy anh như vậy lắm.

119. Chương 119: Hey, Tôi Yêu Anh

Cuộc đua lần này chỉ có thể có một kẻ giành chiến thắng, xem tình hình hiện tại, nếu chỉ nhìn tâm ý của Bailey Olivia thì mấu chốt thắng bại hẳn là thuộc về hai người bọn họ.

Đây không phải là kiêu căng ngạo mạn mà tình hình trước mắt đã là như thế, lần này quả thật chỉ có năm người được mời đến, ngoại trừ Feston thì những người khác nếu không phải lời lẽ nhằm chán thì chính là những kẻ thích đề cập đến vấn đề lợi ích, khi Feston và Phong Triển Nặc đến gần thì có thể nghe thấy một trong số đó tự tiến cử với Bailey Olivia.

“Nếu cô gả cho tôi thì tôi có thể mang đến cuộc sống thoải mái nhất trên thế giới này cho cô, hết thảy cũng sẽ không thay đổi, cô Olivia, cô có thể đi nghỉ dưỡng, mua sắm, nuôi thú cưng, làm hết thảy những gì cô muốn, ngược lại tôi hy vọng cô có thể thuyết phục hoàng tử về cổ phần của ngành sản xuất thuốc lá...”

“Ngài Kent, cổ phần sản xuất thuốc lá ở nước của tôi sẽ không bán cho công ty nước ngoài, đương nhiên tôi không phải là hoàng tử, nhưng tôi biết ông ấy sẽ trả lời như vậy.” Không hề có hứng thú, Bailey Olivia trả lời rất thẳng thắn.

Ngành sản xuất thuốc lá của Monaco cơ bản bị vây vào tình trạng lũng đoạn quốc gia, đưa ra đề nghị như vậy thì Marty Kent của công ty thuốc lá nếu không phải là quá cả gan thì sẽ là quá ngu ngốc.

Hắn có thể thuộc dạng người thứ hai, khi hắn cau mày, vẻ mặt không vui đi đến một góc khác thì Bailey Olivia liền bĩu môi, “Brunson, tôi không phải là món hàng, tôi không thích như vậy.” Cô ta thì thầm.

Ông lão đứng sau lưng cô ta vẫn duy trì trầm mặc, Bailey Olivia chỉ có thể thở dài.

Từ đầu đến cuối cô ta có vẻ bất an, tâm tư của cô ta dường như đang chu du ở nơi nào đó, có lẽ buổi sáng gặp phải nguy hiểm quả thật đã khiến cô ta sợ hãi, hiện tại vẫn chưa thể khôi phục tinh thần, không có hứng thú đối phó với người khác, mặc kệ nói như thế nào thì Phong Triển Nặc cảm thấy hiện tại là cơ hội rất tốt đối với hắn. fynnz.wordpress.com

Nhưng có người lại sớm hơn hắn nửa bước, đưa qua một ly nước trái cây nhỏ trước mặt Bailey Olivia, thân nhiên đến gần, “Xem ra cô không thích uống rượu.” Feston cầm lấy ly sâm banh trong tay Olivia, giải thích một cách đơn giản.

“Cám ơn ngài Kada, tôi quả thật...” Lặng lẽ lẽ lười bất đắc dĩ, Olivia ở bên cạnh Feston tự nhiên hơn những người khác rất nhiều, Phong Triển Nặc đương nhiên phát hiện trước hắn thì Feston hiển nhiên đã chiếm được hảo cảm của Bailey Olivia.

Có người bẩm sinh có được khả năng làm cho người ta tin tưởng và nghe lời, hơn nữa ở bên cạnh hắn sẽ làm người ta cảm thấy an tâm.

Mặc kệ Feston xuất phát từ tâm tư gì thì cách thực hiện này của hắn vẫn bị xem là khiêu khích, Phong Triển Nặc tiến lên, “Chào buổi chiều, cô Bailey Olivia, cô ở đây một mình không có ai tán gẫu hay sao, đứng cách xa lan can một chút, như vậy mới an toàn cho mấy tay đua.”

“An toàn cho bọn họ?” Cô ta không hiểu rõ.

“Nói không chừng có ai đó sẽ thấy cô, làm cho người đó bị lệch tay lái, mọi người đều biết ở trên đường đua tại Monaco cho dù chỉ là một chút sai lầm cũng không thể có.”

Khen ngợi vẻ đẹp của Bailey Olivia, đồng thời lại nương cơ hội tán thưởng đường đua của Monaco, lời nói của Phong Triển Nặc khiến Bailey Olivia nhẹ giọng cười duyên, “Macro, anh thật là thú vị.” Hôm nay Bailey Olivia mặc một bộ váy màu trắng, lộ ra một chút bờ vai, mái tóc vàng được quấn lên, hai bên mái có vài sợi uốn xoắn thả rơi tự nhiên, vừa kiêu diễm vừa khiến người ta ngứa ngáy trong lòng.

“Hôm nay cô thật xinh đẹp Bailey Olivia.” Tán thưởng tự đáy lòng, những lời này của Phong Triển Nặc hoàn toàn là chân thật.

Dưới ánh mắt chăm chú của hắn khiến Bailey Olivia càng lộ ra nụ cười sáng lạn, “Tôi biết.” Cô ấy nâng lên ly nước trái cây, nhẹ nhàng chạm vào ly rượu của hắn, “Tôi rất vui vì anh đã đến.”

Nhưng có người lại chẳng hề vui tí nào.

“Xem trận đấu đi.” Feston cắt ngang lời của bọn họ, hắn chỉ xuống dưới, những chiếc xe với đủ màu sắc đang lướt đi như chớp.

Vèo vèo – khi những chiếc xe đua chạy qua thì trong lỗ tai cũng đồng thời vang lên tiếng kêu ong ong, mạch máu như bị thiêu đốt theo tiếng động cơ xe, trên những khúc cua, các tay đua đều có thể khống chế được tay lái, tựa như Phong Triển Nặc đã nói, mọi người đều biết đường đua ở Monaco đầy tính khiêu chiến như thế nào, không cho phép nửa điểm sai lầm.

Một chiếc xe đua thiếu chút nữa đã va vào rào chắn dẫn đến những tiếng hô to.

Chậm rãi, lực chú ý của mọi người đều bị trận đấu hấp dẫn, đây là một môn thể thao mạo hiểm, ngay cả người xem cũng nhìn không được mà muốn thót tim, đại đa số mọi người trong salon đều chú ý đến trận đấu.

Nhưng lực chú ý của Phong Triển Nặc lại nhìn ra hướng khác, ánh mắt trời bên ngoài rất đẹp, đối với cuộc đua xe như vậy mà nói thì thời tiết lúc này rất tốt, ở hướng Đông Nam có một chút loang loáng, nhìn thật quen mắt, hắn kéo Feston, lại đồng thời bị Feston đẩy ra.

Đùng! Tiếng súng bị bao phủ trong tiếng động cơ, Bailey Olivia bị bọn họ cùng nhau kéo ngã xuống đất, viên đạn bắn trúng mấy cái ly trên khay, toàn bộ ly rượu đều vỡ vụn, bắn tung tóe thành từng mảnh nhỏ cũng làm cho mọi người hốt hoảng tản ra.

“Có người nổ súng!” Sau khi một tiếng kêu sợ hãi được cất lên thì lập tức dẫn đến tình cảnh hoảng loạn.

Đùng đùng! Lại là hai phát súng, có người đàn ông bị bắn trúng, té ngã xuống đất không ngừng kêu rên, những người khác nhìn thấy có vài người trúng đạn thì càng hoảng sợ, vừa kêu gào vừa rời khỏi ban công.

Toàn bộ ban công xem như bị bại lộ trước tầm bắn của sát thủ, nếu không phải Phong Triển Nặc phát hiện một chút loang loáng trước tiên thì nhất định sẽ có người bị chết, nhưng hắn đã sớm nghĩ rằng đây là cơ hội tốt, nếu có người muốn ra tay thì đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Cẩn chặt rằng, hắn cười lạnh, giao Bailey Olivia cho Feston, “Anh dẫn cô ấy ra ngoài, tôi đi xem đối phương có lai lịch gì.”

“Cậu đừng tự mình xăng bậy!” Trong hỗn loạn, Feston kéo bà Meryl lại, “Gọi người đưa cô ấy ra ngoài!”

Brunson ở ngay bên cạnh bà Meryl, trên trán của hắn đổ mồ hôi, vẻ mặt cực kỳ khẩn trương, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh, “Để tôi gọi điện thoại.”

Là thân tín của Rainier đệ tam, nhận được mệnh lệnh, hắn là cảnh sát trị an sẽ nhanh chóng đến đây.

“Chẳng lẽ các cậu còn muốn ở lại chỗ này hay sao? Chuyện còn lại phải giao cho cảnh sát, Bailey Olivia sẽ biết các cậu quan tâm đến cô ấy.” Bà Meryl kinh ngạc khi phát hiện hai người thanh niên kia tựa hồ tính lên ban công xem xét tình huống.

Cảnh sát? Nơi này có sẵn một vị cảnh sát đây, Phong Triển Nặc vỗ vai của Feston, “Đi không?”

Feston đi vài bước, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó thì liền quay đầu lại, “Nhanh chóng lên tòa nhà phía Đông Nam, có lẽ vẫn còn kịp.”

Ánh mắt phía sau gọng kính trở nên sắc bén, rất khó xem nhẹ, Brunson nhìn ứng cử viên đến từ tập đoàn Kada vài lần, “Tôi sẽ cho người làm như vậy.”

Nếu nơi này là địa bàn của Feston thì hiện tại hắn đã sớm phái người bao vây hiện trường, nhưng Brunson cũng không phải là cảnh sát, càng không phải là Feston, hắn vẫn chưa bao giờ tiếp xúc quá gần với những tình huống nguy hiểm như vậy, chờ hắn sai người đi làm thì đã trễ.

Cuộc đua vẫn còn tiếp tục, trong tiếng reo hò cổ vũ của dân chúng, còn có tiếng động cơ gầm rú, tiếng súng trên ban công giống như một giọt nước rơi vào biển cả, ngoại trừ những người gặp phải nguy hiểm thì không hề gây chú ý gì cho người khác.

Trên sân thượng của tòa nhà ở phía Đông Nam chỉ tìm thấy vài vỏ đạn, kẻ ngắm bắn cũng đã bỏ trốn, vì thất bại cho nên nhanh chóng rời đi.

Phong Triển Nặc tìm được viên đạn trên ban công, Feston căn cứ theo lời của hắn mà phán đoán để đưa ra địa điểm của tay súng bắn tỉa, lúc này chỉ còn bọn họ ở lại hiện trường, những người khác đều đã đi xuống lầu. fynnz810

“Xem viên đạn này, đường kính rất bình thường, chẳng có gì đặc biệt, người kia xem như không tệ.” Phán xét kỹ năng của một sát thủ, Phong Triển Nặc hoàn toàn có tư cách, hắn khom lưng cầm lấy viên đạn đặt lại chỗ cũ, Feston ở ngay sau lưng hắn, “Chúng ta cũng không nên khuấy đảo lý nước đục.”

“Có lẽ là vậy, nhưng chúng ta đã ở ngay nơi này.” Nhún vai, hắn đã sớm quen với tình trạng đột ngột như vậy, “Nếu sợ nguy hiểm thì tôi và anh sẽ không làm nghề này.”

Cảnh sát và sát thủ giống nhau, cũng không phải là một nghề an toàn.

Feston không phản bác, hắn rất đồng ý với lời nói của Phong Triển Nặc, đứng bên cạnh Phong Triển Nặc mà nhìn viên đạn kia, còn có hai viên đạn chưa tìm được, “Câu có chắc chắn viên đạn bắn về phía Bailey Olivia hay không?”

Phong Triển Nặc quay đầu lại, “Anh nghi ngờ à?”

Sức quan sát và phán đoán vụ án của Feston không hề biến mất vì rời khỏi lãnh thổ nước Mỹ, hắn vẫn là viên cảnh sát bình tĩnh khôn khéo như trước kia, “Tôi nghi ngờ tất cả những gì có thể nghi ngờ, bây giờ còn chưa có chứng cứ chứng minh mục tiêu là cô ấy, vậy có thể là bất cứ người nào ở gần cô ấy.”

“Bailey Olivia được Rainier đệ tam yêu thương, giết cô ta tương đương chọc giận hoàng tử.” Có kẻ nào lại lớn mật như vậy? Mục tiêu có lẽ là cô ấy hoặc có lẽ là không, không có chứng cứ, bất luận người nào cũng đều có khả năng, nhưng lúc ấy đứng bên cạnh Bailey Olivia là ai...

Như có như không mà nhướn mày, hắn nhìn về phía xuất phát vụ nổ súng, viên đạn bắn đến từ hướng Đông Nam, khoe miệng của hắn nhếch lên, một độ cong tàn khốc có chứa sát ý.

“Nghĩ đến cái gì?” Thất lưng của Phong Triển Nặc bỗng nhiên bị người đụng chạm, Feston đưa tay sờ đến vết thương trên bụng của hắn, đã khép lại hoàn toàn, hiện tại chỉ lưu lại một vết sẹo, “Cẩn thận giùm tôi một chút, lần này tôi cho phép cậu ra tay, tóm lại đừng làm cho mình bị thương là được.”

Feston ấn lên thất lưng của Phong Triển Nặc một chút, cảm giác cứng rắn lại lạnh lẽo, trên người của sát thủ luôn có vũ khí, mùi thuốc súng dưới đuôi tóc của Phong Triển Nặc lộ ra dấu hiệu giết chóc.

“Đây là những lời mà cảnh sát có thể nói hay sao?” Hắn xoay người rồi nhướn mày một cách kinh ngạc, lần này nụ cười đã hòa tan sát ý, “Anh cũng biết cho phép tôi ra tay nghĩa là gì hay không, đây xem như là trao quyền? Tuy rằng tôi cảm thấy không cần được bất luận kẻ nào cho phép.”

Huống chi nơi này không phải là nước Mỹ, thân là FBI cho nên Feston không có quyền gì ở lãnh thổ Monaco, nhưng thứ Feston giao cho Phong Triển Nặc là tín nhiệm và dung túng, thái độ của Feston đối với tội ác luôn rất hà khắc nhưng lại dễ dàng buông tha cho Phong Triển Nặc.

“Xuất phát từ tự vệ, khi gặp phải tình huống nguy hiểm thì có thể tự mình bảo vệ, cho dù ở đâu cũng vậy.” Bình thần tự thuật, Feston nhìn xuống chân, mái tóc của hắn bị gió thổi loạn, về mặt chăm chú làm cho đôi mắt của hắn càng trở nên thâm thúy.

Trên ngã tư đường, cuộc đua vẫn còn tiếp tục, tiếng động cơ xẹt qua màng tai, trí nhớ của Phong Triển Nặc cũng bị thứ gì đó đào móc. Hắn nhớ rõ bộ dáng khi đó của Feston ở sa mạc, trầm ổn mà thần nhiên, bước chân kiên định ngang ngạnh, tuyên bố không có chính nghĩa tuyệt đối, tự xưng không phải là người lương thiện, viên cảnh sát giữ vững nguyên tắc lại đồng thời sa đọa đến mức rơi xuống cùng hắn, rốt cục nên dùng từ ngữ gì để hình dung....

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một ngọn lửa, hắn kéo Feston vào phòng khách, tương phản với khi đối đãi một phụ nữ, hắn dùng cách thức kịch liệt để biểu đạt điều mà hắn muốn nói, “Bỗng nhiên muốn nói lại một lần nữa, tôi yêu anh.” Thân thể chạm vào Feston, hai vàng trán kề sát.

“Tôi biết, tôi cũng yêu cậu.” Đáy mắt của Feston có ý cười, nhưng sau đó liền lập tức cắn lên cổ họng của Phong Triển Nặc, khiến đối phương cảm giác được nhất định nơi đó sẽ bị để lại một dấu vết rất rõ ràng.

.....

P/S: nghe 2 bạn tôi cậu nói yêu nhau nó ngổ ngổ ==)) ==)).

120. Chương 120: Kết Quả Cay Đắng

Bờ môi tiếp tục cắn mút trên cổ của hắn, kỹ xảo của Feston vẫn tốt như xưa, làm cho làn da của người ta trở nên run rẩy vì hưng phấn, một thời gian không gặp, sự thu hút giữa bọn họ tựa hồ không vì màn trao đổi sâu sắc trước đó không lâu mà bị giảm bớt.

Cắn ngón tay của Feston vào miệng, liếm mút một cách khêu gợi, cổ ý phát ra tiếng vang nước bọt, hô hấp bên tai nhất thời trở nên nặng nề, cần cổ bên trái của hắn được rửa tội bởi những nụ hôn liên tiếp.

Tường giấy ma sát cùng áo khoác, ngón tay của hắn vuốt ve mái tóc đen của Feston, mà nụ hôn trên cổ của hắn đang kéo dài đến xương quai xanh, Feston cởi bỏ áo sơ mi của đối phương, đột nhiên góc độ bị thay đổi, Phong Triển Nặc co chân lên.

Feston bị đập vào vách tường, Phong Triển Nặc nâng đầu gối đè chặt Feston lên tường, “Không muốn cho tôi thắng cuộc hay sao?” Vuốt ve cần cổ của Feston một cách nguy hiểm, Phong Triển Nặc vừa cười vừa hỏi.

Người đàn ông bị tập kích bất ngờ liền nâng lên đầu gối của Phong Triển Nặc, “Chắc là cậu không thích nhường người khác thắng cuộc.”

Tình dục cuồng loạn hỗn hợp với lửa nóng, tầm mắt của Feston tập trung lên một chỗ ở trên người của Phong Triển Nặc, “Nếu nam tước Ventress được mọi người chú ý mà xuất hiện như vậy ở trước mặt người khác—” Kéo xuống bàn tay đang giữ chặt trên cổ, Feston vạch áo của Phong Triển Nặc ra.

Bên trong áo sơ mi là một hình ảnh khác, hôm nay Phong Triển Nặc mặc âu phục màu xanh xám, chiếc khăn quàng màu ngà đã sớm bị kéo xuống, làn da khỏe mạnh sáng bóng bao vây thân thể rắn chắc, từ xương quai xanh đến cổ, tất cả đều lộ ra rất nhiều dấu hôn.

Feston không nói tiếp nhưng Phong Triển Nặc nhận ra đối phương rất hài lòng.

“Anh đang cố ý.” Mang theo một thân đầy dấu vết như vậy mà xuất hiện trước mặt người khác, đừng nói là cầu hôn, ngay cả việc giành lấy hảo cảm cũng không thể.

Không có người phụ nữ nào sẽ thích trên thân của người theo đuổi mình có dấu vết này, đó là chứng cứ cho việc người nọ đã làm những gì với ai đó, “Như vậy không công bằng, để tôi đòi lại một chút công bằng mới được.”

Đôi mắt màu xanh trong suốt lóe lên một chút, Feston rất quen thuộc đối với loại biểu cảm này, hắn đã khơi mào hưng phấn của Phong Triển Nặc.

Càng lúc càng trầm trọng, không riêng gì ôm hôn, quả thật là gần như cắn xé, U Linh nhào về phía con mồi của mình, nụ hôn đã man kích thích phản ứng mãnh liệt của Feston, rên một tiếng, Feston trừng phạt bằng cách vỗ mông của Phong Triển Nặc, cảm giác đau rất trỗi dậy, hai người nương vào sức của nhau, bởi vì không có ai nhìn dưới chân cho nên bọn họ lao đảo bước đi, thiếu chút nữa đã đụng ngã bàn trà trong phòng khách.

Dưới lầu ồn ào làm cho bọn họ bình tĩnh, hai người cùng nhau tách ra.

“Để tôi nói trước, tôi sẽ không cho anh thắng đâu, Caesar.” Giống như quay lại lần đầu tiên gặp mặt, nhưng trong đó có khác biệt rất lớn, ngón tay của Phong Triển Nặc khẽ vuốt khóe miệng, hần nếm được mùi đắng chát của thuốc lá, trong xoang mũi tựa hồ còn hương thơm từ bột cạo râu của Feston.

“Chúng ta đều cần thắng lợi nhưng cuối cùng người thắng chỉ có một, cậu xác định là cậu muốn thắng hay sao?” Trên cằm của Feston có dấu răng, đó là Phong Triển Nặc làm, muốn giải thích thì chỉ có thể nói là kết quả của vụ ẩu đả, tên sát thủ có một chút đặc ý mà nghiêng đầu nhìn vào cằm của Feston. fynnz.wordpress.com

“Vì sao lại không?” Phong Triển Nặc nhún vai, “Tôi luôn luôn công tư phân minh.”

“Cho dù kết quả là cậu phải mang về phần thưởng?” Feston luôn nói trúng trọng điểm, hơn nữa lại sắc bén không hề lưu tình, “Đây là một cuộc đua vô nghĩa, tôi không hề muốn giành lấy chiến thắng, nhưng tôi vẫn phải làm, ai biết kết quả sẽ như thế nào.”

Đôi mắt ẩn sâu kia lại trở nên âm trầm hơn rất nhiều, ngay cả Feston cũng mất bình tĩnh, “Nhưng nhớ kỹ một chuyện, tôi sẽ không để cậu giành được thắng lợi cuối cùng, rắc rối của cậu đã quá nhiều, không cần phải rắc thêm phiền phức nữa đâu.”

Feston đang lo lắng cho Phong Triển Nặc, giành được Bailey Olivia là chiến thắng nhưng đồng thời cũng là thất bại, thắng lợi vì đã hoàn thành nhiệm vụ, thất bại ở chỗ hần dùng một rắc rối mới để giải quyết cho những rắc rối cũ, đó là một bẽ tắc.

Đứng ở hai đầu trong phòng, bọn họ nhìn đối phương, cùng nhau cười khổ.

Song phương bọn họ đều vô tình đi trên chóc một người phụ nữ có thân phận đặc biệt, nhưng tình thế làm cho bọn họ không thể không làm như vậy, khiến cho người ta buồn bực chính là biết rõ việc giành chiến thắng sẽ chỉ đổi lấy một vấn đề mới nhưng hai người bọn họ đều phải tranh thủ đi giành lấy chiến thắng này, cho dù nó rất chua xót.

“Xuống thôi.” Vừa cười khổ vừa hôn lên môi của Phong Triển Nặc, tựa hồ như vậy mới có thể hấp thu càng nhiều sức mạnh để đối mặt với sự thật, Feston xuống lầu, khi ở trước mặt mọi người thì hần lại trở thành ngài Kada có thiên hướng lãnh đạo bẩm sinh khiến người ta tin cậy.

Phong Triển Nặc lại khoác khăn choàng lên cổ, cố gắng che giấu tất cả dấu vết trên người, trận đấu vẫn còn tiếp diễn, lần này lập trường của cả hai cũng rất tế nhị, là tình địch lại là tình nhân, như vậy phải tính như thế nào đây? Hần thật muốn cười to một trận, bằng không liền quát to một tiếng, nhưng cuối cùng hần chỉ hít thật sâu một hơi, sau đó lại thở dài ra.

Dưới lầu ồn ào tiếng người, cảnh sát đã đến, Brunson chỉ huy ở hiện trường, hần có quyền lực đó, những người ở đây cũng có thân phận không tầm thường, đặc biệt là cô Bailey Olivia.

Cảnh sát bao vây salon của bà Meryl, dựa theo trình tự thì mỗi người đều phải bị lấy lời khai, mọi người đều tụ tập dưới đại sảnh ở tầng trệt, Judy vẫn chưa biết rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng cô ấy biết đã có chuyện gì đó không đúng.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô ta thấy có người bị nâng ra ngoài xe cấp cứu ở trước cửa.

“Ám sát.” Tất cả mọi người đều khe khẽ nói nhỏ trong đại sảnh, nhưng câu nói của Phong Triển Nặc lại giống như một tảng đá rơi xuống nước, tạo nên một trận gợn sóng

Quanh mình là những tiếng xì xầm to nhỏ, bao vây bởi bầu không khí bất an, dường như hần không nhìn thấy được sự thay đổi ở đây, thản nhiên cầm một ly sâm banh đã được rót đầy, Judy tiến đến gần hần, “Chú ý từ ngữ của anh, nhiệm vụ của anh vẫn chưa hoàn thành đó.”

Cô ta thấp giọng cảnh cáo nhưng vẫn không có tác dụng gì, sát thủ U Linh dường như muốn lộ mặt nạ xuống, “Feston, lúc trước anh nói cái gì với tôi, theo anh biết có phải nam tước Macro Ventress là có thật đúng không?”

Hần không còn xưng là ngài Kada như trước, điều này chứng tỏ hần không muốn tiếp tục diễn nữa, Feston dường như cũng cảm giác được suy nghĩ của hần, liền phối hợp trả lời, “Tôi đã điều tra, quả thật có một vị

nam tước như vậy, ở trong hoàng thất nước Anh, nhưng không được nhiều người hoan nghênh, là quý tộc nhưng đã sớm sa sút, có tiền nhưng không được hoàn tất ủng hộ.”

Cho dù Phong Triển Nặc không lộ ra nhiều lắm nhưng hắn cũng tra được không ít, Feston có thể chiếm được ưu thế ở mọi phương diện không phải vì may mắn mà là có thực lực và sự chuẩn bị chu đáo.

“Anh nói đúng, là có người này, tôi chỉ là thể thân của vị nam tước đó, chỉ cần cùng công quốc Monaco kết quan hệ thông gia thì hắn có thể hãnh diện, đương nhiên Monaco cũng không có gì bất lợi, ngoại trừ thể diện của hoàng thất thì vị nam tước này cái gì cũng không thiếu.” Ở trước mặt Feston, Phong Triển Nặc nói toạc nội dung của vụ giao dịch. fynnz810

Judy không có cách nào ngăn cản, cô ta cẩn thận quan sát xung quanh, thẳng thắn thừa nhận, “Chỉ cần có được hôn ước, một khi đã quyết định, cho dù Bailey Olivia biết đối phương không phải là nam tước mà cô ta đã gặp thì khi đó cũng không còn cách nào để vặn hỏi.”

Kết giao thông gia giữa hoàng thất hai nước sẽ liên quan đến quan hệ ngoại giao của cả hai bên, liên quan đến một loạt vấn đề, nhưng Bailey Olivia vẫn chưa phải là công chúa Monaco được thừa nhận.

Feston nhắc mắt lên, trông kính lóa lên ánh sáng lạnh, “Chân chính Macro Ventress tính công khai thân phận của Bailey Olivia?”

“Anh nói đúng.” Một giọng nữ đột nhiên xen vào giữa bọn họ.

Trong đại sảnh hỗn loạn, không ai chú ý đến nơi này của bọn họ, một người phụ nữ xuất hiện vô cùng đột ngột, khi đối phương nhắc lên chiếc nón vải thì Phong Triển Nặc mới thấy rõ khuôn mặt của cô ta, “Stephanie?!”

Thủ lĩnh của Hecate lại ở đây, chuyện này chứng tỏ có lẽ Hecate cũng có phần, Feston nhìn chăm chú vào người phụ nữ đột nhiên xuất hiện, Judy vẫn âm thầm cảnh giác, cô ta đã sớm nhìn thấy Stephanie trong đám người, “Vừa rồi tôi còn đang suy nghĩ không biết vì sao cô lại ở dưới lầu.”

“Đương nhiên cũng giống như cô, bởi vì người của tôi ở trên lầu.” Stephanie lộ ra nụ cười xinh đẹp, không quan tâm nhiều đến Judy, nằm trên hai mặt trận khác nhau, Habino và Hecate chưa từng cùng nhau xuất hiện.

Cô ta chuyển hướng Phong Triển Nặc, lại nhìn Feston, “Đã lâu không gặp, hình như hai người vẫn rước lấy quá nhiều phiền phức, lần này là vì cái gì? Một người chịu thỏa hiệp với tập đoàn Kada để chuẩn bị thúc đẩy một cuộc hôn nhân chính trị, một người ở bên ngoài tránh đầu sóng ngọn gió, phải hoàn thành nhiệm vụ để trả nợ cho tình nhân...” Stephanie không hổ là nữ hoàng tình báo của Hecate, cô ta nắm rõ tình hình của bọn họ như lòng bàn tay, “Ian, xem ra không có tôi thì cậu cũng có một chút đau đầu đúng không, đáng tiếc Bailey Olivia chỉ có một, hai người tính thế nào? Mặc kệ là ai thất bại thì hình như phiền phức cũng không nhỏ đâu.”

Dường như cô ta thật sự lo lắng cho bọn họ, nhưng Phong Triển Nặc không chắc chắn cô ta có tốt bụng như vậy hay không, nhưng những lời này của Stephanie rất đúng, mặc kệ cuối cùng là ai giành được Bailey Olivia thì người thua đều phải trả giá đắt cho trận này.

Nâng mắt lên nhìn Feston, đối phương cũng đang nhìn hắn, tầm mắt tiếp xúc, vẻ mặt lại có một chút thay đổi.

Stephanie lại đào bới chuyện mà bọn họ đang cố gắng tránh nhắc đến, bọn họ chỉ thảo luận kẻ chiến thắng sẽ như thế nào, nhưng đều không nhắc đến kẻ thua cuộc sẽ lãnh phải kết cục gì.

“Đi theo tôi một chút.” Feston dường như có chuyện muốn nói, Phong Triển Nặc gật đầu, nhưng cảnh sát đã bắt đầu tiến hành lấy lời khai.

Bailey Olivia sẽ là người đầu tiên đi lấy lời khai, cô ấy nhìn xung quanh, “Có thể tìm người đi cùng với tôi hay không?” Sau khi được cho phép thì cô ấy nhìn chăm chú vào đám đông.

“Macro, anh có thể đi cùng với tôi hay không, tôi hơi sợ.” Olivia khoác tay của Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc đương nhiên sẽ không từ chối.

Feston vẫn thản nhiên, xung quanh mọi người đều cảm thán, ngài Kada ưu tú như thế mà còn thua một ván, nam tước Ventress chỉ mới xuất hiện mà đã nhanh chóng chiếm được vài phần kính trọng từ cô Bailey Olivia.

Bất quá không ngờ là sau khi Bailey Olivia nói với nam tước Ventress, thì cô ta lại quay đầu ra phía sau, tiếp tục đưa ra lời mời đối với một người đàn ông khác, “Cả anh nữa, ngài Kada, tôi nghĩ là có anh thì tôi sẽ càng thêm yên tâm.”

.....

P/S: bạn Olivia cũng khôn, ko bỏ lại ai cả :>

121. Chương 121: Bí Mật Của Bailey Olivia

“Đây là niềm vinh hạnh của tôi.” Gật đầu, khi Feston nói ra những lời này thì cũng không lộ ra bộ dáng đắc ý hoặc vui sướng.

Tay phải của Bailey Olivia thì khoác Feston, bên tay trái là Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc không xác định hiện tại Feston đang có tâm tình gì, hẳn cảm thấy rất thú vị nhưng cũng thật vớ vẩn.

Lần cạnh tranh này theo giai đoạn hiện tại thì có thể nói là hòa, nhưng tình huống chân thật như thế nào thì chỉ có bọn họ mới tự mình biết rõ.

Vì để dễ dàng cho việc kiểm tra, đồng thời cũng bận tâm đến thể diện của những vị quan chức cấp cao này, cho nên việc lấy lời khai diễn ra ở một phòng khác, thân phận của Bailey Olivia là đặc biệt cho nên không ít người ở đây đều cảm thấy thân thể của cô ta rất bí ẩn, huống chi bà Meryl lại coi trọng cô ta như thế.

Sau lưng xì xầm to nhỏ, ở trên đường đến phòng lấy lời khai, giấy dán tường với hoa văn sọc caro màu nâu đỏ xen kẽ vào nhau làm cho người ta như bị ảo giác, Bailey Olivia có thể nghe thấy những tiếng xì xầm trong đại sảnh, “Vì sao bọn họ đều cảm thấy hứng thú đối với việc riêng của người khác như vậy, nơi này vừa rồi rõ ràng còn xảy ra chuyện rất đáng sợ cơ mà!”

Cô ta hạ thấp giọng, hai người bên trái và phải của Olivia có thể cảm giác được bàn tay của cô ta đang siết chặt khuỷu tay của bọn họ, Phong Triển Nặc dừng chân, “Cô ấy cần một ly rượu Brandy.” Hắn nói với Feston.

Chờ Feston cầm đến một ly Brandy, quay về phòng lấy lời khai thì hắn không còn nhìn thấy cảnh sát nữa, Bailey Olivia đang dùng ánh mắt rất kỳ lạ để quan sát Phong Triển Nặc, giống như đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy hắn.

“Chỉ cần nhấp một chút thôi.” Đưa ly về phía Bailey Olivia, đối phương tiếp nhận, đồng thời cũng chuyển mắt nhìn Feston, cũng là một ánh mắt kỳ lạ, Bailey Olivia dường như đang quan sát cái gì đó, cô ấy cầm ly rượu nhưng không uống.

“Không thích rượu Brandy? Nhấp một ngụm thôi, uống vào sẽ thấy thoải mái hơn.” Feston giống như rất thân thiết, nhưng Bailey Olivia lại không có cách nào nhìn thẳng vào cặp mắt sắc bén của hắn, cô ta cúi đầu, “Cám ơn, tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

Cô ta đặt ly rượu sang bên cạnh, dường như có lời gì muốn nói, trước khi cô ta mở miệng thì cảnh sát lại bước vào.

Đây hoàn toàn là một buổi lấy lời khai theo thông lệ, hỏi không ra kết quả, ba người bọn họ đều có thể là mục tiêu, mà chuyện này xảy ra quá nhanh, không có bất kỳ manh mối hữu ích nào, ngoại trừ một chút loang loáng phát ra từ ống kính giấu ở tòa nhà đối diện.

Còn những người khác phải ghi ghi chép chép, thủ tục tiến hành rất nhanh, sau khi bọn họ trả lời xong câu hỏi, được phép rời đi thì bỗng nhiên Bailey Olivia lộ ra vẻ mặt khẩn trương một cách bí ẩn, “Hai anh đi theo tôi.”

Cô ta dẫn bọn họ đi vào sâu bên trong hành lang, trước khi những người khác xuất hiện thì bất ngờ đẩy ra một cửa phòng, sau đó kéo bọn họ vào đó rồi nhanh chóng đóng cửa lại, Olivia xoay người dựa vào vách cửa, mím chặt môi, trên mặt lúc trắng lúc đỏ, trên thân của một quý cô xinh đẹp ngây thơ thì thật sự rất khó nhìn thấy cảm xúc chuyển biến như vậy.

“Tôi mang thai.” Cô ta đột nhiên lên tiếng.

Giọng nói vang lên trong không khí buộc chặt, cuối cùng bị vỡ toang, Olivia cắn chặt môi, vốn tưởng rằng hai người đàn ông ở trước mặt sẽ sửng sốt nhưng cô ta chỉ nhìn thấy Macro cau mày, “Bí mật này cô không nên nói với người đang theo đuổi cô, chuyện này đối với đàn ông mà nói thật sự là một cú sốc.”

“Nhưng xem ra anh chẳng hề có vẻ thất vọng, Macro, anh và ngài Kada đã sớm quen biết, có phải hay không?” Chuyển hướng Feston, Bailey Olivia dùng ánh mắt hy vọng để nhìn hấn, cô ta hy vọng bọn họ nói là phải, hy vọng chính mình không đặt cược sai lầm.

“Không chỉ quen biết...” Tháo xuống cặp mắt kính, đôi mắt màu xám tro lướt qua một chút ý cười, sau đó lập tức trở nên chăm chú, “Cô Bailey Olivia, đầu tiên phải để chúng tôi hỏi cô, hy vọng cô đồng ý giải thích rõ ràng chuyện này, cha của đứa nhỏ trong bụng cô là ai.”

Theo vẻ mặt của Feston thì có thể kết luận bí mật của cô ta không hề gây kinh ngạc cho hấn, “Anh đã phát hiện ra, thật đáng sợ.” Bailey Olivia không hề che giấu vẻ kinh hoàng của mình, cô ta siết chặt chiếc khăn tay rồi đi tới đi lui trong phòng.

“Hai anh quen nhau đúng không, ở trên ban công hai người cùng nhau cứu tôi, khi đó tôi đã nhận ra hai anh rất ấn ý, hơn nữa sau đó hai anh tiếp tục ở lại để kiểm tra hiện trường, nghe nói anh là nhân vật quan trọng của tập đoàn Kada, ngài Kada, tôi không biết Macro quen anh như thế nào, tôi chỉ hy vọng nhận được sự trợ giúp của hai anh—”

Quay người lại, Bailey Olivia dừng bước ở trước mặt của Phong Triển Nặc, nhìn thấy một thứ mà trước đó cô ta không chú ý đến, lời nói của cô ta lập tức im bật, mà thay vào đó là, “Hình như là dấu hôn...” Bailey Olivia ngơ ngác hỏi.fynnz.wordpress.com

“Chính là dấu hôn.” Feston cùng cô ta nhìn về phía cổ áo của một người nào đó.

Thật sự rất khó che giấu, mới đầu có lẽ không dễ dàng phát hiện nhưng chỉ cần nhìn kỹ một chút thì sẽ lưu ý đến những dấu vết khả nghi kia, Phong Triển Nặc giang hai tay, hỏi một cách buồn cười, “Hiện tại muốn chuyển đề tài thảo luận về tôi hay sao?”

Đương nhiên không phải, Bailey Olivia lắc đầu theo bản năng, tầm mắt cũng bất giác chuyển về phía Feston, phát hiện vết thương ngay khóe miệng của đối phương.

“Đây là vừa rồi bị một con thú cắn trúng.” Hấn vuốt khóe miệng, lúc này Bailey Olivia mới phát hiện ngài Kada cũng có lúc mỉm cười như vậy, có một chút dung túng, lại có một chút khiêu khích.

“Ai là con thú? Người nào là con thú?” Phong Triển Nặc rút khẩu súng ở thắt lưng ra, hấn không vội để biết chuyện của Bailey Olivia.

“Nhưng từng có người nói tôi giống linh dương, đã thật lâu trước kia.” Khi Phong Triển Nặc trả lời như vậy thì Feston liền biết đối phương đang nhớ đến chuyện dĩ vãng, mà ở trong ký ức của Phong Triển Nặc thì chỉ có một người có giao tình như vậy, đó là tên sát thủ được gọi là Glen, là người bạn thân đã từng bị Phong Triển Nặc tự tay giết chết.

Mặc dù hiện tại sát thủ sắm vai nam tước vẫn mỉm cười như trước nhưng Feston không tiếp tục nhắc đến đề tài này, hấn ung dung bước đi trong phòng, khi đi đến trước tủ rượu thì lấy ra một chai, sau đó rót đầy một ly Whisky rồi đưa cho Phong Triển Nặc.

Uống cạn một hơi, Phong Triển Nặc đi đến ghế sofa đặt ngay vách tường, nghiêng người dựa vào tấm đệm mềm mại, “Phòng này của ai, cô chắc chắn là an toàn chứ?”

Hắn đột nhiên thay đổi đề tài, Bailey Olivia nhìn bọn họ, nghe bọn họ nói chuyện, theo ánh mắt và động tác của hai người đàn ông này thì cô ta có thể rõ ràng cảm nhận được trong đó có một cái gì đó khác với tình hữu nghị, Olivia ngậy ngốc trả lời, “Đây là phòng sách mà bà Meryl chuẩn bị riêng cho tình nhân của bà ấy, rất ít có người đến đây, hai người...hai người là quan hệ như vậy à?”

Trong giới thượng lưu của Monaco có rất nhiều vụ kết hôn vì lợi ích, sau khi kết hôn nam nữ đều tự hưởng ra ngoài, đều có tình nhân bí mật của riêng mình.

Mặc dù hành vi bị quản chế nhưng dù sao thân phận cũng là công chúa hoàng thất, đối với Olivia mà nói thì chuyện này cũng không có gì là đáng ngạc nhiên.

Nhưng đàn ông và đàn ông với nhau thì vẫn vượt quá phạm vi nhận thức của vị công chúa này, hoặc là mặc dù cô ta có nghe đến chuyện như vậy nhưng chưa từng gặp qua, trong lúc nhất thời ngay cả chuyện của mình mà cô ta cũng đã quên mất.

“Hiếm có ai hỏi thẳng thắn như vậy.” Feston có vẻ cũng có ấn tượng tốt đối với vị công chúa này, nếu không thì Phong Triển Nặc tin tưởng hẳn nhất định sẽ không hề nhiều lời đối với người khác về quan hệ của bọn họ.

“A-” Bailey Olivia cất lên một tiếng, cô ta nghe ra ý tứ thừa nhận trong lời nói của hắn.

Mà Feston hiển nhiên đã kéo sự chú ý của Olivia về chuyện hiện tại, “Vừa rồi cô nói là cô mang thai, đầu tiên tôi phải chúc mừng cô, Bailey Olivia, theo quần áo và ngôn hành cử chỉ của cô thì tôi đã nghi ngờ, nhưng tôi vẫn thiếu kinh nghiệm về phương diện này, chỉ là nghi ngờ, lời nói của cô đã chứng thật suy đoán của tôi.”

“Cho nên anh cho cô ấy uống nước trái cây bởi vì cô ấy không thể uống các thức uống có cồn.” Phong Triển Nặc vỗ tay một cái, đôi mắt của hắn trở nên sáng ngời dưới ánh đèn.

“Còn có đôi giày cô ấy mang, mặc dù tôi không có nhiều hiểu biết đối với lễ phục của nữ giới nhưng lễ phục như vậy thì dường như nên phối hợp với giày cao gót, một người thường xuyên phải tham gia đủ loại tiệc hội cũng như các hoạt động xã giao thì sẽ không phạm phải sai lầm như vậy.” Theo lời của Feston, Bailey Olivia nhìn chằm chằm xuống đôi giày bệt của mình, nó rất đẹp nhưng không phù hợp với bộ lễ phục trên người của cô ta.

“Rốt cục anh là ai?” Bailey Olivia nhìn hắn không chớp mắt, vẻ mặt của cô ta rất kinh ngạc.

“Anh ấy từng là một viên cảnh sát, đương nhiên bây giờ vẫn vậy, chẳng qua gặp phải một chút rắc rối cho nên phải giải quyết mới có thể quay về, mà cách giải quyết là kết hôn với cô.” Dùng vẻ mặt đùa cợt, Phong Triển Nặc nhìn cô ta một chút, nhưng Bailey Olivia rõ ràng cảm giác được một trận rùng mình.

Hắn không thích cách giải quyết này.

Sóng lưng dâng lên cảm giác run rẩy, tựa như lúc cô ấy gặp phải nguy hiểm trên ban công, đây là một loại sợ hãi theo bản năng. Viên đạn ở trong tay của Phong Triển Nặc, hắn cầm khẩu súng tựa như một món trò chơi, ngồi ở nơi đó đùa nghịch với nó.

“Anh không phải là Macro mà tôi đã quen biết, anh không phải là người mà anh đã biểu hiện, anh chỉ diễn trò mà thôi?” Trực giác của phụ nữ nói cho cô ta biết người trước mặt không an toàn, cô ta lui ra sau một chút.

Người đàn ông ở trước mặt tựa như thay đổi thành một người khác, vẻ điển trai bên ngoài vẫn không thay đổi, nhưng khí chất lại thay đổi, phong cách quý tộc nhả nhặn không còn rõ ràng như trước mà thay vào đó là thái độ tùy ý phóng túng, có một chút xảo quyệt, cũng không có vẻ lỗ mãng, đã có loại cảm giác khiến người ta không thể nắm bắt.

“Anh là ai?” Bailey Olivia trợn to mắt, vô cùng cẩn thận, mơ hồ lộ ra khẩn trương, cô ta siết chặt hai tay của mình.

Đối diện cô ta, Phong Triển Nặc thản nhiên lau súng, “Có người gọi tôi là U Linh, tôi cảm thấy như vậy cũng không tệ, không bằng cô cứ gọi tôi như thế cũng được.” Hắn liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Cậu ấy không phải là Macro Ventress chân chính, chắc là cô đã phát hiện cậu ấy còn nguy hiểm hơn cô tưởng rất nhiều, cô nên rời xa cậu ấy mà không phải tìm kiếm sự giúp đỡ từ cậu ấy, cô Bailey Olivia.” Phòng không bật đèn, bóng tối càng làm cho vẻ ngoài của Feston thêm phần thâm trầm, hắn đứng ở nơi này khiến người ta có một loại cảm giác áp bách, không phải vì chiều cao của hắn mà là vì cái gì đó.

Tuyên bố U Linh rất nguy hiểm, nhưng hình như hắn không có ý rời xa khỏi nguy hiểm, muốn Bailey Olivia diễn tả thì có thể nói hai người đàn ông ở trước mặt giống như đang hưởng thụ loại tình cảm nguy hiểm này.

“Mặc kệ Macro vì lý do gì mà tiếp cận tôi thì hình như anh cũng không thích chuyện này cho lắm.” Bailey Olivia quả thật đơn thuần hơn những phụ nữ có mưu đồ rất nhiều, nhưng cô ta không hề ngốc nghếch.

“Đúng như cô đã nói.” Feston nâng ly về phía cô ta.

Hai nam một nữ, mối quan hệ phức tạp, Bailey Olivia cũng nhanh chóng ý thức được tình huống quỷ dị ở trước mắt, “Tôi đang bị khiếp sợ, hãy để cho tôi suy nghĩ một chút...” Hàng lông mày xinh đẹp của cô ta hơi cau chặt, một tay vịn vào góc tủ sách, giống như để ổn định thân thể, không cho chính mình ngã xuống.

“Ai bảo các anh đến đây? Không...ý của tôi không phải vậy, hiện tại tôi nên làm như thế, tôi muốn mời các anh giúp tôi, nhưng xem ra các anh cũng đang gặp phiền phức, hơn nữa phải kết hôn với tôi thì mới có thể giải quyết vấn đề? Nhưng các anh lại cùng nhau...” Cô ta nói xong thì cảm thấy hỗn loạn, đầu óc dường như không thể sử dụng, nhưng hai người đàn ông ở trước mặt thoát nhìn bình tĩnh hơn rất nhiều. fynnz810

Bọn họ không hề bối rối, ngược lại chỉ ra hiệu cho nhau, ánh mắt va chạm, dường như đã đạt được một loại thỏa thuận nào đó mà cô ta không rõ, Bailey Olivia nhìn sang trái rồi phải, thay phiên nhìn chăm chú bọn họ, cô ta không thể tiếp tục giả vờ bình tĩnh được nữa.

“Trước hết nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra, ai là cha của đứa nhỏ?” Feston nâng tay, ra hiệu cho Bailey Olivia đừng khẩn trương, bảo cô ấy ngồi xuống chiếc ghế dựa ở phía bên kia để nghỉ ngơi.

.....

P/S: 2 người đàn ông yêu nhau và 1 phụ nữ mang thai =)) =)), mấy bạn tự rước rắc rối vào thân.

122. Chương 122: Cũng Không Phải Ích Kỷ

Trong phòng sách yên tĩnh, Bailey Olivia đối mặt với hai người cầu hôn của mình, đều biết bí mật của đối phương, điều này tạo thành một loại cảm giác thân thiết tin tưởng.

Trong tầm mắt, Macro vẫn ngồi ở nơi đó để lau súng, dùng chiếc khăn ở trước túi để lau, còn bên kia, ngài Kada đang khoanh tay đứng phía trước cửa sổ, ánh nắng bên ngoài xuyên thấu qua cửa sổ kéo, vài tia sáng chiếu vào, tạo thành những đường viền sắc nét.

Trận đấu trên ngã tư đường vẫn còn đang tiếp tục, tiếng động cơ gầm rú cùng những chiếc xe chạy như bay liên tục phóng qua, làm cho không gian nơi này tựa như một thế giới bị cách ly.

Một sự tế nhị không ngừng lan tràn trong không khí, đó là một bí mật không nhỏ, không ai thúc giục ai, chờ Bailey Olivia tự mở miệng thì thời gian đã chậm rãi trôi qua, cho đến khi Bailey Olivia trấn tĩnh cảm xúc của mình.

“Trước khi nói ra cha của đứa nhỏ là ai thì tôi muốn nói cho các anh biết chuyện này đối với tôi mà nói là một quyết định mạo hiểm, tôi cũng không biết vì sao lại chọn hai anh, chỉ là có cảm giác hai anh có thể giúp tôi, ít nhất các anh không phải thật sự muốn cùng tôi kết hôn, cũng sẽ không trách tôi có đứa nhỏ này, đúng không?”

Cô ấy dùng ánh mắt hy vọng để nhìn bọn họ chăm chú, mong muốn nhận được sự chúc phúc.

“Chuyện đó không có quan hệ đến chúng tôi nhưng dù sao cũng là một sinh mệnh, tôi không có lý do gì để chỉ trích một sinh mệnh bé nhỏ.” Lời nói của Feston làm cho Olivia cảm thấy được an ủi rất nhiều, cô ta cúi đầu vuốt ve bụng của mình, có một chút bất an nhưng lại tràn đầy vui sướng.

“Đứa nhỏ vẫn chưa lớn, theo bề ngoài hoàn toàn nhìn không ra giấu vết, đây cũng là nguyên nhân mà cô dám cả gan xuất hiện trước công chúng, nhưng nếu cô lập gia đình thì có trời mới biết phản ứng của chồng cô sẽ như thế nào, hẳn nhất định sẽ phát hiện ra bí mật này, thậm chí trước khi kết hôn thì chuyện này cũng có thể bị người khác nhận ra, đến lúc đó thì hết thấy đều xong xuôi.” Phong Triển Nặc dễ dàng đoán được suy nghĩ của Olivia.

“Cho nên tôi không thể để cho chuyện như vậy xảy ra! Tôi phải làm cái gì đó! Ngay khi ấy anh lại xuất hiện, Macro, hay là...nên gọi anh là U Linh?” Không biết nên xưng hô như thế nào cho đúng, sắc mặt của Bailey Olivia hơi hơi ửng đỏ, dù sao cô ta cũng chỉ là một cô gái mới qua tuổi đôi mươi, “Tôi nên làm gì bây giờ? Nếu ông mà biết thì....” Vẫn luôn giấu kín bí mật này, cố gắng giữ bình tĩnh, sau khi có thể nói ra thì bình tĩnh lại dần dần tan rã, nỗi bất an lập tức chiếm lĩnh hết thấy suy nghĩ trong đầu của cô ta, “Ông ấy sẽ không thừa nhận cha của đứa nhỏ! Ông ấy chỉ muốn đánh đổi tôi với lợi ích của quốc gia!”

Cô ta kêu to, lập tức liền bị bịt miệng lại, “Bình tĩnh một chút! Trừ phi cô muốn người bên ngoài nghe thấy, nếu không thì la to chẳng giúp ích được gì!” Feston đứng trước mặt cô ta.

“Ngài Kada....” Feston buông tay xuống, Olivia nhìn không được mà nức nở bắt lấy ống tay áo của hắn, đột nhiên cảm thấy bất lực, cô ta dựa vào lòng của hắn mà òa khóc.

Feston quay đầu lại, Phong Triển Nặc hơi hơi cau mày, làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Những ai nhìn không thấu bản chất của anh đều sẽ cho rằng anh là người đáng tin cậy.” fynnz.wordpress.com

“Chẳng lẽ tôi không phải như vậy?”

Vốn định phản bác, có rất nhiều lời nói có thể sử dụng để khích bác, nhưng vừa đến bên miệng thì lại bị nuốt xuống, Phong Triển Nặc không thể phủ nhận, “.....Được rồi, anh đúng là như vậy.”

“Để cho cậu thừa nhận cũng không phải dễ dàng.” Feston mỉm cười.

“Tôi cũng không phải là kẻ sợ thừa nhận sự thật.” Hắn nhún vai.

Từ tranh chấp đến hòa bình, sau đó lại có thể thản nhiên thừa nhận đối phương là người mà mình tin tưởng, dường như bọn họ luôn ở mâu thuẫn và nguy hiểm mới có thể nhận rõ tình cảm của mình.

Có lẽ bọn họ đều rất kêu ngạo, có lẽ là vì bọn họ đều cần một lý do để vứt bỏ kiêu ngạo, mặc kệ nói như thế nào thì hiện tại cho dù giữa bọn họ không phải hoàn toàn sóng êm biển lặng nhưng ít ra cũng có thể bình tĩnh để nói ra những lời thật lòng.

“Hóa ra Chúa đã sớm an bài tất cả, chiến thắng không thuộc về bất kỳ ai trong chúng ta, đã sớm bị một người may mắn khác chiếm được, có thể nói cho chúng tôi biết người đó là ai hay không, cô Bailey Olivia?” Hắn đi đến bên cạnh ghế sofa mà Bailey Olivia đang ngồi, sau đó rút ra chiếc khăn ở trước ngực của Feston rồi lau nước mắt cho cô ta, lặng lẽ đẩy Feston ra xa một chút.

Đây hoàn toàn không phải là hấn keo kiệt.

Ngoại trừ người một nhà, tỷ như đám lính trong đội ST hoặc là người thân thì Feston rất ít khi thân thiết với kẻ khác, đối với Bailey Olivia thì có thể xem như đặc biệt ôn hòa, cô ta quả thật có loại phong cách hiếm thấy khiến người ta phải thương tiếc.

Dường như nhận thấy tâm tư của Phong Triển Nặc, Feston nâng mắt nhìn đối phương, ý cười càng thêm thâm thúy, vẻ mặt hiểu rõ kia thật sự làm cho người ta có cảm giác muốn đắm cho một cú.

Phong Triển Nặc làm ra vẻ mặt nguy hiểm, mặc dù bọn họ đều biết sự uy hiếp của hắn hoàn toàn vô tác dụng, hắn nói với Bailey Olivia, “Người ta nói phụ nữ có thai rất dễ xúc động, hôm nay xem như được chứng kiến, quý cô xinh đẹp, nếu cô mà cứ tiếp tục khóc như vậy thì khi đi ra ngoài mọi người sẽ nghi ngờ chúng tôi đã bắt nạt cô đó.”

Sắc mặt của Bailey Olivia hơi ửng đỏ, hiện tại Phong Triển Nặc có thể xác định nguyên nhân mà cô ta đỏ mặt trên xe là vì khăn trương lo lắng, sợ người ta nhìn ra bí mật của mình.

Bailey Olivia lau khô nước mắt, cảm thấy rất ngượng ngùng, “Thật xin lỗi, tôi bị mất kiểm chế.”

Sau khi dốc hết tất cả nỗi lòng, Bailey Olivia hơi chỉnh lại tóc tai và sắc mặt của mình, “Kỳ thật....tôi còn nghĩ rằng nói cho hai anh biết chuyện này, nếu một trong hai anh có thể chấp nhận con của tôi thì tôi sẽ gả cho người đó, chỉ cần người đó có thể đối xử tốt với đứa nhỏ này như con của mình, hôn nhân của tôi nhất định sẽ không thoát khỏi quan hệ đến chính trị, nhưng ít ra tôi hy vọng nó sẽ không tràn ngập những điều dối trá.”

Cô ta thành khẩn nhìn bọn họ, nếu nói Bailey Olivia là một đóa hoa trong nhà kính thì cô ta cũng là một đóa hoa có ý thức của riêng mình.

“Nhưng mà tôi không ngờ....quan hệ của hai anh....” Đường như cô ta vẫn chưa thể chấp nhận sự thật này.

Hai người đàn ông ở trước mặt thuộc hai khuynh hướng khác biệt, nhưng lại có phong cách vô cùng mạnh mẽ, hai người như vậy làm sao lại đến với nhau, cô ta thật sự không thể tưởng tượng ra được.

Nhìn ra sự tò mò của cô ấy, phụ nữ dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phát huy sự hiếu kỳ và đủ loại năng lực linh tinh của mình, nhưng Phong Triển Nặc không tính lắm lời về quá trình kết hợp của hần và Feston, đó không phải là chuyện mà chỉ một hai câu có thể nói rõ, trong đó còn bao gồm rất nhiều ngôn ngữ khó có thể giải thích.

“Miễn bàn đến chúng tôi, còn cô thì sao, chuyện của cô....” Súng của hần vẫn chưa rời khỏi tầm mắt, Feston lưu ý đến điều này, chỉ có Bailey Olivia là không nhìn thấy điểm khác thường, cô ta thấp giọng trả lời, “Cha của đứa nhỏ chỉ là một người bình thường, chúng tôi quen nhau trong một hoạt động từ thiện, anh ấy không biết thân phận của tôi.”

Nói đến người kia, Bailey Olivia e thẹn mỉm cười, “Anh ấy là người đăng ký tham gia hoạt động từ thiện, cũng là bác sĩ của một bệnh viện nhỏ, bệnh viện này giúp đỡ những người có hoàn cảnh đặc biệt, Anthony là người tốt bụng hiền lành nhất mà tôi từng gặp.”

So sánh với việc cả ngày vì lợi ích quốc gia và lợi ích cá nhân để lo lắng cho hoàng thất thì bệnh viện mà Anthony công tác quả thật có thể xem là tốt bụng hiền lành nhất.

“Vì sao cô không nghĩ đến việc gả cho cậu ấy mà phải lựa chọn giữa đám người xa lạ?”

Đối với câu hỏi của Feston, Bailey Olivia trả lời thế này, “Bởi vì anh ấy là một người bình thường, mà tôi chỉ có thể giả vờ là một người bình thường, nhưng trên thực tế thì không phải, chúng tôi là hai thế giới khác nhau, người của hai thế giới khác nhau thì làm sao có thể kết hợp? Cha và ông sẽ không cho phép.”

Cô ta cảm thấy kỳ lạ vì sao Feston lại đặt ra câu hỏi như vậy, bởi vì đáp án quá rõ ràng, mà câu trả lời của cô ta đương nhiên là thành quả do sự giáo dục của hoàng thất tạo thành, Bailey Olivia cũng không nhận ra câu trả lời của mình có bao nhiêu cay nghiệt.

Cô ta hoàn toàn không biết vì sao câu trả lời của mình lại làm cho hai người đàn ông này lộ ra vẻ mặt cứng ngắc như thế, chẳng phải chuyện này không liên quan đến bọn họ hay sao, vì sao bọn họ lại giống như bị chạm vào nỗi đau nào đó, chỉ trong khoảnh khắc ngay cả ánh mắt cũng thay đổi, không khí dường như có một chút đông cứng.

“Tôi nói sai cái gì à?” Bailey Olivia lo lắng hỏi, sự ngây thơ được nuôi dưỡng từ bé cùng sự hà khắc hỗn hợp tạo thành một vẻ đẹp rất độc đáo. fynnz810

“Không, không có.” Phong Triển Nặc thản nhiên cất súng vào thắt lưng, trong khóe mắt của hần là Feston đang cau mày lại, dường như đang lo lắng cái gì đó, bên dưới mái tóc đen hơi gọn sóng là khuôn mặt đặc biệt trầm tĩnh.

“Thưa cô? Thời gian không còn sớm nữa.” Ngoài cửa truyền đến giọng của Brunson, cùng với tiếng đập cửa, Bailey Olivia trở nên kích động, “Không thể làm cho Brunson biết chuyện này!”

Brunson là thân tín của Rainier đệ tam, nếu hắn biết thì chúng tôi bí mật này cũng sẽ bị Rainier đệ tam biết được, mà cô ta cũng không muốn chuyện này xảy ra.

Khi Brunson nhận được sự cho phép để bước vào, hắn liền dùng ánh mắt nghi ngờ để nhìn hai quý ngài ở trong đây, Brunson mở miệng, “Thưa cô?”

“Vì sao ông biết tôi ở trong này?” Bailey Olivia đứng lên, động tác thong thả tao nhã, mà Phong Triển Nặc và Feston đều biết cô ta đang nhắc nhở bản thân mình đã là một người mẹ.

“Tôi tìm tất cả các phòng, thưa cô, thời gian không còn sớm nữa.” Brunson xuất hiện cũng có nghĩa cảnh sát đã lấy xong lời khai, hiện trường không cần hắn giám sát, bề ngoài của hắn là một quản gia biết phép tắc, mặc dù tốc độ phản ứng khi có chuyện xảy ra vẫn hơi chậm một chút, nhưng hắn quả thật là người được Rainier đệ tam tín nhiệm.

Bailey Olivia phải nghe theo sự an bài của hắn, hắn luôn đại diện cho ý tứ của Rainier đệ tam, “Tôi đi đây, nhưng mà Brunson, có phải ông tính sẽ quay về nói với ông nội là tôi cùng hai quý ngài đây nói chuyện riêng đúng không?”

“Tôi sẽ nói cho hoàng tử, cô đã quyết định chọn được người thích hợp, đó là một tin tức tốt.” Tầm mắt của hắn đảo qua Feston, cuối cùng dừng trên người của Phong Triển Nặc, “Nam tước Ventress, thật vinh hạnh có thể gặp được ngài, nếu ngài không ru rú ở trong nhà thì lần này chúng tôi nhất định đã mời ngài.”

Nam tước Macro Ventress chân chính sẽ không lộ diện trong những trường hợp công khai như vậy, hắn là một quý tộc ẩn thân, nói cho chính xác thì hắn hoàn toàn bị hoàng thất coi thường, cho nên Phong Triển Nặc mới thuận lợi ngụy trang thành hắn.

“Chẳng phải hiện tại tôi đã ở đây hay sao, thay tôi gửi lời thăm hỏi đến hoàng tử.” Thay vì nói là thân tín thì không bằng nói là tai mắt ngầm, Brunson chẳng phải là người đơn giản, nếu không cũng sẽ không thể trở thành thân tín của Rainier đệ tam.

Trò chuyện một lúc, trước khi rời đi thì Bailey Olivia quay đầu lại để nhìn bọn họ, vẻ mặt phức tạp, muốn nói lại thôi, cô ta muốn nhận được sự trợ giúp nhưng lại không biết nên nói như thế nào để làm cho người ta đến giúp mình.

Màn đêm buông xuống, đáng lý đều phải tự quay về khách sạn nhưng cục diện diễn biến quá nhanh, bọn họ phải chuẩn bị kế hoạch và dự tính cho tình huống trước mắt, Judy vẫn đang chờ ở bên ngoài, nhìn thấy hắn đi đến, cô ta vừa định mở miệng thì Phong Triển Nặc đã rút súng ra, “Cô tốt nhất nói thật với tôi đi.”

Ánh mắt màu xanh biển hòa lẫn với bóng đêm, Judy nhìn thấy, bàn tay đang định mở cửa xe thì bỗng nhiên phải dừng lại, “Anh đang nói gì vậy?”

“Cô cũng biết vụ đầu súng nổ ra vào lúc nào và ở đâu, đây không phải là lần đầu tiên, hơn nữa tôi muốn nhắc nhở cô, tính kiên nhẫn của tôi có hạn, cô còn vấn đề gì quan trọng về Macro Ventress mà vẫn chưa nói với tôi? Cơ hội chỉ có một lần.” Cuộc đua xe đã kết thúc, không khí phiêu tán mùi lốp xe cao su bị cháy khét, nòng súng kim loại chĩa vào Judy, cảm giác cứng rắn lạnh lẽo.

“Đây là ý gì?” Cô ta muốn nhìn phản ứng của Feston nhưng Feston chỉ đứng bàng quan ở bên cạnh mà nói với Phong Triển Nặc, “Lên xe nói sau, ở trên đường rất dễ bị để ý.”

.....

P/S: eo, em Nặc ghen nha, ghen một cách đáng yêu ^o^, lặng lẽ giật lại chồng, ko cho người ta mượn xài đờ 1 chút =)) =)). Còn anh Phê thì khoái ra mặt.

123. Chương 123: Kế Hoạch Tuyệt Diệu

Judy bị đẩy mạnh vào trong xe, Feston hỏi địa chỉ, chiếc xe chạy về khách sạn của bọn họ, “Habino có căn cứ ở Monte Carlo, vì sao không cho cậu ấy ở trụ sở của mấy người? Bởi vì mấy người sợ rước phiền phức vào cửa, chuyện này không đơn giản như vậy, tôi xem cô là bạn, tôi cũng biết mình nợ cô, nhưng cách thực hiện của cô quả thật làm cho tôi nghi ngờ đến mối quan hệ hữu nghị này.”

Từ phía trước truyền đến tiếng nói đông cứng như tảng đá, tràn ngập nguy hiểm, Judy biết rõ mình đã chọc giận Feston, “Tôi có thể hỏi một chút hay không, hai người đang nói đến chuyện gì?” Đây không phải là lần đầu tiên đối mặt với hòng súng của U Linh, nhưng lần nào cũng đem đến cảm giác khác biệt.

Lần này là sự thật, nói không chừng có thể nổ súng bất cứ lúc nào, nhưng Phong Triển Nặc vẫn chưa lập tức giết chết mục tiêu của hắn, “Một lần ở trên đường, một lần ở ban công salon, hai lần, không phải là trùng hợp, góc độ, tốc độ gió, tầm bắn, tất cả đều chỉ về một đáp án, tôi chính là mục tiêu của vụ ám sát, mà cô đã sớm biết chuyện này.” Đột nhiên kẻ sát mặt vào, khi nụ cười biến mất trên khuôn mặt điển trai này thì trước mắt chỉ có sát ý vô tình.

“Macro Ventress không tự mình xuất hiện thì chỉ có một lý do, hắn đang bị người ta đuổi giết, không ai biết rõ số tài sản mà hắn đang nắm giữ xuất phát từ đâu, đây cũng là lý do hắn không được hoàng thất thừa nhận, tước vị của dòng họ Ventress thừa kế đến đời của hắn đã là cuối cùng, hắn không cam lòng buông tha cho danh hiệu quý tộc, lại muốn để cho hoàng gia nước Anh có một chút mặt mũi, chuyện này cần có một cuộc kết giao hùng mạnh, công chúa Monaco là một miếng mồi béo bở, nhưng hắn không thể xuất hiện trước mặt mọi người, cho nên đã nghĩ đến Habino, hắn muốn tìm một người có thể thay hắn xuất hiện, sau đó Habino tuyên bố với hắn là đã tìm được người thế thân.”

Chuyển động vô lăng, giọng nói của Feston hòa cùng tiếng bánh xe, hắn đã bắt được mấu chốt.

“Cô đang lợi dụng cậu ấy!” Hắn nâng mắt nhìn Judy thông qua kính chiếu hậu, “Cô nên biết một chuyện, chính là đừng động vào người của tôi!”

Một câu vừa thông thả vừa tràn ngập uy hiếp, nhưng đây không phải là uy hiếp mà là sự thật, Judy quả thật biết rõ điều đó.

Cô ta biện giải cho mình, “....Tôi không ngờ anh lại nghiêm túc như vậy....Không, ngay từ đầu khi anh xin tôi giúp đỡ thì tôi nên biết điều đó, anh thật sự nghiêm túc, nhưng con người luôn có tâm lý hy vọng một chút may mắn, thật sự bởi vì tìm không thấy người nào thích hợp hơn, anh rất có con mắt nhìn người, Feston, anh thay tôi tìm được người mà chúng tôi cần, có thể tùy cơ ứng biến, có thể sắm vai bất cứ nhân vật nào, được phụ nữ yêu thích, đồng thời có thể tránh né ám sát, bảo toàn chính mình để hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tôi có thể xem như đây là khen ngợi, nhưng nó cũng không làm cho người ta cảm thấy cao hứng, bất luận kẻ nào bị lợi dụng cũng sẽ không vui vẻ gì.” Ngón tay của Phong Triển Nặc đặt vào cò súng, khóe miệng nhếch lên một đường cong không có ý cười, “Nể mặt cô và anh ấy là bạn bè, tôi cho cô lựa chọn cách chết—”

“Chuyện này anh đã vướng vào, không có khả năng thoát ra! Anh cũng vậy, Feston! Hiện tại cho dù để anh ấy giết tôi thì cũng vô dụng!”

Judy cắn răng nhắc nhở, mồ hôi lạnh nhiều xuống từ trên trán.

“Macro Ventress còn có một cái tên khác, người ta xưng hắn là cá mập—” Lời của Feston có vài điểm khiến người ta không thể nghĩ đến, Judy nhìn bóng dáng vững vàng lái xe của hắn, “Anh đang nói cái gì?”

Phong Triển Nặc nhanh chóng cho cô ta một đáp án, “Người được xưng là cá mập Shark, hắn đầu cơ trục lợi trong việc buôn bán vũ khí, kinh doanh người trái phép, nhưng rất ít có ai biết Shark chính là nam tước Ventress, cô cho là sau chuyện này thì hắn sẽ cho mấy người một món tiền hời hay sao? Judy, cô có vẻ cũng không ngốc, cô cũng biết kế tiếp mọi chuyện sẽ phát triển như thế nào, dự đoán được điểm tốt của cá mập thì cũng phải cẩn thận kéo bị cá mập ăn thịt.”

Ngẫm nghĩ một chút, Judy từng dùng hành động và lời nói để thử tình cảm của hắn và Feston đã đến mức nào, lúc ấy hắn cảm thấy kỳ lạ, hiện tại thì đã hiểu rõ.

“Làm sao mà các anh biết được?!” Judy kinh ngạc.

Phong Triển Nặc lấy ra một tờ giấy từ trong túi, “Cô đã gặp Stephanie, cô không biết cô ta là người của Hecate hay sao?”

Tờ giấy trong tay có viết mấy chữ, Feston tranh thủ liếc mắt một chút, “Thảo nào tin tức của cậu nhanh như vậy, chẳng phải Stephanie đã trở mặt với cậu rồi sao?”

“Anh đã nghi ngờ, đương nhiên anh cũng đã điều tra, anh có mạng lưới tình báo FBI của anh, có lẽ còn vận dụng cả CIA? Tôi không biết, tôi chỉ tìm Bob, tình báo của Bob xuất phát từ Hecate, lòng dạ đàn bà rất khó đoán, ai biết được cô ta nghĩ thế nào, không ngờ là lại đích thân đến đây.” Hắn rất bất ngờ khi thấy cô ta xuất hiện, trong nháy mắt khi cô ta ở cạnh hắn thì trong tay của hắn đã có thêm một tờ giấy. fynnz.wordpress.com

“Có lẽ cô ta lo lắng cho cậu.” Nhìn không thấy vẻ mặt của Feston nhưng giọng nói của hắn lại rất lạnh lùng.

Nghe ra giọng điệu trào phúng của Feston, có lẽ còn mang theo một chút căm tức, Phong Triển Nặc cười khê để nhắc nhở đối phương, “Có phải chúng ta nên giải quyết chuyện hiện tại trước hay không?”

“Đến nơi.” Feston dừng xe lại, bắt tri bắt giác đã đến khách sạn.

Lần này Judy không cần Phong Triển Nặc ép buộc bằng súng, cô ta tự mình đi vào bên trong, bọn họ đều bước vào phòng của Phong Triển Nặc rồi đóng cửa lại, Judy nhìn bọn họ một cách nghiêm túc, “Những gì các anh nói đều là sự thật chứ?”

“Tôi không có lý do để lừa gạt cô.” Khẩu súng đặt lên bàn trà, Phong Triển Nặc khoanh tay dựa vào vách tường, Feston nói lỏng cà vạt, “Cô không biết thân phận của hắn thật sao?”

“Tôi đương nhiên không biết! Cá mập Shark, mẹ nó, hắn dám giỡn mặt với tôi!” Judy xóc lên mái tóc ngắn rối tung của mình, đôi mắt trở nên đỏ ngầu.

“Chuyện này là tôi có lỗi với anh, Feston, cả anh nữa, U Linh, tôi đã lừa các anh, che giấu một ít chuyện nguy hiểm, đó là vì tôi nghĩ rằng anh có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời chuyện này cũng có lợi cho anh, anh có thể nương vào thân phận này để tránh đầu sóng ngọn gió, nhưng tôi không ngờ tên kia lại là cá mập Shark! Hắn đã giấu diếm thân phận của mình! Ngay từ đầu hắn đã không có ý tốt!”

Judy vừa đập bàn vừa mắng to, tiếng Tây Ban Nha vô cùng lưu loát, nhưng trong đó có rất nhiều ngôn từ thô tục không hợp với bề ngoài của cô ta, những tiếng chửi bới không ngừng tuôn ra từ miệng của cô ta, Phong Triển Nặc thúc vai của Feston, “Tôi đã biết vì sao gọi cô ta là nữ hải tặc.”

“Cô ta xem trọng lợi ích, vài lần làm hỏng kế hoạch của FBI cho nên bị khai trừ, một khi nổi giận thì tựa như một người khác.” Feston cởi áo khoác, trên lưng của hắn cũng có súng.

Phong Triển Nặc chờ Judy phát tiết xong thì mới tính tiếp, hắn rút ra khẩu súng trên lưng của Feston, “Luôn luôn cảnh giác như vậy à?”

“Không còn cách nào cả, từ khi quen cậu cũng là lúc tôi giao ước với cái gọi là nguy hiểm, tôi đã sớm nhận thức điều đó.” Feston gỡ ra băng đạn từ trên tay của Phong Triển Nặc, thuận tiện vuốt ve bàn tay của đối phương, “Hiện tại cậu công khai thân phận là Macro Ventress, vậy có ai biết cậu là giả hay không?”

“Không có, cũng không có cách nào chứng minh, nhìn thấy mặt của tôi mà còn nổ súng, như vậy người mà hắn đắc tội cũng chưa thể nhận diện hắn, đối phương chỉ biết tên chứ không biết mặt, vị nam tước này che giấu cũng không tệ—” Cười lạnh, Phong Triển Nặc trả khẩu súng cho Feston, “Đi đến đâu cũng bị truy sát, có lẽ bọn họ cần phải bị nhắc nhở một chút.”

Ở nơi này chính là sát thủ số một thế giới, nực cười là hiện tại hắn lại trở thành con mồi, nhưng không quá bao lâu thì những người đó sẽ biết rốt cục bọn họ đã trêu chọc vào người nào.

“Chuyện này rất mạo hiểm.” Feston nhìn thấy đôi mắt tỏa ra ánh sáng lạnh của đối phương.

“Chẳng phải chúng ta vẫn luôn mạo hiểm hay sao?” Phong Triển Nặc trả lời.

“Tôi chỉ nhắc nhở cậu, miễn cho cậu tạo thành thói quen.” Đuôi tóc của Phong Triển Nặc bị vuốt ve, Feston luôn thích sờ tóc của hắn.

“Đừng nhiều lời, muốn đến sao, cứ thử xem?” Hấn nghiêng đầu, được đáp lại bằng một ánh mắt, Judy không rõ bọn họ đang làm cái gì, nhưng dường như phát hiện có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Feston đi đến bên cửa sổ rồi kéo ra rèm che, Phong Triển Nặc bật lên tắt cả bóng đèn trong phòng, thoáng chốc căn phòng trở nên sáng choang, ba người bọn họ bại lộ dưới ánh đèn, bên ngoài rục rờ những bóng đèn nê-ông.

Judy hiểu rõ, cô ta lớn tiếng nhắc nhở, “Anh điên rồi sao?! Có người muốn giết Macro Ventress, mà anh hiện tại chính là Ventress!”

“Đúng vậy, tôi chính là Ventress.” Vừa dứt lời, bọn họ không cần chờ lâu, một viên đạn bắn thẳng vào cửa sổ, lớp kính bị vỡ nát trong nháy mắt, hấn bị Feston kéo ngã.

Feston đang chờ giờ phút này, theo ***g ngược dè sát vào người, Phong Triển Nặc có thể cảm giác được nhịp tim dồn dập của Feston, “Cậu cẩn thận giùm tôi một chút!” Hấn ấn chặt vai của Phong Triển Nặc, tuy rằng thoát khỏi nguy hiểm nhưng không thể tránh được lời răn dạy của một viên cảnh sát.

Sau lưng chạm xuống đất, Feston vừa dứt lời thì liền rút ra khẩu súng ngắm của Phong Triển Nặc ở dưới giường, Phong Triển Nặc vẫn duy trì thói quen này, “Đón lấy.”

Xoay người ngồi dậy rồi bắt lấy khẩu súng, nhanh chóng đặt khẩu súng xuống nền, hấn nâng lên cổ tay, nhắm chuẩn phương hướng, cò súng được bấm xuống, một viên đạn bắn ra đúng quỹ đạo mà phát súng mới vừa rồi đã nã vào nơi này, đi theo hướng ngược chiều, góc độ ngược chiều, bên trong ống kính ngắm, ở phía tòa nhà đối diện có một bóng người chột lóe bên cửa sổ rồi té ngã xuống đất.

Judy kinh ngạc nhìn chăm chú cảnh tượng trước mắt, cô ta nhìn đồng hồ, “Từ lúc đối phương nổ súng đến khi phản kích thành công thì toàn bộ quá trình vẫn chưa đến một phút, anh còn thần kỳ hơn tôi đã tưởng, U Linh Ian, không hổ là người mà Feston đã coi trọng.” fynnz810

Phong Triển Nặc quay đầu lại, Feston mở miệng trước cả hấn, “Judy, từ giờ trở đi gọi cậu ấy là nam tước Ventress.” Lúc này Feston đã đứng lên, hấn rút ra một điều thuốc, ngọn lửa hiện lên hai điểm màu đỏ trong mắt của hấn.

“Anh cũng điên rồi sao?” Không cần cô ta nhắc đến tình huống hiện tại chứ?

“Từ giờ trở đi cậu ấy chính là Macro Ventress, chắc mấy người có giấy chứng nhận của hấn đúng không?” Không biết đang có chủ ý gì, Feston lộ ra vẻ mặt thâm thúy.

“Ventress lợi dụng thân phận quý tộc của mình, đúng là hấn ít khi dùng giấy chứng nhận, hấn giống như ngăn cách với thế giới bên ngoài, mà những hồ sơ có thể chứng minh sự tồn tại của hấn đều chỉ có tên của hấn, hấn là một quái nhân, hấn thông qua quản gia để liên lạc với chúng tôi, ngay từ đầu đã gửi một khoản tiền không nhỏ để đặt cọc, cho nên tôi mới sáng khoái tiếp nhận vụ giao dịch này.”

“Trong tổ chức của cô có rất ít nữ giới, lại cạnh tranh gay gắt, mà cô thì nóng lòng muốn chứng minh thực lực của mình ở Habino.” Lời của Feston làm cho Judy cảm thấy xấu hổ, “Tùy anh muốn nói thế nào cũng được, chuyện này là tôi không đúng, có lẽ tôi đã sai lầm, tự cho là đúng.”

“Cô có thể bù lại sai lầm, để cho vụ này tiếp diễn, sửa lại tất cả giấy chứng nhận, làm cho cậu ấy chính thức trở thành nam tước Macro Ventress.” Những lời này tựa như trong phòng lại bị ném thêm một quả bom.

Judy ngơ ngàng nhìn Feston, “Anh đang nói cái gì vậy?”

Phong Triển Nặc cũng cảm thấy kinh ngạc, “Anh có biết mình đang nói cái gì hay không?”

“Chỉ cần cậu trở thành nam tước của nước Anh thì FBI phải hủy bỏ lệnh truy nã của cậu, chính phủ Mỹ sẽ không cho phép bất kỳ một tổ chức nào truy nã thành viên của hoàng gia Anh, cho dù bọn họ biết thân phận thật của cậu nhưng chức năng của cục điều tra liên bang chỉ nằm trong phạm vi nước Mỹ, những vụ án có liên quan đến cậu phải chuyển cho cơ quan tình báo cấp trung ương.” Feston nói lưu loát, nhưng bắt kỳ ai mà nghe hấn nói những lời này thì đều cảm thấy hấn thật sự điên rồi.

“Anh chắc chứ? Án mạng từ nước Mỹ chuyển thành vụ án gián điệp của hoàng gia Anh. Anh đang mở rộng phạm vi của vụ án đó.” Nhịp tim nảy lên, chấn động cả màng tai, Phong Triển Nặc biết tính nghiêm trọng

của chuyện này, hắn cảm thấy chính mình phải nhắc nhở Feston.

“Mở rộng có nghĩa bọn họ sẽ không dễ dàng hành động, không thể công khai cho công chúng, cậu sẽ không bị truy nã công khai nữa, chờ CIA nhận được tin tức từ FBI, biết rõ thân phận của cậu thì bọn họ chỉ có thể xem cậu là trường hợp đặc biệt, hành vi của cậu có thể chỉ bị xem là hành vi của gián điệp, cậu có thể bị giám sát nhưng mà – ai có thể giám sát được một u linh cơ chứ?” Khói trắng vây quanh Feston, đôi mắt của hắn khẽ chuyển động, trong đôi mắt màu xám tro có ý cười.

Judy trừng mắt nhìn Feston, giống như đây là lần đầu tiên quen biết người đàn ông này.

Đó là một kế hoạch lớn mật, có thể nói là điên rồ, nhưng người đưa ra kế hoạch này lại là Feston Kada!

Cô ta không ngạc nhiên đến mức đi hỏi hắn vì sao và vì ai mà lại đưa ra ý tưởng như vậy, ngoại trừ tên sát thủ bên cạnh thì còn ai vào đây?

Phong Triển Nặc lộ ra vẻ mặt tươi cười giống một loại động vật nào đó, tràn đầy hàm ý sâu xa, “Sự thật nói cho chúng ta biết, đặc tội ai cũng không nên đặc tội một cảnh sát thành thạo trong việc phạm tội.” Hắn phải xuống những mảnh vỡ thủy tinh ở trên người.

Kế tiếp là làm sao để tạo ra giấy chứng nhận và làm sao để giấu diếm hoàng gia nước Anh, hai người cùng nhìn về phía Judy.

.....

P/S: anh Phê vạch đường cho hươu chạy :>

124. Chương 124: Yêu Vững Bùn

“Đừng nhìn tôi! Các anh đều điên cả rồi, chỉ có một mình tôi là vẫn thanh tỉnh, tôi không biết các anh đang ăn nói điên khùng cái gì, các anh muốn tôi giúp một sát thủ nguy trang thành một quý tộc Anh quốc–” Lời của cô ta nhanh chóng bị phản bác.

“Chẳng phải hiện tại cô đã làm như vậy hay sao?” Phong Triển Nặc đưa ra chiếc nhẫn trên ngón tay của mình, “Con dấu ở phía trên là huy hiệu của gia tộc Ventress, tôi nghĩ cái này là giả, nhưng nó là một sản phẩm làm giả hoàn mỹ, ngài nam tước chân chính bỏ ra số tiền lớn như vậy, vì sao chúng ta không cho hắn có thêm một chút giá trị?”

Hơi nheo mắt lại, bên dưới độ cong hơi nhếch lên vẫn luôn ẩn chứa một loại hào quang lạnh lẽo, cũng làm cho nụ cười khiến người ta cảm thấy vui vẻ trở nên quỷ bí.

“Nể mặt cô và Feston là bạn bè, tôi có thể không gây rắc rối cho cô, nhưng dù sao việc tôi bị mất hứng cũng phải tìm người đến gánh vác hậu quả, cô tự chọn đi.” Giọng nói lạnh lùng tỏ ra quyết định cay nghiệt, theo họng súng nâng lên có thể cảm giác được sự uy hiếp trí mạng.

Judy không quên người trước mặt là ai, cô ta không dám cam đoan U Linh sẽ không làm như vậy, cho dù cô ta là bạn của Feston nhưng thật đáng tiếc là vì hành vi của cô ta đã chạm đến mấu chốt của Feston, cô ta cũng không thể chắc chắn Feston sẽ ngăn cản sát ý của U Linh, cô ta không dám mạo hiểm.

“Hình như tôi không được lựa chọn đường sống.” Giơ tay lên, cô ta thở dài, lại lập tức nắm lấy mái tóc xoắn búp của mình, “Được rồi, chúng ta cứ làm như vậy đi! Macro Ventress, nếu hắn dám giỡn mặt với tôi trước thì tôi cũng không cần phải nói đạo nghĩa với hắn nữa!”

Quyết định xong, Judy còn tỏ ra tích cực hơn bọn họ, lập tức nói hết nội tình cho bọn họ biết, “Hoàng gia Anh đã sớm không ưa hắn, không ai biết nguyên nhân, tóm lại hắn là quý tộc bị giới thượng lưu vứt bỏ, muốn giả trang thành hắn thì cũng không khó, nhưng mà lúc này chúng ta không phải nguy trang và giả trang, mà là hoàn toàn thay thế hắn, chuyện này cũng không phải việc nhỏ....”

“Hừ, vinh quang của hoàng thất.” Phong Triển Nặc buông súng xuống.

Trong phòng vẫn còn bật đèn sáng trưng, không còn viên đạn nào từ bên ngoài bay vào, hắn kéo lại bức rèm, gió trên tòa nhà cao tầng rất lớn, rèm che màu đỏ tươi trước cửa sổ phát lên những tiếng vù vù, không ngừng phát phơ sau lưng hắn, giống một đôi cánh lớn màu đỏ như máu.

Feston cầm lấy gạt tàn thuốc, U Linh sắp xuất hiện một lần nữa trong tầm mắt của công chúng, nhưng lần này lại có được một lớp bảo vệ không thể tưởng tượng, nam tước nước Anh, hắn rất muốn biết khi Kraft biết chuyện này thì sẽ lộ ra sắc mặt gì. fynnz.wordpress.com

“Macro chân chính hiện tại đang ở nơi nào, con cá mập kia đã đắc tội với ai? Chúng ta cần nhiều tin tức hơn nữa.” Tất bật mấy bóng đèn, hết thảy lại trở nên yên tĩnh.

Judy trả lời câu hỏi của Feston, “Chắc là hắn đang ở trang viên của hắn, nhưng rất ít có người nhìn thấy hắn ra khỏi cửa, muốn nói người đắc tội với hắn....ngoại trừ đám xã hội đen thì còn có hoàng gia nước Anh, nhưng chẳng lẽ trong hoàng gia có người muốn giải quyết hắn hay sao?”

“Chuyện gì cũng có khả năng, đừng kết luận quá sớm, nếu là xã hội đen thì đối phương phải tìm là con cá mập Shark chứ không phải là Macro Ventress.” Cho nên rất có thể là....

“Hoàng gia nước Anh, hoặc là có một người trong hoàng thất có thù hận gì đó với vị nam tước này.” Phong Triển Nặc nhìn Feston, “Chúng ta thật sự đang tìm một thân phận không đơn giản tẹo nào.”

“Những gì có liên quan đến cậu đều chẳng bao giờ đơn giản cả, ngoại trừ kỹ thuật xạ kích thì cậu còn rất am hiểu cách rước lấy phiền phức.” Hiếm thấy Feston lại oán giận như vậy, Phong Triển Nặc ha ha cười khê, “Thế này mới có lạc thú, nếu không thì làm sao cho Caesar cơ hội, phương pháp của anh thật sự rất ngoạn mục.”

Đâu chỉ là ngoạn mục, quả thật là bất kể hậu quả, Judy nuốt xuống những gì muốn nói, có người gõ cửa bên ngoài, quản lý khách sạn đến hỏi đã xảy ra chuyện gì, bọn họ nghe thấy tiếng động rất lớn.

May mắn là cửa kính chỉ vỡ trong phòng, không rơi xuống dưới lầu, cô ta trách cứ chất lượng của cửa kính một chút, yêu cầu đổi phòng, hơn nữa còn triển lãm khung cửa sổ bị vỡ vụn, quản lý không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ vội vàng cho người đi thu dọn.

Judy quay đầu ra hiệu cho bọn họ, “Còn nhiều việc cần phải làm, tôi về phòng trước đây, có việc gì thì sang bên cạnh tìm tôi.”

Nghĩ đến một chuyện, trước khi cô ta ra khỏi cửa thì lại nhắc nhở, “Ian, muốn tiếp tục vụ giao dịch này thì anh phải tranh thủ giành lấy tình cảm của Bailey Olivia, đừng để cho Ventress chân chính nhận thấy có gì bất thường.”

“Cám ơn đã nhắc nhở.” Đây không phải chỉ là nghĩa đen, thông qua nụ cười lạnh lùng đó, Judy có thể nhận ra hắn đã xác định.

Judy rời đi, Phong Triển Nặc được đổi một phòng mới, Feston đi theo sau, hắn đến trong phòng ném hành lý rồi ngã lên giường, “Tình địch của tôi, hôm nay anh tính quay về hay sao? Hay là ở lại chỗ này qua đêm đi, giường của tôi rất lớn.”

Phong Triển Nặc vỗ xuống chỗ trống ở bên cạnh, lười biếng nâng cằm về phía Feston, nhìn thấy Feston đang đi về phía hắn, nệm giường chậm rãi lồm xuống.

Theo đường cong của cần cổ, cái cằm nâng lên bị cản nhẹ, “Tình địch?” Tiếng cười lạnh của Feston hết sức trầm thấp, “Đúng vậy, Bailey Olivia đang mang thai, cậu trở thành nam tước, nhưng tình hình không thay đổi, cô ta muốn lựa chọn một trong hai người chúng ta, chúng ta vẫn là người cạnh tranh.”

“Cho dù nói như thế nào thì chiến thắng cũng thuộc về chúng ta, không phải là anh thì chính là tôi, kết hôn cùng một vị công chúa, trước kia anh đã nghĩ đến hay chưa?” Ở trên giường cùng Feston thảo luận về một người phụ nữ, thật sự là một trải nghiệm mới lạ.

“Không nghĩ đến.” Đáp án của Feston rất chắc chắn, “Tôi không nghĩ đến việc kết hôn với phụ nữ, tôi không có hứng thú với bọn họ, cho dù có kết hôn thì cũng không công bằng cho đối phương.”

Mái tóc ngắn màu đen hơi chia lên cần cổ, có một chút nhồn nhột, Phong Triển Nặc đẩy đầu của Feston ra, “Nếu đối phương không cần, chỉ duy trì hôn nhân mặt ngoài thì sao?” Ánh mắt của hắn rất nghiêm túc.

“Cậu nói về Bailey Olivia đó hả?” Feston cũng rất nghiêm túc, còn có một chút cảm xúc, “Ý cậu là sao, muốn tôi cưới cô ta à?”

Ánh mắt dài mảnh bất chợt nhắm lại, bả vai của Phong Triển Nặc bị Feston siết mạnh, cảm giác hơi đau một chút, “Hay là cậu muốn kết hôn với cô ta?” Tầm mắt màu xám tro ở phía trên trở nên nghiêm khắc, giống như đang chất vấn.

“Thú thật là tôi không biết, tất cả vấn đề và rắc rối ở trước mặt đều do chúng ta tự tạo thành, Feston, đã có lúc tôi suy nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy thì có ý nghĩa gì? Giống như có một cuộn len bị rối, chúng ta cứ phớt lờ nó, nhưng nó vẫn cứ ở đó, vẫn luôn luôn rối thành một cục, chúng ta phải nghĩ một cách toàn vẹn để giải quyết nó.” Đây là chuyện mà gần đây Phong Triển Nặc vẫn luôn tự hỏi.

“Cậu cảm thấy phiền à? Tính kiên nhẫn khi săn bắn của cậu đã vứt đi đâu rồi? Phong Triển Nặc! Đừng ở chỗ này mà đặt ra vấn đề nan giải cho tôi, chúng ta đã sớm thảo luận vấn đề này, chẳng phải lúc trước cậu tự nhận là có thể không chế hết thấy phiền phức hay sao?! Cho nên bây giờ đừng nói với tôi là cậu hối hận!” Feston nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt kia giống như châm chọc, đâm một chút vào lòng của Phong Triển Nặc. fynnz810

“Tôi không hề hối hận.” Hắn làm sao lại có thể hối hận cơ chứ, “Chỉ là...tôi thấy phiền, anh nói đúng, tôi thấy phiền, đây không phải là lần đầu tiên tôi nói với anh chuyện này, nói rằng tôi không muốn trở thành kẻ tội đồ, anh xem đi, trước mặt tôi là Feston Kada, là một huyền thoại của FBI, nhưng hiện tại anh ấy lại làm bạn với một sát thủ! Không chỉ dung túng tội phạm mà ngay vừa rồi—”

Hắn lạnh lùng dừng lại, “Còn lập ra một kế hoạch phạm tội.”

Áo của hắn bị Feston nắm chặt, “Cậu không thích một cảnh sát am hiểu cách phạm tội hay sao?” Giọng nói căng thẳng cùng với cái siết chặt trên cổ tay trần ngập uy hiếp và cảnh cáo, hắn cũng nắm lấy cổ của Feston, dùng giọng điệu cũng lạnh lùng và dữ dằn để rống to, “Tôi nói rồi, tôi không thích là tôi mà tạo thành loại thay đổi như vậy!”

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ tranh chấp về vấn đề này, hô hấp của cả hai đều nóng rực, tựa như súng đạn hết sức căng thẳng, Phong Triển Nặc nói tiếp, “Chúng ta đều đang giúp đối phương thoát khỏi phiền phức, nhưng nhìn hiện tại đi, đừng nói cho tôi biết là anh không phát giác chúng ta đang càng lún càng sâu.”

Kiểm chế tâm tình phiền muộn, hắn muốn dùng giọng điệu nhẹ nhàng để mở miệng, “Nếu Chúa đã an bài cho chúng ta rơi vào vũng lầy này thì ít nhất chúng ta nên nghĩ cách đi ra, mà không phải là ôm chặt đối phương để hoàn toàn chìm xuống.”

Hắn hít vào một hơi rồi buông tay ra, để lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Đã rơi vào thì sẽ không tính đi ra, hay là cậu muốn thế? Hả?!” Feston bình thường rất lý trí, nhưng cũng có lúc hắn rất kích động, nhất là đối mặt với một người, hắn nắm lấy áo của Phong Triển Nặc, giống như muốn nhắc đối phương lên.

“Cậu đã nói yêu, nhưng chuyện này đối với cậu chẳng có ý nghĩa gì đúng không? Cậu không cho bất luận kẻ nào ràng buộc mình, cậu sợ bị một người trói chặt, cậu đã quen thao túng sinh mạng của kẻ khác, nhưng lại không dám vứt bỏ tự do của mình, U Linh kỳ thật chỉ là một kẻ nhát gan...” Về mặt đùa cợt đang phóng đại trước mặt của Phong Triển Nặc.

“Câm miệng!” Phong Triển Nặc nổi nóng, dùng giọng điệu cũng vô cùng châm chọc để phản bác, “Tôi nhát gan? Cho tôi thấy rõ ràng đi? Đây là cách giải quyết tốt nhất, Bailey Olivia ở chỗ này, anh nên đi cưới cô ta, thậm chí cô ta sẽ cho anh một đứa nhỏ, chẳng lẽ đây không phải là hy vọng của gia đình anh hay sao, sau đó thì vỗ tay đi, tất cả mọi người đều sẽ hoan hô! Bởi vì hết thấy vấn đề đều đã được giải quyết!”

“Đây là biện pháp mà cậu đã nghĩ hay sao, giải quyết hết thấy phiền toái?! Vậy còn cậu, cậu vứt mình đi đâu?” Nắm lấy sau cổ của Phong Triển Nặc, sau lưng của Feston cũng bị Phong Triển Nặc siết chặt đến phát đau, sắc mặt hoàn toàn âm trầm.

“Thức đẩy một hôn nhân vô nghĩa, sau đó cậu có thể rời đi mà cảm thấy không thua thiệt?! Phong Triển Nặc, tôi đã nghĩ đến một chuyện, cậu cảm thấy cậu nợ tôi cho nên cậu vẫn muốn trả nợ, bởi vì cậu không muốn nợ bất kỳ kẻ nào, cho dù là tôi cũng vậy.”

“Anh là vì ai mà bị đình chỉ công tác, lại là vì ai mà rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan này? Nếu là trước kia, với cách làm người của anh thì anh sẽ cân nhắc đến cuộc hôn nhân nực cười mà tập đoàn Kada đã an bài cho anh hay sao? Anh sẽ làm vậy hay sao?” Đường nhiên đáp án là phủ định.

Phong Triển Nặc nhin không được mà thốt lên, “Cho nên đúng vậy, là tôi nợ anh!”

Không khí bỗng nhiên trở nên lắng đọng, giống như ánh mắt đông cứng đột ngột của Feston, ánh mắt của hắn trở nên đáng sợ, “Hy vọng đây không phải là lời nói thật lòng của cậu.”

Giọng điệu của Feston lạnh như băng, Phong Triển Nặc thở dài, miễn cưỡng cười cười, “Thật đáng tiếc, đây là sự thật.”

“Giữ lại sự thật của cậu đi!” Feston nghiêng răng nghiêng lợi, “Đáng lý tôi nên ném cậu vào nhà giam để cậu nghe lời một chút! Trước khi tôi thật sự làm như vậy thì chúng ta đều phải bình tĩnh trở lại.” Feston buông lỏng hai tay, Phong Triển Nặc ngã xuống giường. Người đàn ông trong tầm mắt rời đi, sau đó là một tiếng đóng cửa thật mạnh, Phong Triển Nặc nhắm mắt lại, nhưng cho dù khép mắt thì chùm đèn treo ở trên trần nhà vẫn chói mắt như trước, hắn ngồi dậy, đụng đến một gói thuốc lá trên đầu giường, hình như là Feston đã để quên.

Hắn và Feston không hút cùng một loại thuốc, “Đáng tiếc, còn tưởng rằng đêm nay sẽ không ngủ một mình chứ...” Vừa cười khổ vừa tự nói, hắn châm điếu thuốc, mùi thuốc lá quen thuộc vây quanh hắn.

Vì sao mỗi lần bọn họ định làm cái gì cho đối phương thì kết quả luôn không như ý muốn, luôn có vẻ khó khăn như vậy? Hút thuốc, giẫm lên sàn, hắn bắt đầu buổi tập thể hình của ngày hôm nay.

Sau khi tắm rửa thì ngã đầu xuống giường, vốn tưởng rằng sẽ ngủ không tốt nhưng đêm nay hắn không bị mất ngủ.

Đây là thói quen lâu dài, có thể cũng bao hàm một nguyên nhân khác, Phong Triển Nặc tin tưởng bọn họ sẽ giải quyết tốt vấn đề trước mặt, luôn luôn có người sẽ thỏa hiệp.

Giữa hắn và Feston đã sớm hình thành một thứ gì đó mà không thể dùng từ ngữ để hình dung, giống như dây thừng, cũng giống như dây xích, giống một sợi dây giăng co kéo bọn họ đến cùng nhau, quấn chặt vào chân của bọn họ, cho dù là bọn họ cũng không thể thay đổi.

Có chuyện đã xảy ra, mặc kệ dùng cách gì cũng không thể xóa đi sự thật này.

Bọn họ đã sớm rơi vào vũng lầy, ngoại trừ cùng nhau chìm xuống, hoặc là cùng nhau tiến lên bờ thì không còn cách nào khác.

.....

P/S: Nặc thì muốn mọi việc được giải quyết êm đẹp, nên đưa ra biện pháp là anh Phê cưới Olivia, như vậy là xong, gia đình anh Phê cũng ko làm khó dễ gì nữa. Nhưng anh Phê thì không muốn Nặc bị thua thiệt, mà nói cho chính xác thì anh chẳng muốn cưới ai ngoài em :>

125. Chương 125: Lao Tù

Hành lang bên ngoài, Judy gọi lại người đàn ông chuẩn bị rời đi, “Feston—”

Hắn hơi dừng chân nhưng dường như không tính ở lại để nói chuyện, Judy đuổi theo, “Các anh cãi nhau rất lớn, lớn đến mức tôi đã nghe thấy hết.”

“Nói như vậy có nghĩa thiết bị cách âm của khách sạn này vẫn chưa đủ tốt.” Feston sờ vào túi áo khoác, phát hiện hộp thuốc lá không ở trong túi, hắn đành vứt bỏ ý định hút thuốc, sau đó đi về phía thang máy.

“Xem như tôi xen vào chuyện của người khác, nhưng tôi muốn nói, anh đã lo lắng quá nhiều, Ian Noy là người không thể dùng sức mạnh để ràng buộc, anh làm thế thì chỉ càng đẩy anh ấy đi xa mà thôi.” Judy khoanh tay dựa vào vách tường, những lọn tóc lộn xộn giống một cái tổ chim, nói ra hết thảy những lời thẳng thắn làm cho người ta nổi nóng.

“Đây là chuyện giữa tôi và cậu ấy.” Mặc dù đã cố gắng kiềm chế nhưng lời nói của Feston vẫn để lộ ra dấu hiệu không bình tĩnh, mơ hồ muốn phát hỏa.

Judy nhận ra điều đó, “Được rồi, tôi đã nói rồi, là tôi xen vào chuyện của người khác, anh hiểu anh ấy hơn tôi, tôi không có quyền lên tiếng.” Cô ta giơ hai tay tỏ vẻ chịu thua.

Feston đứng trước thang máy, sau một lúc lại nói, “Không phải là tôi không biết.”

“Biết cái gì?” Judy hỏi một cách tò mò, hiếm khi có cơ hội cùng Feston thảo luận việc riêng của hắn.

“Con người không thể thay đổi, nhất là đối với một sát thủ mà nói, muốn dùng tình cảm để ràng buộc cậu ấy thì chẳng khác gì nhốt cậu ấy lại.” Thang máy vẫn chưa đi lên, Feston đưa lưng về phía Judy, cô ta nhìn chăm chú bóng người phản chiếu trong cánh cửa kim loại ở trước mắt, không thể nghe ra bất kỳ cảm xúc gì trong giọng nói của Feston.

Cũng có thể là bao hàm rất nhiều cảm xúc cho nên mọi người không thể nhận ra bên trong ngữ điệu phức tạp này rốt cục có cái gì, Judy nhìn không được mà nghĩ như vậy, “Thế anh chuẩn bị làm gì? Tôi bị hai người làm cho hồ đồ, nếu yêu thì cứ ở bên nhau, không yêu thì tách ra, cần gì phải phiền phức như vậy?” Judy nhướng cao hàng lông mày.

“Vấn đề chính là ở chỗ đó, ngẫm lại chuyện của cô đi, đã bao lâu rồi cô không gặp Joseph? Các người vẫn còn bên nhau chứ?” Hắn quay đầu lại.

Joseph là người yêu của Judy, thay vì nói là bị khai trừ thì không bằng nói là cô ta tự lựa chọn rời khỏi FBI vì người mình yêu, nhưng bây giờ thì sao? Judy trầm mặc chùng vài giây, “Tôi còn yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, nhưng mà....” Cô ta nhún vai, “Chúng tôi tách ra, có lẽ vì không thích hợp.”

“Cô không có tư cách để hỏi tôi vấn đề này, tự lo cho mình trước đi.” Keng, thang máy đến, Feston đi vào trong thang máy, theo bóng dáng của hắn thì không thể nhìn ra tâm tư của hắn giờ phút này.

Trước khi cửa thang máy khép lại, Judy ở bên ngoài hỏi một câu cuối cùng, “Cho nên anh muốn dùng danh nghĩa của tình yêu để ràng buộc cậu ấy ở bên cạnh hay sao?”

Dùng danh nghĩa của tình yêu để xây dựng một nhà giam, hắn định nhốt Phong Triển Nặc lại hay sao? Cánh cửa khép lại, một người đứng trong thang máy, về mặt của Feston hoàn toàn tối tăm.

Vốn tưởng rằng tách ra một thời gian thì sẽ tốt cho cả hai người bọn họ, khi gặp lại thì hắn có thể bình tĩnh đối với tình cảm này, nhưng vận mệnh lại làm cho bọn họ tiếp tục dây dưa cùng nhau, Phong Triển Nặc là một sát thủ, là một sát thủ số một thế giới, mà hắn lại là một FBI quần chân phiền phức. Kể từ khi quen biết cho đến nay, bọn họ chỉ rước lấy rắc rối cho nhau.

Có lẽ đã thành thói quen.

Feston không phủ nhận mình là một người có khả năng khống chế rất tốt, Will là một tình nhân rất nghe lời, nhưng Phong Triển Nặc thì không phải, đối phương thậm chí còn vượt mặt rất xa cái gọi là nghe lời, Phong Triển Nặc cũng không phải là một người bình thường, người nọ rất đặc biệt, rất khó hình dung, hắn....không thể cho đối phương một cách xưng hô riêng, hoặc là từ ngữ riêng để hình dung, hắn không thể nắm người nọ trong tay, Feston đã sớm cảm nhận được trọng lượng của người này ở trong lòng của hắn. fynnz.wordpress.com

Cái tên sát thủ kia e rằng sẽ không biết hắn cảm thấy vui sướng và kinh ngạc thế nào khi gặp được đối phương tại đây, Feston cũng không tin vào vận mệnh, nhưng đã qua vài lần khiến hắn phải nghi ngờ có phải có một đôi tay vô hình nào đó đang kéo bọn họ lại cùng nhau hay không, có trời mới biết đã bao nhiêu đêm hắn nằm mơ thấy một đôi mắt mang theo ý cười xảo quyệt.

Có lẽ nếu nói cho người khác nghe thì cũng sẽ không có ai tin tưởng, Feston Kada cũng có một ngày như vậy.

Bất kể vụ án khó nhai nào mà rơi vào tay của Caesar thì chẳng có gì gọi là nan giải, nhưng lúc này hẳn lại đối mặt với một vấn đề có tính khiêu chiến, hẳn cần phải lựa chọn.

Cảnh tượng náo nhiệt ở Monte Carlo vẫn cứ tiếp diễn.

Vụ ám sát nhanh chóng bị giới truyền thông đăng tin, nhưng do có người áp chế nên vụ này nhanh chóng bình ổn, trong tin tức không nhắc đến Bailey Olivia, chắc chắn đây là kết quả do có người thao túng.

Rainier đệ tam quả thật là một người rất có quyền lực, mặc kệ là xuất phát từ chính trị hay là lý do cá nhân, hẳn rất lo lắng cho đứa cháu gái không được thừa nhận và công khai này.

Judy lợi dụng khả năng của Habino để giúp Phong Triển Nặc hoàn thành kế hoạch thể thân, muốn hoàn toàn thay thế vị nam tước kia thì e rằng không phải là chuyện đơn giản, trong đó còn liên lụy đến hoàng gia nước Anh.

Cụ thể như thế nào thì Phong Triển Nặc không quan tâm, hẳn đã có một thời gian không tiếp nhận những vụ giao dịch giết người, kỳ thật hẳn cũng không thiếu tiền, nhưng đây là công việc, dù sao một người cũng phải làm cái gì đó để không khiến mình cảm thấy nhàm chán.

Chẳng qua công việc trước mắt của hẳn không phải là phá hư mà là kiến thiết, hẳn phải xây dựng một mối quan hệ tình cảm, ít nhất theo mặt ngoài phải giống như hẳn đang theo đuổi một quý cô.

Dường như kể từ khi quen biết Feston thì những gì mà hẳn có thể phá hư càng ngày càng ít, Feston không áp chế hẳn, nhưng hẳn ý thức là xung quanh mình thường xuyên có một cảnh sát lui tới, hẳn không nên vượt quá chừng mực.

Đây là tự giác, cũng có thể xưng là sự cẩn thận của sát thủ, không liên quan đến tín nhiệm, hẳn chỉ không muốn mang đến phiền phức cho mình, dù sao xung quanh của Feston còn có một đám thành viên của đội đặc nhiệm ST.

Hôm nay Phong Triển Nặc hẹn Bailey Olivia ra ngoài gặp mặt, tiếp tục thảo luận vấn đề lần trước, xác định thời gian, hẳn hy vọng cô ta không trễ hẹn, hai giờ chiều, trong tầm mắt của hẳn xuất hiện một phụ nữ nhưng cô ta không phải là Bailey Olivia.

“Hi, rất bất ngờ khi thấy tôi à?” Stephanie xuất hiện luôn ngoài dự đoán của mọi người, hơn nữa đều không đúng lúc, mà cô ta lại vì như vậy mà cảm thấy đặc ý, giống như chỉ muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của hẳn, cho dù chỉ là một giây ngắn ngủi.

Thời tiết của Monte Carlo rất đẹp và sáng sủa, hôm nay Stephanie mặc một chiếc váy dài màu trắng, màu sắc nhã nhặn không thể che lấp toàn thân toát ra sức nóng của cô ta, “Tôi nghe Bob nói cậu gặp phải phiền phức cho nên tôi mới đến đây.” Cô ta ngồi đối diện với hẳn.

“Bob đúng là nhiều chuyện, bằng không thì chắc uống say nên hồ đồ rồi.” Thái độ của phụ nữ luôn thay đổi, vĩnh viễn không thể nắm rõ suy nghĩ của cô ta, nhưng quả thật đây cũng là một lạc thú.

Nơi này là quán cà phê, khung cảnh đơn giản sang trọng, Phong Triển Nặc cho rằng ngồi nói chuyện với Bailey Olivia thì nên chọn một nơi khuất mắt vẫn tốt hơn, hẳn mới ngồi ở góc này không lâu thì Stephanie liền xuất hiện, mạng lưới tình báo của Hecate quả thật là thượng đẳng.

“Ian, thay vì làm việc với Habino thì tôi tình nguyện cậu đi theo tên cảnh sát kia vẫn hơn.” Stephanie không giống những phụ nữ khác ở chỗ cô ta rất thẳng thắn, dù sao cô ta cũng là thủ lĩnh của Hecate, có rất nhiều chuyện phải quyết định thật nhanh, cũng phải nhìn thấu một cách triệt để.

Cô ta đột nhiên nói ra những lời này, vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc, Phong Triển Nặc có thể nhìn ra ý đồ của cô ta đến đây, “Sợ tôi đứng về phe của Habino, sau này có thể đối đầu với cô à?”

Hắn nói rất thẳng thắn, nụ cười của Stephanie trở nên cứng đờ, nhưng vẫn duy trì độ cong hoàn mỹ, “Đương nhiên tôi biết nguyên nhân mà cậu hợp tác cùng bọn họ, lúc này là như vậy, nhưng tiếp theo thì sao? Chúng

ta không thể cam đoan cái gì cũng vĩnh viễn, tôi không muốn trở thành kẻ thù với cậu, những lời này là sự thật.”

Làm kẻ thù với tử thần thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

“Không có tình bạn vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có ích lợi là vĩnh viễn.” Hai bàn tay đan vào nhau, hấn dựa vào ghế ngồi, nửa thật nửa giả mà sửa lời của Stephanie, “Vớ lại, đừng bảo là tôi đi theo tên cảnh sát kia, là anh ấy đi theo tôi.” fynnz810

“Có gì khác nhau hay sao? Hai người cùng chung một chiếc thuyền, nhưng đừng trách tôi không nhắc cậu, tập đoàn Kada là một doanh nghiệp đa quốc gia, ở khắp nơi trên thế giới đều có sản nghiệp của bọn họ, Feston Kada là người thừa kế chính quy, bọn họ vẫn chưa buông tha cho hấn, làm cho hấn kết hôn chỉ là bước đầu tiên.” Stephanie lộ ra một ít tin tình báo.

“Chuyện này cũng không khó đoán.” Phong Triển Nặc không có vẻ quá mức kinh ngạc, “Tôi đã sớm đoán được sẽ có ngày hôm nay.” Đường như Feston cũng đã nói những lời giống như vậy, đó là lúc Feston vứt bỏ việc chống lại sức hấp dẫn của mối quan hệ này.

“Ai sẽ buông tha cho một người thừa kế xuất sắc cơ chứ? Tôi nghĩ là chẳng có ai ngốc như vậy.” Thực lực của tập đoàn Kada rất mạnh, dưới tập đoàn có hơn mười ngành sản xuất công nghiệp, hưởng được tiếng tăm trên toàn cầu, bọn họ có thể để cho Feston đi làm FBI không có nghĩa là hoàn toàn thất vọng đối với hấn, mà chỉ là ép Feston không thể không ưng thuận.

Phong Triển Nặc có khuynh hướng tin tưởng vào giả thiết này, ngón tay gõ lên mặt bàn, “Chẳng lẽ cô đến đây chỉ để nói cho tôi biết những điều này thôi à? Biết tôi gặp phải phiền phức nên cô tự mình tiến đến để tỏ vẻ quan tâm hay sao? Stephanie, chúng ta quen biết không phải ngày một ngày hai, nói đi, rốt cục cô đến đây để làm gì?”

“Nếu vì trò chơi lần này thì tôi biết tôi không có khả năng cạnh tranh cùng anh và Feston Kada, nhưng mà tôi thật sự không phải vì chuyện này mà đến đây, tôi chỉ làm cho người của tôi đi tham quan tình hình mà thôi, việc thu thập tình báo chỉ là hoạt động hằng ngày.” Stephanie tự giải thích cho mình, dường như cô ta thật sự không phải vì chuyện này mà đến đây.

Phong Triển Nặc không có tâm tư để ứng phó, hấn nhìn cô ta, cô ta chỉ có thể nói thành thật, “Được rồi, là Samantha muốn đến Monte Carlo chơi, trong lúc vô tình nó nghe thấy lính của tôi nói là anh ở Monte Carlo, nó nói nó muốn cảm ơn món quà mà anh đã tặng cho nó.”

Stephanie yêu con gái của mình, muốn nói nhược điểm của cô ta ở chỗ nào thì có lẽ chính là Samantha, hấn không ngờ đáp án lại đơn giản đến như vậy, Stephanie bật cười vì vẻ mặt ngạc nhiên của hấn, cô ta vỗ lên vai của hấn, “Chúng ta đã từng không thoải mái với nhau, nhưng cũng sẽ không làm cho chúng ta trở thành kẻ thù đúng không?”

Trước tiên không nhắc đến việc Samantha đòi đến đây có phải sự thật hay không, thì mối quan hệ của hấn và Habino dường như đã làm cho thủ lĩnh Hecate cảm thấy bất an, có lẽ Habino và Hecate từng có xung đột gì đó mà hấn không biết.

Phong Triển Nặc đảo mắt, “Đương nhiên.”

Khi tầm mắt lơ đãng dời đi thì đột nhiên phát hiện có hai người đang đi về phía này, đó là....Ánh mắt thay đổi, hấn đứng lên, Stephanie phát hiện vẻ mặt khác thường của hấn, cô ta chăm chú nhìn theo tầm mắt của hấn, hóa ra là Bailey Olivia và Feston cùng nhau đến đây.

.....

P/S: anh Phê đang lo lắng việc mình rằng buộc Nặc có làm Nặc khó chịu không kia :> Quan trọng là anh biết cách điều chỉnh cho có chừng mực là được, cái đó phải xem anh Phê làm như thế nào.

126. Chương 126: Mê Hoặc

Trên phương diện đối đãi với phụ nữ thì Feston luôn làm rất tốt, hần đẩy cửa ra cho Bailey Olivia, hai người bọn họ lập tức hấp dẫn những tầm mắt xung quanh.

Bộ áo len màu đỏ rộng thùng thình làm cho dáng người thướt tha của Bailey Olivia trở nên thành thực không ít, ở bên cạnh cô ta là một người đàn ông cao lớn điển trai, theo bề ngoài thì là một tổ hợp rất hoàn mỹ, tầm mắt của nhân viên quán cà phê theo bản năng mà chuyển về phía Phong Triển Nặc, cậu ấy đã tự giác phán định bọn họ là một nhóm.

“Mọi người nhất định sẽ nghĩ bọn họ là một đôi.” Stephanie dường như vừa tán thưởng vừa trêu chọc, cô ta ở bên cạnh phong Triển Nặc, từ xa nhìn qua thì giống như đây là một cuộc hẹn bốn người.

Stephanie xuất hiện nằm ngoài dự đoán của Feston, bị hần đảo mắt qua, cô ta cảm nhận được cảm giác áp bách, “Lại gặp mặt...” Hần chuyển hướng Phong Triển Nặc, “Tôi muốn biết vì sao cô ta lại ở đây.”

“Chỉ có quý cô này có thể dẫn người đến, chẳng lẽ Ian không thể hay sao?” Cô ta chỉ vào Bailey Olivia ở bên cạnh Feston.

Những người phụ nữ khác có thể sẽ cảm thấy khấn trương dưới ánh mắt chăm chú của Feston, nhưng cô ta là Stephanie.

“Hóa ra anh ấy tên là Ian.” Bailey Olivia nhẹ nhàng ngồi xuống, miễn cảm nhìn thấy bầu không khí giữa hai người đàn ông này có chút gì đó khác thường.

“Đôi chân là của cô ấy.” Phong Triển Nặc cho hần một câu trả lời ôn hòa, càng làm Bailey Olivia suy nghĩ sâu xa hơn.

Feston không nói ra nguyên nhân vì sao mình lại xuất hiện ở đây, khi nhân viên phục vụ đem thực đơn đồ uống cho hai quý cô thì ánh mắt sáng quắc của Feston liền chống lại Phong Triển Nặc, “Tôi chuẩn bị kết hôn với Bailey Olivia.”

“Cái gì?” Đột nhiên nhìn Feston, kết quả này là hần muốn, nhưng Phong Triển Nặc cảm giác hần không bình tĩnh như hần đã dự tính.

“—Nếu tôi nói như vậy thì cậu có vừa lòng hay không?” Tiếp theo Feston lại nói một câu như thế, theo phản ứng kinh ngạc của Bailey Olivia thì vừa rồi chỉ là giả thiết, Feston quan sát vẻ mặt của Phong Triển Nặc, “Nếu đây là sự thật, cũng dựa theo ý muốn của cậu, vậy thì tại sao cậu lại không có vẻ cao hứng như thế?” fynnz.wordpress.com

Dường như Feston cảm thấy vừa lòng vì vẻ mặt của Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc nắm lấy cà vạt của Feston, hai khuôn mặt đột nhiên tiếp cận, “Anh giỡn mặt với tôi à?”

Tầm mắt như sắp phát hỏa, “Cậu biểu hiện như thế chẳng để ý đến bất cứ chuyện gì, tôi không biết có phải thái độ của cậu đối với tình cảm cũng là như vậy hay không, cho nên mới có thể đưa ra lời đề nghị như vậy, nhưng nếu cậu cứ khăng khăng giữ vững ý kiến của mình thì tôi sẽ không bài trừ khả năng làm cho nó trở thành sự thật.” Nếu bọn họ đều có đủ lý trí và bình tĩnh thì có thể hoàn toàn gạt bỏ tình cảm cá nhân để làm như vậy.

“Anh đang uy hiếp tôi đó sao?” Hai khuôn mặt dựa vào rất gần, cà vạt của Feston bị Phong Triển Nặc càng siết càng chặt.

“Cậu nói thử xem? Coi như cho cậu lựa chọn.” Cho Phong Triển Nặc lựa chọn, đưa hần và khả năng kết hôn với Bailey Olivia đặt ở trước mặt Phong Triển Nặc, Feston cầm lấy bàn tay đang nắm cà vạt của mình, bàn tay còn lại vòng ra sau lưng của đối phương, siết chặt đến mức phát đau, sức lực của bọn họ làm cho mặt bàn cũng bắt đầu rung rinh.

Hai người phụ nữ ở bên trái phải nhìn bọn họ diễn trò thân mật, Bailey Olivia cơ hồ đã quên mất chuyện này cũng có liên quan đến mình.

“Chúng ta đều nghĩ rằng bản thân mình là người đủ lý trí, nhưng sự thật chứng minh chúng ta không phải! Thua thì sẽ nhận thua, đúng vậy, tôi thua dưới tay cậu, cậu thật sự muốn tôi đi kết hôn? Tốt lắm, một ý kiến hay, cậu suy nghĩ kỹ đi rồi cho tôi biết kết quả cuối cùng!” Vừa cười lại vừa siết chặt phía sau cổ của Phong Triển Nặc, hắc quả thật sắp bóp nát cần cổ của đối phương. Nhân viên phục vụ đang bưng đồ uống, đứng ở cách đó không xa, bối rối không dám đến gần, nhìn thấy bọn họ sắp sửa ẩu đả với nhau.

Suy nghĩ kỹ rồi cho biết kết quả cuối cùng hay sao? Ánh mắt của Phong Triển Nặc chuyển động một vòng, dây dưa với ánh mắt của Feston giữa không trung, giống như hai sợi dây thừng hoặc dây xích bị treo phía trên lò lửa.

Bầu không khí giằng co được tiếp diễn, có thể đã qua vài giây, cũng có thể đã qua mấy chục giây, “Nghiêm túc như vậy làm gì, chẳng qua là tôi chỉ đề nghị mà thôi.” Bàn tay cầm lấy cà vạt chậm rãi buông ra, sát thủ có lẽ cũng là một diễn viên hạng ưu, nhẹ nhàng dứt lời.

Đâu chỉ một mình Feston thua, hiện tại hẳn biết rõ một chuyện, khi nhìn thấy Feston và Bailey Olivia cùng nhau đi vào thì hẳn đã biết rằng kế hoạch của mình không có khả năng trở thành sự thật. Nghĩ đến việc giữa bọn họ có thêm một người phụ nữ, lại là vợ chính thức trên danh nghĩa của Feston, cái loại cảm giác này quả thật không quá thoải mái.

“Chỉ là đề nghị?” Lần này đến phiên Feston nhường cao hàng lông mày.

“Đây là việc riêng của anh, tôi chỉ đưa ra một lời đề nghị mà thôi, nếu anh không chấp nhận thì tôi còn cái gì để nói cơ chứ.” Người ở trước mặt Feston thản nhiên kêu hai ly rượu Whisky, giống như cuộc tranh chấp ngày hôm qua chưa hề xảy ra, chẳng có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Thừa dịp không khí dịu đi, mặc dù loại dịu đi này cũng rất quý giá, nhân viên phục vụ vội vàng buông đồ uống xuống rồi đi chuẩn bị rượu, hiện tại Phong Triển Nặc có tâm tình uống rượu, đây cũng không phải là lần đầu tiên Feston thể nghiệm tính tình mâu thuẫn và phức tạp của tên sát thủ này.

Bất quá chỉ cần hẳn nhẹ nhàng thì Phong Triển Nặc sẽ không ngang ngạnh nữa, bàn tay vừa rồi bắt ở sau cổ của Phong Triển Nặc chuyển sang bờ vai, hoàn toàn không để ý đến những người khác đang nhìn bọn họ vì cuộc tranh chấp vừa rồi mà nay lại gần gũi quá mức, “Nhớ kỹ, nếu cậu dám nói lại một lần nữa thì tôi sẽ nghe theo, để xem đến lúc đó cậu có hối hận hay không.”

“Hối hận? Không, sẽ không, tôi sẽ chọn ngay ngày kết hôn mà giết cô dâu, sau đó bắt cóc chú rể, anh thấy cách này thế nào?” Cười ha ha, hẳn cười nhưng lại nheo mắt. Có đôi khi người khác rất khó nhận ra trong lời nói của hắn có bao nhiêu tính chân thật, bất luận kẻ nào cũng không thể chắc chắn tình huống này sẽ không xảy ra.

“Hai người đang thảo luận giết quý cô này như thế nào đó à? Nếu như thế thì ít nhất đừng nói đến vấn đề này ở trước mặt cô ta.” Có lẽ Bailey Olivia bẩm sinh dễ khiến người ta có hảo cảm, lần này Stephanie dường như đứng về phía cô ấy.

Bailey Olivia bị gạt sang một bên liền phát hiện chính mình trở thành tiêu điểm của vài người, cô ta vội vàng giải thích một cách vô tội, “Khi biết quan hệ của các anh thì tôi làm sao có thể yêu cầu một trong hai anh kết hôn với tôi? Tôi cũng không muốn bị giết trong ngày thành hôn đâu.” Cô ta nói đùa, lại phát hiện bọn họ không có ai cười, nói cách khác thì đây không phải là nói đùa, Bailey Olivia âm thầm lú lỏi, không xác định hai người đàn ông này có thân phận gì.

“Tôi rất vui vì các anh tình nguyện giúp tôi, nhưng tôi sợ tôi có thể mang đến một ít phiền phức cho các anh, ông nội biết tôi cuối cùng đã chọn được một người trong hai anh, ông đã phái người đến bàn chuyện với người nhà các anh, tập đoàn Kada và cả hoàng gia nước Anh...” Bailey Olivia lo sợ bất an, “Sự tình càng lúc càng âm ỉ, càng khó giải quyết.”

“Công quốc Monaco ắt hẳn sẽ không cho phép hai người từ hôn đâu, mặt mũi của hoàng thất mà.” Stephanie gọi một ly Bloody Mary, liếm lên đôi môi đỏ mọng, “Trong hai người phải có một người cưới cô ấy.”

Lời của Stephanie tạo thành bầu không khí trầm mặc trong tích tắc.

“Không được.” Feston thẳng thừng từ chối, Bailey Olivia cũng lắc đầu, “Tôi không thể để cho người khác hy sinh vì hạnh phúc của tôi, hơn nữa đây không còn là hạnh phúc mà chỉ là một màn kịch để làm cho ông

nội của tôi vừa lòng.”

“Tiến hành đến mức này, cũng không phải là nói không diễn thì có thể không diễn, thưa cô Bailey Olivia.” Phong Triển Nặc khôi phục bộ dáng ung dung như trước, “Hơn nữa vấn đề của chúng tôi cũng liên quan đến cô.”

Stephanie kể lại tình huống một lần nữa, nhưng cô ta vẫn chưa biết tình huống đã có biến hóa, tình huống của sát thủ U Linh và Habino cũng có thay đổi, bao gồm thân phận sắp trở thành nam tước thật sự của hắn.

Chỉ trong ngắn ngủi vài ngày mà đã có sự xoay chuyển kịch biến, cho dù là Stephanie cũng không nghĩ đến, hắn thay bọn họ giải thích cho cô ta, Bailey Olivia thở dài phiền não, “Tôi cam đoan sẽ không tranh giành ngài Kada với anh, làm ơn đừng giết tôi trong ngày hôn lễ có được hay không?” Cô ta cười khổ.

“Tôi không có hứng thú với một xác hai mạng.” Phong Triển Nặc nhìn vào bụng của Bailey Olivia, “Có khỏe không?”

Bailey Olivia ôm bụng gật đầu mỉm cười, lại lắc đầu thở dài, “Bây giờ vẫn chưa có cảm giác gì, nhưng qua mấy tháng sau...”

“Đến lúc đó sẽ không thể che giấu, nói cách khác, phải nhanh chóng tiến hành hôn lễ.” Feston dứt lời, Stephanie xác định một tin tức, “Cô ta đang mang thai?” Đầu tiên là kinh ngạc, rồi lại quay sang nhìn bọn họ, “Đây là cố ý nói cho tôi nghe hay sao?” Cô ta rất khôn khéo. fynnz810

“Dù sao thì sớm muộn gì cô cũng sẽ biết.” Phong Triển Nặc đã có suy tính, Feston hy vọng là lần này có thể thành công, “Nếu là cô, Stephanie, cô sẽ làm như thế nào? Tôi muốn biết nếu là bình thường thì một người phụ nữ sẽ tính thế nào.”

“Đương nhiên tôi biết cha của đứa nhỏ không phải là một trong hai người, nhưng tóm lại nếu nó là kết tinh của tình yêu thì cô ta đương nhiên nên được gả cho cha của đứa nhỏ.” Stephanie khoát tay, “Đây là vấn đề rất đơn giản, còn phải hỏi nữa sao?”

“Nhưng Bailey Olivia đã nói cha của đứa nhỏ là một người bình thường, hoàng tử sẽ không cho phép chuyện này.” Phong Triển Nặc tiếp tục dẫn dắt đề tài đi theo chiều hướng mà hắn mong muốn, Stephanie quả nhiên cười lạnh, “Cô ta đã trưởng thành, không cho phép thì sao, cô ta cũng không phải là công chúa chính thức, chẳng có giấy tờ gì chứng minh cô ta và Rainier đệ tam có quan hệ huyết thống.”

“Hắn dựa vào cái gì mà ngăn cản cô ta?” Stephanie nói ra điều mà bọn họ muốn.

Phong Triển Nặc và Feston nhìn nhau, không hề mở miệng, Bailey Olivia trợn mắt cứng lưỡi nhìn Stephanie, giống như lần đầu tiên nghe nói như vậy, “Nhưng ông là ông nội...”

Cùng là nữ giới nhưng Stephanie lại có sự tự tin của một vị nữ vương khiến Bailey Olivia cảm thấy hâm mộ, cô ta muốn được tự do giống người phụ nữ ở trước mặt này, nhưng từ đó cho đến nay những gì cô ta được học là phải biết nghe lời hoàng thất.

“Ngẩng đầu nhìn ra ngoài đi quý cô, đây là thời đại gì, công nghệ thông tin, khoa học kỹ thuật, hiện đại hóa, cô không phải sinh ra ở thế kỷ mười tám, nơi này cũng không phải tu viện, cô gả cho người mà mình yêu thì có gì là không được? Trừ phi cậu ta không cần cô mà thôi!” Stephanie chơi một liều thuốc mạnh.

“Anthony yêu tôi! Anh ấy nhất định đang tìm tôi, nhưng mà tôi không nói cho anh ấy biết thân phận của mình....Hiện tại còn kịp hay không? Anh ấy có sợ hãi hay không?” Bailey Olivia bị cuộc nói chuyện này thuyết phục, tâm tình như thể được chấp cánh, “Nếu cậu ấy sợ kết hôn với một công chúa thì tôi nghi ngờ cậu ta có phải là một người đàn ông hay không, cùng lắm thì hai người rời khỏi Monaco, Rainier đệ tam là hoàng tử ở đây nhưng ông ấy không thể khống chế toàn thế giới.” Phong Triển Nặc nhử mồi, giọng nam trung dễ nghe vang lên gần bên tai của Bailey Olivia, “Đào hôn, cô có thể chiếm được tự do.”

Có cảm giác như ác quỷ đang thì thầm bên tai, “Bao gồm cả hạnh phúc của cô.” Một giọng nói trầm ồm khác tiếp tục chú thích vào lời đề nghị này.

.....

P/S: 2 bạn đều ghen như nhau :>. Bởi vì biết đây là giả nên em Nặc mới thế, chứ nếu là thật thì chắc Nặc cũng giết cô dâu cướp chủ rể thật quá

Chúc mừng ngày 20/4 – ngày Im Lặng, ngày chống nạn bạo hành và kỳ thị người đồng tính.

127. Chương 127: Sự Tồn Tại Chân Thật

Bailey Olivia cảm thấy chính mình đã bị cảm hóa, mà càng đáng sợ là cô ta không hề có ý định phản kháng điều này, nó như một mầm móng đang sinh sôi nảy nở ở trong đầu.

Vứt bỏ hôn ước, vứt bỏ hết thảy, theo đuổi tình yêu và tự do của mình, quả thật giống như đang nằm mơ, nhưng chẳng phải mọi người đều có quyền được mơ hay sao? Cô ta cảm thấy chính mình phải quay về để suy nghĩ cẩn thận.

“Nói khích Bailey Olivia đào hôn thì vấn đề của hai người cũng có thể giải quyết hơn phân nửa, quả thật đây là một kế hoạch hay, nhưng nếu không có tôi phối hợp thì sẽ không thành công nhanh như vậy.” Stephanie nhìn chăm chú bóng dáng rời đi của Bailey Olivia, cô ta thu hồi ánh mắt, thay bằng một vẻ mặt khôn khéo.

“Nếu cô ta đào hôn thì tập đoàn Kada không có lý do gì ép anh kết hôn, ngài Feston, có đúng không? Còn cậu, Ian, mặc kệ cậu và Habino có giao ước gì mà nhân vật chính biến mất thì bọn họ cũng không có cách nào ép cậu, nguyên nhân thất bại của nhiệm vụ không phải do cậu tạo ra.” Stephanie quả thật nắm được trọng điểm.

Phong Triễn Nặc cũng không phủ nhận, lắc lư mấy viên đá trong ly rượu, “Đừng nói như thế không liên quan đến cô, chẳng phải đây cũng là điều mà cô hy vọng hay sao? Chỉ cần tôi không kết hợp với Habino thì việc dụ dỗ và xui khiến quý cô kia đào hôn cũng chẳng có gì tổn thất đối với cô, Stephanie, cô làm việc rất có hiệu quả.”

Trong lời khen ngợi của hắn hàm chứa một chút châm chọc, Stephanie nhẹ giọng cười, “Khi nào thì đi thăm Samantha? Nó rất nhớ cậu.”

“Samantha sẽ gặp tôi khi tôi xuất hiện.” Phong Triễn Nặc không đưa ra đáp án chuẩn xác, Feston thúc khuỷu tay của Phong Triễn Nặc, có vẻ rất mất kiên nhẫn, “Có thể đi được chưa?”

Hắn rất ít khi lộ ra vẻ mặt mất kiên nhẫn như vậy, Feston là người không quen che giấu cảm xúc, nhưng không phải là người sẽ viết rõ cảm xúc lên trên mặt, cho nên khi không cười thì hắn luôn để lộ ra khuôn mặt bình tĩnh khó dò, giống như rất khó tiếp cận, nhưng đến khi tiếp cận thì sẽ có cảm giác rất khác.

Ngay cả Phong Triễn Nặc hiện tại cũng rất khó nói ra đó là loại cảm giác gì, giữa bọn họ có cảm tình nhưng cũng có tính toán và kiêu ngạo của đàn ông, giống như cuộc tranh chấp đêm hôm qua.

Ra khỏi cửa, Phong Triễn Nặc vừa mới đi đến bên cạnh chiếc xe của mình thì Feston lại bất ngờ mở cửa xe của Phong Triễn Nặc, “Tôi không lái xe đến.”

“Hộ tống công chúa mà lại đi xe taxi hay sao? Đội trưởng Feston, đặc vụ Caesar, ngài Kada, anh xác định là muốn lên xe của tôi hay sao? Tôi sẽ không đưa anh về khách sạn của anh đâu đấy.” Thay đổi hoàn cảnh thì cũng thay đổi thái độ, hắn mở cửa xe, Feston đứng ở ngay sau lưng của hắn.

“Tôi gặp cô ta ở trước cửa, nếu đây là chuyện mà cậu muốn hỏi.” Giọng nói ở sau lưng đột nhiên đến gần, “Lên xe.”

Feston đẩy mạnh Phong Triễn Nặc vào xe, Phong Triễn Nặc còn chưa kịp hỏi là vì sao thì đã có một bóng đen đè lên người, cửa xe bị đóng lại.

Mùi rượu xâm nhập vào khoang miệng, hàm trên bị đầu lưỡi liếm một vòng làm cho Phong Triễn Nặc cảm thấy ngứa ngáy, đáp lại nụ hôn quen thuộc, Phong Triễn Nặc nhanh chóng ăn miếng trả miếng, mút lấy đầu

lưỡi của Feston, hai người đàn ông cao lớn chen vào trong xe làm cho băng ghế chỉ còn lại một chút khe hở chật hẹp. fynnnz.wordpress.com

Vừa mới tiến vào đã bị đẩy ngã, Phong Triễn Nặc còn chưa ngồi ổn ở ghế lái, một chân của hắn thòng xuống ghế, thân thể ở phía trên đề lên người đã hạn chế động tác của hắn, nếu muốn phản kích để đẩy Feston ra thì quả thật là chuyện không có khả năng, hơn nữa đối phương không phải là loại người có thể dễ dàng giải quyết.

Cửa xe sập màu ngăn cản những ánh mắt bên ngoài, không khí giữa bọn họ có lẽ cũng không đủ dùng, giống như mùi rượu và mùi thuốc lá tràn ngập trong khoang mũi, lúc này Phong Triễn Nặc mới phát hiện một chuyện mà đáng lý hắn phải phát hiện ngay từ đầu.

“Anh rốt cục hút bao nhiêu điếu thuốc?” Nồng nặc mùi ni-cô-tin, cũng là loại mùi đáng ghét, nụ hôn này ngoại trừ mùi chua cay của rượu còn có mùi thuốc lá rất nặng.

“Tôi không để ý, dù sao cũng là cả buổi tối.” Như là cố ý nói cho Phong Triễn Nặc nghe, Feston buông ta đôi môi bị hắn tàn sát bữa bãi, ngược lại đi cắn cổ của Phong Triễn Nặc. Phong Triễn Nặc rất hiếm khi có thời điểm không nói nên lời, mà lần nào nói không nên lời cũng đều là đối mặt với Feston.

Feston nắm lấy cổ áo của Phong Triễn Nặc, “Nghe đây, cậu nợ tôi, tôi cũng nợ cậu, làm cho kẻ sản bản trở thành con mồi của người khác thì xem như đã uất ức cho cậu, bắt quá ngay từ đầu chúng ta đã biết chuyện này sẽ trở thành như vậy, cho nên đừng tìm đủ loại lý do để rước lấy phiền phức cho mình! Cậu muốn tự do thì tôi cho cậu tự do, cậu cảm thấy ở cùng một cảnh sát rất nguy hiểm thì tôi có thể thả cậu đi...”

Feston là người rất thực tế, hắn cũng biết không có khả năng ràng buộc người ở trước mặt mình, loại tình yêu như vậy rất đồng thoại, phi thực tế, cho dù hắn có nghĩ như thế nào thì cũng không có khả năng.

“Cho tôi tự do?” Phong Triễn Nặc nheo mắt lại một cách nguy hiểm, “Anh nói muốn thả tự do cho tôi à?” Quả thật đây là một câu nói đùa hay nhất mà hắn từng nghe thấy!

“Anh cũng nghe rõ cho tôi! Mặc kệ gặp phải chuyện gì thì chúng ta đều phải có trách nhiệm, đừng hòng đem tất cả vấn đề đổ hết lên mình của tôi! Nếu cảm thấy không ổn thì anh có thể rời đi, nhưng đừng quên lúc trước người trêu chọc đối phương cũng không phải là tôi!” Đầu gối đột nhiên nâng lên, lời nói của Feston tựa như chỉ có một mình hắn là cố ý gây sự, nhìn thấy khuôn mặt hung hăng vì nhện đau của Feston, Phong Triễn Nặc tức giận đến mức tàn nhẫn cười lạnh.

“Nói không chừng chúng ta làm kẻ thù của nhau thì sẽ tốt hơn, nhưng đáng tiếc chúng ta không có cơ hội, nếu anh thật sự rời đi thì tôi sẽ giết anh!” Hắn cắn cổ của Feston, một đòn này không hề nể tình.

Mùi máu tươi tràn vào hàm răng, còn có mạch đập kịch liệt liên tục nhảy lên, nhịp tim của Feston cũng đập rất nhanh giống như hắn, phải có tình cảm mãnh liệt thế nào thì mới có thể tạo thành loại cảm giác thân thiết phức tạp như vậy, hắn hoàn toàn không rõ, bởi vì hắn chưa bao giờ nếm trải mùi vị này.

“Tôi phải nghi ngờ có phải cậu dùng cách này để giết người hay không...” Người bị hắn cắn đang dùng cánh tay để hung hăng đè chặt cổ của hắn, làm cho hắn không thể không nhả ra, máu của Feston rất ấm, giọng nói cũng như phát hỏa, tràn đầy tức giận, “Ai nói là tôi muốn buông tha cho cậu? Tôi có nói hay sao?”

Chỉ là một câu không rõ ràng mà lại thành ra buông tha, Feston cảm thấy vừa yêu lại vừa hận đối với sự kinh ngạc này, có một chút dở khóc dở cười, “Để cho người khác cho rằng chúng ta đã tách ra, cậu cảm thấy thế nào?”

Không giống như nhìn những người khác, ánh mắt như đang bốc lửa, tựa như bị châm cồn, mỗi lần Feston đột nhiên mở miệng đưa ra đề nghị thì luôn khiến người ta cảm thấy bất ngờ, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc dù sao Feston cũng là Caesar của FBI thì chuyện này tựa hồ lại trở thành đương nhiên.

“Muốn đùa cái gì? Nói rõ ràng một chút đi, có lẽ tôi sẽ thập tử nhất sinh.” Từ tình cảm chuyển thành lý trí, trong nháy mắt Phong Triễn Nặc khôi phục tinh thần, từ nụ cười lạnh nhanh chóng chuyển sang bình tĩnh, nhanh đến mức quả thật làm cho người ta nghi ngờ có phải hắn vẫn luôn diễn trò hay không.

Nhưng đương nhiên không phải, đây là kết quả mà Phong Triễn Nặc đã cực lực khống chế, nhìn lên vết máu loang lổ trên áo của Feston, hắn không khỏi thấp giọng hỏi xem Feston có sao không.

“Sau này không gọi cậu là U Linh nữa, phải gọi cậu là ma cà rồng.” Kéo Phong Triển Nặc lên, Feston ấn vào vết thương trên cổ.

“Đừng nói nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy, đâu còn chảy máu nữa đâu, răng của tôi chưa đủ nhọn đến mức đó.” Giống như trấn an, Phong Triển Nặc dùng ngón tay lau khoe miệng của mình, nơi đó có vết máu của Feston, đôi mắt màu xanh biển khẽ chuyển động, có một chút áy náy, nhưng cũng không xin lỗi, hắn dùng đầu ngón tay vuốt ve vết thương của Feston.

Ánh sáng trong xe không sáng lắm nhưng sự tồn tại của hắn lại là chân thật.

Feston cũng không biết rõ vì sao mình lại mê muội một tên sát thủ hay thay đổi như vậy, cảm giác mất ổn định của đối phương, việc khó có thể gọt giũa và tính khí thất thường, ngay cả một ánh mắt, một động tác cũng tạo thành hấp dẫn đối với hắn.

Hắn nắm lấy ngón tay của Phong Triển Nặc rồi đặt lên môi, vẻ mặt bình thản nhưng động tác lại dịu dàng, hắn cũng giống như Phong Triển Nặc, không có gì để nói.

Mỗi khi bọn họ thảo luận chỉ đều tập trung vào tranh chấp, có lẽ trong lòng bọn họ đều tự hiểu rõ lời nói của đối phương, cho nên nói rất ít, mà những gì không thể nói chính là những điều mà có dùng bất cứ ngôn ngữ gì cũng không thể hình dung, cho nên tốt nhất là không nói.

Kết quả những gì bọn họ thổ lộ với nhau thường mang theo một ít khắc nghiệt, tranh chấp đối đầu, giằng co kịch liệt, đồng thời cũng cố chấp không chịu buông tay, cả hai người đều không chịu, “Trở về nói sau, cậu lái xe đến chỗ của tôi trước đi, ở đó an toàn hơn.” Feston nói địa chỉ, Phong Triển Nặc đáp lại bằng một ánh mắt nghi vấn thì nhận được câu trả lời, “Có lẽ cậu đã quên nhưng tôi thì nhớ rất rõ, nam tước Ventress vẫn đang bị người ta truy sát.”

Feston nhắc nhở làm cho Phong Triển Nặc tạm thời thỏa hiệp, “Được rồi, tôi cũng không muốn chúng ta đang nói chuyện thì bị mấy viên đạn cắt ngang.” Khách sạn của Feston ở một hướng khác, gần với nhà hát opera Monte Carlo nổi tiếng, là người đại diện của tập đoàn Kada, hết thầy ăn, mặc, đi lại của Feston đều có chuyên viên phụ trách, không giống như Habino, sự phục vụ ở đây càng riêng tư và chu đáo hơn, cũng vô cùng xa hoa.

Tiến vào khách sạn từ cửa sau vì Feston không muốn người khác chú ý, Phong Triển Nặc rất muốn trêu chọc hành vi của Feston càng ngày càng giống sát thủ, nhưng ngẫm lại thì chuyện này cũng chẳng có gì thú vị để nói, cuối cùng hắn cũng không mở miệng.

Trên đường lên lầu thì bọn họ gặp được quản lý khách sạn, “Ngài Kada.” Lễ phép chào hỏi Feston, “Ngài đã quay lại, có cần gì thì cứ trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ đi dẫn dò tiếp tân.”

Khi Feston khoát tay tỏ vẻ không cần thì người quản lý mới rời khỏi cửa thang máy, hình như đặc biệt đứng ở đây chờ hắn, chỉ vì muốn hỏi hắn cần cái gì.

Theo thái độ của người nọ đối với Feston thì đây không phải là thái độ lễ phép mà một người quản lý nên có đối với khách, người nọ thậm chí còn không liếc nhìn vết máu trên áo của Feston, giống như chúng nó không hề tồn tại.

“Ông ta đang lấy lòng anh, ngay cả một người có thân phận khả nghi xuất hiện mà cũng không hề hỏi một câu, khách sạn này bị anh bao luôn rồi à? Hay là—” Khả năng quan sát của Phong Triển Nặc luôn rất sâu sắc. fynnz810

“Đúng như cậu nghĩ, đây là một trong những tài sản của tập đoàn Kada.” Sau khi người quản lý rời đi thì Feston mới đưa ra đáp án, hắn rời khỏi thang máy. Tập đoàn Kada có tài sản ở nơi này hoàn toàn không có gì kỳ lạ, Phong Triển Nặc ngẫm nghĩ thiết kế xa hoa nhưng lại toát lên vẻ sang trọng của nơi này, “Không muốn trở về để kế thừa gia sản hay sao?”

Feston đi qua vách tường được dán giấy với hoa văn màu vàng và màu xanh lục đan xen, tấm thảm màu rậm nắng lấp kín những hoa văn hình học, ở trước cửa phòng của hắn, vách tường kẻ bên còn được trang trí một bức tượng điêu khắc màu đỏ theo phong cách trừu tượng, hắn dừng chân lại.

“Không ở công ty vẫn có thể được chia hoa hồng, phá án bắt tội phạm có tính khiêu chiến hơn việc kinh doanh thương mại của công ty, vì sao tôi còn phải trở về để làm gì.” Luôn luôn ở những tình huống bất ngờ lại biểu hiện ra hẳn quả thật là người có máu kinh doanh, Feston vừa nói vừa mở cửa ra.

Không đi làm nhưng vẫn có tiền thì cần gì phải trở về, một đáp án rất hay, Phong Triển Nặc đi vào, không ngờ cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn khác với hẳn đã tưởng, nơi này quả thật vô cùng bề bộn, “Anh bị trộm vào phòng à?”

“Tôi không cho người ta lên quét dọn, tôi cần không gian yên tĩnh để suy nghĩ một việc.” Xung quanh bề bộn hoàn toàn không hợp với bản thân luôn tỏ ra trật tự của Feston, hẳn dời đi gạt tàn thuốc đã bị chất đống, sau đó mở cửa sổ ra cho thoáng một chút.

Báo, thức ăn, cà vạt, quần áo vứt lộn xộn trên sofa, tuy vẫn chưa đến mức khủng khiếp nhưng dù sao đây cũng là phòng mà Feston đang ở.

Phong Triển Nặc không thể tưởng tượng được người có thói quen sạch sẽ và chỉnh tề như Feston lại sống trong một gian phòng như vậy, mà người tạo ra cái đống bề bộn này lại chính là Feston, căn phòng xa hoa bị chiếm cứ bởi bầu không khí đục ngầu và một mớ hành lý lộn xộn.

“Nơi này làm cho tôi cảm thấy kinh ngạc.” Phong Triển Nặc nhìn xung quanh, mơ hồ biết rõ nguyên nhân gây nên hết thảy điều này.

“Bởi vì cậu, tôi muốn tìm cách để giải quyết chứng ngại vật trước mắt, còn cậu thì sao – cậu chỉ biết làm cho mọi việc từ đơn giản trở nên phức tạp, cậu nói đi, có phải tôi quá dung túng cho cậu hay không?” Feston xoay người, đáy mắt bùng nổ cùng với bước chân mãnh liệt đang tiến đến gần, đột nhiên áp Phong Triển Nặc lên cửa.

.....

P/S: Cái cảnh hôn ngón tay...cứ tưởng tượng cái mặt nghiêm nghị mà hôn ngón tay của Nặc một cách dịu dàng là mình lại rung rinh :>

128. Chương 128: Giao Ước

“Rốt cục là ai dung túng ai, cái tên thích khổng chế này.” Sau lưng đập lên ván cửa cứng rắn, tầm mắt gần trong gang tấc đang hình thành tình thế giằng co, không quá vài giây, Phong Triển Nặc hừ cười rồi phản kích.

Trước mặt là ánh mắt tràn đầy áp lực lo lắng và cuồng bạo, ẩn sâu trong hốc mắt lóe lên như sao băng, hẳn nắm lấy vai của Feston rồi đẩy đôi phương lên vách tường.

Đụng đến vật trang trí ở trên tường, Feston phát ra một tiếng kêu rên, cánh cửa ở sau lưng vang lên một tiếng ầm, Phong Triển Nặc nhìn xem Feston có sao hay không, bước chân vững vàng tiến vào bên trong, ngay sau đó là một cái bóng nhào đến, áp hẳn xuống đất, “Vì không muốn ràng buộc cậu cho nên mới cho cậu tự do, nhưng cậu cứ luôn chọc giận tôi, cậu quả thật có tài cán này!”

Từng câu từng chữ được nghiền ra khỏi kẽ răng, nếu có thể thì Feston thật sự muốn cắn chết Phong Triển Nặc, hơi thở phả vào bên tay, Phong Triển Nặc giống như bị chim ưng dùng móng vuốt giam cầm dưới đất, nhưng hẳn chỉ mỉm cười, “Những lời này tôi trả lại cho anh!” Giọng nói âm u lạnh lẽo được cất cao.

Hàm dưới bị đập mạnh một cú, người ở trong tay của Feston xoay một vòng rồi giãy ra khỏi vòng tay của hắn, đôi chân dài đảo qua, đá văng cánh tay của Feston, Phong Triển Nặc biết rõ mình vừa khơi mào chiến tranh, nhưng có lẽ bọn họ đều cần cách này để phát tiết và khai thông.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt âm u của Feston thì hắn lại tung quyền chậm một chút, sau khi Feston nghiêng người đá một cú thì lại đột nhiên tấn công vào trước mặt, vốn nên đâm vào ngực nhưng rốt cục hai tay lại ôm lấy bờ vai của Phong Triển Nặc.

“Tôi muốn biết cậu nghĩ thế nào về biện pháp rất tốt kia, cậu nói cho tôi nghe thử một chút đi?” Hai thân thể kề sát, từ đánh nhau lại vô hình chuyển thành ôm nhau, nhưng vẫn tràn ngập khả năng nguy hiểm, Feston kề sát vào trán của Phong Triển Nặc, gần đến mức có thể ngửi được hơi thở của đối phương.

Feston chạm đến mấu chốt của hấn, nếu bảo rằng Feston bởi vì tình cảm đặc biệt dành cho hấn mà dung túng hành vi của hấn, như vậy lần này hấn đề nghị Feston lấy Bailey Olivia xem như đã hoàn toàn chọc giận Feston.

“Gạt tôi đến nơi này mà còn chưa chịu vô vấn đề chính, anh muốn tiếp tục hỏi tôi hay sao? Rất đơn giản, sau khi nghĩ thông suốt lợi và hại thì đương nhiên sẽ xuất hiện kết quả, đừng nói cho tôi biết là anh không hề nghĩ đến.” Feston lý trí cũng không thua hấn, nhất định đã từng cân nhắc đến khả năng này. Phong Triển Nặc giật giật khóe miệng, “Chẳng qua....không thể lừa gạt tình cảm của mình.” Hấn giống như đang than thở một mình, có bao nhiêu người nhìn thấy nét mặt bất đắc dĩ này? Feston dùng sức lôi kéo, càng ôm càng chặt, “Vậy cậu còn dám nói như vậy nữa hay không?!”

Quả thật giống như đang cẩu kính, chẳng phải chỉ vì một câu của hấn thôi sao? Cứ thế mà không ngừng truy cứu, bất quá Phong Triển Nặc không thẳng thắn vạch trần, “Ồ trên xe tôi đã giải thích rồi, chỉ là một lời đề nghị mà thôi, anh là đàn ông đó, có cần nhỏ mọn như vậy hay không?”

“Nghĩ ra biện pháp rất tốt này là cậu, nói muốn giết cô dâu cũng là cậu, không biết là ai nhỏ mọn.” Feston buông hấn ra.fynnz.wordpress.com

Không ngờ chính mình lại bị trêu chọc, Phong Triển Nặc đẩy Feston ra. “Đừng khiêu khích tôi, đã lâu rồi tôi chưa sử dụng khẩu Colt, rất ngứa tay, trừ phi anh muốn ăn đạn thì cứ tiếp tục.”

“Bản tính của sát thủ rốt cục không thể thay đổi? Cậu muốn giết người sao?” Lời nói trắng trợn của Feston khiến người ta kinh hãi, hấn nắm lấy cánh tay của Phong Triển Nặc.

“Nếu tôi nói đúng thì sao?” Phong Triển Nặc khiêu khích, Feston giống như đã sớm chờ đợi câu này, cánh tay đột nhiên dùng lực, “Cậu dám nói lại một lần nữa xem?”

Phong Triển Nặc đột nhiên lộn qua ghế sofa, Feston bị hấn gạt té xuống đất, nhưng đối phương lại thuận thế kéo hấn ngã xuống sàn, lúc này mới cúi đầu nói với hấn, “Tôi chưa bao giờ có ý định khống chế cậu, bất quá theo đuổi cũng có giới hạn, cậu có thể là sát thủ, nhưng không thể vĩnh viễn tiếp tục như vậy.”

Tầm thăm dày bằng nhung bị lồm xồm vì trọng lượng của bọn họ, Phong Triển Nặc bị Feston nắm hai tay áp xuống sàn, hàng lông mày của Feston cau lại rất sâu, giọng điệu cũng mất bình tĩnh, “Tựa như bây giờ, về sau tình huống thế này có thể lại tiếp tục xảy ra, những người biết quan hệ của chúng ta sẽ xem đây là nhược điểm.”

“Đây là chuyện mà anh đã suy nghĩ cả đêm à?” Bọn họ đều là người có lý trí, chỉ là luôn luôn mất lý trí vì đối phương mà không có cơ hội tỉnh táo để suy ngẫm.

Feston hơi trầm chiêu, “Cậu có cảm thấy tôi rất mâu thuẫn hay không, quan hệ của chúng ta diễn ra ngay trước mắt, trước kia người muốn công khai chuyện này là tôi, hiện tại lại đề nghị chúng ta tách ra cũng là tôi, cậu thấy thế nào?”

Dường như Feston rất để ý đến quan điểm của Phong Triển Nặc, hấn nhún vai, “Không có gì khó hiểu, kỳ thật anh không ngại những chuyện như vậy, sở dĩ đưa ra đề nghị giả vờ chia tay đều là vì lợi ích riêng của chúng ta, lần này anh nói đúng, quan hệ của chúng ta đã trở thành nhược điểm trong mắt của người khác.”

“Là tách ra, không phải là chia tay.” Feston đặc biệt sửa lại.

“Tách ra hay chia tay chẳng phải là giống nhau hay sao?” Hấn không thấy có gì khác biệt.

Giọng điệu nhẹ nhàng, Feston lại có tác phong rất cao thâm, “Việc công khai chuyện của chúng ta là vì tôi không bận tâm đến cái nhìn của người khác, nhưng bị xem là nhược điểm cũng không ổn, muốn cậu không làm sát thủ thì cậu có chấp nhận hay không? Nếu không được thì lúc nào cậu cũng có thể bị nguy hiểm, chúng ta không thể luôn ở bên nhau, công khai quan hệ của chúng ta chẳng khác nào công khai nhược điểm.”

“Những lời này tôi đã sớm nói với anh, khi đó tôi đã cảnh cáo anh, nhưng anh lại tỏ ra bất cần, ngoại trừ các thành viên của đội đặc nhiệm ST, người nhà của anh cũng biết anh đang ở cùng một phần tử nguy hiểm,

tôi chỉ có thể nói rằng anh quả thật làm cho tôi cảm thấy bất ngờ.” Hấn luôn nghĩ Feston là một người rất cẩn thận.

“Như vậy cậu cũng nên nhớ rõ, tôi đã nói là tôi không cố ý giấu diếm, khi người khác chất vấn thì tôi không muốn xem là cậu không tồn tại, cậu xem mình là u linh, nhưng đừng quên, cậu cũng là con người.” Nâng lên thất lưng của Phong Triển Nặc, Feston luôn nhắc nhở hấn rằng hấn không phải chỉ là một công cụ giết người.

Phong Triển Nặc trầm mặc trong chốc lát, sau đó nở nụ cười, bỗng nhiên có loại xúc động muốn thở dài, “Có biết hay không, lúc trước khi làm nghề này thì chuyện đầu tiên phải quên chính là như vậy.” fynnz810

“Chuyện gì?” Biết hấn đang nói cái gì nhưng Feston vẫn muốn Phong Triển Nặc tự mình nói ra, so với vẻ ngoài sáng chói thì Feston càng muốn biết phần âm u lạnh lẽo ở bên trong hơn, bởi vì đó là nơi mà không có ai có thể chạm vào.

“Khi làm người thì rất khó ra tay với người khác, hoặc là không xem chính mình là con người, hoặc là không xem đối phương là con người, bởi vì như thế thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.” Hai tay bị kiềm chế, Phong Triển Nặc lại lười biếng nằm dưới đất như đang hưởng thụ, Feston nhìn không được mà tưởng tượng phản ứng của người ở trước mặt sẽ như thế nào khi bị nhốt trong tình trạng nguy cấp.

Chỉ sợ cũng sẽ là bộ dáng bất cần đời như vậy, tựa như lần đầu tiên gặp mặt, Feston buông tay ra, Phong Triển Nặc nheo mắt hỏi, “Hey, ngài cảnh sát thân yêu, anh đang sờ ở đâu vậy?”

“Cậu có thể nói tiếp.” Vói vào trong áo sơ mi của Phong Triển Nặc, đây vừa một lúc làm cho bọn họ đều toát mồ hôi, cảm giác ẩm ướt nóng rực dưới lòng bàn tay dễ dàng kích khởi dục vọng, Feston bắt đầu cởi bỏ từng cúc áo sơ mi của Phong Triển Nặc.

Dịu dàng vuốt ve lại chậm rãi thôi thúc *** tăng cao, Phong Triển Nặc thấp giọng tiếp tục nói, thỉnh thoảng lại cất lên vài tiếng rên rỉ thoải mái, “....Tôi đã từng nói tôi không có thói quen có người chờ tôi, chắc là anh đã phát hiện, ý chí tự do của tôi luôn làm cho tôi rời xa anh, đây là bản tính của tôi, từ đó đến nay hết thấy mỗi ngày đều nhận nhiệm vụ giết người, bản năng của tôi nói cho tôi biết phải rời xa anh, ngay từ đầu nên là như thế....”

“Sau đó thì sao? Nói tiếp đi.” Bàn tay của Feston sờ đến trước ngực của Phong Triển Nặc, bên trong áo sơ mi rộng mở là cơ ngực rắn chắc lõa lồ, mặt trên có đầy vết sẹo cũ, Feston nghe thấy Phong Triển Nặc nói một cách thẳng thắn, “Cho nên tôi rước lấy rắc rối, khiêu chiến tính kiên nhẫn của anh, anh tin tôi nhưng tôi cần phải xác định cho chắc chắn.” Phong Triển Nặc suy nghĩ cách dùng từ, “Anh làm cho tôi cảm thấy bất ngờ.”

“Anh luôn tỏ ra rất hiểu tôi.” Nụ cười trở nên thâm trầm, “Chỉ có thể nói rằng không hổ là người mà tôi xem trọng, anh quả thật nhìn thấu tôi, nói không chừng anh còn hiểu rõ tôi hơn cả bản thân của tôi, thay vì nói là anh thả cho tôi tự do thì không bằng nói là anh dùng cách này để ràng buộc không cho tôi rời xa anh thì đúng hơn.”

“Như vậy tôi có thành công hay không?” Feston dường như có một chút đắc ý, bên dưới đáy mắt thấp thoáng ý cười bí ẩn.

“Anh đảm bảo tôi sẽ không rời đi nên hiện tại mới đưa ra cách này hay sao?” Phong Triển Nặc nhướn mày, cho hấn tự do nhưng cũng vô hình trung trói chặt trái tim của hấn, chiêu này của Feston hiệu quả hơn rất nhiều so với việc dùng biện pháp cứng rắn để cưỡng ép hấn.

“Muốn lưu lại một trận gió thì không thể dùng dây thừng để trói buộc, bề ngoài cậu thoát nhìn rất thần nhiên, kỳ thật lại là người đòi hỏi rất cao, bề ngoài ung dung nhưng linh hồn bên trong lại thiếu cảm giác an toàn, cậu phải chộp thứ gì đó vào tay thì mới cảm thấy yên tâm,” Bao gồm cả mạng người.

“Mấy cái vụ linh hồn mà anh cũng nói cho được, đừng suy bụng anh ra bụng tôi....” Giọng điệu của hấn bắt đầu bất ổn, Feston đưa tay đến nơi trí mạng.

Giọng nói ghé vào bên tai cùng với hô hấp nóng rực, “Chỉ cần có thể dùng được thì đều phải dùng, chỉ cần có thể làm cho tôi có được cậu.”

Nhưng đó là một linh hồn phiêu bạt khó có thể nắm giữ, sau khi hắn chiếm được thì phải nghĩ cách giữ lại, làm cho người này triệt để hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của hắn.

Phong Triển Nặc nhéo thắt lưng của Feston, “Anh cố ý muốn tôi nợ anh, cái tên Caesar thâm hiểm này.”

“Không thâm thì làm sao có thể đối phó với U Linh.” Hắn quấy nhiễu đầu lưỡi của Phong Triển Nặc, trong lúc nói chuyện thì những động tác chậm rãi vuốt ve một cách trí mạng vẫn được tiếp tục, *** dần dần chồng chất, giống như từng thanh củi được nhóm lửa, rốt cục bùng hực bốc lên.

Lòng ngực của Phong Triển Nặc không ngừng phập phồng, hắn nhìn lên ánh mắt chăm chú và dày đặc lửa nóng ở phía trên, giữa bọn họ có rất nhiều lần giống như đối đầu trên chiến trường, không hề chịu thua, nhưng cũng đạt được cảm giác chinh phục triệt để, Feston hôn lên mái tóc bị mồ hôi thấm ướt của Phong Triển Nặc, nhìn đôi môi hơi sưng lên của hắn, lại tiếp tục hôn xuống.

Phong Triển Nặc bất ngờ ngẩng đầu đoạt lấy, đôi môi trở nên đau đớn, nước bọt ẩm ướt phát ra tiếng dây dưa của đầu lưỡi, lặng lẽ tiến hành dưới sàn, tiếng hít thở là phần nhạc đệm kịch liệt nhất, đây là một cuộc chiến, đúng vậy, nhưng lại là một loại trao đổi đặc biệt.

Có lẽ Feston đã nói đúng, Phong Triển Nặc cần một vài thứ để khẳng định sự tồn tại của mình. Trong căn phòng chất đầy hành lý, sau lưng của Phong Triển Nặc là tấm thảm mềm mại, nắm chặt tấm thảm bằng nhung màu trắng ở dưới thân. Feston hôn lên nơi mẫn cảm của Phong Triển Nặc, hắn ôm lấy đầu của Feston, “Sau khi giải quyết chuyện của Bailey Olivia thì tôi sẽ đi đến nơi khác một thời gian ngắn, trước khi tạm biệt....anh để cho tôi đòi lại cái đã...”

Cẩn rặng rên rỉ, một đêm mất ngủ dường như chỉ làm cho tinh thần của Feston càng thêm hưng phấn, trong lúc kịch liệt vận động, hắn ôm chặt Phong Triển Nặc, “Hiện tại nói tạm biệt với tôi là quá sớm, chí ít phải chờ qua ngày lễ....Cậu chờ không kịp mà muốn rời xa tôi nhanh như vậy hay sao?”

Phong Triển Nặc mơ hồ nhớ đến ngày lễ của Monaco sắp đến, ***g ngực va chạm vào nhau có thể cảm nhận được tiếng tim đập, làn da màu đồng ở trước mắt lóe lên mồ hôi sáng bóng, trên khuôn mặt tràn ngập dục vọng của Feston đang toát ra mồ hôi, còn có một loại cảm xúc khắc sâu, đó là luyến tiếc.

.....

P/S: Em cũng đã công nhận là anh thâm :>. Cơ mà anh Phê có cái thói quen để mặt tỉnh bơ còn tay thì liên tục sờ soạn...

129. Chương 129: Phương Pháp Khai Thông Thâm Thúy

“Nếu muốn cho tôi không đành lòng rời đi....thì như vậy vẫn chưa đủ.” Nhìn ánh mắt này, giọng điệu của Phong Triển Nặc cũng trở nên bất ổn, hắn nhéo ngực của Feston, làm cho đối phương cũng cảm nhận được sự khó chịu mới ban đầu, tuy đã làm rất nhiều lần nhưng lần nào cùng với Feston cũng giống như khiêu chiến sinh lý đến cực hạn.

Nếu có thể thì hắn đương nhiên muốn ở phía trên, nhưng Feston cũng muốn như vậy, cho nên bọn họ chỉ có thể không ngừng tranh đoạt chủ quyền, bất quá lúc này xem như Feston rất dạn dày, “Tôi nghe thấy cậu nói là vẫn chưa đủ?”

Ngón tay vuốt ve trên khuôn mặt của Phong Triển Nặc, Feston cố ý xuyên tạc lời nói của hắn, lại làm cho hắn không có thời gian để mở miệng giải thích, phương pháp sử dụng đương nhiên chỉ có một cách, trong tình huống như vậy thì người đàn ông thông thường chỉ biết dùng cách này.

Tiếng rên rỉ trầm thấp, tiếng thở dốc khàn khàn càng khiêu khích dục hỏa dưới đáy lòng của Feston, lần này rốt cục không thể khống chế được nữa, tiếng thở dốc nặng nề, mùi hương nam tính quần quanh bọn họ, tay chân đan vào nhau, Phong Triển Nặc ôm chặt Feston, mút vào vết thương mà hắn đã cắn ở trên cổ của Feston, vài giọt máu khô hòa tan trong miệng.

“Chưa đủ cái gì, chưa đủ trả nợ hay sao?” Phong Triển Nặc tiếp tục khiêu khích, “Mấy ngày nữa có lẽ chúng ta sẽ không có thời gian làm như vậy....chờ đi, trong chốc lát sẽ đến tôi....không để anh cầu xin tha thứ thì không được...” Liếm khóe miệng dính máu, nụ cười ma mị là thuốc kích tình tốt nhất.

“Ai làm cho ai cầu xin tha thứ?” Tóc của Phong Triển Nặc bị kéo lên, trước ngực là một nụ hôn cực nóng, hần đột nhiên siết chặt tay, tấm thảm ở dưới tay hần hình thành nếp uốn, nghe thấy Feston tiếp tục thở ra hô hấp dồn dập ở bên tai, “Tôi quá dung túng cho cậu, cậu không thích bị người ta ràng buộc, cho nên tôi để mặc cậu, cậu lại chế giễu, cậu cảm thấy cậu nợ tôi, dù sao cậu cảm thấy bản thân mình mắc nợ nhiều lắm....vậy hiện tại cậu trả nợ đi, tôi phải thu cho đủ lợi tức.”

Không phải ai cũng có thể trả được loại lợi tức này, Phong Triển Nặc phải trả bằng một cái giá rất đắt, nhưng người đòi nợ hần cũng chẳng thoải mái hơn bao nhiêu, Feston rốt cục đã toại nguyện, hoàn toàn xơi sạch Phong Triển Nặc, nhưng đổi lại hai người tiêu hao thể lực quá độ, chẳng có ai chịu động đậy để đi gọi thức ăn. fynnz.wordpress.com

Feston chính là Feston, trở thành kẻ thù thì sẽ là loại kinh địch mạnh nhất, trở thành tình nhân thì sẽ là loại ràng buộc sâu nhất, Phong Triển Nặc nằm trên giường châm một liều thuốc, “Đừng tưởng là tôi không phát hiện, anh luôn thử nghiệm để cho tôi rời đi, ngoài miệng tuy rằng không nói, nhưng anh vẫn hy vọng tôi rời khỏi có phải hay không.”

Trong khách sạn, chiến tranh giữa đàn ông lấy phương thức cùng sống cùng chết để kết thúc, tình hình chiến đấu kịch liệt, từ dưới thảm chuyển lên giường, mái tóc của Feston trở nên bù xù, bên môi còn có một chút gợn sóng vì được thỏa mãn ***, “Đây là xuất phát từ an toàn, tôi không hy vọng cậu xuất hiện ở trước mặt tôi với toàn thân đầy máu và bị trọng thương.”

Hần nâng tay cầm lấy liều thuốc của Phong Triển Nặc, hút sâu một ngụm, bên trong tối tăm có hương vị tao nhã đầy nam tính, lúc này cũng rất dễ dàng nhìn ra hần quả thật là một người sinh ra từ gia đình giàu có quyền quý, “Phải nói trước, đây là để đánh lạc hướng, đến lúc đó cậu phải quay trở về cho tôi.” Giọng điệu nghe có vẻ không cho thương lượng, một tay của Phong Triển Nặc vất lên trán, mắt nhìn lên đồng hồ đặt trên đầu giường, “Sắp đến giữa tháng, thời gian ở lại Monte Carlo đã vượt quá kế hoạch của tôi, chờ đến ngày lễ cũng nên giải quyết xong xuôi, đến lúc đó có thể nói khích được Bailey Olivia thì tôi sẽ rời khỏi Monaco, thuận tiện điều tra xem là ai muốn giết thân phận giả của tôi, cái tên nam tước kia. Còn anh, quay vềChicagoà?”

“Có lẽ người nhà muốn tôi trở về, tôi phải đi nói rõ một lần, đương nhiên là sau khi xử lý hết chuyện ở nơi này đã.” Nói ra kế hoạch của mình, Feston cũng hỏi Phong Triển Nặc một chút, “Cậu định đến đâu, tôi biết trên thế giới có rất nhiều nơi để cậu có thể dừng chân, nhưng cậu phải nói cho tôi biết là nơi nào thì tôi mới có thể cho cậu đi.”

“Lo lắng cho tôi à? Nói thật, có rất nhiều người chờ tôi thăm bọn họ, tôi còn chưa quyết định sẽ đến nơi nào trước.” Phong Triển Nặc nói đến mấy người bạn này thì vẻ mặt hơi lóe lên một chút, Feston xoay người nhéo cổ của Phong Triển Nặc, “Quá nhiều tình nhân, nói thêm nữa thì cho dù chỉ là một chỗ tôi cũng không cho cậu đi.”

Hần biết Phong Triển Nặc cố ý, là tên sát thủ này cố ý nói như vậy, mặc dù bị lên án là kẻ thích khống chế nhưng hần vẫn không thể không lộ ra sự bận tâm của mình, “Cắt sạch sẽ mấy cái đuôi lung tung đi, mặc kệ là nam hay là nữ.” fynnz810

“Hey hey, tôi không có bữa bãi như anh nghĩ đâu nhé, làm gì mà có nhiều nam lẫn nữ như vậy.” Phong Triển Nặc tự giải thích cho mình, hần kéo tấm trải giường để đắp cho hai người bọn họ, “Kỳ thật trước kia tôi không tin vào tình yêu, cho nên tuy rằng tôi đã từng nói yêu với không ít người nhưng chẳng có ai là thật cả...”

“Cậu tự rước lấy phiền phức cho mình, tôi không chắc chắn là có muốn nghe tiếp nữa hay không, tôi sợ tôi sẽ nhìn không được mà bóp chết cậu.” Feston nheo mắt lại, giọng nói lạnh lùng tràn ra từ kẽ răng.

Sức nặng của cánh tay đặt trên ngực càng thêm trầm trọng, Phong Triển Nặc cảm thấy hần sắp bị bóp chết, “Nghe tôi nói xong đã, tính kiên nhẫn của anh để đâu rồi, ngài Kada-”

Giọng nói bị nuốt hết, Feston hung hăng cắn một miếng trên môi của Phong Triển Nặc, giống như ở trên xe, cắn đến chảy máu, hô hấp gần trong gang tấc, trong hơi thở của Feston còn lưu lại mùi thuốc lá, “Tôi vẫn nhớ rõ cái tên Adam kia, cậu cũng đã từng nói yêu hắn hay sao?”

Feston sắp nhin không được mà muốn dạy dỗ Phong Triển Nặc một chút để trừng phạt, nhưng người ở trước mắt chỉ trầm mặc, vết thương trên môi làm cho tên sát thủ này có vẻ thật vô tội, nhưng đôi mắt cũng lạnh lùng mà tàn nhẫn, “Tôi đã nói, nhưng kết quả như anh đã thấy, tôi giết hắn, tình yêu à? Chỉ có lúc đó tôi mới tin tưởng tình yêu của hắn, bởi vì nó hoàn toàn thuộc về tôi, chỉ có cái chết mới chứng minh nó là chân thật.”

Lấy lại điều thuốc trong tay của Feston, khói trắng lượn lờ trên khuôn mặt, giọng nói của hắn vô cùng bình thản, “Người khác gọi tôi là U Linh, cho dù anh nhìn thấy phần nhân tính trong tôi thì đó cũng chỉ là một bộ phận rất nhỏ, nói thật, Feston, anh quả thật không phải là người đầu tiên mà tôi nói yêu, nhưng anh lại là người đặc biệt nhất, tôi không thể nào ra tay đối với anh.” Hắn dường như cảm thấy kỳ lạ đối với chính mình, đây là vì sao, khi mới bắt đầu thì hắn lại dễ dàng bị kích thích dục vọng, nếu muốn nắm cò súng thì lại không dễ dàng như trước, đồng hồ kêu tích tắc, sự hờn dỗi nặng nề của Feston bắt đầu được hòa tan. fynnz.wordpress.com

“Tôi vẫn hay nói là cậu xảo quyệt, nhưng tôi đã sai, có lẽ cậu rất thông minh đối với những chuyện khác nhưng trong chuyện tình cảm...” Feston lắc đầu, “Cậu muốn chứng minh là cậu đang không chế nó mà không phải bị nó khống chế.”

Feston vén mái tóc của Phong Triển Nặc sang một bên rồi hôn lên trán của đối phương, “Chúng ta là minh chứng tốt nhất.”

Phong Triển Nặc đẩy khuôn mặt của Feston ra rồi cười khế, “Tôi cũng không có hứng thú ở trong này làm mấy chuyện buồn nôn với anh, cho tên quản lý khách sạn bỏ mộng anh một cơ hội đi, gọi thức ăn lên đây, nhanh lên.”

Dập tắt điều thuốc vào trong gạt tàn, Phong Triển Nặc đá Feston một cái.

Feston đứng dậy, “Tôi gọi điện thoại, cậu đi tắm trước đi?”

Toàn thân trần trụi cao lớn tuyệt đẹp, đáng tiếc hiện tại có muốn thì cũng hơi lực bất tòng tâm, Phong Triển Nặc tính nhắm mắt làm ngơ, đem tấm lót trải giường úp lên mặt, “Anh tắm trước đi, tôi nằm một chút nữa.”

“Hiếm khi thấy cậu cũng có lúc chịu không nổi như vậy, nếu khó chịu thì tôi có thể giúp cậu đứng lên.” Feston nói một cách tốt bụng.

Khả năng tự điều khiển của hắn vượt quá người thường, nhưng có đôi khi cũng bị trục trặc, nhất là nhìn thấy Phong Triển Nặc xoay người nằm trên giường một cách lười biếng, tấm trải giường che khuất cơ thể cùng phần hông rắn chắc nhưng lại khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa, hắn nhanh chóng nhớ đến mới vừa rồi, ánh mắt trở nên tối sẫm, bước chân bắt giặc đến gần.

“Rất thoải mái, tôi cũng tính cho anh thoải mái giống như vậy, có muốn tiếp tục hay không, tôi sẽ đáp ứng.” Nụ cười âm trầm tối tăm, tên sát thủ trên giường lộ ra hàm răng trắng noãn, thản nhiên ngồi dậy.

Nhìn xuống đau nhức, trên người của Phong Triển Nặc rải đầy dấu vết sau khi hoan ái, dấu vết trên người của Feston thì ít hơn một chút nhưng hắn cũng không ngại Phong Triển Nặc lưu lại một chút kỷ niệm cho hắn, “Tôi phát hiện sau mỗi lần cãi nhau thì anh đặc biệt mạnh mẽ, lần sau cơ hội này đến tay tôi thì tôi sẽ đền lại gấp bội.”

“Không phải là cãi nhau, mà là khai thông và trao đổi, muốn cậu nói ra những lời thật lòng cũng không hề dễ dàng.” Cẩn rằng, dùng tấm trải giường quấn lấy toàn thân của Phong Triển Nặc rồi ném trở lại trên giường, động tác của Feston rất nhanh, “Để tốt cho cả hai chúng ta thì tốt nhất cậu nên mặc quần áo vào đi, bằng không thì phải đi tắm một chút, tóm lại đừng đứng như vậy ở trước mặt tôi.”

“Lý trí, lý trí của anh vứt đi đâu rồi?” Tiếp tục trêu chọc, Phong Triển Nặc liếc nhìn trạng thái bị quấn thành xác ướp của mình, có một chút buồn cười, rốt cục vẫn cười thành tiếng, “Tôi vẫn chưa biết là mình lại có lực hấp dẫn lớn như vậy đối với anh.”

“Bởi vì cậu xem nhẹ sức ảnh hưởng của mình đối với tôi.” Feston cầm lấy điện thoại để gọi tiếp tân phục vụ thức ăn, Phong Triễn Nặc cởi bỏ tấm khăn trải giường, tầm mắt lại nhìn lên người của Feston, tiếng cười bị thu hồi, hần phát hiện hần cũng xem nhẹ sức ảnh hưởng của Feston đối với mình.

Xoay đầu đi, tốt nhất là vào phòng tắm, mặc dù trong phòng có sẵn một bồn tắm siêu lớn, nhưng tắm rửa ở trước mặt Feston thì hiển nhiên sẽ trở thành khiêu chiến đối với bọn họ, cần bản là đổ thêm dầu vào lửa.

Lúc tắm, hần cảm giác được cái đau trên môi, bị người ta nhìn thấy thì chắc sẽ nghĩ rằng hần vừa mới ẩu đả với ai đó, Phong Triễn Nặc lắc đầu bật cười, cãi nhau cũng được, làm tình cũng được, sau mỗi lần như vậy thì hần cảm thấy thật thoải mái và thả lỏng, có lẽ đây là một trong những lý do vì sao hần không thể vứt bỏ được người đàn ông kia.

Khi tắm rửa xong rồi đi ra thì thức ăn đã được đưa lên, “Giờ này mà còn làm cấp tốc như vậy, quả nhiên là khách quý, bọn họ chẳng dám sơ suất với anh, ừm....mùi vị khá ngon, chỉ là hơi ít một chút.” Hần dùng tay bốc một miếng cá hồi.

Cảm nhận cái vị của cá hồi nấu trên lửa liu riu, chấm vào nước sốt, có cà chua, mùi táo và lá húng quế, hần liếm liếm ngón tay, quần khăn trên thắt lưng, nhưng những giọt nước vẫn không ngừng nhiều xuống, Feston bật thiết bị lò sưởi lên, “Lau khô nước trên người đi, nhớ rửa cho tôi một chút.”

Ném cho Phong Triễn Nặc một bộ áo choàng tắm, khi Feston đi ngang qua người của Phong Triễn Nặc thì đồng thời cũng kẻ sát vào, thuận tiện liếm một chút nước sốt dính nơi khóe miệng của đối phương, “Quả thật cũng khá ngon, gọi tiếp tân mang thêm một phần nữa đi.”

“Anh và tôi ở trong này gọi thức ăn giữa đêm khuya, bọn họ có báo chuyện này với người nhà của anh không đó?” Nhìn Feston đi vào phòng tắm, Phong Triễn Nặc lại ném một miếng sườn cừu, trên bàn có rất nhiều món ăn.

“Cái gì nên biết thì hiện tại đều đã biết.” Feston sắp trở về để đối mặt với không ít vấn đề, nhưng Phong Triễn Nặc biết rõ chính mình cũng không thể giúp được gì, hần nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, sau đó hần bắt máy rồi gọi thêm một phần cá hồi chiên.

Rốt cục cũng quyết định rõ phương hướng, chiếm được thỏa thuận, tuy nhiên bọn họ chỉ thảo luận vài câu về vấn đề chính, kế tiếp là chờ Bailey Olivia quyết định, dường như bọn họ chưa từng nghĩ đến cô ta sẽ từ chối lời dụ dỗ kia, trước khi trở thành sự thật thì bọn họ đã sớm đoán được kết cục, cũng thuận tiện vạch sẵn kế hoạch cho bước kế tiếp.

Sự ăn ý này đã hiện diện ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cho nên bọn họ mới thích hợp tác với đối phương khi gặp phải rắc rối, cho dù có tranh chấp thì cùng lắm sẽ dùng cú đấm và hàm răng sắc bén để giải quyết rồi làm ra suy đoán chính xác, nếu bọn họ có thể lý trí với tình cảm của mình thì ngay cả tranh chấp cũng sẽ không có.

Nhưng ai có thể khống chế được tình cảm của mình cơ chứ, sau khi ăn khuya thì bọn họ nằm lên giường, Phong Triễn Nặc suy nghĩ như vậy, hần nghiêng người lại, đối diện với ánh mắt của Feston, đôi mắt màu xám tro khi nhìn gần sẽ cho cảm giác u ám, hần vươn tay ôm lấy Feston, sau đó nhắm mắt lại rồi cọ vào chóp mũi của Feston, “Ngủ thôi.”

Đúng vậy, bọn họ đều cần nghỉ ngơi, chờ phản ứng của Bailey Olivia, mà cô ta cũng không để bọn họ chờ đợi quá lâu, vài ngày sau, cô ta tự mình xuất hiện, nhưng cô ta lại mang đến một tin tức không mấy tốt lành.

.....

P/S: Đôi khi thích cái cảm giác yên bình của 2 vợ chồng, tắm rửa, ăn uống, ngủ nghỉ :>

130. Chương 130: Mưu Đồ Bí Mật

Tầm thăm dày màu trắng, tấm rèm nhung màu đỏ sậm, giấy dán tường với hoa văn màu xanh xám pha một chút vàng nhạt, căn phòng xa hoa này đã được dọn dẹp sạch sẽ, người ngồi trong phòng là khách của bọn họ.

“Mấy ngày nay các anh đều ở trong này à?” Câu đầu tiên mà Bailey Olivia mở miệng chính là câu này, cô ta chỉ đơn thuần là tò mò, âm thầm suy đoán, chẳng lẽ đây là tình yêu giữa đàn ông với nhau hay sao, ánh mắt tập trung lên khóe miệng của Phong Triển Nặc.

“Không tốt à? như vậy mới thuận tiện nói chuyện với cô, cô xem đi, cùng một lúc cô có thể gặp được hai người.” Khi Phong Triển Nặc nói chuyện thì lại tác động đến miệng vết thương, vết thương này thật sự sâu, hằn lằn mắt nhìn Feston, vết thương trên cổ của Feston chắc cũng không dễ chịu gì cho cam.

“Lần này tới tìm chúng tôi thì chúng tôi đã có quyết định.” Feston không thúc giục Bailey Olivia mở miệng, hần đi đến bên cạnh Phong Triển Nặc rồi đưa cho đối phương một ly rượu vang, đó là của ngày hôm qua, vẫn chưa uống hết, sau đó đưa cho Bailey Olivia một ly sữa.

Khi Phong Triển Nặc tiếp nhận ly rượu thì khóe miệng bị ngón tay của Feston chạm vào một chút, hần biết rõ động tác này không hề có ý khiêu khích, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy xôn xao, hần kéo Feston đến ghế sofa rồi cùng nhau ngồi xuống.

Mấy ngày nay hần vẫn ở trong phòng khách sạn của Feston, trước khi Bailey Olivia đến thì Judy đã gọi điện thoại, muốn cho một người hoàn toàn thay thế thân phận của một người khác, hơn nữa lại là thân phận quý tộc thì không phải chuyện đơn giản.

Bên phía Judy còn cần một ít thời gian, mà bây giờ hần vẫn là nam tước Ventress giả, bên cạnh là tình địch, quý cô trước mặt là mục tiêu của hần, nếu người khác đến xem thì quan hệ của ba người ắt hẳn là như vậy.

“Lần này cô dẫn theo hai vệ sĩ.” Bailey Olivia vẫn chưa mở miệng thì Phong Triển Nặc đã dùng chiếc ly trống rỗng chỉ về phía cánh cửa, khác với tư thế nhàn nhả dựa vào sofa của hần, ánh mắt của hần lại hàm chứa ý tứ đặc biệt.

Bailey Olivia nghe như vậy thì tầm mắt giận dữ liền nhìn về phía cánh cửa, sau đó bắt đầu dĩ thử dài, “Là Brunson, ông ấy nói cho ông nội của tôi là tôi có thể gặp phải ám sát, kể từ lần trước gặp mặt đến nay thì luôn có người đi theo tôi, còn có vài người chờ ở bên dưới khách sạn.”

“Cảnh sát Monaco không điều tra được gì, đó là sát thủ chuyên nghiệp làm, sẽ không lưu lại dấu vết để bọn họ điều tra, cho dù có tra ra được thì nhiều nhất cũng chỉ tra được đám sát thủ chứ không tra được kẻ chủ mưu.” Về phương diện này thì Feston rất có uy quyền, mặc kệ là ở nước Mỹ hay ở đây thì chẳng có gì khác nhau.

Phong Triển Nặc cảm thấy buồn cười khi nghe Feston ở trước mặt người khác mà thảo luận về sát thủ, nghĩ đến bản thân mình là một sát thủ chính cống đang ngồi ở bên cạnh, nhưng Bailey Olivia cũng không biết thân phận của hần, khiến hần có loại cảm giác rất vớ vẩn.

“Bọn họ không phải nhằm vào cô, cô có thể không cần phải lo lắng, cô Bailey Olivia, bắt quá theo tôi thấy thì vệ sĩ của cô không chỉ đơn giản là bảo vệ an toàn của cô.” Mỉm cười thân thiết làm cho người ta thả lỏng, người đàn ông ở trước mặt lại giống như Macro của những ngày đầu mà cô ta đã quen biết, Bailey Olivia không thể phủ nhận sức quyến rũ của vị nam tước với thân phận không rõ này, hơn nữa hần cũng rất thông minh.

“Thật xin lỗi, tôi có một chút sợ hãi, cho nên...cho nên phải tìm người thương lượng, không ngờ cô ta lại nói cho Brunson biết, Brunson mách lại với ông nội của tôi, nghe nói ông rất giận.”

Thấy vẻ mặt hối tiếc của Bailey Olivia, lại hiểu được ý tứ của cô ta, Phong Triển Nặc nhin không được mà nhướng mày, “Cho nên, ý của cô là cô đã nói chuyện muốn đào hôn cho người khác biết rồi à?”
fynnz.wordpress.com

Tuy rằng không có ý trách cứ nhưng câu hỏi của hần vẫn làm cho Bailey Olivia cảm thấy chính mình giống một kẻ ngốc, cô ta cúi đầu, cố gắng siết chặt chiếc túi nhỏ mà mình mang theo, trên mặt nóng lên, “Tôi

biết tôi rất ngốc, nhưng mà tôi không có bất kỳ ai để thương lượng, tôi chỉ có thể nói cho cô bạn thân của tôi là Lisa, nhưng không ngờ cô ta là—”

“Tai mắt ngầm của Brunson, Rainier để tam bảo hẳn tìm người đến giám sát cô.” Feston mỉm cười dưới ánh mắt kinh ngạc của Bailey Olivia, “Chuyện này không khó đoán.”

Hiện tại có nói gì thì cũng đều vô bổ, “Nếu cô là cấp dưới của tôi thì tôi sẽ dùng biện pháp nghiêm khắc nhất để trừng phạt cô, làm cho cô nhớ kỹ bài học này, thậm chí sẽ bị khai trừ, nhưng cô không phải là lính của tôi, hơn nữa trên thực tế cô lại là một công chúa, tôi không có quyền chỉ trích cô, cô cũng không cần cảm thấy hối hận, đây là chuyện riêng của cô.”

Feston không hề lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng thái độ này lại càng khiến người ta bị đả kích, Bailey Olivia trở nên sốt ruột, “Tôi không ngờ cô ta là người của Brunson, tôi giữ kín bí mật về Anthony, ngay cả Lisa cũng không biết, nhưng lần này tôi lại lỡ miệng, tôi nói với cô ta là tôi không muốn kết hôn với người xa lạ, tôi muốn có được tự do, tôi...tôi thật sự là một kẻ ngốc!”

Mặc dù ở trước mặt người khác vẫn duy trì hình tượng một thực nữ, nhưng kỳ thật cô ta cũng giống như một người con gái bình thường, cũng muốn vì tình yêu vì hạnh phúc của mình mà không phải chấp nhận số phận bị an bài, trở thành một con rối.

“Cô ta là con ách chủ bài của chúng ta, tình hình có một chút gay go, nhưng vẫn chưa đến mức hồng bét.” Bailey Olivia đang khóc rống ở ghế sofa đối diện, Phong Triển Nặc quay đầu đi rồi thấp giọng nói, “Anh đã nói cô ta không phải là lính của anh, cho nên anh có thể chú ý dùng từ có được hay không, ít nhất đừng làm cô ta khóc như vậy.”

“Thật xin lỗi, tôi không có tính chu đáo như cậu, đóa hoa trong nhà kính vốn được nuôi dưỡng như vậy, nếu muốn sống độc lập thì cô ta phải có lá gan đối mặt với sự thật.” Trên một phương diện nào đó thì Feston đặc biệt nghiêm khắc.

Thấy phụ nữ khóc thì Phong Triển Nặc thường sẽ an ủi dỗ dành, nhưng hiện tại không phải lúc, Bailey Olivia đang tự trách bản thân, chờ cô ta khóc xong, nâng lên đôi mắt sưng húp thì mới phát hiện hai người đàn ông ngồi đối diện đang nhìn mình, cô ta ngượng ngùng rút ra chiếc khăn tay để lau khô nước mắt.

“Thật xin lỗi, tôi cũng không biết vì sao mỗi khi ở trước mặt các anh thì tôi lại dễ dàng mất kiểm chế như vậy, đối với những người khác thì tôi chỉ có thể giả dạng thành bộ dáng mà bọn họ mong muốn, có lẽ là đối với các anh thì không cần, cho nên...” Bề ngoài quý phái yêu kiều xem như bị lột xuống, cô ta không hề giải thích, quần lấy chiếc khăn tay một cách bất an, sau đó ngẩng đầu cẩn thận quan sát vẻ mặt của hai người đàn ông này, “Bây giờ còn cách nào hay không? Tôi đã liên lạc với Anthony, anh ấy tình nguyện dẫn tôi đi, nhưng mà—”

Lời của cô ta bị cắt ngang, “Quý cô, về sau xin cô nói một lần cho dứt lời có được hay không?”

Phong Triển Nặc nhin không được mà lắc đầu, có lẽ đây là nguyên nhân mà hắn vui lòng tiếp cận Bailey Olivia, cô ta hoàn toàn không có bất cứ uy hiếp nào, chỉ đơn thuần làm cho người ta cảm thấy bất lực, “Anthony thật may mắn, nhưng tôi cũng phải thông cảm với cậu ấy.”

Nghe thấy hắn trêu ghẹo, Bailey Olivia hiểu được, cũng không tức giận, cô ta thở dài tự giễu, “Hơn hai mươi tuổi mà tôi mới phát hiện mình chẳng có người bạn thân nào thật sự, thậm chí phải bắt đầu nghi ngờ có bao nhiêu là thật bao nhiêu là giả, chuyện này có thể trách tôi hay sao, nếu thay đổi hoàn cảnh sinh trưởng thì sẽ thế nào?”

Hoàn cảnh sinh trưởng của hắn sao, “Này, cô Bailey Olivia, tôi dám nói là cô sẽ không muốn cùng tôi thay đổi.” Phát ra một tiếng cười khế, Phong Triển Nặc không thèm nhắc lại, cầm lấy ly rượu vang vẫn chưa uống hết ở trên tay của Feston, hắn thần nhiên ngắm nghía ly rượu. fynnz810

Feston khẽ vuốt ve sau cổ của Phong Triển Nặc, đụng đến đuôi tóc hơi dài của hắn, “Cô không thể tưởng tượng ra hoàn cảnh sinh trưởng của cậu ấy đâu, Bailey Olivia, chúng ta thay đổi đề tài đi, cô có kế hoạch gì hay chưa?”

Lời nói của Feston rất thẳng thắn, hắn biết Phong Triển Nặc không yếu đuối như vậy, chỉ là mất hứng khi có người lấy chuyện này ra làm giả thiết, thật sự khiến cho hắn cảm thấy không thú vị, bất cứ ai chưa từng

ném trái cái giả thiết này thì có nói cũng chỉ là vô nghĩa mà thôi.

Bailey Olivia nhìn người đàn ông tên là Ian này một cách khó hiểu, trên người của hắn dường như tràn đầy bí mật, “Tôi gọi điện cho Anthony, anh ấy cũng muốn gặp tôi, trước kia chúng tôi vẫn dùng thư để liên hệ, lúc này tôi lại gọi điện cho anh ấy, anh ấy rất vui mừng, anh ấy nói rằng sẽ tình nguyện dẫn tôi rời đi, chúng tôi đã hẹn sẽ gặp mặt vào ngày lễ sắp tới.”

“Lễ quốc khánh của Monaco à?” Phong Triển Nặc nâng mắt khỏi ly rượu, nhìn thấy cô ta gật đầu thì hắn liền nhìn sang Feston.

“Đó là một ngày không tệ.” Đây là ngày mà bọn họ giao hẹn, có thể nói là một kỳ hạn.

“Nhưng bởi vì ông nội đã biết tôi có suy nghĩ này cho nên ông nhất định sẽ phái Brunson giám sát tôi chặt chẽ, sự tình không đơn giản như vậy, tôi cần có người giúp đỡ, tôi chỉ nghĩ đến các anh.” Cô ta thản nhiên nói ra suy nghĩ trong lòng.

Giọng điệu của Phong Triển Nặc lại khiến Bailey Olivia phải lo lắng, “Cô có biết như vậy là có ý gì hay không? Chúng ta đang cùng toàn bộ cảnh sát của Monte Carlo chơi trò trốn tìm, đối đầu với Rainier đệ tam—” Câu cuối kéo dài, vẻ mặt của hắn rất khó dò.

“Nhưng nếu cô đã quyết định chắc chắn thì chúng ta cứ làm như vậy đi.” Feston nói tiếp lời của Phong Triển Nặc, cùng đối phương nâng ly, Phong Triển Nặc lộ ra nụ cười, đó là nụ cười tràn đầy hứng thú và hưng phấn.

Bailey Olivia cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Hai kẻ đồng lõa nhìn nhau cười sau khi cô ta rời đi, bọn họ muốn giải quyết hết thấy vấn đề của Bailey Olivia trong ngày lễ, hiện tại thời cơ rất vừa vặn.

Nếu thế lực ở khắp nơi đều muốn bọn họ tách ra thì chuyện này sẽ rất có lợi cho bọn họ, làm cho đám người xem quan hệ của bọn họ là nhược điểm bị mất ưu thế.

Kỳ thật ngay từ đầu nên làm như vậy, nhưng đây cũng là một trong những đặc điểm của Feston, nếu không tất yếu thì hắn sẽ không cố ý công khai, nhưng sẽ không cố ý giấu diếm quan hệ này, ngoại trừ thủ đoạn khi xử án thì trên phương diện tình cảm hắn là người rất thẳng thắn vô tư.

Điểm ấy khác với Phong Triển Nặc, nếu cần, hắn có thể cả đời che giấu bí mật, cả người của hắn chính là bí mật, hơn nữa đã sớm bị vô số máu tanh và bóng tối bao phủ.

Nhưng khi bước ra ánh sáng thì sẽ không có ai nhìn thấy trên người của hắn có nhiều âm u như vậy.

Vài ngày sau, vẫn ở trong phòng khách sạn, sát thủ U Linh nằm nghiêng trên giường, bàn tay đặt bên gối có thể rút súng ra bất cứ lúc nào, dường như chỉ cần một chút kinh động thì sẽ ngồi bật dậy, nhưng vẻ mặt lại vô cùng thư giãn.

Feston không đành lòng đánh thức Phong Triển Nặc, hắn biết chỉ cần Phong Triển Nặc tỉnh dậy thì sẽ không thể ngủ tiếp, tóc của người này lại dài thêm một ít, vài sợi tóc phủ trên trán, khi không mở mắt thì Phong Triển Nặc thoạt nhìn là hoàn toàn vô hại, cũng không cảm thấy kỳ lạ khi rất nhiều người nghĩ Phong Triển Nặc là một người mẫu, mà lại xem nhẹ ánh sáng lạnh lóe lên dưới đáy mắt.

“Tỉnh thì ngồi dậy đi, về sau nếu muốn nhìn tôi thì tôi sẽ thu phí, anh có biết ánh mắt của anh là một loại trở ngại đối với người đang ngủ hay không?” Hắn không phải là người chết, hắn đặc biệt rất miễn cảm khi bị người ta nhìn chằm chằm, Phong Triển Nặc mở mắt ra, tay của Feston vẫn còn đặt trên thắt lưng của hắn, “Nếu không biết là anh thì tôi đã rút súng ra rồi.”

Hắn còn buồn ngủ, giọng điệu không tốt lắm, động tác cũng lười biếng, rất kỳ quái là khi ở bên cạnh Feston thì hắn thường ngủ rất ngon.

“Rốt cục bên cạnh cậu có bao nhiêu vũ khí?” Bàn tay của Feston di chuyển từ thắt lưng lên ngực của Phong Triển Nặc, sau đó vói vào bên trong, thản nhiên nhéo một điểm nổi lên ở trước ngực của đối phương, Phong Triển Nặc hít vào một hơi, cất lên tiếng cười khàn khàn, “Nếu anh không buông tay thì tôi sẽ cho anh nếm mùi khẩu súng lợi hại nhất của tôi.”

“Cậu đang đùa với lửa.” Giọng nói của Feston cũng khàn đặc, đột nhiên tăng thêm sức, toàn thân của Phong Triển Nặc trở nên cương cứng, sau lưng chạm vào một bộ phận nóng rực.

“Vậy chỉ có anh thì được đùa với lửa thôi sao?” Quay người lại rồi ôm lấy Feston, sau đó dè dặt phương trên giường, bàn tay từ thắt lưng đi dọc lên trên, đụng đến làn da mềm dẻo rắn chắc của Feston.

Bởi vì biết rõ sắp tạm biệt trong một thời gian ngắn cho nên mấy ngày nay bọn họ đều kiểm chế tính tình của mình, ngay cả tranh chấp cũng không có, thay vào đó là đủ loại trao đổi, hiện tại xem như là bắt đầu quy trình của hằng ngày.

Ôm hôn chỉ là một loại trao đổi sơ cấp, ngón tay của Feston càng thăm dò sâu vào bên trong, Phong Triển Nặc hung hăng bóp mông của Feston, giữa bờ môi dán chặt là hơi thở dồn dập gấp gáp, chiếc gối rơi xuống đất, đồng thời tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

“Chết tiệt!” Phong Triển Nặc thấp giọng mắng, hẩn nhớ đến hôm nay là ngày gì.

Ôm lấy Phong Triển Nặc rồi lật lại, Feston dùng đầu lưỡi ngăn chặn miệng của hẩn, sau đó phân tâm vươn tay bắt điện thoại, “Cô Bailey Olivia?”

Khi buồng Phong Triển Nặc ra thì hơi thở của Feston vẫn chưa khôi phục như bình thường, giọng nói khàn khàn làm cho Bailey Olivia ở đầu dây bên kia phải đỏ mặt, nhin không được mà suy đoán hai người đàn ông kia đang làm cái gì.

“Đúng vậy, là tôi, chuyện hôm nay phải làm phiền các anh, đừng quên buổi chiều đúng một giờ nhé.” Nhưng cô ta không có thời gian nghỉ ngơi nhiều, vội vàng dứt lời, sợ bị người ta nghe thấy, sau đó lập tức cúp máy.

.....

P/S: chắc cả ngày ở trong phòng mần ăn liên tu bất tận quá.

131. Chương 131: Phi Tường Hùng Ưng

Hôm nay là ngày 19 tháng 11, lễ quốc khánh của Monaco.

Buổi chiều bọn họ phải dẫn Anthony đi gặp Bailey Olivia, làm cho đôi tình nhân này cao bay xa chạy.

Phong Triển Nặc quả thật không dám tin vào chuyện mà hẩn sắp làm, “Tôi là một sát thủ, vậy mà hiện tại lại sa sút đến mức đi giúp người ta bỏ trốn!” Hẩn ngồi dậy.

“Đừng oán giận, đây cũng không phải là trách nhiệm của FBI, càng đừng nói nơi này không phải là nước Mỹ.” Feston ném quần áo cho Phong Triển Nặc, người nằm trên giường với đầu tóc rối bù, ***g ngực trần trụi có dấu vết kích tình, giọng điệu không tốt, ánh mắt nhếch lên lại để lộ một hàm nghĩa khác.

Phong Triển Nặc chán ghét cảm giác bị người ta quản chế, chỉ cần làm cho Bailey Olivia đào hôn thành công thì vấn đề của hẩn và Feston xem như được giải quyết hơn phân nửa, hoặc phải nói là hẩn rất chờ mong ngày này.

Hẩn ngồi dậy từ trên giường, bắt đầu hoạt động chân tay, thuận tiện nhìn về phía đối diện, tỉ mỉ đếm số lượng dấu vết mà hẩn đã tạo ra ở trên người của Feston, có đôi khi hẩn sẽ cảm thấy đàn ông đều là dã thú, chỉ cần gặp được đối thủ thích hợp thì sẽ dễ dàng bị khơi mào thú tính.

“Không ở nước Mỹ, không nằm trong phạm vi nhiệm vụ của anh thì anh đặc biệt phóng túng có phải hay không?” Tuy rằng không đến mức ề ảm xương sống và thắt lưng nhưng cảm giác tay chân rã rời cũng đã chứng tỏ đó là những trận kịch chiến, Phong Triển Nặc liếc mắt một cái, Feston đã mặc đồ chỉnh tề, đang thất cà vạt ở đầu giường bên kia.

“Tôi vẫn luôn phóng túng đối với cậu.” Deo đồng hồ, sau đó Feston cài lại cúc áo ở cổ tay.

“Biết ngay là anh sẽ nói như vậy.” Phong Triển Nặc đi qua để giúp một tay.

Đây không phải là lời nói dối, Feston không phải loại người dễ dàng bày ra vẻ mặt thân thiết đối với mọi người, hẳn không giống những người thích giao tiếp, cũng không phải là kiêu căng, mà là hẳn hoàn toàn không có hứng thú, trên thực tế trừ phi tất yếu, nếu không thì hẳn sẽ không lãng phí thời gian cho những người không liên quan đến hẳn.

Rút ra một cái cà vạt từ trong tủ đồ để ướm thử, không mang quần áo riêng đến đây cho nên Phong Triển Nặc mặc đồ của Feston, kích cỡ không khác biệt là mấy, nếu là áo sơ mi và quần âu thì càng không có vấn đề gì, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên mặc quần áo của nhau, bọn họ đã sớm có thói quen này.

“Đi ra ngoài nhớ cẩn thận, khách sạn này không thiếu đám nhà giàu thượng lưu, bọn họ sẽ nhận ra cậu, nhớ kỹ thân phận hiện tại của cậu, ngài nam tước.” Feston rửa mặt rồi đi ra, hẳn đứng trước cửa phòng tắm mà nhìn tên sát thủ ăn mặc chỉnh tề này.

Phong Triển Nặc mặc áo khoác nhạt màu rất hợp, lộ ra vẻ phóng khoáng phong lưu của một quý tộc, đây rõ ràng là đặc biệt, khi hẳn tình nguyện bày ra vẻ mặt này thì có thể loáng thoáng thấy được vẻ tùy ý phóng túng của hẳn.

Màu sẫm cũng không tệ, tựa như bộ đồ hẳn đang mặc, màu đen thuần có vẻ trầm ổn, phía trên có sọc xanh, bên dưới mái tóc màu trà là đôi mắt màu xanh biển có thể làm cho người ta đắm chìm bất cứ khi nào hẳn muốn.

Phong Triển Nặc đang thất nơ, đột nhiên nhìn thấy Feston ở trong gương ngay sau lưng hẳn, thất lưng xuất hiện một đôi tay, hẳn bị bao vây bên bồn rửa tay, “Anh bị điên rồi sao....còn muốn tiếp nữa hả?”

“Không, cậu cứ thất nơ đi, tôi đang đợi bữa sáng.” Trên cổ không ngừng bị những nụ hôn nhẹ nhàng chiếm cứ, khi quan hệ trở nên sâu sắc, ngoại trừ số lần cái nhau tăng lên thì những động tác thân mật nhỏ nhặt cũng nhiều hơn, lời nói của Feston làm cho Phong Triển Nặc chỉ biết im lặng nhượng mảy. fynnz.wordpress.com

Thời gian của kế hoạch là một giờ chiều, nhưng bọn họ còn có chuyện khác cần phải làm, dựa theo kế hoạch thì phải lên đường trước giờ hẹn.

Ăn xong bữa sáng do khách sạn mang lên, Feston khôi phục tác phong làm việc ngày thường của mình, Phong Triển Nặc rất thích khiêu khích loại tác phong này của Feston, “Nhìn vẻ mặt tinh anh của anh thì nhất định sẽ không thể tưởng tượng mới nửa tiếng trước anh đã làm chuyện gì.”

“Vẻ mặt tinh anh? Đó là vẻ mặt gì?” Feston không biết bản thân mình ở trong mắt của Phong Triển Nặc có hình dạng gì.

“Có cảm giác xa cách, còn có một chút khó dò khiến người ta đoán không ra, mỉm cười với người ta mà lại giống như cười lạnh, giống như lúc nào cũng muốn làm cho người ta sống không thoải mái, quá lý trí, máy móc, vô lý, nghiêm khắc, cẩn thận...” Hẳn lần lượt liệt kê, trong nháy mắt Feston kéo hẳn lại gần, “Đủ rồi!”

Theo cảm giác đau đớn ở trên môi thì có thể đoán được viên cảnh sát này e rằng cũng không quá cao hứng, nhưng lại khiến Phong Triển Nặc cảm thấy khoái trá, không thể nói rõ là vì sao, nhưng hẳn thích nhìn bộ dáng xúc động của Feston, có lẽ bởi vì loại xúc động này là do hẳn tạo thành.

“Anh thấy chưa, tôi đã phải nhịn anh bấy lâu nay.” Hẳn cười to, Feston cũng cười, bắt quá nụ cười kia chứng tỏ có người ắt hẳn là nên cẩn thận.

Cho nên khi ra khỏi cửa thì Phong Triển Nặc phải kiềm chế nụ cười. Lặng lẽ quan sát đám người ở trước thang máy, sau đó đi vào, “Nói thật là tôi rất thích chọc giận anh, tôi biết anh sẽ không thật sự tức giận.”

“Cậu thích xem bộ dáng bó tay của tôi vì cậu, rất hợp với bản chất của cậu.” Feston đi vào thang máy.

Phạm là sát thủ, không, nói rộng hơn, phạm là tội phạm thì đều thích nhìn thấy cảnh sát phải đau đầu vì bọn họ, nhất là biết rõ bọn họ đã làm cái gì nhưng bởi vì chứng cứ không đủ mà không thể ra tay, Phong Triển Nặc không thể phủ nhận hẳn cũng có tật xấu này.

Hiện tại cũng vậy, Feston biết rõ Phong Triển Nặc là người như thế nào, giữa bọn họ đã trải qua không ít chuyện, nhưng thậm chí cho đến nay Feston vẫn không hề cảm thấy phiền phức hay chán ghét, lá gan của hẳn lớn hơn người thường rất nhiều.

Trên thực tế Phong Triển Nặc đã sớm biết Feston không phải người thường.

Bởi vì còn sớm, trên đường không gặp quá nhiều người, đến đại sảnh khách sạn thì bắt đầu đông người hơn, có không ít người chú ý đến bọn họ, không ai biết, cũng không có người đoán được bọn họ sắp làm cái gì, bố trí của khách sạn xa hoa hơn so với ban đầu, hết thấy đều là vì chúc mừng lễ quốc khánh.

Phong Triển Nặc thản nhiên bước đi ở phía sau Feston, hắn biết những người nhận ra hắn đều cảm thấy kỳ lạ, vì sao nam tước Macro Ventress lại đi cùng tình địch số một của mình – nhân vật quan trọng của tập đoàn Kada.

Feston hoàn toàn không ngại để cho người ta suy đoán, chuyện này không liên quan đến hắn, hôm nay bọn họ phải làm rất nhiều chuyện quan trọng, hắn sẽ không ở nơi này để lãng phí thời gian, xoay người vẫy tay về phía Phong Triển Nặc, hắn muốn đối phương đi nhanh một chút.

Hai người đàn ông với phong cách khác biệt nhưng đều rất điển trai và xuất sắc lại xuất hiện ở đại sảnh, khiến cho bao ánh mắt ngấm nhìn, bọn họ chuẩn bị rời khỏi cửa thì bỗng nhiên có người chặn ngay mặt bọn họ, “Đợi đã!”

“Ngài Kada! Thật xin lỗi, tôi ngăn không được cô ta, cô ta bảo rằng có chuyện rất quan trọng cần tìm ngài, tôi đã gọi điện thoại lên phòng ngài, nhưng lúc ấy có lẽ ngài đang trên đường xuống đây...” Quản lý chậm rãi giải thích, người phụ nữ chặn mặt bọn họ lại chờ không kịp.

“Ông tránh ra cho tôi!” Stephanie xuất hiện rất đột ngột, nhất là vẻ mặt của cô ta, cô ta đẩy ra người quản lý rồi nắm lấy ống tay áo của Phong Triển Nặc, trong mắt có một loại kiềm chế chặt chẽ, sau đó hít vào một hơi, “Ian, chuyện này tôi chỉ có thể tìm cậu.”

“Sắc mặt của cô rất kém, đã xảy ra chuyện gì?” Phong Triển Nặc nâng tay nhìn đồng hồ.

“Là Samantha – Samantha bị bắt cóc–” Stephanie đang cố gắng trấn tĩnh, cô ta hạ thấp giọng, kéo Phong Triển Nặc đến một bên, “Cậu phải giúp tôi! Ian! Chỉ cần cậu làm theo lời của tôi thì Hecate nguyện ý giúp cậu vô điều kiện, bao nhiêu lần cũng được!”

“Trùng hợp thật, ngay ngày hôm nay...” Samantha bị bắt cóc? Ánh mắt của Phong Triển Nặc khẽ chuyển động, “Hỏi cô một vấn đề, ở trong ấn tượng của cô thì cô nói thử xem, là ai dám động vào người của Hecate?”

Hắn nhìn về phía bên cạnh, Feston cũng đang nhìn hắn, “Là thật hay là giả thì cậu mới là người biết rõ tình huống của cô ta hơn là tôi.”

“Hai người đang nghi ngờ tôi lừa gạt hay sao?” Stephanie tức giận đến mức run rẩy.

“Là cô đang đùa cái gì hay là sự thật đã xảy ra chuyện thì tôi cũng sẽ không dễ dàng kết luận, dù sao cũng quan hệ đến an toàn của một đứa nhỏ, cho nên cứ để cậu ấy tự phán đoán.” Feston lui ra một bên, ba người bọn họ đang đứng ở một góc khách sạn, vẻ mặt và hành động kịch liệt của Stephanie đã gây chú ý cho không ít người. fynnz810

“Tôi sẽ không lấy Samantha ra để đùa giỡn, Ian....cậu là người rõ nhất điều đó mà!” Stephanie cơ hồ muốn gào to, cô ta cố gắng kiềm chế âm lượng, nhưng người đàn ông ở trước mắt vẫn giữ nguyên nụ cười không che vào đâu cho được.

“Tôi hiểu cô rất rõ, còn có cả Hecate, Stephanie, lính của cô đông như vậy, vì sao phải đến xin tôi giúp đỡ, huống chi tôi nghĩ không ra còn có ai dám động vào con gái của cô.”

Võ vai của Stephanie để trấn an, người ngoài nhìn vào thì giống như hắn đang trấn an người cổ tình gây sự, nhưng ở trước mặt Stephanie thì ý cười ở trong mắt của tên sát thủ này đang dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Cậu nghĩ rằng tôi đang lừa cậu phải không?! Như vậy thì sao? Nhìn xem cái này thì cậu có dám bảo rằng tôi lừa cậu nữa hay không?! Cậu xem kỹ đi! Tôi chẳng muốn đến tìm cậu nhưng mà không tìm cậu thì không được!” Stephanie rống giận như một con sư tử cái, một phong thư lập tức bị đập vào ngực của Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc nhanh chóng mở ra –

Xin hãy chuyển lời với vị nam tước già kia, vứt bỏ suy nghĩ viển vông kia đi.

Một tên dân đen vĩnh viễn không thể nào chiếm được danh hiệu quý tộc đâu.

Hắn không xứng.

Phong Triển Nặc hơi biến sắc, biết hắn là giả thì chẳng có bao nhiêu người, mà người viết phong thư này.....

“Đây không phải là giấy viết thư mà người bình thường có thể sử dụng, còn có con dấu này—” Feston tiếp nhận lá thư từ trong tay của Phong Triển Nặc, xem kỹ một lần.

Chất giấy vô cùng đẹp, mặc kệ chữ viết như thế nào thì khi đập vào mắt sẽ bị một vật ở phía dưới cuốn hút, đó là lông vũ, cánh, mỏ chim ưng, còn có móng vuốt sắc bén.

Ánh mắt trở nên thâm trầm, hắn nâng cổ tay của Phong Triển Nặc lên.

Trên ngón tay của Phong Triển Nặc có một chiếc nhẫn cũng có hoa văn giống như vậy, mặt trên có một con chim ưng.

Con dấu niêm phong có cùng hình dạng lại xuất hiện trên lá thư.

Có vài quý tộc ở các địa phương vẫn sử dụng phù hiệu của gia tộc, bao gồm dấu niêm phong, đó là tượng trưng cho thân phận, cái này giống danh thiếp, cũng không chỉ là quý tộc mới có nhưng chỉ có quý tộc mới sử dụng loại phù hiệu này cho đến ngày nay, đây là tượng trưng cho địa vị, cũng là thứ mà nhân viên phục vụ ở sòng bạc chỉ cần liếc mắt một cái liền đoán ra được người sở hữu chiếc nhẫn này có thân phận không tầm thường.

Feston và Phong Triển Nặc cùng nhau nhìn chăm chú vào con chim ưng này, “Macro Ventress chân chính.”

Không ngờ hắn lại hành động ngay lúc này, người nọ hiển nhiên đã biết ý đồ của Habino, biết bọn họ muốn làm gì.

.....

132. Chương 132: Vì Tình Yêu

Judy hành động vẫn chưa đủ cẩn thận, liên lụy rất nhiều người, cũng rất khó bảo đảm tin tức sẽ không bị tiết lộ ra ngoài, ba người đứng ở một góc tại đại sảnh của khách sạn, không khí bên ngoài rất náo nhiệt vui vẻ, tiếc là bọn họ hoàn toàn không thể cảm nhận.

Feston trả thư lại cho Stephanie, sau đó nhìn Phong Triển Nặc, “Mặt trên chỉ có vài chữ, nét chữ rất ẩu, viết tùy ý, hắn chứng tỏ hoàn toàn không đặt chuyện này vào mắt nhưng cũng có thể lý giải là hắn rất phẫn nộ, cho nên không có cách nào nắn nót chữ viết, xem nơi này đi, lúc đầu hạ bút rất nhẹ, nhưng càng về sau lại càng nặng, vết mực cũng càng đậm.”

“Là nhằm vào tôi, bắt cóc Samantha có thể là vì thấy cô đi lại với tôi, đây là uy hiếp.” Phán đoán của Phong Triển Nặc rất có khả thi, Stephanie đứng bên cạnh hắn, cô ta sắp cắn nát đôi môi của mình.

“Ở đây không có ai biết tôi là ai, Hecate luôn giữ bí mật, nhưng hành động của tôi làm cho những người đó tưởng rằng tôi là một phụ nữ dễ bị ức hiếp, bọn họ dám làm như vậy! Bọn họ dám động đến con gái của tôi!” Một tiếng hét to chấn động toàn bộ đại sảnh, Stephanie bị Phong Triển Nặc túm ra ngoài cửa.

“Nơi này không phải là chỗ để nói chuyện, nói không chừng còn có người theo dõi, vào xe đi.” Feston ra hiệu bảo bọn họ lên xe trước.

“Ian! Đây là cậu nợ tôi, cậu phải giúp tôi!” Stephanie đoạt lấy lá thư trong tay của Phong Triển Nặc rồi siết chặt nó, “Cậu đang có ý đồ gì? Ý tứ của lá thư này là nói cậu muốn trở thành một quý tộc?! Chết tiệt, cậu đang làm cái gì vậy?! Cậu đắc tội với ai?! Mặc kệ cậu làm cái gì thì cũng không nên liên lụy đến tôi!”

Samantha bị bắt cóc khiến tâm tình của Stephanie trở nên rối loạn, cô ta là một phụ nữ kiên cường, nhưng đồng thời cũng là một người mẹ, Phong Triển Nặc dùng sức đè bả vai của cô ta, “Bình tĩnh một chút đi!”

“Cậu bảo tôi làm sao có thể giữ được bình tĩnh?! Làm sao tôi biết được hấn sẽ làm gì với Samantha?!” Cô ta đột nhiên tiến đến gần, nhìn chăm chăm vào Phong Triển Nặc, “Làm theo yêu cầu trong thư có được hay không? Làm theo lời của hấn, tóm lại không thể để cho Samantha gặp chuyện không may!”

Feston ở băng trước quay đầu lại, không ngoài dự đoán, hấn nhìn thấy Phong Triển Nặc lộ ra vẻ mặt khó xử, vì vậy liền trả lời thay cho đối phương, “Stephanie, chúng ta đều biết đối phương là ai, nhưng nếu bảo Ian buông tay thì e rằng rất khó.”

Feston dứt lời, Stephanie liền rút súng ra, vẻ mặt chuyển biến một trăm tám mươi độ, nhăn nhó mà cười khẩy, “Nghe đây, không phải cái gì tôi cũng không biết, tuy rằng đám lính đánh thuê Habino không phải bạn hàng của tôi, nhưng gần đây tôi nhận được tin tức bọn họ có một bộ phận hoạt động rất sôi nổi, liên tục tiếp xúc với vương quốc Anh, tôi không có hứng thú với chuyện của mấy người, nhưng đừng liên lụy đến tôi và Samantha!”

“Dừng lại chuyện mà cậu đang làm! Ian! Bây giờ không còn là chuyện riêng của cậu nữa, mà còn liên quan đến cả tôi, liên quan đến con gái của tôi! Cho nên cậu phải nghe lời tôi, dừng lại chuyện này cho tôi!” Khẩu súng của Stephanie nhắm ngay Phong Triển Nặc.

Stephanie ở ngay bên cạnh Phong Triển Nặc, nhưng động tác của hấn lại vô cùng nhanh nhẹn và lưu loát như đã từng làm vô số lần, cổ tay xoay ngược rồi gạt chốt bảo hiểm xuống, Stephanie không phải người bình thường nhưng so với một sát thủ chuyên nghiệp thì cô ta vẫn còn thua xa.

Khi cô ta cắn răng rên một tiếng thì khẩu súng đã lọt vào tay của Phong Triển Nặc, “Muốn tôi dừng lại chuyện này? Nói cho cô biết đó là chuyện không có khả năng.” Chuyện này liên quan đến an toàn của hấn, cũng liên quan đến Feston, liên quan đến hai người bọn họ.

Stephanie không ngờ hấn lại vô tình như vậy, “Cậu nói thật hay sao? Samantha thích cậu như vậy, uống công tôi xem cậu là bạn! Ian Noy! Tôi nhìn lầm cậu! Những người chết trong tay của cậu là đúng! Cậu quả thật là tử thần vô lương tâm! Cậu chỉ biết làm cho người ta đi vào đường chết, chẳng lẽ cho đến bây giờ cậu chưa từng lo lắng cho những người còn sống hay sao?”

“Stephanie!” Feston đang cầm vô lăng thì mạnh mẽ quay đầu lại, hấn lạnh lùng nhìn cô ta, Stephanie hít vào một hơi, cái trán bị họng súng màu đen chĩa vào, “Ian, xem như tôi van xin cậu.” fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc tựa như chưa từng nghe thấy bất cứ điều gì, hấn rút súng về, “Tôi chưa nói hết, tôi sẽ không làm theo yêu cầu của lá thư, sẽ không buông tha cho kế hoạch của mình, nhưng tôi sẽ giúp cô cứu Samantha.”

“Cô nói đúng, là tôi nợ cô.” Ở trước mặt Stephanie thì Ian Noy vẫn là Ian Noy, nhưng nụ cười này có một chút khác biệt.

Cô ta tin tưởng Phong Triển Nặc chưa từng nghĩ đến việc sẽ gặp nhiều rắc rối như thế nào khi ở cùng Feston, gián tiếp ảnh hưởng đến những người khác.

“Chín giờ rưỡi.” Feston nhìn đồng hồ, “Không thể tiến hành hai chuyện cùng một lúc, Anthony và Samantha, cậu chọn trước đi.”

Không còn mỉm cười thì sát thủ sẽ trở thành tử thần, Phong Triển Nặc cũng xác định thời gian, “Còn phải chọn nữa sao? Samantha do tôi phụ trách, anh lo chuyện của Anthony, dùng điện thoại để liên lạc, để xem đến một giờ chiều thì ai sẽ giải quyết vấn đề trước.” Một giờ chiều là thời gian hẹn gặp Bailey Olivia, trước đó Feston phải dẫn Anthony đi gặp cô ta. fynnz810

“Tôi còn chưa nói là tìm Samantha ở đâu thì cậu đã cho rằng trước buổi chiều có thể cứu nó ra hay sao?” Stephanie cắt ngang lời của bọn họ.

Hai người ngồi ở băng trước và băng sau nhìn nhau một cái, Feston mở miệng trước, “Nhất định chuyện đầu tiên mà cô làm sau khi nhận được lá thư chính là đi tìm con bé, nếu đối phương xem cô là người bình thường thì hấn sẽ không dùng thủ đoạn quá phức tạp...”

“Huống chi cô là Stephanie.” Phong Triển Nặc nói tiếp, “Cô có Hecate, kẻ thù của cô không ít, chẳng lẽ cô không hề chuẩn bị gì hay sao, không, đương nhiên là không có khả năng, cho nên ở trên người của Samantha

nhất định có cái gì đó có thể giúp chúng ta mau chóng tìm được nó.”

Đồng tử màu xám cùng ánh mắt màu xanh biển, nếu chuyện này giao cho hai người bọn họ.....Nhìn bọn họ một chút, Stephanie khôi phục thái độ bình tĩnh, “Tôi cảm thấy thật có lỗi vì những gì đã nói, Ian.” Cô ta tạm dừng, “Đúng vậy, hai người đoán đúng, tôi biết nó ở đâu, nhưng cũng không đơn giản như vậy.”

Cô ta lấy ra một thiết bị theo dõi, “Có nhớ con búp bê bằng vải kia hay không, đó là con búp bê mà Samantha thích nhất, đi đâu con bé cũng mang theo, tôi chỉ hy vọng nó vẫn ở bên cạnh Samantha.”

“Đối phương muốn lợi dụng Samantha để uy hiếp tôi, cho nên tạm thời hấn sẽ không làm gì Samantha.” Stephanie ắt hẳn hiểu rõ điều này, cô ta chỉ cần có người nói ra mà thôi, Phong Triển Nặc tình nguyện làm người khiến cho cô ta an tâm.

“Đi thôi.” Phong Triển Nặc mở cửa xe rồi chuẩn bị bước xuống xe, cánh tay bỗng nhiên bị Feston giữ chặt, ẩn sâu trong ánh mắt để lộ ra một loại cảm xúc rõ ràng, hiện tại Feston không hề máy móc mà ánh mắt lại rất nghiêm túc, “Cẩn thận một chút, chắc là tôi không cần nhắc cậu, hấn không chỉ là nam tước mà còn là một con cá mập, đừng để hấn cắn bị thương.”

“Cá mập? Tôi nghĩ là anh sẽ không muốn biết có bao nhiêu con cá mập đã chết dưới tay của tôi.” Có bao nhiêu tội phạm hung ác, bao nhiêu con cá sấu chết dưới họng súng của hấn, Phong Triển Nặc quyết định không nên nói con số cụ thể cho Feston vẫn hay hơn.

Như vậy đối với bọn họ đều tốt.

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Hiểu được ý của hấn, Feston hừ cười, lại gắt gao nắm tay hấn một chút, sau đó mới buông ra.

Phong Triển Nặc leo lên xe của Stephanie, ngay sau lưng vẫn có một tầm mắt, cho đến khi xe rời đi, Feston vẫn ở đó, hấn nhìn bọn họ đi xa, sau đó mới khởi động xe rồi chạy đi.

Làm FBI, Feston hiểu rõ chính mình không nên biết một sát thủ đã từng giết bao nhiêu người, từng nói đến chuyện này nhưng Phong Triển Nặc cũng không nhớ rõ, hấn nhớ không rõ lúc ấy rốt cục là thở phào nhẹ nhõm hay là nên lo lắng nhiều hơn, là FBI thì hấn đương nhiên không hy vọng Phong Triển Nặc giết quá nhiều người, nhưng là chính hấn thì hấn hy vọng biết rõ hết thảy.

Hết thấy về Phong Triển Nặc.

Nguyên tắc của hấn đã sớm bị đập nát bởi sự xuất hiện của U Linh, đầy rẫy nguy hiểm, hiện tại nói đến nguyên tắc của cảnh sát thì có một chút buồn cười, nhưng Feston vẫn không quên chính mình là một FBI, mà Phong Triển Nặc cũng không thể thay đổi sự thật rằng mình là một sát thủ.

Hiện tại một FBI bị đình chỉ công tác sắp sửa đi cứu một đôi tình nhân, mà sát thủ bị người ta truy sát lại vì an toàn của mình mà phải quét dọn tất cả chứng ngại, nhớ lại lời của Phong Triển Nặc đã nói, muốn trở thành một người khác thì dù sao anh cũng phải tranh giành với người đó, cho dù kết quả là như thế nào đi chăng nữa.

Đây là những gì mà tối hôm qua bọn họ nói với nhau, hôm nay liền thành hiện thực, Feston tin tưởng cho dù vị nam tước kia là người như thế nào thì chắc là người nọ cũng không biết chuyện mình đang làm sẽ gây ra hậu quả gì.

Lá thư kia vẫn còn ở băng ghế sau, Feston cầm nó, nhìn thấy câu cuối cùng trong lá thư, hấn cau mày, lộ ra vẻ mặt lo lắng, sau đó cầm lấy đồ bật lửa.

Ngọn lửa cắn nuốt lá thư, khi nó cuộn cuộn hóa thành tro tàn thì liền bị ném ra ngoài cửa sổ, “Không, cậu ấy rất xứng.” Những lời này cùng với tro tàn bay theo gió ra ngoài cửa sổ.

Feston tin tưởng tên cá mập kia sẽ phải hối hận.

Mùa thu ở Monte Carlo tốt hơn ở Chicago rất nhiều, thời tiết vào ngày lễ quốc khánh rất đẹp, có không ít người đổ xuống đường, khắp mọi nơi đều trang trí chào đón ngày lễ, nhất là hoàng gia Monaco.

Trên radio có tường thuật trực tiếp, hoàng tử Rainier đệ tam sẽ tiến hành một loạt nghi thức cho ngày lễ, buổi chiều sẽ có biểu diễn ở nhà hát opera Monte Carlo với sự tham dự của các quan chức cấp cao.

Bailey Olivia đứng ngồi không yên ở phía sau cha ruột của mình, vẫn duy trì nụ cười trên mặt nhưng tâm tư đã sớm bay đi xa, một tiếng kêu kéo cô ta quay về hiện tại, “Đang ngẩn ngơ gì vậy, chúng ta đi xuống nhà hát opera đi, đi chuẩn bị trước một chút.”

“Cha?!” Cô ta kinh ngạc hô nhỏ, như vậy có nghĩa.....

Bí thư thành ủy của quốc hội, vẻ ngoài hiền lành, Alino gật đầu đối với Bailey Olivia, sự vui mừng hiện rõ trên nét mặt, “Đúng vậy, không giống năm ngoài, lần này hoàng tử mời chúng ta cùng đi, Brunson sẽ ngồi với chúng ta.”

Con riêng của Rainier đệ tam, Alino vẫn luôn tìm cơ hội để được chấp nhận, hẳn cần được chấp nhận và khẳng định chính mình, lần này Rainier an bài như vậy khiến cho hẳn cảm thấy vui sướng, nhưng Bailey Olivia biết rõ đây chỉ là cách để Brunson giám sát cô ta mà thôi. fynnz810

“Nhưng con có hẹn bạn đi ra ngoài chơi rồi.” Bên ngoài có không ít hoạt động mừng ngày lễ quốc khánh, cô ta đang tìm cách từ chối, chuyện này vượt quá kế hoạch của cô ta, nhưng cha của cô ta lại đang đắm chìm trong vui sướng, hẳn gật đầu thăm hỏi Brunson, “Ngài Brunson đáng kính, thật vui vì được ngồi cùng ngài lần này.”

“Tôi cũng rất vui, ngài Alino, tôi có vài lời muốn nói với cô Bailey Olivia, có thể chứ?” Ở trong mắt của Brunson thì Rainier đệ tam không công khai người con này là chính xác, Alino không thích hợp để trở thành một chính trị gia.

Bailey Olivia bị kéo sang một bên, “Thưa cô, xin hãy nghĩ kỹ lại những gì cô đang làm, cô không thích hợp với cậu ta, cậu ta sẽ bỏ trốn.”

“Anthony? Máy người làm gì Anthony?” Bailey Olivia cơ hồ nhảy dựng lên, nhưng không thể tìm thấy bất cứ đáp án nào từ trên mặt của Brunson, không bận tâm đến nghi thức của lễ hội, cô ta móc ra điện thoại nhưng không có ai bắt máy.

Anthony quả thật đang gặp một chút phiền toái, cũng chứng tỏ Feston muốn hoàn thành chuyện này thì e rằng cũng không dễ dàng. fynnz.wordpress.com

Hắn nhanh chóng tìm được người thanh niên nọ ở trong bệnh viện, Anthony là bác sĩ thực tập ở bệnh viện này, nhưng lúc ấy đối phương không phải đang học tập trong phòng giải phẫu mà là đang bị người ta đuổi theo, “Ai cứu tôi với, những người này điên rồi, bọn họ đang truy đuổi tôi!”

Feston đến rất đúng lúc, Anthony giữ chặt cái túi kéo hành lý không nhỏ của mình, vội vàng chạy ra bên ngoài, ở sau lưng hắn có mấy người đàn ông mặc đồ tây, hành vi rất khả nghi.

“Đi theo tôi!” Feston dẫn hắn chạy ra ngoài xe, Rainier đệ tam sẽ có hành động, điều này không ngoài dự đoán, nhưng không chỉ là như vậy.

Đùng – Một tiếng sấm vang lên, Anthony bị kéo ra sau một bức tường, hắn bị dọa ngây người, viên đạn nhắm về phía hắn, người đỡ viên đạn cho hắn chính là người đàn ông ở trước mặt này, viên đạn trúng ngay cánh tay, “Anh đỡ đạn thay tôi?! Chúa ơi! Anh là ai?! Anh đã cứu tôi, anh vì tôi mà bị thương!”

“Cầm miệng của cậu lại, tôi không phải là vì cậu” Cánh tay đang chảy máu, Feston liếc mắt nhìn Anthony, “Cậu là bác sĩ, hiện tại tay của tôi không thể động đây, cậu băng bó giúp tôi, đừng làm cho nó đổ máu quá nhiều, ít nhất phải chống đỡ được đến buổi chiều.”

Giọng điệu cứng rắn, ánh mắt sắc bén, bị thương mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh, đây không phải là người bình thường, Anthony không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng trong lòng vẫn đầy cảm kích mà gật đầu, “Không thành vấn đề, tôi có thể làm được, đây là vì cứu tôi, tôi đương nhiên sẽ cố hết sức.”

“Tôi đã nói không phải là vì cậu, cậu nhóc như cậu thì chẳng là gì cả.” Feston cảm thấy chính mình nhất định đã bị điên rồi nên mới ở đây lãng phí thời gian với một người thanh niên xa lạ, “Cậu là vì tình yêu, tôi cũng vậy.”

Feston sẽ không phủ nhận hẳn làm như vậy là vì suy nghĩ cá nhân của mình, là vì tình cảm của hắn và một tên sát thủ.

Hắn hoạt động cánh tay một chút, cảm giác đau đớn nhắc nhở hắn rằng Phong Triển Nặc đã từng trải qua không biết bao nhiêu lần như vậy, hắn cầm lấy điện thoại, Phong Triển Nặc nhất định vẫn còn đang đi trên đường, đối phương nhanh chóng bắt máy, “Nhanh như vậy mà đã nhớ tôi rồi sao?”

Giọng nói ở đầu dây bên kia dường như làm cho vết thương chẳng còn đau đớn nữa, Feston dùng một tay để lái xe, “Nếu cậu ở đây thì chắc là tôi sẽ không bị trúng đạn.”

“Anh bị thương hả?!” Sau khi giọng nói được cất cao là một tiếng phanh xe réo rất, cùng với tiếng hô to của Stephanie ở trong điện thoại, “Ian, cậu lái xe cẩn thận một chút đi!”

“Yên tâm, tôi không sao, cậu chuyên tâm lái xe đi!” Feston nói rõ tình hình hiện tại, nghe nói hắn bị thương ở cánh tay thì Phong Triển Nặc mới yên tâm được một nửa, “Tôi hy vọng không phải là tay phải, ít nhất sẽ không ảnh hưởng đến việc anh cầm súng.”

“Là tay trái, chỉ trầy da một chút thôi.” Feston nói tiếp, “Tôi đã đón được cậu ấy, thời gian của cậu không nhiều lắm, tốc chiến tốc thắng.”

Hắn cúp máy, Anthony nghi ngờ nhìn vào cánh tay mà mình vừa băng bó, trừ phi ngay cả trái phải mà hắn cũng không phân biệt được, vừa rồi rõ ràng hắn đã băng bó cho tay phải của người đàn ông này cơ mà.

Feston tiếp tục lái xe, ý đồ cắt đuôi chiếc xe đang truy đuổi ở phía sau, đường nét nhìn nghiêng rất sắc sảo, vẻ mặt không có gì thay đổi, mất một lúc Anthony mới hiểu rõ mà thì thầm, “Vì tình yêu.”

.....

P/S: Anh Phê đạo này ngoan bắt ngờ vậy o_o? Báo cáo tình hình cho vợ biết nữa, sợ vợ mắng à?

133. Chương 133: Cá Mập Điền Cuồng

“Vẫn là câu nói kia, câm miệng của cậu lại, kể tiếp cậu sẽ bề bộn nhiều việc, tôi không rảnh nói chuyện phẩm với cậu.” Cánh tay bị thương tiếp tục bấm một dãy số, sau đó vô lăng đột nhiên thay đổi, Feston tiến vào làn xe, “Ngồi cho vững.”

Hai chiếc xe ở ngã tư đường đụng thẳng vào phía trước, đám người đang chúc mừng ngày lễ vội vàng la ó sợ hãi. Cùng lúc đó, ở phía bên kia Phong Triển Nặc lại nhìn điện thoại trong tay chừng vài giây.

“Sao vậy?” Stephanie cảm thiết bị theo dõi ở trong tay, cô ta phân tâm mà hỏi người đàn ông ở bên cạnh.

“Rainier đệ tam nhất định biết được kế hoạch ngày hôm nay, Feston gặp phải một chút phiền phức.” Cứu được Samantha thì mới có thể gặp được Feston, Phong Triển Nặc dùng sức đạp chân ga, xe chạy như bay, hắn nghe thấy Stephanie hỏi hắn, “Nghiêm trọng hay không?”

“Bị thương, nhưng chắc là nghiêm trọng hơn hắn đã nói, hừ, tôi hiểu cái tên kia lắm, cứ tưởng rằng tôi không biết.” Thấp giọng cười lạnh, đây là khuôn mặt căm tức, hoàn toàn là vì lo lắng và quan tâm. Stephanie thu hồi tầm mắt, “Thật đáng tiếc, cậu không thể cùng anh ấy đi cứu Samantha....”

“Chúng ta sẽ cứu con bé ra, chỉ cần tìm được Samantha ở đâu là được.” Phong Triển Nặc biết rõ phải dẹp sự lo lắng sang một bên, cho dù Feston như thế nào thì hắn cũng không thể làm gì được.

Nhìn chăm chú ra phía trước, bởi vì hắn phải chuyên chú làm chuyện trước mắt, đối với Phong Triển Nặc mà nói thì đây vốn chẳng phải là chuyện khó khăn nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy không đơn giản như lúc trước.

Chiếc xe vững vàng lao nhanh trên đường, bề ngoài của hắn rất bình tĩnh, vẫn như dĩ vãng, nhưng Stephanie rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt hơi lo lắng của hắn, “Đừng để cho người ta nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cậu, Ian, trừ phi cậu muốn làm cho tất cả mọi người biết được nhược điểm của U Linh.”

Bàn tay nắm vô lăng trở nên căng thẳng.

“Tình cảm chính là nhược điểm à? Quên đi, câu này cũ quá rồi.” Nét mặt phản bác, nhưng khi Stephanie nhìn lại thì trên khuôn mặt kia đã không còn cảm xúc gì khác.

“Đây mới là U Linh mà tôi muốn.” Lực chú ý của cô ta lại tập trung lên thiết bị theo dõi.

Tín hiệu càng lúc càng lóe mạnh, hiện tại bọn họ đang ở nơi nào? Stephanie ló đầu ra khỏi cửa xe rồi nhìn xung quanh, “Chúng ta đang đi vào nơi đông người.”

“Như vậy mới dễ dàng che giấu.” Phong Triển Nặc rất am hiểu về kỹ thuật lẩn trốn, hấn dừng xe lại, “Người của cô đâu?”

“Lần này âm thầm đến đây, đã tổn thất một vài người cho nên tôi không dẫn bọn họ theo...” Stephanie nhìn thấy sắc mặt hiểu rõ của hấn, cô ta đành cười khổ mà thừa nhận, “Đúng vậy, bọn họ không kịp đến đây, hiện tại trong tay tôi chẳng có bao nhiêu người.”

Thảo nào cô ta từng yêu cầu hấn làm huấn luyện viên cho lính của cô ta, “Xem ra cô gặp phải đối thủ quá mạnh.”

“Không có kẻ nào vĩnh viễn làm người chiến thắng.” Stephanie không phủ nhận, cô ta bước xuống xe, bọn họ lẩn vào trong đám đông, đây là một hoạt động náo nhiệt nhằm chúc mừng ngày lễ quốc khách, Macro Ventress chân chính nhất định đã cho lính của mình cất giấu Samantha ở nơi đông người nhất. fynnz.wordpress.com

Nơi nguy hiểm nhất sẽ là nơi nổi bật nhất, dùng vẻ ngoài bình dị để che giấu sự tối tăm u ám bên dưới, Phong Triển Nặc vượt qua vô số lần nguy hiểm, hấn cũng không xa lạ đối với việc tìm người, bọn họ trà trộn vào đám đông để đi theo tín hiệu, chậm rãi tiếp cận mục tiêu.

Tín hiệu không thể chỉ ra địa điểm chính xác nhưng có thể thu hẹp phạm vi, “Chúng ta đến rồi.” Xuyên qua đám đông đang ăn mừng lễ hội, cuối cùng đi đến một tòa nhà cao vài tầng, tòa nhà này rất bình thường, ở ngay bên đường, nhưng Phong Triển Nặc tin tưởng bọn họ đã tìm được mục tiêu.

“Nếu hấn xem cô là người bình thường thì người canh gác nơi này sẽ không quá nhiều.” Đứng trước cửa, Phong Triển Nặc rút súng ra, “Tôi muốn giải quyết mọi chuyện trong thời gian ngắn nhất, tôi nghĩ là cô cũng hy vọng như vậy.”

“Trước khi ra tay phải tìm được Samantha!” Stephanie đi lên cầu thang, “Tôi không cần hiệu suất, chỉ cần con gái của tôi được an toàn.”

“Đương nhiên, cho nên chúng ta phải dùng phương pháp nhanh hơn.” Phong Triển Nặc ấn chuông cửa.

Quan sát người mở cửa có phải là người mà bọn họ muốn tìm hay không, lính của nam tước Ventress, có thể phán đoán mặt mũi của người phục vụ cho cá mập, đây cũng là cách đột phá nhanh nhất.

Tuy rằng Phong Triển Nặc rất muốn biết tình hình của Feston ở bên kia như thế nào, nhưng việc cấp bách là cứu ra Samantha, tiếng chuông cửa vang lên, người ở bên trong mở cửa ra.

“Có chuyện gì?” Đó là một người đàn ông để tóc húi cua, mặc áo cộc tay mùa thu, cầm một chai rượu, hỏi một cách mất kiên nhẫn, dùng ánh mắt nghi ngờ để quan sát bọn họ.

Phong Triển Nặc tiến lên vài bước, “Chúng tôi là du khách, ngày lễ này quá náo nhiệt, cũng rất vui, nhưng mà chúng tôi lại bị lạc đường, tôi và vợ muốn đi...” Hấn tùy tiện nói ra một địa chỉ, “Nhưng mà trên đường mọi người đều bận rộn cả, không ai chịu trả lời.”

Nụ cười của hấn luôn làm cho người ta mất phòng bị, đồng thời cũng xem nhẹ hào quang dưới đáy mắt của hấn, một cú đâm bất ngờ, người đàn ông với mái tóc húi cua chưa kịp rên một tiếng thì đã ngã xuống đất, Phong Triển Nặc thu tay về, dùng áo cộc tay của kẻ xui xẻo để lau súng.

“Đi vào.” Hấn gạt đầu về phía Stephanie, “Samantha chắc hấn ở trong tòa nhà này.”

Đây là một tòa nhà có kết cấu giống nhau giữa các tầng, hết thấy những gì đã xảy ra ở trước cửa không gây nên quá nhiều động tĩnh, Stephanie bước qua người đang nằm sóng soài dưới đất, “Nếu người này đi lâu quá mà không quay về thì nhất định sẽ dẫn đến nghi ngờ, chúng ta phải nhanh lên.”

“Vậy chia nhau hành động, kiểm tra tất cả các phòng.” Hấn cùng Stephanie chia nhau nhiệm vụ, tín hiệu quả thật phát ra ngay tại nơi này, Samantha hẳn là đang ở đây, nếu con bé vẫn còn mang theo con búp bê bằng vải của mình.

Dưới chân của bọn họ phát ra tiếng cọt kẹt rất nhỏ của sàn gỗ, đây là một tòa nhà cũ, bên ngoài ồn ào náo nhiệt khác hẳn với nơi này, tựa như phân thành hai thế giới, “.....Rất im lặng.”

Đồng hồ treo tường kêu tích tắc ở trước mặt của Phong Triển Nặc, dời mắt, bên cạnh là cầu thang, nhìn lên trên thì nơi này tựa như không có ai, “Có cái gì đó bất thường.”

Hấn thì thầm nói nhỏ, đang cảnh giác ở mức cao độ, bỗng nhiên có cái gì đó chợt lóe lên trong đầu, nhưng cú ra đòn này cực nhanh, trên đầu đau nhức, một dòng chất lỏng chảy xuống từ trán của hấn, hấn té xuống đất.

“Làm tốt lắm.” Tiếng vỗ tay vang lên ở trên lầu, có người cười lớn, “Không hổ là lãnh đạo của Hecate, tuy rằng cô là phụ nữ nhưng cô làm tốt lắm, yên tâm đi, con gái của cô đang an toàn ở trong tay tôi, tôi sẽ không đối xử tệ với con bé.”

Một con búp bê bằng vải bị ném từ trên lầu xuống dưới, Stephanie buông ra khẩu súng dính máu, đưa tay chụp được con búp bê, vẻ mặt vô cùng lo lắng nhưng vẫn bình tĩnh hỏi, “Samantha ở nơi nào? Tao muốn nhìn thấy nó.”

“Để cho cô ta xem.” Từ trên cao vang lên một câu, trong đại sảnh vắng lặng bỗng nhiên xuất hiện một người, mở cửa phòng ra, bên trong có một cái bàn đặt tivi với hình ảnh được phát ra.

Samantha ngồi bên trong phòng cùng với một đám con nít, dường như con bé cảm thấy rất mới lạ, bộ dáng không hề sợ hãi, còn vui vẻ chào hỏi với mọi người, “Tôi tên là Samantha, cậu tên gì?” Con bé hỏi một cậu bé ở bên cạnh.

“.....Neil” Một lúc lâu cậu bé mới trả lời.

Có đứa nhỏ trả lời, có đứa không lên tiếng, Stephanie vừa nhìn thì liền biết đây là cái gì, “Mày nhốt nó cùng mấy đứa nhỏ này hả? Cá mập! Mày đã hứa với tao là sẽ không tổn thương nó cơ mà!”

“Đừng kích động như vậy, tôi chỉ đặt con bé ở trong mớ hàng hóa của mình mà thôi, như vậy mới chứng tỏ tôi sẽ không tổn thương nó, mọi người đều biết tôi rất coi trọng hàng hóa của mình mà.” Tương phản với vẻ mặt kích động của Stephanie là giọng cười của người đàn ông kia, dường như người nọ rất đắc ý, “Hecate lừng lẫy cũng chỉ như vậy mà thôi, một người phụ nữ nắm giữ một tổ chức thì cũng chẳng mạnh mẽ hơn được bao nhiêu.”

Sắc mặt của Stephanie trở nên xanh mét, vì Samantha nên chỉ có thể nén giận, giọng nói kia tiếp tục vang lên, “Phụ nữ chỉ là một loài sinh vật dễ xúc động, thiếu cận, lại ham hư vinh, thích mấy thứ xinh đẹp, thích kim cương đá quý, thích địa vị, chỉ cần có tiền và quyền lực thì muốn bọn họ liếm giày cho cô cũng chẳng thành vấn đề!”

Xoảng, tiếng thủy tinh vỡ vụn, tiếp theo là tiếng cười tràn đầy khinh miệt, nhưng xung quanh lại không có ai dám hòa theo tiếng cười này, cho đến khi tiếng cười hoàn toàn biến mất.

Stephanie nắm chặt con búp bê vải, nhịn xuống cảm xúc muốn giết người, “Tao đã dựa theo lời của mày, người này chính là Ian, cậu ấy thuộc về mày, trả lại con gái của tao cho tao!”

“Tôi biết cô có thể làm được chuyện này, làm cho tên đàn ông đó không hề phòng bị mà rơi vào bẫy, cũng chỉ có trong tình huống này, nếu mà hấn thật sự lợi hại như mọi người đã nói.” Giọng nói trên lầu mang theo tiếng vang, có vài phần tò mò.

“Tin tao đi, cậu ấy lợi hại hơn những gì mày đã nghe thấy, mày sẽ không muốn biết thủ đoạn của cậu ấy là gì đâu.” Stephanie nhìn người đàn ông trên thăm.

“Với tình huống hiện tại thì tôi rất khó tin tưởng.” Giọng nói kia rõ ràng mang theo khinh bỉ, “Hấn chỉ là một kẻ ngu ngốc vì phụ nữ mà thôi, còn mơ mộng hão huyền muốn thể thân của tôi.” fynnz810

Toàn bộ cạm bẫy mặc dù có phần của Stephanie nhưng kỳ thật cô ta không muốn làm như vậy, “Nếu cậu ấy là U Linh như trước kia thì cho dù là tao cũng không có cơ hội này.”

“Vì sao lại nói như vậy, hiện tại hẳn có gì khác với trước kia hay sao?” Vị nam tước với hai thân phận, cá mập Shark, cũng là Macro Ventress — hỏi một cách hứng thú.

“Muốn nói điểm khác nhau lớn nhất chính là một người khi chân chính nếm trải mùi vị tình yêu thì sẽ có vương bận, sẽ đỡ xuống vẻ ngoài cứng rắn, hiện tại cậu ấy trở nên yếu đuối. cậu ấy xem tao là bạn, mà ngay từ đầu đối với tao thì cậu ấy chỉ là quan hệ hợp tác, thật sự là đáng nực cười đúng không, đáng tiếc cậu ấy sẽ không nhận ra sự thay đổi này của chính mình.” Phán xét một cách vô tình, lời nói của Stephanie vô cùng lạnh lẽo.

“Tình yêu? Hẳn yêu cô hay sao?”

“Không, thật đáng tiếc, là một người đàn ông có khả năng ngang ngửa cậu ấy.” Cô ta không còn kích động giống như vừa rồi, cá mập Shark đã nhận ra, nhưng đây không phải là chuyện mà hắn quan tâm.

“Đem hắn lại đây cho tôi xem, tôi muốn biết cái tên sát thủ đề tiện vọng tưởng muốn thay thế thân phận của tôi có bộ dạng thế nào.” Tựa như đang nói về một món hàng, hắn vừa dứt lời thì liền có người đỡ người đàn ông đang nằm dưới đất lên.

Máu dính trên tóc, vết máu ở ngay trán đã khô hơn phân nửa, màu đỏ tươi dính vào khuôn mặt cũng không khiến người này trở nên chết vật, ngược lại càng tăng thêm một loại quyến rũ đầy sắc bén.

Cho đến khi bất tỉnh mà vẫn còn nắm chặt khẩu súng trong tay, dáng người thon cao rất hợp với khuôn mặt đầy sức quyến rũ này, bề ngoài rất hoàn mỹ, giống như một con báo nhanh nhẹn, hoặc một loại thú vật nào đó ở trong rừng rậm, lộ ra hơi thở nguy hiểm một cách thần nhiên, mang theo sát khí hết sức căng thẳng.

“Tôi có thể tưởng tượng hình ảnh về hắn đứng giữa đám phụ nữ, hẳn nhất định rất được hoan nghênh...” Có lẽ người trên lầu theo dõi tình huống dưới đây thông qua hệ thống camera, Stephanie phát hiện khi người nọ nói ra những lời này thì giọng điệu trở nên kỳ lạ, Cá mập thì trào tự nói, giống như đang thở dài.

“Hắn tựa như một tác phẩm nghệ thuật, hơn nữa là một tác phẩm nghệ thuật chết người.” Giống như có được một món đồ chơi thú vị, giọng nói của Macro Ventress trở nên run rẩy vì hưng phấn, dường như hắn không hề phản cảm với cái tên sát thủ đề tiện này.

“Cho hắn một mũi tiêm rồi đem hắn lên đây.”

.....

P/S: À...ta biết sẽ có người hỏi, và ta biết ta lại spoil, con cá mập này ko phải thích Nặc đâu, nói chung đừng nghĩ ra mấy cảnh bậy bạ dùm ta =)).

134. Chương 134: Sĩ Diện Của Ngài Nam Tước

Dựa theo lời của chủ nhân, một người đàn ông cầm ống tiêm rồi ngồi xổm xuống, Stephanie tiến lên phía trước, nhìn thấy kim tiêm đâm vào cánh tay của Phong Triển Nặc, “Đây là thuốc gì, mấy người tiêm cái gì cho cậu ấy vậy?”

“Đừng khấn trương, cái này không có hại đối với hắn, loại thuốc này chỉ làm cho cơ thể của hắn bị vô lực mà thôi, tựa như muốn nuôi rắn thì trước đó phải lấy nọc của nó ra, hắn cũng vậy.” Macro Ventress vừa cười vừa nói.

Thuốc đã được tiêm vào toàn bộ, người dưới đất hoàn toàn mất khả năng uy hiếp, toàn thân của Stephanie trở nên cương cứng, “Mày muốn làm cho cậu ấy trở thành vật nuôi của mày hay sao?”

“Cho dù tên sát thủ này tỉnh lại thì cũng hoàn toàn bất lực đối với cơ thể không chịu nghe lời của mình, nếu hắn thú vị như mấy người đã nói thì tôi sẽ cẩn thận cân nhắc nên xử trí như thế nào – vật nuôi, nghe ra cũng không tệ.”

Stephanie là lãnh đạo của Hecate, cô ta đã sớm nghe nhắc đến Cá mập, cô ta biết rất nhiều người cũng không muốn chọc ghẹo Cá mập, hiện tại cô ta đã biết nguyên nhân, bởi vì hắn là một tên biến thái, cô ta không dám tưởng tượng Ian rơi vào tay hắn thì sẽ như thế nào.

Thuốc được tiêm xong, súng trong tay của Phong Triển Nặc cũng bị tịch thu, kiểm tra một lần nữa, sau khi xác định trên người của hắn không còn thứ gì thì có hai người nâng hắn lên lầu, Stephanie chỉ có thể đứng ở nơi đó nhìn thấy mọi chuyện xảy ra.

Cô ta là người quản lý Hecate, trên thế giới có hơn phân nửa nguồn tin tức đều nằm trong tay của cô ta, nhưng hiện tại cô ta đành phải bó tay, Macro chăm chú nhìn hình ảnh ở dưới lầu thông qua hệ thống camera, thở dài một cách mỹ mãn, giống như không hề để ý đến sự tồn tại của Stephanie, hắn nói với đám lính của mình, “Tao đã nói cái gì với tụi bây? Phụ nữ đều là những kẻ yếu đuối.”

Hắn cười to, “Tao biết tao sẽ thắng, điểm này cũng không có gì kỳ lạ, người đàn bà kia hiện tại không phải là nữ thần Hecate, bất quá chỉ là một người đàn bà vô dụng yếu đuối mà thôi.”

Mặc kệ tiếng cười, Stephanie cứ nhìn thẳng về phía trước, cho dù nơi đó chẳng có cái gì, “Trả con của tao lại cho tao.”

“Con của cô tạm thời vẫn chưa thể trả lại....Không không không, đừng bảo là tôi không giữ lời, Macro này đã nói thì sẽ làm được, nhưng trước khi trả nó lại cho cô thì tôi phải thử nghiệm một chút, đúng, chính là tên sát thủ tự xưng là tôi, hắn và Habino cùng với Judy, cái con *** kia, bọn họ vọng tưởng cướp đoạt thân phận của tôi à, tôi biết hết tất cả, nhưng tôi vẫn chưa chắc người này là hắn, tôi còn chưa có ảnh chụp, cho nên tôi làm sao biết cô không phải dùng người này để lừa gạt tôi cơ chứ?”

Bất quá đây chỉ là viện cớ mà thôi, hắn biết người này là Ian, Stephanie nói thầm trong lòng, nhưng hiện tại quyền chủ động đều nằm trong tay của Cá mập, cô ta hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Trên lầu, sau khi dứt lời thì không còn nói gì nữa, Macro nhất định là đang quan sát Ian, nhắm mắt lại, Stephanie bất giác nín thở, “Cho dù là tốt hay là xấu thì mọi chuyện cũng sẽ xảy ra.” Cô ta tự nói với mình.

Trên tấm thảm màu xanh đen, tên sát thủ được đặt ở chính giữa, hắn vẫn chưa tỉnh lại, nhưng cho dù có tỉnh lại thì cũng chẳng làm được gì, Macro làm cho những người khác rời đi, sau đó chậm rãi tiếp cận tên sát thủ này.fynnz.wordpress.com

“Mày rất thích hợp là một nam tước, điều này làm cho tao có thể tha thứ cho tội xúc phạm của mày, tưởng tượng một chút, khi mày tự giới thiệu, nói ra tên của tao, Macro Ventress.....Macro Ventress.....” Lặp lại tên này vài lần, Macro đọc thoải mái một mình, tưởng tượng ra hình ảnh kia, sau đó đắm chìm vào trong sự thỏa mãn kỳ dị nào đó.

Hắn vươn tay, ngón tay mang theo bao tay màu trắng vuốt ve lên khuôn mặt ở trước người, “À, thật là điển trai, một gương mặt quyến rũ, mày nhất định rất hài lòng với chính mình.....” Hắn thấp giọng tự nói, ngón tay chậm rãi từ trên mặt dời xuống, ngoại trừ phong cách phóng túng thì tên sát thủ này còn có một loại tính chất mê người đặc biệt, quả thật đây là một hình mẫu hiện đại, bên trong vẻ ngoài vô hại là một linh hồn phạm tội.

Lúc này Macro cảm thấy rất hài lòng đối với tên sát thủ dễ tính này, đồng thời cũng làm ra một quyết định điên cuồng.

“Để mày thể thân cho tao là một ý định không tệ, đương nhiên phải làm một vài chuyện trước đã.” Tay của hắn mò đến một bộ phận của Phong Triển Nặc, đột nhiên có một giọng nói vang lên, “Làm một người đàn ông bất lực, không thể làm được gì với phụ nữ, cho nên mày sẽ cảm thấy tò mò đối với bộ phận sinh dục của người đàn ông khác, chuyện này cũng chẳng có gì kỳ lạ.”

Macro lập tức rút tay về, nếu không phải hắn đang ngồi xe lăn thì nhất định hắn sẽ nhảy dựng lên.

Xe lăn trượt ra sau, đụng vào góc bàn, hấn phát ra tiếng gào rít một cách phẫn nộ, đụng vào những thứ được bày trí ở xung quanh, đám lính của hấn đến xem xét tình hình thì bị hấn cầm súng nã loạn xạ, cho đến khi dưới đất có mấy cái xác thì rốt cục không còn ai dám tiến vào.

Hấn thở hổn hển, “Mày tỉnh rồi hả?”

“Rất rõ ràng, tao đã tỉnh.” Phong Triển Nặc nằm dưới đất, người đàn ông thấp bé trong tầm mắt chính là Cá mập.

Ngồi trên xe lăn, trên người mặc bộ âu phục màu đen cùng với áo sơ mi trắng rất buồn cười, thất nơ trên cổ, thậm chí còn mang theo một đôi găng tay màu trắng, nhưng ăn mặc như vậy cũng không thể che giấu ngoại hình không bình thường của hấn.

Thật rõ ràng lý do vì sao vị nam tước này không xuất hiện trước mặt công chúng, người này bẩm sinh bị dị dạng, những bộ phận trên khuôn mặt được sắp xếp quá mức kỳ dị, tay chân teo nhỏ, nhưng ánh mắt lại hàm chứa một loại năng lượng rất lớn, đầy thù hằn, mang theo một chút ác ý lạnh lẽo.

“Ian Noy, được xưng là tử thần, ba triệu đô một mạng người, vậy mày nghĩ mình đáng giá bao nhiêu? Mày có biết sau này mày sẽ thuộc về tao hay không? Mày sẽ thay tao xuất hiện trước mặt giới truyền thông, từ nay về sau mày chính là Macro Ventress.”

Sự thất thố và hoảng sợ chỉ diễn ra trong nháy mắt, Macro không hề bận tâm đến đám đàn em bị mình bắn chết, chiếc xe lăn trải qua vũng máu dưới đất.

“Tao rất vui vì thuốc vẫn còn tác dụng, chúng nó sẽ làm cho cơ thể của mày bủn rủn, tư duy chậm chạp, được sử dụng trong y học, tao đã thử trên người của những kẻ khác rất nhiều lần.” Macro nhìn tên sát thủ ở dưới chân, hấn lộ ra vẻ mặt ghen tỵ và hài lòng. fynnz810

Rắn độc bị lấy nọc thì chẳng có gì đáng lo ngại, sát thủ bị mất năng lực sẽ không có gì đáng sợ, xe lăn phát ra tiếng cọt két của kim loại, hấn cúi người xuống, “Đôi mắt màu xanh biển này thật sự khiến người ta hâm mộ, nó sẽ là một mẫu xét nghiệm xinh đẹp.”

“Để cho mày xua tan suy nghĩ này đi thì có lẽ tao nên nhắm mắt lại vẫn hơn.” Chậm rãi nhắm mắt lại, Phong Triển Nặc có thể cảm giác được thuốc đang phát huy tác dụng, mỗi một phần trên cơ thể cũng không còn là của mình.

Macro cầm lấy cây gậy ở bên cạnh xe lăn, gõ vài cái lên người của Phong Triển Nặc, “Như vậy thì tao mới biết hiện tại mày không thể động đậy, nhưng thật thú vị khi mày vẫn còn tỉnh táo, ít nhất có thể cho mày biết đã xảy ra chuyện gì, như vậy rất tốt...” Xe lăn trượt sang một bên, ngăn kéo bị mở ra, Macro cầm lấy thứ gì đó.

Phong Triển Nặc tin tưởng đôi mắt kia hiện tại nhất định không có hảo ý, “Không, với tao mà nói thì chẳng có gì tốt, không ngờ nam tước tự mình đến Monaco, tao thật sự khiến cho mày cảm thấy hứng thú đúng không, đến mức mày cũng không tiếc phải trả giá đắt, ngay cả Hecate mà cũng dám động vào.”

Macro bị hấn nhắc đến chuyện này thì lập tức trở nên phẫn nộ, “Con *** Judy kia! Tao muốn tìm một người thích hợp thay tao cầu hôn với công chúa, nhưng nhìn xem tình hình hiện tại đi, mọi chuyện đã bị con ả đó phá hỏng, còn mày...”

Cây gậy đâm xuống thảm, Phong Triển Nặc có thể cảm giác được lưỡi dao bấm của cây gậy này cực kỳ sắc bén, “Đừng giận, ngài nam tước, mày đã chướng mắt BaiLey Olivia thì không kết hôn cũng chẳng thành vấn đề.”

“Mày đang chế nhạo tao hay sao, tuy rằng đó là cháu gái riêng của Rainier đệ tam, nhưng cô ta cũng có thể là một công chúa! Lấy cô ta thì sẽ không còn ai cười nhạo tao là một kẻ vô dụng bất lực!” Hai tay của Macro không ngừng run rẩy, sắc mặt nhợt nhạt, hấn cầm một cái chai chứa đầy bột phấn.

Đối với người như hấn mà nói thì việc thân thiết với phụ nữ là chuyện hoàn toàn không có khả năng, cho dù là theo tâm lý hay là sinh lý đều như nhau.

Phong Triển Nặc biết rõ chính mình nên thông cảm với đối phương, nhưng đối với một kẻ biến thái có ý đồ thiến hấn thì hấn thật sự không có cách nào thông cảm cho được, “Thuốc bột trong cái chai đó là để cầm

máu hay sao?”

“Đúng, mày thật thông minh, đây là dùng để cầm máu, để một lát nữa mày sẽ không chết vì đổ máu quá nhiều.” Macro lộ ra nụ cười quỷ dị, “Mày tưởng rằng tao sẽ để cho một người giống như mày thay thế địa vị của tao hay sao? Hưởng thụ hết thảy những gì tao nên có hay sao? Không, tao sẽ để mày thay thế tao tham dự tất cả hoạt động xã hội, mày sẽ trở thành Macro Ventress, nhưng mày sẽ không bao giờ có thể làm cho bất cứ con đàn bà nào phải hết to vì mày ở trên giường, người đàn ông mà mày cảm thấy hứng thú cũng sẽ mất đi hứng thú đối với mày.”

“Để cho tao trở thành mày, mày có thể giả vờ xem Macro Ventress này chính là mày, thật sự có một chút đáng buồn.” Phong Triển Nặc nhìn vị nam tước nhỏ con kia với ánh mắt thương hại, đó là cá mập theo lời đồn đãi.

Đây hoàn toàn là để bồi thường tâm lý bệnh hoạn, Macro sẽ đạt được thỏa mãn từ trên người của hắn, bởi vì ngoại hình của hắn phù hợp với bộ dáng lý tưởng mà Macro hy vọng, nhưng Macro sẽ không để cho hắn được sung sướng.

“Không được nhìn tao như vậy!” Lời nói của Phong Triển Nặc làm tổn thương lòng tự trọng của Macro, hắn lại một lần nữa gào thét, lưỡi dao bén nhọn đâm vào đùi phải của Phong Triển Nặc, “Tao là nam tước! Nam tước! Nam tước! Tao là nam tước Macro Ventress! Tất cả mọi người phải nghe lệnh của tao, bao gồm cả mày!”

Hắn thở hổn hển, lưỡi dao trong cây gậy đâm lên cơ đùi của Phong Triển Nặc rồi hung hăng xoắn một vòng, máu tươi làm cho hắn hưng phấn, trên mặt của hắn trở nên ửng đỏ, “Chờ đi, mày sẽ nhanh chóng trở thành con sơn dương của tao, tao sẽ làm cho mày phải phục tùng.”

Phong Triển Nặc nhịn xuống cảm giác đau đớn, chết tiệt, hy vọng là không tổn thương đến dây thần kinh, hắn phải cố gắng chịu đựng, hắn biết hắn phải cố gắng chịu đựng, hiện tại hắn mới biết vì sao khi Feston bị thương lại gọi điện cho hắn.

Nếu hiện tại hắn cũng có thể làm như vậy thì hắn sẽ đạt được thỏa mãn từ Feston, cái loại cảm giác biết được có người đang lo lắng sẽ giảm bớt đau đớn ở trên người.

Tựa như khi bọn họ làm tình, sự thô bạo dẫn đến đau đớn sẽ nhanh chóng bị tâm lý và sinh lý cùng với khoái cảm che lấp, nghĩ đến hình ảnh kịch liệt trên giường, Phong Triển Nặc dung túng cho mình thất thần một chút.

Làm tình có thể thúc đẩy não bộ tiết ra một chất giúp giảm đau, hình ảnh động tình cũng có tác dụng như vậy, một vài hình ảnh *** của phụ nữ đã từng tồn tại trong đầu đều mất đi tất cả lực hấp dẫn, duy nhất lưu lại chính là một người đàn ông.

Mái tóc đen ẩm ướt, ánh mắt thâm thúy, cùng với làn da bóng loáng mờ hôi....

.....

P/S: Cái này phải cảm ơn những lần *kịch liệt* nè, nhờ đó mà bớt đau hơn ==

135. Chương 135: Sơn Dương Đợi Làm Thịt

Macro cầm dao giải phẫu, ngấm nghĩa mờ hôi chảy ra từ trên trán của Phong Triển Nặc, “Làm cho một sát thủ số một thế giới trở thành sơn dương của tao, hôm nay thật sự là một ngày vui sướng.”

“Mày không vui sướng được bao lâu đâu, không có tao làm thể thân, nhanh thôi...đám người muốn giết mày sẽ tìm đến...” Trên đùi co rút đau đớn, Phong Triển Nặc bị kéo về hiện tại, đáng tiếc là trước mắt chỉ có khuôn mặt đáng ghê tởm, nhưng hắn vẫn chưa quên nói ra những gì mà hắn quan tâm.

“Bọn họ sẽ tìm được mày, tao sẽ chỉ điểm mày là tao, đóng giấy tờ đó đều chứng minh mày là Macro Ventress, cho dù hoàng thất biết mày là giả, nhưng đừng lo, bọn họ đều ước gì tao không tồn tại, bởi vì tao ở trong mắt của bọn họ là một sự sỉ nhục, sự tồn tại của tao làm ô uế danh dự của quý tộc!”

“.....Hóa ra người muốn giết mày là hoàng gia Anh.” Phong Triển Nặc có thể hiểu được, lại đoán được đáp án trên khuôn mặt tràn ngập oán hận của Macro.

“Bọn họ là một đám đầu heo đáng ghê tởm! Một đám áo mũ chỉnh tề nhưng bọn họ vẫn chỉ là heo!” Macro vung cây gậy của hắn lên, Phong Triển Nặc tin tưởng quyết định của hoàng thất hắn là có liên quan đến thân phận còn lại của Macro.

“Mày được xưng là cá mập, người của hoàng thất biết chuyện này thì nhất định rất nổi giận, bởi vì mày làm việc rất bất cần.” Cho dù có liên quan đến xã hội đen, có liên quan đến các hoạt động phạm pháp thì những người đó cũng tuyệt đối sẽ không tự mình ra tay, bọn họ đều ẩn sau lưng, có lẽ đây là điểm đáng thương của Macro, hắn không thể thỏa mãn làm người đứng sau lưng, hắn cần một nơi có thể thừa nhận hắn.

“Không tới phiên mày dạy dỗ tao, kế tiếp mày sẽ không còn sức để nói nữa.” Macro đánh vào nhược điểm mà hắn cảm thấy bị tổn thương. Bất lực là điều kiêng kị lớn nhất của đàn ông, cảm xúc luôn luôn bất ổn, hiện tại con sơn dương không giống người thường này sẽ thuộc về hắn, tâm tình của hắn lại trở nên vui sướng.

“Yên tâm, tao sẽ làm rất dứt khoát, bề ngoài của mày vẫn phải giữ nguyên vẹn, tao sẽ không tổn thương đến khuôn mặt của mày, khuôn mặt này có thể làm cho mày tìm được rất nhiều đàn bà, sau khi mày đã giống tao...” Bật cười ha ha, Macro giờ tay chém xuống.

Kịch biến xảy ra, một tiếng hét thảm, máu tươi trào ra, dao giải phẫu sắc bén cắm vào đùi của Macro, Phong Triển Nặc vươn tay bịt miệng của Macro, cầm lấy con dao phẫu thuật, ăn miếng trả miếng mà xoắn một vòng trên vết thương của đối phương, “Nói cho mày biết, tao chúa ghét người khác động tay động chân lên người của mình, nhưng mà hình như tao nói hơi chậm thì phải?”

Phong Triển Nặc ngồi dưới đất, Macro bị hắn bịt miệng, tiếng kêu thảm thiết cất lên trong cổ họng, cố gắng trừng lớn mắt, bày ra vẻ mặt khó tin, tên sát thủ này mới một giây trước còn suy yếu vô lực mà ngay sau đó đã có thể cướp lấy con dao của hắn. fynnz.wordpress.com

Nhưng chỉ có thể cướp dao mà thôi, Phong Triển Nặc biết thuốc ở trong người vẫn chưa tan hết, “Tao là người rất tốt bụng, chắc là mày nghi ngờ, để tao nói cho mày biết, bởi vì mày.....” Hắn mỉm cười.

“Đúng, xác thật mà nói là vì hai nhát dao kia của mày, nó rất hữu dụng, đau đớn sẽ kích thích con người ta, tao có thể ra tay được ít nhiều cũng là nhờ mày hỗ trợ, nam tước Macro.” Xương hô này ở trong miệng của Phong Triển Nặc, nhất là ngay hiện tại lại cực kỳ mang tính châm chọc, Macro hiện tại đã biết tên sát thủ này vẫn luôn chờ đợi thời cơ, đối phương cố ý chọc giận hắn chỉ vì chờ đến lúc này.

Vài tiếng kêu vang lên, dùng sức gõ xuống thảm, vị nam tước đáng thương đang cố gắng làm cho đám lính ở bên ngoài chú ý.

“Không có ai đến đâu, những người vào đây đều đã bị mày giết chết, mày không nhớ hay sao, cho nên tốt nhất là giữ sức của mày đi.” Đây là nụ cười của ác ma, đây là người đàn ông mà Macro đã xem là hình mẫu hiện đại, cõi bỏ lớp ngoài vô hại, lộ ra vẻ mặt khiến người ta phải sợ hãi.

Chế ngự Macro cũng mất không ít sức lực, tay của Phong Triển Nặc giật giật một chút, ánh mắt của Macro chột lóe, kiềm chế đau đớn mà đung mạnh vào Phong Triển Nặc.

Macro đẩy Phong Triển Nặc ra, Phong Triển Nặc té xuống đất, Macro dựa vào chân bàn rồi đắc ý cười nhe răng, bởi vì đau đớn quá mức mà toàn thân run rẩy, “Tao nắm rất rõ liều lượng của loại thuốc này, cho dù là sát thủ đã trải qua huấn luyện cũng không thể lập tức đứng lên, mày chỉ đang khoa trương mà thôi.”

“Vậy sao? Đứng lên không nổi à?” Có lẽ Macro nên hối hận vì đã xem thường lời của Stephanie, bởi vì Phong Triển Nặc đang đứng lên trước mặt hắn, mặc dù động tác rất chậm nhưng đối phương vẫn đứng lên.

Trên sắc mặt lạnh lẽo không còn nụ cười, “Nam tước Macro, tao đã quên nói cho mày biết một chuyện, liều thuốc kia không nhiều như mày nghĩ đâu.”

“Không thể nào! Bọn họ không dám cãi lời tao!” Macro giãy dụa, mặc dù sự thật đang ở ngay trước mắt, nhưng hắn vẫn không thể tin tưởng.

“Đừng trách oan đám lính của mày, đúng là bọn họ rất sợ mày, cho nên bọn họ không dám, nhưng ngay từ đầu tao đã tỉnh, mày đừng quên tao là một sát thủ.” Lấy tay lau đi vết máu đã khô ở trên trán, tiếp cận từng bước, tiếng bước chân của Phong Triển Nặc tựa như tiếng chuông tang gõ lên âm thanh của tử vong.

“Mày đã tịch thu súng của tao, nhưng giết người không chỉ cần dùng súng.” Hắn vừa nói vừa dùng dao cắt cổ của Macro.

Máu tươi trào ra, nam tước Macro giống như con sơn dương chỉ đợi bị làm thịt, bỗng nhiên hắn hiểu được toàn bộ quá trình.

Chỉ cần khống chế cơ thể, làm cho thuốc không hoàn toàn tiến vào mạch máu, bởi vì từng bị tiêm rất nhiều loại thuốc cho nên khả năng kháng thuốc của Phong Triển Nặc cao hơn người thường, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải tỉnh.

Macro đột nhiên tròng lớn mắt, “.....Mày nói là mày tỉnh?”

“Đúng vậy, tao tỉnh, ngay từ đầu đã tỉnh, tao phải cảm ơn mày đã trả lời câu hỏi của tao.” Ngay từ đầu hắn đã chiếm được đáp án mà hắn mong muốn, để đền đáp thì hắn cũng thỏa mãn sự tò mò của vị nam tước này, Phong Triển Nặc không lập tức cắt đứt khí quản của đối phương.

Lòng ngực của Macro bị máu thấm ướt, không ngừng phập phồng, hung tợn nhìn chằm chằm vào thiết bị giám sát được đặt ở một góc, đó là hình ảnh ở dưới lầu, “Là con *** kia, con mụ lừa đảo!”

Phong Triển Nặc nhìn theo, đó là Stephanie, hắn tiến lên rồi mở ra thiết bị giám sát, “Nếu cô xuống tay mạnh một chút thì hiện tại tôi cũng sẽ xử cô luôn cùng một lúc.”

“Cậu sẽ không để cho bất kỳ ai đứng sau lưng cậu, nhưng lúc này cậu lại sơ suất, tôi biết ngay là cậu đang nghi ngờ tôi, cho nên tôi làm sao dám hạ nặng tay.” Stephanie rõ ràng đang thở phào nhẹ nhõm, cũng may nữ thần may mắn đứng về phía cô ta, cô ta chờ được chuyện tốt.

Làm cho Ian bị ngất, đây là chuyện mà Stephanie bị bắt làm, nhưng không ngờ Ian lại bị tiêm thuốc vào, khi cô ta xuống tay thì không dám quá mạnh, chỉ trông mong hắn có thể hiểu được sự bất đắc dĩ của cô ta mà thôi.

Nhưng khi nhìn thấy hắn bị tiêm thuốc thì hết thấy đã không còn nằm trong kế hoạch, cho nên Stephanie không nắm chắc kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, nhưng cô ta tin tưởng Ian sẽ không dễ dàng chịu thua, duy nhất lo lắng là khi Ian không thể nhúc nhích thì không biết Macro sẽ làm ra chuyện gì, cho đến bây giờ nghe thấy giọng nói của hắn thì cô ta mới yên tâm.

“Tôi thu hồi lời nói lúc trước của mình, cậu vẫn là cậu, U Linh Ian.”

“Còn phải nói.” Phong Triển Nặc cười lạnh.

“Đương nhiên cậu cũng hiểu rõ tôi nói như vậy cũng chỉ vì làm cho hắn thả lỏng cảnh giác, hiện tại cậu thắng, hắn đã rơi vào tay của cậu.” Hai người đối thoại làm cho đám lính của Macro kinh hoàng, Stephanie và đám người dưới lầu bắt đầu ầu ẩu.

Cô ta tranh thủ hét to, “Bảo hắn nói ra Samantha đang ở đâu!”

“Không cần lo lắng, tôi vẫn giữ mạng của hắn lại.” Trên lầu, Phong Triển Nặc băng bó cho mình một chút, “Cô giải quyết mấy người ở dưới lầu đi, đây là việc cô nên làm.”

Khóa cửa, hắn không cần lo lắng có người quấy rầy, phiền toái dưới lầu cứ giao cho Stephanie, đây là việc mà cô ta nên làm, cô ta đồng ý, “Chỉ cần có thể giúp tôi tìm được Samantha thì cậu muốn cái gì cũng được.”

Nhưng đây không phải chuyện dễ dàng, ở nơi này của Macro có khá nhiều đàn em, cho dù Macro dùng cách gì thì những người này đều rất sợ hắn, bọn họ không sợ chết mà cứ tiến hành phản kích, dựa vào một mình Stephanie thì kết quả tốt nhất chính là cùng chết.

Phong Triển Nặc không phải không rõ điều này, đầu tiên hắn tìm súng, nhưng không đợi hắn kịp hành động thì cánh cửa dưới lầu đã bị phá banh, theo thiết bị giám sát có thể nhìn thấy người tiến vào là Judy.

“Tôi đã nói ăn miếng phải trả miếng, đây không phải nói đùa, anh em, lên đi—” Không biết cô ta nhận được tin tức từ đâu, hơn nữa còn dẫn theo nhiều người như vậy, tóm lại có cô ta ở đây thì Stephanie không còn gặp nguy hiểm nữa.

Judy chắc là rất thích ý cho tên cá mập này biết mặt, sau khi hắn lừa gạt cô ta thì cô ta đã thề sẽ trả thù.

Không thể khinh thường sự báo thù của nữ hải tặc, Judy ngoại trừ rất tình nguyện làm cho U Linh trở thành nam tước thì cô ta cũng cao hứng khi dùng súng nã banh nơi này, trong phòng không ngừng vang lên những tiếng tạch tạch, nhưng không hề ảnh hưởng đến hoạt động não nhiệt ở bên ngoài.

Không ít người mất mạng ở dưới lầu, tiếng súng càn quét, mà trên lầu lại im như tờ, Phong Triển Nặc đang kiểm chế không cho chính mình ngã xuống.

Tác dụng của thuốc vẫn chưa dứt, sau khi đã nhờn với đau đớn, thân thể lại một lần nữa bị tê dại, hắn phải tỉnh táo, nhưng trước mắt là Macro Ventress với toàn thân đầm máu, ánh mắt tràn ngập thù hận, thật sự không thể nào đẹp mắt.

Phải làm cho mình phân tâm, hắn nhìn đồng hồ, gần mười hai giờ, tìm được điện thoại mà đàn em của Macro đã tịch thu, hắn muốn biết Judy đột ngột xuất hiện có phải là do Feston giở trò hay không, sau khi ấn một dãy số thì tiếng chuông lại vang lên ở một nơi không xa.

Dưới lầu?!

Hắn lao đảo đi về cánh cửa, vừa mở cửa ra thì người bên ngoài liền đỡ được thân mình xuy lơ của hắn, “Chào đón như vậy thì thật sự quá nhiệt tình!”

Giọng nói quen thuộc, hơi thở quen thuộc, cảm xúc quen thuộc, chỉ có thể là một người, là Feston.

Phong Triển Nặc không ngờ Feston lại đột ngột xuất hiện như vậy, thiếu chút nữa đã nghi ngờ đây là do thứ thuốc kỳ lạ kia tạo ra ảo giác, nhưng người trước mặt quả thật là Feston, cho dù cảm xúc đến từ phương diện nào thì cũng là Feston, “Hiện tại không phải là lúc nói những lời này.” fynnz810

Thân thể hoàn toàn thả lỏng, Feston có thể cảm giác được Phong Triển Nặc để cho chính mình ngã vào người của hắn, “Vì sao anh lại đến đây, thằng nhóc Anthony đâu, đừng bảo với tôi là anh bỏ cuộc.”

Trên người đầy máu, thể lực rõ ràng suy yếu, nhưng giọng nói của người đàn ông này vẫn thể hiện sự cảnh cáo rõ nét ở trong đó, vẫn làm cho người ta có cảm giác không thể khinh thường, Anthony đứng ở phía sau Feston, “Hóa ra anh chính là nguyên nhân mà anh ấy chạy đến nơi này.”

“Nói cho tôi biết vì sao anh ở đây?” Biết người nói chuyện chính là Anthony, tầm mắt của Phong Triển Nặc thẳng thừng xẹt qua, sau đó dừng trên người Feston rồi nắm lấy áo của đối phương, “Nếu Bailey Olivia không thể thuận lợi rời đi thì người gặp phiền toái là chúng ta, khi tôi sắp giải quyết xong chuyện ở nơi này thì anh lại đột nhiên nhảy ra, như vậy là có ý gì, chẳng phải đã bảo phân công nhau hành động hay sao?”

Chỉ cần tự giải quyết phiền phức cùng một lúc thì tình huống của bọn họ sẽ không quẩn bách như hiện tại, Feston hiểu rõ tâm tình của Phong Triển Nặc, “Cho nên tôi mới bảo Judy đến hỗ trợ, người của cô ta đã khống chế tòa nhà này, chúng ta sẽ tìm được Samantha.”

“Vậy còn thằng nhóc này thì sao? Còn tay của anh nữa? Đây là cánh tay trái bị thương của anh đó hả?” Tăng thêm giọng điệu, Phong Triển Nặc cười lạnh mà cầm lấy cổ tay của Feston, hắn không có sức cãi cò với Feston, dưới lầu có tiếng bước chân và tiếng súng âm ỉ, đó là Habino, bọn họ đang giành thắng lợi.

“Tay của tôi không sao, bị thương khiến cho thần chí của cậu không rõ, có lẽ còn có thứ khác, cậu bị cho dùng thuốc gì? Trước tiên nhìn xem cậu đang ở đâu rồi hắn hỏi vì sao tôi lại đến đây.” Feston dẫn hắn đến trước cửa sổ, bên ngoài thật náo nhiệt, Phong Triển Nặc biết, nhưng bị Feston nhắc nhở thì hắn mới phát hiện nơi này gần với nhà hát opera Monte Carlo.

Macro lựa chọn cứ điểm là một nơi rất náo nhiệt, đi đến một đoạn nữa chính là mục tiêu của Feston, trùng hợp một cách kỳ lạ.

“Nghe nói cậu ở đây cho nên tôi đương nhiên phải đến xem, Judy vẫn đi theo hai người rồi thông báo tình hình với tôi, nhưng tôi không biết là cậu gặp phải chuyện tệ hại như vậy, tôi đã tới muộn.” Feston đã sớm nhìn thấy vết thương của Phong Triển Nặc, hấn cau mày, nhưng mà không nổi giận, hiện tại cũng không, chẳng qua tầm mắt của hấn lại chuyển về phía Macro đang nằm ở một góc.

“Không, chỉ là trùng hợp thôi, tôi có thể giải quyết những vấn đề như vậy, không cần anh phải hỗ trợ.”

“Hấn chính là Cá mập? Hấn chính là người làm cho cậu bị thương hay sao? Vì sao hấn vẫn còn sống?” Feston nhìn thấy máu loãng đang chảy trên người của Macro.

Phong Triển Nặc biện giải, “Chúng ta còn cần hấn để biết tung tích của Samantha.”

“Được rồi, cậu nằm nghỉ trong chốc lát đi.” Đặt Phong Triển Nặc lên ghế sofa, sau đó Feston đi về phía Macro, vẻ mặt dần dần trở nên âm trầm, trên cổ tay phải vẫn còn đeo băng gạc, bình thần xấn tay áo lên, “Tôi sẽ hỏi ra đáp án mà chúng ta cần.”

Đây là câu cuối cùng mà Phong Triển Nặc nghe được trước khi nhắm mắt nghỉ ngơi, sau đó lỗ tai của hấn liền bị nhồi nhét bởi tiếng kêu thảm thiết, sau đó nghe thấy Anthony nuốt nước miếng, “Anh ấy nhất định là một tay ném phi tiêu cừ khôi.”

Đó là tiếng lưỡi dao cắm vào da thịt, đó là tiếng khóc thét tuyệt vọng và sợ hãi, Phong Triển Nặc có thể phân biệt rõ ràng, mặc dù không nhìn thấy nhưng hấn có thể tưởng tượng được vẻ mặt hiện tại của Feston, còn có ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

Anothry nhìn thấy người đàn ông nhắm mắt nghỉ ngơi trên sofa như thể đang thưởng thức một bản hòa âm, vẻ ngoài rất điển trai và xuất sắc, đến khi quay đầu lại thì liền nhìn thấy Feston dùng cổ tay ném mạnh dao giải phẫu, nhưng đó lại là tay trái.

Anthony tiếp tục nuốt nước miếng một cách gian nan, Chúa ơi, hai người này rốt cục là loại người gì vậy!

.....

P/S: Giờ đến phiên chồng làm thịt con cá mập kia >:. Thủ đoạn của bạn Phê, ra tay một cách tàn nhẫn nhưng vẫn hợp pháp =.=, màn tra tấn vẫn còn tiếp diễn.

À, thông cảm cho ta tuần này chỉ edit 1 chương mỗi ngày từ thứ 4 đến thứ 2 tuần sau, vì cuối tuần ta đi chơi lễ nên ta share ra mỗi ngày một chương đến thứ 2, sau đó thì vẫn 2 chương lại như thường .

136. Chương 136: Ngày Lễ

Tiếng kêu rên, tiếng súng, ngoài cửa sổ là tiếng reo hò của dân chúng, tạo thành một bản hòa âm đặc biệt, Feston không hỏi một câu nào, trong vài phút ngắn ngủi, Anthony không khỏi nói thầm trong lòng, đây là tra hỏi hay là trả thù.

Nhưng hình như đối phương là loại người tội ác tày trời, lương tâm của một bác sĩ bị hấn tạm thời cất giấu trong lòng.

Rốt cục, trước khi Macro biến thành tấm bia phóng phi tiêu thì hấn đã chủ động nói ra đáp án mà bọn họ muốn, Phong Triển Nặc tích góp một chút sức lực để mở to mắt mà nhìn vị nam tước đáng thương bị ghim đầy dao phẫu thuật khắp người, đúng vậy, chính là một mớ dao phẫu thuật được đặt trong ngăn kéo của hấn.

“Thật sự đáng thương.” Nhưng những lời này lại không hề tỏ ra thương cảm, Phong Triển Nặc tiếp tục nhắm mắt lại, “Anthony—”

Người bị gọi tên phải thật vất vả mới có thể dời mắt khỏi mấy con dao phẫu thuật, “Cậu là bác sĩ đúng không, đừng đứng ở đó nữa, nghĩ cách làm cho tôi đứng lên đi.” Người nằm trên sofa đưa ra yêu cầu như vậy.

Anthony tiếc nuối lắc đầu, “Thật có lỗi, nơi này không phải bệnh viện, không có dụng cụ y khoa nên tôi không thể xác định là loại thuốc gì đã gây nên tình trạng hiện tại cho anh, cách tốt nhất là chờ cho được hiệu mất tác dụng.”

Phong Triển Nặc nghi ngờ mở mắt ra, Anthony cảm thấy rất có lỗi, “Tôi chỉ là một bác sĩ thực tập, nói thật, hiện tại cách tốt nhất là làm cho nó tự mất tác dụng, như vậy sẽ không gây tổn hại cho thân thể của anh, hơn nữa cho dù biết nó là loại thuốc gì mà trong tay của tôi không có dụng cụ và dược liệu thì cũng chẳng thể giúp anh giảm bớt được tình trạng này.”

Hắn không dám quyết định bậy, nhất là bên kia Feston vừa mới giải quyết xong một tên tội phạm, “Chúa ơi, nhiều dao như vậy mà chẳng có con dao nào chạm vào chỗ nguy hiểm....”

Anothy nhìn chằm chằm vào mấy con dao giải phẫu, “Ngài Kada, anh có cần nhắc đến chuyện làm bác sĩ ngoại khoa hay không?”

“Không, cảm ơn, tôi không có hứng thú.” Feston thả xuống ống tay áo, “Chỉ cần học kết cấu cơ thể thì sẽ biết những nơi nào cần phải tránh, chuyện này chẳng có gì khó.”

“Đúng vậy, chẳng có gì khó, chẳng qua muốn cho nhát dao không đâm vào nội tạng, hơn nữa khống chế độ sâu làm cho miệng vết thương không tạo thành tình trạng xuất huyết ồ ạt, đồng thời còn phải biết cách tạo ra ít tổn thương nhất nhưng đồng thời vẫn có thể làm cho người ta đau đớn nhất, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.” Phong Triển Nặc nhướng mày, Feston thật sự có thiên phú đối với phương diện này.

“Cậu không thấy mệt khi nói chuyện hay sao?” Tìm được một cái ly, Feston để cho Phong Triển Nặc uống một ít nước, “Tôi chỉ biết cách này sẽ giúp giảm bớt được hiệu.”

Phong Triển Nặc khống chế được ý thức của mình, không cho được hiệu ảnh hưởng đến tư duy của hắn, “Mấy giờ rồi?”

“Gần mười hai giờ rồi, chúng ta còn nửa tiếng nữa, lộ trình cần mười lăm phút.” Vẫn kịp, Feston để cho Phong Triển Nặc tận lực nằm thoải mái trên ghế sofa, Phong Triển Nặc có thể cảm giác chính mình đã mất đi khả năng khống chế thân thể, chỉ có thể nhận lệnh, “Hy vọng nội trong mười lăm phút thì tôi có thể khôi phục, tay của anh sao rồi?” fynnz.wordpress.com

“Rất may là viên đạn xuyên qua nhưng không tổn thương đến gân cốt.” Cởi bỏ lớp băng bó trên đùi của Phong Triển Nặc, Feston để cho Anthony xử lý lại vết thương này, hiện tại Phong Triển Nặc hoàn toàn vô lực, chỉ có thể để mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm.

Mỗi một phần trên cơ thể cũng không còn do mình khống chế, Feston tin tưởng loại cảm giác này vô cùng khó chịu, miễn bàn đến việc nó lại xảy ra ở trên người của Phong Triển Nặc, hắn đứng bên cạnh sofa rồi vuốt ve tóc của Phong Triển Nặc như đang an ủi.

“Tôi biết sẽ không sao mà.” Giọng nói mệt mỏi của Stephanie từ đằng xa vang lên, cô ta bước lên lầu, nhìn thấy Phong Triển Nặc đang nằm trên ghế sofa, nhưng theo vẻ mặt của Feston thì có lẽ không xảy ra chuyện gì to tát.

“Ian....” Cô ta nhẹ nhàng nói.

“Hỏi anh ấy đi.” Giọng nói của Phong Triển Nặc không còn vững vàng như trước, dược hiệu vẫn đang phát huy tác dụng, ảnh hưởng lên cơ mặt, làm cho hắn không thể phát âm rõ ràng.

Stephanie muốn nói xin lỗi nhưng đã vô nghĩa, Feston tiến lên, “Samantha ở dưới tầng hầm.”

Cô ta gật đầu, nhìn thấy nam tước Macro đầm đìa máu tươi nằm ở một góc, bỗng nhiên cô ta nở nụ cười, “Đây là Cá mập danh tiếng lưng lầy đó ư?”

Cô ta không ngừng cười lạnh, Macro bị đau đớn tra tấn, còn phải thừa nhận những ánh mắt khinh thường của người khác, hắn nhắm mắt lại mà kêu gào.

Stephanie ngồi xổm xuống trước mặt hắn rồi cúi đầu nhìn hắn, “Mày rất xem thường đàn bà bởi vì mày vĩnh viễn không thể chiếm được bọn họ, không có bất cứ người phụ nữ bình thường nào sẽ thích loại người biến thái như mày! Bị người ta xưng là Cá mập chắc là mày cảm thấy rất thỏa mãn đúng không, mày cảm

thấy mày rất mạnh mẽ, nhưng thật chất mày chỉ là một thằng hề nấp trong bóng tối không dám xuất hiện mà thôi!”

Cô ta rút ra một con dao ở trên người của hắn, Macro run lên một chút rồi kêu la thảm thiết, “Cái con *** này! Mày dám—”

“Vì sao tao lại không dám? Tao không phải ngu ngốc, mày nghĩ rằng tao sẽ để cho mày tiếp tục dùng con gái của tao để uy hiếp tao hay sao? Mày và Ian, mày nghĩ là tao sẽ tin tưởng ai hơn? Cái tên ngu ngốc này!” Biết tung tích của Samantha, Stephanie không còn lo lắng nữa.

“Không đi tìm con gái của cô hay sao?” Judy nghe thấy động tĩnh ở trên lầu, cô ta liền đi lên để chào hỏi vị nam tước này.

“Không, trước khi gặp được con gái của mình thì tôi phải xả giận cho đã, làm cho nó biết mẹ của nó không phải dễ chọc, cái tên quái vật biến thái này lại dám xem thường phụ nữ, bởi vì hắn mà tôi không thể không đánh ngất Ian, cô có biết nếu làm cho Ian mất hứng thì sẽ có kết cục gì hay không?”

“Hey, vậy thì phải chúc cô may mắn.” Judy trả lời một cách thấu hiểu.

Hai người nhớ đến nhân vật chính đang nằm nghỉ ngơi trên ghế sofa, nhìn thoáng qua bên kia, U Linh đang nằm đó, người khác sẽ nghĩ rằng hắn đang ngủ, nhưng người ngủ sẽ không nắm tay người khác, bàn tay phải bị thương của Feston đang ở trong lòng bàn tay của hắn.

Feston phát hiện ánh mắt chăm chú của bọn họ, “Vẫn chưa xong, có vài người đi theo tôi, bảo lính của cô chú ý một chút.”

Judy hiểu rõ, hắn đã sớm lên kế hoạch, hắn đến nơi này cùng U Linh, mục đích là làm cho bản thân hắn được yên tâm, đồng thời cũng muốn mượn người của Habino để xử lý mấy cái đuôi theo sau, “Feston vĩnh viễn sẽ không làm chuyện dư thừa.” Ra dấu ok, sau đó cô ta đi xuống lầu.

“Bọn dê tiện tụi bây mau cút khỏi phòng của tao....” Macro còn có sức để mở miệng, “Tao là nam tước, tao lệnh cho tụi bây cút đi!”

Stephanie vừa định rời đi thì nghe thấy lời nói của hắn, cô ta liền xoay người, cất lên tiếng cười kỳ dị, “Mọi người lên đây xem đi, ở đây có một vị nam tước nè...” Cô ta hô to rồi xuống lầu, sau đó rời đi.

Đây là tòa nhà do Macro mua, đàn em của hắn đã bị người của Judy giải quyết sạch sẽ, người của Habino cũng rảnh rỗi, vài người chậm rãi lên lầu, “Nam tước nào vậy, a, đây là nam tước đó hả! Chúa ơi, bọn bây mau lên xem đi.”

Đàn bà trả thù rất đáng sợ, lần này Judy đứng về phe Stephanie, cô ta để cho đám đàn em lên lầu tham quan, cả đời của Macro đều sống trong bóng tối, tạo ra bề ngoài cao thượng giả dối, nhưng lần này không có ai đến giúp hắn.

Hắn dùng thiết bị giám sát, dùng hết thấy phương pháp để cách ly với thế giới bên ngoài, nhưng hiện tại lại không thể ngăn cản những ánh mắt xung quanh.

“Không – đừng nhìn tao như vậy, không–” Hắn vứt bỏ bộ dáng tự cao tự đại của mình, đôi mắt tràn ngập thù hận lại chảy ra nước mắt, “Giết tao đi – giết tao đi–” Thành viên của Habino cũng không phải là những kẻ lương thiện, bọn họ lớn tiếng cười đùa, có người rút ra mấy con dao trên người của Macro, đánh cược xem đến con dao thứ mấy thì đối phương sẽ tắt thở.

“Giết tao đi – không – bọn dân đen chết tiệt này – không–” Tiếng kêu thét bi ai và những tiếng ồn ào bỗng dừng im bật theo tiếng súng vang lên.

Đùng, cả người của Macro run rẩy một trận, rốt cục nhắm mắt như nguyền.

Những người khác lập tức dừng cười, dời mắt về phía họng súng vẫn còn bốc khói. fynnz810

“Ồn quá.” Phong Triển Nặc hơi nheo mắt lại, cánh tay của hắn vẫn có một chút vô lực, Feston nâng tay đỡ lấy cổ tay của hắn, sau đó giúp hắn buông súng xuống rồi kề sát bên tai của hắn mà nói, “Có người cứ nói bản thân mình là một kẻ vô tình.”

“Phải không, tôi chỉ nhớ FBI không có nghĩa vụ giúp người ta giải thoát, hơn nữa lại là một FBI bị đình chỉ công tác...” Khẩu súng của Phong Triễn Nặc được giao cho Feston, “Tôi không có hứng thú cùng cái tên biến thái kia ở cùng một phòng, nếu là xác chết thì tôi còn có thể chấp nhận được, anh có biết hẳn muốn làm cái gì hay không? Hẳn muốn thiến tôi.”

Là đàn ông thì đều sẽ nổi giận, Feston hiểu rất rõ, hẳn nhìn thấy vết thương ở trên đùi của Phong Triễn Nặc được băng bó kỹ lưỡng nhưng máu vẫn chưa đông lại, vết thương rất sâu, “Xem ra vừa rồi tôi làm như thế là chưa đủ với hẳn ta.”

Feston quả thật hối hận vì chưa làm cho tên Macro này trả giá đắt, nhưng chỉ cần nhìn những lưỡi dao ở trên người của Macro thì mọi người sẽ không nghĩ như vậy, lính của Judy nghe nói đây là do Feston làm ra thì bọn họ cũng bắt đầu giữ khoảng cách với hẳn.

Stephanie tìm được Samantha ở dưới tầng hầm, ngoại trừ Samantha thì còn có những đứa nhỏ khác, “Bọn họ đều là hàng hóa của Macro, hẳn là kẻ buôn người, chúng ta đều biết rõ, nhưng mà nhìn thấy mấy đứa nhỏ này thì tôi vẫn hơi...” Stephanie sửa lại tác phong kiên cường của mình, là một người mẹ, về mặt của cô ta lộ ra sự khó chịu.

Judy cũng là phụ nữ nhưng cô ta không có con cho nên không thể hiểu được cảm giác của Stephanie, nhưng cũng rất đồng cảm với Stephanie, “Cha mẹ của chúng nó chắc đang rất sốt ruột, miễn bàn đến những đứa nhỏ đã bị bán, bọn họ nhất định sẽ không muốn biết con của bọn họ đã gặp phải chuyện gì đâu.”

Những đứa nhỏ này có lẽ đã gặp phải những chuyện đáng sợ, nhưng hiện tại không có thời gian để bận tâm đến chuyện này, Feston đứng dậy, “Tôi sẽ liên lạc với cảnh sát Monaco và hình cảnh quốc tế, chắc là Cá mập có giao dịch gì đó ở nơi đây, cứ giao chuyện này cho người khác tiếp nhận, Stephanie, cô ở lại đây trông coi bọn nhỏ, chờ cảnh sát đến.”

“Cái gì? Tôi hả?” Cô ta rất không vui khi bị ra lệnh làm chuyện này, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Feston, còn có Phong Triễn Nặc ở bên kia thì Stephanie rốt cục cũng chịu thỏa hiệp, “Được rồi, lần này nghe lời anh.”

Cô ta nợ bọn họ.

Stephanie ở lại, Người của Judy vừa mở cửa ra thì một viên đạn liền ghim ngay cửa.

“Người của Rainier đệ tam.” Feston ôm lấy bả vai của Phong Triễn Nặc, bây giờ hẳn vẫn chưa thể tự mình đi lại, bên ngoài rất chật chội, càng lúc càng đông đúc, Phong Triễn Nặc mở mắt ra, “Hiện tại tôi không nên nói những lời này, nhưng tôi biết là kẻ nào muốn gây bất lợi cho Macro, hoàng gia Anh muốn lấy mạng của hẳn, nhưng hiển nhiên đám sát thủ mà bọn họ mời đến lại không biết vị nam tước này có đáng về thế nào, nếu những người đó tưởng tôi là hẳn, hiện tại lại biết tôi ở trong này...”

Judy trừng mắt nhìn Phong Triễn Nặc, hẳn mỉm cười liếc mắt nhìn Feston, “Ở bên cạnh tôi có phải rất kích thích hay không?”

“Kể từ lần đầu tiên thì tôi đã biết như vậy.” Feston không thể không phủ nhận, hẳn ôm chầm lấy cổ của Phong Triễn Nặc rồi cho đối phương một nụ hôn ẩm ướt, “Hiện tại lên xe đi, chúng ta phải đến nhà hát opera trong vòng mười lăm phút, mang theo hoàng tử của chúng ta để đi cướp công chúa, còn có cậu, chúng ta phải bảo vệ một vị nam tước giả bởi vì nam tước thật đã bị chúng ta giết chết.”

Phong Triễn Nặc cười to, trong lúc đó Feston lại bế hẳn lên xe, tiếp tục tránh khỏi một viên đạn bắn trúng cửa xe, “Judy, cô phụ trách yểm trợ, Anthony, đừng đứng sững sờ ở đó, mau lên xe đi.”

“A, ok!” Bất giác trả lời một cách lớn tiếng, đây là lần đầu tiên Anthony gặp phải chuyện vừa đáng sợ vừa kích thích như vậy, hẳn leo lên băng ghế sau.

Xe phóng như bay, người của Judy leo lên một chiếc xe khác rồi đuổi theo, một đám người còn lại là thám tử của Rainier đệ tam, nếu đám sát thủ có ý đồ giết chết nam tước Macro Ventress đang ở đây thì đám người của Feston nhất định phải hô lớn – Lễ quốc khánh Monaco lần này thật sự là một ngày hội náo nhiệt.

.....

P/S: thấy anh Phê nghiêm nghiêm vậy chứ cũng thủ đoạn lắm ==, tra tấn mà thấy tội bác Macro ==, mặc dù bác Macro không xứng đáng được tội nghiệp.

137. Chương 137: Thời Khắc Gian Nan

Hết thấy như một thước phim, Phong Triển Nặc biết rõ mình là một trong những nhân vật chính mà không phải là những vai phụ chỉ lướt qua màn ảnh.

Nhưng dưới tác dụng của dược hiệu thì hết thấy cảm giác đều trở nên mơ hồ, cho dù là tiếng súng vang lên bên ngoài xe hay là tiếng la hét hoảng sợ khi ô tô lúi vào đám đông, chỉ có một thứ là chân thật, đó chính là Feston.

“....Anthony, cầm súng đi! Muốn gặp người phụ nữ của cậu thì cậu phải cầm súng! Quên đi bản thân mình là bác sĩ, cậu mà không bắn trả thì sẽ bị giết, hiểu chưa?”

“Giết người hả? Đây là phạm pháp đó!”

“Trong tình huống này thì không phải là phạm pháp, đừng nói với tôi là cậu chưa từng nghe cụm từ tự vệ chính đáng!”

Giọng nói bên cạnh dường như vừa gần lại vừa xa, Phong Triển Nặc muốn nhắc nhở Feston rằng Anthony không phải là đám cấp dưới trong FBI, nhưng hần lười mở miệng, có lẽ là vì không thể, cái thứ thuốc chết tiệt này.

So với cơ thể hoàn toàn vô lực thì suy nghĩ vẫn rất tỉnh táo, hần biết xe đang chạy với tốc độ như bay, tiếng súng và tiếng người la ó âm ỉ khiến hoàn cảnh này diễn ra như một cuộc truy đuổi, người của Rainier đuổi theo không bỏ, bởi vì không bao lâu nữa thì bọn họ sẽ đến mục tiêu.

Nhà hát opera đang tiến hành lễ hội, người tham dự có hoàng tử Rainier đệ tam, còn có các chính khách nước Pháp, Monaco phải duy trì quan hệ tốt với nước Pháp, đây là hợp tác, trong một ngày quan trọng như vậy, nếu xảy ra chuyện gì thì không chỉ là chuyện nội bộ gia đình nữa mà sẽ là một vụ bê bối của quốc gia.

Nếu trước kia nói cho Feston rằng hần sẽ dẫn theo một sát thủ giúp người ta bỏ trốn, hần tuyệt đối sẽ không tin tưởng, nhưng hiện tại nó đang xảy ra.

Chuyển động vô lăng, đột nhiên quay ngược, vòng qua một chiếc xe, hần vỗ nhẹ khuôn mặt của Phong Triển Nặc, “Có ổn không?”

“Ừm.” Một âm tiết mơ hồ được cất lên, Phong Triển Nặc cho rằng so với việc bị thiến bởi một tên biến thái thì tình huống bây giờ xem như vẫn tốt hơn nhiều.

“Cố gắng cầm cự, cậu có thể, cậu là U Linh, cho dù không có tôi thì một mình cậu vẫn có thể giải quyết tất cả vấn đề, bởi vì cậu là Phong Triển Nặc...”

Cuối cùng là một câu thì thầm, Phong Triển Nặc nằm lên đùi của Feston, đây là sự ăn ý của bọn họ, Feston sẽ không gọi tên của hần ở những nơi công cộng.

Tên của sát thủ là bí mật, Feston muốn độc chiếm bí mật này.

Hần đương nhiên có thể cầm cự, chuyện này không thành vấn đề, Phong Triển Nặc muốn phản bác nhưng không thể mở miệng, khóe miệng lộ ra một nụ cười, Feston chỉ cần nhìn liền biết hàm nghĩa của nụ cười kia, “Đây là giai đoạn tệ nhất, vượt qua giai đoạn này thì cậu có thể nổ súng, làm cho bọn họ biết cái gì là sự lợi hại của U Linh, còn chưa đến mười phút, nếu cậu muốn nhanh hơn thì trừ phi cậu biểu hiện một chút cho tôi xem.” fynnz.wordpress.com

“....Anh nói đùa à.” Hần không phải đứa nhỏ ba tuổi, đây là sự khuyến khích của Feston đó sao.

“Muốn xông vào một nhà hát opera được bảo vệ nghiêm ngặt bởi lực lượng an ninh dày đặc? Đây mới là nói đùa, bình thường thì tôi phải là người đứng ở bên trong đó.” Khi Feston làm FBI thì cũng tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ an ninh, chuyện mà hẳn phải làm là phòng ngừa có người xông vào, còn Phong Triển Nặc lại luôn là người xông vào vòng vây.

“Cẩn thận!” Anthony ở phía sau hô to, chưa kịp định thần thì đã nhìn thấy một chiếc xe chạy sát bên mình, tiếng lốp xe chổi tai văng lên cùng với mùi cao su cháy khét, tựa như đang xem đua xe.

“Tôi còn phải đi gặp Olivia! Tôi vẫn chưa muốn chết! Hôm nay tôi có thể gặp cô ấy được chứ? Làm ơn hãy lái xe cẩn thận, tôi van anh đấy, ngài Kada, nơi này không phải chỗ đua xe—” Hắn khóc thét mà nhìn ra phía sau, giao thông cực kỳ hỗn loạn.

Judy lái xe chạy lên, cô ta ló đầu ra khỏi cửa sổ, “Feston! Anh đừng quay về FBI nữa, khi không làm cảnh sát trông anh cực kỳ hấp dẫn!” Cô ta liên tục mút chuột.

Bắn nhau trên đường chính là những cảnh trong phim, không thể tạo thành tình huống khủng bố trong trường hợp công khai như vậy, người của Rainier dè dặt chỉ có thể theo đuôi, về phần đám sát thủ nhằm về phía Phong Triển Nặc thì rất khó nhận diện, hiện tại hẳn cũng không rảnh để ý đến điểm này.

“Đúng vậy.....Nhưng anh là FBI.....” Phong Triển Nặc cố gắng khống chế cánh tay của mình, sau đó nâng tay số lên cầm cửa Feston, “Sau này anh trở về thì làm sao có thể giải thích với bọn họ?”

“Ý là tôi đang phá hỏng chính mình đúng không, nhưng đây là vì ai? Cậu cũng biết đây là vì ai cơ mà.” Bàn tay quần băng cầm lấy ngón tay vô lực của Phong Triển Nặc, Feston biết chính mình đang làm chuyện gì.

Nhưng Phong Triển Nặc thì lại không chắc chắn, “.....Muốn sa đọa cùng tôi hay sao....Caesar?” Feston làm việc này, nếu không có hẳn thì Feston có lẽ sẽ làm nhưng cũng có lẽ sẽ không.

“Sa đọa à, vậy thì cứ soa đọa đi.” Hắn vuốt ve ngón tay của Phong Triển Nặc, “Dù sao cậu cũng không phải chỉ có một mình.”

Phía trước chính là nhà hát opera, có thể nhìn thấy lực lượng an ninh rất dày đặc, Feston giẫm chân ga, Phong Triển Nặc không biết làm sao mà Feston vẫn có thể bình tĩnh như vậy, chẳng qua chỉ là một FBI bị hắn kéo xuống nước, nghe ra cũng không tệ....

Đột nhiên có một lực lớn va chạm.

“Chết tiệt!” Feston nắm chặt tay lái, Phong Triển Nặc mở to mắt, nhìn thấy phía trước có một chiếc xe phóng nhanh đến, người điều khiển xe có khuôn mặt của một sát thủ chuyên nghiệp, bình tĩnh nhảy ra khỏi xe, chỉ còn lại chiếc xe trống không đang tự động đâm thẳng vào bọn họ.

Toàn bộ hình ảnh giống như một thước phim quay chậm, kể từ lúc hắn mở mắt nhìn thấy mọi chuyện phát sinh cho đến khi túi an toàn phụt ra, cửa kính xe bị đập mạnh, vô số vết rạn nứt trong tầm mắt của Phong Triển Nặc, tiếng nổ tràn ngập màng tai, toàn bộ thế giới bỗng nhiên trở nên yên lặng.

Chỉ còn lại âm thanh của giọt nước, trước mặt của Phong Triển Nặc có một dòng chất lỏng đang chậm rãi nhiều xuống, đặc sệt, đỏ như máu, trong bầu không khí cực yên lặng thì âm thanh kia lại vô cùng thông thả, tí tách.....tí tách....quanh mình hết thấy đều rời xa, trong tầm mắt chỉ tồn tại một người, Feston đang ở ngay trước mặt hắn, trên đầu có một vết thương nghiêm trọng, máu tươi chảy xuống từ nơi đó, miếng chai cắt vỡ làn da trên hàng chân mày, nhưng so với vết thương trên đầu của hắn thì nó hoàn toàn là râu ria.

Hắn và Feston bị kẹt trong chiếc xe lật ngửa, nhưng vết thương trên đầu của Feston vẫn đang chảy máu, máu đọng lại thành một vũng.

Tí tách.....tí tách.....

Feston....Feston.....Feston....Có một âm thanh đang la lên, nhưng Phong Triển Nặc hoàn toàn không thể mở miệng.

Tương phản là tiếng tim đập, dây thần kinh trong đầu cũng bị căng thẳng đến cực hạn, sau đó là một tiếng ầm, đột nhiên tất cả đều gián đoạn, nhảy mất trở nên trống rỗng.

Khó khăn di động tầm mắt, kỳ thật hẳn biết chuyện gì đã xảy ra, xe lật, bọn họ bị mắc kẹt trong xe, đây là một vụ tai nạn xe hơi, hẳn đã sớm nghĩ đến, sát thủ mà hoàng gia Anh phái đến nhất định không phải người bình thường, giá tiền không thấp, cũng có nghĩa đối phương sẽ không dễ dàng buông tha cho nhiệm vụ, hơn nữa xác suất thành công lại cực cao.

Thật buồn cười, cũng thật đáng buồn, sát thủ càng ở trong tình huống nguy hiểm thì suy nghĩ sẽ càng rõ ràng, người khác thì chưa chắc sẽ như thế, nhưng Phong Triển Nặc thì lại chính là như vậy, chỉ trong một giây tư duy của hắn nói cho hắn biết chuyện gì đã xảy ra.

Mặc dù trong đầu của hắn vẫn trống rỗng.

“Hey....mở mắt ra cho tôi...nhìn tôi đi, nói cho tôi biết là anh còn sống...” Thân thể bỗng nhiên nắm được quyền chủ động, hắn giật giật ngón tay, đụng lên khuôn mặt của Feston.

Dường như được hiệu đã mất tác dụng sau khi bị chấn động vì vụ tai nạn xe cộ, con người khi ở tình huống nguy hiểm thường phát huy ý chí kinh người, Phong Triển Nặc không bận tâm đến chuyện này, hắn đang dùng sức tác lên mặt của Feston, tuy rằng hắn tự nhận là đã dùng hết sức nhưng đối với Feston mà nói thì chỉ là lay động rất nhỏ mà thôi.

Đầu bị thương đến chết lặng, sẽ không cảm thấy đau đớn, Feston nghe thấy giọng nói run rẩy, đang cố gắng bảo trì trấn tĩnh nhưng vẫn không thể ngăn cản sự run rẩy trong đó, đây là sát thủ luôn gây rắc rối cho hắn.

“...Tôi và cậu....chúng ta tự làm cho mình thật tệ hại....phải nhanh chóng đi ra ngoài...” Feston nhất thời chậm rãi mở mắt, đôi mắt màu xám chống lại tầm mắt của Phong Triển Nặc, nhìn thấy vẻ mặt quen thuộc kia, “Đúng vậy, thừa dịp bình xăng chưa nổ mạnh...”

Khóe miệng có một chút độ cong xảo quyệt, Phong Triển Nặc bỗng nhiên nhớ đến lần đó cùng Feston truy đuổi trên quốc lộ, “Khi đó tôi muốn tiêu hủy chứng cứ, chiếc xe của tôi.....Sau đó tôi rất hối hận....Tôi rất thích chiếc xe kia, cái này nên trách ai, là anh, vì vậy tôi nhất định phải gây rắc rối cho anh thì mới hả dạ....”

“Lúc ấy tôi đã quên nói là hoan nghênh, tôi rất hoan nghênh cậu gây rắc rối cho tôi, chúng ta luôn tự gây rắc rối cho nhau...” Feston cười rộ lên, Phong Triển Nặc đang mỉm cười, “Thì sao, bởi vì điều này rất thú vị....”

Rất thú vị.

Thật thú vị khi luôn thỏa hiệp trong lúc rơi vào đường cùng, thật thú vị khi luôn thừa nhận tầm quan trọng của đối phương lúc tranh chấp một việc gì đó, và cũng thật thú vị khi làm tình kịch liệt sau mỗi trận ẩu đả.

Tìm được một người cực kỳ tương tự với mình nhưng đồng thời cũng cực kỳ khác biệt, đây là điều bất hạnh nhất cũng là may mắn nhất.

“Đợi đã....Chờ tôi tỉnh táo lại một chút rồi chúng ta sẽ đi ra ngoài, chúng ta sẽ không chết ở trong này.” Phong Triển Nặc nhìn chăm chú vào đôi mắt màu xám tro kia, hy vọng ánh sáng trước mặt không biến mất. fynnz810

“Ai nói chúng ta sẽ chết ở trong này....Chờ tôi quen với cảm giác của vết thương thì tôi sẽ nghĩ cách ra ngoài....Judy đang gọi người đến đây.” Đầu óc của Feston vẫn rất tỉnh táo, trong tai của Phong Triển Nặc vang lên một tiếng vù vù, sau đó hết thấy âm thanh xung quanh bỗng nhiên như sóng biển vọt đến.

Tiếng kèn xe, tiếng thét chói tai, tiếng kêu la của người qua đường, còn có tiếng rên rỉ đau đớn của Anthony,

Tình hình thực tế quay trở lại vị trí cũ, hắn nằm bên trong chiếc xe lật ngửa, Feston bị kẹt ở ghế điều khiển, đây không phải là một nhiệm vụ thuận lợi như mong muốn, bốn mắt nhìn nhau, đây vốn nên xem là tình huống nguy cấp nhất, nhưng bọn họ đều nhìn thấy sự bình tĩnh trong mắt của đối phương.

.....

P/S: Lúc này mà còn âu yếm nhìn nhau nữa....

138. Chương 138: Khởi Động Cỗ Máy Giết Người

Ít nhất bọn họ còn sống, còn Anthony ở phía sau cũng tránh được lực va chạm cực mạnh ở phía trước, thoát nhìn có vẻ chỉ bị xây xát nhẹ.

“Tốt lắm, cậu ấy vẫn còn sống...” Nếu mà chết thì xem như uống công, Phong Triển Nặc cảm thấy kỳ lạ khi giờ phút này còn có thể nghĩ đến nhiệm vụ.

“Cậu ấy còn sống nhưng chúng ta không có thời gian.” Feston đang bị choáng, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo.

Nâng khuỷu tay lên, Feston dùng lực đập vào cửa kính chắn gió ở phía trước, làm thủng một cái lỗ, những mảnh kính rạn nứt ở xung quanh cũng bị tác động lực mà vỡ vụn, sau đó trước mắt của Feston xuất hiện một màu đen tối ngấn ngùi, hần nhắm mắt lại, từ phía xa truyền đến tiếng quát to của Phong Triển Nặc.

“Đừng nhắm mắt lại! Chết tiệt, nếu anh mà dám chết ở nơi này thì tôi thà bắn chết anh ngay hiện tại vẫn hơn, để anh chết ở trong tay của tôi!” Mặc kệ thân thể có lẽ còn bị tổn thương ở những phần khác, nhưng Phong Triển Nặc vẫn chuyển động bên trong chiếc ghế đã bị méo mó, giãy người ra rồi đè chặt cánh tay của Feston.

“Anh dám động đây một lần nữa thì tôi sẽ giết sạch đám người ở đây! Tôi nói thật, tôi sẽ giết sạch bọn họ, còn anh sẽ phải gánh lấy tội danh này! Anh dám động đây một chút nữa xem—” Lấy ra khẩu súng không rời thân, hần muốn chứng minh mình không phải nói đùa.

“Đừng dùng chuyện mà cậu không làm được để uy hiếp tôi, cậu đã nói tôi là người hiểu rõ cậu nhất rồi mà.” Thân thể của Feston rất mạnh mẽ, hần biết hiện tại hần vẫn chưa chết được, “Tôi trả giá bằng chính bản thân mình, thật vất vả mới làm cho sát thủ như cậu trở nên nghe lời một ít, tôi làm sao có thể chết cho được....”

“Tôi mà chết thì sẽ không có ai đến trông coi cậu.....Cậu lại lấy cớ giết người lung tung....Chuyện này tuyệt đối không được.” Feston điều chỉnh hô hấp, dùng bàn tay thấm máu chạm lên khuôn mặt âm u lạnh lẽo này.

Có lẽ đây vốn là một sát thủ máu lạnh, đối với người khác thì đúng là như vậy, nhưng đối với Feston thì không, hần đã sớm đi vào linh hồn của Phong Triển Nặc, nhìn thấu bản chất trong đó.

Phong Triển Nặc lắc đầu, “Ừ, anh là một cảnh sát rất có trách nhiệm, là một FBI khó có thể tưởng tượng được, dùng chính mình để trao đổi sự tín nhiệm với một sát thủ, anh chiếm được một U Linh, anh dùng phương pháp của mình để làm cho cậu ấy phục tùng, nhưng anh cũng tự trả giá bằng mạng của mình....”

“....Ai thua ai thắng?” Feston nói xong, tầm mắt di chuyển, Phong Triển Nặc biết rõ Feston muốn hần đi ra ngoài.fynnz.wordpress.com

Hiện tại không phải lúc để thảo luận thắng thua, bọn họ vẫn đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, “Anh đã bảo Judy đi gọi người rồi sao? Nhưng cho đến bây giờ cô ấy vẫn chưa quay về.” Phong Triển Nặc nhìn thấy thi thể ngã xuống đất, đó là người của Judy.

“Đây là tình huống rất tệ...” Feston cũng nhìn thấy, lúc này Anthony mới dám xen mồm vào, “Xảy ra chuyện gì vậy, tai nạn xe cộ hả? Chẳng lẽ ông nội của Olivia muốn tất cả chúng ta đều phải chết hay sao?”

“Không, không phải là Rainier đệ tam, thật đáng tiếc đây là do tôi tạo ra.” Bên ngoài ồn ào và hỗn loạn, bình xăng có thể nổ mạnh bất cứ lúc nào, không ai dám đi lên hỗ trợ, mà những người có gan tiến lên thì đều đã bị giết.

Anthony không biết vì sao hai người ngồi ở phía trước vẫn có thể bình tĩnh như thế, “Anh gây ra? Làm sao lại có thể? Các anh tốt nhất là đừng nhúc nhích, theo góc độ của tôi thì có thể nhìn thấy thương tích của các anh, các anh không biết chuyện này nghiêm trọng như thế nào đâu, người thường đã sớm bất động, nhẹ nhất có thể là chấn động não bộ, như thế đã là quá đủ, huống chi còn có khả năng xảy ra những chuyện khác...”

“Câm miệng.”

“Câm miệng.”

Hai âm thanh cùng nhau ngăn cản Anthony phát huy sở trường chuyên nghiệp của mình, hắn hít sâu một hơi rồi nhìn bọn họ, “Được rồi, tôi không nói nữa, các anh cũng không phải là người bình thường, các anh đều là siêu nhân, nhưng tôi thì không phải, hiện tại tôi rất đau, tôi muốn đi ra ngoài—”

“Không được!” Phong Triển Nặc vừa động dậy thì liền biết bả vai của mình đã bị thương, cơ thể co rút đau đớn, “Bên ngoài còn có tay súng bắn tỉa, mặc kệ người đi ra ngoài là ai, hắn sẽ không để ý, cậu vừa ra thì sẽ bị giết, tựa như người kia.”

Anthony không nghe thấy tiếng súng nhưng hắn quả thật nhìn thấy người chết, “Chẳng lẽ không có ai quản lý chuyện này hay sao? Hôm nay là lễ quốc khánh mà, vì sao cảnh sát nhìn thấy có chuyện lớn như vậy xảy ra mà không có ai đến xem xét?”

“Bởi vì có lẽ hoàng tử rất thích nhìn thấy chuyện này, có thấy chúng ta đang ở đâu hay không, sắp đến nhà hát opera rồi, đây là đường nhỏ, chỉ cần không phải đại lộ thì sẽ không bị giới truyền thông phát hiện, bọn họ có thể xem tình hình phát triển như thế nào, thiết lập chương ngại vật, có người khác ra tay giải quyết nan đề cho bọn họ thì bọn họ còn cầu không kịp nữa là.” Đây không phải là tình huống nguy hiểm nhất mà Phong Triển Nặc gặp phải, hắn giật giật ngón tay.

“Chúng ta sẽ không chết.” Lời nói của hắn là sự an ủi cho Anthony, dời mắt, hắn lại nhìn sang Feston, còn có vết thương trên đầu của đối phương, “Tôi sẽ không để cho anh chết ở chỗ này.”

“Tôi tin tưởng cậu sẽ không.” Feston lại nhìn chăm chú vào cái lỗ bị vỡ ở cửa kính chắn gió, “Từ nơi đó đi ra ngoài, Judy nhất định bị bám đuôi....Cậu mang Anthony đến nhà hát opera đi....”

“Anh bảo tôi bỏ lại anh ở đây một mình hay sao?” Phong Triển Nặc nhướng mày, lấy tay dè lại vết thương trên trán của Feston, “Dù sao đã mấy tháng rồi tôi chưa tiếp nhận nhiệm vụ, nếu nói anh là cảnh sát liên bang sa đọa thì tôi cũng là một sát thủ sa đọa, đã mấy tháng tôi không nhận tiền giết người rồi.”

Anthony kinh ngạc khi nghe Phong Triển Nặc nói ra bản thân là một sát thủ, người đàn ông nói ra những lời này lại lập tức cười rộ lên, “Caesar, anh đã làm rất gọn gàng sạch đẹp.”

Phong Triển Nặc nói bên tai của Feston, “Hiện tại đến phiên tôi, tôi cũng phải làm một trận cho đã tay.”

Cho dù đây không phải là kế hoạch của Feston, Phong Triển Nặc quả thật đã nhường nhịn rất nhiều, khi ở cùng với Feston thì hắn chỉ bận....giải quyết vấn đề của bọn họ, không thể tiếp nhận bất cứ vụ giao dịch giết người nào.

Có lẽ Stephanie nói hắn trở nên yếu chính là vì nguyên nhân này, hắn tự mình chui vào lốc xoáy tình cảm. Đây là sự thành công của Feston.

Hiện tại hắn muốn thu hoạch thắng lợi, “Anh xem đi, tôi sẽ mang anh ra ngoài, còn những tên sát thủ khác, tôi sẽ để cho bọn họ biết vì sao có người gọi tôi là U Linh.”

Đây là vẻ mặt vô cùng quen thuộc, hàm chứa liều lĩnh, sát ý xảo quyệt, một chút ý cười, cùng với đôi mắt màu xanh biển lạnh lùng có thể thấy bóng tối của tử vong, hắn đến gần rồi hôn lên khóe miệng của Feston, “Tôi muốn giết người trước mặt anh, mà anh thì không thể ngăn cản.”

Đôi môi chạm nhau, “Nếu không cam lòng thì anh phải sống, còn sống thì sẽ ngăn cản tôi, trừng phạt tôi, đừng quên anh là FBI.”

Nụ hôn này vẫn chưa đủ, nhưng Feston vẫn đang kiềm chế lý trí, “....Tôi là một FBI bị đình chỉ công tác, lại là một FBI có tình cảm với một sát thủ, đi đi, U Linh....” Hắn cố gắng dời môi.

Hiện tại điều cần lo lắng không phải là kịp nhìn thấy Bailey Olivia mà là có thể sống sót để rời khỏi vụ tai nạn xe cộ này, rời khỏi khu vực nguy hiểm bị cách ly này hay không. fynnz810

Phong Triển Nặc vươn tay, tiếng súng vang lên.

Tình thế lập tức thay đổi.

“Hiện tại tôi biết vì sao tôi không thể đi ra mà anh ấy thì vẫn có thể....” Anthony thì thào tự nói, người nọ vừa mới ra ngoài một chút là lập tức bắn ra một viên đạn, đồng thời cũng trúng mục tiêu một cách chính xác.

Chuyện xảy ra ở ngã tư đường giống hệt một thước phim, Phong Triễn Nặc chưa bao giờ có loại cảm giác không giống thật như vậy, nhưng hiện tại thì có, vết thương của Feston được Anthony đè chặt, không biết khi nào thì chiếc xe sẽ bị nổ, đang lật ngửa ở nơi đó, từ trong xe đi ra tựa như rời khỏi một thế giới để đến một thế giới khác.

Thế giới này không có Feston, chỉ có tử vong.

Bấm cò súng, sát ý ngu đông một hồi lâu rồi cục bị đánh thức, đứng ở giữa đường, đám người ở xung quanh bỏ chạy hỗn loạn, viên đạn bay tứ tung.

Phong Triễn Nặc ngửi được mùi thuốc súng, nụ cười ở trên mặt biến mất, thay vào đó là một ánh mắt lạnh lẽo.

Nếu nói Phong Triễn Nặc bị tình cảm ràng buộc thì bản tính sát thủ của hắn cũng bị buộc chặt, hiện tại, nguy hiểm từ bên ngoài đã đánh thức sát ý của hắn, một khi sát ý trỗi dậy thì cần phải có vô số máu tươi mới có thể bình ổn.

Vận khí của đám sát thủ không tốt lắm, Feston cũng không nghi ngờ năng lực của Phong Triễn Nặc, cho dù có bao nhiêu người, có bao nhiêu sát thủ thì kết cục cũng chỉ có một.

Bọn họ không biết mục tiêu của bọn họ không phải là Macro Ventress chân chính, càng không biết vị nam tước giả này biết rõ hết thảy kỹ thuật giết người, quen thuộc hết thảy tập tính của sát thủ, bởi vì hắn cũng là một trong số đó.

Đứng yên, ẩn nấp, ít di chuyển nhưng lại thu được kết quả lớn nhất.

Trong đám người, trên đỉnh xe...viên đạn bay vụt ra ngoài, đã lâu mới có lại loại khoái cảm này.

Càng là khẩn trương thì sẽ càng bình tĩnh, bình tĩnh để có thể phán đoán ra vị trí của mỗi một tay súng, nhanh chóng tính toán góc độ, bấm cò súng, thu gặt mạng người, hết thảy đều thuần thục mà tự nhiên như vậy.

Đám sát thủ ẩn nấp lần lượt ngã xuống, bọn họ không hề chuẩn bị để đối mặt với sự phản kích khủng bố này.

Anthony cảm thấy chính mình giống như đang xem một buổi diễn xuất đầy hoa lệ, trong tầm mắt của hắn thì người đàn ông kia với thương tích đầy người mà làm được chuyện như thế thì thật sự là khó có thể tưởng tượng, đây là lần đầu tiên hắn hiểu cái gì là sát thủ chân chính.

Ánh mắt linh hoạt tìm kiếm con mồi, giống như đã được huấn luyện sự phối hợp giữa mắt và tay vô số lần, giống như một cỗ máy giết người được khởi động, Feston tận mắt nhìn thấy món vũ khí tinh vi đã được hắn kiểm chế lại bị mở chốt, mà hiện tại hắn chính là cái chốt kia, là nguyên nhân làm cho Phong Triễn Nặc gây ra trận giết chóc tàn sát này.

Trước khi khép mắt lại thì hắn chỉ thở dài một tiếng, “Anthony....đừng gọi cậu ấy...”

Đừng gọi cậu ấy, là sao? Anthony dời mắt khỏi tình hình bên ngoài, Feston đang chậm rãi nhắm mắt lại, Anthony nhất thời hoảng hốt, “Mở mắt ra! Anh phải tỉnh táo, nếu anh ấy quay lại mà thấy anh như vậy thì tôi...”

“....Đừng kêu nữa, tôi vẫn chưa chết.” Trên đầu co rút đau đớn, đau đến mức tựa như hết thảy dây thần kinh đều bị xoắn chặt với nhau, trước khi ngất thì Feston đã an bài hết thảy mọi thứ, “Mang tôi ra ngoài, với lại đừng nói cho cậu ấy biết tình trạng nghiêm trọng của tôi....hiện tại cậu ấy phải chuyên tâm...”

Chuyên tâm cái gì, chuyên tâm giết người sao? Anthony liếc mắt ra ngoài một chút, là bác sĩ thì hắn không thích nhìn thấy tử vong, ấn lên gáy của Feston, hắn thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy tên FBI kỳ lạ này cười khổ rồi thì thầm một câu, “2%”.

Cái gì là 2%, Anthony hoàn toàn không hiểu, hắn biết chiếc xe này có thể nổ tung bất cứ lúc nào, vì vậy liền chuyển động Feston, người này có vẻ bị thương rất nặng.

“Nếu bình xăng không bị hỏng thì sẽ không bị nổ, nếu bình xăng không bị hỏng thì sẽ không bị nổ.....” Anthony thấp giọng lặp đi lặp lại những lời này, tự mình lẩm bẩm, hắn biết hắn yêu Olivia, nhưng suy nghĩ này chưa bao giờ rõ ràng như vậy.

Hắn muốn gặp Olivia, hắn muốn bảo toàn mạng sống với sự giúp đỡ của hai người này để đi gặp nàng.

Hắn sẽ gặp được Olivia.

Anthony kéo Feston từ trong xe ra ngoài đằng xa, hắn mất điếc tai ngơ với tiếng súng ở bên ngoài, sau đó hắn nhớ đến còn có hành lý ở trong xe, bên trong có túi cấp cứu, hắn nhìn thoáng qua vết thương trên đầu của Feston, hắn biết hắn phải lấy túi cấp cứu kia, lấy đủ can đảm mà quay lại trong xe, bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, ánh lửa bốc lên tận trời.

.....

P/S: suốt ngày vào bệnh viện...chắc nơi 2 bạn vào nhiều nhất ngoài nhà của 2 bạn ra thì chính là bệnh viện T____T.

139. Chương 139: Tuyệt Đối Không Thể Bất Trắc

Đã quá một giờ chiều.

Màn biểu diễn trong nhà hát opera đang tới hồi kết thúc, từ đầu đến cuối Bailey Olivia không hề biết trên sân khấu đang trình diễn cái gì.

Sau khi giai điệu cuối cùng được chấm dứt thì những vỗ tay như sấm rền không ngừng vang lên, cô ta cũng đứng lên cùng với mọi người, Rainier đệ tam, ông nội của Bailey Olivia tỏ vẻ không hề biết chuyện gì đang xảy ra với cô ta, đang nói cái gì đó với Brunson.

Nhưng cô ta biết chắc chắn có liên quan đến mình, tuy Brunson không liếc mắt nhìn sang bên này nhưng cô ta vẫn biết rõ điều đó.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, ***g ngực của cô ta đập loạn nhịp, vì sao ngài Kada vẫn chưa gọi điện? Anh ấy bảo khi sắp đến sẽ gọi điện cơ mà.

Kiểm chế nổi bất an trong lòng, Bailey Olivia lấy ra di động từ trong túi xách, lặng lẽ bấm một dãy số, nhưng điện thoại lại không có tín hiệu, chuyện này có nghĩa sự việc không quá thuận lợi.

Sắp tan cuộc, mọi người trong thính phòng đều rời khỏi chỗ ngồi, hiện tại là thời cơ tốt nhất, Bailey Olivia đã sớm đem hành lý đặt ở phòng nghỉ trong nhà hát, thừa dịp hoàn cảnh lộn xộn như thế này thì cô ta muốn rời khỏi sự giám sát của Brunson cũng không khó, nhưng hiện tại... “Brunson! Ông đã làm gì bọn họ?” Rốt cục không còn tiếp tục giả vờ bình tĩnh nữa, cô ta ngăn cản đường đi của Brunson.

“Tôi không hiểu ý của cô, nhưng nếu cô có chuyện gì cần hỏi thì có thể đi hỏi hoàng tử.” Brunson chỉ cho nàng một hướng khác, Rainier đệ tam đang trò chuyện cùng chính khách quan trọng của nước Pháp, ông ta đang đứng lên để chuẩn bị rời khỏi nhà hát.

Đó là ông nội của cô ta, nực cười là cô ta dường như không hề nói chuyện nhiều với Rainier đệ tam, Bailey Olivia kính sợ ông ấy, nhưng hiện tại cô ta lại hận ông ấy, “Đừng tưởng là tôi không dám! Nói cho ông biết, Brunson, nếu Anthony xảy ra chuyện gì thì tôi...”

Đột nhiên từ đằng xa truyền đến một tiếng nổ mạnh, Bailey Olivia kinh ngạc xoay người rồi chạy ra phía hành lang, mọi người đang tan cuộc cũng ló đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống có thể rõ ràng nhìn thấy ở góc đường toát ra một cột khói dày đặc.

Khói lửa mù mịt, tai nạn xe cộ, vụ nổ chấn động, cảnh sát xuất hiện để sơ tán mọi người, vẻ mặt của Brunson thay đổi, cô ta cũng hiểu được. fynnz.wordpress.com

“Không—” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa đám đông.

Bailey Olivia ngất xỉu, hy vọng của cô ta đã tan biến, cô ta không thể chấp nhận sự đả kích này.

“Cô Olivia?! Cô Olivia?!” Brunson vội vàng đỡ được cô ta, nhìn thấy trên đùi của cô ta có một dòng máu tươi đang uốn lượn xuống dưới.

Rainier đệ tam ở ngay một đầu khác của hành lang, ông ấy đến gần, kinh ngạc nhìn thấy vết máu, “Brunson, nó...” Hắn dừng lại một chút, “Đưa Olivia vào phòng nghỉ, sau đó cho người gọi bác sĩ Hawke đến đây! Nhanh lên!”

Nhân viên đi theo cũng hoàn toàn bối rối, không biết đã xảy ra chuyện gì, Rainier đệ tam quay người lại để tiếp đón mọi người, dời đi tầm mắt của công chúng, đồng thời âm thầm phân phó Brunson để ý mọi việc.

Nếu trễ hơn một giây thì Brunson sẽ nhìn thấy một xác chết cháy đen, nhưng chính là một giây này Anthony bị một người ném cổ đẩy ra ngoài, trước vụ nổ chỉ một giây.

Đùng! Hắn bị hất tung rồi ngã xuống đất, mà Phong Triển Nặc cũng nung vào xung lượng mà văng về phía Feston, “Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!”

Hắn hung hăng mắng chửi, bị vụ nổ làm cho mặt mũi đen thui, Feston không bị ảnh hưởng nhưng thương tích thoát nhìn không ổn, Phong Triển Nặc không có cách nào giữ được bình tĩnh, “Anthony, nếu không chết thì mau lên tiếng cho tôi!”

“Vừa rồi đã xảy ra cái gì vậy?” Anthony ho khan một trận, vẫn chưa hoàn hồn, “Tôi...tôi còn sống...” Hắn giơ tay lên thì mới phát hiện mình vẫn còn cầm lấy túi cấp cứu.

Túi cấp cứu bị nổ văng phân nửa, những thứ bên trong rơi tùm lum, Phong Triển Nặc nhướng mày, “Cậu còn sống, là đạn lạc bắn trúng bình xăng.” Hắn nhìn thấy Anthony cầm chiếc túi cấp cứu trong tay.

Anthony nhặt lên cuộn băng gạc và muối tiêu giảm đau, sống sót sau tai nạn khiến hắn hưng phấn giờ hai tay kêu to, “...Tôi lấy được rồi! Tôi lấy được rồi!”

Phong Triển Nặc hôn lên mặt của Feston một chút, “Vận khí của anh thật không tệ.”

Feston đương nhiên không nghe thấy, nhưng hắn cũng không cần, “Trước khi cảnh sát đến thì chúng ta phải rời khỏi nơi này, Anthony, thu dọn đi rồi chúng ta đi ngay.”

Nhà hát tan cuộc, đã quá một giờ, Anthony đứng dậy, hắn nhìn ra phía trước, đám đông ồn ào xem náo nhiệt, cách một con phố chính là nhà hát opera, nơi đó có người phụ nữ mà hắn yêu nhất Bailey Olivia, còn có tự do và tương lai của bọn họ.

“Chúng ta đi đâu đây?” Hắn cắn răng cúi đầu, nhặt lên những dụng cụ cấp cứu vẫn còn dùng được.

Phong Triển Nặc bế Feston lên, nhìn người thanh niên có khuôn mặt điển trai tên là Anthony này với ánh mắt thâm sâu, người nọ chỉ mới hơn hai mươi tuổi, đầy mắt tràn đầy tương lai và hy vọng, cùng với tình yêu dành cho Bailey Olivia.

“Từ đây đến nhà hát opera chỉ cách vài trăm thước, nhiều nhất là vài phút thì cậu có thể gặp được cô ta, con đường kế tiếp sẽ không có nguy hiểm, có giới truyền thông cho nên sẽ không có ai dám động vào cậu.”

“Tôi biết, nhưng cô ấy vẫn còn sống, cô ấy rất an toàn, mà các anh...” Anthony nhìn người đàn ông bị thương ở trên tay của Phong Triển Nặc, “Tôi cần một chỗ để xử lý vết thương của ngài Kada.”

Phong Triển Nặc cũng nhìn lên vết thương ở trên đầu của Feston, sau đó hắn xoay người đi về hướng ngược lại với nhà hát opera, “Xem ra Bailey Olivia nói không sai.”

Anthony không có hỏi Phong Triển Nặc rằng cô ấy đã nói cái gì, hắn đi được vài bước thì quay đầu lại, ở ngay sau lưng bọn họ, chỉ cách vài trăm thước chính là mục tiêu của bọn họ, tầng mái của tòa nhà kia hiện lên trong tầm mắt, gần như vậy nhưng cũng thật xa xôi.

Khi Brunson bí mật dẫn cảnh sát đến hiện trường thì nơi này chỉ còn là một chiếc xe cháy đen.

Brunson đứng ở nơi đó, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào, “Đáng lý không phải là như vậy....hoàng tử...” Hấn hung hăng giẫm chân, sau đó rống to đối với người của mình, “Phong tỏa nơi này, kiểm tra xem có ai còn sống hay không!”

Những người khác đều cảm thấy kỳ lạ, nhất là những thám tử nhận được mệnh lệnh phải bảo trì thái độ bàng quan từ đầu đến cuối, tận mắt nhìn thấy hết thấy mọi chuyện.

“Dưới đất có rất nhiều thi thể, ngài Brunson, đó không phải là người của chúng ta, bước đầu phán đoán có lẽ là những sát thủ đến từ các quốc gia khác, có phải chúng ta nên báo chuyện này với hoàng tử hay không?”

“Chuyện này có âm mưu, có lẽ liên quan đến hoạt động gián điệp....”

“Giết nhiều người như vậy, có lẽ người nọ nhằm về phía hoàng tử, muốn gây bất lợi cho hoàng tử!”

Đám người xung quanh nói năng lung tung, Brunson rống giận, “Ngậm cái miệng chết tiệt của mấy người lại cho tôi! Mấy người chẳng biết gì cả, nhưng đến lúc đó phải giải thích hết thấy chuyện này cho hoàng tử lại là tôi! Hiện tại ai có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì hay không?!”

Brunson chưa từng mất khống chế đến như vậy, mọi người đều dừng lại một chút, bọn họ âm thầm oán giận, tai nạn xe cộ này không phải do bọn họ làm ra, hơn nữa tình hình hiện tại thoát nhìn rất thuận lợi, Brunson không nên tức giận vô lý như vậy. fynnz810

Chỉ có Brunson tự mình biết chuyện gì đã xảy ra, ở trong lòng thầm kêu khổ, hoàng tử mà nghe thấy tin tức này thì không biết sẽ có phản ứng gì.

Trong một góc không có người chú ý, ở vách tường, người bên trong đã sớm ẩn nấp để quan sát sự việc, Judy tận mắt nhìn thấy vụ nổ nhưng đáng tiếc là cô ta chẳng làm được gì, ngay khi cô ta chuẩn bị dẫn người rời đi thì điện thoại lại reo lên, “Ian?! Chúa phù hộ! Mấy anh không sao chứ? Thật tốt quá, nghe đây, hiện tại tôi có thể đi đón Bailey Olivia, sau đó sẽ gặp mặt các anh, các anh đang ở đâu...”

“Đang trên đường đến bệnh viện, tôi sẽ nói cho cô địa chỉ.” Phong Triển Nặc chịu đựng sự đau đớn trên bả vai, hấn lái xe bằng một tay, báo địa chỉ của bệnh viện gần nhất cho Judy biết.

Feston ở băng ghế sau, Anthony đang chăm sóc hấn, “Anh trộm xe...” Nâng mắt khỏi vết thương của Feston, đối với Anthony mà nói thì người đang lái xe rất khó có thể tưởng tượng được.

“Tôi còn giết rất nhiều người.” Phong Triển Nặc thản nhiên trả lời, thuận tiện nhắc nhở, “Tôi nói rồi tôi là sát thủ mà.”

Có bao nhiêu người có thể bình tĩnh nói với người khác là mình đã giết người như vậy, dù sao Anthony biết chính mình không làm được gì, “Anh ấy là FBI, anh ấy có lý do để nổ súng với tội phạm, nhưng anh là...sát thủ? Thật sự rất khó tưởng tượng.”

Giống như ngoại trừ rất khó tưởng tượng thì hấn không còn từ gì khác để hình dung, Phong Triển Nặc lắc đầu, “Chăm sóc tốt anh ấy, tôi sẽ nhanh chóng chạy đến bệnh viện, nếu anh ấy xảy ra chuyện gì ở dọc đường thì cậu phải gánh vác hậu quả.”

“Cái gì?! Tôi?” Anthony cảm thấy lời này chẳng có ý tứ vui đùa, hấn cố gắng trấn tĩnh, “Được rồi, anh ấy đã cứu tôi một mạng, hiện tại là lúc tôi phải báo đáp anh ấy, nhanh lên, tôi phát hiện thương tích của anh ấy nặng hơn chúng ta đã nghĩ, có khả năng xuất huyết não.”

Dùng sức nắm tay lái, Phong Triển Nặc cố gắng khống chế không cho chính mình hung hăng nện xuống, hoặc là quay đầu lại để bắn nát mấy cái xác kia một lần nữa, “Ngồi cho vững.”

Xe chạy như bay ra ngoài, vọt lên đường cái, với tốc độ này làm cho Anthony lại lo lắng không biết có xảy ra chuyện gì xui xẻo nữa không, nhưng dọc đường đi lại rất vững vàng, tên sát thủ ngồi phía trước không hề nói một câu nào, dường như tất cả tâm tư đều tập trung vào việc lái xe, giống như một tay đua, chuyên tâm điều khiển tốc độ.

Dường như không làm như vậy thì mới có chuyện xui xẻo xảy ra...

Bầu không khí áp lực nặng nề ngưng tụ trong xe, lúc này Anthony mới nhớ người đàn ông bị thương ở trước mặt hắn, cảnh sát FBI này đã từng nói là vì tình yêu. Nhưng trên thực tế Feston muốn nói là vì người hắn yêu.

Anthony dốc hết sức để cấp cứu cho Feston, hắn chăm chú để ý đến tình trạng của Feston, nhưng mỗi lần hắn ngẩng đầu nhìn ra phía trước thì sẽ nhìn thấy một bàn tay nắm chặt vô lăng, cơ thể bị thương nghiêm trọng, đừng nói là cầm súng, ngay cả nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích.

Chẳng lẽ sát thủ không phải là người bình thường hay sao? Khi Anthony đang nghi ngờ thì bọn họ đã đến bệnh viện, Phong Triễn Nặc trực tiếp bế Feston vào phòng cấp cứu, không cần hắn nói chuyện, chỉ cần nhìn trên người và trên mặt thì các bác sĩ đều đã hiểu.

Anthony vừa đi vừa nói với bác sĩ cấp cứu về tình trạng của Feston, hắn đã sơ cứu một chút.

Trên tivi của bệnh viện có tin tức thời sự ngày hôm nay, rất nhiều cảnh tượng náo nhiệt, cũng có quay khung cảnh ở nhà hát opera, nhưng hoàn toàn không nhắc đến vụ đầu súng và vụ nổ trên đường.

“Anh nói đúng, bọn họ sẽ không để cho mọi người biết.” Hắn cười khổ rồi ôm đầu.

Phong Triễn Nặc không nghe thấy Anthony đang nói cái gì, hắn chỉ nhìn Feston đang bị đưa vào phòng giải phẫu, đèn báo tín hiệu ngoài cửa sáng lên, hắn nhắm mắt lại rồi cười lạnh, “Tôi không tin vào Chúa, Anthony, tôi không tin, nhưng hôm nay tôi tình nguyện sẽ tin tưởng, hơn nữa ông ấy phải mang lại kết quả tốt nhất cho tôi.”

.....

P/S: Phê tiếp tục làm vợ lo tập 2.

140. Chương 140: Anh Ấy Và Cậu Ấy

Đây là uy hiếp Chúa trời à? Anthony không biết, “Đối với những chuyện mà chúng ta bất lực thì chúng ta chỉ có thể tin tưởng vào một loại lực lượng khác.” Thu hồi ánh mắt khỏi màn hình, vừa rồi hình như hắn nhìn thấy Bailey Olivia ở trên màn hình tivi.

“Tôi hy vọng ngài Kada không sao, chúng ta coi như đến đúng lúc, có lẽ sẽ không quá nghiêm trọng.”

“Đừng nói nữa, tôi cần yên tĩnh.”

Anthony quay đầu lại, tên sát thủ này chỉ có thể dùng bốn từ không thể tưởng tượng để hình dung, khi hắn nổ súng thì vô cùng oai phong lẫm liệt, hiện tại lại lộ ra vẻ mặt mệt mỏi.

Cuộc giải phẫu được tiến hành khá lâu, Phong Triễn Nặc vẫn luôn chờ đợi, hắn muốn một kết quả tốt nhất, tựa như hắn đã nói.

Anthony đứng ngồi không yên, hắn nghe nói có người đi đón Bailey Olivia, nhưng bây giờ vẫn chưa có tin tức gì khác, hắn vẫn không biết ở bên kia Bailey Olivia có bị trách mắng hay bị giam lỏng hay không.....

“Dù sao cô ấy cũng là cháu gái của hoàng tử, cô ấy sẽ không bị gì đâu.” Hắn tự an ủi chính mình, không dám tiếp tục tưởng tượng, “Vội lại, thật xin lỗi, vì chúng tôi mà ngài Kada....” Phong Triễn Nặc đi qua đi lại trước phòng giải phẫu, “Cậu không biết anh ấy là người như thế nào đâu, anh ấy sẽ không khuất phục, sẽ không.”

Là nói cho Anthony nghe, cũng là nói cho chính mình, trái tim của hắn tựa như bị moi ra từ trong ***g ngực, bị người nâng lên giữa không trung, chờ đến lúc bị ném xuống rồi vỡ ra thành chực mảnh, hoặc là biến thành lông chim rồi an toàn rơi xuống.

Rốt cục phòng giải phẫu cũng mở cửa ra, Phong Triển Nặc nín thở nhìn Feston được người đẩy ra, bác sĩ gật đầu với bọn họ, “Vẫn chưa đến mức xuất huyết não, coi như rất may mắn, với lại anh ấy cầm cự rất tốt, cuộc giải phẫu rất thuận lợi.”

Lông chim bay xuống, lẳng lẳng rơi trên mặt đất.

Phong Triển Nặc thở phào nhẹ nhõm, “Tốt rồi, tôi không cần cầm súng vọt vào.” Hắn nói nhỏ, bất giác lộ ra vẻ mặt tươi cười, “Bác sĩ, bả vai của tôi cũng bị thương trong vụ tai nạn, hiện tại ông có thể tìm người khám cho tôi hay không?”

Bác sĩ giải phẫu không nghe thấy câu đầu tiên mà hắn nói nhưng câu sau đó lại có thể nghe được rõ ràng, “Bị thương trong vụ tai nạn? Vậy mà hiện tại anh mới nói? Bây giờ mọi người không còn muốn sống nữa hay sao vậy!”

Phong Triển Nặc bị đưa đi kiểm tra, Anthony ở lại trong phòng của Feston, hắn phát hiện chính mình đã nhiễm căn bệnh lâm bầm tự nói, “Ngài Kada, anh nói thử xem, hiện tại Olivia đang làm cái gì? Cô ấy có giận vì tôi không đến đúng giờ hay không?”

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng buổi trưa rất chói mắt, chuyện này chỉ mới xảy ra vài tiếng trước, “....Tôi nghĩ là sẽ không, cô ấy hiền lành đáng yêu như vậy, cho dù cô ấy có giận thì cũng sẽ tha thứ cho tôi thôi, có đúng không?”

Feston vẫn còn bị hôn mê vì thuốc gây tê sau phẫu thuật cho nên không thể trả lời, Anthony đương nhiên không mong chờ Feston trả lời, di động của hắn đã bị đánh rơi trong vụ tai nạn xe hơi, tìm được điện thoại công cộng ở hành lang của bệnh viện, hắn muốn xác nhận tình hình của Bailey Olivia nhưng điện thoại không có ai bắt máy.

Phong Triển Nặc quần băng gạc trên tay, vội vàng đi về phía phòng bệnh của Feston, Anthony ở sau lưng của hắn, “Vì sao vừa rồi anh không nhìn anh ấy, anh rõ ràng là rất lo lắng cơ mà.” fynnz.wordpress.com

“Bởi vì tôi biết tôi đi vào thì sẽ không rời đi, tôi sẽ không rời khỏi nửa bước, trừ phi tận mắt nhìn thấy anh ấy tỉnh lại.” Người đưa lưng về phía Anthony đang quay đầu lại.

Cửa bị đóng, đó là thế giới của bọn họ, Anthony ngồi bên ngoài hành lang, nghĩ đến Bailey Olivia của hắn.

Phòng bệnh rất im lặng, không có đàn, cũng không có tiếng súng, chỉ có mùi thuốc sát trùng, Phong Triển Nặc di chuyển tầm mắt, tóc của Feston, lông mi của Feston, môi của Feston, còn có sóng mũi thẳng tắp của hắn.

Lông mi thản nhiên hạ xuống phần bóng râm, đường nét rõ ràng, khuôn mặt sắc sảo, đây chính là tên FBI luôn đối đầu với hắn, cũng từng giúp đỡ hắn hết lần này đến lần khác, còn có những nụ hôn nồng nhiệt và những cái ôm ấm áp.

“Anh biết không, tôi cảm thấy rất kỳ diệu, chúng ta cùng một loại, nhưng chúng ta lại ở hai thế giới khác biệt, còn có cách thức xử sự không giống nhau, nói thật, đáng lý tôi phải giết anh từ lâu, nhưng cảm giác ở bên anh luôn rất đúng, tôi cũng là một con người, tôi không thể chống lại cảm giác này, hơn nữa cả anh cũng thế, Caesar cũng không thể làm được.”

“Anh nói đây là Chúa an bài, hay là đang trêu ngươi? Tuy rằng thừa nhận tình cảm đối với anh nhưng anh nhất định cho rằng tôi vẫn đang giãy dụa không chịu nhận thua.” Ngón tay của Phong Triển Nặc chạm lên mặt của Feston, các đốt ngón tay khẽ cọ nhẹ lên làn da của đối phương, “Nhưng anh đã sai, cho dù là anh thì cũng có lúc sai.”

Cảm xúc ấm áp này....chứng tỏ Feston còn sống.

Phong Triển Nặc cởi áo khoác rồi leo lên giường bệnh, sau đó ôm chặt lấy Feston, hắn không dám nói tình cảm của mình khắc sâu đến mức nào nhưng hắn biết rõ hắn từng nói với Feston rằng Tôi yêu anh, câu nói đó không hề giống với những lần hắn nói với người khác.

Hơn nữa hiện tại câu nói đó đã không còn đủ để diễn đạt tình cảm của hắn, “Tỉnh lại nhanh lên, chờ anh khỏe hẳn thì tôi sẽ dùng tất cả biện pháp để cho anh biết tôi quan tâm đến anh nhiều như thế nào.”

“....Tất cả biện pháp.” Hấn kề sát vào bên tai của Feston rồi thấp giọng lặp đi lặp lại, hôn lên vành tai của đối phương, nhẹ nhàng cắn mút.

Hấn chắc chắn Feston sẽ thích biện pháp của hấn, khi bọn họ ở trên giường thì luôn rất ăn ý, khi thân thể kết hợp giữa tình cảm và dục vọng thì lửa nóng sẽ bốc lên một nhiệt độ kinh người, nó rất tuyệt vời, kỳ diệu, không thể kháng cự.

Hấn nhớ rõ lúc Feston ôm hấn, ngọn lửa trong đôi mắt kia, những tiếng gầm nhẹ khàn khàn khi mất kiểm soát, kích động và hưng phấn, hoàn toàn khác với lúc bình thường, đó là những biểu cảm chỉ thuộc về một mình hấn.

Khi Feston bình tĩnh thì rất khó đựng đến, trong sự kiên nghị là một chút lạnh lùng lãnh đạm, có vẻ luôn xa cách, giống như đang nhìn cái gì đó, bất cứ lúc nào cũng muốn bình phán sự việc, hết thấy tình cảm đều tồn tại trong ánh mắt đó, hấn nhìn chăm chú vào ai thì người nọ sẽ cảm nhận được hàm nghĩa khắc sâu bên trong, hấn coi trọng quy tắc, hấn coi trọng tánh mạng của cấp dưới, lại hoàn toàn không lo lắng tác phong cứng rắn của mình có thể khiến người ta phản đối.

Feston từng có ý đồ muốn bắt Phong Triển Nặc, cuối cùng lại lựa chọn hấn, lại bất kể cái giá nào cũng muốn có hấn cho bằng được, hiện tại Phong Triển Nặc nhớ lại hết thấy thì liền cảm thấy nghi ngờ, rốt cục Feston xem như người giỏi về việc dùng mưu kế hay là một kẻ lãng mạn chỉ làm việc dựa theo cảm tính.

Duy nhất có thể xác định là Feston sẽ không vì thua một trận chiến mà vứt bỏ cả một chiến dịch. Chỉ cần còn sống thì sẽ còn có cơ hội.

Cảnh tượng trước vụ nổ lại tái diễn trước mắt của Phong Triển Nặc, ở bất cứ thời điểm nào Feston vẫn sẽ luôn bình tĩnh không bối rối, hấn che giấu lửa giận mà chỉ để lại vẻ lãnh đạm khi phóng những con dao phẫu thuật lên người của Macro, khi xe hơi bị lật thì hấn liền che chở cho Phong Triển Nặc....Sau đó máu tươi từ trên đầu chảy xuống.

Phong Triển Nặc vĩnh viễn sẽ không quên âm thanh đó. Nhưng hấn sẽ không nói lời cảm ơn với Feston, thậm chí hấn cũng không tính nhắc lại chuyện này, có lẽ đơn giản chỉ vì sinh mạng của bọn họ đã cột chặt vào nhau.

Không có ai sẽ tự nói cảm ơn với chính mình.

Vào nửa đêm thì Feston đã tỉnh dậy.

Cơ hồ trước khi Feston mở mắt thì Phong Triển Nặc đã biết hấn tỉnh, cơ thể của Feston trở nên cứng ngắc, trí nhớ của hấn còn dừng lại trước vụ nổ khoảng một giây, nguy hiểm khắp nơi, hấn biết bên cạnh hấn có người, lặng lẽ đựng đến bàn tay của Phong Triển Nặc trong bóng đêm, vuốt ve một chút liền xác định thân phận.

Ngón tay không có vân tay, nhạt đến mức không thể nhận thấy chỉ tay trong lòng bàn tay, trải qua huấn luyện nên các đốt ngón tay trở nên mềm dẻo, còn có khối thuốc súng lơ đãng, mùi máu tươi cùng với thuốc sát trùng của bệnh viện hỗn hợp với nhau, mùi vị này cũng chẳng có gì xa lạ.

Feston kéo ra thiết bị dưỡng khí dán trên môi, Phong Triển Nặc bỗng nhiên bị ôm lấy, sau đó là một bờ môi ấm áp được dán lên, hấp thu hơi thở của hấn.

Bóng đêm yên lặng chỉ có tiếng tim đập giao hòa, đầu lưỡi quần quýt kịch liệt, tiếng hít thở tràn ra theo khóe miệng, tim đập loạn nhịp, cảm giác quen thuộc, nụ hôn quen thuộc, nhưng loại quen thuộc này thật sự muốn đoạt mạng, không có cái gì có thể làm cho Feston hài lòng hơn nụ hôn như vậy.

Nếu không phải hấn vừa mới phẫu thuật xong và vẫn chưa khôi phục thì có lẽ nụ hôn này sẽ tiếp tục lâu dài, nhưng cho dù là hiện tại thì cũng đủ làm cho hô hấp của hấn dồn dập, “Vì sao không nghe lời của tôi mà rời khỏi chiếc xe kia sớm một chút?” Hấn đựng vào lớp băng gạc ở trên vai của Phong Triển Nặc.

“Đừng nói đùa, muốn tôi nhắc nhở anh bao nhiêu lần là-”

“Cậu không phải cấp dưới của tôi.” Feston tiếp lời, vừa cười vừa nói, “Đúng vậy, tôi biết, tôi nghĩ cũng sẽ không có gì hay ho nếu có cậu làm lính của mình.”

Phong Triển Nặc giả vờ cho Feston một cú đấm, Feston liền nắm lấy tay của hắn, “Tôi nghe thấy những gì cậu nói.”

“Nói cái gì?”

Feston kẻ sát rồi nhắc nhở Phong Triển Nặc, giọng điệu đầy ám muội, “Cậu nói chờ tôi khỏe hẳn thì cậu sẽ dùng tất cả biện pháp để làm cho tôi biết cậu quan tâm đến tôi nhiều như thế nào.” fynnz810

Phong Triển Nặc ho nhẹ một tiếng, “Anh nghe thấy à?” Chẳng lẽ hắn nói rất nhiều hay sao.

“Tôi nghe thấy, cho nên tôi muốn chính mình phải nhanh chóng tỉnh lại, cái giá phải trả là thuốc tê mất tác dụng, hiện tại tôi hơi đau đầu một chút.” Đây chỉ là nói phỏng chừng, Phong Triển Nặc tin tưởng không chỉ là hơi đau đầu một chút, nhưng Feston không phải là người sẽ kêu rên đau đớn, bởi vì hắn cũng không phải.

“Đau đầu? Như vậy muốn tôi an ủi anh như thế nào? Là như thế này? Hay như thế kia?” Hắn cười khê, giống một con thú cố ý lộ ra sự xảo quyệt của mình, hôn lên vết thương đã được băng kín trên đầu của Feston, lại từ trán xuống môi, nhưng không quá mạnh, chỉ là trêu chọc nhẹ nhàng.

Hắn vẫn chưa quên tình trạng hiện tại của Feston.

“Vẫn chưa đủ, tôi nghĩ không bằng chờ sau này đền bù cho tôi, từ từ rồi sẽ đến.” Ánh sáng mờ ảo từ bên ngoài chiếu vào, Feston hơi nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác này, hắn kéo Phong Triển Nặc đến gần, đền bù như vậy chẳng thể làm cho hắn vừa lòng.

“Nói cho tôi biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, Anthony và Bailey Olivia thế nào, chúng ta thắng chứ?”

“Thật đáng tiếc kết cục vẫn chưa biết rõ, chờ ngày mai có lẽ sẽ có kết quả.” Phong Triển Nặc kể lại những chuyện đã xảy ra sau khi Feston mất tri giác, “Judy không có tin tức, cũng có nghĩa không phải tin tốt lành.”

Feston vẫn duy trì trầm mặc, khi Phong Triển Nặc nghĩ rằng Feston quá mệt mỏi thì đối phương lại giật giật rồi ôm vai của hắn, “Chỉ khi Bailey Olivia đảo hôn thuận lợi thì vấn đề của chúng ta mới có thể giải quyết....”

“Anh có biết tôi thấy thế nào hay không? Mặc kệ mấy vấn đề đó đi, anh đã trả giá đủ rồi Feston, mà tôi thì không muốn anh cứ tiếp tục như vậy.” Phong Triển Nặc nhìn chăm chú vào phía trên trần nhà trống rỗng, “Anh dám nói anh không nghĩ đến chuyện làm cho tôi thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này hay không?” Hắn lại bổ sung thêm một câu.

“Đúng vậy, nhưng như thế thì sao? Tôi sẽ không mở miệng bảo cậu rời đi, thoát khỏi thân phận sát thủ của cậu thì đó mới là tự do của cậu.” Hai người cùng nhau nằm trên giường bệnh, Feston thở hắt ra vì cơn đau ở trên đầu, “Nhưng chúng ta đều biết chúng ta nên ở cùng một chỗ.”

Hắn quay đầu nhìn Phong Triển Nặc, ánh mắt thâm thúy, bình tĩnh trần thuật, đó là sự thật, xuất phát từ miệng của Feston thì càng có vẻ đương nhiên. Hắn luôn có cách làm cho hết thảy mọi câu đối đáp đều trở nên thuyết phục.

.....

P/S: em đòi ăn anh kia =.=. Thấy chồng bị thương mà còn *uy hiếp yêu* kiểu đó nữa.

141. Chương 141: Thăng Thần Khoan Hồng

“Hey, tôi quên mất, ở trước mặt tôi chính là Feston Kada.” Thích ứng với bóng đêm nên hắn có thể nhìn thấy vẻ mặt của Feston, sự im lặng của đối phương cũng tạo nên áp lực, Phong Triển Nặc đưa tay che mắt của Feston, “Không có ai nói anh xảo quyệt là vì không có ai nhìn thấu bản chất của anh.”

Cái gì gọi là tấn công một cách tiêu cực, cái gì gọi là lùi một bước để tiến hai bước, có thể nói rằng Feston đã học được tinh túy của những điều đó, Phong Triển Nặc cơ hồ cũng bị hấn thuyết phục, nhưng chỉ là cơ hồ mà thôi.

“Ngẫm lại những chuyện mà chúng ta đã làm thì tôi cũng không dám tin tưởng tôi và FBI lại cùng nhau cứu người.” Buông tay ra, hấn hơi nheo mắt lại.

Nhớ ngày đó Phong Triển Nặc cảm thấy bị sỉ nhục khi được yêu cầu làm vệ sĩ, nhưng hiện tại thì sao?

“Sự thật chứng minh cậu có thể làm bất cứ chuyện gì mà cậu muốn làm.” Feston có lẽ rất có tinh thần hy sinh vì nghĩa, hấn dùng chính bản thân mình để mềm hóa một sát thủ máu lạnh, Phong Triển Nặc không phải không cảm thấy trào phúng khi nghĩ như vậy.

“Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì cho nên....vì sao tôi lại muốn ở chung với một FBI, mạo hiểm rước lấy phiền phức cho mình cơ chứ?”

“Thử nghe lý do này xem thế nào, bởi vì tôi không chỉ là một FBI mà tôi là Feston Kada.”

“Chắc, cái tên này thật đáng giá nhỉ?”

“Không, người này rất đáng giá, hấn làm cho U Linh vượt bỏ nhiệm vụ mấy triệu đô kén thù, hết lần này đến lần khác.” Hai người tiến hành cuộc trò chuyện vui vẻ, nhưng mỗi một từ đều có hai hàm nghĩa, Feston vẫn còn là bệnh nhân, hấn đeo ống thở khí quản trở lại.

“Tôi biết vẫn có nhiều người đang tìm cậu, tiền thù lao của mỗi nhiệm vụ cũng không phải con số nhỏ....”

Phong Triển Nặc đột nhiên mở to hai mắt, giọng nói của Feston giữa ban đêm tĩnh mịch trở nên vô cùng rõ ràng, “Tôi tìm người giải mã mật khẩu hòm thư của cậu.”

Là cách thức để liên lạc, hòm thư bị giải mã cũng có nghĩa máu chốt quan trọng của việc liên lạc đã bị nắm giữ, chuyện này đối với sát thủ mà nói thì là một đòn trí mạng, quả thật là một đòn đả kích nặng nề, đủ để tạo nên bất cứ hậu quả tệ hại nào.

Không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh.

“Đây không phải là chuyện vừa xảy ra, là từ lúc nào? Tôi đưa anh đến nhà của tôi? Không, tôi nhớ rồi, đó là anh yêu cầu tôi.”

Phong Triển Nặc nhớ lại đoạn ký ức ngắn ngủi này, hết thấy đều rất hợp logic, đương nhiên bởi vì người này chính là Feston Kada.

Feston đã đến nhà của Phong Triển Nặc, đã đến cứ điểm của một sát thủ, nếu không làm cái gì thì sẽ không phải là Feston Kada.

“Không nắm chặt thắng lợi thì anh sẽ không yên tâm có phải hay không? Anh bắt lấy nhược điểm của tôi để khống chế tôi à? Tôi không biết hiện tại anh thắng thần với tôi là xuất phát từ lý do gì, đây vốn là một cơ hội tốt, nắm được tin tình báo, chờ tôi xuất hiện ở hiện trường nhiệm vụ thì bắt lấy tôi, chẳng phải là biện pháp rất tốt hay sao? Vì sao không làm như vậy?”

“Ít nhất để cho tôi biết cậu đang ở nơi nào.” Feston có đầy đủ lý do, “Đương nhiên tôi có thể thu xếp hết thấy, chờ cậu xuất hiện ở hiện trường nhiệm vụ, sau đó cũng bắt được nhân chứng vật chứng, nhưng đó không phải là chuyện mà tôi muốn làm.”

“Cậu là một sát thủ nhưng tôi không thể bắt cậu, cậu là người tôi muốn nhưng tôi lại không thể có được cậu, cậu bảo tôi phải làm sao bây giờ? Tôi chỉ có thể làm như vậy, dùng thủ đoạn điều tra để giám sát người mà tôi coi trọng nhất, tôi cũng chưa từng nghĩ đến bản thân mình sẽ có ngày hôm nay, thật sự là rất đáng buồn.” Giọng điệu kịch liệt có một chút mất khống chế, Feston dùng sức đè lại đầu của mình, rên rỉ một cách đau đớn. fynnz.wordpress.com

“Tổ tình như vậy thật sự làm cho người ta cảm động.” Phong Triển Nặc nói một cách đùa cợt, lại dời tay của Feston ra khỏi miệng vết thương, “Đừng chạm vào vết thương, tôi biết hiện tại anh rất đau.”

“Tin tưởng tôi đi....cậu không biết đâu.” Hít sâu một hơi, thuốc gây tê trên người của Feston có lẽ đã mất tác dụng, thể chất vượt trội người thường cũng không phải là chuyện tốt, Phong Triển Nặc muốn xuống giường bấm chuông tìm người đến, nhưng lại bị Feston ngăn cản.

“Một mũi moóc-phin có lẽ sẽ giảm đau cho tôi nhưng không thể làm cho tôi giữ được tỉnh táo, đau đớn có thể làm cho người ta tỉnh táo.” Feston chán ghét cảm giác bị mất khống chế, hấn nắm lấy tay của Phong Triển Nặc, “Đây là chuyện mà tôi đã giấu cậu, khi bị đụng xe thì tôi đã nghĩ rất kỹ, tôi nghĩ hiện tại tôi cần phải nói cho cậu biết.”

Cho dù không nói, cho dù Phong Triển Nặc lảng lạng rời đi thì dường như cũng trốn không thoát bàn tay của Feston.

Phong Triển Nặc không quá tức giận, hấn chỉ mỉm cười, nụ cười quỷ bí, “Không, không thành vấn đề, dù sao tôi cũng có chuyện muốn nói cho anh biết, tôi đã từng tìm người đến tập đoàn Kada....”

“Để làm gì?” Feston nhú mắt lại.

“Anh cũng biết mà, chỉ là trông chừng, anh quan tâm đến người nhà của mình như vậy, chẳng hạn như thằng em họ Greg của anh, nếu có người phụ trách giám sát hành động của cậu ấy thì cũng có thể sử dụng một viên đạn để giải quyết cậu ta....Đương nhiên tôi chỉ giả dụ thôi, nhưng sự giả dụ như vậy không nhất định sẽ trở thành sự thật, nhưng trong thời điểm quan trọng thì có tác dụng rất lớn, chẳng phải hay sao?”

Hấn nhẹ nhàng nói, vuốt ve mái tóc hơi gợn sóng của Feston, “Chẳng qua tôi đã quên hủy bỏ chuyện này, người nọ vẫn ở đó, là một người cùng nghề với tôi, tuy rằng không có giao tình và phải trả tiền, nhưng nhiệm vụ sẽ được hoàn thành tốt đẹp.”

“Mà cậu phải trả một đồng tiền lớn.” Lời nói của Feston không hề có ý trào phúng.

“Không ít.” Phong Triển Nặc thừa nhận.

“Cái tên sát thủ đa nghi này, cậu không thể yên ổn ở bên cạnh tôi hay sao?! Bảo người của cậu rời bỏ nhiệm vụ đi.” Đầu của Feston càng đau hơn, dùng sức nắm chặt tay của Phong Triển Nặc, chặt đến mức Phong Triển Nặc cũng cảm nhận được sự đau đớn của hấn.

“Hey, cái tên FBI chỉ thích khống chế này có lập trường gì để chỉ trích tôi, với lại cảm ơn anh đã nhắc nhở, tôi sẽ thay đổi địa chỉ hòm thư.”

Nắm lại tay của Feston, Phong Triển Nặc thấy tình trạng của Phong Triển Nặc không được tốt lắm, “Để tôi gọi người đến kiểm tra cho anh—”

“Đừng đi!” Dùng sức nắm chặt, Feston không muốn làm cho hấn rời đi, “Tôi muốn cậu ở lại chỗ này.”

“Vết thương có ảnh hưởng đến đầu của anh, anh đang muốn thí nghiệm khả năng chịu đựng của mình hay sao vậy?” Hấn cau mày, “Thật sự rất đau? Chịu không nổi thì nói tôi để tôi còn đi gọi bác sĩ.”

“Không cần, cậu ở đây là được rồi.” Feston khẳng định chắc chắn, “Tôi không cần bác sĩ hoặc là bất cứ ai khác.”

“Được rồi, nếu anh cứ khẳng định nói như vậy.” Lau mồ hôi lạnh trên cổ của Feston, sĩ diện vốn là căn bệnh chung của đại đa số đàn ông, Phong Triển Nặc có thể hiểu rõ, lại nằm xuống một lần nữa, “Nếu là trước kia anh dám đụng vào hòm thư của tôi thì tôi nhất định đã bắn nát đầu của anh.”

“Biết Greg có thể bị giết bất cứ lúc nào thì tôi cũng sẽ không để cậu yên ổn ở đây đâu, sợ dĩ tôi không lo lắng là vì tôi tin tưởng cậu sẽ không làm như vậy, cậu cũng biết tôi làm như vậy không phải là vì muốn tổn thương cậu, nói thật, tôi không muốn nhìn thấy cậu gặp chuyện bất trắc.” Feston chậm rãi nhắm mắt lại.

Phong Triển Nặc cất lên một tiếng, “Anh phải trở vềChicago, FBI cũng không phải công việc an toàn, không chừng anh sẽ đắc tội với ai đó rồi sẽ bị giết bởi đám sát thủ.”

“Đừng nguyên rủa tôi.” Feston đánh mạnh một cái lên tay của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc liền thu tay lại, sau đó choàng tay ôm lấy Feston, “Được rồi, chúng ta đã từng đề phòng nhau, nhưng chúng ta cũng tin tưởng nhau, hiện tại nói những lời này cũng vô nghĩa, tôi chỉ biết một chuyện....”

Hắn kề sát vào bên tai của Feston rồi thì thầm, “Nhìn thấy anh bị thương, biết anh có thể bị xuất huyết não thì tim của tôi như ngừng đập, thậm chí tôi phải gửi gắm hy vọng vào Chúa, anh nên biết đó không phải là vết thương nhỏ, nếu nặng thì có thể dẫn đến tổn thương vĩnh viễn, bị bại liệt, trở thành người thực vật....Tôi không thể tưởng tượng được nếu chuyện đó thật sự xảy ra thì tôi nên làm sao đây!”

Bất giác nhấn mạnh giọng điệu, Phong Triển Nặc siết chặt cánh tay, “Tạ ơn Chúa, anh đã tỉnh lại, vết thương của anh không nghiêm trọng.”

“Ngay từ đầu nên nói như vậy với tôi, tôi rất cao hứng khi nghe cậu nói như vậy.” Vụ giết chóc hồi chiều đã chứng minh U Linh vẫn là U Linh, nhưng hiện tại những lời này lại chứng tỏ hắn không còn là U Linh như trước.

Feston hôn lên khóe miệng của Phong Triển Nặc, “Để tôi nghỉ ngơi vài bữa, tôi sẽ mau chóng khỏe lại, tôi biết cậu vì tôi nên mới ở đây, cứu người và giúp người bỏ trốn vốn không phải chuyện của cậu.”

“Chứng kiến cảnh giết người cũng không phải là nhiệm vụ của anh, ngài cảnh sát Kada, ai bảo anh bám dính vào tôi để tự rước lấy phiền phức cho mình làm chi.” Phong Triển Nặc để ý giọng nói của Feston không còn sức như trước, “Một mỗi thì ngủ đi.” fynnz810

“Có lẽ cậu không có hứng thú đối với việc giúp người, nhưng hiện tại chắc là cậu cũng muốn thành toàn cho Bailey Olivia và Anthony, việc Judy không có tin tức quả thật không tốt lắm, ngày mai cậu có thể hỏi cô ta là đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước khi hừng đông thì tôi muốn cậu phải ở trong này...” Feston quả thật một mỗi, hắn nhắm mắt rồi lại mở mắt ra.

“Nói cậu ở lại chỗ này với tôi.”

Lại là giọng điệu ra lệnh, nhưng hắn là Feston, Phong Triển Nặc vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của hắn, “Tôi sẽ ở lại đây với anh.” Nhún vai, “Ngoại trừ nơi này thì tôi còn có thể đi đâu cơ chứ.”

“Tôi không biết....” Feston nhéo nhéo ngón tay của Phong Triển Nặc, “Dù sao không cho cậu rời khỏi chiếc giường này.”

Sau đó Feston chìm vào giấc ngủ, Phong Triển Nặc nhìn hắn, cứ như vậy cho đến khi sắc trời hừng sáng.

Tiếng chuông điện thoại reo lên vào lúc sáng sớm, Feston mơ màng tỉnh lại, vừa mở mắt thì nhìn thấy Phong Triển Nặc, đối phương mặc chiếc áo sơ mi nhăn nhúm mà ngồi dậy, ra hiệu cho Feston tiếp tục ngủ, sau đó hắn ra ngoài bắt máy.

Anthony ngồi trên ghế ở hành lang suốt cả đêm, nhìn thấy Phong Triển Nặc xuất hiện thì hắn liền vội vàng đuổi theo, “Olivia đâu? Cô ấy ở đâu? Là cô ấy à?”

“Là Judy.” Phong Triển Nặc bảo hắn im lặng, theo giọng điệu của Judy thì có lẽ không phải tin tốt.

“Rainier đệ tam không còn tiếp tục ra lệnh hành động, cả đêm nay không có ai đến bệnh viện cả.” Hắn nói với Judy.

Theo lời của hắn thì Anthony có thể rút ra một kết luận, “Anh đang thử xem phản ứng của bọn họ à? Anh để tôi ở lại chỗ này là để nhử mồi?” Hiện tại hắn mới phản ứng, hóa ra qua đêm ở đây là có mục đích khác.

Phong Triển Nặc cầm điện thoại, Judy đang nói cái gì đó, Anthony không nghe thấy lời của Judy, “Bọn họ không có phản ứng là sao? Bailey Olivia có sao không?” Không kịp để ý đến chuyện bị trở thành mồi nhử, hắn còn có chuyện khác cần phải quan tâm.

Phong Triển Nặc và Judy nói chuyện, trên thực tế đều là Judy nói mà Phong Triển Nặc thì nghe.

“...Tôi đã biết, cô cùng người của mình tiếp tục ở lại nơi đó, có cái gì biến hóa thì nói cho tôi biết.” Cúp máy, rốt cục Phong Triển Nặc cũng quay lại nhìn Anthony, “Hiện tại tôi muốn nói cho cậu biết một chuyện....”

.....

P/S: Anh Phê không nhéo đòi vợ ngủ với mình cho bằng được. Khi yêu thì ai cũng thỉnh thoảng trở thành trẻ con.

142. Chương 142: Thời Cơ

“Chuyện gì? Là chuyện không tốt sao? Anh nói cho tôi biết đi!” Anthony có dự cảm rất xấu.

“Cậu có biết Bailey Olivia mang thai hay không?” Phong Triển Nặc nói xong thì liền biết đáp án, cả người của Anthony trở nên cứng ngắc, “Cô ấy mang thai? Cô ấy mang thai?! Ý anh là....tôi sắp làm cha?”

Hắn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, lộ ra nụ cười mà Phong Triển Nặc có thể diễn tả là rất ngây ngô.

“Được rồi, xem ra cậu không biết.” Phong Triển Nặc vỗ vai của hắn, “Cảm xúc của Olivia không ổn định, ngày hôm qua xảy ra chuyện bất ngờ, hiện tại cô ấy ở trong phòng bệnh riêng, cách ly với bên ngoài, không có được nhiều tin tức của cô ấy, nhưng Judy đoán là cô ấy có thể sẽ bị sảy thai.”

Không có tin tức nào lại đả kích như vậy, Anthony là bác sĩ, đáng lý hắn nên bình tĩnh đối mặt, nhưng hiện tại hắn làm không được, “...Vừa rồi anh nói cho tôi biết là Olivia có thai con của tôi? Sau đó anh lại bảo cho tôi biết đứa nhỏ có khả năng không thể giữ được, mà cô ấy đang phải đối mặt với đả kích này? Ngay hiện tại?!”

“Quả thật đây không phải là thời cơ tốt, nhưng có đôi khi sự việc cứ xảy ra, tôi rất lấy làm tiếc.” Phong Triển Nặc cũng có một đồng chuyện làm cho hắn phải đau đầu nhưng hiện tại Anthony dường như còn bị thâm hơn cả hắn.

“Làm ơn hãy nói cho tôi biết đây không phải sự thật.” Anthony kêu thảm rồi ôm đầu mà ngồi xuống, “Đây không phải là sự thật....Tôi bị mất con, tôi còn có thể mất cả Olivia –không – Chúa ơi – không–”

Trong bệnh viện cấm lớn tiếng ồn ào, có ý tá tiến lên yêu cầu Anthony giữ im lặng, nhưng hắn làm sao có thể yên lặng cho được, Anthony cơ hồ muốn phát điên, hắn bị Phong Triển Nặc kéo vào một góc.

“Tôi xin anh hãy dẫn tôi đi gặp cô ấy! Tôi xin anh!” Hắn cầm lấy ống tay áo của Phong Triển Nặc, “Để cho tôi gặp cô ấy, mặc kệ cô ấy ở đâu, hiện tại cô ấy cần tôi, cần tôi, anh có hiểu hay không? Tôi không thể tiếp tục chờ ở chỗ này! Để cho tôi gặp cô ấy, tôi xin anh!”

“Không phải tôi không muốn làm như vậy nhưng cậu có biết cậu đang đứng ở đâu hay không? Rainier đệ tam, hoàng tử Monaco, nơi này là địa bàn của ông ấy, cậu tưởng là ông ấy sẽ dễ dàng để cậu nhìn thấy cháu gái của ông ấy hay sao? Nhất là sau khi cậu làm cho cô ta phải mang thai?”

Đơn giản thẳng thắn đến mức khắc nghiệt, khiến cho Anthony đang kích động cũng bị cứng đờ, Anthony rút lui vài bước, “Cô ấy nói cho tôi biết thân thể của cô ấy nhưng lại không cho tôi biết cô ấy mang thai, chuyện này không phải việc nhỏ, tôi nguyện ý dẫn cô ấy rời đi nhưng không thể vào lúc này, mang thai thời kỳ đầu không thể bị xúc động, Chúa ơi–” Nếu có thể thì Anthony hy vọng thời gian có thể quay trở lại, hắn sẽ không dẫn Olivia rời đi, hắn sẽ bảo cô ấy dưỡng thai và chăm sóc sức khỏe cẩn thận, Phong Triển Nặc có thể nhận ra điều đó từ trên vẻ mặt của Anthony. fynnz.wordpress.com

“Cậu còn trẻ, hai người vẫn có thể sinh con.” Phong Triển Nặc chỉ có thể nói như vậy, không ngờ Anthony lại ngẩng đầu nói, “Còn trẻ? Anh chẳng lớn hơn tôi là bao, không cần anh nói thì tôi cũng đã biết, nhưng chuyện này thì khác....” Hắn lắc đầu.

Anthony là bác sĩ thực tập, vừa mới tốt nghiệp trường đại học y, tính về tuổi tác thì Phong Triển Nặc phát hiện hắn cũng không lớn hơn Anthony là bao, lúc đầu hắn nghĩ rằng Anthony chỉ khoảng trên dưới hai mươi nhưng vì Anthony có gương mặt trẻ con cho nên làm cho đối phương thoạt nhìn có vẻ rất non nớt, Anthony rất giống Bailey Olivia, bọn họ thật sự rất xứng đôi.

Phong Triển Nặc hứa hẹn, “Đừng bỏ cuộc, chuyện này vẫn chưa chấm dứt, Bailey Olivia có thân phận đặc biệt, không có ai sẽ tổn thương cô ấy, cô ấy cần thời gian để tịnh dưỡng, cậu sẽ nhìn thấy cô ấy, nhưng hiện tại không phải thời cơ tốt.”

“Như vậy khi nào mới là thời cơ tốt, chờ người kia trong phòng bệnh bình phục thì mới là thời cơ tốt hay sao? Tôi biết hiện tại anh không có tâm tư để ý đến chuyện của tôi, ngài Kada bị thương, chuyện này vốn

không liên quan đến các anh, tôi có thể tự mình đi gặp cô ấy!” Anthony gào thét lao ra thì liền bị một khẩu súng chĩa vào đầu.

“Đừng ép tôi phải ra tay giết cậu ngay lúc này, tôi không muốn giết cậu bởi vì như vậy thì Bailey Olivia sẽ rất đáng thương.” Nụ cười lạnh lẽo thiếu độ ấm, Anthony không dám nhúc nhích, hấn bị hồ đồ, đã quên mất người ở trước mặt là một sát thủ.

Phong Triển Nặc dùng súng chĩa vào Anthony, “Cậu nói đúng, tôi muốn đợi cho đến khi Feston khỏe lại thì tôi mới có thể hành động, tôi không thiếu thời gian, cậu thì lại sốt ruột, cậu có thể đi mạo hiểm, tôi không có nghĩa vụ bảo vệ cậu, nể mặt cậu đã cứu Feston cho nên tôi không gây rắc rối cho cậu, nhưng cậu tốt nhất nghĩ cho kỹ rồi hấn mở miệng.”

Kim loại lạnh lẽo dán lên làn da, giọng nói vững vàng cùng nụ cười tràn ngập uy hiếp, Anthony tận mắt chứng kiến cái gì là sát thủ.

Hấn tỉnh táo trở lại, suy sụp tựa vào vách tường, “Thật xin lỗi....tôi rất lo lắng cho Olivia, anh nói đúng, các anh đều không có nghĩa vụ phải bảo vệ tôi.”

Anthony hối hận vì mình nhất thời kích động nên đã nói năng hồ đồ, “Anh phải chờ đến khi ngài Kada khỏe hấn thì mới có thể yên tâm, làm sao mà tôi không hiểu cho được, tôi phải là người hiểu nhất mới đúng.” Hấn cười khổ.

Phong Triển Nặc thu hồi khẩu súng rồi tránh ra, Anthony quỵ xuống đất, hai tay bưng kín mặt, lần đầu tiên hấn cảm thấy chính mình vô dụng như vậy, hấn chẳng làm được gì.

“Nhưng tôi muốn cảm ơn cậu vì đã sơ cứu cho anh ấy ở trên xe, cậu là một bác sĩ rất giỏi.” Giọng nói của tên sát thủ kia từ xa vọng lại.

Rốt cục Anthony không thể kiềm chế được nước mắt.

Bailey Olivia.....nếu anh là một bác sĩ giỏi thì vì sao anh không sớm phát hiện em mang thai con của chúng ta? Ngẩng đầu lên, phía trên là ánh đèn huỳnh quang chói mắt đang lặng lẽ chiếu xuống, hấn chậm rãi che mắt lại.

“Cậu đã nói như vậy với cậu ấy à?” Trong phòng bệnh, Feston đang đọc báo, trên đầu bị quấn băng gạc, Phong Triển Nặc kể cho hấn nghe tiến triển mới nhất của vụ việc.

“Bằng không thì nói thế nào, nói rằng tôi cảm thấy lấy làm tiếc đối với sự mất mát của cậu ấy? Tôi không phải bác sĩ, cậu ấy mới là bác sĩ.” Phong Triển Nặc bắt đầu gọt vỏ táo, vỏ táo đỏ mọng lần lượt rời khỏi phần thịt khi lưỡi dao gọt đến, sạch sẽ lưu loát.

“Có lẽ cậu còn am hiểu khả năng kiềm chế người khác, có thể đem những lời an ủi chuyển thành như vậy, Bob nói đúng, cậu rất xứng với công việc của mình.” Phong Triển Nặc có thể không chế tốt tình cảm cũng có thể sử dụng dao một cái điêu luyện, Feston tán thưởng thủ pháp của Phong Triển Nặc, đó là đôi tay vì giết người mà tồn tại, nhưng lúc này lại được dùng để gọt trái cây.

“Anh liên lạc với Bob khi nào, anh ấy nói cái gì với anh?” Phong Triển Nặc cắt quả táo thành từng miếng nhỏ rồi nhét vào trong miệng của Feston.

“Tôi chỉ gọi điện cho anh ấy, bảo anh ấy không cần lo lắng cho cậu, anh ấy rất ngạc nhiên khi tôi báo cho anh ấy biết tình hình của cậu.”

“Tôi cũng rất ngạc nhiên, không ngờ hai người lại hòa hảo như vậy.”

Phong Triển Nặc và Feston cùng nhau cười rộ lên. Đúng vậy, ai có thể ngờ được cơ chứ, bởi vì lúc trước Bob rất đề phòng Feston.

Bob đồng thời còn kể cho Feston biết tình hình gần đây ở Chicago, hai người đến Monaco để tránh đầu sóng ngọn gió nhưng hiện tại tình hình ở Monaco dường như cũng chẳng yên ổn là bao.

Cho dù trốn ở đâu thì vẫn phải giải quyết vấn đề.

Anthony tạm thời thu xếp tại một khách sạn gần đó, hẳn không có cách nào quay về nhà, nơi đó có hơi thở của Olivia, hẳn không thể một mình đối mặt, hẳn chỉ có thể chờ đợi thời cơ thích hợp.

Thời cơ thích hợp này rất cục đã đến sau hơn mười ngày, trong vòng mười ngày này thì Phong Triển Nặc không phải không làm gì, bả vai của hắn đã lành lặn, còn thủ tục nằm viện của Feston, chi phí giải phẫu, tất cả chi tiêu đều được hắn dùng tiền mặt để giải quyết, vì thế Feston lại phải ca ngợi một phen, sát thủ U Linh phòng ngừa vô cùng chu đáo.

Bọn họ che giấu thân phận là điều tất yếu, sát thủ chuyên nghiệp không phân biệt biên giới, vượt quá ngọn sóng này thì chưa hẳn kể tiếp không có ngọn sóng khác, có lẽ có người nghĩ rằng bọn họ đã chết, có lẽ có người vẫn chưa chịu bỏ cuộc, cẩn thận luôn là chuyện tất yếu.

Ngoại trừ thân phận nam tước rất phiền phức này thì ở Chicago cũng từng xuất hiện dư đảng của tổ chức, cũng có lẽ Phong Triển Nặc đã quen với việc bất thành linh không thấy động tĩnh như vậy, dựa theo lời mà Judy đã nói, gần đây Habino không cần phải ra tay, những người đó bỗng nhiên mất tích, không còn xuất hiện nữa.

Không biết đằng sau có ai thúc đẩy hay không, hay là có chuyện gì đó xảy ra mà không muốn người khác biết, nhưng Phong Triển Nặc không có thời gian để đi điều tra. fynnz810

Thương tích của Feston đã đỡ rất nhiều, khi Phong Triển Nặc trêu chọc Feston có cơ thể hút tai nạn thì hẳn cũng bắt đầu lo lắng không biết có phải bọn họ quá chấp nhất với đối phương cho nên mới khiến cho cả hai đều thương tích đầy mình hay không, chẳng có lúc nào được yên ổn.

“Chấp nhất là chuyện tốt, nó có nghĩa chúng ta không bỏ cuộc cho đến khi giành thắng lợi cuối cùng, cậu cũng biết tôi rất ghét bị thua kia mà.” Hiếu thắng là một trong những điều kiện để thành công, Feston chính là người như vậy.

“Tôi cũng ghét cảm giác bị thua, cho nên đã đến lúc.” Y tá đang thay băng cho Feston, còn Phong Triển Nặc thì dựa vào tường, hai tay đút vào túi quần, nhàn nhã nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Bác sĩ đã cho phép tôi xuống giường hoạt động, tôi sẽ đi với cậu.” Vết thương của Feston đã khép miệng, hẳn cởi ra bộ đồ dành cho bệnh nhân, bên dưới chiếc áo rộng thùng thình là thân thể săn chắc mạnh mẽ, y tá vẫn đứng trong phòng, theo ánh mắt của cô ta thì dường như cô ta cũng không tính rời đi.

Phong Triển Nặc chuyển mắt, hắn tiến lên giúp Feston cài lại cúc áo sơ mi, “Để tôi đi hỏi một chút.”

Ngón tay xẹt qua cơ bụng hoàn mỹ của Feston, động tác ám muội, hai người nhìn nhau, bỗng nhiên Feston dùng sức lôi kéo, thân thể chọt va chạm, đồng thời bờ môi đã khớp cùng một chỗ.

Y tá kinh ngạc trừng lớn mắt, sau đó thở dài rồi bước ra ngoài. Trong phòng bệnh, Feston đang đòi lấy lợi tức, hẳn nhả ra bờ môi ẩm ướt của Phong Triển Nặc, “Tối nào cũng chỉ có thể nhìn mà không được chạm vào, chắc là cậu rất bội phục nghị lực của tôi đúng không?”

“Đây là điều mà tôi muốn nói, bất nạt bệnh nhân thì thật sự không có mặt mũi nào—” Từ môi đến vành tai, hơi thở của Phong Triển Nặc phả lên cổ của Feston, nhiệt độ ẩm áp gây nên cảm giác nhồn nhột, đột nhiên cắn mút lên cổ của Feston khiến cho hô hấp của đối phương trở nên dồn dập.

Cảnh vật xoay chuyển, Phong Triển Nặc phát hiện chính mình đã ngã xuống giường bệnh, “Xem ra tôi cần phải nhắc nhở anh, anh mới là bệnh nhân—” Hắn lật người rồi áp Feston ngược xuống giường, sau đó lại nghe thấy Feston cười khế, “Tôi có thể làm một chút chuyện để chứng minh tôi không còn là bệnh nhân nữa.”

Bàn tay của Feston vẫn đi xuống, hắn đụng đến...Đang tiến hành đến thời điểm mấu chốt thì cánh cửa bất ngờ bị đẩy ra, Anthony thở hỗn hển đứng trước cửa, “Bọn họ đến rồi!”

Hai người đàn ông với quần áo xộc xệch trong phòng bệnh cùng nhau nhìn Anthony, Anthony chỉ ra ngoài cửa sổ, “Tôi biết tôi đến không đúng lúc nhưng bọn họ đã đến đây....bọn họ...” Hắn vẫn chỉ ra ngoài cửa sổ, hẳn đã vội vàng chạy đến đây để thông báo cho bọn họ.

Phong Triển Nặc xuống giường rồi đi đến phía trước cửa sổ, sau đó quay trở lại để lấy ra khẩu súng dưới gối, “Là người của Rainier ệt tam.”

“Không đợi chúng ta xuất hiện mà bọn họ đã tìm đến đây trước, có vẻ đã có chuyện gì đó xảy ra.” Feston ngồi dậy từ trên giường, cài lại áo sơ mi một lần nữa, Anthony lo lắng bất an, hần nhìn thấy có người ở bên dưới.

“Người kia có phải là Brunson hay không? Tôi nhìn thấy ông ta trên tivi, là thân tín của hoàng tử, ông ấy đến đây chứng tỏ điều gì?” Anthony chăm chú nhìn xuống đất từ trên lầu, Brunson dẫn theo khá nhiều người, một đám đi vào bệnh viện, tình cảnh này khiến cho mọi người ở dưới lầu đều phải chú ý.

.....

P/S: y tá mới nhìn cơ thể của chồng em 1 chút là em đã tiến lên để bảo vệ chủ quyền rồi :>

143. Chương 143: Rainier Đệ Tam

Chiếc Limousine màu đen, nhân viên tùy tùng cùng vệ sĩ, mọi người đều từng nhìn thấy người từ trên xe bước xuống thông qua tin tức thời sự trên tivi, thân tín của hoàng tử, không có chức vụ cụ thể nhưng không ai mà không biết hần, Brunson dẫn theo vài người vào bệnh viện, mọi người ở xung quanh đều đang châu đầu ghé tai để bàn tán.

“Đó là Brunson? Ông ấy đến đây làm gì vậy?”

“Có lẽ để khám bệnh...”

Nhân vật như vậy thì làm sao có thể đến bệnh viện này để khám bệnh, những nhân vật chức cao quyền trọng đều có bác sĩ riêng, mọi người tiếp tục bàn tán, trong khi đó Brunson đã xuất hiện trước mặt Anthony, tầm mắt của mọi người cũng dời theo, trước cửa phòng bệnh của Feston nhất thời tụ tập không ít người.

Cửa bị Feston đóng lại, trong phòng bỗng nhiên trở nên yên lặng, Anthony lo sợ bất an mà siết chặt nắm đấm, Brunson quan sát hần một lần rồi tầm mắt đảo qua hai người khá quen thuộc, nhưng không hề mở miệng nói với Feston và Phong Triễn Nặc một câu nào.

Tầm mắt của Brunson có hàm nghĩa không rõ, rất bí hiểm, dường như không tính sử dụng vũ lực, Phong Triễn Nặc và Feston liếc mắt nhìn nhau, hai người cùng lúc thu hồi súng, không ai tính xen vào.

Bầu không khí khẩn trương nặng nề làm cho Anthony không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, “Olivia—”

“Cô ấy rất khỏe.” Brunson cắt ngang lời của Anthony, xem như trả lời, nhưng thái độ trả lời cho có lệ này không thể làm cho Anthony hài lòng.

“Olivia có con của tôi, tôi muốn gặp cô ấy.” Anthony có thể bình tĩnh mà nói ra những lời này xem như đã tiến bộ không nhỏ, hần siết chặt nắm đấm, nhìn chăm chăm vào người phát ngôn của hoàng tử, “Ngài Brunson, hiện tại cô ấy cần tôi.”

“Thân thể của cô Olivia không tốt lắm, hiện tại cô ấy được bác sĩ và y tá chăm sóc, cô ấy không cần bất cứ kẻ nào khác.” Brunson cũng nhìn chăm chăm vào Anthony, tựa như không nghe thấy đối phương nhắc đến đứa nhỏ, lạnh lùng bỏ qua phần đó.

“Hoàng tử muốn gặp cậu.” Đây mới là mục đích chính của Brunson.

“Xin đi theo chúng tôi.” Hần quay người lại, vệ sĩ ở sau lưng hần đang tiến về phía Anthony, lúc này có người chắn ngay giữa hai người bọn họ, “Bailey Olivia cũng là bạn của tôi, tôi muốn thăm cô ấy, nếu nhất định phải được hoàng tử cho phép thì có lẽ hoàng tử cũng bằng lòng gặp tôi.”

Tập đoàn Kada là tập đoàn tài chính quốc tế, lo lắng đến lợi ích quốc gia, Brunson ra dấu ngăn cản hai tên vệ sĩ, “Ngài Kada, ngài không giống như một người làm việc xấu...” Một khẩu âm tiếng Anh xen vào, “Brunson, quan tâm bạn bè là chuyện hiển nhiên, chẳng lẽ muốn chúng tôi phải thờ ơ đối với sức khỏe của Bailey Olivia hay sao, như vậy không phù hợp với nguyên tắc làm người của tôi.”

“Nam tước Ventress.” Brunson gọi danh hiệu của Phong Triển Nặc một cách đầy thâm ý, “Ngài cũng muốn gia nhập hay sao?”

Rainier đệ tam có lẽ đã biết sự việc, cũng có thể vẫn chưa biết, nhưng chỉ cần có cơ hội thì hắn sẽ không đắc tội một vị quý tộc người Anh, cho dù vị quý tộc này có thể là giả, dù sao không có quý tộc nào lại có thân thủ như vậy.

Nhưng ở bề ngoài thì vẫn không thể xé rách thể diện của đối phương, Brunson chậm rãi chuyển động đôi mắt nhỏ, trong phòng bệnh, vị nam tước này....

Phong Triển Nặc vẫn chưa chỉnh lại quần áo, cổ áo còn rộng mở, mái tóc hơi loạn, nụ cười mê người, còn Feston cho dù ăn mặc chỉnh tề nhưng lại có điểm gì đó không thích hợp, Brunson nhìn hắn, lại nhìn sang nam tước.

Phong Triển Nặc tiếp tục sắm vai nhân vật quý tộc mà mỉm cười, “Chúng ta đi thôi.” Hắn bước lên phía trước.fynnz.wordpress.com

Anthony thật vất vả mới đợi được cơ hội này, hắn nhắm mắt đi theo phía sau Phong Triển Nặc, vừa kích động lại vừa bất an, Feston mở cửa đi ra ngoài, đã đến mức này thì Brunson chỉ có thể ngậm đồng ý.

Đoàn người lại ra khỏi bệnh viện dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Brunson đến rất đột ngột, đi cũng rất nhanh, người không biết e rằng còn tưởng là hắn đến đón nhân vật quan trọng nào đó, sau khi xe của bọn họ rời đi thì mọi người tiếp tục thảo luận rất náo nhiệt.

Phong Triển Nặc che giấu hành tung của hắn và Feston, nhưng Anthony không phải là mục tiêu, cũng không khó khăn để tìm được Anthony ở nơi nào, có thể nói Rainier đệ tam xuất hiện đã nằm trong dự kiến của hắn, chẳng qua thái độ của Rainier đệ tam lại không giống như bọn họ đã tưởng tượng,

Lần này không có súng đạn, cũng không có thám tử, dọc đường đi bình yên đến mức khiến người ta cảm thấy buồn ngủ.

Phong Triển Nặc chú ý đám người ở bên đường, ngồi bên cạnh hắn là Feston, băng gạc quấn ở trên đầu của Feston đã được tháo xuống, nhưng vẫn còn đường chỉ khâu, vì vậy phải dán một miếng băng gạc nhỏ, màu trắng nổi bật bên dưới mái tóc đen mượt.

Từ bệnh viện đến tòa nhà của hoàng tử cũng không mất bao lâu, Anthony xuống xe, tuy nói là được hoàng tử mời gặp mặt nhưng trong lòng của hắn chỉ nghĩ đến Bailey Olivia, không hề do dự mà đi theo Brunson tiến vào trước cửa.

“Ngộ nhỡ có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì đừng ra tay ngay chỗ này.” Feston nói khế với Phong Triển Nặc ở dọc đường.

“Sợ tôi gây ảnh hưởng đến vấn đề ngoại giao hay sao? Không ngờ là cũng có chuyện khiến anh sợ, thật là đáng ngạc nhiên.” Nhìn có vẻ bình thản đi bộ nhưng tầm mắt của Phong Triển Nặc vẫn luôn quan sát hai bên trái phải, thuận tiện trêu chọc Feston, “Lá gan của anh đâu có nhỏ như tôi.”

“Cám ơn đã khen ngợi, tôi sợ rất nhiều chuyện, sau khi quen cậu thì lại sợ thêm một chuyện, nếu ở đây bị vạch trần thân phận thì tôi cũng không thể bảo vệ được cậu.”

“Tôi cũng không ngờ đến mức trực tiếp ra tay, ngoại trừ vệ sĩ còn có hệ thống bảo an công nghệ cao, anh nhìn hướng ba giờ đi, căn phòng kia chắc là mấu chốt, nhìn thấy trên khung cửa hay không, chỉ cần động đến thiết bị cảm ứng, vượt qua phạm vi một phân thôi, hay là tiếng bước chân nặng một chút thì...”

“Sẽ kích hoạt báo động.” Feston nhắc nhở Phong Triển Nặc, “Cậu không phải đến đây để giết người.”

“Để phòng ngừa có gì bất trắc, ngộ nhỡ có người muốn giết tôi thì sao.” Phong Triển Nặc có đầy đủ lý do, “Vũ khí của chúng ta bị tịch thu mất rồi.”

“Nếu cậu không có súng thì sẽ không giết người, tôi sẽ không tin điều này.” Feston liếc mắt nhìn hắn.

Phong Triển Nặc mỉm cười, đồng thời đi theo Brunson tiến vào một căn phòng lớn, những kẻ không tin thì đều đã chết.

Trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, hết thấy súng ống đều bị tịch thu thì mới được phép tiến vào, khi bị lục soát và phát hiện có mang súng thì bọn họ khai là để phòng thân, như vậy cũng chẳng quá phận, nhưng dám lộ liễu mang theo súng tiến vào nơi này thì rất hiếm thấy, hai người được đặc biệt chú ý, còn Anthony thì từ đầu đến cuối tâm tư của hắn không hề đặt trên người.

“Xin ở đây chờ trong chốc lát.” Brunson nói xong liền rời đi.

Căn phòng bố trí rất thoải mái, nhưng Anthony lại không có tâm trạng để ngắm nhìn căn phòng hoa lệ này, hắn không ngừng đi đến đi lui ở trong phòng, “Hoàng tử muốn gặp tôi nhưng vì sao không nhắc đến Olivia....Các anh nói thử xem, có phải Olivia đang ở trong tòa nhà này hay không?”

“Tin tức tốt là tạm thời không cần lo lắng ông ấy sẽ ra lệnh bắn chết cậu, đây là tòa nhà của hoàng tử, Rainier đệ tam sẽ không để cho người ta ra tay trong nhà của mình.” Feston ngấm nghĩa một bức danh họa trên tường, “Cho nên các anh mới để cho tôi đến đây?” Anthony lại một lần nữa bình tĩnh đại ngộ, sau đó thì cười khổ, ảo não ngồi xuống, “Ồ bên các anh thì tôi bắt đầu nghi ngờ chính mình là một kẻ ngu ngốc.”

“Cậu là một công dân bình thường, hơn nữa cậu quan tâm Bailey Olivia, điều này làm cho cậu không nhìn thấy những điểm khác, tôi nhìn thấy hết thấy bởi vì tôi là FBI, mặc dù hiện tại tôi đang bị đình chỉ công tác.” Mặc dù như thế nhưng Feston vẫn bình thản nói như vậy, cùng với nét mặt và bóng dáng của hắn luôn làm cho Anthony cảm thấy hâm mộ.

“Bailey Olivia nói rằng cậu là người hiền lành nhất mà cô ấy từng gặp.” Phong Triển Nặc bỗng nhiên mở miệng, hắn ngồi ở một góc, ngấm nghĩa ly rượu trong tay, “Cô ấy yêu cậu bởi vì chính bản thân cậu, cậu không cần phải hâm mộ bất kỳ ai.”

Anthony rất vui nhưng trong lòng vẫn tràn đầy bất an, đến lúc này mà Olivia vẫn không có tin tức, hoàng tử lại chậm chạp chưa đến, hắn không khỏi suy nghĩ theo chiều hướng xấu, trở nên nôn nóng, “Không được! Tôi phải đi gặp cô ấy!”

Hắn nhaim về phía cửa phòng, không để ý đến hai vệ sĩ ngăn cản ở trước cửa, “Olivia—” Hắn cao giọng hô to.

Bầu không khí nghiêm trang bị tiếng hô to phá vỡ, sự lỗ mãng của Anthony nhanh chóng bị họng súng ngăn cản khiến hắn phải tạm dừng vài giây, nghĩ đến người yêu chưa biết sống chết, hắn không biết bản thân mình chiếm được dũng khí từ đâu, càng hô to một cách liều lĩnh.

“Anh đến rồi – Anh là Anthony đây! Olivia, anh vì em mà đến đây—anh muốn gặp em!” Tiếng hô vang vọng trong tòa nhà.

Đây là hành động không sáng suốt, Phong Triển Nặc lắc đầu, “Tôi đã quên người nơi này cũng nói tiếng Pháp.”

“Lãng mạn một cách liều lĩnh.” Feston tiến lên để ngăn cản Anthony, không có ai dùng súng để đánh ngất Anthony, trong khi Phong Triển Nặc đập nát ly rượu trong tay, mảnh thủy tinh sắc bén kề vào cổ của vệ sĩ, “Mọi người đều là người văn minh, tôi không muốn gây náo loạn trong này.”

Chờ Anthony lấy lại tinh thần thì hết thấy biến hóa đã xảy ra, hắn đang ở trước cửa, bị mười mấy hoặc là mấy chục vệ sĩ bao vây, hắn đếm không xuể, mỗi người đều cầm súng trong tay.

Ngay lúc này một người đàn ông lớn tuổi đang bước đến từ cuối hành lang, vẻ mặt nghiêm nghị, khuôn mặt chữ điền tràn ngập uy nghiêm, ông ấy vừa xuất hiện thì tất cả mọi người đều nhìn ông ấy, lộ ra vẻ mặt cung kính.

“Các cậu lui ra đi, đây là khách của tôi mời đến.” Người đàn ông lớn tuổi thản nhiên nói.

“Dạ, hoàng tử.” Mọi người lui ra, chừa một con đường thông thoáng, đây là hoàng tử Rainier đệ tam, người có chức vụ tối cao của Monaco.

Mái tóc ngay ngắn chỉnh tề được vén sau tai, đã bạc hết một nửa đầu, vẻ ngoài bình thường, trên mặt có vài nếp nhăn, nếu không biết ông ấy là ai thì có lẽ sẽ nghĩ rằng ông ấy là một giáo sư đại học được mọi người kính trọng.

Ông ấy không nhìn bất luận kẻ nào, ngồi xuống ghế, Brunson ở phía sau đóng cửa lại, trong phòng hiện tại chỉ còn lại năm người, hoàng tử cùng thân tín Brunson của hắn, Anthony, còn có hai người vốn không nên tham dự vào chuyện này là Phong Triễn Nặc và Feston.

“Cậu là Feston Kada à? Thay tôi hỏi thăm cha của cậu, chúng tôi là bạn cũ.” Hoàng tử không để ý đến Anthony đang lo lắng bất an, ông ấy cầm lên điều xì gà.

Lời nói của ông ấy làm cho Phong Triễn Nặc cảm thấy hơi bất ngờ, quan hệ giữa gia tộc Kada và hoàng thất Monaca còn sâu hơn hắn đã nghĩ.

Còn đương sự là Feston thì lại không lộ ra vẻ mặt gì đặc biệt, “Lần sau gặp ông ấy thì tôi sẽ truyền lại lời thăm hỏi ân cần của hoàng tử.”

“Ừ, như vậy thì tốt.” Rainier đệ tam lơ đãng gật đầu, ông ấy cũng nhìn sang Phong Triễn Nặc nhưng chỉ là thoáng nhìn, rồi cục ánh mắt dừng lại trên người của Anthony.

Đây là ông nội của Bailey Olivia, hoàng tử Rainier đệ tam được tôn kính, Anthony chỉnh lại cảm xúc, trình trọng khẩn cầu, “Tôi muốn gặp cô ấy, xin ngài hãy để cho tôi gặp cô ấy, cho dù sau này không cho phép chúng tôi gặp mặt thì tôi cũng...”

“Con bé đã chết.” Rainier đệ tam nhả ra một làn khói.

.....

P/S: bạn Rainier chơi 1 câu điệp thật =.=.

144. Chương 144: Ác Mộng Tốt Đẹp

Câu nói đầu tiên giống một luồng sấm sét đánh ngang tai, Anthony sững sờ ngay tại chỗ, “Cô ấy đã chết?” Hắn lặp lại lời của Rainier đệ tam, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Rainier đệ tam dường như vẫn ngại đã kích chưa đủ sâu mà còn gật đầu nói tiếp, “Bởi vì con của cậu, con bé bị sảy thai, mất máu quá nhiều nên đã chết, cậu là bác sĩ cho nên không cần tôi phải giải thích.”

Anthony run rẩy xoay người, nắm chặt cánh tay của Phong Triễn Nặc, “Đáng lý Judy đã đem Olivia rời khỏi, nhưng cô ta lại không thể, cô ta nói rằng thân thể của Olivia rất suy yếu, vẫn luôn bị nhốt trong phòng, cũng như chưa từng xuất hiện, cô ta không có cách nào đưa Olivia rời khỏi nơi đó, có đúng hay không? Cô ấy nói như vậy?”

“Cô ấy đã nói như vậy.” Phong Triễn Nặc trả lời.

“Cô ấy không chết có phải hay không? Nói cho tôi biết là cô ấy không chết đi!” Anthony không khống chế được mà ra sức lay động hắn, sau đó bị Feston kéo ra, “Bình tĩnh một chút!”

“Làm sao tôi có thể bình tĩnh cho được?!” Anthony cảm thấy chính mình sắp bị điên rồi, “Không phải cô ấy không xuất hiện mà là cô ấy đã chết? Mấy ngày nay tôi hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy, chỉ biết chờ đợi, mà Olivia lại ở một mình, chỉ có một mình cô ấy! Bị tra tấn tại một nơi mất nhân tính này cho đến chết....anh bảo làm sao mà tôi có thể bình tĩnh cơ chứ?!”

“Câm mồm!” Rainier đệ tam vỗ bàn một cái rồi giận tím mặt, “Con bé là cháu gái của tôi, tôi sẽ không tra tấn con bé!”

“Cô ấy là cháu gái của ông? Khi tôi nghe nói thì thật sự không thể tin có một người ông như vậy, ông sắp đặt cuộc đời của cô ấy, cô ấy sống bên dưới cái bóng của chính trị gia, cô ấy tựa như một đóa hoa nhỏ đáng thương bị mấy người đời đến đời đi! Hiện tại cô ấy đã chịu quá đủ rồi, cô ấy muốn bỏ trốn cùng tôi nhưng các người lại không cho cô ấy làm như vậy!” Anthony gầm rú nhào về phía Rainier đệ tam.

Brunson liền tiến lên ngăn cản, “Không được vô lễ với hoàng tử!”

Anthony bị Brunson đẩy ra, lại chỉ thẳng vào Rainier đệ tam, “Là cậu đã hại chết Olivia!”

Hoàng tử vẫn bình tĩnh, không phản bác, Phong Triễn Nặc cùng Feston tiếp tục làm người đứng xem, “Thoạt nhìn hiện tại không cần chúng ta ra tay, Anthony đã học được cách làm sao để công kích kẻ thù.”

Hắn nói khẽ với Feston, Feston khoanh tay cùng Phong Triễn Nặc rồi dựa lên tường, “Chưa hẳn là kẻ thù.”

Đó là một kết luận kỳ lạ, Phong Triễn Nặc tạm thời không muốn phản bác, tự rót cho mình một ly rượu, Feston trách cứ hắn hưởng thụ một mình, hắn chỉ vào đầu của Feston, sau đó không cần phải nói thêm gì nữa, hắn tận tình nhắm nháp ly rượu hoàng gia Monaco.

“Chẳng phải ông muốn giết tôi hay sao? Tốt lắm, vậy đến đây đi! Hiện tại không có gì có thể ngăn cản ông ra tay, bảo người của ông giết tôi đi!” Anthony rống giận, trên khuôn mặt trẻ con là sự đau khổ không hợp với tuổi của hắn, hắn dùng hết thảy ngôn ngữ độc ác nhất để mắng chửi, hoàn toàn mặc kệ người ở trước mặt là Rainier đệ tam.

“Cậu nói đủ chưa, như vậy thì đến phiên tôi.” Hoàng tử dập tắt điều xì gà, trên khuôn mặt của một chính trị gia không hiện ra quá nhiều cảm xúc chân thật, “Thật đáng tiếc, con bé là cháu gái của tôi, chuyện này không phải do bất kỳ ai trong chúng ta có thể lựa chọn, con bé là cháu gái của tôi thì phải gánh vác nghĩa vụ và trách nhiệm tương ứng....”fynnz.wordpress.com

“Nhưng ông không thừa nhận thân phận của cô ấy! Cô ấy là công chúa không được thừa nhận, vậy mà phải gánh gác nghĩa vụ của một công chúa hay sao? Như vật là quá bất công!”

“Trên đời này chẳng có chuyện gì là hoàn toàn công bằng!” Rainier đệ tam lớn tiếng bác bỏ lời khiển trách của Anthony.

Hai người không ngừng công kích qua lại, Brunson tận trung với cương vị mà cứ đứng bên cánh cửa, ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt, Phong Triễn Nặc bị gọi lên hứng thú, Feston nhìn cánh cửa kia một cách đắm chiêu.

Tiếng bước chân hỗn độn vang lên, trong đó có cả tiếng kêu của một người phụ nữ.

Cánh cửa bị đập dồn dập, Brunson được hoàng tử cho phép nên liền mở cửa ra, người phụ nữ ngoài cửa với mái tóc rối bù, đi chân không, mặc áo ngủ, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lóe sáng đầy hy vọng, nước mắt chảy xuống hai gò má.

“Bailey....Olivia...” Anthony hoảng hốt nhìn về phía cánh cửa, giống như đang nằm mơ mà gọi tên của cô ấy, cho đến khi Olivia nhào vào lòng của hắn thì hắn mới giật mình tỉnh lại, “Olivia? Là em sao? Em không chết? Em còn sống!”

“Con bé còn sống.” Rainier đệ tam trả lời một cách tức giận, sau đó rút ra chiếc khăn tay từ trong túi rồi che miệng mà ho khan một trận, “Brunson, cãi nhau với người trẻ tuổi thật phí sức.”

“Đúng vậy, hoàng tử.” Brunson đưa sang một ly nước.

Tiếng chuông cảnh báo được khóa lại, tình cảnh này nằm ngoài dự đoán của mọi người, tuy nhiên cũng không khó hiểu, Phong Triễn Nặc nhìn chăm chú vào mấy người kia, sau đó hắn quay đầu nhìn Feston, “Chưa hẳn là kẻ thù?”

“Chưa hẳn là kẻ thù.” Feston vừa cười vừa lặp lại lời nói mới vừa rồi, thừa dịp Phong Triễn Nặc phân tâm mà đoạt đi ly rượu trong tay của đối phương, “Làm sao mà cậu có thể hưởng thụ một mình như vậy, thật sự là bất công.”

“Trên đời này chẳng có chuyện gì là hoàn toàn công bằng.” Phong Triễn Nặc bắt đầu cảm thấy nơi này không còn cần bọn họ nữa.

“Chờ một lát hắn đi.” Hắn bị Feston giữ lại, chứng kiến cảnh thân mật tình cảm này không phải là sở trường của Phong Triễn Nặc, nhưng chỉ có thể nhìn Rainier đệ tam lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng bảo Bailey Olivia ngồi xuống.

“Thân thể của con bé vẫn chưa khôi phục, thiếu chút nữa đã sảy thai, hiện tại không thể tùy tiện đi lại, đây là bác sĩ Hawker đã dặn dò, là bác sĩ riêng của chúng tôi, lời nói của ông ấy rất đáng tin cậy.” Người đàn ông lớn tuổi dường như không nhìn thấy Anthony đột nhiên trừng lớn mắt mà chỉ thản nhiên nói.

“Cái gì?!” Thần kinh của Anthony rốt cục không tiếp nhận được sự biến hóa đột ngột này, cả người giống như đang nằm mơ chưa tỉnh lại, “Con....của cô ấy, không có....con của chúng ta vẫn....”

“Vẫn còn trong bụng của em.” Bailey Olivia ngược ngừng cười, kéo tay của Anthony đặt đến bụng của mình, nơi đó hơi hơi nhô lên, “Thiếu chút nữa đã mất, nhưng con của chúng ta rất kiên cường.”

“Anh đang nằm mơ hay sao? Em còn sống, con của chúng ta cũng còn sống...” Anthony tìm được hai người đàn ông đang đứng trong góc, hắn tìm kiếm một đáp án khẳng định, “Ngài Kada, cô ấy nói con của chúng tôi vẫn còn sống kìa?”

“Đúng vậy, tôi nghĩ cô ấy đã nói như vậy.” Feston trả lời, cảm thấy hơi buồn cười, Phong Triển Nặc lắc đầu, “Tình yêu làm cho người ta trở nên ngốc nghếch.”

Nói xong thì cảm thấy không đúng, nói như vậy thì chẳng phải nơi này còn có thêm hai kẻ ngốc nữa hay sao? Feston nhướn mày, Phong Triển Nặc dời mắt, “Xem như tôi chưa nói gì cả.”

“Như vậy hoàng tử đã chấp nhận tình cảm của chúng ta, vậy sao ngay từ đầu....” Anthony xác định thiếu chút nữa thì hắn đã bị giết, nhìn sang Bailey Olivia ở bên cạnh, rốt cục không nói ra những lời này. fynnz810

“Con bé biết rồi.” Rainier đệ tam nói thẳng, “Con bé biết tôi muốn lấy mạng của cậu cho nên thiếu chút nữa đã bị sảy thai, con bé là người trọng tình cảm, kể từ nhỏ đã là như vậy, con bé rất đơn thuần, cậu nói đúng, nó tựa như một đóa hoa nhỏ.”

Nghe thấy ông nội đánh giá như vậy, Bailey Olivia kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông ấy, cô ta vẫn cho rằng đó là đôi mắt của chính trị gia, trong đó chỉ có ích lợi, nhưng tựa hồ không chỉ là như thế.

“Con không thích hợp với cuộc sống hoàng gia, con và cha của con, hai người cũng không thích hợp.” Rainier đệ tam cúi đầu nhìn chăm chú điều xì gà trong tay, lại chuyển mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Lãnh thổ Monaco chỉ có như vậy, ông phải cam đoan nó được phát triển tốt đẹp, mà không phải càng ngày càng tệ, ở trên vị trí này có vài chuyện không đơn thuần chỉ vì chính mình, hoàng thất không có việc riêng, bất cứ chuyện gì cũng liên quan đến lợi ích quốc gia.”

“Ông đang nói với con là....ông luôn quan tâm đến con, bảo hộ con?” Bailey Olivia kinh ngạc nhìn chăm chú vào ông nội không quá quen thuộc này.

Rainier đệ tam lại chuyển hướng về phía Feston, “Tôi rất thất vọng, cậu không phải là người được chọn lựa, chuyện này thật đáng tiếc.” Đồng thời liếc mắt nhìn Phong Triển Nặc một cách có ám chỉ.

Ông ấy nhất định đã biết được quan hệ của bọn họ từ chỗ của Brunson, Phong Triển Nặc bỗng nhiên nghĩ đến hàm nghĩa thật sự của trò chơi cầu hôn này, “Tập đoàn Kada kết thông gia với hoàng thất Monaco thì hai bên đều sẽ thu lợi, đồng thời cháu gái của ông cũng sẽ có một người chồng vĩ đại, hoàng tử Rainier đệ tam, ông nhất định rất biết cách chơi cờ.”

“Đáng tiếc biết chơi cờ cũng vô dụng, bàn cờ đã bị người ta dời đi từ trước rồi.”

Rainier đệ tam có lẽ là một tên cáo già nhưng ở trong chuyện này thì ông ấy hoàn toàn không có cơ hội.

“Không ngờ Olivia lại trọng tình như vậy, còn có con của con bé....con bé đứng trước cửa sổ rồi nghe thấy tiếng nổ mạnh, nghĩ rằng cậu đã chết, vết máu kia....” Người đàn ông lớn tuổi thở dài, “Khi đó tôi mới biết con bé mang thai, mấy ngày nay tinh thần của nó rất sa sút, cũng giúp tôi làm ra quyết định, nếu tôi hại chết cha của con nó thì cả đời này nó cũng sẽ không tha thứ cho tôi, cả đời này cũng sẽ không nguyên ý có được hạnh phúc.”

“Hạnh phúc của con chính là Anthony, là được ở bên cạnh con của chúng con.” Bailey Olivia không còn cảm thấy sợ hãi, cô ấy ôm chặt Anthony, nhìn hắn một cách thâm tình.

“Hoàng tử ra lệnh cho người truy nã cậu, ngài Anthony, nhưng ngay từ đầu, khi cô Olivia gặp chuyện thì ông ấy liền hối hận, lập tức thu lệnh, hiện tại ngài được an toàn.” Brunson không để lỡ thời cơ mà xen vào,

theo giọng điệu của hắn thì cũng biết thái độ của Rainier đệ tam như thế nào.

“Nhưng ngài vẫn muốn thử tôi một chút, cho nên mới nói là Olivia đã chết.” Hiện tại Anthony đã có được hết thấy, hắn không cần phải so đo với ông lão này nữa, “Cách của ngài thật đáng sợ, nếu tôi thờ ơ hoặc thất vọng rời đi thì...”

“Vậy thì cậu sẽ vĩnh viễn mất con bé, Olivia cần một người đàn ông có thể bảo vệ và chăm sóc nó mà không phải là một kẻ nhát gan.” Rainier đệ tam xụ mặt.

“Từ nhỏ con đã nghe nói ông rất yêu thương con nhưng con chưa bao giờ đồng ý với điều này, con chỉ biết con bị giám sát, con bị hạn chế tự do, con cũng không thích ông, nhưng hiện tại con biết con sai rồi...” Bailey Olivia nhanh chóng tha thứ cho hành động độc đoán của ông nội mình, chỉ cần kết quả tốt đẹp thì cô ấy không cần gì hơn.

“Con xin lỗi.” Cô ấy tiến lên rồi ôm lấy Rainier đệ tam, nhẹ giọng nói, “...Con cũng phải cảm ơn ông.”

“Con rất đơn thuần, ông phải cách ly con với những thứ tranh chấp xấu xa để con không bị lợi dụng, hiện tại con đi đi, hãy theo đuổi hạnh phúc của mình, Bailey Olivia đã chết, con cần một thân phận và cái tên mới.” Ông ấy vươn tay, Brunson dâng lên một phong thư.

“Đây là thân phận mới mà hoàng tử đã chuẩn bị cho cô.”

Cô ấy mở ra, “Cái tên này là...” Bailey Olivia ngẩng đầu, “Cha có nói với con rằng mẹ của ông ấy tên là Chromia, là bà nội của con, bà đã qua đời từ rất sớm.”

Rainier đệ tam gật đầu, giọng nói tựa như đang thở dài, “Chromia....đúng vậy, cô ấy tên là Chromia.”

Là tình nhân có duyên không phận của Rainier đệ tam, Chromia xinh đẹp, bóng dáng rời đi của ông lão tựa hồ đang kể ra lý do vì sao ông ấy không thừa nhận đứa con trai và cô cháu gái đáng yêu này.

Không thừa nhận có đôi khi chưa hẳn là không thương mà là vì quá thương, ông ấy thương con của mình cho nên không thể thừa nhận Alino, để tránh cho Alino bị tiến vào chính trường lốc xoáy, vì vậy chỉ dành cho một chức vị nhân tấn. Cũng vì quá yêu thương cô cháu gái này, sợ cháu của mình bị người ta tổn thương cho nên dùng quyền lực để bảo vệ, cho đến khi phát hiện ra điều này có thể tổn thương Oliva.

Hết thấy đều là vì Chromia, chính trị không cần tình yêu, Rainier đệ tam lại bị bắt buộc phải là một chính trị gia.

Đi ra khỏi tòa nhà của hoàng tử, Bailey Olivia ôm lấy Feston và Phong Triển Nặc, “Cám ơn hai anh, không có hai anh thì Anthony đã gặp chuyện không may, tôi và ông nội sẽ rất hối hận.”

“Hiện tại hai người đến nơi nào?” Feston bắt một chiếc xe cho bọn họ, Anthony nắm tay của Bailey Olivia, nói một cách kích động, “Đương nhiên phải đến bệnh viện! Thân thể của cô ấy vẫn chưa khôi phục.”

Phong Triển Nặc cũng bắt một chiếc xe, “Thân thể chưa khôi phục cũng không chỉ có một người.” Hắn dựa vào cửa xe rồi vẫy tay về phía Feston, “Lên xe đi.”

Bệnh nhân không có lý do gì để phản bác, mọi lý do đều bị bác bỏ, Feston ngồi vào trong xe, “Chúng ta quay về khách sạn, nếu cậu lo lắng thì có thể mời bác sĩ đến kiểm tra, tôi xác định là tôi không sao.”

“Tôi thì không chắc.” Phong Triển Nặc quay đầu lại, cảnh vật lui về sau, tòa nhà kia cũng dần dần rời xa khỏi tầm mắt, “Nhưng ít nhất tôi hiểu được một chuyện từ vị hoàng tử này.”

“Chuyện gì?”

“Toàn bộ quá trình cầu hôn này chỉ là mặt ngoài, thực chất đã chọn được người. Anh tuổi trẻ, tương lai sáng lạn, là một tinh anh của FBI, vị hoàng tử này đã sớm chọn anh làm chồng của Bailey Olivia.” Hắn hơi nheo mắt lại mà rút ra kết luận này.

Feston đồng ý, “Vừa có thể bảo vệ sự đơn thuần của cô ấy không bị vấy bẩn bởi chính trị, vừa có thể mượn sức của tôi mà tiến vào giới chính trị, buộc chặt tập đoàn Kada lên cùng một chiến thuyền, ích lợi rất lớn, đáng tiếc bàn cờ này không phải do ông ấy định đoạt.”

Điều chỉnh tư thế ngồi, Feston trước tiên thông báo chuyện có thể xảy ra sắp tới, “Tôi nghĩ là không bao lâu nữa sẽ có người đến tìm cậu.”

.....

P/S: >: khi yêu ai cũng là kẻ ngốc, đúng là chúng ta có 2 kẻ ngốc rành rành ra đó

145. Chương 145: Thu Dọn Tàn Cục

“Trước khi anh trở về nói cho bọn họ biết kết quả?” Phong Triển Nặc tràn đầy hứng thú mà khoanh tay lại, “Tôi chờ.”

Trong mắt của Feston cũng tràn ngập hứng thú, “Tôi tưởng là cậu sẽ cảm thấy nhàm chán.”

“Tôi không có hứng thú đối với chuyện của tập đoàn Kada, nhưng chuyện của anh thì miễn bàn.” Lời nói của hắn làm cho Feston cảm thấy vừa lòng nhưng cái tên sát thủ này dường như không tính làm cho hắn cao hứng được bao lâu, “Hiếm khi có người làm cho anh bị đau đầu.” Giọng nói vui sướng khi thấy người ta gặp họa.

Đây là đang nói đến tập đoàn Kada, là người nhà của Feston, hắn lại gật đầu, “Đó là người đang ngồi kế bên tôi.”

Phong Triển Nặc chỉ mỉm cười, “Để xem anh còn to mồm đến khi nào.”

Feston coi trọng người thân, nhưng nếu chính là người thân của Feston đến gây rắc rối cho hắn thì Feston sẽ làm thế nào? Phong Triển Nặc tin tưởng chính mình nhất định sẽ biết đáp án.

Bailey Olivia đã biến mất, công bố ra ngoài là cô ấy đã qua đời, có vài tờ báo lá cải đưa tin ở nhà hát opera đã xảy ra vài chuyện nho nhỏ, hơn nữa còn liên hệ nó với vụ tai nạn xe cộ đã xảy ra cùng ngày, chỉ tiếc hoàng tử và dân chúng hoàn toàn không có hứng thú đối với tin tức này.

Chân tướng rành rành, chỉ là bị người ta phớt lờ, mà sự giả dối biểu hiện ở trước mặt lại được mọi người vui vẻ tiếp nhận.

Xã hội Monaco xuất hiện một người được hâm mộ, nam tước Macro Ventress mê hoặc vô số nam nữ, trước kia hắn chỉ là một người bình thường trong giới thượng lưu của Anh, vị nam tước này đột nhiên xuất hiện ở sông bạc Monte Carlo, một đêm đánh cược, thắng thua thế nào thì không ai rõ, nhưng đại đa số mọi người đều cảm thấy may mắn khi được chứng kiến phong cách của vị nam tước này.

Có một tờ báo đăng tin như vậy, trong lúc nhất thời trở thành đề tài để bàn luận linh tinh.

Cuộc sống của quý tộc luôn bị dân chúng bàn luận say sưa, tựa như một ngôi sao nữ mang thai, một ngôi sao nam say rượu gây chuyện, tất cả đều sẽ trở thành đề tài chính để bàn tán.

Feston đặt báo xuống, đây là tờ báo thứ ba mà hắn nhìn thấy ảnh chụp của Phong Triển Nặc, thừa dịp máy bay chưa cất cánh, hắn gọi điện thoại về khách sạn, “Chúc mừng cậu đã trở thành thần tượng của Monaco.”

“Những lời này nghe có vẻ hơi chua, chẳng lẽ ghen tỵ tôi trở thành minh tinh hay sao?” Giọng nói trong điện thoại hơi dồn dập một chút.

“Hiện tại cậu có hai thân phận, sợ cậu không cẩn thận sẽ té ngã, trước kia không có ai biết diện mạo của cậu.” Feston đem điện thoại chuyển qua tai bên kia, dừng một chút, “Cậu đang làm gì vậy?”

“Thì tập thể hình chứ còn làm gì nữa.” Phong Triển Nặc thở hển hển.

“Đừng nói cho tôi biết là tập thể hình ở trên giường.” Đây không biết nên xem là trêu chọc hay là xác nhận hắn không có ăn vụng sau lưng của Feston, Phong Triển Nặc bật cười, “Cho dù là đúng thì anh cũng không thể xuống máy bay.”

Feston nhìn ra ngoài cửa sổ, “Máy bay còn chưa cất cánh.”

“Vậy anh có muốn quay lại để xác nhận hay không? Nhưng mà tôi nhớ rõ là anh đã nói muốn chạy về nhà một chuyến trước khi có người tìm đến tận cửa kia mà.” Thay đổi tay cầm điện thoại, Phong Triển Nặc tiếp tục hít đất.

“Không cần xác định, tôi nghe thấy rồi, không có tiếng của phụ nữ.” Feston cầm lấy một tờ báo khác.

“Có lẽ là đàn ông” Buông tay ra, Phong Triển Nặc nằm dài trên đất, dùng khăn lau mồ hôi, Feston thở dài một tiếng trong điện thoại rồi trầm mặc không nói gì, Phong Triển Nặc gọi hắt vài tiếng, “Có phải đùa không nổi hay không?”

“Hiện tại không phải lúc để nói đùa, đây là tờ báo thứ tư đăng tin về cậu.” Feston thu hồi tâm tình vui đùa, cầm tờ báo trong tay, “Kế hoạch này là do tôi vạch ra, nhưng tôi không muốn âm ỉ lớn như vậy, hoàng gia Anh sớm muộn gì cũng sẽ có phản ứng, bọn họ sẽ chú ý mất khi thấy một vị nam tước giả nổi bật tại Monte Carlo.”

Phong Triển Nặc biết hắn đang nói cái gì, đành cười khỏ, “Tôi cũng không muốn, chuyện này hoàn toàn là trùng hợp, ai biết sẽ có phóng viên báo lá cải đi tìm chứng cứ để xác nhận thân phận giả này của tôi cơ chứ. Judy làm việc cũng không tệ, còn phải cảm ơn nam tước Cá mập nữa, trước khi chết hắn đã giúp tôi thu xếp không ít chuyện khó khăn, thật sự là đáng chê cười.”

Macro chân chính đã thu xếp rất tốt không ít thủ tục, còn chứng minh thân phận giả của hắn, muốn cho một người thế thân người khác cũng không phải dễ, nhưng miễn là chủ nhân chính thức của thân phận cũng muốn làm như vậy thì quá trình đương nhiên không còn phức tạp nữa. fynnz.wordpress.com

“Cậu là bộ dáng lý tưởng mà hắn mong muốn, hắn hy vọng tất cả mọi người cho rằng hình dạng của cậu là hắn, cậu xem như đã thỏa mãn nguyện vọng của hắn.” Feston nói ra sự thật, chẳng qua xuất phát từ miệng của hắn lại giống như đang trào phúng.

Hơn nữa hắn vẫn chưa dứt lời, “Ảnh chụp của cậu trên báo, hoàng gia Anh sẽ nhanh chóng biết đã giết nhầm người, bọn họ sẽ không để cho một kẻ giả danh đắc ý quá lâu, cậu phải cẩn thận một chút, có lẽ hiện tại tôi không nên quay về Mỹ...”

“Hey, thôi đi, anh đang nói là không có anh thì tôi sẽ không sống được hay sao? Đừng đùa nữa, đến lúc này mà anh vẫn chưa thể bắt được tôi.” Phong Triển Nặc ngồi dậy, ngăn cản Feston nói tiếp, hắn dựa vào vách tường rồi châm điếu thuốc.

“Đó là vì tôi không muốn bắt cậu chứ không phải là không thể.” Feston sửa lại lời của Phong Triển Nặc, “Tôi không muốn cậu sơ suất.”

“Tôi sẽ cẩn thận, thuận tiện báo luôn, cho dù là dựa theo giả thiết của anh, anh có thể bắt tôi nhưng trước khi anh bắt tôi thì tôi sẽ xử lý anh, cho nên tôi cũng không nói sai, anh bắt không được tôi.” Ngắm nghía khẩu súng trong tay, sự tự tin của sát thủ vẫn chưa từng biến mất.

“Bây giờ còn muốn tranh luận chuyện này nữa sao? Được rồi, chờ cậu có thể bắt tôi thì chúng ta sẽ thảo luận tiếp.” Lời nói của Feston cũng mang theo sự uy hiếp của một sát thủ, Phong Triển Nặc há miệng rồi cười lạnh, sau đó nạp từng viên đạn vào băng đạn.

“Đừng cao hứng quá sớm, chờ anh trở về thì tôi sẽ lập tức xử lý anh.” Cách, băng đạn được gắn vào súng, hắn nhướn mày, “Ồ trên giường.”

Feston cười to, máy bay sắp cất cánh, trước khi cúp máy thì hắn liền nói, “Cậu ngoan ngoãn ở trong khách sạn, đừng đi đâu hết, tôi muốn khi mình trở về thì sẽ nhìn thấy cậu ở ngay trong phòng.”

“Đi đi, anh đến Washington, nơi đó có một bữa tiệc thịnh soạn đang chờ anh, anh có thể nói với bọn họ là chúng ta đã chia tay, như vậy sẽ không có ai đến gây rắc rối cho tôi, tôi không phải đàn bà, tôi không cần một chút danh phận như vậy.” Phong Triển Nặc xoay khẩu súng, “Chúng ta đều là đàn ông, kỳ thật chẳng có danh phận gì đáng kể.”

“Tôi sẽ tự lo liệu, có lẽ cậu không nghĩ đến bởi vì cậu không cần nhưng nếu tôi để ý thì sao.” Feston nói xong thì liền cúp máy, sau đó là tắt máy, máy bay cất cánh.

Phong Triển Nặc nhìn điện thoại trong tay, không biết Feston có ý gì.

Để ý đến danh phận hay là thứ gì khác? Chẳng lẽ Feston lại thay đổi suy nghĩ, tình nguyện cho hai người bọn họ rước lấy phiền phức chứ không tình nguyện thỏa hiệp một chút nào? Tốt nhất là như vậy, Phong Triển Nặc hút một điếu thuốc, nhìn thẳng lên trần nhà.

Hôn ước không còn tồn tại, Feston sẽ không bị bức hôn, chỉ cần tập đoàn Kada thỏa hiệp thì Kraft cũng sẽ thỏa hiệp, cục liên bang điều tra sẽ triệt tiêu hình phạt đình chỉ công tác đối với Feston.

Hết thấy có thể quay trở lại quỹ đạo.

Phong Triển Nặc đã hy vọng như vậy, dập tắt tàn thuốc, hắt tắm một chút rồi mặc vào quần áo, trên giường đã đặt sẵn balô, muốn hắt không làm bất cứ chuyện gì mà cứ ở yên tại đây, chắc là Feston cũng biết chuyện này không có khả năng.

Xách balô lên, không tiến hành việc trả phòng, hắt thông qua cửa thoát hiểm để đi ra khỏi khách sạn, Mặc bộ đồ thể dục, mang giày thể thao, trên lưng là một cái balô không có gì nổi bật, hiện tại hắt giống như một người thanh niên khỏe khoắn thích chơi thể thao, hoặc là một người thích hoạt động leo núi.

Phong Triển Nặc thích tạo ra vẻ mặt giả dối, cũng không thích nguy trang nhưng nói thật hắt không hề thích bị giới phóng viên chụp hình đăng báo, một thân phận xuất sắc và nổi bật sẽ càng khiến hắt khó trở thành một người bình thường.

Hắt cần tránh khỏi tầm mắt của công chúng một thời gian, vừa vặn trong khoảng thời gian này có thể để cho Feston xử lý việc nhà.

Phong Triển Nặc luôn nghĩ rằng cho dù hắt và Feston có quan hệ gì thì hắt và Feston đều có không gian riêng của mình, điều này chưa hắt là tuyệt đối, trong lúc lơ đãng thì bọn họ đều đã đặt chân vào phạm vi của đối phương, nhưng bởi vì bọn họ đều là những kẻ kiên cường cho nên đến nay không gian giữa bọn họ là chung đụng nhưng cũng rất độc lập.

Hắt biết Feston muốn nghe hắt tự mồm nói ra quá khứ của hắt, có lẽ lần này chờ bọn họ gặp lại, chờ khi hắt thoải mái thì có thể thỏa mãn yêu cầu nhỏ nhỏ này của Feston.

Thản nhiên đi bộ trên đường, Phong Triển Nặc sẽ đáp một chuyến bay, nhưng hiện tại vẫn chưa đến giờ, hắt tính ngồi uống cà phê một chút, tìm quán cà phê ven đường, phần mái tóc trước trán đã dài đến mức thiếu chút nữa che khuất cả đôi mắt, thoát nhìn giống như vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng bộ dáng lười nhác này cũng rất hấp dẫn tầm mắt của người khác, bên cạnh ly cà phê của hắt là một miếng bánh sandwich.

“Cái này là phần dư, ném thì lãng phí.” Cô gái trẻ tuổi nháy mắt vài cái với hắt.

Hắt cũng nháy mắt lại với cô ấy, “Tôi cũng không thích lãng phí.”

Đôi mắt màu xanh biển lấp lánh dưới ánh mặt trời, nụ cười đẹp mê người cứ lơ đãng xông vào tầm mắt, không đợi cô gái có cơ hội nhìn hắt lâu hơn một chút thì người đàn ông nọ đã bưng ly cà phê rồi xoay người rời đi.

Sandwich thật ngon miệng, hương vị cà phê cũng không tệ, Phong Triển Nặc có thể cảm nhận ánh mắt chăm chú ở sau lưng, nhưng bởi vì không có tính uy hiếp cho nên hắt không tính cảnh cáo đối phương, đây chỉ là ánh mắt của một cô gái nhìn đàn ông mà thôi.

Nhưng không chỉ như vậy, còn có những người khác đang nhìn hắt, hắt đi ra khỏi khách sạn không bao lâu thì đã có cảm giác bị theo dõi, hắt hy vọng đối phương thừa cơ hội này để hành động bởi vì hắt không muốn mang theo một cái đuôi đến sân bay.

Cho đến khi hắt ăn xong miếng sandwich, uống xong ly cà phê thì vẫn không có động tĩnh gì, giống như chỉ vì nhìn hắt hưởng thụ bữa sáng thì phải, hắt dùng khăn tay lau miệng, sau đó tiếp tục lên đường.

Đến một ngã tư đường ít người, hắt mất đi tính kiên nhẫn, rẽ vào một ngõ nhỏ, vài bóng người theo sát ở phía sau cũng chợt phóng theo, lại phát hiện mục tiêu đã biến mất một cách kỳ lạ.

Trong ngõ nhỏ không có ai, đây là đường cụt, ngay khi bọn họ truy tìm mục tiêu thì một bóng đen nhảy xuống từ giữa không trung, giống một con dơi, con dao chĩa vào cổ họng của một trong hai người, “Tụi bây là ai? Cho tụi bây ba giây để nói.” fynnz810

Hai người kia rút súng ra, nhưng Phong Triển Nặc nhanh hơn bọn họ, hấn gờ tay chém xuống, máu tươi bắn ra, súng của đối phương cũng rơi vào tay của hắn, còn một khẩu khác thì bị hắn đá xuống đất.

Một người ngã xuống không dậy nổi, hai tay ôm lấy cổ họng không thể ú ớ được tiếng nào, người còn lại thì bị hắn chĩa súng vào đầu, còn có một người khác vừa chạy đến nhưng đã kịp nhận ra đây không phải là đối thủ của bọn họ.

Tiếng vỗ tay vang lên, “Thật đẹp mắt, quả thật không thể chê vào đâu cho được.” Một người đàn ông vỗ tay rồi xuất hiện trước ngõ nhỏ, cách nơi này khoảng mấy chục thước.

.....

P/S: Anh dặn em ở khách sạn chờ anh, em lại lon ton lên anh đi chơi, cái nết đánh chết không chữa.

146. Chương 146: Những Điều Không Biết

Lời này là khen ngợi nhưng dường như có một chút miễn cưỡng, bởi vì không ngờ hắn lại ra tay với tốc độ cực nhanh và tàn nhẫn như vậy.

Phong Triển Nặc nhận ra giọng nói này, hắn vẩy máu ở trên con dao, “Cậu có thể xem đây là rèn luyện hằng ngày cho công việc.” Hắn tránh ra vài bước rồi dựa lưng vào tường, hắn khoanh tay lại, “Nội trong ba giây cho tôi lý do không giết cậu.”

Người dưới đất đang rên rỉ vì bị thương, hắn xem như đã nường tay, không hoàn toàn cắt đứt cổ họng của đối phương, đây chỉ là cảnh cáo, người nọ đã biết mình áp dụng sai phương pháp khi chào hỏi, vội vàng trả lời, “Feston, đương nhiên là vì Feston.”

Người này không phải là ai khác, xem như một trong những khách hàng của Phong Triển Nặc, Greg. Được Greg ra dấu thì người đã mất nửa cái mạng liền bị đồng bọn đỡ ra ngoài.

“Lý do là vì Feston.” Greg nâng mắt kính theo bản năng, lập tức mỉm cười hỏi, “Hiện tại tôi nên gọi anh là gì, anh và Feston ở bên nhau, mà tôi là em họ của anh ấy.”

“Greg, cậu đang bàn luận về quan hệ với tôi à?” Phong Triển Nặc cảm thấy thú vị, “Nhưng anh ấy là anh ấy, cậu là cậu, muốn giở trò ở sau lưng của tôi thì tốt nhất là cậu cho tôi một lý do, nhắc đến Feston cũng vô dụng, trừ phi là anh ấy bảo cậu làm như vậy, còn những chuyện khác thì miễn bàn.”

“Hey, tôi tưởng rằng chúng ta là bạn mà.” Đối mặt với ánh mắt của sát thủ, Greg cẩn thận bước đến, Phong Triển Nặc vừa không đồng ý cũng không phản bác, như cười như không mà nhìn Greg.

Greg nhún vai, “Được rồi, tôi là tìm người theo dõi anh, tôi biết anh muốn đi đâu, nhưng không phải là Feston yêu cầu, anh cũng biết anh ấy mà, anh ấy sẽ không giao chuyện này cho tôi, trên cơ bản là anh ấy cũng không xem tôi là người trong cuộc, tôi biết được chuyện của hai người là do từ chỗ của cha tôi, nghe nói nội bộ của cục điều tra liên bang đã xảy ra một trận âm ỉ.”

Chẳng qua lúc ấy hắn chẳng hề giật mình.

“Hiện tại có thể nói vào trọng điểm hay không, tôi không có nhiều thời gian để nói nhảm với cậu.” Trên cơ bản Phong Triển Nặc đã biết Greg đến đây là vì chuyện gì, “Cậu không nói thì để tôi thay cậu nói, thế nào? Cấp trên của tập đoàn Kada sốt ruột muốn gặp tôi, bởi vì tôi chính là kẻ đầu sỏ đã phá hỏng cuộc hôn nhân chính trị này, bằng không chính là trách tôi đã làm cho Feston sa đọa.”

Ném khẩu súng xuống đất, hắn đi ra khỏi con ngõ, Greg đi theo ở phía sau, “Đúng, anh đoán đúng rồi, không may là tôi bị phái đến đây để làm vật hy sinh, bọn họ không biết anh là người như thế nào nhưng tôi thì biết rất rõ.”

Greg nhanh chóng đuổi kịp Phong Triển Nặc, “Có lời gì muốn tôi truyền lại hay không?”

Phong Triển Nặc nhìn đồng hồ, “Tôi đang gấp, muốn gặp tôi thì để bọn họ tự đến, tôi không phủ nhận tội trạng này.” fynnz.wordpress.com

Hắn quay đầu lại, Greg nhìn thấy sự u ám thấp thoáng đằng sau nụ cười trong sáng kia, nhin không được mà mở miệng, “Ian, ngay từ đầu anh đã biết nếu ở bên cạnh Feston thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện như vậy, anh là một sát thủ nhưng lại là đàn ông, mà Feston chỉ coi trọng mình anh, chẳng lẽ còn phải bắt người nhà của anh ấy chấp nhận anh hay sao, đừng dùng lời nói của anh để khiêu khích bọn họ nữa, như vậy chẳng có gì hay ho cho các anh.”

Phong Triển Nặc dừng chân, Greg vẫn đeo mắt kính, chỉ cần nhìn kỹ thì sẽ nhìn thấy một chút bóng dáng của Feston ở trên người của hắn, sâu bên trong hốc mắt giấu kín cảm xúc, còn bề ngoài chính là phần nguyện ý bộc lộ.

“Anh ấy đi rồi thì tôi mới dám tìm đến.” Khuôn mặt của Greg cực kỳ nghiêm túc, “Chuyện của các anh không liên quan đến tôi nhưng đã kinh động đến cục điều tra liên bang, mà hai người lại còn kéo nhau âm ỉ một trận ở Monaco, chuyện ở đây thì liên quan đến tôi, vì chuyện này mà hiện tại tập đoàn xảy ra biến hóa cho nên tôi muốn tìm anh để xác định trước khi anh ấy trở về.” Greg cau mày nhìn Phong Triển Nặc, “Các anh thật sự đã quyết định.....xác định.....muốn ở bên nhau à?” Hắn liên tục thay đổi hai từ, dường như không biết nên chọn từ nào cho chính xác.

Phong Triển Nặc lại ngửa đầu, nhàn nhả nhìn lên trời, “Đây không phải là chuyện do chúng tôi có thể quyết định, muốn nói thì chỉ có thể nói là do ông trời muốn cột anh ấy và tôi lại với nhau, chứ anh ấy không muốn, tôi cũng vậy.”

Hoàn toàn xuất phát từ bất đắc dĩ, nếu có thể lảng tránh thì ngay từ đầu bọn họ đã không tiếp cận đối phương, nhưng bọn họ lại không thể kháng cự.

“Như vậy là sao?” Greg không rõ, cũng không tính hỏi tiếp, “Nói rõ một chút, tôi tình nguyện các anh ở bên nhau, Feston biết suy nghĩ của tôi, tôi cũng sẽ không giấu anh, ban quản trị chỉ tạm thời cho tôi ngồi ở vị trí này, có vài người cho rằng Feston mới là người thích hợp nhất....”

“Anh ấy muốn vứt bỏ tất cả thì cậu sẽ là người có lợi, cậu không hề che giấu dã tâm của mình, thật sự thẳng thắn.” Kỳ thật Phong Triển Nặc hoàn toàn không có hứng thú đối với việc tranh giành quyền lợi của tập đoàn, “Tôi có thể nói cho cậu biết nếu Feston muốn vứt bỏ địa vị kia thì chính là thật sự vứt bỏ, anh ấy sẽ không trở lại.”

“Anh nói như vậy thì tôi mới yên tâm, có lẽ anh còn hiểu anh ấy hơn cả người trong nhà.” Lời nói của Greg làm cho Phong Triển Nặc giật mình.

“Theo tôi được biết thì cha của anh ấy vẫn còn sống, anh ấy còn có cậu là em họ và một đồng người thân, chẳng phải hay sao, mấy người sống cùng với hắn lâu hơn tôi, làm sao mà lại không hiểu anh ấy.” Hắn bỗng nhiên nhớ đến việc Feston gặp phải nguy hiểm và bị thương, cho đến nay ngay cả Greg cũng chưa từng gọi một cú điện thoại nào để hỏi thăm.

“Anh nhất định sẽ không tin, kể từ khi mười tuổi thì Feston đã dọn ra ngoài ở riêng, sau đó rốt cục không còn nói chuyện với người trong nhà nữa, phải nói là không có cơ hội, bởi vì tuy rằng anh ấy dọn ra ngoài nhưng những gì mà anh ấy muốn học lại không hề ít, anh ấy không có khả năng vừa học vừa tự kiếm tiền để đóng học phí mà còn phải ứng phó với từng buổi khảo nghiệm người thừa kế vào mỗi tháng....”

“Khảo nghiệm người thừa kế là gì?” Hiện tại Phong Triển Nặc mới phát hiện hắn vẫn còn nhiều điều chưa hiểu rõ về Feston.

“Chính là học tập để trở thành một người thừa kế đủ tư cách, gồm mấy cuộc thi vào hằng tháng, tin tôi đi, không có đứa nhỏ nào thích điều này đâu.” Theo vẻ mặt giống như gặp ác mộng của hắn thì có thể đoán được những cuộc khảo nghiệm kia không phải trò chơi cho trẻ con.

“Anh ấy đã vượt qua tất cả?” Phong Triển Nặc nhin không được mà hỏi.

“Không, nghe nói không phải lần nào cũng vượt qua, bởi vì rất khó, những thứ đó hoàn toàn dành cho người lớn, nhưng mà Feston không giống những người khác, anh ấy ghét bị thua, cho nên sau mỗi lần thì anh ấy đều là người chiến thắng.” Greg nói một cách hăm mộ.

“Tham gia khảo nghiệm không chỉ có một mình anh ấy? Cho nên cậu mới bảo anh ấy là người chiến thắng.”

Phong Triển Nặc thật sâu sắc, Greg thừa nhận, “Người được đề cử không chỉ có một, nhưng hiện tại nhìn lại thì tôi cho rằng những đứa nhỏ khác cùng nhau khảo nghiệm có lẽ cần bản chỉ vì Feston, vì kích thích ý chí chiến đấu của anh ấy, nếu chỉ có một mình anh ấy, muốn anh ấy tham gia khảo nghiệm chứng minh năng lực của mình thì anh ấy hoàn toàn có thể phớt lờ mấy thứ đó.”

Phong Triển Nặc gật đầu đồng ý, “Anh ấy là người như vậy, lý trí, tự lập, anh ấy ghét lãng phí thời gian.”

“Cho nên những người khác chỉ là làm nền, ngay từ đầu Feston chính là người được lựa chọn.” Greg nhún vai, “Có lẽ người khác sẽ cho rằng tôi ghen với anh ấy nhưng trên thực tế là không hề, ngày mai là ngày giỗ của mẹ anh ấy, anh có biết hay không?”

Greg bỗng nhiên chuyển đề tài, Phong Triển Nặc đứng yên tại chỗ, “Ngày giỗ?”

“Ngày mai là ngày giỗ của mẹ anh ấy, hằng năm anh ấy đều đến viếng mộ, nhưng mà chẳng nói gì cả, chỉ đứng trước mộ rồi đặt một bó hoa.” Greg nói ra những điều mà Phong Triển Nặc cũng không biết, hẳn không biết quá khứ của Feston, một chút cũng không.

“Cám ơn cậu đã nói cho tôi biết.” Thở ra một hơi, hẳn không biết chính mình đã cau mày lại, Feston đột nhiên nói phải quay về, hẳn cứ tưởng Feston quay về là để ngăn cản người nhà đến gây rắc rối cho hẳn, nhưng trên thực tế Feston là vì mẹ của mình...

Phong Triển Nặc luôn luôn chiếm ưu thế, cho dù trong thời khắc nguy cấp cũng có thể giữ được bình tĩnh, nhưng hiện tại về mặt này tuyệt đối không xem như bình tĩnh. fynnz810

“Không ngờ là cũng có chuyện mà anh không biết, tôi cảm thấy rất bất ngờ.” Greg vẫy tay chào hẳn, “Người muốn gặp anh bao gồm cha của tôi, còn có cha của....phải nói là có không ít người đều muốn gặp anh, chắc anh cũng biết mục đích của bọn họ, tôi sẽ không nhiều lời, muốn làm như thế nào thì phải xem ở anh, nếu anh tính rời khỏi đây thì hy vọng có thể nói với tôi trước một tiếng, cạnh tranh với Feston thì tôi phải chuẩn bị sẵn sàng mọi việc.”

“Chia tay tôi thì Feston sẽ nguyện ý quay trở về kế thừa công ty hay sao? Tôi không biết những người đó nghĩ như thế nào.” Phong Triển Nặc không cho là đúng, “Trước khi quen biết tôi thì anh ấy là một FBI, không phải là tổng giám đốc của một tập đoàn.”

Greg cũng biết, nhưng có người vẫn không chấp nhận năng lực của hẳn thì làm sao bây giờ, “Những lời này không bằng anh tự đi nói với bọn họ đi, nhưng mà....chỉ cần anh động một ngón tay thì tôi dám khẳng định không ai dám hó hé thêm câu nào.”

Hắn dừng lại lời ám chỉ của mình, Phong Triển Nặc hiểu được ý của Greg, “Muốn tôi đe dọa bọn họ? Greg, lá gan của cậu càng lúc càng lớn.”

Greg e hèm vài tiếng, “Tôi đâu có nói như vậy.”

Hắn bắt xe, trước khi lên xe thì quay đầu lại, “Về sau có thể hỏi trước rõ ràng là ai rồi hẳn ra tay có được hay không, tôi vừa mới tiêu tiền thuê người thì đã anh đuổi chạy mất dép.”

Mấy người kia cho dù có đồng ý xuất hiện thì chắc chắn sẽ không đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ như vậy nữa, Greg vẫn chưa oán trách xong, “Vì sao khi anh xuống tay lại chẳng hề do dự vậy, nếu là tôi thì sao? Chẳng lẽ anh cũng chém thẳng tay luôn à?”

“Lợi dụng thời gian ngắn nhất để đạt được ưu thế lớn nhất.” Phong Triển Nặc đút tay vào túi quần, trả lời một cách lơ đãng, “Thời gian chính là tiền bạc, lời này chưa hẳn đúng, có đôi khi nó là mạng người, hỏi mấy bác sĩ trong bệnh viện đi, bọn họ nhất định đồng ý với tôi.”

Hành động của Greg luôn bị hấn kiểm soát nhưng hấn lại không biết từ khi nào thì Greg đã cho người theo dõi hấn, nhìn Greg rời đi, lúc này Phong Triển Nặc mới phát hiện sự hiểu biết của hấn đối với tập đoàn Kada rất ít ỏi, còn đối với Feston thì hấn cũng không hiểu đối phương nhiều như hấn đã nghĩ.

Đến sân bay, hấn không làm thủ tục đăng ký mà là đổi vé máy bay.

Hành trình không tính là thuận lợi, bởi vì thời gian không đúng cho nên hấn phải quá cảnh thì mới đến điểm dừng chân của mình, Washington, lúc này đã là sáng ngày hôm sau.

Vừa hạ cánh thì việc đầu tiên mà hấn làm chính là gọi điện thoại, “Hiện tại anh đang ở đâu?”

Feston cảm thấy bất ngờ với cú điện thoại này, “Cậu đang ở đâu?”

“Đừng hỏi ngược lại tôi, là tôi hỏi anh trước, anh ở nghĩa trang nào, để tôi đến đó.” Phong Triển Nặc thở dài, “Vì sao anh không cho tôi biết hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh?”

“Có lẽ là vì cho đến nay cậu cũng chưa từng hỏi.” Nghe thấy Feston trả lời như vậy thì Phong Triển Nặc chỉ biết cười khổ.

Thái độ của Feston vẫn luôn lãnh đạm, nhưng mặc kệ thế nào thì rốt cục Feston vẫn cho Phong Triển Nặc địa chỉ đến nơi này.

.....

P/S: đi thăm mộ mẹ chồng nha :>

147. Chương 147: Người Quá Cố An Nghỉ

Vì sao cho đến bây giờ hấn vẫn chưa hỏi, đó là một câu hỏi hay, dọc đường đi Phong Triển Nặc cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này, khi trải qua một cửa hàng bán hoa thì hấn đã dừng xe rồi bước xuống mua một bó hồng trắng, lúc đi vào nghĩa trang thì trời bất thành linh đổ mưa lác rác.

Trong nghĩa trang không có ai, hấn nhìn thấy một bóng người ở phía đằng xa, hấn sẽ không nhìn lầm, người đứng trong mưa phùn chính là Feston.

Hấn đứng ở phía sau nhìn chăm chú vào bóng dáng của Feston, người nọ không hề nhúc nhích, giống như Greg đã nói, không hề nói một câu, nhưng cũng không rời đi, tựa như đang tự nghiền ngẫm điều gì đó, giống như hóa thành một gốc cây, hay một hòn đá.

Phong Triển Nặc rốt cục đi đến, đặt bó hồng trắng vương những hạt mưa trên cánh đến trước mộ, cùng Feston đứng trong gió, trước mộ đã có một bó hoa, cũng là hoa hồng trắng.

Feston và cả Phong Triển Nặc đều cảm thấy bất ngờ vì sự lựa chọn này, “Đây là loài hoa mà mẹ của tôi thích nhất.”

“Tôi chỉ cảm thấy nó rất đẹp.” Đó chỉ là vô tình trùng hợp.

“Nó rất đẹp.” Mưa xối ướt tóc của Feston, chắc là hấn đã đứng đây được một lúc lâu, lúc này Phong Triển Nặc không biết nên nói cái gì, hiện tại tâm tình của Feston chắc là không tốt, nhưng đối phương vẫn lên tiếng, “Vì sao mà cậu lại đến nơi này?”

“Greg nói.” Trên mộ có tên của mẹ Feston, Jessica Kada, Phong Triển Nặc cũng khá quen thuộc với cái tên này, Feston từng nhắc đến một lần, đó là khi bọn họ vừa mới quen biết nhau.

“Anh không có nói cho tôi biết ngày giỗ của mẹ anh chính là ngày hôm nay, đương nhiên cũng là vì tôi chưa từng hỏi, bởi vì tôi không nghĩ đến những chuyện như vậy....người thân này nọ...anh cũng biết tôi không có cha mẹ mà.”

“Tôi biết.” Có lẽ đây là cách mà Feston cảm thông đối với Phong Triển Nặc, sau khi hắn trả lời thì không mở miệng nữa, Phong Triển Nặc cũng chỉ có thể ở bên cạnh trầm mặc cùng hắn, bọn họ đứng dưới cơn mưa phùn, hạt mưa thấm ướt toàn thân.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bỗng nhiên Feston lên tiếng, “Bà ấy đã chết ở trước mặt tôi, mà tôi thì chỉ có thể bất lực trước cái chết của bà ấy.”

“Cho nên anh vẫn luôn trầm mặc.” Hắn bỗng nhiên có thể hiểu rõ tâm tình lúc này của Feston.

“Hàng năm tôi sẽ đến nơi này một lần, khi đến đây tôi sẽ hồi tưởng một việc, cậu có thể nhìn thấu triệt rất nhiều chuyện khi đứng ở đây, cái chết làm cho người ta học được cách tự nghiền ngẫm, cũng bao gồm cả quan hệ giữa chúng ta...Có đôi khi tôi rất muốn buông tay ra để cho cậu rời đi, cậu biết không, bởi vì muốn giữ cậu lại còn khó hơn so với việc chiếm được cậu.”

Câu nói kia của Feston tựa như những hạt mưa đang rơi xuống, có một chút lạnh lẽo.

“Vậy vì sao anh không làm như thế? Muốn tôi làm một người bình thường thì thật sự quá khó, tôi và người thường khác nhau một trời một vực, anh là người biết rõ điểm ấy nhất mà.”

Phong Triển Nặc không ngờ Feston lại thừa nhận đã từng nghĩ đến việc muốn bỏ cuộc, bởi vì Feston luôn tỏ ra rất kiên định.

“Bởi vì tôi ghét bị thua.” Thản nhiên nói ra một câu, những giọt mưa nhiều xuống từ mái tóc đen ẩm ướt, bàn tay của Feston lạnh như băng, hắn nắm lấy tay của Phong Triển Nặc, “Buông tay chẳng khác nào nhận thua, chắc cậu đã từng nghe thấy những lời này, Veni, vidi, vici...” fynnz.wordpress.com

“Tôi đã đến, tôi đã thấy, tôi đã chinh phục. Anh thật sự nghĩ rằng mình là Caesar hay sao?” Thẳng thắn nói ra nội tâm của Feston, mặc dù Phong Triển Nặc đang giễu cợt đối phương nhưng hắn lại bất giác cau mày. (veni, vidi, vici = tôi đã đến, tôi đã thấy, tôi đã chinh phục, đây là 1 câu bằng tiếng la tinh của Julius Caesar đã nói)

“Nghe đây, tôi biết hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh, anh nhất định rất khó chịu, nhưng tôi không có rảnh ở đây dầm mưa với anh, nếu anh cảm thấy mệt mỏi thì có thể nói với tôi, chẳng phải anh muốn buông tay hay sao? Không làm người yêu thì có thể làm kẻ thù, như vậy cũng chẳng sao.”

“Không có khả năng.” Feston bỗng nhiên dùng sức, Phong Triển Nặc bị hắn ôm chặt đến trước ngực.

Feston dùng sức tàn sát bờ vai mềm mại của Phong Triển Nặc, những giọt mưa lạnh lẽo rơi xuống đôi môi nóng rực của Feston, hắn kề sát vào bên tai của Phong Triển Nặc, “Không có khả năng, chưa đến điểm cuối thì đừng hòng bước xuống xe. Tôi và cậu, hiện tại chúng ta ở cùng một chiếc xe, nhưng luôn là tôi đẩy xe giúp chúng ta tiến tới phía trước, kể tiếp đến phiên cậu, cậu phải cố sức, nếu không thì tôi sẽ không tha cho cậu.”

“Ừ, tôi biết, ý đồ của anh là muốn hiểu biết tôi, cũng muốn làm cho tôi hiểu biết quá khứ của anh, nhưng tôi chưa làm gì cả, đây không phải là chuyện nên xảy ra đối với một mối quan hệ bình thường, nhưng quan hệ của chúng ta ở trong mắt của người khác vốn chẳng phải bình thường.” Hiện tại Phong Triển Nặc không muốn tranh cãi với Feston, hắn vuốt ve mái tóc sau đầu của Feston.

“Hiện tại tâm tình của anh rất tệ, tôi hiểu, tôi cam đoan sau này tôi sẽ cố gắng hiểu anh, tôi cam đoan.” Nói xong, giọng nói của hắn cũng hơi hơi rét run, “Nhưng nói thật lòng, khi phát hiện anh không nói cho tôi biết một tiếng nào mà cứ tự mình đi đến đây thì lúc ấy tâm tình của tôi cũng cảm thấy rất tệ.”

Feston nâng mặt của Phong Triển Nặc lên, “Cậu không phải cái gì cũng chưa làm, bởi vì quan hệ của chúng ta mà cậu đã không tiếp nhận những nhiệm vụ giết người, cậu cũng đã trả giá rất nhiều nhưng cậu vĩnh viễn cũng không dám làm cho chính mình ổn định với cuộc sống này, ổn định ở một chỗ, bởi vì cậu sợ...”

“Nực cười, tôi sợ cái gì cơ chứ.” Phản bác, Phong Triển Nặc đẩy tay của Feston ra, “Trời mưa lớn, vết thương trên đầu của anh vẫn chưa lành hẳn, nếu hiện tại anh không...”

“Nói cho tôi biết cậu sợ cái gì.” Cổ tay bị nắm chặt, sức mạnh trên tay của Feston quả thật như muốn bẻ gãy cổ tay của hắn, ánh mắt trong mưa càng thêm sáng ngời, sắc bén giống như có thể cắt nát hết thảy mọi thứ.

“Nói cho tôi biết, bằng không cậu phải theo tôi quay về Chicago, không được phép rời khỏi nhà của tôi, sau này nơi đó chính là nhà của cậu.”

“Không cho phép rời đi? Chúa ơi, anh giết tôi đi thì hơn.” Phong Triển Nặc cười lạnh.

“Được rồi, nếu anh muốn biết thì để tôi nói cho anh biết.” Hấn cũng nắm lấy tay của Feston, dùng cùng sức mạnh để làm cho Feston cũng cảm thấy đau đớn giống như hấn, hai ánh mắt nhìn thẳng vào nhau.

“Bất kỳ ai ở bên cạnh tôi đều sẽ không được sống yên ổn, mà anh lại là đại biểu của sự trật tự, anh là Feston, tôi không muốn làm cho anh cũng lộn xộn giống như tôi, với lại có một điều tôi muốn nói cho anh biết, không phải là tôi không dám yên phận, mà là tôi không thể! Tôi làm không được, hiểu chưa?”

Hấn hơi cười lạnh, bỗng nhiên kề sát vào Feston, “Giết người làm cho tôi cảm thấy bình thường, tôi chính là một tên sát thủ nghiện giết người, đây là bản năng đã được huấn luyện từ nhỏ, chuyện này thật sự không ai có thể thay đổi, tôi không muốn có một ngày nào đó anh bỗng nhiên cảm thấy hết thấy chuyện này đều là lãng phí thời gian, anh có ý đồ muốn thay đổi tôi, nhưng anh sẽ phát hiện đây là bản chất của tôi, anh sẽ thất vọng, Feston—” Phong Triển Nặc nhin không được mà cắn răng, “Tôi không muốn làm cho anh thất vọng, anh hiểu chưa?”

Hấn nói ra tất cả, sau đó hít sâu một hơi rồi lắc đầu, buông Feston ra, “Chỉ có anh mới có thể làm cho tôi lo được lo mất như vậy.”

Có thể cảm giác được Phong Triển Nặc phải dùng bao nhiêu hơi sức mới có thể nói ra những lời này, mà nói ra thì sẽ cảm thấy khó chịu đến mức nào, Feston làm cho đối phương xoay lại nhìn hấn, “Cho nên cậu tình nguyện để cho quan hệ của chúng ta bảo trì ở trạng thái tự do? Chỉ vì lý do như vậy?”

“Chẳng lẽ lý do như vậy còn chưa đủ hay sao? Không phải là tôi đang viện cớ, anh đã nhìn thấy đồng bọn trước kia của tôi, bọn họ cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì, một ngày nào đó sẽ đến phiên tôi.” Nói ra hết thấy những gì muốn nói, Phong Triển Nặc bỗng nhiên cảm thấy vớ vẩn, hấn muốn rời khỏi nơi này, “Đây là mớ mã, chúng ta ở trước mộ của mẹ anh mà khắc khẩu, như vậy còn ra thể thống gì nữa.”

“Bà ấy sẽ không để ý.” Feston giữ chặt Phong Triển Nặc, “Tôi muốn ở đây nói cho bà ấy nghe, cậu không phải là người mà tôi muốn buông tay thì có thể buông tay, chuyện này vượt quá ý chí của tôi, trừ phi cậu thẳng thắn bảo rằng giữa chúng ta đã chấm dứt, cậu không hề có cảm giác đối với tôi, nếu không thì tôi sẽ vĩnh viễn không buông cậu ra, cũng sẽ không buông tha cho cuộc sống vượt quá người bình thường của cậu, cho dù chỉ là vài ngày ngắn ngủi cũng vậy.”

“Tôi nói rồi...” Feston nắm áo của Phong Triển Nặc lên, “Hãy nghe tôi nói cho hết.”

“Lâu dài bị vây vào trạng thái bình thản sẽ làm cho phản ứng của người ta trở nên chậm chạp, nhất là đối với một sát thủ thì đây là một đòn trí mạng, tôi cũng không phủ nhận tôi từng có quyết định như thế, có lẽ một ngày nào đó cậu sẽ rời bỏ nghề này, bởi vì cậu chỉ có thể làm như vậy.” Feston nói ra suy nghĩ ích kỷ ở trong lòng của mình.

Phong Triển Nặc hơi nheo mắt, tiếp theo lại nghe Feston chuyển đề tài, “Nhưng sau đó tôi phát hiện tôi làm không được chuyện như vậy, nếu trước khi cậu rời bỏ nghề của mình mà tử nạn vì điều đó thì sao, chuyện này tuyệt đối không phải là điều mà tôi mong muốn, cho nên sau đó tôi chỉ có thể nói lỏng.”

Hấn lại nói tiếp, “Hiện tại tôi tin tưởng sẽ không có ngày đó, cậu sẽ không thay đổi, cậu sẽ không giống những bọn họ, cậu không phải là kẻ thất bại, cậu cũng sẽ không cho phép mình thất bại, bởi vì cậu là Phong Triển Nặc, chính cậu cũng hiểu rõ, nếu có một ngày cậu sa sút đến mức trở thành kẻ lang thang? Hay là chém giết trộm cắp?”

“Thì tôi sẽ tự mình kết thúc, như vậy đơn giản hơn rất nhiều.”

Feston nắm lấy áo của Phong Triển Nặc, nhìn thẳng vào mắt của đối phương, ở dưới chân bọn họ, mấy đóa hồng trắng vẫn đang nở rộ, mùi hương thoang thoảng khuếch tán trong không khí ẩm ướt, còn có một chút mùi máu tươi như có như không, đó không phải là mùi vị chân thật, mà chỉ là một loại hơi thở không thể khinh thường, đó là bản chất của lạnh lẽo và máu tươi.

Feston đã sớm quen thuộc với hơi thở này, “Cậu sẽ không, cậu sẽ không để cho chuyện đó xảy ra, tôi cũng sẽ không thất vọng đối với cậu.”

Feston buông Phong Triển Nặc ra, đôi mắt màu xanh biển đang nhìn Feston chăm chú, “Đó là vì ngay từ đầu anh đã không ôm bất kỳ hy vọng nào.”

Vừa dứt lời thì sắc mặt của Feston liền buộc chặt, hần xông lên vài bước rồi nắm lấy sau cổ của Phong Triển Nặc, nhưng bả vai của hần cũng nhanh chóng bị đè chặt, song phương đối mặt, vài giọt mưa lạnh lẽ rơi xuống mộ, phát ra những tiếng tí tách rất nhỏ.

Feston chậm rãi thả lỏng sức lực, “Tôi không hy vọng xa vời rằng cậu sẽ thay đổi bản chất, nếu thay đổi cậu thì cậu sẽ không còn là Phong Triển Nặc độc nhất vô nhị nữa.” fynnz810

Ngón tay khê cọ ở sau cổ, nhẹ nhàng trấn an, Phong Triển Nặc nghiêng đầu thì có thể nhìn thấy hai bó hồng trắng ở dưới chân, hần lạnh lẽo cười, ôm lấy bả vai của Feston rồi chậm rãi kề sát, “Có phải cũng muốn tôi khen anh hay không, như vậy mới công bằng.”

“Cậu có thể khen tôi, nhưng điều này không thiết yếu, điều cậu cần là tôi, để cậu có thể thoát khỏi cảnh sát, cậu cần một người làm hậu thuẫn, mà tôi là sự lựa chọn duy nhất.” Những lời này rõ ràng rơi thẳng vào trong tai của Phong Triển Nặc, hần cảm thấy có một chút bất ổn.

Tình hình đang phát triển theo chiều hướng mà hần không thể khống chế, ở trước mộ của mẹ Feston, hần không có cách nào phản bác lời nói của Feston, “Anh muốn tôi ở trước mộ của mẹ anh mà thừa nhận anh quan trọng như thế nào đối với tôi à?”

Feston nhìn hần rồi vươn tay, hai bàn tay đan vào nhau, không đợi hần nói chuyện thì Feston đã nghiêm túc mở miệng, “Tôi không cần cậu nói gì cả, chỉ cần cẩn thận lắng nghe, hiện tại tôi muốn nói cho cậu biết một chuyện, mặc kệ cậu là sát thủ U Linh hay là Phong Triển Nặc thì tôi cũng không bận tâm, tên tuổi và thân phận cũng không quan trọng, thứ mà tôi muốn chỉ có một, chính là bản thân cậu.”

Quen che giấu, quen nguy trang, nhưng ở đây Phong Triển Nặc phải đối mặt với tình cảm chân thật của mình, “Anh đã nói ra hết thấy những gì mà tôi muốn nói.” Hần hôn lên trán của Feston.

“Cho nên tôi chỉ có thể nói cái khác, nếu anh bị FBI khai trừ, hoặc là tập đoàn Kada trục xuất anh ra khỏi nhà thì không cần lo lắng, anh còn có tôi, điều mà tôi muốn không phải là Caesar cũng không phải là Kada, chỉ cần là Feston cho tôi là đủ rồi.”

Sát thủ luôn xem tình cảm là trò chơi để tiêu khiển, nhưng rốt cục vẫn có khát vọng của riêng mình, tầm mắt đan vào nhau thành một cái lưới lớn, trong cái lưới buộc chặt là hai người đang ôm hôn, không khí ẩm ướt làm dịu nhiệt độ, hòa tan khói thuốc súng giữa bọn họ, chỉ để lại nụ hôn ấm áp nồng nhiệt.

Sợ với những giọt mưa lạnh lẽo thì đầu lưới lại vô cùng nóng bỏng, hô hấp của bọn họ hóa thành sương trắng, nhìn nhau gần trong gang tấc, bọn họ cùng nhau bật cười.

Cảm giác kỳ lạ, giống như vừa mới tiến hành một nghi thức, nhưng ở một nơi tràn ngập tử vong như vậy mà Phong Triển Nặc lại cảm thấy vô cùng thư thái.

“Tôi xin lỗi, tôi vẫn không muốn biết về chuyện của người nhà anh, nhưng mà hiện tại tôi đã đến nơi này, Jessica, mẹ của anh, tôi nghĩ rằng bà ấy sẽ thích tôi.” Hần nhẹ nhàng nói xong rồi ngồi xuống, rút ra một đóa hồng trắng, nhẹ nhàng hôn lên đóa hoa.

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Feston cầm lấy đóa hồng trắng trên tay của Phong Triển Nặc, sau đó cũng đặt xuống một nụ hôn lên đóa hoa.

.....

P/S: coi như nghi thức kết hôn trước mặt mẹ chồng rồi đó.

148. Chương 148: Cửa Tôi Chính Là Cửa Tôi

“Trời mưa có thể rất lãng mạn, nhưng trong nghĩa trang? Cái này thì hơi thích hợp với tôi.” Nhắc chiếc balô đặt dưới tàng cây, Phong Triển Nặc nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra, không dám tin tưởng những gì mình đã làm.

“Chúng ta ôm nhau dưới mưa, còn hứa với mẹ của anh...” Hắc bật cười, “Tôi dám cá nếu nói cho Bob biết thì anh ấy nhất định sẽ kinh ngạc đến mức đánh rơi cả chai rượu xuống đất.”

Feston nghĩ đến ngôn hành cử chỉ vừa rồi của mình, cũng lộ ra vài phần gượng gạo, nhưng chỉ mỉm cười, “Chuyện này cũng chẳng tính là gì, chúng ta đều là con người, con người phải có trao đổi, chẳng qua chúng ta chỉ lựa chọn ở một nơi đặc biệt vào một thời điểm đặc biệt mà thôi.”

E rằng những người quen của bọn họ mà biết chuyện này thì đều cảm thấy khó có thể tin tưởng.

Trải qua vài ngôi mộ, Phong Triển Nặc hất tóc ra phía sau, “Trao đổi xong rồi có phải nên làm cái gì đó hay không, ở trên máy bay không thể ngủ được, tôi muốn tìm một chỗ để ngủ, sau đó cùng anh làm một trận...”

Hắn quay đầu lại, nụ cười kia lộ rõ trong mưa, cực kỳ nổi bật, tràn đầy ý tứ xâm lược, ánh mắt của Feston nóng lên.

Bất ngờ bị đánh úp từ phía sau, Phong Triển Nặc bị kéo lại vài bước, Feston liếm lên sau gáy của hắn, mưa xối ướt tóc, cũng làm cho làn da ướt đầm, hạt mưa lạnh lẽo bị đầu lưỡi nóng rực lướt qua, liếm mát, Phong Triển Nặc nhin không được mà rên rỉ, “Anh nóng quá.”

Bàn tay của Feston tiến vào bên trong áo của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc thường xuyên tập thể hình cho nên nhiệt độ cơ thể rất bình thường, cũng không lạnh, hiện tại bàn tay của Feston lại nóng như bàn ủi đang vuốt ve ngực của hắn, sau đó lại nhéo hai điểm nổi lên ở trước ngực.

“Anh muốn làm chuyện này ở trước mặt của mẹ anh hay sao...” Feston không đáp lại nhưng Phong Triển Nặc có thể cảm giác được nhiệt độ ở sau lưng, không ngờ Feston không chỉ không thêm nhìn mà còn đem một tay mò xuống quần của hắn.

“Có thể lên xe.” Kề sát vào cổ của hắn, hơi thở của Feston nóng rực, Phong Triển Nặc dường như cũng không thể chịu đựng được nữa, bọn họ luôn rất dễ dàng bị đối phương khiêu khích, nhưng lý trí còn sót lại đang nhắc nhở hắn, “Trực giác và kinh nghiệm nói cho tôi biết anh đang phát sốt.”

“Tôi không có.” Feston không chịu thừa nhận, hoặc là không muốn thừa nhận, cũng có thể là không muốn dừng lại, hắn ở phía sau phụ giúp Phong Triển Nặc tiến lên, Phong Triển Nặc cầm lấy hành lý, trải qua những ngôi mộ, nơi người chết đang yên giấc.

“Thứ nhất là anh từng bị thương và từng bị phẫu thuật, thứ hai là hành trình đi máy bay rất mệt nhọc, còn có thứ tư...” Hắc ném ba lô xuống đất, vừa mới xoay người lại thì đã bị Feston đè lên cửa xe, hai tay chống lên nóc xe, quần áo của hắn bị Feston vén lên cao, đối phương đang hôn từ cơ bụng của hắn lên trên ngực.

“Thứ ba là tôi dầm mưa, bị phát sốt nên nói mê nói sảng chứ gì?” Cho dù là phát sốt nhưng đầu óc của Feston vẫn bảo trì ở trạng thái tỉnh táo, miệng vết thương trên trán của hắn ở bên dưới mái tóc đen ướt đầm hơi hơi đỏ lên, Phong Triển Nặc nắm lấy mái tóc ướt đầm của Feston, “Vào trong xe đi.” fynnz.wordpress.com

Feston mở cửa xe, hai người cùng nhau ngã xuống băng ghế sau, nệm xe bị bọn họ làm cho ướt nhẹp, tỏa ra mùi da thuộc, cửa kính bị phủ một lớp hơi nước, ở phía băng sau chật chội, Phong Triển Nặc vén gọn mái tóc của Feston, “Anh cần nghỉ ngơi, nếu không vết thương bị nhiễm trùng sẽ nguy hiểm cho tánh mạng của anh...”

“Mạng của tôi không dễ lấy đâu, cậu là người hiểu rõ nhất điều đó mà.” Áp chế hai tay của Phong Triển Nặc, Feston vùi đầu vào cổ của đối phương, mạch đập nhảy lên trong miệng bị hắn nhắm nháp, “Từ cảnh giác đến lơ là và bây giờ là hưởng thụ, cậu hoàn toàn không sợ tôi sẽ làm như vậy với cậu có phải hay không?”

“Anh cần chết tôi à?” Cảm nhận được hàm răng đang cọ sát, Phong Triển Nặc đón nhận, khi Feston bật cười một cách nặng nề rồi xé mở quần áo của hắn thì hắn liền đưa những ngón tay linh hoạt của mình lên

thắt lưng của Feston, sau đó mò lên lưng, “Không riêng gì anh sẽ làm như vậy đối với tôi mà còn là tôi sẽ làm như vậy đối với anh.”

Ánh mắt chợt lóe, Phong Triển Nặc đột nhiên nâng tay, Feston lập tức cảnh giác nhưng tình cảnh hiện tại ảnh hưởng đến động tác của hắn, phía sau ót cảm giác đau đớn, Phong Triển Nặc tiếp được thân thể ngã xuống của hắn.

“Chỉ mong khi anh tỉnh lại thì đừng nghĩ đến chuyện giết tôi là được.” Hắn sờ lên trán của Feston, khẳng định đối phương đang phát sốt.

Để cho Feston nằm ở băng sau, Phong Triển Nặc bỏ ba lô vào trong xe sau đó lái xe rời đi.

Bọn họ cứ sa đà như vậy, chỉ chuyên chú vào đối phương cho nên bọn họ đều không phát hiện ở một đầu khác của nghĩa trang có một người đã đứng lặng ở nơi đó thật lâu, màu đen của chiếc ô cùng cây cối dung hòa vào nhau, đến khi bọn họ rời đi thì bóng người ở phía sau gốc cây mới lẳng lặng rời đi.

Khi Feston tỉnh lại thì hắn đã nằm ở trên một chiếc giường, trên người rất thoải mái, nhưng hoàn toàn trần trụi, người bên cạnh đang ngủ say, như Phong Triển Nặc đã nói, người này đang rất mệt mỏi, cần phải ngủ một giấc cho đã.

Trên đầu tủ có đặt một chiếc khăn, thuốc và cả ly nước, nhìn quanh căn phòng, đây là một nơi xa lạ, nhưng không giống như khách sạn hoặc là nhà trọ, trong phòng có bật lò sưởi, nhưng lại không có cửa sổ trên vách tường mà chỉ có lỗ thông hơi ở trên đỉnh, còn lại thì hết thảy đều bình thường.

Feston tỉnh lại làm cho người ở kế bên cũng bị đánh thức, nhưng hắn lười cử động, “Hiện tại đã là buổi chiều, thuốc trên đầu tủ, tôi ngủ trong chốc lát nữa, tốt nhất là anh uống thuốc đi.”

Giọng nói khàn khàn tỏ vẻ hắn vẫn chưa ngủ đã giấc, hoặc là không muốn tỉnh dậy, Feston quơ tay cầm lấy viên thuốc và ly nước, cũng không thèm để ý mà cứ thản nhiên nuốt sạch mấy viên thuốc, “Ngủ thế nào, ở chỗ của mình thì chắc là cậu ngủ rất ngon.”

“Rất ngon, nhưng là sau khi đối phó với anh, tôi giúp anh dùng rượu lau mình, còn đút anh uống thuốc, kể tiếp thì anh tự mình biết phải làm gì rồi đó, đừng phát sốt nữa, anh nên nghe phản ứng của Jonathan sau khi cậu ấy biết anh bị bệnh...” Nhắm mắt lại, giọng nói của Phong Triển Nặc hết một nửa đã bị chiếc gối chặn kín, Feston xoay mặt của Phong Triển Nặc lại.

“Nói như thế thì đây là nhà của cậu ở Washington à? Cậu còn bao nhiêu chỗ ẩn thân chưa nói cho tôi biết vậy?” Vài sợi râu hơi nhô ra đang đâm vào cổ của Phong Triển Nặc, “Với lại cậu nhắc đến Jonathan là sao, cậu liên lạc với cậu ấy à?”

“Nhớ kỹ anh đang là bệnh nhân, đừng vừa tỉnh dậy thì liền hỏi nhiều như thế, anh cần phải tịnh dưỡng.” Đẩy mặt của Feston ra, dường như cố ý không muốn trả lời rõ ràng, sát thủ than thở một tiếng rồi cầm lấy cái gối che mặt của mình, “Tôi muốn ngủ.”

Nhưng Feston đã hạ sốt, hơn nữa hiện tại rất có tinh thần, hắn gạt chiếc gối sang một bên, nệm giường bỗng nhiên lồm xồm, Phong Triển Nặc bị hắn đè trên giường, ánh mắt thâm thúy từ phía trên đang nhìn xuống, “Cậu dám đánh ngất tôi? Hiện tại tôi đã tỉnh, đừng tưởng rằng cứ giả vờ ngủ thì có thể thoát nạn.” Feston cúi đầu cảnh cáo, vẻ mặt ẩn chứa nguy hiểm không thể nào dọa được Phong Triển Nặc, “Chẳng lẽ cứ để anh tiếp tục cắn chết tôi hay sao?”

Đối với sự khiêu khích của Phong Triển Nặc thì Feston chỉ lộ ra một nụ cười mơ hồ, “Để tôi thử xem.” Hắn nâng cổ của Phong Triển Nặc lên rồi cắn một chút.

Nếu cách này có thể giết chết người ta thì nhất định không phải bởi vì vết thương bị chảy máu, trái cổ rung động dưới đầu lưỡi của Feston, từ nơi này khuếch tán ra nhiệt độ nóng rực, ma sát sẽ tạo ra nhiệt, sự thật chứng minh lý luận này không hề sai.

Làn da trần trụi của Feston cọ sát trên người của hắn, nhiệt độ nóng bỏng lại một lần nữa dâng cao, đây không phải bởi vì mệt nhọc và vết thương bị nhiễm trùng gây phát sốt, ý đồ tấn công của Feston vô cùng rõ ràng, khiêu khích ý chí chiến đấu của Phong Triển Nặc, hắn cắn răng mỉm cười, “Hiện tại anh là bệnh nhân, tôi đã có lòng hảo tâm buông tha cho anh...”

“Sao? Để tôi xem thử là ai buông tha cho ai.” Kéo xuống chiếc quần ngủ rộng thùng thình của Phong Triển Nặc, thân thể của Feston đột nhiên bao trùm, sức nặng áp chế, chiếc giường đột nhiên chấn động, Phong Triển Nặc lại nằm được nhược điểm của Feston trước, “Như vậy thì tôi sẽ không khách khí.” Hắn vật người ở trên thân xuống giường, không hề nương tay mà bắt đầu khơi mào dục vọng của Feston, “ai bảo anh trêu chọc tôi làm chi—” Hắn vừa biện hộ cho mình vừa dùng khăn trải giường quấn chặt tay của Feston, nhanh chóng chiếm được ưu thế, hắn dùng tốc độ phi thường để hoàn thành một loạt động tác đòi hỏi độ khó rất cao.

Mà Feston bị bắt lợi ở chỗ hắn vừa uống thuốc, hắn nhanh chóng phát hiện tay chân của hắn trở nên vô lực cùng với cảm giác mệt mỏi dần dần, “Chết tiệt, đó là cái quái quỷ gì vậy, thuốc của cậu!”

“Nó rất tốt, có thể giúp cho anh nghỉ ngơi, giảm nhiệt hạ sốt, một loại thuốc đặc hiệu.” Hảo tâm giải thích, Phong Triển Nặc vuốt ve mái tóc đen của Feston, làm cho đối phương xoay người lại, ngón tay trượt trên lưng, tạo ra cảm giác rùng mình trên cơ thể buộc chặt kia.

Bờ vai rộng lớn, thắt lưng buộc chặt, Phong Triển Nặc vẫn luôn thích đường cong trên mông của Feston, hắn thở ra hơi nóng đằng sau gáy của Feston, hắn thật hưởng thụ giờ phút này, “Chúng ta đã nói một vài điều, cũng đã hứa với nhau, cho nên từ giờ trở đi anh sẽ hoàn toàn thuộc về tôi, hơn nữa tôi cũng không tính nhường cho một bên nhân....Cửa tôi chính là của tôi, sau này cho dù anh làm cái gì vì tôi thì tôi cũng sẽ không cảm kích anh.”

“Không có ai cần cậu cảm kích.” Feston thở hổn hển, “Cửa tôi chính là của tôi, đã thuộc về tôi thì tôi sẽ không sợ cậu trốn thoát, nhưng cậu phải nói cho tôi biết cậu rốt cục còn bao nhiêu chỗ để ẩn thân...”
fynnz810

Còn chưa nói xong thì Feston bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng khó chịu, sau đó quay đầu lại, “Tôi đã từng thô bạo như vậy với cậu bao giờ chưa?”

“Đâu phải lần nào anh cũng dịu dàng với tôi đâu, chúng ta đều là như vậy.” Hơi thở của Phong Triển Nặc trở nên dồn dập, có Chúa mới biết hắn đã kiềm chế trong bao lâu, bởi vì Feston đang phát sốt, hắn phải khống chế dục vọng không đúng lúc của mình.

Cảm thấy cơn xúc động của Phong Triển Nặc, Feston liền thả lỏng thắt lưng, sắc mặt buộc chặt cũng trở nên trầm tĩnh, “Được rồi, đến đây đi.”

Feston để cho Phong Triển Nặc nhấm nháp hắn, cảm thụ phản ứng của hắn, phía sau là ***g ngực phập phồng và hơi thở dồn dập, Feston khiến cho Phong Triển Nặc phản ứng kịch liệt, “Anh sẽ phải hối hận vì đã đồng ý, tôi sẽ không buông tha cho anh, nhất là ngay lúc này...” Phong Triển Nặc kề sát vào bên tai của Feston mà thì thầm.

Nhấm nháp Feston bởi vì bị bệnh phải uống thuốc mà vô lực, chỉ nghĩ đến cảnh tượng này thì chẳng khác gì uống một loại thuốc kích dục mãnh liệt, nếu buông tha cho cơ hội này thì hắn sẽ không phải là sát thủ U Linh, U Linh sẽ chiếm hết thấy ưu thế sẵn có cho đến khi giành được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng có lẽ nên có người nhắc nhở, người đàn ông này chính là người mà ngay từ đầu hắn đã xem là đối thủ, từng được hắn gọi là Caesar.

Danh hiệu vua không ngại không phải có tiếng mà không có miếng, Feston Kada là người nhìn xa trông rộng, thứ mà Feston theo đuổi không phải là thành quả nhất thời hoặc là chỉ một lần thắng lợi.

Tóm lại trận chiến vừa mới được giống trống thổi kèn, cho dù là về phương diện tình cảm hay là về phương diện ở trên giường thì trận chiến này vẫn còn kéo dài.

.....

P/S: em Nặc chơi ác nha, bỏ thuốc anh Phê, trong khi anh Phê đã nhường nhịn cho rồi. Lần nào anh Phê cũng *đến đây đi* =)).

149. Chương 149: Đáng Giá

Trải qua một loạt tai họa, bao gồm cả tai họa do một tên sát thủ tạo ra, ngày hôm sau Feston khôi phục tinh thần, đương nhiên cũng hoàn toàn hết sốt, như Phong Triển Nặc đã nói, “Vận động với số lượng vừa phải sẽ có tác dụng giúp khôi phục sức khỏe.”

Bởi vì lúc hắn nói ra những lời này thì vẻ mặt có vẻ rất lão luyện, Feston không thể không suy nghĩ có phải Phong Triển Nặc đã từng thể nghiệm rất nhiều lần “Vận động với số lượng vừa phải sẽ có tác dụng giúp khôi phục sức khỏe” này hay không.

Dưới ánh mắt giống như radar của Feston thì Phong Triển Nặc chỉ hơi hột hởi ngược lại, “Anh cho là có bao nhiêu phần trăm khi tôi bị thương mà chịu đi tiếp cận với một người xa lạ rồi sau đó mang về nhà hả?”

“Không nhiều, nhưng không phải không có khả năng, dù sao cậu là người rất cẩn thận, cực kỳ dè dặt,” vén mái tóc trước trán sang một bên, Feston lấy ra một chiếc áo sơ mi trong tủ đồ của Phong Triển Nặc rồi mặc vào.

Trong không gian nhỏ nhắn, hắn có thể nhìn thấy bóng dáng của gian nhà trọ tại Chicago, cũng có thiết bị tập thể hình đặt đầy trong phòng, bày trí cực kỳ đơn giản, và nhất là không thể thiếu vũ khí, thuốc men, máy tính và mấy bộ sách.

“Cậu cũng đọc sách à?” Thấy Feston rút ra một tuyển tập thơ, Phong Triển Nặc lắc đầu phủ nhận suy đoán của hắn, “Không phải dùng để giết thời gian, đây là những điều thiết yếu phải học tập, anh tưởng là giết người chỉ đơn giản là nổ súng thôi sao, như vậy thì anh lầm rồi, anh phải học cách che giấu tung tích, cho nên nhất định phải tận lực học hết tất cả, cho dù chỉ là biết một chút cũng đủ rồi.”

“Vậy còn chính bản thân cậu thì sao, có hứng thú đối với mấy thứ này hay không?” Lật xem quyển sách trên tay, Feston không thấy trong sách có đánh dấu gì cả.

“Lịch sử hay tiểu sử thì được, nhưng anh nói là thơ à? Anh nghĩ xem tôi có bao nhiêu phần trăm để trở thành kẻ theo chủ nghĩa lãng mạn?” Liếc nhìn tuyển tập thơ của Wells trên tay Feston, Phong Triển Nặc đưa tách cà phê vừa pha xong cho đối phương.

“Không hẳn, chẳng phải ngày hôm qua chúng ta đã làm một chuyện cực kỳ lãng mạn hay sao.” Kỳ thật biết phần trăm lãng mạn của Phong Triển Nặc là con số không, nhưng Feston vẫn muốn nói như vậy, tiếp nhận tách cà phê, đồng thời thuận thế ôm Phong Triển Nặc vào trong lòng.

“Vậy có phải anh tính hỏi tôi có muốn đi gặp chú bác của anh hay không? Tôi nhìn thấy di động của anh có rất nhiều cuộc gọi nhỡ.” Đương nhiên hắn cũng nhìn thấy là ai gọi đến, Phong Triển Nặc rút ra một khẩu súng bên dưới bàn, “Bọn họ sẽ không thích tôi, tôi cũng không tính sẽ đi thích bọn họ.”

Đôi mắt luôn thờ ơ, ngón tay linh hoạt, động tác vô tình, hoàn toàn không hợp với cuộc sống thực tế của hắn, đây là hồn ma đến từ thế giới bên kia, Feston mỉm cười, cầm lấy súng của Phong Triển Nặc, “Tôi không tính để cho cậu và bọn họ thích nhau.”

“Anh thật lo lắng cho người thân của mình, tôi còn nghĩ rằng anh thích bọn họ, nhưng nghe nói anh đã dọn ra khỏi nhà rồi sống tự lập khi còn rất nhỏ, thậm chí anh còn làm việc để tự đóng tiền học phí.” Bất ngờ với thái độ của Feston, hắn giao khẩu súng cho đối phương rồi uống một ngụm cà phê.

“Cậu còn nghe được những gì khác từ Greg nữa?” Feston nói xong thì tiếp tục bổ sung thêm một câu, “Nếu cậu muốn biết cái gì thì cứ hỏi tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết tất cả.”

“Không phải là tôi hỏi thăm mà là chính cậu ta tự nói cho tôi biết, bao gồm cả ngày giỗ của mẹ anh.” Mẹ, đó là một chữ thật kỳ lạ, Phong Triển Nặc dựa vào bàn, “Có lẽ hỏi như vậy rất thẳng thắn, nhưng tôi nhớ anh đã nói bà ấy chết trong một vụ cướp đúng không?” fynnz.wordpress.com

“Thẳng thắn rất tốt, hiện tại cậu bắt đầu tự nguyện muốn biết chuyện của tôi rồi sao.” Feston đến gần, lời khen ngợi làm cho người ta cảm thấy đỡ khó khăn đỡ cười.

“Đừng nói những lời vô nghĩa, anh có thể bắt đầu nói.” Dùng thái độ thoải mái để thay đổi đề tài, Phong Triển Nặc không muốn làm cho bầu không khí trở nên nặng nề.

Feston hiển nhiên cũng hiểu được điểm này, cũng dùng giọng điệu thoải mái vững vàng để trả lời, “Là một tai nạn, chúng tôi ở trên đường mua vài thứ rồi quay về nhà, đó là ban đêm, trời rất tối, vụ án diễn ra thật đột ngột, vụ đấu súng cứ như vậy mà xuất hiện trong ký ức của tôi, chúng tôi bất hạnh bị vây vào ở giữa, mẹ của tôi vì bảo vệ tôi mà bị trúng đạn.”

Hiện tại Feston có thể nói rất bình thản nhưng Phong Triển Nặc có thể tưởng tượng tình cảnh ngay lúc đó, sau khi lời nói của Feston tán đi chỉ còn lại dư âm thì tiếp sau đó là một hồi trầm mặc, hương cà phê vây quanh bọn họ, có một chút đắng chát, quần quanh trên mũi không chịu phiêu tán.

“Hiện tại thì tôi đã hiểu vì sao Greg lại kính sợ anh như vậy, bởi vì anh có thể hoàn thành hết thảy những chuyện mà đáng lý phải do ba mẹ anh cùng đồng hành với anh để hoàn thành chúng, đây là điều mà cậu ấy làm không được, thật sự rất xuất sắc.” Nhắm nháp dư vị đắng chát trên đầu lưỡi, Phong Triển Nặc bỗng nhiên phát hiện việc mình nghĩ Feston là một người sinh trưởng trong gia đình giàu có là hoàn toàn sai lầm.

“Rất xuất sắc, cũng giống như cậu, muốn học thêm nhiều thứ, chúng ta đều biết đây không phải là chuyện dễ dàng.” Feston tạm dừng một chút, “Nhưng để làm biến mất cảm giác bất lực thì hết thảy đều rất đáng giá.”

Hơi nheo mắt, đến khi mở ra thì lại nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt của Feston vẫn luôn có khả năng xuyên thấu, nói đến quá khứ, không còn mất mát cũng không còn phiền muộn, giọng điệu vững vàng hơi pháp phông, thừa nhận chính hắn cũng từng cảm thấy bất lực.

Những kẻ kiên cường đều không phải mạnh mẽ ngay từ đầu mà là leo lên từ thất bại, Phong Triển Nặc rất hiểu suy nghĩ của Feston, “Cái loại cảm giác không thể làm được gì, bất lực đối với việc không thể thay đổi sự thật làm cho người ta chán ghét.” Hắn uống cạn tách cà phê, “Thật đáng giá, bất cái cái giá nào cũng rất đáng giá.”

Đặt tách cà phê xuống, hắn vươn hai tay ôm lấy Feston, hô hấp phả vào cổ của Feston, “Đây không phải là đồng cảm, anh đã cho tôi một cái ôm, hiện tại tôi cũng cho anh một cái ôm.”

Cái ôm thật ấm áp, Feston nhớ đến trước kia hắn đã từng cho Phong Triển Nặc một cái ôm như vậy, lặng lẽ ôm nhau, thời gian trôi qua đến khi hương cà phê tán đi.

Cánh tay của Feston chậm rãi chuyển xuống thắt lưng của Phong Triển Nặc, “Chúng ta giống những con thú bị thương đang giúp nhau liếm vết thương. Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết lý do cậu liên hệ với Jonathan được rồi đó.”

“Anh vẫn chưa quên điều này à?” Cánh tay ôm trên thắt lưng rất chặt, Phong Triển Nặc biết Feston cực kỳ nghiêm túc, “Tôi chỉ hỏi thăm một chút về thái độ hiện tại của cục điều tra liên bang mà thôi, Kraft đúng là con cáo già, ông ấy sẽ không dễ dàng để cho anh trở về, theo lời của Jonathan thì hiện tại đội ST bị vây vào trạng thái đình chỉ, mà các thành viên khác phần lớn đều bị tạm thời điều động sang các phòng ban khác.”

“Nói cách khác thì đội đặc nhiệm ST tương đương không tồn tại.” Feston âm trầm kết luận rồi cười lạnh, “Đây là Kraft đang cảnh cáo tôi, chỉ cần ông ấy muốn thì người của tôi có thể bị vĩnh viễn dời đi, đến lúc đó cho dù tôi có quay về mà đội của tôi không có ai thì chẳng khác nào chỉ còn lại danh nghĩa.”

“Chỉ cần anh trở về thì tình thế sẽ khác, Jonathan cho rằng chỉ khi anh trở về thì cục diện mới thay đổi, cậu ấy mong anh trở về.” Nguyên nhân là vì hắn mà tạo thành ngọn nguồn của mọi vấn đề, sau khi chuyển đạt những lời này thì Phong Triển Nặc không thể không nói thêm một câu, “Tôi hy vọng quan hệ của chúng ta không ảnh hưởng nhiều lắm, anh cũng biết đoạn băng đó...”

“Đúng vậy, vì đoạn băng đó mà toàn cục đã biết tôi và một sát thủ ở bên nhau, cái này phải cảm ơn Mai Garret, hắn lấy được đoạn băng mà còn cho người làm rõ bộ dáng của cậu nữa.” Siết chặt nắm đấm, Feston không thể dễ dàng tha thứ cho sai lầm này, “Đáng lý tôi nên nhớ nơi đó có camera theo dõi.”

“Tôi nghe nói anh và hắn ta cãi nhau một trận bởi vì chuyện của tôi, đây lại là một sai lầm khác của anh.” Mà những sai lầm này đều là vì hắn, Phong Triển Nặc tự giễu, “Tình cảm thường làm cho người ta bị mất lý trí, trước tiên miễn bàn đến 2% của tôi, anh xem đi, anh đã sớm xuất hiện vấn đề rồi đó.”

“Đúng vậy, cảm ơn đã nhắc nhở, bởi vì tình cảm riêng tư đã ảnh hưởng đến phán đoán của mình, tôi đã sớm biết, cậu sẽ làm cho tôi ngã xuống.” Âm trầm trả lời, Feston nâng mặt của Phong Triển Nặc lên, hẳn đã sớm biết nhưng không thể ngăn cản, đây cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Ngay trên đỉnh đầu của Feston, cửa sổ thông gió hiển lộ sắc trời bên ngoài, dưới bầu trời Washington, đây là trụ sở chính của cục điều tra liên bang, nơi này có Kraft, còn có trụ sở của tập đoàn Kada, nơi này có rất nhiều người muốn gặp hắn.

Nghỉ ngơi trong nhà của Phong Triển Nặc vài ngày, không phải là Feston muốn trốn tránh vấn đề, dù sao cũng phải đối mặt với những người này, đó là người thân của hắn, trong đó còn có cả cha ruột của hắn.

Duy nhất không xác định chính là Phong Triển Nặc có muốn đi cùng hay không, Greg truyền lời có người muốn gặp hắn, nhưng Feston không cho rằng đó là ý kiến hay, “Đây là việc riêng của tôi, là quan hệ giữa tôi và cậu, nếu bọn họ muốn phán xét giá trị của cậu thì tôi không muốn cậu đi, giá trị của cậu chỉ cần tôi biết là đủ rồi.”

“Vậy anh có nghĩ đến có lẽ tôi cũng cần một cơ hội đi phán xét bọn họ hay không? Để xem có đáng giá để tôi quan tâm hay không, ngộ nhỡ có một ngày bọn họ đắc tội với người nào đó, có người tìm đến tôi thì tôi nên áp dụng thái độ gì, là vờ như không thấy hay là sẽ tặng cho bọn họ một viên đạn.”

Một nửa vui đùa, một nửa là chân thật, Phong Triển Nặc đưa ra giả thiết, Feston dừng lại bước chân khi chuẩn bị ra khỏi cửa, như có một đám chiều, “Tôi sẽ không để hai bên có cơ hội đánh nhau, nhưng mà cậu nói cũng có lý, dù sao cậu cũng nên biết người nào quan trọng hoặc người nào không cần phải bận tâm.”

“Hey, cái này là đang nói đến tập đoàn Kada, không ngờ anh cũng chú ý mất với vài người trong đám người thân đó của mình.” Nhiệt độ bên ngoài rất thấp, Phong Triển Nặc vừa ra khỏi cửa thì liền cầm khăn choàng quần lên cổ cho Feston, “Tôi đã quen với đủ loại thời tiết.”

“Như vậy người sinh ra ở nơi này càng không có lý do gì là không quen.” Dem khăn choàng quần lên tay của Phong Triển Nặc, để cho đối phương dứt tay vào túi, Feston tự giễu, “Tôi không ngờ cũng có lúc mình phải nhắc nhở một sát thủ phải bảo vệ tay của cậu ấy.”

“Ai bảo tay của cậu ấy bị mất cảm giác làm chi.” Phong Triển Nặc giải thích cho động cơ của Feston, “Tôi nghĩ có lẽ tôi không cần mang súng.”

“Đừng giả vờ như không có gì, cậu nhất định không quên chức vị nam tước của mình hiện tại rất được nhiều người để ý, vì an toàn, tôi cho phép cậu mang theo súng.” Hiện tại Feston cho rằng kế tiếp có thể sẽ diễn ra một trận đánh ác liệt.

Hắn ngồi vào trong xe, “Nếu bây giờ cậu nói với tôi là cậu không muốn đi thì tôi cũng không trách cậu.”
fynnz810

“Nhưng tôi sẽ trách chính mình, chỉ là một chút việc nhỏ, tôi đã từng đi đến những nơi hiểm ác nhất, không có lý do gì mà sợ gặp người nhà của anh.”

Cũng đã nghĩ đến chuyện này có tất yếu hay không nhưng chuyện xảy ra đối với Feston thì cũng có liên quan đến hắn, “Tôi có nghĩa vụ phải đi giải thích việc tự đứng chấm dứt kế hoạch đám hỏi của anh, bởi vì tôi cũng là một trong những đương sự.”

Phong Triển Nặc nhìn Feston rồi cau mày, bày ra một ánh mắt nghiêm túc, “Hơn nữa anh có thể yên tâm, nếu bọn họ ghét tôi mà tôi cũng ghét bọn họ thì tôi cam đoan sẽ không giết sạch mọi người đâu.”

Vươn tay ra từ trong túi quần ấm áp, hắn hoạt động ngón tay, trong tiếng cười của Feston, bỗng nhiên đi động của Phong Triển Nặc vang lên, hắn bắt máy, “Stephanie, mọi việc xong hết rồi, còn tìm tôi để làm gì nữa?”

“Cô ta nói cái gì?” Feston chạm vào cánh tay cứng ngắc của Phong Triển Nặc, “Sắc mặt của cậu không được tốt lắm.”

.....

P/S: Anh Phê từ nhỏ đã bản lĩnh như vậy, thảo nào mà đào tạo ra 1 con quái vật như thế :>

150. Chương 150: Kada

“Drim Glen, đương nhiên là tôi biết.” Khôi phục trầm tĩnh, Phong Triển Nặc trả lời như vậy, hần thản nhiên dùng năm ngón tay chà lên mu bàn tay của Feston, tỏ vẻ hần rất ổn.

Nếu không phải Feston nhìn thấy phản ứng bất thường vào một giây trước đó của Phong Triển Nặc thì hiện tại có lẽ sẽ tin hần.

Xe vẫn dừng nơi ven đường chưa khởi động máy, Phong Triển Nặc lại ra dấu cho Feston lái xe, Phát hiện Feston không làm theo lời hần thì hần lại tiếp tục với cú điện thoại của mình.

“Vì sao lại bỗng nhiên nhắc đến cậu ấy? Đó là một người chết.” Dựa lưng vào ghế, giọng điệu của hần rất bình thản, Feston không chắc tâm tình của Phong Triển Nặc có bình tĩnh như trong lời nói hay không, Drim Glen là người bạn thân bị hần tự tay giết chết.

“Cậu nhất định chưa quên người của tôi từng điều tra tư liệu và bối cảnh của cậu, trước khi hết thấy tin tình báo bị thiêu hủy thì tôi đã nhìn thấy cái tên này, tôi cũng biết cậu ấy là ai, hơn nữa nếu tôi nhớ không lầm thì đó là nhiệm vụ cuối cùng của cậu trước khi thoát ly khỏi tổ chức.”

Trí nhớ của Stephanie không tệ, Phong Triển Nặc gõ lên tay lái để ra hiệu Feston chạy xe, sau đó thản nhiên ừ một tiếng.

Hần đang chờ cô ta nói tiếp, Samantha đang ở bên cạnh Stephanie, trong điện thoại có thể nghe thấy tiếng kêu của con bé, Samathan đang thúc giục Stephanie, nhưng mà Phong Triển Nặc không thể nghĩ ra có chuyện gì có thể liên hệ Samantha và Drim Glen cùng nhau.

“Ngày đó cậu giúp tôi cứu được Samantha, tôi rất cảm ơn, nhưng mà hiện tại tôi muốn nói chính là tôi đã xử lý hiện trường còn lưu lại, mấy đứa nhỏ sau khi giao cho cảnh sát thì đã được tổ chức có liên quan chăm sóc, chờ người nhà đến đón bọn họ, nhưng có một đứa nhỏ tìm không thấy người nhà.” Stephanie bỗng nhiên nhắc đến chuyện ở Monte Carlo khi đó.

“Cho nên? Rốt cục cô muốn nói cái gì, Stephanie, tôi còn có chuyện...” Hần mới nói đến đây thì đã bị cô ta cắt ngang, “Drim Glen có con trai, thằng bé tên là Neil.”

“Cái gì?” Bàn tay đang gõ lên tay lái bỗng nhiên dừng lại, sau đó liền nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Feston.

Feston không biết là cái gì đã khiến cho Phong Triển Nặc có phản ứng lớn như vậy, làm cho người này đột ngột trở nên căng thẳng, “Cô nói cái gì? Con của Glen? Cậu ấy có con trai?!” Phong Triển Nặc nắm chặt điện thoại.

Hiện tại Feston đã biết vì sao lại như vậy, Stephanie cũng biết đáp án mà cô ta muốn, “Nói như vậy là ngay cả cậu cũng không biết.”

Nhắm mắt rồi hít vào một hơi, “Tôi không biết cậu ấy còn có con trai.”

Không ngờ Glen lại có con trai, mà con của Glen lại rơi vào trong tay của bọn buôn người, hần đồng ý đi gặp một lần rồi cúp máy, sau khi nói với Feston chuyện này thì hần muốn Feston tiếp tục lái xe.

Nhưng lời nói của Stephanie dường như vẫn còn xoay quanh bên tai, Phong Triển Nặc lâm vào trầm tư, cho đến khi hần phát hiện xe vẫn dừng ở bên đường, “Vì sao còn chưa đi?” Hần chuyển hướng nhìn Feston.

“Bây giờ cậu còn có tâm tư đến chỗ của tôi hay sao? Nên biết đây không phải là chuyện thú vị gì, cậu sẽ bị rất nhiều người nghi ngờ.” Giẫm chân ga, lời nhắc nhở đúng lúc của Feston phân tán sự chú ý của Phong Triển Nặc, hần nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vì cái gì lại không có tâm tư, tôi cho rằng sẽ rất thú vị, tưởng tượng ra vẻ mặt của bọn họ khi nhìn thấy tôi....Một tên sát thủ công khai tiến vào tầm mắt của bọn họ.” Tạm dừng một chút, hần hỏi Feston, “Bọn họ biết tôi làm nghề gì chứ?”

Thoải mái như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng Feston biết tâm tình của Phong Triển Nặc không bình thản như mặt ngoài, hắn dùng ánh mắt giống như thực thể để nhìn chăm chăm lên mặt của Phong Triển Nặc.

“Người bạn thân bị cậu giết chết có đứa con trai, thằng bé lại bị bọn buôn người bắt cóc, mà hiện tại cậu lại muốn biết người nhà của tôi có biết rõ lai lịch của cậu hay không?”

“Đừng chuyện bé xé ra to như vậy, nó đã được cứu, hiện tại nó rất tốt.” Làm ra vẻ mặt thản nhiên, Phong Triển Nặc quay đầu nhìn cảnh vật đang rút lui ở bên ngoài cửa sổ.

Nhưng Feston lại tiếp tục dừng xe.... “Nó rất tốt? Cậu cũng biết thằng bé có thể đã gặp phải những chuyện gì, mà nó lại là con của Glen, cậu và tôi đều biết rõ Glen có địa vị gì ở trong mắt của cậu mà.”

Phong Triển Nặc không nói tiếp, nhưng giọng nói nặng nề của Feston vẫn lọt vào lỗ tai của hắn, “Cậu ấy là bạn thân của cậu, là nhiệm vụ cuối cùng của cậu, cậu ấy bị cậu giết, sau khi cậu ấy chết thì cậu mới biết cậu ấy có con trai, bởi vì trước đây cậu căn bản không biết đến sự tồn tại của thằng bé, hiện tại nó xuất hiện, cậu có thể tưởng tượng được những chuyện mà nó đã gặp phải, bị nhốt vào ***g cũi như mấy con chó, bị mua bán, bị xem là một món đồ, thậm chí có thể còn gặp phải những chuyện không thể chịu nổi, mà cậu muốn giả vờ chuyện này không hề ảnh hưởng gì đến cậu? Phong Triển Nặc! Cậu nhìn tôi đi!”

“Đủ rồi!” Hắn nắm áo của Feston rồi rống to, “Đúng, tôi cảm thấy rất tệ, nhưng còn có chuyện tệ hơn như vậy, cho nên chuyện này chẳng tính là gì cả, chẳng qua anh...” Khóe miệng dữ tợn, “Anh quan tâm quá nhiều chuyện, không có ai cần anh lo việc này, quan hệ giữa chúng ta không bao gồm con của người khác.”

“Chuyện của cậu thì tôi phải quan tâm, trừ phi chúng ta không có quan hệ gì, hiện tại cậu dám nói ra những lời này hay không? Nói rằng chúng ta không có quan hệ, như vậy chuyện của bạn cậu sẽ không hề liên quan đến tôi.” Feston lạnh lùng khoanh tay. fynnz.wordpress.com

“Lái xe đi, anh cũng biết hiện tại tôi nói không được những lời này mà.” Cau mày, hắn khẽ sát vào Feston, chớp động đôi mắt màu xanh biển, mái tóc hơi dài che khuất cảm xúc phập phồng, “Ít ra thì đến nhà anh trước đã.”

Feston cùng Phong Triển Nặc đối mặt, cũng khẽ sát vào đối phương, “Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết là đã đến nơi.”

Phong Triển Nặc kinh ngạc ngó ra ngoài, Feston nắm bờ vai của Phong Triển Nặc, làm cho đối phương xoay về phía hắn, “Nếu không phải cậu chìm đắm vào cảm xúc của mình, còn giả vờ như không có gì thì cậu đã sớm phát hiện ra điều này.”

“Ít nhất cậu đã ngăn người hơn mười phút.” Ngắm nghía vẻ mặt biến hóa của Phong Triển Nặc, Feston mở cửa xe, nhẹ nhàng nói, “Xem ra bạn thân của cậu đã chết nhưng sức ảnh hưởng của cậu ấy vẫn không hề giảm bớt đối với cậu.”

Phong Triển Nặc từ trong xe vươn tay ra rồi kéo Feston ngã xuống ghế, “Câm miệng, không phải bởi vì cậu ấy mà là vì anh, đều là vì có anh ở bên cạnh cho nên tôi mới cho phép mình thất thần như vậy, anh xem đi, anh làm cho một sát thủ luôn cẩn thận trở thành cái gì? Anh có thể tự mãn vì chuyện này nhưng hiện tại anh lại đi so đo với một người đã chết.”

Nhìn thấy màu xanh nước biển ở trước mắt vì hắn mà nổi lên gợn sóng, Feston không cần phải so đo với một người chết, hắn đẩy ra bàn tay của Phong Triển Nặc đang cầm tay hắn, một chân bước ra khỏi xe liền thu vào bên trong, đột nhiên đến gần, hai bờ môi chạm vào nhau.

Mái tóc đen hơi gợn sóng bị Phong Triển Nặc quán trong tay, hắn dùng lực siết chặt, bờ môi cắn mút càng thêm gần sát do tác động của ngoại lực mạnh mẽ, ngón tay của Feston đặt trên lưng của Phong Triển Nặc, dường như muốn bóp nát người này, lại từ bỏ vai trượt xuống sống lưng, bàn tay rộng lớn vuốt ve đường cong trên thắt lưng của hắn.

Đó là cảm xúc không thể kinh thường, Phong Triển Nặc dờ môi, cất lên giọng nói khàn khàn, “Sau lưng của anh có người, hơn nữa không chỉ có một...”

“Muốn tôi thay anh giết người diệt khẩu hay không?” Khi Phong Triển Nặc nhẹ nhàng nâng mắt lên thì Feston rốt cục nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, là vài người lớn tuổi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, còn có nụ cười vui sướng khi thấy người gặp họa của Greg.

Ngay ở bên ngoài chiếc xe chưa được tắt máy là hầu hết những thành viên chính yếu của tập đoàn Kada, bọn họ đều dùng ánh mắt không dám tin để nhìn người ở trong xe, về mặt hoặc là kinh ngạc hoặc là phức tạp.

Hiển nhiên là bọn họ không ngờ sẽ nhìn thấy người kế thừa chính thống đã lâu không gặp mặt trong tình huống như vậy, cảnh tượng thật là nóng bỏng..

Feston thả Phong Triển Nặc ra, hần bước xuống xe, hơi thoáng chỉnh lại quần áo, mà phía bên kia, tên sát thủ chưa bao giờ gặp mặt những người này lại vững vàng bước đến bên cạnh hắn, “Không giới thiệu cho tôi biết một chút hay sao?” Không có quá nhiều phép tắc và câu nệ, người đàn ông mặc quần áo đơn giản thoải mái nở nụ cười.

Ở đây tất cả mọi người đều biết sự tồn tại của hắn, nhưng biết và thấy cũng không giống nhau, đây là tình cảnh gặp mặt không thể tưởng tượng được, đáng tiếc là Phong Triển Nặc đã được huấn luyện sẽ không thất thố trong bất cứ tình huống nào.

E rằng điều này chỉ làm cho người ta cảm thấy thất vọng, bởi vì sự tồn tại của hắn dường như sẽ chẳng dễ dàng trở thành nhược điểm của Feston.

“Cậu đang nhìn thấy những thành viên trong ban quản trị, đều là những người có quan hệ huyết thống trực tiếp hoặc gián tiếp với dòng họ Kada, nhưng người có cổ phần nhiều nhất chính là cha của tôi, cũng là người đang đứng ở chính giữa.” Theo tầm mắt của Feston có thể nhìn thấy một ông lão không quá nổi bật trong đám người ở đây.

Feston dứt lời, ở đây có vài người có nét mặt hơi mất tự nhiên nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Cậu đã trở về, chúng tôi rất vui.” Có người lên tiếng, những người khác cũng nối tiếp, liên tục chào đón Feston, “Biết cậu về đây, nhưng thấy xe của cậu dừng ở trước cửa đã lâu mà không thấy cậu bước ra cho nên chúng tôi đều cảm thấy kỳ lạ, lại nôn nóng muốn gặp cậu cho nên liền...”

Cười ha ha vài tiếng, bọn họ chờ đợi phản ứng của Feston, bọn họ chưa gặp nhiều người đồng tính, vậy mà Feston lại là một trong số đó, che giấu sự kinh ngạc trong lòng, ít nhất mặt ngoài không lộ ra quá nhiều khác thường.

Feston và những người này hàn huyên vài câu theo phép tắc, nhưng cũng không quá nhiệt tình, loại biểu hiện này ở trong mắt người khác thì trở nên rất bí hiểm, trong cục điều tra liên bang, đây là tố chất của một đặc vụ, ở thương trường thì đây lại là vũ khí lợi hại quyết định thắng thua.

Theo vẻ mặt của những người này, mặc dù Feston rời nhà đã lâu nhưng trong khoảng thời gian công tác tại FBI, việc hắn đã xử lý và giải quyết những vụ án cùng biểu hiện xuất sắc nổi trội đã giúp hắn tích góp một phần uy tín nhất định.

Ngay khi mười mấy người đều hàn huyên với Feston thì ông lão kia chỉ chằm chằm chống lại tầm mắt của Phong Triển Nặc. fynnz810

Cẩn thận cân nhắc câu nói vừa rời của Feston, đánh trúng trọng tâm giúp Phong Triển Nặc biết được một ít mấu chốt, sở dĩ những vị cấp cao của tập đoàn Kada cố chấp muốn Feston trở thành người thừa kế có lẽ đều là vì ông lão này.

Christopher Kada – cha của Feston, là người sáng lập tập đoàn Kada, ông ấy khoảng năm mươi tuổi, quần áo vừa người, tướng mạo không xuất sắc như Feston, rất trầm mặc kiệm lời, đến tận lúc này mà vẫn chưa mở miệng, Phong Triển Nặc rất quen thuộc đối với đường nét cương nghị này.

Cho dù đã rời khỏi việc quản lý và các hoạt động của tập đoàn nhưng ông lão này vẫn được mọi người vây quanh, ánh mắt không mang theo tình cảm riêng tư luôn toát ra phong thái của một người đứng đầu trong ngành thương mại.

Ông ấy chính là thần thoại đã sáng lập ra tập đoàn Kada, một tay che trời trên thương trường, nhưng khi ông ấy chống gậy đứng trước mặt thì Phong Triễn Nặc lại nhận ra đáng vẻ mặt mỗi rất khó phát hiện trên người của ông ta, còn có một loại chán ghét nào đó.

Ông ấy thân nhiên nhìn thoáng qua mọi người ở trước cửa, “Tất cả vào nhà đi rồi nói chuyện sau.”

Ông ấy không nói đến Phong Triễn Nặc cũng không hỏi hần là ai mà chỉ đi vào căn phòng lớn ở bên trong tòa nhà.

.....

P/S: giờ là ra mắt bố chồng .

151. Chương 151: Cuộc Họp Phán Định

Đây là một tòa nhà cổ kính, bên trong có cấu trúc thoáng đãng rộng rãi, hành lang gấp khúc, tương đối xa hoa, nhưng dường như đã được tu sửa nhiều lần, đặt những thứ này ở bên cạnh danh hiệu người sáng lập tập đoàn Kada thì có vẻ hơi tầm thường một chút.

“Bình thường nhà của anh cũng đông người như vậy sao? Hay là vì tôi nên bọn họ mới đến, nếu là như vậy thì tôi sẽ cảm thấy rất vinh hạnh.” Nhìn quanh bốn phía, Phong Triễn Nặc chỉ nhìn thấy vài người đầy tớ, chuyện này rất kỳ lạ.

Trên đường đến phòng khách hần còn quan sát được không ít chi tiết, “Trong ấn tượng của tôi thì những người có địa vị như vậy thì thường rất biết hưởng thụ, yêu thích những thứ có thể biểu hiện thân phận của bọn họ, nhưng tôi lại không thấy được điểm này từ trên người của cha anh.”

“Từ ngày mẹ của tôi qua đời thì ông ấy liền trở nên trầm mặc ít nói, tòa nhà này là khi công ty vừa thành lập thì ông ấy đã dùng khoản tiền kiếm lợi đầu tiên để mua về, rất có ý nghĩa kỷ niệm, ông ấy thích nơi này nên chưa từng dọn ra ngoài, về phần hôm nay...” Feston đi vào phòng khách.

Trong phòng có một lò sưởi đang được sử dụng ở trên vách tường, củi lửa đang thiêu đốt, bắn ra những tia lửa nhỏ bé, phòng khách thật ấm áp, ngoại trừ ở giữa có một chiếc ghế sofa đơn thì còn có hơn mười chiếc ghế dựa được đặt xung quanh một cái bàn hình chữ nhật.

“Xem ra chúng ta vừa cắt ngang một cuộc hội nghị.” Không cần Feston trả lời thì Phong Triễn Nặc vẫn có thể nhìn thấy đáp án ở trước mắt.

Khi đi vào phòng khách này, tuy không có ai nghe thấy nội dung mà hai người thấp giọng nói chuyện với nhau nhưng bộ dáng thì thậm chí rất rõ ràng, ở mặt ngoài những người khác đều tự trò chuyện nhưng đều ngầm để ý đến hành động của hai người kia, đương nhiên không bỏ lỡ hình ảnh trước mặt, bọn họ trao đổi những ánh mắt ra hiệu với nhau. Christopher Kada ngồi vào chiếc ghế sofa đơn, sau khi mọi người đều ngồi xuống thì ông ấy thẳng thắn lên tiếng, “Nếu cha không nói muốn gặp người bạn này của con thì con sẽ không trở về đúng không, Feston?”

Không có ý trách móc nặng nề nhưng cũng không phải là điều mà một người cha sẽ nói khi hoan nghênh đứa con của mình trở về, Feston dường như không cảm thấy bất ngờ, có lẽ hần đã quen với việc này, chỉ bình thản mỉm cười, “Nếu muốn con trở về chỉ vì thảo luận vấn đề tiếp nhận vị trí chủ tịch thì con không cần thiết phải trở về.”

Ngồi đối diện với cha ruột của mình, Feston cầm lấy ly rượu Whisky do người đầy tớ bưng lên, “Con là FBI, con thích tra án, con không có hứng thú đối với thương trường.”

Ngắn gọn rõ ràng, quyết đoán như lúc phá án, ánh lửa trong lò sưởi chiếu rọi lên mặt của Feston, nét mặt nhìn nghiêng cực kỳ giống ông Kada.

“Con thích thách thức, chẳng lẽ sự cạnh tranh khốc liệt trên thương trường cũng không đủ để khiêu chiến niềm hứng thú của con hay sao?” Christopher Kada nhẹ nhàng gõ cái tẩu lên bàn, nhanh chóng có người tiến lên bỏ thêm thuốc lá sợi vào cái tẩu cho ông ấy, ông ấy chậm rãi rít vài hơi.

“Con cũng không có hứng thú để kết hôn với một cô gái xa lạ.” Khi nói những lời này thì Feston nhìn sang bên cạnh, Phong Triển Nặc bình thản ngồi đó, tựa như một người khách được mời đến.

Phong Triển Nặc quả thật là một người khách, chẳng qua thân phận có một chút đặc biệt, Christopher Kada lại lưu ý đến ánh mắt của Feston, “Con nói rất thẳng thắn, tốt lắm, như vậy chúng ta có thể thẳng thắn một chút.” Ông ấy hơi nhòai người ra phía trước, cầm tẩu thuốc chỉ vào Phong Triển Nặc, “Con nói cho cha biết có phải bởi vì cậu ấy mà con không muốn kết hôn với người con gái khác hay không, mà theo cha nhìn thấy thì cậu ấy là đàn ông, cũng giống như con.” Những lời này khuếch tán theo làn khói mà ông ấy nhả ra, làm cho bầu không khí trở nên bất thường, câu hỏi của Christopher Kada rất thẳng thắn, thẳng thắn đến mức không ai có thể lường trước.

Tất cả tầm mắt đều đồng loạt nhìn về một người, Feston thản nhiên thừa nhận, “Con không hề có cảm giác với phụ nữ.”

Sau một trận ồ lên thì hắn liền nói tiếp, “Hôn nhân chính trị không thích hợp với con, muốn con kết hôn với một cô gái chẳng khác nào lừa gạt cô ta, con sẽ không yêu cô ta, cũng sẽ không làm cho cô ta có hạnh phúc, sự kết hợp như vậy chỉ là vô nghĩa mà thôi.”

Tiếng ồ lên càng rõ ràng, “Vậy con là vì hắn mới từ chối cuộc hôn nhân này sao, cha biết chuyện gì đã xảy ra ở Monaco, con là vì cậu ấy nên mới làm như vậy sao?” Khi mọi người đang châu đầu ghé tai xì xầm thì tiếng chát vắn của Christopher Kada lại xuyên thấu hết thảy tạp âm.

Đây quả thật giống như bị thăm phán, ông ấy lược bỏ chi tiết về Monaco và Bailey Olivia mà chỉ tập trung vào mấu chốt của vấn đề.

Phong Triển Nặc quan sát vẻ mặt của vài người ngồi đối diện với hắn, bởi vì chuyện này liên quan đến mình nên hắn định mở miệng thì cánh tay liền bị Feston đè lại. fynnz.wordpress.com

Feston lắc đầu đối với hắn, sau đó chuyển hướng sang Christopher Kada, “Đáng lý con sẽ nói với cha đó là vì cậu ấy, nhưng trên thực tế chuyện đó không liên quan đến cậu ấy, cho dù có người này tồn tại hay không thì con cũng sẽ không lấy một cô gái mà mình không yêu, cha cảm thấy thế nào, cha nghĩ rằng con sẽ làm như vậy hay sao?”

Phong Triển Nặc biết đáp án là phủ định, thay vì cho rằng Feston trả lời như vậy để tránh cho hắn khỏi bị chỉ trích, không bằng nói rằng Feston đang nói ra sự thật, nếu không phải là người mà Feston thật lòng yêu thương thì bất luận kẻ nào cũng không thể cưỡng ép người này làm chuyện mà mình không muốn.

Cũng giống như cuộc gặp gỡ bất ngờ trước kia của bọn họ, nếu không phải không thể kháng cự sự rung động dưới đáy lòng thì Feston tuyệt đối sẽ không tự rước lấy rắc rối mà trêu chọc vào một tên tội phạm như vậy.

Đây là lời đối thoại giữa hai cha con, đôi mắt màu xám của Feston như bốc lửa, Christopher Kada rít cái tẩu, hết ngậm này đến ngậm khác, sau đó hừ lạnh một tiếng, “Cha không biết con có hứng thú với đàn ông.”

“Chỉ có bà ấy biết, con nghĩ bà ấy vẫn chưa kịp nói cho cha.” Bà ấy ở trong miệng của Feston là ám chỉ đến ai thì Christopher Kada liền lập tức hiểu được, bàn tay cầm cái tẩu trở nên run rẩy.

Phong Triển Nặc ở ngay bên cạnh Feston nên có thể phát hiện ánh sáng chột lóe trong mắt của Feston, đáng lý không nên nhắc đến mẹ của hắn ngay lúc này, Feston biết nhưng vẫn nói ra, hơn nữa còn vì thế mà cảm thấy hối hận.

Phong Triển Nặc dùng sức nắm tay của Feston dưới gầm bàn.

“Jessica, đáng lý cô ấy nên sớm nói cho cha biết, cha sẽ không cần phải chờ mong có ngày được ẵm cháu.” Christopher Kada thấp giọng nói, mơ hồ trong cổ họng có một cái vòng được tháo ra, ông ấy dường như đang thở dài.

“Con xin lỗi.” Feston nhẹ nhàng nói.

Người đàn ông lớn tuổi ngồi ở đối diện khẽ khoát tay, dường như bị đả kích cho nên mất đi hứng thú nói chuyện, nhiệt độ trong lò sưởi dần dần dâng lên, tiếng gõ chày vang lên tách tách, những người ngồi xung quanh đều có sắc mặt khác nhau, đều tự suy tư trong lòng.

Dám đem chuyện riêng để lên mặt bàn mà thảo luận, không e dè những người khác ở đây, Phong Triển Nặc xem như đã lĩnh hội được, “Ông ấy là cha của anh, ngoại trừ cùng họ Kada thì những điểm khác cũng rất tương tự.” Khi mọi người khe khẽ nói nhỏ thì những lời này của Phong Triển Nặc cũng dừng bên tai của Feston, Feston không nói gì thêm, chỉ là nghiêng tai lắng nghe, Christopher Kada đang nheo mắt nhìn bọn họ.

Greg dùng tiếng cười để xoa dịu bầu không khí, “Hôm nay hiếm thấy mọi người tụ họp cùng nhau, trước tiên đừng nói đến những chuyện này nữa, bên ngoài lạnh muốn chết rồi, không bằng chúng ta uống trước một ly đi.”

Hắn lắc chuông, người đầy tớ đi lên rót rượu cho mọi người, một vài cái ly trống lại được rót đầy, mà Christopher Kada cũng không có ý kiến gì khi Greg tự tiện ra lệnh, điều này dường như chứng tỏ có chuyện gì đó đang biến hóa.

“Christopher, đây là ý gì, Feston là con trai của anh, đương nhiên là người kế thừa, chẳng lẽ anh muốn chuyển nhượng vị trí kia cho Greg hay sao? George, chắc là anh cảm thấy cao hứng lắm phải không, Greg là con của anh, hiện tại anh hẳn là người cao hứng nhất, Feston coi trọng một người đàn ông, hừ!” Ngay khi mọi người đang khe khẽ nói nhỏ thì có một người đàn ông trung niên với cái mũi đỏ chót chĩa vào người đàn ông lớn tuổi ở bên cạnh Greg, George Kada, người bị chỉ điểm rõ ràng có tính cách khác biệt với anh hai của mình là Christopher Kada.

“Wesley, nói chuyện nên có chừng mực một chút! Cho dù là tạm thời hay vĩnh viễn thì hiện tại Greg vẫn là người quản lý tập đoàn, tập đoàn Kada đang kiếm được lợi, chẳng lẽ như vậy vẫn chưa đủ hay sao? Bởi vì cậu không có con cho nên cậu không muốn nhìn thấy con trai của tôi có được vinh quang này, quản lý dòng máu của gia đình chúng ta...”

“Anh nói đúng, đây là dòng máu của Kada, tôi làm sao có thể an tâm giao cho một tên nhóc miệng còn hôi sữa, ngay cả một chút việc nhỏ nhặt mà nó còn làm không xong...” Đang định nói tiếp thì bị George quát to, “Wesley!”

Một tiếng hô to làm cho người đàn ông trung niên tên Wesley thanh tỉnh không ít, hắn mở ra đôi mắt như say lại không say, xung quanh đều im lặng, George Kada đang trừng mắt giận dữ nhìn hắn, vì thế hắn lập tức tỉnh táo trở lại, ngậm miệng không dám nói tiếp. fynnz810

Greg thần nhiên nhìn ly rượu trong tay, bầu không khí thật kỳ lạ.

“Nếu không có gì khác thì chúng con đi trước.” Feston đứng lên, Phong Triển Nặc vẫn đang ngồi trên ghế quan sát cuộc họp hiếm thấy này, hắn liền bị Feston tóm dậy, hắn đưa ra một kết luận, hóa ra mọi người đến đây chỉ vì gặp một người, cha của Feston.

Feston dường như không thích nói chuyện với những người này, nhưng Christopher Kada lại lên tiếng, “Con đứng lại, còn có người bên cạnh con nữa.”

Phong Triển Nặc dừng bước, Feston quay đầu lại.

Không biết Christopher muốn nói cái gì, những người khác đều im lặng, còn Christopher lại đối mặt với ánh mắt của hai người kia, đột nhiên hỏi, “Nghe nói cậu là một sát thủ?”

Đây là một quả bom, mà Christopher lại cứ thần nhiên ném ra, xung quanh bắt chợt yên lặng, Phong Triển Nặc giống như nghe thấy dây thần kinh của mình hơi nhảy lên một chút, hắn nhướng mày rồi mỉm cười trả lời, “Đúng vậy, chỉ sợ là như thế, ngài Kada.”

Không ngờ là hắn lại có thể thần nhiên nói như vậy, Christopher Kada nhướng mày, tăng mạnh giọng điệu, “Cậu là sát thủ, mà Feston là FBI, hai người sống cùng nhau? Yêu nhau?”

Biết Feston chuẩn bị nói cái gì, lần này là Phong Triển Nặc dè lại cánh tay của Feston rồi đối mặt với người đàn ông lớn tuổi này, “Ông có thể nghỉ ngơi, nhưng nói thật, nếu không phải vì nguyên nhân này thì tôi đã sớm giết anh ấy.”

Hắn thản nhiên cười, ánh mắt lại đặc biệt sáng ngời, bộ đồ vừa người, trên tay là chiếc áo khoác, giống như một người mẫu trong quảng cáo, thái độ tự nhiên cùng với phong cách hơn người.

Hắn không hề giống một sát thủ, nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy hắn thừa nhận, ngay khi mọi người đang kinh ngạc thì chỉ có Christopher Kada vẫn ngồi im bất động, dùng đôi mắt cẩn thận quan sát Phong Triển Nặc. Nghe Phong Triển Nặc thừa nhận tình yêu như vậy thì Feston liền cảnh cáo đối phương bằng một cái liếc mắt, “Đừng nói hươu nói vượn ở đây.”

“...Phải nói đây là lý do vì sao cho đến nay tôi vẫn không bắt cậu, cậu đã thay đổi triệt để, hiện tại là một công dân tốt.” Có lẽ ngay cả Feston cũng không dám tin tưởng những lời này của mình.

Phong Triển Nặc nheo mắt bật cười.

Christopher Kada lại giống như phát hiện ra điều gì đó mới mẻ, “Con đang bảo vệ cậu ấy.”

Feston đang bảo vệ hắn.

“Ngài Kada, tôi xưng ông như vậy bởi vì ông là cha của anh ấy, ông nên biết chúng tôi sẽ bảo vệ người quan trọng nhất đối với chúng tôi.” Phong Triển Nặc không cảm thấy như vậy có cái gì kỳ lạ.

Mọi người đều đang nhìn Phong Triển Nặc và Feston, cho dù là nhìn lơ lửng nhưng vẫn chỉ lẳng lặng đánh giá.

Không cố ý làm ra động tác thân mật, hai người kia chỉ sóng vai đứng ở nơi đó, nhưng giữa bọn họ có một loại không khí khác biệt mà người ngoài không thể chen chân vào, chứng minh quan hệ của bọn họ quả thật như mọi người biết đến, khó có thể tưởng tượng nổi.

Cho dù Phong Triển Nặc có hứng thú muốn xem xét về mặt biến hóa của những người này “Không có chuyện gì thì chúng tôi đi đây, tôi còn có chút chuyện cần phải xử lý.”

Feston nói đúng, nơi này thật vô vị.

Vừa mới dứt lời thì có vài người mở miệng, “Đợi đã!” Christopher Kada đột nhiên đứng lên, trầm giọng gọi lại con của ông ấy, “Feston, con muốn vì tên sát thủ này mà vứt bỏ quyền thừa kế hay sao? Cha phải nhắc nhở con, lần này là vĩnh viễn, con vứt bỏ quyền thừa kế tập đoàn Kada, bao gồm tất cả cổ phần công ty của con, có phải như vậy hay không? Hiện tại cha muốn nghe con nói cho cha biết.”

Feston đã đi đến cửa thì bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt sáng rực như bốc hỏa, “Con đã sớm vứt bỏ nó, nó là của cha, không phải của con! Mẹ của con, vợ của cha, chỉ vì tập đoàn Kada này mà cha lơ là bỏ mặc bà ấy, con cho rằng nó cần bản không cần thiết phải tồn tại!”

.....

P/S: Thật ra dùng xưng hô *tôi với ông* cho Feston và Christopher thì lạnh lẽo quá, dù sao thì bác Chris cũng là người tốt.

152. Chương 152: Đối Thoại Trong Phòng Làm Việc

Tất cả mọi người đều im lặng, Christopher Kada nhìn thấy ngọn lửa từ dưới đáy mắt của Feston, nó tồn tại thật lâu, hơn nữa không có gì có thể hòa tan nó.

Khi giọng nói trầm thấp của Feston hoàn toàn khuếch tán trong phòng khách thì Christopher Kada mới rút thật mạnh tẩu thuốc trên tay, “Con không cần nói cho cha biết lý do, cha chỉ cần biết một chuyện là con hoàn toàn từ bỏ, không có gì có thể thay đổi suy nghĩ của con.”

“Con sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình.” Feston bình tĩnh trả lời, hần nhìn xung quanh, có những gương mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Có người lại xen vào một câu ngay lúc này, “Đừng lấy tôi ra làm cái cớ, anh ấy từ bỏ không phải vì tôi, đây là suy nghĩ của anh ấy từ trước cho đến nay, đương nhiên tôi cũng ủng hộ anh ấy, nhưng nhớ kỹ, mong mấy người đừng quy tội cho tôi, chuyện này không liên quan đến tôi.”

Khoanh tay đứng bên cạnh, thái độ thờ ơ, Phong Triển Nặc giống như một người ngoài cuộc, hần nhàn nhả đứng ở nơi đó, nhìn không ra có bao nhiêu nhiệt tình.

“Đây là người mà con đã chọn?” Bỗng nhiên có một giọng nữ cất lên với vẻ nghi ngờ.

Greg nhẹ nhàng chạm bà ta, “Đừng nói nữa.”

“Con là con của mẹ, Greg, hiện tại con có hy vọng cầm quyền cho nên không còn xem trọng lời nói của mẹ có phải hay không?” Một người phụ nữ trung niên hơi béo đang đứng dậy, thở dài một cách tiếc nuối, “Feston, con chưa bao giờ phạm phải sai lầm, nhưng lần này sự lựa chọn của con thật sự làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.”

“Tin tưởng con đi, nếu chọn khác đi thì có lẽ sẽ còn sai lầm hơn nữa, chuyện này tuyệt đối chính xác.” Thái độ của Feston đối với bà ta rõ ràng có phần dục xuống.

“Cho dù quý bà này tên là gì thì bà ta nhất định rất quan tâm đến anh.” Phong Triển Nặc ở bên cạnh đang thì thầm rất nhỏ với Feston nhưng vẫn bị người phụ nữ này nghe thấy, “Tuổi của tôi không lớn như vậy, nghe không rõ lời của cậu, tôi tên là Lize, cậu có thể gọi tôi là dì Lize, còn không thì cứ gọi theo Feston, gọi tôi là thím Lize cũng được.”

Người phụ nữ tên là Lize này dùng ánh mắt khiêu khích mà ngắm nhìn Phong Triển Nặc, “Feston, ngoại trừ khuôn mặt này thì thím không biết con còn xem trọng điểm gì ở cậu ấy.”

Phong Triển Nặc vốn nên tức giận nhưng bà dì Lize này bỗng nhiên làm hần cảm thấy rất thú vị, “Để tôi trả lời thay anh ấy, ngoại trừ khuôn mặt này thì đáng người của tôi cũng không tệ đương nhiên còn bao gồm những ưu điểm khác...” Hần tạm dừng một chút, âm điệu cuối cùng nhấn mạnh khiến người ta có cảm giác ám muội, khi bà Lize đang cau mày thì Phong Triển Nặc lại mỉm cười, “Chẳng hạn như kỹ thuật xạ kích, bà nên biết số người có khả năng ngang ngửa với anh ấy là rất ít, người có thể uy hiếp tôi cũng không nhiều, nếu anh ấy không yêu tôi, hoặc là tôi không yêu anh ấy thì hiện tại mấy người sẽ không còn nhìn thấy anh ấy đứng trước mặt mấy người đâu.”

Lời nói lạnh lẽo thấm thấu vào lòng của những người ở đây, “Tôi vẫn chưa muốn ra tay bởi vì đây là nhà của Feston, nhưng sự kiên nhẫn của tôi luôn có giới hạn, nếu mấy người còn muốn tiếp tục bàn luận những chuyện vô nghĩa này thì có lẽ tôi nên làm cái gì đó để chứng minh giá trị của mình.”

“Cậu thật sự là một sát thủ?” Lize bỗng nhiên nghĩ đến chuyện này.

“Đúng vậy.” Phong Triển Nặc mỉm cười.

Một sát thủ sẽ dùng cái gì để chứng minh giá trị của mình, mọi người đều hiểu rõ đáp án của vấn đề này, mặc dù bọn họ cố gắng không để ý đến sự tồn tại của người đàn ông ở trước mặt nhưng cảm giác tồn tại của hần lại vô cùng rõ ràng, không phải muốn xem nhẹ thì có thể xem nhẹ.

Chỉ có Christopher Kada tựa hồ là làm được, giống như hoàn toàn không cảm thấy sự uy hiếp trong lời của Phong Triển Nặc, “Feston, có phải cho dù sử dụng cách gì hay thủ đoạn gì thì con cũng không tính quay lại hay không?”

“Con cho rằng con đã nói quá đủ rồi.” Vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn của Feston giờ phút này cực kỳ giống Christopher Kada.

“Được—” Ông ấy đứng lên rồi chống gậy, dưới thềm phát lên một tiếng trầm đục, “Mấy người đều đã nghe thấy, không phải là tôi không cần nó trở về, là nó tự mình không muốn trở về, tập đoàn Kada này là do tôi sáng lập nhưng không nhất định phải là con của tôi kế thừa, mấy người ai muốn thì cứ lấy đi.”

Lời tuyên cáo vang dội, chấn động rất nhiều người ở đây.

“Vì sao bỗng nhiên tôi cảm thấy cha của anh cũng không giống như tôi đã nghĩ, không phải muốn anh trở về thừa kế sản nghiệp mà là ngược lại...” Phong Triển Nặc nheo mắt một cách đăm chiêu.

Feston cũng dùng một loại ánh mắt khác thường để quan sát cha của hắn, “Có lẽ cậu nói đúng.”

Wesley vừa chỉ trích Greg làm việc bất lực vừa nhảy dựng lên, “Như vậy không công bằng.”

George Kada cảm thấy mỹ mãn, ông ấy cầm lấy ly rượu whisky ở trước mặt, “Chuyện này không có gì là không công bằng, người già như chúng ta nên rút lui, để cho người trẻ làm chuyện của bọn họ đi, tôi tin tưởng Greg sẽ làm tốt.”

Wesley đến nay vẫn chưa kết hôn, đương nhiên càng không có con, hắn kêu to không công bằng, những người khác đều đang nghị luận tranh chấp, trong khi đó Christopher Kada lại đi vào bên trong, trước khi ông ấy đi thì gạt đầu với Feston, “Hai đứa đi vào đây.”

Phong Triển Nặc chắc chắn hắn không nghe lầm, ông ấy gọi hai người bọn họ, Feston và hắn đi theo Christopher Kada vào phòng làm việc.

“Đóng cửa lại đi.” Đặt cây gậy dựa vào bàn làm việc, Christopher Kada ngồi xuống ghế dựa.

Feston đóng cửa lại, ngăn cách tiếng người ồn ào ở ngoài phòng khách, bầu không khí trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, xung quanh có một dãy kệ sách, mùi bụi bặm và cổ kính lập tức tiến vào xoang mũi, kích thích không ít ký ức.

“Con đã xem hết hơn phân nửa sách ở nơi này.” Vuốt ve giá sách, Feston thản nhiên nói, Phong Triển Nặc rút ra vài cuốn rồi lật xem.

Christopher Kada cắn cái tẩu, “Con đã xem hơn phân nửa, lúc ấy Jessica rất cao hứng, cô ấy bảo rằng cô ấy sinh được một đứa con trai hiếu học, có học thức, hơn nữa lại rất dũng cảm.”

Hồi ức trở về, cha con hai người đều trở nên trầm mặc, Phong Triển Nặc ở bên cạnh tăng hắng một tiếng, “Nếu hai người có chuyện gì muốn nói thì tôi có thể đi ra ngoài trước.”

“Không cần đi ra ngoài, tôi nghĩ Feston cũng hy vọng cậu ở lại.” Christopher Kada bỗng nhiên sửa lại thái độ, thân thiết giữ hắn lại.

Phong Triển Nặc tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, bỗng nhiên có một chút linh hội, “Nói như vậy vừa rồi cũng không phải là ông nói thật à?”

“Nếu tôi nói thật thì e rằng cũng sẽ không thể nghe thấy Feston nói thật, tôi cũng sẽ không biết cái nhìn của nó đối với tôi, và cả việc nó coi trọng cậu.” Bây giờ cũng không còn nhiều người dùng tẩu thuốc như vậy, ông lão rút thuốc, lời nói của ông ấy lắng đọng theo làn khói trắng.

Feston muốn nói cái gì đó, ông ấy liền nâng tay ngăn cản, “Không cần phải nói, cha đã thấy hết rồi, ở nghĩa trang, con đi thăm mẹ của con, tính cách của Jessica rất thẳng thắn thoải mái, hơn nữa cô ấy cũng rất tiến bộ, cô ấy sẽ chấp nhận chuyện này, về phần cha....Cha hy vọng lúc ấy cha chưa từng thấy cái gì cả, nhưng nếu đã thấy thì cũng chỉ có thể chấp nhận.”

Hai người nhớ đến việc mà bọn họ đã làm ở nghĩa trang, bọn họ nghĩ rằng trong nghĩa trang vào một ngày mưa phùn như vậy thì sẽ không có ai, hiện tại xem ra còn có người khác nhìn thấy bọn họ ôm hôn cùng với một ít động tác thân mật khác.

“Vừa rồi những gì nói ở bên ngoài là cha cố ý nói.” Đứng trước mặt Christopher, Feston phỏng đoán động cơ của ông ấy, “Cha muốn vứt bỏ cổ phần của tập đoàn?”

“Đúng vậy.” Ông lão này giống như rất thích nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, “Quá đủ rồi, mấy chục năm đã là quá đủ...” Ông ấy nhắm mắt lại, vuốt ve cái tẩu trong tay, “Nó theo cha còn lâu dài hơn so với mẹ của con, con nói đúng, nếu không phải ngày đó không có cha thì cô ấy sẽ không dẫn con một mình ra ngoài rồi gặp phải chuyện như vậy.”

Nói đến quá khứ, chuyện xưa hơn hai mươi năm lại khiến cho giọng điệu của ông ấy thêm phần đau thương, Christopher Kada mất đi tâm tình hút thuốc, cái tẩu được gác sang một bên, bên trong lập lòe ánh lửa.

“Chuyện đã qua không cần phải nhắc lại.” Feston không phải là người thích nhớ về quá khứ, mặc dù lúc này bị buộc phải nói ra nhưng dù sao cũng là chuyện nhiều năm trước kia.

“Được rồi, hiện tại cha sẽ nói, chỉ cần con vứt bỏ cổ phần thì tập đoàn Kada sẽ không còn liên quan đến con, bọn họ còn níu kéo con là vì có người không cam lòng để cho Greg chiếm đoạt lợi ích trong khi bọn họ thì không, bọn họ chiếm không được thì người khác cũng đừng hòng mơ tưởng, có lẽ đây là điều mà bọn họ suy nghĩ.”

Phong Triển Nặc đặt ra nghi vấn, “Chẳng lẽ bọn họ lại cam tâm để cho Feston nắm quyền chủ tịch?”

“Cái này thì khác, Feston là con của tôi, nếu nó kế thừa thì chẳng ai dám nhiều lời.” Vẫn quyết đoán như xưa, Christopher Kada khoát tay ngăn cản, “Nhưng hiện tại nó không muốn thì tôi cũng sẽ không miễn cưỡng nó.”

“Cho nên ông nói những lời đó, bức anh ấy nói ra, làm cho mấy người ngoài kia đều hết hy vọng.” Nhường mảy, Phong Triển Nặc liếc nhìn Feston, hiện tại đối phương nhất định đã hiểu được.

“Sau khi Jessica mất thì tôi đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, trước kia có rất nhiều việc làm cho tôi chìm đắm, đột nhiên tôi lại mất đi tất cả hứng thú đối với chúng nó, khi ấy tôi mới nhận ra nếu không có cô ấy, mặc kệ tôi có được cái gì, tiền tài danh vọng chẳng qua chỉ là những tờ séc và một chuỗi con số mà thôi.” Christopher lộ ra một nụ cười khổ.

“Cho nên cha cũng hy vọng con có thể tìm được một người thích hợp, chẳng qua cha không ngờ con dẫn về không phải là một cô gái mà lại là cậu ấy.” Christopher ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Phong Triển Nặc, “Nói cho tôi biết cậu tên gì.”

Ánh mắt của Phong Triển Nặc chuyển động, do dự chừng vài giây, ba chữ Phong Triển Nặc vừa định thốt ra thì Feston đã thay hắn trả lời, “Ian Noy.”

Dưới ánh mắt thâm trầm của Feston, Phong Triển Nặc gật đầu, “Ông có thể gọi tôi là Ian.”

Ông ấy đọc tên của hắn vài lần, “Hai đứa có thể đi được rồi, nhớ thỉnh thoảng quay về thăm cha, những gì cha muốn nói thì đã nói hết rồi.”

Christopher không còn gì khác để nói, Feston và Phong Triển Nặc rời khỏi phòng làm việc, đằng sau cánh cửa, Christopher Kada nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng được đóng chặt, vẻ mặt bỗng nhiên mất đi bình tĩnh.

Nhớ kỹ cái tên Ian Noy này, ông ấy thở dài một hơi, trong phòng sách vắng lặng, bầu thuốc lại lóe lên ánh lửa, hơi hơi lấp lánh màu đỏ.

“Vì sao không cho tôi nói ra tên thật?” Thúc vào khuỷu tay của Feston, Phong Triển Nặc dừng lại ở một chỗ cách phòng làm việc không xa.

“Từ trước đến nay cậu luôn rất cẩn thận, vì sao lần này lại bỗng nhiên tình nguyện nói ra tên thật của mình?” Tầm mắt nhìn ra bên ngoài, Feston nhìn thấy mọi người đang đứng trong phòng khách, dường như còn có mấy người khách khác đến đây.

“Ông ấy là cha của anh, cho dù có cẩn thận như thế nào chẳng lẽ muốn tôi phải đi nói dối với cha của anh hay sao?” Ai bảo đối phương là một người đặc biệt làm chi.

“Tôi muốn cậu tiếp tục cẩn thận, về phần nói dối thì dù sao cũng chẳng phải là lần đầu tiên.” Theo phản ứng của Feston thì hắn không cần Phong Triển Nặc nói ra tên thật cho cha của mình biết, “Cậu nên giữ bí mật thân thể của mình trong giới hạn lớn nhất, đừng để cho tôi tốn nhiều công sức đi lo liệu rắc rối cho cậu là được, nói dối hay không thì không thành vấn đề, chỉ cần cậu không nói dối với tôi là được.”

“Thân thể bí mật? Là ai làm cho lai lịch của tôi bị sáng tỏ, làm cho tôi không thể không tìm một thân phận giả để che giấu, đội trưởng Feston, hình như anh đã quên mất chuyện này thì phải.” Khoanh tay lắc đầu, nụ cười lạnh cùng với bộ dáng trêu chọc của Phong Triển Nặc trở thành một hình ảnh hết sức hấp dẫn ở trong mắt của Feston.

“Biểu hiện vừa rồi của cậu cũng không tệ.” Ép Phong Triển Nặc lui vào vách tường, Feston chống hai tay lên tường, hơi thở bất chợt gần sát. fynnz810

Phong Triển Nặc hừ cười, “Anh không muốn gây ra mâu thuẫn, luôn quan sát tình huống để có thể khống chế cục diện bất cứ khi nào, biết suy nghĩ của anh cho nên tôi cũng phải kiên nhẫn một chút, chẳng lẽ tôi lại thật sự giết tất cả mọi người hay sao? Tôi là sát thủ, không phải là kẻ cuồng sát biến thái.”

Vói tay vào áo của Feston, đem Feston kéo sát vào người của mình, khi bốn mắt nhìn nhau thì hai người cùng nhau bật cười.

Có thể là vì được thừa nhận, cũng có thể là vì sự thừa nhận này nằm trong dự kiến của bọn họ, nhưng nụ cười không giữ được bao lâu, Feston bỗng nhiên nín cười, ánh mắt sắc bén nhìn ra phía sau, “Bên ngoài rất im lặng.”

“Anh cho rằng có người báo cảnh sát à?” Tuy không muốn làm như vậy nhưng Phong Triển Nặc vẫn rút súng ra.

.....

P/S: Và giờ là đến phiên ba chồng chấp thuận ^o^, em Nặc hạnh phúc nha.

153. Chương 153: Thật Nhiều Khách Viếng Thăm

Trong phòng khách vô cùng im lặng, mới một phút trước vẫn còn tràn ngập tiếng nói chuyện và nghị luận, hiện tại chỉ còn lại một bầu không khí khác thường.

Cẩn thận lắng nghe, dường như vẫn có thể nghe thấy tiếng người nhưng rất nhỏ, vài tiếng ong ong phát ra, ngoại trừ như vậy thì còn có tiếng bước chân cố ý đi rất nhẹ.

“Khi cậu đến Washington thì dùng thân phận gì?” Không muốn kinh động cha của hắn ở trong phòng, Feston tiến về phía trước rồi thấp giọng hỏi.

“Macro Ventress, Judy đã thu xếp thỏa đáng mọi chuyện, giấy chứng nhận không có vấn đề gì nữa.” Giật giật ngón tay, Phong Triển Nặc cũng thấp giọng trả lời, “Tôi sẽ không ngóc đến mức không chuẩn bị gì cả, FBI đang truy nã tôi, tôi chưa quên điều đó.”

Sớm đã quen với việc che giấu và nguy trang, bất cứ thời điểm nào cũng không muốn xảy ra sai lầm, chỉ có một lần sai lầm duy nhất thì đang ở ngay bên cạnh hắn, đi ngang qua bên cạnh Feston, tầm tầm lồm xuống dưới chân của Phong Triển Nặc, hắn lặng lẽ đi về phía phòng khách.

“Không nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, đối phương có thể là FBI, không chừng anh sẽ gặp lại bạn cũ của mình.” Tầm mắt nhìn ra phía trước, hắn nghiêng đầu, Feston từ phía sau kéo hắn lại, “Tốt nhất cậu nên cầu nguyện cho chuyện đó đừng xảy ra.”

“Nếu thật sự xảy ra thì tình cảnh của anh sẽ càng khó khăn hơn hiện tại rất nhiều.” Cân nhắc có nên rời đi hay không, Phong Triển Nặc thu hồi lãnh ý dưới đáy mắt.

“Nếu thật sự xảy ra thì cậu lại gánh thêm một cái tội nữa, thân phận giả của cậu sẽ đi tong, hoàn toàn lãng phí.” Feston thật sự không muốn để cho chuyện này xảy ra, “Cậu đi ra cửa sau đi, hy vọng người của bọn họ chỉ tập trung ở trước cửa.”

“Nếu may mắn thì bọn họ không có nhiều người, sẽ không bao vây nơi này, dù sao đây cũng là nhà của người sáng lập tập đoàn Kada, muốn gì cũng phải nói với chủ nhân, đúng không?” Phong Triển Nặc quay đầu lại, ở sau lưng bọn họ, cánh cửa phòng làm việc vẫn đóng cửa.

Feston nhận ra vẻ mặt nghi ngờ của Phong Triển Nặc, “Không phải ông ấy, nơi đó không có điện thoại, khi ông ấy ở trong phòng làm việc thì không muốn bất kỳ kẻ nào quấy rầy.”

“Thật xin lỗi vì đã nghi ngờ cha của anh.” Nếu không phải là ông ấy thì có thể là một người nào đó ở trong phòng khách, hoặc là không ai báo cảnh sát, chẳng qua là FBI tự tìm được hắn.

Đã từng giết rất nhiều người cho nên Phong Triển Nặc sẽ không nường tay, nhưng vẫn chưa biết tình hình bên ngoài như thế nào, nơi này là nhà của Feston, trong khi hắn do dự thì Feston liền hướng ra ngoài, “Tôi đi trước, nếu tình hình không đúng thì cậu cứ đi ra cửa sau, xuyên qua hành lang cây trà, ở phía đầu bên kia.”

Để lại những lời này, Feston liền đi ra phía phòng khách.

Một mình Phong Triển Nặc đứng trong bóng tối, hắn chán cảm giác bị trói tay trói chân, bởi vì một người nào đó mà phải thay đổi hành vi của mình, nghĩ đến Feston cũng không thích sẽ xảy ra bắn giết trong nhà này, nhưng tình thế bức bách, bọn họ đành phải nhượng bộ.

Nếu quả thật có người tìm đến tận cửa thì Phong Triển Nặc nhất định sẽ đánh trả, Feston cũng chỉ có thể nhìn thấy mọi chuyện xảy ra, nhưng trước đó Feston sẽ bảo đảm người bắt đầu cuộc chiến không phải là Phong Triển Nặc.

“Feston—” Lize nhìn thấy hắn xuất hiện thì lập tức giữ chặt lấy hắn, “Những người này nói là đến tìm người.” Bà ta khẩn trương hạ thấp giọng, “Tìm người bạn kia của con.”

Trong phòng khách quả thật có thêm vài người khách, bọn họ mặc âu phục đồng bộ, vẻ mặt cứng ngắc, trong đó có một người đứng ra, “Feston Kada, đội trưởng đội đặc nhiệm ST, hiện tại bị đình chỉ công tác, chúng tôi cần anh giao ra một người, căn cứ vào tin tình báo thì hắn ta chắc là đang ở cùng với anh.”

Loại đối thoại kiểu nhà nước này thật dông dài, nhưng hôm nay hắn không tính vòng vo cùng bọn họ, hắn khoanh tay, đôi mắt sắc bén hơi hơi chuyển động, “Kể khi nào thì CIA cũng bắt đầu nhúng tay vào chuyện trong nước?”

Sắc mặt của mấy người này lập tức thay đổi, Feston cười lạnh, nhìn ra xung quanh, bao gồm cả Greg, tất cả mọi người đều tránh ra theo yêu cầu, ở giữa có vài nhân viên CIA, “Người của tôi đều ở trong này, nếu có ai liên lụy đến hoạt động khủng bố thì mấy người có thể lập tức dẫn đi.” fynnz.wordpress.com

Nụ cười theo phép tắc này làm cho người ta thật sự không thoải mái, vừa nhìn thấy thì liền biết rõ thân phận của bọn họ, vì vậy càng làm cho người ta khó chịu, nhân viên của cơ quan tình báo trung ương vỗ tay, “Đã sớm nghe danh Ceasar, hôm nay rốt cục mới được nhìn thấy tận mắt.”

“Nếu mấy anh đến gặp tôi thì hiện tại đã gặp được, còn có chuyện gì khác hay không?” Hành động của CIA đã nằm trong dự kiến của Feston, nhưng không nên nhanh như vậy, khi hắn nói chuyện không hạ thấp âm lượng, Phong Triển Nặc nghe thấy lời nói của hắn, hiện tại Phong Triển Nặc đã biết đối phương là ai thì có thể làm ra phán đoán chính xác hơn.

Đang lúc nghĩ như vậy thì người đáng lý phải trốn ở sau cửa lại đường hoàng bước về phía hắn.

“Đừng trừng mắt nhìn tôi như vậy, tôi đi ra để chào đón bạn cũ mà thôi.” Vẻ mặt thản nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người, người đáng lý phải rời đi lại dùng nụ cười hữu hảo nhất để chào hỏi mấy nhân viên CIA.

“Bỗng nhiên tôi nhớ đến có lần tiếp nhận vài vụ giao dịch, giọng nói của người liên hệ với tôi rất đặc biệt, khác sâu vào trong ấn tượng của tôi, không ngờ lại nghe thấy ở trong này, thật sự là trùng hợp nha.” Nâng cằm, ánh mắt của hắn đảo một vòng lên những người đó.

Nụ cười của sát thủ làm cho người ta si mê, trong đó lại có một phần lãnh lẻo khiến người ta cảnh giác, nhưng quan trọng hơn không riêng gì hắn nhận ra giọng nói của những người này mà mấy nhân viên CIA cũng đồng thời nhận ra hắn.

“U Linh.” Có người cần rằng gọi ra biệt danh của hắn.

Song phương đứng trong phòng khách, vẻ mặt khác nhau, Phong Triển Nặc mỉm cười, mấy nhân viên CIA dường như cảm thấy đau đầu và bất ngờ vì tình hình trước mắt.

Trong phút chốc Feston liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra, “Mấy vị này không tự giới thiệu nhưng theo tôi được biết thì chỉ có người của CIA mới có thể tự che giấu kỹ như vậy.”

“Nói như thế thì chẳng lẽ mấy nhiệm vụ mà tôi tiếp nhận đều là do CIA giao cho tôi hay sao, đúng rồi, bọn họ có nói tôi đã làm cái gì hay không?”

Nghiêng đầu, Phong Triển Nặc hỏi một cách nghiêm túc.

“Thật đáng tiếc, mấy vị này vẫn chưa nói với tôi là cần phải giao ra người nào.” Một hỏi một đáp, Feston trả lời như thật.

Có người còn chưa hiểu được bọn họ đang đùa cái gì, vì sao sắc mặt của CIA lại càng lúc càng khó coi như vậy, người nọ chỉ vào Phong Triển Nặc, “Người mà mấy người muốn bắt ở tại chỗ này, hẳn là sát thủ....” Greg bùm miệng của đối phương lại, “Chú Wesley, chú uống rượu nhiều quá rồi đó!”

George Kada lắc đầu, “Ngu ngốc.”

Ngoại trừ Wesley thì mọi người đều hiểu được, vì sao người muốn bắt đang ở trước mắt mà kẻ bắt người lại tái xanh mặt chôn chân tại chỗ.

“Xem ra FBI không nói rõ với các anh về người mà các anh muốn bắt là ai.” Vì thế mà Feston cảm thấy may mắn, mấy tên CIA này tất nhiên không thể ngờ đến.

Bọn họ chỉ dựa theo trình tự bình thường để đến bắt một sát thủ mang tội danh nghi phạm gián điệp, ai ngờ tên sát thủ này lại là U Linh mà ngành tình báo của bọn họ đã từng liên lạc để yêu cầu thực hiện vài vụ ám sát.

U Linh rất khó đối phó, quan trọng hơn là người này có liên quan đến cơ mật của quốc gia.

Trong những người mà U Linh giết chết có mục tiêu mà bọn họ đã ủy thác, nếu căn cứ vào tình báo của FBI mà bắt người này, tiếp theo cùng FBI điều tra thì sẽ liên quan đến nhiều vụ án trước kia.

Tuy rằng cùng một ngành trong cùng một quốc gia nhưng phạm vi của bọn họ lại khác nhau, vấn đề cạnh tranh cũng tương đối khốc liệt, không may là một nhân viên CIA lại bị Phong Triển Nặc nhận ra giọng nói nên bây giờ bọn họ phải đổi sang cách khác.

“Thật xin lỗi, không biết vừa rồi ý của ngài là gì, nam tước Macro Ventress, bởi vì tội danh nghi phạm gián điệp cho nên xin ngài đi theo chúng tôi một chuyến.”

Bỏ qua thân phận U Linh, CIA quyết định xử lý hắn bằng thân phận nam tước Anh quốc, chỉ cần phủ nhận thân phận sát thủ và xem đây là nam tước Anh quốc, nếu chỉ là nghi phạm gián điệp mà không liên quan đến án mạng giết người thì FBI không thể nhúng tay vào vụ này. fynnz810

Cho dù FBI cẩn lấy không nhả thì CIA vẫn có thể dùng lý do như vậy để đuổi bọn họ trở về, sau khi quyết định như vậy, mấy nhân viên CIA đều cảm thấy rất thỏa đáng.

Phong Triển Nặc và Feston nhìn thoáng qua nhau, với ánh mắt của những người này thì bọn họ đều biết rõ mấy tên CIA có lẽ cảm thấy quyết định như thế không tệ, nhưng e rằng mấy người đó vẫn chưa biết chuyện này hoàn toàn là theo tính toán của bọn họ.

Có lẽ chỉ là xảy ra sớm hơn một chút, Phong Triển Nặc cũng không ngờ lại trùng hợp như vậy khi hắn nghe ra giọng nói của người liên lạc các vụ giao dịch với hắn.

“Gián điệp? Tôi cũng không hiểu ý của các anh, tôi chỉ đến đây để làm khách mời mà thôi.” Mở ra hai tay, Phong Triển Nặc lại lộ ra vẻ mặt vô tội mà Feston đã từng rất quen thuộc.

Lúc trước Feston quả thật đã phải nghiêng răng nghiêng lợi đối với chiêu thức này của Phong Triển Nặc, hiện tại nhìn thấy Phong Triển Nặc đối xử với người khác như vậy thì hắn lại cảm thấy vô cùng khoái chí.

Cho dù cuối cùng như thế nào, cho dù có bị mang đi thì Phong Triển Nặc có thể nghĩ cách bỏ trốn ở dọc đường, biến hắn chính là U Linh thì CIA sẽ phải cân nhắc nhiều hơn trong việc giúp FBI bắt người.

Suy nghĩ như vậy, Phong Triển Nặc trấn tĩnh thân nhiên, còn Feston lại là lần đầu tiên trở thành nhân chứng, “Cậu ấy là người mà tôi mời đến.”

Sát thủ trở thành nam tước bằng cách nào, Greg còn chưa hiểu được, nhưng việc làm nhân chứng thì hắn cũng đã từng làm, không ngờ lúc trước Feston còn răn đe hắn thì hiện tại đã trở thành người đứng về phe của U Linh, lời làm chứng được Feston nói ra một cách lưu loát.

“Thật xin lỗi, tốt nhất là mời nam tước theo chúng tôi quay về trụ sở một chuyến.” CIA vẫn kiên trì như cũ.

“....Thưa cậu chủ, bên ngoài có khách.” Người đầy tớ đột nhiên xông vào, “Là một người Anh.”

“Không cần thông báo, tôi đã vào.” Người đến phải tuyết ở trên chiếc mũ xuống, sau đó đi vào phòng khách ấm áp, “Tôi đến từ đại sứ quán Anh, đến gửi lời thay mặt ngài đại sứ, nghe nói nam tước Ventress đến Washington, ông ấy muốn gặp ngài.”

Bông tuyết nhanh chóng tan chảy, chuyên viên Anh quốc mặc chiếc áo khoác ướt sũng, trực tiếp tiến về phía Phong Triển Nặc, “Mời ngài hãy đến đại sứ quán một chuyến.”

CIA và đại sứ quán Anh, hai bên tìm đến tận nơi cùng một lúc, ánh mắt của Phong Triển Nặc chợt lóe, lập tức cân nhắc tình thế, không nhanh không chậm mà lộ ra một nụ cười vô hại, “Nhưng thật đáng tiếc là mấy người này bảo rằng tôi là nghi phạm gián điệp...”

.....

P/S: Cái cảnh bạn Phê hả hê với mấy bác CIA nhìn đáng yêu

154. Chương 154: Đại Sứ Anh Quốc

“Không thể có chuyện này!” Chuyên viên Anh quốc hoàn toàn phủ định, kiên cường xoay về phía mấy nhân viên CIA, “Mấy người là ai? Bộ an ninh nội địa? CIA? Hay là FBI?”

Đây cũng không phải là một câu hỏi dễ trả lời, bọn họ giữ im lặng, chuyên viên Anh quốc này dường như đã bắt được nhược điểm, “Hơn nữa cho dù là nghi phạm nhưng các anh chẳng hề nói một tiếng nào mà lại đem nam tước Ventress đi như vậy? Đây là lãnh thổ Hoa Kỳ của các anh nhưng làm việc cũng phải có chứng cứ, chứng cứ đâu, mấy anh đến gặp đại sứ để đưa ra chứng cứ đi.” Thấy chuyên viên đại sứ quán này có vẻ khó chơi, CIA cũng không biết làm thế nào.

Chứng cứ? Cho dù có chứng cứ thì cũng không thể vạch trần trước mặt chuyên viên Anh quốc, huống chi tên sát thủ này còn liên lụy đến những nhiệm vụ mà CIA từng giao dịch với hắn, bọn họ chỉ có thể nhường bước.

Khi Phong Triển Nặc đi qua bên cạnh bọn họ thì liền nghe thấy giọng nói được đè thấp, “Anh cũng biết nên làm như thế nào rồi đó.”

Làm sao mà hắn lại không biết những gì không nên nói thì nên ngậm miệng lại, CIA nhắc nhở chỉ là dư thừa, hắn chưa bao giờ nghĩ ngợi nhiều chuyện như vậy.

Bên ngoài tuyết đang rơi, khép lại áo khoác, Phong Triển Nặc mở ra khăn choàng rồi quàng lên cổ, phía sau có tiếng bước chân làm cho hắn quay đầu lại, Feston đi đến trước cửa cùng với hắn, bông tuyết bám trên mái tóc đen đang chậm rãi tan chảy thành nước.

“Tôi là bạn của nam tước.” Hắn tự giới thiệu như vậy với chuyên viên Anh quốc.

Chuyên viên đại sứ Phong Triển Nặc phản ứng, tán thành hoặc là phủ định, nên biết những người muốn dựa hơi quý tộc cũng không ít.

Xe dừng ở trước cửa, Phong Triển Nặc nhìn Feston, Feston cũng nhìn hắn, những hạt tuyết giống như phấn trắng đang rơi xuống giữa không trung, áo khoác lông lót nỉ màu đen của Feston bị phủ một lớp sương trắng, ánh mắt thâm thúy ngưng tụ một cảm giác áp bách, giống như đang cảnh cáo Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc phải cho hắn đi cùng.

Thật sự có loại xúc động muốn bác bỏ, nhưng không cho Feston tham dự thì hình như không có khả năng, “Bạn của tôi đi cùng chắc không thành vấn đề chứ?”

Không rõ đây là bạn kiểu nào, chuyên viên Anh quốc hơi do dự một chút, Feston tiến lên, cánh tay đặt ngay thắt lưng của Phong Triễn Nặc.

“Có tôi ở bên cạnh thì khi gặp đại sứ cậu ấy mới không khấn trương.” Đối với ánh mắt trở nên kỳ lạ của chuyên viên, Feston đã giải thích như vậy, Phong Triễn Nặc cảm thấy buồn cười, cũng không còn gì để bình luận.

Khấn trương? Chuyên viên Anh quốc thật sự không thể tìm thấy cái gì gọi là khấn trương ở hai người này, “Xin mời lên xe.”

Phong Triễn Nặc lên xe, Feston lái xe bám theo, tình trạng kẹt xe làm cho bọn mất không ít thời gian, nhưng cuối cùng vẫn đến được đại sứ quán.

Khi đợi ở phòng khách thì Phong Triễn Nặc đã hỏi Feston, “Anh cảm thấy thế nào?” fynnz.wordpress.com

“Ít ra đối phương rất lễ phép.” Quan sát bốn phía, Feston không nhìn thấy quá nhiều nhân viên an ninh, “Nếu bọn họ đã sớm biết cậu là ai thì ở trước mặt cậu sẽ không phải là hồng trà kiểu Anh như vậy mà sẽ là thứ khác.”

“Chẳng hạn như hòng súng?” Vẫn duy trì phong cách ung dung của quý tộc, Phong Triễn Nặc tin tưởng nơi này sẽ có người theo dõi.

“Nhưng cậu cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, người Anh chưa hẳn không biết gì về chuyện của cậu, bọn họ thông qua tôi mới tìm được cậu.” Theo bề ngoài thì Feston rất bình tĩnh thản nhiên, dường như sẽ không làm ra chuyện gì khác người, nhưng Phong Triễn Nặc nhất định cũng sẽ không nghi ngờ, nếu tình huống có gì thay đổi thì người đàn ông này có thể làm ra những chuyện khiến người ta phải giật mình.

Cửa bị gõ vài tiếng, có người mở cửa phòng khách, người bước vào là chuyên viên Anh quốc kia, “Ngài đại sứ Ed đến.”

Phong Triễn Nặc và Feston cùng nhau đứng lên, nghênh đón vị đại sứ này.

“Tôi là Owen Ed, rất vui khi được biết anh, nam tước Ventress.” Hơn bốn mươi tuổi, một đôi mắt to, cái cằm thon gầy, đôi tay dài nhỏ, bắt tay với vị đại sứ Ed này khiến người ta liên tưởng đến một con bọ ngựa hoặc là nhện nhện.

“Tôi cũng rất vui, ngài đại sứ Ed.” Điều tự chào hỏi ân cần, không thể tìm thấy dấu hiệu chột dạ từ trên mặt của Phong Triễn Nặc.

Feston là bạn của Phong Triễn Nặc, sau khi Phong Triễn Nặc lên tiếng thì Feston liền bị đại sứ Ed nhìn bằng một ánh mắt có chứa thâm ý.

“Nghe nói đội đặc nhiệm ST sắp giải tán, nếu trở thành sự thật thì thật đáng tiếc.” Đại sứ đã nghe qua danh tiếng của Feston, cũng biết người này là ai, “Ngài Feston Kada, nhân vật huyền thoại của FBI, hơn nữa tập đoàn Kada...” Ông ấy chắc lưỡi tán thưởng, “Không muốn thành huyền thoại cũng không được.”

Đôi mắt như chim ưng xẹt qua một tia sáng lạnh, Feston thản nhiên trả lời, “Được đại sứ khen ngợi, tôi sẽ cố gắng không để cho loại huyền thoại này xuất hiện, đội đặc nhiệm ST sẽ trở lại quỹ đạo, tôi nghĩ chờ đến khi tôi rời khỏi FBI thì sử dụng hai từ huyền thoại này mới chính xác.”

Ed cười cười, cũng không nói gì thêm.

Owen Ed nhìn có vẻ ôn hòa nhưng có thể trở thành đại sứ thì chắc chắn không phải người dễ chọc, Phong Triễn Nặc không muốn lãng phí thời gian, “Đại sứ tìm tôi có việc gì sao?”

Với kiểu cách của một nhà quý tộc, dựa vào tủ trang trí ở bên vách tường, mái tóc hơi dài được Phong Triễn Nặc vuốt ra sau đầu, để lộ đôi mắt sáng ngời màu xanh biển, Ed thật sự không thể tìm được dấu hiệu của kẻ sát nhân và khát máu từ trong đôi mắt ấy, “Nghe nói anh là sát thủ.”

Một câu thẳng thắn, không hề có dấu hiệu báo trước, Phong Triển Nặc giống như đã chuẩn bị sẵn sàng, “Sát thủ? Không biết tin này là từ đâu, chẳng qua kỹ thuật săn bắn của tôi quả thật cũng không tệ.”

Hắn bình bình phần chấn thảo luận đề tài này nhưng Ed không bị câu trả lời của hắn dao động, lắc lắc ngón tay, “Không, tôi nói là sát thủ, chính là nhận tiền giết người, chắc là nam tước đã nghe qua.”

“Đề tài này thì đại sứ nên tìm tôi để tán gẫu, xét về nghề nghiệp thì tôi biết rõ về sát thủ hơn.” Nếu Feston mà là một tội phạm thì nhất định cũng sẽ là một kẻ khiến người ta đau đầu, hắn bình yên ngồi ở nơi đó tiếp nhận đề tài của vị đại sứ.

Bọn họ một người mỉm cười mà chống đỡ, một người thần nhiên ngồi yên, Ed để cho chuyên viên của mình đi ra ngoài, sau đó người nọ đem vào một xấp hồ sơ, ông ấy cầm lấy rồi ném lên bàn.

“Ian Noy, đừng giả vờ nữa! Nơi này ghi lại hành động của nam tước Macro Ventress chân chính, anh ta là người bị hoàng gia Anh theo dõi chặt chẽ, anh cho là anh có thể nguy trang thành anh ta mà không bị phát hiện hay sao?”

“Không – có – khả – năng –” Đi đến trước mặt của Feston, đại sứ Ed nhấn mạnh, giống như hai thanh sắt ma sát vào nhau.

Hai người cùng nhau nhìn ông ấy, thái độ của ông ấy chứng minh hết thảy, Feston mang theo ý cười, chỉ vào trọng điểm, “Xem ra bên Anh không muốn chuyện này bị người ta phát hiện.”

“Xem ra là như thế.” Tình thế đang phát triển theo chiều hướng có lợi cho bọn họ, Phong Triển Nặc phát hiện vận khí của mình thật sự không xấu, không khỏi nhếch nhếch miệng, “Như vậy hoàng gia Anh còn muốn giết vị nam tước này hay không? Sau khi biết hắn ta không phải là nam tước?”

“Hiện tại hắn ta được an toàn.” Đối mặt với Phong Triển Nặc, Ed vẫn duy trì tư thế của một vị đại sứ nhưng thái độ đã có khác biệt, “Anh tránh được vài lần ám sát, kết quả là thành viên hoàng gia đã chú ý đến điểm này, mới đầu vụ nổ ở bên ngoài nhà hát Opera Monte Carlo làm cho người ta nghĩ rằng anh đã chết, nhưng anh vẫn còn sống.”

“Không phải ai cũng có thể làm được điều đó, nhất là Macro không dám lộ diện thì căn bản không có lá gan này, sau khi ảnh chụp của anh được đăng báo thì có người tin tưởng anh không phải là Macro, cha ruột của anh ấy là bá tước Polk không có tình nhân người phương Đông, Macro không phải con lai, hơn nữa anh ấy cũng không giống như người thường.”

Nghĩ đến Macro chân chính, Phong Triển Nặc và Feston cùng nhìn đại sứ Ed, đại sứ Ed tăng hăng cổ họng, không nói thêm gì nữa, ông ấy biết được nội tình là do hoàng gia đã báo cho ông ấy. fynnz810

“Cho nên có thể nói cho tôi biết nam tước Ventress chân chính hiện tại ở nơi nào hay không?” Hơi tạm dừng, Ed nói ra nghi vấn của mình.

Sau khi suy nghĩ thiệt hơn, Feston nhanh chóng đưa ra câu trả lời, “Hắn ta đã chết.”

“Tôi không thể nói cho ông biết hắn chết như thế nào, là ai giết hắn, quan trọng là hắn ta đã chết.” Trong đôi mắt màu xanh biển xẹt qua một chút âm u, Phong Triển Nặc nhẹ nhàng nói.

Kỳ thật không cần nói rõ thì Ed cũng có thể dễ dàng kết luận là ai đã giết vị nam tước kia.

“....Như vậy tôi chỉ có thể nói sự việc quả nhiên là như thế.” Đại sứ Ed đã từng gặp gỡ không ít nhân vật nguy hiểm, nhưng ông ấy rất ít khi nhìn thấy một kẻ sát nhân lại bình tĩnh như thế.

Ông ấy thở phào nhẹ nhõm, “Anh ta quả nhiên đã chết, hiện tại có một vài vị cấp cao có thể yên tâm, một phần nhiệm vụ của tôi xem như hoàn thành.”

Một vài vị cấp cao là ai, vì sao lại yên tâm, đây không phải là đề tài có thể đàm luận công khai, nhưng chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một chút thì có thể hiểu được, một vài vị cấp cao xem trọng sĩ diện và danh dự sẽ không cảm thấy thương tiếc đối với cái chết của vị nam tước kia mà chỉ càng cảm thấy yên tâm hơn.

“Chẳng qua chuyện mà tôi muốn truyền đạt không chỉ có một.” Ed tiếp tục nói, âm cuối kéo dài chứa đựng tín hiệu nguy hiểm.

“Ian Noy, hy vọng anh sẽ không cho rằng người Anh chúng tôi sẽ để mặc anh lợi dụng thân phận này, nếu không thì anh sẽ bị thất vọng, bởi vì chuyện này không có khả năng.” Nghe thấy ông ấy nói ra những lời này thì Phong Triển Nặc liền biết kế tiếp Ed muốn nói cái gì.

Ed quả nhiên thay đổi vẻ mặt, “Vừa giải quyết một xong một trái bom, bọn họ sẽ không cho phép có thêm một trái khác, cho dù trái bom này hiện tại không có uy hiếp nhưng về lâu về dài thì sự tồn tại của nó chính là uy hiếp, nói rõ một chút thì người như cậu không thể trở thành quý tộc.”

Cá mập Macro đã là một sự uy hiếp không nên tồn tại, nam tước sát thủ cũng là một sự uy hiếp không nên tồn tại, Phong Triển Nặc giải quyết một cục phân của con chuột, mà kế tiếp hẳn lại trở thành một cục phân khác của con chuột ở trong mắt bọn họ, tính nguy hiểm khác nhau nhưng đều chướng mắt như nhau.

Feston hiểu được ý tứ của Ed, hẳn liền đứng lên, Ed đột nhiên cảm giác có một cảm giác áp bách đang đến gần, tiếp theo ông ấy liền bị Feston nắm lấy cổ áo, “Trong ấn tượng của tôi thì người Anh rất hiểu phép tắc, hiện tại trong tình huống này tôi cho rằng bọn họ phải nói cảm ơn mới đúng.”

Giọng nói trầm thấp, Feston nói rất chậm, vừa đúng phép tắc mà lại biết kiềm chế, nhưng theo sức mạnh trên tay cùng với đáy mắt và vẻ mặt để phán đoán thì hoàn toàn không phải như vậy.

“Tôi muốn ông cho tôi một lời giải thích.”

.....

P/S: dám so sánh em Nặc như thế, bảo anh không giận sao được.

155. Chương 155: Nam Tước U Linh

Feston nắm lấy áo của Ed, giống như ông ấy không phải là đại sứ quán Anh mà chỉ là một người không quan trọng đã nói ra những lời không nên nói, hơn nữa còn phải trả giá đắt vì đã lỡ lời.

Ed đọc được cảm giác áp bách nặng nề từ trong mắt của hắn, hiểu được đây không phải là đề nghị mà là nhất thiết.

Vì thế ông ấy liền thỏa hiệp, cố ý dè dặt, “Tôi cảm thấy thật có lỗi nhưng tôi chỉ là người truyền lời, bạn của anh không phải là người Anh, anh ấy không có huyết thống của quý tộc, nghề của anh ấy cũng thật đặc biệt, có lẽ hơi khó nghe, nhưng quốc gia của tôi sẽ không để cho một người như vậy mạo nhận thân phận nam tước, chỉ thị được truyền xuống đã bị hủy bỏ, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì tôi không dám cam đoan còn có thể xảy ra chuyện gì nữa.”

Trong lời nói có hàm ý, ông ấy thay phiên nhìn chăm chú vào hai người đàn ông có thân phận khác biệt này, ôn hòa đưa ra lời đề nghị, “Hai người các anh suy nghĩ một chút đi.”

Trong lời nói nhẹ nhàng cất giấu một cái đinh, ông ấy nói có vẻ khiêm nhường nhưng đồng thời cũng đáp lại bằng hàm ý cảnh cáo, Feston vẫn nhìn Ed, Phong Triển Nặc lắc đầu, dùng sức kéo Feston ra, “Feston, không cần phải nổi giận vì chuyện này, những gì ông ấy nói là sự thật.”

“Cậu cảm thấy không cần nhưng tôi không có cùng quan điểm với cậu.” Feston buông tay, vẻ mặt vẫn đông cứng như trước, thẳng thắn bày tỏ sự phản cảm của hắn, “Tôi không thích cách nói chuyện của ông ấy, sự kiêu ngạo của người Anh.”

Hắn không thích thái độ tự cao tự ngạo kia, lời nói của Ed đã chứng tỏ rất rõ ràng, giống như ở trong mắt của những quý tộc Anh thì Phong Triển Nặc và Macro không có gì khác biệt.

Nhưng trên thực tế thì sự khác biệt là rất lớn, U Linh và Cá mập hoàn toàn không giống nhau, cho dù là ở trong mắt của Feston hay là trên danh nghĩa thì đều như vậy.

Phong Triển Nặc dè dặt cánh tay của Feston, “Chúng ta đều biết những gì ông ấy nói là sự thật, tôi không phải là quý tộc cũng không phải là người Anh.”

“Tôi biết, chẳng qua hiếm khi tôi bị đình chỉ công tác, không cần phải tuân thủ quy tắc, tôi chỉ là một công dân bình thường, tôi có quyền nói ra những gì tôi muốn nói.” Phong Triển Nặc bất đắc dĩ phát hiện Feston đang tận hưởng đầy đủ những ngày nghỉ phép này.

“Ngài Kada, tôi hiểu ý của ngài, hiện tại để tôi giải thích lại với ngài, nhưng tôi phải nhắc nhở một lần nữa, chuyện này không phải là ý của tôi, tôi chỉ là người truyền lời mà thôi.” Ed tự mình rót rượu cho hai người bọn họ.

“Vì phải tuân thủ quy định cho nên tôi cũng không thể không đề cập đến vấn đề hành chính quốc gia của các anh, nhưng trong chuyện này tôi biết hành vi của ngài Ian sẽ liên lụy rất lớn, quốc gia của tôi vô tình nhúng tay vào cho nên tôi có một biện pháp trung hòa, không biết hai người có hứng thú hay không?”

Là người truyền lời, Ed rất xứng đáng, không phải thật sự xin lỗi mà là đưa ra lập trường, cũng không chịu nhượng bộ.

Đúng là chính trị gia, Phong Triển Nặc lắc lư rượu trong tay, ánh mắt hơi lóe lên, “Tôi phát hiện chúng ta đi một vòng lớn, hiện tại rốt cục mới đi đến trọng điểm.”

“Có điều kiện gì trao đổi để làm cho bên Anh nhắm mắt ngó lơ chuyện này? Hiện tại ông có thể nói rồi đó, ngài đại sứ.” Feston có thể không cần biết Ed đã nói cái gì, hiện tại mới là trọng điểm.

Ed ngồi xuống ở một đầu khác, nói chuyện với hai người này thật chẳng dễ dàng gì, hiện tại ông ấy đang tiến hành đến bước mấu chốt nhất.

“Tôi biết hai người không thích vòng vo, như vậy tôi sẽ nói thẳng, biện pháp trung hòa là, chỉ cần hai người có thể giúp tôi một chuyện thì chúng tôi cũng sẽ giúp ngược lại các anh, đến lúc đó chỉ cần anh không sử dụng thân phận nam tước công khai thì chúng tôi cũng sẽ không can thiệp việc anh mượn thân phận này để tránh né phiền phức ở Hoa Kỳ, nhưng điều kiện tiên quyết là anh sẽ không lợi dụng nó để phạm pháp, đây là điều kiện tiên quyết để quốc gia của tôi giữ im lặng.”

Nói cách khác là làm cho vị nam tước này không tồn tại, tựa như nam tước Macro chân chính, trở thành hồn ma nam tước trong giới quý tộc.

Hắn sẽ không được nhắc đến, cũng không thể xuất hiện công khai trước mặt công chúng. fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc bị lời đề nghị này đả động, “Nói thật, tôi rất thích lời đề nghị này...” Cánh tay bị Feston đè lại, Feston bảo hắn đừng nóng vội, “Đại sứ Ed, tôi muốn biết chuyện mà ngài cần chúng tôi giúp là chuyện gì? Cậu ấy sẽ không giết người cho Anh quốc.”

Feston thẳng thắn nói ra, hắn không muốn Phong Triển Nặc tiếp tục mạo hiểm, dùng bẻ tắc để hóa giải bẻ tắc. Theo lời nói của Feston thì Phong Triển Nặc có thể hiểu được ý tứ của hắn.

Đại sứ Ed cũng hiểu được, “Đương nhiên không phải, quốc gia của tôi làm sao sẽ để cho anh ấy làm chuyện phạm pháp được, nên biết hiện tại anh ấy là một nam tước đứng trên danh nghĩa pháp luật, mặc dù đó là giả.” Ông ấy bổ sung thêm một câu.

“Được rồi, tôi biết thân phận này có thể bị vạch trần bất cứ lúc nào, chỉ cần mấy người muốn. Cho nên đừng nói đến biện pháp trung hòa gì ở đây, cứ gọi thẳng là giao dịch, hiện tại tôi muốn biết cụ thể là mấy người muốn tôi giúp đỡ cái gì, ngoại trừ nghề chính của mình thì tôi cũng chẳng còn sở trường gì khác.”

Chỉ có sát thủ tự tin nhất mới dám thừa nhận mình am hiểu giết người ở trước mặt của một đại sứ, theo giọng nói của hắn thì Ed có thể khẳng định điều này, tên sát thủ ở trước mặt có giá trị còn cao hơn so với ông ấy đã tính, có lẽ Ian Noy có thể làm được chuyện mà cấp trên đã dặn dò.

“Đó là một nan đề, bởi vì đã quá lâu, chuyện mà tôi muốn anh đi làm là tìm một người, nhất định là anh có mạng lưới tình báo của riêng mình, làm chuyện này sẽ dễ dàng hơn so với những người khác.” Ed hơi nhòai người đến, hạ thấp giọng, vô cùng cẩn thận, “Anh chỉ cần nói cho tôi biết có làm hay không, nếu anh đồng ý thì tôi sẽ đưa tư liệu cho anh.”

Ông ấy không biết quan hệ giữa Phong Triển Nặc và Hecate, nhưng quyết định này của ông ấy là vô cùng chính xác.

“Đây là nhiệm vụ mà ông không thể hoàn thành cho nên ông mới nghĩ đến việc mượn sức của người khác, xem ra giao dịch này không phải là chủ ý của bên Anh mà là của cá nhân của ông.” Feston dứt lời, vẻ mặt của Ed khẽ biến, chứng thật phán đoán của hắn.

Trong ly rượu, màu hổ phách di chuyển trên tay của Phong Triển Nặc, “Vì để hoàn thành nhiệm vụ bí mật của cấp trên cho nên không tiếc đưa ra điều kiện như vậy với tôi, ông nên biết nếu đã như thế thì ông phải trả cái giá tương đối đắt đỏ.”

Bị bọn họ nhìn thấu, Ed cũng không tính tiếp tục che giấu, “Nhân lực, tiền của, chỉ cần tính toán phải tốn bao nhiêu tiền, huy động bao nhiêu người thì tôi liền cảm thấy đau đầu, nhưng đây là chuyện quan trọng, tôi không muốn làm cho kiếp sống chính trị của mình bị hủy ở nơi này.”

Ông ấy đuổi cổ ra, điều này làm cho ông ấy có vẻ lo lắng một chút, ý thức được điểm này, lại làm cho chính mình trầm tĩnh trở lại, “Thay tôi hoàn thành chuyện này, tôi chắc chắn sẽ thay đổi suy nghĩ của bọn họ, để anh có thể duy trì danh hiệu nam tước ở Mỹ, tôi cũng quen biết một số người, muốn triệt tiêu lệnh truy nã cho anh cũng không phải chuyện khó.”

Thêm lợi thế, dường như chỉ cần bằng bất cứ giá nào thì Ed cũng sẽ làm, đây là một chuyện cực kỳ quan trọng, Phong Triển Nặc hoàn toàn không cảm thấy hiếu kỳ nhưng ông ấy đưa ra điều kiện quả thật làm cho hắn động lòng.

“Ông có biết ông đang hứa hẹn cái gì với tôi hay không? Ngài đại sứ?” Hơi nheo mắt lại, giống như một con cáo xảo quyệt đang rình con mồi, hắn uống một ngụm rượu, lại chậm rãi nuốt xuống, điều này khiến người ta liên tưởng đến động tác nuốt con mồi của một loài dã thú.

“Không bằng xem như tôi là người giao dịch với cậu, chỉ cần cậu hoàn thành giao dịch của tôi thì cậu có thể giữ được thân phận nam tước, đương nhiên điều kiện tiên quyết sẽ không thay đổi, cậu vẫn phải là một hồn ma. Ngoại trừ như vậy thì tôi sẽ nghĩ cách làm cho lệnh truy nã ở địa phận nước Mỹ bị triệt tiêu.” Ed nói một cách đơn giản.

Thông thạo mọi loại giao dịch, có thể xem là chuyện mà một chính trị gia phải am hiểu, cho dù là giao tiếp với một sát thủ thì Ed cũng cố gắng không làm cho mình bị rơi vào thế hạ phong.

Ian Noy, còn có Feston Kada, hai người đàn ông này, Ed thực khôn khéo, ông ấy biết rõ chỉ có kết hợp thì mới là biện pháp tốt nhất cho cả hai bên.

“Thế nào?” Ông ấy có thể nhìn thấy Phong Triển Nặc đã có quyết định nhưng Feston lại không hề tỏ vẻ gì khác.

“Chúng ta làm sao có thể chắc chắn đến lúc đó ông sẽ giữ lời, nếu ông làm không được thì tính thế nào?” Cho dù Feston rất coi trọng vụ giao dịch này nhưng ở mặt ngoài cũng không lộ ra một chút giấu vết nào.

“Vậy hết thấy trở thành phế thải, nếu hai bên có một bên không hoàn thành nhiệm vụ thì giao dịch này xem như bị hủy bỏ.” Có thể thấy được Ed không phải lâm thời nảy lòng tham, ông ấy đã sớm chuẩn bị đầy đủ.

“Ông muốn tôi tìm một người, chỉ là tìm người thì tôi không có lý do gì để từ chối.” Nâng cốc uống cạn, Phong Triển Nặc dựa vào lưng ghế, “Hiện tại nói cụ thể tình huống cho chúng tôi biết, đó là người nào?”

Ed không lập tức trả lời, ông ấy đang suy nghĩ nên nói như thế nào.

“Theo điều kiện của đại sứ thì ông nhất định đã tích lũy được không ít mối quan hệ ở Hoa Kỳ nên mới dám đưa ra điều kiện như vậy, tuy nhiên ông có được thế mạnh như thế nhưng mà vẫn không tìm được người mà ông muốn tìm.” Feston nói một cách thẳng thắn, đây cũng là vấn đề mà Phong Triển Nặc nghĩ đến.

“Người này không dễ tìm.” Bọn họ chú ý phản ứng của Ed.

Owen Ed hiểu rất rõ, ông ấy không nên nương cơ hội này chuyển giao cho người khác, điều này rất mạo hiểm, nhưng người giao nhiệm vụ bí mật này cho ông ấy sẽ không nghĩ rằng việc này lại khó đến như vậy, tình huống hiện tại là người của ông ấy không thu được bất kỳ tin tức gì.

Ed trầm ngâm trong vài giây, “Có một quan chức cấp cao trong chính phủ muốn tìm người con gái bị thất lạc nhiều năm của ông ấy, các anh không cần biết ông ấy là ai, quan trọng là ông ấy nắm quyền rất cao, có

địa vị hết sức quan trọng, ngôn hành của ông ấy có thể sinh ra rất nhiều ảnh hưởng, chỉ cần có thể thay ông ấy hoàn thành chuyện này thì tôi đưa ra yêu cầu gì cũng sẽ được đáp ứng, đương nhiên cũng bao gồm việc đưa ra một danh hiệu quý tộc trên danh nghĩa.

Nữ hoàng và quý tộc là tượng trưng cho quyền lực, nhưng quyền lực cao nhất cũng không nằm trong tay của bọn họ, người đứng đầu nền chính trị Anh là thủ tướng.

Phong Triển Nặc hiểu rõ, “Cho nên thay gì nói rằng ông có tự tin thay đổi quyết định của hoàng gia thì không bằng nói rằng người này có tác dụng tạo được mấu chốt, bởi vậy tôi phải tìm được cô ta, chuyện này cũng là vì chính bản thân tôi.”

Thản nhiên đứng dậy, hất mặc vào áo khoác, chỉnh trang lại quần áo, tựa như cư xử với một thân chủ, “Hãy đem tư liệu liên quan đến cho tôi.”

Feston giữ chặt Phong Triển Nặc, “Tôi nghĩ là sẽ không có quá nhiều tư liệu.” Hất ra hiệu cho Phong Triển Nặc nhìn Ed.

Ed buồn rầu cau mày, “Tôi thật hy vọng có thể phản bác những lời này nhưng anh ấy nói đúng, hết thấy tư liệu đều ở trong đầu của tôi, chỉ cần nói vài câu là đủ.”

“Cô ấy tên là Caroline, mười sáu tuổi đã rời khỏi Anh quốc, vài năm sau có gửi về một tấm bưu thiếp, cô ấy bảo mọi chuyện đều tốt đẹp, cô ấy sắp kết hôn, hy vọng cha của cô ấy không cần tìm cô ấy nữa, bưu thiếp được gửi từ Mỹ, địa điểm là Washington, nhưng không viết địa chỉ cụ thể.” Thuật lại vài câu, Ed nhìn thấy phản ứng của hai người ở trước mặt giống như lúc hắn nghe được những lời này.

“Không có?” Phong Triển Nặc nhướn mày.

“Không có đặc điểm gì khác?” Tìm người có thể xem là chức trách của cảnh sát, nhưng Feston không nghĩ rằng chỉ bằng vài câu nói như vậy thì có thể tìm được người, “Tôi đã hiểu vì sao chuyện này lại giao cho cậu đi làm, đại sứ Ed, chẳng lẽ ngay cả một chút manh mối mà ông cũng không có hay sao? Khi ông bắt tay vào xử lý chuyện này?” fynnz810

“Có một tấm ảnh, nhưng vẫn không tìm thấy manh mối, tôi đã tìm được vài người cùng tên nhưng mấy người đó không giống như ảnh chụp.” Owen Ed càng lúc càng cau chặt mày, “Đợi một lúc nữa tôi sẽ cho người mang đến ảnh chụp, nhưng các anh sẽ nhanh chóng phát hiện là chuyện này hoàn toàn vô dụng, cô ấy tựa như chưa bao giờ tồn tại.”

“Tựa như linh hồn?” Feston đột nhiên hỏi, khi nói ra những lời này thì hắn liền nhìn Phong Triển Nặc.

“Tựa như linh hồn.” Ed cho rằng miêu tả bằng hai chữ này là chính xác nhất.

.....

P/S: Đấy, chồng bệnh vợ chăm chăm.

156. Chương 156: Ba Viên Đạn

U Linh, linh hồn, cũng không phải tồn tại, chẳng lẽ Ed vẫn đang tìm nhằm hướng? Phong Triển Nặc biết rất rõ Feston đang nghĩ cái gì, trên đường trở về, hắn đáp lại suy nghĩ của Feston, “Tôi chưa từng gặp cô ta, ít nhất có thể khẳng định rằng cô ta không phải là sát thủ mà tôi quen biết.”

“Hàng năm Washington đều xảy ra những vụ mất tích bí ẩn, sau đó không có ai nhìn thấy những người bị mất tích, chuyện này cũng không hiếm thấy, đương nhiên cũng có thể cô ta bị rơi vào chuyện gì đó, bao gồm cả việc trở thành một tội phạm.” Lần lượt phân tích, Feston lái xe, Phong Triển Nặc lưu ý đến phương hướng của Feston.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

Feston hoàn toàn không chần chừ đối với phương hướng ở trước mặt, hẳn biết hẳn muốn đi đâu, nhưng Phong Triển Nặc thì không rõ lắm, “Không phải là quay về nhà của cha anh chứ?”

“Đương nhiên không phải, tôi cũng có nhà của tôi, muốn đi xem thử hay không?” Hiếm khi nhìn thấy Feston hưng phấn mời hẳn đi đến một chỗ, ngoại trừ nhà giam.

“Đương nhiên rồi, nhưng mà tôi nghĩ là tôi cũng đã đoán được.” Phong Triển Nặc khoanh tay ngã lưng vào ghế, “Là căn nhà riêng đầu tiên của anh à?”

Hắn nhắm mắt lại, nghe thấy trong xe vang lên tiếng cười của Feston, hơi hơi chấn động màng tai, “Hiện tại tôi đối với cậu chẳng có bí mật gì đáng kể, nói rất đúng, chính là đi đến nơi đó, kể bên nhà của tôi còn có một nhà hàng ăn khá ngon.”

“Được đó, đáng lý tôi định nói rằng nếu anh không ăn tối thì tôi cũng chỉ có thể ăn anh mà thôi.” Đưa tay mò lên đùi của Feston, vuốt ve một cách đầy ám chỉ, nhưng tay của Phong Triển Nặc nhanh chóng bị đè lại, “Đừng kích thích cơn thèm ăn của tôi khi tôi đang lái xe.”

Feston nắm lấy tay của Phong Triển Nặc rồi đưa lên môi để hôn, “Có lẽ tôi nên bắt đầu ăn từ chỗ này trước.”

Không biết khi nào thì trời bắt đầu sập tối, bãi cỏ trước mặt được đèn pha chiếu ra một màu trắng xóa, bọn họ dừng xe ở bên đường, ngón tay của Phong Triển Nặc và Feston đều bẽ bọn nhiều việc, đây là trò tiêu khiển để giết thời gian, không xác định là bắt đầu như thế nào, ai làm cho đối phương không thể nhúc nhích trước thì người đó sẽ giành thắng lợi.

Đối với hai người đàn ông trưởng thành mà nói thì hình như đây là một trò chơi vô vị và trẻ con, nhưng chỉ khi đối thủ là người đặc biệt thì trò này lại trở nên rất thú vị, có thể giúp bọn họ luyện tập vài kỹ năng hiếm khi sử dụng đến.

“Tưởng tượng tay của anh là công tay, nếu không có công cụ để bẻ khóa thì chỉ cần có thể làm cho ngón tay bị trật khớp là tôi có thể giãy ra ngoài.”

Đối với Phong Triển Nặc mà nói thì chẳng có trò chơi nào là đơn thuần, hẳn đặt ra giả thiết.

Cổ tay của hắn bị Feston nắm chặt, Feston buông tay ra, “Cứ coi như là cậu làm được nhưng tôi không phải là công tay của cậu.”

“Anh không phải.” Bẻ lấy cổ tay của Feston, động tác của Phong Triển Nặc nhanh như chớp, lòng bàn tay của Feston trượt xuống, khớp xương trên mu bàn tay đánh trúng xương cổ tay của Phong Triển Nặc, “Cậu cũng còn kém một chút nữa.”

“Ai kém hơn ai một chút?” Phong Triển Nặc lui tay về, mục tiêu là ngón cái của Feston, bỗng nhiên di động trên ghế reo lên, Phong Triển Nặc chỉ có thể bắt máy, “Bob?”

“Stephanie để lại cho tôi một cục nợ, cô ta nói là cậu vẫn chưa trả lời, mà cô ta không rảnh đi chăm sóc con của người khác, vì vậy định chuẩn bị ném cục nợ đó cho tôi, ngày mai cô ta đến, nói thật, cậu tốt nhất trở về nhanh lên dùm tôi, tôi có thể nói rõ cho cậu biết, tôi chịu không nổi con nít ở tuổi này.”

Phong Triển Nặc ồ một tiếng, sau đó phản ứng lại, “Con của Glen?”

“Đúng vậy! Con của Glen, tôi rất thích thằng nhóc Glen, nhưng cậu ấy đã chết, về phần con của cậu ấy, khách sạn của tôi là dành cho những người giống như cậu ở, không phải cho một đứa nhỏ chưa đến mười tuổi!”

Phong Triển Nặc có thể tưởng tượng ra bộ dáng ghen lời không thể rống to của Bob, “Có anh chăm sóc cho nó thì tôi rất yên tâm, thuận tiện nói luôn, hiện tại tôi đang ở Washington, tuyết rơi rất nhiều, bị kẹt ở trên đường, tất cả chuyến bay đều bị hủy bỏ.”

“Tốt nhất là về nhanh dùm tôi, tôi không muốn canh chừng một đứa nhỏ đâu!” Lúc này Bob đang cắn răng mắng chửi, Phong Triển Nặc nghe thấy tiếng rít gào phát ra từ cổ họng của Bob.

Feston cũng nghe thấy, “Sớm nhất là tối ngày mai mới có thể đến Chicago.” Hắn kê sát vào điện thoại rồi nói với Bob, lại nhìn thoáng qua Phong Triển Nặc không có vẻ mặt gì đặc biệt.

“Nó là con của Glen chứ không phải của tôi, vì sao người nào cũng liên lạc với tôi hết vậy.” Điện thoại bị ném mạnh ra bằng sau.

“Cậu không biết cậu ta có con trai.” Theo giọng điệu của Phong Triển Nặc thì Feston có thể đoán ra, “Cậu ta có con trai mà cậu lại không biết, cảm giác này có phải rất tệ hay không.”

“Đúng vậy, không sai, thật tệ, không cần anh nhắc nhở tôi, Feston!” Hắn rút súng ra.

Vuốt ve thân súng, dỡ xuống băng đạn, lấy ra từng viên đạn, lại lắp trở về, không ngừng lắp đi lắp lại, một lần, hai lần, ba lần, Feston cứ nhìn hắn làm như vậy, tận mắt nhìn thấy hắn dần dần khôi phục bình tĩnh, ánh mắt nhìn chăm chú vào viên đạn trở nên vững vàng, hết thấy cảm xúc đều biến mất. fynnz.wordpress.com

Feston đề lại khẩu súng trong tay của Phong Triển Nặc, “Cảm giác của tôi cũng không tốt, hiện tại cậu đang ở bên cạnh tôi nhưng người mà cậu nghĩ đến không phải là tôi mà là một kẻ đã chết, hơn nữa cậu còn không buông súng của mình xuống, nó khiến cho cậu an tâm có phải hay không, chẳng lẽ tôi lại không thể làm được như thế?”

Phong Triển Nặc không còn tiếp tục nhìn viên đạn nữa, hắn ngẩng đầu lên, “Làm sao có thể an tâm....khi mà cứ làm tim của tôi đập loạn nhịp như vậy.”

Phong Triển Nặc lại có thể bày tỏ một cách đương nhiên như vậy, Feston không thể nhẫn nhịn được nữa, “Nếu chúng ta bị người khác ăn kèn thì là do cậu làm hại đó.”

Feston nâng mặt của Phong Triển Nặc lên rồi hôn xuống.

Đèn đỏ chuyển sang màu vàng, lại chuyển sang xanh, những chiếc xe phía trước lần lượt chạy đi, chỉ còn lại bọn họ đứng yên bất động, những chiếc ô tô ở phía sau không ngừng bấm còi inh ỏi, có người thậm chí tính xuống xe để gõ cửa kính của bọn họ, lúc này hai người mới chịu tách ra.

Hô hấp của Phong Triển Nặc dồn dập, “Tôi phải nói rằng dùng cách này làm cho người ta bình tĩnh cũng thật không tệ.” Hắn liếm khóe miệng.

Feston nhìn chăm chú ra phía trước rồi giẫm chân ga, chậm rãi phun ra một hơi, tiếng nói khàn khàn, “Thật không tệ.” Hắn lái xe chạy về nơi ở vừa quen thuộc vừa xa lạ của mình.

Cách nhiều năm, hiện tại lại trở về, đứng trước cửa, Phong Triển Nặc lấy ra ba lô từ phía sau cốp xe, sau đó cầm lấy chìa khóa ở trong tay của Feston, “Là chìa nào?”

Theo lời của Feston, hắn chọn đúng chìa khóa rồi mở cửa ra, cảnh tượng bên trong hoàn toàn khác xa với những gì Phong Triển Nặc đã nghĩ, hắn ném ba lô, khoanh tay dựa vào tường, “Đây là quà tặng của anh đó hả? Tôi thừa nhận là hắn ta rất nóng bỏng, nhưng tôi không chắc là anh sẽ thích trò chơi ba người.”

Không ngờ lại có cảnh tượng này, Phong Triển Nặc nhìn trong phòng khách, nơi đó có một người đàn ông bán *** vừa mới tắm xong, thân hình khỏe đẹp, mái tóc màu vàng nhạt, khuôn mặt rất đẹp, ánh mắt màu râm nắng, người nọ lười kéo chiếc khăn tắm trên thắt lưng, ánh mắt di chuyển lên người của Phong Triển Nặc rồi đến Feston, cuối cùng dừng lại ở Feston.

“Hi.” Người nọ chần chừ chào hỏi, “Tôi là Steven, mới vừa rồi tôi có nhận một cú điện thoại, anh cũng biết tôi làm cái gì đúng không?....Tôi chỉ muốn nói tiền đã trả rồi, chẳng qua không có ai nói cho tôi biết các anh có hai người.”

Hiếm khi nhìn thấy đàn ông xuất sắc như vậy, nhưng lại đến hai người, hai loại hình khác biệt, Steven buông khăn tắm trên thắt lưng ra, “Trong hai anh là ai đến trước?” Một người đàn ông trần truồng đứng trước mặt bọn họ mà hỏi ai đến trước, trong khi nơi này là nhà của Feston, Phong Triển Nặc dùng khuỷu tay thúc vào người của Feston, “Tôi dám cá là anh không ngờ ở trong nhà còn có tiết mục phản kích như vậy đang chờ anh.”

“Đúng là không ngờ, nhưng tôi biết là ý của ai.” Feston móc ra điện thoại, mà lúc này Steven đang bước đến trước mặt bọn họ, đóng cửa lại, sau đó rất tự giác mà tiến đến gần Feston, hắn lựa chọn phục vụ đối

tượng chủ yếu trước.

“Anh đẹp hơn trong hình rất nhiều, rất nam tính, tôi thích như thế, tôi có thể không thu tiền của anh.” Hấn chậm rãi nói xong, sau đó ngồi xổm xuống, ngẩng đầu xốc lên vạt áo khoác của Feston, đem đầu chui vào, “Bạn của anh thì chờ trong chốc lát tôi sẽ phục vụ anh ấy....”

Bỗng nhiên bị kéo mạnh ra ngoài, Steven té phịch xuống đất, “Bạn của anh ấy không thích mày làm như vậy.” Phong Triển Nặc ngồi xổm xuống rồi nắm tóc của đối phương lên, sau đó bóp cổ của người nọ, “Hơn nữa anh ấy là cảnh sát, mày đang bán *** cho một cảnh sát đó, đồ ngu.”

Giọng điệu lạnh lẽo xuyên thấu từ trong tai đến xương tủy, Steven hô to, “Cảnh sát?”

“Đúng vậy, cảnh sát.” Feston buồn cười nhìn Phong Triển Nặc uy hiếp một tên mại *** nam, hấn nói với người nọ, “Với lại cậu tốt nhất chớ chọc giận người ở trước mặt, cậu ấy sẽ tặng cho cậu một viên đạn hoặc là thứ gì khác cũng không chừng.”

Điện thoại vẫn chưa có tín hiệu, Feston đến gần Phong Triển Nặc rồi hôn lên mặt của đối phương, “Đừng chạm vào hấn, hấn không có mặc đồ.”

“Đúng vậy, hấn không có mặc đồ, nhưng không chỉ không có mặc đồ....” Phong Triển Nặc vạch áo khoác của Feston ra thì phát hiện kỹ thuật của Steven vô cùng thành thạo, không ngờ là đã kéo được một nửa khóa kéo quần của Feston.

Bị một sát thủ dùng ánh mắt này nhìn chăm chú cũng không phải là chuyện thú vị, Feston nhấc tay lên, “Tôi đang gọi điện thoại.”

Rất cục có người bắt máy, Feston bình tĩnh kéo phéc mơ tuya lên, “Lize, có thể giải thích chuyện gì đã xảy ra ở trong nhà của con hay không? Cái tên Steven kia.”

Nhân vật chính của đề tài phát hiện có gì đó khác thường, vội vàng dùng khăn tắm quấn nửa thân dưới, lo lắng bất an đứng yên ở một chỗ, Lize nghe thấy Feston chát vắn, bà ta bật cười ha ha, “Có gì đâu Feston, con là do thám trông coi từ bé, hiện tại thám biết con không có hứng thú đối với phụ nữ thì cũng chỉ có thể đưa đàn ông đến cho con mà thôi, đúng rồi, con nên gọi thám là thám Lize, với lại con xem kỹ đi, đây là thám chọn riêng cho con, Steven nhìn có vài nét giống cậu thanh niên kia....” fynnz810

“Con không phải muốn khuôn mặt này hoặc là một người nào đó giống cậu ấy, thám còn chưa hiểu được hay sao?!”

Hiếm khi nghe thấy Feston lớn tiếng như vậy, Lize hoảng sợ mà im bật, sau đó mới nói, “Thám chỉ hy vọng là con đã xác định....”

“Con rất xác định.” Feston không để cho bà ấy nói tiếp.

Lize buông điện thoại, “Đã lâu rồi nó chưa nổi giận như vậy, chỉ là một chuyện nhỏ thôi mà, anh nói đúng rồi, Christopher, nó thật sự yêu Ian Noy.”

Christopher lặng lẽ hút thuốc, trong phòng còn có hai người khác là George Kada và con của ông ấy là Greg.

“Con đã nói rồi mà mọi người không chịu tin.” Greg thở dài.

“Đừng dùng cách thức vụng về như vậy để thử nó nữa, Feston là con của tôi, tôi biết rõ tính cách của nó, nó đã quyết định thì chẳng ai có thể thay đổi được.” Christopher mở ra ngăn kéo.

“Từ giờ trở đi Feston chính thức rời khỏi tập đoàn Kada, cho nên....có chút chuyện cũng cần phải xử lý.” Lấy ra một quyển sổ từ trong ngăn kéo, ba người đều nhìn chăm chú vào tay của Christopher Kada, nhìn ông ấy dùng bật lửa thiêu nó.

Ngọn lửa bùng cháy, trang giấy nhanh chóng hóa thành tro tàn, Christopher Kada mệt mỏi phất tay đuổi bọn họ ra ngoài.

Ba người với ba vẻ mặt khác nhau, im lặng rời khỏi phòng làm việc của ông ấy.

Giờ phút này Feston đang ở nhà của mình, trong khi Steven ôm quần áo mà kích động tông cửa xông ra ngoài.

Nên biết rằng không có mấy ai có thể giữ được bình tĩnh khi bị họng súng chĩa vào người, còn bị xem là bia ngắm để đùa giỡn như vậy, trên khăn tắm có ít nhất ba vết đạn ngay khe hở ở giữa hai chân của hắn, xuyên từ mặt này sang mặt khác!

“Đồ điên! Đồ khùng!” Hắn không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, trên người liên tục toát mồ hôi lạnh, hắn vội vàng vọt ra ngoài dưới tiết trời lạnh lẽo đầy băng tuyết.

Phong Triễn Nặc nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, khẩu Colt được trang bị ống hãm thanh đang xoay vài vòng trên tay của hắn, toát ra một làn khói trắng, “Hắn làm tôi phí hết ba viên đạn.”

.....

P/S: may là ko phải anh Phê gọi trai bao đến, nếu ko là anh Phê nát mộng với em :>

157. Chương 157: Quay Về Chicago

Người trong tầm mắt nói một cách lạnh nhạt, sau đó thu hồi súng, tiếp theo Feston liền nhìn thấy vết đạn ở trên cửa, “Cậu dọa người ta.”

Súng bị cầm lấy, Phong Triễn Nặc quét mắt nhìn vũ khí bị Feston đặt lên bàn, còn có ý cười đầy ám chỉ ở trên mặt của đối phương, bởi vì cái tên Steven kia, hình như vừa rồi hắn phản ứng hơi quá thì phải.

“Dọa một chút cũng chẳng chết ma nào, tôi sẽ không giết người ở trước mặt anh.”

“Nghe có vẻ là chuyện tốt.” Feston cúi đầu, ngón tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt của Phong Triễn Nặc, “Có đói bụng hay không, chúng ta đi ăn thôi.”

Phong Triễn Nặc nhướng mày, “Một ngày không ăn cũng không thành vấn đề, kỳ thật hiện tại tôi càng muốn ăn anh hơn.” Kéo ngón tay của Feston lại rồi gặm vào miệng, “Nhưng mà được rồi, khi nào có thể ăn thì sẽ ăn nhiều một chút, hiện tại anh có thể dẫn tôi đến nhà hàng mà anh thích ăn được rồi đó.”

“Một ngày nào đó cậu phải bỏ cái tật xấu này mới được.” Feston kéo Phong Triễn Nặc đứng dậy, “Giờ giấc sinh hoạt của cậu rất mất khoa học, cậu phải ăn uống đúng giờ mới được.”

“Khi phá án có người bận đến mức quên cả giờ giấc, như vậy người nọ cũng có lập trường để nói tôi hay sao?” Khoác tay lên vai của Feston, Phong Triễn Nặc hiểu rất rõ phong cách của Feston, “Jonathan kể rằng anh từng ngồi trước bàn làm việc không hề nhúc nhích cả buổi, ngoại trừ lưu lại một cái gác tàn đầy thuốc thì ở trên bàn không còn cái gì khác.”

“Cái tên lẩm miệng.” Đi đến trước cửa, Feston bỗng nhiên kẻ sát, Phong Triễn Nặc bị hắn áp vào cửa, “Hai người thường xuyên liên hệ à? Vì sao tôi lại không biết?”

“Nhưng tôi thì lại rất rõ ràng, anh có cấp dưới vô cùng trung thành đối với anh, thường xuyên chú ý đến từng bước đi của anh, sợ anh mải cho một trận rồi đuổi cậu ta trở về, vì vậy mới tình nguyện đi đường vòng mà hỏi thăm một tên sát thủ.” Hô hấp đến gần, Feston nghe ra vài phần hương vị khác lạ trong lời nói của Phong Triễn Nặc.

Nhìn thấy nụ cười cùng với đôi mắt màu xanh biển lạnh lùng, Feston liền mút lấy bờ môi của đối phương, sau đó lại buông ra, “Như vậy cũng là vì cậu báo cho cậu ấy biết cách liên lạc.”

“Kỳ thật anh rất hy vọng tôi và cảnh sát có nhiều giao tiếp, không làm sát thủ nữa, có phải hay không?” Dựa vào vách cửa, Phong Triễn Nặc đột nhiên hỏi.

Feston không trả lời, bởi vì hắn không thể đưa ra câu trả lời.

Giả sử Phong Triễn Nặc không phải một sát thủ.....Nhưng giả thiết như vậy cũng vô nghĩa, hắn đã là sát thủ với đôi tay dẫm máu, đáng lý hắn phải bị trừng phạt, bị bắt, nhưng bởi vì tình cảm ích kỷ của mình, Feston không có cách nào làm như vậy.

“Bằng không để tôi từ chức khỏi FBI rồi đi làm sát thủ giống cậu, như vậy tất cả vấn đề đều được giải quyết.” Để lại những lời này, Feston mở cửa ra, tuyết trắng theo gió lạnh ủa vào, thổi tung mái tóc của hắn. fynnz.wordpress.com

Nheo mắt đi ra phía cửa xe, Feston vừa lấy ra chìa khóa xe thì phía sau có một lực mạnh đẩy hắn vào cửa xe, “Đừng nói đùa, anh mà làm sát thủ à? Tôi khẳng định là anh rất thích hợp, nhưng ai dám tìm anh đi giết người.”

Feston mỉm cười, “Tôi chỉ có một thân chủ mà thôi.”

Xoay người đối mặt với Phong Triển Nặc, hô hấp của hai người đều hóa thành sương trắng, bông tuyết bám trên thân xe bị nhiệt độ của thân thể hòa tan, Phong Triển Nặc kéo cao quần áo của Feston, “Anh sẽ không đi làm sát thủ....bởi vì anh là Feston Kada, anh chán ghét tội phạm từ trong tận xương tủy.”

“Ngoại trừ một người.” Hô hấp càng lúc càng nặng nề, ngón tay của Feston xuyên vào tóc của Phong Triển Nặc.

Da đầu bị ma sát lúc nhẹ lúc nặng, Phong Triển Nặc cúi đầu, vài hạt bông tuyết tiến vào áo của hắn, làn da dâng lên cảm giác lạnh lẽo, suy nghĩ đột nhiên trở nên tỉnh táo, bất ngờ bị kéo vào, nụ hôn của Feston vừa vội vừa nóng, liên tục cướp lấy hô hấp của Phong Triển Nặc.

Toàn thân bị gió lạnh vây quanh, giống như muốn cắn nuốt cái gì đó, làm cho hô hấp của bọn họ đều trở nên thác loạn.

Nhưng thời tiết vẫn rất lạnh, Feston sờ soạng mở cửa xe rồi kéo Phong Triển Nặc vào trong xe, không gian chật hẹp nhất thời chỉ còn lại tiếng thở dốc của bọn họ, “Tôi muốn cậu an toàn, có biết hay không? Không có tôi thì sớm muộn gì cũng có những người khác sẽ đến bắt anh, FBI không phải chỉ có một mình tôi là cảnh sát, CIA lại càng không phải dễ chọc!” Cánh tay khóa chặt Phong Triển Nặc, ánh mắt thâm thúy của Feston giống như muốn hút người này vào trong đó, “Tôi là kẻ đồng phạm với cậu, cho dù có phục chức thì tôi cũng không phải là Caesar của trước kia, bất cứ vụ án nào có liên quan đến cậu thì sẽ không giao cho tôi xử lý, có lẽ có người còn lợi dụng quan hệ của tôi và cậu để đối phó với cậu.”

“Tôi cũng hy vọng anh được an toàn, đừng bị nắm lấy nhược điểm, Feston, tôi có dự cảm lần này anh sẽ nhanh chóng được phục chức.” Bông tuyết tan chảy rồi nhiều xuống từ trên tóc của hắn, hắn siết chặt cánh tay của Feston, “Tôi lại muốn nhìn thấy Caesar dẫn dắt thành viên đội ST đi vây bắt tôi.”

Dùng ánh mắt rơi vào tình thế bất buộc để nhìn chăm chú hắn, xem hắn là con mồi, đột nhiên xuất hiện, còn dùng còng tay để còng hắn vào song sắt.

Đúng vậy, chính là ánh mắt như hiện tại.

Ánh mắt nghiêm nghị, giống một con dao giải phẫu sắc bén, Feston nhìn thẳng vào hắn, “Cho dù tôi có phục chức thì tôi cũng sẽ không để cho cậu tùy tiện chạy lung tung, cậu phải hoạt động trong sự giám sát của tôi.”

Giống như dao giải phẫu, luôn chuẩn xác rạch đúng trọng điểm, “Tôi có nói là tôi muốn chạy lung tung hay sao?” Tựa như không hiểu ý của Feston, Phong Triển Nặc bình thản trả lời.

“Đừng giả ngây với tôi, làm như tôi không biết cậu vậy.” Buông tay của Phong Triển Nặc ra, Feston hứng lấy những giọt nước đang nhiều xuống từ tóc của đối phương.

Ánh mắt sắc bén màu xám tro đang dán chặt lên người của Phong Triển Nặc, “Nhớ kỹ một chuyện cho tôi, người tạo thành cục diện này là cậu, tôi bị đình chỉ công tác, còn có mấy chuyện rắc rối này nữa, cho nên nếu cậu cảm thấy áy náy thì phải an phận dùm tôi, ít nhất phải để cho tôi biết hành tung của cậu.”

“Anh đang lợi dụng tâm lý của tôi.” Phong Triển Nặc đến gần, nhướn lông mày một cách nguy hiểm.

Feston chấp nhận sự lên án của hắn, “Tôi thừa nhận, nhưng cậu cũng phải thừa nhận là tôi nói đúng sự thật.”

“Sự thật chính là lúc trước chúng ta đều tự nguyện nhảy vào cái hố này, hiện tại muốn đi ra ngoài cũng đã muộn, Chúa ơi, vì sao tôi lại ở cùng với một tên FBI cơ chứ.” Phong Triển Nặc ngả lưng ra sau, than thở

một cách khoa trương.

“Hiện tại cậu bắt đầu có tín ngưỡng rồi à, với lại hiện tại tôi đang bị đình chỉ công tác, không phải là FBI.” Feston cười to, lời nói rõ ràng có ý chuyển đề tài.

Nhìn Feston khởi động xe, mở ra hệ thống sưởi ấm, Phong Triển Nặc phát hiện Feston không hề cảm thấy khó chịu khi bị đình chỉ công tác, có thể tạm thời gạt chức trách sang một bên cũng giống như vứt bỏ xiềng xích, không ai có thể chỉ trích Feston đi yêu một người không nên yêu.

Feston không thích bị chỉ trích, hắn luôn làm chuyện rất chính xác, ngoại trừ lần này, cho dù là sai nhưng hiện tại thì saicũng đã trở thành đúng.

Buổi tối, dùng bữa tại nhà hàng mà Feston thích.

Hai ly rượu vang, sau khi ăn uống xong, giống như hai người bình thường, thoải mái trò chuyện, không hề đề cập đến những chuyện mất cảm.

Bữa tối này thật suông sẻ cũng thật thoải mái, nói như vậy có lẽ hơi kỳ lạ, nhưng đối với bọn họ mà nói thì không xảy ra chuyện gì bất ngờ, cũng không bị quấy rầy thì mới là suông sẻ và thoải mái.

Feston không nhắc đến chuyện con của Glen, cho dù ngày hôm sau bọn họ có thể sẽ gặp được nó, Phong Triển Nặc mơ hồ có thể cảm giác được Feston không thích hắn nhắc đến Glen.

Feston rất muốn biết quá khứ của Phong Triển Nặc, nhưng từ sau vài lần Phong Triển Nặc trầm mặc không nói gì thì Feston liền nhận ra Glen có một vị trí đặc biệt ở trong lòng của hắn, chỉ cần nhắc đến người này thì vẻ mặt của Phong Triển Nặc sẽ có vài phần khác biệt.

Cho nên Feston không hề chạm đến cái tên này, nhưng Feston cũng quyết định một ngày nào đó hắn phải hỏi cho rõ chuyện này.

Chạng vạng ngày hôm sau, bọn họ đã trở lại Chicago.

Thành phố của gió, từ trên sân bay có thể nhìn thấy bầu trời đầy tuyết, Phong Triển Nặc đút tay vào túi quần, “Nơi này vẫn lạnh như thế.”

Feston kéo theo hành lý đơn giản, cùng Phong Triển Nặc đi ra sân bay, “Cậu sợ lạnh à?”

“Cái gì tôi cũng sợ cả.” Nghe Phong Triển Nặc nói như vậy thì thật sự có một chút kỳ lạ, dưới ánh mắt kỳ lạ của Feston, Phong Triển Nặc vươn tay chà vào lòng bàn tay, “Tuyệt lộ, đại hồng thủy, hỏa hoạn, thời tiết khắc nghiệt, hề là những thứ vượt quá sự khống chế của nhân loại thì tôi đều sợ.”

“Tôi hiểu cậu đang nói cái gì, đây là kính sợ sức mạnh của thiên nhiên.” Feston kéo tay của Phong Triển Nặc rồi giúp đối phương chà xát sưởi ấm, “Cậu luôn phải chuẩn bị sẵn sàng, sức người không thể khống chế thời tiết, chuyện này thật không dễ dàng, bởi vì nghề của cậu rất nguy hiểm.”

“Tôi cũng không muốn cùng anh thảo luận đề tài này, anh sẽ nhanh chóng trở lại cục điều tra liên bang, tôi không muốn lời nói của mình trở thành chứng cứ trình lên tòa.” Nói đùa một cách ác liệt, Phong Triển Nặc tự mình trêu chọc.

Bất cứ thời điểm nào cũng phải giữ cho thân thủ linh hoạt, hắn hoạt động tay chân, đem hành lý của hai người đều ném cho Feston lo liệu, Feston nhắc lên ba lô của hắn, xác định bên trong không có vật phẩm gì khả nghi, “Tôi có thể cầm giúp cậu nhưng cậu thiếu cái gì thì đừng đến tìm tôi mà đòi lại.”

“Đừng lo, bên trong không có vật cấm, ngộ nhỡ thiếu cái gì thì anh cứ dùng bản thân mình để bồi thường cho tôi là được.” Đụng vào Feston một chút, Phong Triển Nặc khẽ sát vào lỗ tai của đối phương.

Hơi thở như có như không đang lướt qua, Feston nghiêng đầu, tầm mắt dừng ở trên môi của Phong Triển Nặc, “Cậu mà đến gần hơn một chút nữa thì tôi sẽ hôn cậu ngay lập tức.”

Nhìn xung quanh, những hành khách khác đều đang vội vàng, sân bay có rất đông người.

Phong Triển Nặc bỗng nhiên rút lui, “Thôi quên đi.” Hắn nhìn ra phía sau lưng của Feston, Feston xoay người theo tầm mắt của hắn, nơi đó có mấy người mà bọn họ tuyệt đối không ngờ được. fynnz810

Jonathan, Hase, Bob, còn có Stephanie, FBI và người môi giới sát thủ đã về hưu cùng thủ lĩnh tổ chức tình báo lại đứng chung một chỗ, nhất là lại hòa bình sống chung, cảnh này không phải có thể thường xuyên nhìn thấy.

“Dựa theo tình trạng này thì nói không chừng chúng ta cứ đi du lịch vài lần sẽ khiến cho thế giới nhanh chóng hòa bình.” Phong Triễn Nặc nhếch môi, tiếp nhận hành lý trong tay của Feston, hắt đi về phía người của hắn, mà Feston thì đi về phía Jonathan và Hase.

“Cậu đã trở lại, con của Glen hiện tại ở chỗ của tôi, chúng ta nên thương lượng biện pháp cho thỏa đáng....”

“Con gái của tôi thích nó lắm, không có cách nào nên tôi chỉ có thể dẫn Samantha đi theo, nhưng mà Ian, cậu phải chuẩn bị tinh thần, tình huống của thằng bé kia không giống như chúng ta đã tưởng....”

“Sếp! Rốt cục anh đã trở lại, lúc em tra được chuyến bay có tên của anh thì quả thật không thể ngờ được!”

“Sếp, trong cục có báo tin gì cho anh hay chưa, khi nào thì chúng em có thể trở lại làm việc dưới quyền của anh....”

Bốn người mở miệng cùng lúc, cơ hồ là nghe không rõ ai đang nói cái gì, Phong Triễn Nặc và Feston liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng nhau thay đổi phương hướng một cách ăn ý, “Quay về nói sau.”

.....

P/S: 2 bạn tình tứ giữa sân bay, ai dè gặp 4 cái đuôi đứng hờn hờ tiếp đón, cụt hứng =))

158. Chương 158: Phòng 308

Mấy giọng nói ở sau lưng vẫn tiếp tục đuổi theo, nhưng lại có thể không can thiệp chuyện của nhau, đều xem như đối phương không tồn tại, bởi vì nếu không làm như vậy, đứng ở trên lập trường của mọi người thì căn bản bọn họ không nên ở đây.

Phong Triễn Nặc đi ra cổng sân bay, Feston tìm được xe của Phong Triễn Nặc ở bãi đỗ xe, Bob vỗ vỗ cửa xe, “Thế nào, vẫn là tôi lo lắng chu đáo đúng không?”

Phong Triễn Nặc tiếp được chiếc chìa khóa của Bob, hắt ngồi vào trong xe, “Nếu FBI không cho anh trở về thì đó là tổn thất của bọn họ.”

Feston nhìn những bông tuyết bám trên cửa kính, lạnh lùng cười, “Kraft là một tên quan liêu, ông ấy sẽ bảo tôi trở về, định chỉ công tác là cảnh cáo tôi, ông ấy muốn tôi hiểu rằng ông ấy sẽ mặc kệ trên tay của tôi có cái gì, chỉ cần tôi ở FBI một ngày thì tôi nhất định phải lo lắng cho lợi ích của mọi người.”

Lợi ích chính phủ, lợi ích của cục điều tra liên bang, lợi ích của Kraft, tập đoàn Kada, còn có cả đội đặc nhiệm ST....

“Đừng xem như chúng tôi không tồn tại, Ian, cậu có nghe thấy tôi nói cái gì hay không? Thằng bé kia!” Mở cửa xe, Stephanie ngồi vào băng sau.

“Tôi biết, thằng bé kia, con của Glen.” Trả lời cho có lệ, Phong Triễn Nặc liếc mắt nhìn Feston đang ngồi ở bên cạnh, chuyện này rất hiếm gặp, “Anh để cho tôi lái xe à?” Cho dù là xe của Phong Triễn Nặc thì Feston cũng luôn bước trước vào ghế điều khiển, đây là thói quen của Feston.

“Đi tới chỗ của cậu, cậu lái đi.” Feston bật chìa khóa thay cho Phong Triễn Nặc, xem ra là quyết định đi gặp con của Glen trước.

“Hiện tại không lo lắng tôi chạy mất à?”

“Cậu chạy không được.”

“Tự tin như vậy hay sao?”

“Bởi vì tôi là Feston Kada.” Feston hôn lên mặt của Phong Triển Nặc một chút, Phong Triển Nặc chỉ mỉm cười rồi nhìn ra con đường phía trước.

Bob ngồi ở băng sau liếc mắt nhìn Stephanie một cái, cô ta nhún vai đối với anh ấy, sát thủ và cảnh sát yêu nhau, chỉ cần là người bình thường nhìn thấy thì đã cảm thấy khó hiểu, tốt nhất là Bob không nên hỏi cô ta đã xảy ra chuyện gì, cô ta cũng không thể nói rõ.

“Thằng bé ở chỗ nào?” Đột nhiên bị hỏi vấn đề này, Stephanie lấy lại tinh thần, trong khi Bob đã giành trả lời, “Ồ khách sạn của tôi, Samantha đang ở chơi cùng với nó.” fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc nghĩ đến chuyện đại sứ Anh quốc muốn tìm người, nếu thuận lợi thì hết thấy vấn đề mất trật tự đều sẽ trở lại quỹ đạo.

“Stephanie, thay tôi tìm một phụ nữ.” Hắn vừa dứt lời thì Stephanie liền duỗi tay ra phía trước rồi chỉ vào Feston, “Nếu người đàn ông ở bên cạnh cậu không để ý thì tôi lập tức tìm người cho cậu, loại nào cũng có.”

Cô ta mang theo ý xấu mà dựa vào phía trước, “...Chỉ cần cậu, nuốt, nổi là được.”

“Hecate cũng cung cấp dịch vụ này à?” Nắm lấy cổ tay của Phong Triển Nặc, sắc mặt bình thản của Feston hơi hơi âm trầm.

“Nếu cần thì sẽ cung cấp.” Cổ tay không đặt trên vô lăng bị hung hăng nắm chặt, Phong Triển Nặc dè ngược lại tay của Feston, “Hey! Tôi đang lái xe mà!”

“Như vậy thì sau này đừng đùa như thế nữa.” Xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra, Feston hừ cười rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bọn họ thoát nhìn rất hạnh phúc, tuy rằng gặp nhiều nguy hiểm nhưng rất hạnh phúc. Hiện tại Stephanie không biết thằng bé tên là Nile có thể làm thay đổi chuyện gì hay không, cô ta lặp lại câu hỏi, “Cậu nói cậu muốn tìm một phụ nữ hả?”

“Cô ta tên là Caroline, chỉ có một tấm ảnh, có rất nhiều người đi tìm cô ta nhưng đều thất bại, không có hồ sơ bệnh án lưu lại, không có thông tin tài khoản ngân hàng, không có bất cứ thứ gì hết, tôi muốn cô tìm cô ta giúp tôi.”

Xe chạy về phía khách sạn của Bob, Phong Triển Nặc nhìn thấy một chiếc xe khác đang theo đuôi ở sau kính chiếu hậu, “Để cho FBI cùng đến nơi đó hình như cũng không phải là ý hay cho lắm.” Hắn tự nói.

Feston quay đầu lại, chiếc xe kia nhìn rất quen mắt, “Jonathan và Hase, hai cái tên gốc kia vẫn bám theo...”

Giọng nói tuy rằng đông cứng nhưng Phong Triển Nặc tin tưởng Feston rất cao hứng khi nhìn thấy hai tên lính của mình, có thể tìm thấy dấu vết này từ trên mặt của Feston, sau khi Derek rời đi thì hai cái tên gốc kia có thể xem là cánh tay đắc lực của Feston.

“Nghe nói ngày nào bọn họ cũng tra danh sách chuyến bay.” Stephanie xen vào một câu.

“Thành viên trước kia của đội đặc nhiệm ST, hằng ngày mỗi người thay phiên nhau tra danh sách, FBI cũng có lúc lấy việc công làm việc riêng, chắc là mấy ngành khác cũng không thoải mái như vậy.” Bob vẫn khép hờ mắt ngủ gà ngủ gật, thấp giọng nói.

Feston nhìn ra sau, Phong Triển Nặc cười cười đối với hắn,

Đương nhiên Feston không quên Bob và Stephanie ngay từ đầu cứ luôn cản trở bọn họ, nhưng mấy tên tội phạm ở xung quanh của Phong Triển Nặc cũng có điểm đáng yêu, thỉnh thoảng Feston lại nghĩ như vậy.

Gọi điện thoại bảo Jonathan đừng tiếp tục đi theo, nhưng vài phút sau thì Phong Triển Nặc và Feston đều phát hiện cái đuôi ở sau lưng chỉ kéo xa khoảng cách một chút chứ vẫn chưa chịu rời đi.

“Cẩn thận một chút, coi chừng sắp sẽ nổi giận, đừng bám sát quá.” Hase nhắc nhở tài xế Jonathan, liền bị Jonathan trừng mắt một cái.

“Nổi giận cũng không sao, thật vất vả mới đợi được sắp quay trở lại, chúng ta có thể nói chuyện với anh ấy, chẳng phải cậu cũng nghĩ như vậy hay sao? Đội của chúng ta sẽ như thế nào, anh ấy sẽ như thế nào, chúng ta phân tán ra những phòng ban khác nhau, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ...”

Jonathan có vóc dáng mạnh mẽ, bề ngoài là một người đàn ông cao to khỏe đẹp, rất xứng với tác phong của một người chuyên hành động, Hase không ngờ Jonathan lại có lúc lo nghĩ nhiều như vậy, cho nên hắn không thể lập tức trả lời đối phương.

Jonathan lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, “Đừng tưởng là tôi chưa từng lo nghĩ, đừng quên tôi là người phát hiện quan hệ của sếp và U Linh sớm nhất...”

Tạm dừng một chút, Jonathan không hiểu vì sao giữa đàn ông lại nảy sinh tình cảm khắc sâu như vậy, mà hắn và phụ nữ lại không thể nào bền lâu được với nhau.

“Cẩn thận!” Thốt thên khiến tay lái bị trượt, vô lăng mất phương hướng lập tức được Hase chặt chẽ nắm lấy, “Cậu sao vậy?!”

“Tôi rất hâm mộ sếp.” Khi Jonathan dùng sức giẫm chân ga thì đã bất giác nói như vậy.

Thiếu chút nữa đã đụng vào chiếc xe ở phía trước, hắn quay đầu lại, đúng lúc Hase cũng định nói tiếp, đột nhiên bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt nhả nhặn sạch sẽ của Hase phóng đại ở trước mặt của Jonathan.

Hai người giật nảy mình, vội vàng tách ra.

Bầu không khí trong xe dường như có một chút ngưng ngừng, sau đó Jonathan lập tức phát hiện, “O? Sếp đâu rồi?”

“Bị bọn họ cắt đuôi rồi.” Hase thở dài chán nản.

Phong Triển Nặc lái xe cũng giống như thân thủ của hắn, cắt đuôi một chiếc xe cũng không có gì khó khăn.

Tuy rằng Jonathan và Hase sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi nhưng trong tình huống vẫn còn chưa sáng sủa thì tốt nhất không nên cho người khác biết về chuyện con của Glen.

Nhất là khách sạn của Bob đã từng bị niêm phong một lần, không thể tiếp tục mạo hiểm để gây sự chú ý cho cục điều tra liên bang.

“Phòng 308.” Đến nơi, Bob lấy ra chìa khóa.

Đó là một nơi rất quen thuộc, Phong Triển Nặc lên lầu, vẫn không thích dùng thang máy, trước kia ngài cảnh sát dắt người đến phong tỏa nơi này đang ở ngay phía sau lưng của hắn, chẳng qua hiện tại hai người bọn họ cũng không cần phải đề cao cảnh giác.

Không có súng, cũng không có viên đạn, chỉ có tiếng bước chân giẫm lên tấm thảm cũ kỹ, mỗi một tầng lầu đều thật im lặng, khi trải qua hành lang ngẫu nhiên sẽ có vài tiếng rên rỉ hưng phấn của đàn ông và phụ nữ.

“Đôi khi....bọn họ cần thả lỏng và điều chỉnh.” Về mặt của Bob có vài phần quỷ bí.

Nơi này căn bản là chỗ tập kết của sát thủ, mỗi gian phòng có ai ở, ai là khách thường, ai là khách đặc biệt thì Bob hoàn toàn rõ như lòng bàn tay.

Feston không đánh giá, hắn không phải đến đây để bắt người.

“Đến.” Đây là căn phòng mà Phong Triển Nặc thường dùng, Bob vẫn luôn giữ lại phòng này cho hắn.

Hiện tại con của Glen đang ở bên trong phòng, Phong Triển Nặc vừa đụng đến tay nắm cửa thì bỗng nhiên bên trong truyền đến một tiếng thét chói tai.

“Samantha!” Stephanie đẩy cửa ra rồi vọt vào.

Đó là tiếng kêu của Samantha, đáy mắt của Phong Triển Nặc lóe lên ánh sáng lạnh, Feston tiến vào trước, cảnh tượng bên trong hoàn toàn khác với bọn họ đã nghĩ.

Samantha đứng bên cạnh giường sững sờ nhìn thẳng bé kia, Stephanie kéo con bé ra, “Con không sao chứ? Để mẹ nhìn thử xem.”

Mặc một bộ đồ tây, trên người của Samantha vẫn hoàn hảo không có gì tổn hao, nhưng trên giường có máu, một con dao bị cậu bé cầm trong tay, máu chảy xuống từ tay của nó, nó tự cắt tay của mình.

Ánh mắt của Feston khẽ động, lập tức tiến lên giật lấy con dao, Phong Triễn Nặc nhìn con dao ở trong tay của Feston rồi thấp giọng nói, “Đây là món quà mà tôi đã tặng cho Samantha.”

“Bởi vì Nile rất thích cho nên con liền cho cậu ấy mượn chơi một chút, không ngờ...” Samantha bị dọa trắng mặt, nắm chặt váy của Stephanie, không hề dời mắt khỏi vết máu, “Cậu ấy có chết không?”

“Không đâu, nhưng con nói con sẽ cắt kỹ nó mà, Samantha.” Stephanie trách cứ con bé bất cần.

“Con biết mà, mẹ, con cam đoan là sẽ dùng nó để bảo vệ chính mình.” Samantha trả lời một cách kiên định.

Phong Triễn Nặc lưu ý thấy Samantha không còn ôm con búp bê vải to dùng của mình nữa, con búp bê vải chưa từng rời khỏi bên người thì hiện tại lại đổi thành dao găm, con bé dùng khăn trải giường lau khô vết máu, cẩn thận cắt con dao vào, rất bình tĩnh, không hề bị dọa khóc.

“Con cam đoan sẽ không bao giờ đưa nó cho người khác chơi nữa, nó là vật dùng để bảo vệ con nhưng nó cũng có thể làm người khác bị thương.” Con bé ngẩng đầu nhìn mọi người, tỏ vẻ đồng ý. fynnz810

Một lần bất cớ làm cho Samantha thay đổi rất nhiều, con bé đã có đủ tư cách để kế thừa Hecate.

Stephanie hài lòng buông Samantha ra, đáp lại ánh nhìn chăm chú của Phong Triễn Nặc, “Cậu nói đúng, là con của tôi thì sớm muộn gì cũng phải học cách dùng dao như thế nào.”

“Nhưng có đứa nhỏ học không tốt thì sẽ dùng lầm chỗ.” Bob xen vào, hất buong xuống băng gạc trong tay, cùng Phong Triễn Nặc nhìn cậu bé ở trên giường, “Vết thương không có gì nghiêm trọng, tôi đã băng bó cho cậu ấy, vấn đề nằm ở chỗ khác.”

.....

P/S: giờ mới thấy được couple Jonathan và Hase nha :>, hint đó

159. Chương 159: Nile Glen

Cậu bé tên là Nile vẫn ngồi yên bất động ở trên giường, tùy ý để Bob băng bó vết thương cho mình, trên giường có máu của nó, nó giống như không có cảm giác gì, mái tóc sẫm che khuất ánh mắt, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lại xinh đẹp, chẳng qua thiếu mất sự linh động và hoạt bát mà một đứa nhỏ nên có.

Đôi mắt màu nâu chậm rãi chuyển động, nó lần lượt nhìn bọn họ, tầm mắt tập trung trên người của Phong Triễn Nặc và Feston với số lần nhiều nhất, đối với nó thì hai người bọn họ là người xa lạ vừa mới xuất hiện.

Sau đó nó cúi đầu ngấm ngĩa ngón tay của mình, không hề nói một câu nào, không có sợ hãi cũng không mỉm cười.

Thật rõ ràng, nó cách ly mình với không gian, tránh né sự thật sẽ gây tổn thương cho nó, tạo một cái vỏ bọc để bảo hộ chính mình.

“Nó có khuynh hướng tự kỷ, tuy rằng tình trạng vẫn chưa đến mức nghiêm trọng, còn có thể cứu được, không phải đứa nhỏ nào cũng có vấn đề này, nhưng căn cứ vào sổ sách của Macro thì nó là món hàng được hoan nghênh nhiều nhất cho nên bị qua tay cũng nhiều nhất.” Có đôi khi xuất sắc quá cũng chưa hẳn là chuyện tốt, Stephanie nhìn đứa nhỏ tên là Nile ở trên giường.

“Tôi đã điều tra, nó chỉ khoảng bảy tuổi, rơi vào trong tay bọn buôn người được một năm, nhưng đã bị cá mập Macro bán qua tay người khác ba lượt, mỗi lần đều không hoàn toàn bán ra, đều dùng hình thức cho thuê, mỗi ba tháng sẽ thu hồi một lần, Macro xem chuyện này là cách bảo vệ hàng hóa của mình.” Cô ta kéo Phong Triễn Nặc sang một bên rồi thấp giọng nói, “Mấy đứa nhỏ này đều bị bắt từ các quốc gia khác nhau, Macro có rất nhiều thủ đoạn, hiện tại tôi vẫn chưa biết hắn tìm được Nile từ nơi nào, cũng không biết mẹ của nó đang ở đâu, có thể đã bị giết cũng không chừng, nó không chịu nói, tôi đã tìm người đi kiểm tra cho nó...”

“Rất tệ à?” Phong Triển Nặc đã sớm chuẩn bị, nhưng nghe đến đây thì trong lòng vẫn trở nên nặng nề.

Feston dùng sức nắm tay của Phong Triển Nặc, “Nói tiếp đi, Stephanie.”

Cô ta cũng không phải là cấp dưới của hắn, Stephanie liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn nói tiếp, “Cực kỳ tệ, hề là những gì hai người có thể nghĩ đến thì e rằng nó đều đã trải qua, bao gồm cả việc giết người.” fynnz.wordpress.com

Về mặt của Phong Triển Nặc và Feston đều thoáng chốc trở nên âm trầm.

Nhưng Stephanie vẫn chưa nói xong, “Nó bị bắt buộc, có người lấy chuyện này để làm thú vui, nhưng cũng có người lại có lạc thú ở chuyện khác, biết phim đồi trụy lạm dụng *** trẻ em hay không? Nó từng làm nhân vật chính, nó còn nhỏ như vậy mà...”

Gặp qua đủ mọi chuyện, Stephanie là thủ lĩnh của Hecate, cô ta đã sớm nhìn thấy đủ loại hành vi phạm tội nhưng không thể trách, tuy nhiên nhìn thấy một đứa nhỏ như vậy ở trước mặt thì với tình mẫu tử của một người làm mẹ khiến cho cô ta thật sự nói không nên lời.

Kiểm tra bao gồm nhiều hạng mục, sinh lý và tâm lý, mỗi một câu của Stephanie đều là một lần trần thuật về những tội ác ghê người kia.

Phong Triển Nặc từng ứng phó với đủ loại tình huống, hắn có thể mỉm cười bất cứ lúc nào, nhưng hiện tại hắn cũng hoàn toàn không thể cười nổi.

Feston trầm giọng nói, “FBI từng điều tra những vụ án như vậy, kẻ bị hại, nhất là trẻ con, sau khi chúng nó lớn lên sẽ bị những chuyện đã trải qua ảnh hưởng nặng nề đến quá trình hình thành nhân cách.”

Phong Triển Nặc kiềm chế cảm xúc muốn giết người, “Làm sao mà cô có thể dám chắc nó là con của Glen?”

“Nó vẫn nhớ rõ mẹ của nó tên là Erin, cũng có thể nói ra tên của cha nó, cha của nó tên là Drim Glen.”

“Có thể là trùng hợp.”

“Trùng hợp khéo như vậy hay sao? Mấy đứa nhỏ bị xem là hàng hóa, dù sao cũng phải có người đón bọn chúng trở về, tôi để cho người điều tra bối cảnh của bọn chúng, chỉ có một mình nó là không có bối cảnh cụ thể để điều tra, Glen làm như vậy là bảo vệ bọn họ, hơn nữa tên của cha mẹ nó chắc là nó phải nói thật.” Tự thuật lại quá trình, Stephanie cảm thấy thật có lỗi đối với kết quả này.

“Cô biết rất rõ chuyện của Glen.” Phong Triển Nặc đám một quyền lên bàn, “Erin là mục tiêu của Glen, đáng lý cậu ấy phải giết cô ta, nhưng cậu ấy lại làm không được, tôi không biết là cô ta lại có con của cậu ấy...” Sau khi Glen bị giết chết thì con của Glen lại xuất hiện ở trước mặt hắn.

Ian luôn lộ ra bộ dáng chẳng bận tâm chuyện gì, nhưng hắn thật sự không hề để ý hay sao? Stephanie không cho là như thế.

Phong Triển Nặc dựa vào vách tường, khoanh tay nhìn chăm chú cậu bé ngồi trên giường, ai cũng không thể nhìn ra hỉ giận trên mặt của hắn, hoặc là bất kỳ cảm xúc nào khác, Feston đi đến trước mặt của Phong Triển Nặc, “Đây không phải là lỗi của cậu.”

“Đây là lỗi của tôi, nếu không phải tôi thì anh nói xem, còn có thể là ai?” Lạnh lùng mỉm cười, hắn vô tình phán định tội ác của mình.

Đây không phải là điều mà Feston muốn nhìn thấy, hắn kéo Phong Triển Nặc ra ngoài hành lang, “Được rồi, đây là sai lầm của cậu, nhưng hiện tại cậu nghĩ đến những chuyện đó còn ích lợi gì nữa hay sao? Bạn thân của cậu bị giết, cậu hại con của cậu ấy, nhưng Glen đã chết, con của cậu ấy chịu hết mọi tra tấn, hiện tại cậu nói như vậy còn tác dụng gì hả?! Cậu hối hận còn ích lợi gì hay sao? Cậu nói cho tôi biết đi! Có tác dụng hay không?!”

Giọng nói trầm thấp tựa như một con dao lạnh lẽo, ý đồ đào móc đáy lòng của hắn, cho dù có chảy máu thì cũng phải cắt sạch khối u ác tính này ra.

Đúng vậy, như thế chỉ là vô dụng, Feston nói đúng, đây hoàn toàn là vô dụng.

“Ai nói là tôi hối hận?” Phong Triển Nặc âm trầm cười, “Muốn nói là tôi hối hận thì chính là hối hận vì không giết cả con của cậu ấy, giảm bớt đi phiền phức.”

Một quyền đâm vào mặt, hắn thụt lùi về sau vài bước, Feston nắm lấy cổ của hắn rồi kéo đến trước mặt, “Tôi thấy cậu đang nói dối đó, muốn giả vờ vô tình lạnh lùng thì đừng giả vờ ở trước mặt tôi, cậu đi mà nói với Nile những lời này thử xem!”

Ngón tay dường như muốn đâm vào cổ của hắn, Phong Triển Nặc cầm lấy tay của Feston, giống như một con sói dữ, hắn cười lạnh, “Anh tưởng rằng tôi không dám hay sao, nói cho anh biết, tôi đang định làm như vậy.” Tay của Feston bị hắn gạt ra, Phong Triển Nặc lại đi vào phòng một lần nữa, hai người cãi cọ và đánh nhau ở ngoài hành lang đã sớm bị những người ở trong phòng phát hiện, Nile vẫn ngồi trên chiếc giường dính máu, đôi mắt nhìn chằm chằm người đàn ông đang đi về phía hắn.

“Tôi tên là Ian Noy...” Đôi mắt màu xanh biển, bên trong là nụ cười làm cho người ta cảm thấy thoải mái, cho dù mới một giây trước chúng nó còn vô cùng dữ tợn nhưng hiện tại đã không còn dấu vết.

“Chú là bạn thân của cha tôi.” Nile đột nhiên mở miệng, lời nói của nó làm cho mọi người kinh ngạc, “Mẹ đã kể với tôi rằng cha có nói cho bà ấy biết ông ta có một người bạn, nếu có một ngày ông ấy gặp chuyện bất trắc thì ông ấy muốn mẹ của tôi đi tìm chú, sau đó bà ấy lại nói với tôi nếu có một ngày bà ấy mất thì tôi phải đi tìm chú.” fynnz810

“Đây là câu nói dài nhất mà con từng nghe...” Samantha đứng ở một bên mở to đôi mắt sợ hãi, “Cậu ấy chưa từng nói với con nhiều như vậy.”

Phong Triển Nặc không thể nói hết lời, nghe thấy Nile nói như vậy khiến hắn không thể tiếp tục nói, hắn nhìn thẳng bé leo xuống giường.

Nile mặc chiếc áo thun và áo len do Stephanie mua cho, trên tay quần băng gạc, sải những bước thật dài, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Phong Triển Nặc, “Chú là Ian Noy, là bạn thân của cha tôi, nhưng vừa rồi tôi nghe thấy là chú giết chết ông ấy.” Trải qua hết thảy mọi chuyện từ khi còn quá nhỏ, sự trưởng thành hiện lên trên nét mặt bình tĩnh, hắn nghe thấy tiếng tranh chấp ở bên ngoài cửa.

Feston tiến lên vài bước, Phong Triển Nặc ngăn cản hắn rồi lắc đầu.

“Cậu không nghe lầm.” Phong Triển Nặc nói với Nile như vậy.

Nile ngẩng đầu nhìn Phong Triển Nặc, nó không nhúc nhích, không khóc, cũng không nói gì, chậm rãi vươn tay, Phong Triển Nặc vừa bế nó lên thì bỗng nhiên nó hung hăng nhe răng định cắn vào cổ của hắn.

Ánh mắt của Feston chợt trở nên sắc bén, lập tức nắm lấy sau cổ của Nile, Phong Triển Nặc dường như đã sớm chuẩn bị cho nên không bị cắn trúng, hắn tiếp nhận đứa nhỏ bảy tuổi này từ trong tay của Feston rồi ném ngược trở lại lên giường.

“Tôi đã từng ứng phó với hàng trăm hàng ngàn thứ nguy hiểm, nếu hôm nay bị một đứa nhỏ như cậu cắn bị thương thì quả thật là đáng chê cười, cậu tưởng là cậu có thể cắn chết tôi hay sao?” Thẳng thắn thừa nhận tội danh giết người, lại dùng giọng điệu như vậy, giống như là thương hại, hoặc là cười nhạo, người đàn ông đứng trước giường, ánh mắt nhìn xuống, như cười như không, đây là Ian Noy.

“Một ngày nào đó tôi sẽ giết chú.” Nile chằm chằm nhìn hắn.

Phong Triển Nặc nhìn thấy một loại oán hận trong đó.

“Tốt, rất hoan nghênh cậu, có rất nhiều người muốn giết tôi, nhưng cho đến nay vẫn chưa có ai có thể thành công, có lẽ cậu có thể thử xem, nhưng trước đó thì tôi xin cậu làm ơn đừng bày ra bộ dạng chó nhà có tang dùm tôi, cậu quả thật đang làm cha của cậu mất mặt đó. Tự kỷ à? Tự mình hại mình à? Tốt lắm, cậu có bản lĩnh thì dùng dao cắt cổ của tôi, đừng dùng nó để làm hại chính mình, chỉ có phụ nữ bị cưỡng bức mới làm như vậy mà thôi.”

Khinh thường và khinh miệt như lưỡi dao đâm vào ngực, Phong Triển Nặc nghiêng đầu, không tiếc phun ra những từ ngữ ác độc, Nile từ trên giường nhảy dựng lên, la hét mà nhắm về phía hắn, tựa như đang bị nổi điên.

Không có ai ngăn cản Phong Triển Nặc, Stephanie nói nhỏ, “Thằng bé này thật đáng thương, hẳn làm cho Ian nhớ đến quá khứ trước kia.”

Bob im lặng ngồi ở một góc, lấy ra một chai rượu nhỏ ở trong lòng, mở nắp rồi bắt đầu uống.

Feston không nói tiếng nào, hẳn nhìn Nile, nhưng lại không liên tưởng đến bất cứ chuyện gì khác.

Feston chỉ cảm thấy may mắn bởi vì khi Phong Triển Nặc còn bé đã không bị rơi vào tay của người như Cá mập, tổ chức sát thủ có lẽ đã nuôi dưỡng tập tính giết người cho hắn nhưng vẫn chưa đến mức bị ác mộng, dù sao Phong Triển Nặc cũng không thảm hại như Nile.

Có lẽ đau khổ khiến người ta kiên cường nhưng đồng thời cũng lộ ra nhược điểm của nội tâm, hiện tại Phong Triển Nặc đã đủ mạnh mẽ, không cần phải rèn luyện nhiều.

Con dao đã bị Samantha thu hồi, Nile không có vũ khí, nó cứ xông về phía Phong Triển Nặc, nhưng cứ lần lượt bị ném ngược trở lại trên giường, nó xông lên càng mạnh thì khi bị ném ngược lại càng mạnh. Mọi người chỉ đứng nhìn, không ai giúp nó, cuối cùng nó cũng cạn kiệt sức lực.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, ngón tay thon dài lau đi những giọt nước trên mặt của nó, “Cậu chỉ có thể khóc một lần, hiện tại cậu đã dùng xong cơ hội cuối cùng, về sau không bao giờ được rơi nước mắt nữa.” Lời nói lạnh lùng vang lên, nó ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa là bạn thân vừa là kẻ thù đã giết cha của nó.

Phong Triển Nặc bế nó lên, khi nhiệt độ cơ thể ấm áp bao vây nó thì nó rốt cục nhìn không được mà vùi đầu vào người của kẻ thù rồi khóc rống lên, Stephanie thở dài, Phong Triển Nặc nhìn thấy Feston cau mày lắc đầu, hẳn chỉ đành nhún vai với Feston, “Nó chỉ là một đứa nhỏ thôi.”

“Hiện tại tôi quyết định sẽ bắt đầu ghét con nít.” Luôn rất lý trí, ngài cảnh sát thâm trầm khó lường này lại nói ra một câu như vậy.

.....

P/S: Anh Phê ghen với thằng nhóc 7 tuổi :>

160. Chương 160: Bóng Dáng

Đứng trên bất kỳ lập trường nào mà nói thì bọn họ đều phải chăm sóc Nile, nhưng ai sẽ chăm sóc nó, đây là vấn đề nan giải.

“Đây là chuyện của cậu, không liên quan đến tôi, một mình Samantha là quá đủ rồi, tôi không muốn đau đầu nữa đâu, đừng tới tìm tôi.” Stephanie không cần thiết phải thích con nít, ngoại trừ con của mình, “Một đứa tiểu quỷ đã chịu không nổi rồi.”

Samantha thề lời với Stephanie, “Con không phải là tiểu quỷ.”

“Với lại con thích Nile, con muốn cậu ấy làm em trai của con.” Kéo lấy tay của Nile, Samantha quyết định phải làm một người chị tốt, “Chờ cậu ấy lớn lên thì cậu ấy có thể gả cho con, làm cô dâu của con.”

“Cô dâu? Quả nhiên là con gái của cô.” Phong Triển Nặc chỉ có thể nói như vậy, Stephanie giơ lên ngón tay cái với con gái của mình, “Hay lắm, nhưng mà cô dâu chỉ có thể có một, có cậu ấy rồi thì con có thể bái bai chú Ian, chính con tự quyết định.”

“Khó quá, chú Ian là chú rể của con!” Thốt lên nguyện vọng của mình, Samantha cảm thấy rất khó lựa chọn giữa cô dâu và chú rể ở trước mặt.

Feston đã nghe quá đủ, hẳn tiếp nhận đứa nhỏ trong tay của Phong Triển Nặc, “Tôi đưa nó đi trước.”

Nile khóc một hồi, dùng hết tất cả sức lực, quá mệt mỏi nên đã thiếp đi, Bob phát tay, “Đúng, đúng, đưa hắn đi đi, nơi này không thích hợp cho con nít, nếu các cậu không muốn làm cho nó trở thành Glen thứ hai thì nhanh chóng dẫn nó rời khỏi nơi này đi.”

Đem chai rượu nhét vào trong ngực, Bob thở phào một hơi, “Tôi cũng được giải thoát rồi.” Bob nói như vậy với một đứa nhỏ, thật sự không có cách nào để bình tĩnh, không ngờ nó lại là con của Glen, nghĩ như vậy, thấy Phong Triển Nặc đi đến, Bob liền gọi đối phương lại.

“Cậu không thể làm cha của đứa nhỏ này, Ian, bởi vì cậu không phải, vì để bù lại những gì cậu đã làm mà đi quan tâm nuôi dưỡng nó, nhưng chờ đến khi nó trưởng thành, mầm mống thù hận sẽ nảy mầm, sớm muộn gì cũng có một ngày nó trở thành rắn độc mà quay lại cắn cậu, khi đó tôi không biết cậu có cách nào để tránh né hay không.” Gặp qua rất nhiều ví dụ, trong lời nói của Bob có thâm ý, một tia sáng lóe lên dưới đáy mắt, “Tôi hy vọng cậu đừng quên sự kiêng kỵ trong cái ngành này của chúng ta.”

Nếu không thể khống chế tâm tư và hành vi thì sát thủ chẳng khác gì người thường, động tình, động lòng thì nhược điểm sẽ càng ngày càng nhiều, sát thủ mà như vậy thì sẽ hoàn toàn thất bại.

Cái chết chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Cám ơn anh đã nhiều lời như vậy, nhưng mà anh không cần lo, tôi không tính sẽ làm cha của nó, tôi cũng không muốn làm thế thân của một người đã chết.” Quay đầu đi, ngón tay phất phất, bước chân vẫn ung dung như trước, câu trả lời của Phong Triển Nặc làm cho Bob yên tâm một chút, ít nhất Ian vẫn là Ian.

Trước khi quyết định nên để đứa nhỏ này ở đâu thì Phong Triển Nặc chỉ có thể đưa nó về nhà.

“Đi đến nhà của anh.” Ngồi lên xe, hắn nói với Feston, người đàn ông ngồi bên cạnh nhìn hắn một cái, “Lý do?”

“Có ý gì? Chuyện này mà cũng cần lý do nữa hay sao?” Nile đang ngủ say ở băng ghế sau, Phong Triển Nặc gõ ngón tay lên vô lăng ở trước mặt của Feston, “Chỗ của tôi không thể tùy tiện dẫn người đến, anh cũng biết quy củ mà.” Hắn nhướn mày. fynnz.wordpress.com

“Cho dù nó chỉ là một đứa nhỏ?” Feston hỏi.

“Cho dù nó chỉ là một đứa nhỏ thì cũng vậy.”

Hai người nhìn nhau, Feston nở nụ cười, “Tốt lắm, cậu không trả lời rằng nơi của cậu sẽ bất lợi cho hoàn cảnh sinh sống cũng như trưởng thành của nó.” Tổ về vừa lòng, Feston khởi động xe, “Cậu không xử trí theo cảm tính, thật sự là một hiện tượng tốt.”

Phong Triển Nặc nghiêng đầu về phía Feston, “Có cần tôi nhắc nhở anh là tôi làm nghề gì hay không, xử trí theo cảm tính à?” Hắn cười lạnh, “Nhiều lần xử trí theo cảm tính sẽ lấy mạng của tôi, chỉ một lần là đủ rồi.”

Nắm lấy bàn tay đang cầm vô lăng của Feston, ngón tay thiếu vân tay chậm rãi cọ xát, Feston dè lại tay của hắn, “Tôi sẽ không muốn lấy mạng của cậu, ở đây sẽ không, nhưng ở trên giường thì có thể.” Feston hôn lên tay của Phong Triển Nặc, sau đó đột nhiên hôn lên môi của đối phương, hơi thở thuộc về Feston bỗng nhiên ập đến, đây thật sự là muốn lấy mạng người ta, Phong Triển Nặc dự cảm bọn họ sắp sửa bùng nổ.

Ở trong xe có thể nghe thấy tiếng môi lưỡi cọ sát ẩm ướt, ngoài trời rét lạnh nhưng trong này lại như bùng lên ngọn lửa, Phong Triển Nặc mặc kệ phía sau còn có Nile, hắn ôm đầu của Feston, làm cho nụ hôn này càng thêm sâu sắc, Feston nâng cổ của Phong Triển Nặc lên.

Hai người càng kề sát càng gần, hàm răng của hắn xẹt qua cổ họng của Feston, nghe thấy tiếng rên rỉ nặng nề, tay của Feston đang tiến vào trong áo của hắn, vuốt ve ngực hắn, hô hấp dồn dập.

Đương nhiên bọn họ cũng biết nơi này không thích hợp nhưng hiện tại rất khó dừng lại, có lẽ chỉ cần làm một phần....

Feston chuẩn bị kéo xuống phéc mơ tuya quần của Phong Triển Nặc thì bỗng nhiên phát hiện có một ánh mắt.

Gương chiếu hậu ở phía trước phản xạ một đôi mắt, không biết Nile đã ngồi dậy từ khi nào, đang nhìn chằm chằm bọn họ ở trong gương, Phong Triển Nặc cùng Feston đang tiến hành chuyện của người lớn, đàn ông và đàn ông, dứt khoát, mạnh bạo, dã man, thân thể tiếp xúc một cách đầy tình sắc.

Thật sự là một cảnh tượng gương gạo, Phong Triển Nặc kéo lại quần áo, sau đó quay đầu ra phía sau, “Nhắm mắt lại, xem như cậu chưa từng nhìn thấy cái gì cả.”

Nile vẫn nhìn bọn họ, ánh mắt kia không phải là tò mò, cũng không phải sợ hãi, rất khó có thể nói rõ đây là ánh mắt gì, Feston và Phong Triển Nặc, hai người bọn họ bỗng nhiên cảm nhận được tâm tình của người làm cha.

Trong tình huống này thì làm sao có thể làm tiếp, Feston giẫm chân ga, “Đây là vấn đề của cậu, cậu giải quyết nó đi, định cho nó ở chỗ của tôi trong bao lâu?”

“Vấn đề của tôi chẳng lẽ không phải của anh hay sao, còn ở bao lâu à....chờ tôi nghĩ xong rồi sẽ nói cho anh biết, trước đó thì cứ để nó ở nhà của anh, đương nhiên tôi cũng sẽ ở đó, dù sao hành lý của tôi còn ở trong cốp xe, ở chỗ của anh thì cái gì cũng có.” Câu này không chỉ nói về việc ăn uống, theo ánh mắt chớp động của Phong Triển Nặc thì Feston mơ hồ có thể cảm giác được đối phương đang suy tính cái gì đó.

Sau này Feston rất cực cảm thấy hối hận vì đã không truy cứu đến cùng cái cảm giác lúc này, cái loại hối hận đó không thể dùng bất cứ thứ gì để bù đắp, nó trở thành ấn tượng sinh mạng khắc sâu vào ký ức của hắn.

Mà lúc ấy Phong Triển Nặc cũng không nhận ra điểm này, hắn chỉ nghĩ đến một việc có thể cứu giúp tình huống hiện tại.

Trở lại nhà của Feston, nơi này đã trải qua một vụ nổ lớn, cũng trải qua quá trình điều tra, hiện tại đã sửa chữa lại hoàn toàn.

Feston mở cửa đi vào, Phong Triển Nặc ném hành lý, nhìn quanh chỗ ở quen thuộc này, “Tôi vẫn thích nơi này hơn, đương nhiên nhà của anh ở Washington cũng không tệ, nhưng tôi có vẻ quen với nơi này hơn.”

“Cậu từng bị công ở trong này, đương nhiên ấn tượng rất sâu sắc.” Nhớ lại quá trình đấu đá ngày đó, Feston nhếch môi.

Hắn cho người ta sửa sang lại như cũ, cho nên hiện tại hết thấy đều khôi phục lại bộ dáng của lúc trước.

Nhà bếp, phòng khách, phòng ngủ, sô pha, bồn tắm lớn, còn có bàn ăn....Bọn họ từng đánh nhau ở trong này, trên sàn có dấu vết của xiềng xích lõm xuống, sô pha trở thành bãi chiến trường, thật vất vả mới ăn xong bữa tối trong hòa bình, Feston làm thịt bò bít tết, hai ly rượu vang thơm lừng, bọn họ còn cùng nhau nấu mì Ý, Feston nhớ rõ bữa tối đó ăn khá ngon.

Nile đứng trước cửa, Phong Triển Nặc dừng lại hồi ức, “Vào đi nhóc.” Hắn ngoắc ngón tay với nó. fynnz810

Mặc kệ có phải nguyện ý hay không, Nile biết hiện tại nó phải nghe lời của hai người kia, đây là địa bàn của bọn họ, nó phải nghe lời bọn họ, đây là chuyện mà nó đã học được trong một năm qua.

Nile ở trong nhà của Feston, nó vẫn rất ít khi mở miệng nói chuyện, Phong Triển Nặc cũng không để ý nó có nói chuyện hay không, chỉ cần nó có phản ứng với lời của hắn, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm thì hắn có thể chấp nhận sự tồn tại của nó.

Phong Triển Nặc không phải là người hòa đồng, Feston biết rõ thói quen của hắn, bọn họ đã sớm hình thành một loại ăn ý nhất định, đều dành cho nhau không gian riêng tư.

Bọn họ đều có lĩnh vực riêng, bởi vì sát thủ luôn hành động một mình, ngoại trừ thời điểm hắn tiến hành nhiệm vụ giết người thì hắn có thể trở nên ôn hòa dễ gần, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng của kẻ khác, còn ngài cảnh sát bị đình chỉ công tác kỳ thật cũng có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

“...Cổ phần của tôi giao cho Greg, nhưng không phải là không có điều kiện, cậu ấy phải mua những cổ phần đó.” Cẩm điện thoại, Feston đưa ly cà phê đã pha xong cho Phong Triển Nặc, theo cuộc nói chuyện thì cũng biết hắn đang thảo luận về chuyện gì.

“Tôi biết đây là một phần tiền lớn, nhưng nếu muốn giải quyết thì cứ dựa theo trình tự bình thường đi, nếu cậu ấy không cần thì tôi có thể chia ra bán cho các cổ đông khác.” Feston dựa vào ghế, đó là một buổi chiều yên lặng, mùi cà phê lượn lờ xung quanh, hắn xem vài tin tức mới nhận được trên máy tính.

Khi Feston xử lý công việc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào dãy số liệu, mặc bộ đồ đơn giản nhẹ nhàng, nhưng cả người lại tỏa ra một loại cảm giác khiến người ta không thể bỏ qua, nhanh chóng ghi nhớ những thứ trên trang giấy, hần luôn quyết định rất nhanh.

Chờ Feston cúp máy, Phong Triễn Nặc khom lưng hớn lên mặt hần, “Mới qua giữa trưa mà đã chăm chỉ làm việc như vậy, chẳng lẽ anh không biết lúc anh nghiêm mặt làm việc rất có sức hấp dẫn hay sao?” Làm cho người ta muốn chọc phá.

“Cậu đang nói cho tôi biết là cậu bị tôi hấp dẫn? Ngay hiện tại?” Trước khi Phong Triễn Nặc tránh ra thì liền bị Feston giữ chặt, Feston ấn Phong Triễn Nặc ngồi lên đùi của mình, “Cái bóng của cậu đang ở đâu, tôi không muốn nó lại xuất hiện đột ngột, nhịn hoài không tốt cho thân thể, hơn nữa không chỉ một lần...” Giống như nghe thấy có tiếng nghiêng răng, Phong Triễn Nặc kéo Feston lên, “Anh nhịn không được thì tôi cũng nhịn không được.”

Bên dưới cứng rắn đang báo cho cả hai biết rõ dục vọng mãnh liệt của đối phương, giang hai tay ôm nhau, kéo cao áo lên, cảm xúc trơn nhẵn dừng trong lòng bàn tay, tiếp tục vuốt ve, Feston dùng sức chà xát thắt lưng của Phong Triễn Nặc, bàn tay rộng lớn di chuyển lên xuống nơi thắt lưng, tiếng hít thở dồn dập đan xen vào nhau, tay của Phong Triễn Nặc chà xát trên hông của Feston, lòng bàn tay nóng lên.

Đã đến cực hạn – Cấn nuốt nhau, nộ hân hàm chứa lửa nóng thay thế hết thủy lời nói.

Bọn họ đều đã nhịn vài ngày, rốt cục nhịn không được nữa, mấy ngày nay mỗi khi bọn họ có hành động thân mật gì, khi dục vọng đang thăng cấp, chuẩn bị tiến vào trận chính thì sẽ nhìn thấy Nile ở cách đó không xa đang đứng im nhìn bọn họ.

Đối với Feston mà nói, nếu Phong Triễn Nặc là một u hồn thì thằng nhóc kia chính là một cái bóng, một cái bóng có thể lặng lẽ xuất hiện bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu, hơn nữa lại cứ xuất hiện không đúng lúc.

.....

P/S: tội nghiệp 2 anh, chẳng thể nào an phận nhâm nhi nhau được =))

161. Chương 161: Giáo Dục Mầm Non

Cởi quần áo của nhau một cách thô bạo, lúc trước đã bị phá rồi vài lần, lần này Nile đang ngủ trưa, vì để không đánh thức nó cho nên Feston và Phong Triễn Nặc đều đè ép tiếng rên rỉ xuống cổ họng.

Cảm giác này tựa như đang yêu đương vụng trộm, mặc dù nơi này là nhà của Feston.

Sau lưng chính là ghế dựa, Phong Triễn Nặc bị gối cây đè ép, bàn tay rộng lớn từ hông của hần chuyển qua giữa hai chân, khu vực nhạy cảm bị Feston nắm trong tay, hần mạnh mẽ lui ra sau một chút, hít vào một hơi, trái cổ rung động, ngón tay trượt xuống thắt lưng của Feston, hần cúi đầu cắn nuốt điểm nổi lên ở trước ngực của Feston.

Hô hấp của Feston chợt dồn dập, đưa tay lôi kéo, hai thân thể nam tính bỗng nhiên đến gần, ma sát và tiếng đè ép trên làn da phát ra âm thanh rất nhỏ, trong bầu không khí yên lặng, tiếng hít thở và nhịp tim trở nên vang dội đến mức khó tin.

Quần áo rơi tán loạn trên mặt đất, bọn họ chen chúc trên ghế, lặng lẽ dây dưa, trong một lần hơi quá trớn khiến chiếc ghế ngã vào góc bàn làm phát ra một tiếng vang đột ngột.

Bọn họ cùng nhau dừng lại tất cả động tác, ánh mắt của Feston sáng rực như bốc lửa, giọng nói trở nên khàn đặc, “Quay về phòng đi.”

Hần túm lấy cánh tay của Phong Triễn Nặc rồi đi về phía phòng ngủ, chỉ cần khóa cửa thì sẽ không lo lắng có khán giả chưa đến tuổi vị thành niên nhìn thấy, thừa dịp Nile còn chưa xuất hiện để phá rối thì Phong Triễn Nặc liền gật đầu, hai người tựa như hai tên trộm lén lút quay trở lại phòng ngủ.

Cửa vừa đóng thì bên trong lập tức diễn ra những hình ảnh mà tất cả thiếu nhi đều không nên xem, chỉ còn tiếng thở dốc cùng với tiếng rên rỉ trầm thấp lọt ra ngoài khe cửa, làm cho buổi trưa tăng thêm một chút tình sắc kiều diễm.

Trong khi Nile bị xem là đang ngủ ở một phòng khác lại mặc đồ ngủ mà đẩy cửa ra, nhìn thấy áo sơ mi và quần dài nằm rải rác dưới đất thì nó đã biết chuyện gì đang diễn ra, mang dép lê chậm rãi đi đến trước cửa phòng ngủ của Feston.

Tiếng đập cửa phá rối chuyện chính sự đang tiến hành ở bên trong, tiếng mắng chửi trầm thấp không biết là của ai, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nile vẫn không lộ ra biểu cảm gì khác, tiếp tục đứng trước cửa, lại gõ cửa thêm vài lần.

Nó vẫn không nói tiếng nào, nhưng người bên trong đã muốn chửi ầm lên, Phong Triển Nặc thật vất vả mới chiếm được một chút lợi thế thì đột nhiên bị phá rối, hắn vừa phân tâm thì liền bị Feston chiếm mất lợi thế của mình.

“Quay về phòng đi.” Phong Triển Nặc nói với cậu bé ở bên ngoài, “Nơi này không có chuyện của cậu.” Chết tiệt!

Trần này quả thật rất khó để người khác xen vào, Feston nằm ở trên lưng của hắn mà cười rộ lên, Phong Triển Nặc giật giật ngón tay, đưa ra cảnh cáo nguy hiểm, ý bảo Feston hãy đợi đấy.

Hai người đàn ông trần trụi nằm dây dưa trên giường, một cánh tay của Phong Triển Nặc bị Feston áp chế, ngã nghiêng trên giường, đôi mắt bị dục vọng nhiễm đỏ đang nhìn về phía cánh cửa, ở phía dưới có một bóng người nho nhỏ kéo dài vào trong phòng.

Cốc cốc cốc, vẫn là tiếng gõ cửa, Nile trầm mặc không biết đại diện cho điều gì, đơn giản chỉ là kháng nghị hay là cố ý phá rối.

“Đừng phân tâm.” Trên cổ bị cắn một cái, thân thể của Feston đột nhiên đè nặng Phong Triển Nặc, “Trong lúc này mà cậu phân tâm thì tôi sẽ là kẻ chiến thắng, tôi nhớ rõ cậu đã nói sẽ dùng hết thảy mọi cách để nói cho tôi biết là cậu để ý đến tôi nhiều như thế nào mà...”

Đó là khi ở bệnh viện, Feston vẫn còn nhớ rõ. Phong Triển Nặc nhướng mày, phía sau lưng bị đè chặt, giọng nói vang lên ở bên tai, “Cậu nợ tôi, cậu phải đền bù cho tôi.”

Bởi vì dục vọng mà giọng nói đầy sức hút của Feston lại trở nên khàn khàn, “Đừng hòng lấp liếm.”

“Tôi có nói như vậy hay sao, hình như có chuyện như thế...” Con thú xảo quyệt sẽ không bỏ qua cơ hội để ngụy biện, chưa nói xong thì đã bị chặn lời, Feston thừa thắng xông lên, đè Phong Triển Nặc trên giường, bàn tay bụm lên miệng của đối phương, đưa ngón tay vào trong miệng rồi quấy rối đầu lưỡi của Phong Triển Nặc.

Tiếng đập cửa vẫn còn đang tiếp tục, đó là nhân tố không hài hòa nhất trong tất cả âm thanh ở tại đây, hai người đàn ông đang đắm chìm trong dục vọng đều không rảnh để bận tâm.

Khăn trải giường cọ sát trước ngực của Phong Triển Nặc, làn da nóng rực của Feston đang dán chặt trên lưng của hắn, mồ hôi hòa tan vào nhau, tiếng thở dốc nặng nề, hết thảy đan xen tạo thành một loại âm thanh khác thường.

Mồ hôi và chất dịch trên người hội tụ, mùi nam tính tràn ngập trong xoang mũi, Phong Triển Nặc nắm lấy cánh tay của Feston, mồ hôi từ trên người của Feston chảy xuống làm ướt nhẹ tấm lưng của hắn, khăn trải giường trở nên nhăn nhoe sau vài lần tấn công và phản kích, bọn họ đều bị dục vọng điều khiển, dần dần quên mất bên ngoài còn có một người.

Nile biết bên trong đang diễn ra cái gì, tuy rằng nó chỉ mới bảy tuổi.

Tiếng đập cửa rốt cục ngừng lại, những tiếng gầm nhẹ đầy áp lực, giọng nói khàn khàn trầm thấp, còn có tiếng va chạm loáng thoáng, hết thảy những âm thanh này đều trở nên rất rõ ràng. fynnz.wordpress.com

Nó đứng trước cửa thật lâu, rốt cục xoay người quay về phòng của mình.

Đến khi trời sập tối thì cửa phòng ngủ mới mở ra, Phong Triễn Nặc lười biếng dựa vào khung cửa, trên thắt lưng quần tắm khăn trải giường nhăn nheo, Feston đi đến bên cạnh rồi vỗ lên thắt lưng của Phong Triễn Nặc, “Cậu muốn tắm trước hay không?”

“Cùng nhau à?” Ngắm nhìn bờ hông của Feston, Phong Triễn Nặc hiển nhiên còn có tính toán khác, Feston hôn xuống đầu của hắn, “Nếu cậu còn sức thì không bằng đi xem Nile đang làm cái gì, đây là trách nhiệm của cậu.”

“Từ khi nào thì sát thủ cũng phải có trách nhiệm vậy.” Phong Triễn Nặc hừ cười, tuy rằng lộ ra vẻ mặt phản bác nhưng hắn vẫn đi về phía phòng ngủ của Nile, Feston vừa cười vừa lắc đầu, chuẩn bị đi tắm trước rồi nghĩ xem bữa tối nên ăn cái gì.

Mỗi lần bọn họ làm tình thì đều hao phí tất cả sức lực, kịch liệt như đi đánh giặc, vì thế cần phải bổ sung năng lượng cho đầy đủ.

Tùy tiện cầm một bộ đồ ngủ để mặc vào, Feston vừa định tiến vào phòng tắm thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng hít hơi đầy kinh ngạc của Phong Triễn Nặc, chuyện này rất hiếm gặp, hắn liền chuyển hướng sang phòng của Nile, tiếp theo liền nhìn thấy một màn kinh người ở bên trong.

Phong Triễn Nặc trần trụi đứng trong phòng, Nile cầm lấy khăn trải giường, nó chậm rãi há miệng, định làm cái gì đó.

“Feston!” Thấy người ở trước cửa, Phong Triễn Nặc kéo lấy tấm khăn trải giường ở trên tay của Nile, “Ai nói cho tôi biết như vậy là sao? Thằng nhóc này muốn dùng cách đó để cản chết tôi hả?”

Chỉ liếc mắt một cái liền biết chuyện mà Nile muốn làm tuyệt đối không liên quan đến việc giết người.

Quần tắm khăn lên thắt lưng một lần nữa, Phong Triễn Nặc bế Nile lên, “Tuy rằng tôi không thừa nhận bản thân mình là một người bình thường nhưng cũng không biến thái đến mức có hứng thú với một đứa nhỏ.”

Feston dường như rất kinh ngạc, hắn bế Nile từ tay của Phong Triễn Nặc rồi đặt thẳng bé lên giường, sau đó ra hiệu cho Phong Triễn Nặc đi đến, Phong Triễn Nặc không biết Feston muốn làm cái gì, sau khi đi đến bên cạnh Feston thì hắn bỗng nhiên bị ọm cổ.

Bờ môi va chạm, nụ hôn của Feston vẫn luôn có cảm giác như vậy, bởi vì còn dư âm *** nên nụ hôn có sức ăn mòn mãnh liệt, chỉ trong nháy mắt đã có thể làm ký ức vừa rồi trôi chảy, nắm chặt cánh tay của hắn, đôi mắt màu xám tro tràn đầy ***, còn có tiếng gầm to khi lên đến đỉnh....

Phong Triễn Nặc nâng tay ôm lấy đầu của Feston, dùng đầu lưỡi mở ra hàm răng của đối phương, đầu lưỡi linh hoạt đòi lấy nước dịch trong miệng của Feston, bên trong vẫn còn hương vị trên người của hắn.

“Chậm thêm một giây nữa thì tôi không chắc tôi sẽ làm ra chuyện gì.” Khi tách ra, Phong Triễn Nặc thở hổn hển mà nói như vậy, thiếu chút nữa Feston lại đào móc dự vọng đã bình ổn của hắn.

“Tôi không chắc là cậu còn có sức như vậy.” Vừa rồi làm rất tận lực, Feston thấp giọng trả lời, vừa xoay đầu thì liền chống lại một đôi mắt đang nhìn bọn họ chằm chằm.

Hôn trước mặt Nile, Phong Triễn Nặc không biết chuyện này có ý nghĩa gì, Feston lại ngồi xổm xuống trước giường, cùng đối mặt với Nile, “Cậu vừa nhìn thấy chính là hôn, là một cách để trao đổi, mà hồi này chuyện chúng tôi làm ở trong phòng lại là một cách trao đổi khác, chúng nó đều có nghĩa là của tôi, đồng thời tôi cũng là của cậu ấy, chúng tôi thuộc về nhau.”

Nile không lộ ra biểu cảm gì đặc biệt, dường như không nghe thấy lời nói của Feston, chỉ có ánh mắt vẫn giật giật, nó nhìn thấy nụ hôn đó, còn có dấu vết trên người của bọn họ.

Vóc dáng mạnh mẽ hoàn hảo của người đàn ông trưởng thành, chính chắn mà lại đầy sức quyến rũ, có vài vết màu đỏ trên người, màu sắc ám muội, mặt trên còn phủ một lớp mồ hôi làm cho nhịp tim của người ta đập nhanh hơn, dường như là ám chỉ trận chiến vừa rồi diễn ra kịch liệt như thế nào.

Phong Triễn Nặc khoanh tay nghe những lời này, ánh mắt chuyển lên người của Feston, lời này là nói với Nile nhưng hắn lại nghe đến mức xuất thần, Feston dùng giọng điệu bình thản trầm ổn để giải thích, giống

như Nile đã là một người trưởng thành có thể nghe hiểu hết thấy những gì Feston nói.

“Đây là một loại trao đổi, không dơ bẩn cũng không có gì là sai, nếu song phương tự nguyện thì sẽ là một chuyện rất vui sướng, nhưng nếu ngược lại thì sẽ là phạm tội.” Nói đơn giản, mái tóc đen của Feston hơi ẩm ướt, bên dưới vầng trán là đôi mắt sâu sắc bén.

“Cậu không cần làm những chuyện mà cậu không muốn để được giữ lại, hiện tại cậu được an toàn, chỉ cần nhớ kỹ một chuyện, những gì trước kia cậu bị bắt làm đều là sai trái, cậu không thể xem nó là đương nhiên, cho dù sau này cậu chọn đồng tính hay là khác phái thì cậu phải biết cậu đang làm gì....có biết hay không? Hãy nhớ kỹ cảm giác khi cậu bị tổn thương.”

Không cố ý an ủi, cũng không bảo Nile quên đi ác mộng của mình, mà là muốn nó phải đối mặt, Phong Triển Nặc lắng nghe Feston nói, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, có lẽ trên phương diện này thì Feston có kinh nghiệm nhiều hơn hẳn.

“Có phải là Will hay không?” Hắn khẽ sát vào bên tai của Feston, phản ứng của Feston đang nghiệm chứng suy đoán của hắn, hắn hỏi tiếp, “Anh từng nói Will là kẻ bị hại trong một vụ án, tôi không hỏi anh là vụ án gì, hiện tại tôi cho rằng cậu ấy cũng gặp phải chuyện như vậy?”

Feston gật đầu, “Cậu đoán đúng, là cậu ấy, cậu ấy là kẻ bị hại trong vụ án một thiếu niên bị mất tích, khi cứu cậu ấy ra thì phản ứng của cậu ấy và Nile rất tương tự.”

Dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Những kẻ bị hại như vậy rất dễ dàng sinh ra tâm lý ỷ lại vào người đã cứu hắn. Nile xem cậu là kẻ thù nhưng cậu cũng là người có quan hệ gần nhất với cha mẹ của nó, ngoại trừ cậu ra thì nó không có người khác để dựa vào, nhìn thấy chúng ta thân thiết cho nên nó nghĩ là nó bị xem nhẹ, nó sợ cậu rời đi, vì vậy mới làm ra chuyện như thế.” fynnz810

Thấy Feston nói rất rõ ràng, Phong Triển Nặc lộ ra bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, “Tâm lý ỷ lại....quả thật, ngài cảnh sát Kada là người am hiểu tâm lý của người ta nhất, tràn đầy kinh nghiệm.”

Phong Triển Nặc gật đầu, Feston hiểu rõ vẻ mặt như cười như không kia là vì sao lại như thế, lập tức lặng lẽ lái sang chuyện khác, “Lúc ấy tôi chỉ có thể an ủi cậu ấy, bất tri bất giác khiến cho cậu ấy càng lún càng sâu, may mắn có cậu, cho nên lần này nhất định phải làm cho Nile sớm hiểu được chuyện này.”

.....

P/S: T___T ko biết nhóc 7 tuổi có hiểu ko, chứ chưa gì mà nhóc hai mươi mấy tuổi đã chuyển từ hiểu sang ghen rồi.

162. Chương 162: Manh Mỗi Mới

Lúc ấy Feston xử lý vụ án rất quyết đoán và nhanh gọn, hơn nữa bản thân của hắn vốn có sức hấp dẫn, sau khi Will được cứu ra thì liền nảy sinh tâm lý ỷ lại và sùng bái, hắn xem Feston là đấng cứu thế của mình, rơi vào bẫy tình, khi phát hiện điểm này thì Feston cũng không ép buộc Will phải thay đổi.

Tiếp theo là Phong Triển Nặc xuất hiện, hắn đập tan mộng đẹp của Will, cũng bởi vì hắn cho nên Feston không muốn làm cho Will tiếp tục chìm trong giấc mộng, Will phải bắt đầu lại một lần nữa.

Hiện tại đến phiên Nile, nó còn nhỏ, Feston không muốn làm cho nó đi theo vết xe đổ của Will, cho dù là ỷ lại hay xem là kẻ thù thì Phong Triển Nặc cũng không phải đối tượng thích hợp.

Hai người thấp giọng nói chuyện với nhau, Nile vẫn nhìn bọn họ, không biết có hiểu lời nói của Feston hay không.

“Để cho nó suy nghĩ một chút, chúng ta ra ngoài trước đi.”

Có Will là ví dụ cho nên Phong Triển Nặc tin tưởng cách làm của Feston sẽ không sai, vì vậy đồng ý với lời đề nghị của Feston, cùng hắn đi ra ngoài.

“Anh cảm thấy nó có thể hiểu được lời của anh hay sao? Nó chỉ mới bảy tuổi.” Không có nhiều kinh nghiệm giao tiếp với con nít, Phong Triển Nặc ngã xuống ghế sofa, Feston ngồi xuống bên cạnh hắn, “Khi bảy tuổi cậu đang làm gì?”

Đối diện với đôi mắt màu xám tro này, Phong Triển Nặc chỉ cười cười mà không trả lời, một lúc sau mới lên tiếng, “Nói thật, tôi cũng không nhớ rõ, chắc là tôi đang học tập cách để sống sót, ai mà biết được cơ chứ.”

Ngẩng đầu lên rồi nắm lấy mái tóc ở trước trán, hắn ngẩng nhìn trần nhà, cực lực nhớ lại quá khứ trước kia, “Chuyện này không phải nói vài ba câu thì có thể rõ ràng, cuộc sống ở mấy năm đầu tiên của tôi rất hỗn loạn, đến một chỗ mới, thay đổi hoàn cảnh mới, còn có bàn tay của tôi, muốn vận dụng ngón tay bị bỏng một cách linh hoạt cũng không phải chuyện dễ.”

“Tôi đã từng muốn bỏ cuộc, nhưng bỏ cuộc chẳng khác nào tự tử, tôi không cam lòng.” Ánh mắt di chuyển, hắn nhìn ra phía trước, “Biết làm sao để chứng minh mình còn sống hay không, cầm súng trong tay, dùng viên đạn chấm dứt sinh mạng của kẻ khác, nhìn con mồi chết dưới súng của mình, ngay lúc đó tôi có cảm giác mãnh liệt rằng mình còn sống, loại cảm giác đó kỳ thật cũng không tệ.”

Đôi mắt màu xanh biển hơi hơi chớp động, dường như bên trong có một luồng ánh sáng, vừa âm u lại vừa sáng ngời, thả lỏng nằm trên sofa ở trong nhà của một ngài cảnh sát, sát thủ U Linh đã tự thuật như vậy. fynnz.wordpress.com

Không ai có thể trách hắn vô tình, Feston không truy cứu nguyên nhân mà Phong Triển Nặc giết người, hiện tại nghe thấy người này nhắc đến thì hắn cũng không cảm thấy bất ngờ, “Có biết những lời mà vừa rồi cậu nói có thể trở thành chứng cứ hay không? Về sau không được tùy tiện nói như vậy ở trước mặt người khác, biết chưa?”

Feston không an ủi cũng không cảm thông, dường như không cần Phong Triển Nặc nhiều lời, hắn đã sớm hiểu rõ tâm tư của người này.

Mang theo ý cười, Phong Triển Nặc nắm lấy cằm của Feston, “Tôi nói với anh thì thế nào, anh muốn bắt tôi à?”

“Tôi bị đình chỉ công tác, không phụ trách bất kỳ vụ án nào.” Lý do đầy đủ, Feston nắm lấy tay của Phong Triển Nặc xuống rồi khẽ hôn một chút, sau đó đứng lên, “Tôi đi tắm, cậu muốn tắm cùng hay không?”

Feston đi vào phòng tắm, nhanh chóng nghe thấy tiếng nước chảy, Phong Triển Nặc hoạt động tay chân một chút, có cơ hội tốt như vậy mà không nắm bắt thì quả thật rất lãng phí.

Trong phòng tắm lại tiếp tục là một trận chiến khác, bọn họ đều tốc chiến tốc thắng mà tự tắm rửa, trong lúc đó không hề thiếu những động tác va chạm nóng rực đầy ám muội, còn có vài nụ hôn vừa phải không đến mức làm cho người ta bốc cháy.

May mắn là bọn họ vẫn chưa quên còn có Nile ở trong nhà.

Bữa tối là hai người cùng nhau làm, không ai muốn ngồi trừng mắt với Nile, đối với đứa nhỏ này thì Phong Triển Nặc đề nghị tìm Will để hỏi thăm một chút tình huống, “Dù sao cậu ấy cũng có kinh nghiệm.”

Will đã cho Feston số điện thoại của mình tại Pháp, cậu ấy đã đổi số mới, bắt đầu một cuộc sống mới, khi Feston gọi cho Will thì thông qua điện thoại có thể cảm giác được hoàn cảnh của Will cũng không tệ, có âm nhạc du dương, là một giai điệu lãng mạn.

Will trầm mặc một lúc lâu sau khi nghe bọn họ kể lại tình huống của Nile, “Tình huống của thằng bé còn nghiêm trọng hơn cả em, các anh bảo rằng nó đã từng giết người à, em thật không thể tưởng tượng đó là cảm giác gì đối với một đứa nhỏ...”

“Tôi hiểu được đó là cảm giác gì, nhưng thật đáng tiếc, tôi không có cách nào hình dung cảm giác đó với cậu, người nào chưa từng trải qua thì sẽ không hiểu được, đó là cảm giác mà không có từ ngữ nào có thể miêu tả.” Tiếp nhận điện thoại từ tay của Feston, Phong Triển Nặc trả lời rất thẳng thắn.

Là đau khổ, mờ mịt, thất thố, hay là khủng hoảng, bất cứ cái gì cũng có khả năng xảy ra, cũng có thể là không, phát súng đã bắn ra thì không thể thu hồi, kể từ giờ khắc đó, cảm giác cùng suy nghĩ đều trở nên khác biệt so với toàn bộ thế giới.

Quá khứ rất cực không thể quay trở lại, chỉ cần giết một người thì hết thảy đều sẽ trở nên khác biệt.

Cầm điện thoại, tầm mắt của Phong Triển Nặc rất lạnh lùng, Feston cũng từng giết người, không chỉ là một lần, hẳn hiểu được cảm giác của Phong Triển Nặc, hẳn cũng từng đã có cảm giác như vậy cho đến khi hết thấy đều trở nên tê dại, “Nó cần một niềm tin để thay đổi hiện trạng.”

“Vậy cho nó một niềm tin, lúc trước niềm tin của em chính là anh, Feston, anh là tín ngưỡng của em.” Bắt đầu một cuộc sống mới, hiện tại Will nói ra những lời này cũng không còn cảm thấy đau khổ, “Cho nên bây giờ anh cũng phải cho cậu bé một tín ngưỡng, làm cho nó tin tưởng vào cái gì đó để nó có thể vịn vào đó mà sống sót, tựa như một người sắp bị chết đuối, anh cho người đó một khúc cây.”

Khi Will nói đến “Anh là tín ngưỡng của em” thì Phong Triển Nặc liền liếc nhìn Feston một cái, Feston thần nhiên không lộ ra biểu cảm gì, “Thật đáng tiếc rằng tôi không phải là khúc cây của cậu, Will.”

Will cười rộ lên trong điện thoại, “Không, anh chính là khúc cây đó, khúc cây có thể giúp người ta không bị chết đuối, nhưng em đã quên mất muốn rời khỏi con sông kia thì phải dựa vào chính mình, em không thể ôm lấy khúc cây cả đời được.”

Will đã hoàn toàn thay đổi, Phong Triển Nặc hứng thú nghe Will nói chuyện, “Vậy mới là bé ngoan, có quan điểm rất thông minh.” Ngữ điệu hơi cất cao.

Will đã hơn hai mươi tuổi, bị người ta nói như vậy thì cảm thấy có một chút bất đắc dĩ, nhưng giọng nói trong điện thoại dễ nghe như thế, cậu ấy có thể tưởng tượng ra bộ dáng của người đàn ông kia, làm cho người ta sợ hãi đồng thời cũng làm cho người ta không thể chán ghét một tên sát thủ như vậy, hy vọng cuộc sống của hai người bọn họ luôn thuận lợi.fynnz810

Cuối cùng Will chỉ có thể mỉm cười.

Lời tán thưởng của Phong Triển Nặc hiển nhiên có một chút mất tự nhiên ở trong lỗ tai của một người nào đó, hẳn nhận được ánh mắt cảnh cáo của Feston, nhưng lời nói của hắn không hàm chứa thành phần tán tỉnh, vì thế hắn chỉ nhún vai, tỏ vẻ rằng mình vô tội.

Chuyện Will gặp phải là chuyện riêng tư của cậu ấy cho nên Feston không chủ động nhắc đến chuyện đó với Phong Triển Nặc. Trải qua chuyện của Nile, Phong Triển Nặc càng hiểu rõ mối quan hệ giữa Will và Feston trước kia.

Nhưng hắn có thể trở thành khúc cây cho Nile hay sao, ở trong mắt của Nile thì hắn chính là kẻ đã giết cha của nó.

Cuộc sống kỳ dị của ba người bắt đầu từ lúc này, Feston bận việc xử lý cổ phần của tập đoàn Kada, với tỉ lệ cổ phần mà hắn có được của công ty, sau khi bán đi thì hắn sẽ có một số tiền rất lớn, mà hắn bán cho ai thì chuyện này vẫn còn liên lụy đến vấn đề đấu đá quyền lực trong tập đoàn Kada.

Vì vậy hắn phải cẩn thận, mặc dù hắn không muốn tiếp nhận nhưng cũng không hy vọng làm cho tập đoàn trở nên hỗn loạn vì sự rời đi của hắn, Feston là người luôn làm đến nơi đến chốn, hắn sẽ chịu trách nhiệm với người thân của mình.

“Lúc trước thấy anh bảo vệ Greg như vậy, không ngờ là hiện tại bán đi cổ phần của công ty một cách thẳng tay như thế, chẳng phải là anh sẽ bán hết cho cậu ấy hay sao?” Theo nội dung của những cuộc điện thoại trong mấy ngày nay thì Phong Triển Nặc cũng biết được đôi chút.

Feston đang làm việc ở ghế sofa trong phòng khách, ở phía bên kia, Phong Triển Nặc đang thực hiện bài tập thể hình hằng ngày, mỗi buổi sáng hắn sẽ chạy bộ, hiện tại vừa trở về, nhìn hắn bắt hai chân lên khung cửa để tập luyện, Feston bèn buông xuống công việc trong tay rồi tiến đến.

“Đương nhiên không phải bán toàn bộ cho cậu ấy, cổ phần trong tay của tôi sẽ chia đều rồi bán cho vài người, Greg chỉ có thể chiếm được một phần lớn nhất, nhưng cũng không nhiều hơn người khác là bao.” Trước mắt chính là khuôn mặt của Phong Triển Nặc, chẳng qua là bị treo ngược, Feston rút ra chiếc khăn lông ở bên cạnh rồi lau mồ hôi cho đối phương, “Nghe có vẻ không tệ, như vậy mới có lợi cho việc cân bằng quyền lực trong tập đoàn Kada.”

“Cậu rất có thiên phú.” Góc độ vừa vặn, Feston cúi đầu hôn lên đôi môi ở trước mặt, có một chút vị mặn của mồ hôi, mùi khói súng luôn quần quanh trên người sát thủ dường như đã phai nhạt không ít.

“Tôi làm cái gì cũng rất có thiên phú.” Đối chiều tư thế làm cho máu đều dồn xuống đỉnh đầu, dễ dàng làm cho suy nghĩ của người ta nóng lên, kéo Feston lại gần để làm sâu sắc nụ hôn này, Phong Triển Nặc còn muốn tiến thêm một bước nữa.

Chẳng qua mới sáng sớm, hơn nữa cảnh này cũng không quá thích hợp với một đứa nhỏ, Nile mang dép lê bước ra, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng khách, nó do dự một chút, sau đó xoay người đi đến nhà bếp, nơi đó có một phần thức ăn sáng đã được chuẩn bị sẵn cho nó, trứng chiên vẫn còn bốc khói, bánh mì Pháp được trét bơ đặt ở bên cạnh.

Sữa, ngũ cốc, những thứ này Nile đều có thể tự mình ăn, nó ngồi ăn sáng nhưng ánh mắt vẫn bất giác quay trở lại phòng khách, cảnh tượng nóng bỏng không còn tiếp tục, Feston đang bắt điện thoại, Phong Triển Nặc đi tắm, bọn họ phải quen với việc trong nhà có một người thứ ba.

Nile vẫn rất ít khi mở miệng, ngoài trừ những lúc nó gặp phải khó khăn, có lẽ nó hiểu được một ít những gì mà Feston đã nói, không còn làm ra những hành động khiến người ta kinh ngạc.

Feston từ chối việc kế thừa gia tài, nhưng cũng không thể gạt bỏ việc hắn là con trai của Christopher Kada.

Christopher Kada dường như không tính nhúng tay vào mâu thuẫn ở cục điều tra liên bang, vì vậy không có bất cứ động thái gì, cho nên đến bây giờ Kraft vẫn im lặng, tuy rằng ông ta nhất định đã biết Feston đang ở Chicago.

Để cho Feston phục chức hay là tiếp tục giằng co? Đây cũng là vấn đề khiến Kraft rất đau đầu, một cấp dưới khó kiểm chế sẽ ảnh hưởng đến các phòng ban khác, nghe nói Feston trở về, không ít các thành viên của đội đặc nhiệm ST đang phân tán ở các phòng ban khác đều rục rịch đưa ra đề nghị thành lập lại đội ST và hy vọng có thể trở về.

Cùng lúc đó, Stephanie báo cho Phong Triển Nặc một tin tức, “Người phụ nữ mà cậu muốn tìm đã có manh mối, tôi tìm được người đàn ông mà cô ta đã kết hôn, người đó tên là Eric Winslow, nhưng hình như cuối cùng bọn họ cũng không thành đôi.”

.....

P/S: ềo, bẻ cong con nít o_o.

163. Chương 163: Caroline

“Eric Winslow?” Phong Triển Nặc không có hứng thú với việc Hecate điều tra được chuyện này bằng cách nào, hắn lặp lại cái tên đó, ánh mắt nhất thời trở nên sắc bén, “Cô chắc chắn người đó tên là Eric Winslow chứ?”

Hắn hỏi rất kỳ lạ, Stephanie trả lời, “Đúng vậy, tôi chắc chắn người đó tên là Eric Winslow, cậu nên biết cũng không dễ dàng gì để tìm được manh mối như vậy, không còn điều gì khác, chỉ có cái tên đó, xem ra người phụ nữ mà cậu muốn tìm cũng không bình thường.”

“Quả thật không bình thường.” Khép hờ mắt, Phong Triển Nặc chậm rãi buông xuống khẩu súng trong tay, chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy hay sao....

Những lời này rõ ràng có chứa ý tứ khác, Stephanie định hỏi lại thì điện thoại đã bị treo máy, hắn không muốn cô ta tiếp tục điều tra, chờ đến khi cúp máy thì Stephanie mới phát hiện chuyện này rất kỳ lạ.

“Làm sao vậy?” Quay đầu lại thì liền nhìn thấy Feston đứng trước cửa, Phong Triển Nặc há miệng thở dốc, lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, sau đó lắc đầu, trực tiếp đưa ra ảnh chụp, “Tôi đã tìm thấy Caroline.”

“Hecate tìm được rồi à?” Feston đoán được đó là cú điện thoại của Stephanie, biết số của hắn thì cũng không nhiều người lắm, “Cô ta ở đâu? Hiện tại đại sứ Ed nhất định đang đợi tin tức, tôi cũng hy vọng sớm giải quyết chuyện này...”

Nói đến đây thì hắn phát hiện vẻ mặt của Phong Triển Nặc không đúng, “Sắc mặt của cậu hơi kỳ lạ, làm sao vậy?”

Feston đi đến trước mặt hắn, Phong Triển Nặc lạnh lùng cười rồi vứt đi tấm ảnh, “Cô ta đã chết.”

“Đã chết? Bị giết hay là...” Ánh mắt của Feston trở nên thâm trầm, hắn phán đoán phương diện này có vấn đề gì đó, “Stephanie nói với cậu là Caroline đã chết hay sao? Cho dù cô ta đã chết thì tại sao người Anh lại không tìm thấy cô ta.”

Đây là điểm kỳ lạ nhất, Phong Triển Nặc từng cùng với Feston cẩn thận suy đoán đủ loại khả năng, bao gồm cả việc làm cho Stephanie tìm kiếm trong đám tội phạm xem có người phụ nữ nào có diện mạo tương tự như ảnh chụp hay không, nhưng vẫn không có kết quả.

Tóc dài, một đôi mắt ưu sầu, người phụ nữ tên Caroline ở trong ảnh chụp vẫn còn trẻ, phải nói là rất trẻ, tuổi trẻ mà u buồn, cô ấy có vẻ rất yên lặng, lộ ra một cảm giác ủ rũ chán chường, có một loại bình tĩnh mà phụ nữ ở tuổi này không nên có.

Khó có thể tưởng tượng cô ta lại là một cô gái trốn nhà ra đi, Feston cầm ảnh chụp, Phong Triển Nặc lại đứng lên, Nile đang ở ngay trước cửa, hắn vẫy tay đối với nó, “Lại đây.” fynnz.wordpress.com

Nile chậm rãi đến gần, giống như một con thú nhỏ âm thầm cảnh giác, tấm ảnh được đưa ra trước mặt nó, “Có nhận ra cô ta hay không?”

Chỉ vài từ nhưng lại giống như kích nổ quả bom mà Nile luôn kiềm chế trong cơ thể, nó kịch liệt run rẩy đoạt lấy tấm ảnh rồi nắm chặt trong tay, “Mẹ mẹ! Mẹ mẹ! Mẹ mẹ!”

Nó gào thét, trong đôi mắt trắng to không có một giọt nước mắt, giống như toàn bộ linh hồn đều bám vào bức ảnh này, mất đi hết thấy phản ứng trên cơ thể, ngoại trừ gào thét thì chỉ có gào thét.

Tiếng trẻ con xé rách sự yên tĩnh trong phòng, nó không ngừng gọi mẹ với người phụ nữ ở trong ảnh, sắc mặt của hai người đàn ông còn lại đều có sự thay đổi khác nhau.

Feston không ngờ đáp án lại ở ngay bên cạnh bọn họ, “Cô ta là mẹ của Nile à? Vậy cô ta chính là...”

“Người phụ nữ của Glen.” Nhìn về phía Feston, Phong Triển Nặc cười khổ, “Chuyện này có xem là may mắn hay không? Chẳng qua tôi không biết đây là may mắn hay là xui xẻo.”

“Glen và cậu đều là sát thủ, cậu ta đương nhiên sẽ che giấu hành tung của mình, bao gồm cả người mà cậu ấy yêu, Glen không muốn làm cho người ta biết sự tồn tại của Caroline, vì vậy đã lau đi hết thấy dấu vết, giả tạo thân phận cho cô ta, Caroline chính là Erin.” Hết thấy mảnh nhỏ được lắp ghép lại, đôi mắt như chim ưng của Feston lộ ra sự âm trầm sắc bén.

Phong Triển Nặc biết rõ chuyện này nghĩa là gì, “Đại sứ Ed vĩnh viễn không tìm thấy Caroline, chúng ta cũng sẽ không thể giao ra Caroline, ông ấy phải nói cho nhân vật cấp cao kia rằng Caroline đã chết.”

Cô ta chết thì có nghĩa giao ước trước kia của bọn họ xem như hủy bỏ, cục diện có lợi đối với bọn họ cũng bị đánh mất, hiện tại cán cân lại trở nên nghiêng lệch.

“Stephanie nói cho tôi biết Caroline được gả cho người đàn ông tên là Eric Winslow.” Nụ cười đùa cợt hiện lên trên mặt của Phong Triển Nặc, cái tên này quen thuộc đến cỡ nào.

“Đây là một trong những thân phận giả của Glen.” Hắn trầm giọng nói, Feston hiểu được, điều đó giải thích vì sao Phong Triển Nặc lại nghĩ đến việc đưa tấm ảnh cho Nile xem, mà hiện tại Nile vẫn không ngừng gọi mẹ, nó cầm tấm ảnh rồi ngồi co ro ở một góc, không thể dừng lại tiếng gào thét.

Khi Nile không ngừng gào thét gọi mẹ thì Phong Triển Nặc lại ngửa đầu thở dài rồi cười ha hả, “Eric chính là Glen, Erin chính là Caroline, mà nó, Nile chính là con của bọn họ, mẹ của nó đã chết, Erin tìm kiếm vị hôn phu đã mất tích rất nhiều năm của cô ta, cuối cùng bệnh chết ở trước mặt con của mình. Feston, anh thấy tôi đã làm cái gì hay chưa...”

Hắn cười càng lúc càng lạnh, sau đó đấm một quyền lên tường, “Anh xem tôi đã làm cái gì kìa?! Tôi giết Glen, hại chết người phụ nữ của cậu ấy, hiện tại lại hại con của cậu ấy, ha ha, Chúa ơi, tôi quả thật là lợi hại, chỉ cần một phát súng mà có thể hủy diệt ba người!”

Hắn cười điên cuồng, tiếng cười vang vọng trong phòng, Nile ngồi ở một góc rồi sụt sịt nước mắt, tiếng khóc la hòa lẫn với tiếng cười, thế giới này giống như đã trở nên điên cuồng.

Cổ họng bỗng nhiên bị bóp nghẹn, sau lưng của hắn đập mạnh vào tường, trước mặt là ánh mắt lạnh lùng của Feston đang hung hăng trừng hắn, “Câm miệng cho tôi! Cậu không hại bất kỳ kẻ nào cả, cho dù cậu có hại ai thì hiện tại cũng phải bình tĩnh dùm tôi! Lúc ấy là cậu nghe lệnh cấp trên làm việc, người nên chịu trách nhiệm là những kẻ đã hạ lệnh, là cái tổ chức kia chứ không phải cậu!”

Feston không hề nường tay, Phong Triển nặc nhìn Feston, Feston cũng đang nhìn hắn, trong mắt của sát thủ xuất hiện sự bình tĩnh một cách kỳ lạ, màu xanh biển lóe lên, mang theo cảm giác có thể cắn nuốt linh hồn của người ta.

Feston chậm rãi buông tay ra, sau đó sờ lên mặt của Phong Triển Nặc, “Đừng như vậy nữa, ít nhất Nile vẫn còn sống.”

“Anh chẳng biết gì cả.” Khẽ cười một tiếng, vẻ mặt có một chút kỳ lạ, Phong Triển Nặc đẩy cổ tay của Feston ra, “.....Nếu tôi nhận ra diện mạo của Erin thì đáng lý tôi đã nhận ra cô ta chính là Caroline, vì sao khi đó tôi không bảo Glen cho tôi xem ảnh chụp của cô ta? Khi đó tôi đã suy nghĩ cái gì vậy, đúng là chết tiệt.” Hắn cau mày. fynnz810

“Cô ta làm cho bạn thân của cậu yêu cô ta, bởi vì vậy mà Glen bị tổ chức trừng phạt, đương nhiên cậu không muốn biết cô ta là người như thế nào, đối với cậu mà nói thì đó là chuyện dư thừa, huống hồ Glen cũng sẽ không cho cậu biết, nếu cậu ta là một sát thủ xuất sắc thì cậu ta cũng sẽ cẩn thận không thua gì cậu.”

Feston ôm Phong Triển Nặc vào lòng.

Sau lưng của Phong Triển Nặc được vuốt ve nhẹ nhàng, bọn họ đều biết hiện tại nói những chuyện này cũng chỉ vô ích, Phong Triển Nặc ôm lại Feston một chút, “Tôi không sao, người cần an ủi ở nơi đó.”

Hiện tại Nile đã tìm được khúc cây của nó.

Nó nắm chặt tấm ảnh trong tay, không ngừng gọi mẹ, Feston cho rằng phải mau chóng nói chuyện này cho bên Anh biết, tuy rằng Caroline đã chết, nhưng Nile còn sống, nó là con của Caroline.

Trên tay của bọn họ vẫn còn lợi thế.

Feston thu xếp ổn thỏa cho Nile, để cho thằng bé ngủ vùi sau một trận khóc to mệt mỏi, Phong Triển Nặc lại nghe Feston nói những lời này, như vậy thật hiếm thấy, “Kể từ khi nào thì anh bắt đầu đem một đứa nhỏ ra làm lợi thế, anh đừng nói là bị tôi làm hư nha.”

“Đừng nghĩ như vậy, đổi sang một quan điểm khác thì Nile cần người thân mà chúng ta lại không phải người thích hợp cho nó, đưa cho người có huyết thống với nó là biện pháp thỏa đáng nhất, chúng ta phải chịu trách nhiệm cho tương lai của nó sau khi cậu đã hủy diệt quá khứ của nó.” Feston vạch ra điểm này một cách sắc bén, hắn không tính phủ nhận hoàn toàn những ảnh hưởng mà Phong Triển Nặc đã gây ra do những việc đã làm trước kia.

“Không an ủi tôi à? Nói như vậy chẳng phải là bảo tôi sai hay sao?” Phong Triển Nặc khẽ động đậy khóe miệng.

“Nếu an ủi có ích lợi thì tôi sẽ bằng mọi giá tìm cách an ủi cậu, nhưng lý trí của cậu đã sớm nói cho tôi biết cái gì là sai cái gì là đúng, cái gì nên làm, cái gì không thể vãn hồi.”

“Đúng là ngài cảnh sát lạnh lùng và hà khắc.” Nhướng cao một bên lông mày, hắn hiểu được ý tứ của Feston.

Hiện tại cách nói chuyện như vậy càng làm cho hắn bảo trì tâm trạng bình thường, Phong Triển Nặc ngắm nghĩa khẩu súng trong tay, khôi phục vẻ mặt ung dung thờ ơ của mình, “Tôi muốn đi ra ngoài một chút, anh liên hệ với bên phía Anh quốc đi, nói rõ ràng với bọn họ, bảo bọn họ cân nhắc kỹ lưỡng có muốn đón Nile trở về hay không.”

Không đợi Feston hỏi rõ ràng là hắn muốn đi đâu thì Phong Triển Nặc đã ra khỏi nhà.

Hắn mang theo súng, khi rời đi thì vẫn chẳng khác gì so với bình thường, nhưng Feston bỗng nhiên cảm giác được có chuyện gì đó không đúng.

Chẳng qua chỉ cách vài giây, khi hắn đuổi theo thì ngoài cửa đã biến mất hình bóng của Phong Triển Nặc.

Màn đêm buông xuống, dù sao thì U Linh cũng chỉ hoạt động trong bóng đêm, bước chân di động trong khói thuốc súng và máu tanh, mang đến tử vong chết chóc.

Bất giác Feston nhớ đến những gì Phong Triển Nặc đã nói ở trên xe, lúc ấy hắn cảm thấy hơi kỳ lạ một chút nhưng không truy vấn, hắn lập tức quay trở lại phòng khách rồi cầm điện thoại, “Jonathan! Tìm người giúp tôi điều tra tên Cá mập.”

Jonathan đang ở trên giường, vội vàng buông người phụ nữ ở dưới thân ra, hắn ôm mặt kêu gào với điện thoại, “Hiện tại là ban đêm, hơn nữa hôm nay là ngày nghỉ mà sếp, vì sao sếp lại đột ngột kêu em điều tra cái tên này, chẳng phải Cá mập đã...”

“Đúng vậy, hắn đã chết, nhưng mạng lưới phạm tội của hắn thì vẫn còn, không thể quét sạch nhanh như vậy được, thay tôi điều tra gần đây có tổ chức băng nhóm nào muốn tiếp nhận mạng lưới quan hệ của hắn hay không, phải nhanh lên!” Ngay cả nói cũng không chờ Jonathan nói xong, Feston dường như chưa từng nóng vội như vậy.

Đẩy ra bàn tay dây dưa của người phụ nữ ở bên cạnh, Jonathan ngồi dậy, “Được rồi, em sẽ điều tra rõ ràng, có chuyện gì hả sếp, liên quan đến Ian à?” Hắn thấp giọng hỏi.

“Đừng nhiều lời như vậy! Bảo cậu đi điều tra thì cứ đi điều tra đi!” Có thể làm cho Feston mất bình tĩnh thì chỉ có một người.

Jonathan xem như biết được đáp án, hắn cầm lấy điện thoại rồi mặc quần vào, “Anh phải đi đây!”

Nhìn thấy bạn gái trừng mắt nhìn hắn, Jonathan hiểu được vì sao mình chẳng bao giờ có mối quan hệ lâu dài với phụ nữ, “Thật xin lỗi cưng, anh có việc phải đi trước, sau này anh sẽ đền cho cưng.”

Vội vàng chạy ra ngoài, hắn có dự cảm sẽ không bao giờ gặp lại người bạn gái mà hắn đã bỏ mặc này.

Jonathan rất quen thuộc đối với các tổ chức băng nhóm bạo lực, hắn có rất nhiều mối quan hệ trên phương diện này, Feston tin tưởng giao cho Jonathan thì sẽ có kết quả chính xác, sau khi nói chuyện điện thoại xong thì Feston liền ngồi vào trước máy tính rồi mở ra hòm thư.

Mấy ngày nay Phong Triển Nặc có sử dụng máy tính, ở trước mặt Feston thì hắn chỉ lướt web, nhưng cũng có thể hắn đã làm những chuyện khác ở sau lưng của Feston!

.....

P/S: Lại chọc giận chồng , đợt này mà anh Phê không trừng phạt một trận thì không phải là anh Phê.

164. Chương 164: Cuộc Giao Dịch Chết Người

Sắc mặt của Feston rất âm trầm, hắn mở ra hòm thư thì thấy có rất nhiều vụ giao dịch, có cái chưa từng bị mở ra, nhưng cũng có cái đã bị đọc, may mắn là Phong Triển Nặc chưa đổi mật mã hòm thư.

Xem hết lá thư này đến lá thư khác, Feston tin tưởng nếu chấp nhận giao dịch nào thì Phong Triển Nặc sẽ hồi âm, cuối cùng tầm mắt của hắn dừng lại trên một lá thư.

Trong đó có nhắc đến Cá mập Shark, nội dung của vụ giao dịch là thủ tiêu người thủ thư mà Cá mập tin tưởng nhất, trong đó đề cập đến một quyển danh sách, ngoại trừ phần sổ sách ghi chép hàng hóa mà Stephanie thu được thì còn một quyển danh sách ghi chép những cuộc giao dịch của Cá mập Shark và các tổ chức tội phạm.

Đối phương yêu cầu có được bản danh sách kia.

Một mớ giao dịch khổng lồ chỉ có thể ghi chép để lưu lại, nếu không thì sẽ rất khó quản lý chu đáo, đương nhiên nó đề cập đến rất nhiều các vụ phạm pháp, nếu bản danh sách này dừng trong tay cảnh sát thì sẽ trở thành một món vũ khí lợi hại.

Nhưng nếu dừng trong tay của một sát thủ....

Hơn nữa lại là một tên sát thủ có suy nghĩ khôn lường, nhìn màn hình trước mặt, bàn tay ấn chặt mặt bàn, đè nén cảm xúc muốn đập vỡ tất cả.

“Chết tiệt!” Rốt cục cậu ấy muốn làm cái gì!

Nghiến ra từ kẽ răng, điện thoại trong tay của Feston vang lên, hắn nghe thấy lời của Bob, “Ian đến nơi này của tôi cầm lấy thứ gì đó mà cậu ấy đã gửi, cậu ấy nói không có thời gian quay về lấy, đây là ý gì?”

“Thứ cậu ấy gửi? Là chứng minh thư giả hay là hộ chiếu? Có phải là chứng minh thư giả hay không?” Giọng nói áp lực âm trầm của Feston khiến người ta cảm thấy nghẹt thở, “Anh có biết cậu ấy muốn đi đâu hay không?”

“Tôi còn định hỏi cậu, cậu ấy đến rất vội vàng, lấy xong thứ cậu ấy cần rồi vội vàng rời đi, như vậy là sao?” Bob cảm giác có điều gì đó rất tệ đang xảy ra.

Mỗi lần hắn có dự cảm như vậy thì đều xảy ra chuyện nghiêm trọng, hắn uống tiếp một ngụm rượu lớn vào mồm, “Tôi muốn cậu ấy bảo trì trạng thái tốt nhất, trở thành sát thủ tốt nhất, nhưng không phải như bây giờ, hiện tại cậu ấy....Tôi cũng không dám nhìn mặt cậu ấy, cậu có hiểu hay không! Là cậu ở cùng cậu ấy, cậu tốt nhất nói cho tôi biết cậu ấy muốn đi làm cái gì đi!”

Đồng tử màu xám tro chậm rãi chuyển động, Feston hơi hơi tỉnh táo trở lại.

“Cậu ấy muốn đi lấy một quyển danh sách, nhưng cậu ấy sẽ không giao cho người giao dịch, cậu ấy sẽ thủ tiêu hết thấy những người trong danh sách kia, bọn buôn lậu người, giao dịch ***, đám tội phạm...Chết tiệt, tôi không biết cậu ấy định làm chuyện gì nữa! Chuẩn bị giết bao nhiêu người!”

Cẩn rằng, Feston tìm được đáp án, ngón tay nắm chặt điện thoại trở nên đau đớn.

“Vì sao cậu ấy muốn làm như vậy?” Bob không thể tin được.

“Bởi vì cậu ấy muốn lau sạch quá khứ của Nile.” Trả lời một cách lạnh lùng, Feston cúp máy cái rụp, sau khi kiểm tra một hồi thì hắn phát hiện ngăn tủ bí mật quả thật đã thiếu mất vài khẩu súng. fynnz.wordpress.com

Còn có không ít bằng đạn cũng bị đem đi, mà chuyện này không phải xảy ra chỉ ngày một ngày hai, cái tên kia đã sớm chuẩn bị, Phong Triển Nặc đã sớm lập ra kế hoạch, chết tiệt! Quả thật là đáng chết!

Feston dùng hết sức lực mới có thể kiềm chế bản thân mình không bị mất kiểm soát, hắn hy vọng có cái gì đó để định vị địa điểm của Phong Triển Nặc, hy vọng tiếp theo một giây hắn có thể nhìn thấy Phong Triển Nặc, sau đó cho dù có phải dùng dây xích thì hắn cũng phải xích cái tên kia ở trước mặt mình mới được!

Tôi thề là tôi sẽ làm như vậy! Đôi mắt chim ưng sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh trong bóng đêm.

Hắn bấm số di động của Phong Triển Nặc, lại nghe thấy ở số pha vang lên tiếng chấn động, ngay cả điện thoại cũng không mang theo, ý thức được chuyện này thì sắc mặt của Feston hoàn toàn xanh mét.

Hắn nghe thấy tiếng nghiến răng của chính mình, từ trên mặt đến bên gò má, dây thần kinh không ngừng co rút đau đớn, tựa như sợi dây cao su giật tung tung, cuối cùng sẽ bị đứt đoạn, mà hiện tại cũng sắp đứt đoạn, chính mắt hắn nhìn thấy Phong Triển Nặc đi ra khỏi cửa....

Chỉ vài giây mà đã có cải biến.

Trí nhớ trôi dạt trong đầu, Feston cảm thấy hình như lúc đi ra khỏi cửa thì Phong Triển Nặc có quay đầu lại một lần, góc độ hơi nghiêng, khỏe mắt và vẻ mặt thản nhiên, chính là trong khoảnh khắc ấy dường như đã truyền lại hàm nghĩa nào đó.

Là lập mưu? Hay là tạm biệt? Hay là chẳng có gì cả?

Feston lâm vào trạng thái vô cùng lo lắng mà trước nay chưa từng có, hắn không biết điều đó có nghĩa là gì, có lẽ chuyện này căn bản chưa từng xảy ra, chỉ là ảo giác của hắn, là hình ảnh mà hắn tưởng tượng, hắn lần lượt nhớ lại, vì muốn tìm một chút manh mối, những hình ảnh không ngừng xoay đến xoay lui trong đầu của hắn.

Không bận tâm hiện tại là mấy giờ, hắn cầm điện thoại, chuẩn bị vận dụng hết thấy những mối quan hệ mà hắn có.

Đêm còn chưa qua, ở trong bóng đêm, trước cửa một khách sạn cũ kỹ vẫn còn bật đèn.

Bob ở trong khách sạn của mình, hắn nhìn điện thoại một hồi lâu, lo lắng sốt ruột, hắn muốn Stephanie hỗ trợ tìm người nhưng hắn vẫn không làm như vậy, Feston cũng thế, bởi vì bọn họ đều biết chuyện này là vô nghĩa.

Đứng đầu trong giới sát thủ, U Linh dưới màn đêm sẽ không dễ dàng để người ta tìm thấy, nhất là người của Hecate, hắn rất quen thuộc đối với cơ cấu của Hecate, cũng quen thuộc cách thức tìm người và hết thấy kỹ thuật của bọn họ.

Chuyện đó sẽ vô dụng đối với hắn, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn thì bọn họ không có khả năng thu hoạch được cái gì.

Stephanie từng nói Nile làm cho Ian nhớ đến quá khứ của mình, hiện tại Bob bỗng nhiên nhớ đến những lời này.

Ian Noy, người đàn ông kia....

Bob trầm tư.

Lò xo đè càng chặt thì lực đàn hồi càng lớn, khống chế tình cảm của mình cũng khống chế khát vọng đối với tình cảm của mình, nhưng như vậy thì có ích lợi gì, cuối cùng Ian vẫn yêu Feston Kada.

Bị tình yêu ảnh hưởng khiến người ta phải thay đổi. Kể từ khi yêu, thù hận, đồng tình, cảm giác bứt rứt, cảm giác tội ác đều sẽ liên tiếp tìm đến cửa, tựa như một cơn đại hồng thủy làm sập cả đê điều.

“Thật hy vọng cậu không phải bởi vì cảm thấy áy náy mà làm như vậy, Ian, thật hy vọng cậu biết chính mình đang làm cái gì...” Bob lặng lẽ thì thầm, hối hận vì mình đã không ngăn cản U Linh.

Nhưng hắn tin tưởng nếu còn có người có thể ngăn Ian lại thì người kia nhất định là Feston Kada.

Ngày hôm sau Bob gặp được Feston, người nọ còn mang theo Nile, chỉ cách một đêm mà Feston tựa như đã thay đổi thành một người khác, “Tạm thời tôi giao nó cho anh chăm sóc, hiện tại tôi không rảnh để lo cho nó, tôi muốn tìm cho được cái tên kia.”

Ánh mắt khùng bố, dưới cằm lấm tấm râu, quần áo vẫn rất chỉnh tề, lại càng làm cho người đàn ông này trông có vẻ thất thường, Feston thoát nhìn hoàn toàn không giống như viên cảnh sát mà Bob đã nhìn thấy trước kia mà càng giống như một tên tội phạm sắp sa đọa.

“Vì sao lại nhìn tôi như vậy?” Hắn hỏi một cách lạnh lùng.

Nile dường như hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nó bị Feston nhẹ nhàng đẩy về phía Bob, Bob nắm lấy tay của nó, “Cả tối không ngủ à?” Hắn dùng ánh mắt từng trải để quan sát Feston.

“Cả tối không ngủ nhưng tôi sắp tìm được cậu ấy.” Dường như Feston cũng không vì thế mà cao hứng, hốc mắt của hắn hơi lộ ra tơ máu, Bob đoán được điều mà Feston sắp nói cũng không phải tin tức gì tốt lành.

“Mặc kệ cậu ấy muốn đi đâu, tôi dám cá cậu ấy sẽ không dễ dàng để cho chúng ta tìm được.” Nếu không thì tên FBI này sẽ không có bộ dáng như vậy.

Bob vẫn quen xem Feston là một viên cảnh sát, Feston cũng quên mình là một cảnh sát, cho nên hắn gọi Jonathan đến đây, “Có thể xác định cậu ấy vẫn còn ở tại Chicago, người thủ thư mà cậu ấy muốn tìm đang ở ngay trong thành phố.”

Jonathan nhận được cú điện thoại thì vội vàng chạy đến khách sạn, đẩy ra cánh cửa xoay tròn theo kiểu xưa, hắn liền nhìn thấy bóng dáng của Feston, “Sếp! Anh bảo em điều tra...”

Chờ Feston xoay người thì Jonathan liền nhìn thấy Bob, hắn không tiếp tục nói hết câu, thượng cấp tiền nhiệm của hắn lại nghiêm mặt ra hiệu cho hắn nói tiếp.fynnz810

Jonathan gật đầu một cái, cố gắng không cho chính mình chú ý đến vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Feston, hắn chỉnh sửa lại suy nghĩ của mình một chút.

“Sau khi Cá mập Shark chết thì đám đàn em của hắn đã tranh giành quyền lực rất kịch liệt, nhưng không có Cá mập thì bọn họ cũng chẳng làm được gì, ngược lại vài băng nhóm tới lui với bọn họ đều đang rục rịch, giống như có kế hoạch gì đó, mấy ngày nay có người thường xuyên có động tĩnh, nhưng vẫn chưa xác định rõ mục đích.”

Dựa theo thói quen trước kia, Jonathan sẽ báo cáo tin tức mà hắn đã thu thập được cho Feston, chẳng qua xung quanh không còn lớp kính trong suốt cùng cửa sổ lá lách màu xanh nhạt, nơi bọn họ đang ở không phải là trụ sở của FBI tại Chicago mà là một khách sạn cũ kỹ, hơn nữa có quan hệ không ít với đám tội phạm giết người.

Khi Jonathan nói ra những lời này thì vẫn rất cẩn thận, giọng nói rất nhỏ, Bob chờ Jonathan nói xong thì cũng uống cạn một bình rượu, sau đó lau khô khóe miệng, “Không cần lo lắng, từ khi nơi này bị mấy người niêm phong thì rất ít có người đến đây, không ai dám trụ lại ở đây quá lâu, trừ phi cùng đường, chuyện này cũng phải cảm ơn mấy người đó.”

“Làm cho đội của chúng tôi rơi vào hoàn cảnh hiện tại cũng nhờ có mấy người mà.” Jonathan lạnh lùng trả lời một cách mỉa mai.

“Đừng ồn nữa!” Feston gầm lên một tiếng khiến cho hai người đều câm miệng.

Nếu như bình thường thì bọn họ sẽ không nói như thế, nhưng hôm nay tuyệt đối không phải là ngày bình thường, cho đến nay Jonathan chưa từng thấy Feston có bộ dạng như vậy, “Sếp, Ian....”

“Cậu ấy đi rồi.” Bob trả lời.

Jonathan vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, hắn kinh ngạc đến mức ngay cả quyển sổ ghi chép trên tay cũng thiếu chút nữa đã rơi xuống đất, “Anh ấy đi rồi?” Jonathan nhìn về phía Feston, muốn hỏi cho rõ ràng nhưng bởi vì vẻ mặt của Feston mà hắn không dám mở miệng.

Ở trước mặt của Bob có một cái ly trống, hắn cầm lấy chai rượu Whisky rồi tự rót đầy ly cho mình, “Nếu không phải cậu ấy rời bỏ sếp của cậu thì làm sao mà ngài cảnh sát Caesar lại trở thành như vậy?”

Feston không có phản ứng gì, Bob há miệng mang theo mùi rượu, “Mọi người đều như vậy, nghĩ rằng có thể yên tâm nhưng chính là ngay lúc này, ngay trong nháy mắt, bụp, thứ quan trọng nhất lại biến mất, nhanh đến mức cậu sẽ nghĩ là bị ảo giác.”

Bob nói với Jonathan, sau đó buông xuống ly rượu rồi nhìn Feston, “Cậu ấy nhất định cảm giác được lần này Ian rời đi sẽ không giống như những lần trước.”

.....

P/S: Tội Phê, vì em mà mất ngủ, thức trắng cả đêm o_o

165. Chương 165: Đội St Tập Hợp

Bob mở ra đôi mắt say lơ đãng, giống như đang mê sảng, nhưng kỳ thật lời nói của hắn lại vô cùng tỉnh táo, mỗi một câu đều đâm trúng thần kinh của Feston.

“Đủ rồi! Bob!” Trên trán co rút đau đớn, giọng nói của Feston tràn ngập áp lực.

Bob buông xuống ly rượu, bàn tay của Feston đập mạnh trên mặt bàn vẫn không hề nhúc nhích, khiến người ta nghi ngờ ngay sau đó hẳn có làm ra chuyện gì điên cuồng hay không, Jonathan vội vàng giữ chặt Feston, “Sếp! Anh bình tĩnh một chút đi!”

“Tôi rất bình tĩnh.” Feston thu hồi bàn tay vừa đập xuống bàn.

Cả đêm hẳn không ngủ, nhưng suy nghĩ vẫn rất rõ ràng, “Jonathan, thay tôi tiếp tục chú ý hướng đi của các băng nhóm, nếu có tình hình gì mới thì lập tức báo cho tôi biết, khi cần thì tôi sẽ đi tìm hình cảnh quốc tế để hỗ trợ, trên danh sách đề cập đến rất nhiều băng nhóm phạm pháp của quốc tế.”

“Nhưng em không hiểu, Ian rời đi thì có liên quan gì đến các băng nhóm đó?” Jonathan ngấm ngĩa thẳng bé giồng như hồn ma đứng sau lưng của Bob, “Còn thằng bé này là ai?”

“Chuyện đó không liên quan đến cậu, chỉ cần làm tốt chuyện mà tôi dặn dò là được.” Lắc đầu, Feston không muốn nhiều lời, trong ánh mắt của hẳn có loại năng lượng chưa bao giờ biến mất, bây giờ vẫn tồn tại như cũ.

Đối với Nile, mặc kệ nó có nghe hay không, Feston dặn dò nó phải nghe lời của Bob, “Nghe đây, cha mẹ của cậu đều đã chết, nhưng cậu vẫn còn người thân, chờ tôi liên lạc với bọn họ thì sẽ có người đến tiếp nhận và chăm sóc cậu.”

Nile vẫn còn cầm chặt tấm ảnh của mẹ nó, qua một lúc lâu mới lặng lẽ gật đầu.

“Vẫn là câu nói kia, con nít không thích hợp ở tại chỗ này của tôi, nhưng mà tôi cũng biết hiện tại cậu không có tâm tư để chăm sóc cho nó.” Bé Nile lên đùi, Bob do dự một chút rồi dời đi ly rượu ở trước mặt, sau đó phát tay với Feston, “Cậu đi đi, tìm cậu ấy trở về, đừng để thằng nhóc đó làm ra chuyện gì ngu ngốc.”

“Tôi cũng hy vọng cậu ấy sẽ không.” Phong Triển Nặc là người thông minh, Feston hy vọng lần này người nọ vẫn là sát thủ U Linh xảo quyệt.

Jonathan không hiểu chuyện gì đang diễn ra, hẳn không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, khi Feston xoay người rời đi thì hẳn liền giữ chặt đối phương, “Anh muốn em điều tra cái gì thì dù sao cũng phải nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra đi chứ, sếp! Ian làm cho anh bị đình chỉ công tác, bọn em cũng chẳng nói gì, anh tưởng là chuyện của hai người không quan hệ đến những người khác hay sao, sau khi hy sinh cả đội của chúng ta thì nó thật sự có liên quan đến tất cả bọn em!”

Feston xoay người, Jonathan đối diện với khuôn mặt lạnh lùng này, hẳn chậm rãi hít vào một hơi, “Sau khi trả giá bằng cả đội của chúng ta thì bọn em cũng phải biết rốt cục đối lại là cái gì cơ chứ?”

Bob không nói một tiếng nào mà chỉ bàng quan ngồi nhìn, Feston dường như đang cân nhắc, sau đó lên tiếng, “Đây không phải là trao đổi, cho dù dùng cả đội của chúng ta để trao đổi thì cũng không thể đổi được cậu ấy, tôi rất xin lỗi vì đã tạo thành ảnh hưởng đối với các cậu, cho nên lần này tôi không muốn liên lụy bất kỳ ai, cậu hiểu hay không, Jonathan.”

“Em không hiểu.” Jonathan lắc đầu, “Em không hiểu tình cảm của các anh, cũng không hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng em biết em và Hase đều muốn giúp đỡ, còn có Clyde, Ropol, Mike, chúng ta là một đội! Trong khi làm việc anh đã dạy bọn em rất nhiều điều, anh là một người sếp rất xứng đáng, ít nhất trước khi gặp được cái tên kia...”

Hắn bổ sung thêm một câu, Feston không phủ nhận, “Là do tôi mà tạo thành tình trạng hiện tại của đội chúng ta, tôi thừa nhận điều đó.”

“Cho nên nếu đã như vậy thì dù sao anh cũng phải làm cho sự hy sinh của chúng ta có giá trị một chút, nói cách khác hết thấy đều không phải uổng phí! Em không biết yêu lắm một người sẽ khổ sở như thế nào nhưng em biết tất cả mọi người đều hy vọng anh có được điều mà anh muốn.” fynnz.wordpress.com

Khi Jonathan vừa dứt lời thì Feston liền nhìn thấy có người đi đến, Hase đẩy cửa ra, “Sếp, em bỏ chuyện đang làm đang dở để đến đây.”

“Cả em nữa.” Sau Hase là Ropol, hẳn đẩy cặp kính ở trên sống mũi, “Em vừa nhìn thấy Clyde.”

Clyde vừa vào cửa thì liền lên tiếng, “Sếp đã cứu mạng của em, lén giúp đỡ anh một chút thì cũng chẳng tính là gì.” Phía sau lưng Clyde còn có các thành viên khác đang lần lượt đi vào.

“....Tôi nhất định phải gọi điện để thông báo cho mọi người, nơi này không phải căn cứ của FBI mà là địa bàn của tôi.” Thì thảo tự nói, Bob nhìn chằm chằm ra trước cửa, lẩm nhẩm số người đang đi vào, càng lúc càng cau chặt mày, “Cậu tính đem cả đội của mình kéo đến nơi này hả?”

“Là cậu thông báo à?” Feston chỉ báo cho mỗi một mình Jonathan.

Bị Feston dùng ánh mắt này khiến cho Jonathan không dám phủ nhận, “Em biết anh cần hỗ trợ.”

Một đám người đứng đầy đại sảnh của khách sạn, tựa như trước kia, cùng đợi cấp trên của bọn họ ra lệnh.

Bọn họ từng oán thăm, từng phản đối, nhưng hiện tại đều ở trong này, nhìn cấp dưới trước kia của mình, Feston không còn lời nào để nói.

“Cá mập Shark có một người thủ thư bảo quản danh sách giao dịch của hắn, tất cả những người có giao dịch với hắn đều bị ghi lại trên danh sách, có lẽ trong đó còn ghi chi tiết của các cuộc giao dịch, mục tiêu sẽ tiếp cận người thủ thư để có được danh sách.”

Hắn nhìn bọn họ, “Thủ thư đang ở trong thành phố, sau khi nhận được tin tức thì đã bỏ trốn, nhưng có rất nhiều người đang tìm hắn, tin tức về danh sách đã bị lộ, các băng nhóm không muốn để nó rơi vào tay của cảnh sát, trong khi các tổ chức khác muốn giành lấy quyền lợi cũng sẽ có hành động, nhiệm vụ của các cậu là chú ý chặt chẽ hướng đi của các băng nhóm, trước hết chúng ta phải tìm được người thủ thư, ngăn cản mục tiêu đắc thủ.”

Ánh mắt lạnh thấu xương, ngắn gọn rõ ràng, hắn nói đến mục tiêu cũng giống như trước kia, nhưng tình cảnh hiện tại lại hoàn toàn khác. Mục tiêu chính là sát thủ U Linh.

Quan sát động thái của các băng nhóm tổ chức để xác định là ai cầm quyền danh sách kia thì có thể tìm được Ian Noy.

Mọi người tỏ vẻ hiểu rõ, sau đó đều tự phân công hành động, khi tản ra thì Jonathan liền nghĩ đến trước kia, “Tuy rằng chẳng có gì thay đổi nhưng tôi cảm thấy chúng ta đã trở lại, trở lại đội đặc nhiệm của chúng ta.”

Cây viết xoay một vòng trên tay của Hase, sau đó lại được gắn vào túi áo, trên quyển sổ của hắn đã tràn ngập danh sách của các băng nhóm tổ chức cần phải điều tra, “Sếp vẫn là sếp, anh ấy không thay đổi, trong tình huống như vậy mà vẫn rất bình tĩnh.”

Suy sút đến mức trở thành người trông cửa cho FBI, trong tay của Bob còn bế Nile, hắn nở nụ cười, “Đó là vì cậu ấy còn có hy vọng, nhưng tôi không biết nếu Ian không trở về hoặc sếp của các cậu không thể tìm được cậu ấy để ngăn cản thì kết quả sẽ như thế nào.”

Giọng của Bob xen vào, cũng nói ra sự lo lắng của bọn họ, ở phía xa, bóng dáng của Feston vẫn cao lớn thẳng tắp như trước, nhưng bước chân lại không thể tránh khỏi có một chút hỗn loạn, đó là vì hắn đang cố gắng áp chế cảm xúc mãnh liệt trong lòng.

Hắn vẫn là hắn, khi gặp chuyện vẫn trấn tĩnh quyết đoán, là sếp của bọn họ, nhưng không ai có thể xác định nếu kết cục không như bọn họ mong muốn thì Feston còn có thể là Feston hiện tại hay không.

Vào đông, đầu đường ở Chicago rất lạnh, người đi đường đều bước nhanh, có một người mặc áo khoác rộng thùng thình, mang theo bao tay màu đen, đầu đội mũ, đi giữa đám đông, không hề có điểm gì nổi bật,

Mọi người ở lối đi bộ đều đang chờ đợi đèn đường, cô nhân viên văn phòng đứng bên cạnh người đàn ông này đang lấy gương ra để sửa lại mái tóc, trong lúc vô ý thì nhìn thấy khuôn mặt dưới vành nón của người nọ, không khỏi thăm kêu một tiếng may mắn.

Người đàn ông phát hiện ánh mắt quan sát của cô ta, hắn quay sang mỉm cười, khi nhìn thấy đèn đường thay đổi thì lại tiếp tục đi về phía trước, cô nhân viên văn phòng đứng tại chỗ, vì nụ cười mê người kia mà tim của cô ta đang đập thình thịch. fynnz810

Người nọ dút hai tay vào túi áo khoác, dáng đi rất ung dung, khi hấn trải qua bên cạnh một người thì chỉ sau vài giây bỗng nhiên trên lối đi bộ có người ngã xuống.

“A....a.....” Có một người đeo mắt kính cầm bìa hồ sơ đang ngã xuống giữa đường, hai tay ôm lấy cổ họng, toàn thân run rẩy, “Cứu....cứu tôi với....” Hai mắt tròng lộn, cầu cứu người qua đường.

Mọi người ở xung quanh đều tản ra, có người gọi điện thoại báo cảnh sát, có người kêu xe cấp cứu, còn có người vội vàng đi làm nên không thể dừng chân, trong hỗn loạn rất cục có người đứng ra, “Tránh ra đi, tôi là bác sĩ!”

Hắn cởi áo khoác rồi cuộn lại, sau đó nâng đầu của nạn nhân lên rồi nhét áo khoác xuống dưới cổ, cô nhân viên văn phòng phát hiện đây là người đàn ông vừa lộ ra nụ cười mê người với cô ấy, hắn đang cấp cứu cho nạn nhân.

“Cứu....tôi....” Trái tim kinh hoàng, không thể hô hấp, người ở phía trên cầm lấy ống tay áo của hắn, “Cứu tôi....tôi không thể....”

“Henry Quint, bốn mươi lăm tuổi, ly thân với vợ, không có con, là luật sư riêng của Macro Ventress, chịu trách nhiệm hết thảy mọi vấn đề pháp lý của Macro, bao gồm cả việc làm sao để các cuộc giao dịch trở nên hợp pháp.” Phong Triển Nặc cúi đầu, đôi mắt màu xanh thăm xuất hiện ngay trước mặt của Henry Quint.

Hắn lập tức nhận ra có gì đó không đúng, “Anh....anh....” Không phải là bác sĩ! Hắn cố gắng trừng lớn mắt!

“Sợ à, tôi biết hết thảy, nhưng ông không cần biết tôi là ai, ông chỉ cần biết ông còn có thể sống được ba phút, tôi đã tiêm thuốc vào cho ông, chỉ trong vòng năm phút sẽ phát độc, ông đã lãng phí hai phút để kêu cứu mạng.” Sở soạn túi quần của Henry, Phong Triển Nặc kiểm tra, nói một cách bình thản.

Thuốc độc? Henry càng thêm run rẩy, những người xung quanh xem náo nhiệt không nghe thấy những gì bọn họ đang nói, nhưng Henry thì nghe được, hắn bị tiêm thuốc độc, người này....người này vừa rồi đi ở sau lưng hắn!

Trong mắt của Henry tràn ngập sự sợ hãi, Phong Triển Nặc cảm thấy hài lòng, hắn cúi đầu thì thầm tựa như một người bạn thân, “Hiện tại chỉ còn lại hai phút, nói cho tôi biết danh sách để ở chỗ nào? Nó không ở trong nhà của ông, cũng không ở trên người của ông.”

Henry cảm giác được sự lạnh lẽo của tử vong ở trong mắt của đối phương, “Không...tôi không muốn chết....cứu....”

“Muốn tôi cứu ông thì ông phải giao ra danh sách, như vậy mới có thành ý, nói cho tôi biết nó ở nơi nào, Henry Quint, nhớ kỹ là ông không còn bao nhiêu thời gian nữa.” Giọng điệu dần dần trở nên lạnh lẽo, giống như tiếng chuông tang báo hiệu cái chết, Henry giống con cá rời khỏi nước, cố gắng há mồm mà thở.

Hắn vẫn chưa muốn chết, “Ồ...ở trong tủ giữ đồ....” Bàn tay run rẩy hướng lên cổ, Phong Triển Nặc lấy ra sợi dây chuyền ở trong áo của Henry, phía trên có một chiếc chìa khóa.

“Tủ giữ đồ nào?” Phong Triển Nặc hỏi tiếp.

“....Trước tiên....cứu....” Trong cổ họng phát ra tiếng vù vù, Henry nắm chặt lấy tay của Phong Triển Nặc.

“Cò kè mặc cả nữa à?” Phong Triển Nặc ung dung cất chìa khóa vào túi, “Nên biết rằng cho dù ông không trả lời thì tôi vẫn có thể tìm được nó, có phải ở siêu thị hay không? Hay là ở nhà gà....được rồi, xem ra là nhà gà.”

Theo phản ứng của Henry thì có thể đoán ra được đáp án, hắn đứng dậy, xe cấp cứu đến, nhân viên cấp cứu nâng Henry Quint lên xe, người nọ cố gắng vươn tay về phía người đàn ông mặc áo khoác đen, mọi người không biết ông ta muốn làm gì.

“Không cần cảm ơn tôi, thật xin lỗi vì đã không giúp được gì.” Hắn thành khẩn tỏ vẻ tiếc nuối rồi nói với nhân viên cấp cứu, “Ông ấy chắc không qua khỏi, có lẽ là bị bệnh tim.”

Năm phút đồng hồ sắp đến. Tí tách, tí tách, tí tách....Hắn vẫy tay với nạn nhân trên xe cấp cứu.

Nụ cười quỷ dị giống như tử thần càng lúc càng cách xa Henry Quint, hắn dần dần mất đi ý thức, xe cấp cứu nhanh chóng rời đi, nhưng đồng thời có vài chiếc xe phóng đến rồi dừng lại ở xung quanh, phát ra tiếng phanh xe chói tai.

“FBI đây....Mọi người rời khỏi hiện trường ngay lập tức!” Jonathan từ trong xe nhảy ra, sơ tán đám đông, những chiếc xe bị ngăn cản ở xung quanh đang ầm kèn liên tục.

Nụ cười của Phong Triễn Nặc lập tức biến mất, hắn xoay người bước đi thì bỗng nhiên có một giọng nói ngăn cản hắn, “Cậu đứng lại cho tôi!”

Feston ở ngay sau lưng hắn, bước chân bất chợt dừng lại, hắn chậm rãi quay đầu.

.....

P/S: Lần này giống mèo vờn chuột rồi nè, đúng tinh thần của truyện, cảnh sát và sát thủ :>

166. Chương 166: Nhắc Lại

Đại lộ ồn ào náo động bị sơ tán, xung quanh được dựng lên những dây cách ly, Jonathan, Hase, Clyde và Mike chia nhau đứng ở mỗi góc, ngay chính giữa bọn họ là Feston đang cầm súng trong tay, “Đứng lại.”

Ánh mắt của hắn vẫn không nhúc nhích mà cứ nhìn chằm chằm vào Phong Triễn Nặc.

Đứng trong gió, người mặc chiếc áo khoác đen vẫn ung dung, dưới vành nón là khuôn mặt rất quen thuộc cũng rất xa lạ, đó không phải là Phong Triễn Nặc mà là sát thủ U Linh.

“Tôi đứng lại thì sao?” U Linh ung dung cúi mũ xuống, gió lạnh nơi đầu đường thổi tung mái tóc hơi dài của hắn, “Vì sao lại ngăn cản tôi? Tôi chỉ là người đi đường mà thôi.”

Khuôn mặt mang theo nụ cười, ánh mắt lạnh lùng, vẻ điển trai che giấu sát ý, Feston nâng lên cổ tay, hòng súng chĩa thẳng vào Phong Triễn Nặc, “Đi theo tôi.”

“Anh phục chức rồi sao, đặc vụ Kada? Hay là tự tiện hành động trong lúc bị đình chỉ công tác? Như vậy sẽ không có lợi cho việc phục chức của anh đâu.” Đứng tại chỗ, Phong Triễn Nặc thản nhiên trả lời, lại nhìn Feston một cái, “Sắc mặt của anh không tốt lắm, tôi thấy là anh nên trở về ngủ thêm một chút đi rồi hẵng tính sau.”

Giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ lại bất giác lộ ra vẻ lo lắng, Feston cười lạnh, “Cậu cũng biết là sắc mặt của tôi không tốt à? Là ai làm cho tôi trở thành như vậy? Cậu cũng biết là ai mà.”

Tư thế nhàn nhã của Phong Triễn Nặc hơi hơi cứng đờ, hắn không nên đứng ở chỗ này, hiện trường bị FBI khống chế, đáng lý hắn phải rời đi ngay lập tức.

Nhưng hai chân giống như có ý chí của riêng mình, hắn đứng yên tại chỗ, để cho Feston chĩa súng vào hắn, cho dù không muốn nghe thì gió lạnh vẫn đem lời nói của Feston thổi vào tai của hắn, “Cả đêm tôi phải tìm kiếm tư liệu rồi sắp xếp lại manh mối cũng như xem lại các vụ án, mấy ngày mấy đêm không có cảm giác ngủ ngon chỉ vì chờ cậu xuất hiện, hiện tại cậu đã xuất hiện....”

“Theo tôi quay về!” Mùa đông làm cho giọng nói của Feston càng thêm lạnh lẽo.

Bên ngoài hàng rào cách ly có những người dân đang tò mò nhìn vào, Phong Triễn Nặc đảo mắt nhìn quanh, “Chuyện này không có khả năng, tôi làm việc luôn đến nơi đến chốn.”

“Vì sao tôi lại không phát hiện cậu làm việc đến nơi đến chốn? Hay đây là kết thúc của chúng ta? Kết thúc của tôi và cậu?” Hỏi một cách âm trầm lạnh lẽo, hòng súng của Feston cũng như ánh mắt của hắn, không hề nhúc nhích mà cứ nhắm thẳng vào Phong Triễn Nặc, “Nếu cậu muốn chấm dứt thì không bằng để tôi bắn chết cậu ngay lập tức.”

“Tôi không có nói như vậy.” Phong Triễn Nặc cũng chưa từng nghĩ như vậy.

“Tốt nhất là không.”

Cách đó không xa là khuôn mặt hơi tiều tụy của Feston, dường như hơi thả lỏng một chút, nhưng cục diện giằng co vẫn căng thẳng như trước. fynnz.wordpress.com

“Chúng tôi tới chậm nửa bước, không thể ngăn cản anh ra tay với Henry Quint, nhưng kể tiếp chúng tôi sẽ dùng toàn lực để ngăn cản anh có được danh sách.” Jonathan dùng giọng điệu phức tạp để cảnh cáo, “U Linh, tốt nhất là anh giao thứ ở trong túi của anh ra đây.” Hắn nhìn thấy sợi dây chuyền lộ ra ở miệng túi của Phong Triển Nặc.

“Cái này à?” Phong Triển Nặc lấy ra chìa khóa, hắn cầm nó rồi đóng đưa qua lại, như cười như không mà nhướn lên một bên lông mày, “Đây là chìa khóa tủ của tôi, chẳng lẽ FBI cũng muốn cướp đoạt hay sao?”

“Đừng nói đùa nữa, sắp vì anh mà sắp điên lên rồi! Anh—” Hase luôn suy nghĩ rất lạnh lẽo, nhưng ngay cả hắn cũng không biết nên thu thập cục diện hiện tại như thế nào.

Hase nói không nên lời thì Jonathan liền nói tiếp, “Trên người của anh nhất định có súng, buông súng xuống, giao chìa khóa cho chúng tôi, FBI có thể trừng trị những tên tội phạm kia! Chuyện này chúng tôi có thể làm được!”

“Chuyện tôi muốn làm thì không có ai có thể hỗ trợ ngoại trừ bản thân tôi, những người khác đều làm không được.” Lời nói của Phong Triển Nặc làm cho người ta rất khó hiểu rõ, hắn cười một cách kỳ lạ, “Tôi muốn ở lại để ôn chuyện với mấy người, nhưng mà xem ra không phải hiện tại.”

Phong Triển Nặc giơ tay nhìn đồng hồ, Feston từng cùng hắn giao đấu rất nhiều lần nên nhất thời liền cảnh giác, bèn hỏi Jonathan, “Các con đường đều đã phong tỏa hay chưa?”

“Không chỉ có như vậy, còn điều động trực thăng theo ý của anh! Để phòng ngừa anh ấy dùng cách thức này để trốn thoát!” Đây là một chiến dịch, từng giao đấu vài lần với Ian và đều rơi vào kẻ hở của hắn, cái tên U Linh không phải chỉ có tiếng mà không có miếng.

Feston hài lòng gật đầu sau đó chuyển hướng sang Phong Triển Nặc, “Nghe thấy hay chưa, cậu không có cách nào chạy thoát, hiện tại theo tôi trở về, chuyện này giao cho tôi, tôi sẽ giải quyết, dùng cách của tôi, tóm lại tôi không cho phép cậu tiếp tục tùy tiện giết người! Cậu đã quên tình cảnh hiện tại của mình hay sao?”

“Ý của anh là muốn tôi trở thành một nam tước u linh à?” Phong Triển Nặc búng ngón tay, “Nghe ra cũng không tệ, nhưng đáng tiếc là tình hình không đúng, tôi cảm thấy rất có lỗi, Feston.”

Nhìn Feston một cái thật sâu, áo khoác màu đen tung bay trong gió, Phong Triển Nặc rút súng ra từ trước ngực, trên không vang lên tiếng súng, đám đông phát ra những tiếng hét chói tai đầy kinh ngạc, bóng đèn phóng nhanh về phía khu vực cách ly.

“Ngăn cậu ấy lại!” Không cần Feston nói thì những người khác đã bọc đường vòng, trong tay của Phong Triển Nặc có súng nhưng hắn làm sao có thể nổ súng ở trước mặt của Feston?

Đáp án là không thể, cầm súng nhưng không có cách nào bấm cò, sát thủ cười khổ, phía sau chính là Feston, tiếp sau đó là đám người Jonathan, nhưng chết tiệt, những người đó có quan hệ gì với hắn đâu, cho dù bị thương một hai tên thì cũng chẳng tính là gì.

Đáng lý phải nghĩ như vậy, nhưng động tác lại không nghe lời tâm ý của mình, nhằm về phía hàng rào cách ly, hắn quay đầu lại, dùng viên đạn sượt qua bên cạnh Feston, Jonathan chỉ cảm thấy bên tai trở nên nóng rần, Hase từ phía sau nhào lên đè Jonathan xuống, “Anh ta nổ súng với cậu!”

Nhưng không thấy máu, Jonathan sờ mấy sợi tóc mai của mình, nhất thời toát mồ hôi lạnh, “.....viên đạn sượt qua da đầu của tôi, đây là cố ý, đây là cảnh cáo.” Hắn dùng giọng nói khàn đặc để trả lời.

“Tiếp theo sẽ không may mắn như vậy đâu.” Tên sát thủ dừng lại bước chân ở đằng xa, ngắm nghía bằng đạn trong tay, “Mấy người không phải là Feston, đừng tưởng là tôi sẽ không nổ súng.”

Lời cảnh cáo đến từ sát thủ U Linh, Jonathan bị Hase nâng dậy, những người khác dừng chân ngay tại chỗ, ánh mắt lại bỗng nhiên nhìn về phía sau của Phong Triển Nặc.

“Vậy cậu nổ súng bắn tôi thử xem? Bởi vì tôi sẽ bắn cậu, chỉ cần có thể ngăn cản cậu làm chuyện ngu ngốc là được.” Không biết từ khi nào thì Feston đã đứng ở một đầu khác, nòng súng cứng rắn chĩa vào sống lưng của Phong Triển Nặc.

“Anh sẽ không nổ súng.”

“Vì sao lại không? Cậu nghĩ rằng tôi sẽ không, nhưng nếu tôi dám nổ súng thì sao? Để cho viên đạn xuyên vào chân của cậu, như vậy cậu không thể đi lại, hoặc là làm cho viên đạn bắn thủng tay của cậu, sau này cậu sẽ không thể dùng súng được nữa, có phải chỉ khi nào không thể đi lại, không thể dùng súng được nữa thì cậu mới ngoan ngoãn theo tôi trở về đúng không!” Nòng súng từ sau sống lưng bắt đầu di chuyển sang bả vai, cánh tay rồi xuống đùi, bàn tay của Feston bởi vì dùng sức quá độ mà trở nên run rẩy.

Xem ra lần này quả thật đã chọc giận Feston, Phong Triển Nặc cười cười, “Vậy anh nổ súng đi, tôi chờ.”

Vậy mà hắn còn dám nói ra những lời như vậy, Feston lạnh lùng nheo mắt, “Cậu đang uy hiếp tôi.”

“Uy hiếp anh thì thế nào?” Phong Triển Nặc quay đầu đi, “Bởi vì tôi làm không được, tôi cá là anh cũng không ra tay được.”

Sắc mặt của Feston khê động, chỉ chờ Phong Triển Nặc nói ra những lời này, “Đúng vậy, cậu không thể ra tay, cậu cũng không thể ngăn cản tôi.” Hắn vươn tay thò vào túi quần của Phong Triển Nặc, bên trong có chìa khóa.

Trừ phi Phong Triển Nặc giết hắn, nếu không với bản lĩnh của Feston thì Phong Triển Nặc căn bản không thể trốn thoát.

Một bàn tay chặt về phía cổ tay của Feston, “Không đơn giản như vậy đâu!” Phong Triển Nặc tránh ra, bước chân nghiêng sang một bên, người đi đường nhìn thấy tình thế căng thẳng bèn vội vàng né tránh, ở sau lưng đám đông, Feston nhìn thấy đường cống thoát nước.

“Anh ấy không gọi trực thăng đến tiếp ứng, anh ấy nhìn đồng hồ là muốn đánh lạc hướng chúng ta!” Jonathan nhảy dựng lên, ngay lúc này Phong Triển Nặc đã lướt qua đám đông rồi chui vào miệng đường cống thoát nước, Feston bám sát ngay phía sau.

Hase bắt đầu gọi điện thoại, “Để tôi đi hỏi nhân viên quy hoạch khu này rồi lấy bản đồ...”

“Còn tôi sẽ phong tỏa hết thấy con đường trong khu vực!” Jonathan ra dấu cho những người khác, sau đó xoay người mắng thăm một câu, “Chết tiệt, chúng ta làm sao có thể phong tỏa đường cống thoát nước!”

Trong đường cống thoát nước có rất nhiều ngã thông cống, muốn biết Ian đi ra từ nơi nào thì thật sự không có khả năng.

Lúc này Phong Triển Nặc đi ra từ một đầu khác, ném xuống chiếc áo khoác bị dơ, phủ phủ chiếc mũ, hắn không chắc có cắt đuôi được Feston hay không, người đàn ông kia nói không chừng có thể nhảy ra bất cứ khi nào.

Hắn xác định thời gian rồi chạy thẳng đến tủ giữ đồ được đặt trong nhà ga, về phần là nhà ga nào thì phải dựa vào một nửa suy đoán và một nửa may mắn.

Cuộc truy đuổi bắt đầu diễn ra, cảnh sát Chicago không bị yêu cầu phối hợp, FBI cũng không yêu cầu bọn họ cung cấp bất cứ thứ gì, Feston không muốn làm lớn chuyện, nhưng tình hình đang càng ngày càng phát triển theo xu hướng nghiêm trọng.

U Linh không lưu lại dấu vết, ngoại trừ một người thì không ai có thể đoán được hướng đi của hắn, trong lúc mấu chốt Jonathan nhận được cú điện thoại của Feston, “Tôi nghĩ đó là chìa khóa tủ gửi đồ, nói cho tôi biết Henry Quint thường xuyên đi đến những nơi nào, siêu thị, nhà ga, câu lạc bộ...”

“Dạ, anh đợi một chút, em lập tức tra ra địa chỉ.” Lật sổ ghi chép, để Hase cầm giúp điện thoại, Jonathan lần lượt đọc địa chỉ, Feston nghe Jonathan đọc đến phân nửa thì liền cắt ngang, “Chính là ở đó!”

Đó là địa điểm cách nơi này chỉ một con phố, Hase kẻ sát vào di động, “Anh nghĩ là Henry Quint đang định lấy danh sách ra à?” fynnz810

“Hắn sợ làm con thiêu thân, muốn nhanh chóng bán danh sách cho người khác, nhưng hắn không ngờ có người vì tình thế bắt buộc, không muốn để cho nó rơi vào tay kẻ khác.” Vì thuận lợi có được quyền danh sách thì mới có được vụ giao dịch kia, đôi mắt chim ưng xẹt qua một tia sắc bén, Feston cúp máy.

Hắn đến thẳng mục tiêu của mình.

Đó cũng là mục tiêu của Ian U Linh, các thành viên của đội đặc nhiệm ST tập hợp rồi cùng nhau chạy đến chỗ tủ giữ đồ, chờ bọn họ đến nơi thì chỉ nhìn thấy một mình Feston.

Hắn đứng ở nơi đó, trước mặt là một tủ đồ có cầm chìa khóa, giữa một loạt tủ giữ đồ có đánh số thì cái này đã bị mở ra, bên trong trống không, Feston đang cầm cái gì đó trong tay, ánh mắt nhìn ra phía sân ga.

Cửa xe lửa đóng lại, cách lớp thủy tinh, Phong Triển Nặc vẫy tay nhìn Feston, tờ giấy ở trong tay của Feston có viết ba chữ — Hẹn gặp lại.

.....

P/S: cũng biết lo lắng cho anh mất ngủ vì mình cơ đấy.

167. Chương 167: Danh Sách Tử Vong

Đám người Jonathan và Hase đến muộn nên không biết tại nhà ga đã xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ biết Feston ném đi tờ giấy rồi đứng yên tại chỗ nơi sân ga, không ai dám quấy nhiễu hắn, cũng không ai dám tiến lên hỏi hắn.

Hase thúc khuỷu tay của Jonathan, Jonathan nhận được ám chỉ của bọn họ, hắn chuẩn bị tìm một lý do thích hợp để mở miệng, Feston lại nói, “Thông báo những người khác, U Linh lại một lần nữa bỏ trốn, bảo bọn họ để ý đến động tĩnh của các băng nhóm xã hội đen, sẵn sàng chuẩn bị ứng phó với tình huống kế tiếp.”

Khi hắn xoay người lại thì trên mặt không hề có bất kỳ cảm xúc nào.

“Dạ, sếp.” Lại một chuyến xe lửa rú còi chạy qua, Jonathan không dám nhìn vào mắt của Feston, sợ nhìn thấy sự thịnh nộ hoặc thất vọng ở trong đó, bởi vì Ian rốt cục vẫn bỏ đi.

“Tôi vẫn chưa phục chức, những chuyện còn lại do các cậu tự xử lý.” Feston không nói thêm điều gì khác.

Mọi người nhìn bóng dáng rời đi của Feston, không biết nên dùng lời gì để an ủi, có lẽ Feston chẳng cần gì cả, bởi vì điều mà hắn cần nhất ngay lúc này đã rời xa.

Cuối cùng bọn họ đều bảo trì trầm mặc, quay đầu lại để kiểm tra cái tủ kia, bên trong là trống rỗng, bọn họ tìm được tờ giấy ở bên cạnh thùng rác, bọn họ đều nhìn thấy lời nhắn của tên sát thủ kia.

Mùa đông gió lạnh thổi bần bật, giữa một buổi trưa, U Linh biến mất dưới ánh mặt trời.

Khi ấy, khoảnh khắc ấy.

Phong Triển Nặc nghĩ rằng Feston sẽ bắt hắn. Feston có cơ hội làm như vậy.

Nhà ga có người đến người đi, nhưng khu vực để đồ thì rất ít người, thỉnh thoảng có vài người đi qua, cũng căn bản không để ý người khác đang làm cái gì, Phong Triển Nặc nhanh chóng đi đến trước dãy tủ đồ rồi lấy ra chìa khóa, tìm được tủ đồ có cùng số đánh dấu ở mặt trên.

Mở ra, cầm lấy danh sách, hắn nhanh chóng lật xem một lượt, xác nhận danh sách này là thật, sau đó hắn lấy ra một tờ giấy bỏ vào trong tủ rồi nhét danh sách vào trong người, bàn tay còn chưa kịp rút ra thì đã nghe thấy sau lưng có tiếng đẩy ra tủ đồ.

“Feston.” Không cần hỏi, chỉ cần dựa vào hơi thở thì hắn đã biết là ai, chậm rãi buông tay, Phong Triển Nặc xoay người lại.

“Dừng ép tôi nổ súng, tôi không muốn làm cậu bị thương.” Nắm áo của Phong Triễn Nặc rồi ném vào vách tường, Feston vói vào trong áo của Phong Triễn Nặc để lấy danh sách, Phong Triễn Nặc phản ứng nhanh chóng, lập tức đẩy tay của Feston ra, Feston tung một cú đấm sắc bén về phía đối phương, tựa như ánh mắt của hắn.

“Dừng lại chuyện mà cậu đang làm, đưa danh sách cho tôi!” Một quyền đấm trúng ngực, Phong Triễn Nặc lui về sau vài bước rồi mới đứng vững, hắn dựa vào tường, vừa hít hơi vừa kéo Feston đến trước mặt, “Hãy nghe tôi nói! Tôi sẽ trở về, không phải là vĩnh viễn rời đi!” fynnz.wordpress.com

“Trở về như thế nào? Là bị thương trở về hay là mang theo đôi tay đẫm máu trở về?” Ánh mắt của Feston vẫn lạnh lùng như trước, “Glen quan trọng với cậu đến mức cậu phải thay con của hắn để ra tay giết người hay sao? Cậu không nợ hắn, Triễn Nặc, cậu nghe rõ cho tôi, cậu không nợ hắn.”

Feston nắm lấy bờ vai của Phong Triễn Nặc, nói một cách hung hăng, có ý đồ đoạt lấy danh sách, tiếp theo liền bị Phong Triễn Nặc đấm một cú lão đảo, Phong Triễn Nặc cũng rút súng ra rồi chĩa vào đầu của Feston, “Mặc kệ anh nói như thế nào thì tôi đã sẵn sàng để đền bù, tôi còn biết anh nhất định sẽ không đồng ý chuyện mà tôi muốn làm, cho nên tôi thà không nói gì hết, nếu anh tin tưởng tôi thì hãy buông tay để tôi đi làm!”

Họng súng chĩa vào nhau, ánh mắt quẩn quanh, trong đôi mắt màu xanh biển nổi lên sóng to, chống lại đôi mắt màu xám tro cứng rắn quyết đoán như nham thạch.

Tiếng đánh nhau kinh động những người ở xung quanh, khi có tiếng bước chân đến gần thì bọn họ giống như dây đàn bị đứt, cả hai đồng thời tách ra – sau đó bắt đầu ra tay, bởi vì bọn họ đều biết dùng lời nói sẽ không thể thuyết phục đối phương, cho nên không cần nói gì cả.

Bị cán súng đập vào đầu sẽ rất đau, nhưng Feston không hề nương tay, Phong Triễn Nặc bị trúng một cú, hắn nhanh chóng tiến hành phản kích, dưới cằm của Feston lập tức bị rách một mảng.

Trong lúc đánh nhau hai người đụng vào những vật ở xung quanh, bọn họ đều tự rút lui rồi tiếp tục quần vào nhau mà ẩu đả, Feston muốn kéo dài thời gian còn Phong Triễn Nặc muốn nhanh chóng rời đi, hắn cũng không muốn chờ FBI bao vây nơi này.

Có xe đến, cửa xe mở ra, ánh mắt của Phong Triễn Nặc khẽ động, ngay khi hắn phân tâm thì Feston liền nả một phát súng về phía hắn, viên đạn bắn ngay dưới chân, giọng nói trầm thấp của Feston cũng mang mùi vị uy hiếp như khói thuốc súng, “Cậu dám động đây một chút thì...”

Hơi dừng lại, Phong Triễn Nặc tiếp tục chậm rãi lui ra từng bước, “Đến đi, anh có thể nổ súng, nếu tôi bị thương thì không thể đi xa, nhưng nói không chừng bởi vì vậy mà có người sẽ thủ tiêu tôi, anh nên biết kẻ thù của tôi cũng không ít, nói không chừng đều đang chờ đợi thời cơ này, tựa như mấy con thú trong rừng đều chờ đợi con mồi suy yếu để tiến hành công kích.”

Cất súng vào, Phong Triễn Nặc chậm rãi xoay người đi về phía cửa xe. fynnz810

“Anh muốn tôi trở thành con mồi của kẻ khác hay sao, Feston.” Hắn từng bước rời đi, vô cùng bình tĩnh bởi vì hắn nắm được nhược điểm của Feston.

“Cái tên chết tiệt xảo quyệt này!” Cho dù trong tay có súng nhưng Feston không thể nào bấm cò, mu bàn tay nổi lên gân xanh, tầm mắt của hắn sắp thiêu đốt sống lưng của Phong Triễn Nặc, “Nếu có thể không để ý, không yêu cậu thì hiện tại tôi có thể nổ súng bắn cậu...”

“Nhưng anh có thể hay sao?” Phong Triễn Nặc bỗng nhiên xoay người đến gần, kề sát vào bờ môi của Feston, “Anh nên biết là tôi đã giết rất nhiều người, chịu đủ loại huấn luyện, trải qua đủ loại nguy hiểm, đã sớm không xem mạng người là gì cả, nhưng mặc dù là như vậy thì tôi cũng không có biện pháp nổ súng bắn anh.”

“Cậu muốn chọc giận tôi hay sao!” Cướp lấy bờ môi của Phong Triễn Nặc, cánh tay của Feston giống như muốn cắm sâu vào thân thể của hắn, gió lạnh thổi qua, bờ môi trở nên nóng rực.

“Tôi sẽ trở về...” Phong Triễn Nặc thở hổn hển, Feston cầm súng đặt lên lưng của hắn, không đợi Phong Triễn Nặc nói xong thì đã nuốt hết tất cả lời nói của hắn.

“Tôi sẽ nhớ cậu.” Feston dờ môi, cũng không cho Phong Triển Nặc có thời cơ nói tiếp, hắn hoàn toàn xâm nhập vào khoang miệng của đối phương, dùng đầu lưỡi quấn quýt một vòng.

Nụ hôn trần trọc giống như muốn cắn nuốt hết thảy, bọn họ đều dốc hết toàn lực, Phong Triển Nặc tin tưởng nếu có thể thì Feston tình nguyện làm cho hắn nghẹt thở ở trong lòng của đối phương, nụ hôn này truyền đến hàm nghĩa như vậy.

Thừa dịp Feston không phòng bị, hắn đột nhiên lui ra, trước khi cửa xe lửa đóng lại thì hắn lập tức leo lên, sau đó hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, sờ sờ khóe miệng đau đớn, Feston vẫn còn đứng trên sân ga.

Hiện tại Feston rất muốn giết Phong Triển Nặc.

Hắn cũng nhận qua đủ loại huấn luyện, còn bắt giữ đủ loại tội phạm muôn hình muôn vẻ, đám tội phạm hung ác luôn mang đến đủ loại phiền phức và nguy hiểm, có đôi khi không giết người còn khó hơn cả giết người.

Nhưng hiện tại nhìn Phong Triển Nặc rời đi, hết thảy khó khăn cũng không thể so sánh cùng giờ phút này.

Xe lửa dần dần đi xa, càng ngày càng xa, khuôn mặt của Feston dần dần trở nên mờ ảo, trong đầu của Phong Triển Nặc có thể khắc ra bộ dáng hiện tại của Feston, khuôn mặt như sắt đá, đôi mắt màu xám tro như muốn bốc cháy, trầm mặc nhìn phương hướng rời đi của hắn.

Gió rất lớn, làm rối tung mái tóc của Feston, cũng làm cho ánh mắt của hắn trở nên lạnh lẽo, mái tóc ngắn màu đen hơi hơi gợn sóng do tiết trời ẩm ướt, có thể tưởng tượng được cảm xúc kia cũng lạnh lùng như ánh mắt đó, vừa lạnh vừa cứng, đồng thời cũng thâm thúy và nóng rực.

Đôi mắt màu xám tro này đang nhìn hắn chăm chú, cho dù hắn đi đến đâu cũng vậy.

Mạnh mẽ hít vào một hơi, Phong Triển Nặc tỉnh lại từ trong mộng, nhìn đồng hồ, đã ba giờ sáng.

Hắn không đếm được đây là lần thứ mấy hắn nằm mơ thấy cảnh tượng này, trước mắt giống như vẫn còn hiện rõ khuôn mặt lạnh lùng của Feston, mỗi một hình ảnh đều rõ ràng như vậy.

Lau mặt, hắn xuống giường đi lấy nước uống, thuận tiện rút súng ra từ dưới chân bàn, đếm số lượng băng đạn, hết thảy đều không có vấn đề gì.

Vọt vào tắm rửa, thay quần áo, lấy ra bản danh sách, tốt lắm, không cần quá bao lâu thì sẽ giải quyết xong mọi việc ở trong nước, sau đó hắn sẽ sang Anh, nơi có hiện tượng buôn bán nô lệ, cũng có băng nhóm xã hội đen buôn bán kiếm lời được không ít.

Lấp băng đạn, hắn lại xác nhận danh sách một lần nữa, rất đơn giản, điều hắn phải làm là giết người, dựa theo danh sách, lần lượt từng người từng người một.

Bước chân nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa, U Linh phiêu diêu trong bóng đêm, bắt đầu thu gặt mạng người.

“U Linh đến! Hắn đã mò đến tận cửa!” Tiếng la hét kinh hoàng là phản ứng ban đầu của những kẻ bất hạnh.

“Hắn đến rồi, các anh em ngoài cửa đều đã chết, mau chạy đi!” Một sát thủ có biệt danh U Linh bắt đầu nhắm vào các băng nhóm, tin tức này nhanh chóng được lan truyền trong các băng nhóm xã hội đen, vì để nghênh đón sát thủ đến nên tất cả mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, nhưng cho dù có phòng bị thế nào thì cũng vô dụng.

“Mục tiêu của tao chỉ có hai, sổ sách và mạng của đại ca của tụi bây, những ai ở lại thì tao sẽ tặng cho một viên đạn, tụi bây có thể lựa chọn, tao đếm đến ba, một, hai—”

Tiếng súng vang lên, “A, xin lỗi, tao đã quên đếm đến ba.”

Đối với những ai không kịp chuẩn bị thì cái chết vĩnh viễn đến quá mức đột ngột, cho dù có chuẩn bị thì chưa hẵn có thể chống lại sự triệu hồi của tử thần.

Biển lửa thiêu sạch căn cứ điểm của băng nhóm xã hội đen, cũng thiêu sạch hết thảy manh mối, có người phạm tội một cách trắng trợn như vậy, những vụ án liên tục trở thành đầu đề trên các tờ báo lớn, còn có người tỏ vẻ ủng hộ việc sát thủ tiêu diệt đám băng nhóm xã hội đen tác oai tác quái này.

Kể từ ngày Phong Triển Nặc rời đi thì Mai Garrett trở nên bận bịu đầu, đội của hắn thường xuyên phải mượn người của đội khác để hỗ trợ công việc, Jonathan đã được Mai Garrett đề ý ngay từ đầu nên lập tức trở thành thân tín của đội phòng chống bạo lực.

Nhưng cho dù là như vậy thì tiến độ điều tra vẫn theo không kịp những vụ án mạng liên tục xảy ra.

“Miami, Boston, New York, Las Vegas....chưa đến một tháng mà đã có nhiều người của băng nhóm xã hội đen bị tiêu diệt như vậy! Cứ thế thì chẳng mấy chốc nữa chờ hắn giết người ở ngoại quốc, lúc đó hình cảnh quốc tế tiếp nhận vụ này, FBI của chúng ta sẽ mất mặt hết cả lũ!” Tổ trưởng Mai Garrett cảm thấy vô cùng đau đầu vì chuyện này.

“....Kỳ thật đám xã hội đen kia cũng là gieo gió gặt bão, tội của bọn họ đáng bị tử hình.” Có người thấp giọng nói một câu.

Những tiếng thảo luận lập tức trở nên nhẹ nhàng, xã hội đen bị tiêu diệt, các vụ phạm pháp cũng giảm đột ngột, đây là chuyện tốt, nhưng đáng tiếc giết người vẫn là phạm tội, “Jonathan, phía đặc vụ Kada có tin tức gì không?”

Nghe thấy câu hỏi của Mai Garrett, Jonathan chỉ có thể lắc đầu thở dài, “Anh ấy còn muốn bắt U Linh hơn cả anh nữa kìa.”

“Vậy sao, hầy.” Mai Garrett cũng thở dài, “Không ngờ Feston cũng có ngày hôm nay, chuyện này anh ấy hẳn đã biết, đó gọi là cái kết đánh chết không chữa, nếu anh ấy sớm phát hiện thì có lẽ sẽ không đến mức này—”

“Đội trưởng Mai Garrett! Sự tình không phải như anh đã nghĩ!” Nghiêm túc đứng lên, Jonathan nhìn các đồng nghiệp đang ngồi yên lặng ở xung quanh, “Sếp của tôi cũng không muốn chuyện này xảy ra, nhưng mọi thứ đã xảy ra, tôi tin tưởng anh ấy càng muốn bắt U Linh trở về hơn bất cứ người nào khác ở đây!”

“Sự thật là anh ấy đến hiện trường trước các cậu!” Mai Garrett xem qua báo cáo, “Ai trong các cậu có thể khẳng định anh ấy không phải cố ý để cho U Linh chạy thoát? Chúng ta đều biết quan hệ của bọn họ...”

Mọi người lập tức xôn xao nghị luận, Jonathan không thể tiếp tục nhẫn nhịn, hắn vỗ bàn một cái rầm, “Từ sau khi Feston cùng U Linh ở bên nhau thì có ai trong mấy người nghe thấy U Linh gây án hay chưa? Cho dù là một chút phong phanh? Có hay không?! Ian là sát thủ, nhưng kể từ khi gặp sếp thì anh ấy không hề tiếp nhận bất kỳ vụ giao dịch giết người nào cả!”

“Vậy cậu nói cho tôi biết hiện tại hắn không phải giết người thì là cái gì?! Còn âm ỉ lớn như vậy, CIA buộc chúng ta bắt người, cục trưởng Kraft thúc giục tôi nhanh chóng tìm được hắn, còn bên chính phủ Anh quốc lại cứ tạo áp lực, người nào cũng dồn hết trách nhiệm lên vai tôi, nếu Feston và hắn có tình cảm sâu đậm như thế, vậy thì bảo Feston nói cho tôi biết phải đi tìm U Linh ở chỗ nào đi...” Mai Garrett sầm mặt.

Đây quả thật là một tai nạn đi theo hiệu ứng con bướm, không ngờ một sát thủ lại tác động đến nhiều cơ cấu quyền lực như vậy, nếu có thể thì Mai Garrett cũng không muốn tiếp nhận cục diện rối rắm này.

CIA không có quyền điều tra công dân Hoa Kỳ, mà một vị nam tước Anh thì lại càng khác biệt, nhưng sau khi bọn họ muốn mời Phong Triển Nặc đi uống cà phê nhưng không thành công thì rốt cục đã biết thân phận chân thật của vị nam tước này, không bao giờ tính đến chuyện liên hệ trực tiếp với hắn nữa.

Vì thế củ khoai lang nóng phỏng tay bị đá từ FBI sang CIA, cuối cùng lại một lần nữa quay trở lại trong tay của FBI.

Mai Garrett không thể không tiếp nhận, bởi vì Feston vẫn còn bị đình chỉ công tác, gần đây một loạt vụ án liên lụy đến các băng nhóm xã hội đen nằm trong phạm vi chức trách của hắn.

Sau khi trở lại Chicago thì Feston chưa hề xuất hiện ở trụ sở, không ai biết hắn đang bận chuyện gì, là khổ sở hay là bận bịu tìm kiếm tung tích của tên sát thủ kia.

Ian Noy ở nơi nào, hắn còn muốn giết bao nhiêu người? Đây là chuyện mà hiện tại mọi người đều muốn biết.

.....

P/S: Anh lại dung túng để em đi rong....

168. Chương 168: Một Cuộc Truy Đuổi Mới

“Sếp, cục trưởng Kraft có báo tin gì cho anh chưa? Ông ấy có nói với anh về chuyện của đội chúng ta hay không?” Sáng sớm Feston đã bị một cú điện thoại đánh thức.

“Các cậu đã giúp tôi một lần rồi, Jonathan.” Feston vẫn bước xuống giường như trước kia nhưng có một chút khác thường, nhìn bên cạnh trống không, hẳn chuẩn bị cúp máy.

“Đợi đã, đợi đã!” Lần này là Hase xen vào, “Lần trước không thể ngăn cản Ian, bọn em thật có lỗi, mọi người đều biết bọn em làm gì, nhưng trong cục không xử phạt bọn em mà chỉ gửi văn bản cảnh cáo, anh có biết điều này có nghĩa là gì hay không? Sếp, em nói thật, đội trưởng Mai Garrett là một người rất có năng lực nhưng chúng em chỉ quen làm việc dưới anh mà thôi.”

“Điện thoại của tôi không phải đường dây nóng, hiện tại là sáu giờ sáng.” Nhìn đồng hồ ở trước mắt, Feston cắt ngang lời của Hase, “Các cậu không đi làm à?”

“Hôm nay được nghỉ phép, Jonathan bị bỏ đá, tối hôm qua em cùng cậu ấy uống rượu, cậu ấy bảo muốn tìm đàn ông thử xem....” Hase chưa nói xong thì đã bị Jonathan cướp lời, “Em thề là em chưa từng nói như vậy! Sếp đừng nghe lời của cậu ấy!”

Tiếng kêu của rất chói tai, Feston liền đưa điện thoại ra xa, “Hai cậu cứ tiếp tục đùa, tôi có việc phải làm, cúp máy đây.”

Tít tít, điện thoại bị cúp, Jonathan nhìn vào điện thoại, “Hình như sếp không sao?”

“Nếu có sao thì anh ấy cũng sẽ không nói với chúng ta, chúng ta đâu phải là Ian.” Uống rượu quá nhiều khiến đầu óc đau như búa bổ, Hase từ trên sofa lăn xuống, đè trúng Jonathan say rượu nằm ngủ ở trên sàn, “Tránh ra một chút đi, anh chàng cao to.”

“Đây là nhà của tôi mà!” Ôm đầu rên rỉ kêu, Jonathan đẩy ra Hase đang đè trên người mình, “Cậu cẩn thận giẫm tôi một chút, Chúa ơi, tôi thật hối hận vì sao tối hôm qua lại tìm cậu uống rượu làm gì....”

“Đúng vậy đúng vậy, cậu nên ra quán bar tìm một cô gái, buổi sáng thức dậy thì cậu có thể vận động một chút, sau đó sẽ tỉnh táo thoải mái mà nói với tôi là cậu không sao.” Hase đứng lên rồi đá Jonathan một cái, “Sếp nhất định có tính toán gì đó, tôi quay về văn phòng xem thử thế nào.” fynnz.wordpress.com

“Tôi đi với cậu.” Jonathan cũng vội vàng đứng dậy.

Khi Hase và Jonathan trở lại trụ sở thì vừa lúc nhìn thấy Feston, ngoài cửa có rất nhiều người nhìn hẳn từ trong căn phòng đó đi ra, đều dùng ánh mắt rất khác lạ, Jonathan lập tức nghĩ đến, “Chết tiệt! Là điều tra nội bộ!”

“Chẳng phải là đã bảo không có gì hay sao?” Hase hỏi những người khác.

“Tự tiện hành động, nhưng lại hành động thất bại, các cậu thì không sao nhưng anh ta thì có sao, ai bảo anh ta đem hết trách nhiệm đổ lên đầu của mình làm chi.” Mai Garrett ở trong đám người, “Kế tiếp anh ta phải đi Washington một chuyến, tổng cục muốn anh ta trở về, không có ai biết kế tiếp sẽ như thế nào, Feston Kada rất có năng lực, cũng có vẻ không sợ bất kỳ ai, nhưng dám làm dám chịu, chỉ cần nhiều đó là tôi đã thấy bội phục anh ta rồi.”

Vỗ vỗ bả vai của Jonathan, Mai Garrett bước đi, lưu lại hai người vẫn duy trì trầm mặc, không ai nói nên lời.

Ian Noy đã rời đi, sát thủ U Linh đã rời đi, mà hết thảy nợ nần chưa chấm dứt đều đổ hết lên đầu của Feston.

“Đây là lần đầu tiên tôi hy vọng sếp và Ian có thể nương cơ hội này để kết thúc tất cả.” Jonathan nhìn bóng dáng đang rời đi của Feston.

“Đừng nghĩ như vậy, tôi nghĩ là sếp vẫn chưa bỏ cuộc đâu, nếu tùy tiện tìm người nào cũng được thì lúc trước anh ấy sẽ không chọn Ian.” Hase cũng nhìn ra xa, “Tôi rất hâm mộ sự can đảm của sếp, bởi vì có người làm không được.”

Phong Triển Nặc biết Feston rất can đảm.

Kể từ ngày quen biết Feston thì hẳn đã biết điều đó, người đàn ông này luôn có lá gan không nhỏ, mặc dù hết thấy mọi hành vi của Feston đều bị những quy tắc xung quanh ràng buộc.

Nhưng hẳn vẫn không ngờ đến Feston lại có thể đuổi theo dấu chân của hẳn nhanh như vậy.

Vài ngày sau, ở Seattle.

“Tôi không trông cậy sẽ có ánh mặt trời vào mùa đông ở một nơi mà hằng năm đều có mưa dầm như thế này.” Ngồi trong một quán rượu nhỏ, Phong Triển Nặc nắm lấy mái tóc hơi ẩm ướt của hẳn, bên ngoài tuyết vẫn rơi, mà hẳn thì lại không đội mũ.

“Ừm, trời rất lạnh....mà phải nói là vì mưa rơi không được cho nên chỉ có tuyết rơi.” Người phụ nữ ngồi đối diện ngây ngốc trả lời.

Ai có thể giữ được bình tĩnh trước một người đàn ông như vậy cơ chứ, ít nhất thì cô ta không thể, bông tuyết tan chảy trên đầu làm nhiều xuống từng giọt tí tách lên mặt bàn, tóc của hẳn màu đen, gương mặt hơi bị ẩm ướt vì bông tuyết nhưng lại vô cùng thu hút.

“Đàn ông để tóc dài trông có vẻ sa sút, nếu không thì sẽ có vẻ rất nghệ thuật, giống như bọn họ cho rằng phụ nữ đều thích những kẻ lưu manh sở Khanh như vậy.” Cuối cùng đã quen với cảnh tượng ở trước mặt, đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua cô ta bắt đầu đánh giá mái tóc của hẳn.

“Tôi chỉ là lười cắt mà thôi, tay của tôi rất vụng về.” Mái tóc sau đầu được cột đuôi gà, lộ ra nụ cười mê người, hẳn biết những lời này nếu bị Bob nghe thấy thì nhất định người nọ sẽ cười lẫn lộn.

“Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, lý do đặc biệt mà anh đến tìm tôi không giống với những người đàn ông khác, anh thật lịch lãm, còn có một loại tính chất đặc biệt....mà tôi không thể diễn tả thành lời.” Cô ta đến gần thêm một ít.

“Lịch lãm, điều này làm cho tôi nghĩ đến một người.” Hẳn lắc ly rượu ở trước mặt, ánh mắt dừng trên đó một lúc lâu, trong quán rượu nhỏ có rất ít khách, điệu nhạc du dương vây quanh hẳn, giờ phút này người đàn ông tràn ngập sức quyến rũ thoát nhìn có một chút u buồn.

“Anh đang nghĩ đến ai à?” Cô ta thấy hẳn đặt chiếc áo khoác bị ướt lên quầy bar, đột nhiên hẳn ngẩng đầu hỏi cô ta, “Nancy, bao giờ thì cô làm xong thứ mà tôi cần?”

“Thứ mà anh cần đây, một ly Martini.” Nancy nâng ly đặt lên trước mặt hẳn, lại nhìn hẳn một cái, ánh mắt rất có tính ám chỉ.

Hẳn đã sớm quen thuộc với điều này, vừa cười vừa nhướn mày, “Thứ mà tôi cần—”

Hẳn đến gần, giọng nói rất trầm thấp, mới một phút trước sự quyến rũ thần bí cùng với nét u buồn còn làm cho người ta động lòng, mà bây giờ đã dần dần trở nên lạnh lẽo, ánh mắt của hẳn không giống như đang nhìn một người mà càng giống như đang nhìn một vật gì đó, cái ly trên tay của Nancy như muốn trượt xuống đất, “Còn phải chờ thêm ba ngày nữa.”

Phải ba ngày nữa, ánh mắt của Phong Triển Nặc hơi xoay chuyển, “Tôi tới tìm cô là vì nghe nói nơi này có kỹ thuật tốt nhất, xem ra là tôi đánh giá quá cao, có lẽ tôi nên đổi chỗ khác.”

Hẳn đứng dậy rồi chuẩn bị rời đi, Nancy nhào người ra từ quầy bar, “Tôi đã nhận tiền đặt cọc của anh—” Cô ta giữ chặt ống tay áo của hẳn, “Đã nhận tiền thì tôi sẽ làm, anh không thể đi tìm người khác.”

Hẳn đứng lại.

Nancy cắn chặt răng rồi vung tay, “Tôi thu hồi lời trước đó của mình, anh cũng giống những người đó, chứng minh thư, hộ chiếu, đáng lý tôi phải biết những người cần mấy tờ giấy chứng nhận giả như vậy thì chẳng phải là người lương thiện!”

Nancy lộ ra sự phẫn nộ rõ ràng, nhưng hắn không thêm bận tâm, “Tôi chưa từng nói rằng tôi là người lương thiện.” Hắn nhún vai.

Vạt áo rộng mở để lộ khẩu súng bên trong, ánh mắt của Nancy vẫn dừng ở nơi đó, cô ta nhận thấy sát ý lạnh lẽo không hề cố ý che giấu, trong khi Phong Triển Nặc vẫn thản nhiên uống một ngụm rượu, “Hy vọng cô không lãng phí thời gian của tôi, bởi vì cô kéo dài thời gian mà kế hoạch của tôi bị ảnh hưởng.”

Bất mãn làm cho giọng điệu của hắn rét run, đôi mắt màu xanh biển lộ ra bản chất của máu tươi, cảm giác tử vong lạnh lẽo bao trùm Nancy.

Cô ta quả thật cố ý kéo dài thời gian, thứ mà hắn muốn đáng lý phải sớm hoàn thành, nhưng cô ta bị mê hoặc, bị ảo tưởng không thực tế bám lấy, “....Sẽ nhanh thôi.”

Cô ta cơ hồ nói không nên lời, loại cảm giác này đang cảnh cáo cô ta, cô ta cảm thấy sự thân thiết và quyền rũ của người đàn ông kia chỉ là biểu hiện giả dối, “Nếu sớm biết người thuê tôi là một sát thủ máu lạnh thì tôi nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành thứ mà anh muốn, sau đó anh có thể sớm rời khỏi tầm mắt của tôi!”

“Tôi cũng không muốn ở lâu trong này, tôi không muốn kinh động con mồi của tôi.” Nụ cười này làm cho sống lưng của người ta rét run, một sát thủ, Chúa ơi, mấy ngày nay cô ta đã mê muội cái gì vậy.

“Tôi sẽ nhanh chóng giao thứ đó cho anh, tôi không muốn nghe anh nói nữa!” Kiểm chế cảm xúc của mình, Nancy cúi đầu dùng sức đè tay lên quầy bar, tay của cô ta đang run rẩy.

Phong Triển Nặc nhìn chăm chú đôi tay đang run run của cô ta, “Hôn phu của cô bị người ta bắn chết, cô không thể vì vậy mà hận tất cả những người dùng súng.”

“Anh điều tra tôi?” Nancy lập tức ngẩng đầu.

Nancy Taylor, ba mươi tuổi, hôn phu bị bắn chết.

Nghề nghiệp, pha chế rượu, chuyên tạo hồ sơ giả, hộ chiếu, chứng minh thư, các loại giấy chứng nhận, chất lượng thuộc hàng cao cấp nhất, những thứ cô ta làm có thể dùng giả dối thật, vấn đề duy nhất là tính cách của cô ta rất thất thường, kỳ hẹn giao hàng không ổn định, nếu không có băng nhóm xã hội đen bảo kê cho cô ta thì cô ta đã sớm bị giết chết, khách hàng bất mãn với cô ta cũng nhiều như khách hàng thích cô ta.

Hắn nâng ly, “Dù sao thì tôi cũng không thể để cho một người có lai lịch không rõ ràng thay tôi làm việc.” Cẩn thận, nguyên tắc của sát thủ luôn luôn là cẩn thận.

“Lai lịch không rõ? Để tôi nói cho anh biết cái gì là lai lịch không rõ! Anh biết không, Shawn bị người ta muốn người giết chết, anh ấy chết trước mặt tôi! Bị người như anh giết chết! Mà tôi căn bản không biết người kia là ai! Đó mới gọi là lai lịch không rõ!”

Cô ta cất cao âm lượng khiến những người khách trong quán phải chú ý, người không nhiều lắm nhưng mọi người đều nhìn sang bên này, Nancy ý thức được chính mình thất thố, “Cho nên đừng tìm tôi nói cái gì mà hận với không hận, những người như các anh đều vô lương tâm! Không thể nào cảm nhận được nỗi đau khổ của tôi! Đúng là mấy ngày hôm trước tôi nảy sinh hứng thú với anh, anh điển trai lại rất quyến rũ, nhưng tôi không ngờ người như anh cũng là một sát thủ, anh biết yêu hay không?! Không, anh sẽ không biết, người như anh căn bản không biết yêu là gì cả!”

Nửa thân trên của cô ta cơ hồ nhào ra khỏi quầy bar, cô ta cắn răng, giống như đang nguyên rửa, mái tóc đỏ như muốn bốc cháy.

Căn bản không biết yêu là gì cả? Hình như có người cũng từng nói một câu tương tự như vậy, trước kia Phong Triển Nặc có lẽ sẽ nổi giận, nhưng hiện tại hắn chỉ bỗng nhiên nhớ đến một người, không biết đây là lần thứ mấy. fynnz810

“Cho tôi thêm một ly Martini.” Hắn buông xuống ly rượu trống rỗng.

Cơn thịnh nộ của Nancy đột ngột bị dập tắt, cô ta không muốn nhiều lời với hắn nữa, “Ngày mai tôi sẽ đưa nó cho anh, sau đó anh hãy rút khỏi tầm mắt của tôi.”

“Ok.” Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuyết đã rơi nhiều ngày, chuyện này gây bất lợi đối với hành động của hắn, danh sách kia vẫn nằm trong túi áo của hắn, mục tiêu lần này chính là một quán bar, cánh cửa bỗng nhiên bị đá vỡ ra, “Nancy, nghe nói cô có khách.”

Một người đàn ông to lớn với vết sẹo trên mặt đi vào quán bar, những người khác thấy hắn tiến vào thì đều tránh ra, có người còn lập tức rời khỏi quán, trong quán vốn đã ít người thì nay càng trở nên trống trải.

“Stan, anh ta muốn đi.” Trên mặt của Nancy rất lạnh lùng, người đàn ông cao to tên là Stan quan sát Phong Triễn Nặc đang ngồi trước quầy bar, “Phải không, nhưng mà tôi nghe đàn em của tôi báo là FBI cũng đến đây, hay là bọn họ đang bám theo khách của cô? Cô tốt nhất là bảo hắn ta rời khỏi nơi này ngay lập tức đi.”

.....

P/S: Bạn Jo tìm bạn Hase để thử đi thì sẽ biết tại sao bạn cứ bị con gái đá mông =))

169. Chương 169: Sống Mái Trong Quán Bar

Nghe thấy lời của Stan, Phong Triễn Nặc hơi khựng lại một chút, “FBI?” Đừng bảo là Feston cũng ở trong đó.

“Quả nhiên là có liên quan đến mày.” Ánh mắt của Stan không tốt, Nancy bảo hắn đừng trêu chọc người ở trước quầy bar, Stan không đồng ý, “Tôi mặc kệ hắn là ai, nơi này là địa bàn của bang Hắc Báo.”

“Địa bàn của ai cũng không liên quan đến tôi, tôi lập tức rời đi.” Đặt tiền lên bàn, hắn chuẩn bị rời đi, trải qua bên cạnh Nancy, cô ta nghe thấy hắn nói một câu, “Ngày mai tôi tới lấy hàng.” Vừa rồi còn nhân nhả như vậy mà bây giờ lại có vẻ hơi phiền phức, là cái gì làm cho hắn thay đổi, Nancy cực kỳ muốn biết, Stan khoanh tay nhìn hắn rời đi, nhưng vẫn không thể nhìn ra người này có cái gì đặc biệt.

“Đừng quay trở lại nữa, nhóc con, nơi này không phải chỗ để mày ở, ngày mai nơi này không buôn bán.” Bang Hắc Báo có một lượng hàng hóa lớn đang muốn giao dịch với Nancy, chờ Stan nói xong thì Nancy đột nhiên mới nhớ đến, “Tối nay anh đến đây, tôi sẽ đưa hàng cho anh.”

“Ngày mai.” Người đàn ông đang đi đến cửa liền dừng chân, mái tóc sau đầu bị gió thổi tung, “Cô phải làm theo yêu cầu của tôi, đạt được tiêu chuẩn ít nhất cũng cần cả ngày. Tôi không cần hàng làm ẩu, hơn nữa cũng là để tốt cho cô.” Trên mặt của hắn bám băng tuyết, khép lại áo khoác, một nụ cười có thể hòa tan băng tuyết lại ẩn chứa hơi thở nguy hiểm.

Xem ra tiếng tăm của bang Hắc Báo không tạo thành uy hiếp đối với tên sát thủ này, Nancy nhìn Stan, cái sẹo trên mặt của Stan đang run rẩy, “Nghe đây! Tao mặc kệ mày là ai”

Đùng, một viên đạn bay qua lỗ tai của Stan, cái ly ở sau lưng nổ tung, Stan ôm lỗ tai đau đớn mà rống to, lỗ thủng đang trào ra máu tươi đầm đìa, vài người khách còn ở lại trong quán đều tranh nhau chạy ra ngoài cửa.fynnz.wordpress.com

Cô ta thậm chí còn không kịp thấy hắn ra tay từ khi nào! Nancy đứng im sau quầy bar không dám nhúc nhích, Phong Triễn Nặc hoạt động bả vai, “Mọi người đều là người có văn hóa, hy vọng mày có thể lễ phép một chút, mày nên biết nếu là trước kia thì cái miệng thú vị của mày hiện tại đã không thể nói chuyện.”

Stan vừa ôm lỗ tai vừa rút súng, “Nancy! Hắn là ai vậy?!”

Hôm nay không gặp vận đỏ, bang Hắc Báo chỉ có một mình Stan ở trong này, hắn tưởng rằng cái tên da trắng giống người mẫu trong tạp chí chỉ là một khách hàng bình thường, giống như một kẻ đào mỏ phụ nữ đang rơi vào cảnh cùng đường, nhưng máu tươi đau đớn đã sửa lại suy nghĩ của hắn.

“Hắn là ai vậy?!” Hắn vừa thở hổn hển vừa hỏi.

“Anh ấy là một sát thủ, cho nên tôi đã bảo anh cẩn thận một chút rồi mà!” Nancy thấp giọng trả lời, dè dặt khẩu súng trên tay của Stan, “Anh không phải là đối thủ của anh ấy, anh đi đi, bây giờ anh ấy vẫn là khách của tôi, anh đừng ở trong quán của tôi mà làm vậy!”

Vết sẹo dữ tợn trên mặt của Stan khẽ động vài cái, “Sát thủ chuyên nghiệp? Tên của hắn là gì?”

“Tôi không biết! Người đến làm giả chứng minh thư làm sao mà lại dùng tên thật?” Nancy nhìn về phía cửa cái, bóng người ở nơi đó đã biến mất từ khi nào.

Khẩu súng của Stan đập xuống bàn, sắc mặt lập tức thay đổi, “Gần đây chỉ có một gương mặt mới, những người khác thì tôi đều nhận ra, hơn nữa cô có nghe tin tức dạo gần đây hay không, nghe nói có người đang gây rắc rối cho mấy ông trùm băng nhóm?”

“Cái tên sát thủ kia? Anh nghĩ là anh ta à?” Nancy lắc đầu, “Chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy sao....”

Mặc dù trả lời như vậy nhưng cô ta cũng nhin không được mà trở nên khẩn trương, “Khách của tôi không chỉ có một mình anh ta là làm được như vậy, chuyện này chẳng có gì kỳ lạ, chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi.”

“Trùng hợp? Vậy FBI đến đây cũng là trùng hợp à? Dạo này chỉ cần những băng nhóm có giao dịch với Cá mập thì đều gặp phải chuyện xui xẻo! Mẹ nó! FBI nhất định đã tìm được manh mối gì đó!” Bởi vì đau đớn mà vẻ mặt vặn vẹo, Stan cầm lấy chai rượu rồi uống vài ngụm, “Không được, tôi phải quay về trước!”

Stan rời đi, Nancy móc ra viên đạn găm trên quầy bar, cô ta cúi mắt nhìn nó, đầu đạn dính máu chiếu ra màu đỏ sậm dưới ánh đèn.

Ngày hôm sau, bên ngoài vẫn còn tuyết rơi, mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng, Phong Triển Nặc lái xe đến, vẫn là quán rượu kia, Nancy cầm chứng minh thư đã làm xong, cô ta đang đợi hắn với vẻ mặt khẩn trương.

Cánh cửa cứ mở ra như bình thường, người đàn ông đang tiến vào vẫn giống như ngày hôm qua, thản nhiên như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, cũng không nhìn xung quanh, hắn chỉ cầm lấy thứ mà hắn muốn ở trên bàn, cẩn thận kiểm tra, sau đó vừa lòng gật đầu, “Cô đã làm tốt theo yêu cầu của tôi, hơn nữa là làm rất tốt.”

Thu hồi chứng minh thư, hắn ném một xấp tiền mặt lên bàn, ngoại trừ tiền đặt cọc thì còn có một nửa tiền thù lao, Nancy im lặng nhận lấy, nhìn hắn đi ra ngoài cửa, trước khi hắn nâng tay mở cửa thì có mười mấy người thuộc phần tử xấu của băng nhóm nào đó đang ồ ạt tiến vào.

Vừa rồi khách khứa còn ngồi uống rượu ở trong quầy bar liền đứng lên, thoáng chốc Phong Triển Nặc bị bao vây, nhưng hắn không hề kích động, nhàn nhã rút điều thuốc ra rồi châm lửa, sau đó đảo mắt một vòng, “Tụi bây phải hẹn trước, tao sợ đạn của tao không đủ dùng.”

Hắn nhẹ nhàng nói xong, khói trắng lượn quanh từng vòng ở trước mặt hắn.

Lỗ tai của Stan được băng bó, hắn nháy mắt với người bên cạnh, mọi người tản ra rồi vây xung quanh, trên tay cầm vũ khí, nhưng không đợi bọn họ ra tay trước thì trong khoảnh khắc đó Phong Triển Nặc đã rút súng ra.

Tiếng súng vang lên, trận chiến được châm ngòi, khi người chết ngã xuống thì đồng thời hắn cũng nhảy vào phía sau quầy bar, Nancy kinh hoàng tránh ra, hắn cũng không thèm liếc mắt nhìn cô ta mà chỉ rút ra hai khẩu Beretta 93R, lửa phụt ra từ họng súng, hỏa lực kinh người không ngừng bắn ra.

Đối phương đã sớm có chuẩn bị, nhận ra điều đó thì Stan mới phát hiện bọn họ đã mất đi quyền chủ động, đã sớm trở thành con mồi trong mắt của người khác, “Mau chạy đi! Chúng ta bị lừa, đây là cạm bẫy!” Hắn hô to.

“Kêu đại ca của tụi bây đến đây, tao có việc cần gặp hắn.” Phong Triển Nặc nhảy ra khỏi quầy bar rồi phóng đến trước cửa, cũng ngăn chặn lối ra duy nhất.

Hắn cầm trong tay hai khẩu vũ khí có hỏa lực kinh người, điều thuốc trên miệng mới cháy được một phần ba, hắn dựa vào cửa rồi dùng họng súng chỉ vào bọn họ, “Tụi bây tự động đến đây cũng giảm bớt phiền phức cho tao, tao nghĩ là tụi bây đều biết phải làm như thế nào mới là tốt nhất cho tụi bây.”

Mục tiêu của hắn chính là bang Hắc Báo, Stan không ngờ chính mình đánh đòn phủ đầu lại trở thành tự chui đầu vào lưới, “Mày chính là tên sát thủ kia hả?!” Mọi người đều biết tên sát thủ kia là ai, tên sát thủ kia hiện tại đang đi khắp nơi để gây rắc rối cho các băng nhóm, giết chết vài tên trùm xã hội đen, làm cho cảnh sát cũng phải đau đầu, các băng nhóm sau khi mất đi đầu sỏ thì sẽ diễn ra tranh giành quyền lực nội bộ, cục diện vô cùng hỗn loạn.

“Có phải hay không thì có quan hệ gì?” Nụ cười lạnh lẽo giống như băng tuyết.

Lúc này Nancy mới biết chuyện gì đã xảy ra, cô ta đứng lên từ phía sau quầy bar bị phá tan hoang, “Anh đã sớm biết tôi có quan hệ với bang Hắc Báo nên có ý tới tìm tôi để nhờ làm giả chứng từ?”

“Hiểu được như vậy thì coi như cũng không muộn.” Gật đầu khen ngợi, Phong Triển Nặc hơi nheo mắt lại, “Nhưng mà kỹ thuật của cô quả thật không tệ, cảm ơn.”

Thế nhưng Nancy lại không hề tức giận mà còn lộ ra một nụ cười lạnh, “Hiện tại cảm ơn tôi thì vẫn còn quá sớm.”

Tiếng trực thăng âm ỉ ở trên không, người trong quán rượu đều nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài có nhiều bóng đen tiếp cận, Phong Triển Nặc dự cảm được tình hình bất ổn, bèn chau mày lại, “Cô báo cảnh sát à?”

“Là FBI.” Trong tay của Nancy cầm một viên đạn, màu đỏ tươi chiếu rọi vào mắt của cô ta, “Bọn họ muốn tìm anh, hiện tại anh tự mình nạp mạng, anh là sát thủ, anh phải bị bắt!” fynnz810

Đàn bà đúng là đàn bà, Phong Triển Nặc lắc đầu, hắn quơ quơ khẩu súng ở trong tay, “Tôi không giết hôn phu của cô, cô cũng biết người giết hắn không phải là tôi, vậy mà cô lại tính nợ lên đầu của tôi?” Khi hắn quơ súng thì những người khác đều nín thở, Stan nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, hiện tại không đi thì tất cả bọn họ đều sẽ bị FBI bắt thẩm vấn, như vậy sẽ rất phiền phức, “Nancy! Mẹ nó, xem cô làm chuyện ngu ngốc gì kia?! Chúng ta đều sẽ bị hắn liên lụy.”

“Chuyện này không phải trách nhiệm của tôi!” Lời nói của Nancy đột nhiên trở nên sắc bén, “Mấy người cũng chẳng phải thứ tốt lành gì! Có mấy người giữ chân thì anh ta sẽ không thể rời đi, tôi chỉ nghĩ như vậy, nơi này nếu không thể ở được thì cùng lắm tôi đổi chỗ khác!”

Bị một người đàn bà đùa giỡn, Stan nổi giận dưng dưng nhưng lại không dám lộn xộn, hắn biết sát thủ ở trước mặt không phải nhân vật bình thường, chỉ cần lạng quạng một chút là sẽ tiêu đời.

Âm nhạc trong quán bar tiếp tục du dương, trong cuộc đấu súng hỗn loạn, Phong Triển Nặc đưa lưng về phía cửa cái, súng của hắn chĩa vào thành viên của bang Hắc Báo, đối phương cũng đang chĩa súng vào hắn, tình cảnh này cũng không tính là gì, hắn có thể nổ súng bỏ chạy, nhưng lối đi ở bên ngoài đã bị FBI ngăn chặn.

Trực thăng đáp xuống đất, mọi người đều có thể nghe thấy, bông tuyết bị gió lạnh cuốn vào cửa sổ làm cho nhiệt độ ấm áp bên trong nhất thời hạ thấp xuống một ít.

“FBI!” Cửa bị đá vỡ ra, Phong Triển Nặc nghiêng người đâm một cú, người tới ngã xuống đất, hắn thuận tay quơ lấy vài chai rượu trên bàn rồi ném ra ngoài cửa sổ, sau khi vài tiếng súng vang lên thì lửa bùng hực bốc cháy do phần cồn rơi xuống tuyết.

Sự việc bất ngờ quá rầy kế hoạch bên ngoài, chỉ là trong vài giây, hắn nhảy ra khỏi cửa sổ, xuyên qua mấy đám lửa, sau đó lẩn một vòng để dập tắt bớt mấy đóm lửa trên người rồi nhanh chóng ẩn nấp dưới cửa sổ.

“Ian! Ra đây ngay! Tôi biết anh đang ở ngay phụ cận!” Khoảng cách vài bước, hắn nghe thấy giọng nói của Jonathan, sau đó là Mai Garrett đã từng gặp mặt một lần, “U Linh, đừng phản kháng nữa, hết thấy ngã đường ở xung quanh đều đã bị phong tỏa, anh trốn không được bao lâu nữa đâu!”

Mai Garret là đặc vụ phụ trách vụ này thay cho Feston, hiện tại Jonathan đang làm việc dưới quyền của hắn, suy nghĩ vừa xoay chuyển trong đầu của Phong Triển Nặc, ngay khi hắn nghĩ như vậy thì có một âm

thanh mà hắn không ngờ đến lại đột ngột vang lên, “Cậu trốn không thoát đâu, tôi nói rồi, tôi sẽ bắt được cậu!” Feston!

Ngoại trừ Mai Garrett thì còn có Feston, kết luận này nhanh chóng hiện lên trong đầu, Phong Triển Nặc đứng ra một góc, “Anh muốn bắt tôi à? Đội trưởng Feston đang bị đình chỉ công tác?”

Hắn dựa vào tường, tay cầm súng, giống như đám FBI ở xung quanh chẳng hề tồn tại, nói cười tự nhiên như thể bọn họ chưa từng nói tạm biệt.

Cái tên chết tiệt này, ánh mắt của Feston dừng trên người của Phong Triển Nặc, “Tôi đã phục chức.”

.....

P/S: Bắt em về cho bằng được mà :>, xoi nhẹ ở chương sau.

170. Chương 170: Tuyệt Mịn

Vẻ mặt cứng rắn lạnh lùng, mặc một bộ y phục đen tuyền từ trên xuống dưới, Feston đứng trong tuyết, cùng Phong Triển Nặc nhìn nhau, là lửa hay là khói thuốc súng thì người xung quanh cũng rất khó hình dung ánh mắt đang giao tiếp của bọn họ là gì.

Phong Triển Nặc để tóc dài, Feston còn phát hiện hắn đã nhuộm tóc, mái tóc dài màu đen ướt sũng, rũ trên trán của hắn, che khuất một tia sắc bén chợt lóe lên dưới đáy mắt, “Nói như vậy thì anh phải cảm ơn tôi, xem ra có người cần giúp đỡ.”

Hắn nhìn về phía Mai Garrett, Mai Garrett lạnh lùng hừ một tiếng, “Người cần giúp không phải là tôi, nhưng trong cục không biết đưa ra kết luận từ nơi nào, bọn họ cho rằng anh ấy có thể dễ dàng bắt lấy anh hơn tôi.”

Feston và Mai Garrett đã từng một lần bắt hòa, nguyên nhân cũng là vì Phong Triển Nặc, hiện tại Kraft đã quyết định để cho Feston trở về phục chức, tiến hành vây bắt sát thủ U Linh, cứu lại cục diện, kỳ thật sự tình hiện tại đang âm ỉ, không thể giải quyết cho nên Kraft chỉ có thể làm như vậy.

Feston có thể phục chức cũng là vì cục diện đã thoát khỏi tầm kiểm soát, Kraft phải mượn năng lực của hắn, đó là quyết định bất đắc dĩ, Phong Triển Nặc nhanh chóng đưa ra kết luận, vì vậy mới có lý do để đòi cảm ơn.

FBI vọt vào trong quán rượu, bắt giữ hết thấy các thành viên của bang Hắc Báo, Stan phát hiện đã không còn cơ hội để chống cự, chỉ có thể buông vũ khí xuống, ngoài cửa vẫn còn một trận chiến khác đang tiếp tục.

Bất ngờ nhìn thấy Feston tiến đến, Phong Triển Nặc chủ động xuất hiện, nhưng chỉ là đối mặt, ngay khi mọi người nghĩ rằng hắn và Feston sẽ nói chuyện đang hoàng, hoặc là tiếp tục giằng co thì hắn lại đột nhiên ra tay.

“Chúc mừng anh đã phục chức!” Tuyết trắng bay theo cú đá, Mai Garrett và Jonathan ở gần nhất, bọn họ bị bất ngờ không kịp phòng bị, tuyết trắng xóa, đến khi bọn họ mở mắt ra thì U Linh đã sớm biến mất.

“Đuổi theo!” Mai Garrett dẫn người bám theo dấu chân để truy đuổi, Feston lại chạy về một hướng khác, một hướng không có dấu chân, “Đi theo tôi—”

Hai người đều là sếp, nên nghe ai đây? Nhưng Jonathan lại chạy theo Feston, các thành viên khác của đội ST đều lộ ra nét mặt vui mừng, chờ Feston ra lệnh.

“Trực thăng giám sát ở trên không, các cậu dẫn người phân công nhau hành động, không được nổ súng, không được đánh bừa, phát hiện hành tung của U Linh thì lập tức báo cáo!” Mọi người đều quen với cách ra lệnh của hắn, đơn giản rõ ràng, vẻ mặt trầm ổn không hề lộ một chút lo lắng nào.

“Sếp, anh không sợ Ian bị Mai Garrett bắt hay sao?” Trước khi mọi người tản ra thì Jonathan đã thấp giọng hỏi.

“Bắt lấy tội phạm là điều phải làm, cậu không nên nói nhảm như vậy, hành động!” Rồi đi, Feston nói một cách hà khắc, Hase từ phía sau đi lên rồi vỗ vai của Jonathan, “Trước tiên chúng ta hãy lo có bắt được Ian không đã rồi hẵng tính sau.”

Muốn bắt được Ian không phải là chuyện đơn giản, Mai Garrett tràn đầy linh hội, rất nhiều lần hắn chỉ có thể đi theo bước chân của U Linh để thu thập tàn cuộc.

Ngay khi Jonathan nghĩ rằng lần này Feston thật sự bị chọc giận thì ở kế bên khu vực phong tỏa, tại một góc đường có một bóng người lặng lẽ đuổi theo Feston, nâng tay đánh về phía sau cổ của Feston.

Feston lập tức đưa tay đón đỡ đòn công kích ngay sau lưng, một đòn thất bại, Phong Triễn Nặc đè chặt cánh tay của Feston lên tường rồi mỉm cười nói, “Chúc mừng anh đã phục chức, để tôi nhìn xem bản lĩnh của anh có bị giảm sút hay không.

Bụng bị một cú đá quét ngang, Phong Triễn Nặc không thể không buông tay mà lui ra sau, kế tiếp là mấy đòn công kích liên tiếp của Feston, “Vậy để tôi cho cậu cảm thụ một chút.”

Xung quanh đều là FBI, đường bị phong tỏa, lúc này chỉ có Phong Triễn Nặc còn có thể bình tĩnh cùng Feston đánh giá bản lĩnh, sắc mặt căng thẳng của Feston lộ ra một nụ cười, trong giây lát thì nụ cười đó cũng dập tắt, hắn cầm lấy nắm đấm của Phong Triễn Nặc, “Còn muốn đùa bao lâu nữa? Cậu nên quay về với tôi.”

“Tôi không có đùa.” Đầu gối thúc vào bụng của Feston, nhìn đối phương lui ra sau, Phong Triễn Nặc xoay cổ, “Chuyện này còn chưa chấm dứt, tôi chưa thể trở về.” fynnz.wordpress.com

“Đừng thử thách tính kiên nhẫn của tôi!” Một cú đấm của Feston trúng ngay trán của Phong Triễn Nặc, hắn bị Feston túm áo rồi áp sát vào tường, “Nghe rõ đây, tôi đã buông tha cho cậu một lần, sẽ không có lần thứ hai!”

Đôi mắt sáng như đuốc, đồng tử màu xám tro đang tròng hắn, Feston áp chặt thân thể của hắn lên tường, Phong Triễn Nặc có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của Feston, hắn nhíu mày, “Không cần anh tha cho tôi, vì anh không thể bắt được tôi.”

Hắn vẫn tự tin như vậy, chưa từng thay đổi, vuốt ve khuôn mặt của Feston, Phong Triễn Nặc đột nhiên đến gần, gần đến mức hai người có thể ngửi được hơi thở của nhau, tầm mắt lại quẩn quýt, những làn khói trắng không ngừng tỏa ra từ trong mũi.

Nhiệt độ cơ thể của Feston lây sang Phong Triễn Nặc, làm cho hắn nhin không được mà liền xoa bóp ngực của Feston, “Tôi muốn anh.”

Chỉ ba chữ đã đủ châm ngòi nổ, Feston quả thật muốn bóp chết Phong Triễn Nặc, “Cái tên chết tiệt này!”

Nhớ nhưng hóa thành núi đá, chưa bao giờ thay đổi, lại bị ngọn lửa đốt cháy, nhiệt độ dâng cao, bàn tay lạnh lẽo của Feston vạch áo của Phong Triễn Nặc ra, bờ môi ẩm áp dán lên cổ của đối phương.

Hàm răng cọ sát, nụ hôn đau đớn làm cho Phong Triễn Nặc thấp giọng rên rỉ, “Thật nhiệt tình, xem ra trong khoảng thời gian này anh không đi tìm người khác để giải quyết.”

Hắn mỉm cười một cách hài lòng, đưa tay vói vào trong áo của Feston thì liền nghe thấy câu trả lời trầm thấp tràn ngập uy hiếp, “Chẳng lẽ cậu đi tìm người khác?”

“Đương nhiên không có.” Ngoại trừ Feston thì những người khác đều trở nên nhàm chán đối với hắn, Phong Triễn Nặc nhìn chăm chú đôi mắt màu xám tro ở trước mặt, kiềm nén *** nhiều ngày nên rất dễ bị khơi mào, hoàn toàn không còn nằm trong sự khống chế của hắn.

Cởi bỏ dây nịt của Feston, hắn gấp gáp cọ sát khu vực dưới thân, hô hấp nóng rực phả lên mặt của Feston, liếm tai của Feston, hắn thấp giọng thì thầm, “Có thích mái tóc mới này của tôi hay không....màu này làm cho tôi nghĩ đến anh...”

Nụ hôn ở trên ngực của hắn bỗng dừng tạm dừng, Feston chợt ngẩng đầu nhìn hắn, giọng nói khàn đặc, “Đây là cậu tự rước lấy phiền phức.”

Cởi bỏ quần dài của hắn, nâng chân của hắn lên, khi Phong Triển Nặc không hề chuẩn bị thì đã bị trúng một đòn công kích trí mạng, thể tấn công của Feston rất sắc bén, Phong Triển Nặc nắm lấy chỗ nhô ra ở góc tường, lớp vôi ở sau lưng hắn chậm rãi rơi xuống.

Tay của hắn bấu vào bả vai của Feston, thở dốc một cách phẫn khởi, “Hiện tại....tôi biết anh muốn tôi nhiều như thế nào...”

Trong con ngõ vừa hẹp vừa nhỏ, ở một nơi âm u ẩm ướt không muốn người biết đến, mồ hôi và sương trắng từ trong mũi bốc lên, hơi thở dồn dập cùng tiếng rên rỉ trầm thấp bị những âm thanh nào động ồn ào trên đường cái che phủ.

Người này vẫn là U Linh, vẫn là tên sát thủ làm cho Feston không thể kiềm chế, Feston tận tình phát tiết tất cả cảm xúc lên người của Phong Triển Nặc, trong tầm nhìn chính là ngã tư đường, người đến kẻ đi, còn hắn lại ở trong này dạy dỗ một U Linh phải biết tuân thủ trật tự như thế nào.

“Để tôi xem thử cậu còn sức để bỏ trốn hay không, nếu cậu dám trốn, nếu cậu dám bỏ đi thì tôi sẽ tiếp tục bắt cậu, một lần hai lần ba lần, tôi thề tôi sẽ không để cậu chạy thoát khỏi tay của tôi, nhưng tính kiên nhẫn của tôi có giới hạn, tôi khó có thể bảo đảm sẽ chờ được cậu cả đời—”

“Anh dám buông tay thì tôi sẽ giết anh!” Cắt ngang lời uy hiếp của Feston, Phong Triển Nặc thở dốc, nét mặt giận dữ hòa lẫn với ***, “Tôi nói được là làm được.”

Bả vai của Feston bị bấu chặt đến mức đau nhức, người trước mặt không phải nói đùa, đối diện với ánh mắt tỏa sáng của Phong Triển Nặc, Feston nâng mặt của đối phương lên, “Hóa ra cậu cũng biết tôi sẽ không buông tay cho nên cậu mới thoải mái đi lung tung như thế.”

Phong Triển Nặc hừ cười, cũng không phủ nhận, “Đùa sao, con mồi tới tay của tôi rồi mà bảo tôi nhả ra à? Cho dù có khó khăn thế nào thì tôi cũng sẽ nuốt trở vào.”

“Là ai làm cho mọi việc trở nên khó khăn?” Feston nhướn mày rồi vùi đầu vào cổ của Phong Triển Nặc, dùng sức để lại vô số dấu hôn, lại một lần nữa bắt đầu vận động kịch liệt làm cho cả hai người đều đầm đìa mồ hôi, cho dù ngoài thân vẫn là mùa đông nhưng lửa nóng trong lòng đã thiêu rụi bọn họ hầu như không còn gì.

FBI phong tỏa tất cả ngã đường, mà ngay tại đoạn đường lân cận bị phong tỏa, Phong Triển Nặc và Feston vừa mới chấm dứt cuộc giao chiến, đây là lần đầu tiên bọn họ làm triệt để như vậy ở bên ngoài, không hề đề phòng có người khác nhìn thấy, chuyện này đối với Phong Triển Nặc và Feston mà nói thì thật sự khó có thể tưởng tượng được.

Sát thủ cẩn thận, FBI cũng bình tĩnh cẩn thận, hết thấy đều bị vớt lên chín tầng mây.

Chỉnh trang lại quần áo, Phong Triển Nặc tùy tiện hất lên mái tóc rối tung, Feston thất lại cà vạt, che đầy dấu hôn mà Phong Triển Nặc lưu lại trên gáy của hắn, “Quay về với tôi.

“Ý của anh là bị anh bắt à?” Xoay người nhặt lên khẩu súng rơi trên đất, Phong Triển Nặc giương mắt, “Không có khả năng.”

Hắn thẳng thắn từ chối, xoay người định rời đi thì cánh tay liền bị Feston giữ chặt, “Quay về với tôi.”

“Quay về với anh chẳng phải là bị anh bắt hay sao? Tôi nói rồi, không có khả năng.” Quay đầu lại, Phong Triển Nặc mỉm cười với hắn, “Chuyện của tôi vẫn chưa làm xong.”

“Chuyện gì? Nói cho tôi biết cậu còn chuyện gì chưa làm xong, thay một đứa nhỏ giết người hả? Hay là thay Glen giết người? Cho dù muốn báo thù cho Nile thì cũng không đến phiên của cậu, đó là chuyện của Glen, đó là con của hắn, nhưng hắn đã chết, chết ở trong tay của cậu.” Feston trần thuật sự thật một cách vô tình.

Phong Triển Nặc nâng mắt lên rồi nhìn Feston, “Tôi biết.”

Feston hỏi hặn nhưng lời đã ra khỏi miệng thì không thể thu hồi, “Triển Nặc...”

“Có bản lĩnh thì bắt tôi đi.” Hắn xoay người phát tay, muốn xông qua hàng rào phong tỏa thì chẳng có gì là khó.

“Tôi bắt cậu không phải để làm gì khác, cậu có biết vì sao lần này FBI tìm được cậu nhanh như vậy hay không? Là vì có người phát hiện hành tung của cậu! FBI nhận được cú điện thoại nặc danh bảo rằng cậu đang ở Seattle, cậu có biết chuyện này có nghĩa là gì hay không? Tình huống của cậu đang rất nguy hiểm, nếu để cho cậu rơi vào tay của người khác thì không bằng để tôi tự mình bắt cậu.” Sắc mặt của Feston rất âm trầm.

Phong Triển Nặc có tai như diếc, hắn tiếp tục đi về phía trước, người ở phía sau đuổi theo hắn, còng tay sắp dừng lên cổ tay của hắn.

Hắn đương nhiên sẽ không để cho Feston làm như vậy, “Tôi biết mình đang làm cái gì!”

Feston đã sớm có chuẩn bị, ngay khi Phong Triển Nặc tránh né thì hắn liền đâm một cú vào bụng của đối phương, hắn không hề nương tay, Phong Triển Nặc ôm bụng hít thở, cất lên tiếng cười lạnh trong cổ họng, “Hay lắm, như vậy tôi cũng không cần phải khách khí!” fynnz810

Phong Triển Nặc nâng tay bắn một phát chỉ thiên, Feston căn bản không kịp ngăn cản.

Khắp nơi trên ngã tư đường hỗn loạn đều có xe cảnh sát, người dân còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nếu muốn xông ra khỏi hàng rào phong tỏa thì chỉ có con đường này, Mai Garrett để cho lính của mình tiếp tục truy tìm, còn hắn thì tự mình đứng ở trên đường tiến hành ngăn chặn, khi nghe thấy tiếng súng thì tất cả mọi người đều bắt đầu hành động.

.....

P/S: Anh Phê ghen quá làm liều, ai dè dạy dỗ ko được vợ :>

171. Chương 171: Chuyển Biến

Thừa dịp hỗn loạn, hắn muốn thử xông ra ngoài, Phong Triển Nặc có lẽ biết chính mình đang làm cái gì, nhưng Feston lại có cách suy nghĩ khác với hắn.

Ánh mắt lâu ngày không thấy, giống như theo dõi con mồi, tập trung nhìn hắn, những chỗ hiểm của hắn đều bị lọt vào công kích, vẻ mặt lạnh lùng của Feston đang muốn xem thử hắn là lừa hay là thật.

“Anh đang lãng phí thời gian của tôi, dù sao anh giết không được tôi cũng bắt không được tôi, không bằng hãy thả tôi đi.”

“Nói đùa cái gì vậy! Nơi này không chỉ có tôi, Mai Garrett sẽ không nương tay với cậu!”

“Anh nói sai rồi, là tôi không nương tay với hắn, nếu không thì hắn đã sớm tiêu đời.”

Muốn phân chia cao thấp với Feston thì cũng không dễ, nhưng Phong Triển Nặc muốn cắt đuôi Feston để trốn thoát thì lại không khó, thừa dịp hỗn loạn mà xông ra vòng vây cũng không phải là lần đầu tiên, hắn rất có kinh nghiệm trong chuyện này.

Kế tiếp là một trận truy đuổi, cảnh sát, FBI, Mai Garrett, Feston, đội đặc nhiệm ST, đội phòng chống bạo lực, mọi người bao vây nơi này, tìm đủ mọi cách để ngăn chặn hắn.

Phong Triển Nặc chỉ có một người, bất luận ngõ ngách gì ở trên ngã tư đường đều là nơi ẩn thân của hắn, hắn tìm được xe của mình ở khu vực cách ly, từ trong xe vươn họng súng ra rồi đánh trúng bả vai của vài tên cảnh sát, giẫm chân ga, nhằm vào phía đám đông.

“Như tôi đã nói, muốn đi cũng không khó.” Hắn ngâm nga một bài hát, đồng thời phá tan hết thủy chương ngại vật, phía trước có một chiếc xe chặn lại, hắn lập tức tông vào, hành động điên cuồng này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Những chiếc xe cảnh sát đậu trên đường làm chướng ngại vật đều bị tông mạnh, sau cú chấn động, Phong Triển Nặc lao ra khỏi vòng vây, thân xe bị móp méo nhưng vẫn có thể chạy được, hấn thản nhiên tiếp tục giẫm chân ga, nhanh như chớp phóng xe rời đi.

Kể từ lúc hấn nổ súng chỉ thiên dẫn đến hỗn loạn cho đến lúc hấn rời đi thì chỉ mất hơn mười phút là hấn đã đào tẩu thành công.

Jonathan nắm chặt súng đứng bên cạnh Feston, “Sếp...”

“Cậu ấy đang lên kế hoạch gì đó.” Tận mắt nhìn thấy Phong Triển Nặc rời đi, Feston có thể nói một cách khẳng định như vậy. fynnz.wordpress.com

“Kế hoạch của anh ấy là giết sạch tất cả mọi người trên danh sách! Ian thật sự điên rồi sao, trước kia anh ấy sẽ không điên cuồng như vậy, mặc dù anh ấy hơi khó lường nhưng không phải như bây giờ, chọc giận giới cảnh sát cũng không có lợi gì cho anh ấy.” Jonathan nhìn hướng mà U Linh rời đi, Ian Noy, đó là tên sát thủ xảo quyệt khiến người ta không thể nắm bắt.

“Là tôi đã bỏ sót cái gì đó, đáng lý tôi phải biết suy nghĩ của cậu ấy, không ai hiểu cậu ấy hơn tôi, tôi phải ngẫm lại là tôi đã bỏ sót cái gì, tôi phải ngăn cản cậu ấy lại.” Muốn nổi giận, muốn rống to, nhưng như vậy cũng vô ích, sự bình tĩnh của Feston làm cho Jonathan cảm thấy đáng sợ.

“Giao cho tôi hết thảy tài liệu mà chúng ta đang có, tôi muốn nhìn lại một lần nữa.” Ánh mắt dưới mái tóc đen giống như hai ngọn lửa, Jonathan chỉ có thể gật đầu bảo dạ.

Hấn muốn nói rằng Feston đã sớm xem qua những tài liệu kia, nhưng nếu xem nhiều lần thì nói không chừng sẽ giúp ích được điều gì đó, bởi vì người này là Feston.

“Sếp vẫn muốn xem tài liệu thêm một lần nữa, anh ấy đã xem năm sáu lần, như vậy có ích lợi gì hay sao?” Tại văn phòng ở Seattle, Hase bưng tách cà phê mà hỏi như vậy.

“Anh ấy là người thân cận nhất với Ian, hơn nữa anh ấy là sếp, dù sao thì sếp cũng có thể nhìn ra những gì mà chúng ta không thể, lần này nói không chừng cũng vậy.” Bận thu thập tàn cuộc cả đêm nên không có thời gian nghỉ ngơi, Jonathan gấp một cái, thuận tay cầm lấy tách cà phê của Hase.

“Này—” Jonathan đã uống cạn sạch, Hase làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ, chẳng muốn so đo nên hấn đi rót thêm cho mình một ly khác, “Càng ngày sếp càng mạnh mẽ một cách phi thường, ngay cả cà phê cũng chưa uống một giọt mà vẫn không biết mệt là gì.”

“Bởi vì trước mặt có thứ kích thích tinh thần của anh ấy hơn cà phê.” Jonathan nâng cằm chỉ về đồng hồ sơ được chất cao thành từng chồng, “Không bao lâu nữa sẽ tiếp tục nhiều hơn.”

Những xấp hồ sơ dày cộp được Feston lật qua lật lại vài lần, hấn cau mày thật sâu, trên mặt đầy u ám, tựa như thời tiết ở Seattle, nhìn không thấy ánh mặt trời.

Trong trụ sở cảnh sát có người đến kẻ đi, đây là một ngày bận rộn, phải ghi chép sổ sách, bắt người, thẩm vấn phạm nhân, người của bang Hắc Báo ra ra vào vào, so với không khí bận rộn bên ngoài thì bên trong văn phòng của FBI lại im lặng đến mức khiến người ta muốn ngạt thở.

Đa số mọi người đều đi nghỉ ngơi, chỉ còn lại Feston ở chỗ này, cứ tiếp tục lật xem hồ sơ, trong đó có ghi lại những chuyện mà Phong Triển Nặc đã làm trong mấy ngày nay, hấn cẩn thận đọc lại bản báo cáo.

Tuyết ngừng rồi, sắc trời bên ngoài dần dần trở sáng, tuy rằng hiện tại là ban ngày nhưng thời tiết âm u cũng không làm cho người ta thích thú, Feston xắn tay áo, thả lỏng cà vạt, cầm điều thuốc trong tay, khuỷu tay chống trên mặt bàn, hấn bảo trì động tác này đã một lúc lâu, bình thường khi hấn suy nghĩ chuyện gì thì sẽ luôn duy trì một động tác, ít khi thay đổi, thứ duy nhất thay đổi chính là gạt tàn thuốc.

Nhưng hiện tại Hase phải xen vào, “Sếp! Đã xảy ra chuyện!”

Feston đứng lên, dập tắt điều thuốc, dường như đã chuẩn bị sẵn để nhận tin xấu, “Nói.”

“Ian bị bắt...” Hase còn chưa dứt lời thì Feston đã đột nhiên đến trước mặt hấn, khó có thể tưởng tượng con người sẽ có tốc độ nhanh như vậy cùng với vẻ mặt lạnh như thế, “Cậu ấy bị bắt ở nơi nào, bị bắt như thế nào?!”

Phản ứng của Feston coi như vẫn bình tĩnh, nhất định là hắn đang cố gắng kiềm chế nhưng Hase có thể nhìn ra Feston đã bị chấn động, vì vậy chỉ tận lực nói một cách đơn giản, “Không phải người của chúng ta, là cảnh sát địa phương, máy quay ở sân bay phát hiện được hành tung của anh ấy, bọn họ tìm được anh ấy.”

Cho dù có kỹ thuật xạ kích thần kỳ như thế nào, chỉ cần là con người thì không thể kháng cự lại súng đạn, có lẽ là lơ là cảnh giác sau khi trốn thoát cho nên cảnh sát mới có thể chặn lại xe của Phong Triển Nặc trên đường quốc lộ, trực thăng truy đuổi ở trên không đã lâu, rốt cục thành công chặn lại Phong Triển Nặc trên một ngọn núi, lục quân và không quân đồng thời tiến hành công kích, với sức của một người thì đương nhiên không thể ngăn cản.

Người thông minh sẽ buông vũ khí, bó tay chịu trói.

Phong Triển Nặc là người thông minh, hắn từng đối mặt với đủ loại hoàn cảnh nguy hiểm, cũng từng bị bắt giữ, chịu tra tấn, chịu khổ sở, nhưng hôm nay sát thủ từng ra oai tác quái một thời rốt cục vẫn bị bắt.

Hase thuật lại sơ lược toàn bộ quá trình, Feston vẫn đang bình tĩnh nghe Hase nói, nhưng Hase và Jonathan đều nhận ra Feston đã không thể bảo trì bình tĩnh như lúc trước. fynnz810

Chuyện mà hắn sợ nhất rốt cục vẫn xảy ra.

Feston có thể nhìn thấy cấp dưới của mình đang lo lắng nhưng hắn không thể khống chế chính mình, hắn chỉ ra ngoài cửa, “Đi ra ngoài.”

“Sếp...”

“Đi ra ngoài, để cho tôi được yên lặng một chút!” Sau khi Jonathan và Hase đi ra ngoài thì cánh cửa lập tức bị đóng sầm lại.

Bên trong vang lên những tiếng đập phá, bọn họ ở ngoài cửa không dám rời đi, nghe thấy tiếng loạt xoạt của hồ sơ bị ném xuống đất, theo khe cửa có thể nhìn thấy những trang giấy giống như lá rụng rơi đầy mặt đất, bóng dáng của Feston cứng ngắc, nắm đấm đặt trên tường, từ vách tường chảy xuống một dòng máu loãng.

Phong Triển Nặc bị bắt, chờ đợi hắn chính là thẩm phán và nhà tù.

Feston không thể chấp nhận sự thật này, hiện tại không thể, mấy ngày kế tiếp cũng không thể.

Tất cả nhân viên cảnh sát của Seattle đều ăn mừng, FBI tổn biết bao nhiêu công sức nhưng cuối cùng bọn họ lại là người bắt được tên sát thủ coi trời bằng vung này, chuyện này đương nhiên đáng giá để tuyên dương và ăn mừng.

Cùng ngày Feston muốn gặp Phong Triển Nặc đang bị nhốt trong một nhà giam tạm thời, nhưng không được phê chuẩn, cảnh sát Seattle bảo rằng đây là ý của cục điều tra liên bang, tội phạm cực kỳ nguy hiểm như vậy thì không thể gặp mặt bất kỳ kẻ nào.

“Hey, lại có người muốn tới thăm mày, mày rốt cục quen bao nhiêu tên FBI vậy?” Ở phía bên kia song sắt, gian phòng giam bên cạnh, một gã đàn ông với cái đầu bóng lưỡng duỗi tay ra gõ lên song sắt bên phòng giam của Phong Triển Nặc, “Tao nghe thấy bên ngoài đều đang xôn xao chuyện này.”

“Vậy sao.” Hắn gãi đầu lên cánh tay của mình, nằm nghiêng sang một bên.

Gã đàn ông ở bên cạnh tiếp tục gõ lên song sắt, “Thằng nhóc, nói không chừng mày sẽ nhanh chóng có thể đi ra ngoài, mày phạm tội gì mà mày được giam một mình vậy? Bọn tao ở bên đây bị dồn vào một chỗ muốn ngạt thở — hey! Con mẹ nó, đi tiểu cũng phải ngó trước ngó sau chứ! Coi chừng bố mày đập chết mày à!” Vừa dứt lời thì liền nghe thấy gã đàn ông có cái đầu bóng lưỡng rống to, kể bên lại truyền đến tiếng đầm đía.

“Tội giết người.” Phong Triển Nặc nhẹ nhàng trả lời.

“Cái gì?! Mày giết bao nhiêu người? Bố mày cũng giết người mà sao không được đãi ngộ đặc biệt như vậy!” Gã đàn ông đầu bóng lưỡng vươn đầu, hình xăm của hắn chiếm gần hết diện tích trên đầu.

“Làm sao mà tao biết được, chắc tao gặp may.” Trả lời như cười như không, Phong Triển Nặc nhàn nhả nằm trên chiếc giường lạnh lẽo.

Khác với vẻ ngoài bình tĩnh của hắn, con mắt của hắn chuyển động, nhìn chăm chú lên trần nhà, hiện tại Feston nhất định rất tức giận, hắn có thể tưởng tượng ra bộ dạng hiện tại của Feston.

Feston nghĩ cách tiến vào nhà tù để gặp Phong Triển Nặc, nhưng Phong Triển Nặc bị đối đãi đặc biệt cho nên cảnh sát Seattle không chịu dàn xếp, Feston không thể không nghĩ đến cách khác.

Trước cửa nhà ngục, nhân viên phụ trách trực đêm nhàm chán ngồi chơi di động, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân thì liền ngừng đầu.

“Anh lại đến nữa, đặc vụ Kada, tôi rất ngạc nhiên, không biết người kia và anh có quan hệ gì, chẳng lẽ trên người của tên tội phạm đó có manh mối mà anh cần hay sao? Là vụ gì vậy, có thể nói cho tôi nghe một chút được không, có lẽ tôi có thể thay anh đi hỏi, anh cũng biết mà, cho dù như thế nào thì tôi cũng không thể để anh đi vào.” Cảnh sát trực đêm quan sát Feston từ đầu đến chân, tò mò không biết vì sao vị đặc vụ FBI này cứ dúi vào thăm tên sát thủ kia.

“Tôi có thể tùy tiện dùng một vụ án nào đó để đánh lừa anh, nhưng tôi không tính làm như vậy, anh có biết tôi muốn làm như thế nào hay không?” Feston lấy ra vài tấm ảnh từ trong túi áo, “Mấy ngày nay tôi bận rộn nhiều việc, xem ra anh cũng rất bận rộn...”

Trên ảnh chụp là một nam một nữ, người phụ nữ gần như lộ ra toàn bộ cơ thể, trên đầu đội mũ cảnh sát, mà trong tay của người đàn ông chính là cây dùi cui, hình ảnh rất rõ ràng, người đàn ông trong ảnh chính là viên cảnh sát ở trước mặt Feston.

Đối phương nhìn thấy ảnh chụp thì liền biến sắc, Feston đặt ảnh vào tay của người nọ, “Cô ta không phải là bạn gái của anh, trong lúc trực lại gọi gái *** đến phục vụ, anh phạm bao nhiêu tội chắc cũng không cần tôi phải nói rõ, hiện tại anh để tôi đi vào thì tôi cũng sẽ giúp anh, chúng ta sẽ xem như chuyện này chưa từng xảy ra, anh thấy thế nào?”

Viên cảnh sát kia ngỡ ngàng tiếp nhận tấm ảnh, vậy mà hắn lại bị uy hiếp, “Anh là FBI kiểu gì vậy!”

“Là kiểu đặc biệt.” Thản nhiên trả lời, Feston nhìn đối phương lấy ra chìa khóa mở cửa, chờ chìa khóa tra vào ổ, hắn dựa theo sổ tay của viên cảnh sát mà tìm được phòng giam của Phong Triển Nặc.

Bên trong trống rỗng.

Đứng trước cửa phòng giam, Feston nhìn thẳng vào trong căn phòng trống trải, hắn vội vàng quay trở lại rồi nắm lấy áo của viên cảnh sát kia, “Người đâu! Cậu ấy ở đâu! Mấy người đem cậu ấy đến chỗ nào?!”

Sự bình tĩnh của Feston lập tức biến mất, viên cảnh sát cảm thấy bất an khi đối mặt với bộ dạng mất khống chế của hắn, liền nói, “Tôi không biết, tôi thật sự không biết! Tôi sẽ lập tức gọi điện thoại hỏi thăm!”

Nhìn đối phương vội vàng gọi điện thoại, sắc mặt của Feston trở nên căng thẳng, không ngừng đi qua đi lại, chờ viên cảnh sát cúp máy rồi cho hắn đáp án, “Sáng hôm nay có thông báo từ cấp trên bảo là vụ án phải được thẩm tra và xử lý nhanh hơn một chút, hắn đã bị cấp trên mang đi.”

.....

P/S: Giờ là chồng tìm mọi cách cứu vợ, mà Nặc thì cứ làm cho Phê đau đầu :>. Cơ mà mọi người khoan hẳn bảo Nặc quậy nhé, Nặc có lý do của Nặc :>.

172. Chương 172: Con Đường Cùng Của Sát Thủ

Bị cấp trên mang đi, có nghĩa vụ án cần phải thẩm tra và xử lý gia tốc, có người muốn Phong Triển Nặc chết.

Feston đá một cú lên song sắt rồi lập tức xông ra ngoài.

Trong một khoảng thời gian ngắn hấn đã bay qua vài thành phố, tự mình cùng người của các bộ ngành thương thảo vụ án, xử lý chuyện này, có ý đồ vẫn hồi nhưng sự tình vẫn diễn ra theo hướng mà hấn không hy vọng.

Mọi người không biết Feston chấp nhận sự thật này như thế nào, mặc dù bề ngoài của hấn vẫn như thường nhưng không ai nhìn ra cảm xúc chân thật của hấn, có lẽ duy nhất biết đến là Bob, bọn họ từng có cuộc trò chuyện như vậy.

“Ian thật sự bị bắt? Cậu ấy có thể bị phán tử hình hay không?” Bob dùng giọng điệu đang nằm mơ để hỏi Feston, “Đừng nói đùa, chuyện đó không có khả năng, chúng ta đang nói đến ai, đó là Ian Noy! Chỉ có thằng nhóc đó mới có thể hành hình kẻ khác, làm sao lại bị người ta hành hình, đừng nói đùa....”

Luôn miệng cho rằng đây là nói đùa nhưng lại cười không nổi, trong cổ họng chỉ có thể phát ra những tiếng khàn khàn, hấn vội vàng uống một ngụm rượu.

“Đừng hỏi tôi, tôi cũng muốn biết chuyện gì đang diễn ra.” Trả lời một cách lạnh lùng, trước mặt của Feston là một chồng hồ sơ, “Cậu ấy bị bắt mà tôi có lẽ sẽ phải ra tòa làm chứng, chẳng có chuyện gì đáng buồn cười hơn chuyện này.”

Hồ sơ ở trước mặt bị vo thành một cục rồi ném vào thùng rác, Hase ngồi đối diện với Feston, hấn chỉ lặng lẽ truyền sang một ly cà phê.

Mấy ngày nay Feston chẳng thể nào ngủ được, tất cả mọi người đều rất lo lắng cho anh ấy, nhưng có ích lợi gì? Hoàn toàn là vô dụng, Feston căn bản xem như không nhận thấy sự lo lắng của mọi người.

Hấn thoát nhìn rất bình thường, nhưng chỉ là thoát nhìn mà thôi, theo lượng cà phê mà hấn đã uống thì Hase không thể không lo lắng Feston có bị rối loạn thần kinh vì sử dụng cà phê quá đà hay không.

“Buồn cười? Cậu còn cười nổi hay sao? Chúng ta đang nói đến Ian, tôi đã sớm biết....Tôi đã sớm biết cậu ấy mà ở cùng cậu thì rất cục cựa cũng chẳng hay ho gì, nhưng tôi đã không ngăn cản cậu ấy, tôi đã sớm biết sẽ có ngày này, vì sao tôi không ngăn cậu ấy lại?!” Bob thật sự bị đả kích vì chuyện này, hấn đập vỡ ly rượu trong tay.

Tiếng vỡ vụn trong điện thoại nghe ra càng thêm chói tai, Feston giữ im lặng, cuối cùng hấn cúp máy trong sự im lặng.

Hấn vốn nên tìm cách cứu Phong Triển Nặc hoặc là tìm cách giảm hình phạt cho Phong Triển Nặc, nhưng trước mặt có quá nhiều thế lực, cho dù Feston có thần thông quảng đại như thế nào thì vẫn không có biện pháp làm được cái gì cho Phong Triển Nặc như hấn đã hy vọng.

Phong Triển Nặc là tội phạm bị truy nã, đồng thời còn có thân phận nam tước Anh quốc, vụ án này vốn sẽ không thuận lợi như vậy, nhưng trên người của hấn lại mang thẻ căn cước chứng minh hấn là công dân Mỹ, tên là Cory Burke.

Hấn dùng tên này khi bị khởi tố, bang Hắc Báo có người chết, có nhân chứng vật chứng đầy đủ cho tội giết người, có không ít người hy vọng hấn bị không chế, ngay cả FBI và CIA đều có người thao túng vụ này, vụ này sẽ được xử lý và chấm dứt nhanh chóng.

Đám lao phải theo lao, lợi dụng thân phận hiện tại của hấn để tuyên án tội danh mà hấn phạm phải, những người phát hiện tên sát thủ này trở thành vật cản của bọn họ thì đều tiến hành thúc đẩy xử lý vụ án.
fynnz.wordpress.com

Nhanh đến mức như đang nằm mơ, vốn nghĩ rằng chuyện không có khả năng xảy ra lại chấm dứt nhanh như thế.

Cho dù Phong Triển Nặc còn muốn giết bao nhiêu người, còn tính làm cái gì đi nữa thì không thể làm được gì khi bị nhốt trong tù.

Feston là nhân chứng, hấn dùng mọi cách nhưng vẫn không thể gặp được người mà hấn muốn gặp, cuối cùng lại chỉ có thể nhìn thấy Phong Triển Nặc bị công tay áp tải lên tòa án. Hấn chính tai nghe Phong Triển

Nặc bị phán quyết, bồi thẩm đoàn tuyên đọc tội danh, cuối cùng là phán định án tử hình, hoãn thi hành án hai năm.

Việc này chỉ xảy ra vào tháng trước mà thôi, rất nhiều người đều nhìn thấy Feston đi điều đình khắp nơi, bôn ba mệt nhọc, dốc hết tất cả thể xác và tinh thần vì chuyện này.

Nếu bảo Ceasar của cục điều tra liên bang sẽ thất thần trong cuộc họp là chuyện mà trước kia chẳng ai tin tưởng, nhưng hiện tại rõ ràng vì mối quan hệ giữa hắn và U Linh mà mọi người lại đang lo lắng cho tình trạng của hắn.

“Sếp! Sếp?!” Tiếng kêu của cấp dưới kéo Feston trở về, hắn gật đầu, “Những chuyện còn lại do các cậu tự thu xếp, vụ án này giao cho cậu phụ trách, Jonathan, làm cho tốt vào.”

Nói xong, Feston đi thẳng ra khỏi phòng họp, để lại đám cấp dưới châu đầu ghé tai, sự việc mới trôi qua không bao lâu, bọn họ không dám hy vọng xa vời rằng Feston có thể lập tức khôi phục như bình thường.

“Kỳ thật chuyện này cũng đúng thôi, Ian là sát thủ, anh ấy bị bắt, chẳng phải sếp đã sớm đoán được khả năng này hay sao?” Clyden nói như vậy nhưng vẻ mặt của hắn vẫn không tốt như lời nói của mình.

“Đội đặc nhiệm ST của chúng ta vừa được tái thành lập, cần có thời gian, cho sếp một chút thời gian đi, dù sao ở trong mắt của chúng ta thì Ian là sát thủ nhưng đối với sếp mà nói thì đó là người mà anh ấy yêu, bất kỳ ai biết người quan trọng nhất của mình chỉ còn 2 năm nữa sẽ phải chấp hành án tử hình thì sẽ đều không vui.” Hase đóng lại quyển sổ tay, vừa than thở vừa xoay cây bút nguyên tử trong tay.

“Hai năm hoãn thi hành án cũng là do sếp dốc sức xin được, đáng lý Ian đã bị tử hình ngay lập tức.” Jonathan nghe được tin tức như vậy từ Mai Garrett, ngay lúc đó tâm tình của hắn cũng rất phức tạp.

“Tôi nghĩ không ra nếu U Linh bị tử hình thì sếp sẽ như thế nào, các cậu cũng thấy ở trên tòa rồi đó...” Ropol muốn nói lại thôi, nhưng những người khác đều biết hắn muốn nói cái gì, vì vậy chỉ lặng lẽ gật đầu.

Ngày đó ở trên tòa, Feston bị triệu tập, hắn tham dự với tư cách là nhân chứng nhưng hắn không hề trả lời một câu nào của công tố viên, cũng không trả lời câu hỏi của luật sư, hắn chỉ nhìn chỗ ngồi của bị cáo.

Phong Triển Nặc đeo còng tay, giống như cảm giác được tầm mắt của hắn mà ngẩng đầu mỉm cười với hắn.

Ở thời điểm này mà còn có thể cười nổi, Feston nhìn thấy nụ cười của Phong Triển Nặc, cũng nhìn thấy mái tóc dài lòa xòa, bên dưới mái tóc nhuộm đen là một đôi mắt xanh thẳm đang bình tĩnh nhìn hắn.

Về tiêu tụy của Feston cũng rõ ràng như bề ngoài lãnh đạm vốn có, hắn đang trách Phong Triển Nặc vì sao lại bắt còng, vì sao lại để bị bắt như thế.

Ánh mắt chăm chú tràn đầy lửa nóng.

Tầm mắt của hai người giao nhau ngay tại tòa án, giống như hết thấy xung quanh đều rời xa, hết thấy đều trở nên an tĩnh, không có âm thanh, không có tòa án, đương nhiên cũng không có còng tay lạnh lẽo.

Chỉ cần lưu tâm thì mọi người sẽ phát hiện ánh mắt mà bọn họ dành cho nhau hoàn toàn khác với mọi người, trần trụi tuyên cáo quan hệ giữa bọn họ.

Feston không hề che giấu, mà Phong Triển Nặc căn bản không cần phải che giấu, bọn họ cứ nhìn nhau như vậy, không ai nói gì, công tố viên đặt ra vài câu hỏi, Feston tựa như không nghe thấy, ngay cả quan tòa chất vấn cũng không được hắn đáp lại.

Các thành viên của đội đặc nhiệm ST phải giật mình vì hành vi lớn mật của hai người.

Nhưng kế tiếp Feston lại làm ra một hành động bất ngờ khiến mọi người ngỡ ngàng, rốt cục hắn cũng mở miệng, tuyên bố trước tòa, “Bởi vì quan hệ riêng tư với bị cáo cho nên tôi không thích hợp trở thành nhân chứng, tôi không thể chứng minh cậu ấy phạm tội cũng không thể chứng minh cậu ấy vô tội. Xin quan tòa cho phép tôi rời khỏi vị trí của nhân chứng.” Trên tòa vang lên những tiếng xì xầm nghị luận trong khi Feston rời khỏi ghế nhân chứng.

Bồi thẩm đoàn đều nghị luận, tất cả trở nên ồn ào, Jonathan sợ quan tòa sẽ hỏi Feston đó là quan hệ riêng tư như thế nào thì Feston sẽ nói ra sự thật ở trước tòa, vì vậy liền vội vàng kéo Feston ra khỏi tòa án.

Mọi người bao gồm cả cục trưởng Kraft đều muốn giấu diếm mối quan hệ của Feston và U Linh, tất cả mọi người đều không muốn nhìn thấy Feston bởi vì không thể kiểm soát cảm xúc mà lại nói ra những gì không nên nói ngay trước tòa.

Mọi người đều cảm thấy chuyện ngày hôm đó có một chút không chân thật.

Feston là một trong số đó, Bob cũng là một trong số đó, kể từ ngày phán quyết đến nay đã hơn một tháng, Feston rời khỏi văn phòng rồi đến khách sạn của Bob, không ngoài dự đoán, Bob đang uống rượu, uống đến mức cả mặt đỏ bừng mà vẫn chưa chịu buông ly xuống.

“Cậu đã đến rồi à.” Hấn vẫy tay về phía Feston, “Uống một ly nhé?”

“Hiện tại cho dù tôi có say chết ở chỗ này thì cũng vô dụng, cái tên kia đã bị bắt, sẽ bị tử hình.” Cầm lấy ly rượu rồi uống cạn, Feston hung hăng hít vào một hơi, Bob có thể nhìn thấy Feston đang bình tĩnh ép xuống nỗi đau trong lòng.

“Tôi cho rằng đây là do cậu làm hại, nhưng nói như vậy thì có ích gì, thằng nhóc Ian kia cũng đã sớm biết sẽ có kết cục như hôm nay, cậu ấy đã sớm chuẩn bị, một ngày nào đó, sớm hay muộn...” Bob thở dài thườn thượt, bóng đèn mờ mịt trên đầu chiếu xuống mái tóc đã có thêm nhiều sợi tóc bạc, dù sao hấn cũng đang già đi.

“Nếu vài năm trước thì nói không chừng tôi sẽ tìm người đi cướp ngục.” Buông ly xuống, hấn lấy ra một khẩu súng lục ở trong ngăn kéo rồi đặt lên bàn, “Xem đi, tôi có súng.”

Feston nhìn khẩu súng kim loại màu đen trong tay của Bob, “Nhưng đã từ lâu anh không dùng súng kể từ ngày anh không thể làm sát thủ được nữa, vì vậy anh mới trở thành người trung gian.” fynnz810

Bob dừng mắt một chút, hấn nhìn Feston chăm chăm, lại chuyển sang bàn tay của mình, khẩu súng màu đen bị hấn cầm lên vài giây thì bắt đầu trở nên run nhẹ, hấn để lại bàn tay phải của mình, thấp giọng mắng, “Chết tiệt! Đây là bệnh cũ!”

Buông súng, hấn hỏi Feston, “Làm sao mà cậu biết được chuyện này?”

“Cậu ấy không biết, nhưng chưa hấn là tôi cũng không biết.” Trước kia Bob cũng là một sát thủ, nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến Feston, hấn sẽ không cảm thấy cao hứng vì việc mình rút ra kết luận chính xác.

“Ian có tài năng bẩm sinh, năm đó tôi không bằng cậu ấy, nhưng ít nhất tôi vẫn không bị bắt, còn bị phán xử tử hình như cậu ấy.” Bob nhìn Feston, bỗng nhiên cầm súng chĩa vào Feston, “Đều là vì cậu, cậu đã hủy hoại một sát thủ đứng đầu trong giới.”

Trên mặt của Bob hiện lên sát ý dữ tợn, hấn vừa cười vừa nói, “Tay của tôi cho dù không ổn định nhưng khoảng cách rất gần với cậu, viên đạn sẽ bắn chuẩn xác vào cậu, hơn nữa cho dù tôi giết cậu để báo thù cho thằng nhóc kia thì cậu ấy cũng sẽ không có cơ hội giải quyết tôi, bởi vì cậu ấy căn bản không thể ra khỏi tù, cậu ấy sẽ chết ở trong đó, đây đều là do cậu đã gây ra!”

Nói đến đây thì Bob nhin không được mà rít gào, ánh mắt cũng trở nên đỏ ngầu.

Nhưng Feston giống như chưa từng nghe thấy cái gì, hấn nhìn hòng súng ở trước mặt, “Tôi cho là tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, không ngờ đến khi xảy ra chuyện thì hết thấy chuẩn bị đều trở nên vô dụng.”

Hấn nâng mặt lên, “Nếu giết tôi có ích thì anh cứ nổ súng, tôi sẽ đền mạng thay cậu ấy.”

.....

P/S: càng ngày càng thấy anh Phê xứng đáng làm một người chồng gương mẫu :>

173. Chương 173: Trong Ngoài Nhà Giam

Khi Phong Triễn Nặc gặp chuyện không may, bởi vì Bob giống như người thân duy nhất còn sống của hắn cho nên Bob và Feston thường xuyên trò chuyện với nhau.

Bob tận mắt nhìn thấy Feston nghĩ cách cứu Phong Triễn Nặc như thế nào, tuy nhiên vẫn không thành công, hiện tại lại tận mắt nhìn thấy Feston bình tĩnh như vậy, bình tĩnh muốn hắn nổ súng, nói rằng có thể đền mạng cho Phong Triễn Nặc.

“Có người rất kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức không cho phép mình tự tử, vì vậy sẽ cần người khác đến hỗ trợ, tôi cũng không phải kẻ ngốc.” Hừ một tiếng, Bob buông súng xuống, “Nếu tôi giết cậu thì thằng nhóc kia nhất định sẽ không để yên cho tôi, chẳng ai dám đối mặt với cơn thịnh nộ của cậu ấy.”

Bob lại cầm lấy ly rượu, Feston dường như không thêm bận tâm Bob sẽ quyết định như thế nào, hắn ngồi ở vị trí mà Phong Triễn Nặc hay ngồi, bóng tối bao vây hắn.

“Chẳng lẽ cậu tính ngồi im như vậy hay sao? Thằng nhóc Nile là cục nợ mà hai người quăng cho tôi, hiện tại Ian xảy ra chuyện, cậu phải giải quyết cho tôi, tôi phải vất vả lắm mới ru được nó ngủ, cậu nói bên Anh sẽ có người tới đón nó, người đâu, đến bây giờ tôi vẫn chưa thấy ai cả.”

Nghe thấy lời của Bob, Feston liền gật đầu, “Nội trong ba ngày sẽ có người đến, đến lúc đó anh có thể giao Nile cho bọn họ.”

“Ian ở trong tù, cậu còn có thời gian thu xếp việc này, cậu thay người Anh tìm được cháu của nhân vật cấp cao, nhất định có được lợi ích gì đó, thật sự là không tệ.” Rõ ràng là đang châm biếm, Bob dùng giọng điệu trào phúng để chọc giận Feston.

“Ngoại trừ lo lắng cho cậu ấy thì tôi còn có chuyện khác phải làm, đây cũng là điều mà cậu ấy muốn hoàn thành! Nile là con của Glen, anh cũng biết giao tình của cậu ấy và Glen mà, tôi là vì cậu ấy nên mới làm như vậy!” Bob nhìn thấy Feston cắn răng trả lời, ngón tay bấu chặt vào tay vịn của ghế dựa.

“Cậu vì cậu ấy mà làm không ít chuyện, cậu cho là như vậy đúng không? Nhưng ở thời điểm mấu chốt thì tại sao cậu không ngăn cậu ấy lại? Tôi hy vọng cậu có thể ngăn cản để cậu ấy đừng làm chuyện ngu xuẩn, nhưng cậu không thể làm được, Feston Kada, nói cho tôi biết mấy ngày nay cậu có cảm giác gì, Ian bị bắt, mà cậu là cảnh sát, nếu không phải tôi biết cậu quả thật yêu cậu ấy thì tôi sẽ phải nghi ngờ có phải mọi chuyện là do cậu cài bẫy hay không!”

Bob biết hắn không nên giận cá chém thớt lên người của Feston như vậy, hắn cũng từng nói rằng Feston sẽ không làm như thế, nhưng hiện tại hắn phát hiện chính mình đã bị mất khống chế, hắn đã xem Ian như con trai của mình.

“Đáng lý anh phải biết cảm giác của tôi là như thế nào chứ?” Feston nở nụ cười, giống như đây là chuyện cực kỳ buồn cười, “Anh nói đi, cảm giác của tôi sẽ như thế nào, cậu ấy là người mà tôi quan tâm nhất, là người mà tôi yêu nhất, hiện tại cậu ấy bị bắt, bị phán tử hình, tôi còn có thể có cảm giác gì cơ chứ?”

Hắn nhắm mắt lại, “Khi tôi gặp chuyện không may thì cậu ấy bảo rằng nhịp tim của cậu ấy như ngừng đập, nhưng không phải, hiện tại tôi biết cảm giác này, tim của tôi không phải ngừng đập mà là tôi hận không thể moi tim của mình ra, hung hăng nghiền nát, chỉ cần có thể làm cho nó không còn đau như vậy là được, tôi muốn gặp cậu ấy, nếu tôi có thể nhìn thấy cậu ấy thì tôi sẽ nói cho cậu ấy biết tôi yêu cậu ấy đến nhường nào, tôi không thể sống mà không có cậu ấy, nói cho cậu ấy nghe những lời buồn nôn này, bởi vì chúng tôi rất ít khi nói cho đối phương nghe những lời như vậy, nếu tôi có thể nhìn thấy cậu ấy thì tôi sẽ dùng hết sức để ôm chặt cậu ấy, cho cậu ấy biết cậu ấy quan trọng với tôi như thế nào.”

Feston đứng dậy, “Nhưng tôi không thể! Hiện tại tôi không thể nói cho cậu ấy nghe những lời này cũng không thể ôm cậu ấy vào lòng, cho nên hết thảy những điều này đều là vô dụng! Tôi không có thời gian nói với mọi người rằng tôi rất đau khổ, rất nhớ cậu ấy, rất lo cho cậu ấy. Tôi có nhiều chuyện phải làm, không thể cứ đi để ý người khác thấy thế nào, tôi không có thời gian, anh hiểu hay không hả Bob?”

Ánh mắt của hắn bừng sáng trong đêm, lấp lánh một cách lạnh lùng, “Cho nên đừng nói đến việc muốn giết tôi nữa, tôi không có thời gian. Tôi muốn nghĩ cách để cho cậu ấy không gặp khó khăn trong tù, nghĩ cách

làm cho cậu ấy có thể tự bảo vệ mình, cậu ấy ở trong một khu nhà giam! Trong tù có những nhân vật rất nguy hiểm, không chỉ riêng một mình cậu ấy, tôi để cho cậu ấy tạm thời sống sót, nhưng cậu ấy không phải chỉ chờ hai năm sau mới thi hành án mà còn phải sống hai năm trong hoàn cảnh nguy hiểm, là tôi tự tay tạo ra, vì để cho cậu sống sót mà tôi chỉ có thể làm như vậy, anh muốn biết tâm tình của tôi như thế nào à? Đó chính là tâm tình của tôi.”

Bob không nói gì mà chỉ nhìn Feston, nhìn hấn dứt lời, sau đó cầm lấy áo khoác rồi đóng sầm cửa đi ra ngoài.fynnz.wordpress.com

Lời nói của Feston dường như vẫn lơ lửng trong không khí, giống như ngưng tụ thành thực thể, chậm rãi rơi xuống, dừng trên thảm, sau đó hóa thành tro bụi.

Bob vẫn ngồi tại chỗ để uống rượu, nhưng mà hiện tại không ai ngăn cản hấn, không ai giật lấy chai rượu của hấn.

Sát thủ U Linh thật sự vẫn tồn tại, vẫn còn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, nam tước Macro Ventress lại khôi phục cuộc sống ẩn dật của mình, không hề xuất hiện, kẻ bị bắt là Cory Burke.

Nhưng cho dù dưới cái tên gì thì hiện tại người ở trong tù vẫn là Phong Triển Nặc.

Feston không chỉ một lần nói rằng muốn bắt hấn, nhưng không thể làm được, mà đáng tiếc là trên đời không chỉ có một mình Feston làm cảnh sát, rốt cục Phong Triển Nặc vẫn bị bắt, sau khi bị thẩm phán tuyên án thì hấn được đưa vào nhà tù của bang, bị nhốt cùng các tội phạm khác.

Trên đường bị áp tải đến nhà tù, nghe nói có người mới gia nhập, những người bị giam trong tù đều lộ đầu ra theo dõi, già trẻ lớn bé, da đen da trắng, đủ loại ánh mắt, tiếng kêu gào liên tiếp vang lên ở toàn bộ tầng trệt.

Nhà tù này có hai tầng, tầng một và tầng hai được liên kết bằng một cầu thang, từ tầng dưới có thể nhìn thấy trên lầu.

Phong Triển Nặc đeo còng tay, dưới chân cũng bị khóa bằng xích, chậm rãi đi từng bước một, cũng mặc áo tù màu xanh như mọi người, khi hấn ngửa đầu thì người ở trên có thể nhìn thấy mặt của hấn.

Sau khi bị cắt tóc thì khuôn mặt càng lộ rõ những đường nét sắc sảo, trong tù có đủ loại người, đương nhiên cũng không thiếu những người có bề ngoài xuất sắc và phong độ như hấn, nhưng người đi vào thường ủ rũ hoặc là phẫn nộ, chưa từng có ai thản nhiên như hấn.

Song sát trong tù bị gõ đập ầm ĩ, đáng tiếc bất cứ lời nói khiêu khích gì thì cũng đều trở nên vô tác dụng, Phong Triển Nặc tựa như đang đi vào một bữa tiệc, về mặt thản nhiên đi theo quần áo đến căn phòng sắp giam giữ hấn.

Có thể khẳng định biểu hiện của hấn làm cho vài người cảm thấy khó chịu, tiếng kêu gào càng thêm vang dội, một gã da đen đập cửa sắt để ngăn đón, những người khác cũng hòa theo, bọn họ muốn làm cho Phong Triển Nặc sợ hãi.

Đáng tiếc hy vọng của bọn họ đều thất bại, Phong Triển Nặc chỉ giật giật khóe miệng, giống như được tung hô lên đài, thẳng tiến lên lầu hai.

Hấn không có vẻ ngoài thấp thỏm lo âu của tội phạm bình thường, cũng không có sự thịnh nộ muốn gây hiềm khích, hề là những nơi hấn bước qua thì không khí ở chỗ đó sẽ có một chút bất đồng, những phạm nhân bị ánh mắt của hấn đảo qua, nếu đủ thông minh thì sẽ cảm nhận được một loại u ám đang xâm nhập vào xương cốt ở ngay dưới đáy mắt của hấn.

Tiếng kêu dần dần giảm thiểu, quần áo dẫn hấn vào phòng giam bắt giắc sọc tóc gáy, có lẽ đồng nghiệp của gã quần áo này cũng có cảm giác giống như vậy, “Giống như đang xem sự yên lặng của bầy cừu.”

“Cũng may những tội danh mà hấn phạm phải không có hạng mục ăn thịt người ở trong đó.” Đến cửa, quần áo rút ra chìa khóa rồi mở cửa.

Cởi ra còng tay và xiềng chân, Phong Triển Nặc khom lưng đi vào, hai người một gian phòng giam, hấn bắt ngờ khi phát hiện người bị nhốt cùng hấn xem như là người quen.

“Hey thằng nhóc, lại gặp mặt, cái này phải gọi là gì đây, có lẽ đây là ông trời an bài! Mà có thể gọi tao là Mason.” Người đàn ông với cái đầu bóng lưỡng đầy hình xăm ngẩng đầu lên, Phong Triển Nặc đã gặp hắn, đó là gã đàn ông với cái đầu bóng lưỡng bị nhốt ở phòng giam bên cạnh trước kia.

“Ian.” Ngã người xuống giường, Phong Triển Nặc nhìn hình xăm trên đầu của Mason, “Bữa tối cuối cùng của Jêsu và mười hai môn đồ?”

“Ồ!” Mason huýt sáo, bưng bưng phần chân, “Mày nói đúng rồi, chính là bữa tối cuối cùng của Jêsu và mười hai môn đồ, chẳng có bao nhiêu người nhận ra đâu, mày là người đầu tiên đó.”

“Mắt của tao rất tốt.” Nằm xuống một cách lười biếng, Phong Triển Nặc làm cho suy nghĩ của mình được nghỉ ngơi.

Kiệt tác của danh họa của Leonardo Da Vinci, Jêsu và mười hai môn đồ, có thể nhìn thấy Jêsu trên đầu của một tội phạm là điều rất hiếm thấy, nhưng chẳng có gì kỳ lạ, Mason khoảng ba mươi tuổi, lông mày rất dày, có một đôi mắt trũng to hơi dọa người, hình xăm trên đầu làm cho khuôn mặt của hắn có vẻ không giống người thường, nếu không phải ngôn hành cử chỉ của hắn xem như là bình thường thì người khác nhìn hắn sẽ nghĩ rằng hắn là một phần tử điên cuồng của tôn giáo.

Cuộc sống trong nhà tù bắt đầu như thế, hắn dần dần sinh hoạt theo giờ giấc, mấy giờ phải thức dậy, mấy giờ đi lao động, mấy giờ ăn cơm, khi nào thì làm chuyện gì, hắn tỏ vẻ rất quy củ, quản giáo không gây rắc rối cho hắn, có lẽ là vì có tin đồn nào đó.

Ở trong nhà ăn thì sẽ khác, khi ăn cơm luôn có không ít người quan sát hắn.

Trong đây có rất nhiều người phạm trọng tội, nhưng biểu hiện của Phong Triển Nặc vào ngày đầu tiên làm cho người ta biết được hắn không phải trái hồng chín mềm dễ bị bắt nạt, đến nay vẫn chưa có ai dám thử trước.

Mason có lẽ là kẻ hiếu kỳ nhất, hơn nữa cách nói chuyện của hắn rất thẳng thắn, giống như không thích dùng đầu óc để suy nghĩ mà càng thích trực tiếp hỏi ra nghi vấn của mình.

“Mày đến đây vài ngày mà chả nói tiếng nào, tối nào tao cũng thấy mày tập thể dục, nhưng mà nghe tao nói đi, vào đây coi như hết, chờ mày ra ngoài cho dù đáng người của mày có đồ hơn trước kia thì cũng chẳng có bao nhiêu con đàn bà thèm nhìn mày đâu, nhất là sau khi bọn họ biết mày từng ngồi tù.” Mason đưa một muỗng bột khoai tây vào miệng.

“Chờ tao ra ngoài à? Mày không biết là tao sẽ bị tử hình hay sao?” Phong Triển Nặc ném thử bột khoai tây trong bát của mình, hương vị cũng không tệ lắm.

Mason nghe xong thì trở nên ngẩn người, “...Hey người anh em, chắc là mày đã giết không ít người.”

Từ thằng nhóc chuyển sang anh em, Phong Triển Nặc nhún vai, từ chối cho ý kiến mà chỉ tiếp tục dùng bữa, nhưng câu hỏi của Mason vẫn chưa hết, “Có người sẽ đến thăm mày hay sao? Dù sao thì mày cũng phải biết đến lúc đó sẽ có ai quan tâm mày sống hay chết chứ, đúng không?”

“Người tao chờ vẫn chưa đến, có lẽ anh ấy vẫn còn đang giận.” Hắn buông thìa xuống, bỗng nhiên mất đi cảm giác thèm ăn.

“Anh ấy? Mày vừa bảo là anh ấy à?” Mason quan sát Phong Triển Nặc từ đầu xuống chân, đột nhiên hạ thấp giọng, “Mày nói là mày cảm thấy hứng thú với đàn ông hả? Vậy mày đến đúng chỗ rồi đó, bỏ thằng bồ của mày ở bên ngoài đi, tao nói cho mày biết, vào trong này có thể làm cho người ta ghen đến mức trở thành...”

“Tao không muốn cùng người khác bàn luận về anh ấy, mày cũng không có tư cách để bảo tao phải làm như thế nào.” Cho đến nay hắn luôn tỏ vẻ thờ ơ, nhưng hiện tại lại khác biệt, hắn nhìn Mason, ánh mắt kia tựa như đang nhìn một con côn trùng, Mason lui ra sau theo bản năng.

“Mason.” Sau đó hắn gọi tên của Mason, “Coi chừng cái miệng của mày đó.”

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Giờ hai tay tỏ vẻ chính mình không có ý gì khác, Mason vội vàng trả lời, con mắt không ngừng chuyển động, tầm mắt vẫn quán quanh trên người của Phong Triển Nặc. Phong

Triển Nặc ném thìa rồi khoanh tay lại, “Mày có hứng thú với tao hả?”

“Không! Không có! Tuyệt đối không có!” Mason không ngừng lắc đầu.

Phong Triển Nặc hơi nheo mắt lại, điều này làm cho hắn thoát nhìn có một chút gian ác, “Hiện tại tao không có hứng thú với mày theo kiểu kia, nếu có hứng thú, hơn nữa nếu làm chuyện đó thì nội trong vài ngày tao sẽ giết mày, xem như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Vẻ mặt của Mason như bị đứng hình.

Phong Triển Nặc khôi phục vẻ ngoài như trước mà cười nói ha hả, “Nói đùa thôi, chỉ là nói đùa.”

Mason lại bỗng nhiên kẻ sát vào, trong lòng tràn đầy hy vọng, “Nhất định phải giết tao hay sao? Tao sẽ không nói ra ngoài đâu.”

Tiếng cười vừa rồi khiến cho những người ở xung quanh chú ý, Phong Triển Nặc giống như không hề cảm giác được những tầm mắt ở xung quanh, “Thật đáng tiếc là người mà tao chờ rất ưa sạch sẽ, tuy rằng anh ấy không nói, hơn nữa chính bản thân của anh ấy cũng không tự biết điều này, nhưng tao tin tưởng nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy thì cho dù tao không ra tay, anh ấy cũng sẽ ra tay trước.” Tuy là đang nói giỡn nhưng khi nói đến đây thì hắn cũng nhin không được mà tưởng tượng ra tình cảnh đó. fynnz810

“Anh ta sẽ giết tao à?” Mason tiếp tục hỏi, giống như tò mò rất muốn biết.

“Tao nghĩ là anh ta sẽ không giết mày.” Phong Triển Nặc sờ cằm, “Anh ấy không thích dùng những cách trực tiếp, nghề nghiệp của anh ấy không cho phép anh ấy làm như vậy, nhưng anh ấy sẽ làm cho mày hối hận vì đã sinh ra đời, tao rất hiểu anh ấy.”

“Mày hiểu anh ta? Vậy mày biết tại sao anh ta không đến thăm mày hay không?” Lời nói của Mason quá mức thẳng thắn.

Phong Triển Nặc không trả lời.

Hắn hy vọng hắn thật sự hiểu rõ Feston như hắn đã nghĩ.

.....

P/S: Em Nặc ngoan ghê, biết chồng ghét mình lằng nhằng nên ko dám nghĩ bậy dù chỉ một chút :>

174. Chương 174: Dạy Đỗ

Những ngày ở trong tù cũng không quá êm ả, vài ngày trôi qua bắt đầu có người đến gây rắc rối cho hắn.

Mỗi ngày sẽ có một khoảng thời gian đi ra bãi đất trống để phơi nắng, mỗi ngày Mason đều bám theo hắn, “Rốt cục mày đã giết bao nhiêu người?”

Phong Triển Nặc rất khó trả lời vấn đề này, “Nói thật là tao không nhớ rõ.” Hắn chưa bao giờ đi đếm, “Chẳng phải mày còn muốn hỏi tao là làm sao lại quen với nhiều FBI như vậy hay sao?” Hắn xoay người đứng yên, Mason vẫn còn đi theo sau.

Sự tò mò của hắn viết rõ ràng ở trên mặt, “Mày chịu nói là hay nhất, tao cũng không muốn đang rục rịch thì có một đồng bọn quen với FBI ở cùng phòng giám sát tao đâu.”

Ánh mắt của Phòng Truyền chuyển động, lập tức trở nên quỷ bí, “Như vậy nếu tao và mày cùng nhau giả trò thì chẳng phải là mày sẽ yên tâm một chút hay sao?” Hắn lấy ra một thứ bén nhọn từ trong túi áo.

Mason nhìn thứ gì đó ở trong tay của hắn thì liền thấp giọng kêu lên, “Mày mài nhọn nó từ khi nào vậy?”

“Từ ngày đầu tiên tới đây.” Trong tay của hắn chỉ là một cái bàn chải đánh răng bình thường, hiện tại phần bàn chải đã bị bẻ gãy rồi mài thành hình dạng cái dùi.

Đây là trò cũ rích ở trong nhà tù, Phong Triễn Nặc chưa từng bị bắt vào tù nhưng không có nghĩa là hắn không biết cách làm.

Nhìn xung quanh có rất nhiều người, cũng mặc áo tù như hắn, tùm ba tùm năm, Mason đến sớm hơn hắn vài ngày. Nhìn thấy hai người bọn họ là người mới cho nên có một đám người chậm rãi tụ tập đi về phía bọn họ.

“Vào đây thì phải tuân theo quy tắc trong này, quy tắc là do tao lập ra, nhóc con, trước tiên là nói cho tao biết mày vào đây vì tội gì, nghe nói là giết người hả?” Cầm đầu là một gã to con người da đen, phía sau còn mang theo một đám người với đủ hình dạng, phần lớn đều không có hảo ý.

“Thằng đó tên là Paul, nó là đại ca ở đây.” Mason thấp giọng nói với Phong Triễn Nặc, Mason vào sớm hơn hắn vài ngày cho nên biết nhiều hơn một chút nhưng chỉ là một chút mà thôi.

“Giết người, chờ thi hành án tử hình.” Phong Triễn Nặc trả lời Paul, nụ cười lộ ra dưới ánh nắng.

Nụ cười kia đáng lý nên làm cho người ta ưa thích, nhưng không biết vì sao lại khiến người ta cảm thấy có một chút sồn gai ốc, nơi này có không ít kẻ phạm tội giết người nhưng đây là nụ cười đầu tiên khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Những tên đàn em sau lưng gã da đen tên Paul nháy mắt cho nhau, thằng nhóc này có vẻ khó đối phó.

“Mặc kệ mày còn có thể sống bao lâu nữa thì mày vẫn phải nghe lời của tao, tất cả bọn bây đều phải nghe lời tao.” Paul khoanh tay, thân mình cao hơn hai mét, cúi đầu nhìn bọn họ.

“Có được lợi gì hay không?” Mason hỏi một cách thẳng thắn.

“Tao đồng ý với lời của nó, nếu có lợi thì tao sẽ suy nghĩ lại, tao cũng không muốn có vẻ quá cách ly với mọi người.” Phong Triễn Nặc nói thật nhưng lời này lại chọc giận người ta.

“Đây không phải là buôn bán, tụi bây không được quyền cò kè mặc cả!”

“Thằng nhóc không có mắt! Tụi tao đang cho mày một cơ hội đó!”

“Dạy nó một chút đi!”

Mọi người cùng nhau ồn ào, đây chỉ là người mới mà thôi, loại khiêu khích thể hiện uy quyền sẽ thường xuyên xảy ra, Paul đã sớm quen dần mặt ma mới, “Nói cho mày biết, tao có cách làm cho mày sống không bằng chết, chỉ cần dựa vào khuôn mặt này của mày thì sẽ có rất nhiều người thích...”

Hắn cười ha ha, dần mặt một thằng nhóc mới vào, đó là một loại cảnh cáo, nơi này không có đàn bà, những người đàn ông điển trai thường phải tự lo lắng cho an toàn của mình. Xung quanh có vài gã đàn ông nhìn sang rồi cất lên vài tiếng cười đáng khinh bỉ. fynnz.wordpress.com

Phong Triễn Nặc thản nhiên nhìn một vòng rồi thành khẩn nhìn bọn họ, “Nói thật, mặt hàng thể này chỉ khiến tao muốn nôn.”

Câu trả lời như vậy không thể khiến mọi người cao hứng.

“Xử lý nó!”

“Đem nó kéo qua một bên đi—”

“Cho nó biết mùi!”

Có người đi về phía quần giáo, không biết nói cái gì mà tên quần giáo kia lại xoay người ra hướng khác.

Phong Triễn Nặc có bề ngoài cao thon, khuôn mặt điển trai cực kỳ nổi bật, nhưng không hề gầy yếu, tuy nhiên so với cả đám phạm nhân trong này thì hắn sẽ không có ưu thế, ở trong mắt của rất nhiều người thì hắn nên hối hận vì đã nói ra câu đó.

Rất nhiều người đều nhìn thấy vụ lùm xùm này nhưng không ai tiến lên khuyên can, mọi người xem như chưa từng thấy cái gì, tuy nhiên vẫn âm thầm chú ý đến diễn biến của vụ việc.

Phong Triễn Nặc bị bao vây, Mason đã bị liên lụy, hắn đứng bên phải của Phong Triễn Nặc.

“Mason, mày nói thử xem nếu tao giết người ở trong đây thì có tính là phạm pháp hay không?” Hai tay cắm vào túi quần mà hỏi như vậy.

Dường như đã hạ quyết tâm chuẩn bị xem diễn, Mason giả vờ suy nghĩ trong chốc lát, “Mặc kệ tội gì, đối với tội phạm bị án tử hình thì chẳng có gì khác biệt.”

“Nói rất đúng.” Phong Triễn Nặc lại lấy ra một thứ từ trong túi, những người khác vừa nhìn thấy là cây bàn chải đánh răng thì liền cười hô hô.

“Cái này mới dùng được nè, đồ con gà.” Paul cười nhạo một cách khinh thường, lấy ra một thanh mã tấu không có cán rồi giao cho tên đàn em đứng bên cạnh.

Chuôi của thanh mã tấu được quấn bằng một mảnh vải, người cầm nó quơ quào trước mặt của Phong Triễn Nặc vài cái, đối với cái bàn chải trước mặt, Mason kéo lại Phong Triễn Nặc trong tiếng cười nhạo của đối phương, “Mày xác định là mày muốn đánh với bọn nó hả? Tao sợ mày không phải là đối thủ của bọn nó, đến lúc đó đừng bảo tao giúp mày nha-”

Mason vẫn chưa dứt lời thì bóng người bên cạnh đã lóe lên, đem cây bàn chải cùn đâm vào cổ của Paul, ngay khi mọi người vẫn còn đang cười vang, chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt....

“Nếu tao đâm sâu thêm mấy phân thì mày sẽ chết ngay lập tức, có muốn tao làm như vậy hay không? Hay là không cần?” Vỗ lên khuôn mặt đen xì của Paul, Phong Triễn Nặc giật giật ngón tay, máu tươi đỏ thẫm ướt sũng cả tay của hắn.

Nhìn Paul bởi vì đau đớn kịch liệt mà run rẩy quỳ rạp xuống đất thì hắn mới buông tay ra, thản nhiên kéo áo của đối phương để chùi tay, “Hiện tại mày biết ai là đồ con gà hay chưa?”

Người xung quanh đều im phăng phắc, Paul quỳ rạp xuống đất, hắn không thể nào lên tiếng, cổ họng của hắn bị đâm một phát gần như trí mạng.

“Thằng này bất cẩn nên bị ngã xuống đất, tụi bây đều thấy hết đúng không?” Sát thủ đứng dưới ánh mặt trời tỏa ra hơi thở âm u lạnh lẽo của tử vong, sát thủ chuyên nghiệp và tội phạm giết người có điểm gì khác nhau, có lẽ hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để chứng kiến tận mắt sự khác nhau đó.

Những người khác vốn có thể cùng lúc xông lên để gây rắc rối cho Phong Triễn Nặc, nhưng không có một ai trong bọn họ nhớ đến chuyện này, bọn họ đều bị sững sờ vì tình huống hiện tại.

“Đờ đẫn gì nữa? Còn không mau giao hắn cho bác sĩ, ai rút nó ra thì chẳng khác nào đi giết hắn, đừng động vào cũng đừng nói là ai.” Ở trong đám đông chỉ còn mỗi một mình Mason là có thể cười được.

Nhìn vài người da đen nâng Paul lên, Mason cười ha ha mà chỉ vào cái bàn chải đánh răng vẫn còn lộ ra phần cán ở bên ngoài, “Rất xứng với đại ca của tụi bây.”

Lúc này không còn ai dám lên tiếng, Mason nhặt lên thanh mã tấu ở dưới đất, đó là do tên cầm mã tấu vừa rồi đánh rơi, đại ca Paul còn chưa kịp ra tay mà suýt tí nữa đã toi mạng, ai còn dám đâm đầu vào cái chết cơ chứ.

“Thật đẹp mắt, nói thật là hiện tại tao càng muốn biết rốt cục mày đã giết bao nhiêu người?” Mason hạ thanh mã tấu xuống một chút nhưng lại tiếp tục giơ lên, khuôn mặt tươi cười chưa được bao lâu thì bỗng nhiên chỉ vào sau lưng của Phong Triễn Nặc, “Cẩn thận!”

Phong Triễn Nặc xoay người thì lại cảm thấy ở sau lưng có một luồng hơi lạnh.

Nụ cười của Mason trở nên dữ tợn, “Chúa phù hộ, người đã đem kẻ thù của bang Hắc Báo đến đây!” Hắn nắm thanh mã tấu mà dùng hết sức bổ về phía Phong Triễn Nặc.

Nhưng mục tiêu của hắn dường như đã sớm chuẩn bị, đối phương né sang một bên, một nhát dao bị hụt, thanh mã tấu trong tay của Mason bị kẹp chặt, cổ tay phát ra tiếng vang răng rắc, khuôn mặt dữ tợn nhảy mất trở nên vụn vẹo, hắn hít hơi rồi lui ra sau, “....Mày đã sớm biết tao tới đây để giết mày?”

“Tao không biết.” Ném thanh mã tấu bị gãy, hắn giẫm lên cổ tay của Mason, cảm thấy hài lòng khi nghe thấy tiếng rên rỉ thê thảm, “Chẳng qua tao chỉ luôn chuẩn bị ở mọi tình huống, mày cũng biết tao là người như thế nào mà, nên biết đây không phải là chuyện dễ dàng.”

Từ dưới đáy mắt lan tỏa sát ý lạnh lẽo làm đông lạnh ánh mặt trời, sát thủ đã sớm được huấn luyện phải bảo trì cảnh giác dưới mọi tình huống.

Mason là người của bang Hắc Báo, Phong Triển Nặc không ngờ cũng không để ý.

Nhìn thấy cảnh tượng đột ngột này, đám người vẫn chưa tản ra đều trở nên kinh ngạc, xung quanh vang lên những tiếng ầm ĩ ồn ào, tình huống khác thường rốt cục khiến quản giáo chú ý, lập tức tuýt còi, đám đông tản ra, Phong Triển Nặc lui vào trong đám đông, thản nhiên trở thành một người đứng xem náo nhiệt.

Gã da đen Paul và Mason đều bị đưa vào phòng y tế, hiện tại không có ai dám trêu chọc người mới đến, mặc kệ hắn thoát nhìn có dạng gì thì hết thấy mọi người đều nhớ rõ động tác nhanh như chớp cùng với thủ đoạn tàn nhẫn của hắn.

Đây là một vụ nghiêm trọng, vì vậy cùng ngày liền diễn ra cuộc điều tra, nhưng ngay cả Paul và Mason đều không nói là ai làm, bầu không khí quỷ bí lan tràn khắp nhà tù.

Những người quản giáo không phải hoàn toàn không biết gì cả, nhưng không có chứng cứ là ai làm, trong tù cũng thường xuyên xảy ra chuyện này, bọn họ đã sớm thấy nhưng không thể trách, nhiều một chuyện không bằng giảm bớt một chuyện, chỉ cần không xảy ra tai nạn chết người là được. fynnz810

Cuối cùng dựa theo kết quả thẩm tra sơ lược thì bọn họ phán định là Paul và Mason ấu dả với nhau.

Paul và Mason đều bị dời vào phòng y tế, Phong Triển Nặc dao động địa vị của Paul, đồng thời chứng minh sự nguy hiểm của hắn, liên tục vài ngày không có ai đến gần hắn, nhưng cũng không thiếu những kẻ có lá gan, cho nên mấy ngày này thật sự phẫn khích đối với hắn.

Nhưng loại phẫn khích này không thể kéo dài đến tối, khi màn đêm buông xuống, hắn dựa vào đầu giường, hai tay làm gối kê, nhìn lên ván giường ở phía trên thì sẽ nhớ đến một người, hắn biết nếu Feston không xuất hiện thì hắn sẽ mất đi hết thấy kiên nhẫn.

“36-A-2650, có người muốn gặp anh.” Sáng hôm nay Phong Triển Nặc bị kêu ra ngoài.

Khi đó hắn đang tập thể dục, từ dưới đất nhảy dựng lên, hắn lau mồ hôi, một chút ánh sáng lóe lên từ đáy mắt.

Cuối cùng cũng đến!

.....

P/S: Nhớ chồng quá rồi hỉ?

175. Chương 175: Suy Luận Của Feston

Gặp nhau ở một nơi khác, Phong Triển Nặc đi ra khỏi nhà tù dưới đủ loại ánh mắt chú ý của mọi người, lại trải qua một con đường thật dài, sau đó hắn đi vào một gian phòng rồi nhìn thấy Feston ở mặt sau một lớp kính chống đạn.

Người nọ đang ngồi, vẻ mặt nghiêm túc mà lạnh lùng, Phong Triển Nặc đã sớm đoán được sẽ có tình huống này, vì vậy chỉ thản nhiên ngồi xuống đối diện với Feston.

Ánh mắt lạnh lùng của Feston khi nhìn thấy Phong Triển Nặc liền trở nên dao động, khi người mà mình yêu nhất phải vào tù, thậm chí còn bị tuyên án tử hình thì thật sự rất khó để giữ vững cảm xúc như bình thường, huống chi cảm xúc của hắn vốn đã không vững vàng.

“Có vui vẻ hay không?” Vừa ra khỏi miệng là lời châm chọc lạnh lùng, mặc dù là như vậy thì Phong Triển Nặc vẫn cảm nhận được sự thân thiết dưới đáy mắt của Feston.

“Tôi phải nói với anh là nơi đó rất nhàm chán.” Đã cách một thời gian không gặp mặt, tóc cái Phong Triễn Nặc bị xén ngắn làm cho những đường nét trên khuôn mặt càng lộ ra rõ ràng, trên trán có một lớp mồ hôi, giống như sương mù mỏng manh.

Hắn biểu hiện như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Feston lưu ý đến lông mày của hắn có vết bầm, bên dưới cổ tay áo cũng lộ ra nhiều vết trầy trên cánh tay.

“Nhàm chán? Tôi thấy là cậu không nghĩ như vậy, nếu nhàm chán thì cậu sẽ không tìm trăm phương ngàn kế để tự tống mình vào tù, nếu đã sớm biết cậu muốn vào đây chơi thì cậu nên sớm nói một chút với tôi, tôi sẽ cho cậu toại nguyện!” Bốp, một xấp hồ sơ bị ném ở trước mặt, cách lớp kính nhưng Phong Triễn Nặc vẫn có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ trong mắt của Feston.

Phong Triễn Nặc không cảm thấy quá bất ngờ, hắn chỉ vào xấp hồ sơ kia, “Anh phát hiện ra rồi à.”

Không ngờ Phong Triễn Nặc lại có thể thoải mái thừa nhận như vậy, “Cú điện thoại nặc danh kia là do cậu tự gọi, tổ giám chính vị trí của mình, cái cô Nancy ở trong quán bar cũng là do cậu đã thăm dò kỹ lưỡng, người cẩn thận giống như cậu thì làm sao có thể đi tìm một người sẽ đem đến rắc rối để làm việc? Cậu sẽ không?!” Feston cười lạnh.

“Bang Hắc Báo buôn lậu vũ khí, cũng không có quá nhiều quan hệ với tổ chức của Cá mập, bọn họ chỉ là một băng đảng nhỏ, cậu căn bản chỉ là chướng mắt, lấy năng lực của cậu thì chẳng lẽ tìm không được đại ca của bọn họ hay sao? Đó là một điều nực cười, càng đừng nói đến việc bị cô nàng Nancy bán đứng, con cáo sẽ bị con thỏ cài bẫy à? Thật sự tôi không thể tin được chuyện này.”

Feston khoanh tay nhìn Phong Triễn Nặc một cách lạnh lùng, Phong Triễn Nặc không hề phản bác đối với lời nói của đối phương.

Feston không thích kết luận này nhưng hắn vẫn phải nói, “Đem tất cả mắc xích liên hệ với nhau, kết quả chỉ có một, hết thảy đều do cậu tự biên tự diễn, tôi chỉ chưa hiểu vì sao cậu lại muốn làm như vậy!”

Phong Triễn Nặc dường như nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi, hắn thở dài, “Tôi nói cho anh biết thì anh sẽ ủng hộ tôi hay sao? Anh sẽ tức điên lên, không nhốt tôi lại mới là lạ.”

“Cậu cũng biết vậy sao?” Hiện tại Feston đã muốn nổi điên, tiếng rống to khiến cho quần giáo phải cảnh cáo bọn họ.

Feston bình ổn tâm tình của mình một chút, “Khi tôi phát hiện ra chuyện này thì quả thật không thể tin tưởng cậu thật sự làm như vậy, tôi chờ rất nhiều ngày, chờ đến khi tôi có thể khống chế cảm xúc của mình thì mới đi gặp cậu, nhưng tôi sai rồi, nhìn thấy cậu thì tôi vẫn rất tức giận, có lẽ cậu nên ở bên trong ngắm nghĩ lại, chờ đến khi cậu muốn nói cho tôi biết nguyên nhân thì tôi sẽ đến gặp cậu.” fynnz.wordpress.com

Feston đứng lên chuẩn bị rời đi thì Phong Triễn Nặc liền đến gần cửa kính, hắn thông qua lỗ khí ở mặt trên mà gọi Feston lại, “Đợi đã, anh quay lại đi!”

Feston dừng bước, “Người giống như cậu không thích bị người ta gò ép, nếu cậu cảm thấy tôi tạo áp lực cho cậu thì cậu cứ nói thẳng với tôi, nói rằng cậu không muốn bị thay đổi, không muốn cuộc sống yên ổn, nói rằng cậu thích mạo hiểm thích kích thích, quen cuộc sống một mình, không thích bất luận kẻ nào biết rõ cậu đang làm cái gì, chỉ cần cậu nói như vậy thì tôi sẽ làm theo yêu cầu của cậu, sẽ mặc kệ sống chết của cậu.”

Feston xoay người lại, cái cằm kiên nghị hơi buộc chặt, tầm mắt lạnh lùng, vẻ mặt và ánh mắt này giống như lúc bọn họ vừa mới gặp nhau, mang theo cảm giác phán xét và thăm dò.

Feston nhất định rất giận cho nên mới nói một cách tuyệt tình như vậy, Phong Triễn Nặc muốn cười nhưng chỉ có thể giật giật khóe miệng, “Khi ở Seattle thì người của Kraft có đến gặp tôi.”

“Bọn họ nói cái gì?” Lời nói của hắn được Feston chú ý.

“Bọn họ nói rằng việc anh phục chức chỉ là tạm thời, nhưng chỉ cần tôi vào tù thì việc thẩm tra anh sẽ chấm dứt, đồng thời khôi phục toàn quyền cho đội đặc nhiệm ST.” Phong Triễn Nặc trừng mắt nhìn, “Điều kiện tốt như vậy thì tôi làm sao có thể từ chối cơ chứ?”

Cho nên hẳn không kháng án, cũng không yêu cầu luật sư biện hộ! Đôi mắt màu xám tro lạnh lùng nhìn hẳn, “Cậu đã đồng ý?”

“Tôi nghĩ không ra lý do để không đồng ý, như vậy mới có lợi cho anh.” Phong Triển Nặc giống như đang nói đến một chuyện hết sức bình thường, “Dù sao lúc ấy tôi đã ở đó, hơn nữa cũng không ảnh hưởng gì đến kế hoạch của tôi.”

Feston tận lực không chế chính mình, “Vậy cậu có biết trong lúc thẩm tra nội bộ bọn họ đã phán xét là tôi thất trách, cũng đã đưa ra điều kiện chỉ cần tôi giúp Mai Garrett bắt cậu thì tôi có thể phục chức hay không?”

Cứ tiếp tục trừng mắt như vậy thì nói không chừng lớp kính này cũng sẽ bị thiêu rụi, tầm mắt của Phong Triển Nặc chống lại ánh mắt của feston, “Con cáo già Kraft!!”

Đưa ra điều kiện cho cả hai bên, Kraft đang lợi dụng quan hệ của bọn họ, Feston hung hăng chau mày, “Tôi tính lợi dụng người của cục để tìm cậu, nhưng tôi không ngờ là cậu lại ngốc đến mức tự chui đầu vào lưới, còn tự mình tiến vào tù, bị phán tử hình, cậu nói xem, cậu có kế hoạch gì, tôi muốn hỏi là kế hoạch gì, rốt cục cậu đang làm cái gì?”

Feston hỏi một đằng nhưng Phong Triển Nặc lại trả lời một nẻo, “Yên tâm đi, tôi sẽ không chết ở trong này đâu, tôi bị cảnh sát Seattle bắt, tôi không muốn sau này anh nghĩ rằng tôi là bị anh hại chết.”

Hắn vẫn còn có thể nói đùa, điều duy nhất mà Feston cảm thấy may mắn chính là vẻ mặt xảo quyệt kia vẫn như trước, mặc dù trên người có vô số vết trầy trụa, “Như vậy tôi phải cảm ơn cậu đúng không?”

Nghe thấy lời châm chọc của Feston, hắn chỉ cười khẽ, “Không cần khách khí.”

Không khí bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, Feston nhìn Phong Triển Nặc thật lâu, từ hàng lông mày quen thuộc đến khóe miệng khê nhếch, “Cậu phải nói cho tôi biết cậu đang làm cái gì, trơ mắt nhìn cậu bị phán quyết tử hình, hiện tại gặp nhau ở tại nơi này, tôi muốn biết cậu có nghĩ đến tâm tình của tôi hay không?”

“Thật xin lỗi.” Thành khẩn nói một cách thẳng thắn, bàn tay của Phong Triển Nặc đặt lên lớp kính ngăn cách, mặt trên ẩn ra chỉ tay mờ nhạt của hắn, “Nhưng tôi biết nếu tôi nói trước cho anh thì anh nhất định sẽ ngăn cản, cho nên tôi không có cách nào chỉ có thể làm trước nói sau, anh xem đi, hiện tại cho dù anh giận đến mức muốn giết tôi thì cũng bó tay, đó là một ý kiến hay đúng không?”

“Đừng đùa như vậy nữa, nếu không tôi sẽ thật sự nghĩ cách đi vào bên trong để đánh cậu một trận đó!” Feston tiến đến gần, giống như muốn nắm lấy Phong Triển Nặc ở phía bên kia, nhưng hắn chỉ có thể đặt tay của mình lên tấm kính.

Động tác như vậy, nói chuyện như thế làm cho quần giáo phải liếc mắt nhìn bọn họ một chút, nhưng rốt cục cũng không có ai để ý.

Lòng bàn tay tương khít, ở giữa là lớp kính trong suốt và lạnh lẽo ngăn cách nhiệt độ cơ thể của bọn họ, nhưng lòng bàn tay của hai người vẫn tương khít một chỗ.

Phong Triển Nặc vẫn tươi cười như trước, phần xảo quyệt thường xuyên hiển lộ, vẻ mặt lạnh lùng cũng không hề thay đổi, nhưng hiện tại hắn chỉ im lặng.

Đúng vậy, giờ khắc này người bên trong thật im lặng, Phong Triển Nặc không thể đi đâu được, chỉ có thể bị giam cầm trong tù, sau khi Feston nhìn thấy người nọ bình yên vô sự thì hẳn không chắc chính mình có nên cảm thấy may mắn hay không, ít nhất giờ khắc này Phong Triển Nặc vẫn ở ngay trước mặt hắn.

“Bên trong thế nào?” Feston hỏi, hàng lông mày cau chặt để lộ tâm tình của hắn.

“Thật nhàm chán, nhưng có đôi khi cũng rất thú vị, đi vào liên gặp vài tên không có mắt.” Phong Triển Nặc nhún vai, Feston chỉ lên vết bầm ở lông mày của đối phương, “Có thể làm cậu bị thương thì cũng không đơn giản.”

“Một đánh mười, xem như là không tệ rồi, đương nhiên không thể so với anh.” Thản nhiên nhướng lông mày, tác động đến vết thương khiến Phong Triển Nặc hít vào một hơi, Feston vẫn chưa nguôi giận, nhưng vẫn hỏi, “Miếng vết thương thế nào?”

“Nếu nghiêm trọng thì tôi đã không ở đây, anh cũng biết trình độ của mấy vết thương này mà.” Chỉ là bị thương ngoài da, theo phản ứng của hắn thì Feston tin tưởng quả thật cũng không có gì nghiêm trọng, nhưng Feston quả thật muốn cảnh cáo hắn.

“Tôi đã điều tra đám phạm nhân ở đây, trong đó có vài người cậu phải đặc biệt chú ý—”

“Mason? Paul? Links? Hay là con chó điên Johnny?” Hắn lần lượt kể tên, những người bị hắn kể tên đều đã ném qua đầu gối, Feston phát hiện không cần phải nói thêm nữa, “Xem ra cậu đều đã gặp qua.”

“Đương nhiên rồi, tôi rất thích bọn họ, nhất là khi bọn họ kêu thảm thiết.” Khoanh tay, hắn ung dung trả lời.

Feston dường như không thoải mái lắm, hàng lông mày cau chặt vẫn chưa buông ra, ở giữa trán có một nếp nhăn, cho dù buông lỏng hàng lông mày thì dấu vết nhợt nhạt kia vẫn tồn tại, “Cậu cho là chỉ có vài người như vậy thôi sao? Đừng cao hứng quá sớm, nên biết tình cảnh của cậu rất nguy hiểm, FBI và CIA đều đang theo dõi cậu, cậu tốt nhất đừng gây ra chuyện gì ầm ĩ nữa.” fynnz810

“Đã biết.” Hắn đáp lời.

Ngón tay của Feston gõ vài cái lên lớp kính ở trước mặt, rất không hài lòng vì thái độ của Phong Triển Nặc, “Tôi muốn cậu nghiêm túc lắng nghe, đừng xem thường nơi này, không hề thiếu các tên trọng phạm đã bị gục ngã trong tù, cậu đừng nghĩ rằng cậu sẽ là ngoại lệ.”

“Không giận tôi à?” Phong Triển Nặc mỉm cười, không ai sẽ thích nụ cười hiện tại của hắn, Feston có thể miễn dịch hơn người khác đối với nụ cười mê người nhưng đầy nguy hiểm này, nhưng chỉ là nhỉnh hơn một chút mà thôi, “Tôi vẫn còn đang rất giận, nhưng tôi càng không muốn nhìn thấy cậu gặp chuyện xui xẻo, lúc ấy tôi nên ngăn cản cậu, tôi nên nhốt cậu ở trong nhà, nếu tôi làm như vậy thì hiện tại sẽ không cần phải lo lắng cậu gặp chuyện bất trắc ở nơi mà tôi không thể nhìn thấy, mà cậu lại chẳng hề tự giác đối với những gì mình đã làm ra.”

Sự chỉ trích nghiêm khắc của hắn lại không hề tạo thành nhiều ảnh hưởng đối với tên sát thủ ở trước mặt, “Tôi biết là tôi đã không nói với anh, nhưng sự việc đã đến mức này, hiện tại anh đến thăm tôi là để mắng tôi hay là xác định tôi vẫn an toàn?”

Cách một lớp kính, hắn không lo lắng Feston đột nhiên nổi điên, huống hồ gì Feston vẫn là một FBI, hiện tại tâm tình của Phong Triển Nặc không tệ chút nào.

“Nói đến nguyên nhân mà tôi đến nơi này....” Feston chỉnh lại cảm xúc, thu dọn hồ sơ ở trước mặt, trang giấy phát ra tiếng sột soạt, “Đương nhiên là vì cậu.”

“Nhưng tôi không biết vì sao cậu muốn làm như vậy, là vì một người hay là vì một chuyện gì đó...” Feston ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng, Phong Triển Nặc phát hiện Feston còn biết nhiều hơn hắn đã dự đoán.

Feston quả thật nói ra suy nghĩ của mình, hắn tới nơi này không chỉ để xác định sự an toàn của Phong Triển Nặc mà còn vì chuyện khác.

“Nile Glen, từ khi tìm được nó thì cậu có một chút gì đó bất thường, lúc trước tôi nghĩ rằng là vì cậu giết Glen, cậu cảm thấy áy náy đối với cậu ấy, nhưng dường như không chỉ là như vậy, còn có một phần máu chốt đã bị cậu che giấu.” Ánh mắt của Feston lóe lên dưới khuôn mặt căng thẳng, sự sắc bén làm cho người ta không còn chỗ để tránh né.

“Chẳng hạn như chuyện gì?” Phong Triển Nặc tỏ ra hứng thú, chờ Feston nói tiếp.

“Chẳng hạn như....sát thủ tên là Glen đã thật sự chết hay chưa.” Kề sát vào lớp kính, Feston nói ra vài câu, đôi mắt thâm thúy màu xám nhìn chằm chằm vào Phong Triển Nặc, quan sát phản ứng của đối phương, “Cậu ấy là bạn thân của cậu, lúc ấy cậu thật sự giết chết cậu ấy hay sao, hay là giống như lần này, chẳng qua là cậu đang bày ra một vở kịch.”

Khóe miệng nhếch lên hơi giật giật, Phong Triển Nặc nhìn Feston, Feston cũng nhìn hắn, xung quanh hoàn toàn im lặng.

.....

P/S: thích cái cảnh 2 anh áp tay nhau vào lớp kính :>

176. Chương 176: Nhất Định Sẽ Dạy Đỗ Cậu

Cho đến khi dư âm của tiếng vọng cũng tiêu tán trong không khí, trầm mặc rốt cục trở thành yên lặng.

Phong Triển Nặc đã sớm đoán được Feston sẽ biết, hắn đã sớm chờ Feston phát hiện chuyện này, “Cho nên người ta mới gọi anh là Ceasar, phản ứng của anh lúc nào cũng nhạy bén như vậy, mục tiêu rõ ràng, kết luận chuẩn xác.”

Hắn luôn đánh giá cao Feston, chưa bao giờ giảm bớt, hiện tại cũng vậy, hắn hơi đến gần, “Anh nói đúng, Glen còn sống.”

Tiếp cận lỗ thông khí, giọng nói của hắn truyền ra ngoài, Feston nghe được rõ ràng, đây là U Linh trước kia, Feston cũng từng nhìn thấy vẻ quỷ dị chợt lóe lên rồi biến mất dưới đáy mắt đó, lúc ấy hắn chỉ lưu ý nhưng không chắc chắn như bây giờ.

Feston cũng đến gần lớp kính trong suốt, hô hấp của hắn làm cho lớp kính bị che phủ bởi một lớp sương mỏng, “Glen còn sống, không chỉ còn sống mà cậu còn biết cậu ta ở nơi nào, cậu bị bắt không phải là vì bất cẩn mà là đã sớm lên kế hoạch, cậu dùng phương thức cực đoan như vậy để gặp mặt cậu ta, như vậy chỉ chứng minh một chuyện—”

Hắn tạm dừng, “Glen ở trong tù, cậu ta bị nhốt trong tù, bởi vì chỉ có nơi này mới ngăn cách với thế giới bên ngoài, là cách tốt nhất để trốn thoát và biến mất.”

Ánh mắt thâm thúy trên khuôn mặt kiên nghị, Feston rất chắc chắn điều này, Phong Triển Nặc nhìn hắn, khóe miệng dần dần nhếch lên, chậm rãi vỗ tay, “Tôi biết mà, sớm muộn gì anh cũng sẽ phát hiện, người có thể phát hiện chuyện này chỉ có anh.”

Bởi vì ngoại trừ Feston thì sẽ không có ai hiểu rõ Phong Triển Nặc như vậy, Feston nghe thấy lời của đối phương, nhìn người này vỗ tay nhưng hắn lại chẳng hề cảm thấy cao hứng, “Nói như vậy cậu cố ý tiến vào tù, cố ý bị phán tử hình cũng là vì cậu ta? Hay lắm.”

Hắn cười lạnh, sắc mặt căng thẳng càng thêm sắc bén, “Hiện tại tôi không biết phải nói cái gì với cậu nữa.”

Hao tổn tâm sức, tìm đủ mọi cách chỉ để tiến vào tù tìm một người, cái giá phải trả của Phong Triển Nặc là bị phán án tử hình, càng miễn bàn đến Feston phải vì chuyện này mà vất óc tìm cách, hiện tại Feston căn bản không thể dùng từ gì để hình dung tâm tình mấy ngày nay của hắn.

“Chuyện này tốt hơn hết cậu đừng nói cho tôi biết, bởi vì một khi nói cho tôi biết thì sẽ làm cho tôi muốn nhìn thấy Glen, xem cậu ấy có ma lực gì mà làm cho cậu nhớ mãi không quên như vậy.” Feston khoanh tay, lời nói châm chọc đầy sắc bén.

“Anh khoan hắn kết luận, không phải như anh đã nghĩ, tôi và cậu ấy chưa từng có gì cả.” Đoán rằng Feston có lẽ đã hiểu lầm, Phong Triển Nặc liền giải thích.

Sự khó chịu hiện rõ trên mặt của Feston, hắn hơi nhướng mày, “Là chưa xảy ra hay là chưa kịp xảy ra?”

Phong Triển Nặc giang hai tay chứng tỏ mình trong sạch, “Thật sự không có gì, nếu có cái gì thì tôi làm sao lại có thể làm được đến mức này vì con của cậu ấy? Anh cũng biết tôi mà, nếu đổi lại là anh, anh cùng người phụ nữ khác sinh con thì tôi không cam đoan chính mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Hắn vuốt cằm rồi bật cười, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Feston chỉ nhìn hắn.

Một tên sát thủ máu lạnh vô tình lại vì đồng bọn ngày xưa mà làm đến mức này, có lẽ Phong Triển Nặc cho rằng hắn có thể tự khống chế tình cảm của mình, có thể máu lạnh, nhưng Feston biết Phong Triển Nặc không phải là người vô tình.

“Hiện tại cậu đã vì cậu ta mà làm đến mức này, đừng nói cho tôi biết là chẳng có gì xảy ra.” Những lời giải thích như vậy không đủ để xoa tan suy nghĩ của hắn, Feston liếc mắt nhìn Phong Triển Nặc, “Cậu ta đương nhiên là có ý nghĩa đặc biệt đối với cậu, đừng phủ nhận cậu tính vào tù để tìm Glen, thậm chí muốn giúp Glen vượt ngục, không tiếc trả giá đắt như vậy chỉ vì làm cho Glen và Nile đoàn tụ—”

Phong Triển Nặc mở miệng muốn nói nhưng lại bị Feston cắt ngang, “Đừng nói với tôi là cậu không nghĩ như thế.”

Đối mặt với Feston thì còn có thể nói gì nữa, “.....Anh hiểu tôi rất rõ, thật không xong.” Hắn vừa cười vừa nắm mái tóc ngắn của mình. fynnz.wordpress.com

Mái tóc của Phong Triển Nặc vẫn là màu đen, màu nhuộm vẫn còn, rất giống với mái tóc ngắn màu đen của Feston, cùng có bề ngoài xuất sắc nhưng phong cách khác nhau, trong tù ngoài tù, lớp kính có lỗ thông khí tựa như tấm gương chiếu ra hai gương mặt khác nhau, hai thân phận khác nhau và hai người khác nhau.

“Đừng hòng làm cho tôi giúp cậu.” Mấy ngày nay dồn nén cảm xúc phản đối ở trong lòng, Feston không có cách nào lộ ra vẻ mặt hòa nhã với Phong Triển Nặc, bên dưới ánh mắt rồi rầm là vẻ mặt lạnh lùng hà khắc.

Phong Triển Nặc cũng biết lần này hắn quá đáng, tầm mắt không ngừng quán quanh trên mặt của Feston, quán quanh đôi mắt dài mảnh đầy sắc bén, còn có mái tóc ngắn màu đen, cái cảm vừa gợi cảm vừa nam tính....

Liếm môi, hắn nhắc nhở, “Nhưng người có thể giúp tôi thì chỉ có một mình anh, dù sao anh cũng không thể để tôi chết rục xương ở trong này đúng không? Tôi muốn anh giúp tôi đệ đơn chuyển nhà tù, Glen ở Washington, nhưng không phải nhà tù này, tôi phải đến chỗ của cậu ấy.”

“Nói vậy cậu tính giúp Glen vượt ngục nên mới nghĩ cách đi vào đây? Chẳng qua tôi không ngờ đến lúc này cậu mới nhờ tôi giúp đỡ. Vì sao cậu không nói lúc cậu chuẩn bị rời đi, hoặc là nói trong lúc tình huống nguy cấp nhất, khi đó tôi còn có thể giúp cậu, nhưng hiện tại?”

Feston tức giận rồi cười lạnh, “Chẳng phải một mình cậu là đủ hay sao? Đúng rồi, cậu không cần bất luận kẻ nào, cậu sẽ tự mình nghĩ cách gặp mặt bạn cũ, đến lúc đó sẽ là cảnh tượng vô cùng cảm động.”

Hiện tại xem ra là Phong Triển Nặc đuối lý, nhưng một mực nhận khuyết điểm không phải là cách thực hiện của hắn, “Tôi hỏi anh nếu khi đó tôi nói cho anh thì anh sẽ có phản ứng gì? Anh sẽ giúp tôi hay là lại dùng công tay của mình?”

Hắn thở dài rồi tiếp tục giang hai cánh tay, “Tôi biết anh yêu tôi, anh sẽ không để cho tôi làm chuyện này, tuyệt đối sẽ không.”

Hắn lắc đầu, mỉm cười nhìn Feston, Feston không thể kháng cự nụ cười của hắn, nhất là giống như vừa rồi, vừa cười vừa nói là hắn biết Feston yêu hắn, Feston kháng cự không được, nhưng lần này....

“Đừng cho là tôi yêu cậu thì có thể dung túng cậu làm chuyện ngu ngốc, lần này cậu vi phạm, cậu thích ở tù như vậy thì cứ ở trong đó thêm vài ngày, chờ cậu suy nghĩ thông suốt thì tôi sẽ đến.” Đẩy ra ghế dựa, Feston đứng lên chuẩn bị rời đi, cố gắng nhấn nhai không xoay đầu lại.

“Đừng như vậy, Feston, tôi biết chỉ có đến mức này thì anh mới có thể giúp tôi, cho nên hiện tại anh phải giúp tôi, anh có biết hay không tôi quả thật đã giết cậu ấy?” Lúc này tiếng la hét đinh chỉ bước chân của Feston, Feston quay đầu thì liền nhìn thấy Phong Triển Nặc đang đứng ở nơi đó, không thể duy trì vẻ ngoài thoải mái như trước.

Sắc mặt của Phong Triển Nặc rất trầm trọng, “Tôi quả thật đã nổ súng bắn cậu ấy, tôi tính giết cậu ấy nhưng cậu ấy không chết, bởi vì tôi không có cách nào nhắm vào chỗ hiểm, tôi dao động, sau khi cậu ấy bị trọng thương thì tôi đã nghĩ cách tìm người giả tạo thân phận, còn giả tạo một vụ cướp bóc gây án mạng khiến cho cậu ấy phải ngồi tù.”

Chống tay lên bàn, hắn cười khê, “Ngoại trừ nghĩa địa thì còn có nơi nào thích hợp để che giấu hơn trong tù? Đáp án là không có.”

Nhớ lại lúc trước, Phong Triển Nặc không hề cảm thấy thoải mái, mặc dù giọng điệu của hắn rất vững vàng nhưng dù sao cũng là quá khứ mà hắn không muốn nhớ lại, Feston không rời đi mà vẫn đứng tại chỗ nghe Phong Triển Nặc nói tiếp.

“Lúc ấy tổ chức chuẩn bị lấy mạng của cậu ấy, tôi cho bọn họ nhìn thấy tấm ảnh chụp thi thể, viên đạn trúng ngay tim, nhưng vị trí rất vừa vặn, cậu ấy được cứu, bọn quản lý nghĩ rằng cậu ấy đã chết nên rất vừa lòng, nhưng chỉ cần cậu ấy xuất hiện thì sự việc sẽ lộ vỡ, tôi và cậu ấy đều sẽ gặp nguy hiểm, cho nên tôi đã làm như vậy, cậu ấy cũng đồng ý ẩn thân trong tù, sau đó yêu cầu tôi đi tìm người phụ nữ tên Erin, lúc bấy giờ cậu ta cũng không biết cô ấy đã mang thai, tôi cũng không biết, cho nên—”

“Cho nên cậu không đi, bởi vì cậu nghĩ rằng do Erin tạo ra hết thảy, Glen vì cô ta cho nên mới bị tổ chức hạ lệnh thủ tiêu, tình yêu của Erin hại Glen, cậu đã nghĩ như vậy.” Hạ thấp giọng điệu, Feston không biết phải là tình huống như thế nào mới làm cho Phong Triển Nặc cảm thấy tốt hơn.

Là tự tay giết chết bạn thân hay là làm cho vợ con của bạn thân phải ly tán? Kỳ thật cả hai cách đều không ổn.

“Cho nên anh cũng hiểu đó, cảm giác bức rứt của tôi là thật, khi nhìn thấy Nile thì tôi đã quyết định phải đem Glen ra khỏi tù, ít nhất nó còn có cha.” Phong Triển Nặc vừa dứt lời thì quản giáo ở phía sau tiến lên nhắc nhở hắn đã hết giờ thăm nuôi.

Feston vẫn còn có lời muốn nói, “Về việc Nile đi hay ở thì tôi tưởng rằng chúng ta sẽ giao nó cho bên đại sứ quán, chẳng qua cậu đã có dự tính khác.”

“Chỉ cần tôi thành công thì không cần đến đại sứ quán, phải xem chúng ta sẽ làm như thế nào.” Đôi mắt khê neo lại đang hiện lên một tia xảo quyệt, hắn đóng cửa còng tay màu bạc.

Sắp bị quản giáo đưa vào trong, trước khi đi hắn quay đầu lại, “Anh sẽ giúp tôi hay là từ chối? Đương nhiên tôi biết là tôi đã bắt anh làm rất nhiều chuyện mà anh không muốn làm, nhưng ai bảo anh gặp phải tôi làm chi.”

Nhếch môi, nụ cười kia làm cho người ta muốn hôn một chút, sau khi hôn xong thì sẽ hung hăng dạy dỗ một phen.

“Cậu chắc chắn là tôi sẽ làm hay sao?” Nếu không phải ở trong tù thì hiện tại Feston nhất định sẽ dạy dỗ hắn một chút, Phong Triển Nặc cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ Feston làm không được, mặc kệ muốn làm cái gì thì cũng phải chờ hắn ra tù đã.

“Sao cũng được, anh là Feston, tôi biết anh sẽ không làm cho tôi chờ quá lâu, tôi đợi tin tức của anh.” fynnz810

Trên mặt của Feston bật kín một màu âm trầm, nhìn Phong Triển Nặc đi vào bên trong, người nọ mỉm cười, giống con cá da trơn, nhưng cách thực hiện lại giống một con cáo già, đối phương vút lại một câu như vậy.

.....

P/S: Cứ nghĩ thế này, Nặc là người ko thích mắc nợ ai, việc Nặc muốn cứu Glen chỉ đơn giản là không muốn cảm giác áy náy và bức rứt tồn tại trong lòng, nếu ko có Nile thì Nặc sẽ mắc kệ Glen có còn ở trong tù hay không, nhưng vì có Nile thì Nặc phải làm 1 chút chuyện để bù đắp, dù sao Nặc cũng là con người, và cũng không phải là kẻ vô tình.

177. Chương 177: Tình Cảm Không Bình Thường

Phong Triển Nặc đi vào trong cho nên không phát hiện vẻ mặt của Feston, ánh mắt thâm sâu khó lường vẫn chăm chú nhìn bóng dáng rời đi của hắn, cho đến khi cánh cửa đóng lại ở sau lưng hắn.

Phong Triển Nặc rất tự tin, sự tự tin của hắn không phải là quá mức tự phụ, hắn hoàn toàn có khả năng ứng phó với vấn đề trước mặt, Feston không hề nghi ngờ điểm này.

Nhưng như vậy cũng không đủ để hắn tin tưởng sẽ không xuất hiện chuyện gì bất trắc, việc bất trắc sở dĩ là bất trắc bởi vì chúng nó luôn vượt quá dự kiến của mọi người, Phong Triển Nặc là một trường hợp đặc biệt, hắn lại một lần nữa làm cho Feston phải ngạc nhiên, nhưng Feston không vì tình yêu mà đánh mất lý trí.

Việc mà Feston làm đầu tiên khi đi ra ngoài là gọi điện cho Bob, “Nile đang ở chỗ của anh phải không?”

“Tôi định hỏi cậu vị đại sứ kia khi nào thì đến? Lão già người Anh bị lạc đường ở Mỹ hả? Hay là bọn họ cần bản không muốn thằng bé này? Nếu là như thế thì cậu sớm đón nó trở về đi, tôi đã nói mấy chục lần rồi, ở chỗ này của tôi không thích hợp cho nó.” Nể mặt Ian, hắn chỉ có thể chịu đến mức này, Bob nắm chặt điện thoại, cố gắng nói không quá khó nghe.

“Tôi biết rồi.” Tâm tư của Feston cũng không ở nơi này.

Cứ như vậy là đã xong? Bob trừng mắt nhìn điện thoại trong tay, xem ra hắn phải tìm Stephanie để giúp chăm sóc thằng bé này mới được, ngay khi hắn nghĩ như vậy thì liền nghe thấy ở đầu dây bên kia đặt câu hỏi, “Bob, nói cho tôi nghe một chút về Glen, cậu ta là người thế nào?”

Lý trí của Feston nói cho hắn biết hiện tại hắn phải khách quan, cho dù hắn rất để ý đến thái độ của Phong Triển Nặc đối với Glen.

Bob im lặng chừng vài giây, hắn cảm thấy kỳ lạ, cái tên này đã lâu không nhắc đến, “Glen à, vì sao bỗng nhiên lại nhắc đến cậu ấy?” Hắn nghe ra giọng điệu của Feston có một chút khác thường, vì vậy liền dè dặt giọng nói rồi dồn dập hỏi, “Chuyện đó có liên quan gì đến việc Ian bị vào tù?”

Không hổ là người trung gian của đám sát thủ, phản ứng của Bob rất nhanh, Feston đang thử phản ứng của Bob, “Glen còn sống.”

“Drim Glen còn sống?!” Bob cất cao giọng chứng tỏ hắn hoàn toàn không biết chuyện này.

“Là Ian nói cho cậu biết là Glen còn sống hả?” Hắn xác nhận lại một lần nữa với Feston, tin tức này khiến người ta rất giật mình.

“Chính là cậu ấy.” Feston trả lời, hắn tạm dừng một chút, cũng có nghĩa là hắn vẫn chưa dứt lời, chậm rãi ngẩng đầu nhìn bên ngoài nhà tù, hôm nay là một ngày nắng đẹp nhưng tâm tình của Feston lại lấp đầy lo lắng.

Tuy nhiên loại tâm tình này cũng không ảnh hưởng đến sức phán đoán và khả năng quyết định của hắn, hắn cầm điện thoại, giọng điệu đông cứng giống như đang ra lệnh cho cấp dưới, “Hy vọng hiện tại anh có thể nói cho tôi biết, hơn nữa phải thuật lại chi tiết, tôi muốn biết Drim Glen là người như thế nào mới có thể làm cho Ian bằng mọi giá phải làm cho cậu ta đoàn tụ với con của mình.”

Giọng nói có khả năng xuyên thấu đến màng tai, Bob đưa điện thoại ra xa một chút, “Cậu mất hứng, đương nhiên cậu có quyền mất hứng nhưng Glen là người bạn thân nhất của Ian, cũng có thể nói là duy nhất.”

Sau khi kinh ngạc thì Bob mơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra theo như lời của Feston, mặc kệ là Feston có phản ứng gì thì Bob vẫn chưa thể tiêu hóa sự thật này, “Nói như vậy Ian tiến vào tù là giả, là vì Glen, Glen không chết....Mà mấy năm nay Ian vẫn luôn giấu diếm chuyện này.”

Ngay cả hắn mà Ian cũng không nói, Bob thật sự không ngờ.

“Nói cho tôi nghe một chút về Glen.” Feston có vẻ mất kiên nhẫn, Bob đương nhiên hiểu được.

“Cậu không có lập trường mất kiên nhẫn vì chuyện này, khi cậu lựa chọn Ian thì cậu đã không có lập trường để oán giận, làm cái nghề này thì ai lại không có một đồng phiến toái theo sau? Feston, Ian không tiếc mọi

giá vì Glen, nhưng như vậy thì sao? Muốn tôi nói thì tôi tình nguyện cậu ấy chọn Glen, ít nhất Glen cũng là một sát thủ, Glen hiểu rõ suy nghĩ của Ian.”fynnz.wordpress.com

Giống như còn ngại tâm tình của Feston chưa đủ tẻ, Bob lại nói ra những lời rất thẳng thắn. Có lẽ biết chuyện Glen còn sống đã thay đổi quan điểm của hắn, ít nhất trước đó hắn chấp nhận Feston nhưng hiện tại đã có biến hóa.

Feston cầm điện thoại ngồi ở trong xe, “Anh không phải là cậu ấy, anh không có tư cách lựa chọn thay cho cậu ấy, với lại làm ơn đi, đừng cho là tôi đang ghen tuông! Đúng vậy, tôi không thích cái tên Glen kia, nhưng hiện tại tôi càng lo lắng là trong chuyện này cả anh và cậu ấy đều đang mất đi lý trí.”

Có đôi khi Feston rất cay nghiệt, Bob bị lời nói sắc bén của hắn chọc giận bèn ha ha cười lạnh, “Nhưng chúng ta đang nói đến Glen, tưởng tượng một chút thử xem, khi Ian không có cái gì thì người ở bên cạnh cậu ấy là Drim Glen, là đồng bọn của cậu ấy, là người duy nhất mà cậu ấy có thể dựa vào, khi đó cậu đang ở đâu hả Feston Kada? Tôi tin là cho dù cậu đang ở đâu đang làm cái gì thì cũng không thể tưởng tượng được những chuyện mà bọn họ gặp phải.”

Sắc mặt cứng rắn của Feston bắt đầu nứt toác, giọng điệu của hắn cũng giống như những tảng đá không ngừng rơi xuống, “Tôi không biết, tôi bỏ lỡ, nhưng hiện tại cậu ấy là của tôi, tôi phải cam đoan cậu ấy được an toàn, mặc kệ cậu ấy muốn cái gì thì tôi cũng không thể cứ dung túng để cậu ấy đi mạo hiểm. Đó là sai lầm, nếu cậu ấy xảy ra chuyện gì thì người đau khổ nhất không phải là Glen mà là tôi.”

Hắn tạm dừng, “Cho nên tôi phải làm ra cái gì đó vì chính mình.”

Không phải là ghen tuông cũng không phải bởi vì ý muốn bảo hộ thừa thừa, mà là vì bản thân hắn, bởi vì hắn đã không còn cách nào dứt ra.

Yêu một người, sự tồn tại của người kia đã tác động quá lớn đến cảm xúc của hắn, cho dù là Feston Kada thì cũng không có cách nào tránh khỏi, hắn đã từng bị đình chỉ công tác, lại được phục chức, còn bị cấp dưới nghi ngờ, Bob phát hiện chính mình quả thật không có tư cách đi chỉ trích một cảnh sát yêu sát thủ.

Trên phương diện này thì Feston đã làm quá nhiều cho Ian.

“Quan hệ của hai người kể từ ngày đầu tiên đã là sai lầm, nhưng mà quên đi, đã đến mức này thì còn có thể nói cái gì nữa, ai có quan hệ với cái tên Ian kia thì đều trở nên bất hạnh, bao gồm cả Glen, tôi nghĩ rằng cậu ta đã chết, hiện tại biết cậu ta chưa chết, còn về việc cậu muốn biết cái gì về cậu ta? Tôi già rồi, có một số việc không còn nhớ quá rõ.”

“Không sao, anh chỉ cần nói những gì anh biết cho tôi nghe là được.” Khởi động xe, nhà tù ở sau lưng của Feston càng lúc càng rời xa, hắn một tay cầm điện thoại, một tay cầm vô lăng, tâm tình rất phức tạp.

Bob có một chút cảm thông cho Feston bởi vì hắn biết Ian không phải là người dễ quản thúc, “Feston, trước khi tôi nói với cậu về chuyện của Glen thì cậu phải nhớ Kỹ Ian là sát thủ tốt nhất, nhưng không phải là người bình thường, cậu phải nhớ kỹ điểm này.”

“Không phải là người bình thường?” Feston không biết vì sao Bob lại đột ngột nói như vậy, hắn dùng sức nắm chặt tay lái, “Anh sai rồi, cậu ấy là người bình thường, cậu ấy có được tất cả quyền mà hết thấy người bình thường nên có, bao gồm cả cuộc sống yên bình an ổn.”

Bob cảm thấy lời của mình vừa đánh vào một thanh sắt thép, “Cậu đang bảo vệ cho cậu ấy, tôi cũng không cảm thấy bất ngờ, cậu cũng biết tôi rất thích cậu ấy, thậm chí xem cậu ấy như con của mình, đương nhiên những lời này cậu không thể nói ở trước mặt cậu ấy...”

“Bob.” Gần đây tính kiên nhẫn của Feston hoàn toàn bị giảm sút.

Bob thông thả nói, “Tôi bảo cậu ấy không phải là người bình thường là vì cậu ấy bị huấn luyện thành như vậy, cậu hiểu không, cậu ấy không biết phải cư xử với cảm tình của mình như thế nào, trong quá khứ cậu ấy dùng giết chóc để giải quyết, cậu ấy giết tất cả mọi người có hứng thú với cậu ấy, những người yêu cậu ấy.”

“Cậu ấy biết như vậy là an toàn nhất, cậu ấy sẽ không sinh ra cảm tình dư thừa, cho nên cậu ấy là xuất sắc nhất, nhưng cậu xuất hiện, cậu ấy không thể giết cậu, cậu ấy bắt đầu mất khống chế, cuối cùng hai

người yêu nhau, chuyện này nghe ra rất tuyệt, nhưng cũng không thay đổi được bản chất của cậu ấy, Ian biết chính mình là một sát thủ máu lạnh.”

Lời nói của Bob làm cho Feston cảm thấy rất tệ, “Anh đang nói như thể cậu ấy là một con quái vật vậy.”

“Cho dù là quái vật thì cũng không chỉ có một, Glen cũng là quái vật, Glen hiểu rõ cảm giác này của Ian, tôi nghĩ Ian nhất định sẽ không nói cho cậu biết điều này, bởi vì cậu là Feston, là người mà cậu ấy yêu.” Bob có thể nói là một trong những người hiểu rõ sát thủ U Linh nhất.

Cảnh vật ven đường chậm rãi rút lui, Feston nhìn thẳng ra phía trước, hần mắt khổng chế nên lập tức hãm phanh, “Cậu ấy là một tên ngu ngốc, tình nguyện đi làm chuyện nguy hiểm mà không chịu thương lượng với tôi, cậu ấy muốn gặp mặt bạn cũ, không muốn làm cho tôi biết bản chất thật sự mà cậu ấy đang che giấu.”

Feston xoa trán, “Chẳng lẽ vì không am hiểu tình cảm mà chỉ biết chạy trốn và giết người thì tôi sẽ không yêu cậu ấy hay sao, cho dù cậu ấy là quái vật như anh đã nói, là tội phạm, là một tên sát nhân điên cuồng với hai tay đầm máu...” Cho dù Phong Triển Nặc hoàn toàn không giống người bình thường.

Bàn tay nắm vô lăng vẫn vững vàng, Feston không nói tiếp, Bob nhìn không tới cũng tưởng tượng không ra vẻ mặt của Feston lúc này, bởi vì Bob không phải là tên sát thủ kia.

Một khi đã nhận thức chuẩn xác mục tiêu thì sẽ không thay đổi phương hướng, Feston hiểu rất rõ tình cảm của hần đối với Phong Triển Nặc, hần càng biết rõ ý nghĩa của người này đối với hần.

“Nói cho tôi biết về chuyện của Glen, tất cả những gì mà anh biết, càng chi tiết càng tốt.” Hần sẽ bắt được cái tên sát thủ trong tù kia, cũng sẽ giải quyết hết thấy vấn đề, giọng điệu của Feston lộ ra hàm nghĩa như vậy. fynnz810

Bob có tình cảm sâu sắc với đám sát thủ, hần nhìn bọn họ lớn lên, đương nhiên biết rất nhiều, ngay khi hần tự thuật về quá khứ thì bên trong nhà tù, lúc Phong Triển Nặc quay lại phòng giam thì liền bị bắt ngờ vì Mason đã quay lại.

“Xem ra tay của mày đã khôi phục không tệ.” Lúc giẫm nát cổ tay của Mason thì trên mặt của hần cũng là nụ cười lạnh lùng này.

Cổ tay của Mason hiện tại bị băng bó bởi một lớp băng gạc màu trắng, nhưng Mason không lộ ra cảm xúc khiếp đảm, hần nắm lấy bàn tay bị thương của mình, “Mày cảm thấy kỳ lạ vì sao tao còn dám trở về đúng không?”

“Có người có lá gan rất to.” Bang Hắc Báo chỉ là cái cỏ, cũng có thể xem như công cụ, Phong Triển Nặc không tính làm gì bọn họ, cho nên hần cũng không ngờ sẽ gặp phải người của bang Hắc Báo muốn trả thù hần.

Mason quỳ gối ở một góc trên giường tầng, Phong Triển Nặc không bận tâm đến phản ứng của đối phương, hần đi về phía giường của mình rồi nằm xuống.

“Bọn tao có không ít người bị cảnh sát bắt giữ, đây đều là do mày làm ra.” Mason hung hăng nói, giống như giải thích cho hành động của mình.

Giọng nói từ trên giường tầng truyền xuống, Phong Triển Nặc dùng hai tay để kê đầu, “Là tao làm ra.”

Hần căn bản đang lười nói chuyện, cũng lười giải thích, Mason không thể chấp nhận, “Nếu mày có thể giải thích thì tao sẽ tha thứ cho mày, bằng không—”

“Bằng không thì thế nào? Mày muốn giết tao à?” Hơi hơi mở mắt, dường như chỉ là đặt câu hỏi, nhưng lời nói cùng với nụ cười như có như không của hần ở trong mắt của Mason chính là đùa cợt, Mason từng nếm mùi thân thủ của hần, đến lúc đó ai giết ai thì chưa đến phiên Mason có thể lên tiếng.

Từ trên góc giường cúi đầu xuống, ánh mắt của Mason giống như lóe lên trong bóng đêm, “Sẽ có người giết mày.”

.....

P/S: Ta để ý một điều, anh Phê luôn là người nhìn đằng sau lưng của Nặc, ko bao giờ là người bỏ đi trước, lúc này cũng dõi mắt về phía em o_o. Với lại...ta muốn đấm bạn Bob một trận =.=, nói chuyện thấy phát ghét.

178. Chương 178: Chờ Đợi

“Ai?” Hấn hỏi.

Có người muốn giết hấn, những lời này không phải là lần đầu tiên Phong Triển Nặc nghe thấy, hấn cũng tin tưởng đây không phải là lần cuối cùng, mặc dù xem nhẹ lời cảnh cáo của Feston nhưng với bản tính của một sát thủ thì hấn vẫn phải cẩn thận.

Mason chỉ cười lạnh mà không trả lời, ánh sáng chiếu xuống đỉnh đầu của hấn, khi hấn cúi xuống thì bị bóng râm bao phủ, Phong Triển Nặc hoàn toàn có thể ép cung hấn nhưng rốt cục lại không làm như vậy.

Xoay người xuống giường, Phong Triển Nặc tiếp tục buổi tập thể hình đã bị cắt ngang trước đó, bắt đầu đếm từ mười lăm mười sáu mười bảy.

“Cứ như vậy? Mà không hỏi gì nữa hả?” Phản ứng của hấn làm cho Mason cảm thấy kỳ lạ, Phong Triển Nặc ngẩng đầu, “Nếu mà muốn tao ép cung mày thì tao cũng sẽ rất vui vẻ làm theo.”

Lộ ra nụ cười sát thủ, Mason phải thừa nhận nụ cười trên khuôn mặt này rất khó có thể làm cho người ta chán ghét, “Tao sẽ không nói cho mày bởi vì tao cũng không biết cụ thể, nhưng tao xác định kỳ hạn nộp mạng của mày đang ở ngay trước mắt.”

Lời nói của Mason chẳng thể uy hiếp được Phong Triển Nặc, hấn chỉ hừ cười một tiếng, “Vậy mà cứ chờ xem.”

Phong Triển Nặc tiếp tục thoải mái tập thể hình, dường như không hề coi trọng lời nói của Mason, Mason cũng không biết cái tên sát thủ này nghĩ thế nào, hấn chỉ thấy đối phương rất thờ ơ lãnh đạm.

Ngày đó ở bãi đất trống, người trước mặt cũng lộ ra bộ dáng thờ ơ như vậy, nhưng chỉ sau một cái chớp mắt liền làm cho đại ca nhà tù là Paul phải vào phòng y tế, đến nay vẫn chưa trở về.

Ánh mắt quan sát của Mason làm cho Phong Triển Nặc chú ý, “Nếu mà đang tìm cơ hội thì mày đừng lãng phí thời gian nữa.”

Hấn đứng dậy từ dưới đất rồi lau mồ hôi, ánh mắt của Mason và hấn chạm vào nhau, “Mày là một người rất kỳ lạ.”

“Vì sao lại kỳ lạ?” Hiếm khi nghe thấy một câu đánh giá như vậy, Phong Triển Nặc mở vòi nước.

Giọng nói của Mason từ trên cao truyền xuống, “Mày là một sát thủ, tao muốn giết mày nhưng không thành công, hiện tại tao đã quay lại, thế mà mày chẳng có phản ứng gì hết.”

Khi trở về thì hấn đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không ngờ đối phương hoàn toàn thờ ơ, thoát nhìn thì bề ngoài là như vậy.

“Hóa ra tao vẫn chưa biết là mày thích chết.” Phong Triển Nặc ngẩng đầu, trên mặt của hấn đầm mồ hôi, hơi thở của máu tanh đập vào mặt làm cho Mason bị hoảng sợ.

“Tin tao đi, nếu là trước đây thì tao nhất định sẽ làm cho mày biết hậu quả khi làm như vậy, nhưng hiện tại không phải thời cơ tốt, nơi này cũng không phải chỗ tốt, mày cũng hoàn toàn không biết tao muốn bẻ cổ của mày nhiều như thế nào đâu, cho nên tốt nhất là mày đừng nói nữa.” Trong đôi mắt mỉm cười là một sự bình tĩnh, không hề có gợn sóng, chỉ có hơi thở tử thần vây quanh, lộ ra sát ý.

Người nào nhìn thấy ánh mắt này thì sẽ hiểu rõ, có đôi khi bình tĩnh còn đáng sợ hơn tất cả mọi thứ, Mason bỗng nhiên có ảo giác mình đang bị một loài thú ăn thịt người nhìn chằm chằm, “Mày muốn giết tao à?”

“Hiện tại sao? Không, tao không thể giết mày, có người sẽ mất hứng.” Hấn cũng không muốn tiếp tục chọc giận Feston, hiện tại Feston chắc là đã tức đến phát điên rồi, Phong Triển Nặc dùng khăn lau khô mặt. fynnz.wordpress.com

“Nhưng mày rất muốn giết tao, bởi vì mày là sát thủ.” Trực giác của Mason rất chuẩn xác, cho đến nay Phong Triển Nặc chưa từng nương tay đối với những kẻ có ý đồ gây bất lợi cho hắn.

“Tao không muốn lỗ vốn, mày không có tính uy hiếp đối với tao, tao cần gì phải lãng phí thời gian, hơn nữa nơi này có nhiều người như vậy, nếu tao giết mày thì tao sẽ không thoát khỏi can hệ, còn nếu mày muốn dùng chính mạng của mày để cài bẫy tao thì tao khuyên mày nên đổi cách khác đi.” Tên sát thủ đã quen với việc kiềm chế sát ý đang nhướng mày nhìn Mason.

“Không có ai muốn chết, nhưng không giải quyết mày ở ngay nơi này thì tao sẽ chết.” Gân trán của Mason không ngừng giật mạnh, hắn biết mình đang đối mặt với nan đề như thế nào, “Mày giết tao hoặc là bị tao giết, không có con đường thứ hai!”

Mason đột nhiên đánh về phía Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc nhìn thấy một miếng đá sắc bén ở trong tay của Mason, miếng đá cắt vào cổ họng của hắn.

Thế công của Mason không thể tạo thành thương tổn đối với một sát thủ lão luyện như Phong Triển Nặc, hắn gạt xuống miếng đá của Mason, hai người ẩu đả khó tránh khỏi va chạm vào giường và cái bàn trong phòng giam, quần áo dưới lầu lập tức tuyết còi.

Mason thấy hoa mắt, đến khi nhìn lại thì nhận ra chính mình đã té trên mặt đất, cổ họng bị đối phương giẫm mạnh, “Đừng lãng phí thời gian của tao.”

Nhìn thấy quần áo đang đi về phía này, Phong Triển Nặc rút chân về, “Nói là mày tự té ngã.”

Cho dù không thấy sự nguy hiểm dưới đáy mắt của hắn thì Mason cũng chuẩn bị nói như vậy, quần áo phát hiện không có chuyện gì lớn, chỉ hỏi vài câu rồi bỏ đi, Mason với mặt mũi bầm dập đang đứng lên từ dưới đất, đầu đầy hình xăm màu xanh, mặt mũi bầm tím, cực kỳ giống mặt quỷ.

Phong Triển Nặc xem như hắn không tồn tại, chuẩn bị tốt khăn lông, thời gian tắm rửa sắp đến.

“Tao là kẻ phản đồ.” Trong phòng giam rất nhỏ, câu nói đột ngột của Mason có thể nghe thấy rất rõ ràng, Phong Triển Nặc quay đầu lại, “Cái gì?”

“Tao là Judá” Mason chỉ lên hình xăm của mình, bữa ăn tối cuối cùng, món đồ đã bán đứng Jêsu, hắn đang nói đến lai lịch của hình xăm, Phong Triển Nặc ngã ra sau, dựa lưng vào tường, nhìn Mason buồn bực cào cào cái đầu trọc lóc của mình.

“Có một lần bang Hắc Báo thiếu chút nữa đã bị cảnh sát tiêu diệt, bọn tao đang ở hiện trường giao dịch, cũng may đại đa số mọi người đều trốn kịp.” Hấn bỗng nhiên nói như vậy, “Nhưng sau đó đại ca phát hiện có người mật báo với cảnh sát, kỳ thật người đó chính là tao, tao là Judá.”

“Tao cũng bị bắt nhưng cảnh sát ra tòa làm chứng, chứng minh tao là người chỉ điểm, cuối cùng tao được giảm án. Nhưng mẹ kiếp, có ai muốn bọn họ làm như vậy đâu?! Tất cả mọi người đều biết tao là kẻ phản đồ! Muốn trở về thì tao phải thủ tiêu mày! Nếu không thì tao vĩnh viễn là Judá tựa như cái tên ở trên đầu của tao!” Hấn chỉ vào hình xăm trên da đầu của mình.

Vì để cho đồng bọn chấp nhận hay sao? Phong Triển Nặc không nói tiếp, tiếng chuông vang lên, đã đến giờ đi tắm, “Đây là chuyện của mày.”

Hắn cảm vài thứ rồi đi ra ngoài, Mason ngồi dưới đất không ngừng xoa nắn gương mặt, da đầu hắn lên những vết cào cào, hắn nhặt lên viên sỏi ở dưới đất rồi hung hăng ném mạnh vào song sắt, viên sỏi phát lên tiếng vang chói tai sau đó văng ra nơi khác.

Mặc bộ đồ tù với màu xám xịt, Phong Triển Nặc cùng những tù nhân khác đi về phía phòng tắm.

Cho dù phản bội như thế nào, muốn thay đổi lập trường của mình, cố gắng làm lại từ đầu, nhưng con người đã bị định hình từ rất lâu thì căn bản không thể thay đổi, Mason vẫn là người của bang Hắc Báo, cho dù hắn là phản đồ thì cuối cùng vẫn sẽ trở lại bang Hắc Báo.

Phong Triển Nặc nhìn bàn tay của mình một cách đắm chiêu, hấn đi theo hàng ngũ tiếp tục tiến về phía trước, hấn không để ý bản thân mình rõ ràng khác với mọi người, phong cách không giống người thường làm cho hấn có vẻ rất đáng chú ý, nhưng điều này không thể thay đổi bản chất của hấn.

Hấn cũng là phạm nhân giống bọn họ.

Hấn vẫn là một sát thủ.

Phòng tắm ở khu tầng trệt, nơi này nhốt rất nhiều phạm nhân, phòng giam nào phải làm cái gì phải đi đâu thì đều được sắp xếp theo tuần tự, chuyện của Phong Triển Nặc ở bãi đất trống đã sớm được lan truyền, cho nên không ai dám tùy tiện chọc ghẹo hấn, nhưng vẫn có một vài người nhìn thấy hấn thì sẽ quan sát chăm chú.

Paul mất đi vị trí đại ca, đây là chuyện rất rõ ràng, hiện tại Paul không ở, bên dưới hấn còn có những người khác đã sớm hăm he vị trí này, làm đại ca trong tù có lợi ở chỗ nhận được rất nhiều ưu đãi, làm cho bọn phạm nhân phải phối hợp, đám quản giáo cũng ít nhiều sẽ tạo quan hệ đối với người quản lý nơi này.

Vị trí đại ca tượng trưng cho không ít quyền lợi.

Thuốc, rượu, thức ăn, cà phê, thậm chí là thuốc phiện, khi ở bên ngoài thì muốn có được những thứ này cũng không hề khó, nhưng một khi vào đây, hết thảy vật chất đều có giá trị rất cao, mà năng lực chính là tất cả.

Có năng lực thì sẽ có địa vị — điểm này chưa từng rõ ràng như vậy, hiện tại Phong Triển Nặc cũng đã lĩnh hội đầy đủ, sau lần thứ ba từ chối ý đồ chiêu dụ của bọn người này thì hấn không còn để ý đến những kẻ muốn tiếp cận hấn nữa.

“Thật phiền phức có phải hay không, nơi quỷ quái này chính là như vậy, chỉ là nhà tù mà thôi, cậu còn có thể trông cậy là nó sẽ như thế nào nữa đây.” Ở vòi hoa sen kế bên phải là một ông lão gầy nhom đang gội đầu, nhìn thấy tình cảnh này, hiển nhiên là người từng trải. fynnz810

“Nghe nói cậu vừa tiến vào đây thì liền cho thằng Paul biết mùi phải không, cậu em, làm khá lắm, Paul coi như tiêu rồi, nhưng mà cũng đến lúc cậu phải chọn đứng về phe nào, vừa rồi nói không chừng còn có một tên Paul thứ hai trong những người đó.” Ông lão dè dặt tiếng nói, âm thanh bên trong màn hơi nước nghe có vẻ rất nặng nề.

“Cám ơn đã nhắc nhở.” Phong Triển Nặc chỉ mỉm cười, hơi nước mờ ảo che khuất ánh sáng âm u dưới đáy mắt của hấn.

Theo kế hoạch thì hấn sẽ không ở trong này quá lâu, hấn phải dời đến nơi khác, nhưng dời đi bằng cách nào thì không phải là chuyện mà hấn có thể làm được, chuyện này cần có sự giúp đỡ của Feston.

Feston nhất định sẽ giúp hấn, điểm này hấn rất khẳng định, duy nhất không chắc chắn là phải mất bao lâu, cứ tiếp tục như vậy thì hấn cũng chưa chắc còn có thể tiếp tục nhẫn nại được nữa hay không.

Thật hy vọng cái tên kia nhanh chóng giận xong, có thể làm cho hấn sớm ngày rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Muốn một người quen tự do phải nghỉ ngơi theo đúng giờ giấc là một điều rất khó, nhất là người như Phong Triển Nặc, bất quá bây giờ hấn vẫn có thể chịu đựng.

Phòng tắm chia ra làm hai bên, mỗi bên đều có một loạt vòi sen, mọi người đều chọn những vòi sen còn trống để tắm, đồng thời cố gắng tránh xa những nhân vật nguy hiểm, địa vị của Phong Triển Nặc ở trong này vẫn chưa được xác thực, nhưng hiển nhiên việc từ chối vừa rồi của hấn đã chọc giận những người muốn tạo thành phe phái ở đây.

Có nhiều gương mặt xa lạ, có người nhìn hấn, hấn chỉ nhìn thoáng qua, dùng bọt biển chà lau trên người, cho dù nơi này có người có bề ngoài khá được nhưng cũng hoàn toàn không thể gọi dậy hứng thú đối với hấn.

Để dòng nước ấm xối từ đầu xuống chân, hấn hoạt động bắp vai cứng ngắc, đương nhiên đây chỉ là ảo giác, cứng ngắc chỉ là vì đã lâu rồi không cùng ai so đấu, hấn cần một người có thể lực ngang bằng hấn.

Tốt nhất là Feston.

Nghĩ đến Feston, nghĩ đến tấm lưng rộng lớn thẳng thớm của người nọ thì lập tức có một dòng nhiệt chạy thẳng xuống dưới thân, Phong Triển Nặc cắn chặt răng, thật sự không xong, rõ ràng là hắn vừa mới gặp Feston kia mà.

Chết tiệt, chỉ thấy mặt thôi thì căn bản vẫn không đủ.

Nghĩ đến việc Feston sẽ cân nhắc rồi sẽ nói cho hắn biết đáp án, vì chờ đợi thời khắc đó mà hắn cảm thấy thời gian trở nên cực kỳ chậm chạp, bên tai chỉ còn lại tiếng nước chảy, hắn nhắm mắt chịu đựng sự dày vò trên người.

Hắn hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết vụ này, hy vọng Feston có thể hiểu rõ tâm tình của hắn.

“A!” Ông lão ở bên cạnh bỗng nhiên kêu to, Phong Triển Nặc lập tức mở mắt ra, một lưỡi dao dính đầy xà phòng đánh đâm mạnh về phía hắn.

Không chỉ có một người, hắn bị ba người bao vây, trong đó có một kẻ mà hắn đã biết mặt, mọi người đều gọi tên này là “Rắn mối.”

Lưỡi dao trong tay của Rắn mối được múa máy vô cùng linh hoạt, cho dù là Phong Triển Nặc, trong hoàn cảnh không có vũ khí thì muốn lập tức giành lấy ưu thế cũng không phải chuyện dễ, hắn tránh được vết cắt đang nhắm vào phía động mạch cổ, Rắn mối nhanh chóng rút tay lại, tránh né đòn phản công kế tiếp của hắn.

Phong Triển Nặc cùng Rắn mối so đấu vài đòn thì liền biết đối phương là một nhân vật lợi hại, không thể sánh bằng Feston, nhưng Mason so với Rắn mối thì chỉ như một đứa nhỏ mới học đi.

“Thân chủ của mày muốn biết danh sách mà ông ta cần đang ở nơi nào.” Ánh mắt của Rắn mối khác với vừa rồi, hoàn toàn vô cảm.

Kẻ này cũng là một sát thủ.

.....

P/S: Cứ nghĩ đến chồng là lại nghĩ bậy o.o

179. Chương 179: Khắc Phục Hậu Quả

Phong Triển Nặc lập tức trở nên nghiêm túc.

“Nó đương nhiên đã bị cảnh sát thu giữ, bọn họ sẽ không hy vọng tôi giấu nó ở chỗ nào đó.” Hắn tung ra một cú trong màn hơi nước.

Khi sát thủ gặp phải sát thủ thì cả hai đều sử dụng những động tác giết người để sống, cực kỳ linh hoạt, bởi vì bọn họ biết rõ chỉ cần bắt cần một chút thì sẽ bị đối phương nắm lấy cơ hội chết người.

Đột nhiên xảy ra ẩu đả cũng không khiến mọi người bị hoảng sợ, ngược lại còn tụ tập xung quanh để theo dõi, Phong Triển Nặc và Rắn mối đánh nhau ngay trong khu phòng tắm vừa hẹp vừa dài.

Tầm mắt của cả hai đều bị ngăn cản, trên vai và cánh tay của Phong Triển Nặc bị đứt vài đường, mà nội thương của Rắn mối e rằng cũng không làm cho tên này cảm thấy dễ chịu, “Không có danh sách thì mày phải chết.”

Vút – lưỡi dao xẹt qua trước ngực, Phong Triển Nặc cúi đầu, nhìn thấy máu tươi của mình.

Màu đỏ hằn sâu trong mắt, hắn lộ ra nụ cười quỷ dị, đã nhẫn nhịn thật lâu, ở trước mặt Feston nếu có thể không giết người thì hắn sẽ không giết người, nhưng hiện tại....Vừa mở mắt ra, sát khí âm u lạnh lẽo lộ ra dưới đáy mắt.

Không muốn che giấu nữa, cũng không muốn kiềm chế nữa, đã đến cực hạn.

Nắm đầm là vũ khí, biết nhược điểm của cơ thể con người thì sẽ biết nên ra tay ở chỗ nào, hai tên sát thủ nhằm về phía Phong Triễn Nặc liền bị đá văng ra ngoài.

Bọn họ học máu ngay tại chỗ, máu tươi tràn lan cùng với hơi nước dung hợp cùng một chỗ làm cho các phạm nhân nhìn xem ngây người.

Nhưng hai tên sát thủ mà Rắn mối dẫn theo cũng không tệ, bọn họ lặn vài vòng dưới đất rồi liền đứng lên, khoe miệng còn dính máu, lại tiếp tục gia nhập với Rắn mối.

Đối mặt với ba hướng công kích, năng lực ứng biến của Phong Triễn Nặc bị khảo nghiệm, nhưng đáng ăn mừng là kỹ thuật giết người của hắn vẫn chưa bị bỏ phế, cho dù là ở trong phòng tắm mù mịt hơi nước.

“Biết tao đang cố gắng nhìn cái gì hay không?” Nắm đầm giật giật, hắn bắt đầu nhớ nhung mùi khói súng và đạn dược, “Muốn kiểm chế không nhầm nháp cái loại cảm giác này thì thật sự là quá khó.”

Hắn vừa dứt lời thì trong không khí dường như lan tỏa một cảm giác mát lạnh, mùi máu tươi kích thích tội ác đen tối, xung quanh chỉ còn tiếng ồn ào và kêu gào, Phong Triễn Nặc cười lạnh, vừa lôi vừa kéo, khăn tắm trên lưng của đối phương bị hắn quấn thành vũ khí.

Khăn tắm ướt đầm quất lên cơ thể người giống như dây thừng, trúng một phát thì trên người liền hắn lên một vết đỏ sẫm.

Hai người kia bị đánh lùi ra sau, Rắn mối cũng lui lại vài bước rồi kẹp lưỡi dao trong nắm đầm, lưỡi dao lóe sáng, như vậy mỗi một cú đâm tiếp theo của hắn đều có khả năng trí mạng.

Phong Triễn Nặc không dám sơ suất, khăn tắm quấn lên cổ tay của Rắn mối, chỉ nhìn thấy bóng người dao động giữa màn hơi nước, hắn đi đến sau lưng của đối phương, khăn tắm giống dây thừng quấn lấy cổ tay của Rắn mối, dùng sức kéo vài vòng, động tác lưu loát, một đầu khăn tắm siết lên cổ của Rắn mối.

Rắn mối bị hạn chế hành động, trên mặt hiện lên một chút bối rối, Phong Triễn Nặc ở ngay sau lưng hắn, lực cổ tay chậm rãi buộc chặt, thản nhiên nhếch môi, “Muốn danh sách là vì bọn họ đang nằm trong danh sách, mày tưởng là bọn họ còn có thời gian để lo đến chuyện danh sách hay sao?” Cổ tay của hắn vận một phát, nhưng hai gã đồng bọn của Rắn mối lại không vì tình cảnh của Rắn mối mà dừng công kích, Phong Triễn Nặc không thể không phân tâm đi đối phó với bọn họ, cửa ra ở trước không gian hẹp dài đã bị ngăn chặn, tựa như một nhà giam. fynnz.wordpress.com

Nhà giam bỗng nhiên xuất hiện một lối thoát, “Quản giáo đến! Quản giáo đến, mau dừng tay! Có ai muốn bị phạt hay không?” Lão già gầy nhom gặt đám đông ra, là ông ấy đi báo cho quản giáo.

“Lão cẩu, ông lại nhiều chuyện nữa rồi!” Đám phạm nhân rống to đối với ông ấy, người bị gọi là Lão cẩu dường như cũng không lo lắng mà chỉ cười hì hì rồi giải thích, “Xảy ra án mạng cũng chẳng tốt lành gì, sau này điều tra sẽ mất không ít thời gian, chẳng có lợi cho ai cả.”

Hơi nước mù mịt trong phòng tắm dần dần tán đi, tiếng đánh nhau cũng dừng lại, khi cảnh ngục tiến vào thì chỉ còn thấy ba người nằm dưới đất, còn có một người đang đứng tắm dưới vòi hoa sen, máu loãng theo dòng nước chảy xuống đất rồi nhanh chóng uốn lượn xuống miệng lỗ thoát nước.

Cánh tay, bả vai và ngực đều có vết thương, mái tóc màu trà nhạt xen lẫn với màu đen bị nước xối ướt sũng đang dán trên trán, xung quanh còn có một màn hơi nước, trong hơi nước lộ ra đôi mắt màu xanh biển vô tình.

Thấy rõ hắn là ai, quản giáo biết bối cảnh của hắn nên liền cảm thấy khó xử, “36-A-2650, anh đang làm cái gì vậy?”

“Nơi này là nhà tắm, anh xem đi hiện tại tôi đang làm cái gì, đương nhiên là tắm rồi.” Sự thật chứng minh cho dù là đôi mắt vô tình thì vẫn có thể lộ ra vẻ mặt thản nhiên, hắn khóa nước lại rồi cầm lấy xà phòng, “Nếu anh muốn hỏi mấy người kia thì tôi chẳng biết gì cả.”

Hắn đi qua bên cạnh quản giáo, trải qua đám đông, những tên phạm nhân chặn đường đều tách ra, chừa lại một lối đi.

Quản giáo nhìn thấy tất cả, Lão cầu kinh ngạc mà nói ra suy nghĩ của những người khác, “Tôi còn tưởng là cậu ấy đã chết chắc rồi chứ.” Rắn mỗi té dưới đất, khi quản giáo đi qua thì hắn chậm rãi đứng lên.

Rắn mỗi không chết, rốt cục Phong Triển Nặc vẫn không xử lý đối phương, hắn không muốn rước lấy phiền phức, kỳ thật hắn vẫn luôn cẩn thận, nhưng không biết vì sao phiền phức vẫn luôn tự động tìm tới cửa, nhưng mà hiện tại hắn rốt cục vẫn nhớ chính mình đang ở nơi nào.

Nếu giết Rắn mỗi, cho dù có thể dựa vào điều đó mà cảnh cáo những người còn lại, nhưng hậu quả vẫn rất nghiêm trọng, hiện trường có rất nhiều nhân chứng, huống chi hắn còn tính chuyển sang nhà tù khác.

Khi Phong Triển Nặc đi đến cửa thì liền bị quản giáo chặn lại, “Anh, anh, anh, cả anh nữa—” Bao gồm cả Phong Triển Nặc, Rắn mỗi và hai tên đồng bọn đều bị điểm danh, “Mấy người đều đi đến phòng y tế cho tôi.”

Trong tù thường xuyên xảy ra những vụ đánh chém, phòng y tế tồn tại là chuyện tất yếu, phạm nhân có quyền được chữa bệnh, nhưng quan trọng hơn là có thể tránh cho phạm nhân đánh chém đến chết, người nhà phạm nhân sẽ tìm quản giáo bọn họ để yêu cầu chịu trách nhiệm.

Cho nên vì an toàn, cũng vì tránh cho những chuyện rắc rối có thể xảy ra, một khi quản giáo phát hiện thì đều sẽ đi báo cáo, trong phòng y tế cũng lưu lại thông tin chữa trị.

Phong Triển Nặc thay quần áo, sau đó được quản giáo đưa đến phòng y tế, Rắn mỗi ở phía sau, cách hắn một khoảng rất lớn, bởi vì đi rất chậm, gương mặt bầm tím cùng với nội tạng bị công kích mạnh bạo, có lẽ đã gây ra xuất huyết nội, hiện tại chỉ là cố chịu đựng mà thôi, Phong Triển Nặc liếc mắt nhìn một cái, hắn biết rất rõ cú đâm của mình.

Đi qua hành lang xuyên suốt, chỗ rẽ chính là phòng y tế, thiết bị nơi này đương nhiên không bằng bệnh viện, nhưng có thể sơ cứu.

“Không ngờ là lại gặp tôi phải không?” Vào bên trong, khuôn mặt già nua của Lão cầu xuất hiện ở trước mặt của Phong Triển Nặc.

Nhìn thấy Phong Triển Nặc dường như rất bất ngờ, Lão cầu cười ha ha rồi tự mình giới thiệu, “Tôi tên là Douglas, ở cái nơi quỷ quái này đã hơn ba mươi năm rồi, quản giáo trưởng để cho tôi phụ trách phòng y tế này, giống như hôm nay, bác sĩ Jones không có mặt thì những vết thương ngoài da như của cậu đều do tôi phụ trách nhiệm.”

Hắn bắt đầu sát trùng vết thương trên tay của Phong Triển Nặc, nâng lên mí mắt nhiều nếp nhăn, tựa hồ sợ người khác nghi ngờ tính chuyên nghiệp của hắn, “Đừng nhìn tôi như vậy, trước kia tôi cũng từng làm bác sĩ ngoại khoa.”

“Rách vải đường không chết người đâu, cho dù trước đây ông làm trong nhà tang lễ thì nói thật là tôi cũng không bận tâm.” Xem Lão cầu sát trùng cho hắn xong rồi bắt đầu khâu lại vết thương, Phong Triển Nặc cho rằng kỹ thuật của người này cũng không tệ lắm, chẳng qua chuyện Lão cầu từng làm bác sĩ quả thật khiến hắn giật mình.

Quá trình khâu lại vết thương rất suông sẻ, mà Rắn mỗi và hai người khác thoạt nhìn không có gì nghiêm trọng, lại không bị thương ngoài da, hiện tại bọn họ đều ở bên ngoài, Douglas với biệt danh Lão cầu đeo một cặp kính lão ở trên mắt, vừa may vết thương vừa lải nhải đủ loại tình huống ở trong tù, nghe ra giống như hắn đang giới thiệu về nhà của hắn, dường như rất đắc ý vui vẻ.

“Đừng nhìn tôi như vậy, cậu thanh niên, cậu cũng đừng cảm thấy kỳ lạ, nên biết một người nếu trải qua hơn phân nửa thời gian sống trong nhà tù thì cái nơi quỷ quái này trên cơ bản cũng đã trở thành ngôi nhà thứ hai của hắn, tôi đã từng đi ra ngoài nhưng cuối cùng vẫn trở lại, nói nghe có vẻ kỳ lạ nhưng hình như tôi đã quen với cuộc sống trong này.” Lão cầu dùng giọng điệu khốn khổ để tự thuật về quá khứ của mình, hắn đã đi ra ngoài như thế nào rồi quay trở lại ra sao.

Phong Triển Nặc không rõ suy nghĩ của một ông lão xem nhà tù trở thành nhà là như thế nào, hắn chỉ muốn nhanh chóng đi ra ngoài, tìm được Glen, đem Nile, đem tất cả cục diện rối rắm bên Anh quốc ném cho cái tên kia là được.

“Chờ ông nói xong thì không chừng sẽ có hứng thú đi xem thương tích của mấy tên ở bên ngoài...” Phong Triển Nặc nói vài tiếng, Lão cầu lập tức biết hắn đang ám chỉ cái gì, vì vậy liền chớp mắt với hắn vài cái, “Bọn họ muốn giết cậu.”

“Nhưng bọn họ đã thất bại, chẳng phải hay sao?” Thản nhiên buông tiếng cười nhạt, đây cũng là chế nhạo đối thủ, Rắn mối ở ngoài cửa nghe thấy hắn chế nhạo mình thì liền trở nên nhột nhạt.

Lão cầu cúi đầu để lộ đôi mắt ra khỏi gọng kính, hắn cảm thấy kỳ lạ, “Cứ để bọn họ chờ, chẳng phải không cứu thì thương tích sẽ càng kéo dài hay sao, vì sao cậu lại nhắc nhở tôi?”

Ánh mắt của Rắn mối đông cứng, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người trong phòng bệnh.

“Tôi có nhắc nhở ông hay sao, tôi chỉ đang cười nhạo bọn họ thực vô dụng mà thôi, sát thủ chuyên nghiệp không chỉ phải học cách giết người như thế nào, muốn biết cái gì khác thì còn rất nhiều.” Lão cầu khêu lại đường chỉ cuối cùng, Phong Triển Nặc nằm trên giường bệnh, vết thương trước ngực của hắn vẫn đang đổ máu.

“Tôi không biết suy nghĩ của cậu, nhưng mà tôi biết cậu có phiền phức.” Lão cầu nhìn vết thương trước ngực của hắn rồi nói như vậy.

“Nghiêm trọng lắm sao?” Phong Triển Nặc cũng biết vết thương kia không nhỏ, lưỡi dao rất sắc bén, thủ pháp của Rắn mối quả thật không tệ, Lão cầu nhìn vào vết thương của hắn, “Miệng vết thương không lớn nhưng rất sâu, cần phải gây tê để khâu lại.” fynnz810

“Vậy cứ khâu lại đi, không cần phải gây tê.” Phong Triển Nặc nói thật rõ ràng, trên người của hắn chẳng chít vết sẹo, Lão cầu đã quen với những tình huống như vậy, liền cảnh cáo nhắc nhở, “Sẽ rất đau, đau đến mức thần kinh của cậu sẽ bị tê dại, có thể làm cho cơ thể run rẩy, đến lúc đó cũng không dễ dàng khâu lại vết thương cho cậu.”

Lão cầu cảm thấy khó xử, lại nhìn ra mấy tên ở bên ngoài rồi chà xát hai tay, “Tuy rằng tôi đã từng làm bác sĩ nhưng tôi đã có hơn ba mươi năm không cầm dao giải phẫu cho nên...tôi thấy phải gây tê cho cậu là tốt nhất.” Theo vẻ mặt của Lão cầu thì Phong Triển Nặc đã biết kết quả, không gây tê là không được, nếu không Lão cầu có thể bắt cần làm cho vết thương của hắn càng tét ra rộng hơn.

“Chỉ được gây tê cục bộ.” Bản tính cẩn thận của sát thủ làm cho Phong Triển Nặc có quyết định như vậy, hắn sẽ không để cho người ta lợi dụng cơ hội, Rắn mối vẫn ngồi ngoài cửa, dùng ánh mắt chằm chằm để nhìn hắn, hắn biết đó là ánh mắt gì.

“Cục bộ thì cục bộ, đương nhiên là gây tê cục bộ, cũng không phải giải phẫu gì lớn lao, chỉ là khâu lại mà thôi.” Lão cầu cầm lấy ống kim, sau khi rút xong một lượng thuốc tê vừa đủ thì bắt đầu bắn ra một chút để thử, “Trong lúc chờ thuốc tê có tác dụng thì tôi đi ra ngoài xem mấy tên đó trước đã.”

Quản giáo ở ngay trước cửa, Rắn mối và hai tên sát thủ đang chờ ngoài cửa, cũng bị trông giữ, gây tê cục bộ sẽ giúp hành động của Phong Triển Nặc không bị cản trở quá lớn, hắn vốn không nên bắn khoả nhưng bản năng của hắn lại một lần nữa xao lên một hồi chuông cảnh báo.

Rắn mối dường như đang mỉm cười với hắn, nụ cười dữ tợn làm hắn bỗng nhiên nhớ đến chính mình, không biết lúc hắn giết người có phải nạn nhân cũng nhìn thấy ở trong mắt của hắn loại dữ tợn và lạnh lùng như vậy hay không.

“Đợi đã...” Kim tiêm len vào làn da, hắn nói quá muộn, tầm mắt phía trên là khuôn mặt đầy nếp nhăn của Lão cầu, người nọ đang cười, “Còn chờ cái gì nữa, không sao đâu, sẽ ổn thôi, chờ đến khi thuốc tê có tác dụng thì tôi sẽ khâu lại vết thương cho cậu.”

Hết thấy điều tiến hành ngăn nắp có thứ tự, Lão cầu nhìn đồng hồ, sau đó đi ra ngoài để xem cho đám người của Rắn mối, Phong Triển Nặc nằm trên giường bệnh, xung quanh yên lặng làm cho hắn có một loại dự cảm không rõ.

Có vài người tiếp cận nơi này, giày da phát ra tiếng vang rõ ràng, có vài người đến trước cửa, quản giáo còn chưa kịp hồi thì đã bị quật xuống đất, mấy tên mặc đồ đen ra tay rất nhanh, rõ ràng là đã được huấn luyện đặc biệt, bọn họ đi vào phòng y tế.

“Mấy người là....” Phong Triển Nặc mở miệng nói chuyện nhưng không thể nghe thấy giọng của chính mình, thuốc mê có tác dụng, hắn không thể mở miệng.

Thoáng chốc hiểu được chuyện gì đã xảy ra, bởi vì hai người này cho hắn một cảm giác không xa lạ.

CIA, bọn họ là CIA, người của CIA muốn giết hắn diệt khẩu!

Hiển nhiên sự tồn tại của hắn đã tạo thành trở ngại, đồng thời còn uy hiếp đến danh dự của CIA, CIA muốn thủ tiêu công cụ đã trở thành vấn đề rắc rối này, suy nghĩ lướt nhanh trong đầu, hắn muốn đứng lên nhưng mà....Chết tiệt! Liều thuốc tê không đúng.

Tầm mắt nhìn ra bên ngoài, hắn nhìn thấy Lão cầu đang ngồi trên ghế cùng với Rắn mối, bị trông giữ, vẻ mặt của Lão cầu rất kỳ lạ.

Phong Triển Nặc bỗng nhiên hiểu rõ Lão cầu Douglas có lẽ là người của CIA, hoặc có thể đã bị CIA thu mua, hoặc là ngay từ đầu Lão cầu là quân cờ do CIA đặt trong nhà tù này.

Chết tiệt! Hắn không thể chết ở chỗ này!

Hắn dùng hết sức để leo xuống giường, trong đó có một gã đặc công CIA rút ra một thanh mã tấu, một tên khác canh ngay trước cửa, phòng y tế bị đóng cửa, hắn ngồi xếp bằng ở dưới giường, cố gắng vịn vào tấm nệm bọc da đen trên giường để đứng lên.

Phốc – lưỡi dao đâm thẳng vào sống lưng của hắn.

Mặc dù bị tiêm thuốc mê nhưng hắn vẫn cảm giác được lưỡi dao lạnh lẽo cùng với máu tươi ấm áp đang chảy ra.

.....

P/S: rầu, Nặc sẽ chết với Phê.

180. Chương 180: Nếu

Loại cảm giác này cũng không quá xa lạ, đã từng xảy ra vài lần nhưng chưa lần nào xuất hiện sau khi bị tiêm thuốc mê.

Máu chảy xối xả, ngay khi gã CIA kia định chém tiếp một nhát thì bùm bùm bùm, phòng y tế bị đập mạnh, giọng nói của Lão cầu truyền đến từ sau cánh cửa, “Có người đến!”

Xác nhận vết thương còn chưa đủ trí mạng, hai gã CIA nhìn thoáng qua, trong đó có một gã đi ra mở cửa, một tên khác vừa định ra tay thì không ngờ con mồi dưới chân bỗng nhiên phản kích, cổ của hắn bị một đôi tay nhầy nhụa máu tươi bóp chặt.

Căn bản không kịp phản ứng, Phong Triển Nặc dốc hết sức bẻ gãy cổ của đối phương, cho dù vết thương sau lưng có thể lấy mạng của hắn nhưng tác dụng của thuốc mê làm cho hắn không cảm thấy quá đau đớn.

Hai tay của hắn đều là máu, trong tai chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập của mình, cảnh vật ở trước mắt cực kỳ mờ ảo, mơ hồ nhìn thấy một tên CIA khác đang đến gần...

Chết ở chỗ này không đáng, hắn vẫn chưa sống đủ, còn rất nhiều chuyện vẫn chưa làm, hắn còn phải nhìn thấy Feston.

Không biết Feston nhận được tin hắn bị chết thì sẽ có phản ứng gì, Feston là một FBI xui xẻo, gặp phải sát thủ như hắn, chẳng những không có lợi gì mà còn rước lấy một đống rắc rối vào người.

Phong Triển Nặc muốn cười nhưng hiện tại cho dù là động tác bé nhỏ này thì cũng đã trở nên rất khó khăn.

Cái chết chẳng có ý nghĩa gì quá lớn, trước kia là vậy, nhưng hiện tại thì hắn không thể khẳng định.

Nếu sống chết của hắn có thể tạo thành ảnh hưởng đối với người khác, nếu ngoại trừ hắn thì còn có người khác để ý đến sống chết của hắn, như vậy việc sống hay chết sẽ không còn là vấn đề của một mình hắn.

Đáng tiếc hiện tại hắn không có lựa chọn, thật là tệ.

Trước đó không lâu vừa gặp mặt Feston, xem ra hắn cũng không có quá nhiều tiếc nuối, lưu lại những chuyện chưa giải quyết xong cho người nọ, hắn tin tưởng người nọ có thể nhanh chóng xử lý tốt tất cả.

Phong Triển Nặc biết bản thân mình đang đối mặt với cái gì, cái chết đối với hắn mà nói tựa như đi ngủ, phần lớn thời điểm đều là hắn ban phát cái chết cho người khác, hôm nay có lẽ chính hắn sẽ nếm thử thời khắc này.

Hắn biết hắn đang té xuống đất, bởi vì hắn nghe thấy tiếng chấn động dưới nền, có người đến gần hắn, mặc kệ người kia là ai, hắn cho rằng chính mình có quyền để lại di ngôn, “.....Nói là tôi vượt ngục....”

Hắn không thể để cho Feston biết được.

Cầm lấy ống tay áo của người kia, người kia cuối đầu nhìn hắn, dường như muốn nghe rõ hắn đang nói cái gì, Phong Triển Nặc há miệng thở dốc, “....nói với anh ấy....là tôi vượt ngục....”

Người cúi đầu chấn động toàn thân, một đôi mắt thâm thúy âm trầm nhìn hắn chằm chằm, giống như bốc lửa, dần dần trở nên điên cuồng, nhưng Phong Triển Nặc đã sớm rơi vào trạng thái nửa hôn mê, đôi môi tái nhợt khô mấp máy, bàn tay cầm lấy ống tay áo của đối phương dần dần mất lực rồi buông lỏng xuống đất.

Máu vẫn không ngừng chảy xuống từ trên lưng, làm ướt đầm nền đất, cũng ướt đầm tay của Feston, hắn không thể tin được người đang hấp hối ở trước mắt hắn chính là sát thủ U Linh với nụ cười ung dung kia.

Nếu hắn không nhận được tin tức báo rằng CIA âm thầm phái người hành động, đi đến nửa đường liền lập tức quay lại, thì hiện tại ở trước mặt hắn đã là một cái xác.

Nhưng cho dù là chạy tới kịp thì hắn cũng chỉ nghe thấy những lời này của Phong Triển Nặc.

Feston đặt Phong Triển Nặc bị thương nặng lên giường bệnh, “Cậu không được chết!”

Một gã CIA còn lại dùng họng súng chĩa vào hắn, “U Linh bạo loạn trong tù bị các phạm nhân khác ám sát, bất ngờ bỏ mạng, còn anh thì tôi phải tìm một lý do vì sao thi thể của FBI lại ở chỗ này.”

“Người của CIA—” Feston dứt lời, đôi mắt màu xám tro nhìn chằm chằm vào đối phương, đặc công của CIA phát hiện có gì đó không ổn liền lập tức bấm cò.

Giống như một pha chiếu chậm, Lão cầu ở cửa chính kinh ngạc nhìn thấy hết thấy mọi chuyện đang xảy ra, cổ tay bị bẻ gãy vang lên một tiếng răng rắc, đồng thời viên đạn cũng được bắn ra. fynnz.wordpress.com

Đặc công CIA bị chính viên đạn của mình bắn trúng bả vai, Feston bẻ gãy cổ tay của đối phương, chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt, hắn nắm lấy khẩu súng, cộng thêm hơi thở âm u hòa cùng tiếng súng phốc phốc. Gã CIA kia tựa như một tấm bia ngắm, trước ngực xuất hiện năm sáu lỗ thủng rồi chậm rãi ngã xuống đất.

Nhưng như vậy vẫn không thể thay đổi tình huống hiện tại của Phong Triển Nặc, Feston sờ vào mạch đập của đối phương, cực kỳ mỏng manh, sắc mặt trắng bệch như một cái xác, máu tươi sau lưng thấm đỏ quần áo trên người.

Feston ôm Phong Triển Nặc vào lòng, đè chặt miệng vết thương ở sau lưng, gọi to Phong Triển Nặc một cách lo lắng, “ Tỉnh lại! Cậu tỉnh lại đi!”

Phong Triển Nặc đã mất đi tri giác, không có khả năng nghe thấy Feston đang nói cái gì, nhưng Feston lại biết rất rõ nếu lúc này buông tha cho Phong Triển Nặc thì đối phương sẽ không có cơ hội tỉnh lại, hắn gào thét như muốn nổi điên, “Cậu không muốn để cho tôi biết cậu chết, hay lắm, như vậy cậu mở mắt ra nhìn đi! Nếu hiện tại cậu chết thì phải chết ở trước mặt tôi!”

Hắn dùng sức vỗ mặt của Phong Triển Nặc, một tay vẫn đè chặt lên vết thương ở sau lưng.

Lão cầu vẫn đang theo dõi tình huống, không ấn chuông cảnh báo, hắn dò dẫm một chút rồi tiến lên, “Vừa rồi cậu ấy bị gây mê, kêu không tỉnh đâu, để tôi xem vết thương cho cậu ấy, chắc là còn có thể cứu được—”

“Vậy cứu cậu ấy nhanh lên!” Feston mặc kệ Lão cầu là ai, chỉ cần có thể cứu Phong Triển Nặc là được.

Lão cầu không dám nhìn thẳng vào mắt của Feston mà chỉ dùng ánh mắt nhìn ra bên ngoài để ám chỉ, Feston ném hai gã quần giáo bị bất tỉnh cho Rắn mối, “Coi chừng bọn họ đi.”

Đối với một người đàn ông có súng, hơn nữa nghe nói là FBI thì Rắn mối lựa chọn không manh động, vừa rồi hắn có cơ hội giải quyết U Linh, ít nhất có thể làm cho thương tích của U Linh càng thêm nghiêm trọng, nhưng hắn không biết vì sao lại không làm như vậy.

“Đáng lý chúng ta phải giết hắn chứ không phải giúp cứu hắn.” Đồng bọn của Rắn mối nói như vậy.

“Hắn cũng có cơ hội giết chúng ta nhưng hắn không xuống tay.” Rắn mối lạnh lùng trả lời, đồng bọn của hắn hiển nhiên là không đồng ý, “Chúng ta là sát thủ chuyên nghiệp, không có lý do gì để ngăn cản chúng ta không ra tay.”

“Hắn cũng là sát thủ chuyên nghiệp, hơn nữa bằng giá của hắn cao hơn cả ba chúng ta gộp lại, là U Linh, ít nhất hắn phải được tôn trọng một chút.” Rắn mối hơi dừng lại rồi nói tiếp, “Nhất là trước khi hắn chết.” Rắn mối cho rằng dù không ra tay thì người bên trong cũng không thể cầm cự được quá lâu, đây là kinh nghiệm của hắn, theo tình trạng vết thương và tốc độ mất máu thì hắn có thể suy đoán người đàn ông bên trong không có khả năng sống sót.

Cửa phòng y tế được đóng chặt, camera ngoài hành lang không quay được cảnh gì bất thường, ngoại trừ có người đến thăm dò ở bên ngoài, nhưng người đến thăm dò nơi này đều có thân phận đặc biệt, quần giáo trưởng biết rõ nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, vì vậy không cho người ta đến quấy rầy.

Lão cầu nói có thể cứu Phong Triển Nặc nhưng hiện tại hắn cảm thấy hối hận vì những gì mình đã nói. Bởi vì tốc độ mất máu vượt quá dự đoán của hắn, vết thương cũng sâu hơn hắn đã nghĩ.

Hắn không dám nói với Feston rằng vết thương thiếu chút nữa đã đụng đến cột sống, nếu cột sống bị tổn thương thì cho dù sống sót cũng không thể đi lại được nữa, có khả năng bị tàn phế rất lớn.

Khâu lại vết thương, dùng thuốc sát trùng rồi dùng bông băng thấm máu, trong lúc cứu chữa Lão cầu lại bỗng nhiên mở miệng, “Cậu là FBI đúng không, cậu giết người của CIA thì CIA sẽ không bỏ qua cho cậu.”

“Ông không nhìn thấy tôi, cũng không nhìn thấy bọn họ.” Feston kiềm chế nỗi lo lắng xuống đáy lòng, hiện tại hắn căn bản không thể bận tâm nhiều chuyện như vậy.

Hắn nhìn chằm chằm vào vết thương ở sau lưng của Phong Triển Nặc, Lão cầu khâu hết mũi này đến mũi kia, “Là tôi đã tiêm thuốc mê cho cậu ấy cho nên người của CIA mới có cơ hội ra tay...” Trước mặt lập tức có một hòng súng chìa vào đầu.

Lão cầu rất khó tin tưởng người ở trước mặt là một FBI, ngay cả mấy tên sát thủ chuyên nghiệp ngoài kia cũng chưa có được ánh mắt lạnh lẽo điên cuồng như hắn.

Khẩu súng lục vững vàng ở trong tay của Feston, “Cứu cậu ấy thì tôi sẽ bỏ qua cho ông.”

Mặc kệ cái gì là FBI, cái gì là cảnh sát, cái gì là pháp luật, cái gì là trật tự xã hội, mẹ kiếp chẳng là cái gì cả, hiện tại trước mắt của Feston chỉ có Phong Triển Nặc, người nọ nằm trên giường, máu từ trên người chảy xuống giường rồi xuống đất, trước mắt của Feston chỉ có một màu đỏ sẫm, trong mắt cũng là một màu đỏ sẫm.

Lão cầu không dám ngẩng đầu, “...Là CIA muốn tôi làm như vậy, tôi đã gặp qua đủ loại phạm nhân, cũng làm hại rất nhiều, nhưng chỉ có người này, mặc kệ cậu ấy đã làm cái gì thì tôi thật sự không muốn nhìn thấy cậu ấy chết ở chỗ này.” Đây không phải là lần đầu tiên Lão cầu làm đồng lõa của CIA, nhưng là lần đầu tiên có cảm giác như vậy, tựa như lúc trước, khi Feston lần đầu tiên gặp Phong Triển Nặc, hắn chỉ biết người này rất đặc biệt.

Có người bẩm sinh đã có sức quyến rũ, hấp dẫn người khác đến gần, Feston nắm tay của Phong Triển Nặc, chỉ tay của người này vẫn rất nhạy, nhạy đến mức cơ hồ không có, vân tay cũng không hề tồn tại như trước, làn da lạnh lẽo đang dần dần mất đi sức sống và sự co giãn, tựa hồ đang biểu thị cho kết cục cuối cùng.

Tình yêu của hắn đã hại Phong Triển Nặc.

Kỳ thật Feston đã từng nghĩ đến nếu không có bắt đầu thì sẽ không có một loạt biến cố như vậy, đây là hiệu ứng domino.

Lão cẩu khâu lại vết thương, nhưng tình huống của Phong Triển Nặc vẫn chưa khả quan hơn, hắn vẫn mất máu quá nhiều, mà trong phòng y tế không có túi máu dự trữ, hơn nữa cho dù có thì Lão cẩu cũng không biết chúng nó được đặt ở đâu, bác sĩ Jones đang giữ chìa khóa của tủ thuốc. fynnz810

“Nếu cho tôi cơ hội thì tôi sẽ cân nhắc đến việc buông tha cho cậu, chỉ cần điều này có thể cứu sống cậu.” Feston cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến mức đáng sợ.

Hắn nắm lấy tay của Phong Triển Nặc rồi vuốt ve vài sợi tóc ngắn ở trước trán trên khuôn mặt tái nhợt của người này.

“Nếu chúng ta chưa bao giờ gặp mặt thì hôm nay cậu sẽ không phải chết ở trong này, sẽ không chết ở trước mặt tôi, tôi cũng vì thế mà sẽ tự trách cả đời, cả đời đều hối hận vì sao biết rõ một ngày nào đó cậu sẽ gặp phải nguy hiểm chết người mà vẫn cứ dung túng cho cậu, chỉ vì tôi sợ mất cậu, tôi cho cậu tự do nhưng không phải vì bản thân cậu, mà là vì chính mình...”

Feston kẻ sát vào bờ môi tái nhợt của Phong Triển Nặc, “Cậu có thể trách tôi, Triển Nặc, tôi biết tôi rất ích kỷ.”

Có cái gì đó ẩm ướt nhiều xuống gò má của Phong Triển Nặc, đó là một loại mùi vị vừa mặn vừa chát.

.....

P/S: Nặc ngốc, sắp chết mà còn lo Phê biết mình chết sẽ đau khổ nên tìm cách che giấu nữa =.=, Phê nghe xong mà xót thấu tim luôn.

181. Chương 181: Dày Vò

Nếu hiện tại Phong Triển Nặc mở mắt ra thì sẽ nhìn thấy đáy mắt đau khổ của Feston, trên khuôn mặt trầm ổn kiên nghị này, sự mâu thuẫn giữa tình cảm đau khổ và cảm xúc phức tạp làm cho hàng lông mày của hắn cau chặt.

Nếu hắn sớm ngăn cản Phong Triển Nặc, hạn chế hành động và tự do của Phong Triển Nặc trước khi chiếm được danh sách, nếu lúc ấy hắn ngăn cản không cho người này rời khỏi nhà, không cho người này tiến hành kế hoạch mạo hiểm, nếu lúc ở nhà ga hắn không thả Phong Triển Nặc đi, không dung túng người này....

Thì hiện tại người này sẽ không nằm ở nơi đây, toàn thân đầy máu, bản thân bị thương nặng.

Chuyện mà Feston suy đoán rốt cục cũng xảy ra, cho dù hắn có nguyện ý hay không.

Trong phòng y tế tràn ngập mùi máu tươi, Lão cẩu trầm mặc đứng sang một bên, chẳng bao lâu nữa thì tình hình nơi này sẽ bị phát hiện, hắn đang chuẩn bị tiến lên khuyên bảo, hy vọng có thể nghĩ cách giải quyết cục diện trước mắt thì bỗng nhiên Feston lại đứng lên.

Ánh mắt của Feston có một chút ửng đỏ, là vì thịnh nộ, lo lắng, hay là đau khổ, thật sự rất khó phân biệt, “Cứ như vậy thì cậu ấy sẽ chết, tôi không thể để cho chuyện như vậy xảy ra! Nghe thấy hay không, tôi không cho phép!”

Ánh mắt đỏ ngầu nhìn Lão cẩu, giọng điệu kia như thể hết thảy mọi chuyện phải tiến hành dựa theo mệnh lệnh của hắn.

Lão cẩu không muốn so đo cùng một kẻ điên, “Sống chết của cậu ấy không phải do chúng ta định đoạt, phải xem ý Chúa thế nào....” Hắn liếc mắt nhìn sang giường bệnh, “Nhưng mà nhiệt độ cơ thể của cậu ấy cứ liên tục hạ thấp.”

Ý tứ của của hắn là nếu cứ tiếp tục như vậy thì bệnh nhân sẽ không cầm cự được bao lâu.

“Cậu ấy sẽ không chết! Tuyệt đối sẽ không! Tôi sẽ không trơ mắt nhìn cậu ấy chết!” Không còn lo lắng đây là nơi nào, cũng không lo lắng xung quanh còn có vài thi thể của CIA mà hắn cần phải xử lý, Feston bấm số điện thoại gọi xe cấp cứu.

“Hiện tại gọi cấp cứu cũng không kịp nữa rồi, cậu ấy không thể cầm cự được lâu như vậy.” Tuy rằng không muốn nói như thế nhưng Lão cầu vẫn nói ra tình hình thực tế.

Hạng súng lập tức nhắm ngay vào đầu của hắn, “Câm miệng.”

Hiện tại giọng điệu của Feston còn khiến người ta sợ hãi hơn tiếng rống giận mới vừa rồi, tựa như núi lửa trước khi bùng nổ sẽ tĩnh mịch đến mức đáng sợ, cũng làm cho người ta liên tưởng đến sự yên lặng trước khi bão táp đổ bộ, bàn tay đầm máu, máu loãng từ khẩu súng nhiều giọt xuống đất.

“Cậu ấy sẽ cầm cự, nhất định sẽ cầm cự.”

Khó có thể hình dung ánh mắt này của hắn là gì, Lão cầu cũng chỉ biết câm miệng.

Feston xoay người đá văng những thứ ở trong phòng, trong phòng y tế có đặt những dụng cụ cơ bản nhất, còn có một ngăn tủ đựng thuốc, hắn đập phá tất cả các ổ khóa như một kẻ điên, “Cậu ấy cần truyền máu! Túi máu dự trữ để ở đâu?”

Máu dự trữ, Lão cầu liền nhớ đến, “Mấy hôm trước Paul bị thương nặng, túi máu O dự trữ đều dùng hết rồi!”

Feston đã sớm tính đến tình huống tệ nhất nhưng vẫn không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh này, khóa cửa bị hắn phá hư, bên trong bị hắn lục tung, nhưng tủ ướp lạnh máu lại không còn một bịch nào.

“Phòng y tế ở nơi này có thể xem là quá tốt, ở nơi khác đừng nói là máu, ngay cả thuốc cũng chưa hẳn có đầy đủ, đừng quên nơi này là nhà tù.” Lão cầu bắt giắc đùa cợt, ở nơi quỷ quái này, hôm nay có lẽ sẽ chết thêm một người nữa.

Hắn nhìn giường bệnh tràn đầy máu tươi, Feston biết loại ánh mắt thương hại này có nghĩa là gì, hắn tuyệt đối sẽ không để cho người khác dùng loại ánh mắt này để nhìn Phong Triển Nặc.

Ôm lấy Phong Triển Nặc, Feston nói liên tục, “Cậu sẽ sống sót, tôi tin tưởng cậu sẽ làm được, bởi vì cậu là Phong Triển Nặc, cậu đã gặp phải tình huống còn tệ hơn như vậy, chuyện này căn bản không tính là gì đối với cậu, chẳng qua chỉ thêm một vết sẹo mà thôi, cậu sẽ sống, cậu sẽ sống!”

Hắn cố gắng không đụng vào vết thương của Phong Triển Nặc, hắn biết vết thương rất sâu, hiện tại khâu lại chỉ là tạm thời, bên trong vẫn còn xuất huyết, Phong Triển Nặc cần được giải phẫu.

Khi Feston tìm túi máu thì động tĩnh trong phòng rất rõ ràng, những người bên ngoài có thể nghe thấy, Rắn mới dự đoán kết quả như hắn đã nghĩ, nói cho đồng bọn không cần phải ra tay. fynnz.wordpress.com

Hai tên quân giáo bên ngoài cửa vừa mới tỉnh lại, Rắn mới lại đánh cho bọn họ bất tỉnh, để quân giáo phát hiện ra bọn họ thì sẽ rất bất lợi, quan trọng hơn là bọn họ phải nghĩ cách đi ra ngoài.

Cửa phòng y tế bỗng nhiên bị đập tung, “Không được nhúc nhích, đừng vướng víu tay chân của tôi.”

Đám người của Rắn mới đứng lên, trong tay của Feston có súng, ánh mắt của hắn chú ý đến động tĩnh của ba tên sát thủ này, hắn có thể cảm giác được trên người của bọn họ có hơi thở tương tự như của Phong Triển Nặc, đan xen giữa lạnh lẽo và chết chóc, hắn sẽ không để cho những người này tiếp cận Phong Triển Nặc.

Hắn biết ý đồ của Rắn mới khi vào tù, “Người của Burckhardt?”

Rắn mới không trả lời, nghiêm khắc mà nói thì hắn không phải là người của phe nào cả, bọn họ chỉ là người làm thuê, Feston dùng súng chỉ vào hắn, “Hiện tại bọn họ thân mình còn chưa lo nổi, FBI có được danh sách, những băng đảng có liên quan đến Cá mập đều sẽ không hay ho, có lẽ bọn bây sẽ không lấy được một nửa phần tiền còn lại, như vậy vẫn muốn tiếp tục nữa hay sao?”

Ánh mắt và động tác của hắn đều đang nói rõ ràng, chỉ cần Rắn mỗi gạt đầu một cái thì hắn sẽ nổ súng, hơn nữa cũng sẽ không hề do dự.

“Bọn tao chỉ muốn rời đi.” Rắn mỗi lựa chọn rất chính xác, Feston gạt đầu, một tay cầm súng, một tay vịn vào băng ca, bánh xe của băng ca lăn vài vòng trên mặt đất, phát ra tiếng vang lóc cóc, chậm rãi chuyển động về phía trước.

“Đợi đã!” Đồng bọn của Rắn mỗi hiển nhiên không đồng ý, “Đừng tin nó! Thằng này muốn gạt chúng ta! Burckhardt vẫn chưa tiêu nhanh như vậy, chỉ cần chúng ta giết chết U Linh thì có thể lấy được phân nửa tiền thù lao còn lại, tổng cộng là sáu triệu đô tiền mặt!”

“Hơn nữa đó là U Linh, đây là cơ hội rất tốt.” Một tên cười ha ha, U Linh rất nổi danh, nếu có thể giết đối phương....Hai tên sát thủ tham lam đã quyết định, “Ra tay!”

Quyết định của Rắn mỗi là của riêng một mình hắn, không có nghĩa cả ba đều nghĩ như vậy, hai tên sát thủ còn lại lập tức cùng nhau hành động, mọi chuyện diễn ra rất nhanh, bọn họ một tên tấn công vào Phong Triển Nặc ở trên giường, một tên nhắm về phía Feston.

Đó là một quyết định sai lầm, khi bọn họ dám đem suy nghĩ này nói ra khỏi miệng ở ngay trước mặt của Feston thì đã là sai lầm lớn nhất.

Súng của Feston còn có đạn, tránh đi đòn công kích, hắn nâng cổ tay lên, phốc phốc, lại là hai tiếng, viên đạn trước tiên bắn vào giữa trán của tên sát thủ nhắm về phía Phong Triển Nặc, thi thể búng máu tươi rồi ngã xuống đất.

Tên thứ hai có con dao trong tay, trước khi hắn kịp đâm vào cổ của Feston thì viên đạn đã bắn trúng bàn tay của hắn, người nọ kêu thảm thiết một tiếng, vừa cầm lấy bàn tay đầm đìa máu tươi vừa lui ra sau, lớn tiếng quát to, “Rắn mỗi! Mau ra tay!”

Rắn mỗi không hề nhúc nhích, “Hắn nói thật, Burckhardt không trả nổi phần tiền còn lại, tài khoản của bọn họ nhất định đã bị đóng băng, hơn nữa bọn họ sẽ rửa sạch chuyện này, chúng ta chỉ là công cụ để bọn họ lợi dụng mà thôi, hiện tại không có ai lo lắng đến sống chết của chúng ta, chúng ta còn phải tự mình nghĩ cách ra ngoài.”

Burckhardt là một kẻ rất hách dịch, hắn chơi với cả hai phe, hắn muốn chiếm lấy danh sách của Cá mập để bảo toàn chính mình, nhưng cuối cùng không thể thành công, hắn đành ôm hy vọng cuối cùng muốn biết tung tích của danh sách thông qua U Linh, nhưng nếu không được gì cả thì bọn người Rắn mỗi phải xử lý U Linh.

Burckhardt có thể đưa bọn người Rắn mỗi vào tù thì đương nhiên cũng có thể đưa ra ngoài, nhưng hiện tại tựa như Feston đã nói, Burckhardt căn bản không rảnh đi quan tâm đến bọn sát thủ mà hắn đã bỏ tiền thuê về.

“Người liên lạc với chúng ta đã mấy ngày rồi không đến, bọn họ cũng sẽ không đến đây nữa.” Rắn mỗi biết rõ tình cảnh của bọn họ, đồng bọn của hắn cầm lấy bàn tay đầm đìa máu tươi mà hung hăng nhìn Feston, “Nhưng cũng không thể buông tha cho bọn họ!”

Hắn bỗng nhiên vọt vào phòng y tế rồi ấn chuông báo động, tiếng chuông cảnh báo bỗng nhiên vang lên giữa đêm khuya, đánh thức đám phạm nhân, bọn họ liên mồm la mắng, cách rất xa mà vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

Sắc mặt của Feston vẫn lạnh lùng, hắn lấy ra một thứ từ trong túi áo rồi ném vào phòng y tế, Lão cẩu đang trông chừng giường bệnh, bởi vì Feston đưa lưng về phía hắn nên hắn không biết đó là cái gì, thậm chí không xác định vừa rồi có phải Feston đã ném cái gì hay không, nhưng Rắn mỗi nhìn thấy, đó là cái bật lửa.

Dưới đất có lọ thuốc sát trùng bị đánh vỡ, cồn chảy lênh láng trên nền nhà nên dễ dàng bén lửa, ngọn lửa bùng cháy rồi lan nhanh khắp xung quanh, quan sát từ phòng trực ban thì dường như có người vọt vào bấm chuông báo động, sau đó là phóng hỏa.

Thế lửa hung mãnh, ngọn lửa màu xanh cắn nuốt những vũng máu chưa kịp đông lại trên nền nhà cùng với hai thi thể của CIA, không khí tràn ngập mùi cháy khét.

Tên sát thủ ở bên trong cũng bị biển lửa bao trùm, tiếng kêu thảm thiết chói tai của hắn vẫn có thể nghe thấy rõ ràng dưới tiếng chuông báo động.

Rắn mồi không ngờ Feston lại ra tay tàn nhẫn như vậy, nhất thời liền biến sắc, “Anh—”

“Đi!” Feston dùng súng chĩa vào Rắn mồi, Rắn mồi đoán chắc trong khẩu súng không còn đạn, nhưng hắn không dám mạo hiểm, chậm rãi di chuyển bước chân, Lão cầu yên lặng phụ giúp đẩy băng ca ra ngoài.

Không còn thời gian, sắc mặt của Phong Triển Nặc càng lúc càng tái nhợt, trắng bệch như người chết, Lão cầu cùng Rắn mồi đều phát hiện nhưng không ai dám nói gì, Feston đương nhiên cũng nhìn thấy, tuy nhiên hắn phát hiện bản thân mình lại không dám chạm vào Phong Triển Nặc.

Người trên băng ca im lặng như đang nằm ngủ, nghiêng đầu, để lộ ra gò má hoàn toàn trắng bệch, giống một thi thể mất máu quá nhiều, mái tóc hỗn độn che khuất vàng trán, bờ môi khẽ mím lại, giống như có thể lộ ra nụ cười vừa mê người vừa đáng giận kia bất cứ lúc nào. fynnz810

Bị mùi máu tươi tràn ngập, hắn chưa bao giờ yên lặng giống như hiện tại, đơn thuần và an bình, hắn thoát nhìn như một đứa nhỏ đang ngủ say, trải qua vô số đau khổ rồi rốt cục mới có được bình yên.

“Tôi biết cậu như vậy sẽ rất nhẹ nhõm, cậu ngủ rất thoải mái, nhưng sự an bình này không phải là của cậu! Không phải là của cậu! Cậu muốn buông tay mà bỏ trốn hay sao? Hãy nghĩ đến tôi! Cậu không thể bỏ cuộc được! Hãy trở về đi!” Vịn vào băng ca, Feston vẫn không ngừng lặp đi lặp lại.

“Trở về, hãy trở về bên tôi! Cậu không thể bỏ cuộc được!”

Nhìn thấy quần giáo tiến đến, Feston xuất ra thẻ căn cước, không hề nói gì với quần giáo mà chỉ liên tục lặp đi lặp lại với người nằm trên băng ca.

Kỳ thật không cần báo động thì quần giáo trực ca cũng đã sớm phát hiện có chuyện gì đó xảy ra, đám quần giáo đều bắt tay vào làm việc, có người thì phòng ngừa bọn phạm nhân náo loạn, có người đến xem tình hình, quần giáo trưởng cũng bị kinh động.

Nghe nói phòng y tế bị cháy, vì để ngăn cản lửa lan ra, quần giáo trưởng vội vàng điều động nhân sự, nhất thời bận đến sứt đầu mẻ trán, lại nghe nói có phạm nhân bị trọng thương, sợ lại chết thêm một mạng người nữa, vì vậy vội vàng hạ lệnh cho qua, nhưng phải có quần giáo đi theo, đưa đến bệnh viện gần nhất.

Lúc này xe cấp cứu cũng vừa đến, đang đậu trước cửa nhà tù, Phong Triển Nặc lập tức được đưa lên xe.

.....

P/S: Đừng dại mà động vào Nặc của Phê, còn hung dữ hơn Nặc nữa ấy chứ...

182. Chương 182: Sống Hoặc Chết

“Mấy người đưa đến quá muộn rồi!” Khi thấy bệnh nhân được nâng xuống từ trên xe cấp cứu, một bác sĩ mặc áo blouse trắng trách cứ bọn họ.

“Đừng nói muộn hay không muộn! Cứu cậu ấy nhanh lên!” Feston túm áo của vị bác sĩ, vẻ mặt của hắn làm cho người ta tin tưởng nếu không làm theo lời của hắn thì hắn có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Bác sĩ chỉ oán giận một câu mà thôi, vì vậy liền vội vàng gật đầu, “Anh buông tay ra thì tôi mới có thể cứu anh ấy...”

Chẳng qua đừng ôm hy vọng quá lớn, hắn âm thầm nói như vậy ở trong lòng, cũng không dám nói ra khỏi miệng, tháng nào cũng thấy mấy kẻ điên như vậy, hắn đã sớm biết phải đối phó với người nhà của bệnh nhân kiểu này như thế nào, tốt nhất là làm nhiều nói ít thì hơn.

“Dốc hết sức để cứu cậu ấy!” Tay áo siết chặt cổ của vị bác sĩ như thể muốn bóp chết người, sau đó Feston hung hăng buông tay ra.

Hiện tại cái gì cũng không quan trọng bằng thời gian.

Trời đã tối om, hiện tại là đêm khuya, Feston bồi hồi trước cửa phòng giải phẫu, hắn biết rõ mất máu quá nhiều sẽ tạo thành di chứng gì, nhưng hiện tại hắn hoàn toàn nghĩ không ra, trước mắt hắn chỉ có khuôn mặt tái nhợt của Phong Triển Nặc.

“Hắn không cầm cự được lâu như vậy đâu, hắn sắp chết rồi.” Phía sau truyền đến giọng nói của một người, Feston đột nhiên quay đầu lại, Rắn mỗi nhìn thấy sắc mặt đáng sợ của người nọ, Feston vẫn bình tĩnh nhìn hắn, dường như cố gắng kiềm chế không xé xác hắn thành từng mảnh nhỏ.

“Cậu ấy sẽ không chết, cậu ấy sẽ sống sót.” Trên hành lang trống trải, Feston đứng dưới bóng đèn trước phòng giải phẫu, ánh sáng trắng nhợt phủ xuống một màu trắng bệch trên mặt hắn, “Cậu ấy không thể không sống sót!”

Nắm đấm nện mạnh vào tường, lưu lại một vết đỏ sẫm, Rắn mỗi rất có kinh nghiệm đối với cái chết, hắn biết con người trong tình huống như vậy có khả năng tích trữ tâm tình nhiều bao nhiêu hoặc ít bao nhiêu.

“Hắn là nhân vật truyền kỳ trong ngành này, chẳng qua kể từ khi biết hắn cùng một FBI đi lại với nhau thì tôi liền cho rằng truyền thuyết về U Linh sẽ chấm dứt ở đây.” Rắn mỗi dùng giọng điệu như đúng rồi để tự thuật, lập tức hắn liền bị Feston đấm một cú ngã sóng soài.

“Tôi sẽ giữ mạng của cậu lại—” Đẩy ra hai gã quần giáo đi cùng, hắn nhắc Rắn mỗi đứng dậy, “Để giành cho cậu ấy.”

Nếu hiện tại người ở trước mặt hắn cũng là sát thủ thì Rắn mỗi nhất định sẽ tin tưởng, bị đôi mắt màu xám tro lạnh lẽo này nhìn chằm chằm tựa như bị rắn độc theo dõi.

“...Nếu hắn còn có thể sống được.” Rắn mỗi cùng Feston nhìn về phía phòng giải phẫu.

Hắn bị buông ra, trên mặt của tên cảnh sát FBI ra tay chẳng khác nào sát thủ này dường như xẹt qua một màu u tối bi thương, giống như có bóng đen che khuất hết thấy biểu cảm. fynnz.wordpress.com

Feston đứng yên tại chỗ, hắn giống như đã bị hóa thạch, không có bất cứ chuyện gì có thể làm cho hắn di chuyển bước chân, theo vẻ mặt như kiên thạch của hắn thì không ai có thể xác định hắn có nghe thấy lời nói của Rắn mỗi hay không, có lo lắng đến khả năng tử vong hay không.

Hồn phách của hắn giống như không còn ở trên người của hắn mà đã phiêu diêu đến nơi khác.

Rắn mỗi âm thầm nhìn xung quanh, hắn được quần giáo đem đến bệnh viện để chữa thương, ngực và bụng của hắn bị trúng đòn rất nặng, bây giờ vẫn còn hơi đau, vừa rồi đã đi làm kiểm tra, hai tên quần giáo, một trước một sau trông giữ hắn, bọn họ đang đợi kết quả kiểm tra tổng quát.

Feston đang chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng giây một, tư thế đứng thẳng của Feston không hề thay đổi, ngay cả nếp nhăn trên ống tay áo của hắn cũng không hề động đậy, vết máu dính trên người đã khô đặc, kết thành những khối cứng rắn, tầm mắt của hắn cũng đông lại thành thực thể, bám chặt trên cánh cửa phòng giải phẫu thật lâu.

Tiếng chuông di động vang lên, phát ra tiếng rung bần bật, khi không có người bắt máy thì lại im lặng, tiếp theo lại vang lên, không ngừng lặp đi lặp lại, cho đến khi di động hết pin, không còn bất kỳ cú điện thoại nào nữa.

Feston đang đợi kết quả, hắn không chấp nhận bất cứ khả năng tử vong nào.

Phong Triển Nặc cũng đang chờ đợi, hắn đang ở giữa một nơi hỗn loạn mất phương hướng.

Hắn không nhớ rõ vì sao mình lại ở trong này, dường như cũng đã sắp quên mình là ai, xung quanh hoàn toàn trống rỗng, chỉ có hào quang màu trắng chói mắt đang dẫn đường hắn.

Hắn từng bước tiến đến, vầng ánh sáng ở phía trước thật âm áp, giống như chỉ cần bước vào thì sẽ được thỏa mãn, không cần lo lắng bất cứ điều gì, hắn sẽ thật vui vẻ, thật an bình, không bao giờ phải lo lắng nữa.

“Cậu muốn buông tha để bỏ trốn hay sao?” Một câu chất vấn đột nhiên vang lên.

Bỏ trốn? Hắn chưa bao giờ bỏ trốn, hắn không biết là ai đang gọi hắn, nhưng hắn biết dường như hắn đã quên mất một chuyện quan trọng nào đó, rất cục là cái gì....

Hắn dừng chân, có một giọng nói giống như truyền đến từ một nơi xa xôi, “Hãy nghĩ đến tôi! Cậu không thể bỏ cuộc được! Hãy trở về đi!”

“Trở về!”

“Hãy trở về bên tôi!”

“Nếu chúng ta chưa bao giờ gặp nhau....”

“.....bởi vì tôi sợ mất cậu....”

“Cậu có thể trách tôi, Triển Nặc....”

“Tôi không cho phép cậu chết....Cậu không thể chết ở trước mặt của tôi....”

Tiếng kêu bi thương cuồng loạn không ngừng vang vọng, hết lần này đến lần khác, dường như muốn ngăn cản hắn đi về điểm cuối cùng, trong mông lung, ở trước mặt hắn xuất hiện hai con đường, một bên là bóng tối âm u lạnh lẽo, bên kia là hào quang rực rỡ mà ấm áp.

Giọng nói đó không ngừng gọi tên của hắn, không biết vì sao mỗi khi hắn tiến về nơi có ánh sáng thì tiếng gào thét bên kia lại làm cho hắn có cảm giác rất đau lòng, mỗi bước đi đều thật gian nan.

Trong đầu bỗng nhiên có một tiếng vang lên, hắn chợt nhớ lại chủ nhân của giọng nói này – Feston Kada!

Mạnh mẽ thở dốc, Phong Triển Nặc mở mắt ra, bác sĩ gây mê hô to, “Bệnh nhân có phản ứng với thuốc mê, thuốc mê sắp mất tác dụng, anh ấy sẽ tỉnh lại!”

“Tim đập quá nhanh – nguy hiểm!” Trong phòng giải phẫu hoàn toàn hỗn loạn.

Feston ở bên ngoài siết chặt nắm đầu, bàn tay run rẩy mất đi tri giác, ngay cả đau đớn cũng không có cảm giác, hiện tại hắn có sốt ruột cũng không giúp được gì. Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Thời gian hoàn toàn trở nên vô nghĩa, xung quanh có người hay không thì cũng không còn quan trọng đối với Feston.

Không biết qua bao lâu thì cửa phòng giải phẫu bất chợt mở ra, hắn giống như mất đi khả năng cử động hai chân, không có cách nào nhấc chân tiến lên phía trước, cho đến khi bác sĩ đi đến trước mặt hắn, “Đã giải phẫu xong—”

Bác sĩ mở miệng, nói ra kết quả cuối cùng, Feston chỉ nghe thấy một câu trong đó, chỉ cần một câu như vậy là quá đủ.

Ban ngày ở bệnh viện.

Đây là một giấc mộng làm cho người ta khó chịu.

Feston hy vọng người nằm trên giường có thể nhanh chóng tỉnh lại.

Đối mặt với vách tường màu trắng trong phòng bệnh, Feston ngồi bên cạnh giường bệnh, Phong Triển Nặc nằm trên giường, sắc mặt vẫn rất khó coi, các dụng cụ y tế trong bệnh viện phát ra âm thanh nhỏ bé, bởi vì vị trí của vết thương cho nên Phong Triển Nặc phải nằm nghiêng, Feston cứ nhìn bộ dáng ngủ say của đối phương mà không hề thay đổi tư thế ngồi của mình.

“Chẳng lẽ cậu ấy sợ động đậy một chút thì Ian sẽ chết hả?” Người chiếm được tin tức nhanh nhất đương nhiên vẫn là Hecate, mau chóng chạy đến bệnh viện cũng đã là buổi chiều ngày hôm sau, Stephanie và Bob đứng bên ngoài phòng bệnh lén lút nhìn vào bên trong. fynnz810

“Dù sao thì Ian vẫn còn sống.” Bob vừa vui lại vừa bất mãn khi nhìn vào bên trong, “Vì sao chúng ta không thể đi vào?”

“Nếu không sợ Caesar thì anh cứ vào đi, cái tên kia hiện tại nhìn ai cũng giống như người đó thiếu nợ hẳn mấy triệu đô vậy.” Stephanie lắc lắc ngón tay, chỉ cần nhìn thấy Ian không sao là được, cô ta sẽ không đại gì mà chui vào đó cho bị bẻ mặt.

“Mấy tên quân giáo vẫn còn ở đây, bọn họ đeo còng tay cho Ian ngay trên giường bệnh.” Không có cảm giác hay ho gì khi nhìn thấy như vậy, Bob hừ lạnh, Stephanie lại cười khê, “Cái còng chẳng có tác dụng gì với Ian, coi như là trang sức đi, tôi thấy bộ dáng hiện tại của cậu ấy rất hợp với nó.”

“Chỉ cần người còn sống thì cô sẽ cảm thấy không có gì đáng ngại có phải hay không?” Bob hiểu cô ta rất rõ, Stephanie là loại phụ nữ có thể thoải mái đối với tất cả vấn đề ở trước mặt, nhược điểm duy nhất của cô ta có lẽ là Samantha.

“Anh nói đúng, chỉ cần cậu ấy còn sống là được.” Nhìn vào bên trong, Stephanie bĩu môi, “Đi thôi, nơi này không còn chuyện của chúng ta, Feston Kada sẽ trông chừng cậu ấy, cho dù có ai muốn gây rắc rối cho Ian cũng không thể làm được gì.”

Ánh mắt của Bob quét nhìn xung quanh, “Đó là đương nhiên, có Hecate trông coi ở bên ngoài bệnh viện thì đương nhiên sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.”

Stephanie bị Bob nói toạc ra chân tướng, lại nhìn thấy nụ cười trên mặt của hắn, giống như đang nhìn một đứa nhỏ to mồm, cho dù là thủ lĩnh của Hecate thì hiện tại cũng có một chút thẹn quá hóa giận, “Đừng nói có một mình tôi, ngoại trừ Hecate của tôi thì chẳng lẽ anh không phát hiện còn có người khác hay sao, căn bản không đến lượt người của tôi ra tay.”

Xoay chuyển ánh mắt, tầm mắt của cô ta quét qua những gương mặt quen thuộc, đôi môi tô đỏ nhếch lên một đường cong, “Cái tên kia dám thuyên chuyển cấp dưới của mình để làm việc riêng, xem ra là không sá gì, chỉ cần đạt được mục đích là được.”

“Cậu ấy điên rồi, cục điều tra liên bang sớm muộn gì cũng sẽ gây rắc rối cho cậu ấy.” Bob vẫn chưa mở mắt, hắn thấy rõ cục diện hiện tại.

Hai người trẻ tuổi này càng lún càng sâu, hắn lắc đầu, lấy ra bình rượu nhỏ trong túi áo rồi uống một ngụm, trên mặt lại lộ ra biểu cảm hài lòng, chỉ cần Ian có thể hạnh phúc là tốt rồi, chỉ cần thẳng nhóc kia có thể hạnh phúc....

Viện có trông coi trọng phạm, Feston điều động người của hắn canh giữ, an bài không ít người ở trong bệnh viện, phòng ngừa trong khoảng thời gian ngắn này Phong Triển Nặc lại xảy ra chuyện.

Đây là vượt quyền, đáng lý phạm nhân nằm viện không liên quan gì đến hắn, nhưng hiện tại hắn hoàn toàn mặc kệ tất cả.

Feston nắm lấy tay của Phong Triển Nặc, trên ngón tay không có vân tay, làn da rất ấm áp, là ấm áp....Mang theo vô hạn cảm kích, hắn cúi đầu hôn lên đầu ngón tay của Phong Triển Nặc.

.....

P/S: bạn Step nói như thể anh Phê là hồ báo trưởng mẫu giáo vậy :>.

À, một phát hiện nho nhỏ, nhớ ngày xưa con sam bên Vu Sắc thích hôn mắt cá chân của Duy thì nay anh Phê thích hôn đầu ngón tay của Nặc, ko biến thái như con sam kia nhưng cũng có đặc điểm riêng để nhận dạng :>

183. Chương 183: Ai Là Sếp

Người trên giường nhúc nhích, khi Phong Triển Nặc tỉnh lại thì lập tức cảm giác được một người khác đang ở bên cạnh, tầm mắt từ mơ hồ trở nên rõ ràng, trước mắt của hắn là Feston, nhưng hắn chưa từng nhìn

thấy Feston trông tệ hại như vậy, rốt cục là Feston đã mấy ngày không ngủ?

“Hey, tôi vẫn chưa chết...” Hắn giật giật ngón tay, phát hiện hần tỉnh, trong lòng của Feston liền bình tĩnh trở lại, vội vàng nắm chặt tay của Phong Triển Nặc, “Cậu đương nhiên vẫn chưa chết, đã trải qua vô số chuyện, nếu cậu dám chết trong tù thì tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”

Nói một cách hung dữ, sau đó Feston nắm lên tay của hắn rồi hôn một chút, “Cậu dám nói với tôi là cậu đã vượt ngục, cậu muốn gạt tôi là cậu đã vượt ngục rồi sao?!”

Bác sĩ bảo rằng Phong Triển Nặc có thể tỉnh lại bất cứ khi nào, bởi vì cậu này mà Feston vẫn chưa hề rời khỏi giường bệnh, hiện tại hắn thoát nhìn rất tàn tạ, hơn nữa cũng rất tiêu tụy, bộ dáng thịnh nộ càng khiến vẻ mặt âm trầm hơn bình thường.

Nhìn thấy dáng vẻ âm trầm của Feston, còn có mái tóc rối bù, Phong Triển Nặc cố gắng nâng tay lên để chạm vào mặt của đối phương, “Tôi thật xui xẻo, hóa ra người đó lại chính là anh.”

Hắn còn cố ý nói đùa, “Anh không giận đến mức muốn giết tôi ngay lập tức chứ?”

Feston cau mày, “Không tới phiên tôi ra tay thì cậu cũng đã gục ngã.”

Giờ phút này bên trong ánh mắt vốn âm u sắc bén chỉ còn lại cảm xúc nhu hòa, bao hàm tình cảm phức tạp, tình huống khi đó nhất định rất nguy cấp, Phong Triển Nặc cũng có thể tưởng tượng được, “Nhưng tôi vẫn vượt qua được, tôi nghe thấy anh luôn luôn gọi tôi.”

Hóa ra cậu ấy nghe được.

“Cậu là U Linh, cho dù người khác bảo rằng cậu chết chắc thì tôi cũng tin tưởng cậu nhất định sẽ sống sót, ý chí sống còn của cậu luôn mạnh hơn đại đa số mọi người, sự thật chứng minh là tôi đúng.” Feston hừ cười, vuốt ve mái tóc của Phong Triển Nặc, không nói ra tâm trạng lo lắng đến điên cuồng của mình vào lúc ấy.

“Thật xin lỗi.” Phong Triển Nặc giữ chặt tay của Feston, “Cho dù anh không nói thì tôi cũng biết khi đó anh nhất định rất giận tôi.”

Muốn hắn thành khẩn chấp nhận chuyện này thì cũng không khó, nhưng Feston hiếm khi nhìn thấy bộ dáng ảo não như vậy của hắn, vì vậy chỉ nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên bàn tay của Phong Triển Nặc để an ủi, vẻ mặt của Feston lại trở nên nhu hòa, khuôn mặt căng thẳng trầm tĩnh trở lại, “Biết sai rồi đúng không? Lần này cậu thất bại là vì cậu bị tình cảm chi phối, nếu là nhiệm vụ không liên quan đến cậu thì cậu nhất định sẽ hoàn thành một cách gọn gàng, nhưng lần này không riêng gì Nile, mà còn là vì Glen...”

Không thể nói rõ là vui mừng hay là mất hứng, Feston tiếp tục nói, “Tôi không nhìn lầm, mặc kệ U Linh bị người ta nói là vô tình như thế nào thì cũng chỉ là một con người mà thôi.”

Chống lại tầm mắt của Feston, Phong Triển Nặc mỉm cười tự giễu, “Còn muốn tôi phải nói xin lỗi thêm mấy lần nữa đây? Làm ơn đi, người bị thương là tôi đó.”

“Tôi không cần cậu xin lỗi, tôi muốn cậu nhìn rõ hành động của mình nguy hiểm như thế nào, nhất là khi cậu không nói cho tôi biết.” Cố gắng không chỉ trích Phong Triển Nặc, bây giờ người này cần nghỉ ngơi, Feston tận lực nói với vẻ mặt ôn hòa.

Chẳng qua cho dù là như vậy thì Phong Triển Nặc cũng hiểu rõ ý tứ của Feston, “Hiện tại tôi cũng không muốn cãi nhau với anh, muốn một người nằm trên giường bệnh phải tiêu hao sức lực—”

Nụ hôn bất chợt của Feston ngăn chặn lời nói của Phong Triển Nặc, đột nhiên bờ môi bị cảm giác ấm áp bao phủ, ngón tay xuyên qua mái tóc bù xù của hắn, chậm rãi vuốt ve, Phong Triển Nặc vui vẻ đón nhận, nhưng sau khi hắn cảm giác Feston muốn làm sâu sắc nụ hôn này thì đối phương lại đột nhiên lui ra sau.

“Chết tiệt, hiện tại cậu cần phải nghỉ ngơi, tôi không nên nói những lời này với cậu! Cậu có thể sống là tốt rồi—” Dùng sức hít vào một hơi, dường như hiện tại Feston mới chính thức cảm giác được sự thật là hắn vẫn còn sống.

“Rõ ràng là tôi đã thăm nhủ sẽ không trách cậu nữa.” Cau mày lại một chút, Feston dường như đang trách cứ chính mình vì sao lại không làm được như thế, hắn cầm lấy một ly nước trên đầu tủ bên cạnh giường bệnh, bên trong có ống hút, “Uống một chút nước đi.”

Ánh mắt luôn luôn âm trầm và sắc bén nhưng hiện tại chỉ tràn ngập thân thiết, Feston không nói nữa, chẳng có chuyện gì quan trọng hơn việc Phong Triển Nặc còn sống, hắn kê một cái gối ở sau lưng để cho Phong Triển Nặc nằm nghiêng thoải mái một chút. fynnz.wordpress.com

Cái gối và tấm lót giường vang lên tiếng sột soạt rất nhỏ, hiện tại là mùa đông, bên ngoài cửa sổ le lói một vài tia nắng chiều, thỉnh thoảng có vài tiếng bước chân và tiếng nói chuyện ở bên ngoài phòng bệnh khiến cho trong phòng càng thêm yên lặng, cũng làm cho người ta cảm thấy thật bình yên.

“Nói thật, đây không phải là lần đầu tiên tôi ở bên bờ vực sống chết như vậy.” Dựa vào gối, Phong Triển Nặc liếm giọt nước trên khóe môi.

Dường như chỉ cần Phong Triển Nặc tỉnh lại thì hắn sẽ tiếp tục để lộ ra bộ dáng thản nhiên thờ ơ của mình, Feston ngồi vào mép giường, sờ lên trán của đối phương, “Tốt lắm, không có phát sốt, cậu có thể nói tiếp.”

“Anh sắp thành y tá rồi đó.” Phong Triển Nặc trêu ghẹo, nhưng Feston lại không hề phủ nhận, “Cậu không biết à, những chuyện mà y tá phải làm đều được tôi giải quyết sạch sẽ, nhưng mà tôi chỉ làm y tá cho một người, những người khác thì tôi mặc kệ.”

“Thật là đáng tiếc, tôi nghĩ là chẳng thiếu bệnh nhân muốn được anh chăm sóc đặc biệt đâu.” Ngoắc ngón tay với Feston, Phong Triển Nặc bởi vì mệt mỏi mà trong mắt xuất hiện một chút ảm đạm, “Mọi cái hôn cũng chưa đủ.”

“Cậu vẫn là bệnh nhân, đừng tùy tiện câu dẫn tôi, trước tiên tôi phải cảnh cáo cậu, gần đây tôi rất dễ dàng nổi giận.” Tuy rằng nói như vậy nhưng Feston vẫn đến gần, nhẹ nhàng nắm bờ vai của Phong Triển Nặc.

Cánh tay chống trên mép giường, không cho trọng lượng cơ thể của mình tạo thành ảnh hưởng đối với người ở trên giường, động tác thật cẩn thận của Feston làm cho Phong Triển Nặc không biết nên khóc hay nên cười, “Anh tưởng tôi là nữ sinh trung học à?”

“Tôi không có hứng thú đối với nữ sinh trung học.” Vài nụ hôn nhạt dính bên môi của Phong Triển Nặc, khi hắn vừa định kháng nghị thì Feston bỗng nhiên hôn mạnh một cái lên cổ của hắn, làn da như muốn bốc hỏa.

“Vết thương của cậu vẫn chưa lành lặn, đừng tùy tiện lộn xộn nữa.” Buông Phong Triển Nặc ra, Feston cởi ra chiếc áo khoác nhàu nhĩ của mình rồi nằm xuống ở bên kia giường, kê chiếc gối trước ngực, sau đó để cho Phong Triển Nặc nhẹ nhàng dựa lưng vào.

Hắn ôm Phong Triển Nặc ở trước ngực, ngửi thấy mùi thuốc sát trùng bám trên tóc của đối phương, “Lần sau đừng như vậy nữa, nếu cậu còn dám chạy lung tung thì tôi sẽ đánh gãy chân của cậu, để xem cậu còn dám chạy lung tung nữa không.”

“Thật hay giả vậy, chờ khi nào anh có thể làm được thì hẳn tính sau, cùng lắm thì chết chung thôi.” Bàn tay của Feston đặt trên thắt lưng của hắn, Phong Triển Nặc vuốt ve phần chai sần trên ngón tay của đối phương, người cầm súng lâu ngày đều có vết chai giống như vậy.

“Tôi không nói đùa với cậu, thay vì để cậu chạy ra ngoài đi giết người lung tung thì không bằng nhốt cậu lại trong nhà.” Feston lại hôn lên đầu ngón tay của Phong Triển Nặc, “Dù sao mục tiêu của tôi ngay từ đầu chính là bắt cậu, nhốt trong tù không bằng nhốt tại nhà của tôi.”

Nhìn không thấy vẻ mặt của Feston, Phong Triển Nặc hiện tại rất khó chấp nhận đây không phải là vui đùa, Feston một khi trở nên bí hiểm thì sẽ làm cho tất cả mọi người đều nhìn không thấu.

“Thiếu chút nữa tôi đã chết, chẳng qua tôi đã nói đây không phải là lần đầu tiên, lần nào tôi cũng đều có thể tỉnh lại.” Cố gắng nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, Phong Triển Nặc có ý đồ trấn an cảm xúc của Feston, nhưng hắn làm vậy chỉ càng phản tác dụng.

“Nhưng cậu không thể cam đoan lần nào cũng may mắn như thế!” Đường như Feston muốn cắn nuốt tất cả da thịt của hắn, hô hấp dày đặc phả bên cổ của hắn, “Hiện tại cậu không phải chỉ có một mình, ít nhất cậu cũng phải nghĩ đến tôi, nếu đổi lại là tôi thiếu chút nữa đã chết ở trước mặt cậu thì cậu sẽ có cảm giác gì?”

“Tôi không muốn suy nghĩ đến khả năng này.” Phong Triển Nặc dùng sức nắm chặt cánh tay của Feston.

“Tôi cũng không muốn, nhưng cậu lại làm cho tôi phải đối mặt với khả năng như vậy.” Feston có lý do để nổi giận, nắm chặt cơ hội hiện tại, hẳn muốn Phong Triển Nặc nghe lời của hắn, “Nghe đây, chuyện cậu tự tiện quyết định rõ ràng là sai lầm, tôi từng nghĩ đến việc có phải vì cậu không còn tin tưởng tôi hay không...”

Phong Triển Nặc muốn mở miệng giải thích thì lại bị Feston ngăn cản, “Hãy nghe tôi nói hết đã.”

“Nhưng tôi biết đây không phải là không tin tưởng, sự thật là tôi cũng có trách nhiệm trong chuyện này, bởi vì dù sao tôi cũng là một FBI, cậu không muốn tôi liên lụy vào chuyện này, tôi có thể hiểu rõ, cho nên hiệu tại tôi quyết định...”

Khi Feston tạm dừng thì Phong Triển Nặc liền dự cảm được điều gì đó, hắn lập tức quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt vững vàng của Feston, “Tôi sẽ từ chức khỏi cục điều tra liên bang, chỉ cần tôi không phải là FBI thì cậu sẽ không phải băn khoăn như vậy.”

“Đợi đã! Anh nói cái gì vậy?” Hắn quả thật không thể tin được mình đang nghe cái gì.

Feston nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Phong Triển Nặc thì liền cười khẽ, “Bất ngờ đến như vậy hay sao, tôi nói tôi muốn từ chức, nhưng cậu cũng đừng cao hứng quá sớm, tôi đã quyết định thì cậu cũng phải quyết định, như vậy mới công bằng.”

Bị đôi mắt trầm ổn kiên quyết này nhìn chằm chằm, hiện tại Phong Triển Nặc mới nhận ra Feston đang nói cái gì, “Anh muốn tôi buông tha cho nghề sát thủ à?”

“Tôi mặc kệ, cậu cũng phải thu tay lại, giết người không phải là một nghề tốt, cho dù cậu chỉ được huấn luyện để làm việc này, nhưng tôi tin tưởng chỉ cần là cậu thì nhất định có thể tìm được công việc khác thích hợp với cậu, có lẽ chúng ta có thể cùng nhau làm một vài chuyện mà chúng ta đều am hiểu.” Theo nét mặt của Feston thì thật sự rất khó phán đoán hắn rốt cục đang nghĩ đến chuyện gì.

Nhưng Phong Triển Nặc rất xác định Feston đang nói nghiêm túc, “Anh thật sự quyết định từ chức? Sau khi thật vất vả mới có thể phục chức?”

“Kraft muốn lợi dụng quan hệ của chúng ta để đạt được lợi ích cho ông ấy, ông ấy tưởng rằng tôi muốn trở nên nổi bật ở cục điều tra liên bang, chẳng qua ông ấy sai rồi, Feston Kada này không phải chỉ có thể làm việc ở cục điều tra liên bang, sở dĩ tôi lựa chọn nơi đó là vì nó có cơ cấu của chính phủ, có thể thuận tiện cung cấp nhiều thứ mà tôi cần, đương nhiên cũng không thiếu những mặt hạn chế, sau khi gặp được cậu thì điều này càng ngày càng rõ ràng.”

Đôi mắt màu xám tro lóe lên, Phong Triển Nặc nhìn chăm chú vào khuôn mặt góc cạnh sắc nét của Feston rồi nhướng mày.

Bởi vì hắn tránh được một kiếp cho nên Feston hoàn toàn an tâm, hết thấy lo lắng, sốt ruột, bất an, tất cả cảm xúc phức tạp đều đã biến mất, chỉ cần hắn còn sống thì người này vẫn là Caesar của trước kia.

Feston luôn biết rõ mình muốn cái gì, “Chờ cậu xuất viện thì tôi sẽ thu xếp để cậu đi gặp Glen, lần này cậu bị thương rất nghiêm trọng, nhưng có thể lợi dụng chuyện này, tôi có thể dời cậu đến nhà tù của Glen, nhưng cậu phải cam đoan với tôi là cậu sẽ ném cục diện rồi rắm này cho cậu ta...”

“Dù sao Nile là con của cậu ta chứ không phải là con của cậu.” Bổ sung thêm một câu, Feston vừa hôn tóc của Phong Triển Nặc vừa nói. fynnz810

“Anh không cho tôi cơ hội để phản bác, tất cả đều là do anh định đoạt à? Ngài cảnh sát Kada?” Phong Triển Nặc không trả lời ngay lập tức, Feston dường như cũng không nôn nóng.

“Cậu có quyền lên tiếng, nhưng đúng vậy, hiện tại là do tôi định đoạt.”

.....

P/S: Có chồng thế này thì cứ an tâm mà hưởng thụ, nhưng bé Nặc ko phải loại người ăn ko ngồi rồi mà hưởng thụ đại gia chu cấp :>.

184. Chương 184: Gặp Lại Bạn Cũ

Phong Triển Nặc chỉ mỉm cười đối với những lời này, nhưng Feston dường như là nghiêm túc, không hề có một chút đùa giỡn.

Mấy ngày nay Phong Triển Nặc nằm nghỉ ngơi trên giường bệnh, trong khi Feston lại thường xuyên xuất hiện ở nơi này, đến lần thứ hai lộ diện thì hắn đã chỉnh chu lại sạch sẽ, mái tóc ngay ngắn, bộ âu phục vừa người, bề ngoài lão luyện chính chắn, vừa nhìn liền biết hắn là điển hình của mẫu người hoàn mỹ.

Phong Triển Nặc không thể không khen ngợi vài câu, sắc mặt căng thẳng của Feston khi nhìn thấy hắn thì sẽ trầm tĩnh trở lại, vừa gọt trái cây vừa mỉm cười với hắn, “Ít cười lại dùm tôi đi, chờ vết thương của cậu lành lặn thì chúng ta còn phải quay về nữa.”

“Ồ? Bọn họ sẽ để tôi quay về hay sao?” Tiếp nhận miếng táo, hắn rất muốn biết rốt cục đây là châm chọc hay là còn có nghĩa gì khác.

“Hiện tại cậu là Cory Burke, một gã phạm tội tử hình, chờ đến khi bác sĩ cho phép thì phải quay về tù.” Nhìn sắc mặt đã khôi phục của Phong Triển Nặc, Feston trả lời như một quan chức của chính phủ.

“Nếu là người khác thì họ sẽ tin tưởng lời của anh, bởi vì anh thoát nhìn luôn có thể khiến người ta rất tin tưởng, chẳng qua người ở trước mặt anh là tôi.” Feston sẽ dễ dàng để hắn quay về tù hay sao? Phong Triển Nặc làm ra vẻ mặt phản bác, “Không ai muốn chuyện bất trắc xảy ra, nhưng sự việc chính là như vậy, nếu anh muốn được cái gì thì dù sao cũng phải trả giá đắt một chút.”

Feston nhìn Phong Triển Nặc, “Cái giá này quá lớn.”

Vượt quá trình độ mà hắn có thể thừa nhận, mặc dù hiện tại hắn biểu hiện rất ung dung nhẹ nhàng, nhưng chỉ cần nghĩ lại tâm tình ngày đó, thật sự không phải chỉ nói vài câu là có thể miêu tả được nỗi lòng của hắn, Feston không tin Phong Triển Nặc sẽ không cảm nhận được, đối phương chỉ là không muốn làm cho không khí trở nên nặng nề thêm mà thôi.

Phong Triển Nặc luôn xem mọi chuyện rất nhẹ nhàng, mặc kệ chúng nó có dễ chịu đối với hắn hay không.

“Thiếu chút nữa cậu đã chết, tốt nhất cậu đừng nói với tôi là cái giá này rất xứng đáng.” Đồng tử màu xám chống lại tầm mắt của Phong Triển Nặc, “Mặc kệ Drim Glen có ý nghĩa gì với cậu, tôi hy vọng sau khi giao Nile cho cậu ấy thì cậu không cần gặp mặt cậu ta nữa.”

“Anh đang hạn chế hành động và quyền tự do của tôi à?” Phong Triển Nặc hơi nheo mắt lại.

Feston không phủ nhận, “Chỉ có như vậy thì cậu mới có thể bỏ qua quá khứ, bắt đầu lại một lần nữa.”

“Ha ha, bắt đầu lại một lần nữa?” Tiếng cười của hắn mang theo ý tứ đùa cợt, Feston lại gật đầu, “Tôi đã phạm phải sai lầm, tôi nghĩ là một ngày nào đó cậu sẽ thông suốt, đến khi tôi phát hiện cho đến bây giờ cậu căn bản không nghĩ đến, cậu vẫn sống cho hiện tại, chưa bao giờ lo lắng cho tương lai.”

“Cậu không lo lắng thì tôi phải lo lắng thay cho cậu, tôi đã dung túng cậu quá lâu rồi, cậu không thích bị trói buộc, cậu quen một cuộc sống kích thích, những điều này tôi có thể để mặc cậu, chẳng qua kể từ giờ trở đi tình huống đã thay đổi, mặc kệ cậu có thích hay không thì hành động của cậu đều sẽ bị tôi quản chế, cho đến khi tôi cảm thấy cậu sẽ không gặp phải rắc rối nữa mới thôi.”

Ở trong mắt của một FBI thì bất cứ tội phạm nào cũng làm ra những chuyện rắc rối, Phong Triển Nặc có thể nhìn ra những lời này của Feston là nghiêm túc, Feston gấp lại con dao gọt vỏ trái cây, trên mặt lướt qua ánh sáng kim loại bóng loáng.

Feston luôn rất lý trí, Phong Triển Nặc muốn tranh luận với hắn, “Sống cho hiện tại thì có gì là sai?”

Đem một nửa miếng táo nhét vào miệng của Feston, hắn vỗ vỗ tay, “Tôi chính là loại người chỉ sống cho hiện tại, ngay từ đầu anh cũng đã biết điều đó, muốn một người có thể chết bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu phải lo lắng cho tương lai là một chuyện rất phi lý.”

Buông trái cây xuống, Feston cau mày, hắn nâng lên khuôn mặt mang theo nụ cười lạnh của Phong Triển Nặc, “Tôi không thích nghe cậu nói như vậy, kể từ ngày đầu tiên tôi đã muốn cậu được sống yên ổn, cậu

cũng biết mà, cho nên đừng nói với tôi cái gì là phi lý, có tôi ở đây thì cậu nhất định phải lo lắng cho tương lai, cậu sẽ sống, có tôi ở đây thì tôi sẽ không cho phép cậu nhắc đến cái chết.”

“Yên tâm đi, muốn tôi chết cũng không dễ dàng như vậy đâu.” Có lẽ vì quá tự tin cho nên Phong Triển Nặc cũng không kiêng kị, “Chẳng qua chuyện này cũng không phải do anh chi phối, nếu tôi thật sự xảy ra chuyện thì bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi được kết cục kia.” fynnz.wordpress.com

Đường như Feston không muốn tranh cãi với Phong Triển Nặc, hắn đứng dậy bên mép giường rồi cầm lấy áo khoác đặt nơi chân giường, “Tôi sẽ không để cậu gặp chuyện bất trắc.”

Feston nói xong rồi bước đi, gần đây người này đang bận làm chuyện gì đó, Phong Triển Nặc hy vọng Feston đang nghĩ cách để làm cho hắn được gặp Glen.

Bởi vì vụ việc bắt ngờ lần này cho nên Feston quả thật hạ thấp thái độ, nhưng hắn cũng có lo lắng của hắn, hắn sẽ làm cho Phong Triển Nặc xuất viện trước thời gian, nếu một người không thể hành động tự do thì cho dù có mưu mô xảo quyệt thế nào cũng phải dựa vào người khác, đến lúc đó hắn càng có nhiều lý do để giám sát hành động của Phong Triển Nặc hơn.

Nếu nói đó là theo dõi thì hắn cũng chấp nhận, tóm lại hắn sẽ không làm cho Phong Triển Nặc gặp bất kỳ nguy hiểm gì.

Đứng trên một phương diện khác mà nói, nếu U Linh không phải là người mà Feston coi trọng thì hắn sẽ không nghĩ rằng chuyện này có gì là nguy hiểm, thậm chí nếu đặt giả thiết hắn không quen biết U Linh thì hắn sẽ khen ngợi tên sát thủ này cực kỳ can đảm và thông minh.

Nhưng hiện tại có đôi khi hắn hy vọng Phong Triển Nặc có thể nhát gan hơn một chút, ngốc nghếch hơn một chút, như vậy hắn sẽ không mất công lo lắng người này sẽ làm cái gì, lo lắng người này lại bất cẩn rơi vào tay của kẻ khác.

Vài ngày sau, Feston làm thủ tục xuất viện cho Phong Triển Nặc, bởi vì vết thương trên lưng cho nên tạm thời không thể gắng sức, Phong Triển Nặc chỉ có thể ngồi trên xe lăn, một lần nữa quay trở lại nhà tù, với sự giám sát của quân giáo, xe chở phạm nhân đưa hắn về tù.

Nhưng khiến cho hắn bất ngờ là con đường quay về lại khác với hắn đã tưởng, nếu Feston ở trước mặt hắn thì hắn nhất định sẽ hỏi đối phương là có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên trong lòng của hắn đã có đáp án, con đường này, phương hướng này đang tiếp cận đến mục tiêu chân chính của hắn, là mục tiêu mà hắn đã nhắm đến kể từ khi bắt đầu kế hoạch này – nhà tù giam giữ Glen, nơi này gọi là Rufus, có đạo giam giữ phạm nhân chặt kín hết chỗ, cũng đã xảy ra vài lần bạo loạn.

Rất cục Feston vẫn làm được cho hắn, Phong Triển Nặc không khỏi mỉm cười, quân giáo ngồi đối diện nhìn hắn một cách kỳ lạ, “Hey, anh đang cười cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ cười cũng phạm pháp à?” Trong đôi mắt màu xanh biển chỉ có ý cười, chiếc xe lăn được xếp gọn và đặt bên cạnh đùi của Phong Triển Nặc, hắn nhìn phía trên có đặt vài thứ, trong đó có một tấm hình, là tấm hình của Nile.

“Feston Kada đâu?” Hắn đột nhiên hỏi, quân giáo bị hắn gây kinh ngạc, “Cái gì?”

“Đừng giả ngu với tôi, anh ấy cho mấy người cái gì? Thay mấy người nói tốt ở trước mặt quân giáo trưởng à, hay là đút lót?” Hắn như cười như không, quân giáo nhìn ra phía trước ghé lái, tiếng động cơ ì ì thấp giọng nói hùng hổ nổi giận, “Không có chuyện đó!”

“Anh không phải là nhân viên cấp cứu, ngoại trừ cho tôi mang theo vật phẩm riêng tư mà còn lo lắng đến thương thế của tôi, tôi cũng không cho rằng quân giáo đều là người tốt như vậy, chẳng lẽ trước kia anh làm hộ lý à? Vận khí của tôi thật không tệ.” Phong Triển Nặc cau mày.

Bị hắn châm chọc, tên quân giáo kia nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn, “Cái tên FBI kia có nhược điểm của tôi, anh ấy muốn tôi phải chăm sóc anh trên đường chuyển trại giam, nếu trước khi đến nơi mà xảy ra chuyện gì thì anh ấy sẽ đem chuyện của tôi công khai ra ngoài!”

Phong Triển Nặc búng tay một cái rồi chỉnh lại chiếc khăn đặt trên đùi, “Tôi biết ngay mà.”

Tên quản giáo này có lẽ chuyên nhận hối lộ hoặc là giúp phạm nhân vận chuyển ma túy vào tù, quản giáo cũng là người, đối mặt với cám dỗ thì sẽ bị dao động, Feston muốn bắt lấy nhược điểm để bọn họ phải làm việc cho hắn thì cũng chẳng có gì là khó.

Dù sao người nọ cũng là FBI Caesar.

Chẳng qua tuy rằng đã thu xếp mọi việc ổn thỏa nhưng Feston lại không tự mình xuất hiện, cho nên Phong Triển Nặc vẫn có một chút mất hứng.

Hắn quyết định chỉ cần chờ tình thế ổn thỏa thì hắn sẽ bồi thường cho Feston, có lẽ đến lúc đó bọn họ sẽ có một đồng nợ nần để thanh toán.

Xe chạy hai ngày, đến tối thì quản giáo lại đưa hắn vào một bệnh viện lân cận, đến nơi đó sẽ có người canh gác, dường như đã được thu xếp sẵn, người đứng sau lưng vụ này là ai thì chẳng cần phải hỏi cũng biết.

Khi chiếc xe thuận lợi chạy đến nhà tù Rufus, dọc đường đi vẫn luôn có người theo dõi tình huống nơi này rồi phát ra tín hiệu cho Hecate, Stephanie lập tức gọi điện cho Feston, tiếng chuông vang lên một lần thì liền được bắt máy.

“Cậu ấy thế nào?”

“Đương nhiên là tới nơi an toàn.” Có nhiều người đi theo bảo vệ như vậy mà xảy ra chuyện mới là lạ, Stephanie ở đầu dây bên kia bày ra bộ mặt bĩu môi.

“Trên đường có thuận lợi hay không?” Dường như Feston rất muốn biết chi tiết.

“Muốn tôi phải báo cáo tỉ mỉ từng chuyện cho anh hay sao? Bởi vì đây là chuyện của Ian cho nên tôi mới hỗ trợ, Hecate cũng không phải con chó của cục điều tra liên bang, nếu anh muốn biết tình huống chi tiết thì nên bảo người của anh đi làm, tôi chỉ phụ trách nói cho anh biết kết quả mà thôi, anh đừng quên điều đó.” Stephanie không ghét Feston nhưng cô ta không có hảo cảm đối với quan chức chính phủ.

“Đội đặc nhiệm ST rất dễ khiến người ta chú ý, việc này cần phải nhờ người của Hecate hỗ trợ.” Lời nói của Feston rất thẳng thắn, “Chúng ta có thể làm một cuộc giao dịch, cô giúp tôi, tôi cũng sẽ giúp cô, Hecate che giấu rất tốt, nhưng vẫn lưu lại không ít dấu vết, tôi có thể nói cho cô biết trong tay của FBI có bao nhiêu tư liệu liên quan đến Hecate.”

“Tôi phải giúp anh cái gì?” Giao dịch với FBI không thể không cẩn thận, cho dù đối phương là Feston thì Stephanie cũng không thể thả lỏng cảnh giác.

“Cô giúp tôi chẳng khác nào giúp cậu ấy.” Một câu của Feston nói trúng mục tiêu, “Tôi sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi đối với Ian, hơn nữa cô cũng không tổn thất gì trong chuyện này, chúng ta có thể thảo luận lại chi tiết cụ thể.”

“Ok.” Stephanie suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Tư liệu về Hecate ở trong tay của Feston chưa hẳn đã quan trọng, nhưng biết được cục điều tra liên bang có bao nhiêu thông tin về bọn họ thì sẽ là chuyện tất yếu, ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra thì Hecate có thể chuẩn bị sẵn sàng.

Thảo luận chuyện chính xong xuôi, trước khi cúp máy thì cô ta đùa giỡn một câu với hắn, “Cậu ấy sắp gặp Glen, anh không lo lắng à?” fynnz810

“Lo lắng cái gì?” Feston giống như không hiểu ý của cô ta.

“Người nọ là Drim Glen, Ian vì cậu ấy mà bí quá hóa liều, đừng nói với tôi anh chẳng có cảm giác gì, người đó là Glen, anh có biết trước kia Ian đã hợp tác cùng cậu ấy hay không?” Stephanie cố ý hỏi như vậy, Feston ở đầu dây bên kia không trả lời.

Điểm ấy Phong Triển Nặc chưa từng nói qua, nhưng điều này cũng không thay đổi quan điểm của Feston, “Nếu giữa bọn họ có cái gì thì đã sớm có, Glen là kỷ niệm đáng giá nhất trong quá khứ của cậu ấy, cô muốn tôi làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngăn cản bọn họ gặp nhau?”

“Tôi sẽ bắt cậu ấy phải thanh toán hết nợ, về phần sau này–” Feston phát ra một tiếng cười lạnh trong điện thoại, “Tôi sẽ không làm cho cậu ấy tiếp tục lấy mạng của mình ra đùa giỡn, bởi vì đó là của tôi.”

Phong Triển Nặc còn chưa biết mạng của mình đã không còn là của mình, có người đang tuyên cáo nó thuộc về người đó, chẳng qua cho dù biết thì hắn cũng chỉ nói là không thành vấn đề, dù sao mạng của Feston cũng đã nằm trong tay hắn, hắn có thể kết liễu Feston bất cứ lúc nào.

Tên sát thủ này vĩnh viễn sẽ không chịu thiệt.

Hiện tại hắn đã dùng một lần nguy hiểm để đổi lấy cơ hội tốt nhất, chẳng qua hắn làm cho mình bị trúng một nhát dao, nhưng nếu đứng trên quan điểm khác mà nói thì một nhát kia cũng không uổng phí khi đổi lại là thái độ nhẹ nhàng của Feston.

Khi Feston đứng về phía hắn thì hắn đã có thể đoán được kết quả cuối cùng.

Nhà tù Rufus, đêm tối âm u, khi hắn được đưa vào đây thì đã quá buổi tối, đương nhiên hắn cũng đã được ăn tối, trên hành lang vô cùng im ắng.

Xuyên qua từng cánh cửa, một phòng giam được mở cửa ra, Phong Triển Nặc bị quân giáo đẩy mạnh vào trong, quân giáo đã sớm biết phải nên làm thế nào, khi đi ra thì báo lại với Phong Triển Nặc về thân phận của bạn tù cùng phòng, “23-A-1025, John Leonard, bị bỏ tù vì tội cướp bóc giết người.”

Có người đang ngồi gấp giấy, đó chính là Glen – Drim Glen.

.....

P/S: Em Nặc nhớ bồi thường chồng đầy đủ đó...

185. Chương 185: Sự Thay Đổi Của Thời Gian

Dùng trang giấy màu trắng để gấp ra các con vật, những mẫu giấy xếp được đặt đầy ở một góc, Glen ngồi yên ở trước bàn để xếp giấy, hắn hết sức chăm chú, nghiêm túc xếp giấy.

Nhiều năm không gặp, Phong Triển Nặc còn chưa biết phải nói cái gì, không ngờ người đang ngồi gấp giấy lại mở miệng trước, “Ian Noy, là cậu thật sao?”

Glen ngẩng đầu, bộ dáng của hắn so với năm đó chẳng có gì thay đổi nhiều, ánh mắt thật tịch mịch, khuôn mặt với những đường nét nhu hòa, mái tóc rậm nắng được xén ngắn, để lộ vầng trán nhô cao, thể hiện bộ dáng rất cao hứng.

Theo một góc độ nào đó mà nói thì hắn càng thích hợp để làm một sát thủ hơn là Phong Triển Nặc, về ngoài của hắn không nổi bật, cũng không khiến người ta chú ý, nếu nói Phong Triển Nặc giống một người mẫu trên sàn catwalk thì hắn tựa như một nhà thiết kế đứng dưới sân khấu, có một chút u buồn của những người làm nghệ thuật.

Hắn không chói mắt, nhưng khi người ta phát hiện thì hắn đã tồn tại ở nơi đó thật lâu, hắn thích hợp lẫn trốn ở bất kỳ ngõ ngách nào, hơn nữa trên mặt không có đặc điểm gì để bị nhận diện.

“Ngoại trừ tôi thì còn có thể là ai?” Phong Triển Nặc nhướn mày, “Bạn hữu, xem ra cậu chẳng thay đổi gì nhiều.”

“Còn cậu thì thay đổi rất lớn.” Glen buông ra tờ giấy đang gấp rồi đứng dậy, thản nhiên như ngày hôm qua bọn họ vừa mới gặp mặt, “Vì sao lại làm cho mình biến thành như vậy, ai làm, tôi phải kính hẳn ta một ly mới được, sau đó cho hắn một viên đạn.”

Phong Triển Nặc ngồi trên xe lăn, trên đùi đắp khăn, vết thương trên lưng của hắn cũng gần lành, nhưng dọc đường đi vất vả làm cho sắc mặt của hắn hơi mệt mỏi, hắn mỉm cười đáp lại Glen, “Tôi muốn nhìn xem cậu sẽ cho chính mình một viên đạn bằng cách nào.”

“Vì tôi sao?” Glen hiểu được ý của Phong Triển Nặc, lập tức giương lên tờ giấy trong tay, “Ở đây chỉ có thứ này để chơi.”

Không có đạn cũng không có súng ống, đối với một sát thủ mà nói thì đây chính là kết thúc.

“Thật sự rất tệ có phải hay không, nhưng mặc kệ như thế nào thì tôi đến đây để gặp cậu.” Phong Triển Nặc dựa vào xe lăn, hất giang hai tay đối với Glen.

Glen ném một cục giấy về phía hắn, cả hai người cùng cười rộ lên.

Sau khi cười xong thì Glen lại an tĩnh trở lại, tiếp tục hí hoáy với tờ giấy trong tay, “Cậu đến đây bằng cách nào, chắc không giống như tôi.”

“Cậu vào đây là do tôi đưa vào, nhưng tôi không ngờ cậu lại ở trong này lâu như vậy.” Phong Triển Nặc không muốn lãng phí thời gian, hắn muốn biết Glen nghĩ như thế nào.

“Cậu vẫn luôn thẳng thắn như thế, được rồi, tôi nói cho cậu biết, khi tôi bất ngờ bị bắt thì tôi đã biết là do cậu làm, cậu không giết tôi, tôi nợ cậu một mạng, ngồi tù cũng chẳng thành vấn đề, hơn nữa nghĩ lại, chẳng phải cậu đã muốn tôi ở trong này lánh nạn hay sao, như vậy tôi cần gì phải đi ra ngoài, nếu nhìn thấy tôi còn sống thì tổ chức sẽ không bỏ qua cho chúng ta.” fynnz.wordpress.com

Glen nhắc đến năm đó, vẻ mặt rất bình thản, hắn hoàn toàn im lặng, Phong Triển Nặc nhìn thấy hắn bắt đầu tiếp tục xếp giấy, mỗi một nếp gấp đều hảo hảo, giống như đã dùng thước tính toán chuẩn xác, trang giấy phát ra tiếng vang sần sật dưới đầu ngón tay của hắn.

“Tổ chức đã tan rã, bọn họ bị tôi thủ tiêu, nếu cậu nhận được tin tức thì có thể tự mình đi ra, tôi tin tưởng chuyện đó chẳng có gì khó đối với cậu.” Nhìn chằm chằm xấp giấy trắng đặt trên bàn của Glen, hắn hy vọng không phải do hắn tạo thành kết quả này, một sát thủ mất đi ý chí và tinh thần.

“Là không khó nhưng cũng không dễ, sau vài lần thì tôi cảm thấy thật mệt mỏi, tôi nghĩ vì sao không nghỉ ngơi ở trong này một thời gian.” Trong tay của Glen lại có thêm một hình xếp dạng củ ấu, nó là lập thể, giống một linh kiện của máy móc, hắn gấn bọn chúng lại với nhau, đồng hình xếp nhìn không ra gì được chắt ở một góc nhanh chóng biến thành một cái đuôi của con gù đó.

Glen đang xếp cánh của con rồng, cái đuôi đã hoàn thành, hắn rất nghiêm túc, giống như đây là thứ duy nhất có giá trị, Phong Triển Nặc cầm lấy thứ đó thì lập tức bị Glen giật lại.

Phong Triển Nặc nhìn đối phương, Glen phát hiện hành động của mình rất đột ngột, vì vậy liền do dự đặt trở lại phần giấy xếp vào tay của Phong Triển Nặc, “...Cẩn thận một chút, tôi phải mất vài tuần mới làm được đó.”

“Vài tuần để xếp một đồng giấy?” Chúng nó bị Phong Triển Nặc ném xuống đất, lập tức vỡ thành trăm mảnh.

“Cậu làm cái gì vậy?!” Glen kêu to rồi ngồi xổm xuống đất mà cẩn thận nhặt lên từng mảnh giấy xếp, sau đó lại kiểm tra từng mảnh một cách cẩn thận.

“Tôi thật sự không thể tiếp tục nhìn thấy cậu như vậy nữa, Glen, bỏ mấy thứ ngu ngốc này xuống đi, tôi đến đây để đưa cậu ra ngoài, hơn nữa tôi còn có một chuyện quan trọng phải nói cho cậu biết—”

Glen đột ngột quay đầu lại, Phong Triển Nặc quả thật nhận không ra đây là Glen mà hắn đã quen biết, “Ian Noy! Có lẽ cái này chẳng là gì đối với cậu, nhưng nó là thứ duy nhất quan trọng ở trong này đối với tôi! Với lại, cảm ơn sự hảo tâm của cậu, tôi không cần cậu dẫn tôi đi ra ngoài, tôi chỉ còn vài năm nữa là được mãn hạn tù, vài năm này ở trong đây cũng không tệ! Không cần cậu nhiều chuyện!”

“Cho dù cậu có con trai cũng vậy hay sao?” Phong Triển Nặc dứt lời, hắn nhìn về mặt đứng hình của Glen.

“Tôi có con trai?” Glen lặp lại, sau đó liền lắc đầu, thổi đi bụi bặm bám trên những mảnh giấy xếp, “Đừng dùng khuôn mặt vô hại của cậu để lừa gạt tôi, tôi còn chưa quên những gì tôi đã nói, cậu không phải con nai vàng, đừng hòng lừa gạt tôi.”

“Là thật.” Hấn ném tấm ảnh về phía Glen, “Nó tên là Nile, khoảng chừng bảy tuổi, rơi vào tay của bọn buôn người, trong lúc vô tình được bạn của tôi phát hiện, nó nói mẹ của nó tên là Erin, cha chính là cậu, Glen, nó gọi ra tên thật của cậu.”

Là một sát thủ, che giấu tung tích là chuyện quan trọng nhất, biết tên thật của Glen cũng không có bao nhiêu người, càng đừng nói đó là một đứa bé, tấm ảnh rơi vào giữa những mảnh giấy xếp, Glen nhìn chằm chằm tấm ảnh kia, Phong Triển Nặc lại thấp giọng nói một câu, “Nó còn biết cả tôi, Erin nói cho nó biết, nếu có một ngày xảy ra chuyện thì nó phải đi tìm tôi.”

Glen chấn động, chậm rãi nhặt lên tấm ảnh, “Đây là những gì tôi đã nói với cô ta, nếu xảy ra chuyện gì thì phải đi tìm cậu.”

“Thật xin lỗi, Erin đã qua đời.” Đây là sự thật, Phong Triển Nặc cảm thấy Glen sớm muộn gì cũng sẽ biết, “Cô ấy mất vì bệnh.”

Glen dường như không thể chấp nhận chuyện này, cũng có thể là không kịp tiêu hóa những tin tức liên tiếp như vậy, hấn đứng ở nơi đó, cầm tấm ảnh trong tay, “Erin đã qua đời, tôi có con trai? Cô ấy sinh con trai cho tôi?”

Phong Triển Nặc biết Glen cần có thời gian, hấn lặn xe đến gần rồi nắm lấy vai của Glen, “Tôi phải nói với cậu, khi đó tôi không đi tìm Erin, cô ấy cũng không biết cậu vào tù, lúc ấy tôi nghĩ như vậy sẽ an toàn cho cô ta hơn, với lại chỉ cần cậu đi ra ngoài thì cậu có thể tự mình tìm được Erin, không ngờ...”

Đôi mắt của Glen phút chốc nhìn thẳng về phía Phong Triển Nặc, lúc này sẽ phát hiện bộ dáng của Nile và Glen cực kỳ tương tự, nhất là khi đôi mắt màu nâu kia nhìn thẳng vào người khác.

“Bạn thân nhất của tôi làm cho tôi phải vào tù, lại gián tiếp hại chết mẹ của con tôi? Hiện tại cậu tới nói cho tôi biết chân tướng đó sao?” Ánh mắt của Glen không còn sắc bén như trước nhưng lời nói của hấn vẫn tạo thành ảnh hưởng nhất định.

Phong Triển Nặc không thể không đối mặt, “Đúng vậy, cậu nói đúng, là vì tôi. Hơn nữa lúc ấy tôi còn cho rằng chính mình làm đúng, người phụ nữ kia thay đổi cậu, làm cho cậu bị tổ chức đuổi giết, cho nên tôi không đi tìm cô ta, không thể phủ nhận là tôi đã hy vọng từ đó về sau cô ta sẽ rời khỏi thế giới của cậu, như vậy mới tốt cho cả hai.”

Tự thuật lại suy nghĩ lúc trước của mình, lại liên tưởng đến hấn và Feston, Phong Triển Nặc không khỏi tự giễu cười khổ, “Nhưng hiện tại tôi biết tôi đã sai lầm.”

Glen nắm lấy cổ áo của Phong Triển Nặc rồi kéo lên, “Một câu sai lầm căn bản không đủ, cậu biết sai thì mới tiến vào tìm tôi là sao? Sau nhiều năm như vậy cậu mới phát hiện bạn của cậu bị cậu làm cho thảm hại, Ian Noy, cậu thật sự rất thông minh, cậu tưởng rằng cậu vào đây với bộ dáng này thì tôi sẽ tha thứ cho cậu hay sao?!”

Sau lưng bị tác động, vết thương có lẽ bị toác miệng, Phong Triển Nặc nâng tay đấm Glen một cú, “Tôi cũng không muốn cậu tha thứ, tôi tới đây là để sửa chữa sai lầm!”

Glen té trên mặt đất, đè hư mấy mẫu giấy xếp, hấn liếc mắt nhìn chúng một cái, toàn thân đều trở nên kích động, “Cậu luôn là như vậy, cậu luôn có bản lĩnh hủy hoại hết thấy! Nhìn xem cậu đã làm gì kia?!”

Hấn lớn tiếng quát to, Phong Triển Nặc không thể tưởng tượng cuộc sống lao tù lại tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy đối với một người, người này dù sao cũng là Glen, “Đủ chưa, đó chẳng qua chỉ là mấy tờ giấy, nhìn tấm ảnh trong tay của cậu đi, đó mới là quan trọng nhất, đó là cốt nhục của cậu, con của cậu!”

“Con?” Glen thở hổn hển, vẻ mặt u buồn trở nên thô bạo, “Làm nghề này của chúng ta thì chẳng có ai là thân thích họ hàng, bất cứ tình cảm nào cũng là dư thừa, năm đó cậu đã nói với tôi như vậy, tôi rất đồng ý, sau đó tôi gặp được Erin, vì cô ấy mà tôi đã thay đổi.”

“Còn cậu? Là cái gì làm cho cậu thay đổi hả? Ian?” Ánh mắt của Glen nhìn Phong Triển Nặc như thể muốn biết một con quái vật biến thành con người bằng cách nào.

Phong Triển Nặc khoanh tay, nhìn tấm khăn trên đùi, “Có một người, anh ấy rất đặc biệt, có vài lần anh ấy suýt nữa đã bắt được tôi.”

“Bắt được cậu? Anh ấy là cảnh sát?” Glen nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng của Phong Triển Nặc, là nụ cười tán thưởng, đánh giá cực cao giành cho một đối thủ.

“Anh ấy là cảnh sát, tuy rằng chúng tôi cũng không muốn nhưng anh ấy quả thật là đặc vụ liên bang, mà tôi lại là một sát thủ sống bằng nghề giết người, đã có vài lần anh ấy có thể bắt được tôi nhưng cuối cùng vẫn thả tôi ra.” Có lẽ chính vì hành vi mâu thuẫn này của Feston đã làm cho hắn sinh ra hứng thú cũng không chừng, tiện đà càng lún càng sâu.

“Tôi phải nói rằng anh ấy là một người rất khôn khéo, hiện tại tôi mới phát hiện anh ấy lại một lần nữa dung túng hành động của tôi, hiện tại tôi cảm thấy đuối lý, sẽ càng tôn trọng ý kiến của anh ấy hơn, anh ấy chính là người như vậy, anh ấy ăn mòn tất cả ý chí phản kháng của tôi.”

Glen lộ ra bộ dáng kinh ngạc, dường như quên cả chuyện của Erin và Nile, “Cậu đang nói cậu ở cùng một cảnh sát, một người đàn ông? Cậu có thể tin tưởng anh ấy?”

“Đáng lý tôi rất khó tin tưởng anh ấy, cậu cũng cảm thấy như vậy đúng không?” Phong Triển Nặc dựa lưng vào xe lăn, cố gắng làm cho chính mình thả lỏng, ngồi thoải mái một chút, “Anh ấy đứng về phe chính nghĩa, mà tôi thì lại đứng về phe ngược lại, nhưng chỉ khi quen biết anh ấy thì cậu sẽ biết có đôi khi anh ấy làm việc chẳng chú ý đến nguyên tắc, anh ấy rất chú trọng quá trình, nhưng chỉ cần đạt được kết quả như mong muốn là được.”

“Anh ấy là người nếu đã nhận định chuyện gì đó thì sẽ đi làm, rất nhiều chuyện đều chứng minh rằng anh ấy rất đáng tin cậy.” Hơn nữa không chỉ là đáng tin.

Glen nắm tờ giấy trong tay, dường như hắn muốn bắt đầu xếp giấy một lần nữa, “Anh ấy thu phục cậu.”

Giọng điệu của Glen không thoải mái, “Kết quả mà anh ấy muốn chính là làm cho cậu buông tha hết thảy, quy thuận anh ấy.”

“Có thể nói như vậy.” Phong Triển Nặc lộ ra biểu tình thần nhiên, “Anh ấy đã trả giá đắt thì phải có được kết quả tương ứng, hơn nữa anh ấy cũng không phải không bị tổn thất.”

Giữa hắn và Feston rất khó định nghĩa là ai phục tùng ai.

“Nghe đây, Glen, tôi không cầu xin cậu tha thứ cho tôi, là tôi tạo thành hết thảy chuyện này, nhưng cậu cũng phải có trách nhiệm, đáng lý cậu phải sớm nghĩ cách đi ra ngoài, muốn tôi tin tưởng là cậu làm không được hay sao?” Phong Triển Nặc lạnh lùng cười nhạo một tiếng, “Không có khả năng, như vậy rất nực cười.”

“Tôi biết rõ khả năng của cậu.” Hắn tiếp tục nói, “Nếu cậu nghĩ ra được thì cậu đã sớm đi ra khỏi nơi này, tôi tưởng là cậu muốn cắt đứt quá khứ, muốn xóa bỏ hoàn toàn quan hệ với những người trước kia, bắt đầu lại một lần nữa, cho nên tôi không đi tìm cậu, tôi cho rằng cậu có kế hoạch của riêng mình.”

Hắn vung tay lên, xé nát mấy mẫu xếp hình trong tay của Glen, “Nói cho tôi biết, chẳng lẽ đây là kế hoạch của cậu? Một đồng giấy phế liệu?” fynnz810

Giấy trắng bay đầy trời, Glen kích động vọt lên, bỗng nhiên dừng chân lại, nắm chặt nắm đấm, sắc mặt rất kém cỏi, trong mắt lộ ra vẻ hung dữ, nhưng chẳng nói một câu nào.

Rõ ràng là hắn đứng đó nhưng cảm giác tồn tại lại cực kỳ mỏng manh, đồng tử màu nâu đang thu nhỏ dưới bóng đèn, Phong Triển Nặc bỗng nhiên ngắt ra, “Cậu hít thuốc phiện?”

.....

P/S: Nặc nói về chồng một cách tự hào

186. Chương 186: An Ủi

Glen không trả lời, qua một lúc lâu mới lạnh lùng nói một câu, “Không liên quan đến cậu.”

Đây không phải là Glen trong ấn tượng của Phong Triễn Nặc, Glen như vậy làm cho hắn liên tưởng đến đám sát thủ lưu lạc, sa sút tinh thần, mất hết hy vọng.

Lần này kết quả gặp mặt vượt quá mong muốn của Phong Triễn Nặc, bỗng nhiên hắn muốn rời khỏi nơi này. Glen quay trở lại cái bàn, bắt đầu xếp giấy, mở ra lại gấp vào, tiếng sột soạt lạnh lẽo của tờ giấy lan truyền trong phòng.

Có tiếng bước chân đến trước cửa, quản giáp không nói gì mà chỉ mở cửa ra rồi chỉ vào Phong Triễn Nặc, “Đến phòng y tế, đây là quy định.”

Từ bệnh viện chuyển đến nhà tù Rufus, dựa theo quy định thì trước hết phải được kiểm tra, Phong Triễn Nặc đến thẳng nơi này, vẫn chưa kiểm tra tình trạng sức khỏe, hắn để cho quản giáp đẩy hắn đi, Glen tiếp tục xếp giấy, cho đến khi Phong Triễn Nặc ra khỏi cửa thì Glen mới dừng lại động tác, dùng ánh mắt phức tạp mà chăm chú nhìn về phía bóng dáng của hắn.

Hành lang trong tù rất dài, sợ phạm nhân chạy trốn cho nên hành lang có những song sắt ngăn cách, Phong Triễn Nặc phát hiện hắn không bị đưa vào phòng y tế mà là một văn phòng, bình thường người hay ngồi trong đó hẳn là quản giáp trưởng.

Nhưng lần này là hai người, một người trung niên có dáng người mập mập chắc là quản giáp trưởng, Feston đang ngồi đối diện với người nọ, hai người dường như đang nói chuyện với nhau, nhìn thấy Phong Triễn Nặc xuất hiện, quản giáp trưởng liền đứng dậy, “Phạm nhân mà cậu muốn hỏi đã đến, tôi cũng sắp tan ca, nếu còn cần gì thì cứ nói với tôi, ở trước cửa sẽ có người trông coi.”

“Cám ơn ông đã hợp tác.” Feston bắt tay đối phương, bộ dáng như đang giải quyết việc công, không hề liếc mắt nhìn Phong Triễn Nặc ở trước cửa.

Nếu không phải hiện tại tâm tình của Phong Triễn Nặc không tốt thì hẳn nhất định sẽ cười nhạo Feston, sau khi quản giáp trưởng rời đi, trong phòng không còn người khác thì Feston mới nhìn đến khuôn mặt muốn cười nhưng không cười nổi của hắn, liền đến gần rồi đưa cho hắn một ly rượu.

“Có thật không vậy? Tôi đang dưỡng thương mà anh lại cho tôi rượu Whisky à?” Hắn nhướng mày, không đợi Feston trả lời thì liền uống một hơi cạn sạch, như vậy cho dù có người hối hận vì đã đưa cho hắn ly rượu thì cũng không còn kịp.

“Tôi biết cậu cần nó.” Feston dường như rất thấu hiểu, hắn thu lại cái ly trong tay của Phong Triễn Nặc.fynnz.wordpress.com

Mùi vị nóng rát thiêu đốt trong cổ họng, điều chỉnh tư thế ngồi, Phong Triễn Nặc thở hắt ra, Feston đứng trước bàn công tác, “Tôi đã từng hỏi tình huống của Drim Glen, sau khi cậu nói cho tôi biết cậu ta bị giam giữ trong này thì tôi đã điều tra một chút về cậu ta, hằng năm ở nhà tù Rufus này đều có vài người chết....”

“Ý của anh là...” Phong Triễn Nặc nhòai người ra phía trước, ánh mắt chột lóe.

“Cậu ấy làm sát thủ trong nhà tù này, đổi lại cậu ấy có tất cả những gì cậu ấy cần, bao gồm cả thuốc phiện.” Chỉ cần Feston muốn điều tra, với những mối quan hệ cùng với thân phận hiện tại của hắn thì có thể điều tra rất dễ dàng.

Hắn nhìn Phong Triễn Nặc một cách tiếu nuối, “Cậu ta không phải Glen mà cậu biết, hiện tại cậu ta là John Leonard.”

Sở dĩ không đi ra ngoài là vì nơi này có hết thảy những gì hắn cần, Glen nghiện thuốc phiện, buông tha cho thế giới bên ngoài, cũng giống như Lão cầu, hắn đã quen ở nơi bị ngăn cách với thế giới này.

Những gì Feston muốn nói thì Phong Triễn Nặc đều biết, hắn lặng lẽ thở dài một tiếng, cố ý làm cho chính mình trở nên thoải mái, thoát khỏi tâm sự nặng nề trong lòng, “Nên nói cái gì đây, kỳ thật tôi đã sớm nghĩ đến khả năng này, nhưng mà....”

“Tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.” Feston rất hiểu cảm giác của Phong Triễn Nặc, hắn nâng Phong Triễn Nặc đứng dậy từ xe lăn, nhìn thấy đằng sau áo tù ẩn ra vết máu thì lập tức cau mày lại, “Tôi cũng không biết nên nói cái gì đây, chỉ mới hơn mười phút ngắn ngủi mà cậu lại làm cho mình biến thành như vậy rồi sao?”

“Biến thành cái gì?” Phong Triển Nặc không có cảm giác gì, bỗng nhiên hắn bị Feston ném lên ghế sofa, nằm úp sấp, lưng hướng lên trên, làn da tiếp xúc với không khí, lập tức cảm giác mát lạnh, “Hey, anh làm gì vậy?”

“Kiểm tra vết thương của cậu chứ làm gì nữa?” Feston trả lời một cách tức giận, động tác cũng rất nhẹ, “Hiện tại cho dù muốn làm gì thì cậu cũng chịu không nổi, nhìn vết thương trên lưng của cậu đi, đường khâu bị cậu làm toác ra rồi kìa.”

Nửa mặt nghiêng của Feston nhìn có vẻ rất nghiêm túc, vừa buộc chặt vừa âm trầm, giọng điệu cũng rất nóng nảy, nhưng động tác dùng thuốc sát trùng để lau vết thương của hắn lại không hề đau, bên dưới vẻ mặt lạnh lùng âm trầm là một loại dịu dàng nhu hòa, Phong Triển Nặc tận lực làm cho mình thả lỏng, sau khi thoa thuốc xong thì dùng băng gạc quấn kỹ lưỡng.

“Sớm muộn gì thì tôi cũng đánh gãy chân của cậu, như vậy cậu sẽ không thể chạy loạn, gây phiền phức cho tôi.” Feston nói đùa rất ác liệt, Phong Triển Nặc chỉ cười khẽ, “Đây là anh tự rước lấy phiền phức.”

Quấn băng gạc một vòng cuối cùng, hắn quay người kéo Feston xuống, Feston bình tĩnh đối mặt với hắn, “Là tôi tự rước lấy phiền phức, nhưng cậu đừng tưởng rằng cậu có thể chiếm được bất cứ tiện nghi gì, từ giờ trở đi hành động của cậu đều do tôi giám sát, cậu sống hay chết thì tôi đều phải biết!”

“Xem ra anh vẫn chưa quên chuyện ngày đó.” Phong Triển Nặc lập tức biết Feston đang nghĩ đến ngày đó, “Vì sao anh không nghĩ lại một chút, nếu là anh thì anh cũng sẽ làm như vậy thôi.”

“Tôi sẽ không.” Feston hoàn toàn phủ định, hắn nhìn Phong Triển Nặc một chút rồi chỉnh lại áo của đối phương, “Nếu tôi xảy ra chuyện gì thì tôi hy vọng cậu là người đầu tiên biết chuyện, tôi tin tưởng cậu có năng lực thừa nhận kết quả kia, dù sao biết sự thật vẫn hơn là ôm hy vọng hão huyền suốt cả đời.”

Đi đến trước bàn, Feston rót cho mình một ly rượu, bóng dáng thẳng tắp của hắn cũng buộc chặt như sắc mặt, tựa như một khối sắt, chỉ khi Phong Triển Nặc ở trước mặt hắn thì loại cứng rắn này mới có thể trở nên thả lỏng.

Hắn rót không ít rượu rồi uống vài ngụm, dường như vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng lo lắng, Phong Triển Nặc vịn vào ghế sofa rồi chậm rãi đứng lên, “Tôi hứa với anh, tôi sẽ bỏ nghề.”

Feston bỗng dừng quay đầu lại, “Cậu nói lại một lần nữa xem.”

Trên người giống như có một ngọn lửa bốc lên, Phong Triển Nặc quyết định, “Tôi nói là tôi chuẩn bị bỏ nghề, chờ tôi hoàn thành vài chuyện, giải quyết vài vấn đề cá nhân, còn có...” Hắn sờ cằm mà nhìn Feston, “Chắc là anh cũng có không ít chuyện cần phải xử lý, dù sao chúng ta cũng không thể nói bỏ mặc thì liền phải tay rời đi.”

Feston đứng ở nơi đó nhìn hắn thật lâu, ánh mắt kia giống như muốn xuyên thấu toàn thân của hắn, bỗng nhiên bước về phía hắn, “Cậu sẽ hối hận vì đã nói ra đáp án ngay tại đây!”

Ôm chặt Phong Triển Nặc, nụ hôn mãnh liệt khiến người ta thở không nổi, chẳng qua đối phương cũng không phải loại người anh cần anh cứ lấy, Phong Triển Nặc không cam lòng yếu thế mà liền hỏi đáp nụ hôn của Feston, nắm lấy mái tóc đen của người nọ. fynnz810

Feston là người rất giỏi khống chế cảm xúc, U Linh cũng là người biết cái gì là tự mình kiềm chế, nhưng sợi dây đàn ở một lúc nào đó bỗng nhiên bị chặt đứt.

Feston gạt mấy thứ ở trên bàn sang một bên rồi đặt Phong Triển Nặc lên bàn, đôi tay vịn vào áo của đối phương, chậm rãi mơn trớn lớp băng gạc, sau đó nắm lấy bờ vai của Phong Triển Nặc, “Nói cho tôi biết cậu chịu nổi không? Nếu không nổi...”

“Đừng hỏi vô nghĩa như vậy, nếu tôi nói không nổi thì anh tính làm sao đây?” Cau mày, Phong Triển Nặc quay đầu hít vào một hơi.

Hắn vẫn không thể dùng sức quá mạnh, hai chân hơi bủn rủn một chút, bàn tay của Feston đặt trên vai và trên thắt lưng của hắn, tránh đi miệng vết thương, giống như đem toàn thân của hắn đóng đinh lên bàn, kéo xuống chiếc quần dài của hắn, “Cậu nói không nổi thì cũng vô dụng, lần này tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”

“...Cậu phải trả giá vì hành vi của mình, cho tôi—” Cẩn lỗ tai của Phong Triển Nặc, nụ hôn nóng rực của Feston không ngừng khơi dậy nhiệt độ, giữa bọn họ luôn nhanh chóng thiêu đốt lẫn nhau, có đôi khi hết sức căng thẳng giống như vậy.

Chẳng qua không có lần nào lại vớ vẩn như thế này, cửa phòng quản giáo trưởng không khóa trái, ngoài cửa còn có người trông coi, bọn họ không thể không đề thấp âm thanh, Feston rất cẩn thận, cố gắng không tổn thương đến Phong Triển Nặc bằng động tác dịu dàng nhưng đồng thời cũng không kém phần cuồng dã, đòi lấy phản ứng của người dưới thân.

Hết thấy tiến hành trong lặng lẽ, tiếng rên rỉ nam tính cũng bị nụ hôn sâu cắn nuốt.

Nếu là trước kia thì Phong Triển Nặc sẽ ăn miếng trả miếng, đáp lại một ít nhiệt liệt cho Feston, đáng tiếc lần này không có cơ hội để hắn phát huy, nắm lấy cạnh bàn, hắn ngẩng đầu thở hổn hển, phần bụng và cạnh bàn va chạm, toàn thân của hắn đều áp xuống mặt bàn.

Feston cố gắng không làm cho ngực của mình đụng vào lưng của Phong Triển Nặc, hắn cắn mút cổ của đối phương rồi lại nhẹ nhàng liếm hôn, làm cho Phong Triển Nặc quay đầu lại, hai người cùng trao đổi một nụ hôn dài.

Tất cả tiếng thở dốc đều bị đè nén thật sâu, bọn họ phóng túng trong bầu không khí khẩn trương này, Phong Triển Nặc phát hiện phản ứng của hắn và Feston đều cực kỳ mãnh mẽ, đồng hồ đã nhích sang số mới, bọn họ đã ở trong này một lúc lâu.

Trước khi người canh gác gõ cửa tiến vào thì Feston phải buông Phong Triển Nặc ra rồi kéo lên phéc mơ tuya quần cho đối phương, chậm rãi bình ổn hô hấp dồn dập, bọn họ ngay cả quần áo cũng chưa kịp cởi, Phong Triển Nặc xoay người, cầm lấy khăn tay mà Feston truyền sang rồi tùy tiện lau sơ, sau đó chỉnh lại quần áo, vẫn không ngừng thở dốc.

Chống tay lên bàn, hắn vừa cười khổ vừa cau mày, “Xem ra tôi đã nghỉ ngơi quá lâu.”

“Muốn tôi dịu cậu hay không?” Feston thân thiết tiến lên.

Trên khuôn mặt điển trai của Phong Triển Nặc vẫn còn ửng đỏ vì ***, đôi môi sắc nét bị hôn đến ảm ướt, hắn tùy tiện ném khăn tay vào thùng rác đặt trong góc, chiếc khăn bay thành một vòng cung tuyệt đẹp, “Thắt lưng của tôi rất mỏi.”

Feston nhin không được mà sờ lên phần cơ bụng rắn chắc của Phong Triển Nặc, “Mỗi chỗ nào, muốn tôi xoa bóp cho cậu hay không?”

Bàn tay vừa đụng đến làn da bên trong thì Phong Triển Nặc liền bắt lấy cổ tay của Feston rồi dùng sức gấp lại, hắn áp Feston xuống bàn, dán vào lỗ tai của người này, “Hiện tại không cần, nhưng sau này sẽ cần, khi tôi cần thì anh cũng không được viện cớ.”

Đây mới là U Linh mà hắn quen thuộc, Feston lộ ra ý cười rồi quay đầu lại, “Đương nhiên, chuyện đó chẳng thành vấn đề, nhưng mà hiện tại cũng không phải là lúc để cậu cậy mạnh.”

Một cước đá về hướng của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc muốn lui ra sau nhưng vì vết thương cho nên động tác bị kiềm hãm, Feston đã sớm chờ cơ hội này, lập tức nhảy lên rồi ôm lấy Phong Triển Nặc, sau đó đặt lên ghế sofa.

“Cậu ngủ trước đi, chờ cậu thức dậy thì chúng ta sẽ tiếp tục thương lượng về chuyện của Glen.” Không có cơ hội cò kè mặc cả, Feston đi ra ngoài nói với quản giáo là phạm nhân ở bên trong đã hôn mê.

Khi nhìn thấy Phong Triển Nặc nằm trên sofa thì quản giáo liền cảm thấy đau đầu, hỏi Feston có muốn tìm bác sĩ ở phòng y tế đến khám hay không, Feston cho rằng không cần phải phiền phức như vậy, lúc này nếu kêu bác sĩ ở phòng y tế đã tan ca phải quay lại làm việc thì rất mất công, dù sao cũng không chết người, ngày mai tính sau, chỉ cần hắn trông giữ phạm nhân là được.

Bảo vệ lập tức đồng ý, dù sao nếu phạm nhân gặp chuyện không may thì ngài cảnh sát này cũng có trách nhiệm, xem như hợp lẽ.

Phong Triển Nặc xoay mặt vào bên trong, nghe thấy hai người đối thoại ở ngoài phòng mà thiếu chút nữa đã bật cười thành tiếng.

.....

P/S: Anh Phê đang đòi nợ , muốn lấy cả vốn lẫn lãi.

187. Chương 187: Bạn Cũ

Khi Feston đi vào thì liền nhìn thấy Phong Triển Nặc đang cúi đầu, bờ vai không ngừng run rẩy, hần lập tức vỗ nhẹ lên đầu của Phong Triển Nặc vài cái, “Đừng cười.”

Phong Triển Nặc giả vờ ho nhẹ một tiếng, “Ừ, tôi đi tắm trước rồi mới ngủ được.”

Lười biếng đứng dậy, khóe miệng vẫn nhếch lên, mỗi khi hần cười như vậy thì Feston liền cảm thấy giống như mình đang nhìn một con hồ ly, khi Phong Triển Nặc đi ngang thì Feston liền nhéo một cái lên thất lưng của người nọ.

Không ngờ thương thế của Phong Triển Nặc vẫn chưa lành lặn, lại mới tiêu hao không ít thể lực, vì vậy hần không thể không vịn vào Feston thì mới có thể đứng vững, hần thấp giọng mắng một tiếng, Feston nhanh chóng đỡ lấy hần.

“Để tôi giúp cậu.” Feston không biết quản giáo trưởng ở nơi này có nhận hối lộ hay không, nhưng văn phòng ở đây quả thật được trang bị rất tốt, bên trong còn có cả phòng tắm.

Bởi vì tắm bằng vòi sen cho nên Phong Triển Nặc phải được Feston đỡ lấy thì mới tắm được, sau khi đi ra thì Feston lại thay thuốc và thay băng cho hần.

“Hóa ra đặc vụ Kada còn mang theo dụng cụ y tế bên người.” Hiếm khi có phạm nhân nào được đãi ngộ tốt như vậy, Phong Triển Nặc nhàn nhã nằm trên ghế sofa, lớp da thuộc của chiếc ghế sofa bị bịt kín một lớp hơi nước mỏng manh từ phòng tắm mang ra.

“Bệnh hoạn thì không được nói nhiều như vậy, sáng mai cậu còn phải quay lại phòng giam của mình.” Đáng tiếc trong phòng không có giường, Feston chen vào bên cạnh hần, mái tóc ướt đầm dãn lên người hần.

“Ngày mai còn có thể gặp Glen.” Giọng điệu của Phong Triển Nặc nghe có vẻ cũng không cao hứng, hai người nằm cùng một ghế sofa thì có hơi chật chội, Feston choàng tay ôm vai của Phong Triển Nặc, “Tôi còn tưởng rằng cậu rất muốn gặp cậu ta.”

Đây rõ ràng là đang châm chọc, Phong Triển Nặc chậm rãi nhắm mắt trả lời, “Tôi nhớ Glen của trước kia, còn hiện tại, sát thủ của nhà tù Rufus à? Ha ha.”

Hần cười lạnh, thần nhiên đùa cợt, nhưng Feston có thể cảm nhận được sự thất vọng của hần, “Hoàn cảnh làm cho con người thay đổi, chờ cậu ấy ra khỏi đây thì sẽ ổn thôi, cậu ấy còn có Nile, cậu nói cho cậu ấy biết chuyện của Erin chưa?”

“Tôi chỉ nói cho cậu ấy biết Erin đã qua đời, về phần thân thể của cô ta là con gái của một nhân vật cấp cao bên Anh thì tôi chưa chắc cậu ấy có muốn biết hay không.” Nhớ lại Glen mà hần vừa mới gặp, Phong Triển Nặc cười lạnh, “Nên biết hiện tại cậu ấy là một người rất bận rộn, đang bận xếp giấy.”

“Có lẽ cậu tốt nhất không nên ở cùng một phòng giam với cậu ấy, Glen biết Erin đã qua đời, nói không chừng sẽ có hành động gì đó.” Lo lắng đến chuyện này, Feston cảm thấy hết thảy phải cẩn thận, Phong Triển Nặc cho dù không muốn thừa nhận nhưng cũng biết Feston nói đúng, vì vậy cũng không phản đối.

“Nói thật, tôi không muốn ra tay với cậu ấy.” Hần nhắm mắt lại, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, Feston nghe thấy những lời này thì tâm tình cũng trở nên phức tạp, “Chuyện này rất bình thường, cậu ấy là bạn của cậu, nhưng đừng làm cho mối quan hệ hữu nghị này làm mờ mắt của cậu, cậu ấy không phải là Glen của trước kia.”

Hắn hôn lên cổ của Phong Triển Nặc, “Hiện tại cậu ấy là phạm nhân, cho dù cậu làm cho cậu ấy phải ngồi tù, nhưng chuyện sau đó không liên quan đến cậu nữa.”

“Tôi biết, hít thuốc phiện và giết người đều là do cậu ấy tự lựa chọn, cậu ấy cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ như những người đó!” Mở mắt ra, đáy mắt của Phong Triển Nặc chỉ có lạnh lùng.

Đám sát thủ cuối cùng tự hại chết chính mình, những đồng bọn của họ, nói không chừng Glen sẽ trở thành một trong số đó.

“Xem ra cậu đã có quyết định.” Feston đối mặt với hắn, đôi mắt dài mảnh giống như đang duy trì quyết định của hắn, hắn chống lại tầm mắt của Feston, “Cho dù trời cậu ấy lại thì tôi cũng phải mang cậu ấy ra khỏi nơi này.”

Dưới đáy mắt lóe sáng, đây là tình thế bắt buộc, Feston nhìn thấy, “Cậu đang nói với một đặc vụ liên bang là cậu muốn giúp người ta vượt ngục à!”

“Đây là tôi nói.” Phong Triển Nặc không chỉ không phủ nhận mà còn mỉm cười rồi tiếp tục nói, “Anh đã sớm đoán được, kể từ ngày đầu tiên tôi bắt đầu kế hoạch tiến vào tù thì anh đã đoán được, nếu không thì tôi chỉ cần gặp mặt cậu ấy là đủ, cần gì phải phiền toái như vậy.”

“Biết ngay là cậu sẽ nói như vậy mà.” Feston không tức giận, cũng không cảm thấy bất ngờ, “Tôi đã sớm thu xếp ổn thỏa.”

Lần này đến phiên Phong Triển Nặc bất ngờ, “Đã sớm thu xếp ổn thỏa?”

Trên diện tích chật hẹp, bọn họ phải dựa vào nhau rất sát, khi Feston trả lời thì hô hấp liền lan tỏa trên mặt của hắn, mang theo nhiệt độ ấm áp, “Bằng không cậu nghĩ tôi đi cùng cậu để làm gì? Cậu muốn gặp Glen, muốn bù lại lỗi lầm trong quá khứ, tôi không có lý do để phản đối, tôi luôn là người ngay thẳng, nhưng tôi cũng là một FBI.”

Thấy Feston nghiêm túc tuyên bố, Phong Triển Nặc rốt cục nhìn không được mà cười ha ha, “Đúng vậy, là một FBI, một FBI cùng sát thủ lên giường, kể tiếp bọn họ còn cùng nhau tiến hành vượt ngục.”

Hắn dè dặt giọng, khi hắn cười thì Feston liền dùng tay bịt miệng của hắn.

“Vì kết quả cuối cùng, có một vài nguyên tắc mà chúng ta có thể thay đổi cho thích hợp...” Feston nhìn ra ngoài cửa, “Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên.”

Có lẽ bảo vệ canh gác đang thay ca cho nên không nghe thấy tiếng cười bên trong, Feston ra hiệu cho hắn cẩn thận một chút, Phong Triển Nặc làm dấu ok với hắn, “Dù sao thì tôi cũng phải cảm ơn anh, khi tâm tình của tôi không tốt thì anh đã chọc cho tôi vui.”

“Cậu nên cảm ơn tôi bằng một hành động an ủi khác, như vậy sẽ tốt hơn.” Đương nhiên Phong Triển Nặc biết Feston đang ám chỉ cái gì, lập tức vừa cười vừa nói, “Đúng vậy, tôi phải thừa nhận là rất tốt.” fynnz.wordpress.com

Ôm cổ của Feston, hắn kề sát vào bên tai của đối phương rồi thấp giọng trả lời.

Không biết bắt đầu từ khi nào thì khói thuốc súng và mùi máu tươi của sát thủ ở trên người Phong Triển Nặc đã chậm rãi phai nhạt, hoặc nên nói là đã bị một mùi hương khác trung hòa, Feston rất cao hứng vì điều này.

Vì để tránh cho buổi sáng bị người phát hiện ngoài đặc vụ FBI ngủ cùng phạm nhân trên ghế sofa ở trong phòng cho nên Feston khóa trái cửa, thân thể của Phong Triển Nặc vẫn chưa khôi phục, có Feston ở bên cạnh thì hắn có thể yên tâm, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Mặc kệ là Glen hay là Nile hay nhlè lê truy nã hoặc là thân phận nam tước, hết thấy đều trở nên thật xa xôi.

Hắn biết hắn đang ở trong tù, nhưng như vậy thì sao, khi đối mặt với một vấn đề nào đó mà biết sau lưng có một người sẽ giúp hắn, ủng hộ hắn thì không còn gì quan trọng hơn so với điều này.

Tựa như ngày đầu quen biết, Feston không chỉ là một người cho cảm giác rất đúng, mà khi quan trọng còn có thể trở thành đồng bọn.

“Tạ ơn Chúa, vẫn chưa chết.” Sáng hôm sau, khi Phong Triển Nặc tỉnh lại thì Feston đã rời khỏi, quần giáo trực đêm tiến vào rồi phát hiện hắn vẫn còn sống thì liền thấp giọng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu phạm nhân gặp chuyện không may trong lúc quần giáo canh gác thì người quần giáo đó phải chịu trách nhiệm, chẳng qua hắn đã sớm chuẩn bị sẵn lý do là phạm nhân bị tử vong do FBI thẩm vấn, chẳng qua hiện tại lý do này cũng không cần dùng nữa.

Được quần giáo gọi tên theo số hiệu, Phong Triển Nặc ngồi lên xe lăn, nơi này nếu đi bộ thì sẽ không có ai giúp hắn, hắn được đưa về phòng giam, khiến hắn cảm thấy bất ngờ là hắn lại gặp được một gương mặt cũng không tính là xa lạ.

“Mason?” Hắn nhìn Mason bị dẫn vào, lần này thì hắn là người đến trước, trong lòng cảm thán một câu, thật sự là ở đâu cũng có người quen, rõ ràng là do Feston thu xếp.

Còng tay của Mason được mở ra, sau đó lại bị đẩy mạnh vào trong phòng giam, hắn lảo đảo vài bước thì mới đứng vững, cái đầu bóng lưỡng trần đầy hình xăm còn có dấu vết bị đánh trên trán, “Bạn của anh thật sự có biện pháp.”

Hắn cẩn thận nói ra những lời này, bộ dáng rõ ràng là hận không thể cắn mấy miếng, Phong Triển Nặc rất ngạc nhiên, không biết Feston đã làm cái gì, hắn nâng ngón tay lên để chào đón, “Lại gặp mặt, Juda.”

Mason bị lời của hắn đâm trúng, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, “Đừng gọi tao là Juda, tao cũng không muốn làm phản đồ, tao chỉ là...” Hắn giận đỏ mặt nhưng không biết phải nói cái gì, “Mẹ nó, vì sao tao lại xui xẻo như vậy cơ chứ! Cứ có liên quan đến mày!”

“Mày muốn bắt đầu một lần nữa cho nên báo cảnh sát đến bắt, bởi vì mày không có can đảm nói với đại ca của mày là mày muốn rời đi.” Phong Triển Nặc thay hắn nói cho dứt lời, “Hơn nữa chính mày đã tự thừa nhận mình là Juda.”

Hắn chỉ vào đầu của Mason, Mason sờ lên hình xăm trên cái đầu bóng lưỡng của mình, “Tao đang do dự, làm hại tao hiện tại tiến thoái lưỡng nan, giết không được mày thì tao không thể trở về, chờ tao ra khỏi tù thì các anh em trong bang Hắc Báo cũng sẽ không buông tha cho tao! Còn có tên FBI bạn của mày – hắn lại dùng chứng cứ tội phạm của bang Hắc Báo để uy hiếp tao phải chăm sóc cho mày!”

Tại quán rượu mà Phong Triển Nặc từng có cuộc chiến sống mái với bang Hắc Báo, có rất nhiều thành viên của bang Hắc Báo bị cảnh sát bắt giữ, trong tay của Feston đương nhiên có không ít chứng cứ phạm tội.

“Hắn là kiểu cảnh sát gì vậy?!” Mason hung hăng đá một cú lên tường, có lẽ bởi vì cú đá quá mạnh cho nên hắn lập tức hít sâu vào một hơi, cuối cùng lộ ra vẻ mặt ủ rũ mà ngồi xuống đất.

“Anh ấy cho mày lựa chọn, đây là điều mà anh ấy am hiểu nhất, rất kỳ lạ là đa số lựa chọn của anh ấy đều đúng, mặc dù có thể hiện tại mày không muốn thừa nhận.” Mason từng có ý đồ ám sát hắn nhưng hắn không ghét cái tên dị hợm này, Mason không có tính uy hiếp đối với hắn, có lẽ vì xác định điểm này mà Feston mới thu xếp như vậy.

“Thừa nhận cái gì? Tao là cấp dưới của một FBI thay hắn chăm sóc cho tình nhân sát thủ của hắn hả?” Mason trừng mắt.

“Mày muốn bắt đầu lại một lần nữa cho nên mới báo cảnh sát, khi vào tù thì mày lại không muốn đoạn tuyệt quan hệ với đồng bọn trước kia, cho nên mới ám sát tao, Mason, tao nghĩ là đầu óc của mày cũng không tốt lắm, mày nghĩ lại xem, có chuyện nào tốt như vậy hay không, đó hoàn toàn là không có khả năng, bởi vậy mới làm cho mày rơi vào tình trạng đáng buồn như hiện tại.”

Làm sao có ai lại có thể vừa cười vừa nói những lời như thế, Mason ôm đầu không thềm nhìn hắn.

Phong Triển Nặc nói xong thì lại tự giạt mình.

Muốn bắt đầu lại một lần nữa, lại không muốn đoạn tuyệt quan hệ với quá khứ, không có chuyện tốt như vậy, lời này nói không chừng cũng thích hợp với hắn, sở dĩ Feston lựa chọn Mason cũng không phải là không

có lý do. fynnz810

“Anh hay lắm Feston.” Hấn nắm mái tóc ở trước trán rồi nở nụ cười.

Ngay đối diện với hấn, ở trong gian phòng giam có một người ngồi trong góc, những miếng giấy được xếp thành bộ dáng của một con rồng lớn, cái đuôi gai góc thật dài cùng với một đôi cánh cực đại, hiện tại đã hoàn thành một nửa, chỉ chờ một nửa còn lại là thành hình.

.....

P/S: Phê mà, thâm lắm, mượn Mason để em Nặc phải tự ngẫm lại bản thân :>

188. Chương 188: Bất Thành Linh

Glen sắp hoàn thành công trình xếp giấy của mình, tính kiên nhẫn của Phong Triển Nặc cũng sắp cạn kiệt, hấn sẽ không ở lại trong này quá lâu, những ngày trong tù đúng là không thích hợp với hấn.

Vào một buổi chiều, đến giờ hoạt động tự do, Mason đẩy hấn ra ngoài sưởi nắng, ánh nắng mùa đông làm cho người sưởi nắng lười biếng, trên bãi trống có một cái lưới, không ít phạm nhân đang chơi bóng rổ, cũng có người chỉ ngồi chờ đợi ở bên cạnh.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát thì có không ít người trao đổi ánh mắt với nhau, tựa hồ là ra ám hiệu, bằng kinh nghiệm, Phong Triển Nặc tin tưởng có chuyện sắp xảy ra.

“Trong tù luôn náo nhiệt như vậy.” Tựa như đã ngồi tù rất lâu, hấn nhàn nhã xem xét đủ loại người ở xung quanh, còn có những biểu cảm chột lóe ở trên mặt của bọn họ.

“Mày có thường xuyên đến đây đâu.” Mason cũng phát hiện có một ít khác thường, “Mày nói xem, bọn họ đang lên kế hoạch gì vậy, hy vọng mục tiêu không phải là mày, bằng không thì tao đúng là xúi quẩy thật.”

“Có lẽ mày sẽ không xúi quẩy như vậy đâu.” Mặc kệ là cái gì thì dường như cũng không liên quan đến hấn, Phong Triển Nặc rất tin tưởng vào trực giác của mình rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra, nhưng hấn mới đến nơi này không lâu cho nên chuyện này có lẽ không liên quan đến hấn.

Tầm mắt nhìn sang phía tay phải, nơi đó có một dãy ghế dài, Glen ở đây nhất định có địa vị đặc biệt, một mình hấn ngồi trên một băng ghế, không ai tiến lên làm phiền hấn, sau lưng hấn thậm chí còn có hai người hầu, giống như là vệ sĩ.

Người mới tới có lẽ không biết chi tiết, nói không chừng sẽ đụng chạm đến súng ống, lúc này hai tên vệ sĩ kia sẽ thể hiện đầy đủ khả năng của bọn họ, hiện tại Phong Triển Nặc đối với bọn họ giống như tân binh không có mắt, hấn chỉ là kẻ mới đến.

“Sao?” Một tên da trắng to con chặn trước mặt hấn, trừng mắt nhìn Mason đang phụ đẩy xe lăn, trước khi gã này kịp nói ra những lời thô tục thì Mason đã ha ha cười lạnh một chút, “Anh bạn, tốt nhất là tránh ra đi, vị này có o dù đó.”

“Ồ dù ở bên ngoài thì kẻ mẹ mày!” Tên da trắng to con phun ra một bãi nước miếng, vừa vắn phun ra ở gần bên chân của Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc liếc mắt nhìn xuống đất một cái rồi lộ ra một nụ cười, hấn chậm rãi vịn vào xe lăn rồi đứng lên, sắc mặt phút chốc trở nên lạnh lẽo, nụ cười cũng trở nên âm trầm, “Hoặc là mày ngậm cái mồm chó của mày lại, hoặc là tao sẽ không khách khí mà ra tay ở ngay địa bàn của mày.”

Tuy rằng vết thương trên lưng rất sâu nhưng Phong Triển Nặc là một sát thủ lão luyện, nếu hấn muốn thì hấn có thể lập tức ra tay giết người.

Glen nhìn hấn trong chốc lát, Phong Triển Nặc đứng ở nơi đó với bộ dáng nhàn nhả thản nhiên, nhưng hiện tại Mason biết rất rõ, càng là như vậy thì hậu quả càng đáng sợ, rốt cục là Glen mở miệng trước, “Tội bây tránh ra đi, người này là bạn cũ của tao.”

Hai tên vệ sĩ cao to lui lại, Mason cũng đứng ra xa hơn một chút, trên băng ghế, Phong Triển Nặc và Glen rốt cục mặt đối mặt, vẻ u buồn trên mặt của Glen lại càng trở nên nồng đậm dưới ánh mặt trời.

“Cậu còn ở đây làm gì, muốn ở tù cùng tôi à? Hình như là tôi không cần.” Hấn không còn kích động giống như vừa mới gặp nhau, Phong Triển Nặc suy nghĩ chừng vài giây, sau đó vẫn quyết định nên thẳng thắn một chút.

“Chuyện là vậy, hiện tại tôi biết Erin tên thật là Caroline, hơn nữa cô ta là con gái của một quan chức cấp cao bên Anh, trên phương diện này thì tôi phải nói là cậu thật có con mắt nhìn đời, nhưng cậu lại không may mắn, bên Anh muốn đón đưa nhỏ trở về.” Đại khái thuật lại một lần, Phong Triển Nặc mặc kệ Glen sẽ phản ứng như thế nào. fynnz.wordpress.com

“Nếu cậu còn muốn gặp con thì đây là cơ hội cuối cùng của cậu.” Nói xong hấn ngoắc tay để Mason đưa hấn trở về.

Glen nghe hấn nói xong thì vẻ mặt rốt cục thay đổi, “Cậu đợi đã.”

Phong Triển Nặc quay đầu lại nhưng Glen không mở miệng, ánh mặt trời chiếu xuống từ không trung, trong không khí có một chút ẩm áp, nhưng vẫn không thể xua tan cái giá rét của mùa đông.

Bạn thân từ ngày xưa, đáng lý gặp được nhau thì phải là một chuyện đáng vui mừng, nhưng không biết vì sao lại giống như có một bức tường ngăn cách bọn họ, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, có lẽ là vì cái chết của Erin, có lẽ là vì sự sa đọa và suy sút của Glen, hoặc chỉ đơn giản là vì thời gian....

“Tôi rất thất vọng, Glen, nếu chúng ta không gặp mặt thì có lẽ tốt hơn cũng không chừng, cậu cảm thấy thế nào?” Không đợi Glen lên tiếng, Phong Triển Nặc hạ xuống đường cong nơi khóe miệng, hấn bảo Mason đẩy hấn rời đi, đắp lại lớp khăn trên đùi, dường như hấn chuẩn bị đi ngủ.

“Thật sự là nhàm chán.” Nhắm mắt lại rồi thì thào tự nói, hấn bỗng nhiên thật hy vọng Feston đang ở nơi này.

Bỗng nhiên phía sau có người tiếp cận, không phải Mason, hấn lập tức mở mắt ra, cổ tay vừa lật ngược thì một hào quang hiện lên, tên da trắng cao to vừa rồi ở sau lưng của Glen bị hấn đâm trúng bả vai, gã này cầm tờ báo cuộn tròn, bên trong có hung khí trá hình.

“Tôi không bảo hấn làm như vậy.” Glen cũng có vẻ rất bất ngờ, hấn đón nhận tầm mắt của Phong Triển Nặc, “Không phải tôi bảo cho hấn làm như vậy, nếu là tôi thì tôi sẽ không dùng cách ngu xuẩn như thế đâu, tôi sẽ tự mình ra tay.”

Về kỹ thuật giết người của Phong Triển Nặc thì ngay cả Feston cũng không biết rõ như Glen.

Thứ đâm trúng bả vai của gã da trắng cao to là một cây bút, đầu bút bằng bạc thoạt nhìn có vẻ rất quý giá, chẳng qua hiện tại nó bị máu tươi thấm đỏ, tựa như chấm vào mực đỏ, Phong Triển Nặc rút ra chiếc bút máy bị hấn xem như một món vũ khí, “Xem ra vị trí quản giáo trưởng ở Rufus có được không ít đặc quyền.”

Đây là ngày đó hấn thuận tay lấy đi từ trong văn phòng, có lẽ Feston không thấy, chẳng qua cho dù có thấy thì cũng không thể ngăn cản, bất quá chỉ là một cây bút mà thôi, chẳng qua khi nó ở trong tay của một người như hấn thì nó sẽ không còn là một cây bút bình thường nữa.

Nếu gã da trắng này là do người khác mời đến để giết hấn thì chỉ có thể nói đối phương chẳng biết gì về hấn, mặc dù gã da trắng có tướng tá vô cùng cao lớn vạm vỡ nhưng đồng thời cũng hơi chậm chạp, trong mắt của những người chuyên nghiệp như Phong Triển Nặc thì quả thật gã này chỉ là một thằng nhãi ranh.

Cố gắng ít di chuyển một chút, Phong Triển Nặc giống như đang đùa giỡn đối phương, ngay tại lúc này thì chuyện bất ngờ đã xảy ra, không biết Mason lấy ra một khẩu súng từ nơi nào, hấn chìa vào Glen rồi bấm cò.

Dùng—

Tiếng súng vang lên giữa quảng trường trống trải, quần giáo trên lầu phát hiện tình huống không đúng, lập tức vang lên tiếng cảnh báo, rất nhiều quần giáo thối tu huyết để không chế hiện trường.

“Mày làm cái gì vậy? Ai bảo mày làm vậy hả?” Mason bị nắm lấy cổ áo, đối mặt là một đôi mắt vô cảm, Mason không trả lời, ánh mắt của Phong Triển Nặc chợt lóe lên, “Là Feston?”

Mason cười ha ha, sau đó hất tay của Phong Triển Nặc ra rồi bỏ chạy, Phong Triển Nặc hành động bất tiện, nhưng lúc này hắn cũng không thể bận tâm nhiều như vậy, trong tình cảnh hỗn loạn, quần giáo nổ súng cảnh cáo, tiếng súng vang lên, đám phạm nhân ồn ào la hét.

Hỗn loạn xảy ra rất bất ngờ, nhưng đối với phạm nhân ở nơi này mà nói thì là một thời cơ tốt, gạch đá, đĩa ăn, mảnh sắt thép, bất cứ thứ gì mà bọn họ lấy ra từ túi áo đều là vũ khí, một trận bạo loạn lại xảy ra trong tù.

Phong Triển Nặc cắn răng chửi tục, phía trước chính là Mason, nhưng xung đột giữa quần giáo và phạm nhân diễn ra quá nhanh, cuộc bạo động gây cản trở cho hắn, hắn cũng không biết Glen có chết hay chưa, hắn phải bắt được Mason để hỏi cho rõ ràng.

Chết tiệt, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?!

Bỗng nhiên có một luồng xung lực từ bên phải vọt vào, một tiếng ầm vang, có người đánh bom, mặt đất bụi bay mù mịt, tầm mắt bị cản trở, Phong Triển Nặc đang định buông tha cho Mason để tìm cách khác, bất chợt hắn nghe thấy phía trước có tiếng súng vang lên, ***g ngực bỗng nhiên nóng ửng, hắn dừng đến một dòng chất lỏng nhầy nhụa.

Tiếng tuýt còi và tiếng cảnh báo vang lên ầm ĩ, toàn bộ quần giáo được điều động, bất cứ phạm nhân nào có ý đồ vượt ngục đều bị đánh gục, tiếng súng vang lên vài lần ở trên không, sau đó sẽ không tiếp tục nường tay, những phạm nhân không ôm đầu gối xồm xuống đều có khả năng bị bắn trúng.

Phong Triển Nặc ngã xuống ở gần trước cổng, bên cạnh cửa sắt còn có quần giáo, hắn bị đặt lên cáng rồi nâng đi, máu tươi nhuộm đỏ trước ngực của hắn, tầm mắt của hắn hướng lên trên, những tia nắng mặt trời vẫn rực rỡ như trước, ánh nắng chói mắt chiếu xuống nhưng nhiệt độ cũng không quá cao.

Trong tầm mắt của hắn xuất hiện một gương mặt quen thuộc, ánh nắng chiếu sáng ở sau đỉnh đầu, tựa như một bức tượng thần Hy Lạp được vàng hào quang màu vàng vây quanh, khuôn mặt với những đường nét sắc sảo cùng với ánh mắt thâm thúy...

“Cậu thế nào? Đó là đạn giả, đừng im lặng như vậy, cậu khiến tôi sợ đó.” Feston nói rất nhanh, thấp giọng hỏi hắn, Phong Triển Nặc không nói gì, chỉ chậm rãi thở hắt ra rồi tiếp tục trừng mắt chớp vài cái. fynnz810

Không biết là cái gì dùng làm máu tươi khiến cho toàn thân của hắn bê bết, hắn thoát nhìn giống như một người sắp chết.

Đừng nói chuyện với người chết, hắn dùng ánh mắt ra hiệu, Feston nhin cười, làm cho người ta nâng hắn ra khỏi hiện trường bạo loạn, lúc này Phong Triển Nặc mới phát hiện Feston đang mặc bộ đồng phục của quần giáo, nhắc đến chuyện này mới nhớ, hắn chưa thấy Feston mặc đồng phục cảnh sát bao giờ, ngoại trừ trên ảnh chụp.

Bộ dáng mặc đồng phục của Feston làm cho hắn rất muốn huyết sáo, chẳng qua hiện tại hình như không phải lúc.

Phòng y tế ở một khu nhà khác, bảo vệ ở nơi này tương đối nghiêm ngặt, Phong Triển Nặc được nâng vào phòng y tế, đồng thời còn có vài phạm nhân khác bị thương, quần giáo bao vây chặt chẽ ở trước cửa, hắn còn chưa biết Feston sẽ có kế hoạch gì, chẳng qua khi nhìn thấy Feston đặt một bộ đồng phục của quần giáo ở dưới chân của hắn thì hắn đã biết.

“Trò cũ rích nhưng hữu dụng.” Hắn hôn một cái lên mặt của Feston, trong tiếng la hét của phạm nhân, bọn họ chỉ nhìn thấy một người sắp chết bỗng nhiên ngồi bật dậy từ trên giường, Phong Triển Nặc nhanh chóng cởi ra chiếc áo tù, có người kéo lại rèm che trên giường bệnh.

Feston không đợi quá lâu, hắn nhanh chóng nhìn thấy Phong Triễn Nặc mặc đồng phục quản giáo, những tên phạm nhân vẫn chưa ngất xỉu liền bỗng nhiên hiểu được chuyện gì đang xảy ra, không đợi bọn họ lớn tiếng kêu gào thì Phong Triễn Nặc đã hét lớn, “Bác sĩ đâu, bác sĩ ở nơi nào?! Sao không cứu bọn họ đi, nếu bọn họ chết thì ai chịu trách nhiệm! Đến lúc đó đừng tìm tôi nha!”

Vung tay, hắn cứ như vậy mà đi ra ngoài, quản giáo ở bên ngoài tưởng hắn là đồng nghiệp, tâm tình của bọn họ đều giống nhau, xảy ra chuyện này thì cuối cùng là bọn họ phải chịu trách nhiệm thay người khác, cũng không đợi thấy mặt rõ ràng, lập tức mắng chửi rồi nhường đường, “Con mẹ nó chết tiệt! Nhanh tìm người đến đi!”

Feston vốn là cảnh sát cho nên hắn mặc đồng phục chẳng có gì là lạ, nhờ đám phạm nhân bạo loạn mà bọn họ dễ dàng tẩu thoát, trên đường rời khỏi đường gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

Đi qua từng cánh cửa sắt, nét mặt uy nghiêm của Feston giúp hắn gia tăng độ tin cậy rất nhiều, bọn họ đều cố gắng tránh khỏi camera, “Tôi để cho Mason mang Glen đi trước, nhưng bạn của cậu không chịu phối hợp cho nên tôi chỉ có thể đánh ngất cậu ta.”

Phong Triễn Nặc được Feston dìu đi, hắn nghe thấy Glen bị đánh bất tỉnh thì liền dừng chân lại, “Anh chắc chắn là cậu ấy bị hôn mê chứ? Cậu ấy và tôi đến từ cùng một chỗ, có cùng một người thầy, nói cho rõ một chút thì cấp bậc của cậu ấy cũng không kém tôi là bao.”

Như vậy Glen sẽ dễ dàng bị Mason của bang Hắc Báo mang đi như vậy hay sao? Phong Triễn Nặc lập tức đi nhanh hơn.

.....

P/S: cái cảnh em Nặc trợn mắt rồi chớp chớp mắt ra hiệu cho anh Phê thấy dễ thương dễ sợ

189. Chương 189: Bắt Đầu Lại Một Lần Nữa

Feston đề lại cánh tay của hắn, “Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến, trước tiên chờ cậu ra ngoài hẳn tính sau.”

Hắn thoát nhìn vẫn trấn tĩnh như cũ, mặc dù vừa rồi và hiện tại hắn làm ra một chuyện mà cảnh sát không nên làm, Phong Triễn Nặc nhìn Feston vài giây, sau đó thả lỏng, đem hết trọng lượng thân thể dựa lên tay của Feston, “Nói không chừng một lát nữa sẽ nhìn thấy thi thể của Mason, Glen đã thay đổi, nhưng tôi biết rõ cậu ta, người giống chúng tôi rất khó thay đổi bản chất.”

Hắn nhìn xuống đất rồi cười lạnh, Feston dùng tay sờ lưng của hắn, “Tôi hiểu rất rõ bản chất của cậu, hiện tại đừng nhiều lời nữa, Mason có lẽ không đối phó được với cậu ta nhưng còn có tôi.”

Phong Triễn Nặc không nhanh không chậm mà đi theo Feston ra ngoài, Mason là do Feston thu xếp vào đây, phát súng mà Mason nã vào người của Glen đương nhiên cũng không phải thật, nếu Feston đã sớm thu xếp ổn thỏa thì đương nhiên sẽ không để cho bất cứ chuyện gì đi chệch hướng.

“Có một đặc vụ FBI làm việc cho tôi thì quả nhiên thoải mái hơn nhiều.” Câu này có lẽ nên phân loại là đang khen ngợi, chẳng qua khi Phong Triễn Nặc nhắm mắt nói ra những lời này thì hiệu quả có thể sẽ khác biệt, Feston vỗ một cái lên trán của hắn, “Sẽ nhanh chóng cảm thấy khó chịu thôi.”

Feston sắp rời khỏi cục điều tra liên bang, nghĩ đến giao ước của bọn họ, Phong Triễn Nặc muốn biết có phải Feston đã xác định chắc chắn chuyện này hay chưa.

Phát hiện Phong Triễn Nặc đang nhìn mình chăm chú, Feston đón nhận ánh mắt của đối phương, trên mặt không hề có dấu hiệu do dự, hắn dẫn Phong Triễn Nặc đi vòng vèo vài con đường, “Tôi để Mason và Glen ở trong này.”

Đây có thể xem là nhà kho, hoặc có thể nói là nhà xác.

Ngay kế bên khu phòng giam có một nhà kho rất lớn, bên trong chứa đủ loại công cụ lao động, bởi vì bạo loạn, có người chết người bị thương cho nên không ai trông coi nơi này, sau khi Phong Triển Nặc đi vào thì liền nhìn thấy Glen đang nằm trên băng ca.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt, máu ở trước ngực cũng giống như máu ở trên bộ đồng phục quần giáo của Phong Triển Nặc, cũng là đạn giấy, không có đạn thật, chỉ có thuốc nhuộm màu, hai tay hai chân của Glen đều bị trói trên lan can giường, còn bị bịt mồm lại.

Hắn mở to mắt nhìn bọn họ, chỉ cần nhắm mắt thì tựa như một cái xác, cuộc sống trong ngục bấy lâu nay làm cho sắc mặt của hắn tái nhợt, thân thể gầy yếu vì hít thuốc phiện, hơi thở u buồn vẫn quần quanh trên người, Mason ở bên cạnh đang đeo găng tay y khoa vào, trên người của Mason mặc một bộ quần áo của nhân viên cấp cứu. fynnz.wordpress.com

“Nếu xảy ra chuyện thì tôi sẽ nói là tôi bị ép buộc.” Mason tự giải thích, bo bo giữ mình, “Trên thực tế là tôi bị ép buộc, phải vượt ngục cùng mấy người, tôi còn chưa muốn đi ra ngoài nhanh như vậy đâu!”

“Còn có người muốn ở tù à?” Phong Triển Nặc nở nụ cười, hắn tiến lên nhìn Glen, Mason khoanh tay hừ lạnh, dùng nón y khoa trùm lại cái đầu bóng lưỡng cùng hình xăm dày đặc của mình, “Mày còn sống, tao đi ra ngoài thì sẽ bị đuổi giết, tao đi ra ngoài chẳng phải là tự đâm đầu vào cái chết hay sao?”

“Hắn không biết nên đối mặt với đám người của bang Hắc Báo như thế nào.” Feston nâng lên cổ tay để xem đồng hồ, khi hắn nâng mắt lên thì Phong Triển Nặc liền cảm nhận được ánh mắt chăm chú của hắn, vừa sắc bén mà lại thẳng thắn, “Hắn vẫn chưa quyết định được, nhưng tôi muốn biết cậu đã quyết định hay chưa?” Đối mặt với ánh mắt của Feston, Phong Triển Nặc đi về phía hắn, khi không được ai giúp đỡ thì hắn đi đường quá nhanh sẽ làm cho sống lưng co rút đau đớn, “Còn phải nói nữa à, chẳng phải anh biết rất rõ quyết định của tôi hay sao?”

Nâng cằm của Feston lên rồi hôn xuống, bọn họ có thể nghe thấy tiếng súng và những âm thanh hỗn loạn ở bên ngoài, đầu lưỡi của Phong Triển Nặc bị Feston hút mạnh, “Không có thời gian.”

Để cho Mason giúp đẩy băng ca, Feston đi phía trước, Phong Triển Nặc bỗng nhiên nghe thấy Mason ở sau lưng quát to một tiếng, khi quay đầu lại thì đã nhìn thấy hắn té ngã xuống đất, đáng lý không còn năng lực để phản kháng nhưng không biết bằng cách nào mà Glen lại mở ra được còng tay, trên đầu của Mason bị đập trúng một cú.

Phong Triển Nặc chưa kịp hành động thì Feston đã xoay người rút ra một ống tiêm, dường như đã sớm chuẩn bị, cánh tay của Glen bị bẻ gấp lại, rên rỉ một tiếng đau đớn, trên tay bị đâm một mũi, thuốc nhanh chóng phát huy tác dụng, Feston trói Glen lại trên giường một lần nữa, lần này là dùng dây thừng, cuối cùng dùng khăn đắp lại, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt của Glen.

“Được rồi, đi thôi.” Hắn nói với Mason đang lồm cồm đứng dậy.

Đối phó với loại người như Glen thì Feston hiển nhiên rất có kinh nghiệm, Mason xoa xoa cái trán đầy máu, mắng chửi vài câu, lại kiểm tra còng tay của Glen cho chắc chắn.

Phong Triển Nặc không xa lạ đối với cái còng này, “Cái này thật sự làm cho người ta hoài niệm.” Hắn nhìn cái còng màu bạc kia, lại nói thêm một câu, “Đương nhiên ý của tôi không phải là hoài niệm khoảng thời gian bị còng tay.”

“Khi đó biểu hiện của cậu tốt hơn cậu ta nhiều, ít nhất tôi không cần phải chích cậu.” Không tiếp tục nói đùa nữa, Feston cầm ống tiêm rồi ra hiệu một chút, “Thuốc mê ở đây cũng đủ làm cho cậu ấy bất tỉnh đến khi chúng ta an toàn rồi đi.”

Feston sẽ không làm cho chuyện bất trắc xảy ra, Phong Triển Nặc căn bản không cần lo lắng Mason có thể bị Glen giải quyết hay không, hết thấy đều dựa theo kế hoạch mà tiến hành, một nhân viên cảnh sát lên kế hoạch vượt ngục cho phạm nhân.

“Anh sẽ là một tội phạm xuất sắc đó Feston.” Phong Triển Nặc nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Feston, dường như hắn làm cái gì cũng đều rất bình tĩnh, ngay cả lúc phạm tội cũng vậy.

“Nếu xem điều này là khen ngợi thì tôi xin nhận.” Feston giơ tay lên, chủ động chào quần giáo ở phía xa xa.

Nhìn bọn họ đẩy băng ca cùng vết máu ở trên giường, quần giáo vội vàng mở cửa sắt, khi đến cửa thì cũng chỉ nhìn lướt qua thẻ căn cước của Feston, hết thấy thoát nhìn rất bình thường, đây không phải là người đầu tiên bị đưa ra ngoài, toàn bộ nhà tù đều hỗn loạn, hôm nay e rằng lại là một biến cố lớn.

Hỗn loạn bên trong dần dần được dẹp ổn, chẳng qua điều này không còn liên quan đến bọn họ, hai người thông thả đi ra ngoài, tận mắt nhìn thấy từng cánh cổng được khép lại, Mason ở sau lưng bọn họ lén lút nhìn vào trong, không khỏi cảm thán, “Chúa ơi, đất trời đảo lộn rồi.”

Rõ ràng hắn mới là người của băng đảng xã hội đen, nhưng hết thấy lại không phải do hắn bày ra, mà là ngài cảnh sát ở trước mặt.

Trước cửa có một chiếc xe cấp cứu, nếu Feston làm theo kế hoạch thì đương nhiên đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, Mason kéo xuống khẩu trang bịt mặt rồi ngồi vào trong xe, Phong Triển Nặc đi một đoạn đường, còn chưa hoàn toàn lành lặn cho nên trên trán của hắn toát mồ hôi hột, Feston ngồi xuống bên cạnh, đưa cho hắn một chai nước, “Hatton, lái xe đi.”

Hắn nói với người ở phía trước.

“Hatton? Người của Hecate?” Phong Triển Nặc nghe thấy lời của Feston, hắn liền nhào người ra phía trước rồi nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn thấy người điều khiển cũng không tính là xa lạ, một trong những thân tính của Stephanie.

“Một cuộc giao dịch, chuyện của cậu không tiện dùng người của ST, như vậy rất nguy hiểm, Stephanie là bạn của cậu, dùng người của cô ta thì có thể bảo đảm bí mật.” Feston giải thích với hắn.

Phong Triển Nặc nghe thấy vài câu này thì liền hiểu sơ sơ, “Anh tìm Hecate nhờ giúp đỡ, như vậy.....cuộc bạo động hôm nay không phải là trùng hợp.”

Chậm rãi bóp chặt chai nước, hắn dựa vào tấm đệm ở sau lưng, có một chút mất hứng, “Chuyện này anh hoàn toàn chưa nói với tôi.”

“Chẳng phải cậu nhìn thấy tôi thì liền hiểu được mọi chuyện hay sao.” Sắc mặt của Phong Triển Nặc không tốt lắm, Feston cởi nút áo của Phong Triển Nặc ra, “Cậu cũng có rất nhiều chuyện không nói với tôi, chúng ta xem như là huề nhau.”

Phong Triển Nặc hé miệng, Feston khoanh tay nhìn hắn, còn hắn thì nhún vai.

“Vì để an toàn, chúng ta sẽ đến bệnh viện trước, đến lúc đó mới chuyển đi.” Vết thương sau lưng của Phong Triển Nặc vẫn chưa khỏi hẳn, Feston cau mày đối với lớp băng gạc quấn trên người của Phong Triển Nặc, dựa theo kế hoạch đã định, vì để che giấu, bọn họ phải đến bệnh viện một chuyến.

Phong Triển Nặc không có ý kiến, còn Mason thì không đến phiên hắn phát biểu ý kiến, xe chạy về hướng bệnh viện gần nơi này nhất, đại đa số phạm nhân bị thương trong cuộc bạo động được đưa đến đây, phòng cấp cứu bận rộn ngược xuôi.fynnz810

Ngay trong tình huống này, Feston thu xếp một bác sĩ thay băng cho Phong Triển Nặc, vết thương trên trán của Mason cũng được khâu lại, đương nhiên hắn đã sớm cởi xuống bộ đồ nhân viên cấp cứu ở trên xe, thừa dịp hỗn loạn, nhân viên của Hecate ở bên ngoài hỗ trợ tiếp ứng.

Nếu có người để ý thì sẽ phát hiện có vài người xuất hiện rất đột ngột, lại nhanh chóng biến mất trong đám đông hỗn loạn.

“Thù lao của cậu đây.” Sau khi lên xe của Hecate, Feston tiếp nhận thứ mà Hatton truyền đến rồi đưa cho Mason.

“Bao nhiêu tiền?” Trên trán của Mason được khâu mấy mũi, trên đầu còn có vài dấu màu đỏ do hắn tự cào đầu mình, cộng với cả một cái đầu đầy hình xăm, tổng thể khuôn mặt muốn quái cỡ nào thì sẽ quái cỡ đó, sờ lên phong bì, hắn bất mãn nhe răng há miệng.

“Ông anh, làm ơn đi, ít nhiều gì thì tôi cũng phải chạy thoát thân, mấy ngàn đô chẳng đủ dùng đâu!” Tự nhận là mình xui xẻo, Mason nhìn thấy Phong Triển Nặc liếc mắt nhìn hắn một cái, căn cứ theo kinh nghiệm

ở chung một phòng giam với người này, tuy rằng chỉ là vài ngày nhưng hấn tin tưởng cái liếc mắt của Phong Triễn Nặc có ý nghĩa rất lớn.

Mở ra phong bì, bên trong là một xấp giấy chứng nhận, Phong Triễn Nặc chưa từng nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Mason, “Đây là cho tôi hả?” Hấn ném phong bì, vội vàng lật một bộ hồ sơ chứng nhận ra.

“Quả nhiên như tôi đoán.” Đó không chỉ là giấy chứng nhận mà còn là một thân phận mới, Phong Triễn Nặc nhìn Feston một cái, Feston gật đầu, “Đây là tất cả hồ sơ mà cậu cần, bao gồm hộ chiếu, nếu muốn bắt đầu lại một lần nữa thì chỉ ra tù là không đủ, cậu phải cam đoan từ nay về sau sẽ rời xa bang Hắc Báo, cậu có thể bắt đầu lại cuộc sống mới, hiện tại cậu không còn là trường hợp cá biệt nữa, cho nên đừng tiếp tục viện cớ.”

Feston dứt lời, nhưng không nhìn Mason mà là nhìn Phong Triễn Nặc.

Phong Triễn Nặc mỉm cười, “Dựa vào chuyện của Mason mà thuyết giáo với tôi, thật đúng là anh.” Chống lại ánh mắt của Feston, rất khó nhìn ra bên trong đôi mắt màu xám kia là cao hứng hay mất hứng, giống như đại dương, chờ người trên bờ tự động đến gần rồi bị nó bao phủ.

Mason không để ý đến ánh mắt giằng co của hai người, hấn vỗ vỗ xấp hồ sơ trong tay, hưng phấn gãi đầu, “Thứ này thật tốt! Tôi không biết nên nói cái gì cho phải, ít nhất tôi có sự lựa chọn, quá tuyệt vời!”

Phong Triễn Nặc cũng không có quá nhiều sự lựa chọn, chẳng qua đây có lẽ cũng là lý do hấn yêu Feston, hấn thích một đối thủ mạnh mẽ.

Đến nơi ít người, Mason được thả xuống, trước khi đi thì Mason để lại một câu, “Mày khác với đám sát thủ ở trong ẩn tượng của tao, không thể nói rõ là như thế nào, dù sao tao cũng không ghét mày, chúc mày và ngài cảnh sát kia thuận buồm xuôi gió.”

Phong Triễn Nặc không xác định lúc Mason nói ra ba từ ngài cảnh sát thì có ý trêu chọc hay không, Mason chỉ cười ha ha rồi gật đầu với bọn họ, sau đó đóng cửa xe, Feston lập tức bảo Hatton lái xe đi.

“Đi đâu?” Hatton không biết địa điểm kế tiếp.

“Ian sẽ chỉ cho cậu.” Feston nhìn Phong Triễn Nặc, một tên sát thủ xảo quyệt sẽ luôn chuẩn bị tốt đường lui cho mình ở mỗi thành thị, hấn tin tưởng lần này Phong Triễn Nặc cũng sẽ không làm cho hấn thất vọng.

“Cái gì anh cũng biết hết vậy?” Vừa cười vừa liếc mắt nhìn Feston, Phong Triễn Nặc khoanh tay dựa vào bên cạnh, Feston đỡ lấy bả vai của hấn rồi hôn lên đỉnh đầu của hấn, “Cậu nên nghỉ ngơi trong chốc lát, chờ cậu thức dậy thì sẽ có rất nhiều chuyện cần phải làm.”

Glen bị hôn mê, bị trói ở kế bên ghế lái, chờ hấn tỉnh lại thì hấn sẽ nhìn thấy Nile— con trai của hấn.

.....

P/S: Làm cảnh sát mà anh Phê còn *tà* như vậy, nếu làm trùm xã hội đen thì sao...

190. Chương 190: Cái Chết Của Sát Thủ

Địa chỉ mà Phong Triễn Nặc nói ra là một khách sạn, không phải tất cả thành thị đều có nhà của hấn, nhưng nhất định sẽ có một nơi tương đối an toàn, khách sạn này là nơi mà hấn thường xuyên vào ở, khác với chỗ của Bob, những người tới nơi này đều là người giàu có và những nhân vật nổi tiếng, việc giữ bí mật và bảo vệ an ninh của khách sạn cũng không tệ.

Sau khi ăn uống một chút thì tắm rửa cho sảng khoái, sau đó lại đi ngủ một giấc, khi hấn tỉnh lại thì hoàn toàn tỉnh táo thoải mái, Feston đang ở ngoài phòng khách bật tivi, trong phòng có thể mơ hồ nghe thấy tin thời sự, bạo động trong tù, hình ảnh trên hiện trường vô cùng hỗn loạn, còn có người đặt bom, hoặc là một loại thuốc nổ tự tạo gây nên vụ cháy nổ.

Xuyên qua khe cửa có thể nhìn thấy tivi, Phong Triển Nặc ngồi dậy từ trên giường, khi hắn vươn lưng đi đến thì Feston liền đưa cho hắn một ly cà phê, rèm che được kéo ra, tiết trời bên ngoài xem như không tệ, Glen bị cột vào một chiếc ghế sofa đơn, có lẽ cả đêm không ngủ, đối mặt với vách tường, hai tay bị trói ngay trước tầm mắt của Feston.

“Anh thật sự không cho cậu ấy một chút cơ hội nào à.” Nếu Glen muốn cởi bỏ dây thừng thì Feston nhất định sẽ nhìn thấy, hiện tại Phong Triển Nặc có được tự do nên giọng điệu cũng trở nên thoải mái hơn nhiều.

“Cậu ấy và cậu là cùng một loại người, tôi đương nhiên biết nên làm như thế nào.” Feston rất có khả năng cả đêm không ngủ, hoặc là ngủ rất ít, giọng nói có một chút khàn khàn, Phong Triển Nặc xoay người hôn lên cổ của hắn một chút, “Mặc kệ cậu ấy nghĩ thế nào cũng được, tôi cho rằng cảm giác tự do thật sự không tệ.”

Hương cà phê cùng mùi của Feston dung hợp cùng một chỗ, hắn hít sâu vào một hơi, Feston vỗ lên thắt lưng của hắn, “Cảm thấy thế nào?”

“Anh nói thử xem?” Phong Triển Nặc ngồi trên tay vịn của ghế sofa, ngay bên cạnh hắn, tựa như chưa từng rời đi, hắn nhìn thấy sắc mặt của Phong Triển Nặc cũng không tệ lắm. Feston im lặng, chỉ nhìn màn hình, trong phòng không bật đèn, ánh sáng trên tivi bao phủ khuôn mặt của hắn.

Tin thời sự đang báo cáo số người tử vong trong vụ bạo động, cũng đọc tên những phạm nhân trong danh sách tử vong, Phong Triển Nặc nghe thấy hai cái tên cũng không tính là xa lạ, John Leonard và Cory Burke.

“Chúc mừng một chút đi, từ hôm nay trở đi cậu đã trở thành một người chết.” Feston nhìn ti vi, bưng lên tách cà phê rồi uống một ngụm.

Khi hắn nói ra những lời này thì cũng ấn nút điều khiển từ xa, màn hình nhất thời trở nên tối sầm lại, Phong Triển Nặc khoanh tay, dựa vào ghế sofa, hắn nhìn về phía Feston, Feston cũng vừa vận quay sang.

Rèm cửa sổ không thể ngăn cản ánh sáng từ bên ngoài.

Chống lại ánh mắt kia trong chốc lát, Phong Triển Nặc nhìn thấy ý cười nơi đáy mắt của Feston, ý cười tràn ra từ đồng tử màu xám tro, “Cho cậu lấy lại tự do cũng không dễ dàng, muốn giết một người vốn không tồn tại thì càng khó hơn, chẳng qua xem như kết quả cũng không tệ.”

Trong khoảng thời gian ngắn mà có thể lên kế hoạch ổn thỏa, còn phải mạo hiểm, Feston đã nói sẽ từ chức, chẳng qua trước lúc đó thì hắn vẫn là đặc vụ liên bang, không thể tùy tiện vận dụng người của FBI.

Nghĩ đến những người có liên quan đến Phong Triển Nặc, hắn quyết định không liên hệ Judy, Habino không phải tổ chức có thể tính nhiệm, người của bọn họ quá mức phức tạp, duy nhất chỉ còn một mình Hecate, nhưng không thể hoàn toàn dựa vào Hecate.

Trong quá trình gây ra trận bạo động, Feston không thể không vận dụng một ít quan hệ ngầm của mình, một cảnh sát thâm niên thì không chỉ có quan hệ với đồng nghiệp mà còn có cả tội phạm.

Quá trình này cũng không cần phải thuật lại, kết quả đã xảy ra ở trước mắt.

Cho dù hắn không nói thì Phong triển cũng biết, Feston rất ít nói, hắn chỉ dùng hành động để tỏ vẻ, “Cũng giống như trước kia, tôi sẽ không nói cảm ơn anh.”

Hắn nâng cằm, nhếch lên nụ cười ung dung nơi khóe miệng, ở trong tù không lâu, phong cách của hắn dường như có một chút thay đổi, lại tựa hồ không có. Feston nhìn Glen ngồi dựa lưng về phía bọn họ ở một góc, rồi lại kéo Phong Triển Nặc nằm xuống ghế sofa. fynnz.wordpress.com

“Chuyện mà cậu muốn cảm ơn tôi thì còn rất nhiều, chúng ta sẽ thanh toán từ từ.” Đột nhiên áp xuống đôi môi nóng rực, giống như muốn hòa tan hắn, bàn tay của Feston trực tiếp mò vào bên trong áo thun của Phong Triển Nặc, trước tiên là sờ lên lớp băng gạc, sau đó là nhéo nhẹ phần nổi lên ở trước ngực của đối phương.

Glen ở ngay góc tường, tuy rằng hắn dựa lưng về phía bọn họ nhưng có lẽ đã sớm tỉnh lại, nghe thấy hô hấp dần dần trở nên nặng nề của bọn họ, chẳng qua hiện tại Phong Triển Nặc cũng không bận tâm nhiều như vậy, hắn phản kích về phía Feston, hàm răng cắn vào cổ họng của đối phương rồi mút vào thật mạnh.

Lò xo của sofa vang lên tiếng cọt kẹt, hô hấp của Feston cũng trở nên dồn dập, chẳng qua xem như vẫn còn lý trí, “Cậu muốn trình diễn màn giường chiếu ở trước mặt bạn của cậu thì tôi cũng không ngại, tôi sẽ chặn mồm của cậu lại.”

Hắn kê sát vào lỗ tai của Phong Triển Nặc mà nói như vậy.

Glen, chết tiệt! Phong Triển Nặc bất cần, chẳng qua hiện tại hắn còn có chuyện phải làm, đang do dự thì cửa phòng vang lên vài tiếng cộc cộc, có tiết tấu rất riêng biệt.

“Là Bob, tôi bảo anh ấy đưa Nile đến đây.” Feston buông hắn ra, nhìn đồng hồ một cách mất hứng, “Đây là thói quen của anh ấy à? Anh ấy đến sớm hơn nửa tiếng.”

“Anh ấy thích đến sớm hơn nửa tiếng, nếu có vấn đề gì xảy ra thì vẫn có thể phát hiện trước.” Đôi khi Phong Triển Nặc cũng sẽ làm như vậy, hắn đứng dậy từ ghế sofa, chuẩn bị đi thay đồ, “Nhưng mà cho dù anh ấy có đến đúng giờ thì tôi cũng không cho rằng thời gian nhiều đó là đủ dùng.”

“Chuyện này tôi rất đồng ý.” Mái tóc của Feston bị Phong Triển Nặc làm cho rối bù, hắn tùy tiện quơ quào cho vào nếp, cổ áo sơ mi xộc xệch, giọng nói khàn khàn để lộ dấu vết đang kiềm nén ***.

Feston như vậy thật gợi cảm, đó là một loại gợi cảm khó nói nên lời, Phong Triển Nặc không phải là không nhìn thấy lửa nóng trong ánh mắt của Feston, dường như kể từ khi ra khỏi nhà tù, có lẽ liên quan đến việc suýt chết của hắn mà thái độ của Feston đối với chuyện này càng thêm mãnh liệt và thẳng thắn.

Khi hắn đi vào thay đồ thì Feston ra ngoài mở cửa, Bob dẫn theo Nile đứng trước cửa, bọn họ không lập tức tiến vào, “Glen đâu?”

Bob hỏi một câu như vậy, Feston tránh sang một bên rồi chỉ vào bên trong, Glen vẫn bị trói, hắn đối mặt với vách tường, Bob nhìn thấy bóng dáng của hắn thì hơi cảm thấy bất ngờ, “Glen trước kia đâu có gầy như vậy.”

“Có lẽ anh nên tự hỏi cậu ta thì hơn.” Feston không muốn nói nhiều chuyện về Glen, mà Phong Triển Nặc kể từ khi quay về cũng không nói gì nhiều với Glen, hắn cũng có thể hiểu được tâm tình của Bob.

Không ai nguyện ý nhìn thấy bạn thân ngày xưa của mình trở thành như vậy, mà Bob lại giống như người nhìn bọn họ lớn lên, trong lòng chẳng khá khẩm gì hơn, nhưng vẫn đi lên rồi vỗ vai Glen một cái, sau đó nở nụ cười, “Thằng nhóc Glen, nhìn xem là ai đến đây.”

Glen ngay từ đầu đã không trả lời, chờ Bob xoay ghế sofa của hắn lại thì hắn mới giống như mơ mơ màng màng mà tỉnh lại, “Bob, tôi biết là sẽ nhìn thấy anh, đã lâu không gặp.”

Glen bị cột vào trên ghế, Bob chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền biết vì sao lại như thế, “Nhiều năm qua Ian đều làm cho chúng ta nghĩ rằng cậu đã chết, không ngờ cậu vẫn còn sống, tôi càng không ngờ là cậu còn có con trai, tôi mặc kệ cậu nghĩ như thế nào, nó là con của cậu, cậu nhìn nó thử đi.”

Sau khi Nile tiến vào thì không hề nói một câu, nó vốn chưa thể khôi phục năng lực giao tiếp như những đứa nhỏ bình thường cho nên chỉ đứng yên một bên mà nhìn, hiện tại nó biết người đàn ông này là cha của nó, nhưng đối phương không hề nhìn nó lấy một cái.

Glen quay đầu đi, “Tôi không muốn nhìn thấy nó, tôi không muốn thấy bất luận kẻ nào, là Ian nhiều chuyện, tôi ở nơi đó rất tốt mà.”

“Nếu cậu nói rằng sống trong phòng giam mà xếp giấy hàng ngày là rất tốt, thì đúng vậy, cậu ở đó rất tốt.” Phong Triển Nặc từ phòng tắm đi ra, trên tóc còn nhiều nước, vừa cười lạnh vừa châm chọc, “Cậu sa đọa thành loại người này từ khi nào vậy, tôi nhớ rõ trước kia cậu rất kén chọn nhiệm vụ mà, hiện tại cậu lại là người chuyên giết phạm nhân sao? Bọn họ có cho cậu làm đại ca hay không?”

Glen bị trói trên ghế, muốn động cũng không thể động, hắn nắm chặt tay vịn, dây thừng căng chặt đến mức cực hạn, ở mặt ngoài vẫn là thản nhiên, “Trước khi cậu đến quấy rối thì tôi xem như cũng không tệ lắm, không ai dám đụng vào tôi.”

Phong Triển Nặc thật muốn đâm cho hắn một cú, liền bị Feston ngăn cản, hắn lấy ra một vật rồi đặt ở trước mặt của Glen, “Đây là của cậu, cậu đã không còn muốn gì nữa vậy thì xếp nó để làm gì, giết thời gian

ư? Như vậy tôi muốn đốt nó cũng không thành vấn đề phải không?”

Đó là con rồng mà Glen đang xếp, ngọn lửa toát lên từ bật lửa đã liếm hết phân nửa cái cánh của con rồng, khung xương bị đốt thành màu đen, tận mắt nhìn thấy ngọn lửa đang dần dần phá hủy công trình của mình – “Dừng tay!” Glen kêu to, “Buông nó xuống!”

Feston vẫn đứng yên bất động, Glen có ý đồ đứng dậy nhưng Feston buộc dây rất chắc, dây thừng siết chặt cánh tay của hắn, hắn giãy dựa trên ghế, khuôn mặt đỏ bừng, nổi giận đùng đùng, “Tôi cảnh cáo anh, buông nó xuống ngay!”

“Cảnh cáo của cậu vô tác dụng, tôi đốt nó thì cậu làm gì được tôi.” Lời nói của Feston đâm trúng nhược điểm của Glen, hắn ở trước mặt Glen mà bày ra cảnh tượng thiêu rụi tác phẩm của Glen.

Sau khi giấy được xếp lại thì nó sẽ trở nên dày hơn trước, ngọn lửa phải chậm rãi cắn nuốt, từng chút từng chút một, càng ngày càng lớn, hắn lạnh lùng nhìn Glen, “Tôi hiểu rất rõ người như cậu, cũng không phải chưa từng gặp qua, nếu cậu có chết cũng không muốn ra khỏi tù, chỉ muốn sống như vậy cả đời thì cậu có thể tự sát khi chúng tôi mang cậu ra đây.”

“Vì sao không làm như vậy? Cậu là bạn của Ian, tôi biết năng lực của cậu ấy, tôi tin tưởng cậu cũng có thể làm được, trong tình huống đó nếu muốn giết người khác thì không dễ, nhưng về phần tự sát thì lại rất đơn giản, cậu không muốn gặp bạn cũ, cậu không còn bận tâm đến bất cứ chuyện gì, chẳng lẽ lại sợ chết hay sao?”

“Cho dù không muốn chết thì dùng cái chết để uy hiếp cũng có thể làm được mà, chuyện này chẳng có gì khó với cậu cả!”

Lời nói thẳng thắn lạnh lùng, Feston xem Glen là một tội phạm mà hắn bắt được, người này không phải là Phong Triển Nặc.

Thấy Feston không ngừng nói như vậy để khiêu khích Glen, đứng trên quan điểm của người ngoài cuộc thì Phong Triển Nặc cảm thấy thật may mắn khi người đàn ông này đứng về phe của hắn, nếu Feston là đối thủ cả đời của hắn thì hắn sẽ cực kỳ đau đầu.

Feston hỏi hắn vì sao không chết đi? Mặt mày tối tăm của Glen dần dần trở nên dữ tợn, lộ ra sát ý, hắn định mở miệng thì Feston đã đâm cho hắn một cú, kế tiếp là cú thứ hai rồi cú thứ ba lần lượt dừng trên mặt.

Feston ra tay cực kỳ tàn nhẫn, hoàn toàn không kiêng kị có Nile đứng ngay bên cạnh, khóe miệng và mũi của Glen đều chảy máu, sát ý dờ dợn càng lúc càng hiện rõ, kế tiếp Feston lại ra tay quá nặng, tung một cú khiến Glen cùng với chiếc ghế ngã lăn quay.

“Tôi sẽ giết anh—” Glen hít hơi, tựa như một con rắn độc phát ra âm thanh khè khè, Feston không cho Phong Triển Nặc nhúng tay vào, hắn giẫm một chân lên ngực của Glen.

“Muốn giết tôi à? Hay lắm, cậu có biết vì cứu cậu ra khỏi tù mà Ian phải trả giá đắt như thế nào hay không? Người chết không phải là tôi mà là cậu ấy! Thiếu chút nữa cậu ấy đã chết ở trước mặt tôi!” Tiếng rống giận như tảng đá nện xuống, khi Feston trở nên lạnh lùng tàn nhẫn thì quả thật giống như một con quỷ.

Hắn giẫm xuống ngực của Glen, “Vì cứu cậu – một người chẳng đáng là gì đối với tôi, vậy mà cậu ấy lại đi cứu cậu, thiếu chút nữa đã bị giết, đơn giản là vì cậu ấy vẫn xem cậu là bạn thân!” fynnz810

Thân thể của Glen cứng đờ, Feston nhắc Glen đứng dậy từ dưới đất, tầm mắt lạnh lùng khiến người ta như muốn đông cứng, “Mặc kệ cậu ấy đã làm chuyện gì, tạo thành hậu quả gì, hiện tại cậu ấy đang giúp cậu, còn cậu thì sao, nếu cậu cứ tiếp tục sa đoạ như vậy thì tốt nhất là chết ngay cho tôi nhờ, đừng liên lụy đến cậu ấy nữa.”

.....

P/S: Anh Phê bảo vệ vợ hay là muốn xả giận mấy bữa nay vì vụ này làm anh căng thẳng đầu óc đây, gian lắm, có cái gối trước mặt nên tha hồ đánh đấm cho đã đây mà.

191. Chương 191: Lừa Mình Đối Người

Feston dứt lời, sau đó cởi ra dây thừng dùng để trói Glen, hắn đương nhiên vẫn để ý đến sự kiện lần đó, hắn không thể làm gì Phong Triển Nặc nhưng đối với Glen thì có thể.

Bob nhìn bọn họ một cách đầy thâm ý, không biết Nile có hiểu chuyện gì đang xảy ra hay không, nó tròn mắt, trên mặt và khóe miệng của Glen đều đổ máu, cầm trong tay một đồng tro tàn, vừa chạm vào thì liền tan thành tro bụi.

Phong Triển Nặc khoanh tay giống như đang xem diễn, khóe miệng hạ xuống, lại hơi hơi nhếch lên, hắn chỉ đứng nhìn, không nói lời nào, cũng không cần nói, hắn đi ngang qua Glen rồi kéo Feston sang một bên, hôn vài cái lên môi của đối phương, “Được rồi, anh nói nhiều quá rồi, không cần phải nổi giận vì người khác.”

“Không phải vì cậu ta mà là vì cậu.” Feston sửa lại cho đúng, giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì, hắn ngồi xuống ghế sofa, tiếp tục bưng tách cà phê lên.

Cà phê vẫn còn bốc khói, hắn khoát tay, ý bảo hắn đã nói xong, hiện tại tùy tiện Phong Triển Nặc muốn xử lý thế nào cũng được, Glen dường như bị những lời của Feston làm cho bình tĩnh, sát ý dần dần biến mất, khuôn mặt bịt kín một màu u ám.

“Lúc trước tôi cũng không ngờ sẽ có ngày hôm nay, Glen cũng biến thành cái dạng này, thật sự không ngờ.” Không thể nói rõ là thất vọng hay là tiếc nuối, tiếng thở dài giống như châm chọc của Phong Triển Nặc dường như đang đâm vào lòng của Glen.

Glen ngồi ở góc tường mà cười cười, trong sự bình thản có hàm chứa một chút u buồn, “Nói không chừng có một ngày cậu cũng sẽ trở thành như vậy, cậu sẽ phát hiện chẳng có gì là quan trọng, chuyện gì cũng trở nên vô nghĩa.”

Nile ở ngay cách đó không xa, vẫn đứng yên nơi đó, nhưng từ đầu đến cuối Glen không hề liếc mắt nhìn nó, Phong Triển Nặc không muốn thảo luận đến khả năng này, hắn vẫy tay với Nile, “Lại đây, đây là ba của cậu.”

Người cha cứ tưởng đã chết ai ngờ vẫn còn sống, Nile giống như vừa hiểu vừa không hiểu, nó vẫn đứng ở nơi đó, Phong Triển Nặc bị thương trên người, hắn thấy Nile không động đậy, hắn cũng không kéo Glen lên mà chỉ bế Nile ngồi xuống ghế, “Tôi tin rằng cậu vẫn là Glen của trước kia, nếu cậu không muốn đi ra mà chỉ muốn ở trong đó thì cậu đã có cơ hội giải quyết Mason, không cần chờ tôi và Feston xuất hiện.”

Glen không hề nâng mí mắt lên, “Tôi chỉ muốn nhìn xem người mà cậu tìm được đặc biệt như thế nào.”

“Đủ đặc biệt để cho cậu biết mùi, chẳng qua trình độ hiện tại của cậu sẽ không thể gây hứng thú cho anh ấy, cậu chỉ là một phạm nhân vượt ngục, một sát thủ vô năng sa đọa.” Nụ cười của Phong Triển Nặc vô cùng chói mắt. fynnz.wordpress.com

Glen dùng tay che khuất đôi mắt, giống như không muốn nhìn mặt của Phong Triển Nặc, hoặc là đang trốn tránh cái gì đó, “Đừng trưng ra bộ mặt như vậy, cũng đừng cười với tôi, tôi hiểu cậu rất rõ, đừng quên lúc trước là ai cùng với cậu giết chết con mèo kia.”

Con mèo kia? Feston nhìn về phía Phong Triển Nặc, lại chỉ nhìn thấy nụ cười tươi như ánh mặt trời của hắn, hắn thân nhiên nghiêng đầu hừ cười, “Chuyện gì, tôi không nhớ rõ.”

Hắn lộ ra vẻ mặt không hiểu, Glen mở mắt ra, “Chuyện xảy ra khi Bạch quỷ huấn luyện chúng ta, tôi vẫn chưa quên, tôi biết cậu cũng sẽ không quên.”

Glen giống như bỗng dưng chiếm được ưu thế, hắn lau vết máu nơi khóe miệng, “Đó là ngày cuối cùng của cuộc sát hạch, Bạch quỷ để tôi và cậu cùng một tổ, chúng ta phải ở bên trong một tuần, trong căn phòng kia thiếu thức ăn cũng không có nước, nếu muốn sống sót, trừ phi giữa chúng ta có một người giết chết đối phương.”

Hắn dùng ánh mắt nhớ lại những ngày tháng xa xưa, “Trong hai chọn một, chúng ta đã sớm biết có ngày này, nhưng chúng ta không muốn giết nhau, vì vậy chia phần thức ăn mà ngay cả một đĩa nhỏ cũng ăn không đủ no, sau đó thật sự là đói chịu không nổi nữa...”

Đây là chuyện mà Feston chưa từng biết đến, sắc mặt của hắn trở nên âm trầm, cau mày nghe Glen tiếp tục kể, “Chúng ta đều đói đến mức không thể tiếp tục cầm cự, chúng ta đều biết chỉ cần mất đi lý trí thì giữa chúng ta sẽ luôn có một người ra tay với người còn lại, so với bị giết thì đương nhiên tự mình sống sót vẫn tốt hơn nhiều.”

Nhắc đến chuyện cũ, trên khuôn mặt nhả nhận u buồn của Glen xuất hiện hơi thở lạnh lẽo, Phong Triển Nặc thản nhiên lắng nghe, sau đó Glen bỗng nhiên nở nụ cười, “Vận khí của chúng ta không tệ, ngay khi chúng ta sắp ra tay thì ở bên cửa sổ xuất hiện một con mèo, cậu còn nhớ con mèo kia hay không, chúng ta thường xuyên nhìn thấy con mèo kia ở nơi của chúng ta, chúng ta đã từng cho nó ăn, bộ lông màu hổ vằn, đôi mắt thật to tròn, lúc ấy cặp mắt kia hoảng sợ nhìn chúng ta, nhưng chúng ta vẫn ra tay với nó, nó bị chúng ta giết chết, mà chúng ta đều rất đói bụng, cũng rất khát...Con người và dã thú chẳng khác gì nhau cả.” Glen liếm khóe miệng, thản nhiên cười rộ lên, “Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ mùi rỉ sắt kia, giống như nó còn đang ở trong miệng của tôi, tôi nghĩ cậu nhất định cũng không quên.”

Ánh mắt của Feston đột nhiên trở nên thâm trầm, hắn nhớ đến một chuyện, tư thế ngồi của Phong Triển Nặc hoàn toàn cứng ngắc, ánh mắt giết người chĩa thẳng vào Glen, hắn cười lạnh, “Cậu đang nhớ lại chuyện đó à? Nó đã sớm là dĩ vãng, không cần phải lặp lại một lần nữa, Drim Glen, tôi đã sớm quên chuyện này rồi.”

“Nếu thật sự đã quên thì cậu sẽ không tìm một cảnh sát, cậu luôn hy vọng có người ngăn cản cậu, nhưng bản chất khát máu bị huấn luyện từ nhỏ đã ăn sâu vào xương tủy, nó không dễ dàng bị thay đổi như vậy, cậu phải kháng cự nó, nhưng cậu đã thất bại, bởi vì cậu phát hiện bản thân mình đã trở nên thích thú...”

“Câm miệng!” Họng súng chĩa vào đầu của Glen, chốt đã được bật lên, Phong Triển Nặc kiềm chế cơn xúc động muốn bóp cò, tay hắn đang run rẩy, mà đáy mắt thì chỉ còn một màu âm u của tử vong. fynnz810

Vì sao Phong Triển Nặc không muốn nhắc đến quá khứ, Feston hiểu rất rõ, hắn bước đến.

Một đôi tay ấm áp mạnh mẽ bao trùm mu bàn tay của hắn, giọng nói của Feston cực kỳ bình tĩnh, khe khẽ bên tai của hắn rồi nói, “Đừng làm ra chuyện khiến mình phải hối hận.” Khẩu súng trong tay của hắn bị Feston cầm lấy rồi ném lên bàn.

Feston đang ở ngay sau lưng, đỡ lấy bờ vai của hắn, Phong Triển Nặc quay đầu nhìn Feston, hắn bắt đầu tỉnh táo trở lại, sau khi hít vào một hơi thì nói với Glen, “Có lẽ cậu nói đúng.”

Hắn thả lỏng vẻ mặt, như cười như không, “Nhưng như vậy thì sao, đó là chuyện của tôi, ít nhất thì hiện tại tôi vẫn chưa thua, mà cậu thì đã thua hoàn toàn triệt để, cậu muốn thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn, dựa vào nhà tù mà cách ly chính mình, muốn bắt đầu lại một lần nữa, nhưng rốt cục lại trở thành như bây giờ, Glen, nói cho tôi biết, cậu cam tâm hay sao?”

Hắn cúi đầu, nhìn người bạn thân ngày xưa của mình, “Bị nhốt trong tù, sống bằng ma túy, cậu cam tâm hay sao? Nếu cậu cam tâm, cậu tình nguyện ngồi một gông ở trong đó, vậy thì vì sao cậu còn muốn xếp giấy để làm gì, cậu bảo chuyện gì cũng vô nghĩa, vậy cậu cần gì phải làm như vậy, nhìn thứ mà cậu xếp đi, vì sao cậu muốn hoàn thành cái cánh cửa nó trước?”

Nắm tóc của Glen lên, hắn làm cho Glen phải ngẩng đầu, “Anh bạn, đừng tự lừa mình dối người nữa.”

Glen không thể không nâng mặt lên, trong tầm mắt là một đĩa nhỏ với thân sắc vô cảm, mặt mày của nó làm cho hắn dường như nhìn thấy quá khứ của mình, nhưng nó rất giống Erin, rất đẹp, đôi mắt màu nâu đang nhìn thẳng vào hắn.

Rất khó để dùng một từ ngữ nào đó để hình dung tâm tình của một người cha khi thấy con của mình, hơn nữa lại là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Nile, cho dù hắn không muốn gặp nhưng cuối cùng hắn vẫn thấy được con trai của hắn.

Phong Triển Nặc quan sát vẻ mặt của Glen, “Cậu nghĩ rằng cậu rất đau khổ, để tôi nói cho cậu biết Nile kiên cường hơn cậu rất nhiều, thậm chí sau khi được cứu về nó còn có thể làm ra chuyện mà nó không muốn

làm chỉ để bảo vệ chính mình, nó mới bảy tuổi mà đã biết giết người là như thế nào, cũng đã học cách phải hầu hạ đàn ông ra sao, thế nào, đây là đứa con mà cậu ngay cả nhìn cũng không dám nhìn một cái, nó hiện tại đang nhìn cậu, nhìn xem cậu tra tấn chính mình như thế nào, trốn tránh sự thật như thế nào...”

“Đừng nói nữa!” Glen hoàn toàn sụp đổ, gào thét cắt ngang lời của Phong Triển Nặc, đôi mắt đỏ ngầu, hấn lấy tay bịt mắt, cuộc sống nhiều năm qua ở trong tù đã cải biến hấn rất nhiều, nhưng dù sao hấn cũng từng là một sát thủ có thời khắc huy hoàng nhất.

Hấn từng là một cỗ máy giết người, nhưng đồng thời hấn cũng là một người cha, hấn tức giận, rên rỉ trong đau khổ, “Đừng nói nhiều như vậy với tôi, tôi không xứng! Erin chết không phải là vì cậu, Ian, mà là vì tôi! Tôi rời cô ấy, tôi không đi gặp cô ấy, bởi vì tôi không yêu cô ấy như cô ấy đã nghĩ, Erin tốt đẹp như vậy, tôi không xứng...”

Hấn ngửa đầu cười to, nước mắt chảy xuống theo kẽ hở của bàn tay, “Tôi cũng không xứng có con, tôi là con quái vật với đôi tay đầm máu, tôi thậm chí còn giết con nít còn nhỏ hơn cả nó, tôi không xứng có được tình yêu của Erin, là tôi hại cô ấy, tôi không muốn hại con của cô ấy nữa, người như chúng ta không xứng có được hạnh phúc—”

Bốp! Bob tiến lên rồi cho Glen một bạt tai, hấn tức giận mắng to, “Cái thằng này! Hiện tại tôi vẫn nhớ rõ những gì cậu đã nói trước kia, cậu bảo là tịch mịch rất xa xỉ, sát thủ như cậu không thể chịu nổi, qua nhiều năm như thế, vậy mà xem ra cậu vẫn giữ quan điểm đó, quả thật không hề có một chút tiến bộ!”

Glen té xuống đất, Bob rửa mắng xối xả, “Cậu muốn chết là chuyện của cậu, nhưng đừng chết trước mặt con của cậu! Nó đã khổ sở rất nhiều rồi, đứa nhỏ này còn đáng thương hơn cậu rất nhiều, cậu mặc kệ nó, cậu muốn nó đi theo vết xe đổ của cậu hay sao?”

Bob vừa nổi nóng vừa lấy ra chai rượu từ túi áo, sau đó mở nắp ra rồi nhét vào trong tay của Glen, “Uống cạn nó đi, sau đó nếu là đàn ông thì đứng lên cho tôi!”

Glen không hề động đậy, hấn nhìn chai rượu trong tay, hương thơm của rượu Whisky chậm rãi lan tỏa, cổ họng của hấn rung động vài cái, xung quanh yên lặng, hấn vẫn không nhúc nhích, sau đó ở trước mặt bỗng nhiên có thêm một bàn tay bé nhỏ.

Nile im lặng, chờ dần lau đi vết máu trên mặt của hấn, thản nhiên nhìn hấn, “Cha có thể không cần con, nhưng con vẫn sẽ sống sót.”

Cho dù cha của nó không cần nó thì nó vẫn sẽ sống sót, cho dù không ai thương nó thì nó vẫn sẽ sống sót.

Đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn vô cảm của Nile, Glen tựa như nhìn thấy chính mình năm đó, hấn đột nhiên vươn tay ôm chặt Nile vào lòng, đem thân thể gầy nhỏ của nó mà gắt gao ôm chặt.

Nước mắt nóng ẩm lại chảy xuống từ hốc mắt của một tên sát thủ, Glen ôm con của mình, cha con tình thâm, hấn làm sao có thể thờ ơ cho được, Phong Triển Nặc nhìn bọn họ, trong lòng dấy lên một cảm xúc khác.

Sau lưng bỗng nhiên có thêm nhiệt độ cơ thể của một người, hấn cảm giác được Feston đang ở ngay sát sau lưng của hấn, “Cậu không phải là một con quái vật khát máu, ngày nào có tôi ở đây thì cậu sẽ không là như thế.”

“Vậy nếu vắng anh thì sao?” Hấn nhướn mày, vừa hừ cười vừa quay đầu lại.

Feston nắm lấy hàm dưới của hấn, trước khi hôn lên môi thì đã trả lời, “Tôi luôn ở đây.”

.....

P/S: Kết cục đẹp cho Glen và Nile. Còn Nặc thì cũng phải ngoan ngoãn với chồng, Phê hy sinh nhiều rồi.

192. Chương 192: Về Nhà

Ở khách sạn một thời gian, bởi vì vết thương sau lưng cho nên Phong Triển Nặc không thể nghỉ ngơi thoải mái, tình hình của vết thương vẫn chưa khả quan, nhưng tựa như Feston đã nói, hắn luôn ở đây.

Muốn một người quen rèn luyện vận động mỗi ngày phải nằm nghỉ ngơi ở trên giường là một chuyện vô cùng khó, Feston hy sinh tự do của chính mình, cùng hắn nằm trên giường, chỉ cần có thể làm cho Phong Triển Nặc có thêm nhiều thời gian nghỉ ngơi là được.

Trong tình huống này thì con người sẽ cảm thấy rất nhàm chán, có đôi khi thật sự tìm không thấy đề tài, hai người sẽ nhìn nhau, không nói lời nào, cuối cùng ôm nhau mà ngủ.

Phòng ngủ là địa bàn của Phong Triển Nặc và Feston, phòng khách bên ngoài thuộc về Glen và Nile, đó là vì an toàn cho bọn họ, bởi vì thân phận đặc biệt của Glen cho nên tốt nhất là hắn không nên xuất đầu lộ diện.

Đối với hai cha con vừa mới gặp mặt nhìn nhận nhau, hai người bọn họ đều cần thời gian để quen với việc mình có thêm một người thân, hơn nữa Glen vẫn còn bị nghiện ngập, hắn cần người khác trông giữ, điểm ấy chính hắn cũng thừa nhận.

Bob vứt được cục nợ, nhanh chóng trở về, vài ngày sau, Feston cũng đề nghị quay về Chicago, hắn phục chức, đội đặc nhiệm ST đều đang đợi hắn trở về, Jonathan không chỉ một lần lên gọi điện thoại hỏi thăm tình hình.

Phong Triển Nặc hiện tại muốn đi đâu cũng được, đương nhiên không có ý kiến, hắn sử dụng thẻ căn cước giả, hắn lại hóa thân thành u linh, che giấu tầm mắt của người đời.

Bạo động trong tù liên tục không ít người, chờ mọi việc bình ổn thì việc điều tra là tất yếu, Feston thông qua mối liên hệ đặc biệt mà tìm được hai cái xác để thay thế cho hai phạm nhân Cory Burke và John Leonard, sau khi thi thể bị cháy xém vì vụ nổ thì rất khó phân biệt mặt mũi của bọn họ.

Tuy nhiên hiện tại người biết Cory Burke là sát thủ cũng không ít.

Phán quyết tử hình là do thể lực ở khắp nơi cực lực thúc đẩy, CIA muốn thủ tiêu công cụ giết người đã biết quá nhiều về bọn họ, FBI thì muốn giải quyết nhân vật phiền toái có biệt danh U Linh này, cả hai liên thủ nhưng lại không đạt được kết quả như mong muốn, vì vậy CIA mới bí mật phái đặc công tiến hành ám sát.

Mà hiện tại, hai gã đặc công lại đột nhiên chết một cách khó hiểu, tiếp theo là nhà tù giam giữ U Linh xảy ra bạo động khiến tên sát thủ này bỏ mạng, người của CIA cũng không phải kẻ ngốc.

“Không sợ CIA gây rắc rối cho anh hay sao?” Trên máy bay, Phong Triển Nặc nhắc đến chuyện này, lúc ấy Feston xử lý rất sạch sẽ, ngọn lửa thiêu rụi phòng y tế, xem như chặt đứt tất cả manh mối, “Cho dù bọn họ có nhìn thấy người phóng hỏa trên camera không phải là anh thì bọn họ cũng sẽ tra ra được sự xuất hiện của anh, biết rằng lúc ấy anh đã có mặt tại đó.”

“Bọn họ không có chứng cứ, nhưng cậu nói đúng, để bọn họ biết được thì sẽ đến gây rắc rối cho tôi.” Feston biết rõ trình tự làm việc của CIA, đương nhiên cũng lo lắng đến điều đó, hắn yêu cầu tiếp viên hàng không mang đến một ly sữa, “Của cậu.”

Phong Triển Nặc uống vài ngụm rồi gật đầu, hắn rất nhớ hương vị của rượu, “Tuy rằng tôi không ghét thứ này, nhưng mà—”

“Không có nhưng nhị gì cả.” Feston sẽ không thay đổi chủ ý của mình, “Cậu cũng biết thứ này mới có lợi cho thân thể của cậu, ít nhất tốt hơn so với uống rượu rất nhiều, trước kia cậu rất thích mà.” fynnz.wordpress.com

“Tôi chưa nói là không thích, thứ có lợi đối với thân thể thì tôi sẽ không bao giờ từ chối.” Khỏe mạnh mới là vốn liếng của sát thủ, mặc dù quyết định gác súng, nhưng thói quen vẫn phải duy trì, hắn khép hờ mắt, dường như có một chút đắm chiêu, chậm rãi uống xong ly sữa.

“Đại sứ Ed thế nào rồi, có tin tức gì chưa?” Nghe hắn hỏi chuyện này thì Feston mới nói cho hắn biết, “Nghe nói ngài quan chức cấp cao bên kia biết chuyện con gái đã sớm qua đời thì liền đem tất cả hy vọng đặt lên đứa cháu ngoại này, người họ muốn đích thân đến đón Nile....”

“Không ngờ lại bận việc cho nên không thể đến đón đúng hạn.” Phong Triển Nặc bắt chéo chân rồi cười lạnh một tiếng, “Chính trị gia.”

“Gần như là vậy.” Nhưng Feston vẫn chưa nói xong, hắn ấn nút để ghế ngồi ngã ra sau, rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, “Nghe nói chúng ta giao Nile cho cha của nó thì hiện tại nói không chừng bên Anh đang mưu đồ bí mật cái gì đó.”

“Đó là chuyện của Glen, không phải của tôi.” Hiện tại hắn nói những lời này thật sự nhẹ nhàng, bởi vì đó là sự thật.

Nhìn từ bên cạnh thì nét mặt của Feston tựa như đá cẩm thạch, Phong Triển Nặc nhìn thấy rất nhiều biểu cảm của Feston, khi nhiệt tình, khi bình tĩnh, đương nhiên cũng bao gồm lúc đi ngủ, hồi tưởng lại đủ loại quá trình đã trải qua, hắn bỗng nhiên muốn nói cái gì đó.

“Sau này sẽ ở tại Chicago, tôi thấy nơi đó không tệ.” Lần đầu tiên nhìn thấy nhà của Feston, còn có tòa cao ốc kia.

“Cậu nói cái gì?” Feston mở mắt ra ngay lập tức rồi quay đầu nhìn hắn, Phong Triển Nặc vẫn giữ nguyên bộ dáng thờ ơ, “Tôi nghĩ là anh quen ở Chicago rồi.”

Cho dù hắn đã hạ quyết tâm, khi nói ra lời này lại giả vờ như rất thần nhiên, Feston nhìn hắn nở nụ cười rồi cầm lấy tay của hắn, “Rất nhanh sẽ về đến nhà.”

Hóa ra sát thủ cũng có thể có nhà.

Glen và Nile ngồi ở phía sau nghe thấy tất cả, Glen cúi đầu nhìn Nile vẫn đang trầm mặc, Glen khe khẽ thở dài, tuổi của hắn lớn hơn Phong Triển Nặc một chút, tiếng thở dài này tựa như học ra tất cả dơ bẩn đã tích lũy bấy nhiêu năm trong tù, hắn sờ đầu của Nile.

Nile ngẩng đầu nhìn hắn, bàn tay bé nhỏ chậm rãi nắm lấy góc áo của hắn, Glen từng là một tên sát thủ máu lạnh giết người không gớm tay thì giờ phút này cũng nhin không được mà trong lòng dâng lên cảm xúc mênh mông, sống mũi trở nên cay xè.

Máy bay hạ cánh, Jonathan đã sớm nhận được tin tức, vì sợ có nhiều tai mắt cho nên chỉ có một mình hắn đến đón Feston, “Sếp, hoan nghênh anh đã trở về.” Hắn tiến lên.

Phong Triển Nặc mặc một bộ thể thao, đầu đội mũ lưỡi trai, tiết trời đã trở nên ẩm áp, không ít thanh niên đều mặc áo có mũ, hắn thoát nhìn tựa như một trong số đó, Feston thì không cần phải che giấu, Glen dẫn Nile theo, đứng cách xa bọn họ một chút.

Jonathan nhìn bọn họ, hắn đã sớm biết Ian sẽ không chết, vì vậy không hề kinh ngạc, “Nói ngắn gọn, kỳ thật em không phải đến đây chỉ để đón anh.” Hắn nhìn sang trái rồi sang phải, thấp giọng nói, “Có tin xấu, nghe nói trong cục đang điều tra vụ bạo động ở nhà tù Rufus.”

Đưa lưng về phía camera, bên dưới chiếc nón lưỡi trai lóe lên một tia sáng lạnh, “Bọn họ sẽ nhanh chóng phát hiện nhóm máu của thi thể không khớp.”

Chuyện này đã nằm trong suy đoán của Feston, “Jonathan, có nhớ rõ Edie ở phòng vật chứng hay không?” Hắn thoát nhìn chẳng hề lo lắng.

“Cái tên quái nhân Edie suốt ngày không hé răng mà chỉ thích nói chuyện với xác chết đó hả?” Jonathan ngần ra, không thể tin tưởng Feston đang ám chỉ cái gì, “Sếp...”

“Là con người thì sẽ có nhược điểm, chỉ cần tìm được nhược điểm là có thể nắm giữ được người này, chuyện đó và nguyên tắc bắt lấy phạm nhân cũng giống nhau.” Nhắc lên hành lý của bọn họ, Feston kéo áo khoác lại, vừa nói vừa đi ra ngoài. fynnz810

Jonathan nhìn bóng dáng của hắn, dần dần nhận ra hắn có ý gì, “Sếp, ý của anh là—”

Jonathan âm thầm lú lẫm, từ ngày sếp gặp phải Ian thì đám lính như bọn họ mới biết được hóa ra che giấu bên dưới lớp âu phục nghiêm chỉnh này ngoại trừ công lý chính nghĩa thì còn có không ít thứ khác....Thảo nào có người nói có Feston thì mới có đội đặc nhiệm ST, còn các phòng ban khác thì lại dùng ánh mắt ghen tị để nhìn bọn họ, đội đặc nhiệm ST kể từ khi được thành lập đã là trường hợp cá biệt, nếu Feston muốn

thì hẳn có thể lợi dụng thân phận và bối cảnh cùng với thành tích xuất sắc để ngồi lên ngôi vị quản lý cấp cao.

Tuy rằng cục điều tra liên bang là của chính phủ nhưng hoạt động cũng giống như công ty, rất nhiều chỗ yêu cầu có thực lực và lai lịch, Feston hoàn toàn có đầy đủ điều kiện này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hẳn rời khỏi đội một thời gian mà đến khi quay về vẫn có một đám cấp dưới đợi chờ hẳn.

Feston muốn về văn phòng của trụ sở trước, sau khi về đến nhà thì vội vàng buông hành lý rồi lên sô, cũng không quên dặn dò Phong Triễn Nặc nghỉ ngơi cho tốt. Còn Glen vẫn chưa quyết định sẽ đi đâu, tạm thời cũng đến ở nhờ nhà của Feston.

“Có một cảnh sát thay cậu làm việc, quả thật cũng phương tiện không ít.” Vẫn chưa quen với thế giới bên ngoài nhà tù, Glen đứng trong phòng có một chút mất tự nhiên, nhưng vẫn che giấu rất tốt, chỉ là mặt ngoài có một chút không quá dễ chịu.

“Cậu nói là hẳn làm cho người ta giả tạo vật chứng à?” Lá gan của Feston thường không nhỏ, Phong Triễn Nặc không cảm thấy có gì bất ngờ, “Đừng bị vẻ ngoài của anh ấy mê hoặc, anh ấy không phải là FBI bình thường đâu.”

Feston chính là Feston, hẳn cười cười, không biết lấy ra một sợi dây thừng từ đâu, trong đôi mắt mang theo ý cười lại lóe lên một chút quỷ bí, “Muốn tôi ra tay hay là cậu tự giác?”

Không đợi Glen trả lời, hẳn chỉ về phía thang bé đứng bên cạnh, “Nile, vào bên trong đi.”

Thực kỳ dị, Nile vẫn có thể nghe lời của Phong Triễn Nặc, có lẽ là vì Phong Triễn Nặc đã giúp nó tìm về cha của nó, cũng có thể là vì Feston và Phong Triễn Nặc đã từng dạy cho nó một bài học đặc biệt, tuy rằng nó vẫn không nói chuyện quá nhiều nhưng rất phối hợp.

Tầm mắt lo lắng nhìn Glen, sau đó Nile chạy vào phòng, đây là cửa ải khó khăn mà Glen phải vượt qua, không có bất luận kẻ nào có thể giúp hẳn.

“Như vậy lúc cậu lên cơn thì sẽ không làm ra chuyện nguy hiểm, tôi cũng bớt lo hơn.” Vỗ tay, Phong Triễn Nặc lui ra sau vài bước, khoanh tay ngắm nghía kiệt tác của mình, Glen bị trối trên ghế nằm trong góc tường, xung quanh không để bất cứ thứ gì.

“Chặn miệng của tôi lại.” Ý chí của sát thủ mạnh hơn người thường, Glen biết chính mình không thể tiếp tục như vậy, hẳn tự động nhắc nhở Phong Triễn Nặc.

Phong Triễn Nặc nhanh chóng dùng một thứ nhét vào miệng của Glen, võ vai của Glen, hẳn cố gắng nói một cách thoải mái, “Cái này chẳng tính là gì với cậu, cậu sẽ làm được thôi.”

Glen gật đầu, cắn răng nhắm mắt lại, kế tiếp hẳn sẽ đối mặt với cơn đau mà không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, Phong Triễn Nặc tin tưởng Glen không hy vọng có bất kỳ ai nhìn thấy bộ dáng này của hẳn, vì vậy liền xoay người rời khỏi phòng khách.

Những ngày Glen ở trong tù rất đen tối và sa đọa, hẳn hít thuốc phiện, cũng biết như vậy sẽ làm hỏng thân thể, nhưng nền tảng vẫn còn, chỉ cần có thể làm cho Glen bắt đầu lại một lần nữa, Phong Triễn Nặc cũng sẽ tin tưởng vào tương lai hơn, đây là quan điểm của Feston, cho nên Feston không hề bài xích chuyện để cho Glen ở nhà của mình.

Đương nhiên đây chỉ là tạm thời, hơn nữa điều kiện tiên quyết là Glen sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ giữa hẳn và Phong Triễn Nặc.

.....

P/S: bạn Phê ghen cái gì ko biết nữa, nhìn Nặc và Glen chả thấy gian tình đâu cả.

193. Chương 193: Điểm Mù

Trụ sở của cục điều tra liên bang tại Chicago, trước cửa thỉnh thoảng có người ra vào, bên trong tòa cao ốc này, hết thấy đều giống như ban đầu.

Jonathan đứng trước cửa trụ sở chờ Feston đến, đi cùng còn có Hase, bọn họ thỉnh thoảng lại xem đồng hồ, giống như sợ Feston thay đổi quyết định, trong lúc Feston nói chuyện với Jonathan thì đã lộ ra ý tứ muốn rời khỏi FBI, Jonathan không nói với những người khác, nhưng lại nói với Hase, bọn họ đều hy vọng chuyện này sẽ không trở thành sự thật.

Feston trở lại trụ sở trong hoàn cảnh rất tế nhị, hắn được Kraft phục chức với điều kiện bắt cho được U Linh, sau khi hoàn thành thì mới trở về.

Rồi sau đó U Linh cũng bị bắt, bị phán tử hình, nhưng trong lúc hoãn thi hành án thì xảy ra chuyện đặc công của CIA bị giết chết, ngay sau đó là bạo động trong tù, sát thủ U Linh bị chết vì vụ nổ, thi thể hoàn toàn biến dạng – chuyện này không thể không khiến người ta phải nghĩ nhiều.

Chẳng qua mọi người đều không có chứng cứ.

Nhưng cho dù là như vậy thì những lời đồn đãi vô căn cứ cũng làm cho người ta phải khó chịu, may mắn đương sự là Feston, ít nhất không ai dám nói hươu nói vượn ở trước mặt hắn.

Một chiếc xe màu đen tiến vào gara ở dưới lầu, người trong xe bước xuống, không thể tìm thấy bất kỳ dấu vết khấn trương hay chốt dạ nào trên mặt của hắn, Feston làm cho người ta luôn có cảm giác rất thần nhiên, điều này khiến cho tất cả quyết định của hắn đều làm người ta phải tin tưởng.

“Sếp!”

“Sếp!” Jonathan và Hase cùng nhau bước nhanh đến, che giấu không được nét mặt hưng phấn, “Mọi người đều đang đợi anh, văn phòng của chúng ta vẫn y như cũ.”

“Thái độ của cục trưởng Kraft đối với chuyện này rất cẩn thận, mặc dù cuộc điều tra đang tiến hành nhưng chỉ làm cho có, nghe nói cấp trên có người gây áp lực, đây là chuyện tốt!” Hase lập tức chia sẻ một thông tin nhỏ, hai khuôn mặt trẻ tuổi đều tràn đầy vui sướng.

Cấp trên? Feston không khỏi suy đoán chẳng lẽ là bên Anh vì muốn đón Nile mà mượn lực lượng của chính phủ để làm cái gì đó, hay là có người khác nhúng tay vào chuyện này.

“Ừm, tôi biết rồi.” Bước chân vẫn không dừng lại, hắn vỗ vai của Hase rồi đi về phía thang máy, trên đường trải qua không ít phòng ban, những ánh mắt liên tục nhìn hắn, nhưng Feston chính là loại người đàn ông như vậy, cho dù là hắn tức giận thì mọi người cũng không thể nhận ra.

Điều này vẫn chưa đủ để làm cho hắn nổi giận, hắn vẫn chào hỏi với một vài người quen, sau đó tiếp tục bước đi, nếu có người muốn tìm được cái gì khả nghi từ bóng dáng của hắn thì bọn họ nhất định sẽ phải thất vọng.

Trở lại văn phòng, bên trong quả thật như Jonathan đã nói, không có gì thay đổi, nơi này đã từng bị phong tỏa, nhưng hiện tại đã được mở cửa trở lại, có người ra ra vào vào, các thành viên của đội ST đều ngồi ở vị trí cũ, có uống cà phê, có sửa sang lại tư liệu.

“Sếp, hoan nghênh anh đã trở về!” Nhìn thấy Feston xuất hiện, bọn họ đều đứng lên, người đàn ông ở trước cửa chỉ khoác tay bảo, “Tiếp tục làm việc đi, không cần phải để ý đến tôi đâu.”

“Làm sao lại không để ý, thật vất vả sếp mới quay trở lại, mọi người đều ở đây, chúng em phải chúc mừng một chút chứ!” Nâng lên tách cà phê, Ropol tốt nghiệp từ chuyên ngành y khoa, từ trước đến nay luôn trầm tĩnh nhưng hiện tại cũng ồn ào một cách hiếm thấy.

“Chúc mừng! Nói rất đúng! Sếp, còn vài giờ nữa là tan ca, mọi người chúng ta cùng nhau đi uống một ly đi, thế nào?!” Kể từ sau khi Clyde được Feston cứu thì hắn đặc biệt tôn trọng vị cấp trên này.

“Nói rất đúng! Đã lâu chúng ta chưa cùng sếp đi nhậu!” Mike cùng Clyde cùng tách cà phê.

fynnz.wordpress.com

Feston thấy cấp dưới của mình đang hưng phấn dào dạt, nghĩ đến việc sắp rời khỏi nơi này, hắn suy nghĩ một chút, “Còn hơn hai tiếng nữa, giải quyết hết chuyện của các cậu đi.” Mọi người cùng kêu lên hai tiếng hoan hô, đã lâu đội ST không náo nhiệt như vậy.

Nhắc đến chuyện đi nhậu, kỳ thật đó là chuyện trước kia khi bọn họ vừa gia nhập, sau đó Feston cũng rất ít khi tham dự, đại đa số thời điểm hắn đều một mình, cho nên luôn làm cho người ta có cảm giác xa cách, thậm chí bọn họ từng cảm thấy hắn rất thần bí, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy thì tất cả các thành viên trong đội đều biết hắn không phải là một cấp trên vô tình.

Trên thực tế Feston là người rất giàu tình cảm, nói như vậy có thể hơi khoa trương, nhưng nhìn thấy hắn vì tình nhân sát thủ của mình mà làm ra hết thảy mọi chuyện thì ai còn có thể phủ nhận chuyện này cơ chứ?

Hase luôn luôn suy nghĩ tinh tế, quan sát tỉ mỉ, nhìn thấy ánh mắt suy tính của Feston thì liền biết hắn đang lo lắng cho một người, “Sếp vừa mới trở về, không bằng chúng ta đổi sang ngày khác đi?” Hase nháy mắt với Jonathan, Jonathan hiểu rõ, “Đúng vậy, sếp nhất định còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, không cần phải gấp gáp nhất thời.”

Chuyện này thật sự rất mất hứng, mọi người đều ca cẩm, Feston quả thật lo lắng cho Phong Triển Nặc nhưng hắn tới đây cũng có mục đích của hắn, bây giờ vẫn chưa thể về nhà được, “Đặc biệt cho phép các cậu mua bia về đây, đóng cửa lại, uống ngay tại nơi này—”

Bàn tay to vung lên, hắn dõng dạc những thứ ở trên bàn làm việc của mình, “Đây là cách tốt nhất, ai đi mua bia đây?” Từ khi mọi người biết bối cảnh của hắn thì hắn không cần phải đeo kính sát tròng nữa, đôi mắt màu xám tro nhìn bọn họ chăm chú.

Ánh mắt sắc bén làm cho người ta cảm thấy kính sợ, chưa bao giờ biến mất, các thành viên cao hứng phấn chấn, Mike lập tức xung phong nhận việc, “Để em đi! Thuận tiện mang theo thùng vật chứng, cất bia vào trong đó, chẳng ai có thể nhìn thấy, mọi người thấy ý kiến này thế nào?”

Mọi người đều mừng rỡ, Feston quản lý cấp dưới rất nghiêm khắc, hiếm khi dễ dãi như vậy, lần này lại được chấp thuận, tất cả mọi người đều vô cùng hưng phấn, chỉ có Jonathan và Hase là lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Tuy rằng đội ST được hoạt động trở lại nhưng trên tay không có vụ án nào cần phải giải quyết gấp, sẽ không chậm trễ chuyện gì, nhưng nếu đóng cửa uống bia ở bên trong mà để cho người của phòng ban khác nhìn thấy thì nhất định sẽ gây ảnh hưởng không tốt, chờ Mike nghiêm túc ôm thùng vật chứng vào, sau đó lập tức đóng cửa lại.

Mọi người lén lút như đang ăn trộm, tiếp nhận lon bia rồi hì hì bật cười, sau khi khai lon thì chúc mừng đội đặc nhiệm ST của bọn họ đã sống trở lại. fynnz810

Sự vui sướng tràn ngập trong phòng, Feston cầm lon bia dựa vào cửa sổ lá sách, ống tay áo được xắn lên, cầm trên tay mấy quyển báo cáo, lần này sở dĩ vượt ngục thành công là vì không có người đoán được mọi việc lại diễn ra nhanh như vậy, tuy rằng thành công nhưng hắn phải làm tốt mọi chuyện, xác định sẽ không lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Một lần nữa quay lại nơi này, các thành viên vui đùa nhộn nhịp, nói ra những chuyện thú vị khi tạm thời làm việc ở phòng ban khác, mỗi khi như vậy thì hắn sẽ nghĩ đến Phong Triển Nặc, so với đám lính của hắn thì có người càng cần một cuộc sống yên bình, cần có nụ cười chân chính hơn.

Sau khi gặp Glen thì Feston càng hiểu rõ một chuyện, nếu hắn có ý đồ cứu vớt Phong Triển Nặc thì đó là điều không tưởng, bị huấn luyện từ nhỏ cùng với quá khứ như vậy đã sớm làm nhân cách của một người bị biến dạng, chuyện mà hắn có thể làm là chấp nhận một Phong Triển Nặc như vậy, đây cũng là điều mà hắn vẫn luôn làm.

Tiếng gõ cửa vang lên không đúng lúc, trong nháy mắt tất cả mọi người đều trở nên yên tĩnh, nhìn ra cánh cửa chính của văn phòng.

Feston trước khi tiến vào đã làm tắt cả thủ tục liên quan, đáng lý không có ai đến tìm hắn mới đúng, lớp kính bị Mike dùng một tấm áp phích che khuất, nhưng vẫn để lại không ít khe hở, theo khe hở nhìn ra thì căn bản không biết là ai.

“Tôi là Mai Garrett, tôi biết anh đang ở bên trong, Feston Kada, anh đi ra một chút có được không?” Đội trưởng đội phòng chống bạo lực Mai Garrett, mọi người đều biết hắn và Feston từng có mâu thuẫn, nguyên nhân cũng là vì một người.

Mọi người đều nhìn Feston, Feston bảo bọn họ cứ tiếp tục, hắn buông xuống lon bia rồi đi ra ngoài, Mai Garrett quan sát hắn từ đầu đến chân, “Xem ra tên sát thủ kia hoàn toàn thay đổi anh, nói thật trước kia tôi đánh giá năng lực của anh rất cao.”

“Anh có chuyện gì muốn nói?” Feston vẫn thản nhiên, hắn biết hắn muốn cái gì là đủ.

Mai Garrett từng cãi nhau một trận ầm ĩ với hắn, thậm chí là động tay động chân, hắn xem như cũng biết không ít chuyện về Feston và sát thủ U Linh, “Anh còn có thể quay lại, xem ra anh có bản lĩnh, chẳng qua đừng quá đắc ý, chuyện bạo động trong tù hiện tại giao cho phòng của tôi điều tra, tôi chỉ muốn nói cho anh biết những gì anh đã làm thì đừng hòng chối cãi.”

Giọng điệu của hắn đầy tính uy hiếp, Feston chỉ mỉm cười, “Anh tìm tôi chỉ nói với tôi chuyện này à?”

Cười một cách lạnh lùng thản nhiên, giống như không có gì có thể dao động được hắn, Feston đã quyết định rời khỏi cục điều tra liên bang vẫn là Feston của trước kia, nhưng hắn luôn làm cho người ta phải kiêng nể, vẻ mặt của Mai Garrett trở nên cứng đờ.

“Tôi đến nói cho anh biết tầm mắt của mọi người đều tập trung lên Cory Burke, nhưng tôi phát hiện John Leonard bị chết trong vụ nổ cùng với hắn mới là trọng điểm.” Bản thân là người phụ trách đội phòng chống bạo lực, trực giác và ánh mắt của Mai Garrett thật sự chuẩn xác.

Thấy Feston không có bất kỳ phản ứng gì, Mai Garrett biết rõ muốn tìm được manh mối từ miệng của Feston là chuyện không có khả năng, hắn nhét xấp tư liệu vào tay của Feston, “John Leonard không phải là nhân vật đơn giản, xem thứ này xong thì tôi nghĩ là anh sẽ phát hiện có vài chuyện thú vị.”

Mai Garrett lộ ra vẻ mặt quý bí, trong lời nói có ám chỉ, Feston mở ra xấp hồ sơ trong tay, phía trên là ghi chép danh sách thăm nuôi Glen khi còn ở trong tù, cứ cách mấy tháng sẽ có người đến thăm hắn, mà tư liệu về người đến thăm hắn cũng rất ít ỏi, ngoại trừ một cái tên, còn lại đều là trống rỗng.

Tầm mắt của Feston dừng trên cái tên kia, Bạch quý, biệt danh này chợt lóe lên trong đầu của hắn.

Đem xấp tư liệu trả lại cho Mai Garrett, hắn quay vào phòng rồi cầm lấy áo khoác, không thèm chờ thang máy mà cứ trực tiếp lao thẳng xuống cầu thang.

Nếu Glen quả thật có liên lạc với người tên là White này, rất có thể White là Bạch quý mà Glen đã nhắc đến.

Một sát thủ huấn luyện sát thủ.

Tại nhà của Feston.

Glen té trên mặt đất, miệng thở hổn hển, hắn ở trong phòng khách chịu đựng một trận gian nan, làm cho cả người lẫn ghế đều ngã lộn quay dưới đất.

Đầu của hắn đầy mồ hôi, tinh thần uể oải, nhưng cuối cùng hắn cũng vượt qua được, Phong Triển Nặc nhàn nhã bước vào, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, “Đứng lên đi, dù sao cậu cũng không thể để cho con của cậu nhìn thấy bộ dáng như vậy của cậu đúng không?”

Phong Triển Nặc thấy hắn vẫn ổn, bèn cởi bỏ dây thừng, Glen nằm trên thảm, giống như con cá mắc cạn, theo góc độ này thì hắn có thể nhìn thấy rõ ràng vũ khí được giấu bên dưới bàn.

“Cậu vẫn như vậy, khẩu Colt được cải tiến.” Glen thở hổn hển, “Thật lâu rồi không đụng đến súng.”

Hắn vươn tay—

.....

P/S: Ta thích cách Phê yêu Nặc, không phải muốn thay đổi Nặc mà chỉ đơn giản là chấp nhận Nặc, bản tính của con người rất khó thay đổi, mà đó cũng là cá tính, cá tính riêng của Nặc, nếu thay đổi thì chẳng còn là Nặc mà Phê yêu.

194. Chương 194: Kế Hoạch Bắt Đầu

Súng vào tay của Glen tựa như tử thần cầm lấy lưỡi hái, đây là một loại bản năng đã ăn sâu vào xương tủy, kim loại sáng bóng lóe lên ánh sáng u ám, Glen cầm súng trong tay, vẻ mặt phức tạp.

“Cậu đã có Nile, đề nghị ít động vào thứ này một chút.” Vạch ra giới hạn, Phong Triển Nặc đến gần, ngón tay của Glen khẽ nhúc nhích, những loại súng thượng hạng giống như có ma lực làm cho người ta hoài niệm.

Ầm một tiếng, cửa mở ra, Feston với vẻ mặt khùng bố đứng ở nơi đó, không nói một câu nào mà chỉ tiến lên rồi kéo Phong Triển Nặc sang một bên, đoạt lấy khẩu súng mà Glen đang cầm.

“Bạch quỷ đã liên lạc với cậu đúng không?” Đặt câu hỏi đột ngột, vũ khí rơi vào trong tay của Feston, hấn lập tức chĩa vào Glen.

Từ lúc hấn tiến vào đến lúc dừng lại thì chỉ diễn ra trong mười giây ngắn ngủi, Phong Triển Nặc nhận ra sự việc có biến hóa, sắc mặt liền thay đổi, cầm lấy một khẩu súng khác chĩa vào đầu của Glen.

Phản ứng của hấn chứng minh hấn tin tưởng suy đoán của Feston hơn Glen, Glen vịn vào tường rồi chậm rãi đứng lên, theo nét mặt của hấn thì Phong Triển Nặc đã tìm được đáp án, “Glen à Glen...”

Hấn lắc đầu, vừa không phải thất vọng cũng không phải phẫn nộ, ngón tay đặt vào cò súng, cho dù Glen từng là người bạn thân nhất của hấn nhưng hấn thật sự có khả năng sẽ nổ súng.

“Dừng khẩn trương.” Glen giơ tay lên, ý bảo chính mình sẽ không làm gì cả, giờ phút này vẻ mặt của hấn rất mệt mỏi, trên thực tế mặc dù hấn muốn làm cái gì thì cũng không phải là đối thủ của một trong hai người bọn họ.

“Bạch quỷ có tới tìm tôi.” Hấn lau mồ hôi ở trên mặt, “Đáng lý không tính nhắc đến chuyện này, chẳng qua đã bị phát hiện, nếu không nói rõ thì chỉ càng làm cho cậu thêm nghi ngờ đúng không?”

Hấn biết Phong Triển Nặc, dù sao cũng từng cùng nhau hành động, “Bạch quỷ đã từng nói rằng cậu so với tôi càng không dễ dàng tin tưởng người khác, có vẻ là ông ta đã nói đúng, hiện tại ngay cả tôi mà cậu cũng không tin tưởng.”

Phong Triển Nặc giật giật hàng lông mi, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng không phản bác, Glen dường như không quá bất ngờ, “Không sao, cậu vốn là người như vậy, một khi đã bắt đầu nghi ngờ thì sẽ không dễ dàng tin tưởng, cảnh giác với tất cả mọi chuyện, đây cũng là điểm mà cậu mạnh hơn tôi.”

Sự thẳng thắn và thành khẩn của Glen rất bất ngờ, Feston để cho hấn đứng dậy, “Hiện tại cậu có thể bắt đầu nói, chuyện này là sao?”

“Tôi có thể ngồi xuống rồi nói tiếp hay không?” Chỉ vào ghế dựa, sau khi được cho phép thì Glen mới ngồi xuống, “Tôi không muốn nhắc đến chuyện này với cậu bởi vì nó sẽ thay đổi cuộc sống hiện tại của cậu, bây giờ cậu đang sống rất tốt, tôi cho rằng cậu sẽ không hy vọng bị đả kích...”

Lời nói của Glen tựa hồ cất giấu không ít hàm nghĩa, Phong Triển Nặc quả thật là người như thế, chỉ cần bắt đầu nghi ngờ thì loại nghi ngờ này sẽ không dừng lại, “Cậu có thể nói tiếp.” fynnz.wordpress.com

Hấn dùng súng chĩa vào Glen.

Ngay cả chính bạn thân của mình mà cũng không thể tin tưởng, đây không biết là cảm giác gì, nhất là sau khi hấn phí bao nhiêu công sức để đưa Glen ra ngoài, Feston dường như có thể nhìn thấy một chút phiền chán từ trên mặt của Phong Triển Nặc.

“Cậu cũng ngồi xuống đi.” Cầm lấy khẩu súng trong tay của Phong Triển Nặc, Feston kéo hấn đến sofa, mạnh mẽ kiểm chế cổ tay của hấn, Phong Triển Nặc giãy tay ra nhưng Feston dường như đã quyết tâm sẽ tự mình xử lý chuyện này, không cho Phong Triển Nặc đứng lên.

“Bạn có thể nói.” Hắn nhìn Glen đang ngồi ở trước mặt, “Bạn có thể nói đơn giản, nhưng không được bỏ bớt chi tiết, về phần Bạch quý, hắn là người thế nào, làm sao tìm được cậu, nội dung nói chuyện của hai người, mục đích của hắn là gì?”

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, tựa như đang thẩm vấn nghi can, ánh mắt sắc bén có thể nhìn thấu tất cả, Feston quả thật làm cho Glen có ảo giác như đang bị thẩm vấn.

“Sau khi tôi vào tù không bao lâu thì Bạch quý đến tìm tôi.” Hắn dừng lại một chút, sau khi bị Feston nhìn chằm chằm vài giây thì hắn ý thức được điều này có lẽ không phải là ảo giác, hắn đúng là bị thẩm vấn.

Cửa phòng ngủ bỗng nhiên được mở ra, Nile mang dép lê đứng trước cửa, miễn cưỡng nhận thấy bầu không khí kỳ dị, Glen nhìn thấy nó thì lại thở dài trong lòng, “....Mục đích mà Bạch quý tìm tôi là muốn làm cho tôi quay trở lại tổ chức.”

Feston và Phong Triển Nặc liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng nhìn thấy sự kinh ngạc sững sờ dưới đáy mắt của đối phương, “Hắn muốn dựng lại tổ chức?!” Đồng tử chợt co rút, cho đến bây giờ Phong Triển Nặc mới xác định Bạch quý còn sống.

Nile cái hiểu cái không, nhưng nó luôn rất thông minh, hướng chỉ không khí đang căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nó đi về phía Glen, khi Glen duỗi tay chuẩn bị ôm nó thì nó lại dừng bước, dùng ánh mắt nghi ngờ giống như Phong Triển Nặc để nhìn Glen.

“Tôi tưởng rằng hắn đã chết, khi tôi giải quyết đám quản lý thì cũng không thấy hắn xuất hiện, Feston nói rằng Bạch quý đã gặp cậu, nói cách khác cậu có thể xác định đó là hắn? Là Bạch quý thật sự à?” Nhớ lại trước kia, trên mặt của Phong Triển Nặc lộ ra một nụ cười quái dị, “Kỳ thật tôi vẫn luôn cảm thấy đáng tiếc, lúc trước không thể giải quyết hắn.”

Nhếch môi, nụ cười tàn nhẫn hơi hơi lộ ra hàm răng làm cho người ta không rét mà run, “Bạn nói là hắn muốn dựng lại tổ chức cho nên đến chiêu mộ cậu? Như vậy hắn có nói vì sao không đến tìm tôi hay không? Khác với cậu, tôi cũng không trốn trong tù không dám lộ mặt ra ngoài, tìm tôi chẳng phải thuận tiện hơn sao?”

Hắn châm chọc khiêu khích, mỗi một câu đều như mũi kim đâm vào lòng, nhưng Glen chỉ thản nhiên cười lạnh, “Bạn nghĩ là hắn sẽ tìm một người đã hủy diệt tổ chức đem về dựng lại tổ chức hay sao? Hắn biết là cậu làm, tuy rằng hắn không có mặt ngay tại đó nhưng hắn nói chỉ có cậu mới làm được chuyện đó, ngay từ đầu cậu đã là một đứa học trò khó bảo.”

“Học trò? Còn dám nói như vậy sao?” Ngón tay rục rịch, có loại cảm giác muốn nổ súng, tựa hồ chỉ có máu tươi mới có thể hòa tan cảm xúc này, bỗng nhiên mu bàn tay bị nắm thật chặt, Feston tựa như muốn bóp nát cổ tay của hắn.

“Bạn chính là cậu, mặc kệ người khác nói như thế nào, bình tĩnh một chút dùm tôi.” Sắc mặt của Feston cực kỳ bình tĩnh, lại chậm rãi thả lỏng lực bàn tay, lòng bàn tay ấm áp bao trùm lấy bàn tay của Phong Triển Nặc, dường như muốn an ủi, “Ít nhất Bạch quý đã dạy cậu biết tự vệ như thế nào, điểm ấy tôi phải cảm ơn hắn, tôi đồng ý với cậu nếu có ngày hắn đến tìm chúng ta thì cậu có thể để cho hắn chết toàn thây.”

Phong Triển Nặc nhìn Feston trong chớp lát rồi cười rộ lên, “Để cho anh nói ra những lời này quả thật không dễ dàng, yên tâm đi, tôi vẫn chưa mất khống chế như vậy, tôi biết làm như thế nào mà.” Hắn vỗ lên mu bàn tay của Feston.

Tổ chức từng thúc ép tự do, tước đoạt tất cả của bọn họ, cũng từng cứu mạng bọn họ, dạy bọn họ cách sinh tồn, rốt cục phải xem là ân hay là oán....Glen nhớ lại những gì mà mình đã nói với Bạch quý, “Tôi không chắc cậu có biết hay không, Bạch quý cũng là một trong những người quản lý, khi đó hắn trùng hợp rời đi.”

“Hắn là người quản lý?” Nắm được mấu chốt, Feston liền truy vấn.

Glen đã quyết định thoát khỏi cuộc sống trước kia, hắn vươn tay về phía Nile rồi gạt đầu, “Ian chưa xử lý tất cả đám quản lý, Bạch quý chính là kẻ quan sát, hắn luôn đứng ở sau lưng, vừa là người phụ trách quản lý cũng là người huấn luyện sát thủ, giám sát song phương.”

Phong Triển Nặc sớm biết sẽ có cá lọt lưới cho nên cũng không bất ngờ, nhưng quả thật có một chút đau đầu, hẳn được Bạch quỷ dạy dỗ, Feston biết rõ đối thủ lần này rất khó đối phó.

Glen bế Nile lên đùi của mình, giữ vững quyết tâm, hẳn nói ra hết nội tình, “Mấy năm nay Bạch quỷ vẫn luôn triệu hồi các thành viên cũ của tổ chức, hẳn muốn mượn sức của tôi cho nên hẳn có nói cho tôi biết một ít tin tức của tổ chức, đối tượng mà tổ chức phục vụ có không ít các chính khách của quốc gia, sau khi tổ chức suy sụp thì các quốc gia đều có người cảm thấy rất đáng tiếc, vì vậy liền bỏ tiền ra để đầu tư—”

“Nếu người nào nắm trong tay nhiều cỗ máy giết người như vậy thì có thể dễ dàng thủ tiêu những kẻ mà mình không vừa mắt.” Phong Triển Nặc nhếch môi cười lạnh, Feston nhéo thắt lưng của hắn để cảnh cáo, “Cậu nói đủ rồi, đến phiên tôi hỏi.”

“Bạch quỷ ngoại trừ chiêu mộ cậu thì còn nói cái gì nữa, hẳn có nhắc đến việc phải đối phó Ian như thế nào hay không?” Đây mới là quan trọng, nếu Bạch quỷ là một trong những người quản lý thì hẳn nhất định sẽ cực kỳ phản nộ đối với hành vi của Phong Triển Nặc.

“Ian phá hủy tổ chức, anh nói xem, hẳn sẽ có thái độ gì? Bạch quỷ là kẻ có thù tất báo, dường như không có bất kỳ nhược điểm gì, hẳn từng cảm thấy nhàm chán mà bỏ tiền mua súng phát xạ, khi thí nghiệm cự ly xa thì hẳn bắt vài người đến làm vật thí nghiệm, thí nghiệm xem có thể bắn trúng những bộ phận mà hẳn muốn ở trên người bọn họ hay không.”

Nhắc đến Bạch quỷ, thái độ lạnh nhạt của Glen cũng trở nên cứng ngắc, “Nếu nói chúng ta là những kẻ không thể không giết người thì hẳn chính là kẻ xem giết người là một sở thích, hẳn là một kẻ sát nhân điên cuồng đúng tiêu chuẩn, xem giết chóc là lạc thú.”

“Hắn thích săn bắn, con mồi bị hắn nhắm trúng sẽ bị hắn tra tấn đến chết, hơn nữa hắn thích nhìn vẻ mặt giãy dụa của con người hoặc là động vật trước lúc chết, nó làm cho hắn có khoái cảm.” Phong Triển Nặc khoanh tay cười lạnh, trí nhớ của hắn rất rõ ràng.

Feston cũng từng thích săn bắn, chẳng qua cách săn bắn của Feston khác với Bạch quỷ, nghe như vậy thì hẳn cũng trở nên căng thẳng, “Bạch quỷ chiêu mộ được bao nhiêu người rồi?”

“Tôi cũng không biết.” Glen không có cách nào để trả lời vấn đề này, “Khi đó tôi cũng không muốn đi ra ngoài, đã nhiều lần từ chối hẳn, hẳn chưa bao giờ nhắc đến chuyện đã tìm được bao nhiêu người, nhưng thật ra tôi có nghe hẳn mắng chửi vài lần, bảo rằng có mấy tên ngu ngốc tự mình đến tìm cậu trước, kết quả là mất mạng, hại hẳn lãng phí không ít nguồn lực.” fynnz810

Phong Triển Nặc hơi trợn mắt lên, dường như có chút đăm chiêu mà nhìn sang Feston, “Là tôi đa tâm, hay là anh cũng nghĩ như vậy?”

“Kẻ có ý đồ ám sát tôi, đồng bọn trước kia của cậu, hành động của bọn họ không phải do Bạch quỷ ra lệnh, chúng ta đã từng nghi ngờ sau lưng còn có người, hiện tại có thể xác định chính xác.” Feston hiểu ý của Phong Triển Nặc.

Nheo mắt lại, đôi mắt thâm thúy đột nhiên trở nên thâm trầm, “Có người đang đối đầu với Bạch quỷ.”

Bọn họ từng nghi ngờ có người mượn tay của bọn họ để xử lý đám sát thủ lưu lạc của tổ chức, hiện tại Glen nói ra manh mối về Bạch quỷ, rốt cục đã nghiệm chứng suy đoán của bọn họ không hề sai.

Trong lúc Bạch quỷ có ý đồ dừng lại tổ chức bằng cách triệu hồi đám sát thủ trước kia thì có một bàn tay khác đang quấy rối, đây cũng là lý do vì sao cho đến nay Bạch quỷ cũng không ra tay đối với Phong Triển Nặc, đây là học trò mà hẳn đã dạy, hẳn biết rõ nếu muốn ra tay thì trừ phi một phát tất thắng nếu không sẽ có khả năng bị cản ngại.

“Còn gì nữa không?” Thuật lại chi tiết, Glen nhất thời cảm thấy thoải mái không ít, “Tôi hứa với Nile sẽ nuôi nấng nó trưởng thành, không thể nói mà không giữ lời, chuyện của tổ chức từ nay về sau đừng hỏi tôi nữa, đã sớm không còn quan hệ đến tôi.”

Vượt đầu con trai, nét mặt u buồn của Glen dường như đã phai nhạt bớt, “Tôi quyết định dẫn nó đến Anh để gặp ông ngoại của nó, kết quả thế nào thì tôi vẫn chưa biết, nhưng mà tôi nghĩ là nó có quyền lựa chọn.”

“Nó là con của cậu, tự cậu quyết định là được rồi.” Phất tay về phía Glen, Phong Triển Nặc cất khẩu súng ở trên bàn vào, Glen lại nói tiếp một câu, “Chờ cai nghiện xong thì tôi sẽ không cần ở lại nơi này nữa.”

.....

P/S: Đáng lý phải gọi em Bạch quỷ là White Devil, nhưng ta cứ để tên chính là White còn biệt danh để tiếng Việt, chắc không thành vấn đề chứ?

195. Chương 195: Kết Quả Kiểm Tra

“Tùy cậu, cậu là bạn của Ian, tôi sẽ không lập tức đuổi cậu chạy lấy người đâu.” Là ông chủ của căn nhà này, Feston coi như rất lịch sự, chẳng qua bộ dáng của hắn có vẻ không tùy ý giống như hắn đã nói.

“Tôi sẽ nhanh chóng dẫn Nile rời đi.” Glen lộ ra bộ dáng cân nhắc một cách nghiêm túc, “Trước lúc đó tôi có thể yêu cầu một điều hay không?”

“Hy vọng hai người có thể chú ý một chút được không, Nile vẫn còn nhỏ, phòng của hai người tốt nhất nên trang bị tường cách âm.” Là một người cha, Glen có quyền đưa ra yêu cầu như vậy, “Tôi không muốn nó bị ảnh hưởng xấu.”

Nửa đêm tỉnh giấc phát hiện con của mình trợn tròn mắt nhìn mình, mà kế bên phòng lại truyền đến tiếng rên rỉ đầy nam tính thì cũng biết tình cảnh kia ngượng ngùng như thế nào, Glen thật sự không thể không yêu cầu như vậy.

Phong Triển Nặc nhướng mày, Feston chỉ gật đầu, “Chúng tôi sẽ chú ý.”

“Đây là một loại trao đổi, không dơ bẩn cũng không có gì là sai” Giọng nói non nớt bỗng nhiên vang lên ngay lúc này, đột ngột xen vào một câu, hiển nhiên trí nhớ của Nile rất tốt, nó nhớ rõ ràng từng câu từng chữ của Feston.

Glen hoàn toàn giật mình, Nile cũng ít khi nói chuyện với hắn, nhưng càng giật mình hơn khi Nile nhảy xuống khỏi đùi của hắn, bỗng nhiên đi về phía Phong Triển Nặc rồi giữ chặt góc áo của đối phương, làm cho Phong Triển Nặc phải cúi đầu.

Khi Phong Triển Nặc nghĩ rằng nó muốn nói cái gì đó thì một đôi môi mềm mại nho nhỏ lại chu lên.

Ngay trước khi đụng đến mục tiêu thì nó lại bị Feston đuổi tay nhắc lên không trung, nghiêm túc cảnh cáo một trận, “Nhóc con, cậu ấy là của tôi.”

“Cũng là mấy người dạy hư nó!” Glen không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vội vàng bế Nile trở về, thật vất vả cha con mới đoàn tụ, hắn cũng không muốn con của hắn đi trên con đường không có lối về.

“Đừng quá khắt trương, tôi nghĩ là nó chỉ muốn xin lỗi mà thôi, bởi vì lần trước nó tính cắn chết tôi, hiện tại xem như bồi thường đi.” Phong Triển Nặc sờ cằm suy nghĩ, tư duy của con nít kỳ thật rất khó hiểu.

Glen mặc kệ lý do gì, hắn khấn trương đem Nile đẩy vào trong phòng rồi mới quay ra nói với bọn họ, “Chúng tôi sẽ nhanh chóng chuyển đi.”

Nếu không phải ở chỗ của Bob không đủ an toàn, có nhiều người với lai lịch mờ ám liên tục ra vào thì Glen đã sớm rời khỏi nơi này, đương nhiên nghĩ đến chuyện FBI vẫn đang điều tra vụ bạo loạn ở trong tù thì hắn cần phải tránh nạn. Chỗ của Feston lại là nơi thích hợp nhất, may mắn nơi này đủ rộng, ba người lớn một đứa nhỏ, bốn người sống cùng một mái nhà, chậm rãi đợi tình hình trôi qua. fynnz.wordpress.com

Bên Anh cũng từng nhờ đại sứ Ed liên lạc với Feston để hỏi về chuyện của Nile, Feston báo lại quyết định của Glen cho bọn họ biết.

Không thể tìm về con gái cưng, bên kia lúc đầu có thái độ rất ác liệt, nhưng có thêm một đứa cháu ngoại thì có lẽ trong lòng cũng được bồi thường, người già thường mềm lòng đối với trẻ con, biết được người cứu cháu

ngoại của ông ấy là một người đặc biệt, vì vậy cũng mở một con mắt nhắm một con mắt làm ngơ chuyện giả mạo quý tộc, có thể ông ấy đã âm thầm làm cái gì đó cho nên bên Anh không còn ai đến gây phiền phức.

Nam tước U Linh danh chính ngôn thuận trở thành một u linh, chỉ cần hắn không xuất hiện công khai, không làm ra chuyện gì khác người thì chiếc ghế quý tộc Anh vẫn sẽ được duy trì ảo, mọi người ngầm hiểu nhưng không nói ra.

Từ điểm đó có thể đoán được ông ngoại của Nile ở trong giới chính trị của Anh không chỉ như Owen Ed đã nói là một nhân vật cấp cao, mà phải là một nhân vật cấp cao rất quan trọng mới đúng.

Sau này Glen dẫn Nile đi Anh sẽ như thế nào thì không ai biết trước, nhưng có thể khẳng định là bọn họ sẽ bắt đầu cuộc sống một lần nữa, mà ở đây, Chicago, dường như phiền phức của Phong Triển Nặc chỉ mới bắt đầu.

“Đã hơn một tháng.” Nghỉ ngơi không ít ngày, hôm nay Phong Triển Nặc rốt cục không thể chịu đựng được nữa, hắn bắt đầu ở trên giường khôi phục việc tập thể hình quen thuộc của hắn, nhưng khi dùng lực quá độ thì sau lưng của hắn sẽ hơi nhói đau, dường như vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép miệng.

“Căn cứ kinh nghiệm của tôi thì đáng lý không lâu như vậy.” Nâng lên tạ tay, mồ hôi từ trên cánh tay của hắn nhiều xuống, hắn hơi cau mày.

“Tâm tình không tốt à?” Feston nhìn ra, “Cậu phải kiên nhẫn một chút, nên biết là thiếu chút nữa cậu đã chết, chẳng lẽ cậu còn trông cậy sẽ khỏi hẳn chỉ trong vài ngày hay sao?”

Nhắc đến chuyện này thì giọng điệu của Feston sẽ không tốt, Phong Triển Nặc ném cục tạ xuống dưới giường, “Không phải vài ngày mà đã là một tháng. Anh hy vọng tôi có phản ứng gì, chân vừa giẫm xuống sàn thì sau lưng liền đau.”

Hắn rút ra một điều thuốc, châm lửa rồi hút một hơi, làn khói mỏng manh vây quanh khuôn mặt có một chút tối tăm, ở trước mặt Glen thì hắn vẫn thản nhiên như không có gì, nhưng đối mặt với Feston thì hắn hoàn toàn không có tâm tư để che giấu.

“Cậu làm tốt lắm, sẽ ổn thôi.” Ném cho Phong Triển Nặc một cái khăn để lau mồ hôi, Feston rút lấy điều thuốc của đối phương, “Nếu muốn mau lành thì ít xằng bậy dùm tôi một chút, chuyện đêm qua tôi còn chưa tính sổ với cậu đó.”

“Chuyện gì?” Nheo mắt nở nụ cười vừa mê người vừa thật xảo quyệt, Feston nhin không được mà áp môi lên rồi đè Phong Triển Nặc xuống giường, “Tối hôm qua cho cậu ở trên thỏa thích, hôm nay còn oán trách vết thương vẫn chưa lành? Triển Nặc, cậu cẩn thận dùm tôi một chút...”

Feston ghé vào lỗ tai của Phong Triển Nặc rồi khẽ cắn một cách nguy hiểm, “Cậu còn dám xằng bậy một lần nữa thì tôi sẽ cột cậu vào giường, làm cho đến khi cậu phải cầu xin tha thứ thì mới thôi.” Tối hôm qua là Phong Triển Nặc không khống chế được, thật sự không nhin xuống được, vì vậy mới đẩy ngã Feston xuống giường, bận tâm đến việc hắn vẫn chưa hoàn toàn lành lặn cho nên Feston cũng không thể cứng rắn phản đối, chỉ có thể để hắn xằng bậy, Phong Triển Nặc cảm thấy rất thoải mái, cười như thể một con mèo trộm cá thành công. fynnz810

“Như vậy có muốn thử xem hay không?” Nhếch môi, hắn nhướn mắt quả thật giống như đang khiêu khích.

“Cái tên này!” Feston dùng sức vỗ một cái mạnh lên mông của Phong Triển Nặc.

Nếu không bận tâm đến thân thể của Phong Triển Nặc thì hắn sẽ không kiên nhẫn như vậy, một tháng vẫn chưa lành lặn vết thương, quả thật là quá lâu, mấy ngày nay hắn đều không có hành động thân mật gì, đương nhiên cũng vì nguyên nhân này mà tối hôm qua Phong Triển Nặc hoàn toàn bùng nổ.

Từng mỗi ngày phải tập luyện thể hình, bảo trì cảnh giác, tinh lực tràn đầy, nay bị tù túng trong phòng, thỉnh thoảng mới đi tản bộ, bởi vì như vậy mới có lợi cho thân thể của hắn, chết tiệt, cái này mà là tính đường hay sao!

“Gần đây không có chuyện gì, anh không cảm thấy nhàm chán à?” Hắn giống như đang hy vọng có người tiến vào gây chuyện thì mới cảm thấy vui vẻ, như vậy hắn mới có lý do thả lỏng hoạt động một chút.

“Chỉ cần trông giữ cậu là tôi cũng đủ bận rồi.” Không có thời gian để cảm thấy nhàm chán, Feston trả lời một cách tức giận, cau mày vạch áo của Phong Triển Nặc ra, nhẹ nhàng xoa bóp sau lưng cho đối phương, “Vết thương đã sớm khép lại, nhưng cậu còn cảm thấy đau có lẽ là có liên quan đến thần kinh, cậu tốt nhất là làm một cuộc kiểm tra toàn diện.”

“Có vẻ anh hơi khẩn trương.” Vừa rồi còn oán trách, hiện tại lại giống như vết thương không ở trên người của mình, Phong Triển Nặc thản nhiên kéo áo xuống.

“Nếu ở trên người của tôi thì cậu có khẩn trương như vậy hay không?” Feston hỏi ngược lại, Phong Triển Nặc nhất thời không thể phản đối, “Chỉ sợ kiểm tra cũng không được gì, rõ ràng là nó đã khỏi rồi mà.”

“Chưa hẳn, lần này đổi bệnh viện, tìm một bác sĩ tốt nhất.” Feston tỏ ra kiên nhẫn hơn Phong Triển Nặc, hần cúi xuống hôn lên má của đối phương một cái, “Hôm nay muốn ăn gì?”

Trong khoảng thời gian này Feston kỳ thật bề bộn nhiều việc, hần đang dần dần bắt tay vào những việc vẫn chưa làm xong rồi giao cho Jonathan, nhưng lại phải lặng lẽ mà làm, để tránh cho đám lính của mình phản ứng kịch liệt, trước khi chính thức rời đi thì hần cũng tính mượn lực của FBI để điều tra một ít manh mối cá nhân mà hần muốn biết, Phong Triển Nặc thường xuyên nhìn thấy hần đem một đồng tư liệu về nhà.

Ngoại trừ bữa trưa kêu pizza mang đến nhà thì trước bữa tối Feston sẽ quay về, cứ đến lúc này thì Nile và Glen sẽ xuất hiện đặc biệt đúng giờ, Stephanie đã bắt tay vào việc chuẩn bị thân phận mới cho bọn họ, chỉ cần hoàn thành thì bọn họ có thể rời khỏi Mỹ.

“Anh thích cái gì thì làm cái đó đi, anh cũng biết là tôi dễ ăn mà.” Trước kia hần ở một mình cũng rất tùy tiện, hần sẽ lo lắng đến dinh dưỡng của mình nhưng chỉ làm những món đơn giản, không giống Feston thích học làm những món phức tạp.

Không khí trên bàn ăn vẫn có một chút kỳ dị, có lẽ là vì Glen vẫn chưa thể quen với việc nhìn thấy một tên sát thủ và một ngài cảnh sát nghiêm túc thảo luận ngày mai sẽ ăn cái gì.

“Tôi có thể nói một câu hay không? Nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy thì tôi thật sự không dám tin tưởng người ngồi trước mặt tôi là cậu.” Tuy rằng nhìn rất nhiều lần nhưng Glen vẫn nhìn không được mà nói như thế, hần nhanh chóng bị Phong Triển Nặc phản pháo, “Nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy thì tôi cũng không dám tin cậu cũng sẽ có con trai.”

Nile im lặng nghiêm túc dùng bữa, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn người lớn nói chuyện với nhau, Feston dường như đang suy nghĩ cái gì đó, không gia nhập cuộc đối thoại của bọn họ, Phong Triển Nặc đưa cho hần món khoai tây nghiền, “Anh có chuyện gì muốn nói với tôi à?”

Feston buông dao nĩa xuống, “Ngày mai tôi sẽ mời bác sĩ riêng đến nhà khám cho cậu, sau khi hỏi thăm bệnh tình thì ông ấy đoán...”

Hần không nói hết, Phong Triển Nặc bảo hần nói tiếp, “Đoán cái gì?”

“Cũng có thể là vì nguyên nhân tâm lý.” Khi Feston trả lời thì lại nhìn Glen, sau đó ánh mắt chuyển sang Nile, không cần hần nói rõ thì bọn họ đều biết hần đang ám chỉ cái gì.

Quá khứ không thoải mái sẽ dễ dàng tạo thành ảnh hưởng đối với nhân cách, Nile chính là ví dụ tốt nhất.

“Bị tổn thương tâm lý?” Phong Triển Nặc muốn cười, “Làm gì có, tôi chỉ bị người ta đâm một nhát, chẳng khác gì với những vết thương to nhỏ trước kia mà tôi đã dính phải.”

“Tôi cũng cho rằng cậu không yếu đuối như vậy.” Feston dường như cũng không tin tưởng lời của bác sĩ, đây chỉ là suy đoán mà thôi, “Tôi tin cậu sẽ ổn, chẳng qua phải chờ bác sĩ chẩn đoán đã.”

Trong chuyện này thái độ của Feston rất kiên quyết, nghiêm cẩn tựa như đang tra án, trừ phi có căn cứ chính xác, nếu không tất cả chỉ là suy đoán, hần sẽ không đưa ra kết luận cuối cùng.

Glen có loại cảm giác như vậy, chỉ có thể âm thầm lú lẫm, không phát biểu ý kiến gì.

Ngày hôm sau bác sĩ đến đúng giờ, sau khi khám bệnh, vì mục đích an toàn ông ấy bảo Phong Triển Nặc đến phòng khám tư của mình để xét nghiệm, sẽ nhanh chóng có kết quả.

Phong Triễn Nặc ở bên ngoài chờ kết quả, xuất phát từ tình hữu nghị mà Glen dắt theo Nile đi cùng, dọc đường đi Nile uống nước ngọt mà cha của nó mua cho, vì vậy muốn đi nhà vệ sinh, Glen dẫn nó đi, trên đường quay lại thì trải qua văn phòng của bác sĩ.

“....Đừng nói kết quả này cho cậu ấy biết, cứ dựa theo những gì chúng ta đã nói, nhớ kỹ chưa?” Giọng nói của Feston rõ ràng truyền đến từ bên trong.

.....

P/S: ui cái màn Nile chu mỏ muốn hôn Nặc thật là bá đạo =)) =)). Cũng may Phê kịp thời ngăn cản tình địch nguy hiểm này.

Hôm nay 1 chương à, chỉ vì ta thấy đề 2 chương sau đi cùng với nhau sẽ hay hơn o_o, vì nó giải quyết vấn đề trong 2 chương. Sẵn tiện cho ta nghỉ ngơi 1 bữa, edit 1 chương thôi, vì đang sứt sứt lỗ mũi.

196. Chương 196: Chỉ Như Vậy Mà Thôi

Glen dừng lại trước cửa, đáng lý hắn đã rời đi nhưng cuộc đối thoại ở bên trong vẫn còn đang tiếp tục.

“Tình huống không tệ đến mức đó đâu, đừng quá bi quan.” Dường như bác sĩ Warman đang cầm một bản báo cáo kết quả xét nghiệm, có tiếng lật giấy, sau vài giây im lặng, có lẽ đã bị cảnh cáo, “....Là bác sĩ, tôi cho rằng bệnh nhân có quyền được biết, chẳng qua anh đã yêu cầu như vậy thì tôi cũng hiểu được....tôi sẽ cố gắng phối hợp.”

Không được nói cho Ian biết kết quả xét nghiệm, chẳng lẽ là kết quả không tốt? Glen đem phát hiện này đặt ở trong lòng, đang muốn dẫn Nile rời đi thì cánh cửa bỗng nhiên mở ra.

Feston đứng trước cửa, hắn nhìn thấy Glen.

Hiện tại Glen đã biết rõ vì sao Ian bảo rằng Feston không phải là một FBI bình thường, hắn chưa từng nhìn thấy một người cảnh sát nào lại có vẻ mặt làm cho người ta sợ hãi đến như vậy, có thể kích khởi cảm giác nguy hiểm trong lòng của hắn ngay lập tức.

Đó là bản năng mà chỉ khi gặp nguy hiểm mới có thể trỗi dậy.

Glen kéo Nile ra đằng sau rồi nói với Feston, “Tôi nghe thấy hai người nói chuyện.”

“Cậu chẳng nghe thấy gì cả.” Đôi mắt màu xám tro cùng với vẻ mặt thản nhiên lại làm cho người ta sợ hãi, “Cậu phải nói là cậu chẳng nghe thấy gì cả.”

“Tôi chẳng nghe thấy gì hay sao?” Glen chống lại tầm mắt của Feston, “Nếu Ian biết anh che giấu cậu ấy chuyện gì, một khi cậu ấy sinh ra cảm giác không tin tưởng anh thì từ rày về sau cậu ấy cũng sẽ không còn tin tưởng anh nữa.”

Điểm ấy Feston không phải là không biết, “Không cần cậu nói cho tôi biết.”

“Cậu ấy sẽ thất vọng đối với anh, mất đi niềm tin đối với anh, cuộc sống hiện tại cũng sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, cậu ấy sẽ rời xa anh, nếu chân của cậu ấy không khỏi hắn thì cậu ấy nhất định sẽ rời xa anh, một sát thủ mất đi năng lực tự bảo vệ mình thì tương đương là một kẻ vô dụng...”

Glen đột ngột dừng lại, hắn nhìn thấy sắc mặt càng thêm thâm trầm của Feston, nháy mắt liên tiếp, “Anh không nói với cậu ấy là vì sợ cậu ấy sẽ bỏ đi?”

Sợ, có rất nhiều ý nghĩa khác nhau.

Feston rút ra một điều thuốc, sau đó lại nhớ đến đây là bệnh viện, liền nhét trở lại hộp thuốc rồi đặt vào trong túi, “Không liên quan đến cậu, cậu ấy có đi hay không là chuyện mà tôi phải lo lắng.”

“Anh đang ghen, bởi vì giao tình của tôi và cậu ấy.” Glen nói ra phát hiện mấy ngày nay của mình, “Tuy rằng anh không biểu hiện rõ ràng nhưng tôi không phải kẻ mù, tôi nhìn thấy ánh mắt của anh quan sát tôi khi Ian không để ý đến.”

Mặc dù có một thời sa đoạ, nhưng nói thế nào thì hấn cũng từng là sát thủ số một, sức quan sát cũng rất tinh tế, “Anh sợ tôi ảnh hưởng đến cậu ấy, hơn nữa anh bận tâm đến chuyện tôi sinh ra ảnh hưởng đối với cậu ấy.”

Có đôi khi Feston ngồi đọc sách ở ghế sofa nhưng tâm tư của hấn không ở nơi đó, hấn sẽ nhìn về phía Glen, cái loại ánh mắt quan sát và xem xét này giống như hấn là một khối u, sẽ di căng uy hiếp đến một người tên là Ian Noy.

“Cậu nói quá nhiều.” Feston không phủ nhận cũng không thừa nhận, hấn đi ngang qua Glen, “Câm miệng của cậu lại, nếu không thì tôi sẽ có cách để làm cho cậu không thể mở miệng, nhớ kỹ điểm đó, Drim Glen—”

Gọi đích danh của Glen, âm cuối kéo dài dần dần tán đi theo bước chân của hấn, nhưng cảm giác uy hiếp vẫn còn đó.

Glen đứng tại chỗ, Nile ở phía sau túm lấy ống tay áo của hấn, hấn quay đầu lại rồi sờ đầu của con trai mình, “Chúng ta bị uy hiếp, con, con nói xem chúng ta có nên nói cho Ian biết sự thật hay không?”

Hấn nhìn bóng dáng của Feston ở phía trước.

Nên hay là không nên?

Hấn còn chưa biết kết quả của cuộc xét nghiệm như thế nào, cũng không biết nghiêm trọng đến đâu, hoặc căn bản chẳng có gì nghiêm trọng, dù sao bác sĩ Warman cũng đã nói không cần bi quan, nói cách khác có thể không như hấn đã tưởng?

Glen rất khó xử, hấn đang do dự có nên nói ra hay không, nếu là lúc trước thì hấn tuyệt đối sẽ không chần chừ, sự việc quan trọng, đương nhiên hấn sẽ nói cho Ian biết, nhưng tình hình hiện tại khác với trước kia, không còn là thời kỳ mà chỉ có hai người bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, lúc này đã có thêm một Feston.
fynnz.wordpress.com

Người đàn ông này rất khó giải quyết, thái độ cứng rắn giống như một tảng đá chặn ngay trước mặt, mỗi khi Glen muốn nói cái gì thì sẽ cảm giác được tầm mắt của Feston, ánh mắt khó lường giống như đang cảnh cáo.

Vết thương của Phong Triển Nặc xem như rất tốt, nhưng cũng giống như lúc hấn đi kiểm tra, động tác đi lại của hấn vẫn có một chút mất tự nhiên, hấn cảm thấy đôi chân của mình không thuộc về chính mình, kết quả kiểm tra là nhân tố tâm lý tạo thành ảnh hưởng.

Tựa như có người chẳng có gì khác thường, cũng không có bệnh tật, nhưng vẫn ngủ say không tỉnh lại, nguyên nhân là vì tâm lý, do tiềm thức không muốn đối mặt với sự thật cho nên phản ứng ngược với sinh lý.

“Chúng rối loạn do căng thẳng sau chấn thương? Tôi đã từng có bao nhiêu tháng ngày nguy hiểm, khi tôi tính làm cho mình sống yên ổn một chút thì lại bị mắc chứng PTSD?” Giọng điệu của Phong Triển Nặc tựa như đang nói chuyện đùa, “Tôi thấy là ông bác sĩ đó nên đổi nghề đi là vừa.”

Thật sự quá vớ vẩn, “Tôi rất cảnh giác, nhưng bản chất của tôi là luôn cảnh giác, tính tình của tôi cũng không nổi nóng thất thường, cũng không mất ngủ, điểm ấy anh là người hiểu rõ nhất mà.” Ánh mắt mang theo một chút ám chỉ nhìn về phía Feston.

Nhìn thấy ánh mắt khiêu khích cùng nụ cười ám chỉ kia thì Feston hận không thể áp đảo Phong Triển Nặc xuống bàn rồi chậm rãi nhắm nháp, nhưng lại muốn ôm chặt lấy hấn để nói cho hấn biết sự thật.

“Tôi đương nhiên là người biết rõ nhất, chẳng qua bác sĩ nói như vậy, cậu nghe một chút là được rồi, không cần quá để ý.” Nhưng rốt cục Feston chẳng làm gì cả, hấn vươn tay về phía Phong Triển Nặc, “Lại đây.”

Glen cũng ở trong phòng khách, Nile đang ngồi xếp gối dưới tấm thảm bên cạnh bàn, Phong Triển Nặc đảo mắt qua, “Tại sao anh lại không đến?” Hấn ngoắc ngón tay, “Tôi là bệnh nhân PTSD đó.”

Hắn như cười như không mà nhìn Feston, Feston thản nhiên đứng lên, tiến nhanh về phía hắn rồi ngồi xuống ngay bên cạnh, ôm lấy cổ của hắn, ngón tay chạm vào làn da giống như có chứa ma lực, từ trên cổ trượt xuống thân, đem cổ tay của hắn bẻ ra sau lưng, nụ hôn ẩm ướt trực tiếp in lên cổ áo rộng mở của Phong Triển Nặc.

“Anh đã quên nơi này còn có người đang xem kia...” Đánh nhau trên ghế là chuyện bình thường, Phong Triển Nặc vô cùng thuần thục mà giẫy ra khỏi sự kiềm chế của Feston, nhưng Feston không hề nhượng bộ, cũng không có ý thay đổi, dùng hai chân đè nặng chân của Phong Triển Nặc, “Người xem có thể đi ra chỗ khác.”

Lò xo của sofa phát ra tiếng cọt kẹt nặng nề, động tác của bọn họ quá kích khiến cho cúc áo bị bật tung rơi lạch cạch xuống thảm rồi lăn ra đất.

Quả thật giống như một tiết mục cường bức, Glen che mắt của Nile lại, nhìn hai người đang dây dưa trên ghế sofa, muốn nói lại thôi, hắn thở dài, nhanh chóng bế Nile rời khỏi hiện trường.

Không biết Feston Kada có thể chịu được đến khi nào? Có thể giấu diếm sự thật đến trình độ nào?

Glen nhìn không được mà nghĩ như vậy.

Trong phòng khách, Feston không thể thu hồi nhiệt tình của mình, hô hấp dồn dập, cánh tay mạnh mẽ áp chế Phong Triển Nặc phản kích, đẩy mắt dấy lên ngọn lửa dục vọng, có nhiệt độ thiêu đốt khủng khiếp.

Phong Triển Nặc bị hắn thiêu đốt, động tác của Feston gần như là thô bạo, lỗ mãng khiêu khích phản ứng của Phong Triển Nặc, bị cấm dục một thời gian, đương nhiên là vì Phong Triển Nặc, hiện tại đột nhiên bùng nổ, cũng giống như núi lửa phun trào, hai người tựa như bị châm ngòi, bùng một tiếng, kịch liệt thiêu rụi cùng nhau.

Hắn nên làm sao bây giờ, hung hăng muốn Phong Triển Nặc, khi người này mơ màng thì hắn sẽ nói ra sự thật? Nhưng đáng tiếc là ở bất kỳ tình huống nào thì Phong Triển Nặc cũng sẽ không làm cho chính mình mơ màng, cho dù là trong lúc làm tình kịch liệt cũng vậy.

Theo phương diện nào đó thì bọn họ thật sự rất giống nhau, Feston cắn hai điểm nổi lên ở trước ngực của Phong Triển Nặc, mãnh liệt tấn công, mồ hôi từ trên cánh tay giao nhau của hai người nhiều xuống lớp da thật của ghế sofa, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm Phong Triển Nặc ở dưới thân.

Hắn yêu một người rất khó lừa gạt, cũng giống như chính bản thân hắn, tên sát thủ này có sức quan sát rất sâu sắc, trực giác cũng chuẩn xác, hơn nữa ít có người có thể so sánh năng lực với Phong Triển Nặc.

Một khi mất đi khả năng tự bảo vệ mình, người kiêu ngạo giống như Phong Triển Nặc sẽ lựa chọn như thế nào, đến lúc đó không chỉ là vấn đề lưu lại hay rời đi...

Sau một trận kịch tình, trong không khí còn lưu lại mùi vị ám muội, Phong Triển Nặc ngồi phịch ở dưới tấm thảm ngay bên cạnh ghế sofa, hơi nheo mắt lại mà thở hổn hển, “Lần sau tôi cũng phải làm anh như vậy, mặc kệ anh có chịu được hay không.”

Giọng nói của hắn khàn đặc, vịn vào tay vịn của ghế sofa mà ngồi dậy, Feston nhặt chiếc áo sơ mi lên, sau đó khẽ hôn lên cổ của hắn, “Ý của cậu là cậu chịu không nổi à?”

“Anh cút đi.” Trước ngực lấp kín dấu hôn, hắn liếc mắt, cho Feston một cú đấm.

Feston vừa cười vừa đi về phía phòng tắm, chỉ chốc lát sau thì chợt nghe thấy tiếng nước được mở ra, Phong Triển Nặc ngồi trên thảm, dựa lưng vào ghế sofa, một bóng người lặng lẽ đi qua sau lưng hắn, Glen đến trước cửa phòng tắm, giọng nói trầm thấp của hắn bị tiếng nước che lấp.

“Cậu ấy bị thương là vì tôi, muốn tôi gạt cậu ấy thì thật sự rất khó.” Glen luôn suy nghĩ về vấn đề này, hắn đóng cửa phòng tắm lại để phòng ngừa người bên ngoài nghe thấy.

“Cậu phải làm như vậy, nếu làm không được thì hiện tại cậu rời khỏi nơi này đi.” Feston rõ ràng bày tỏ thái độ của mình.

“Muốn tôi cũng nói dối như anh? Nếu tôi thật sự làm như vậy thì sau này cậu ấy mà biết chuyện sẽ không tha thứ cho tôi, cũng sẽ không tha thứ cho anh.” Glen thật không rõ lý do vì sao Feston cứ cố chấp, “Đương

nhien đến lúc đó anh hoàn toàn có thể nhốt cậu ấy ở trong nhà, dù sao Ian hành động bất tiện cũng không phải là đối thủ của anh, nhưng nếu anh làm như vậy thì cậu ấy sẽ hoàn toàn thất vọng đối với anh.”

Glen đoán không sai, hẳn hiểu Phong Triển Nặc, nhưng Feston cũng hiểu Phong Triển Nặc. fynnz810

“Cậu muốn cho cậu ấy giống như cậu hay sao?” Một câu của Feston khiến cho Glen không có cách nào phản bác.

“Chỉ cần một ngày không biết thì sẽ là một ngày còn hy vọng, mất đi năng lực đối với cậu ấy mà nói là một chuyện không nhỏ, nhìn từ góc độ của cậu ấy thì cậu ấy giống như một cỗ máy bị trục trặc, nhưng chỉ cần cậu ấy không bị báo hỏng, tuyệt đối không được báo hỏng.”

Tuyệt đối không được, Feston rất chắc chắn mình đã làm đúng, “Cậu ấy muốn hận tôi thì cứ để cho cậu ấy hận, có một việc cậu nói đúng, hiện tại cậu ấy không phải là đối thủ của tôi, dù sao tôi cũng có thể nhốt cậu ấy ở trong nhà, nhưng tôi thật sự hy vọng không xảy ra chuyện như vậy.”

Ngộ nhỡ chuyện này thật sự xảy ra thì hẳn sẽ tìm cách nhốt lại tên sát thủ đi vào con đường cùng này, tựa như cho tới nay hẳn luôn tính làm như vậy.

Glen không nói nữa, hẳn nghĩ rằng Feston sợ Ian rời đi, hóa ra không chỉ là như thế, lời nói của Feston rất lạnh nhạt, vô cùng bình tĩnh, nhưng Glen lại cảm thấy người đàn ông này nhất định rất yêu Ian, vì vậy mới lo lắng đến mức này.

Feston không muốn làm cho Ian đau khổ, cũng chỉ đơn giản là như vậy mà thôi.

.....

P/S: 2 bạn cứ tự nhiên như nhà ko có ai vậy, tội bạn Glen cứ thấp thỏm lo âu con của mình bị xem phim PG-18 =))

197. Chương 197: Không Thể Thay Thế

Có thể vui vẻ được một ngày thì đỡ một ngày, có thể không đối mặt thì sẽ không đối mặt, hẳn đang giúp Phong Triển Nặc trốn tránh.

Có thể nhìn thấy cảm xúc mâu thuẫn phức tạp từ trong ánh mắt của Glen, Feston bình thản ra hiệu cho Glen ra ngoài, hẳn không hy vọng cuộc đối thoại của bọn họ bị một người ở bên ngoài nghe thấy.

“Vậy anh nói cho tôi biết rốt cục cậu ấy bị sao vậy, kết quả xét nghiệm rốt cục đã nói cái gì?” Cho là tò mò cũng được, quan tâm cũng được, Glen muốn biết Feston giấu diếm sự thật gì.

“Kết quả...” Feston nhìn ra một hướng không biết tên, “Biết kết quả thì sao, bất cứ kẻ nào cũng không thể giúp được gì cho cậu ấy, có nói cũng vô dụng.”

Hắn thử xong nước ấm, tắt đi vòi sen, theo giọng điệu của hắn thì không thể nhìn ra tâm tình vào giờ phút này của hắn, bóng dáng cao lớn lộ ra vẻ lạnh lùng, nếu không nghe xong lời nói của hắn thì e rằng không ít người đều nghĩ rằng đó là một người đàn ông lạnh lùng vô tình.

Glen nhin không được mà nghĩ như vậy, sau đó hắn thức thời lui ra ngoài trước khi Feston mất kiên nhẫn.

Đóng cửa lại, hẳn vừa xoay người thì liền bị một đôi mắt màu xanh biển làm cho giật mình, Phong Triển Nặc ở ngay sau lưng hắn, không biết đến trước cửa phòng tắm từ khi nào, dựa vào lưng ghế sofa, lười biếng khoanh cánh tay trước ngực, hất cằm lên rồi nghiêng đầu nhìn hắn.

Glen thần nhiên cười nhẹ, “Muốn đi vào tắm một chút, không ngờ ngài cảnh sát của cậu đã ở trong đó.”

“Ngài cảnh sát?” Phong Triển Nặc xoay bả vai, cười đến nheo cả mắt, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, Glen cũng không xa lạ gì ánh mắt như vậy, “Có lẽ cậu không phát hiện, kỳ thật cậu rất ít khi dùng giọng điệu như vậy để nói đùa, như thế nào, chốt dạ à?”

Cậu ấy đã nghe thấy!

Trong lòng của Glen trở nên trầm xuống, sắc mặt bên dưới bóng đèn bật kín một màu xanh mờ mịt, có một vẻ u buồn phẳng phất, hần thở dài, “Cậu đã nghe thấy, vậy tốt nhất đừng để cho người ở bên trong biết là tôi nói cho cậu nghe, chuyện của hai người thì hai người tự giải quyết đi.”

“Kỳ thật cậu chưa nói cái gì cả.” Rất khó xác định đây là cảm xúc gì, tư thế của Phong Triển Nặc vẫn giữ nguyên, vẫn lười biếng như vậy, chỉ là thu hồi ý cười, thông thả mà nhàn nhã ngã ra sau sofa rồi nằm xuống.

“....Nghe nói tình hình vẫn chưa quá tệ.” Nói cái gì cũng đều vô nghĩa, Glen tìm từ ngữ thích hợp, Phong Triển Nặc khoát tay chặn lại rồi cười khê, “Không cần phải nói, kỳ thật tôi đã sớm biết.”

“Đã sớm biết?” Glen không hiểu, cũng có một chút kinh ngạc.

Phong Triển Nặc tùy tiện rút ra một khẩu súng từ trong khe hở của tấm đệm và ghế sofa, thần nhiên ngắm nghía, “Thân thể là của tôi, trước kia khi chúng ta được huấn luyện thì chúng ta đã sớm quen thuộc từng phần trên thân thể, thần kinh cột sống bị chấn thương, trước kia đã từng gặp phải, chẳng lẽ lần này lại không biết hay sao?”

Hần giống như đùa cợt mà nhìn Glen, “Hiện tại tôi gặp phải, xem như xui xẻo đi.”

“Người của CIA ra tay quả nhiên rất tàn nhẫn.” Hần gỡ xuống viên đạn, đếm từng viên trong lòng bàn tay, như cười như không, theo lời nói của hắn có thể nghe ra ý tứ bội phục, Glen cau mày không đồng ý, “Cậu vẫn vậy, không hề thay đổi.” fynnz.wordpress.com

“Chẳng lẽ muốn tôi khóc lóc than thở? Hay là buồn bực không vui?” Phong Triển Nặc có vẻ rất phối hợp, “Cậu muốn thế nào, cậu nói cho tôi biết đi, tôi sẽ làm cho cậu vừa lòng.”

“Không phải là tôi, là chính bản thân cậu.” Glen cúi đầu nhìn khẩu súng trong tay của Phong Triển Nặc, “Cậu biết chuyện này từ khi nào, vì sao không nói?”

“Không nói với anh ấy?” Ngón tay cọ xát trên khẩu súng, Phong Triển Nặc cúi mắt xuống, “Bị chấn thương đã hơn một tháng mà cảm giác vẫn chưa lành lặn, nó ảnh hưởng đến tốc độ của tôi, tôi đương nhiên không phải không có cảm giác, khả năng lớn nhất chính là chấn thương thần kinh cột sống, nhát dao kia quả thật rất chính xác, tôi chỉ không xác định chắc chắn, cho đến khi Feston gỡ trò lừa bịp.”

Ánh sáng kim loại lạnh lẽo phản xạ trên mặt, hần vuốt ve khẩu súng như thể đang âu yếm một người phụ nữ, thông thả mà cẩn thận, “Anh ấy không muốn làm cho tôi đau khổ, anh ấy muốn gạt tôi, vậy cứ để anh ấy làm như vậy đi, chỉ cần trong lòng của anh ấy có thể dễ chịu một chút là được rồi.”

Glen chấn động, nhìn trên mặt của Phong Triển Nặc hiện lên một chút bi ai, nhanh đến mức hần tưởng mình bị ảo giác, hoặc có lẽ hần quả thật nhìn thấy ảo giác cũng không chừng, bởi vì nó nhanh chóng bị nụ cười ung dung che giấu, “Gặp phải tôi xem như là anh ấy quá xui xẻo.”

Hần cười khê, tiếng cười thần nhiên nhẹ nhàng, không biết phải mang tâm trạng như thế nào mới có thể làm cho hần cười như vậy trong thời điểm hiện tại, làm cho hần cam tâm tình nguyện giả vờ như không biết tình cảnh của mình.

Hần từng là một người đàn ông được gọi là U Linh, đi lại tựa như một cơn gió.

Glen đi ngang qua người hần, có một chút không thể chịu nổi nữa, “Nhìn thấy bộ dáng này của cậu quả thật khiến người ta không quen, nhanh nghĩ cách đi, bằng không sớm muộn gì cũng có một ngày cậu sẽ giống tôi, chẳng qua đợi đến lúc cậu rơi vào vũng bùn thì đừng hy vọng xa vời là tôi sẽ kéo cậu lên.”

“Uổng công tôi xem cậu là bạn, đúng là kẻ vô tình.” Phong Triển Nặc liếc mắt nhìn Glen, Glen nhún vai, “Nếu có một ngày cậu sa đoạ, cho dù tôi muốn báo đáp thì e rằng cũng không đến phiên tôi.”

Có người nhất định sẽ tranh giành trước hần, tầm mắt của Glen chuyển ra phía sau, Phong Triển Nặc cũng nhìn theo, lúc này phòng tắm đã được mở cửa, Feston đứng ở nơi đó, vẻ mặt tối tăm chứng tỏ hần đã nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau.

“Hai người chậm rãi tán gẫu.” Glen thức thời quay về phòng, Nile đi chân không đứng trước cửa cũng bị hấn kéo trở về.

“Cậu đã sớm biết?” Feston cau mày đi đến, Phong Triển Nặc nghiêng người dựa vào tay vịn của ghế sofa, nắm lấy mái tóc rối bời, hấn nhướn mắt lên, “Anh nói thử xem, chẳng phải là anh nghe thấy hết rồi sao?”

Mái tóc của Phong Triển Nặc hơi ẩm ướt, mái tóc màu trà một lần nữa lại mọc ra chân tóc, phần màu đen mà hấn từng nhuộm trước kia đã bị cắt ngắn, lưu lại phần màu trà ngắn ngắn, vừa rối vừa hỗn độn, vài sợi tóc dán trước trán, vừa rồi vận động một trận, hiện tại hấn rất thả lỏng, trong thái độ dường như có một chút sắc thái khiêu khích.

U Linh mà Feston quen biết chính là bộ dạng này, “Thu hồi lại vẻ mặt của cậu đi, đây không phải chuyện nhỏ.”

Cau mày, Feston túm Phong Triển Nặc từ ghế sofa lên, “Cậu luôn thờ ơ như vậy, mặc dù chuyện này xảy ra trên người cậu, như vậy là không được!”

Hấn nắm lấy tóc của Phong Triển Nặc, làm cho Phong Triển Nặc phải ngẩng đầu, “Nhìn tôi cho kỹ!”

Về mặt của Feston rất nghiêm túc, giọng điệu thâm trầm, “Cậu đoán đúng, là chấn thương thần kinh cột sống, nhưng đây không phải là bệnh nan y, cậu sẽ khỏi bệnh, chỉ cần thời gian, đối với cậu không nghiêm trọng như vậy...”

“Không nghiêm trọng cho nên anh không nói cho tôi biết?” Nhìn thấy sắc mặt nháy mắt trở nên cứng nhắc của Feston, Phong Triển Nặc cũng nắm lấy cổ áo sơ mi của đối phương, bốn mắt nhìn nhau như thể có tia lửa xẹt ra, “Quên đi, đây là chuyện riêng của tôi.”

“Cậu lặp lại một lần nữa xem?!” Dường như Feston bị lời nói của hấn chọc giận, “Nói cho cậu biết, đây cũng là chuyện của tôi!”

Đôi môi của Feston lạnh như băng, lạnh lùng chạm vào khoe miệng của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc bị hấn cắn vào đầu lưỡi một cách hung hăng, cơ hồ có thể nếm được mùi máu tươi, “Chuyện của cậu chính là chuyện của tôi, đừng phân biệt rõ ràng như vậy, tôi hy vọng cậu an toàn mà không phải giả vờ chẳng có chuyện gì xảy ra.”

Hấn hận thói quen này của Phong Triển Nặc, “Tôi ở đây không phải không có lý do, bởi vì cậu, cậu cần có tôi, một ngày nào đó cậu sẽ phát hiện không có tôi là không được.” fynnz810

“Không có anh là không được, tôi đã phát hiện ra điều đó...” Ngọn lửa vừa được dập tắt lại bị châm ngòi, mùi rỉ sắt trong khoang miệng kích thích Phong Triển Nặc, hấn mạnh mẽ cướp lấy đôi môi của Feston.

Hấn không có Feston là không được.

Tâm lý không chấp nhận, sinh lý cũng không thể chấp nhận, ghế sofa bị hơi nước thấm ướt, không ngừng lõm xuống vì trọng lượng của hai người, khẩu súng trong tay của Phong Triển Nặc đã sớm bị ném sang một bên.

Tay hấn không ngừng vuốt ve những chỗ mẫn cảm của Feston, từng đợt sóng tiếp tục dâng cao, Feston bẻ hai tay của hấn ra phía sau rồi đặt hấn nằm sấp xuống sofa.

Lòng ngực chạm vào lớp da thật của ghế sofa, “Không lắm chứ? Lần này lại là anh nữa hả...” Vừa rồi còn bồng bồng phẫn chấn, Phong Triển Nặc liền phát hiện tình huống bất lợi cho mình, lập tức có ý đồ thay đổi cục diện, dưới thân của Feston dán sát vào sau lưng của hấn, “Tôi chỉ muốn cho cậu nhận rõ, nếu tình hình của cậu vẫn không chuyển biến tốt thì cậu sẽ phải chấp nhận sự thật—”

Sự thật là cho dù khả năng của hấn ngang ngửa với Feston nhưng hiện tại chỉ cần tác động đến thần kinh cột sống thì dưới chân của hấn sẽ trở nên đau đớn như bị rút gân, cảm giác hoàn toàn chết lặng, lại giống như bị thiêu đốt, như vậy nhất định hấn sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu.

Nhằm vào nhược điểm của hấn, Feston bắt chéo hai tay của hấn ra sau lưng, làm cho hấn quỳ trên ghế sofa rồi nâng lên thắt lưng của hấn, Phong Triển Nặc nhắc chân đá ra sau, vừa thở hỗn hển vừa hừ cười, “Nếu như vậy thì coi chừng tôi sẽ kiện anh vì tội cưỡng bức....”

Không thể dùng sức quá mức cho nên đôi chân nhanh chóng bị Feston chế ngự, “Tùy cậu muốn kiên thể nào cũng được.”

Feston kề sát vào mặt của Phong Triển Nặc, đầu lưỡi lướt qua sau lỗ tai, “Nếu không cam lòng thì sớm trị liệu đi, nhanh chóng khỏe lại cho tôi, đến lúc đó cậu muốn làm gì tôi cũng được.”

Đó là một loại cảm dỗ hay là cảnh cáo? Cảnh cáo hẳn phải khỏe lại? Tiếp theo Phong Triển Nặc căn bản không rảnh đi lo lắng đến vấn đề này, Feston dùng cách thức đặc biệt để bắt hẳn phải nhận rõ sự thật.

Feston một là không nói, nếu đã muốn nói thì sẽ làm cho Phong Triển Nặc phải hiểu triệt để, đáng giận là phương phương này có hiệu quả rất thần kỳ, nếu đối mặt với một mâm cỗ lớn nhưng chỉ có thể nhìn mà không được ăn thì sẽ có cảm giác bị dày vò đến mức nào, hiện tại Phong Triển Nặc hoàn toàn linh hoạt được điều đó.

Sau lần thứ hai hẳn bị Feston hưởng thụ xong, đối phương chỉnh lại quần áo rồi đứng lên từ ghế sofa, ánh mắt cúi đầu nhìn hẳn tựa như muốn nói nếu hẳn không có chí tiến thủ thì cả đời này hẳn chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Feston đứng dậy từ trên người của hẳn, mang theo độ cong hơi nhếch lên nơi khóe miệng.

Khi Feston cười rộ lên thì rất quyến rũ, tất cả vẻ thần nhiên lạnh lùng và cứng rắn đều được nhu hòa, “Bắt đầu từ ngày mai sẽ tiếp nhận quá trình trị liệu, nếu cậu dám bỏ dỡ nửa chừng...”

“Đừng nói trước như vậy quá sớm.” Phong Triển Nặc đánh về phía Feston, bóp cổ của hẳn, hai người cùng ngã lăn xuống thảm, cười nhẹ một cách nguy hiểm, “Thử xem thì sẽ biết tôi có bỏ dỡ nửa chừng hay không.”

Hẳn sẽ không bỏ cuộc, bao gồm cả việc chế ngự Feston, lại tiếp tục trò chơi đối kháng trên mặt đất cho đến khi hai người bọn họ đều cạn kiệt sức lực, bồn nước ấm cũng đã nguội lạnh.

.....

P/S: Cái cảnh anh Phê chỉnh lại quần áo rồi nhếch miệng cười đứng lên trông đều đã man.

198. Chương 198: Phạm Nhân Của Tôi

Qua vài ngày, thời tiết bắt đầu trở nên đẹp hơn, trong nhà của Feston cũng có thay đổi.

Thay đổi rõ ràng nhất là về nhân khẩu, thiếu mất hai người khách, đương nhiên thỉnh thoảng cũng có khách đến nhà.

Cứ cách vài ngày sẽ có bác sĩ đến khám bệnh, mặc kệ đứng trên phương diện nào thì thân phận hiện tại của Phong Triển Nặc cần một chút bí mật, nếu thường xuyên đến bệnh viện sẽ rất dễ gây chú ý, cho nên Feston mời bác sĩ riêng đến nhà.

Trị liệu cần thời gian, nhưng tình huống của Phong Triển Nặc xem như không tệ, thần kinh có chức năng tự mình khôi phục, thứ hẳn cần chỉ là thời gian.

Tuy rằng bị chấn thương thần kinh cột sống nhưng Phong Triển Nặc tựa hồ không có ý thức, hẳn vẫn tập luyện thể hình, nơi nào không thể dùng sức thì sẽ không dùng sức, còn những thứ khác vẫn không có gì thay đổi, muốn hẳn an tĩnh nằm im trên giường chẳng khác nào bảo hẳn đi chết.

“Anh cũng biết rồi đó, đây là thói quen của tôi.” Hẳn nhún vai.

Mùa đông đã qua, thời tiết bắt đầu trở nên ấm áp, sáng sớm Feston chạy bộ về thì nhìn thấy Phong Triển Nặc đang nằm dưới đất, một bên cầm điều khiển từ xa chỉnh tivi, một bên cầm tạ tập tay, khi Feston lộ ra vẻ mặt nghi ngờ thì hẳn đã trả lời như vậy.

“Nếu không thể làm cái gì mà chỉ có thể nằm im một chỗ thì có khác gì người chết? Tôi cũng không nghĩ là anh sẽ thích một kẻ vô dụng.”

Tầm mắt của Phong Triễn Nặc hướng lên trên, Feston vừa chạy bộ về, trên người của hắn có hương vị của thời tiết mát mẻ và ánh nắng ngoài trời.

“Cậu lại đang có chủ ý gì vậy?” Feston tiến đến gần Phong Triễn Nặc, ngồi xổm xuống nhìn hắn, Phong Triễn Nặc có cảm giác bị nhìn chằm chằm, “Cái gì?” Hắn lộ ra bộ dáng khó hiểu một cách vô tội.

“Đừng giả ngốc với tôi, tôi còn không biết cậu hay sao, mấy ngày nay cậu ngoan như vậy thì tôi đã biết cậu đang có chủ ý gì đó.” Feston nâng đầu của Phong Triễn Nặc lên, hơi nheo mắt lại, ngón tay cọ lên gò má mơ hồ truyền đến cảm giác nguy hiểm.

Phong Triễn Nặc cầm lấy tay của Feston, Feston luôn có trực giác sâu sắc, dường như hắn khó có thể giấu được Feston chuyện gì, “Tôi chết nhưng chưa chết hoàn toàn, trong danh sách truy nã của FBI không có tên của tôi, thật sự có vài người khách vẫn tìm đến tôi.”

Ánh mắt quỷ bí lộ ra một tia sắc bén, tầm mắt của hắn chuyển về kho vũ khí của Feston.

“Cậu vẫn còn nhận thư?!” Feston đứng lên, sắc mặt trở nên âm trầm, “Bộ dáng như vậy mà còn muốn đi ra ngoài? Lần này là cái gì, giết người hay là phóng hỏa?”

“Anh nổi giận à?” Đây là chuyện đương nhiên, Phong Triễn Nặc đã sớm đoán được, hắn tự giải thích cho mình, “Dù sao tôi cũng không thể ngồi không mà chẳng màng đến chuyện gì, Glen đi sang Anh, Bạch quỷ nhất định biết cậu ấy đã gặp tôi vì vậy sẽ không tìm Glen, như vậy cũng có nghĩa kế tiếp nói không chừng Bạch quỷ sẽ đến tìm tôi, thừa dịp hắn còn chưa đến thì đương nhiên tôi phải lợi dụng thời cơ để làm một chút chuyện, hoặc là đi lẫn trốn bằng cách làm chuyện gì đó...”

“Cho nên cậu quyết định đi tránh nạn? Như vậy mà gọi là tránh nạn hay sao?” Feston cắt ngang lời của Phong Triễn Nặc rồi cười lạnh, nhìn đối phương đứng dậy, “Cậu chỉ có thể đi đường mà thôi, hiện tại đi ra ngoài mạo hiểm vẫn còn quá sớm, mặc kệ cậu tiếp nhận vụ giao dịch gì, mau từ chối cho tôi.”
fynnz.wordpress.com

Thái độ của Feston rất cứng rắn, nhưng Phong Triễn Nặc cũng có suy nghĩ của hắn, “Chuyện này không phải do anh định đoạt.”

Thái độ thờ ơ của hắn chọc giận Feston, “Không phải do tôi định đoạt? Tốt lắm!” Feston hừ lạnh, “Để tôi nói cho cậu biết hiện tại là ai định đoạt—”

Hắn kéo Phong Triễn Nặc vào phòng rồi đóng cửa lại, toàn bộ động tác rất lưu loát, vài tiếng cạch cạch vang lên, cửa được khóa lại, “Trước tiên tôi cho cậu bình tĩnh trong chốc lát, mặc kệ cậu tiếp nhận vụ giao dịch gì thì tôi cũng sẽ từ chối nó thay cậu.”

“Chết tiệt, anh thật sự là thái quá!” Chưa kịp định thần thì cửa phòng đã bị khóa, Phong Triễn Nặc đập lên ván cửa.

Cách một cánh cửa, giọng nói của Feston truyền đến, giọng điệu cứng nhắc, “Tôi biết cậu đã thay đổi hòm thư, hiện tại cậu nói cho tôi biết mật mã hay là để tôi tìm người giải mã?”

Có cần nghiêm trọng như vậy hay không? Phát hiện Feston là nghiêm túc, Phong Triễn Nặc cau mày, “Không phải chuyện gì lớn, chỉ là anh quá khẩn trương, tôi chỉ đi ra ngoài một chuyến, cũng không phải lấy mạng ai, chỉ là thay người ta bảo quản một vật mà thôi, rất đơn giản, đó là vì tình nghĩa với người ta.”

Hắn đã từng nói hắn có vài chuyện cần phải xử lý, nhưng Feston thật sự là bị sợ hãi quá nhiều lần, vì vậy không thể không cẩn thận, “Vậy nói cho tôi biết mật mã đi.”

Feston không hề nhượng bộ, Phong Triễn Nặc bắt đầu dỗi, nhưng đây là vì Feston quan tâm, hắn đành trả lời, “Được rồi, nhưng anh sẽ phát hiện là tôi nói thật, chỉ là một bác sĩ muốn tôi bảo quản một vật, chẳng có gì nguy hiểm cả.”

“Có nguy hiểm hay không thì tôi sẽ tự phán đoán, cậu như bây giờ thì tôi sẽ không để cậu tùy tiện đi ra ngoài, điểm ấy chính cậu cũng tự biết mà.” Có được mật mã, Feston xoay người đi mở máy tính.

Màn hình sáng lên, ở trên mặt của hắn phủ một lớp ánh sáng, theo màn hình phản xạ ra bóng người đang sau lưng, Feston duỗi tay ra sau bắt lấy người nọ rồi kéo đến bên cạnh mình, “Cậu thật không biết an phận.”

Giống như đang lên án, Phong Triễn Nặc giãy ra cánh tay bị Feston bắt lấy, “Anh cũng biết rõ chỉ cần tôi muốn đi ra thì cánh cửa kia căn bản không thể giữ được tôi.”

Sự thật đúng là như thế, Feston đương nhiên biết, dùng sức nhấn Phong Triễn Nặc ngồi xuống đùi của mình, “Chờ tôi kiểm tra xong mà biết cậu nói láo thì đến lúc đó sẽ cho cậu biết tay.”

“Anh đừng được nước làm tới nha.” Thắt lưng bị siết chặt, Phong Triễn Nặc ôm cổ của Feston, lạnh lùng mỉm cười, “Hey, nhắc nhở cho anh biết, tôi không phải là phạm nhân của anh đâu.”

Feston bày ra một vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo, vẫn buộc chặt cánh tay, “Cậu chính là phạm nhân, sau khi cậu suýt nữa làm cho mình mất mạng mấy lần thì từ đó về sau cậu thuộc quyền quản lý của tôi.”

Đã từng nói sẽ không bao giờ dung túng Phong Triễn Nặc nữa, không bao giờ sẽ vì yêu mà để người này được tự do, Feston nói được thì sẽ làm được.

Mở ra hòm thư, nhập vào mật mã, hần cẩn thận xem lá thư điện tử mà Phong Triễn Nặc chỉ trong hòm thư, “Gia tộc Claudy, tôi đã từng nghe nói về bọn họ, bọn họ có rất nhiều tin đồn kỳ lạ, làm sao cậu quen biết bác sĩ riêng của gia tộc này?”

“Anh nói thử xem?” Phong Triễn Nặc nhướng mày, ý bảo Feston tự suy nghĩ, kỳ thật Feston đã đoán được, “Trước kia cậu bị thương đã tìm bác sĩ Rick để chữa trị? Anh ta đã từng giúp cậu?”

Phong Triễn Nặc buông tay ra rồi đứng dậy, “Anh ta là một bác sĩ không tệ, nói cho chính xác thì....còn có một chút khác người.” Hần nâng cằm nhớ lại, “Về phương diện y học thì những thứ mà anh ta biết đều rất phức tạp, muốn tôi nói thì có lẽ là hơi tà đạo một chút, chẳng qua có hiệu quả là tốt rồi.”

“Anh ta muốn cậu bảo quản một vật quan trọng, hơn nữa phải cam đoan nó không bị bất luận kẻ nào chiếm đoạt, có vẻ cũng rất khả nghi, nếu là thuốc phiện hoặc là tang vật thì cậu cũng sẽ thay anh ta bảo quản hay sao?” Nhanh chóng xem xong nội dung của lá thư, Feston phỏng đoán, cũng đặt ra nghi vấn.

“Vì cái gì lại không?” Ngay cả mạng người đều có thể lấy được thì bảo quản tang vật có tính là gì, Phong Triễn Nặc lộ ra vẻ mặt buồn cười, tại phương diện này thì điểm mấu chốt của hần khác với đại đa số mọi người.

Chẳng qua đây không phải là điều mà Feston để ý, “Cậu chắc chắn không có gì nguy hiểm chứ?”

“Tôi không chắc, cho dù ở nhà thì vẫn có khả năng gặp nguy hiểm vì đã liên quan đến chuyện này, anh nói xem tôi có thể cam đoan cái gì?” Giang hai tay một cách thành thật, Phong Triễn Nặc nghiêm túc trả lời, “Nếu anh lo lắng thì có thể đi cùng tôi, nhưng mà, đúng rồi, hình như FBI không thể làm như vậy?”

Hần làm như đang hỏi thật sự, Feston tin tưởng đây là cố ý, “Cậu là người rất biết cách làm cho người ta lo lắng, với lại thái độ cứ thích châm chọc của cậu, có phải cậu không muốn làm cho người ta yên tâm đúng không?”

Sắc mặt của Feston rất căng thẳng, bộ dáng muốn cười lại không cười nổi, dường như thật sự nổi giận, Phong Triễn Nặc đưa hai tay áp lên mặt của Feston, “Thật xin lỗi, tôi chính là người như vậy, chẳng phải anh đã sớm biết rồi sao?”

Hai khuôn mặt chậm rãi tiếp cận, hần nhếch môi, “Đừng nói như thể anh rất hoàn mỹ, anh đối với người ngoài cực kỳ lạnh lùng nhưng lại bảo hộ người thân một cách thái quá, ngấm lại chính mình đi ngài cảnh sát Kada, sớm muộn gì FBI cũng sẽ xuống tay đối với anh, hơn nữa tôi thấy là CIA một ngày nào đó cũng sẽ biết là ai giải quyết đặc công của bọn họ.”

Nói cách khác hiện tại Feston cực kỳ bận rộn, hần không có thời gian để lo lắng cho chuyện khác, hơn nữa loại lo lắng này không hề có lý do.

“Cho nên ý của tôi là đừng xem tôi như một kẻ vô dụng.” Giọng nói của hần lạnh lùng, Phong Triễn Nặc đột nhiên hôn lên môi của Feston, ngón tay của hần ôm trên mặt của Feston giống như muốn in sâu vào da thịt.

Feston có thể cảm giác được Phong Triễn Nặc đang phẫn nộ, bỗng nhiên hiểu được cho đến nay người này vẫn luôn kiềm chế cảm xúc, có lẽ nhất Phong Triễn Nặc suốt ngày ở trong nhà chẳng có gì tốt cho đối

phương, có lẽ hẳn đã tạo quá nhiều áp lực cho Phong Triển Nặc.

Nhưng có trời mới biết lúc trước mỗi khi hẳn nghĩ rằng sắp mất Phong Triển Nặc thì hô hấp của hẳn trở nên khó khăn như thế nào, nhịp tim như muốn ngừng đập, cho nên không thể trách phản ứng thái quá của hẳn ngay lúc này.

Căn môi của Feston, không ngừng tàn sát bờ bãi, Phong Triển Nặc không khống chế cảm xúc của mình, hẳn vạch ra áo ba lỗ tập thể dục của Feston, mạnh mẽ hôn lên ngực của Feston, “Nể mặt Chúa, lần này anh dám tranh giành với tôi thì cho dù có sử dụng bạo lực tôi cũng muốn...”

“Cậu muốn đi chứng minh chính mình vậy thì cứ đi đi, tôi sẽ không ngăn cản cậu.” Một câu đột ngột của Feston làm cho Phong Triển Nặc dừng lại động tác, Feston giống như đã nhìn thấu hẳn, “Cho dù cậu không biểu hiện điều gì nhưng tôi biết là cậu có, nhất là đối với người như cậu.” fynnz810

Phong Triển Nặc là người kiêu ngạo, một sát thủ đi lại lặng lẽ không dấu vết, một sát thủ từng là tử thần trong bóng đêm nắm giữ sinh mạng của kẻ khác, làm sao hẳn có thể cam tâm?

Feston dùng ánh mắt thấu hiểu để nhìn Phong Triển Nặc chăm chú, nhìn thật sâu tựa như muốn nhìn thấu linh hồn của người này, “Cậu có thể làm bất cứ chuyện gì cậu muốn nhưng phải nhanh chóng trở về, như lời của cậu đã nói, tôi không có thời gian để đi cùng cậu, tôi phải rửa sạch vài phiền phức nho nhỏ ở sau lưng chúng ta, cho nên tôi sẽ tìm người đi cùng cậu, coi như là cậu có thêm một trợ thủ.”

“Nói đơn giản là anh muốn thu xếp cho một người giám sát tôi?” Buông Feston ra, ngón tay của hẳn lướt qua ***g ngực rắn chắc trần trụi của Feston, góc độ cực kỳ ám muội, giọng điệu nguy hiểm, “Tôi xác định lại một lần nữa, anh muốn cho người giám sát tôi thật à?”

“Cậu có thể nói như vậy.” Feston cười cười, đề lại bàn tay của Phong Triển Nặc đang vi vu trên ngực hẳn, nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay, “Tùy cậu muốn định nghĩa như thế nào cũng được, ý của tôi là cậu phải có người hỗ trợ thì tôi mới đồng ý cho cậu đi.”

“Tôi nghĩ là anh cũng biết chuyện đó chẳng liên quan đến việc anh có đồng ý hay không.” Phong Triển Nặc hơi nhếch môi lên, nhìn có vẻ dễ dàng thân cận nhưng trên thực tế thì bản chất là một kẻ cố chấp, quyết giữ ý mình.

Feston cũng có phương pháp của hẳn, hẳn cười cười, “Cậu không chấp nhận thì tôi cũng không có ý kiến, tóm lại cậu đừng quên trước khi tôi từ chức hoặc là bị sa thải thì tôi vẫn là đặc vụ liên bang...”

Hắn dịu dàng vuốt ve gò má của Phong Triển Nặc, “Trên tay của tôi có không ít các mối quan hệ, có không ít người sẽ nghe lời tôi, tôi không hy vọng bọn họ sẽ gây trở ngại cho cậu, cậu muốn có thêm trợ thủ hay là thêm mấy cái đuôi phiền phức thì tự cậu quyết định.”

“Đây là uy hiếp.” Không ngờ Feston lại cương quyết như vậy.

“Cậu cảm thấy đây là uy hiếp à? Được rồi, cậu có thể xem như là uy hiếp, tôi không có ý kiến.” Vừa cười vừa khẽ sát vào mặt của Phong Triển Nặc, ngửi vào hô hấp của đối phương, Feston lại khẽ hôn xuống môi của Phong Triển Nặc, đồng thời nói ra lập trường của mình, không hề dao động, trước khi bọn họ có quan hệ như vậy thì hẳn đã cảm thấy Feston rất khó đối phó, hiện tại càng khó hơn, hẳn nheo mắt lại rồi bật cười, “Chỉ là một trợ thủ, miễn là làm việc hợp tiết tấu với tôi thì tôi còn có thể ý kiến ý cò gì nữa?”

.....

P/S: 2 vợ chồng mùi mẫn thế, tự dựng tưởng tượng hình ảnh Phê để Nặc ngồi lên đùi, em Nặc ôm cổ anh Phê mà thấy em Nặc bé nhỏ vậy ta.

199. Chương 199: Giao Ước

Hắn cười giống một con nai vàng vô tội, nhưng bên dưới nụ cười này chất chứa tâm tư chưa hẳn giống như mặt ngoài, Feston cảnh cáo hắn một câu, “Đừng giở trò, tôi sẽ chú ý động tĩnh của cậu.”

Bất quá trong tù cũng chỉ như thế này, Phong Triển Nặc từ chối cho ý kiến, đương nhiên hắn cũng biết rõ việc Feston lo lắng quả thật là có lý, tình trạng của hắn không bằng trước kia, đây là sự thật, hắn sẽ không phủ nhận.

“Anh có thể cố gắng trông chừng tôi, chẳng qua anh phải nhớ kỹ tôi chưa vô dụng đến mức ngay cả đi đường cũng không được.” Phong Triển Nặc cầm súng đứng lên, thân hình thẳng tắp thon cao phản chiếu lên màn hình máy tính.

Hắn có khiếu ngạo của hắn, hắn kiêu ngạo ở chỗ cho dù hắn bị thương nặng chưa lành nhưng hắn vẫn tự tin là có thể bảo vệ chính mình, có thể sử dụng bất cứ cách gì để đạt được mục đích, mặc kệ là muốn hắn giết người hay là chỉ cần hoàn thành ủy thác của một người bạn cũ.

Feston nhìn hắn một cái rồi đi về kho vũ khí của mình, làm ra hành động mà Phong Triển Nặc không thể tưởng được, Feston mở cửa kho ra, một loạt khẩu súng và đủ loại đạn được sắp xếp chỉnh tề, lần lượt hiện ra ngay trước mặt hắn.

“Cần cái nào thì tự mình lấy.” Không nói nhiều, Feston triển lãm kho vũ khí của mình ở trước mặt của Phong Triển Nặc, hắn và Phong Triển Nặc có cùng sở thích về súng ống, có lẽ chúng nó đều đã được sử dụng hoặc vẫn có vài khẩu chưa từng đụng vào, cho dù chúng nó vì sao lại tồn tại ở đây thì hiện tại hắn đang chia sẻ với Phong Triển Nặc.

M16, MK48, Mcmillian M88, Browning, Ares, đây là Feston tin tưởng hắn, tầm mắt của Phong Triển Nặc lướt qua những công cụ giết người đang toát lên màu kim loại sáng bóng lạnh lẽo này, cuối cùng hắn nhìn sang Feston.

“Không sợ tôi dùng chúng nó để giết người làm cho cảnh sát tìm tới anh à?” Hắn cầm lấy một khẩu M25 trong đó, hòng súng tối tăm rơi vào tay hắn, tản mát ra cảm giác ổn định chắc chắn, Feston cầm lấy khẩu súng, “Cậu là sát thủ cẩn thận nhất, sẽ không ngốc như vậy.”

Súng của Feston đều đã được đăng ký, nếu hắn thật sự sử dụng súng của Feston để giết người thì như vậy không phải là hắn, “Tôi phải nói đó là một cách rất hay.”

Phong Triển Nặc không nói rõ đầu đuôi nhưng Feston lại hiểu được ý của hắn, “Tôi không phải đang hạn chế cậu không được ra tay, tôi cũng không sợ cậu rước lấy phiền phức gì cho tôi, chỉ là hy vọng cậu cẩn thận hơn một chút.”

Feston mơn trớn khẩu súng trên tay, “Cho cậu sử dụng chúng nó là vì tôi tin tưởng cậu sẽ không xằng bậy, kỳ thật đứng trên phương diện khác để xem thì tôi phải thừa nhận cậu rất cẩn thận...”

“Nếu thật sự đủ cẩn thận thì sẽ không trêu chọc anh, chẳng qua tôi đã biết nghe lời.” Bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ một cách khoa trương, vài tiếng răng rắc vang lên, hắn đùa nghịch với khẩu súng, động tác lắp đạn cực kỳ thuần thục.

Feston thích bộ dáng tập trung tinh thần như vậy của Phong Triển Nặc, cho dù trước kia vẻ mặt này chỉ dùng để che giấu sự giết chóc và máu tanh, “Thật sự biết nghe lời?” Hắn cầm lấy một mớ viên đạn, bộ dáng cực kỳ nghiêm ngặc.

Phong Triển Nặc nâng mắt lên, lần này trả lời hết sức nghiêm túc, “Nói thật là không.”

Nhìn thấy Feston nhướng mày, hắn liền nhún vai, “Chẳng phải như vậy mới thú vị hay sao, ngay từ đầu anh vốn xem trọng một đối thủ cứng đầu không biết nghe lời, nếu tôi thật sự hoàn toàn thay đổi thì đó cũng chẳng phải là tôi.”

Feston phải thừa nhận là hắn nói đúng, “Nếu chúng ta không có quan hệ gì thì tôi sẽ mặc kệ cậu sống hay chết, nhưng cậu là cậu, tôi nhất định phải nói một câu, đừng làm cho tôi nhìn thấy cậu mang một thân đầm máu về nhà...”

Hắn lại bổ sung tiếp, “Mặc kệ là máu của người khác hay là của chính cậu.”

“Thật sự là bệnh của cảnh sát, nếu không tin tưởng thì cứ đi theo tôi.” Phong Triển Nặc vứt khẩu súng, Feston cũng thả mấy viên đạn xuống, “Nếu có thể thì sẽ không phiền phức như vậy.” fynnz810

Sau khi phục chức, không chỉ có Kraft theo dõi hắn mà ngay cả người của CIA cũng đang điều tra hắn, đương nhiên đây đều là chuyện nội bộ, sẽ không công khai ra ngoài, Feston có cách để đạt được tin tức mình muốn, ở mặt ngoài thì hắn không có phản ứng gì, nhưng thực chất đang âm thầm đánh trả.

Chuyện này liên lụy rất nhiều ngành, rất nhiều người cũng rất nhiều việc, thật sự khiến người ta phiền chán, hắn không nói ở trước mặt Phong Triển Nặc nhưng cũng không có nghĩa Phong Triển Nặc không biết.

“Nhanh chóng giải quyết chuyện của anh đi, chờ anh chính thức từ chức thì chúng ta mới có thể sống tự do, muốn đi đâu cũng được, Chicago quả thật không tệ nhưng còn rất nhiều nơi đáng giá để đi, Venice, Barcelona, Potsdam, Vienna...” Phong Triển Nặc dùng giọng điệu thản nhiên để đề nghị.

Hắn đã từng đến rất nhiều nơi nhưng có nhiều nơi chỉ là đi đến vội vàng, trước mặt của Feston bỗng nhiên hiện ra một hình ảnh, U Linh xách vali đi một mình trong đám người, cái loại tự do này thay vì nói là tự do thì không bằng nói là cô độc.

“Nghe ra cũng không tệ, tôi cũng từng đi đến rất nhiều nơi nhưng chưa từng dừng lại để thăm quan vì không có thời gian.” Từng thường xuyên bay tới bay lui, Feston không có cảm giác gì đối với việc đi nước ngoài, nhưng nếu có một người nữa thì có lẽ sẽ khác.

“Không bằng chờ cậu trở về thì chúng ta sẽ đi.” Hắn bỗng nhiên quyết định, Phong Triển Nặc hơi hơi kinh ngạc mà cười rộ lên, “Ý kiến hay!”

“Thuận tiện trong quãng thời gian ngắn này tôi có thể điều tra Bạch quỷ một chút, sau lưng có người nhìn cậu chăm chăm cũng không phải chuyện hay ho gì, cho nên cậu nhất định phải nhớ kỹ cho tôi là phải cẩn thận, có nghe thấy hay chưa?” Lấy ra vài khẩu súng thích hợp với Phong Triển Nặc từ trong kho vũ khí, Feston ném chúng nó cho đối phương, “Cậu nói cậu muốn lái xe, trong xe có túi đồ dùng để nguy trang, còn có cái này cho cậu.”

Hắn ném cho Phong Triển Nặc một chiếc chìa khóa, “Trong xe đã được nguy trang, không cần lo lắng trên đường sẽ bị ngăn chặn, cũng để đủ những thứ mà cậu muốn dùng, tuy rằng tôi không hy vọng cậu thật sự dùng đến.”

Chuẩn bị rất chu đáo khiến Phong Triển Nặc phải nói đùa, “Anh có chắc anh là FBI mà không phải là CIA không đó? Nói không chừng kỳ thật anh là một tên gián điệp nên mới có mấy thứ này.”

Xe được nguy trang, trang bị đủ loại súng ống, cùng với phong cách và bản lĩnh của Feston, đúng như Phong Triển Nặc luôn cảm thấy, Feston không giống một FBI bình thường.

“Hiện tại mới hỏi tôi à, chẳng phải là đã quá muộn rồi hay sao, cậu đã sớm rơi vào tay của tôi.” Feston cầm khẩu M25 trong tay, khuôn mặt với đường nét rõ ràng cùng đôi mắt màu xám tro dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng lạnh lùng cay nghiệt, nhưng hiện tại giữa bọn họ chỉ là âm áp, âm áp mà thẳng thắn.

Súng của hắn đập với khẩu súng trong tay của Phong Triển Nặc, “Mau quay về một chút, đừng để cho tôi phải đi bắt cậu.”

Phong Triển Nặc cười khê, “Chẳng lẽ anh còn có thể dùng súng để bắt tôi hay sao?”

Tầm mắt của hắn quét quanh trên khuôn mặt của Feston, che giấu đi ánh mắt sắc bén nhưng vẫn không thể khiến người ta lơ là, bọn họ nhìn nhau, Phong Triển Nặc hít vào một hơi rồi đẩy ra hòng súng, “Nhanh thôi, tôi lấy xong thứ đó thì sẽ nhanh chóng trở về.”

“Nhanh bao lâu?” Giống như cố ý gây khó dễ cho Phong Triển Nặc, Feston dùng giọng điệu nghi ngờ để hỏi hắn.

Nâng tay rồi xoay chuyển một cách linh hoạt, khẩu súng ở trong tay của Feston lập tức rơi vào tay của Phong Triển Nặc, “Tựa như vậy.”

Hắn thoạt nhìn không có vấn đề gì, có thể ứng phó với đại đa số rắc rối, lúc này Feston mới hài lòng, “Tốt lắm, tựa như vậy, cậu tốt nhất đi nhanh về nhanh, đừng chậm trễ ở trên đường, nhớ kỹ, cậu đã nói chỉ là đi lấy một thứ.”

“Tôi nói rồi, tôi chỉ đi lấy đồ mà thôi.” Liên tục cam đoan, Phong Triển Nặc đối mặt với ánh mắt khiếp người của Feston, hắn lại cường điệu một lần nữa.

Đích đến của hắn là Detroit, một thành phố nổi tiếng với nền công nghiệp cũng như tình hình trị an cực kém.

Feston lo lắng cho Phong Triển Nặc trên đường gặp phải rắc rối cũng không phải là không có lý do, hôm nay Phong Triển Nặc gặp phải một chút phiền phức, vừa từ nhà hàng đi ra gara thì gặp phải cướp bóc.

Nổ súng là không cần thiết, nhưng dọa người thì lại vô cùng hữu dụng, sau khi bắn trúng tay của tên cướp thì hắn liền hít sâu vào một hơi, mùi máu tươi xâm nhập vào thần kinh của hắn.

Người ta hay nói mùi vị giúp kích thích trí nhớ và tạo ra cảm xúc trực tiếp lên não bộ của con người, xem ra điều này không sai, không thể nhớ hết số người đã chết dưới tay hắn, điều duy nhất mà Phong Triển Nặc nhớ kỹ chính là sự bình tĩnh sau mỗi lần giết chóc.

Bình tĩnh nổ súng, nụ cười cùng vẻ mặt hồi ức của hắn làm cho tên cướp bị dọa đến trắng mặt, “Xin anh đừng giết tôi! Đừng giết tôi!”

Nhìn thấy người nọ ôm bàn tay đầm đìa máu tươi vừa la to vừa chạy thoát thân, Phong Triển Nặc chậm rãi cất súng vào, hắn cũng không phải là tên sát nhân điên cuồng, hắn không giết những kẻ không đáng tiền và vô nghĩa.

Bốp, một âm thanh nho nhỏ từ trong góc truyền đến nhưng lại trở nên phóng đại ở dưới gara, hắn cau mày lại, “Mặc kệ là ai, trước khi tôi còn chưa tìm thấy thì tốt nhất nên đi ra đây.”

Hắn mặc một bộ y phục ngày thường, cực kỳ giống một người mẫu trên bìa tạp chí, trong tay cầm súng, vừa rồi còn suýt nữa đã giết người, dưới chân có một vũng máu, bộ dáng mỉm cười làm cho người ta run rẩy, có ai lại lựa chọn xuất hiện trong lúc này? Nhưng có lẽ đối phương cũng không phải là người bình thường, người nọ chậm rãi đi ra từ đằng sau một cây cột. fynnz.wordpress.com

“Nơi này không có ai khác, chắc là không có.” Thấp giọng lú lú, tự quyết định bước ra, đó là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đối với phụ nữ thì người này xem như rất quyến rũ, nhưng hiện tại vẻ mặt của hắn lại rất khấn trương, khuôn mặt hơi mệch mệch, giống như sợi dây bị kéo căng, chỉ cần kéo mạnh một chút nữa thì sẽ bị đứt dây.

Rick, một người quen đã lâu không gặp, Phong Triển Nặc cất súng vào, “Anh tìm được tôi bằng cách nào?” Không riêng gì bởi vì Feston nhắc nhở mà bản thân hắn vốn dĩ là một người rất cẩn thận.

Rick không nói gì, chỉ giơ lên ngón tay để ra hiệu im lặng, Phong Triển Nặc thần nhiên hỏi hắn, “Anh ở chỗ này sẵn để đợi tôi? Tôi nhớ rõ chúng ta đã hẹn nhau ở bảo tàng mỹ thuật rồi cơ mà.”

“Không có thời gian để nhiều lời, đi theo tôi, nơi này không an toàn.” Rick bước nhanh về phía hắn, xem ra rất sốt ruột, có người từ một chiếc xe nhảy ra, “Cậu tin người này à?”

Bob luôn ở trên xe, đề thấp vành nón, mặc một chiếc áo khoác cũ, hắn xuống xe, “Tôi đã từng nghe nói về hắn ta, nhưng mà Ian, hắn là người của gia tộc Claudy....”

Giống như chỉ cần nói ra cái tên Claudy thì đã biết cái tên này đại biểu cho điều gì, Bob nhìn bộ dáng của Rick với vẻ mặt rất há hốc, làm cho Phong Triển Nặc nhớ đến Feston, “Không ngờ anh thật sự thích hợp để làm tai mắt ngầm.”

Bob giống như không nghe thấy lời nói châm chọc của Phong Triển Nặc, hắn quơ quơ chai rượu giữa không trung, “Muốn được cái gì thì phải trả giá, cái tên cảnh sát kia quả thật hiểu rất rõ nguyên tắc này, không biết cậu ấy tìm được từ đâu một chai Whisky lâu đời như vậy cho tôi, ngấm lại cái năm sản xuất rượu, cho dù muốn tôi nhắc cái chân giá này đi theo cậu thì tôi cũng chỉ có thể đi theo.”

Rick bỗng nhiên nhìn thấy lòi ra thêm một người, hiển nhiên trở nên hoảng sợ, “Chuyện này không cần cậu giúp nữa!”

Hắn hốt hoảng rời đi, Bob cũng bị bất ngờ, “Đuổi theo hay không?”

Sự việc xem ra không đơn giản như vậy, Phong Triển Nặc vốn có thể mặc kệ Rick, nhưng thật vất vả mới làm cho Feston để cho hắn đi như vậy, cũng đã đến Detroit, làm sao có thể trở về tay không như vậy.

Hắn ngồi vào trong xe, “Lên xe.”

.....

P/S: Giờ Phê giống cha của Nặc =)), sợ con đi chơi về muộn.

200. Chương 200: Ủy Thác Đến Từ Thế Giới Bên Kia

Bob bình thường chỉ đứng trong khách sạn nhỏ của mình, năng lực đã không còn như năm xưa, chẳng qua đến lúc quan trọng thì hắn vẫn hành động rất nhanh, hắn lập tức nhảy lên xe, Phong Triển Nặc vừa giẫm chân ga thì thần kinh nơi lòng bàn chân nhất thời co rút đau đớn.

Bob phát hiện Phong Triển Nặc không thích hợp, “Ian, để tôi lái xe cho!”

“Không cần.” Chỉ là trong nháy mắt, sau khi qua khỏi thì không còn gì đáng trở ngại, Phong Triển Nặc đuổi theo xe của Rick ở phía trước, nhưng trong lòng của hắn cũng biết rõ nếu vừa rồi xảy ra tình huống nguy cấp thì thật sự rất nguy hiểm.

“Ít nhất cậu vẫn biết tình trạng của mình, tuyệt đối đừng tự mình làm cho mình chịu khổ.” Bob ngồi bên cạnh ghế lái, chặt chẽ chú ý tình trạng của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc bẻ tay lái, “Để cho một con sâu rọu lái xe thì mới là tự mình làm cho mình chịu khổ, ngồi cho vững vào!”

Cái thằng nhóc này! Bob nắm lấy tay vịn trên trần xe, thiếu chút nữa đã muốn bay ra ngoài, Phong Triển Nặc nhìn thẳng ra phía trước, hai chiếc xe chạy song song với nhau, về mặt của Rick tràn đầy tâm sự, dường như hắn đang sợ hãi điều gì đó.

Mặt ngoài thì Bob làm chuyện này là vì được lợi, nhưng trên thực tế thì hắn rất lo lắng sẽ xảy ra chuyện, hắn đã nhìn thấy không ít sát thủ đi vào con đường cùng, hơn phân nửa đều có kết cục không tốt, hắn không hy vọng Ian cũng trở thành một trong số đó.

Muốn chọn một người mà Phong Triển Nặc có thể tin tưởng, trong thời khắc mấu chốt có thể thuyết phục Phong Triển Nặc thì chỉ có Bob, Feston là vì suy nghĩ như vậy cho nên mới nhờ Bob hỗ trợ, chẳng qua nếu hiện tại Feston ở nơi này thì Bob sẽ trở thành thừa thải.

Một tay cầm vô lăng, một tay cầm súng, Phong Triển Nặc ló đầu ra khỏi cửa sổ, mái tóc bị gió thổi tung, hắn nheo mắt bám cò, lớp xe lập tức xẹp lép, Rick mất tay lái mà lao về một phía

Chiếc xe đột nhiên xoay một vòng, ngăn chặn chiếc xe bị mất khống chế của Rick, chờ Phong Triển Nặc thu súng về thì Bob liền lấy ra chai rượu rồi uống mấy ngụm, “Quả nhiên là già rồi, nếu là trước kia...” Hắn liên tục thì thầm.

Lúc này Phong Triển Nặc cũng không có thời gian để nghe Bob nhớ lại chuyện năm xưa, Rick mở cửa xe tính chạy trốn, dùng viên đạn bắn trúng ngay bên chân của hắn, hắn chỉ có thể đứng yên bất động, “Ian Noy, cậu muốn thế nào?”

Hắn quay đầu lại, mặt trời đang dần dần lặn xuống phía tây, hoàng hôn đang bao phủ cả vùng trời, trên khuôn mặt hơi hiện ra tố chất bị thần kinh của Rick là một vàng sáng ửng đỏ, cho dù là ngôn hành hay cử chỉ thì đều lộ ra cảm giác khác thường.

“Đáng lý phải là tôi hỏi anh mới đúng, người tìm tôi đến đây là anh, tôi không phải là người dễ mời, cũng không phải dễ dàng đuổi đi như vậy.” Trên con đường hẻo lánh này có rất ít xe cộ qua lại, thỉnh thoảng có vài chiếc xe chạy qua nhưng cũng không ai để ý nơi này đang xảy ra chuyện gì, Phong Triển Nặc xuống xe rồi đứng yên, viên đạn bắn ngay bên chân của Rick làm cho hắn có cảm giác bị uy hiếp rất lớn.

“Tôi không ngờ là còn có người khác.” Hắn có một chút mâu thuẫn mà nhìn Bob, giống như muốn xem thử Bob có đáng tin hay không.

“Khi Ian bắt đầu làm nghề này thì tôi đã ở đó, không ai hiểu cậu ấy rõ hơn tôi.” Vậy mà có người dám nghi ngờ độ tin cậy của hắn, Bob tức giận hừ lạnh, hắn nắc cục một cái, bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó, “Không đúng, đó là trước kia, hiện tại tôi cũng không dám nói những lời này, thẳng thắn, tôi rút lại câu vừa rồi.”

Hiện tại có Feston Kada, cho dù trước kia Bob không chấp nhận nhưng cho đến nay thì không thừa nhận cũng không được, có cái tên cảnh sát kia thì Ian có vẻ giống một con người hơn, về phần biến hóa này là tốt hay là xấu thì chưa có ai có thể xác định được.

“Với lại cậu đã đến tìm cậu ấy thì nên biết cậu ấy là người như thế nào, cậu không nói gì mà lại muốn rời đi như vậy thì thật sự làm cho người ta hơi lo lắng a.” Bob dùng giọng điệu từng trải để nói chuyện, đáng vẻ như đang chuẩn bị xem kịch vui.

U Linh dưới bóng tối là người nổi bật nhất trong giới sát thủ, Rick làm sao lại không biết thái độ làm người của sát thủ U Linh, muốn hắn làm chuyện gì thì phải nói rõ ràng mọi chuyện, một khi phát hiện khách hàng có hành vi lừa gạt hoặc đùa bỡn hắn thì hắn có thể bẻ ngược họng súng bất cứ khi nào.

“Hy vọng anh không lãng phí thời gian của tôi, tôi chạy xe cả quãng đường để đến đây đó.” Cầm súng tựa như đang cầm một món trang sức, Phong Triển Nặc lộ ra một nụ cười thân thiết với Rick. fynnz.wordpress.com

Nhưng bên dưới nụ cười đã để lộ dấu vết mất hứng, Rick do dự trong chốc lát, khiến cho bản thân mình trấn tĩnh, “Thật xin lỗi, nhưng có người đang truy đuổi tôi, tôi không thể không cẩn thận.”

“Truy đuổi anh?” Đường như bị gây hứng thú, Phong Triển Nặc thu súng về, Rick không còn cảm thấy bị uy hiếp nữa, hơi thoáng nhẹ nhõm, “Trong tay của tôi có thứ rất quan trọng, không biết là ai có được tin tức, dọc đường đi tôi gặp được vài người, tôi cảm thấy mục tiêu của bọn họ là tôi, tôi chỉ có thể nhanh chóng bỏ đi.”

Cho nên Rick mới cẩn thận và khẩn trương như vậy, nhưng đó là thứ gì, kỳ thật Phong Triển Nặc chẳng muốn biết, “Xem ra trong tay của anh là một thứ rắc rối cho nên anh mới tìm tôi.”

“Nó là một thứ rắc rối, tôi thật sự không thể tìm được ai để bảo quản nó cẩn thận, không cho nó dính vào tay bất luận kẻ nào.” Đây cũng không tính là bất ngờ, nếu không phải quá phiền phức thì cũng sẽ không tìm U Linh, Phong Triển Nặc cũng biết điều đó, nghe Rick nói xong, hắn nhìn đối phương lấy ra một cái lọ nhỏ.

Bên trong có bột phấn màu trắng giống như là kết tinh của một thứ gì đó, nó phản xạ ánh sáng thần bí, thấp thoáng lóe sáng, không chói mắt như kim cương, mờ mờ như một lớp sương mù phản quang.

“Hey, cậu tốt nhất đừng nói cho tôi biết đây là thứ của gia tộc Claudy nhé.” Bob tựa hồ tỉnh rượu ngay lập tức, nhắc tới cái tên Claudy, giọng điệu của hắn vô cùng âm trầm quỷ bí.

“Thật đáng tiếc, đúng vậy.” Rick cười khỏ, cảm thấy đứng trên đường mà nói chuyện cũng không an toàn, hắn cẩn thận cất thứ kia vào, “Chúng ta có thể đổi chỗ khác để nói chuyện hay không?”

Phong Triển Nặc gật đầu, Bob nhất định rất quen thuộc đối với nơi này, hắn nói với bọn họ, “Đi theo tôi, tôi biết một nơi có vẻ an toàn hơn.”

Ba người chuẩn bị lên xe thì Rick lại dừng chân, “Nhớ kỹ, Ian, từ nay về sau cậu phải nói là không biết tôi, mặc kệ ở bất cứ tình huống nào cũng không được thừa nhận cậu biết tôi là người của gia tộc Claudy, chuyện này ảnh hưởng rất lớn, tôi không biết nếu liên lụy đến cậu thì sẽ có hậu quả gì...”

Sắc mặt của hắn tái nhợt, đôi mắt lấp đầy tơ máu, Phong Triển Nặc biết hắn đang lo lắng cái gì, “Sợ có người tới tìm tôi, làm cho tôi biết thứ này là cái gì, sợ tôi sẽ có mâu thuẫn với nó? Rick, anh quá coi thường tôi rồi.”

Phong Triển Nặc cười lạnh, đáng lý Rick nên sợ hãi, hiện tại có lẽ là chết lặng, nhưng sắc mặt của Rick chỉ càng thêm tái nhợt, hai tay bất giác run rẩy, “Không, không phải, cậu không biết....có lẽ tôi đã phạm phải sai lầm, tôi không nên mang thứ này ra đây...”

Hắn thì thào tự nói, cơ hồ làm cho người ta nghi ngờ có phải hắn bị điên hay không, “Không! Cần phải mang ra, không thể để nó lọt vào tay của bọn họ!” Rick bỗng nhiên nhét thứ kia vào tay của Phong Triển Nặc, “Thừa dịp tôi còn chưa thay đổi ý định thì cậu mang nó đi đi, đặt ở nơi mà không ai biết, tốt nhất là vĩnh viễn cũng không cho người ta phát hiện! Đây là ủy thác của tôi!”

Hắn nói một cách điên cuồng, “Thứ này giao cho cậu, cậu nhất định phải làm theo lời của tôi!”

“Giả vờ như không biết anh là người đến từ đâu, bất cứ tình huống nào cũng không được thừa nhận là quen biết, một yêu cầu rất đặc biệt.” Mặc kệ nó là cái gì, Phong Triển Nặc cẩn thận cất nó vào, còn Rick thì thờ thần nhìn theo túi áo của hắn, tựa hồ muốn cầm lại thứ đó.

Kiểm chế chính mình, Rick mạnh mẽ dời mắt đi, sau đó lấy ra một cái túi, “Tôi chỉ có thể tin tưởng cậu, đây là tiền thù lao cho cậu, tôi chắc chắn cậu sẽ làm theo lời của tôi, cậu là sát thủ lợi hại nhất mà tôi đã gặp cũng là người giữ chữ tín nhất.”

Bên trong túi lấp đầy tiền mặt, Phong Triển Nặc cầm lấy, “Anh thật sự không còn cách nào mới nghĩ đến tôi à.”

“Tôi hy vọng tìm một người không có quan hệ với gia tộc Claudy để bảo quản nó, một người không có quan hệ với cái thế giới kia.” Lời nói của Rick có vẻ hơi kỳ lạ, khi nói đến cái thế giới kia thì ánh mắt của hắn tựa hồ hiện lên thần sắc điên cuồng.

Bob và Phong Triển Nặc cũng không biết hắn đang ám chỉ cái gì, gia tộc Claudy rất thần bí, là một hậu duệ của quý tộc đã sa sút, bọn họ có một thế lực nhất định, cũng có một đám người hầu cuồng nhiệt trung thành với bọn họ.

Có lẽ Rick tìm được bọn họ đúng lúc chính là vì lợi dụng những người đó, có lẽ hắn lấy ra cái thứ bất thường này là vì có rất nhiều truyền thuyết về gia tộc Claudy, nhưng cuối cùng người ngoài chẳng hề biết điều gì.

“Mấy người không biết thật sự là rất tốt, tôi thật hâm mộ mấy người.” Rick giống như nhìn ra sự nghi ngờ của bọn họ, trên mặt lộ ra nụ cười cứng ngắc kỳ lạ, nhìn thấy phía sau lưng của Phong Triển Nặc thì hắn bỗng nhiên biến sắc.

Ngay lúc này Phong Triển Nặc xoay người nâng súng, hắn từng làm động tác này rất nhiều lần, lần nào cũng lưu loát, nhưng lần này lại khác hẳn, chấn thương thần kinh cột sống làm cho hắn đột ngột bị nhói đau kịch liệt, giống như có lửa thiêu lan tràn từ trên đùi đến não bộ.

Phốc, một tiếng súng nhỏ vang lên, tựa như dây thần kinh bị đứt đoạn, hắn bị trúng đạn, sau khi nhìn thấy đối phương nổ súng thì Rick liền leo lên xe rồi phóng như bay, trước khi đi thì nói, “Tôi có thể tin tưởng cậu hay không? Cậu là Ian Noy, cậu sẽ sống sót để trở về, giúp tôi giữ kín thứ đó. Nhớ kỹ! Tuyệt đối đừng để nó rơi vào tay của bất luận kẻ nào! Bất luận kẻ nào!”

Nhìn thấy Phong Triển Nặc trúng đạn nhưng Rick cũng không chần chờ, hắn tin tưởng thực lực của Ian, chuyện hắn phải làm là thoát khỏi nơi này, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng Bob thì không thể.

Hắn rút khẩu súng ra từ cái bụng bia của mình, “Đây là lần thứ mấy tôi nhìn thấy cậu bị thương vậy hả? Nếu chưa chết thì đứng lên nhanh đi, tôi già rồi, không có đầu lại bọn họ đâu!” fyinnz810

“Đừng sốt ruột, tôi còn chưa chết mà.” Viên đạn chỉ sượt qua cánh tay, hiện tại lại trở nên nóng rát, Phong Triển Nặc dựa theo kinh nghiệm của mình, hắn quay một vòng sang tay phải rất đúng lúc, tránh được chỗ nguy hiểm, lập tức nấp ra sau chiếc xe rồi rút ra khẩu M25 mà Feston đã cho hắn.

Bob đang tìm mục tiêu nhưng không tìm được đối phương, trong tầm mắt không có ai mà chỉ thấy viên đạn bay đến, đối phương không ở gần đây, cũng giống như Phong Triển Nặc, cũng là một sát thủ chuyên nghiệp.

Phong Triển Nặc cầm lấy khẩu súng nặng 4.9kg, đây là loại súng mà lực quân đặc nhiệm và biệt đội hải kích thường xuyên sử dụng, quả thật rất thuận tay, cự ly bắn lớn nhất là 900m, Feston nhất định cũng rất thích nó.

Liếm khoe miệng, bị vết thương kích thích, Phong Triển Nặc nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, hoàng hôn buông xuống, không khí tản mát cảm giác lạnh lẽo, “Chờ xem.”

Tử thần mỉm cười, thông qua ống ngắm hắn tìm được mục tiêu, Bob định hỏi hắn có nên bắt sống để thẩm vấn hay không nhưng lại nhìn thấy Phong Triển Nặc trước khi bấm cò thì bất thành linh tẻ xuống đất.

Trên cánh tay chỉ bị trầy xước, thân thể không có vết thương nào khác, Phong Triển Nặc cứ như vậy mà ngã xuống, hắn vẫn mở to hai mắt, hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng lại không thể điều khiển hành động của thân thể, té xuống đất, khuôn mặt như người mẫu, nụ cười lạnh lùng, che giấu sát ý, thông qua ống ngắm, tên sát thủ ở phía bên kia cũng nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của hắn.

“Sao vậy?!” Bob chạy đến, người đối diện cũng chạy đến, trong tay vẫn còn cầm súng, “Là Ian Noy?!”

“Hóa ra là người quen.” Phong Triển Nặc cũng thấy rõ ràng khuôn mặt của đối phương, “Rắn mối.” Hắn giơ tay lên chào, dường như hồn nhiên không biết hoàn cảnh này tệ như thế nào.

.....

P/S: hô hô, cái lọ đó chính là cái lọ thật sự mà bên Vu Sắc đã xuất hiện, ai đọc rồi thì sẽ biết nó *khủng khiếp* thế nào.

Chúc mừng ngày quốc tế thiếu nhi, ko biết có ai còn là thiếu nhi trong đây ko o_o

201. Chương 201: Ảnh Hưởng Xấu

Ngay trong lúc nổ súng thì lại ngã xuống, chưa từng xảy ra chuyện như vậy, không riêng gì Rắn mối mà ngay cả sát thủ từng được xưng là U Linh này cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày hắn lại xảy ra chuyện như thế.

“Chỉ thiếu một chút nữa thì cậu sẽ bị tôi bắn trúng.” Hắn chống tay ngồi dậy, trên mặt mang theo một loại thương hại và tiếc nuối, nhìn chân mình giống như đang nhìn chân người khác, “Chết tiệt!”

Hắn hung hăng nện xuống đùi của mình, Rắn mối từ trên cao nhìn xuống nên không thấy rõ mặt của hắn, hiện tại biết người trước mặt là ai thì lại không lập tức ra tay mà chỉ biểu hiện một bộ dáng khó xử.

Sau khi vượt ngục thì Rắn mối biến mất ngay trong bệnh viện, lúc ấy tình hình rất hỗn loạn, người mà Feston muốn cứu đã ở bên cạnh hắn, cũng không lo lắng đến chuyện khác, Phong Triển Nặc cũng đã quên, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ngay tại đây.

“Chú em, buông súng xuống.” Bob không bỏ qua thời cơ mà ngay lập tức nâng súng chĩa vào Rắn mối, “Nếu không dừng đừng trách tôi không khách khí.”

Bị rượu ăn mòn nên Bob trông có vẻ già yếu, đã lâu không động tay động chân nhưng Rắn mối có thể nhìn ra sát ý của đối phương đang toát ra từ mỗi nếp nhăn trên mặt.

Nhưng Rắn mối vẫn không động dậy, bảo hắn buông tha cơ hội như vậy thì dường như khiến hắn không cam lòng cho lắm, hắn bắt đầu hồi hận vừa rồi vì sao lại đi ra để chính mình mất hết ưu thế hiện tại.

“Nói cho cậu biết, anh ấy không nói đùa đâu.” Người vừa mới ngã xuống không ngồi dậy nổi lại bỗng nhiên đứng lên, vịn vào cửa xe để đứng thẳng nhưng lại không lộ ra bất kỳ điểm khác thường nào, “Nếu không phải muốn giữ cậu lại để nói vài câu thì hiện tại cậu đã là người chết.”

Đại đa số mọi người đều không nhìn thấu bên dưới nụ cười này che giấu tâm tư gì, khẩu M25 vẫn còn trong tay, chỉ cần hắn nổ súng thì với khoảng cách này Rắn mối biết rõ chính mình nhất định không thể tránh khỏi, kỳ thật cho dù không gần như vậy thì hắn cũng chưa chắc đã tránh thoát.

“Vừa rồi là cậu giả bộ?!” Sự buồn bực hiện rõ trên mặt của Rắn mối, hắn lạnh lùng nhìn Phong Triễn Nặc, “Nếu tôi sớm biết người mà mình phải đối phó là cậu thì tôi nhất định sẽ chuẩn bị sẵn sàng.” Hiện tại tình hình đã hoàn toàn thay đổi. fynnz.wordpress.com

“Chuẩn bị sẵn thì cũng chẳng có gì khác biệt.” Lời nói của Phong Triễn Nặc làm cho người ta tin tưởng vừa rồi là hắn đang lên một kế hoạch cài bẫy, chỉ vì muốn lừa dối phương cho nên hắn ngã xuống, sau đó sát thủ sẽ đi ra để xác nhận là hắn đã chết hay còn sống.

Nhưng sự thật có đúng như vậy hay không thì chỉ có hắn tự mình biết rõ.

Rắn mối chưa từng thất bại như thế, xác thật mà nói thì chưa từng chịu thua đơn giản như vậy, nhưng sau khi phát hiện đối thủ là Ian thì thái độ của hắn có một chút thay đổi, không còn so đo chuyện thất bại, cũng không đuổi theo phương hướng mà Rick bỏ trốn, “Cậu nhận được tin gì chưa?”

Hắn bỗng nhiên tán gẫu với Phong Triễn Nặc giống như một người bạn cũ, đương nhiên hắn cũng buông súng xuống, Bob cũng cất súng vào, “Thằng nhóc này rất thú vị.”

“Tin gì?” Không thể nói rõ là hận hay là chán ghét Rắn mối, Phong Triễn Nặc thờ ơ dựa vào cửa xe.

“...Tôi còn tưởng là cậu đã biết.” Trên mặt của Rắn mối bỗng nhiên không có bất kỳ biểu cảm nào, sau đó ngậm miệng không nói rồi lại thay đổi đề tài, “Tôi muốn biết thứ ở trong tay của Rick đã giao cho cậu rồi đúng không?”

“Trước tiên là nói về tin tức của cậu đi.” Phác giác có điểm khác thường, Phong Triễn Nặc tiếp tục truy vấn, Rắn mối lại nhìn chân của Phong Triễn Nặc, “Nếu cậu đã muốn rời khỏi thì có biết cũng chỉ vô dụng.”

Rời khỏi ở đây nghĩa là rời khỏi ngành sát thủ, lời nói của Rắn mối rõ ràng có tính ám chỉ, nghĩ đến chuyện mà Glen đã từng nhắc đến, trong lòng của Phong Triễn Nặc liền trầm xuống, “Có người đang chiêu mộ cậu?”

Ánh mắt của hắn trở nên sắc bén, Rắn mối không trả lời nhưng cũng tương đương như đang thừa nhận.

“Bạch quỷ?!” Khi Phong Triễn Nặc nói ra cái tên này thì không chỉ sắc mặt của Rắn mối có phản ứng mà ngay cả Bob cũng chấn động, “Cậu nói là Bạch quỷ?! Hắn còn sống sao? Chuyện này không phải dùng để nói đùa đâu, Ian!”

Lúc Glen nói về Bạch quỷ thì chỉ có Phong Triễn Nặc và Feston nghe được, bọn họ cũng chưa nói cho Bob biết, Bob giật mình cũng là chuyện đương nhiên, Phong Triễn Nặc vuốt khẩu súng rồi nhếch miệng, “Anh thấy tôi giống như nói giỡn lắm à, Glen đã gặp hắn ta.”

“Thật phục cậu vì còn có thể cười nổi, nếu hắn thật sự đang chiêu mộ người thì sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ tới tìm cậu.” Bob biết rõ nguyên nhân mà tổ chức tan rã, Phong Triễn Nặc chỉ nhún vai, “Không cười thì làm gì? Hắn muốn đến thì cứ để hắn đến...”

Ung dung dứt lời, hắn vuốt ve khẩu M25 trong tay, động tác dịu dàng lại làm cho người ta cảm giác lạnh xương sống, Rắn mối thật lòng không muốn đấu với U Linh, kết cục may mắn sẽ là lưỡng bại câu thương, còn không thì hắn sẽ chết dưới tay của U Linh.

“Buông tha cho Rick, chuyện này đối với cậu mới là có lợi, đây là lời đề nghị của tôi dành cho cậu.” Phong Triễn Nặc mở cửa xe, thản nhiên đề nghị.

Mới phút trước hắn còn ngã xuống đất không dậy nổi nhưng hiện tại chỉ cần hắn cầm súng trong tay, còn đứng ở trước mặt thì Rắn mối cũng không dám tùy tiện ra tay, “Bằng không thì sao?”

“Bằng không thì hiện tại cậu sẽ chết, cậu thấy thế nào?” Sát thủ U Linh nói đùa thật sự làm cho người ta cười không nổi, “Trừ phi cậu có tự tin giải quyết tôi nếu không thì tốt nhất cậu nên buông tha cho nhiệm vụ hiện tại của mình. Đương nhiên lựa chọn thế nào là tùy cậu.” Đã giao thủ, biết rõ trình độ của đối phương, Phong Triễn Nặc khởi động xe.

Trong ấn tượng của hắn thì Rắn mối cũng không tệ, mà sau khi đã quyết định bỏ nghề thì hắn vẫn duy trì thói quen của mình, không nhận những vụ lỗi vốn.

Rắn mỗi im lặng không lên tiếng, dáng người của hắn thuộc dạng thon gầy lạnh lẽ, đôi mắt màu xanh xám khảm trên khuôn mặt vừa gầy vừa dài lại làm cho người ta có ấn tượng mạnh mẽ, “Cậu nghĩ rằng tôi buông tha cho cậu thì cậu sẽ an toàn hay sao, mặc kệ nó là cái gì thì nó đang làm cho rất nhiều người cảm thấy hứng thú.”

Ngụ ý chính là không chỉ có một mình hắn, Phong Triển Nặc suy đoán có lẽ là vì thứ đó đến từ gia tộc Claudy cũng không chừng, có thể được Rick xem trọng như vậy đương nhiên sẽ không phải là thuốc phiện hay mấy thứ linh tinh nhảm nhí.

Đáng tiếc không có thời gian cẩn thận nghiên cứu cái lọ đó, hắn bảo Bob lên xe, Rắn mỗi không có động tĩnh chính là đã quyết định lựa chọn, hơn nữa lại là một sự lựa chọn thông minh.

Ngay khi xe vừa khởi động thì bỗng nhiên có một viên đạn bắn trúng cửa xe, Rắn mỗi lui ra sau mấy bước, không phải hắn nổ súng.

“Thật thú vị!” Đã lâu không có cảm giác này, Phong Triển Nặc giẫm chân ga, rút súng bắn ra ngoài, nòng súng lan tỏa mùi khói thuốc, kích thích bản năng của sát thủ.

Lốp xe ma sát, tiếng súng vang lên trên đường cái, trước kia hắn luôn làm thợ săn, nhưng gần đây hắn đã quen với việc trở thành con mồi.

Mà thú vị ở chỗ khi đám thợ săn phát hiện chính mình mới là con mồi thì sẽ lộ ra cảm giác tuyệt vọng và hối hận, hắn thích cảm giác như vậy, cũng hưởng thụ thời khắc khi đó.

Có lẽ hắn vĩnh viễn sẽ không trở thành người có thể kiềm chế dục vọng của mình như Feston, lưu loát bấm cò súng, khi trúng mục tiêu thì Phong Triển Nặc đã nghĩ như vậy.

Nhưng suy nghĩ này không thể duy trì được bao lâu, thân thể của hắn lại phát ra tín hiệu, hắn cần nghỉ ngơi, thần kinh căng thẳng quá độ rốt cục khiến hắn không thể chịu nổi tra tấn, Bob lập tức phát hiện điểm này, vội vàng đỡ lấy tay lái, “Sắc mặt của cậu rất kém, như vậy dễ đụng xe lắm, dừng xe đi!”

Trước khi hắn có phản ứng thì Bob đã giẫm phanh lại, bỗng nhiên nhìn ra phía sau rồi nói một câu kỳ lạ, “Sức quyến rũ của cậu thật sự không nhỏ nha.”

Rắn mỗi lại đi ngay phía sau bọn họ, nhưng không nổ súng đối với bọn họ mà là đang yểm trợ bọn họ rời đi, Phong Triển Nặc hứng thú xuống xe, cùng Bob thay đổi chỗ ngồi, “Không liên quan đến chuyện quyến rũ, được một người giúp đỡ miễn phí thì vì sao lại không cần.”

Hắn ngửa lưng dựa vào ghế, Bob khởi động xe, Phong Triển Nặc đã phát hiện chiếc xe này của Feston cho hắn được trang bị kính chống đạn, mà thân xe sau khi bị bắn trúng cũng chỉ lõm xuống một vết rất cạn. fynnz810

Càng hiểu Feston thì sẽ càng phát hiện bên dưới khuôn mặt xuất sắc của người nọ còn có rất nhiều điều khiến người ta kinh ngạc, trên người của Feston có một loại tính chất đặc biệt làm cho người ta cảm thấy an tâm, hơn nữa ở cùng với người nọ thì cũng sẽ không có gì là không thú vị.

Bọn họ thường xuyên ở trong nhà của Feston làm một ít chuyện mà người bình thường hay làm, nấu ăn, giặt giũ quần áo, cắt tỉa bãi cỏ ở trước sân, thậm chí có đôi khi Feston sẽ mời hắn đi thưởng thức nhạc kịch....

Feston và nhạc kịch, đây thật sự là một tổ hợp kỳ quái, khi Phong Triển Nặc phát hiện thì hắn đã xuất thần một lúc lâu, mở mắt ra giữa tiếng súng đùng đùng, hắn kinh ngạc khi phát hiện bản thân mình có thể thất thần trong hoàn cảnh này, không ngờ là hắn lại nghĩ đến Feston.

“Chỉ mới rời đi vài ngày thôi mà...”

Bob nghe thấy tên sát thủ ở bên cạnh nói một câu như vậy thì chỉ có thể vừa bật cười vừa lắc đầu, “Cậu không sao chứ?” Bob hỏi.

“Có việc.” Phong Triển Nặc tùy tiện dùng súng giải quyết một chiếc xe khác ở phía sau, ngay chính giữa lớp xe, chiếc xe kia không khống chế được mà lạc tay lái ra giữa đường. Hắn kiểm tra số viên đạn ở trong súng rồi vừa sờ cằm vừa lẩm bầm lẩm bầm, “Đã đến lúc phải trở về.”

Vẫn là câu nói đó, nếu là trước kia thì tuyệt đối sẽ không thể nhìn thấy vẻ mặt này của Ian, Bob cắt đuôi máy chiếc xe đang theo dõi, nhìn thấy Rắn mới vẫn còn theo sau, “Cậu có biết cái thằng nhóc kia rốt cục muốn làm gì hay không?”

“Anh có thể tự mình hỏi cậu ta.” Quả nhiên là vẫn hơi miễn cưỡng một chút, hắn vừa trả lời vừa hung hăng nhéo đuôi của mình một cái, bỗng nhiên tiếng chuông di động vang lên, hắn thuận tay bắt máy, trong di động truyền đến một giọng nói quen thuộc, “Khi nào thì quay về?”

“Nhớ tôi à?” Cảm giác tựa như bị tê dại lại bỗng rất tiếp tục dâng lên, lan tràn theo dây thần kinh, nhưng giọng điệu của hắn vẫn không có gì khác thường, vẫn nhẹ nhàng và ung dung.

“Không thể nhớ cậu hay sao? Nhanh lên về đây cho tôi, tôi muốn thấy cậu vẫn khỏe mạnh.” Giọng nói vững vàng của Feston trấn an thần kinh của hắn, Phong Triển Nặc cơ hồ quên hết đau đớn mà chỉ mỉm cười, “Sự việc giải quyết sắp xong rồi.”

“....Tốt nhất là như cậu đã nói.” Feston kiềm chế cảm giác muốn cau mày rồi trả lời, “Hiện tại tôi đang nghi ngờ tôi có nên thả cậu đi ra ngoài hay không!”

Ở đầu dây bên kia truyền đến nhiều âm thanh kỳ lạ, giống như tiếng ô tô đụng nhau, còn có tiếng chửi rủa của Bob, tình huống này chính là sự việc giải quyết sắp xong rồi như lời của Phong Triển Nặc hay sao? Đáp án đã quá rõ ràng.

“Tôi không nói với cậu nữa, trở về nhanh đi.” Muốn hỏi cho rõ ràng nhưng lại không muốn ảnh hưởng đến hành động của Phong Triển Nặc, hắn chuẩn bị cúp máy thì ngay lúc này ở đầu dây bên kia truyền đến một tiếng nổ lớn, sau đó điện thoại bị cúp đột ngột.

.....

P/S: an tâm, ko có gì ko có gì, *đổ mồ hôi hột*

202. Chương 202: Phương Hưởng Mơ Hồ

Trong điện thoại chỉ còn nghe thấy tiếng títt, Feston gọi lại vài lần nhưng rốt cục vẫn không được.

Tiếng động bên kia tựa như có một vụ nổ mạnh đang diễn ra, đủ loại liên tưởng vọt vào đầu, cho dù Feston có lý trí như thế nào thì cũng không thể không suy nghĩ miên man, hắn không nên để cho Phong Triển Nặc đi như vậy.

Suy nghĩ này cùng với sự hối hận đang chiếm cứ hết thảy nỗi lòng của hắn, hắn phiền toái đi đi lại lại trong phòng, không ngừng bấm điện thoại, hết lần này đến lần khác vẫn không được, điện thoại của Phong Triển Nặc vẫn không có tín hiệu, điện thoại của Bob cũng vậy, bọn họ nhất định đã gặp chuyện gì đó.

Cầm lấy áo khoác rồi lao ra khỏi cửa, hắn triệu tập hết thảy cấp dưới của mình đến văn phòng, Feston là người công tư phân minh, hắn rất ít khi vận dụng cấp dưới để làm chuyện riêng cho mình, mà chỉ có vài lần, và vài lần đó đều là vì một người.

Nắm chặt tay lái, lúc này đã là buổi tối, vẫn có người đang tăng ca ở văn phòng, nhưng hầu hết đều đã tắt đèn, Feston quay trở lại nơi này nhưng tâm tình khác với hồi sáng đến đây để làm việc.

Khi Jonathan nhận được lệnh rồi chạy đến đây thì đã thấy sếp của bọn họ đang đối mặt với máy tính, trên cổ và vai kẹp điện thoại, trong tay đang đánh dấu cái gì đó, nhìn thấy bọn họ đến thì chỉ dùng một ánh mắt để bảo bọn họ chờ.

Xem ra không phải chuyện nhỏ, vẻ mặt của Hase trở nên nghiêm túc, Clyde, Ropol đều tự tìm chỗ ngồi để chờ lệnh, nghe thấy Feston nói chuyện với ai đó trong điện thoại thì bọn họ mới phát hiện sếp đang gọi cho phóng viên tòa soạn báo, hỏi về việc ở Detroit hôm nay có xảy ra chuyện gì hay không.

“....Trạm xăng bị nổ? Anh xác định chứ? Số người bị thương vong là bao nhiêu? Cho tôi một danh sách những người bị tử vong.” Khuôn mặt khủng bố bị bóng tối bao phủ, lộ ra một màu tái mét dưới ánh đèn chân không, cây bút trong tay của Feston như muốn bị bóp nát, tất cả mọi người đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Là cảnh sát, hẳn có những mối quan hệ đặc biệt, những phóng viên ở khắp nẻo đường là những người có được tin tức nhanh nhất, nhưng chưa hẳn là chính xác, những cái tên ở trong sổ tay của Feston chỉ có vài người có được thông tin chính xác mà thôi.

Đối phương nhất định rất bất đắc dĩ, hiện tại mới là chạng vạng, xảy ra biến cố cho nên tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc, hơn nữa có nhiều chuyện vẫn chưa biết rõ, Feston dường như đã mất đi tính kiên nhẫn, hẳn nâng tay nhìn đồng hồ, “Tôi mặc kệ anh dùng cách gì, quá mười lăm phút nữa thì tôi sẽ gọi lại, tôi muốn anh đưa cho tôi danh sách tử vong cùng với số người.”

Không cho đối phương từ chối và cãi lời, hẳn nói xong thì cúp điện thoại cái rụp, sắc mặt tái mét vẫn chưa có dấu hiệu khôi phục, ngược lại càng thêm thâm trầm và âm u.

“Sếp! Muốn chúng em làm gì?” Không hỏi nhiều, Jonathan lấy ra sổ tay, tựa như đang chuẩn bị tra án. fynnz.wordpress.com

Feston xoay về phía bọn họ, “Dùng tất cả quan hệ của các cậu để thăm dò cho tôi, nửa tiếng trước ở Detroit có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không, tai nạn xe, cháy nổ, đấu súng, cướp bóc...Tất cả mọi chuyện!”

Sắc mặt của hẳn cứng ngắc và lạnh lùng, ánh sáng trong mắt lại vô cùng kinh người, “Mười lăm phút sau báo cáo với tôi.”

Mọi người đều tản ra, tự cầm lấy điện thoại bàn hoặc là di động của mình, Hase bấm phím, còn chưa bắt đầu hành động, bộ dáng muốn nói lại thôi, Jonathan nháy mắt với hẳn, thấp giọng nói, “Đừng hỏi, nhất định là Ian xảy ra chuyện.”

Hase luôn luôn thông minh, lần này đương nhiên cũng không ngốc, sẽ không tự mình cầm súng chĩa vào mình, nhưng hẳn vẫn muốn hỏi một câu, “Chẳng phải cái tên sát thủ kia đang an ổn ở nhà của sếp hay sao? Vì sao lại đột nhiên đến Detroit làm gì?”

“Chúng ta tốt nhất không cần biết vẫn hay hơn.” Ngoại trừ những vụ án thì cũng không để ý quá mức đến những chuyện khác, nhưng Jonathan lại rất thông minh trong chuyện này, Hase bất ngờ nhìn hẳn, hẳn chỉ nhún vai bất đắc dĩ rồi trả lời, “Có lẽ bởi vì tôi là người biết chuyện này sớm nhất, hơn nữa cũng tận mắt nhìn thấy.”

Nhìn Feston đứng bên cửa sổ không biết đang suy nghĩ chuyện gì, Jonathan lại nói ra một câu khiến Hase phải bất ngờ.

“Tình cảm của sếp và U Linh làm cho người ta hâm mộ, nhưng cũng làm cho người ta sợ hãi, bọn họ đều quá mạnh mẽ cũng quá hiểu biết đối phương, bọn họ là cùng một loại người.”

“Tôi còn tưởng rằng người chỉ thích mỹ nữ sẽ không hiểu rõ cách làm của sếp chứ.” Hase trêu chọc Jonathan.

Jonathan gãi đầu, dường như cũng rất nghi ngờ, “Ai mà chẳng muốn tìm được tình yêu thật sự, nhưng mà tôi thử hết lần này đến lần khác mà cũng không được thì phải làm sao bây giờ? Sếp đã tìm được rồi, tôi làm sao mà lại không hiểu cơ chứ.”

Hắn bỗng nhiên lại thay đổi giọng điệu, “....Nhưng mà nói thật, tôi vẫn hy vọng tình cảm của mình không giống như sếp.”

“Chẳng phải cậu rất hâm mộ sếp hay sao?” Hase hỏi một cách tò mò, đồng thời cũng có một chút ý tứ châm chọc.

Jonathan lật sổ tay của mình, chuẩn bị tìm người hỏi thăm một chút manh mối, đồng thời cũng lắc đầu, “Quan hệ giữa bọn họ thoát nhìn rất bình thường, tôi đã thấy cảnh sếp và U Linh ở chung, sếp trở thành một người bình thường, nhưng cẩn thận ngấm lại thì cũng không phải đơn giản như vậy, cậu đã thấy sếp nhắc đến U Linh Ian ở trước mặt chúng ta hay chưa?”

“Chưa, nếu không phải thường xuyên nhìn thấy sếp vì chuyện của Ian mà khấn trương, lại biểu lộ thái quá ở trên tòa án thì tôi thật sự không tin nổi sếp lại yêu một người sâu đậm như vậy.” Hase nhớ lại tất cả chi tiết, quả thật là không có.

“Từ khi bắt đầu cũng vậy, sếp không hề biểu lộ ra ngoài, khi tôi thấy cảnh tượng làm tôi sốc nhất, lúc đó bọn họ...phải nói thế nào nhỉ? Có một chút rất khác thường, tôi đoán bọn họ nhất định rất ít nói tiếng yêu, giống như đã chắc chắn đối phương nhất định thuộc về mình vậy.” Đúng rồi, chính là cảm giác này. fynnz810

Nói dứt lời, Jonathan vỗ lên quyển sổ tay, chính hắn cũng không ngờ lại có thể nói ra những lời này, nhưng quả thật đó chính là cảm giác của hắn.

Hase dường như cũng hiểu được, “Giống như rất đơn giản nhưng thật sự lại phức tạp.”

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy là quá nồng nhiệt hay sao? Người bình thường làm sao chịu được.”

Người bình thường làm sao chịu được khi lúc nào cũng bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm, lúc nào cũng ở trong tình trạng bất an, cho dù là người đàn ông không thích ổn định thì cũng sẽ hy vọng bạn tình của mình có thể an ổn đi cùng mình, Jonathan cảm thán.

“Người bình thường sẽ không coi trọng một sát thủ, nói không chừng sếp cũng là một người có trình độ khác thường.” Hase nhìn Feston ở cách đó không xa, cùng Jonathan trao đổi tầm mắt.

Xung quanh đều là tiếng nói chuyện điện thoại, bầu không khí trong văn phòng cực kỳ vội vàng và khấn trương, không ai lưu ý đến bọn họ nói chuyện với nhau, loại tình cảm mâu thuẫn này nhìn có vẻ ổn thỏa nhưng trên thực tế lại quá mức nồng nhiệt.

Có bao nhiêu người có thể thừa nhận hết thấy những gì mình đang có sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào? Có thể chấp nhận, còn có thể bình tĩnh xử lý và đối mặt, người như vậy là quá ít.

Có lẽ Feston chính là một trong số đó, ít nhất hắn có vẻ bình tĩnh xử lý tình trạng đột phát hiện tại, nhưng trên thực tế thì sao?

Người nọ sẽ trở về, người nọ sẽ bình yên vô sự mà trở về...Trong đầu của Feston không ngừng thuyết phục chính mình, chỉ có như vậy mới làm cho tư duy có thể vận chuyển, cầm lấy di động, hắn liên tục bấm số điện thoại của Phong Triển Nặc, vẫn không có tín hiệu.

Chết tiệt! Di động bị ném vào vách tường, âm thanh vỡ vụn làm cho tất cả mọi người đều dừng lại công việc, trở nên yên tĩnh đến bất ngờ.

Feston nhìn những linh kiện của chiếc di động bị vỡ thành từng mảnh nhỏ ở dưới chân, hắn hít sâu vào một hơi, “Mặc kệ tôi, tiếp tục làm chuyện của các cậu đi, còn khoảng mười phút nữa, mặc kệ là có tin ít hay tin nhiều đều phải báo cáo lại với tôi.”

Nếu không phải gần đây trở mặt với CIA thì có lẽ Feston đã sớm đi tìm CIA để dùng vệ tinh theo dõi Detroit, Hase âm thầm lú lười, bọn họ chưa từng thấy sếp mất khống chế như vậy.

Kỳ thật ở trước mặt Phong Triển Nặc thì Feston thường xuyên mất khống chế, nhưng lúc này hắn sắp mất hết bình tĩnh, chính tai hắn nghe thấy tiếng nổ lớn, cũng có thể là tiếng va đập, mặc kệ là cái gì thì nó cũng không phải chuyện tốt.

Phong Triển Nặc mất tích, cuộc liên lạc cuối cùng với Feston chính là cú điện thoại kia, Phong Triển Nặc hoàn toàn biến mất ở Detroit.

Theo tin tức mà Feston nhận được thì không có ai nhìn thấy Phong Triển Nặc, ngoại trừ cấp dưới của hắn thì hắn cũng tìm người của Hecate, Stephanie cũng rất lo lắng, cô ta phát động tất cả người của mình để đi tìm manh mối.

Hecate có con đường tình báo riêng của mình nhưng đối với chuyện vừa mới xảy ra thì vẫn cần thời gian nhất định để điều tra, Feston không có khả năng ngồi chờ kết quả điều tra của cô ta, bởi vì có khả năng rất lớn là kết quả cũng sẽ giống như những gì hắn thu thập được, xem như cũng mất công.

Trạm xăng bị nổ, quả thật có thương vong, nhưng không có ai bị thương giống Phong Triển Nặc, hẳn đến đâu cũng sẽ không bị người ta che lấp về nỗi bật của mình, huống chi trên tivi cũng đã đăng tin và quay phim, người bị thương quả thật không phải là hắn, cũng may không phải là hắn.

Hiện trường kia không giống hiện trường của một vụ ẩu đả, sự cố chỉ là ngoài ý muốn, Feston thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng càng thêm sốt ruột và lo lắng.

Hắn không ngừng thu thập tình báo ở đủ mọi phương diện, tuy rằng hắn muốn tự mình đi tìm nhưng lý trí nói cho hắn biết như vậy sẽ vô ích, Detroit là một thành phố lớn, muốn tìm một người am hiểu kỹ thuật lẩn trốn thì tựa như tìm kim dưới đáy biển.

Phân tích tin tức để nắm giữ manh mối rồi mới hành động, đây là tác phong làm việc của Feston, quả thật hắn cũng đang làm như vậy, nhưng mỗi ngày các thành viên của đội đặc nhiệm ST ở cùng văn phòng với hắn lại có suy nghĩ khác, bọn họ tình nguyện hắn không ở nơi này, bởi vì làm việc với một Feston Kada như vậy thì thật đáng sợ.

Bầu không khí trong văn phòng luôn nặng nề khiến người ta thở không nổi, khi làm việc công thì Feston luôn bình tĩnh quyết đoán nhưng khi giải quyết xong việc công thì hắn sẽ vui đầu vào nghiên cứu tư liệu trong tay, nghiên cứu hành tung của một người.

“Như vậy không phải cũng giống như trước kia hay sao?” Đến giờ nghỉ trưa, Clyde thấp giọng thì thầm, khi nghe thấy tiếng bước chân thì lập tức ngậm miệng lại.

Feston đi vào văn phòng, hắn vẫn không nói lời nào, ngoại trừ công việc khi cần thiết phải nói thì đa số thời điểm hắn rất ít khi mở miệng, thời gian đã qua ba ngày, ba ngày này Feston nhìn có vẻ rất bình thường, hắn vẫn đang giải quyết những vụ án chưa giải quyết ở công sở, cùng đám cấp dưới thảo luận về những vụ án đó, nhưng sau khi về nhà thì không ai biết hắn sẽ làm gì.

Hắn nhìn có vẻ bình thường nhưng đáng lý phải là bất bình thường mới đúng chứ? Người mất tích là người quan trọng nhất đối với hắn, người bình thường nào có thể đi làm vào lúc này? Nói rằng giống lúc trước là vì lúc trước hắn cũng từng cố gắng đi tìm một U Linh không tồn tại, nhưng mà lần này...

“Đây không phải là không chào mà từ biệt, Jonathan, tôi rất tin tưởng điểm đó, chắc là đã xảy ra chuyện gì đó.” Đến giờ tan tầm, Jonathan vẫn chưa về, Feston dường như nhìn ra đối phương muốn nói cái gì, vì vậy đột nhiên nói với hắn.

“Anh có căn cứ gì hay sao mà lại cảm thấy như vậy?” Jonathan biết Feston là người coi trọng chứng cứ, suy luận của Feston luôn rất chuẩn xác.

“Không có chứng cứ, nhưng tôi có thể cảm giác được cậu ấy đã xảy ra chuyện.” Không ngờ Feston lại trả lời như vậy, không biết đây là điều thuốc thứ bao nhiêu mà hắn đã rút ra, châm lửa, ánh mắt nhìn ra đằng xa vẫn ổn định như trước.

“Vậy anh tính làm sao bây giờ?” Jonathan không còn lời nào để nói.

“Tiếp tục tìm kiếm.” Feston thản nhiên trả lời, bàn tay cầm điều thuốc khẽ phẩy phẩy đối với Jonathan, “Quay về đi, các cậu đều đã tận lực, hiện tại cũng không giúp được gì cho tôi.”

Bọn họ đã tìm kiếm hết thấy manh mối, điều tra tất cả những điểm có thể phát hiện được, nhưng rốt cục chẳng tìm thấy cái gì, Jonathan chỉ có thể quay trở về, Feston tự mình thu dọn vài thứ rồi cũng về nhà.

Mở cửa ra, hắn giẫm lên mớ báo chí nằm ngổn ngang trên sàn, đem áo khoác ném lên ghế sofa, phía trên đã có không ít quần áo bị vứt bừa bộn, bát đĩa bên bồn rửa chén vẫn còn chất đống, gạt tàn thuốc trên bàn cũng chứa đầy tàn thuốc.

Nếu ai quen biết Feston thì nhất định sẽ không thể tưởng tượng hắn có thể sống trong hoàn cảnh này.

Ngày thứ tư, ngày thứ tư, đây là cực hạn mà hắn đã cố gắng chịu đựng, người đàn ông ngồi trên ghế sofa giống như mất đi hết thấy biểu cảm, bỗng nhiên tiếng chuông cửa lại đột ngột vang lên.

“Có nhà không? Mở cửa nhanh lên.” Là giọng của Bob, hơi mang theo một chút lo lắng, Feston vội vàng mở cửa ra.

.....

P/S: vắng vợ có mấy bữa là nhà cửa như cái chuồng heo, osin gì vậy nè.

203. Chương 203: Một Trận Hú Vía

Cửa vừa mở ra, cả hai bên đều kinh ngạc vì cảnh tượng mà mình nhìn thấy.

Bob và Rắn mới đỡ lấy Phong Triển Nặc ngay trước cửa, người nọ khép hờ mắt lại, vẫn mặc bộ đồ khi rời khỏi nhà, bộ trang phục hằng ngày dính đầy bùn đất, trên người quần quanh mùi thuốc súng và mùi máu tươi nồng nặc.

Feston lập tức đỡ lấy Phong Triển Nặc rồi bế đối phương quay về phòng khách, đặt Phong Triển Nặc lên ghế sofa, Bob nhìn căn phòng này một vòng, giữa một mớ lộn xộn là hành lí đã được chuẩn bị sẵn ở góc phòng, hẳn vừa rồi bị kinh ngạc chính là vì thảm trạng của phòng khách nhà Feston cùng với quyết định của người này.

“Mấy người mà trở về trễ một chút nữa là tôi đã lên đường đến Detroit rồi.” Giống như biết Bob đang nhìn cái gì, Feston trả lời nhưng không hề nhìn Bob, hắn sờ trán của Phong Triển Nặc, kiềm chế giọng nói luống cuống của mình, “Cậu ấy sao vậy?” fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc giống như mới trở về từ chiến trường, mà lúc này trông hắn như thể cho dù ai muốn lấy mạng của hắn thì hắn cũng sẽ không có phản ứng, Feston đẩy ra mái tóc ở trên trán của Phong Triển Nặc, vỗ nhẹ hai má của hắn thì lại nghe thấy Bob nói, “Cậu ấy quá mệt.”

“Nhưng cũng không đến mức như vậy.” Feston lạnh lùng quay đầu lại, Rắn mới ở bên cạnh Bob lại nhìn không được mà có cảm giác muốn lui ra sau.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn và Feston gặp nhau, cảm giác được sự uy hiếp trong tầm mắt của đối phương, trên khuôn mặt không có biểu cảm của Rắn mới cũng hiện lên một chút dao động, “Anh ấy nói đúng, là vì quá mệt mỏi, đối với một sát thủ có thể mất đi năng lực hành động bất cứ lúc nào thì việc bảo trì cảnh giác cao độ rất mệt mỏi.”

Feston bị vài lời của Rắn mới chấn động, hắn ấn lên chân của Phong Triển Nặc.

“Chỉ cần trở về là đủ rồi.” Sắc mặt căng thẳng đến đáng sợ đang dần dần trở nên thả lỏng, hắn vỗ về mái tóc của Phong Triển Nặc, người này đang nhắm mắt, không biết là hôn mê hay ngủ say, nét mặt thả lỏng vẫn còn lưu lại sát khí lạnh lùng.

Ngón tay của Feston lướt qua trên gương mặt của Phong Triển Nặc, thoạt nhìn giống như một con thú hoang vì chạy trốn mà kiệt lực, trên người hỗn độn, có vài vết thương vụn vặt, nhưng không hề ảnh hưởng đến cảm giác của người ta dành cho hắn, hắn vẫn sắc bén điêu luyện, có năng lực định đoạt sống chết của người khác, nhưng vì sao hắn cứ làm cho người ta phải quan tâm đến hắn như vậy?

Người này luôn làm cho người ta muốn phải chiều cố trông nom hắn.

Feston chưa từng nói như vậy với Phong Triển Nặc nhưng hắn luôn cảm thấy như thế. Nếu nói ra thì nhất định sẽ bị đối phương cười nhạo, Phong Triển Nặc không cần người ta bố thí tình cảm và sự thương hại, mà Feston cũng không phải xuất phát từ loại suy nghĩ này mà muốn có được Phong Triển Nặc.

Vắt ráo nước một chiếc khăn ẩm rồi lau mặt cho Phong Triển Nặc, dường như chỉ cần nhìn thấy người này bình yên vô sự nằm trên ghế sofa thì Feston liền có năng lực khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có của mình. fynnz810

Feston lau khô mặt của Phong Triển Nặc, lau đi một vài chỗ bị xây xước nhẹ, nói lỏng cổ áo cho hắn, để cho hắn nằm thoải mái một chút.

Bob nhìn thấy cảnh tượng này thì bỗng nhiên lại muốn uống rượu, nhưng rốt cục vẫn không lấy chai rượu ra, “Chúng tôi đều muốn cậu ấy về nhà trước rồi hẵng tính, nhưng cậu cũng biết Ian mà, thằng nhóc này thoạt nhìn rất vô tư nhưng kỳ thật cậu ấy vẫn luôn cố gắng cầm cự.”

“Không sớm giải quyết cho dứt điểm thì làm sao tôi có thể trở về, dù gì thì cũng không thể mang theo một hàng đuôi lèo đèo trở về...Bob, càng ngày anh càng lảm nhảm thì phải.” Khi Feston hôn xuống khoe miệng thì Phong Triển Nặc liền mở to mắt.

Không xác định chính mình tỉnh lại từ lúc nào, có lẽ là lúc Feston chạm vào hần, giống như có cảm ứng, ý thức rốt cục trở về thân thể làm cho hần chân chính tỉnh lại, tựa như hần chưa từng ngã xuống.

Hần vịn vào tay vịn của ghế sofa rồi đứng lên, động tác vẫn phong độ như trước, giống như chưa từng rời đi, chưa từng gặp phải truy kích trong hoàn cảnh nguy hiểm nhất, càng không có ngã xuống khi bình yên về đến nhà.

Bởi vì thần kinh căng thẳng quá độ cho nên một khi được thả lỏng thì sẽ như vậy, Phong Triển Nặc thân nhiên đứng lên rồi vò mái tóc của mình, “Hey, tôi đã trở về.”

Hần hôn môi của Feston, không ngờ lại bị Feston nắm chặt áo.

“Xem ra cậu muốn bị tôi đánh cho một trận thì mới vừa lòng đúng không?” Lời nói thờ ơ mặc kệ sống chết của Phong Triển Nặc khiến Feston nổi giận, ánh mắt sắc bén giống như muốn ăn tươi nuốt sống hần, “Tôi thật sự muốn làm như vậy—”

Bàn tay nắm cổ áo đang cực lực kiềm chế, Phong Triển Nặc cau mày, “Vậy thì đến đi.”

“Chết tiệt! Cậu có biết tôi lo lắng nhiều như thế nào hay không?” Đối với Phong Triển Nặc như vậy thì Feston chỉ có thể bó tay, hần chỉ có thể rống giận mà ôm lấy người này, ôm chặt đến mức cảm thấy đau đớn.

Hần dùng sức ôm Phong Triển Nặc, hung hăng hôn xuống bờ môi kia.

Chỉ là quá mệt mỏi mà thôi, liên tục vài ngày đều che giấu hành tung, giải quyết vài cái đuôi, Rick quả thật mang cho hần một rắc rối rất lớn, không biết trong cái lọ có thứ gì mà lại dẫn đến nhiều người như vậy.

Phong Triển Nặc không thể không xử lý đám người đó trước rồi mới trở về, đồng thời còn phải tìm một nơi bí mật để giấu kín cái thứ kia, phải là một nơi mà không có ai có thể phát hiện được, những chuyện này cũng mất khá nhiều công sức.

Chẳng qua hiện tại hần đã trở về, vẫn nguyên vẹn không sút mẻ gì, Feston túm lấy cổ áo của hần giống như chuẩn bị ném hần vào vách tường bất cứ lúc nào, nhưng nụ hôn quen thuộc như vậy vẫn rất động lòng người.

Ôm ngược lại Feston, Phong Triển Nặc hít sâu hơi thở của đối phương vào ***g ngực, không khí trong phòng khách cùng với mùi thuốc lá lớn vờn trong xoang mũi, hần dùng hết sức để buộc chặt cánh tay, Feston cũng ôm chặt hần cho đến khi nụ hôn này làm cho hô hấp của bọn họ đều dồn dập thì mới chịu buông đối phương ra.

Bob đã sớm ngồi xuống một chiếc ghế, hần ho nhẹ vài tiếng, “Tôi biết hai người đã vài ngày không gặp, không bằng trở về phòng mà ôm hôn đi, đừng quên ở nơi này còn có hai người đứng xem.”

Phong Triển Nặc và Feston sau khi tách ra thì đều tự ngồi xuống, Feston nhéo nhéo chân của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc gật đầu đối với hần, tỏ vẻ tình hình không tốt nhưng vẫn có thể đi được, nghe thấy Bob nói như thế thì lúc này bọn họ mới nhìn sang.

Tuy rằng Rắn mỗi biết quan hệ của bọn họ nhưng tình huống hiện tại vẫn làm cho hần có một chút lúng túng, thậm chí hần cũng không biết vì sao hần lại hộ tống U Linh trở về.

“Tôi sẽ lập tức rời đi.” Phát hiện bản thân mình không có lý do để ở lại nơi này, Rắn mỗi liền xoay người rời đi, bỗng nhiên người ở phía sau gọi hần lại, “Dọc đường đi cậu giúp tôi giải quyết không ít người, không có lý do gì lại để cậu làm ăn lỗ vốn như vậy.” fynnz810

Ý của Phong Triễn Nặc là hẳn không ngại tiêu tiền để cảm ơn, hẳn dựa vào ghế sofa, “Trước giờ tôi luôn công tư phân minh, cậu không hoàn thành nhiệm vụ, chuyện này sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với danh dự của cậu, vì sao không bồi thường một chút tổn thất cho mình?”

Hắn hoàn toàn không có vẻ mặt dữ tợn máu lạnh, bộ dáng rất ôn hòa, Feston ở một bên ôm vai hắn, vẻ mặt lo âu âm trầm khi mở cửa nhà đã hoàn toàn biến thành cứng rắn và cương nghị, nhưng đường cong trên mặt đã nhu hòa hơn rất nhiều, bọn họ đều rất thoải mái, bởi vì đây là nhà của bọn họ.

“Kể từ ngày tôi không thể giết cậu thì tôi không có khả năng nói đến danh dự nữa.” Rắn mỗi tựa hồ cũng không cảm kích, Phong Triễn Nặc lơ đãng nói, “Vây vì sao cậu còn đưa tôi trở về để làm gì? Chẳng phải ở dọc đường cậu đã có cơ hội ra tay rồi hay sao?”

Ánh mắt xảo quyệt của hắn làm cho Rắn mỗi càng khó trả lời, đối phương do dự một chút, “Cậu là U Linh, cho dù bề ngoài có vẻ như không phòng bị, nhưng ai biết có phải cậu đang thử tôi hay không.”

“Thông minh.” Phong Triễn Nặc cười khê khiến người ta không đoán ra được sự chân thật trong đó, “Về cái lọ kia, tôi không hy vọng có bất luận kẻ nào nói ra...”

“Những người theo đuôi đều đã bị giải quyết, không có người biết nó ở đâu, chẳng phải nó được chính tay của cậu cất giấu hay sao? Mà lại là nửa đêm, có ai nhìn thấy đâu.”

Lời châm chọc của Rắn mỗi chỉ làm cho Phong Triễn Nặc giật giật khóe miệng, Feston có vẻ chỉ lặng yên ngồi bên cạnh nhưng thực chất lại lắng nghe tất cả.

Nhìn Bob và Rắn mỗi, “Là hai người giúp cậu ấy, đáng lý chúng tôi phải cảm ơn, thôi thì ngồi nghỉ trong chốc lát đi.” Sau đó hắn vỗ vai của Phong Triễn Nặc rồi nói, “Cậu đi tắm trước đi, tôi đi gọi điện thoại kêu thức ăn mang đến.”

“Chắc hai người đều đã đói bụng, Rắn mỗi, ngồi xuống đi.” Feston thu xếp mọi chuyện, “Còn cậu, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, đợi lát nữa cậu phải nói rõ với tôi, mất liên lạc nhiều ngày như vậy, lúc ấy tôi nghe thấy âm thanh gì truyền đến thì chắc cậu cũng biết! Đừng tưởng rằng cứ như vậy mà xong chuyện!”

Dễ dàng đẩy Phong Triễn Nặc vào phòng tắm, trước khi đóng sầm cửa thì hắn nói với đối phương một câu, “Nếu đứng không nổi thì kêu tôi.”

Giọng nói có một chút lạnh lùng, nhưng Feston mắt hững hờ cũng chứng tỏ người này quan tâm đến hắn, Phong Triễn Nặc cũng không phải là người không biết điều, Feston không quá mức để ý đến tình huống của hắn, điều này có nghĩa Feston tin tưởng hắn?

Hắn rốt cục cũng không phải là người cho phép mình có nhược điểm....

Dòng nước ấm áp vây quanh, Phong Triễn Nặc thở phào nhẹ nhõm, sau khi trải qua nguy hiểm thì có được một nơi an toàn để về, loại cảm giác này cực kỳ tốt đẹp, những chuyện khác cứ giao cho Feston giải quyết là được.

Bên ngoài phòng khách, Feston gọi điện kêu pizza, Bob nhanh chóng lấp đầy bụng, Feston dọn dẹp phòng khách một chút, nơi này lại khôi phục cảnh tượng vốn có.

“Âm thanh mà cậu nghe thấy là xe của chúng tôi đụng phải xe của người ta, di động của Ian bị hỏng cho nên mất liên lạc với cậu, đương nhiên tôi nghĩ là cậu ấy cố ý vì tránh cho cậu bị liên lụy vào chuyện này.” Ban đêm, giọng nói của Bob có một chút mơ hồ.

Đụng xe, sau đó là che giấu hành tung, lẩn trốn....

Xác thực mà nói thì là vừa lẩn trốn vừa giải quyết mấy cái đuôi, đây cũng là lý do vì sao Feston không tìm thấy manh mối gì, người đã một lòng che giấu thì đương nhiên sẽ không làm cho người ta phát hiện, nhất là người am hiểu cách lẩn trốn như Phong Triễn Nặc.

Trong lúc đó Rắn mỗi cũng phát huy tác dụng không nhỏ, bản thân hắn cũng là một sát thủ chuyên nghiệp.

.....

P/S: :> hú hồn bác Phê.

204. Chương 204: Rắn Mỗi Tự Thuật

Bob đơn giản thuật lại toàn bộ quá trình, kỳ thật lúc ấy khi bị đụng xe thì Phong Triển Nặc đã nhảy ra khỏi xe, không xảy ra chuyện gì lớn, cuối cùng hắn cứ lăm bầm lăm bầu mà nhắc đi nhắc lại, “Nhưng cậu ấy vẫn không liên lạc với cậu, điểm ấy tôi rất bội phục, cho dù có quan tâm một người như thế nào đi nữa thì cũng sẽ kiềm chế hành động của mình, cách ly những gì đang xảy ra trên người của cậu ấy với đối phương, ngay từ lần đầu thì tôi đã cảm thấy cái thằng nhóc đó không hề đơn giản.”

Người từng vài lần chặt đứt tình cảm cá nhân của mình thì làm sao sẽ đơn giản, đương nhiên nguyên nhân là vì trước kia bản thân hắn cũng không giao ra hết tình cảm, nhưng theo căn bản thì hiện tại Ian Noy cũng không thay đổi, vẫn là U Linh khiến người ta không hiểu, ngay cả chính mình mà cũng có thể vô tình.

Từ khi Phong Triển Nặc và Feston sống cùng nhau thì Bob cảm thấy càng hiểu Ian hơn trước kia, nhưng vẫn sẽ có loại cảm khái này.

Rắn mỗi là sát thủ, bỗng nhiên hắn cảm thấy chính mình nên nói cái gì đó, “Cho dù nhớ đến cỡ nào thì cậu ấy cũng không bám sổ của anh, cho dù biết anh có thể sốt ruột nhưng vì an toàn của anh và của cậu ấy cho nên cậu ấy không liên lạc với anh, nhưng mà cậu ấy—”

“Hành động nhanh hơn, có lẽ còn không ăn không ngủ để cố gắng quét dọn sạch sẽ mọi chương ngại vì dễ gấp rút trở về trong thời gian ngắn nhất.” Feston giơ tay lên ngăn cản Rắn mỗi nói tiếp.

Rắn mỗi cảm giác được một ánh mắt khó có thể xem nhẹ đang theo dõi hắn, Feston lạnh lùng nhìn hắn, “Không cần cậu giải thích cho tôi biết, tôi hiểu rõ hết thấy những gì thuộc về cậu ấy, hết thấy quyết định của cậu ấy, cậu cho là cậu có thể hiểu rõ cách làm của cậu ấy mà tôi có thể không hiểu được bởi vì tôi là một cảnh sát à?”

“Tuy rằng tôi sẽ mất hứng vì cách làm của cậu ấy nhưng chuyện này cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến tình cảm của chúng tôi, khi tôi quen biết cậu ấy thì cậu ấy chính là người như vậy, còn cậu...”

Ánh mắt bí hiểm của Feston xoay chuyển trên người của Rắn mỗi, tựa như một con chim ưng đang tìm thức ăn giữa đêm tối, “Cậu ấy không cần có thêm đồng bọn.”

“Muốn nói là bạn thì cậu ấy đã có Drim Glen, nhắc đến bạn đời thì cậu ấy đã có tôi, Rắn mỗi, người muốn tìm một đồng bọn không phải là cậu ấy mà là cậu, mấy ngày nay sống chết cùng nhau có lẽ sẽ làm cho cậu sinh ra ảo giác, giữa hai người sẽ có một loại tín nhiệm, cũng sẽ có ảo giác trở thành đồng bọn, nhưng với cậu ấy mà nói thì sự tồn tại của cậu chỉ dừng ở đó—”

Giống như không nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng dần dần cứng ngắc của Rắn mỗi, mặc kệ xuất phát từ lý do nào thì Feston cũng muốn nói cho rõ ràng, “Có phải trong lúc nguy cấp cậu ấy đã cứu cậu? Hay là khi giúp cậu thì đã mỉm cười với cậu? Cậu đồng cảm với cậu ấy bởi vì cậu ấy vốn có sức quyến rũ rất riêng, cậu ấy không giống người thường, làm cho người ta có cảm giác bị mê muội, muốn tiến đến để hiểu biết cậu ấy.”

Bob khép hờ mắt giống như đang ngủ, không có phản ứng gì đối với cuộc đối thoại của hai người, còn Rắn mỗi thì đứng thẳng tắp ở nơi đó, sát ý dần dần tràn ngập, Feston vẫn thản nhiên như tác phong vốn có của mình.

“Hiện tại cậu ấy đã trở lại, không cần bắt luận kẻ nào giải thích hành động của cậu ấy cho tôi biết, những gì tôi muốn biết thì cậu ấy sẽ chính miệng nói cho tôi nghe, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn cậu vì đã giúp cậu ấy trong lúc cậu ấy cần giúp đỡ nhất, bởi vì khi đó không có tôi.” Feston giơ lên ly rượu Whisky ở trong tay, hắn cũng rót cho Rắn mỗi một ly.

Đôi mắt màu xanh xám của Rắn mỗi càng thêm u ám, đôi mắt tựa như biệt danh của hắn, đó là đôi mắt của động vật máu lạnh, chúng nó đang dừng trên người của Feston, “Tôi vẫn chưa nói hết, anh tưởng là cái gì anh cũng biết hay sao?”

“Tôi chưa hẳn là cái gì cũng biết, nhưng có rất nhiều chuyện thì tôi chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, bởi vì tôi cũng từng là người bị cậu ấy hấp dẫn.” Feston chậm rãi uống cạn ly rượu, Rắn mỗi đột nhiên rút súng, nhưng một tiếng súng khác còn nhanh hơn cả hắn.

Trượt đến góc phòng, Rắn mỗi ôm lấy bàn tay, mùi máu tươi ẩm ướt bốc lên, không ngờ Feston cũng nhanh như vậy?!

Rắn mỗi xem Feston là một đặc vụ liên bang vĩ đại nhưng không ngờ Feston cũng có bản lĩnh như thế, cho dù hắn đã tận mắt nhìn thấy hành vi lớn mật của Feston ở trong tù. fynnz.wordpress.com

Một tay của Feston buông xuống ly rượu, tay còn lại cầm súng chĩa vào Rắn mỗi, “Bỏ đi, đợi cậu nghỉ ngơi hồi phục xong thì cậu mới có thể là đối thủ của tôi, hiện tại cậu chỉ có năng lực phô trương thanh thế mà thôi.”

Feston hoàn toàn không đặt Rắn mỗi vào trong mắt, mà người duy nhất có năng lực ngang ngửa với Feston lại đang mặc một chiếc quần dài rộng thùng thình mà đi ra khỏi phòng tắm, chỉ cần liếc mắt một cái liền đoán ra được chuyện gì.

Phong Triển Nặc nhấc khẩu súng của Rắn mỗi lên rồi chậm rãi nâng cổ tay, “Là Bạch quý bảo cậu làm như vậy à?”

Ánh mắt quen thuộc của tử thần, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy dấu vết của ý cười, nhưng sẽ nhanh chóng phát hiện bên dưới có bao nhiêu sát ý.

Rắn mỗi đè lại vết thương trên tay, lạnh lùng cười, “Cậu đã sớm phát hiện cho nên dọc đường mới cảnh giác như vậy, cậu hỏi tôi vì sao không ra tay chắc là vì cậu căn bản chưa cho tôi cơ hội để ra tay.”

“Nếu cậu tính làm như vậy thì cũng không phải không có cơ hội.” Mái tóc vẫn còn đang nhiều nước, Phong Triển Nặc giật giật ngón tay, bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó, “Thật xin lỗi, Feston, tôi đã giết người trên đường trở về.”

Hắn quay đầu lại mà nói như vậy, dường như rất đáng tiếc vì đã không làm được như hy vọng của Feston, lại giống như không hề để ý, Feston ném cho hắn một chiếc khăn lông, “Chẳng lẽ tôi còn yêu cầu cậu cho dù mình bị thương cũng không thể giết người hay sao? Đừng ngốc như vậy.”

Hắn không hỏi là Phong Triển Nặc có dùng súng của hắn hay không, đương nhiên là không, ở trong mắt của Feston thì người này vẫn là một sát thủ xảo quyệt và rất khôn ngoan.

Chụp được cái khăn rồi lau khô tóc, có thể nhìn thấy trên nửa thân người trần trụi của hắn có lưu lại vài vết dao nhọt nhọt, không cần cố kỵ Rắn mỗi, Feston ném khẩu súng trong tay của hắn cho con ma men già, “Bob, canh chừng cậu ta.”

Bob giống như đột nhiên tỉnh lại, lắc đầu tiếp nhận súng, “Hỏi nhanh lên đi, tôi còn phải trở về nữa, không có thời gian ở đây làm bảo mẫu đâu.”

“Chẳng phải anh xem diễn rất khoái trá hay sao?” Bob không thể phản bác.

Có người cần nghỉ ngơi đầy đủ, càng đừng nói là chấn thương thần kinh cột sống của hắn vẫn chưa khỏi hẳn, đồng thời thể lực cũng bị tiêu hao quá độ, Phong Triển Nặc cũng không bạc đãi thân thể của mình, hắn ngã ra sau, “Cậu xuất hiện quá mức trùng hợp, tôi vẫn luôn đợi cậu ra tay, chẳng qua đã đến đây thì tôi thấy là cậu cũng chẳng còn cơ hội nào nữa, không bằng nói một chút nghe thử xem.”

Hắn nhìn Rắn mỗi, cũng không hỏi Rắn mỗi nguyên nhân mà Rắn mỗi không ra tay với hắn, có lẽ hắn đã sớm biết.

Feston dùng sức nhéo mạnh tay của Phong Triển Nặc, đi ra ngoài có vài ngày đã mang về một cái đuôi ngưỡng mộ, xem ra hắn không thể để cho người này thường xuyên chạy ra ngoài là tốt nhất.

“Bạch quý muốn tôi tìm cơ hội ra tay với cậu, nếu làm không được thì sẽ giết người quan trọng nhất của cậu, hắn đã chiêu mộ tôi, mà tôi cũng đã đồng ý.”

Rắn mỗi cũng biết rõ tình hình bất lợi cho hắn, hắn không cần thiết phải tiếp tục giữ bí mật.

Phong Triển Nặc nhếch môi, vẫn ngồi trên ghế với tư thế thoải mái, nụ cười kia lại làm cho người ta kiêng kị, “Là hần muốn cậu giết Feston à?”

“Nghe nói cậu đã hủy đi thứ quan trọng nhất của hần, hần cũng muốn hủy đi thứ quan trọng nhất của cậu, như vậy mới công bằng.” Bị Bob dùng súng chĩa vào, Rắn mới trả lời vấn đề của Phong Triển Nặc một cách lưu loát.

Năm đó hần phá hủy tổ chức của Bạch quý, tổ chức sát thủ phân tán đến khắp nơi trên thế giới, khi Bạch quý trở về rồi phát hiện thì đã quá muộn, hơn một chục tên quản lý đều bị giết, tư liệu cũng bị thiêu hủy, muốn triệu hồi đám sát thủ này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dựa theo tính cách của Bạch quý, mấy năm qua hần không gây phiền phức cho Phong Triển Nặc có lẽ là vì thời cơ chưa đến hoặc là bị ai đó gây trở ngại.

“Cậu thật thẳng thắn.” Phong Triển Nặc có được đáp án, hần bảo Bob buông súng xuống, Rắn mới có một chút bất ngờ, “Cậu không giết tôi?”

“Giết cậu chẳng phải việc gì khó, nhưng đây là nhà của tôi, tôi không muốn làm dơ thảm của mình.” Phong Triển Nặc khoanh tay, Rắn mới lộ ra sắc mặt lạnh lùng, Feston lại cảm thấy thú vị cho nên không xen vào.

“Trước tiên nói cho tôi biết vì sao cậu lại thẳng thắn như vậy, Bạch quý không cho cậu lợi ích gì hay sao?” Phong Triển Nặc tựa như đang tò mò, nhưng Rắn mới đoán là hần chỉ không dễ dàng tin tưởng người khác mà thôi.

“Nếu muốn giết cậu thì tôi cũng phải trả giá đắt, tôi vẫn chưa muốn chết, Feston Kada cũng không dễ đối phó, tôi không thể vì tiền mà vứt bỏ cái mạng của mình được.” Rắn mới hừ cười một tiếng đầy khinh miệt, “Bạch quý xem nhẹ tôi, tôi không phải là công cụ giết người để hần ta lợi dụng, nếu hần không phải thật lòng muốn tôi gia nhập thì vì sao tôi phải bán mạng cho hần.”

Đừng nhìn bộ dáng lạnh lùng của Rắn mới mà bị đánh lừa, hần là người rất biết ứng biến theo hoàn cảnh, cũng cực kỳ thông minh, sau khi Feston vạch trần tâm tư của Rắn mới thì chỉ im lặng ngồi nghe, lúc này Feston gật đầu với Bob, ra hiệu cho Bob có thể buông súng xuống. fynnz810

“Cậu có thể đi được rồi.” Khi Rắn mới nghe thấy lời của Feston thì lập tức có một chút bất ngờ.

“Chỉ như vậy?” Hần ở đây ăn uống, sau đó có ý đồ giết người, nhưng không chỉ thất bại mà lại còn bị thương, vậy mà đối phương vẫn để cho hần rời đi, “Cứ như vậy mà để tôi đi hả?”

Lần này khác với lần biến mất ở bệnh viện, lần đó hần biết đối phương nhất định sẽ gây rắc rối cho hần nên tìm cơ hội rời đi, mà lần này lại tiếp tục rơi vào tay của bọn họ, còn bị chĩa súng, trước mặt ba người này, ngoại trừ Bob hơi yếu một chút thì U Linh Ian và Feston Kada cũng không dễ đối phó.

Nhưng bọn họ lại để cho hần dễ dàng rời đi như vậy? Về mặt ngờ ngàng của Rắn mới viết ngay trên mặt.

“Không đi, chẳng lẽ cậu còn muốn ở lại ăn tối nữa hả?” Phong Triển Nặc nhìn vết thương trên tay của Rắn mới, “Nếu cậu còn muốn dùng tay của mình thì hiện tại nên lập tức rời đi chứ không phải đứng ở đây mà hỏi mấy câu vô nghĩa như vậy.”

Rắn mới bị Feston bắn bị thương, chỉ cần liếc mắt một cái thì Phong Triển Nặc liền nhìn ra thương thế nghiêm trọng cỡ nào, nếu chữa muộn một chút thì nói không chừng cánh tay của Rắn mới cũng sẽ bị tàn phế.

Nghe ra ý tứ của Phong Triển Nặc, kỳ thật nếu không quá mức chuyên tâm đề phòng bọn họ thì Rắn mới đã sớm nghĩ đến việc rời khỏi nơi này để chữa thương, hừ lạnh một tiếng, hần ấn tay vào vết thương rồi rời đi.

Bob thấy mình ở lại cũng không làm gì, nhìn hai người ngồi trước mặt, hần tính nói cái gì đó nhưng rốt cục lại thôi, sau khi nói tạm biệt thì liền rời đi.

Chỉ còn lại Phong Triển Nặc và Feston ở trong phòng, “Rắn mới sẽ đi gây rắc rối cho Bạch quý.” Sát thủ hiểu rất rõ suy nghĩ của sát thủ.

“Chẳng phải cậu muốn kết quả như vậy hay sao? Tôi mà còn không hiểu cậu thì không phải là tôi!” Feston cùng sóng vai ngồi với Phong Triển Nặc trên ghế sofa, hai người nhìn nhau, lộ ra nụ cười chỉ có bọn họ mới hiểu ý nghĩa của nó.

Tha cho Rắn mỗi đương nhiên là có nguyên nhân, nguyên nhân này thì hần và Phong Triển Nặc đều biết rõ, một sát thủ chuyên nghiệp hiểu biết suy nghĩ của một sát thủ chuyên nghiệp, một đặc vụ liên bang hiểu biết làm thế nào để tội phạm gặp rắc rối, hần và Feston cùng làm ra một quyết định.

Không nói nhiều về chuyện của Rắn mỗi, sau khi tắm xong thì vẫn còn vắt khăn trên cổ, Phong Triển Nặc quan sát phòng khách một vòng, nhất thời hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, “Mới có vài ngày mà đã chịu không nổi rồi sao?”

Nhường mảy trêu chọc, trong mấy ngày hần mất tin tức thì Feston cũng không có tâm tư chỉnh lại phòng ngủ, mặc dù vừa rồi đã thu dọn một chút nhưng vẫn còn nhìn thấy dấu vết hỗn độn.

“Như vậy có muốn tôi cũng mất tích vài ngày như vậy hay không, để xem cậu có cảm giác gì?” Feston ném xấp tư liệu ra phía sau, Phong Triển Nặc căn cứ theo giả thiết của hần rồi tưởng tượng, nhưng ngay lập tức nhận không được mà cau mày lại.

“Tôi nghĩ không ra nếu không có anh thì sẽ thế nào.” Hần thốt ra, bỗng nhiên hiểu được chính mình đã quá ỷ lại vào Feston.

Nhìn thấy sắc mặt của Phong Triển Nặc hơi âm trầm, Feston đưa tay ấn lên chân của hần, “Tôi nói rồi, tôi vẫn luôn ở bên cạnh cậu, nếu có một ngày cậu thật sự không thể đi được thì tôi sẽ là chân của cậu.”

.....

P/S: bé Nặc bảo *nhà của tôi*, *thăm của tôi*, của vợ công chồng :>.

205. Chương 205: Vừa Yêu Vừa Hận

Phong Triển Nặc nhìn Feston, hơi hơi chần động, “Anh...”

“Không cần phải vội vàng để ý chuyện trước mắt, tôi không sợ phiền phức theo đuôi cậu, mặc kệ là tổ chức trước kia của cậu hay là Bạch quỷ, nếu tìm tới cậu thì có nghĩa là tìm tới tôi.” Đôi mắt chim ưng lạnh lùng lóe sáng.

Khuôn mặt của Feston phóng đại ở trước mặt Phong Triển Nặc, “Cậu muốn bảo vệ tôi nhưng đừng quên tôi cũng muốn bảo vệ cậu.”

Trước ngực của Phong Triển Nặc bỗng nhiên phập phồng vài cái, sau đó hần bắt đầu cười khê, “Nói cái gì mà bảo vệ với không bảo vệ, bị người ta nghe thấy thì sẽ cười thúi đầu cho mà xem, anh mà cần tôi bảo vệ à? Anh, Feston Kada, có thể thẳng tay vứt bỏ tập đoàn Kada, có thể mặc kệ mệnh lệnh của cục trưởng cục điều tra liên bang, người đàn ông như vậy mà cần tôi bảo vệ hay sao?”

Lộ ra khuôn mặt buồn cười, hần kéo lấy tay của Feston rồi hôn một chút, “Tôi chỉ không muốn để cho anh rước thêm phiền phức mà thôi, anh đã quá xui xẻo rồi, Caesar.”

“Thật sự nhớ cách xưng hô này.” Feston nắm lấy mái tóc màu trà của Phong Triển Nặc, “Thuận tiện nhắc nhở cậu một chút, tôi cũng không phải là xui xẻo, mà ngược lại tôi cảm thấy tôi rất may mắn vì khi đó đã không bắn chết cậu, nếu không thì làm sao có ngày hôm nay.”

Nhường mảy, trong đôi mắt dài mảnh của Feston tràn đầy ý cười, vài ngày không gặp lại tựa như đã qua mười mấy ngày, Phong Triển Nặc rút cục không thể nhẫn nại được nữa mà lập tức đẩy ngã Feston xuống thảm, chính hần cũng lăn từ phía trên xuống dưới.

“Chẳng phải anh muốn tôi muốn chết luôn sao?” Giống như có một chút tự đắc, hắn cười đến mức chấn động, dùng sống mũi cọ sát gò má của Feston, Feston vừa yêu vừa hận đối với khả năng dễ dàng thay đổi cảm xúc này của Phong Triển Nặc, hung hăng đánh mấy cái lên mông của đối phương, “Cậu nói thử xem?”

Ánh mắt luôn cất giấu vài phần khó lường bỗng nhiên nổi lên một trận sóng ngầm mãnh liệt, hắn bắt ngờ bế Phong Triển Nặc đứng dậy rồi đi vào phòng ngủ, sau đó ném đối phương lên giường, không biết đã chuẩn bị sẵn một sợi dây xích từ khi nào rồi dùng tốc độ sấm sét mà xích tay của Phong Triển Nặc lại.

“Đùa cái gì vậy?!” Phong Triển Nặc nhảy dựng lên, một chân đá về phía Feston, đáng tiếc là bị chặn lại.

Feston nắm mắt cá chân của hắn, “Đừng lãng phí sức lực, cho dù tôi ngủ không đủ giấc nhưng xem ra vẫn còn tốt hơn tình trạng hiện tại của cậu rất nhiều.” Dừng lại một chút, hắn tiếp tục nhéo nhéo chân của Phong Triển Nặc rồi mới buông ra, “Được rồi, ít nhất tôi cũng biết là cậu vẫn còn đi đứng được.”

Nếu lần này bị đá trúng thì Feston tin tưởng chính mình sẽ không quá dễ chịu, “Tôi đi tắm một chút đây, cậu nghỉ ngơi trước đi.”

“Nghỉ ngơi như vậy à?” Lắc lắc cổ tay, xiềng xích phát ra âm thanh trong trẻo, “Có phải tôi nên cảm ơn vì lần này anh đã đối xử dịu dàng hơn trước kia hay không?” Phong Triển Nặc liếc nhìn sợi dây xích trên tay một cách trào phúng.

“Vì an toàn của cậu.” Feston trả lời đơn giản rồi dừng lại bước chân đi vào nhà tắm, hắn quay đầu lại, “Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, chắc là cậu cũng đã quen.”

Gương mặt với góc cạnh kiên nghị rõ ràng, giờ khác này nụ cười kia lại làm cho người ta cảm thấy có một chút đáng giận, Phong Triển Nặc rõ ràng cảm nhận được tính kiên nhẫn của Feston đã dùng hết.

“Xem ra anh thật sự đã không thể tiếp tục nhịn được nữa.” Lúc này mà còn có thể nói đùa như thế, Phong Triển Nặc cũng cảm thấy nghi ngờ, hắn khiêu khích Feston.

“Dù sao tôi cũng sắp từ chức, dùng thủ đoạn nào cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thể cho cậu được tốt, yên ổn ở chỗ này thì tôi có thể làm bất cứ điều gì.” Bình tĩnh lý trí như Feston, quả cảm lạnh lùng lại cứng rắn như Feston, người đàn ông như vậy mà cũng có một ngày nói ra những lời này. fynnz.wordpress.com

Phong Triển Nặc đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nở nụ cười, “Nếu không thì sao?”

“Vậy cho dù chân của cậu có bị tàn phế cũng không thành vấn đề, như thế cậu cũng sẽ không thể đi lại được nữa, tôi sẽ trở thành chân của cậu, tôi sẽ bảo đảm an toàn cho cậu, ngược lại cậu cũng sẽ bị nhốt cả đời.” Những lời này mơ hồ có vài phần chân thật, giọng điệu nhẹ nhàng của Feston lại khiến người ta có cảm giác bị uy hiếp.

Nhìn thân ảnh đứng trước cửa phòng ngủ của Feston, Phong Triển Nặc cười một cách thâm trầm, “...Bị người như tôi hấp dẫn thì căn bản mà nói anh cũng chẳng phải là người vô tư, chẳng qua tôi nghi ngờ anh có thể nở lòng nào hay sao?”

Nỡ lòng nào làm như vậy hay sao, nỡ lòng nào làm cho người quan trọng nhất của mình mất đi tự do, trở nên sa đoạ? Feston quay lại, “Tôi yêu sự tự do của cậu, cũng hận sự tự do của cậu, nếu chuyện này có thể làm cho tôi mất cậu thì tôi tình nguyện hủy diệt tự do của cậu.”

“Cho dù tôi sẽ mất đi chính mình, biến thành một người mà ngay cả anh cũng không quen biết?” Một sát thủ sa đoạ, bọn họ đã gặp qua rất nhiều.

“Cậu sẽ không.” Không biết Feston dựa vào điều gì mà lại chắc chắn như vậy, “Bởi vì cậu là Phong Triển Nặc, người tôi coi trọng sẽ không nhu nhược như vậy.”

Người trên giường thấp giọng cười, “Tôi nghe thấy anh nói với Rắn mối rằng chúng ta là bạn đời của nhau? Nói cách khác anh muốn nhốt tôi lại suốt đời? Không sợ tôi buồn chán rồi tiếp tục bỏ trốn hay sao?”

“Cậu cảm thấy buồn chán à?” Giống như nhìn thấy đáy lòng của Phong Triển Nặc, Feston dựa vào trên cửa mà nhìn hắn, “Nếu cậu buồn chán thì cậu sẽ không vội vã trở về, cậu nhìn đi, cậu đã bị tôi biến thành cái gì rồi?”

Feston mở ra hai tay, đáy mắt còn vương tơ máu, “Triển Nặc, không chỉ một mình tôi không muốn rời xa cậu mà cậu cũng sẽ không muốn rời xa tôi, điểm ấy chính cậu cũng đã phát hiện, cậu nói cậu không biết cách yêu, cậu có thể cảm thấy không có gì có thể đền bù cho tôi, cậu cố hết sức làm cho tôi rời xa thế giới của cậu, không muốn làm cho tôi bị liên lụy vào chuyện của cậu, chẳng qua tôi phải nói rằng cậu hoàn toàn không cần phải làm như vậy.”

Ánh mắt của Feston rất lạnh nhưng lại truyền đến một loại nhiệt độ kỳ dị nào đó, “Chẳng qua là cậu tự mình thỏa mãn, vì chuyện này mà cậu làm cho người ta phải lo lắng, tôi thấy là cậu quả thật cần phải bị dạy dỗ thì mới được.”

Không phải là lần đầu tiên bị đánh giá như vậy, lúc này Phong Triển Nặc cũng không hề để ý, ánh mắt sáng quắc, hần bước xuống giường, “Kỳ thật tôi đã sớm sa đoạ, tôi không còn đủ tư cách để làm một sát thủ.”

“Cái gì? Không đủ tư cách?” Feston dường như rất hứng thú để lắng nghe, ánh mắt có chứa trọng lượng dần dần trở nên sâu sắc, “Vì sao không đủ tư cách? Đó là chuyện từ khi nào?” Hần biết rất rõ đáp án.

Phong Triển Nặc kéo sợi dây xích trên tay rồi đến gần, giống như một con thú hoang được đeo trang sức lộng lẫy, “Vì một người, đó là một tay thợ săn, sau khi tên sát thủ chỉ chuyên săn bắn người khác trở thành con mồi của anh ta, khi cậu ấy nuốt anh ta thì chính cậu ấy cũng bị anh ta nuốt mất...”

“Nghe có vẻ như muốn cùng hủy diệt.” Feston dùng ánh mắt tỉ mỉ lướt trên những vết sẹo của Phong Triển Nặc, những vết sẹo này rất nhỏ, Phong Triển Nặc trừng mắt nhìn một cách xảo quyệt, “Quả thật là muốn cùng hủy diệt—”

Hần bỗng nhiên biến đổi vẻ mặt, mạnh mẽ vạch ra áo sơ mi của Feston rồi ép đối phương vào vách tường, “Dám xích tôi lại, Feston, anh nói xem tôi nên làm cái gì bây giờ? Anh có biết mấy ngày nay tôi bận làm cái gì hay không, tôi vội vàng trở về để gặp anh, còn anh thì sao? Anh đối xử với tôi như vậy à?!”

Trước khi mất đi tự do thì sẽ gãy dựa, hồ ly cũng rất hung dữ, chẳng qua Feston đã sớm quen thuộc với điều này.

“Tôi đã quá kiên nhẫn đối với cậu, thậm chí là tôi còn cho cậu tự mình đi ra ngoài, nhưng cậu xem lại đi—” Trên người của Feston nồng nặc mùi thuốc lá, hần hung hăng thì thầm, nắm lấy cổ của Phong Triển Nặc, “Cậu dẫn theo một cái đuôi ngưỡng mộ trở về, còn làm cho mình biến thành như vậy, nói cho cậu biết, tôi thật sự rất tức giận!”

Hần quyết định cảnh cáo Phong Triển Nặc một chút, “Tôi không muốn làm như vậy nhưng ai bảo cậu cứ trêu chọc tôi, cậu có biết hay không, cậu rất biết cách quyến rũ tôi.”

Rốt cục xem như cảnh cáo hay là trấn an, Phong Triển Nặc không có thời gian để đi xác nhận, hần vạch ra áo sơ mi của Feston, nhìn thấy ***g ngực rắn chắc, đôi mắt lạnh lùng hỗn loạn giữa lửa giận và dục vọng, Feston cũng mạnh mẽ kéo quần của Phong Triển Nặc xuống, dùng miệng an ủi hần, nhưng không tính tiến sâu thêm nữa, cũng không để cho Phong Triển Nặc được thỏa mãn trọn vẹn.

Nếu đây là trừng phạt thì Phong Triển Nặc có thể nói đây là một màn trừng phạt vô cùng nghiêm khắc, hần nhịn không được mà mắng chửi, “Chết tiệt, Feston! Tôi thề lần sau tôi sẽ làm cho anh mấy ngày không thể bước xuống giường!”

“Chờ có lần sau thì hần nói.” Feston đứng lên, ngay cả hần cũng chịu không nổi, Phong Triển Nặc bị dây xích khóa lại, bị hạn chế hành động, muốn phản kích lại Feston nhưng lại bị ảnh hưởng.

Có một chuyện mà Feston quả thật nói đúng, hần thật sự rất mệt, thế nên rất khó ngăn cản thể tấn công của Feston, chẳng qua bản tính xảo quyệt và không chịu thua khiến cho hần cũng không dễ dàng để Feston tiến hành thuận lợi, chỉ cần hần lộ ra bộ dáng chịu không nổi thì Feston tự nhiên sẽ do dự một chút, mỗi khi như vậy thì hần sẽ xoay chuyển tình thế. fynnz810

Hai người bọn họ trần trụi dựa vào cánh cửa tủ quần áo, cả hai đều thở hổn hển, trong gương phản chiếu ánh mắt bất đắc dĩ của Feston, đôi mắt màu xám tro không còn dấu hiệu của bình tĩnh, hần muốn chấm dứt trò chơi tra tấn này, nhưng không phải bằng cách mà Phong Triển Nặc đã nghĩ.

“Đừng nhúc nhích.” Khàn giọng dè dặt của Phong Triễn Nặc lại, Feston dùng tay giúp hắn phóng thích, sau đó mới thối lui, “Tôi đi tắm nước lạnh một chút, cậu lên giường nghỉ ngơi đi.”

Theo giọng nói có thể đoán được Feston đang cố kiềm chế, Phong Triễn Nặc lại cảm thấy muốn tán thưởng khả năng kiềm chế của Feston, “Anh có thể chịu nổi hay sao?” Giọng điệu của hắn cũng khàn đặc.

“Đến đây đi, dù sao cũng đã thành như vậy.” Rút ra vài tờ khăn giấy để lau chùi, Phong Triễn Nặc dựa vào trên cánh cửa tủ, Feston nghi ngờ có bao nhiêu người có thể kháng cự được người này trong tư thế như vậy, thân thể thon cao cân xứng, cơ bắp rắn chắc, còn có dấu hôn rải rác khắp người, trên làn da nhợt nhạt bị lây nhiễm một ít màu sắc khác....

Phong Triễn Nặc bỗng nhiên bị ném lên giường, tẩm ra giường quần chật lên người hắn, Feston đè hắn xuống, giọng điệu có một chút run rẩy, “Tôi bảo cậu đừng nhúc nhích rồi mà!”

Nhắm mắt làm ngơ, Feston rời khỏi phòng ngủ, trong phòng tắm nhanh chóng truyền đến tiếng nước chảy, nghĩ đến việc Feston vì hắn mà kiềm chế dục vọng, hiện tại đang tắm nước lạnh để giải quyết nhu cầu thì trong người của Phong Triễn Nặc lại dâng lên nhiệt độ nóng bức.

Giật giạt cổ tay, hắn nhắm mắt lại, cảm giác tê dại và nóng rát quen thuộc lại trỗi dậy từ lòng bàn chân, hắn chỉ có thể thả lỏng chính mình, không quá bao lâu thì cảm giác buồn ngủ lại tấn công, mà tẩm nệm cũng lồm xồm một chút.

Một cánh tay vòng qua thắt lưng của hắn, bờ môi của Feston hơi mang theo cảm giác mát lạnh, khẽ hôn lên sau cổ của hắn, giống như cảm giác được hắn vẫn còn thức, “Mau ngủ đi.”

Phong Triễn Nặc chìm vào giấc ngủ, đây là một đêm an ổn nhất sau mấy đêm bôn ba, không cần phải đề cao cảnh giác, không cần phải đề phòng người đồng hành, một giấc ngủ thả lỏng thoải mái, cổ tay bị xích nhưng hắn vẫn không hề cảm thấy bị trói buộc.

Dây xích lạnh lẽo bị nhiệt độ thân thể của Feston sưởi ấm, thật sự là một giấc ngủ ngon.

Ngày hôm sau, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, Feston mở dây xích cho hắn, “Lần sau mà còn xảy ra chuyện như vậy nữa thì tôi sẽ thật sự xích cậu lại cả đời.”

“Chỉ cần anh có bản lĩnh đó.” Muốn xích người giống như hắn cũng không phải chuyện dễ dàng, Feston cũng biết, vì vậy chỉ có thể lắc đầu, nhìn Phong Triễn Nặc đã khôi phục lại sắc mặt, “Không thành vấn đề, nếu không tin thì đến lúc đó có thể thử xem.”

Thử xem của Feston cũng không giống như thử xem của người khác, Phong Triễn Nặc nhún vai, chuyển đề tài, “Bob đã kể với anh những chuyện xảy ra, anh còn muốn biết gì nữa không?”

“Có một chuyện mà cậu nên biết.” Ăn mặc chỉnh tề, rốt cục không còn luộm thuộm như tối hôm qua, Feston gõ bàn phím, mở ra một lá thư điện tử, “Cậu tới xem thử.”

Hình như là chuyện lớn, Phong Triễn Nặc đi đến trước máy tính, lá thư được gửi từ Stephanie, Feston từng nhờ cô ta điều tra tung tích của Phong Triễn Nặc, không ngờ người của Stephanie không tìm được Phong Triễn Nặc nhưng lại phát hiện ra một chuyện khác.

“Rick đã chết?!” Ánh mắt của Phong Triễn Nặc trở nên lạnh lùng.

.....

P/S: em Nặc gian manh, mỗi lần ăn xôi là giả vờ chịu ko nổi để anh Phê rũ lòng thương.

206. Chương 206: Lòng Vẩn Sợ Hãi

Feston gạt đầu, “Nhưng không phải bị người ám sát mà là anh ta tự sát.”

Nếu Feston nói như vậy thì đã chắc chắn là Rick tự sát, chỉ cần có một chút dấu hiệu thì Feston cũng sẽ không khẳng định chắc nịch như vậy, Phong Triển Nặc lại nhận ra thứ mà Rick giao cho hẳn rất phiền phức.

“Anh ta đưa cho cậu cái gì?” Người nhảy bén như Feston đương nhiên cũng nghĩ đến, “Mặc kệ là cái gì thì tốt nhất đừng đặt nó trên người, cậu rất vất vả mới thoát khỏi lệnh truy nã, đừng tiếp tục leo lên danh sách đen của kẻ khác.”

“Rick muốn tôi giấu thứ kia đi, nhưng mà nói thật, tôi cũng không biết rốt cục nó là cái gì, sau khi anh ta đưa cho tôi thì lại tự sát.” Sau khi hết kinh ngạc thì Phong Triển Nặc tỉnh táo trở lại, chỉ cần hẳn muốn bình tĩnh thì hẳn sẽ lý trí hơn bất cứ kẻ nào.

“Tôi đã giết hết tất cả những người truy đuổi tôi, tôi nghĩ là chẳng còn ai có thể tiếp tục truy tìm được nó, hết thầy manh mối đều đã bị chặt đứt.” Đem chân gác lên bàn, hẳn ngồi trên một chiếc ghế nệm mềm mại, tư thế này làm cho hẳn rất thoải mái.

Feston có thể mặc kệ thứ kia là cái gì nhưng hẳn phải để ý cách xử lý của Phong Triển Nặc, “Cậu chắc chắn là sẽ không có ai truy ra cậu chứ?”

“Không biết chắc, nếu Rắn mối và Bob để lộ tin tức thì sẽ có khả năng có người tìm đến tôi, nếu không thì cho dù có người biết là U Linh làm nhưng cũng chưa hẳn có thể tìm được tôi.” Đây không phải là hẳn tự cao, sự thật số người biết thân phận chân thật của U Linh cũng không quá nhiều.

Ngoại trừ chính phủ Mỹ, đối mặt với màn hình, Feston cân nhắc trong vài giây, hẳn mở ra một trang web, tốc độ nhanh đến mức Phong Triển Nặc cũng chưa kịp thấy rõ, mật mã được gõ vào, nếu Jonathan ở trong này thì nhất định sẽ kinh ngạc thẳng thốt.

Đã lâu trước kia Jonathan đã rất kinh ngạc khi sếp của bọn họ lại có quyền hạn đăng nhập vào trang này, có thể chuyển tất cả hồ sơ, cho dù là hồ sơ cơ mật nhất, có thể nói không có cơ mật nào của cục điều tra liên bang mà Feston không thể nhìn thấy.

Chuyện này đương nhiên liên quan đến tập đoàn Kada, cũng có vài nhân tố là do chính bản thân của Feston, những người mà hẳn quen biết chưa hẳn là quan chức cấp cao của cục điều tra liên bang nhưng những người này đều là mấu chốt, sống chung với Feston được một quãng thời gian thì Phong Triển Nặc mới biết Feston nắm giữ tin tình báo còn nhiều hơn những gì mà người này để lộ ra ngoài.

“Anh đang làm cái gì vậy?” Hẳn thấy Feston ấn lên bàn phím, trên màn hình xuất hiện một thanh công cụ hiển thị phần trăm.

“Xóa bỏ tất cả tin tức về U Linh.” Những con số phần trăm đang liên tục nhảy lên, phản xạ ánh sáng chớp nhoáng trên mặt của Feston, lúc sáng lúc tối, Phong Triển Nặc duỗi tay ra, “Anh điên rồi sao? Đây là phạm tội, anh sẽ bị người ta điều tra!”

Đừng nói là xóa bỏ tư liệu trong cục điều tra liên bang, cho dù là tự tiện sửa đổi cũng đã là phạm tội, vậy mà Feston lại lựa chọn xóa bỏ, nhưng hẳn kịp thời bắt được tay của Phong Triển Nặc, “Không phải là lần đầu tiên sửa đổi, muốn nói là phạm tội thì tôi đã sớm phạm tội rồi, tôi vẫn luôn chậm rãi sửa đổi tất cả hồ sơ liên quan đến cậu, nhưng hiện tại nếu cứ từ từ như vậy thì sẽ không kịp, thứ mà Rick đưa cho cậu có lai lịch không rõ, không biết sẽ dẫn đến phiền phức nào nữa....”

“Tôi phải làm như vậy.” Hẳn bỏ tay của Phong Triển Nặc ra, số liệu xóa bỏ trên màn hình đã tiếp cận đến 90%.

“Kỳ thật không ai điều tra quá nhiều về chuyện của cậu, đều là do tôi tự thu thập tư liệu sau khi tiếp xúc với cậu, trong đó có một phần lớn là do tôi tự đăng lên ngay từ đầu, sau đó là Derek ở trong đội của tôi, tiếp đến là Mai Garrett, có thể nói đều là do tôi khởi đầu, đương nhiên phải để cho tôi xóa bỏ là đúng nhất.”

Lúc ấy Feston cũng không ngờ là sẽ có ngày hôm nay, nhưng hiện tại hẳn làm như vậy mà chưa hề do dự, “Đã nói là sẽ từ chức, cục muốn điều tra cái gì thì cứ để bọn họ điều tra, đối với tôi cũng chẳng sao cả.”
fynnz.wordpress.com

Khoanh tay, hẳn nhìn con số trên màn hình rốt cục chạy đến 100%, hoàn thành xóa bỏ, không chỉ xóa bỏ những tư liệu liên quan đến U Linh mà còn xóa bỏ hết thầy sự kiện liên quan đến U Linh, có thể tưởng

tượng được lần này cục điều tra liên bang sẽ bận đến thế nào.

Đã đến nước này thì Phong Triển Nặc cũng không thể tiếp tục ngăn cản, “Anh thật sự đã xóa bỏ tất cả rồi sao?”

“Còn một bản lưu dự bị trong hệ thống mạng, tôi sẽ cho người khác đi làm.” Một khi Feston đã quyết định cái gì thì hắn sẽ luôn hành động rất nhanh, hơn nữa cũng rất trực tiếp, hắn biết rõ ràng kết quả cuối cùng mà hắn muốn.

Phong Triển Nặc như có một chút dăm chiêu, hắn nửa thật nửa giả mà cười cảm thán, “Đối đầu với anh thật sự là một chuyện đáng sợ, có phải tôi nên may mắn là lúc trước đã chọn đúng người rồi hay không?”

Feston làm ra vẻ mặt hiền nhiên, “Nếu không thì hôm nay cậu tiêu rồi.” Feston mỉm cười nhìn Phong Triển Nặc, hơi nhướn mày, bộ dạng có một chút ngang ngạnh.

“Ai tiêu rồi thì vẫn chưa biết chắc.” Phong Triển Nặc cho rằng Feston về bản chất cũng giống như hắn, sẽ không làm chuyện vô vị, bọn họ chỉ lựa chọn đối thủ mà mình xem trọng.

“Khi gặp tôi thì cậu đã tiêu rồi, đây là điều mà cậu tự thừa nhận, đừng chống chế.” Không buông tha cho chuyện này, Feston cũng có lúc rất xấu tính, Phong Triển Nặc bỗng nhiên muốn cười, hắn thả lỏng thân thể rồi ngã ra phía sau, “Này, tối hôm qua chân của tôi lại đau.”

Sắc mặt của Feston nhất thời trở nên nghiêm túc, đỡ lấy Phong Triển Nặc, hắn để cho đối phương ngồi xuống, “Bác sĩ bảo rằng có cảm giác không phải là chuyện xấu, không tệ như vậy, cậu nằm nghỉ trước đi.”

Cách một lớp quần dài, Feston nhẹ nhàng xoa bóp đùi cho Phong Triển Nặc, xác nhận cảm giác của đối phương, sau đó lại gọi điện kêu bác sĩ đến nhà, nói cho bác sĩ biết tình trạng của Phong Triển Nặc, chữa bệnh không phải chuyện một sớm một chiều, bọn họ cần thời gian.

“Nếu không có anh thì tôi sẽ cảm thấy chính mình cũng rất kiên nhẫn.” Những lời này của Phong Triển Nặc làm cho người ta cau mày, nhưng hắn liền giải thích, “Anh hy vọng tôi có thể khỏi hẳn, tôi cũng hy vọng mình mau lành lặn, tôi không muốn anh phải làm đôi chân cho tôi, như vậy quá mệt mỏi.”

Feston đối diện với ánh mắt mang theo ý cười thản nhiên kia, “Vậy đừng nóng vội, từ từ sẽ ổn thôi, trước khi Bạch quỷ tìm đến thì cậu vẫn còn có thời gian.”

Vì để đối phó với nguy cơ trước mắt nên Feston luôn để mở cửa kho vũ khí, như thế có thể cảm lấy mấy khẩu súng ở bên trong bất cứ lúc nào.

Thần kinh của Phong Triển Nặc vẫn bị tổn thương, khi hành động thì thỉnh thoảng vẫn bị ảnh hưởng, nhưng đôi tay linh hoạt vẫn còn, kỹ thuật xạ kích của hắn vẫn còn, hắn phải chuẩn bị sẵn tình huống tệ nhất, nếu như cả đời không thể lành lặn thì hắn phải học cách ứng phó với những nguy hiểm có thể xuất hiện.

Mặt ngoài Feston vẫn bình tĩnh nhưng cũng có rất nhiều lúc không thể xác định, Phong Triển Nặc mất đi khả năng hành động sẽ giống như thú rừng bị mất đi móng vuốt, cho dù rằng nanh vuốt vẫn còn nhưng năng lực đã mất hơn phân nửa, đây chẳng phải là chuyện tốt lành gì.

Trong quá trình điều trị, Phong Triển Nặc kể lại tình huống ngày đó, cái lọ nhỏ mà Rick đưa cho hắn đã được hắn cất giấu ở một nơi an toàn, nhưng lại là một nơi khiến người ta không thể nghĩ đến, cho dù là Feston thì sau khi nghe kể cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

“Vậy mà cậu cũng nghĩ ra được chỗ đó, quả nhiên là cậu.” Vào một buổi chiều, hai người cùng nhau tập luyện, Feston dùng khăn lau mồ hôi, đó là một ngày nghỉ, từ khi quyết định từ chức thì hắn cũng chậm rãi giải quyết những vụ án còn tồn đọng, ngoại trừ văn phòng thì hắn rất ít khi ra ngoài.

“Ai có thể ngờ được thứ kia lại được giấu ở một nơi như vậy, cho dù đặt nó ở trước mặt người khác thì cũng không có ai sẽ nghĩ đến.” Chậm rãi duỗi ra hai chân, Phong Triển Nặc xem lời nói của Feston là một sự khen ngợi.

“Trừ phi là người tinh thông nhạc khí hoặc là âm nhạc, nhưng thiên tài như vậy rất hiếm gặp, mà phải tận mắt nhìn thấy, tự tay cầm nó thì mới có cơ hội phát hiện.” Khả năng này có tỷ lệ rất thấp, Feston tán thưởng rồi đưa cho hắn một chai nước.

“Cho nên lựa chọn món nhạc khí đó là ý định rất tốt, chẳng qua tôi vẫn hơi lo lắng một chút, Rick tự sát chứng tỏ tầm quan trọng của thứ kia vượt quá chúng ta tưởng tượng rất nhiều...” Phong Triển Nặc đứng lên, trong khoảng thời gian này hắn cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

“Vì vậy cậu tính đổi chỗ?” Đoán được quyết định của Phong Triển Nặc, bởi vì nếu là Feston thì hắn cũng sẽ nghĩ như vậy, “Một món nhạc khí cho dù quý báu cỡ nào thì cũng có khả năng sẽ bị sử dụng.”

Bởi vì cuộc đối thoại này mà Phong Triển Nặc quyết định dời đi vật phẩm thần bí kia, để Feston tự mình ra ngoài mang nó trở về, đây không phải là một quãng đường ngắn, muốn Phong Triển Nặc đích thân đi thì Feston đương nhiên lo lắng, mà giao cho người khác thì Phong Triển Nặc lại lo lắng.

Hai ngày sau, khi Feston cầm thứ kia trở về nhà thì trong phòng khách không có ai, toàn bộ căn nhà cũng không tìm thấy bóng người, mặc kệ mọi thứ, hắn lập tức lấy ra di động, tiếng chuông vang lên ở một góc, đó là điện thoại của Phong Triển Nặc.

Feston ném mọi thứ ở trong tay xuống, hắn xoay người mở cửa thì liền nhìn thấy Phong Triển Nặc đang đứng trước cửa, cầm túi đồ trong tay, kinh ngạc nhìn thấy vẻ mặt như muốn ăn thịt người của Feston, hắn nhếch miệng, “Làm gì mà mặt mày như muốn dọa người vậy, tôi đi ra ngoài mua thức ăn một chút, không ngờ là anh đã trở về, vì sao trước khi về không báo với tôi một tiếng?”

Phong Triển Nặc vẫn có thể tươi cười như vậy, Feston âm trầm đến cực điểm, sắc mặt mơ hồ lộ ra một chút bối rối lại trở nên đông cứng, một tay kéo Phong Triển Nặc vào phòng khách rồi đóng cửa lại, “Nghĩ lại những chuyện mà cậu đã làm đi, tôi còn có thể yên tâm hay sao?!”

Hắn đặt Phong Triển Nặc lên bàn ăn, xem đối phương là một bữa đại tiệc, không hề nề tình, cũng không hề giữ lại một chút nào. fynnz810

Phong Triển Nặc không hề kháng cự, phần khởi nghênh đón, túi thức ăn ngã xuống bàn, bạch bánh mì sandwich rơi ra, mấy củ cà rốt cà chua lẫn lông lợn, bơ và sữa ngã ngổ ngang.

Hai ngày không gặp, Feston đã mất kiên nhẫn, hắn cắn lên làn da của Phong Triển Nặc, lưu lại dấu vết thuộc về mình, tận sức giữ lấy, Phong Triển Nặc không phải Phong Triển Nặc của mấy ngày hôm trước, hắn ôm lấy lưng của Feston, thể hiện đam mê mạnh mẽ của mình.

Trên bàn ăn đang tiến hành một cuộc săn mồi trực tiếp, hai nhân vật chính đều rất tập trung, cho đến khi, “Anh thích, chẳng lẽ tôi lại không?” Thừa dịp Feston hơi lui ra một chút, Phong Triển Nặc nhặt lấy hộp sữa rồi mở ra.

.....

P/S: Hai bạn cứ tình thú mà chả thèm để ý cái lọ cực kỳ *nguy hiểm* kia đang nằm chình ình một góc o_o....lỡ tay mạnh quá làm vỡ nó thì sao?

207. Chương 207: Kịch Chiến Nửa Đêm

Lồng ngực của Feston nhanh chóng bị tưới sữa, bên dưới chất lỏng màu trắng ngà lộ ra làn da màu đồng, không ngờ Phong Triển Nặc lại vui đùa như vậy, Feston cau mày nhìn dòng sữa trên ngực, giống như một vị thần Hy Lạp vừa bị bán bỏ, thân thể cường tráng toát ra vẻ gợi cảm khiến Phong Triển Nặc không thể kháng cự.

“Feston!” Hắn thấp giọng gọi tên của Feston, vì trọng lượng của hai người mà cái bàn vang lên tiếng cọt kẹt, còn có tiếng hô hấp dồn dập của Feston, Feston nắm lấy đầu của hắn, “Lần sau ra khỏi nhà nhớ để lại tin nhắn!”

Feston cắn môi của Phong Triển Nặc, giống như chuẩn bị cắn nuốt, bởi vì kịch liệt đáp lại khiến cho song phương đều run rẩy, bàn tay của Phong Triển Nặc trơn trượt ***g ngực bị xối sữa tươi của Feston, bàn tay ẩm ướt sờ xuống mông của Feston, Feston hơi thoáng do dự một chút nhưng vẫn lập tức thả lỏng.

Feston để mặc hắn sắp đặt tư thế là điều tuyệt vời nhất, hắn phần khởi căn tai của Feston, “Có anh ở đây thì làm sao tôi có thể bỏ đi cho được.”

“Nhớ kỹ lời của cậu đã nói, từ nay về sau cậu phải luôn nằm trong tầm mắt của tôi.”

Nắm bắt từng cơ hội chính là sở trường của Feston, không đợi Phong Triển Nặc trả lời thì Feston đã vỗ lưng của hắn, đột kích tình thứ hai lại diễn ra sau buổi trưa....

Ở góc bàn là một chiếc lọ bằng thủy tinh trong suốt đang lấp lánh ánh sáng quý bí, hai người lâm vào biến tình đều không ngờ rằng cái lọ nhỏ mà Feston mang về lại quan trọng như thế nào, nếu xảy ra chuyện gì sai lầm thì mỗi người trên toàn thế giới đều bị ảnh hưởng.

Có lẽ không biết cũng là một điều may mắn, sau khi cái lọ nọ đến tay của Phong Triển Nặc thì nó được giấu vào một nơi bí ẩn, hắn từng giấu vào một món nhạc khí, nhưng rốt cục lại bảo Feston đi đánh tráo, dù sao bọn họ cũng là người cần thận.

Nhiều năm về sau bọn họ mới biết quyết định này của mình đã sinh ra bao nhiêu ảnh hưởng đối với những người khác, lúc này bọn họ không thể tưởng tượng được, khi đến thời khắc đó thì bọn họ mới phát hiện thứ thần bí này lại quan trọng đến như vậy.

Khi đó Phong Triển Nặc đã không còn là sát thủ, mà Feston cũng không còn là FBI, đương nhiên bọn họ vẫn ở bên nhau, có lẽ có đụng chạm, có tranh chấp, nhưng sau tranh chấp là càng thêm ăn ý, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ rời xa nhau.

Có ai ngờ ông trời lại cột chặt hai người với vẻ ngoài hoàn toàn khác biệt nhưng bản chất lại rất giống nhau này vào cùng một chỗ, sự việc luôn là như vậy, nhìn có vẻ rất bình thường nhưng lại mang đến ảnh hưởng sâu sắc, tựa như một quả cầu tuyết, càng lăn tròn thì càng lớn, hơn nữa sớm muộn gì cũng sẽ lăn đến một điểm rồi dừng lại. fynnz.wordpress.com

Lại trải qua một tháng, Phong Triển Nặc rốt cục khỏi hắn, không còn xuất hiện cảm giác tê dại và bỏng rát, cũng rất ít khi xảy ra tình huống mất thăng bằng đột ngột, bác sĩ chẩn đoán rằng đại đa số dây thần kinh đều đã tự lành, chỉ cần nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa thì hắn sẽ hoàn toàn ổn thỏa.

Vì chuyện này mà Phong Triển Nặc muốn chúc mừng một bữa, tất nhiên phương thức chúc mừng của hắn khác với mọi người, ngay khi hắn thừa dịp bóng đêm buông xuống để đòi lại nợ nần cần phải thanh toán với Feston thì bất chợt một viên đạn xuyên thấu vào cửa sổ –

Bụp! Một tiếng súng rất nhỏ vang lên!

Cửa kính vỡ vụn, rèm che thoáng chốc tung bay theo làn gió từ bên ngoài thổi vào, Phong Triển Nặc cầm lấy khẩu súng trong tay để bắn trả, Feston nhảy ra từ cửa sổ bị bắn vỡ, nhìn thấy một bóng người quay cuồng từ đằng xa rồi lộn ra sau một vách tường.

Động tác của đối phương rất linh hoạt, chắc chắn là đã được huấn luyện chuyên nghiệp, Bạch quý bắt đầu hành động, phán đoán này chợt lóe qua, khẩu súng trong tay của Feston còn nhanh hơn cả suy nghĩ của hắn.

Tiếng súng vang lên ngoài cửa sổ, bóng đêm tịch mịch cũng bị kinh động, “Cậu đừng ra đây!” Phong Triển Nặc nghe thấy Feston hô to một câu rồi đuổi theo người nọ.

Nếu mục tiêu của Bạch quý là hắn thì hắn đi ra nghĩa là đang tự chui vào lưới, nếu không phải nhằm vào hắn thì như vậy là hướng về cái lọ thủy tinh thần bí kia mà đến, trong hoàn cảnh chưa ai biết nó là cái gì thì phải bảo đảm an toàn cho nó.

Phong Triển Nặc nhanh chóng hiểu được nỗi lo của Feston, giới ứng biến là một trong những năng lực của sát thủ, hắn cất lọ thủy tinh vào kho vũ khí của Feston sau đó mới cầm lấy súng rồi đuổi theo hướng mà Feston đã rời đi.

Chưa đến đêm khuya, bên ngoài vẫn có xe qua lại, trong khu dân cư hoàn toàn im lặng, ngoại trừ tiếng súng vang lên khiến mấy căn hộ trong khu bật đèn, xem ra không quá bao lâu sẽ có xe cảnh sát đến.

Feston đi rất nhanh, đối phương dường như cố ý dụ bọn họ ra ngoài, Phong Triển Nặc đoán được nhưng không thể không đuổi theo.

Đi ra vội vàng cho nên Feston cũng không mang theo điện thoại di động, nhưng Phong Triển Nặc không hề sốt ruột, nếu đối phương chỉ có một người thì muốn đối phó với Feston cũng không phải chuyện đơn giản, ngay cả hắn cũng đã thử qua, nhưng để xem kết quả hiện tại sẽ như thế nào?

Bình tĩnh chạy đến phố đối diện, nơi đó có vài con đường nhỏ, có lẽ Feston đang ở nơi đó, cực kỳ thuận thực trong việc truy đuổi và nổ súng, Phong Triển Nặc đoán một chút rồi lén vào ngõ tối.

Có tiếng súng! Trong lòng của hắn nhảy dựng, sau đó lại cười rộ lên, cho dù có tiếng súng thì cũng chẳng có nghĩa gì, rất có thể là Feston nổ súng, đi sâu vào bên trong, quả nhiên nhìn thấy Feston ở chỗ này.

Vừa định đi lên thì sau vách tường đột nhiên nhảy xuống vài cái bóng đen.

“Là cạm bẫy!” Feston cũng nhìn thấy hắn đến đây, hai người ăn ý tách ra, phân tán hỏa lực của đối phương.

“Tôi phải nói là bọn họ đến rất đúng lúc.” Sắc mặt của Phong Triển Nặc vẫn không thay đổi, thậm chí còn mang theo ý cười, hơi lui ra sau một chút.

Hắn quả thật cần có cơ hội để thử nghiệm khả năng của mình sau khi hồi phục, ngoại trừ khả năng còn bao gồm cả kỹ xảo giết người, dùng dùng dùng, vài tiếng súng vang lên, có người ngã xuống, trong bóng đêm nhất thời tràn ngập mùi máu tươi mà hắn không hề xa lạ.

Sát ý dần dần nổi lên, hắn lại càng thêm bình tĩnh, nụ cười trên khóe miệng lộ ra một chút lạnh lùng, nhẹ nhàng nói, “Hey, món nợ này đừng ghi sổ tôi nha, tôi không muốn ra tay, là bọn họ muốn chết mà thôi.”

“Không cần nề mặt, đúng là tôi muốn cậu đừng giết người bây giờ, nhưng không muốn cậu hoàn toàn thu tay lại, nếu không cầm súng thì U Linh sẽ không phải là U Linh.” Ung dung trốn sau một tòa nhà, Feston tranh thủ thời gian mà trả lời, đồng thời đếm số viên đạn còn trong súng.

Mỗi lần hắn nổ súng thì sẽ không vội vàng, hơn nữa lại tuyệt đối không thất bại.

Hắn chính là cảnh sát, nhưng hắn không chính nghĩa đến mức yêu cầu Phong Triển Nặc chấp tay để người khác khinh thường, tương phản, một khi chọc giận Feston thì hắn ra tay đủ tàn nhẫn khiến người ta phải kinh sợ.

Chỉ cần nhìn những thi thể ở xung quanh thì sẽ biết, thủ đoạn của ngài đặc vụ FBI chuẩn bị từ chức kia khiến người ta nghi ngờ có phải hắn từng dựa vào giết người để sống hay không.

Phong Triển Nặc huýt sáo một cái, “Nếu anh sớm ra tay thì trước kia anh và tôi đã có thể xác định ai thắng ai thua.”

“Cậu tưởng là tôi không nghĩ đến hay sao, tôi cũng muốn làm như vậy nhưng chỉ là không thể ra tay được mà thôi.” Đó là chuyện trước kia, Feston đột nhiên đi ra từ đằng sau một tòa nhà, vài tiếng súng vang lên, lại nhanh chóng ẩn nấp.

Ánh trăng chiếu xuống người hắn, đối phương bị bắn trúng, máu tươi văng tung tóe, sau đó thi thể ngã xuống, trong bóng tối súng đạn không ngừng phát ra tia lửa, đối phương có không ít người, nhưng không ai nói chuyện, giống như những cái bóng vô hồn, Feston muốn bắt sống ít nhất một người nhưng tình hình trước mắt e rằng không dễ làm như vậy.

Nhân số của đối phương không ít, bọn họ dồn vào trong ngõ nhỏ, hai bên là khu dân cư, con đường nhỏ hẹp không thiếu những thứ linh tinh nằm bên lề, chúng nhanh chóng bị bắn nát thành từng mảnh nhỏ, mùi rỉ sắt của máu tươi và thực vật ôi thiu trộn lẫn vào nhau làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Đây không phải là lần đầu tiên Phong Triển Nặc và Feston cùng nhau đối địch, ngoài miệng nói chuyện nhưng động tác lại không hề nhàn rỗi, sau khi dùng sạch đạn thì lại lấy súng của những thi thể nằm dưới đất.

“Chờ cảnh sát đến đây rồi phát hiện là anh ở trong này thì sẽ nghĩ như thế nào, không bằng để bọn họ cho tôi giải quyết?” Đối thủ có không ít người, Phong Triển Nặc bưng bưng phần chân đề nghị, ham muốn giết người một khi bị kích thích thì sẽ khó có thể ngăn cản. fynnz810

“Giải quyết người như thế nào là chuyện của tôi, bây giờ tôi vẫn là cảnh sát, tôi không muốn nhìn thấy thân thể mới khỏi hấn của cậu lại xảy ra chuyện.” Ngắm bắn bóng đèn trong đêm tối, Feston ra tay rất nhanh, hai người giống như đang tranh xem ai sẽ giành chiến thắng, hai bóng dáng lẩn lộn đan xen vào nhau, thuận tiện trao đổi ý kiến.

“Anh xem thường tôi quá, anh là người biết rõ nhất năng lực của tôi mà.”

“Tôi là người biết rõ nhất năng lực của cậu trên mọi phương diện, nhưng trong chuyện này thì cậu phải nghe lời của tôi.” Lời nói của Feston rất dễ làm cho người ta liên tưởng và hiểu lầm, Phong Triển Nặc cũng không ngờ đến thời điểm này mà Feston còn có tâm tình nói đùa, vì vậy hấn liền bật cười, “Anh chắc chắn là hiểu rõ năng lực của tôi thật à?”

Tiếng cười của hấn đầy ám muội, bọn họ thân nhiên nói chuyện với nhau, đối phương hiển nhiên không ngờ lúc này bọn họ lại có thể tán tỉnh nhau như vậy, súng đạn lại nhất thời tăng thêm hỏa lực, phá hủy tâm tình thoải mái của Phong Triển Nặc.

Kỳ thật vừa rồi bị quấy rầy cũng đã phá hủy tâm tình của hấn, “Nói cho tôi biết là ai bảo mấy người đến đây, như vậy mấy người có thể chết thoải mái một chút.” Giọng điệu đột nhiên trở nên biến đổi, quỷ bí và lạnh lẽo.

Nhưng trả lời hấn chỉ có tiếng đạn và tiếng súng, không có bất kỳ phản ứng gì, những người này nhất định xuất phát từ một tổ chức nghiêm ngặt, trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.

Giẫm qua thi thể, Phong Triển Nặc đi ra từ chỗ tối, vài cái bóng hơi động, Feston lập tức ngắm bắn, “Muốn chết hay sao!”

Hấn rống to đối với Phong Triển Nặc, “Cậu đi ra để làm bia ngắm hả?!”

“Là anh nói muốn tôi không ra tay, như vậy tôi không có gì để làm, làm bia ngắm cũng không thành vấn đề.” Xuyên qua mưa bom bão đạn, có người nhàn nhã tấn bộ nhưng tốc độ rất nhanh, bước chân cũng tuyệt đẹp.

Những cái bóng trốn trong góc làm sao lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hỏa lực chia làm hai bộ phận, nhắm vào hai người, Feston đập vỡ một chướng ngại vật rồi kéo Phong Triển Nặc vào, “Đã có kết luận, còn chưa chịu đi!”

Thay đổi thái độ nhàn nhã lúc trước, ý cười nơi khóe miệng của sát thủ U Linh bắt đầu trở nên dữ tợn, “Bọn họ không phải nhắm về phía tôi, cũng không phải về phía anh.”

“Là chúng ta.” Vẻ mặt của Feston trở nên nghiêm trọng.

Hành vi của Phong Triển Nặc khiến đối phương phản ứng, Feston phụ trách yểm trợ, bọn họ chuẩn bị rút lui, bị ép vào ngõ cụt sẽ gây bất lợi cho bọn họ, bọn họ leo rào nhảy vào căn hộ nhà người dân, nửa đêm bị tiếng súng đánh thức, lại bị phá vỡ cửa sổ, người trong nhà đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

“Ai?! Đi ra nhanh! Tôi sẽ báo cảnh sát!” Một người đàn ông da trắng hơn bốn mươi tuổi mặc quần đùi kiểu Hawaii, cầm gậy bóng chày trong tay, cảnh giác cau mày nhìn hai người xa lạ vừa nhảy vào nhà.

“Tôi là cảnh sát, FBI đang phá án, thật xin lỗi, anh tốt nhất nên lập tức báo cảnh sát đi.” Feston đi ra khỏi phòng ngủ, Phong Triển Nặc rút khẩu súng không còn đạn xuống đất, Feston quay đầu nhìn, lại rút ra một khẩu khác rồi ném cho hấn, “Đi về trước rồi nói sau.”

“Ngày mai sẽ tiếp tục bị đăng báo.” Giật giật cổ tay, hai người đi ngang qua trước mặt người đàn ông trung niên đang ngơ ngác nhìn, cuối cùng Phong Triển Nặc vẫn không quên nhắc nhở người nọ, “Đừng quên gọi cảnh sát.”

Cảnh sát FBI? Quên mất trong tay đang cầm gậy bóng chày, chủ nhà ngơ ngác nhìn hai vị khách đột nhiên xuất hiện rồi đi xuyên qua phòng ngủ để đến cửa cái, sau đó mở cửa rời đi.

.....

P/S: Suýt nữa anh Phê bị Nặc lôi ra ăn mừng rầu =))

208. Chương 208: Người Em Họ May Mắn

Đối phương không đuổi theo, có lẽ là đang bận làm chuyện gì đó, Phong Triển Nặc và Feston sau khi rời khỏi nhà của cư dân thì lại vòng qua con hẻm nhỏ, trong con hẻm nhỏ không có bóng người mà chỉ còn lại thi thể nằm ngổn ngang dưới đất, túi rác bị bắn nát, các loại đồ vật linh tinh vương vãi khắp nơi, thật sự là một đồng hồ hỗn độn.

Feston tiến lên dùng chân hất người nằm dưới đất ngã ngửa ra, trên mặt của hắn còn dính máu, vừa rồi nhất định có vài người cách hắn rất gần, “Theo thủ đoạn của những người này thì cũng biết bọn họ là chuyên nghiệp, cậu thấy thế nào?”

Thi thể bị lật ngược lại, Phong Triển Nặc có thể thấy rõ mặt của người chết, chẳng có gì đặc biệt.

“Có quen không?” Vài giọt máu đỏ sẫm càng tăng thêm sát khí cho Feston, hắn lau đi vết máu trên mặt, chờ Phong Triển Nặc trả lời.

Xung quanh không còn tiếng súng, nhưng chưa hẳn là mấy người đó đã rời đi, khi Feston hỏi câu đó thì Phong Triển Nặc nhanh chóng quan sát xung quanh, “Không biết, nhưng nói không chừng là đám sát thủ mà Bạch quỷ mới chiêu mộ.”

Năm đó người của tổ chức phân tán khắp nơi, Bạch quỷ muốn trùng kiến tổ chức, có thể sẽ chiêu mộ một số đồng sát thủ, nhưng hắn sẽ để cho nhiều người xuất hiện ở trước mặt bọn họ rồi tiến hành ám sát, chấp nhận hao tổn thực lực như vậy hay sao?

Feston đang suy nghĩ đến vấn đề này thì còi cảnh sát hú to từ đằng xa đang dần dần tiếp cận, bọn họ đồng thời quyết định rời xa hiện trường để tránh làm cho tình thế trở nên phức tạp.

Con hẻm này cách chỗ ở của bọn họ không xa, mới vừa đến cửa thì bọn họ cùng dừng chân lại, có người.

Người kia đang ở ngay trên bãi cỏ, đưa lưng về phía bọn họ, sau khi nhìn thấy cửa kính bị vỡ tung, rèm cửa tung bay trong gió thì người nọ cũng bỗng nhiên ngừng lại, tựa hồ nhận thấy cái gì đó không thích hợp, hắn chậm rãi lui ra phía sau, nhưng lúc này Phong Triển Nặc đã bắn một viên đạn ngay bên chân hắn, “Đã đến đây mà còn muốn đi hay sao?”

Do dự một chút, người nọ xoay lưng lại, giống như không có gì có thể đả động bóng dáng của hắn, đó là một người quen của bọn họ.

Rắn mối, hắn đã trở lại, đối mặt với sự uy hiếp của Phong Triển Nặc, hắn tựa hồ không có ý đồ phản kích hoặc là đào tẩu, “Xem ra hai người rất bề bộn nhiều việc.”

Là sát thủ, luôn miễn cảm đối với mùi thuốc súng và máu tươi, Rắn mối nhìn thấy vết máu trên mặt của Feston, cũng nhìn thấy vẻ mặt khi giết người của Phong Triển Nặc, hắn không muốn dính vào vũng bùn này, nhưng đáng tiếc là hắn xuất hiện quá trùng hợp.

“Những người đó có liên quan đến cậu hay không?” Lời nói đột ngột nhưng rất thẳng thắn của Feston, Rắn mối nhất thời trở nên bất ngờ, còn có một chút nghi hoặc. fynnz.wordpress.com

Người chưa hề chuẩn bị sẵn sàng thì phản ứng sẽ luôn là chân thật nhất, Phong Triển Nặc và Feston liếc mắt nhìn nhau, “Xem ra là không liên quan.” Cất súng, hắn bước vào nhà, Feston cũng không hỏi thêm điều gì, Rắn mối đứng một mình bên ngoài, giống như một người khách không được hoan nghênh.

“Ồ con phổ đối diện rất náo nhiệt, vừa rồi tôi còn nghe thấy tiếng còi cảnh sát, là hai người làm ra?” Khi U Linh và Caesar liên thủ thì Rắn mối muốn làm cái gì là chuyện không có khả năng, mà kỳ thật hắn cũng không tính làm gì.

“Không biết cậu đang nói cái gì.” Về mặt luôn thể hiện sự chững chạc và trầm ổn lại nói ra câu này mà không hề chớp mắt, Feston đã sớm xử lý khẩu súng ở bên ngoài, hắn xắn tay áo, đi xem xét cửa sổ bị bắn nát.

Phong Triển Nặc rất muốn cười nhưng trong mắt của Rắn mối là bộ dạng như cười như không, “Cậu nhìn thấy cái gì?”

“Tôi chưa từng nhìn thấy cái gì cả.” Ánh mắt của Rắn mối bắt giắc dừng trên cổ của Phong Triển Nặc, nghĩ đến bộ dáng với chiếc áo sơ mi mở rộng cổ của Feston, quần áo của Phong Triển Nặc cũng xộc xệch, hẳn lập tức hiểu được cái gì, trên mặt có một chút mất tự nhiên.

“Tôi chỉ đến nói cho mấy người biết đừng hòng lợi dụng tôi, Bạch quỷ không thể thì mấy người cũng đừng hòng.” Rắn mối nhất định hiểu rõ vì sao bọn họ lại bỏ qua cho hắn, hiện tại Phong Triển Nặc không cần phải kiêng dè, sau khi rót hai ly rượu thì nói, “Còn gì nữa?”

Về mặt hàm chứa nguy hiểm làm cho người ta khó có thể hiểu rõ, mặc dù hắn vẫn đang tươi cười nhưng Rắn mối biết rõ chính mình không phải đến nơi này để điều tra, “Với lại đừng kéo tôi vào chuyện của cậu và Bạch quỷ, mặc kệ là tổ chức gì thì tôi đã chính thức từ chối hắn ta, về sau tôi và mấy người không có liên quan gì nữa.”

Rắn mối cũng là người thông minh, hắn luôn biết rõ chừng mực và giới hạn của mình so với rất nhiều tên sát thủ chuyên nghiệp khác, Phong Triển Nặc rất tán thưởng điểm đó, “Đương nhiên, chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến cậu.”

Rắn mối hừ lạnh, “Nói là nói như vậy nhưng kỳ thật cậu hy vọng tôi có thể làm được cái gì đó ở chỗ của Bạch quỷ đúng không?”

“Nếu có thì đương nhiên rất tốt, còn không thì cũng chẳng sao.” Có cũng được mà không có cũng không thành vấn đề, ngoại trừ đối với chuyện của một người luôn khiến hắn có vẻ phản ứng kịch liệt thì ở những thời điểm khác cái tên sát thủ này luôn làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ của hắn.

Hắn thản nhiên mỉm cười, nhìn Rắn mối, hai tay khoanh lại, tựa hồ đang đợi Rắn mối nói cái gì đó, nếu không sẽ không nhúng tay vào, như thế sẽ không đếm xỉa vì sao Rắn mối lại xuất hiện ở trong này? Rắn mối có thể đọc ra điều đó từ trong ánh mắt tựa như cười nhạo của hắn.

“Còn có một chuyện, tôi không có hứng thú đối với cậu, phải nói là tôi không có hứng thú đối với đàn ông!” Khuôn mặt gầy xẹp của Rắn mối vẫn lạnh lùng như trước, bây giờ còn có một chút tức giận, “Tôi thừa nhận năng lực của cậu nhưng chuyện này tuyệt đối không phải là vì tình cảm kỳ quái gì, tên cảnh sát kia mê cậu nhưng không phải tất cả mọi người đều như vậy, đừng tự đắc ý, U Linh.”

Khi Feston nói những lời đó thì Phong Triển Nặc đang đi tắm, nhưng trước khi hắn đi ra thì không phải là chưa từng nghe thấy cái gì, “Là vì chuyện này à?” Phong Triển Nặc khoát tay chặn lại, “Lời này cũng không phải là tôi nói.”

Hắn thản nhiên trả lời, sau khi giết người thì tâm trạng luôn rất vững vàng, đây là điều mà Bob luôn kinh ngạc vì hắn, có lẽ hắn đang hưởng thụ vì đã giết chóc cũng không chừng, hai chân đặt trên bàn trà, Phong Triển Nặc duỗi tay chân ra, giống như một con thú sau khi đi săn thì chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ở trong tù Rắn mối chỉ thấy bộ dáng nửa thân trần của U Linh, còn đánh nhau trong phòng tắm, lần đó thiếu chút nữa đã mất mạng, Rắn mối có ấn tượng rất sâu sắc đối với lần đó.

Khi Feston quay lại phòng khách thì lại phát hiện Rắn mối vẫn chưa rời đi, hắn nhìn bộ dáng nằm dựa vào ghế sofa của Phong Triển Nặc, ánh mắt kia không biết đang nhìn cái gì, đang suy nghĩ cái gì.

“Nước chuẩn bị xong rồi.” Bước đến rồi sờ lên mái tóc mềm mại của Phong Triển Nặc, sự xuất hiện của Feston làm cho Rắn mối tỉnh ngộ, vội vàng chuyển mắt, “Vừa rồi tôi đã nói, hiện tại tôi nói lại với anh một lần nữa, Feston Kada, tôi không có hứng thú đối với người đàn ông này.”

Feston lạnh lùng cười, “Tốt nhất là như vậy.” Hắn ở trước mặt Rắn mối mà hôn lên má của Phong Triển Nặc, sau đó quay đầu hỏi Rắn mối, “Còn chuyện gì muốn nói nữa không?”

Dù sao cũng không thể vì hai câu này mà lại đến đây, Phong Triển Nặc mất kiên nhẫn khi ngồi ở đây chờ Rắn mối mở miệng, “Có chuyện thì gọi tôi.” Hôn ngược lại Feston, hắn chuẩn bị đi vào phòng tắm trước.

Chờ bóng dáng của Phong Triển Nặc khuất sau cửa phòng tắm thì Rắn mối mới bỗng nhiên nói một câu với Feston, “Mục tiêu tiếp theo của Bạch quỷ là Greg Kada.”

“Lặp lại một lần nữa?” Giọng nói bất ngờ trở nên lạnh lùng âm trầm của Feston ngăn cản bước chân của Rắn mối.

“Mục tiêu tiếp theo của Bạch quỷ là Greg Kada, đừng hỏi vì tôi vì sao đến tìm cậu ấy, tôi chỉ biết như vậy.” Nói xong, Rắn mối cũng không quay đầu lại mà chỉ đi ra ngoài.

“Vì sao vừa rồi không nói?” Feston như có một chút đăm chiêu, tầm mắt của hắn rất có trọng lượng, Rắn mối lại dừng chân, “Chẳng lẽ anh muốn để cậu ta biết chuyện này à?”

Bởi vì Bạch quỷ không thể đối phó được bọn họ nên mới tìm Greg, nếu Phong Triển Nặc mà biết thì sẽ thế nào, Feston bảo trì trầm mặc, ánh mắt lại đột nhiên trở nên thâm trầm, Rắn mối dường như sợ hãi hiểu lầm nên liền hừ cười một tiếng, “Bởi vì là người nhà của anh cho nên đương nhiên tôi phải nói cho anh biết, tôi cũng không phải là vì cậu ta.”

Nực cười, hắn căn bản không có hứng thú đối với đàn ông, nghĩ đến cơ thể rắn chắc hoàn mỹ bên trong làn hơi nước kia, Rắn mối lại cười lạnh, đàn ông với cơ bắp như vậy thì có gì là tốt, hắn làm sao lại đi thích một người đàn ông chỉ biết giết người mà sống? Quả thật rất vớ vẩn. fynnz810

Lần này Rắn mối không dừng lại, Feston cảm giác được ánh mắt chăm chú ở sau lưng, nhìn thấy Phong Triển Nặc đứng trước cửa phòng tắm, trên người và mái tóc đều không thấm nước, trên cổ vắt khăn lông, nhưng chỉ dùng để lau mồ hôi.

“Tôi đã nghe thấy.” Gương mặt của hắn bị bóng tối bao phủ, không thấy rõ biểu cảm, Feston tiến lên vài bước, đem ý cười tựa như đùa cợt của hắn thu vào đáy mắt, “Cậu đã nghe thấy...”

“Greg là mục tiêu kế tiếp.” Phong Triển Nặc vắt khăn lên cổ của Feston, “Làm em họ của anh quả thật là cậu ấy rất may mắn, luôn có người muốn lấy mạng của cậu ấy.”

“Chuyện đó không liên quan đến cậu, vốn có không ít người muốn lấy mạng của cậu ta, cái thằng nhóc đó cũng tự biết như vậy.” Nghe được lời nói của hắn có ý châm chọc, Feston cũng không che giấu, “Quản lý một tập đoàn lớn, trong kinh doanh cũng thỉnh thoảng sẽ đắc tội người khác, người ngồi trên chiếc ghế cao nhất của tập đoàn Kada cũng rất nguy hiểm, đó là nguyên nhân vì sao trước kia tôi phải học tất cả kỹ năng này.”

Muốn kế thừa tập đoàn Kada thì trước hết phải học cách bảo vệ chính mình, năm đó Feston vẫn chưa xác định việc vứt bỏ quyền kế thừa cho nên không thể không tuân theo quy củ của tập đoàn Kada.

“Nói như vậy thì tôi phải cảm ơn bọn họ, mặc kệ là ai đã ép buộc anh có khả năng này, cũng vì như vậy mà hôm nay anh mới có thể đứng ở đây, nếu không thì anh đã sớm thành vong hồn dưới súng của tôi rồi.” Loại tự tin này không phải mù quáng, Phong Triển Nặc có tư cách nói như vậy.

Ánh mắt của hắn tuần tra trên mặt của Feston, người đàn ông vì hắn mà vứt bỏ nguyên tắc lại lên tiếng, “Tốt nhất là cậu nên rút lại những lời này đi vì tôi không muốn cảm ơn Bạch quỷ, tuy rằng là hắn đã dạy cậu trở nên xuất sắc như vậy.”

“Cảm ơn đã khen ngợi.” Ngoài miệng nói cảm ơn nhưng Phong Triển Nặc không cười, “Anh có biết hiện tại Greg ở nơi nào hay không?”

Greg hiện tại đang quản lý tập đoàn Kada, sẽ không ở lâu một chỗ, không ngờ Feston vẫn có đáp án, “Washington.”

Hắn cầm lấy ly rượu được đặt ở trên bàn mà Phong Triển Nặc vẫn chưa uống xong, “Cậu ấy ở Washington, nghe nói bên trong tập đoàn đang có điều chỉnh, Greg muốn ngồi an ổn ở vị trí kia cũng không phải dễ dàng như cậu ấy đã nghĩ.”

“Xem ra tôi phải đi Washington một chuyến.” Ngồi ở bên cạnh Feston, Phong Triển Nặc nhẹ giọng nói lên quyết định cho hành trình kế tiếp của mình.

“Không phải cậu, mà là chúng ta.” Feston dùng ánh mắt chỉ về sợi dây xích ở trong phòng ngủ, “Đừng tưởng là tôi sẽ thả cho cậu tự do, tôi sẽ không cho cậu đi một mình, đối với cậu thì tôi phải tự mình giám sát.”

.....

P/S: Bạn Phê anh anh em em trước mặt Rắn mối, giống như khẳng định quyền sở hữu *hiển nhiên khỏi bàn cãi* của bạn Phê với bạn Nặc vậy, làm chuyện dư thừa :>

209. Chương 209: Giám Sát

Phong Triển Nặc có thể nói là bị bắt giữ, nhưng chỉ là bị một người bắt giữ, không phải những người khác, là Feston, Feston không dùng xiềng xích nhốt hẳn lại trong nhà, tựa hồ đã quyết định tự mình trở thành xiềng xích để canh giữ hành động của hắn.

“Cậu muốn tự do thì tôi cho cậu tự do, chẳng qua cậu không được tự do một mình, cậu phải có tôi ở cùng.” Sau khi phát hiện theo đuôi sẽ không có lợi ích gì thì xem ra Feston không còn kiêng kị phản ứng của Phong Triển Nặc nữa, cách thức theo dõi Phong Triển Nặc của hắn càng ngày càng có khuynh hướng gia tăng.

Đương nhiên đối với Phong Triển Nặc mà nói thì đây là theo dõi, còn đối với người khác mà nói thì đó là quan tâm, chẳng qua sát thủ U Linh cho dù theo phương diện nào thì cũng không tính là người bình thường.

Ngày hôm sau bọn họ mua vé máy bay đi Washington, Feston lật báo đọc tin tức, xem có đăng tin chuyện hôm qua hay không, Phong Triển Nặc cảm thấy kỳ lạ, “Đám người của Jonathan không nói gì với anh hay sao? Cũng chẳng hỏi anh về chuyện ngày hôm qua?”

“Cho nên tôi mới xem tin tức trên báo, cấp trên cũng chưa hề đề cập đến chuyện này, đám người của Jonathan cũng không hỏi qua chuyện này, thật sự có gì đó rất kỳ lạ.” Chuyện xảy ra gần nhà hắn, đáng lý phải có người tới hỏi, Feston hiểu rất rõ đám cấp dưới của hắn.

Phong Triển Nặc cũng tin tưởng phán đoán của hắn, “Không ai hỏi thì rất kỳ lạ, chuyện ngày hôm qua rất âm ỉ mà.”

“Cùng lúc xuất hiện nhiều thi thể ở một chỗ, lúc này phòng pháp y đáng lý phải bận bù đầu mới đúng, nhưng khi tôi gọi điện thì cậu biết bọn họ nói cái gì hay không?” Feston buông tờ báo xuống, “Trong phòng của bọn họ chỉ có một cái xác trong vụ tự sát, người chết là phụ nữ.”

Phong Triển Nặc tin tưởng đám người hôm qua là đàn ông, ít nhất là những người bị hắn và Feston giải quyết đều là đàn ông, “Anh nói đúng, quả thật rất kỳ lạ.”

“Rắn mối chắc là sẽ không lăm mồm như vậy, cậu ta cũng không có khả năng xử lý nhiều cái xác như thế.” Feston đã suy nghĩ đến nhiều khả năng.

“Không bằng đi xem thử rồi hắn nói.” Phong Triển Nặc đề nghị, “Dù sao vẫn chưa đến giờ bay, nơi đó cũng không xa.” fynnz.wordpress.com

Cùng Feston lái xe đến phụ cận, chuyện quái dị đã xảy ra.

Ánh mặt trời chói chang, con hẻm nhỏ mà đêm qua vẫn còn đầy đặc mùi khói súng được ánh nắng chiếu rọi, nhưng nơi này lại xuất hiện một chút khác biệt.

Trong hẻm nhỏ, bên trong không có thi thể, cũng không có vết máu, rác rưởi đã được dọn dẹp, giống như cái gì cũng chưa xảy ra, tựa hồ đêm qua bọn họ chỉ là nằm mơ.

Không có viên đạn, cũng không có vết máu, ánh mặt trời đuổi đi tất cả bóng tối, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy tất cả, càng đừng nói là thi thể, ngay cả một mảnh vụn gỗ cũng không có.

“Tôi nhớ rõ ngày hôm qua đã bắn nát thùng rượu bằng gỗ mà.” Phong Triển Nặc đi đến chỗ mà hôm qua hắn đã đứng, thùng gỗ vẫn còn y nguyên, vẫn đặt ở vị trí cũ, cách đó không xa là Feston đang sờ vách tường, tựa hồ phát hiện cái gì đó, “Cậu xem nơi này đi.”

“Dấu vết của viên đạn.” Sờ vách tường, Phong Triển Nặc liếc mắt một cái là có thể đoán ra là do cái gì tạo thành, “Tôi rất xác định đêm qua không phải là nằm mơ.”

“Cho dù là mơ thì hai người chúng ta cũng không thể cùng nằm mơ giống nhau.” Người theo đạo Chúa chưa hẳn sẽ tin tưởng chuyện hoang đường như vậy, Feston chỉ chỉ xuống đất, “Có thể xử lý tất cả thì thể chỉ trong một bữa tối, lại quét dọn hiện trường sạch sẽ, đây không phải là chuyện mà một người có thể làm được.”

“Phải là một tổ chức có kỷ luật nghiêm ngặt thì mới có thể làm được chuyện này mà không kinh động đến bất luận kẻ nào.” Phong Triển Nặc nghĩ đến cái gì đó, Feston hiển nhiên cũng nghĩ đến, bọn họ gõ vào cánh cửa sổ mà tối hôm qua bị bọn họ phá vỡ — hiện tại chúng nó hoàn hảo, sạch sẽ như mới.

“Làm gì mà gõ lộc cộc vậy?” Mở cửa sổ là một bà lão với khuôn mặt đầy nếp nhăn nói một cách mất kiên nhẫn.

Đêm qua rõ ràng bọn họ nhìn thấy một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi mà. Phong Triển Nặc mỉm cười, ai có thể cự tuyệt nụ cười của hắn cơ chứ? Thái độ của đối phương lập tức trở nên hòa nhã, Feston lấy ra thẻ căn cước, bà lão lập tức phối hợp, trả lời tất cả câu hỏi.

Bà ta rất phối hợp, nhưng cũng tùy theo câu hỏi mà trả lời, bà ta nói rằng bà ta vẫn luôn ở nơi này đã rất nhiều năm, theo lời nói dài dòng liên miên của bà ta thì tựa hồ chẳng có điểm gì đáng để nghi ngờ.

“Không còn thời gian, chúng ta phải đến sân bay nữa.” Lôi kéo Phong Triển Nặc, Feston chuẩn bị rời khỏi nơi này, “Hàng xóm của bà ta nhất định có người biết vì sao lại như vậy, chờ đến khi trở về thì sẽ hỏi lại.”

Một hộ thì không thành vấn đề, nhưng cái khó là có thể đem toàn bộ hộ dân đều biến thành người khác, điều tra rõ ràng ngọn nguồn là thế mạnh của Feston, hắn còn có thể điều tra hồ sơ cá nhân của từng hộ gia đình ở nơi này, đương nhiên Phong Triển Nặc cũng không muốn lãng phí thời gian.

Đem nghi ngờ đặt trong lòng, bọn họ đi đến sân bay để bắt cho kịp chuyến bay.

Đầu phố Washington, người đến kẻ lui, mấy năm trước nơi này vẫn còn được mệnh danh là thủ đô giết người của nước Mỹ, nhưng bề ngoài vẫn duy trì cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt, nhà cao tầng mọc san sát, những cô nhân viên văn phòng và những cô gái trong câu lạc bộ đêm chia thành hai cảnh tượng ban ngày và ban đêm rất rõ nét.

“Không có gì đặc biệt, trong văn phòng đang tiến hành hội nghị.” Jonathan nhìn đồng hồ rồi báo cáo, “Đã một giờ rồi.”

Cửa xe mở ra, Hase cầm theo một cái túi ni lông lên xe, bên trong là sandwich, còn có cả bánh mì hot dog, vài món đồ uống, hắn lấy ra từng thứ rồi thuận tiện hỏi tình hình, “Thế nào, ở chỗ của sếp có tiến triển gì hay không?”

Jonathan lắc đầu, cầm bánh mì hot dog rồi cắn một miếng to, “Không có, Greg vẫn bình thường, xung quanh của anh ấy không có nhân vật gì đặc biệt xuất hiện, những kẻ có biểu hiện là sát thủ cũng chưa xuất hiện, sóng êm biển lặng.”

“Chỉ sợ khi xuất hiện thì lại không kịp.” Hase mở bịch sandwich ra, không dám lơ là, lại tiếp tục điều chỉnh tần suất bộ đàm, trong tai nghe điện thoại truyền đến tiếng nói chuyện của thư ký và các viên chức khác.

Đều là những cuộc đối thoại hằng ngày, không có gì đặc biệt, bọn họ đã ở đây ba ngày mà chẳng thu hoạch được gì, là chuyện tốt hay xấu thì vẫn chưa thể kết luận.

Ba ngày trước bọn họ đến Washington, dưới sự phân phó của Feston, chuyện Greg sắp gặp phải ám sát trở thành vụ án hàng đầu, đương nhiên đều được tiến hành bí mật, thái độ của cục trưởng Kraft trong chuyện này rất rõ ràng, mặc kệ là dùng cách nào thì cũng không thể để cho người quản lý tập đoàn Kada gặp chuyện bất trắc.

Bởi vì quan hệ của Feston và Greg cho nên đáng lý hắn không thể tham gia vào vụ án này nhưng còn có ai có kinh nghiệm trong việc đối phó với sát thủ như Feston? E rằng là không có.

Mọi người đều biết rõ đáp án, quan hệ tình cảm giữa Feston và một sát thủ chưa âm ỉ đến mức tất cả mọi người đều biết nhưng những vị quan chức cấp cao đều biết, chẳng qua bọn họ đành phải một mắt nhắm một mắt mở, bởi vì đơn giản hắn là Feston Kada.

Cho dù là về năng lực hay là bối cảnh thì trừ phi không còn cách nào khác, chứ bọn họ cũng không muốn mất đi một nhân tài vĩ đại như vậy, không thể không chế hấn có thể là điểm quan trọng nhất, nhưng hiện tại chuyện mà hấn muốn làm đều có lợi cho các bên, cục điều tra liên bang đương nhiên vui vẻ chấp thuận.

Phong Triển Nặc là một sát thủ độc lai độc vãng, hấn luôn tự mình khiêu chiến mọi nan đề, đó là thói quen của hấn, còn Feston thì am hiểu cách lợi dụng hết thảy những điều kiện có lợi, sau khi chuẩn bị sẵn sàng thì một kích tất trúng, tuyệt đối không để vấy bùn đất, đây là cách thực hiện của hấn. fynnz810

Kraft từng lợi dụng mối quan hệ của Feston và Phong Triển Nặc, chuyện này nhất định làm cho Feston tức giận, danh hiệu Caesar không phải chỉ có tiếng mà không có miếng, điểm ấy chính Kraft cũng biết rõ, mặc dù sau đó Feston không làm chuyện gì để gây rắc rối cho hấn nhưng Kraft vẫn chưa yên tâm.

Lần này Feston đến tổng cục Washington, muốn điều động sử dụng trang thiết bị giám sát của tổng bộ, Kraft lập tức đồng ý ký duyệt, cung cấp hết thảy dụng cụ và xe cộ cho hấn.

Đến ba giờ chiều, đội đặc nhiệm ST vẫn ở trong xe giám sát hành động của Greg, Phong Triển Nặc và Feston ở trong xe của bọn họ, mãi một lúc lâu mới chấm dứt một nụ hôn sâu.

“Hóa ra cảnh sát làm những chuyện như vậy.” Bên dưới chỗ ngồi của Phong Triển Nặc có đặt mấy khẩu súng, giống như hấn có thể cầm lấy súng bất cứ lúc nào để bắn phá, còn Feston thì giống như không nghe thấy lời trêu chọc của hấn, “Đáng lý không phải nhưng có cậu ở trong này nên mới ảnh hưởng công việc của tôi.”

Đây cũng không phải là nói dối, chưa từng xảy ra chuyện như vậy đối với Feston, cấp dưới ở con phố đối diện để nghe lén và giám sát, còn hấn ở trong xe của mình để làm chuyện gì thì chính hấn cũng biết.

“Tôi sẽ nhớ kỹ để sau này không mang theo cậu trong lúc giám sát, cái này hoàn toàn là tự mình làm khổ mình.” Bộ đàm của Feston đang trong tình trạng đóng máy, bằng không nếu để những lời này cho đám người của Jonathan nghe thấy thì không biết bọn họ sẽ liên tưởng thành cái gì.

“Tôi nói rồi, tôi không thích hợp ngồi chờ ở chỗ này, là anh tự mình kéo tôi đến đây.” Nhún vai tỏ vẻ vô tội, một chút ánh sáng lạnh chợt lóe trên mặt của Phong Triển Nặc rồi biến mất, tựa như ảo giác, nhưng Feston biết rõ là không phải, “Nếu cậu muốn một mình chờ đợi trên sân thượng thì tôi không có ý kiến, nhưng cậu sẽ làm cho những người khác hiểu lầm cậu là sát thủ.”

“Chẳng lẽ tôi không phải là sát thủ à?” Cười khê một cách tự giễu, Phong Triển Nặc rút súng ra, sát ý lạnh lẽo tựa hồ đang dần dần lan tỏa.

“Không phải là sát thủ giết Greg, lần này cậu đến là để bảo vệ cậu ấy.” Có người từng nói sẽ không bao giờ bảo vệ người khác mà chỉ biết giết người, trước khi Phong Triển Nặc mở miệng thì Feston đã nắm áo của hấn mà cảnh cáo, “Tốt nhất cậu đừng chọc giận tôi, mỗi lần cậu tự hạ thấp mình thì đều khiến tôi muốn dạy dỗ cậu một trận.”

Kỹ thuật giết người thành thạo mang lại tự tin cho một sát thủ, còn những phương diện khác thì cần phải tự tăng cường, nhất là ở phương diện làm một người bình thường, nếu thừa nhận mình không bình thường thì coi như đang tự hạ thấp chính mình, Phong Triển Nặc chỉ có thể thừa nhận lời nói của Feston.

“Chẳng qua là tôi chưa đi xem phim mà thôi.” Lúc này hấn tươi cười rất bình thản.

Trong cuộc đời của Phong Triển Nặc, hấn từng ra vào rạp chiếu phim rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ ngồi yên ổn xem hết một bộ phim nhựa, trong một lần nói chuyện với nhau hấn có nhắc đến chuyện này, sau khi Feston nghe xong thì đột nhiên trở nên trầm mặc, cũng không quá cao hứng, cách vài ngày sau đó hai người liền cùng nhau vào rạp chiếu phim.

Hai người đàn ông mua vé xem phim cho cặp tình nhân, ôm hộp bắp rang bơ ngồi xem phim trong bóng đêm, một bộ phim hành động theo phong cách của Hollywood, cho đến khi bộ phim kết thúc, sau đó bọn họ về nhà thảo luận, bọn họ đều cảm thấy bộ phim này không được tốt lắm, kỳ thật có một chút vụng về, nhưng lúc ấy Phong Triển Nặc không hề cảm thấy buồn cười.

Bọn họ cùng nhau thảo luận thao tác sử dụng súng của những nhân vật trong phim, cuối cùng Phong Triển Nặc còn trực tiếp cầm súng để diễn tả lại, Feston cũng bưng bưng phần chần, rốt cục bọn họ trở chuyện cả

đêm.

“Greg đi ra.” Thu được báo cáo, Feston thúc khuỷu tay vào Phong Triển Nặc đang xuất thần, “Suy nghĩ cái gì vậy? Tập trung tinh thần đi!”

“Nghĩ đến anh.” Thuận miệng trả lời, nhìn thấy vẻ mặt nhất thời trở nên phức tạp của Feston, Phong Triển Nặc vỗ lên tay của đối phương, “Đừng khẩn trương, bởi vì có anh cho nên tôi mới có thể phân tâm, nếu là những người khác thì tôi tuyệt đối sẽ không cho phép chính mình thất thần như vậy.”

“Cậu thật thẳng thắn và thành khẩn.” Feston vừa cười vừa nắm tay của Phong Triển Nặc, sau đó hôn lên mu bàn tay, “Bọn họ báo tin là Greg đang đi ra khỏi văn phòng, tôi bảo Jonathan ở phụ cận giám sát vì để dẫn dắt lực chú ý của đối phương, hiện tại là lúc cậu phát huy khả năng của mình, nhìn xem có chuyện gì xảy ra hay không rồi nói cho tôi biết.”

“U Linh như tôi cũng có ngày phải bán mạng cho FBI, món nợ này tôi sẽ tính sổ với anh.” Nói đùa xong, hắn cầm lấy kính viễn vọng, bỗng nhiên nhìn thấy Greg đang đi về phía bọn họ.

“Tôi nhớ rõ em họ của anh cũng không phải ngu ngốc, cậu ấy biết sẽ bị ám sát, làm sao bây giờ....” Ném kính viễn vọng sang một bên, Phong Triển Nặc cầm súng lên, “Tình huống không đúng, để ý tên vệ sĩ bên cạnh Greg!”

“Đó là người mới!” Sắc mặt của Feston trở nên trầm xuống, hắn cầm lấy bộ đàm, “Jonathan, vệ sĩ bên cạnh Greg chính là sát thủ!”

.....

P/S: Nặc càng ngày càng giống người thường, anh Phê quyết tâm đem lại cuộc sống bình thường yên ổn cho vợ yêu của mình mà :>

210. Chương 210: Giao Dịch

Trên con đường này không có quá nhiều người, Greg thật dễ dàng có thể nhìn thấy xe của Feston, Feston có nhà ở Washington, đương nhiên Greg nhận ra xe của hắn, Greg đi về hướng của bọn họ, tên vệ sĩ ở bên cạnh Greg đi theo sau vài bước, hết thấy đều rất bình thường.

Vệ sĩ của Greg có khuôn mặt nghiêm trang, dáng người cao lớn lực lưỡng, đeo kính mát che lại đôi mắt, không thể nhìn thấy sát ý của hắn, hắn chỉ đi theo bước chân của Greg, dần dần tiếp cận xe của Feston, đưa tay vói vào trong áo khoác.

“Hành động!” Hết thấy đều xảy ra rất nhanh, Jonathan thu được tin tức, hành động truy bắt lập tức được tiến hành, tên vệ sĩ quả nhiên rút súng ra từ trong áo khoác, Greg vừa vặn đến trước cửa xe, cửa xe đột nhiên mở ra, Phong Triển Nặc thò tay kéo Greg vào bên trong xe.

“Cậu còn dám lại đây để chào hỏi tôi à?! Muốn chết hay sao!” Greg bất ngờ bị nhét vào băng sau, nghe thấy tiếng súng bên ngoài, trong khi giọng điệu của Feston cũng giống như bị bốc hỏa.

“Hiếm khi thấy anh xuất hiện ở Washington, em biết anh đang bảo vệ cái mạng nhỏ của em, nhưng em là em họ của anh mà, chẳng lẽ muốn chào anh để cảm ơn anh một chút mà cũng không được hay sao?” Greg vẫn chưa hết hồn, nhìn thấy tên vệ sĩ vừa rồi còn ở phía sau mình cầm súng bắn tia thì da đầu lại tiếp tục run rẩy.

“Cậu làm cho người ta biết FBI đang giám sát cậu, đương nhiên đối phương sẽ mạo hiểm ra tay, nếu không thì chẳng còn cơ hội, nói là cậu muốn chết cũng không hề sai, nếu là tôi thì cậu đã sớm chết hơn chục lần rồi đó.” Hiểu rõ tâm lý của sát thủ, Phong Triển Nặc thản nhiên đưa ra kết luận, Greg nghe xong lại lặng lẽ toát mồ hôi lạnh.

“May mắn không phải là anh, anh làm sao lại ra tay với tôi cơ chứ, tôi là em của anh Feston mà.” Vừa cười hì hì vừa nhắc nhở Phong Triển Nặc, Greg biết tình cảnh của mình không ổn, sau khi cười xong thì cũng trở nên nghiêm túc.

“Tên vệ sĩ này mới đến ngày hôm nay, công ty bảo vệ cứ đề cử với tôi, không ngờ hắn là sát thủ.” Không phải lần đầu tiên bị ám sát, Greg xem như cũng có không ít kinh nghiệm, im lặng đợi trong xe, quan sát động tĩnh bên ngoài.

Feston nghe hắn nói xong thì liền đẩy cửa ra rồi bước xuống xe, “Tôi giao cậu ấy cho cậu.” Hắn nhìn Phong Triển Nặc.

Nhìn thấy hắn ám chỉ, một tên sát thủ đáng lý chỉ biết giết người lại nhẹ nhàng gật đầu, chuyển sang ngồi ghế lái, “Anh có thể yên tâm, tôi cam đoan cậu ấy sẽ không chết, tôi không muốn để cho cậu ấy chết thì người khác cũng đừng hòng lấy mạng của cậu ấy.”

Khẩu súng quay một vòng trên tay, trong hoàn cảnh độc đáo thì có một người luôn tản mát ra phong cách độc đáo, hơn nữa lại là một sát thủ trong hoàn cảnh nguy hiểm, nhìn thấy nụ cười phảng phất trên mặt của Phong Triển Nặc, Feston cũng mỉm cười, chỉ có Greg là cười không nổi.

Chẳng qua điều này làm cho hắn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, “Đã từng hợp tác với anh, lần này xem ra cũng phải hợp tác một chút, Ian, sau khi trở về thì tôi sẽ gửi chi phiếu cho anh, nhưng mà nếu anh thích tiền mặt hơn thì tôi có thể đổi lại sau.”

Greg là loại người ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng không quên gia tăng lợi thế cho mình, Phong Triển Nặc nhìn Feston xuống xe, hắn cho Greg một con số, “Đây là bảng giá của tôi, cậu cũng biết đối với tôi mà nói thì cứu người hiểm hơn giết người rất nhiều.” fynnz.wordpress.com

Đây không phải là con số nhỏ, Greg nhìn thoáng qua, biết rõ bảng giá của Ian vốn cao hơn những người khác rất nhiều, tuy rằng đối với người ta mà nói thì đây là cái giá trên trời, nhưng đối với tập đoàn Kada thì mạng của người quản lý cũng xứng với cái giá như vậy.

“Ok, xong!” Greg cực kỳ hào phóng, có thể hắn sẽ tiếc tiền nhưng trong chuyện này thì biểu hiện hào phóng của hắn khiến Phong Triển Nặc rất hài lòng, lơ đãng nói, “Cậu là em họ của Feston, kỳ thật cậu có thể dùng lý do này để yêu cầu tôi phục vụ miễn phí mà.”

“Không, là một người thương nhân thì tôi rất coi trọng giao ước, hơn nữa tôi cũng biết anh là sát thủ coi trọng danh dự của mình nhất, tôi mua dịch vụ của anh, như vậy tôi cũng yên tâm.” Có thể xem như đây là chỗ thông minh của Greg, hắn biết rõ không có thứ gì so với giao ước có thể làm cho tên sát thủ này sẽ bán mạng vì mình.

“Anh có thể mạo hiểm vì Feston nhưng tôi không phải là anh ấy, cho nên còn có cách nào so với vụ giao dịch này có thể làm cho chúng ta thoải mái hơn hay không? Tôi e là không có.” Ký một tờ chi phiếu, Greg đặt nó vào tay của Phong Triển Nặc, “Đây là tiền đặt cọc, chỉ là để chứng tỏ vụ giao dịch đã được thành lập, phần còn lại tôi sẽ thanh toán bằng tiền mặt cho anh.”

“Nếu đã khách khí như vậy thì tôi sẽ nhận lấy, về phần danh dự của tôi thì cậu có thể yên tâm” Ung dung cất vào túi chi phiếu, Phong Triển Nặc không hề lộ ra thái độ ngưng ngừng, hắn cung cấp dịch vụ, người khác trả tiền thù lao, cho dù đối tượng là em họ của Feston.

Suy cho cùng Greg thật sự là một kẻ thông minh, câu nói kia của hắn cũng không hề sai, bởi vì hắn không phải là Feston.

Từng giết người vô số, không có kiên nhẫn duy trì quan hệ lâu dài cùng nam nữ, không có tâm tư đi bảo trì quan hệ với người khác, thế mà sát thủ U Linh lại yêu một người, đối với Greg mà nói thì đây đã là kỳ tích, đồng ý bảo vệ hắn cũng chỉ vì Feston yêu cầu mà thôi.

Song phương cùng có lợi mới có thể củng cố mối quan hệ hợp tác, hiện tại Greg có thể an tâm ngồi bên cạnh ghế lái, âm thầm quan sát người đàn ông bên cạnh, Feston từng lo lắng hắn trêu chọc đến sát thủ U Linh sẽ rước lấy phiền phức, có lẽ loại lo lắng này cũng đúng, bởi vì hiện tại hắn đang có ý định làm sao để cho người như U Linh trở thành người phục vụ của hắn.

Động cơ xe vẫn được mở, Phong Triển Nặc có thể trợ giúp bất cứ khi nào, bên ngoài đã sớm hỗn loạn.

Tên vệ sĩ kia biết mình đã bị phát hiện, hắn không còn tiếp tục nguy trang nữa, vừa lui ra sau vừa nổ súng, thoát nhìn cũng là một sát thủ có kinh nghiệm phong phú, tránh được hỏa lực của đám người Jonathan, Feston xuất hiện điều động nhân sự, tất cả mọi người đều mặc áo chống đạn của FBI.

Dân chúng nhìn thấy cảnh tượng này thì đều tự biết tránh né, trên phố Washington diễn ra tiết mục truy đuổi đặc sắc, sau khi Feston xuống xe thì không vội vã nổ súng mà chỉ thu xếp bao vây các con đường.

“Hase, dẫn theo một đội cơ động ở phụ cận tìm cảnh sát Washington để hợp tác, thiết lập các chướng ngại vật ở đầu đường.”

“Dạ!”

“Jonathan dẫn người trực tiếp vây bắt, cố gắng giữ lại mạng của tên sát thủ, tôi còn có chuyện muốn hỏi.”

“Đã biết thưa sếp, nhưng xem ra rất khó, nếu đối phương phản kháng kịch liệt thì sao?”

“Bắn trực tiếp.” Giọng của Feston truyền đến từ bộ đàm, trả lời một cách vững vàng.

Jonathan từ trên xe nhảy xuống để truy bắt sát thủ, hắn mở ra chốt an toàn của khẩu súng, “Dạ.” Những người khác ở sau lưng hắn không khỏi nghĩ đến cảnh tượng lúc trước khi bắt U Linh, sếp của bọn họ chưa bao giờ hạ lệnh thẳng thừng như vậy.

Bắn trực tiếp? Giết U Linh? Khi đó bọn họ rất muốn nhưng e rằng không thể tự mình làm được, kết quả như vậy so với không ra tay còn tệ hơn, mà hiện tại cái tên U Linh kia đang ngồi trên xe của sếp....

“Lưu ý đến nơi đông đúc, hắn nhất định sẽ chạy vào nơi đông đúc, khu náo nhiệt, quán bar, viện bảo tàng, hắn sẽ chạy vào những nơi đó để phá vòng vây, ngăn chặn đầu đường, đừng để cho hắn chạy thoát.” Đột nhiên có một giọng nói truyền đến từ bộ đàm, tất cả mọi người đều nghe rõ.

Những lời này không phải là sếp Feston của bọn họ mà là một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ, ngắn gọn dễ nghe, diễn cảm như đang đọc một bài thơ, lưu loát hạ lệnh, tựa như bọn họ là cấp dưới của hắn.

“U Linh!” Clyde ở cùng đội với Jonathan nhin không được mà hô lên một tiếng, những người khác đều nhìn sang hắn bằng ánh mắt ngạc nhiên

Clyde ghen cổ họng giải thích, “Từ trước cho đến nay chưa bao giờ gặp phải sát thủ hạ lệnh cho chúng ta trong lúc chấp hành nhiệm vụ, tôi cũng không tin là các cậu không sợ hãi như vậy....”

“Các cậu đã nghe thấy cậu ấy đề nghị chưa? Lập tức cho cảnh sát khu vực thu xếp nhân lực ở những nơi đó.” Feston leo lên xe của Hase, hắn rất có kinh nghiệm trong việc bắt người, hắn biết rõ những nơi mà Phong Triển Nặc nói đều là trọng điểm. fynnz810

“Dạ, sếp!” Các thành viên trong nhóm đều đồng loạt hưởng ứng, kỳ thật bọn họ cũng đồng ý với lời của U Linh, chẳng qua tựa như Clyde đã nói, vẫn hơi kinh ngạc đôi chút.

Có một sát thủ cao cấp làm hậu viên và chỉ đạo kỹ thuật, Jonathan bỗng nhiên nghĩ đến việc nếu trong cục mới một cố vấn đặc biệt cho bọn họ thì sao nhỉ, như vậy chỉ cần Ian ở lại thì sếp của bọn họ nhất định sẽ không rời khỏi cục điều tra liên bang.

Ngay khi Jonathan đang suy nghĩ viễn vông thì tên sát thủ giả dạng làm vệ sĩ quả nhiên đang chạy về hướng đông đúc, Feston không cần lo lắng đến an nguy của Greg, hắn nhanh chóng hạ lệnh, Phong Triển Nặc lái xe chạy theo, Greg từ người bị đuổi giết trở thành người đuổi giết kẻ khác, tâm tình cực kỳ tốt, ý đồ muốn nói chuyện phiếm với một tên sát thủ.

“Xem ra anh Feston rất xem trọng anh, trong nhà coi như đã thừa nhận anh, tôi nghĩ nếu như vậy vì sao chúng ta không giúp đỡ nhau cơ chứ?” Greg lặng lẽ thăm dò, bởi vì không biết chắc suy nghĩ của Phong Triển Nặc nên không dám trực tiếp mở miệng.

Một tay cầm súng, Phong Triển Nặc ung dung lái xe theo đuôi Hase, “Tôi biết cậu có ý định gì...”

Ánh mắt của Greg chợt lóe, nhìn thấy Phong Triển Nặc đang quay sang, bộ dáng mỉm cười làm cho người ta nghĩ đến một loại thú nào đó, nhưng trong lúc nhất thời khẩn trương khiến hắn không thể nghĩ ra, chỉ nghe thấy đối phương nói, “Chỉ cần cậu thuyết phục được Feston thì tôi có thể cân nhắc một chút.”

Greg cười ha ha, “Đừng nói như vậy, Ian, chúng ta xem như là bạn cũ, đây không phải là lần đầu tiên tôi tìm anh hợp tác.”

“Giao dịch và hợp tác là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, chỉ cần Feston đồng ý thì tôi cũng không bài xích, chẳng qua nếu để cho anh ấy biết tập đoàn Kada mời nhân viên chuyên nghiệp như tôi để xử lý rắc rối thì tôi không biết anh ấy sẽ nổi giận với ai hơn.” Hơi nheo mắt lại, Phong Triển Nặc nhìn ra chiếc xe phía trước, Greg nghe hắn nói xong thì không tiếp tục lên tiếng nữa, vẻ mặt hơi trở nên kỳ lạ.

“Sếp! Hắn tiến vào viện bảo tàng!” Trong bộ đàm truyền đến tiếng của Jonathan, hắn dẫn đội truy bắt tên sát thủ kia, cùng đường, tên sát thủ quả nhiên vọt vào nơi đông đúc, bởi vì mọi ngã đường đều đã được thiết lập chướng ngại vật.

“Hành động!” Hase dừng xe ở phụ cận, Feston tiến vào viện bảo tàng, các đội đặc nhiệm của FBI tiến vào từ những hướng khác nhau.

Tuy rằng chỉ có một sát thủ nhưng nói không chừng có thể tìm được manh mối của tổ chức sát thủ máu chó trong vụ này từ tên sát thủ kia, mục tiêu ám sát là Greg, tập đoàn Kada có ảnh hưởng rất lớn đối với nền kinh tế của Washington, cho nên Greg không thể chết được, khắp nơi đều rất phối hợp đối với vụ bắt giữ tên sát thủ này.

“Sếp bảo mọi người thiết lập chướng ngại vật ở phụ cận quả nhiên là chính xác! Tên sát thủ kia bị dọa chạy đến đây, nơi này là cùng đường rồi!”

Jonathan có thể lực vượt trội, hắn liên tục đuổi theo làm cho tên sát thủ không có cơ hội để thở dốc.

Tên sát thủ này cũng xui xẻo, phụ cận chỉ có xe của FBI, hắn thì không có phương tiện giao thông, càng không có thời gian cướp đoạt xe của người khác, dưới sự thu xếp của Feston, lực lượng cảnh sát được điều động đến đây rất đông, có thể nói là chưa từng có trận vây bắt nào lớn như vậy, tên sát thủ kia quả nhiên bị hoảng loạn.

“Hắn đã đi vào phạm bẫy của sếp!” Hase đi theo Feston xuống xe rồi tiến vào viện bảo tàng, nơi này cũng đã bị bao vây, Feston căn cứ theo hành động của sát thủ mà điều động nhân lực, vắng lưới bao vây đối tượng mục tiêu.

Tên sát thủ kia trốn vào viện bảo tàng, chuyện còn lại phải làm là giải tán đám đông, tiến hành truy bắt, Phong Triển Nặc dẫn Greg tiến lên, “Còn bao lâu nữa?”

“Nhanh thôi.” Feston cũng không cao hứng, ngược lại vẻ mặt rất âm trầm.

Nếu Bạch quỷ phái sát thủ đến mà lại bị bắt dễ dàng như vậy thì hình như là quá thuận lợi....

“Không thích hợp cho lắm.” Phong Triển Nặc hơi dăm chiêu, Feston nghĩ đến cái gì đó, lập tức biến sắc, “Cậu dẫn Greg ra ngoài trước đi!”

Đáng tiếc những lời này đã chậm, đám đông đang bị cảnh sát sơ tán lại bỗng nhiên có một số người rút súng ra.

.....

P/S: có vợ của sếp làm cố vấn kỹ thuật thì bảo đảm đội đặc nhiệm ST trăm trận trăm thắng

211. Chương 211: Buổi Trưa Ở Viện Bảo Tàng

Đó là cạm bẫy! Tên sát thủ giả dạng làm vệ sĩ không sớm ra tay mà chờ đến bây giờ là vì dẫn bọn họ tiến vào cạm bẫy.

Khi nhận ra điểm này thì tiếng súng đùng đùng đùng đã vang lên trong viện bảo tàng, đám đông hét chói tai, cửa kính vỡ vụn, viện bảo tàng vang lên tiếng chuông báo động hòa lẫn với bản nhạc nhẹ nhàng du dương, đây chỉ là mới bắt đầu.

Đám sát thủ nguy trang thành du khách đi thăm viện bảo tàng có nhân số không ít, mục tiêu của bọn họ cũng không phải là Phong Triển Nặc và Feston, bị hiện trường hỗn loạn gây trở ngại, còn phải bận tâm đến an toàn của công dân bình thường cho nên hành động truy bắt của cảnh sát lập tức bị ảnh hưởng.

Hết thấy xảy ra rất nhanh, ngay khi Feston muốn Phong Triển Nặc dẫn Greg ra ngoài thì đồng thời tiếng súng liền vang lên, viên đạn bay vùn vụt, hơn chục người bao vây một đám sinh viên đang đứng nghe hướng dẫn viên giải thích, bọn họ bất hạnh trở thành con tin.

“Không ai được nhúc nhích!” Tên sát thủ bị bọn họ truy bắt đang đi ra từ đám đông, có con tin, hắn cũng không bận tâm đến những kẻ khác đang bỏ chạy tán loạn, đồng bọn của hắn đang đứng ở xung quanh cầm những khẩu Cade có đường kính 9mm chĩa vào đám sinh viên.

Không ngờ đi thăm viện bảo tàng lại gặp phải chuyện như vậy, phần lớn đều chưa kịp phản ứng, bọn họ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, đều ôm đầu ngồi xổm xuống đất theo yêu cầu của những kẻ xa lạ.

Đám du khách khác đều vội vàng chạy trốn chết, chỉ có không khí ở một góc viện bảo tàng lại khẩn trương đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Clyde xui xẻo, trong lúc hỗn loạn thì bả vai bị bắn trúng một phát, Feston nhìn thấy cấp dưới của mình bị thương, hắn quyết định thật nhanh, thừa dịp hỗn loạn liền thấp giọng hạ lệnh, “Mau chóng sơ tán dân chúng, Hase dẫn Clyde ra ngoài nhanh lên!”

“Tao đã bảo không ai được cử động rồi mà!” Tên sát thủ lớn tiếng quát to, “Bao gồm cả tụi bây, một người cũng không được nhúc nhích!”

Gỡ cặp kính mát xuống, lộ ra một đôi mắt hình tam giác có vẻ rất hung ác, sau khi nghe thấy hắn hô to thì Hase chỉ có thể dừng lại, “Sếp?” Hase xin chỉ thị nên làm cái gì bây giờ.

“Mấy người trốn không thoát đâu, người thông minh nên biết làm như thế nào.” Feston vẫn trấn tĩnh như thường, bảo Ropol đề lại vết thương cho Clyde, Ropol xuất thân từ ngành pháp y, trước kia tuy rằng hắn chỉ giao tiếp với xác chết nhưng muốn hắn khẩn cấp xử lý vết thương cho Clyde thì cũng không có gì khó khăn. fynnz.wordpress.com

“Người thông minh nên biết hiện tại là ai chiếm ưu thế, tụi bây bao vây bên ngoài nhưng ở trong này thì tụi bây có thể làm được gì?” Vệ sĩ của Greg khinh miệt cười lạnh, “Feston Kada, Ian Noy, còn có mày nữa....Greg Kada, ba người tụi bây hôm nay đừng hòng ra khỏi đây!”

Kể từ lúc hỗn loạn thì Phong Triển Nặc chưa kịp dẫn Greg rời đi, trốn phía sau vách tường, nghe thấy câu nói đó thì trong đầu liền hiện lên một suy nghĩ, đám người này dẫn bọn họ tiến vào cạm bẫy chẳng lẽ không chỉ nhằm vào Greg mà còn bao gồm cả hắn và Feston nữa sao?

Không tiếc tiêu hao nhân lực vật lực để nguy trang thành du khách, lại dám ở ban ngày ban mặt tạo thành hỗn loạn, xem ra Bạch quỷ muốn làm một trận lớn....

Đây không phải lúc có thể cười nổi, Greg nhìn thấy độ cong nơi khóe miệng của người nào đó, theo nụ cười âm u lạnh lùng lộ ra sát ý khiến hắn nhận không được mà sởn gai ốc, nhưng hắn vẫn duy trì bình tĩnh, “Anh nói Feston sẽ làm thế nào? Đối phương có không ít người, hơn nữa còn có con tin.”

“Quan trọng nhất là bảo đảm an toàn cho con tin, có thể anh ấy sẽ sử dụng phương thức đàm phán trước, nếu không được....” Vuốt ve khẩu súng trong tay, Phong Triển Nặc cúi mắt xuống, “Anh ấy sẽ trực tiếp cho đám người kia thứ mà bọn họ muốn để đổi lấy sự an toàn cho con tin.”

Thứ mà mấy người kia muốn....Greg chậm rãi gạt đầu, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, lập tức phục hồi tinh thần lại, “Chẳng phải đối phương muốn lấy mạng của chúng ta hay sao?!”

“Đúng vậy.” Mỉm cười trả lời, tầm mắt của Phong Triển Nặc dời khỏi khẩu súng, “Đưa thứ mà đối phương muốn, đổi lấy sự an toàn cho con tin, đây là sự lựa chọn tốt nhất của Feston, dựa theo suy nghĩ của anh ấy thì anh ấy nhất định sẽ làm như vậy.”

Hắn sờ cằm suy nghĩ, chẳng qua lời này của hắn xem như rất chắc chắn, vẻ mặt của Greg trở nên nghiêm trọng, “Nếu Feston làm như vậy thì anh sẽ không trách anh ấy à?”

“Vì sao lại trách anh ấy?” Buồn cười hỏi lại, tên sát thủ này tựa hồ cũng không cảm thấy có cái gì là sai, “Đây là biện pháp tốt nhất, còn có thể giảm bớt thương vong, tất cả con tin đều được rút lui, thành viên của đội ST cũng rút lui, tuy rằng bên ngoài viện bảo tàng vẫn có cảnh sát bao vây nhưng đối với những người đó mà nói thì không phải là nan đề, bọn họ rất muốn hoàn thành nhiệm vụ, giải quyết ba người chúng ta, đã có khả năng làm được thì tại sao lại không cơ chứ?”

“Mặc khác ở đây càng ít người thì càng có lợi cho chúng ta, ít nhất trong lúc hành động sẽ không ngộ thương người một nhà.” Đáng tiếc là hắn quên mang theo khẩu súng trường, Phong Triển Nặc vuốt ve khẩu súng trong tay, “Tăng thêm hệ số nguy hiểm cho ba chúng ta nhưng có thể giảm bớt tổn thất lớn hơn, nếu tôi là Feston thì tôi sẽ làm như vậy.”

Nghe hắn bình tĩnh phân tích, tiếng nói thản nhiên không hề phập phồng, vẫn dễ nghe như cũ, lại làm cho trong lòng của người ta trở nên rét lạnh, “Đây là hành vi tự sát, ba người chúng ta đối phó với mười mấy người?”

“Không phải ba người chúng ta, mà là tôi và Feston.” Sát thủ chậm rãi nâng súng sau vách tường.

Ở đầu bên kia, Feston quả nhiên đang tiến hành đàm phán với đối phương, đầu tiên là thử, sau đó là đưa ra điều kiện, “Muốn mạng của chúng tôi, cũng được, trước tiên thả những người đó ra, ba người chúng tôi sẽ lưu lại.”

“Mày nghĩ tao là thằng ngu hay sao, có con tin mà không cần, lại đi so sánh tốc độ với tụi bây?” Đôi mắt tam giác như rắn độc đang xẹt qua nụ cười chế nhạo, thờ dài như đang tiếc nuối, “Đám sinh viên này chắc mới vào đại học, bọn nó vẫn chưa tận hưởng hết tuổi thanh xuân, đáng tiếc mạng của bọn họ sẽ chấm dứt ở ngay tại đây...”

“Tụi bây muốn cái gì thì cứ nói đi!” Nhìn thấy đồng nghiệp bị thương, Hase đang dìu Clyde, Ropol giữ chặt vết thương cho hắn, Jonathan biết rõ thời gian không còn nhiều.

“Tất cả mọi người đều rút lui, hai tên nhà Kada và U Linh lưu lại, với lại bọn bây phải buông súng xuống.” Cái tên kia không phải ngu ngốc, hắn biết rõ chính mình đang đối phó người có cấp bậc gì, trước khi tiến hành vụ này thì hắn đã nghiên cứu kỹ lưỡng.

“Hừ, gặp phải loại người phiền toái rồi.” Cảm giác được thủ đoạn của đối phương, Phong Triển Nặc cất lên một câu. fynnz810

Trong sát thủ cũng chia thành ba bầy loại, có gọn gàng dứt khoát, tìm tới cửa, nổ súng, xác nhận mục tiêu tử vong, cất súng vào rồi chấm dứt, độc lai độc vãng, loại người này làm việc rất sạch sẽ rõ ràng, cũng khó bị cảnh sát tra ra manh mối.

Còn một loại khác không xuất quỷ nhập thần như vậy nhưng thủ đoạn lại cực kỳ khó chơi, bọn họ không tiếc bất cứ cái giá nào, chỉ cần có thể đẩy người ta vào chỗ chết là được.

Mà những người này hơn phân nửa là giết người vì tiền, trong nghề sát thủ thì loại người này luôn bị đồng nghiệp khinh thường, không có chí hướng, không có nguyên tắc, rất ít khi bận tâm đến danh dự, càng không có danh dự của một sát thủ, nếu nói Rắn mối là sát thủ hạng A thì đám người này chính là hạng C, lực sát thương không sánh bằng hạng A nhưng trình độ khó chơi thì hơn hẳn.

Feson hiển nhiên cũng cảm giác được, nhưng không thể tìm thấy bất cứ thứ gì trên khuôn mặt bất động của hắn, “Tôi đồng ý, hiện tại thả mọi người ra.”

“Đối phương không ngờ hắn lại dễ dàng đồng ý như vậy, đầu tiên là súng sốt, sau đó là hải lòng gật đầu, “Ba người các người buông súng xuống trước.”

“Hiện tại mà buông súng xuống thì lấy cái gì để bảo đảm mày sẽ thả con tin? Đừng nhiều lời vô ích, thả người đi, hay là mày thích ăn đạn của tao hơn?”

Ở phía sau đám người, Phong Triển Nặc nhàn nhã cầm súng, giọng nói được cất lên.

“Mày nên biết đám con tin ở trong tay của mày chẳng có quan hệ gì với tao, nói cách khác, bọn họ sống hay chết thì tao cũng không bận tâm.” Đây là sự thật, cùng là sát thủ, bọn họ đều biết đây là sự thật.

Sát thủ U Linh, là người đại diện cho tử thần, ai cũng không thể xem thường sự tồn tại của hắn, còn tên cảnh sát kia cũng là một nhân vật khó giải quyết, được người ta xưng là Caesar của FBI, đối mặt với hai người kia thì ai cũng biết đều phải cẩn thận, chẳng qua hiện tại bọn họ đang chiếm ưu thế, tại sao phải sợ hai người này cơ chứ?

Tên cầm đầu có đôi mắt tam giác suy nghĩ trong chốc lát, hắn quơ quơ khẩu súng trong tay rồi chỉ ra ngoài, “Trước tiên bảo đám cảnh sát đều ra ngoài hết đi.”

“Sếp?!”

“Sếp?!”

Các thành viên của đội ST đều lo lắng nhìn Feston, nếu bọn họ rời đi thì sếp sẽ như thế nào?

“Đưa tất cả mọi người ra ngoài, đây là mệnh lệnh.” Chỉ vào Clyde, giọng điệu của Feston vẫn ổn định như trước, “Mau chóng đem cậu ấy vào bệnh viện lân cận, có lẽ đã tổn thương đến động mạch.”

“Sếp! Các anh chỉ có ba người lại không có vũ khí, như vậy chẳng phải là...” Chờ chết hay sao?!

“Rút lui nhanh!” Cả buổi trưa hỗn loạn, giọng nói của Feston cũng mang theo một chút nóng nảy của ánh nắng chói chang, “Đây là mệnh lệnh!”

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, khuôn mặt của Feston giống như đá cẩm thạch, đường nét cứng rắn được ánh nắng bên ngoài hắt vào, ánh mắt như chim ưng lóe ra ánh sáng lạnh, chuyện mà hắn quyết định thì người ngoài rất khó khuyên can, huống chi ngay cả U Linh Ian cũng không đứng ra lên tiếng, chẳng lẽ Ian cũng quyết định làm như vậy?

Không thấy Phong Triển Nặc phản ứng thì bọn họ cũng không thể làm được gì.

“Dạ.” Chỉ có thể lui ra sau, Jonathan và Hase đứng ở hai bên, cùng nhau đỡ Clyde đã bị hôn mê vì mất máu, Ropol vẫn cố gắng đè chặt vào vết thương của Clyde.

Cảnh sát Washington biết có con tin trong tay của tội phạm nên không dám quá mức mạo hiểm, nếu không để ý đến an toàn của công dân thì không biết báo chí sẽ viết thành cái gì, cảnh sát Washington nhìn thấy đội đặc nhiệm ST rút lui thì bọn họ cũng rút lui, chuẩn bị tiếp tục bao vây viện bảo tàng từ bên ngoài.

Đám người lần lượt đi ra, đúng lúc này Feston hơi liếc mắt ra sau một cái, động tác này rất nhỏ nhưng lại tránh không được tên sát thủ có đôi mắt tam giác kia, vừa định chất vấn thì một cái bóng đen bỗng nhiên lúi về phía trước.

Tiếng súng vang lên, viên đạn bắn trúng giữa trán của tên sát thủ có đôi mắt tam giác, máu tươi phun ra như mưa, Phong Triển Nặc một phát đắc thủ, không hề tạm dừng, hắn cùng Feston hành động rất nhanh, tước lấy vũ khí của bọn sát thủ đang bao vây đám sinh viên, chỉ kịp thấy một loạt băng đạn rơi xuống đất.

Chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe thấy một tiếng quát chói tai, Feston hô to đối với bọn họ, “Chạy nhanh!”

Bọn sát thủ ở xung quanh đám sinh viên này dù sao cũng không phải là đối thủ của Feston, tiếng xương cốt gãy răng rắc vang lên cực kỳ chói tai, hết thấy chỉ xảy ra trong vòng mười giây ngắn ngủi, sát thủ có ý đồ nổ súng không thể bắn trúng con tin, trong lúc bị tấn công thì họng súng của bọn họ lệch lên trần nhà, bắn trúng bóng đèn trần.

Bóng đèn lắc lư, đám sinh viên chạy trốn chết ra ngoài cửa, máu tươi bắt đầu văng tung tóe trong viện bảo tàng.

Hiện tại chỉ còn lại Phong Triển Nặc và Feston, còn có Greg đang đứng ở một góc cố gắng làm cho mình không trở thành tróï buộç.

.....

P/S: Bạn Greg cứ gian gian thế nào ấy =)).

212. Chương 212: Không Tiếc Trả Giá

Phong Triển Nặc ra tay cực kỳ tàn nhẫn, còn bên kia, bởi vì bọn họ không phải là Phong Triển Nặc cho nên Feston cũng không nương tay, bất kỳ ai hay bất kỳ phương pháp nào thì đối với đám người này chẳng thể sử dụng điều kiện để đàm phán, chỉ có sợ hãi bởi cái chết mới tạo nên tác dụng.

“Là Bạch quý bảo mấy người đến? Hay là người nào khác? Nói!” Phối hợp ăn ý với Phong Triển Nặc, Feston cùng hắn chia ra hai hướng, giọng nói kia truyền đến lỗ tai của đám sát thủ giữa trận hỏa chiến tựa như một giai điệu của ma quỷ.

Phong Triển Nặc ẩn nấp đằng sau một chiếc tủ trưng bày những thanh kiếm cổ xưa, hắn thò tay nã một phát súng vào đối phương, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thì vừa lòng nheo mắt lại, “Không nói thì chỉ có một kết cục, nói thì còn có thể lưu lại cái mạng, tụi bây chọn cái nào?”

Đám sát thủ này có thể dùng tiền thu mua, hỏi ra manh mối từ miệng của bọn họ cũng không phải việc khó, Phong Triển Nặc định làm như vậy nhưng đối diện ngoài trừ tiếng súng thì không có ai trả lời.

So với cái chết ở trước mặt thì dường như bọn họ càng sợ Bạch quý trả thù hơn, Feston không muốn giải quyết tất cả đám sát thủ này, hắn muốn chờ lại một người để điều tra manh mối, nhưng biết hai người bọn họ lợi hại thì còn kẻ nào dám tiến lên nghênh đón, biện pháp của bọn họ là nghĩ cách đào tẩu khỏi nơi này.

Tên sát thủ từng giả dạng làm vệ sĩ của Greg đã chết không nhắm mắt, quyết định của hắn rất đúng, muốn hai người kia buông súng thì mới có thể giảm bớt khả năng mạo hiểm, đáng tiếc hai người kia đều không nghe lời.

Phong Triển Nặc nhận được ánh mắt ra hiệu của Feston, hắn nhanh chóng ra tay, hắn chế ngự đám sát thủ kia trong khi Feston giải cứu sinh viên, tình cảnh vừa rồi chỉ xảy ra trong vòng một phút ngắn ngủi, cục diện lập tức bị đảo ngược.

Ai cho sát thủ cầm vũ khí chính là tự mình muốn chết, còn tội phạm muốn khoe khoang vũ lực trước mặt cảnh sát thì tương đương với việc tự chui đầu vào rọ, không có kỹ thuật xạ kích và khả năng của hai người kia thì tốt nhất đừng tùy tiện nói bất cứ câu gì để khiêu khích, hiện tại bọn họ đang ném phải trái đáng.

Hơn chục tên sát thủ đều bị thương trên người, đó đã là may mắn, kẻ bất hạnh đã sớm trở thành vong hồn dưới họng súng, bọn họ chia nhau mà chạy ra cửa sau của viện bảo tàng, cho dù biết có cảnh sát bên ngoài thì lúc này cũng chỉ có thể mặc kệ.

Dọc đường nhìn thấy Greg, vài tên sát thủ liền dừng chân lại, “Giết nó!”

“Đợi đã—” Ngăn cản đồng bọn, một tên sát thủ mặc áo vest đen dùng súng chĩa vào đầu của Greg, “Nó còn có tác dụng, giữ lại đi, đợi ra ngoài rồi hẳn giết!”

Vài người đồng ý, Greg dường như vẫn chưa phản ứng trở lại nhưng theo bản năng sẽ ra tay, một tên sát thủ bị trúng một cú đá, kiểm chế không được mà vừa mắng to vừa giơ súng lên, “Giết nó rồi nói sau! Đi ra ngoài có thể lấy tiền!”

Xung quanh không có ai, Greg tựa hồ chỉ có thể chờ chết. fynnz.wordpress.com

Nhìn trái nhìn phải, lúc này rốt cục không có ai có thể cứu được hắn, ánh mắt của Greg chợt lóe, bỗng nhiên hắn cử động, một đòn công kích lưu loát cộng với một động tác xoay người, khi đối phương bị hắn công kích kéo dài thời gian thì hắn nhanh chóng vọt vào khu an toàn.

Tốc độ, sức lực, tiết tấu, tất cả được phối hợp vừa đúng, đây không phải là năng lực mà người suốt ngày ngồi trong văn phòng có được, đám sát thủ phát hiện tình huống không đúng, “Chết tiệt!”

Greg chậm rãi cởi ra gọng kính bằng vàng, sẵn sàng nghênh đón quân địch, mái tóc xoăn màu rậm nắng được chải chuốt gọn gàng ngay sau đầu, không có ánh mắt sắc bén như Feston nhưng khuôn mặt điển trai nhả nhặn kia đã có cảm giác khó nói nên lời, lúc này nếu Feston đứng bên cạnh thì người ta sẽ phát hiện hai anh em bọn họ có nét cực kỳ tương tự, làm cho người ta đoán không được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Một con tin vô dụng có thể giúp bọn họ đào tẩu, một con tin có bản lĩnh thì sẽ mang đến rất nhiều nhân tố nguy hiểm, tên sát thủ mặc áo vest đen liền thay đổi quyết định, “Ra tay!”

Greg tính nhặt lên khẩu súng dưới đất nhưng đối phương làm sao lại cho hắn cơ hội cầm lấy vũ khí.

Tiếng súng nổ tung bên tai, Greg nghĩ rằng chính mình chết chắc rồi, bất ngờ một đôi tay như bóng ma xuất hiện rồi túm lấy hắn, phốc, viên đạn ghim vào da thịt, một dòng máu tươi chảy xuống từ cánh tay.

Greg cứ như vậy mà bị lôi kéo, quay cuồng trên mặt đất, viên đạn bắn trúng vào người đỡ thay cho hắn, là Phong Triển Nặc túm lấy Greg, đáng tiếc là chính mình lại bị rơi vào tầm bắn.

Hắn không thể để cho Greg bị giết dưới sự bảo vệ của hắn!

Greg lui về sau vài bước, ý thức được chính mình vừa vòng vo trước cửa địa ngục, hắn nhìn thấy Phong Triển Nặc thì liền lên tiếng, “Ian, cảm ơn!”

Đây không phải là lần đầu tiên hắn gặp phải nguy hiểm, chuẩn bị đi theo phía sau Phong Triển Nặc, cam đoan chính mình an toàn, đột nhiên nhìn thấy máu tươi trên tay của người này, hắn nhất thời trở nên khẩn trương, “Anh Feston đâu?”

“Feston, mau tới—” Hắn cất cao giọng hô to, tiếng hô của hắn vang vọng trong viện bảo tàng trống trải.

“Đừng kêu.” Càng nguy hiểm thì lại càng bình tĩnh, viên đạn bay đến, Phong Triển Nặc lộn một vòng ra sau tử trưng bày, cửa kính của tử trưng bày bị nã đạn vỡ nát, thủy tinh từ trên đỉnh đầu đổ xuống rầm rầm.

Greg cũng đi theo hắn trốn phía sau một tủ triển lãm cao nửa thân người, Phong Triển Nặc hít cảm lên, “Thoát áo ra.”

“Anh nói cái gì?!” Greg nhìn chăm chú vào sắc mặt trắng tinh của sát thủ U Linh, lại xác định một lần nữa, có phải Ian muốn hắn cũng cởi ra áo sơ mi luôn hay không, đáp án là đúng như vậy.

“Anh muốn tôi thoát ư? Nếu anh Feston nhìn thấy thì làm sao bây giờ?” Trước tiên cởi ra áo vest, nhìn không ra Greg có phải đang nói giỡn hay không, Phong Triển Nặc ấn vào cánh tay rồi nhướn mày cười cười, “Anh ấy biết tôi không có hứng thú đối với cậu, cậu vẫn chưa đủ tư cách.”

Có lẽ những lời này khơi dậy tâm lý chống đối của Greg, “Không đủ tư cách, như vậy thế nào mới đủ tư cách?” Hắn cởi bỏ áo sơ mi, khi Phong Triển Nặc xé áo sơ mi của hắn để băng bó vết thương cho mình thì hắn hơi dựa sang một chút.

Phong Triển Nặc tiếp tục động tác của mình, khi Greg đến gần thì hắn chỉ hơi nhướn mày một cái, bàn tay bỗng nhiên thả lỏng, dùng chính bàn tay đang chảy máu để bóp cổ của Greg, làn da trắng mịn cùng mùi máu tươi khiến cho người ta khó chịu, lạnh lẽo bóp chặt cổ họng, đôi mắt màu xanh lam mang theo ý cười, càng ngày càng gần.

Còn gần hơn cả hành động mới vừa rồi của Greg, đôi mắt dài mảnh như cười như không, “Chờ cậu có thể áp đảo tôi dưới họng súng của tôi thì cậu sẽ có đủ tư cách.”

Người được hắn coi trọng phải có đủ trí tuệ, cũng đủ sức chịu đựng, đủ bản lĩnh và can đảm, không sợ nguy hiểm, ngược lại còn phải hưởng thụ nguy hiểm, có lẽ người như thế nên gọi là quái vật hoặc là thiên tài.

“Như vậy chỉ cần người nào đủ tư cách là có thể lợi dụng khả năng của anh à?” Phong Triển Nặc hơi thả lỏng tay, Greg rốt cục có thể thở dốc, hắn vuốt lên cổ cổ đầy máu rồi cười hi hi.

Feston, em họ của anh hình như không đơn giản đâu, neho mắt nhìn Greg, Phong Triển Nặc tiếp tục băng bó cánh tay của mình, “Tôi bảo vệ cậu là vì cậu đã thanh toán tiền cho tôi.”

“Không phải là vì Feston đã nhờ vả hay sao?” Câu hỏi của Greg vừa sắc bén vừa trực tiếp, Phong Triển Nặc trả lời cũng vô cùng sắc khoải, “Là vì anh ấy, như thế thì sao, tôi sẽ hoàn thành chức trách của mình đối với người đã ủy thác, nhưng không thể dùng tay của mình để đi mạo hiểm.”

Phải biết rằng bàn tay đối với một sát thủ quan trọng cỡ nào, Greg lại đeo mắt kính lên, Phong Triển Nặc nhìn động tác của Greg, ánh mắt có một chút kỳ dị, Greg bị hắn nhìn đến mức sợ hãi, nhưng không dám mở miệng hỏi nhiều.

Hơn nữa cũng không có thời gian, cánh tay bị thương cho nên Phong Triển Nặc tạm thời không thể nổ súng, tựa hồ biết hắn bị thương, cũng không dám khẳng định vết thương nghiêm trọng thế nào, vài tên sát thủ càng nã đạn mạnh hơn, không ngừng thăm dò, viên đạn rốt cục đến gần chỗ của Phong Triển Nặc.

Ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo, một cái khiên rỉ sắt từ trong tủ gỗ bị bắn nát đang lặn xuống đất, được Phong Triển Nặc thuận tay nhặt lên, chỉ nghe đùng đùng đùng vài tiếng, viên đạn bắn vào cái khiên.

Nhưng chỉ có thể làm đến trình độ này, hiện tại điều mà Phong Triển Nặc phải làm là giữ lại thể lực, Greg cầm lấy khẩu súng của một cái xác gần đó, thò tay ra phản kích, hắn có lá gan của hắn, dù sao cũng là người quản lý tập đoàn Kada, nếu Feston có thể làm được mà Greg lại không hề biết cái gì thì như vậy mới là kỳ lạ.

Nhưng ánh mắt của Phong Triển Nặc nhìn Greg vẫn có một chút khác biệt, bỗng nhiên có tiếng súng tiếp cận, sát thủ U Linh rút cục không có tính kiên nhẫn, tuy rằng Greg có thể sử dụng súng nhưng làm sao có kinh nghiệm phong phú bằng sát thủ, hắn nhanh chóng dùng hết đạn, chỉ có thể tiếp tục ẩn nấp ở sau vách tường.

“Bọn nó hết đạn rồi!” Vài tên sát thủ vốn muốn bỏ chạy nhưng không ngờ lại chiếm được hưng phấn, bọn họ hưng phấn thì thầm.

“Giết bọn họ, U Linh Ian, giết luôn cả hai thằng Kada! Giết tất cả bọn họ thì chúng ta có thể thoát ra ngoài!” Bị tiền cảnh tốt đẹp kích thích, vài người thở hổn hển rồi tiến đến gần.

Greg nhìn cánh tay bị thương của Phong Triển Nặc là tay phải, có lẽ vẫn có thể nổ súng nhưng nếu vết thương nghiêm trọng thì khi nổ súng có thể sẽ làm vết thương chuyển biến xấu hơn, thậm chí nếu xui xẻo thì có thể tàn phế cả cánh tay.

Một giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán của Phong Triển Nặc, khóe môi khẽ nhếch của hắn vẫn không thay đổi, chỉ có đáy mắt xuất hiện sát ý tàn nhẫn và lạnh lẽo, không hề có tình cảm, tựa hồ chỉ là một cỗ máy, loại bỏ tất cả cảm xúc của con người.

Greg không thể chết, mà những người dám làm U Linh bị thương thì sao, cho đến nay bọn họ đều không có kết quả tốt.

Ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu, nụ cười mang theo sát ý, giật giật ngón tay, Phong Triển Nặc không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Greg, cho dù có thể phế bỏ một cánh tay thì cũng phải bảo vệ cái mạng cho hắn?

Khi tiếng súng vang lên thì có tiếng bước chân tiếp cận, còn có tiếng người, “Ian?”

Tiếng bước chân dồn dập mang theo lo lắng, Feston đi vào cửa sau, nhìn thấy Phong Triển Nặc đang cầm súng bằng cả hai tay, máu loãng chảy ra từ cánh tay phải đã được băng bó tạm thời.

Họng súng toát lửa, miệng vết thương cũng nứt ra, khẩu súng trong tay của Phong Triển Nặc là loại hạng nặng nhặt được từ thi thể ở dưới đất, sức giật vô cùng kinh người, vỏ đạn bật ngược vào cánh tay phải, trên thực tế với vết thương như vậy thì không thể chịu nổi mấy phát súng.

Vết máu nơi khóe miệng không biết là của chính hắn hay là của bọn sát thủ, U Linh lạnh lùng mỉm cười, từng phát súng đoạt đi tánh mạng của đối phương, cho dù cuối cùng cái giá phải trả là một cánh tay.

Feston dừng bước, nhìn thấy Greg được Phong Triển Nặc bảo vệ ở phía sau, cũng nhìn thấy dòng máu uốn lượn trên cánh tay của hắn.

.....

P/S: Bạn Greg tính dùng mỹ nam kế để dụ dỗ em Nặc làm việc cho mình, để ông anh mà biết là chết bạn nhé.

213. Chương 213: Chiến Thắng Tuyệt Đối

Máu tươi đỏ sẫm vậy bắn trên khuôn mặt trắng trẻo trông có vẻ rất chói mắt.

Greg biết mình sắp tiêu rồi, hắn nhìn Feston một cách bất đắc dĩ, “Anh...”

“Buông súng xuống!” Nổi giận đến cực điểm, giọng nói vô cùng hà khắc cắt ngang lời giải thích của Greg, đôi mắt âm u lạnh lẽo của Feston còn dọa người hơn cả lưỡi dao sắc bén, Phong Triển Nặc nâng lên cánh tay đâm đĩa máu tươi, lại tiếp tục nhếch môi, “Không còn bao nhiêu tên nữa, để tôi giết cho xong rồi nói sau.”

Feston lạnh lùng nhìn hắn một cái, đùng đùng đùng đùng, vài tiếng súng liên tục vang lên, một đám sát thủ ngã xuống, máu tươi văng tung tóe, ngón tay của Feston đặt trên cò súng cho đến khi cả hai băng đạn đều dùng hết.

“Xong rồi.” Hắn trực tiếp tiến lên rồi đoạt lấy vũ khí trong tay của Phong Triển Nặc, nhặt lên chiếc áo sơ mi đã bị xé rách ở dưới sàn, hắn nhanh chóng xé ra thành từng mảnh rồi dùng sức quấn lấy cánh tay của Phong Triển Nặc

Dường như hắn đã thay đổi ý định, cũng đã quên bồng việc phải lưu lại một người sống để thẩm vấn, cảnh tượng này xảy ra quá nhanh, khi Feston xuất hiện thì đám sát thủ liền lập tức cảnh giác nhưng đã quá muộn.

Chỉ trong nháy mắt thì trên mặt đất chỉ còn mấy cái xác nằm ngổn ngang, Phong Triển Nặc vừa tán thưởng vừa giật giật cánh tay đã được băng bó kỹ lưỡng, “Chúng ta mà hợp tác thì nhất định không có nhiệm vụ nào mà không hoàn thành.”

“Còn nói nhiệm vụ cái gì nữa? Cậu muốn cánh tay của mình tàn phế hay sao?” Tiếng rống giận của Feston vang vọng trong không khí, người bị hắn găm rú chỉ lộ ra vẻ mặt hờ hững, nhìn cánh tay đã nhuốm đỏ máu, “Tàn phế thì cũng không thành vấn đề, dù sao tôi vẫn có thể sử dụng tay trái mà.”

Bốp, một bạt tai giáng xuống mặt, “Nếu không phải cậu bị thương thì hiện tại tôi sẽ đánh cậu một trận, tay của cậu chính là mạng của cậu, cậu muốn vứt bỏ cái mạng của mình hay sao?” Tầm mắt âm trầm của Feston làm cho người ta nghĩ đến hầm băng.

Phong Triển Nặc kéo xuống bàn tay của Feston đang nắm lấy cổ áo của hắn, “Nếu đã quyết định rồi bỏ thì cũng không cần phải lo lắng cho tay của tôi, anh quên rồi sao, tay trái của tôi sử dụng cũng không kém gì tay phải, có lẽ còn tốt hơn nữa kia.”

Nụ cười quỷ bí, đây là sự tự tin của sát thủ, Greg đã từng chứng kiến kỹ thuật xạ kích cùng bản lĩnh của Phong Triển Nặc, dùng tay phải nổ súng đã lợi hại như vậy, nếu dùng tay thuận là tay trái thì không biết sẽ còn ghê gớm đến mức thế nào?

Mặc kệ là bắn gần hay bắn xa, nên biết cho dù là phối hợp giữa tay và mắt hay là tư tưởng và não bộ thì đều phải đạt đến trình độ ăn ý vượt bậc, đặc biệt là kỹ thuật xạ kích, ngoại trừ bị ảnh hưởng bởi sức gió và khoảng cách thì người bắn súng phải để ý đến trạng thái của bản thân, phối hợp tất cả phương diện lại với nhau mới là điều quan trọng nhất.

U Linh không hổ là U Linh....Greg nhìn hai người ở trước mặt, trong lòng nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt hơi hơi chuyển động.

“Dù sao thì cũng là vì em họ của anh, chẳng lẽ muốn tôi nhìn thấy cậu ấy chết hay sao? Dùng một cánh tay đổi lấy một mạng người, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng không tính là lỗ vốn.” Huống chi cánh tay của hắn vẫn chưa thể tàn phế, bị thương không biết bao nhiêu lần, Phong Triển Nặc phán đoán rất chuẩn xác đối với thương thế của mình.

“Cậu ấy không chết được đâu, cậu ấy sẽ chạy trốn chết cho mà xem!” Ánh mắt như tia laser bắn về phía Greg, đối với ánh mắt như ăn thịt người của Feston thì Greg chỉ có thể lựa chọn cách lảng tránh, “Đừng giận nữa mà anh Feston, Ian đã nhận tiền thù lao của em, anh ấy cũng chỉ đang hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ em thôi mà.”

Tầm mắt sắc bén lạnh lùng quét về phía Phong Triển Nặc, bị Feston trừng mắt như vậy thì Phong Triển Nặc chỉ cười khê, “Cậu ấy cũng không phải là anh, muốn tôi bảo vệ thì cậu ấy phải trả giá một chút, trên đời cũng không có bữa ăn nào mà không tốn tiền cả.”

“Tôi mặc kệ cậu có thu tiền hay không!” Feston vẫn chưa nguôi giận, ánh mắt thật sự như muốn ăn thịt người, “Tôi muốn cậu bảo vệ cậu ta nhưng không phải là dùng mạng của mình để bảo vệ, nếu cậu xảy ra chuyện gì thì cậu bảo tôi phải làm sao bây giờ?!”

Nếu hẳn xảy ra chuyện gì thì Feston phải làm sao bây giờ? Phong Triển Nặc không nói gì mà chỉ mỉm cười, vỗ nhẹ lên mặt của Feston, Feston cau mày nhìn hắn, ngay sau đó lại giang ra hai tay rồi nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng, nhưng bàn tay đặt trên cổ lại giống như muốn bóp chết hắn.

“Nếu cậu có thể cẩn thận hơn một chút thì tôi sẽ không phải lo lắng nhiều như vậy, mặc dù cậu đã rất cẩn thận, cậu làm như vậy cũng hoàn toàn chính xác, nếu có thể gác tình cảm sang một bên, đối lại là người khác thì tôi thậm chí sẽ khen ngợi là làm rất chính xác, nhưng bởi vì đây là cậu cho nên chuyện này hoàn toàn không có khả năng.”

Tiếng hít thở của Feston ở ngay bên tai, “Đừng để cho mình bị thương nữa, thân thể của cậu đã sớm không còn là của một mình cậu mà nó cũng đã thuộc về tôi.” Tựa hồ là thở dài, nhưng lại giống như một lời cảnh cáo hung tợn.

Đây là thỉnh cầu cũng là uy hiếp, Feston cũng sẽ nói ra những lời như vậy hay sao? Ngay khi Greg đang kinh ngạc thì Phong Triển Nặc lại nở nụ cười, “Thật sự là không đúng lúc, nhưng mà hiện tại tôi rất muốn hôn anh.”

Feston nhướn mày, siết chặt bàn tay đang đặt sau đầu của Phong Triển Nặc rồi cười một cách nặng nề, “Vậy còn chờ gì nữa.”

Đương nhiên không cần chờ, bàn tay dính máu chạm lên khuôn mặt của một FBI, Phong Triển Nặc cắn lên đôi môi mỏng của Feston, mùi máu tươi trong hô hấp kích thích dục vọng của hắn, mặc kệ là sát ý còn lưu lại hay là tình cảm cuộn cuộn, hết thấy đều dày đặc khiến người ta không nỡ buông ra. fynnz.wordpress.com

Đã sớm quen với hơi thở đầy mùi thuốc súng và rỉ sắt, thậm chí bắt đầu chìm đắm vào đó, Feston cướp lấy nụ hôn này, Greg thành người đứng xem, tò mò ngắm nhìn, đáy mắt khê lóe sáng.

Khá lạ Feston, trước kia còn tưởng là anh ấy đi bộ đội, có tác phong điển hình của quân đội, không hề nề mặt ai, không ngờ cũng có ngày hôm nay, ở ngay tại nơi này với những thi thể nằm ngổn ngang, đứng trong hoàn cảnh lộn xộn như vậy mà vẫn có thể cùng một người đàn ông khác ôm hôn kịch liệt....

Đã sớm chứng kiến tình cảm của hai người này, chẳng qua hiện tại Greg vẫn cảm thán một hồi, đương nhiên hắn sẽ không nói ra suy nghĩ ở trong lòng của mình.

Không cần chờ hắn ho vài tiếng để nhắc nhở thì Feston và Phong Triển Nặc đã tách ra, bộ đàm trên thắt lưng không ngừng kêu gọi, người bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng súng, máy camera đã sớm bị đập nát, không biết tình huống bên trong cho nên đám người của Jonathan vô cùng sốt ruột.

“Sếp? Sếp?! Ian? Ian có ở đó hay không? Có nghe thấy gì hay không? Nghe thấy thì trả lời đi!” Jonathan cầm bộ đàm, gào rất cả cổ họng, “Ba phút sau mà không có ai đi ra thì chúng tôi sẽ xông vào!”

Bên ngoài viện bảo tàng, các tay súng bắn tỉa đã chuẩn bị sẵn góc độ, chỉ chờ lệnh, đội đột kích đã sẵn sàng nghênh đón kẻ địch, cầm trong tay khiên phòng vệ và súng máy, trong viện bảo tàng hoàn toàn im lặng, rốt cục làm cho bọn họ không thể chờ đợi được nữa.

“Giải tán mọi người đi, không cần nữa, chúng tôi sẽ ra ngoài ngay.” Rốt cục giọng của Feston cũng vang lên trong bộ đàm, đám người của Jonathan hoan hô một trận, “Sếp, mọi người không sao chứ?!”

“Bảo đội cứu thương chuẩn bị sẵn sàng.” Tất bộ đàm, Feston có thể đoán được tình trạng hỗn loạn ở bên ngoài, “Sau khi ra ngoài thì lập tức phải làm kiểm tra.” Hắn nói với Phong Triển Nặc.

Mặc dù đã quen với việc bị thương nhưng sát thủ U Linh tuyệt đối không phải là người thích tự ngược đãi bản thân mình, “Đương nhiên, tôi cũng không muốn có di chứng đâu.”

Nếu cần thì hắn có thể không hề do dự mà lựa chọn hủy hoại một cánh tay của mình, nhưng trong tình huống vẫn còn khả năng thì hắn sẽ cố hết sức để bảo toàn thân thể, thái độ này tựa như đang đối xử với một ít linh kiện, có người đã sớm quen với việc có thể mất đi bất cứ lúc nào.

Cho nên ở bất kỳ thời điểm nào thì cũng có vẻ ung dung như thế, chẳng hề bận tâm gì nhiều.

Feston bỗng nhiên nhận ra cho đến nay hắn đau lòng vì mất mát của Phong Triển Nặc, cũng như đau lòng vì những gì mà Phong Triển Nặc phải trả giá cho nghề sát thủ của mình, nhưng bản thân của người này tựa hồ không hề ý thức được giá trị của những thứ mà mình đã mất đi.

Phong Triển Nặc cũng không cảm thấy đau xót, bởi vì ở trong mắt của hắn thì những mất mát như vậy chẳng qua chỉ là cái giá phải trả khi hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Suy nghĩ như vậy thật sự rất lý trí, cũng rất ung dung, nhưng Feston nhìn không được mà lại thở dài.

Phong Triển Nặc bước đi vài bước thì bỗng nhiên bị giữ chặt, ***g ngực của Feston từ phía sau dán lên, kéo người ở phía trước quay về, “Có đôi khi tôi sẽ phát hiện không cần phải lo lắng cho cậu, bởi vì bản thân cậu không hề biết tự giác.”

“Có ý gì?” Phong Triển Nặc là người thông minh, quay đầu lại, nhưng hắn không hiểu rõ về mặt của Feston ngay lúc này đang đại diện cho điều gì, hắn nâng tay cười khế, “Anh vẫn chưa hài lòng hay sao, tôi sẽ đi kiểm tra cẩn thận mà.”

Cho dù nói thế nào cũng chỉ vô dụng, chẳng phải hắn không thể bỏ được người như vậy hay sao, dùng ánh mắt vừa phức tạp vừa tức giận để nhìn Phong Triển Nặc trong chốc lát, sau đó Feston chỉ có thể lắc đầu, “Sau này cẩn thận dùm tôi một chút!” Nâng mặt của Phong Triển Nặc lên rồi nhéo một cái thật mạnh. fynnz810

Động tác rất nhỏ nhưng lại vô cùng thân thiết, cũng biểu lộ mối quan hệ của bọn họ, Phong Triển Nặc sờ cằm, giả vờ như không phát hiện về mặt của những người ở xung quanh, “Hình tượng, chú ý hình tượng dùm tôi đi, tôi thì không sao nhưng anh là Caesar của cục điều tra liên bang đấy, đội trưởng Kada à.”

“Rất nhanh rồi sẽ không còn là đội trưởng nữa, không cần bận tâm bọn họ nhìn bằng cặp mắt như thế nào.” Nhìn xung quanh, Feston kéo Phong Triển Nặc lên xe cứu thương, còn lại bên ngoài là một đám vẫn còn ngây người chưa kịp phục hồi tinh thần.

Ngay khi bọn họ nói chuyện thì đã bất giác đi đến trước cửa, phóng viên bị ngăn cản ở hàng rào cách ly bên ngoài viện bảo tàng, hiện trường tràn đầy xe cảnh sát, bao vây tất cả bốn phía, vài tiểu đội của FBI đều canh giữ ở bên ngoài, cũng bao gồm cả đội đặc nhiệm ST đang chỉ huy hiện trường.

Nhìn thấy Feston xuất hiện thì mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua mọi người đều chưa chuẩn bị sẵn sàng để tận mắt chứng kiến hình ảnh thân mật giữa sát thủ trong truyền thuyết cùng nhân vật truyền kỳ trong cục điều tra liên bang của bọn họ.

Giữa biển người ồn ào, bọn họ không thể nghe thấy cuộc đối thoại của hai người kia, nhưng lại thấy được động tác, nghe nói là một chuyện, nhìn thấy lại là một chuyện khác, ngoại trừ đội đặc nhiệm ST đã sớm biết rõ nội tình, cũng đã tận mắt nhìn thấy thì các cảnh sát FBI của tổng cục Washington đều không ngờ lại nhìn thấy lời đồn biến thành sự thật như vậy.

Tình cảm lưu luyến giữa Feston và một sát thủ vốn không phải là bí ẩn, không có ai lan truyền rộng rãi nhưng vẫn có nhiều người lên lút rỉ tai nhau, đây dù sao cũng là một chuyện rất đáng ngạc nhiên.

Jonathan đã sớm nhìn thấy nhưng không thể trách, hắn tăng hăng cổ họng rồi ra hiệu, “Dọn dẹp hiện trường, tìm kiếm xem có ai còn sống hay không, sau đó đem bọn họ ra đây.”

Đội trưởng của đội đặc nhiệm tại tổng cục Washington được phái tới nơi này lập tức nghi ngờ cách dùng từ của Jonathan, “Đội trưởng Kada và bạn của anh ấy thoát ra ngoài an toàn nhưng chuyện này vẫn chưa chấm dứt, Jonathan, cậu nên bảo mọi người cẩn thận thì đúng hơn.”

“Cẩn thận?” Jonathan lắc đầu, dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn vào chiếc xe cứu thương kia, “Đi vào nhìn trước rồi nói sau.”

Sếp và Ian đều đi ra, Greg cũng còn sống, không biết người nên cẩn thận là ai...

Khi Jonathan miên man suy nghĩ thì có người đã đi vào trước lại bỗng nhiên vọt ra ngoài, sắc mặt rất khó xem, giống như muốn nôn mửa, “Bên trong chết hết cả rồi!”

Vụ án lớn như vậy, phạm nhân nhiều như vậy thế mà lại không còn ai sống sót? Tên đội trưởng phụ trách hỗ trợ liền hít sâu vào một hơi, nghe thấy đồng nghiệp của Jonathan là Hase ở sau lưng đang nói nhỏ, “Hiện tại bên trong có lẽ là lò sát sinh rồi.”

U Linh ra tay, hơn nữa còn có sếp, bọn họ đã sớm đoán được hiện trường bên trong sẽ như thế nào, đội đặc nhiệm ST thần nhiên nói đuôi bước vào, trong khi những người khác lại mang theo vẻ mặt kỳ dị.

Làm cảnh sát đương nhiên đã gặp rất nhiều xác chết, nhưng trong một viện bảo tàng như vậy mà hơn một chục sát thủ chuyên nghiệp giằng co cùng ba người, trong đó là một FBI, một nhân vật không rõ lai lịch, và một công dân bình thường, kết quả cuối cùng lại là gần hai chục tên sát thủ chuyên nghiệp bị xử lý sạch sẽ?

Mà ba người kia chỉ có một người bị thương ở cánh tay mà thôi, còn có một người thì bị tổn thất một chiếc áo sơ mi.

Nhìn thấy dưới đất đầy xác chết, còn có vết đạn trên người của bọn sát thủ này, máu tươi và miếng chai trộn lẫn vào nhau, đội đặc nhiệm FBI của tổng cục cùng với cảnh sát quét dọn hiện trường đều âm thầm lú lẫm, cảnh tượng dưới địa ngục có lẽ cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Nhưng mà một cảnh sát FBI chính trực sẽ làm ra chuyện như vậy hay sao? Lần đầu tiên có người bắt đầu nghi ngờ đến thanh danh của người đang ông mang tên Feston Kada này, nhưng lập tức liền nhớ đến biệt danh Caesar mà mọi người đã dành cho hắn.

Không phải Louis, cũng không phải là Richard, không phải bất cứ cái tên nào khác mà lại là Caesar.

.....

P/S: cái nhéo mặt của anh Phê thành ra....nặng mặt trong mắt của người khác, nên người ta mới bàng hoàng như vậy.

214. Chương 214: Mời Chào

“Tình huống của cậu ấy thế nào? Tôi muốn biết sau này có tạo thành ảnh hưởng gì hay không.” Trên xe cấp cứu, Feston nghiêm mặt hỏi nhân viên cấp cứu.

Bạn bị tay chân thì làm sau còn có thời gian để trả lời, nhân viên cấp cứu vừa nâng mắt lên định nói cái gì đó thì liền nhìn thấy vẻ mặt của Feston, ngay lập tức nuốt xuống lời muốn nói, “...Theo tình trạng của vết thương thì có thể nói là anh ấy rất may mắn, tôi nghĩ là không thành vấn đề, không có gì ảnh hưởng.”

“Tốt nhất là như vậy” Nhìn chằm chằm vết thương đang chảy máu, tầm mắt của Feston vẫn không hề nhúc nhích, nhân viên cấp cứu nhất thời cảm thấy đầy áp lực.

Vài người vây quanh người bị thương để tiến hành cấp cứu, không biết rốt cục nên xem tình huống này là như thế nào, so với người nhà của nạn nhân thì nạn nhân lại thần nhiên như thường, “Anh không đi xuống dưới xem tình hình à? Hiện trường kia cần rất nhiều người mới có thể dọn dẹp sạch sẽ đó.”

Nụ cười lạnh lạnh chợt lóe lên, nhìn nhân viên cấp cứu sát trùng vết thương cho hắn rồi chuẩn bị gấp viên đạn ra, Phong Triển Nặc liếc mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, nhân viên ra ra vào vào trong viện bảo tàng cũng không ít, hiện trường vẫn rất lộn xộn, nhưng mà lúc này Feston lại ở bên cạnh hắn.

“Tôi ở đây với cậu, xem bọn họ gấp viên đạn ra khỏi tay của cậu, không nhìn thấy cậu an toàn thì tôi sẽ không đi đâu hết.” Nghiêm mặt bác bỏ đề nghị của Phong Triển Nặc, Feston ngồi ngay trên xe cấp cứu, đáng điệu tỏ rõ hắn sẽ không đi đâu hết.

Nghe thấy hai người đối thoại, nhân viên cấp cứu âm thầm kêu khổ, bị một người như vậy nhìn chăm chăm thì ngay cả cầm lấy dao phẫu thuật cũng phải thật cẩn thận, chẳng qua bởi vì cảm giác áp bách trên người của Feston quá mạnh, có lẽ cũng là vì vừa giết người xong, với không gian bé nhỏ của chiếc xe cấp cứu như vậy thì bọn họ lập tức cảm giác có một luồng áp suất đang vây quanh bọn họ.

Không hề nhiều lời, bọn họ chỉ muốn mau chóng gấp ra viên đạn, khâu lại vết thương rồi tiếp tục cấp cứu cho những người khác, nhân sự ở đây không đủ, thật sự không thể chậm trễ được.

Trên thực tế bởi vì người trong viện bảo tàng rất đông, khi chạy trốn thì người ta thường trở nên hoảng loạn, bởi vậy mà xảy ra không ít trường hợp bị giẫm đạp, tuy rằng không có ai bị dính vào vụ đấu súng nhưng cũng có không ít du khách bị chấn thương.

Giới truyền thông đang tiến hành đưa tin ở bên ngoài, mấy chiếc xe cấp cứu dừng trước cửa, người bị thương nghiêm trọng sẽ lập tức được đưa đến bệnh viện gần đó, đội cấp cứu mặc dù bận rộn như thế nào thì đương nhiên vẫn ưu tiên xử lý vết thương cho Phong Triển Nặc.

Greg vừa trải qua một trận thoát chết kinh hồn, được cảnh sát bảo vệ nghiêm ngặt, hiện tại đã không còn ai để ý đến hắn, một mình hắn đứng ở bên ngoài xe cấp cứu, cùng Feston nhìn viên đạn được gấp ra.

“Phải tạ ơn Chúa, chỉ kém một chút nữa là tay của anh đã tiêu rồi! Thiếu chút nữa đã đụng đến dây thần kinh!” Rạch một đường nhỏ trên tay của Phong Triển Nặc, thuận lợi gấp ra viên đạn, nhân viên cấp cứu thở phào một tiếng rồi đặt viên đạn vào một cái túi to.

“Đúng vậy, tạ ơn Chúa.” Cố gắng chịu đựng không dùng thuốc tê, Phong Triển Nặc vẫn cầm lấy tay của Feston, lúc này hắn chậm rãi bình tĩnh trở lại, không hề để ý mà cứ lãnh đạm lặp lại như vậy.

Hắn nên tạ ơn Chúa? Hay là nên quy công cho việc huấn luyện của một kẻ nào đó, trùng hợp như vậy cũng không phải là Chúa đã an bài.

Feston liếc mắt nhìn Phong Triển Nặc một cách đầy thâm ý, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho đối phương, “Người mà tôi muốn cảm ơn không phải là Chúa.”

Nhân viên cấp cứu không đồng ý với lời của hắn nên chỉ bảo trì trầm mặc, những lời này có lẽ người khác sẽ không hiểu, chỉ có Phong Triển Nặc hiểu ý của Feston, nâng lên bàn tay không bị thương, hắn cầm lấy tay của Feston rồi hôn lên mu bàn tay của đối phương.

Ai nói là không phải, trong thời khắc quan trọng thì khẩn cầu Chúa cũng không có tác dụng, chỉ có kinh nghiệm và sức phán đoán mới tạo nên tác dụng.

Greg nhìn vết thương đã được khâu lại, hắn tiến đến gần bọn họ, “Số còn lại thì tôi sẽ thanh toán trong vòng ba ngày, lần này rất cảm ơn anh, Ian.”

“Cũng cảm ơn cậu, cậu rất xứng chức khi làm một thân chủ.” Theo giọng nói của Phong Triển Nặc thì chẳng có gì khác thường nhưng cách hắn nhìn Greg thì lại đặc biệt kỳ lạ, sức quan sát của Feston rất kinh người, đương nhiên sẽ không bỏ qua loại kỳ lạ này.

“Sao vậy?” Hắn đỡ Phong Triển Nặc xuống xe, cánh tay của Phong Triển Nặc được quần băng, cực kỳ chói mắt dưới ánh hoàng hôn, Feston khoác áo choàng của mình lên vai của Phong Triển Nặc, còn áo choàng của Phong Triển Nặc thì đã sớm bị máu tươi vậy bẩn.

“Sao vậy là sao?” Greg mờ mịt nhìn bọn họ.

Feston kéo Greg đến trước mặt một chút, hàng lông mày cau chặt cùng sắc mặt âm trầm bày tỏ tâm tình hiện tại của hắn, “Tôi không có kiên nhẫn để đùa với cậu, khi tôi không ở đó thì đã xảy ra chuyện gì? Greg,

tốt nhất là cậu nên nói thật với tôi.”

“Thật sự là không có gì mà, làm sao lại có cái gì cơ chứ?” Kinh hãi với khả năng quan sát sâu sắc của Feston, Greg rút lại cà vạt của mình ở trong tay đối phương, lúc này Phong Triển Nặc lại cố tình mở miệng, “Lá gan của cậu không nhỏ, cậu ấy muốn chiêu dụ tôi, khi tôi nói là cậu ấy còn chưa đủ tư cách thì cậu ấy còn có ý đồ quyến rũ tôi...”

Khoanh tay suy nghĩ xem sử dụng từ quyến rũ này có thỏa đáng hay không, có người giống như hoàn toàn không ý thức được những lời này có hàm nghĩa gì, hắn vừa mỉm cười vừa xoa xoa mái tóc ở trước trán, Greg vừa định giải thích thì cảnh vật trước mắt đột nhiên thay đổi, trên mặt vừa đau vừa rát, hóa ra là nắm đấm của Feston.

Greg vừa từ dưới đất đứng dậy thì đã bị Feston nắm áo, “Tôi coi như chuyện này chưa xảy ra, Greg, có nhớ rõ ngay từ đầu tôi đã cảnh cáo cậu cái gì hay không, câu nói kia hiện tại vẫn được áp dụng triệt để, người này không dễ trêu vào.”

Nhìn Phong Triển Nặc, Feston quay đầu nói với Greg, “Cho nên tốt nhất là cậu tránh xa ra một chút, đây là vì tốt cho cậu.”

“Là anh tự mình nổi cơn ghen thôi, anh họ ạ.” Greg sợ lại bị ăn thêm một đòn nên liền lui ra sau vài bước, “Dù sao thì em chỉ hỏi một chút, anh cũng biết em không có hứng thú với đàn ông mà, em chỉ thấy hâm mộ vì có người như Ian có thể giúp anh thôi, nếu tập đoàn của chúng ta cũng có người như vậy...”

“Đừng nói tiếp nữa.” Feston không hề nể tình mà cứ cắt ngang lời của Greg, “Chuyện đó không có khả năng, tôi sẽ không để cho cậu ấy trở thành công cụ của mấy người.”

“Nhưng đó là nhà của anh mà Feston, tập đoàn Kada cũng là của anh, cho dù anh đã bán hết cổ phần thì cũng không có cách nào thay đổi sự thật anh là một phần của tập đoàn Kada, tuy rằng anh đã vứt bỏ quyền thừa kế nhưng không có khả năng vứt bỏ cả gia đình, bằng không thì anh sẽ không để cho Ian bảo vệ em.”

Lời nói của Greg là đúng, trong công việc Feston có lẽ đối xử hơi vô tình một chút, đối với người nhà có lẽ không đủ nhiệt tình nhưng chưa từng có ý vứt bỏ dòng họ Kada.

Phong Triển Nặc không muốn nhúng tay vào chuyện của nhà bọn họ, hắn ở một bên đứng nhìn, không xen vào, Feston trầm mặc trong chốc lát mà nhìn Greg, “Tôi sẽ không can thiệp vào quyết định của cậu ấy, nếu cậu thật sự muốn chiêu dụ cậu ấy thì trừ phi chính cậu ấy đồng ý, nhưng từ nay về sau cậu ấy sẽ không tùy tiện giết người nữa, cậu đừng hòng xem cậu ấy là công cụ giết người, tôi cũng không cho phép tập đoàn Kada làm như vậy.”

Greg đẩy gọng kính trên sống mũi, “Thương trường còn nhiều thủ đoạn hèn hạ, người làm ăn đàng hoàng đã sớm bị kẻ khác ăn tươi nuốt sống, em cũng không dám cam đoan, anh Feston, em muốn biết nếu có một ngày tập đoàn của chúng ta làm cho anh mất hứng thì anh sẽ làm sao?”

“Nếu thật sự có ngày đó thì tôi sẽ không tự đi tố giác cậu nhưng nếu bị đưa ra tòa và cần tôi làm chứng thì tôi sẽ đi.” Đây là cách làm của Feston.

“Ngoại trừ chuyện của Ian thì anh thật sự có một chút máu lạnh và vô tình đó.” Greg oán giận, tuy rằng Feston bảo hộ người thân, nếu nằm trong giới hạn của hắn thì hắn có thể làm lơ không để bụng, nhưng nếu vượt quá giới hạn thì có lẽ hắn sẽ thẳng tay cắt đứt quan hệ ruột thịt.

“Tôi nói cho cậu biết chuyện gì cũng có giới hạn của nó, đừng tưởng rằng mình có quyền có tiền thì có tất cả, đừng quên tập đoàn Kada không phải là tập đoàn duy nhất trên thế giới.” Hiếm thấy Feston lại dạy dỗ hắn vài câu, Greg chỉ có thể làm ra bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời mà khê gật đầu.

Chờ Feston dứt lời, Greg còn tưởng là chuyện này cứ như vậy mà trôi qua, đang muốn chào tạm biệt bọn họ thì bỗng nhiên Phong Triển Nặc lại thản nhiên nói một câu, “Kỹ thuật được luyện đến trình độ này thì quả thật cần tốn không ít thời gian.” Greg dừng chân, chậm rãi xoay người, vẫn tươi cười như trước, “Ấy chà, Ian, anh nhìn thấy à?”

“Tôi đã thấy.” Dựa vào bờ vai của Feston, Phong Triển Nặc vẫn khoanh tay, dáng vẻ lười biếng, trong mắt xẹt qua một chút ánh sáng lạnh, “Một mình cậu cũng có thể đối phó với sát thủ, hai ba tên cũng không

thành vấn đề, có chuyện gì cần nói hay sao, Greg.”

Feston vẫn lãnh đạm như trước, Greg nhìn hẩn một chút, lại nhìn về phía Phong Triễn Nặc, “Kỳ thật đây không phải là bí mật gì, năm đó Feston vào bộ đội, nghe nói đã từng tham gia vài lần vào cuộc chiến chống khủng bố, cụ thể như thế nào thì không ai biết, anh ấy cũng sẽ không nói, nhưng sau đó chúng tôi nhận được tin tức ở trên báo xuống là anh ấy đã hy sinh vì nhiệm vụ trong một chiến dịch...”

“Vì sao tôi lại không biết chuyện này?” Đây là lần đầu tiên Phong Triễn Nặc nghe người ta nhắc đến chuyện Feston tòng quân.

“Chắc xuất phát từ nguyên tắc giữ bí mật, không có ai biết quá trình cụ thể, sau đó bởi vì người thừa kế đã qua đời cho nên tôi bắt đầu trở thành người dự bị được lựa chọn, đương nhiên người thừa kế tập đoàn phải học rất nhiều thứ, tôi cũng phải biết cách tự bảo vệ chính mình, nhưng không thể so sánh cùng các anh.” Greg giải thích.

“Sau đó Feston bất ngờ trở lại, chúng tôi cũng không dám tin, người chết đi lại còn sống, khi đó quả thật rất hỗn loạn.” Theo lời nói của Greg thì có thể tưởng tượng ra cục diện lộn xộn lúc đó, cứ tưởng người thừa kế đã chết trên chiến trường, người dự bị sẵn sàng tiếp nhận quyền thừa kế thì người chết lại sống sờ sờ ở trước mặt bọn họ.

“Tóm lại sự việc chính là như vậy, tôi chỉ không muốn mất mặt xấu hổ ở trước mặt các anh mà thôi.” Greg gạt đầu với bọn họ, “Như vậy thì tôi đi trước đây, công ty có việc cần phải xử lý.”

Greg rời đi, Phong Triễn Nặc vẫn còn suy nghĩ về chuyện mà Greg đã nói, “Chết rồi sống lại, chuyện gì đã xảy ra, chưa từng nghe anh nhắc đến.”

“Tôi cũng đã quên, không có gì đáng nói, tình báo truyền tin nhầm lẫn mà thôi, tôi vẫn chưa chết, làm sao mà lại có chuyện chết rồi sống lại.” Feston xoa đầu của Phong Triễn Nặc.

Mái tóc của Phong Triễn Nặc rất mềm, mềm như bộ lông của một loài thú nào đó, màu cà phê nhạt nhạt dưới ánh mặt trời làm ánh lên vài sợi tóc ửng đỏ, ở một góc của viện bảo tàng, Feston đang chuẩn bị hôn lên màu ửng đỏ kia thì trong tầm mắt có một bóng người lướt qua.

“Tôi nhìn thấy Rắn mối.”

“Ở đâu? Cậu ta còn dám xuất hiện à?”

Feston giữ lại Phong Triễn Nặc, “Cậu còn phải truyền máu, đừng đi đâu cả, tôi sẽ nhanh chóng quay lại.”

.....

P/S: Bạn Greg dám dỏ trò dề xòm vợ anh Phê à? May là chưa làm gì thì đã bị ăn 1 cú đấm, dám đụng vào là bạn khỏi lết xuống giường nhé.

215. Chương 215: Đẳng Sau Sự Việc

Là Rắn mối nói cho bọn họ biết Greg sẽ bị ám sát, mà hiện tại trong viện bảo tàng lại lấp đầy xác chết của đám sát thủ, Rắn mối hoàn toàn không biết gì cả hay là đã sớm biết....

Không kịp gọi lại Feston, Phong Triễn Nặc sờ vào túi áo, trong túi áo choàng mà Feston khoác cho hẩn quả nhiên có thuốc lá.

Trong hiện trường hỗn loạn, hẩn dựa vào vách tường rồi chậm rãi hút thuốc, đó là một góc không khiến người ta chú ý, nhưng lại có thể quan sát tất cả mọi hướng, đây quả thật là một góc có tầm nhìn rất tốt.

“Sếp đâu?” Jonathan từ phía xa vội vàng chạy đến, không ngừng nhìn xung quanh rồi thấp giọng hỏi, “Ian, sếp không ở cùng với anh à?”

“Anh ấy đi bắt người rồi.” Phong Triển Nặc lười biếng dựa vào vách tường, thoát nhìn có một chút mệt mỏi, dù sao mất không ít máu, nhưng nụ cười tươi tắn trên mặt vẫn không hề ảm đạm, hắn nâng cằm về phía Jonathan, “Chuyện kể tiếp chắc là sẽ giao toàn quyền cho cậu, một ngày nào đó cậu sẽ phải tiếp nhận, Jonathan.”

“Giao cho tôi tiếp nhận? Ý của anh là sếp nhất định sẽ từ chức à? Các anh đã thảo luận rồi sao? Sẽ không đổi ý?!” Nghe xong lời này thì Jonathan liền biến sắc, “Thật sự không còn cách nào khác nữa sao? Sếp không cần phải từ chức đâu, chúng tôi đều chấp nhận quan hệ của hai người, đây là sự thật, cho dù trước kia không tin tưởng anh nhưng hiện tại hoàn toàn không thành vấn đề! Tôi cam đoan mọi người đều nghĩ như vậy!”

Nóng lòng biểu đạt suy nghĩ, Jonathan vội vàng lên tiếng, Phong Triển Nặc thản nhiên phả khói, dưới ánh hoàng hôn, khuôn mặt kia mang theo nụ cười, nhưng có thể hóa thành khuôn mặt lạnh lẽo và cương quyết bất cứ lúc nào, vẻ mặt đó làm cho Jonathan nghĩ đến người đàn ông mà bọn họ đang thảo luận, Feston, sếp của bọn họ.

Chỉ cần quyết định cái gì thì Feston cũng luôn cương quyết như vậy, cực kỳ quyết đoán.

“Không liên quan đến các cậu, đây là vấn đề của tôi và anh ấy, chỉ cần anh ấy là FBI thì thân phận này sẽ là chứng ngại giữa hai chúng tôi, dù sao tôi cũng là sát thủ, cho dù tôi mặc kệ thì tôi cũng từng là một sát thủ, cảnh sát làm sao có thể ở cùng với sát thủ, cậu đã nghe thấy chuyện nực cười như vậy hay chưa?”

Nhường mày, điều thuốc lúc sáng lúc tối giữa ngón tay của Phong Triển Nặc, đó là màu sắc của sự hủy diệt, cũng có thể là hồi sinh, “Cho dù chúng tôi đều có thể mặc kệ nhưng không biết đến khi nào thì sẽ bị người ta lợi dụng mối quan hệ này, chẳng lẽ cậu nguyện ý nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra hay sao? Tôi không muốn, anh ấy cũng không muốn.”

Cục trưởng cục điều tra liên bang Kraft đã từng làm như vậy, Jonathan biết đại khái, vì vậy không thể mở miệng, kỳ thật hắn muốn phản bác lời của Phong Triển Nặc nhưng rốt cục phát hiện hắn căn bản không thể làm được.

“Nếu không có sếp thì đội đặc nhiệm ST tồn tại còn ý nghĩa gì nữa, muốn tôi làm đội trưởng...” Jonathan cười khổ rồi lắc đầu, “Không có Feston Kada thì đội ST sẽ không còn là đội ST nữa.”

“Không tự tin à, đây là cấp dưới của Feston hay sao?” Trên vai của Jonathan bị đánh một cú, “Nếu có một ngày anh ấy rời đi thì đội đặc nhiệm ST sẽ do cậu quản lý, tuy rằng anh ấy chưa nói nhưng mà tôi có thể nhìn ra ý định của anh ấy, cậu có thể tiếp nhận, nếu không thì có thể giao cho người khác.”

Từ khi nào thì chính mình lại quan tâm đến tình hình của nội bộ FBI như vậy, Phong Triển Nặc nhìn làn khói khuếch tán ở trước mặt.

Cách đó không xa là người đến kẻ đi, thi thể của đám sát thủ được bỏ vào túi to rồi chuyển ra ngoài, hiện trường bớt hỗn loạn hơn lúc này, các phóng viên liên tục tác nghiệp, đang phỏng vấn những công dân vừa thoát nạn chạy ra.

“Còn có ai có thể tiếp nhận ST cơ chứ? Ít nhất là hiện tại trong hệ thống của FBI không có người như vậy, có lẽ vài năm sau mới có khả năng.” Jonathan chấp nhận sự thật, nói thế nào thì cũng vô ích, Ian đã lên tiếng thì nhất định là suy nghĩ của sếp, vì vậy hắn cũng không hề nghi ngờ lời của tên sát thủ này.

“Lúc trước anh nghĩ thế nào về sếp? Chúng tôi đều nghĩ là sếp hận anh thấu xương, không ngờ là cuối cùng lại trở thành như vậy.” Lúc trước bọn họ đều thề phải lôi U Linh ra trước công lý, Jonathan giống như cảm thấy tò mò nên đưa ra nghi vấn.

“Tôi nghĩ là khi đó anh ấy thật sự hận tôi.” Phong Triển Nặc nhún vai cười khẽ, “Tôi cũng không thể nào thích anh ấy, trước nhất anh ấy là cảnh sát, kẻ thù không đội trời chung. Nhưng ai biết được, khi tôi hôn anh ấy thì trong nháy mắt nó đột nhiên xảy ra, cái loại cảm giác này rất khó nói rõ ràng.” Quan sát vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ của Jonathan, Phong Triển Nặc đột nhiên kể sát vào, “Trừ phi cậu cũng thử xem, nếu không thì cậu vĩnh viễn sẽ không biết.”

Hắn dựa vào rất gần, gần đến mức có thể ngửi thấy mùi thuốc lá, Jonathan giật nảy mình, lập tức rút lui vài bước, dán chặt lưng vào tường, “Đừng hăm hại tôi!”

Phong Triển Nặc cảm thấy thú vị, “Cảm thấy hứng thú đối với chuyện tình cảm của tôi và Feston, chẳng lẽ cậu có...”

“Không có! Tuyệt đối không có!” Jonathan liên tục lắc đầu, không cho Phong Triển Nặc nói tiếp, nhưng tầm mắt của hắn lại vô thức nhìn về phía đám đông.

Phong Triển Nặc nhìn theo tầm mắt của hắn, phương hướng kia chính là những thành viên trong đội đặc nhiệm ST, Jonathan vội vàng lái sang chuyện khác, “Vì sao sếp vẫn chưa trở về nữa? Sếp đi bắt ai vậy?”

Phong Triển Nặc thuật lại đại khái sự việc cho Jonathan nghe, nói đến Rắn mối, khi Jonathan biết được Feston một mình đi bắt Rắn mối thì vẻ mặt của hắn trở nên nghiêm túc hẳn lên, “Sếp không sao chứ, đi lâu như vậy mà còn chưa trở về.”

“Anh ấy không sao, cho dù là đấu với tôi thì anh ấy cũng chưa thua nữa mà, Rắn mối thì càng không có cửa.” Đây là tin tưởng hay là vì người trong cuộc thường nhìn không hết vấn đề, Jonathan liền nhắc nhở, “Nhưng đó là vì sếp có cảm giác đối với anh, anh ấy không ra tay được với anh, anh cũng không thể ra tay với anh ấy, cho nên hai người vẫn vô sự, nhưng mà Rắn mối—”

“Nếu Rắn mối đột nhiên xuất hiện là có mục đích...” Phong Triển Nặc lập tức dụi tàn thuốc rồi đứng dậy, Jonathan bị sắc mặt âm trầm của hắn dọa ngây người, “Sếp gặp nguy hiểm sao?!”

“Cho dù anh ấy mất một cọng tóc thì tôi cũng sẽ bắt Rắn mối phải đền mạng.” Phong Triển Nặc nắm chặt khẩu súng trong tay, máu tươi và sát khí nhất thời nổi lên trong không khí, hắn đuổi theo hướng mà Feston đã rời đi, bước chân cực kỳ vội vàng.fynnz810

Ánh hoàng hôn bao phủ một màu đỏ ửng trên người hắn, Jonathan bất an đi lòng vòng tại chỗ, nhìn xem bóng dáng của sát thủ, hy vọng lo lắng của bọn họ không phải là sự thật.

Nhưng nếu Bạch quỷ có thể cài sát thủ vào bên cạnh Greg để dụ bọn họ tiến vào cạm bẫy trong viện bảo tàng thì vì sao lại không thể sử dụng Rắn mối dụ bọn họ tiến vào một cạm bẫy khác cơ chứ?

Phong Triển Nặc cũng ý thức được sự lo lắng của Jonathan, hắn tin tưởng nếu chỉ có một Rắn mối, cho dù là thêm vài Rắn mối thì Feston cũng có thể hoàn toàn đối phó được, nhưng Bạch quỷ biết rõ bọn họ, nếu Bạch quỷ muốn ra tay thì tuyệt đối không chỉ dùng nhân số để chiếm ưu thế.

Chết tiệt! Quan tâm quá sẽ hóa loạn, Phong Triển Nặc rất muốn bắn cho mình một phát súng vào đầu, làm sao mà hắn lại không nghĩ đến vấn đề này cơ chứ?!

Nếu lại là một âm mưu của Bạch quỷ, mà Rắn mối vẫn đang nghe lệnh của Bạch quỷ thì một mình Feston phải ứng phó như thế nào?!

Cho dù năng lực của Feston tương đương hắn nhưng cũng chỉ là một người mà thôi, Phong Triển Nặc không tự cao đến mức nghĩ rằng bản thân mình là vạn năng, hắn không phải vạn năng, Feston cũng không phải.

Đi ra khỏi đám đông, những con phố bên ngoài viện bảo tàng vẫn còn không ít biến người nghe tin mà tiến đến, đều nghe ngóng sự kiện bất cớ con tin này, Phong Triển Nặc cầm súng dấu bên dưới áo choàng, làm cho chính mình bình tĩnh, sử dụng tất cả cảm quan để phán đoán hướng đi của Feston.

Xung quanh là biến người dày đặc, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuốn đi, Phong Triển Nặc đi từng bước ra ngoài, bất an trong lòng dần dần gia tăng, đột nhiên cảm giác sau lưng có người tiếp cận.

Xoay người lại, họng súng nhắm ngay kẻ tiếp cận ở sau lưng, nhưng đối phương giống như đã sớm đoán được phản ứng của hắn, lập tức nghiêng người đồng thời tấn công vào cổ tay của hắn, tay kia thì ấn lên vết thương trên cánh tay phải của hắn.

Có áo choàng che khuất bằng gạc cho nên bề ngoài Phong Triển Nặc không có gì khác thường, vậy mà đối phương lại biết hắn có thương tích, cau mày lại, hắn ra tay độc ác hơn, đối phương lại đột nhiên thả tay của hắn ra, không chịu tiên hạ thủ vi cường mà lại thuận thế lôi kéo hắn vào trong lòng, “Là tôi.”

“Biết ngay là anh mà.” Vẻ mặt vừa rồi còn tàn ác thì ngay lập tức liền xua tan sát ý, bàn tay đáng lý sẽ bóp cổ họng của đối phương lại chuyển thành nắm nhẹ, nhìn thấy Feston bình yên vô sự thì Phong Triển Nặc liền bình tĩnh trở lại, ôm lấy cổ của Feston, “Trừ anh ra thì không ai dám chơi chiêu này với tôi cả.”

“Người nào dám thì đã chết hết rồi có phải hay không?” Không phải ai cũng có thể đùa giỡn được từ sau lưng của một sát thủ siêu cấp, Feston tiếp tục nói đùa, xem như là nói ra sự thật.

“Anh đi đâu mà lâu vậy?” Xác nhận Feston quả thật không bị gì thì hắn mới kéo Feston lại gần, cũng không kiêng kỵ xung quanh còn có người đi đường, hắn đẩy Feston vào góc tường rồi đặt lên một nụ hôn sâu.

“Rắn mỗi đâu, anh giết cậu ta rồi à?” Dè lại sau cổ của Feston, hơi thở của Phong Triển Nặc là mùi thuốc lá mà Feston rất quen thuộc.

“Cậu ta đang ở ngay đây, cậu không thấy hay sao, ở ngay phía sau lưng của tôi.” Không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Feston rất hưởng thụ nụ hôn này, vẫn không buông Phong Triển Nặc ra, “Đi truyền máu chưa, hay là cậu lại tiếp tục muốn thử cảm giác mất máu như lúc trước nữa?”

Ở trong tình trạng thách thức chính mình đến cực hạn thì mới biết bản thân mình sau khi lâm vào cùng loại tình trạng như vậy thì nên chú ý cái gì, sau đó Phong Triển Nặc mới nhắc đến thời điểm ban đầu khi gặp Feston, tình trạng thân thể của hắn rất tồi tệ, đó là cái giá phải trả để hoàn thành nhiệm vụ, về phương diện khác cũng chính là vì bản tính thờ ơ của hắn.

Vì thế Feston đã nghiêm mặt dạy dỗ hắn chừng một tiếng đồng hồ, ngay lúc đó thật ra Phong Triển Nặc biểu hiện thái độ rất vừa lòng, hơn nữa ném thử chỉ cần một lần là đủ rồi, hắn đã biết bản thân mình có thể chịu đựng đến mức nào.

Đáp án là chỉ cần đối thủ không có cấp bậc như Feston thì hắn có thể tự mình bảo vệ tốt chính mình.

“Không ngờ chuyện này lại xảy ra như vậy, nghe nói có sự cố thì tôi mới biết đây là âm mưu của Bạch quỷ.” Chỉ mới xuất hiện thoáng qua nhưng Rắn mỗi vẫn bị Feston dẫn về, cũng có thể nói là hắn tự nguyện xuất hiện.

“Hy vọng hai người tin tưởng chuyện này không phải do tôi cố ý tạo thành, tôi không ngờ là Bạch quỷ cố ý tiết lộ tin tức để tôi truyền lời cho hai người.” Đi ra từ trong đám đông, Rắn mỗi tựa hồ không nhìn thấy nụ hôn bên vách tường của hai người, cũng có thể là giả vờ như không phát hiện.

.....

P/S: Đây, em Jo nhìn em Hase nhé, phát hiện nhé, vậy mà còn chối đây đẩy.

216. Chương 216: Nghi Vấn Về Greg

Rắn mỗi vẫn ở ngay phía sau Feston, tầm mắt của Phong Triển Nặc đảo qua trên người của Rắn mỗi, chỉ liếc mắt một cái liền xác định trên người của Rắn mỗi không chỉ có một khẩu súng.

Ngụy trang trước mặt người cùng nghề là vô nghĩa, Rắn mỗi rất miễn cảm đối với ánh mắt của Phong Triển Nặc, hắn nhanh chóng quyết định, “Tôi muốn hỗ trợ, có lẽ các anh đã gặp phải phiền phức, nhưng mà khi tôi đến thì đã muộn, cho nên mới tính rời đi, miễn cho hiểu lầm.”

Kỳ thật chuyện này rất đơn giản, cũng không có gì lớn lao, Feston chỉ đuổi theo Rắn mỗi, sau đó uy hiếp Rắn mỗi cùng nhau trở về để tiếp nhận thẩm vấn mà thôi.

Có đôi khi bản thân của sự việc cũng không phức tạp mà là có người quá mức lo lắng, có thể nhìn thấy manh mối trên vẻ mặt như trút được gánh nặng trong nháy mắt của Phong Triển Nặc, Feston vỗ nhẹ bờ vai của Phong Triển Nặc, “U Linh cũng có lúc lo sợ như vậy, lo lắng cho tôi à?”

“Chờ khi nào tôi không còn lo lắng thì người nên lo lắng chính là anh đó.” Phong Triển Nặc nhớ lại tâm trạng sầu lo vừa rồi của mình thì cảm thấy muốn cười, Feston cũng không làm chuyện mà mình không nắm chắc, nếu thật sự có cái gì thì hắn nhất định sẽ dùng bộ đàm để gọi người trợ giúp.

“Hy vọng vĩnh viễn không có ngày này.” Feston cùng hắn chuyển hướng sang Rắn mỗi.

“Tin tức của cậu ta có lẽ là đúng, tôi đã nhìn thấy, bọn họ quả thật muốn lấy mạng của Greg, Greg không chỉ là con mồi, cái bẫy đó cũng không chỉ nhằm vào chúng ta.” Hấn nói ra suy luận của mình ở bên tai của Feston, hai người cùng nhìn sang Rấn mỗi.

Bị ánh mắt kỳ lạ nhìn một cách khó hiểu, Rấn mỗi hừ lạnh, “Tôi nói rồi, tôi hoàn toàn không biết chuyện này, mặc kệ mấy người có tin hay không.”

Tuy rằng Rấn mỗi từng xuất hiện cùng Bạch quỷ nhưng cũng không tính là một kẻ xảo quyệt khó chơi, ánh mắt của Phong Triển Nặc khẽ chuyển động, “Cậu còn biết cái gì về Bạch quỷ nữa?”

“Không có, hấn sẽ không tin tưởng tôi, tôi cũng sẽ không tin hấn, tôi sẽ không bao giờ nhúng tay vào chuyện của mấy người nữa, đây là lần cuối cùng.” Lại cho thấy lập trường của mình, Rấn mỗi không muốn nhiều lời, lập tức xoay người bước đi.

Đi được vài bước thì hấn lại quay đầu lại, “Có lẽ Bạch quỷ cố ý tiết lộ tin tức này nhưng tôi cảm thấy hấn thật sự muốn giết Greg Kada, đương nhiên tốt nhất là giải quyết luôn cả hai người, nếu không thể cũng không sao, hấn sẽ đích thân ra tay.”

“Bạch quỷ muốn đích thân ra tay?” Feston đi đến trước mặt hấn, Rấn mỗi nhất thời lại có ảo giác như đang bị thẩm vấn, “Hừ, tôi nói còn chưa đủ rõ ràng hay sao, chắc là các người cũng đã hiểu.” fynnz.wordpress.com

Nói xong, Rấn mỗi đi vào trong đám đông rồi nhanh chóng biến mất, Phong Triển Nặc đứng tại chỗ nghĩ đến những lời cuối cùng này của Rấn mỗi, ngón tay của Feston nhẹ nhàng cọ xát bên gáy của hấn, “Bạch quỷ dùng tên giả để vào thăm Glen, cậu đã sớm đoán được sẽ có ngày này, Glen đi Anh, tạm thời Bạch quỷ sẽ không gây rắc rối cho cậu ấy, nhưng mà cậu...”

“Tôi là kẻ phản bội tổ chức, xem như là phản bội thầy của mình, dù sao những gì tôi học được thì hơn phân nửa đều là do hấn đã dạy tôi, vả lại tôi còn phải cảm ơn hấn mới đúng.” Tầm mắt nhìn chăm chú ra phía trước, một chút lạnh lùng ngưng tụ thành nhũ băng, Phong Triển Nặc cười một cách lạnh lẽo.

Theo giọng điệu không hề hoang mang của hấn thì có thể biết được tiếng thầy đối với sát thủ U Linh mà nói cũng chẳng có gì đặc biệt, “Mặc kệ cậu muốn cảm ơn như thế nào thì nhớ cẩn thận dùm tôi một chút.” Feston mở bộ đàm ra, Jonathan đang không ngừng gọi hấn.

“Đi về trước rồi nói sau, Jonathan sắp điên lên rồi kìa.” Phong Triển Nặc cùng Feston trở về viện bảo tàng, nơi này rốt cục đang tiến hành công đoạn kết thúc.

Greg đã sớm rời đi, cho dù phải lấy lời khai nhưng lo lắng đến thân phận đặc biệt của hấn, hơn nữa xem như là kẻ bị hại cho nên cảnh sát không có ý kiến gì đối với việc hấn sớm rời khỏi hiện trường.

Nhưng Phong Triển Nặc và Feston vẫn chưa quên vị trí của Greg trong vụ ám sát này, đám sát thủ kia thật sự muốn giết Greg.

Nói cách khác, Phong Triển Nặc, Feston, còn có Greg, cả ba đều là mục tiêu của Bạch quỷ.

Trên người của Greg có điểm nào đáng giá để Bạch quỷ ra tay hay sao? Hấn chỉ là một nhân vật cao cấp của một tập đoàn mà thôi, cho dù là tập đoàn lớn trên thế giới nhưng chẳng lẽ trên thế giới chỉ có một mình tập đoàn Kada thôi sao, nếu bởi vì hấn là người thân của Feston thì chẳng phải ra tay với người khác càng thuận tiện hơn hay sao? Trong tập đoàn Kada có rất nhiều người họ Kada, vì sao phải tìm Greg trước?

Không đặt nghi vấn này ở trong lòng quá lâu, sau khi quay trở về nhà của Feston tại Washington thì Phong Triển Nặc liền nói ra nghi vấn của mình, “Tôi nghĩ không ra vì sao Bạch quỷ muốn lấy mạng của Greg, hấn và Bạch quỷ chẳng có liên quan gì cả.”

“Cậu đã từng nói Bạch quỷ là một kẻ thù dai rồi mà.” Mặc quần áo rộng rãi ở nhà, cổ tay áo được xắn lên, Feston đang dọn dẹp căn nhà mà đã lâu rồi không có ai ở.

Lần trước đến Washington bọn họ cũng đến nơi này nhưng vẫn chưa kịp dọn dẹp, lần này không biết phải đợi trong bao lâu, Phong Triển Nặc và Feston cùng nhau dọn dẹp lại phòng khách và tất cả các căn phòng trong nhà một lần nữa.

“Hắn vẫn là một sát thủ thật sự, sẽ không làm chuyện dư thừa, nói cách khác Greg quả thật là mục tiêu của hắn, không phải chỉ để dọa nạt chúng ta mà thôi, nhưng tôi nghĩ không ra Greg có điểm nào đặc tội với Bạch quý.” Võ lên tấm đệm của ghế sofa, Phong Triển Nặc cầm nó rồi ném cho Feston, “Anh nghĩ ra hay không?”

“Bạch quý dùng tên giả là White, có lẽ tôi nên đi hỏi Greg một chút, không biết cậu ấy có tiếp xúc với một người tên là White hay không.” Cái đệm đập trúng bụng của Feston, Phong Triển Nặc nhướng mày, “Thật có lỗi, nhất thời lỡ tay.”

Phong Triển Nặc thản nhiên xoay người, một sát thủ chuyên nghiệp lại lỡ tay hay sao, Feston đặt tấm đệm xuống, thừa dịp Phong Triển Nặc đang đưa lưng về phía hắn thì hắn liền áp đảo đối phương xuống bàn.

“Lại muốn đùa cái gì nữa, có phải rất nhàm chán hay không, hay là cuộc sống như vậy làm cho cậu cảm thấy không thú vị?” Feston đẩy ra mái tóc ở trước trán của Phong Triển Nặc, lộ ra vàng trán trơn bóng cùng với ánh mắt màu xanh biển.

Hắn nhìn vào đôi mắt khiến người ta chìm đắm này, “Tôi đã hạ quyết tâm sẽ sửa chữa cậu, trong linh hồn của cậu nhất định có phần bất an nào đó nên mới không thể nào có cuộc sống ổn định.” fynnz810

Đôi mắt màu xám tro chống lại màu xanh của đại dương, Phong Triển Nặc cũng nhìn hắn rồi cười rộ lên, “Nói thật, sự ổn định làm cho tôi bất an, chẳng qua không thể bảo là yên ổn được, từ khi chúng ta sống cùng nhau thì có từng yên ổn bao giờ hay chưa?”

Hắn nhướng mi đặt câu hỏi, Feston cẩn thận ngẫm lại rồi cũng bật cười, trên thực tế khi bọn họ sống cùng nhau thì luôn có một đồng vấn đề bao quanh, bận giải quyết đủ mọi chuyện... “Nhưng đây chẳng phải là điều mà cậu hy vọng hay sao?”

“Nên biết đối với một sát thủ thì nổi danh quá mức cũng không phải chuyện tốt.” Cẩn thận ngẫm lại, hoàng gia Anh, chính phủ Mỹ, xã hội đen, hắn không thể cùng lúc lo lắng đến nhiều tổ chức như vậy.

“Tôi không biết tôi hy vọng cái gì, khi gặp anh thì tôi không nghĩ đến vấn đề này, tôi chỉ biết hoàn cảnh quá mức yên ổn làm cho người ta sợ là cảnh giác, mà là một sát thủ thì chỉ một chút sợ là cũng đủ mang đến tử vong.” Cho đến nay Phong Triển Nặc luôn có thể thản nhiên nhắc đến sống chết, mà Feston cũng đã quen với chuyện đó.

“Nhưng cậu sẽ không làm sát thủ nữa, ít nhất khi có tôi thì không thể, chắc là cậu không thiếu tiền, không cần phải trở thành công cụ giết người của kẻ khác, quyết định của cậu là đúng, từ nay về sau không cần tiếp nhận bất kỳ vụ giao dịch nào nữa.” Ngón tay của Feston nhẹ nhàng xuyên vào mái tóc của Phong Triển Nặc.

“Tôi luôn biết mình nên làm cái gì.” Phong Triển Nặc đưa tay nâng cằm của Feston lên, “Nhưng anh thì sao, anh không muốn tôi giết người, có một ngày sẽ trở thành một con quái vật khát máu như Bạch quý, hay là vì nguyên nhân khác, anh nói với Greg là anh không muốn tôi trở thành công cụ giết người của cậu ta.”

“Tôi sẽ không nói với cậu đó là lầm lỗi, lý luận với cậu như vậy thì cũng chỉ vô dụng.” Hai người bọn họ hiểu nhau rất rõ, Feston nắm lấy bàn tay của Phong Triển Nặc đang đặt trên cằm của mình, “Tuy rằng Greg là em họ của tôi, tôi sẽ lo lắng đến an toàn của cậu ấy nhưng tôi sẽ không cho cậu ấy lợi dụng cậu, tôi nghĩ là cậu cũng sẽ không đồng ý, đúng không?”

Lúc ấy Feston thẳng thừng từ chối nhưng Phong Triển Nặc lại không tỏ rõ thái độ, mà hiện tại dường như Feston muốn biết suy nghĩ chân chính của hắn, mặc dù chỉ là nghi vấn nhưng giọng điệu và nét mặt đều tỏ vẻ rõ ràng, nếu hắn dám nói là đúng thì không biết Feston sẽ làm ra chuyện gì.

“Nếu tôi đồng ý thì sao?” Sự uy hiếp của Feston khiến Phong Triển Nặc cảm thấy ứng thú, hắn kéo lấy cổ của Feston rồi xoay một vòng trên bàn, đè ngược trở lại Feston, “Nếu tôi đồng ý thì anh tính làm sao đây?”

Hô hấp bên tay khẽ lướt qua, mang theo ý cười khiêu khích rất rõ ràng, Feston cười lạnh, “Tôi sẽ dạy dỗ Greg một trận, làm cho cậu ấy không dám hé mồm nói với cậu dù chỉ một chữ, về phần cậu...”

“Lần này tôi thật sự muốn xích cậu lại.” Bốp, đánh một cái thật mạnh lên mông của Phong Triển Nặc, Feston từng xích Phong Triển Nặc hai lần nhưng rốt cục vẫn thả ra, U Linh mất đi tự do tựa như mất đi

linh hồn, điều mà hắn muốn không phải là quần thục mà là giữ lấy.

“Anh có thể thử xem, nếu tôi mà nghiêm túc thì anh cho là anh có thể nhốt tôi lại hay sao?” Khiêu chiến có lẽ là lạc thú cả đời của bọn họ, đôi mắt của Phong Triễn Nặc lóe lên trong bóng đêm.

Feston cầm lấy tay của hắn rồi đặt lên môi mà chà đạp một trận, vẫn không trả lời, tựa hồ đáp án đã ở trước mắt, Phong Triễn Nặc bị gọi lên hưng phấn, dùng sức áp chế hai tay của Feston lên trên bàn, hắn cúi đầu cắn lấy bờ môi của Feston.

Feston mút đầu lưỡi của hắn, nụ hôn xâm nhập làm người ta quên đi hết thấy, đầu gối mạnh mẽ thúc vào dưới bụng của hắn, Phong Triễn Nặc hít sâu vào một hơi nhưng vẫn không lui ra sau, ngược lại càng kề sát vào Feston, quần áo ma sát, lửa tình giống như bị châm ngòi, trong khoảnh khắc cháy lan ra cả đồng cỏ.

Ngay khi Feston không thể nhịn được nữa thì Phong Triễn Nặc lại cắn vào tai của hắn, “Hey, tôi sẽ không đi, cho dù đó là em họ của anh, chuyện mà tôi không thích thì tôi vĩnh viễn sẽ không làm.”

Nhưng ngược lại, chuyện mà hắn thích thì hắn có thể làm miệt mài mà không biết mệt, Phong Triễn Nặc không ngừng đè ép, hai thân thể nam tính dần dần trở nên nóng rực, Feston duỗi tay cởi bỏ áo sơ mi của hắn...

.....

P/S: ừ =.=, chuyện này tất nhiên là chuyện mà em Nặc thích nhất rồi.

217. Chương 217: Nhân Vật Bí Ẩn

Lồng ngực trần trụi vô cùng quyến rũ dưới ánh đèn, băng gạc trên cánh tay của Phong Triễn Nặc tựa hồ cũng trở thành một món trang sức làm đẹp mê người, nhất là đôi mắt đắm chìm trong dục vọng, màu xanh lạnh lẽo như hóa thành một ngọn lửa nóng rực, bức thiết muốn thiêu đốt cùng Feston.

Feston có thể đẩy hắn ra nhưng đầu gối đặt dưới thân của Phong Triễn Nặc lại bắt đầu cọ xát khiến Phong Triễn Nặc neoh mắt lại, cơ thể buộc chặt, bàn tay của Feston tiếp theo lại mò mẫm ra phía sau, vói vào bên trong chiếc quần ngủ rộng thùng thình của Phong Triễn Nặc.

Ánh mắt của Phong Triễn Nặc trở nên tối sầm, hơi đè lại tay của Feston, “Đừng hòng mơ tưởng, lần này nên đến phiên tôi.” Nhìn thấy sự vội vàng trong mắt của Phong Triễn Nặc, còn có băng gạc chói mắt ở trên tay, rốt cục Feston buông tay ra, dùng hành động để tỏ vẻ thỏa hiệp, đây đúng là điều mà Phong Triễn Nặc cần, liếc mắt nhìn cánh tay bị thương của mình, ý cười truyền đến từ đáy mắt cũng bị Feston nhìn thấy rõ ràng, “Thật xảo quyết.”

“Tôi có xảo quyết sao?” Mím cười một cách vô tội, không che giấu ý đồ của mình, như vậy mới khiến cho Feston không thể không nhượng bộ, Phong Triễn Nặc cảm thấy hài lòng đối với thành quả của mình.

Hắn bắt đầu chậm rãi tận hưởng món ngon ở trước mặt, Feston thả lỏng thân thể, để mặc hắn muốn làm gì thì làm, bất ngờ tiếng chuông điện thoại lại vang lên không đúng lúc.

“Chết tiệt!” Ngẩng đầu dậy khỏi ***g ngực của Feston, hiện tại Phong Triễn Nặc rất muốn giết người, đôi mắt đỏ ngầu, một lần nữa lại vùi đầu vào cổ của Feston, chậm rãi liếm mút, giọng nói khàn khàn cảnh cáo Feston, “Mặc kệ nó đi.”

“Yên tâm, tôi không chạy đi đâu.” Vô nhẹ sau đầu của Phong Triễn Nặc, Feston duỗi tay cầm lấy điện thoại, “Jonathan? Chuyện gì?” Chỉ cần là đàn ông thì đều nhận ra giọng nói này đang là lúc chìm đắm trong dục vọng, nghĩ đến cảnh tượng ở đầu dây bên kia thì Jonathan liền ngưng ngừng tăng hắng cổ họng, “Thật xin lỗi vì đã quấy rầy anh, sếp, em chỉ muốn báo với anh một tiếng là hiện trường đã được giải quyết xong xuôi...”

“Chỉ như vậy thôi sao? Cậu có thể tự mình xử lý tốt, không cần gọi điện thoại cho tôi đâu.” Feston vừa định cúp máy thì đầu dây bên kia lại truyền đến tiếng kêu to của Jonathan, “Đợi đã! Khoan hẵng cúp máy.”

“Còn chuyện gì nữa?!” Lần này lại là giọng nói của sát thủ U Linh, ầm ập, cực kỳ êm tai nhưng không biết vì sao Jonathan lại rùng mình.

“Trước hết hãy nghe em nói xong, là như vậy...” Jonathan vẫn chưa tan ca, dùng cả vai đỡ lấy di động, sắc trời đã muộn, nhìn sang trái phải, hắn đề thấp giọng rồi đi đến một góc văn phòng. fynnz.wordpress.com

“Em không biết có liên quan đến hai người hay không, nhưng em cho rằng nên nói một tiếng với sếp vẫn hay hơn, trong quá trình ghi chép hồ sơ em thấy có vài người rất khả nghi, ngay từ đầu bọn họ không ở hiện trường nhưng sau đó lại đột nhiên xuất hiện, bọn họ đang âm thầm hỏi thăm chuyện trong viện bảo tàng, rất chú ý vào chi tiết, nhất là các anh, em thấy những người đó không giống phóng viên nhưng cũng không giống người trong nghề của chúng ta.” Không phải phóng viên cũng không phải cảnh sát, còn có ai chú ý vụ này nữa? Phong Triển Nặc và Feston cùng nhìn nhau.

Đây là ngày thứ ba sau khi viện bảo tàng xảy ra chuyện, Feston bảo Jonathan tiếp tục tiến hành bảo vệ Greg, Phong Triển Nặc nói đúng, trước khi rời khỏi cục điều tra liên bang thì hắn quả thật có ý để cho Jonathan tiếp nhận vị trí của hắn, quản lý đội ST.

Tuy rằng Jonathan không muốn nhưng Feston là thượng cấp của hắn, hắn chỉ có thể tuân lệnh làm việc, trong lúc giám sát và bảo vệ Greg, hắn liền nhớ đến có vài chuyện bất thường, hắn cảm thấy cần thiết phải báo cho Feston cẩn thận.

“Vội lại, tin tức sếp sắp rời khỏi cục đã được lan truyền, sắc mặt của cục trưởng Kraft rất khó xem, các anh nên cẩn thận một chút, Ian, anh cũng vậy.” Đây là điều cuối cùng mà hắn có thể làm được cho bọn họ, Jonathan nói rất nghiêm túc.

“Tôi biết rồi, cảm ơn cậu Jonathan.” Sau khi quen biết Feston thì Phong Triển Nặc bất giác có thêm vài người bạn, hắn nhìn di động ở trong tay của mình.

“Muốn tiếp tục nữa hay không?” Feston cầm lấy nó rồi vứt sang một bên, thân thể trần trụi, cơ bắp cuộn cuộn, giống như một pho tượng đồng, ánh mắt thâm thúy, dục hỏa của Phong Triển Nặc vừa mới được bình ổn thì lại lập tức bùng cháy, “Anh nói thử xem?” Hắn đột nhiên áp đảo Feston ở trên bàn, làm sao có thể dừng lại, đã tiến hành đến bước này rồi mà.

Không ngừng vuốt ve ***g ngực của Feston, lại lưu vài dấu hôn trên cơ bụng của Feston, nghe thấy tiếng thở dốc của đối phương thì Phong Triển Nặc càng sờ xuống phía dưới, “Feston...”

Bờ môi đụng chạm, hắn gọi tên của Feston trong nụ hôn vừa nóng rực vừa sâu sắc, giọng nói của Phong Triển Nặc trở nên mơ hồ, âm cuối biến mất giữa kẽ răng của Feston, Feston đề thấp đầu của hắn, giống như muốn đốt cháy môi của hắn, hô hấp của cả hai đều dồn dập, giống như đã cực độ khô cạn, hé miệng dùng sức hút lấy tất cả nước bọt của đối phương.

Lúc này ngôn ngữ không còn ý nghĩa nữa, hành động mới là tất cả, cởi quần áo, hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau ở trên bàn, mặt đất lạnh lẽo chẳng những không giảm bớt nhiệt tình của bọn họ mà ngược lại càng làm cho dục hỏa bốc lên.

Làn da ẩm ướt cọ sát vào nhau, tiếng rên rỉ sung sướng phiêu tán trong không khí, bờ môi đi xuống dọc theo bờ vai, hắn hôn lên sống lưng ướt đẫm mồ hôi của Feston, đàn ông một khi rơi vào dục vọng thì sẽ mất đi tất cả lý trí, hô hấp dồn dập, Feston nắm lấy cánh tay của hắn, hôn lên mu bàn tay của hắn, bao gồm cả ngón tay bị mất dấu vân tay cũng được đưa vào miệng để liếm mát.

“Triển Nặc, Triển Nặc...” Chỉ khi ở riêng bên nhau thì Feston mới gọi ra cái tên này, mỗi khi Feston gọi hắn như vậy thì Phong Triển Nặc liền đặc biệt có cảm giác, hắn cúi đầu rên rỉ, vài giọt mồ hôi từ trên trán rơi xuống sau gáy của Feston, cắn gặm một hồi, hai tay giữ chặt Feston đột nhiên buộc chặt.

Đôi mắt bị *** thấp sáng, đôi môi bị dục hỏa đốt cháy, một trận kích tình vẫn còn tiến hành trong phòng khách, cánh tay bị thương hiển nhiên không ảnh hưởng đến động tác của Phong Triển Nặc, cho đến khi hai người cạn kiệt sức lực thì hắn mới lăn ra khỏi người của Feston.

Nằm trên sàn, tiếng hít thở của hai người bị phóng đại trong phòng khách, bầu không khí tựa hồ còn mang theo hơi thở của ***, trong lúc nhất thời bọn họ đều trở nên lười biếng, vì thế không ai chịu nhúc nhích mà cứ nằm sóng vai với nhau mà nhìn lên trần nhà.

“Có mệt hay không?” Chạm vào gò má của Feston, Phong Triển Nặc dần dần điều chỉnh hô hấp.

“Sao, muốn làm tiếp à?” Trả lời hắn là giọng nói vẫn chưa khôi phục lại như trước, vừa trầm thấp mà lại khàn khàn, “Tôi sẽ tháp tùng.” Feston bắt được tay của Phong Triển Nặc, đem đầu ngón tay đặt lên môi rồi nhẹ nhàng hôn.

“Tôi cũng rất muốn, đáng tiếc là theo lời của Jonathan thì chúng ta cần phải giữ sức.” Thay vì nói là hắn lý trí thì không bằng nói là có người đoán trước màn tiếp theo sẽ bị đổi chỗ, hắn không muốn bị trả thù nhanh như vậy.

Vừa rồi hắn cũng sử dụng một phần thủ đoạn, liếc mắt nhìn nụ cười nơi khóe miệng của Phong Triển Nặc, Feston như cười như không mà nhướng mày, điều này không cần nói cũng biết.

“Tôi nói thật đó.” Lý do rất chính đáng, cũng không phải hoàn toàn là nói dối, Phong Triển Nặc buông tay, Feston ngồi dậy, “Vậy đứng lên đi, tôi nghĩ là cậu cũng đói bụng.” Bọn họ đều phát hiện sau mỗi lần thân thiết thì bọn họ đều rất tốn hao sức lực, bọn họ đều rất đói bụng, cho nên trong nhà của Feston ở Chicago luôn chuẩn bị rất nhiều thức ăn, trong đó cũng có nguyên nhân là vì để cho Phong Triển Nặc tịnh dưỡng.

Căn nhà này ở Washington là do Feston mua trước kia, thời gian cư ngụ không lâu, lần này đến đây cũng chuẩn bị không ít thức ăn nhưng đều đã bị bọn họ giải quyết sạch sẽ chỉ trong vài ngày, hiện tại trong tủ lạnh không còn thức ăn, cuối cùng Feston phải chuẩn bị ra ngoài mua thêm đồ ăn về nhà.

“Cậu ở đây chờ tôi, không được đi đâu cả, khi tôi trở về thì muốn nhìn thấy cậu, có nghe thấy hay chưa?” Cúi đầu cho Phong Triển Nặc một nụ hôn, Feston tắm rửa xong rồi ăn mặc chỉnh tề, hắn định đi ra siêu thị ở gần đây một chuyến.

“Ngay cả đi tắm mà cũng bị tước quyền nữa hay sao? Có cần bắn rút súng để cảnh cáo tôi một lần hay không, nếu tôi bỏ đi thì sẽ thế nào?”

Phong Triển Nặc vừa buồn cười vừa xoa xoa mái tóc hỗn độn của mình, mấy tấm đệm đã được bọn họ dọn dẹp cùng rất nhiều đồ vật linh tinh đều nằm ngổn ngang ở xung quanh hắn, đây là kiệt tác của hắn và Feston, xem ra sau khi tắm rửa xong thì hắn cần phải dọn dẹp chiến trường này.

“Có thể đi tắm, cậu có thể đi bất cứ chỗ nào ở trong nhà này, chỉ là không được ra khỏi cửa, tôi sẽ nhanh chóng trở về.” Feston cảnh cáo rất nghiêm túc, dùng giọng điệu của tội phạm bắt cóc để nói với Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc bị giọng điệu vừa dịu dàng cùng với ánh mắt nguy hiểm của Feston quyến rũ, tuy Feston luôn nói những lời này đối với hắn, chẳng qua hiện tại hắn cũng rất linh hội đối với những lời này, “Cút đi, nhưng phải nhớ quay về nhanh lên một chút.”

Bốp, hắn vỗ một cái lên mũi của Feston, “Trước khi tôi bị chết đói.”

“Tôi làm sao có thể làm cho cậu chết đói cơ chứ.” Hôn hai má của Phong Triển Nặc, trước khi rời khỏi nhà thì Feston chỉ vào tủ lạnh, “Bên trong còn có sữa và bánh mì, nếu thật sự đói bụng thì ăn trước đi, tôi đi mua thêm.”

Ra dấu ok không thành vấn đề, Phong Triển Nặc đi vào phòng tắm để tắm một chút, khẩu vị của hắn tựa hồ đã bị Feston ảnh hưởng, lúc trước bất cứ món nào cũng có thể thỏa mãn nhu cầu của hắn, chỉ cần có thể ăn no, hương vị cũng không tệ lắm thì đã đạt đến tiêu chuẩn của hắn.

Nhưng mà hiện tại chỉ cần nghĩ lại thì hắn không chỉ cùng Feston làm bữa tối ở trong nhà tại Chicago, hóa ra nghiên cứu sách dạy nấu ăn cũng thú vị giống như nghiên cứu các loại súng.

Đương nhiên đam mê là khác nhau, ngay từ đầu hai người chỉ biết làm mấy món đơn giản, sau này lại luống cuống tay chân mà học được mấy món phức tạp, nếu nói ra thì e rằng chẳng ai tin sát thủ U Linh còn biết cách dùng lửa nhỏ để hầm cá ngừ Cali.

Tương tự nếu bị người ta nhìn thấy Caesar của cục điều tra liên bang Feston Kada tay cầm lọ gia vị, vẻ mặt nghiêm túc xem xét miếng cá ngừ Cali trong nồi thì mọi người cũng sẽ cảm thấy khó có thể tin tưởng nổi.

Ngay khi Phong Triễn Nặc dọn dẹp lại thảm trạng trong phòng khách rồi uống sữa thì Feston đã đến siêu thị, cần mua cái gì thì hắn đã nghĩ trước, nhanh chóng mua xong, hắn không hề quên trong nhà còn có người đang chờ hắn cùng dùng bữa tối.

Đem túi giấy chất đầy thức ăn bỏ vào trong xe, hắn vừa định đóng cửa xe thì bỗng nhiên có bóng người lướt qua sau kính chiếu hậu, có người đang theo dõi hắn, đôi mắt như chim ưng toát lên một chút cười lạnh, nhưng không thể nhìn thấy dấu vết gì từ trên mặt của Feston, hắn bình thản đóng cửa xe rồi lái xe rời đi.

.....

P/S: thú vui của 2 vợ chồng là nấu nướng, 1 thú vui rất đơn giản và thực tế.

218. Chương 218: Cục Trưởng Triệu Tập

Không nhanh không chậm mà chạy trên đường phố Washington, chiếc xe theo đuôi không phát hiện có gì khác thường, vẫn tiếp tục đi theo Feston, nhưng nếu quen đường ở nơi này thì sẽ biết Feston không quay về bằng đường cũ.

Vẫn đi theo hướng quay về nhà, nhưng đường đi thì khác hẳn, quan sát kính chiếu hậu, Feston móc ra di động, nhân viên thường trực của cục điều tra liên bang tại tổng cục nhận được điện thoại của Feston, đồng thời hỏi rõ địa chỉ, sau đó lập tức lên đường.

“Tôi nhớ là siêu thị ở rất gần đây mà.” Khi đang chờ đợi tiếp viện thì di động của Feston lại reo lên, Phong Triễn Nặc nhắm tính thời gian thì liền dễ dàng nhận ra có thể đã xảy ra chuyện gì đó.

“Đúng là rất gần, nhưng trên đường gặp phải một chút rắc rối.” Feston qua loa tóm lược chuyện bất thường đang xảy ra, nhưng điều này cũng không thể làm cho người ở đầu dây bên kia hài lòng, không cần đoán thì cũng biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

“Trước khi tôi đối chết thì vẫn còn sức để giết vài người, nói cho tôi biết địa điểm.” Duỗi tay ra, cầm lấy khẩu súng từ dưới gầm bàn, Phong Triễn Nặc hỏi đơn giản.

“Tôi muốn là người sống, không phải là người chết, cất súng vào đi, tôi đã kêu người, chờ tôi trở về, trên xe có rất nhiều thức ăn, có cả quả hồ trăn mà cậu thích.” Bình thản cầm vô lăng, Feston vừa trả lời vừa quan sát phía sau, cho dù không nhìn thấy thì hắn cũng biết hiện tại Phong Triễn Nặc đang làm cái gì. (quả hồ trăn = hạt dẻ cười)

“Như vậy món salad hôm nay nhất định rất ngon, nhớ rõ đừng làm thức ăn bị dập là được.” Thảo luận về thức ăn, Phong Triễn Nặc bắt chéo hai chân lên bàn, tiếp tục đề tài mới vừa rồi, “Anh có kế hoạch gì à? Có biết đối phương là ai hay không?”

Hắn cũng không sốt ruột, giọng điệu rất nhàn nhã, có lẽ là vì Feston bảo rằng đang chờ tiếp viện, chỉ cần không phải một mình chống lại số đông thì hắn tin tưởng không có người nào có năng lực làm được gì Feston.

“Vẫn chưa biết lai lịch, người trong cục sẽ đến đây nội trong vài phút nữa, đến lúc đó thì sẽ biết.” Feston nhìn đồng hồ, Phong Triễn Nặc nghe ra manh mối từ trong lời của hắn, “Tấn công trước sau? Ý định không tệ, như vậy thì đánh nhanh rút gọn đi, tôi chờ anh về cùng dùng bữa.”

Nói chuyện với người thông minh thì không cần phải phí sức, nhất là người thông minh hiểu rõ ý mình, Feston vừa cười vừa cúp máy.

Ban đêm, đèn hậu của xe ô tô chiếu sáng, giống như một cái đuôi thật dài, xe của Feston chạy trên phố khoảng mười phút, có lẽ đối phương đã phát hiện có điểm bất thường cho nên liền đột ngột quay xe lại.

“Hành động!” Một cú điện thoại, Feston hạ lệnh, nhân viên cảnh sát đã sớm tiến đến phụ cận, ngăn cản từ chiều ngược lại, mặc kệ người trong xe là ai thì hiện tại đều bị chặn ở ngay giữa đường, trước sau đều là người của FBI.

Đáng ăn mừng là buổi tối không quá đông người, không tạo thành ảnh hưởng quá lớn, chỉ vì thắng gấp mà phát ra âm thanh chói tai cho nên khiến không ít người qua đường đều nhìn đảo mắt.

Chiếc xe màu đen bị bắt dừng lại ở ven đường lập tức được bao vây, người có ý đồ theo dõi Feston hiện tại nên cảm thấy hối hận, đụng vào người không nên trêu chọc, nhưng nếu không có đầy đủ hiểu biết thì có ai lại đứng trước họng súng của Caesar mà chưa chuẩn bị sẵn sàng? fynnz.wordpress.com

Cửa xe mở ra, vượt ngoài dự kiến của mọi người, trong xe lại không có ai, ghế lái bị hơn chục khẩu súng chĩa vào, đừng nói là người, ngay cả cái bóng cũng không có.

“Không có khả năng!” Một nhân viên cảnh sát trừng mắt nhìn ghế lái trống không một cách kinh ngạc.

Những người khác đều nhìn xung quanh, bọn họ đều cảm thấy không thích hợp, “Trên xe không thể không có người...Chúng tôi ở phía sau nhìn thấy mà...”

Rõ ràng là ghế lái có người điều khiển vô lăng, vì sao lại đột nhiên không thấy, hơn chục người hai mắt nhìn nhau, cuối cùng đem tầm mắt dừng trên người của Feston, “Sếp...”

“Không cần nhìn nữa, các cậu đuổi theo không kịp.” Feston nhìn tòa nhà cao tầng một cách đăm chiêu, tòa nhà được bật đèn sáng trưng mà cửa xe lại vừa vặn ở ngay trước cửa ra vào của tòa nhà.

Nhìn thoáng qua tình huống ở bên trong xe một chút, sau đó hần chỉ vào bên trong, “Lưu lại vài người để kéo chiếc xe này về, điều tra tất cả manh mối một lần nữa, vân tay, lông tóc, sợi vải, tất cả chi tiết đều không được bỏ qua.”

“Dạ, sếp.” Không thể không có người điều khiển, nhất định là đã trốn vào tòa nhà, nhân viên FBI lấy lại tinh thần, “Kế tiếp có cần lục soát tòa nhà hay không?”

“Không cần, hần sẽ không chờ chúng ta lục soát, tòa nhà này không chỉ có một cửa ra vào, tầng trệt có rất nhiều lối ra, chờ chúng ta đi lục soát thì hần đã sớm biến mất, bảo mọi người rút về cục đi.” Huống chi trên xe còn có một túi thức ăn lớn, trong nhà còn có người chờ hần về dùng bữa.

Không thu hoạch được gì tựa hồ cũng không khiến cho Caesar cảm thấy thất vọng, nhân viên FBI tại tổng cục đều đã nghe những lời đồn đãi về hần, nhưng vẫn không thể hiểu rõ hành động hiện tại của hần.

“Sếp, anh có cảm thấy đối phương là nhằm về phía anh hay không? Có muốn chúng tôi phái người bảo vệ cho anh hay không?” Dựa theo nguyên tắc thì ít nhất phải hỏi một câu.

Người đàn ông đã mở cửa xe liền khoát tay, hồ hững từ chối, sau đó khởi động xe rồi nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, lưu lại nhân viên FBI thu thập vật chứng trên chiếc xe này.

“Không thuận lợi à?” Nghe thấy tiếng mở cửa, Phong Triển Nặc quay đầu lại thì liền nhìn thấy sắc mặt thâm trầm của Feston, dường như đang suy nghĩ cái gì đó, hần đặt chìa khóa xuống rồi đem túi thức ăn để lên bàn, “Rất thuận lợi nhưng ngoài dự đoán của mọi người.”

“Sao? Đối phương có lai lịch gì?” Lấy thức ăn ra, Phong Triển Nặc thuận miệng hỏi, không ngờ Feston lại trả lời, “Không bắt được người.”

“Thật sự đáng ngạc nhiên, cũng có người mà anh không bắt được à?” Là hứng thú hay là bất ngờ, Phong Triển Nặc mỉm cười, ở trong mắt của Feston thì vẻ mặt kinh ngạc kia lại có một chút vui sướng khi thấy người gặp họa, hần nắm lấy khuôn mặt tươi cười của Phong Triển Nặc, “Cậu không phải là người duy nhất.”

“Nhìn xem hiện tại tôi đang ở nơi nào rồi hăng nói những lời này, nếu anh thật sự bắt không được tôi thì hiện tại là ai đang ở trước mặt anh?” Chỉ chỉ vào chính mình, Phong Triển Nặc đẩy tay của Feston ra rồi ôm lấy thắt lưng của đối phương, “Không nói đùa nữa, kỳ thật số người trốn thoát khỏi tay của anh cũng không nhiều lắm.”

“Quả thật là không nhiều lắm.” Feston dựa vào mép bàn, hẳn biết có người đang an ủi hẳn, đôi mắt dài mảnh hơi hơi chớp động, “Lần này tuy rằng không bắt được người nhưng không có nghĩa là không thu hoạch được gì.”

“Sao? Thu hoạch cái gì?” Còn chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra, Phong Triển Nặc thuận tay cầm lấy một trái táo đang lăn trên bàn rồi cắn một miếng.

Feston thuật lại sơ lược tình huống vừa rồi, “Những gì cậu nói chính là mấu chốt, có thể thoát khỏi tay tôi cũng không có bao nhiêu người, có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà nghĩ ra đối sách thì người nọ nhất định đã được huấn luyện chuyên nghiệp.”

Động tác ăn trái táo lập tức dừng lại, “Anh nghĩ đối phương cũng là sát thủ à?”

“Chưa hẳn.” Feston cũng đối bụng, hẳn cầm lấy trái táo trong tay của Phong Triển Nặc, “Có nhớ chuyện đã xảy ra ở Chicagohay không, buổi tối hôm đó...” Buổi tối hôm đó đột nhiên xảy ra vụ ám sát, ngày hôm sau lại giống như chưa từng có gì xảy ra, giống như đó chỉ là một giấc mơ của bọn họ, súng đạn, miếng chai, cửa kính, đồ đạc linh tinh, thùng rác, hết thảy đều trở lại nguyên dạng.

Chuyện đêm hôm đó và hôm nay có liên hệ với nhau hay sao, hay là Bạch quỷ lại ra tay?

Feston ăn xong trái táo, cuộc đối thoại của bọn họ đi đến hồi kết thúc, trong lòng của Phong Triển Nặc có suy đoán, nhìn Feston, hẳn liếm khóe miệng, vị ngọt của quả táo gợi lên cảm giác thèm ăn của hẳn, hẳn liền chuyển đề tài, “Không bằng dùng bữa trước rồi nói sau.”

“Ý hay.” Feston xoay người chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, hẳn đưa lưng về phía Phong Triển Nặc cho nên đối phương không thể nhìn thấy đáy mắt của hẳn đang trở nên âm u, chuyện đêm nay cùng với ngày đó, cách làm này....

Hy vọng sự tình không như hẳn đã nghĩ, Phong Triển Nặc nhìn chăm chú vào bóng lưng của Feston, bỗng nhiên hai người không còn lời nào để nói, có cùng suy nghĩ và trực giác nhạy bén, bọn họ đều nhận ra đối phương rất khác thường.

Nhưng bọn họ vẫn làm như không có gì, bởi vì không ai muốn phá hỏng bầu không khí lúc này, quả hồ trăn mà Phong Triển Nặc thích sẽ trở thành một phần trong món salad ngon miệng của bọn họ, bánh mì tươi được cắt vụn, khoai tây, thịt bò, cá hồi, bọn họ sẽ có một bữa tối phong phú.

Không cần đèn cây thì không khí đã đủ lãng mạn, không có gì làm cho người ta thỏa mãn hơn một bữa ăn ngon sau một trận hoan ái nồng nàn.

Phong Triển Nặc thích quả hồ trăn, Feston trộn chúng nó cùng với rau diếp đắng, khoai tây cắt lát, cà chua thái hạt lựu, thêm một chút dấm chua và dầu ôliu, thêm vào vài lát cá hồi, hương vị quả thật ngon tuyệt.

Bọn họ nhanh chóng quên đi chuyện vừa xảy ra, bắt đầu nhiệt liệt thảo luận niềm đam mê chung của bọn họ, cách sử dụng súng cùng với kỹ thuật đấu đá thực dụng.

Trong lúc nhất thời cao hứng, Phong Triển Nặc còn dùng nữa để diễn vài chiêu, làm sao còn bóng dáng của một sát thủ lạnh lùng vô tình nữa, hẳn cười xán lạn như vậy, tựa như chưa bao giờ trải qua giết chóc. fynnz810

Nhìn nụ cười chói mắt dưới ánh đèn, Feston thật sự hy vọng những ngày này đừng bao giờ chấm dứt, vĩnh viễn sẽ như vậy.

Những ngày ở Washingtonso với ở Chicagodường như rảnh rỗi nhiều hơn.

Bởi vì có người ít khi đi làm, ngoại trừ ở nhà tiếp điện thoại cầu cứu của Jonathan thì Feston rất ít khi đến văn phòng của FBI để trình diện.

Nơi này là tổng cục điều tra liên bang, trụ sở chính của tập đoàn Kada cũng đặt ở Washington, đáng lý Feston sẽ có không ít xã giao ở đây nhưng cục điều tra liên bang và tập đoàn Kada đều không có ai đến tìm hẳn, bao gồm cả Greg, lúc được bảo vệ thì cũng rất ít khi liên hệ với Feston.

Có lẽ là vì hẳn rất cục hiểu rõ không có khả năng dao động ý chí của sát thủ U Linh, càng không thể thay đổi suy nghĩ của anh họ, vì vậy hẳn hoàn toàn buông tha cho ý định của mình.

“Điện thoại của anh.” Thuận tay bắt lấy điện thoại của Feston, Phong Triển Nặc nhìn thoáng qua màn hình rồi đưa cho Feston, “Là con cáo già kia.”

Hắn ghé vào lỗ tai của Feston rồi thấp giọng nói nhỏ, đáy mắt hiện lên một chút sát ý, nếu không phải bởi vì hiện tại Feston vẫn là FBI thì hắn đã sớm đi giải quyết con cáo già này.

Hôm nay chẳng khác gì mấy ngày trước, Feston vẫn đang ở nhà, Kraft gọi điện thoại đến để yêu cầu hắn đến tổng cục một chuyến, trước khi chính thức từ chức thì Feston vẫn phải cân nhắc đối với yêu cầu của cục trưởng.

“Tôi sẽ nhanh chóng trở về, cậu phải ở nhà, đừng đi đâu hết, mấy thứ này cũng đủ để cậu giết thời gian rồi.” Mặc vào áo khoác, Feston đi đến trước cửa, trong góc phòng khách của hắn, vài thiết bị tập thể hình đã chiếm một phần diện tích không nhỏ.

“Nên nhớ là các anh phải bảo vệ Greg chứ không phải tôi.” Đã là sát thủ thì cần gì có người lo lắng dùm? Phong Triển Nặc tiếp tục tập trung vào cánh tay, chiếc áo thun ba lỗ ôm sát vào cơ thể, làn da lấm tấm vài giọt mồ hôi sáng bóng.

Feston quay lại rồi đưa cho hắn một chiếc khăn lông, sau đó cúi đầu hôn lên mái tóc ướt đầm mồ hôi của hắn, “Mặc kệ thế nào thì cậu cũng phải cẩn thận dùm tôi một chút.”

“Tôi chưa bao giờ quên điều đó.” Lau mồ hôi, hắn đứng lên rồi nhéo mũi của Feston một cái, “Còn chưa chịu đi?”

Hai vầng trán dán vào nhau, hắn cọ nhẹ vào chóp mũi của Feston, “Nếu anh không đi thì tôi sẽ không cho anh đi nữa.” Giọng nói có ý đe thấp cực kỳ quyến rũ, vô cùng cảm dỗ, Feston vừa cười vờ hôn xuống môi của hắn, “Ồ nhà chờ tôi quay về.”

.....

P/S: chắc anh Phê bị ám ảnh vụ em Nặc hay bỏ nhà ra đi nên cứ dặn miết mà ko thấy chán.

219. Chương 219: Kraft Tính Sai

Cửa đóng lại, Feston đi ra ngoài, Phong Triển Nặc tiếp tục tập thể hình.

Feston có thói quen chạy bộ, còn hắn thì lại thích tập thể hình tại nhà, vết thương trên cánh tay bởi vì được xử lý đúng lúc nên đã khôi phục rất tốt, với bản chất cơ thể của hắn thì vết thương này chẳng gây trở ngại gì cho hắn.

Bạch quỷ vẫn đang chờ đợi thời cơ để ra tay, nhưng kỳ lạ là bọn họ lại chẳng thấy có gì áp lực, muốn đến thì sẽ đến, nếu đúng như những gì Rắn mối đã nói thì tiếp theo Bạch quỷ sẽ đích thân ra tay, như vậy chờ đợi Bạch quỷ sẽ là súng ống và đạn dược.

Sau khi tập thể hình xong, Phong Triển Nặc ngửa mặt nằm trên sàn, lau mồ hôi, đột nhiên một loại cảm giác kỳ lạ trào dâng trong lòng, không thể nói rõ nguyên nhân, hắn bất chợt cảm thấy phiền não.

Loại cảm giác này tựa như có người dùng súng chia vào sau lưng hắn, hoặc là bất cẩn giẫm phải một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể tan xương nát thịt.

Hắn từng có cảm giác như vậy, đó là một lần sau khi hắn bị thương thiếu chút nữa đã không thể tỉnh lại, sát thủ luôn có trực giác đặc biệt sâu sắc đối với nguy hiểm, vô số lần trải qua thực tiễn đã rèn luyện nên trực giác này.

Hắn vừa xoay người ngồi dậy thì bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên đúng lúc, hắn cầm lấy di động, Jonathan nói nhanh đến mức hắn không có thời gian để mở miệng, “Sếp có ở bên cạnh anh hay không? Điện thoại của anh ấy tắt máy, tôi gọi không được!”

“Anh ấy đi ra ngoài, Kraft muốn gặp anh ấy.” Dự cảm chẳng lành càng thêm mãnh liệt, ngón tay của Phong Triển Nặc trở nên căng thẳng, quả nhiên Jonathan hô to lên, “Chúa ơi! Mau tìm sếp quay lại! Đó là một cái bẫy! Tôi vừa nhận được tin Kraft và....”

Tít tít tít, ông nghe vang lên một trận tít tít dồn dập, Jonathan bị đầu dây bên kia cúp máy, hắn vẫn còn chưa kịp dứt lời.

Feston! Phong Triển Nặc cúp điện thoại, cầm lấy áo sơ mi, lôi ra một cái túi to, đem tất cả súng ống đạn dược có thể tìm được đều nhét vào, trên mặt của hắn rốt cục không còn nhìn thấy dáng vẻ tươi cười mà chỉ có âm trầm lạnh lẽo.

Làm sao mà hắn lại nghĩ quãng thời gian này có thể tiếp tục kéo dài cơ chứ, thật sự là quá ngây thơ rồi! Nụ cười tử thần lại một lần nữa hiện lên nơi khóe miệng, hắn đóng sầm cửa nhà.

Một bóng người màu đen lập tức xuất hiện dưới ánh mặt trời, tác phong nhanh nhẹn ung dung giống như một quý tộc quen sống trong sung sướng an nhàn, giống như hấp thu hết ánh sáng quanh mình, nhưng trải qua bên cạnh hắn thì mọi người mới cảm thấy sống lưng bất chợt rét run.

Phải nhanh lên! Biết rõ có thể xảy ra chuyện gì, hắn ném cái túi ra bằng sau rồi khởi động xe, vừa giẫm chân ga thì chiếc xe đã phóng như bay.

Tổng cục điều tra liên bang, cục trưởng Kraft ngồi trong văn phòng bỗng nhiên cảm thấy ở sống lưng đột nhiên ớn lạnh, nhìn xung quanh, hắn cố gắng xem nhẹ cảm giác này, thay đổi tay cầm điện thoại, “Tôi đã làm theo lời của mấy người, chuyện này về sau không còn liên quan đến tôi, cũng không liên quan đến FBI, nhớ kỹ, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào thì cũng đừng đến tìm tôi.”

“Kraft, đừng nói như thể không quan hệ đến ông, cậu ta là thuộc cấp của ông, ông không quản lý được người của mình thì là chuyện của ông! Feston Kada thẳng tay giết chết người của tôi, còn hủy diệt chứng cứ, hai người đặc công...”

Kraft cắt ngang tiếng rít gào của đối phương, có một chút đùa cợt, “Không chỉ là hai, theo tôi được biết thì ông còn phái cả một đội, bọn họ như thế nào?”

“Ông đang vui sướng khi thấy người gặp họa có phải hay không?! Nghe đây! Phải giải quyết U Linh! Hắn biết rất nhiều chuyện, còn có thuộc cấp Feston Kada của ông nữa.” Giọng điệu ở phía đầu dây bên kia liên thay đổi, bỗng nhiên trầm tĩnh trở lại, “Theo tôi được biết thì cậu ta cũng khiến cho ông khổ sở ít nhiều đúng không?”

Sắc mặt của Kraft trở nên cứng đờ, không thể nói tiếp, người ở đầu dây bên kia cất tiếng cười to, “Người đàn ông kia chắc là đang nắm giữ nhược điểm của ông, bị cấp dưới thao túng, cục trưởng cục điều tra liên bang, Kraft, ông thật sự là càng ngày càng tụt hậu.”

Sắc mặt cứng ngắc của Kraft bỗng nhiên trở nên tái mét, lạnh lùng cười vài tiếng, “CIA thu thập tình báo như vậy à, đừng cao hứng quá sớm, Deutch, nói cho ông biết, lần này là cơ hội duy nhất, tôi chỉ phụ trách gọi cậu ấy ra đây, còn những chuyện khác không liên quan đến cục điều tra liên bang của tôi! Đặc công của ông chưa hẳn có thể đối phó với cậu ta, mặc kệ là chết bao nhiêu người thì cũng đừng đến tìm tôi.”

“Kraft, ông cũng đừng mắc sai lầm nữa! Cậu ta cấu kết với sát thủ quốc tế, chỉ có ông mới sợ chứng cứ mà cậu ta nắm trong tay cho nên mới vờ như không thấy! Feston Kada là phiền phức của ông, U Linh biết quá nhiều tin tình báo, đối với an toàn của quốc gia thì hắn là một sự uy hiếp, tôi thuận tiện giải quyết cả hai người bọn họ cùng lúc, đây là chúng ta hợp tác giúp nhau, CIA ra tay thay ông, đáng lý ông phải cảm ơn mới phải.” fynnz810

“Muốn tôi cảm ơn ông vậy thì trước hết đợi cho cấp dưới của ông còn sống quay về rồi nói sau, đừng quên người của ông đã thất bại một lần.” Kraft phản kích vào chỗ đau của đối phương.

Đầu dây bên kia trầm mặc thật lâu, “Lần này sẽ không thất bại nữa, tôi sẽ tách bọn họ ra để giải quyết.”

“Hy vọng là như thế.” Hai bên cùng nhau cúp máy.

Trong văn phòng, ánh mặt trời chói chan, sau khi Kraft cúp máy thì vẫn không thể nào an tâm, cơ quan tình báo trung ương và cục điều tra liên bang, hai cơ quan này có đôi khi sẽ có cạnh tranh nhưng bình thường

chỉ cần hợp tác thì mục tiêu mà bọn họ xem chuẩn chắc chắn sẽ bị bắt giữ.

Nhưng lần này hắn không dám khẳng định.

Kraft ở trong văn phòng đi đến đi lui vài vòng.

Nếu không phải Feston Kada quá mức khó khăn chế thì sự việc cũng sẽ không phát triển đến mức này, tốt nhất là người của CIA có thể thuận lợi giải quyết bọn họ, như vậy mới có lợi cho cả hai bên, bởi vì chúng có trong tay của Feston Kada cũng sẽ không tạo thành uy hiếp đối với địa vị của hắn nữa....

Về phần tập đoàn Kada, nếu người thừa kế tiền nhiệm gặp chuyện bất trắc thì có lẽ Christopher Kada sẽ không dễ dàng bỏ qua, dù sao Feston cũng là con ruột của ông ta, nhưng chuyện này ngay từ đầu đến cuối đều là do CIA ra mặt, không liên quan gì đến FBI. Như vậy hắn sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Kraft đứng giữa văn phòng, cửa kính xung quanh phản xạ ánh nắng chói chan từ bên ngoài, hắn gõ tay xuống mặt bàn, suy nghĩ chuyện này cho cẩn thận, quả thật đây là biện pháp tốt nhất, hy vọng kế hoạch của Deutch có thể tiến hành thuận lợi.

Phốc, một luồng khí nóng rực bỗng nhiên xẹt qua bên tai của hắn, bàn công tác nhiều xuống vài giọt máu, toàn thân của Kraft trở nên cứng cứng, bởi vì hắn phát hiện những giọt máu này là từ trên mặt của hắn chảy xuống, tầm mắt nhìn ra phía trước, cửa kính chống đạn xuất hiện một lỗ đạn.

Mồ hôi lạnh toát ra từ trên trán và trên tóc, hắn định xoay người nấp xuống bàn làm việc thì lại có một viên đạn sượt qua đầu của hắn, lần này là lỗ tai, tựa hồ đang cảnh cáo hắn.

“Là ai?!” Thần kinh co rút đau đớn, nếu có người tiến vào ngay lúc này thì sẽ nhìn thấy nửa bên mặt của Kraft chảy đầy máu, sắc mặt trắng bệch tràn ngập sợ hãi mà nhìn ra cửa sổ.

Điện thoại reo lên, là đường dây nội bộ, Kraft thử giật giật bàn tay, đối phương không có ý ngăn cản, hắn bắt máy, “Là ai?!”

“Cục trưởng Kraft, tôi không có nhiều kiên nhẫn, vì vậy sẽ hỏi thẳng luôn, Feston đang ở đâu?” Tuy rằng Kraft chưa từng nghe thấy giọng nói trong điện thoại nhưng hắn lập tức đoán được đối phương là ai, “U Linh!”

“Là tôi, cho ông ba giây, nói cho tôi biết Feston đang ở đâu.” Không muốn vô nghĩa, Phong Triển Nặc nói đơn giản mà đúng trọng tâm, theo lời nói của hắn thì Kraft có thể nghe ra sự uy hiếp rất nguy hiểm từ trong đó.

“Thật đáng tiếc là tôi không biết, chẳng phải Feston đang nghỉ ngơi ở nhà hay sao, vì sao lại đi hỏi tôi?” Muốn hoàn toàn giữ sạch mối liên hệ với chuyện này, câu trả lời của Kraft đã thử hết kiên nhẫn của hắn, Phong Triển Nặc nhanh chóng dừng hành động nói cho Kraft biết vừa rồi hắn nói ba giây không phải là nói đùa.

Kraft kêu thảm thiết một tiếng rồi lui về sau vài bước, cánh tay của hắn bị bắn trúng, không ngừng đổ máu, tay nghe điện thoại rớt xuống bàn, hắn làm động tác như muốn nhặt lấy, vừa định xoay người thì giọng nói trong điện thoại liền cảnh cáo hắn, “Đừng đùa với tôi, tôi đã nói là tôi không có kiên nhẫn, cho dù ông trốn sau bàn thì tôi cũng có cách để giết chết ông.”

Kraft nhận thấy lời nói bình thản của hắn lộ ra sát ý, “Tôi thật sự không biết.”

“Vì sao tôi cảm thấy câu trả lời này không đáng tin vậy?” Thao túng mạng người, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng, “Đầu tiên là tay, sau đó là vai, cuối cùng là chân, đúng rồi, còn có nội tạng, ông biết gì hay không, tôi có thể để cho ông còn sống nhưng ông sẽ cảm thấy còn đau đớn hơn so với cái chết, muốn thử hay không?”

Giống như một ông chủ đang đề cử vài món ăn có hương vị khá ngon ở căn tin, hỏi người ta có muốn nếm thử hay không, Kraft bị đau đớn và sợ hãi tra tấn, nói không nên lời. Đây không phải là lần đầu tiên hắn giao tiếp với U Linh, lần đó Feston đã cảnh cáo hắn, U Linh thật sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Cách một tòa nhà, Phong Triển Nặc thông qua kính ngắm mà quan sát vẻ mặt của Kraft, khản trương, sợ hãi, bất an và tức giận, còn có do dự, khi gặp phải nguy hiểm đến tính mạng và bị tra tấn thì con người luôn lộ ra nhược điểm của mình.

Trong tình huống bình thường thì hắn sẽ thưởng thức vẻ mặt trước khi chết của người ta, không còn nguy trang, là sắc thái chân thật nhất, nhưng hiện tại hắn không có tâm tình này, “Đếm tới ba, nói cho tôi biết hắn đang ở đâu, tính kiên nhẫn của tôi sắp cạn sạch rồi.”

Cần nhắc xem tên sát thủ này có lá gan như vậy hay không, rốt cục Kraft phát hiện U Linh có thể sẽ làm thật, mặc dù phòng của hắn trang bị kính chống đạn nhưng với một sát thủ chuyên nghiệp có thể sử dụng súng ngắm tầm xa mà nói thì cũng vô dụng.

Cửa kính rạn nứt, vài lỗ đạn đã là chứng minh tốt nhất.

“Tôi thật sự không biết vị trí cụ thể của cậu ấy, cậu ấy vẫn chưa đến đây, có thể là gặp phải rắc rối gì đó ở trên đường đi, tôi nghĩ đây là do CIA làm, không liên quan đến tôi, là cậu đã tìm lầm người.” Cố gắng duy trì bình tĩnh, Kraft không quên giải thích cho mình, nhưng đối với Phong Triển Nặc thì điều này cũng vô nghĩa.

“Tìm lầm người? Nhưng tôi nhớ rõ là ông muốn gặp anh ấy mà.”

“Cậu ta là thuộc cấp của tôi, tôi muốn gặp cậu ta là chuyện rất bình thường.” Ánh mắt của Kraft lóe lên.

Chuyện này cho dù như thế nào thì Kraft cũng không thoát khỏi quan hệ, hiểu rõ nội tình, Phong Triển Nặc có mấy trăm lý do để tin tưởng rằng chuyện này có liên quan đến Kraft, hắn cười cười trong điện thoại, “Tốt lắm, cảm ơn, còn nữa....hẹn gặp lại.”

Ngón tay giật giật, thông qua kính ngắm, viên đạn bắn trúng ngay giữa trán, cục trưởng cục điều tra liêng bang Kraft ngã xuống đất với khuôn mặt đầm máu.

Kraft không ngờ mình lại chết như vậy, hắn vừa nghe thấy câu cảm ơn kia, vừa định thở phào nhẹ nhõm thì hết thấy lại nói lời vĩnh biệt với hắn, thậm chí hắn còn chưa kịp bấm nút cảnh báo ở dưới bàn, ngay cả súng cũng chưa kịp lấy, càng đừng nói là phản kích.

Kraft đã chết, Phong Triển Nặc cất súng vào, hắn biết chính mình đang làm cái gì, Kraft chết không phải chuyện nhỏ, cần thận là điều tất yếu.

Đem súng ngắm bỏ vào trong một chiếc túi dài, hắn đặt vào một quả bom hẹn giờ, sau khoảng một phút đồng hồ rồi đi thì trái bom nổ tung, tiêu hủy tất cả chứng cứ và vũ khí.

Đi xuống lầu, hắn lại mở ra điện thoại, “Stephanie, tôi muốn mượn người của cô!” Lần này giọng điệu không còn vững vàng như mới vừa rồi.

Hắn vẫn đang kiềm chế, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, “Địa điểm là Washington, bảo người của cô nhanh chóng tìm Feston cho bằng được!”

“Đối thủ là ai? Hai người lại gặp phải người nào nữa vậy?” Stephanie nhắc nhở hắn, “Hecate chỉ thu thập tình báo, cũng không phải là tay chân của cậu.”

“Đối thủ lần này là CIA.” Phong Triển Nặc lạnh lùng mỉm cười, hắn nheo mắt dưới ánh nắng, “Có hứng thú hay không?”

.....

P/S: đụng vào chồng anh là chết với anh ngay.

220. Chương 220: Không Nói Lời Xin Lỗi

“CIA!” Kinh ngạc nhếch lên đôi môi đỏ mọng, Stephanie lập tức đồng ý, “Tính thêm một phần của tôi nữa.”

Cùng là tổ chức tình báo, mối quan hệ giữa CIA và Hecate rất tế nhị, đối với Stephanie mà nói thì ngành tình báo quốc gia đáng lý chẳng hề liên quan đến cô ta nhưng CIA không chỉ một lần ra tay đối với Hecate, cho dù là mượn cơ hội để thăm dò hay là muốn đàn áp thì đều làm tức giận vị thủ lĩnh Hecate này.

Hiện tại cơ hội ở ngay trước mắt, không có lý do gì mà không gia nhập, cho dù từng có một chút do dự nhưng đó chỉ là chuyện trong nháy mắt, so với bản tánh háo thắng của Stephanie thì một chút phiêu lưu như vậy chẳng tính là gì.

“Tôi sẽ trả thù lao cho cô, chẳng qua tôi phải nhắc nhở cô, dù sao CIA cũng là CIA, đây là đối đầu với chính phủ Hoa Kỳ.” Dự đoán được đáp án của Stephanie, Phong Triển Nặc cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Là bọn họ đối đầu với tôi trước, cũng đã đến lúc đáp trả bọn họ.” Nghe thấy Stephanie trả lời, Phong Triển Nặc liền giảm mạnh chân ga.

Tối hôm đó tại Chicago, giống như chẳng có gì xảy ra, càng không có vụ đấu súng nào được đăng tivi hay đăng báo, còn có chuyện Feston bị người ta theo dõi, mấy cái xác mất tích một cách bí ẩn, hết thấy đều giống như chưa từng xảy ra, đây đúng là cách thức hành động của CIA.

Không được trao quyền hành động trong nước cho nên hết thấy hành động đều cực kỳ bí ẩn, đương nhiên càng không có chuyện bị đăng báo, nếu CIA quả thật nhằm vào Feston, như vậy đối với chính phủ Mỹ mà nói thì độ tin cậy của Feston quả thật đã giảm mạnh, sự tồn tại của Feston không còn hữu dụng nữa, thậm chí hoàn toàn trái ngược, đã trở thành chướng ngại.

Hắn không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra, nhưng đáng tiếc là sự thật thường xuyên đi ngược với hy vọng của người ta.

Trong một gara hoang tàn, tiếng súng bị ngăn cách bởi vách tường thật dày, Feston ẩn nấp sau chiếc xe của mình, khẩu súng trong tay của hắn đã thay đổi một băng đạn.

“Feston Kada, mau ra đây, anh trốn không thoát đâu.” Từ phía sau vách tường truyền đến một giọng nói lạnh lùng, không hề có tình cảm, so với sát thủ chuyên nghiệp thì giọng nói kia chẳng có gì khác biệt, chỉ hồ hững lên tiếng.

“Cho tôi một lý do.” Hiện tại Feston đang đứng giữa hai lựa chọn, giết người hay là bị giết, nên làm như thế nào thì đáp án kỳ thật rất rõ ràng.

“U Linh.” Đường như chỉ cần hai từ là có thể chứng tỏ hết thảy.

“Vì sao không nêu thêm vài cái tên của đặc công CIA, tôi giết đồng nghiệp của các người, điều này cũng làm cho tôi trở thành kẻ uy hiếp lợi ích của quốc gia rồi.” Trong lòng biết rõ những gì đã xảy ra, Feston rút ra một khẩu súng khác từ thắt lưng.

“Xem ra anh biết rất rõ những gì mà mình đã làm, Feston Kada.” Giọng nói của đối phương tràn ngập lạnh lẽo và châm chọc, “Là một tinh anh của FBI mà lại sa đọa đến mức trở thành tội phạm giết người, anh nên chịu trách nhiệm vì chính hành vi của mình, hai thi thể ở trong ngục đã bị thiêu hủy nhưng cũng không có nghĩa không ai biết chuyện này, anh giết đặc công của CIA, còn muốn nghĩ rằng chẳng có chuyện gì xảy ra hay sao?”

Trả lời bọn họ là hai tiếng súng vang lên, còn có tiếng bước chân vang vọng trong gara, “Tôi nhớ rõ không chỉ có hai người, đồng nghiệp của mấy người xuất hiện ở Chicago cũng có kẻ đã chết dưới súng của tôi, vụ đó xem như đang lúc phòng vệ, tôi không muốn gây rắc rối cho CIA của mấy người nhưng mấy người cứ tự tìm đến tận cửa thì tôi sẽ tháp tùng đến cùng.” fynnz.wordpress.com

Đối với Feston mà nói thì đối thủ hay là tội phạm hay là đồng nghiệp làm cho chính phủ thì hoàn toàn chẳng có vấn đề gì, quan trọng là đối phương muốn lấy mạng của hắn thì hắn đương nhiên sẽ không làm cho bọn họ toại nguyện.

Đặc công CIA đều đã được huấn luyện chuyên nghiệp, thường xuyên xuất nhập cảnh, bọn họ không riêng gì là gián điệp, khi cần thì cũng là sát thủ, không phải là lần đầu tiên giết người, thậm chí có thể nói giết người trong ngành cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ gặp phải mục tiêu khó đối phó như vậy.

“Cẩn thận!” Đã chậm, nhìn thấy hai người đồng nghiệp bị trúng đạn ngã xuống đất, một tên CIA vừa thở hổn hển vừa nổ súng bắn về một hướng.

Ẩn nấp sau vách tường, Feston nâng tay bắn trả một phát súng trúng ngay giữa tim, điều này chứng tỏ hẳn hoàn toàn không tính nường tay, bình tĩnh như đang tự mình truy lùng tội phạm, thậm chí phải nói là lạnh lùng cay nghiệt.

“Feston Kada, anh có biết anh đang làm cái gì hay không?!”

“Tôi nói rồi, tôi sẽ thắp từng đến cùng.” Trong gara âm u, khuôn mặt của Feston không có một chút dao động, ngược lại người dao động là mấy gã CIA, vốn tưởng rằng dùng bao nhiêu đây người đã đủ, không ngờ Feston Kada lại khó giải quyết như vậy, chẳng thua gì U Linh.

Bọn họ đã sai lầm ngay từ đầu, cho đến nay Feston luôn làm cho người ta có ấn tượng là một người lý trí và quả cảm, hẳn là một nhà lãnh đạo thành công, dẫn dắt đội viên của mình giải quyết vô số vụ án, hẳn thường động não hơn so với động thủ, điều này làm cho người ta rất có ấn tượng, khiến người ta nghĩ rằng hẳn là một chiến lược gia.

Nhưng trong tư liệu kỳ thật đã sớm có ghi chép, người đàn ông này từng tham gia cuộc chiến tranh chống khủng bố, là một người trở về từ chiến trường, đối với hẳn thì cho dù chỉ là một chút sai lầm cũng đủ để khiến cả đội thất bại.

Huống chi ở trong FBI, kỹ thuật xạ kích của Caesar cũng nổi danh như tên tuổi của hẳn.

“Anh đã quên anh là một FBI hay sao! Buông súng xuống, nếu anh hợp tác thì chúng tôi sẽ miễn tội cho anh.” Tình huống không đúng, một tên CIA lập tức đưa ra phương án khác, “Cùng CIA của chúng tôi hợp tác thì anh sẽ không mất địa vị ở FBI, điều duy nhất anh cần làm là giúp chúng tôi giải quyết U Linh, hẳn và anh không phải người chung đường.”

“Có lẽ mấy người đã hiểu lầm một chuyện.” Nghe thấy câu này của đối phương thì trong mắt của Feston liền hiện lên một tia sáng lạnh, “Cho đến nay tôi không hề để ý đến cái gì là địa vị, gia nhập cục điều tra liên bang chỉ vì sở thích cá nhân của tôi mà thôi, về phần U Linh...”

“Kẻ thù của cậu ấy chính là kẻ thù của tôi.” Đùng đùng đùng đùng, vài tiếng súng liên tiếp là cách giải thích tốt nhất cho lời nói của Feston.

Lửa toát ra từ họng súng chiếu rọi vào đôi mắt màu xám tro, hiện lên màu sắc âm u của ánh lửa, nổ súng, di chuyển, nhìn thấy thi thể ngã xuống, Feston hồ hững bước qua, hẳn không phải là không coi trọng mạng người, hẳn chỉ muốn bảo vệ chính mình mà thôi.

Hoàn toàn không lo lắng đối phương là CIA mà nường tay, lưu lại một người sống thì chỉ càng khiến cho chính mình gặp càng nhiều nguy hiểm, đồng thời hẳn cũng biết rõ đây là do chính phủ chủ mưu vụ này.

Bóng dáng với động tác nhanh nhẹn di chuyển trong gara âm u, từ vách tường này sang vách tường khác, giông như một trò chơi trốn tìm, chẳng qua người bị bắt sẽ bị hạ knockout bằng một cái chết.

“Feston Kada! Chúng tôi đã cho anh cơ hội! Là anh tự mình vứt bỏ, chỉ mỗi một tội danh là xóa bỏ cơ mật tình báo cũng đủ để anh ngồi tù một gông rồi! Ra tay!” Đây mới là nguyên nhân trọng yếu mà bọn họ muốn ra tay đối với hẳn.

Sau khi hét một tiếng vào bộ đàm thì một tiếng nổ to lập tức vang lên, đất cát, đá vụn, bụi bặm và ánh lửa cùng nhau nổ tung.

Bọn họ dẫn hẳn đến gara, nơi này đã sớm cài sẵn bom, trừ phi không còn cách nào khác thì CIA mới sử dụng đến bom bởi vì như vậy rất dễ gây chú ý, bọn họ không muốn mọi việc quá mức ồn ã trong quốc nội, nhưng tình hình làm cho bọn họ không thể không làm như vậy.

Cho dù Feston không bị nổ chết thì cũng sẽ bị đất đá vùi lấp, đến lúc đó mọi chuyện sẽ dễ xử lý hơn, ngay khi vài tên CIA còn lại chuẩn bị rút khỏi gara thì cánh cửa đột nhiên xuất hiện một đội người ngăn chặn đường lui của bọn họ.

“Là bọn họ.” Một người phụ nữ chỉ tay về phía CIA, những người ở phía sau cô ta đều được trang bị vũ khí đầy đủ, đồng loạt cầm súng tự động, ngay khi vài tên CIA cảm thấy bất ngờ thì lại có một giọng nói từ phía sau truyền đến.

“Judy, không cho bất kỳ kẻ nào còn sống.” Đôi mắt màu xám tro trên khuôn mặt như điêu khắc đang nhìn bọn họ, thản nhiên nói, “Cũng tốt nhất đừng hỏi bọn họ là ai.” fynnz810

“Tôi cũng không muốn biết bọn họ là ai, đây là luật kinh doanh của Habino, hành động!” Ra lệnh cho thuộc cấp nổ súng, Judy đi đến trước mặt của Feston, “Lần này để tôi đoán nhé, lại là vì Ian đúng không? Lần nào anh thuê Habino cũng đều là vì Ian, anh là cảnh sát, không thể ra tay giết người được, nhưng anh mượn tay của chúng tôi thì có thể giải quyết không ít chuyện.”

“Tôi bỏ không ít tiền để thuê cô.” Không muốn thảo luận là vì ai, Feston rút ra một điều thuốc, “Cô biết càng nhiều thì càng không có lợi cho cô, dù sao Habino của cô có thể nhận làm tất cả mọi chuyện, cũng không sợ gặp phải rắc rối.”

“Không nói đến chuyện này nữa, nghe nói anh sắp rời khỏi FBI, tôi nghĩ cũng là vì Ian, nhưng mà tôi cảm thấy rất lạ là lần này không thấy anh ấy ở bên cạnh anh.” Giống như mỗi lần nhìn thấy Feston thì hai người bọn họ đều ở bên nhau, Judy nghi ngờ cũng không phải là vô lý.

Hành động lần này là đột ngột xảy ra, Feston muốn Judy dẫn người theo dõi hành tung của hắn, chờ hắn ra lệnh thì Judy sẽ hành động, cô ta xuất hiện rất đúng lúc, khi vụ nổ xảy ra thì Feston cũng đã tránh né kịp thời, hiện tại trên người chỉ bám một chút bụi bặm do vụ nổ mà thôi.

Hắn vỗ vỗ quần áo rồi trả lời câu hỏi của cô ta, “Cậu ấy không cần biết.”

“Là tôi không cần biết hay là anh không muốn làm cho tôi biết? Feston à Feston, trò hay như vậy mà anh lại làm cho tôi phải bỏ lỡ.” Trên mặt mang theo ý cười, nụ cười kia có một chút đáng sợ, thật sự âm u và lạnh lẽo, một người đàn ông đang bước đến, không ai biết hắn đến đây từ khi nào.

“Ian.” Judy chào đón hắn.

“Đã lâu không gặp.” Hắn vẫy tay với cô ta, khi quay sang Feston thì không còn nụ cười trên môi như lúc trước, “Anh đã sớm biết CIA sẽ tìm đến anh nhưng anh lại không nói cho tôi biết, anh có biết là tôi phải mất bao nhiêu công sức mới tìm được anh hay không?”

Vận dụng tất cả phán đoán, mang theo bao nhiêu tưởng tượng và lo lắng, phải tính sổ thế nào đây, nỗi lòng đã bình ổn nhưng lửa giận lại dâng trào, hắn nắm lấy áo của Feston rồi ôm Feston đến bên cạnh, “Có đôi khi anh thật sự là một kẻ khốn nạn, Feston Kada!” Hắn vừa cắn răng vừa cười lạnh mà nói.

“Chúng ta chẳng khác gì nhau, cậu cũng vậy thôi.” Dem điều thuốc ném xuống đất, Feston bắt lấy tay của Phong Triển Nặc, thuốc lá cũng không thể che phủ mùi đạn dược giữa những ngón tay của hắn, “Cậu cũng từng giấu tôi không chỉ một hai lần...”

“Tôi không muốn anh liên lụy vào rắc rối.” Phong Triển Nặc giải thích cho chính mình, Feston nheo mắt lại mà nhìn hắn, “Như vậy thì vì sao tôi lại không thể nghĩ như vậy? CIA sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới tôi, khi tôi xóa bỏ tư liệu trong cục điều tra liên bang và cơ quan tình báo của bọn họ thì đã biết rõ sẽ có ngày hôm nay, chưa nói đến việc tôi còn giết đặc công của bọn họ, tôi cũng không muốn cậu liên lụy vào chuyện này.”

“Anh làm như vậy là vì cứu tôi.” Hắn đã sớm liên lụy vào chuyện này.

“Người ra tay là tôi, đây là sự thật.” Cười một cách đùa cợt, Feston nhìn ra cánh cửa hoang tàn của gara, “Lần này cũng vậy, tội sẽ chịu trách nhiệm vì cái chết của những người đó, không liên quan gì đến cậu.”

“Cho nên anh không nhắc đến chuyện của CIA, kỳ thật anh đã sớm đoán được người ra tay ở Chicago là bọn họ.” Bằng không thì không có cách nào chứng minh vì sao Judy lại xuất hiện ở đây, Feston đã sớm có chuẩn bị.

“Cậu nhất định cũng đã phát hiện nhưng lại không nhắc đến, cậu muốn giấu sau lưng tôi để tự giải quyết vấn đề, chẳng lẽ không đúng hay sao?” Đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm khuôn mặt của Phong Triển Nặc, ánh mắt của Feston luôn làm cho người ta không thể lảng tránh.

“Đúng vậy, tựa như hiện tại anh đang giấu diêm sau lưng tôi để tự giải quyết án đề.” Vừa trả lời đồng thời cũng không quên phản kích, Phong Triển Nặc nghiêng đón tầm mắt của Feston, dường như bọn họ cũng không có lập trường để chỉ trích đối phương.

“Tôi không muốn làm cho cậu tự trách, hoặc là nghĩ rằng đây là trách nhiệm của cậu, Triễn Nặc....” Feston bỗng nhiên thở dài rồi ôm lấy Phong Triễn Nặc vào lòng, ghé vào bên tai của đối phương mà thì thầm, “Tôi không muốn nghe thấy cậu nói với tôi lời xin lỗi.”

Feston không sao, như vậy cũng đủ trấn an tâm tình của Phong Triễn Nặc, nhìn khuôn mặt của Feston, hấn giang hai tay ra rồi hôn lên mặt của Feston, “Được rồi, như anh mong muốn, tôi sẽ không nói xin lỗi với anh, nhưng anh cũng đừng trông cậy là tôi có thể quên đi hết thấy những gì mà anh đã làm cho tôi.”

.....

P/S: Anh Phê lúc nào cũng chơi chiêu lời ngon tiếng ngọt mà dễ dành em Nặc, mình nghe mà cũng muốn xiêu lòng nữa là.

221. Chương 221: Bắt Cóc Thành Công

Feston nâng mặt hấn lên, “Không riêng gì cho cậu mà cũng là do tôi tự nguyện.” Chỉ vì muốn làm như vậy mà thôi.

Judy nhìn thấy bọn họ đi đến một góc, dường như đã xảy ra một chút tranh chấp, nhưng sau đó lại ôm nhau, cô ta phát tay với thuốc cấp của mình, “Nơi này không còn chuyện của chúng ta, giải quyết xong rồi thì đi thôi.”

“Báo cáo, đã xử lý xong.” Có người báo lại tình hình, Judy hài lòng rút quân, không cần nhắc nhở, cô ta tin tưởng Feston sẽ nhanh chóng chuyển tiền vào tài khoản của Habino.

Hiện trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, cũng giống như thủ đoạn làm việc của CIA, gara bỏ hoang vẫn là gara, chỉ là càng thêm tồi tàn hơn mà thôi, dấu vết bị đánh bom đều được dọn dẹp sạch sẽ, không lưu lại bất cứ manh mối khả nghi nào, ngay cả thi thể cũng đều bị đưa đi.

Không mất bao lâu thì nơi này lại khôi phục cảnh tượng ban đầu, xung quanh không có bất kỳ ai, ở khu đông dân thì bình thường tỷ suất phạm tội cũng rất cao, cư dân bình thường cho dù nghe thấy cái gì thì cũng sẽ mau chóng rời đi, không có ai sẽ tò mò vì sao nơi này lại có tiếng súng.

Người của Habino đã rời đi, Feston và Phong Triễn Nặc cũng chuẩn bị rời đi, xe của Feston đã bị phá hủy bởi vụ nổ, vì vậy hấn leo lên xe của Phong Triễn Nặc, đây là chiếc Ford màu đen mà bọn họ đã mua tạm khi đến Washington, chiếc xe có vẻ ngoài bình thường dung nhập vào dòng xe.

Cảnh vật rút lui về phía sau, gara bỏ hoang vẫn ở nơi đó, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có một số việc quả thật đã xảy ra, “Anh xóa bỏ tư liệu về tôi, còn giết người của CIA nữa, bọn họ sẽ không bỏ qua cho anh.” Cẩm vô lăng, Phong Triễn Nặc nói chuyện như thể đang thảo luận về thời tiết, đối với những chuyện đã xảy ra, thay vì ảo não thì không bằng đối mặt với sự thật.

“Chuyện này cũng không có gì bất ngờ, Kraft đã mượn tay của CIA để xử lý tôi, trong tay của tôi có nhược điểm của ông ta, ở cục điều tra liên bang thì ông ta còn có thể để ý đến hành động của tôi bất cứ lúc nào, nhưng một khi tôi rời đi thì cũng có nghĩa ông ấy đã mất đi cơ hội theo dõi tôi.” Làn gió mùa xuân thổi tan khói thuốc súng ở trong xe, Feston nhìn thấy một chiếc túi to ở băng sau thông qua kính chiếu hậu.

Phong Triễn Nặc liếc nhìn theo tầm mắt của Feston, “Kraft đã bị tôi giết.” Hấn nói một cách thần nhiên, không hề có cảm giác ăn năn hối hận.

Ánh mắt của Feston khẽ động, vì sao chuyện này lại xảy ra thì không cần phải hỏi lý do nữa, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm, “Cậu giết ông ta thì cục điều tra liên bang cũng sẽ không bỏ qua cho cậu.”

“Như vậy có lẽ chúng ta đều gặp không ít rắc rối, anh nói xem, chúng ta nên làm sao bây giờ?” Mở cửa kính xe để cho gió xuân và ánh mặt trời tiến vào, Phong Triễn Nặc bật radio lên, một khúc trữ tình ngân vang không đúng lúc.

Hắn ngâm nga hát theo, những làn gió ẩm hất ngược mái tóc của hắn ra sau đầu, cùng một lúc đắc tội hai cơ quan chính phủ thì sẽ sinh ra hậu quả gì, dường như hắn không hề để ý, Feston ôm vai của hắn rồi vỗ nhẹ lên mái tóc rối tung của hắn, “Không lo lắng hay sao?”

“Anh không lo lắng thì tôi cần gì phải lo lắng?” Hắn cười khê, chỉ ra chiếc túi ở phía sau, “Dù sao thì tôi vẫn là một sát thủ, chắc là anh sẽ rất đau đầu, đặc vụ Kada.”

Phong Triển Nặc giống như vui sướng khi thấy người gặp họa, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát thì có thể nhận ra bàn tay nắm vô lăng của hắn đang siết chặt, Feston nói lỏng cà vạt, “Từ hôm nay trở đi sẽ không còn là đặc vụ nữa.”

Thắng gập, Phong Triển Nặc quay đầu nhìn hắn, “Hôm nay?”

“Hôm nay, không thể sao?” Feston mỉm cười, bị phản ứng lớn như vậy của Phong Triển Nặc lấy lòng, “CIA và FBI đều xem chúng ta là cái gai trong mắt, như vậy không bằng từ hôm nay trở đi chúng ta cùng nhau lưu lạc đến chân trời.”

Cười một cách hăm hở, ánh mắt tràn đầy sắc bén, người đàn ông này thật sự là Feston là Feston lý trí kia hay sao, Phong Triển Nặc sờ lên trán của Feston, “Anh điên rồi à?” fynnz.wordpress.com

“Chẳng phải là khi gặp cậu thì tôi đã sớm bị điên rồi sao?” Kéo tay của Phong Triển Nặc xuống rồi đặt lên môi mà hôn, Feston nhìn về phương xa, “Mau lái xe đi, chúng ta còn phải quay về lấy vài thứ nữa, trước khi CIA có được tin tức kia.”

Ánh mắt cùng với vẻ mặt của Feston chứng tỏ hắn không phải nói đùa, một khi hắn đã quyết định thì hắn sẽ luôn rất cương quyết, Phong Triển Nặc nhìn hắn một cái thật sâu rồi giẫm chân ga, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, “Jonathan sẽ hận tôi chết mất.”

“Tin tưởng tôi đi, cậu ấy sẽ không có thời gian hận cậu đâu.” Chiếc xe băng nhanh, cảnh vật lui về sau, Feston mỉm cười, mái tóc đen bị gió thổi làm lộ ra đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt với góc cạnh rõ ràng, dưới ánh mặt trời tựa như một pho tượng đồng.

Có lẽ có người sẽ phải hối hận, tình huống bất ngờ khiến cho Feston phải rời đi trước thời gian, sau khi rời khỏi cục điều tra liên bang thì Feston Kada giống như một con chim ưng đỡ xuống gánh nặng trên lưng, rốt cục không còn ai có thể hạn chế quỹ đạo bay của hắn nữa.

“Không biết có ai tố cáo tôi vì tội bắt cóc nhân viên chính phủ hay không?” Phong Triển Nặc vừa cười vừa hỏi.

“Tôi giao cho cậu quyền hạn, chấp thuận để cậu bắt cóc.” Feston lấy ra thẻ căn cước của FBI cùng khẩu súng rồi ném ra bằng sau.

Bản tình ca trong radio tiếp tục ngâm nga giai điệu du dương vui vẻ khiến người ta cảm thấy thoải mái, trong dòng xe, một chiếc Ford màu đen chở hai người đàn ông không bình thường tiến vào khu náo nhiệt.

Vào một buổi sáng, tại căn nhà ở Washington của Feston Kada, tất cả dấu vết đều đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Đương nhiên cũng không thể tìm thấy bất kỳ ai ở bên trong.

Nói là lưu lạc đến chân trời chỉ là vui đùa, bọn họ cũng không phải chạy trốn, chẳng qua trong tình trạng lực lượng chênh lệch thì lựa chọn nghênh địch hoàn toàn là một biện pháp không dễ làm.

Nếu đối phương muốn tách bọn họ ra để lần lượt tiêu diệt thì bọn họ đương nhiên phải ăn miếng trả miếng.

Cũng trong ngày hôm nay, tại tổng cục điều tra liên bang phát hiện thi thể của Kraft trong văn phòng, nhất thời khiến cho toàn cục chấn động, hung thủ là ai, là vì lý do gì, đủ loại suy đoán rồi ren được đưa ra.

Sở dĩ rồi ren là vì trong hộp mail của mọi người đều nhận được một bản liệt kê, trong bản liệt kê này chứng minh đầy đủ là phó cục trưởng Tumble trước kia từng đầu cơ trục lợi vũ khí, số lượng vũ khí bị chiếm dụng, ghi chép rõ ràng thời gian xuất nhập, càng đáng sợ là cục trưởng Kraft cũng dính dáng trong đó.

Bởi vậy cái chết của Tumble và Kraft cũng không phải là đơn giản, có người tung lên tin này, đầu cơ trục lợi vũ khí, một khi chuyện như vậy bị người ngoài biết được thì vụ bê bối này sẽ lập tức được đăng lên báo, thể diện của FBI sẽ mất sạch.

Nhưng cái chết của cục trưởng Kraft vẫn không thể nào che giấu được, nhất là vị trí cục trưởng do tổng thống đích thân chọn lựa, cái chết của Kraft rất cục vắn kinh động quan chức cấp cao, một người tên là Frige nhanh chóng tiếp nhận vị trí cục trưởng cục điều tra liên bang.

Bởi vậy có thể thấy được cho dù Kraft còn sống thì cũng chưa chắc sẽ ngồi ở vị trí này được lâu, đương nhiệm cục trưởng Frige hiểu rất rõ nội tình trong cục điều tra liên bang, hẳn làm cho người ta không thể không hoài nghi là có phải hắn đã sớm biết rằng sẽ tiếp nhận một cục diện rối rắm hay không.

Đáng lý Caesar với tiếng tăm lừng lẫy trong cục điều tra liên bang sẽ được lập tức trọng dụng để điều tra vụ này, nhưng ngay hiện tại Feston lại thông qua bưu điện gửi đến một lá thư từ chức, còn trong văn phòng của đội đặc nhiệm ST lại phát hiện thẻ căn cước và súng mà hắn đã lưu lại trên bàn.

“Sếp thật sự đã đi rồi...” Khi Jonathan phát hiện hai thứ này ở trên bàn làm việc thì hắn không biết nên cao hứng hay là nên khổ sở.

“Không bao giờ sẽ trở lại nữa à?” Hase cầm lấy thẻ căn cước, chữ cái viết tắt màu vàng ở trên thẻ vẫn hết sức chói mắt dưới ánh mặt trời.

“Tôi không biết, nhưng mà tôi đoán chắc là như vậy.” So với đội ST thì sếp càng muốn có được một thứ khác hơn, Jonathan phát hiện bản thân mình lại cảm thấy hâm mộ Feston, “Sếp đã tìm được thứ quan trọng nhất đối với anh ấy.”

“Có một ngày cậu cũng sẽ tìm được.” Không biết vì sao mà Hase lại đột nhiên nói như vậy, Jonathan định hỏi lại.

“Có đôi khi cậu lén lút quan sát tôi, cậu tưởng là tôi không phát hiện hay sao? Nên nhớ tôi và cậu đều là cảnh sát.” Hase nhìn Jonathan một cách kỳ lạ rồi bỏ đi, Jonathan căn bản chưa kịp mở miệng, chỉ cảm thấy nhịp tim của mình bỗng nhiên đập mạnh.

Những người khác không để ý đến cuộc nói chuyện của bọn họ, mọi người vây quanh bàn làm việc của Feston, đó là văn phòng tạm thời, vẫn rất lộn xộn, bởi vì phải bảo vệ Greg, đề phòng Bạch quỷ ám sát, có rất nhiều tư liệu cần phải phân tích và tổng hợp lại, để xem cái nào hữu dụng cái nào không, nhưng không biết cái bàn này được dọn dẹp từ khi nào mà lại trở nên sạch sẽ như vậy.

“Sếp sẽ không trở lại nữa, anh ấy đã chuẩn bị rồi đi từ lâu rồi.” So với Jonathan đã sớm biết trước kết cục và Hase vốn có bản tính tinh tế thì những người khác chỉ nghe qua lời đồn, bọn họ không ngờ Feston lại rời đi đột ngột như vậy.

Sếp đi rồi, bọn họ sẽ thế nào, đội đặc nhiệm ST sẽ thế nào, tựa như Jonathan trước kia, bọn họ đều có một câu hỏi cần phải được giải đáp, chẳng qua hiện tại sẽ không có ai động đến đội ST, tất cả mọi người đều đang bận bù đầu vì vụ án cục trưởng Kraft bị giết.

Biết được Feston Kada chính thức từ chức thì có người liên tiếc nuối, có người lại nghi ngờ, cũng có người tỏ vẻ tán thưởng, “Feston sớm muộn gì cũng muốn từ chức, anh ấy lựa chọn ngay lúc này, nhất là cùng một ngày xảy ra cái chết của cục trưởng Kraft, cũng đủ chứng tỏ anh ấy không muốn tham dự vào vụ án này.”

“Hơn nữa mối quan hệ của anh ấy với người kia, nhất là người kia có liên quan đến vụ này, tôi cho rằng anh ấy là một người rất thông minh.” Nhận được tin tức, đặc vụ Mai Garrett đánh giá sự việc như vậy.

Bởi vì Feston từ chức cho nên Mai Garrett trở thành người thích hợp nhất để giải quyết vụ này, kỳ thật đáp án đã sớm ở trong lòng hắn, không ít người cũng đều biết rõ, nhưng làm sao bắt được U Linh, làm sao tìm được chứng cứ là hắn làm thì mới là vấn đề nan giải nhất.

Đội đặc nhiệm ST không được tham gia vào vụ án này, nhưng Jonathan lại cảm thấy như vậy là may mắn, “Ít ra chúng ta không cần phải đối đầu với sếp, dù sao chúng ta cũng còn nhiều việc phải làm.”

Hase ngẩng đầu lên từ xấp hồ sơ, “Cho dù là Mai Garrett thì muốn bắt U Linh cũng không phải chuyện dễ dàng, nên biết là người đàn ông kia từng một lần bị xem là không tồn tại, không biết có bao nhiêu vụ án

liên quan đến anh ta, mà người duy nhất có thể bắt được anh ta...”

“Đã đi rồi.” Ropol đẩy gọng kính trên sống mũi rồi nói một cách nghiêm túc, “Hay là đã bị anh ta bắt cóc rồi.” fynnz810

Hơn một chục người cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ngay cả chuyện của Greg mà sếp cũng không thêm bận tâm hay sao?” Clyde đột nhiên nhớ đến, “Greg là em họ của anh ấy? Chẳng lẽ anh ấy mặc kệ em họ của mình sống chết như thế nào cũng được à?”

“Tôi cho rằng không phải là sếp mặc kệ mà là anh ấy giao cho chúng ta quản lý.” Hase dựa vào lưng ghế, thói quen xoay bút trên tay, Jonathan nghe thấy như vậy thì liền quay sang nhìn Hase, lạch cạch, cây bút rơi xuống bàn, Hase cúi đầu uống một ngụm cà phê, “Tôi nghĩ là như vậy.”

“Tôi đồng ý.” Jonathan nhìn Hase rồi mỉm cười.

Mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, nhưng đồng ý cũng vô dụng, chiếc bàn làm việc kia vẫn trống trơn, không tìm thấy một chút dấu vết nào thuộc về Feston Kada, bọn họ đều có cùng một câu hỏi, hiện tại sếp đang ở đâu?

Người của CIA cũng rất muốn biết vấn đề này, hai người thần nhiên bỏ trốn, còn tổn thất rất nhiều đặc công, thật sự đây là một chiến dịch thất bại thảm hại.

.....

P/S: Bạn Hase chỉ đích danh bạn Jo =)) =)) làm bạn Jo tên tò.

222. Chương 222: Bí Mật

FBI đang âm thầm tiến hành điều tra, CIA lại càng không tính buông tha cho bọn họ dễ dàng như vậy, Phong Triển Nặc và Feston bị hai cơ quan lớn của chính phủ lùng bắt, đáng ăn mừng là hết thấy đều không tiến hành công khai.

“FBI và CIA thật sự cần quá chặt.” Sân bay, người đàn ông đeo kính mát mặc áo khoác tay cầm hotdog, vừa nói chuyện với người bên cạnh vừa cắn một miếng vào bánh hotdog được tưới rất nhiều tương, chậm rãi nhai nuốt.

“Sân bay, bến tàu, nhà ga, chỉ cần là lộ tuyến ra khỏi Washington thì đều bị phong tỏa kiểm tra, tính theo thời gian thì xem như bọn họ phản ứng cũng rất nhanh.” Giống như là chuyên gia đến sát hạch hành động lần này, Feston dựa vào vách tường, quan sát những đồng nghiệp đang trà trộn vào đám đông, Phong Triển Nặc giống như nhìn thấy một con chim ưng đang quan sát con mồi.

Hắn vừa cười vừa vỗ vai của Feston, “Bất cứ hành động truy bắt nào cũng có lúc sẽ lơ lửng, đây chỉ mới là bắt đầu mà Washington thì rất lớn...”

Lời nói bỏ dờ lộ ra hàm nghĩa sâu xa trong đó, lau đi miếng tương dính nơi khóe miệng, hắn liếm nước sốt cà chua trên ngón tay, màu sắc kia giống như máu, đôi mắt màu xanh biển phía sau cặp kính đen cũng phủ kín một màu đỏ tươi.

“Quay về đi.” Ăn mặc tựa như du khách đến từ Anh quốc, chiếc mũ có phong cách Luân Đôn che khuất vầng trán, áo ghi lê ngắn, phong cách quý tộc, thuần thực tránh khỏi vị trí quan sát của camera, thật sự khiến cho Phong Triển Nặc phải nghi ngờ có phải Feston cũng từng làm những chuyện giống như vậy rồi hay không.

“Tôi đã từng nói cái gì nhỉ? Nếu có người muốn phạm tội thì nhất định sẽ trở thành một kẻ tội phạm tuyệt vời.” Không nhanh không chậm mà đi theo ở phía sau, giữ một khoảng cách nhất định, Phong Triển Nặc thấp giọng thì thầm, Feston dường như nghe thấy, quay đầu nhìn hắn một cái.

Nếu đây không phải là sân bay, không có cảnh sát đang truy lùng thì có lẽ hắn sẽ làm một chút gì đó để đáp lại câu nói của Phong Triển Nặc.

Phong Triển Nặc bày ra khuôn mặt tươi cười với người ở trước mặt, sau đó cúi đầu chậm rãi bước đi trong đám người, vẫn giữ một khoảng cách nhất định với Feston, khi thì cách xa khi thì đến gần, cho dù có người nhìn thấy trên camera quan sát thì cũng sẽ không nghi ngờ.

Theo như lời của Feston, sân bay, nhà ga, bến tàu, phàm là những nơi xuất cảnh sang chỗ khác thì đều sẽ bị theo dõi, khách sạn cũng nhận được tin tức phải kiểm tra lai lịch của từng người vào thuê phòng.

Thật giống như có một cái lưới lớn đang bao vây bọn họ, chỉ cần một chút động đậy là cái lưới này sẽ chụp xuống đầu ngay lập tức.

Nếu là một kẻ trộm bình thường hoặc là một viên chức nhất thời xúc động giết người thì tất nhiên sẽ bị hù dọa, không dám nhúc nhích, hoảng loạn cho đến khi bị bắt, nhưng hiện tại cái lưới này không phải để bắt những người đó mà là bắt U Linh.

Nếu như vậy vẫn chưa đủ để nói rõ vấn đề thì phải thêm vào một ghi chú đáng giá để nhấn mạnh, đó chính là bên cạnh U Linh còn có thêm một Caesar. fynnz.wordpress.com

Không ai quen thuộc hành động của cảnh sát hơn hẳn, hẳn cũng biết rõ cách thức làm việc của CIA, theo dõi, truy lùng, tín hiệu di động, tín hiệu radio, bất cứ thứ gì có thể định vị đều bị bọn họ dùng sử dụng, Phong Triển Nặc vốn am hiểu cách tự che giấu chính mình cho nên hẳn rất vui vẻ mà phối hợp.

Hắn vốn cũng không cần dùng di động, so với di động thì dùng buồng điện thoại công cộng vẫn an toàn hơn.

“Tối nay chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?” Chiếc xe Ford màu đen lại được thay đổi giấy phép, đến phiên Feston lái xe, Phong Triển Nặc ngồi ở bên cạnh nhìn ra ngoài cửa sổ, “Theo tình hình hiện tại thì không thể đến nhà nghỉ hôm trước nữa, trước khi chưa thay đổi thân phận thì cần phải cẩn thận một chút.”

“Nếu cậu đã hỏi trước thì nhất định đã sớm nghĩ ra nơi nghỉ ngơi tốt nhất, tôi đương nhiên sẽ không quên U Linh có vài nơi để ẩn thân.” Hiện tại Feston biết rất rõ thói quen của Phong Triển Nặc, hẳn đuổi ra một bàn tay nhéo nhẹ lên sau cổ của đối phương, “Còn chưa chịu nói?”

“Tôi sẽ chỉ cho anh, nhưng mà trước đó thì chúng ta còn có vài vấn đề phải giải quyết.” Phong Triển Nặc chậm rãi trừng mắt nhìn Feston, “Anh xác định là chúng ta thật sự phải đến tổng cục của FBI hay sao?”

“Ý của cậu là...” Feston dừng xe lại rồi nhìn Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc gật đầu, nụ cười trên môi có một chút kỳ lạ, “Đúng vậy, ngay phía sau tòa nhà của tổng cục.”

Bên dưới tổng cục FBI J. Edgan Hoover, ngay mấy ngày hôm trước Feston chính là ở chỗ này, mà chỗ ẩn thân của U Linh tại Washington lại gần ngay tổng cục của FBI.

“Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất?” Cách lựa chọn diễn hình của U Linh, cẩn thận mà lại to gan, Feston xoay vô lăng, “Có thể thử xem.”

Bọn họ lại tiếp cận tòa nhà J. Edgan Hoover giống như thành lũy trong tình huống FBI và CIA liên kết để đuổi bắt bọn họ, Phong Triển Nặc nhin không được mà nhếch môi, “Anh bị tôi làm hư rồi phải không, ngài cảnh sát Caesar.”

“Không, là tôi giải cứu cậu mới đúng, sát thủ U Linh.” Có lẽ trên đời vốn không có cái gì tuyệt đối tốt nhất hoặc là tuyệt đối xấu nhất, Feston chạy chậm lại một chút rồi dựa người sang mà hôn lên má của Phong Triển Nặc, “Nếu không có tôi thì cậu ở một mình cũng chán lắm.”

Đây là lánh nạn hay là đang chơi trốn tìm, khi bọn họ dừng xe ở ven đường để ghé vào siêu thị mua vài thứ thì Phong Triển Nặc không khỏi nghĩ như vậy.

“Anh đi mua thức ăn trước đi, tôi đi gọi điện thoại một chút.” Nói với Feston xong, hắn đến buồng điện thoại công cộng ở gần đó để gọi điện thoại cho một người, “Bob...”

“Tạ ơn Chúa, cậu còn nghĩ đến tôi, tôi biết mà, đã đến lúc cậu phải gọi cho tôi, dãy số này là an toàn.” Bob vẫn còn ở Chicago, hẳn nghe đồn về chuyện đã xảy ra tại Washington.

Đây là số điện thoại dự phòng trong trường hợp khẩn cấp, nhưng Phong Triển Nặc gọi điện thoại không phải để thảo luận tính an toàn của nó, “Tôi không phải muốn tìm anh giúp đỡ, tôi muốn anh mau rời khỏi khách sạn của mình, nếu anh không muốn bị FBI mời đi uống cà phê thì tốt nhất nên lập tức rời đi.”

“Yên tâm, bọn họ đã sớm đến tìm tôi nhưng vẫn chưa có chứng cứ chứng minh là cậu làm cho nên cũng chẳng làm gì được tôi.” Chuyện này hình như không phải là lần đầu tiên, điều mà Bob lo lắng là chuyện khác, “Có tin tức về Bạch quỷ hay chưa?”

“Không có.” Phong Triển Nặc nhìn xung quanh, không cảm giác có gì khác thường, sắc trời tối nhem, trụ đèn chiếu xuống những chiếc xe đang băng qua đường, Feston bước ra từ siêu thị rồi ngồi vào xe, bảo hần nhanh chóng lên xe.

“Không nói nhiều với anh nữa, tự mình cẩn thận.” Phong Triển Nặc cúp máy, Bob nói một câu gì đó mà hần chưa kịp nghe rõ, sau đó hần ngồi vào trong xe, “Đi thôi.”

Feston lái xe đến phụ cận tòa nhà J. Edgan Hoover, xung quanh đoạn đường này vẫn chưa bị phong tỏa, nhưng nếu bọn họ cứ đi vào như vậy thì khi muốn đi ra sẽ gặp không ít khó khăn, “Xem ra chúng ta xem nhẹ quyết tâm của bọn họ.” Feston cầm vô lăng rồi nhìn ra xa.

Có lẽ là không có ai đoán được bọn họ còn có thể trở về, con đường này không bị kiểm tra nghiêm ngặt nhưng xe cảnh sát tới lui rất nhiều, vì an toàn, bọn họ không thể không gạt bỏ ý định ban đầu của mình.

Đến lúc này đáng lý phải khẩn trương lo lắng nhưng Phong Triển Nặc chỉ vừa cười vừa nói, “Còn cách nào nữa không?”

Hần giống như đang đặt ra một nan đề, chờ có người đưa ra đáp án tốt nhất, Feston tiếp nhận toàn bộ khiêu khích của hần, thay đổi phương hướng rồi chạy ra vùng ngoại thành, “Đợi tôi gọi điện thoại một chút.”

Mấy chục phút sau, bọn họ chạy xe đến trước một tòa nhà được thiết kế như một hoa viên, Feston xuống xe, một người phụ nữ ngoài ngũ tuần khoác chiếc khăn màu nhạt, khuôn mặt tươi cười đang đứng trước cửa.

Bà ấy giang hai cánh tay về phía Feston, “Hoan nghênh con đã trở về, con trai.”

“Dì vẫn khỏe chứ, Wendy!” Feston ôm dì ấy, dì ấy vừa cười vừa vỗ lên vai hần, “Con thấy đó, dì rất khỏe, nhưng mà con đến đây thì dì càng khỏe hơn, đây là bạn của con à?” Dì Wendy nhìn thấy Phong Triển Nặc ở phía sau.

“Dì cứ gọi tôi là Ian.” Phong Triển Nặc tiến lên vài bước, Feston lại nói với dì ta, “Wendy, cậu ấy là người quan trọng nhất đối với con.”

Vẻ mặt của Wendy dường như rất kinh ngạc, sau đó cười rộ lên, “Thật hay quá, dì vui lắm con đây.” Dì ấy cũng ôm Phong Triển Nặc, “Ian, theo dì vào đây, ăn tối chưa, để dì nấu bữa tối cho hai đứa.”

“Con cũng vừa mua vài nguyên liệu nấu bữa tối.” Feston lấy ra túi giấy từ trong xe, ba người cùng nhau đi vào tòa nhà có kiến trúc như một hoa viên, dọc đường đi có thể thấy khắp nơi đều được trồng hoa, hoa hồng nở rộ vào ban đêm lan tỏa hương thơm nồng nàn, quả thật như đang lạc vào xứ sở thần tiên.

Dì Wendy làm bữa tối và chuẩn bị phòng cho bọn họ, dì ấy không hề hỏi nhiều, dường như cũng không muốn biết vì sao bọn họ lại đến đây, khi nào sẽ rời đi, ngay cả Phong Triển Nặc cũng bị nụ cười tươi tắn ấm áp của dì ấy cuốn hút, cảm thấy toàn thân thật dễ chịu.

“Dì ấy là ai?” Sau khi dùng xong bữa tối, dì Wendy dẫn bọn họ đến phòng ngủ, chờ dì ấy rời đi thì Phong Triển Nặc liền nhìn xung quanh, “Đây là ảnh chụp của anh à?”

Hần nhìn thấy một khung hình đặt trên tủ, đó chính là Feston, là Feston mặc quân trang, khi ấy vẫn còn trẻ hơn so với hiện tại, khí khái hào hùng bừng bừng phần chân, đôi mắt thâm thúy giống như muốn hút người ta vào đó, lại sắc bén khiến người ta phải tránh né. fynnz810

“Dì ấy là bạn của mẹ tôi, tôi từng ở nơi này một thời gian.” Feston mất mẹ từ khi còn nhỏ, có lẽ đây là nguyên nhân mà hần thân thiết với dì Wendy, Phong Triển Nặc nhìn thấy bộ dáng bình tĩnh nói chuyện của hần, nhưng chắc chắn chỉ cần hỏi thêm nữa thì sẽ biết chuyện ngày xưa có lẽ cũng không vui vẻ như vậy.

“Dì ấy là một người đáng mến.” Cởi áo khoác, Phong Triển Nặc không tính hỏi nhiều, hần và Feston có rất nhiều chuyện quá khứ có thể kể cho nhau nghe, không cần phải vội vàng, hần tiến đến gần Feston, “Tôi muốn biết nơi này có cách âm hay không?”

Giọng nói êm ái lướt qua bên tai của Feston, Phong Triễn Nặc cởi bỏ nút áo sơ mi cho Feston, “Tôi nghĩ là dì Wendy sẽ không để ý....”

“Để ý cái gì?” Feston siết chặt cánh tay, tìm được bờ môi của Phong Triễn Nặc, hai tay vuốt ve trên lưng của đối phương, giọng nói trầm thấp thật sự có thể khơi mào nhiệt độ, “Phòng ngủ của dì ấy ở cách nơi này rất xa.”

“Thật sự là tin tốt.” Phong Triễn Nặc đã thành công cởi bỏ tất cả nút áo sơ mi của Feston, ngay khi bọn họ đang trao đổi nụ hôn vô cùng thân thiết, hai tay không ngừng vuốt ve nhau thì một tiếng “Ấy da” ở trước cửa làm cho bọn họ cùng lúc nhìn sang.

“Dì chỉ muốn đến nói cho hai đứa là nước ấm trong phòng tắm đã chuẩn bị xong.” Người phụ nữ trung niên hiển nhiên bị hoảng sợ, vỗ vỗ *** ngực của mình, “Đột nhiên nhìn thấy hai cậu trai trẻ biểu diễn màn thoát y ở trước mặt....”

Bà ấy lắc đầu, “Thật sự tiết mục này cũng không quá thích hợp với người già.”

“Cám ơn dì, Wendy.” Phong Triễn Nặc cười to rồi bước đến hôn lên hai gò má đã xuất hiện nếp nhăn của dì ấy, “Chúng tôi đi tắm ngay đây.”

“Đừng lãng phí nước ấm.” Dì Wendy tăng hắng vài tiếng, “Bồn tắm chỉ đủ chứa một người thôi.”

Phong Triễn Nặc nhin cười, “VẬY anh đi trước đi.” Hắn nói với Feston, sau đó nhìn chính mình, cầm lấy chiếc áo thun nằm trên sàn rồi mặc vào, hắn cũng không có ấn tượng là mình đã cởi nó ra từ khi nào, nếu dì Wendy vào muộn một chút nữa thì không biết sẽ nhìn thấy cảnh tượng gì.

Feston đi tắm nhưng dì Wendy thì lại không đi, bà ấy kéo Phong Triễn Nặc ngồi lên ghế sofa ở trong phòng, “Để dì nhìn con một chút nào, con trai.”

Hắn không biết dì Wendy muốn nói cái gì, ánh mắt của dì Wendy cũng ảm áp như nụ cười của dì ấy, dì ấy nhìn lên khung hình đặt trên đầu tủ, “Con trai của dì từng là thuộc cấp của Feston....”

.....

P/S: Sống chung với 2 bác này là có ngày lên cơn nhồi máu cơ tim.

223. Chương 223: Nhớ Lại Chuyện Xưa

“Nhưng mà nó đã chết.” Dì Wendy nói tiếp, “Khi đó Feston bị thương rất nặng, dì giữ nó ở lại đây để tịnh dưỡng, sau đó cứ cách vài năm thì Feston sẽ đến thăm dì một lần, cậu ấy tựa như con trai của dì.”

Nói đến đứa con đã hy sinh của mình, nụ cười trên môi của dì Wendy vẫn giữ nguyên trên mặt, ảm áp và dịu dàng, nhắc đến Feston tựa như đang nói về con của mình.

Phong Triễn Nặc nghĩ đến chuyện mà Greg từng nói, rất nhiều người tưởng rằng Feston đã chết, “Đó là chuyện vài năm trước à?”

“Rất nhiều năm về trước.” Dì Wendy cầm lấy khung hình, giống như biết rõ Phong Triễn Nặc đang muốn hỏi cái gì, “Rất ít người biết chuyện này, sự thật có lẽ sẽ vĩnh viễn bị mai táng.”

“Sự thật?” Phong Triễn Nặc không biết sau lưng chuyện này là sự thật gì, ở trước mặt hắn, khuôn mặt của dì Wendy nháy mắt trở nên âm u, “Đó cũng là nguyên nhân mà con trai của dì hy sinh, lúc ấy Feston đưa cả đội đi làm nhiệm vụ, nghe nói mục tiêu là phần tử khủng bố đang bắt giữ con tin...nghe hơi đáng sợ có phải không?”

Dì Wendy cũng không biết người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi nghe kể chuyện xưa ở bên cạnh dì ấy có thân phận gì cho nên chỉ dừng lại một chút rồi thân thiết hỏi.

Phong Triển Nặc chỉ mỉm cười, “Sau đó thế nào?”

“Sau đó Feston đã thu xếp ổn thỏa, nhưng đáng tiếc là thượng cấp của bọn họ lại không chịu tiếp thu, ngược lại còn đưa ra một quyết định sai lầm, cũng vì quyết định sai lầm đó mà cả đội cùng với con của dì phải hy sinh.” Dì Wendy vẫn mỉm cười, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể làm cho dì ấy bình tĩnh.

“Còn có rất nhiều người bị thương, Feston cũng nằm trong số đó, cùng cả đội mất liên lạc, sau khi chuyện này xảy ra thì mọi người đều nghĩ là cậu ấy đã chết, nhưng cậu ấy vẫn còn sống, khi ấy dì vẫn chưa ở Washington, nhận được tin con của dì tử nạn, một mình đi lãnh thi thể, ở bệnh viện dì nhìn thấy một người đàn ông trầm mặc, một người đàn ông vẫn còn rất trẻ...”

Wendy nhớ lại tình cảnh ngay lúc đó, “Một mình cậu ấy ngồi ở hành lang, không hề nói một câu nào, trầm mặc một cách đáng sợ, đối diện cậu ấy là một hàng thi thể, cậu ấy chỉ nhìn bọn họ, dì không nhìn thấy quá nhiều bi thương trong mắt của cậu ấy, cậu ấy chỉ nhìn bọn họ như vậy, giống như bọn họ không tồn tại, khi đó dì cực kỳ phần nộ, dì mắng cậu ấy một trận, vừa khóc vừa chỉ trích cậu ấy.”

“Khi đó nước mắt không hề có tác dụng, tôi nghĩ là anh ấy không phải là không khổ sở, chẳng qua anh ấy chọn cách như vậy để nhớ kỷ chuyện này, xem đó là một bài học.” Một bài học đau thương.

Đây có lẽ là lý do mà đội đặc nhiệm ST được thành lập, Phong Triển Nặc đã nghĩ như vậy, dì Wendy vừa cười vừa gật đầu, “Con quả nhiên là hiểu cậu ấy, đúng vậy, đúng vậy, khi đó cậu ấy cũng nói như vậy, nước mắt và phần nộ không có tác dụng, hoặc là vứt bỏ tất cả hoặc là tiếp tục sống, Danny sẽ muốn dì vứt bỏ mạng sống hay sao, đương nhiên là không.”

“Cho nên dì phải mỉm cười mà sống, hơn nữa phải sống cho thật tốt, là vì con trai Danny của dì.” Dì Wendy vừa cười vừa nói nhưng giọng điệu khàn khàn đã bắt đầu run run, Phong Triển Nặc giang hai cánh tay ôm dì ấy vào lòng rồi nhẹ nhàng vỗ về. Không có gì là chính nghĩa tuyệt đối, cũng không có gì là đúng sai tuyệt đối, kết quả cuối cùng chỉ có sống và chết, hết thảy nguyên tắc tuần hoàn đều trở nên vô nghĩa, hiểu được điều này cho nên Feston tuy là cảnh sát nhưng không bao giờ tự nhận là mình chính nghĩa.

Hắn chỉ làm chuyện mà hắn nghĩ là chính xác, cho dù là truy bắt tội phạm hay là từ chức, sau đó mang theo một sát thủ để chơi trò trốn tìm cùng cảnh sát. fynnz.wordpress.com

Cảm giác được tầm mắt trên người, Phong Triển Nặc ngẩng đầu, Feston mang theo hơi nước ẩm ướt đứng trước cửa, dường như đã đứng đó trong chốc lát, tóc của hắn vẫn đang nhiều nước, bộ áo choàng tắm màu xám trắng, đôi mắt màu xám tro, hết thảy đều hài hòa, lại truyền ra hơi thở khiến người ta an tâm.

“Xem đi, dì già rồi, nói năng cũng dong dài.” Nhìn thấy Feston, dì Wendy đứng lên rồi chúc bọn họ ngủ ngon, “Mặc kệ trên người của hai đứa đã xảy ra chuyện gì thì đều phải sống thật tốt, dì hy vọng con được hạnh phúc, Feston. Còn có con nữa, Ian, tuy rằng mới là lần đầu tiên gặp mặt nhưng dì phải nói là ánh mắt của Feston thật tốt.”

“Không chỉ là thật tốt mà là cực kỳ tốt.” Ôm dì Wendy rồi chúc ngủ ngon, Feston vừa cười vừa sửa lại cho đúng.

Dì Wendy liên tục gật đầu, “Ừ, ừ, con nói đúng rồi, là cực kỳ tốt, thật sự rất tốt.”

Nhìn dì Wendy rời đi, Phong Triển Nặc vẫn còn nghĩ đến câu chuyện mà dì ấy vừa kể, Feston choàng hai tay từ phía sau rồi ôm lấy hắn, mang theo mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tắm rửa, Phong Triển Nặc đột nhiên hỏi, “Anh biết vì sao tôi thích cười hay không?”

Feston dừng lại động tác hôn xuống sau gáy của Phong Triển Nặc, hắn định trả lời thì lại nghe thấy giọng nói êm ái đầy sức hút, “Người còn sống thì có quyền được mỉm cười, vì chính mình mà chúc mừng, trải qua bao nhiêu cuộc huấn luyện để tìm được đường sống trong chỗ chết, sống sót trong thế giới cá lớn nuốt cá bé thì anh có quyền được cười.”

“Thần nhiên như thể chưa có gì xảy ra, giả vờ rằng chính mình rất lạnh lùng cay nghiệt, giả vờ rằng mình là một kẻ vô tình, giả vờ rằng mình không hề có cảm giác đối với bất cứ điều gì, bởi vì chỉ có như vậy thì mới có thể sống sót, đây là những gì mà cậu được huấn luyện, hoặc là mỉm cười mà làm cho tốt, hoặc là trực tiếp rút lui.”

“Mà cậu thì không phải loại người thứ hai, cậu sẽ không rút lui, cho nên cậu lựa chọn một con đường khác.” Khẽ hôn xuống cổ của Phong Triển Nặc, khi Feston dứt lời thì trong mắt của Phong Triển Nặc như có cái gì đó lóe lên, trở nên tỏa sáng.

“Anh thật sự hiểu tôi, điều này rất đáng sợ, anh biết gì hay không, tôi cảm thấy anh quả thật là một Phong Triển Nặc thứ hai, Feston, nhưng mà tôi cũng hiểu rõ về anh, chẳng lẽ đó không phải là lý do mà anh thành lập ST hay sao? Ngay từ đầu bọn họ đã tồn tại vì đối đầu với pháp luật và nguyên tắc, bọn họ đều là những thành viên đã vi phạm nguyên tắc, còn anh thì muốn bù lại sai lầm của mình, anh cũng giống tôi, lựa chọn mỉm cười để tiếp tục.”

Nói là đáng sợ nhưng động tác của Phong Triển Nặc lại biểu đạt một ý nghĩa hoàn toàn khác biệt, hần hôn cổ của Feston, hôn môi của Feston, hôn ngực của Feston...

Mất đi quá nhiều thuộc cấp như vậy, thiếu chút nữa cũng đã mất mạng, một lần nữa bắt đầu, Feston triệu tập thành viên của đội ST, nhưng lúc này hần lại bất ngờ vì có một U Linh xuất hiện và thay đổi phương hướng của hần.

“Nghe kỹ đây, Feston Kada, tôi sẽ không để cho anh hối hận, phải biết rằng một khi đã rời bỏ thì anh cũng đừng hòng quay về.” Trầm giọng tuyên cáo, hần mạnh mẽ đẩy Feston lên giường, đôi mắt tỏa sáng như hai ngọn đuốc.

Cởi bỏ chiếc áo thun trên người, cởi bỏ thắt lưng trên áo choàng tắm của Feston, người đàn ông bị hần đột nhiên bổ nhào vào chỉ giang hai tay mà nghênh đón, sau đó lại bất chợt xoay ngược lại rồi đè hần xuống nệm, “Tôi làm sao mà lại hối hận, ngốc ạ.”

Ngược lại với những lời dịu dàng là động tác rút dây nịt một cách thô bạo, đôi chân thon dài mạnh mẽ của Phong Triển Nặc nhanh chóng hiện ra trước mặt của Feston, có vài vết sẹo trang trí càng làm cho thân thể này thêm phần quyến rũ.

Ý đồ của Feston rất rõ ràng, Phong Triển Nặc cùng hần dây dưa chân tay, thân thể cọ sát, “Tôi đang đổ mồ hôi, để tôi đi tắm một chút...”

“Tôi không ngại, chỉ cần là mùi hương của cậu thì tôi đều chấp nhận.” Đặc vụ FBI khôn khéo nhanh chóng phá tan tính toán của người nào đó, “Dù sao thì làm một hồi cũng sẽ đổ mồ hôi mà thôi.”

Chặn lại đôi môi của Phong Triển Nặc, Feston cắn lên cổ của hần, bàn tay nóng rực mò xuống dưới thân của hần, Phong Triển Nặc không ngại để Feston tiến vào, chẳng qua hiện tại hần bức thiết muốn chiếm lấy Feston, lật Feston xuống, hần dùng hành động để chứng tỏ khát khao của mình.

“Cái tên này.” Feston hơi cau mày lại, bắt được mắt cá chân của Phong Triển Nặc, ban đêm chỉ mới bắt đầu, bọn họ có rất nhiều thời gian....

Tiếng dồn dập thổ dốc và âm thanh sung sướng rên rỉ của người yêu là nhịp điệu duy nhất giữa ban đêm yên tĩnh, ai thỏa hiệp với ai thì có lẽ cũng không còn quan trọng nữa, làn da chạm vào nhau, hô hấp giao hòa, dục vọng sôi trào và nhịp tim đập mạnh, tất cả hợp thành một thể.

Hương hoa hồng ngoài vườn giống như phiêu diêu vào trong phòng, hòa cùng mùi nam tính của đàn ông tạo thành một chất kích thích cực mạnh, thân thể ướt đẫm mồ hôi không ngừng va chạm, tiếng gầm nhẹ cuối cùng bị nuốt sạch bởi một nụ hôn.

Khi mặt trời ló dạng thì hai người trên giường vẫn chưa thức dậy, trong nhà bếp cũng đã thoang thoảng mùi trứng chiên.

Màu vàng óng của trứng chiên có thể làm cho người ta càng tăng thêm cảm giác thèm ăn, dì Wendy hài lòng đặt chúng lên đĩa, dì định đi gọi hai người trẻ tuổi rời giường thì bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

“Là ai vậy?” Cởi bỏ tạp dề, dì Wendy đi ra mở cửa, người trước cửa làm cho dì ấy kinh ngạc mở to hai mắt, “Ngài Walter? Đã lâu không gặp, vì sao ông lại...”

“Chào bà, Wendy.” Người đàn ông trung niên tên là Walter gật đầu một cách lịch sự, hần đội một cái mũ rộng vành, tay chống gậy, giống như một quý ông lạc hậu, hôn lên mu bàn tay của dì Wendy.

Một đám người đã lâu không gặp đều xuất hiện, dì Wendy mấy năm nay đều sống một mình, cho nên dì chỉ cảm thấy vui vẻ đối với những cuộc quây rầy bất thành linh này, khi con trai Danny của dì qua đời trong bệnh viện, ngoại trừ Feston thì dì còn nhìn thấy một người đàn ông khác tên là Walter, là người có quan hệ với Feston tiến đến thăm nuôi, người này cũng không tính là xa lạ.

“Khi đó ông chính là gia sư của Feston, có ảnh hưởng rất lớn đối với cậu ấy, quả nhiên đúng là như thế, bây giờ vẫn không thay đổi, ông có khỏe không, Walter, giọng điệu của hai người cũng rất giống nhau, khi Feston ân cần thăm hỏi tôi thì cũng nói như vậy.” Rút tay về, dì Wendy mở cửa ra rồi mời hấn tiến vào.

“Nói như vậy Feston quả nhiên đến nơi này của bà.” Walter không cúi mũ xuống, cũng không buông gậy chống, hấn nhìn bốn phía rồi cất tiếng cười to, “Thằng nhóc kia đâu rồi, còn đang ngủ sao, bảo nó ra đây gặp mặt tôi một chút, đã lâu rồi tôi vẫn chưa có dịp gặp nó.”

“Này...” Dì Wendy không biết có nên nói là Feston đang ở nơi này của dì hay không, có lẽ là trực giác, gần đây xe cảnh sát tới lui thường xuyên, mà Feston vốn là nhân viên cảnh sát nhưng lại không gia nhập trong đó, dì Wendy biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. fynnz810

“Không sao, mặc kệ có chuyện gì thì tôi đều giúp cậu ấy, trước kia cậu ấy và tôi có một chút hiểu lầm, mấy năm nay chúng tôi không có liên hệ, hiện tại muốn tìm cậu ấy cũng chẳng dễ a.” Walter thở dài.

“Có chuyện gì muốn tìm tôi?” Giọng nói của Feston xuất hiện trong phòng khách, hấn đã rửa mặt xong, mặc đồ chỉnh tề, nhìn thấy Walter thì dường như không quá kinh ngạc, dì Wendy thấy hấn đi ra thì liền nói, “Hai người tán gẫu đi, đi đi chuẩn bị bữa sáng.”

“Đừng vội, bà Wendy, với lại Feston, người ở sau lưng cậu là ai vậy?” Walter tựa hồ không vội mà ôn chuyện, hấn cảm thấy rất hứng thú đối với một người khác xuất hiện trong phòng khách, ngay phía sau lưng của Feston, có một bóng người nhàn nhả bước ra.

“Ai đến vậy?” Phong Triển Nặc vừa mặc xong quần áo, thả xuống vạt áo thun, hấn bước đến phòng khách, vài người cùng nhau nhìn về phía hấn, chỉ thấy đồng tử của hấn bất chợt co rút mạnh, đôi mắt màu xanh biển giống như tuôn ra một chùm lửa.

“Tránh ra! Feston!” Răng rắc, súng được lên đạn, sắc mặt của Phong Triển Nặc đột biến, nhắm vào người đàn ông trung niên bên cạnh dì Wendy, “Hấn chính là Bạch quỷ!”

.....

P/S: Bác Bạch quỷ này phá hỏng bầu không khí lãng mạn của 2 người =.=

224. Chương 224: Kẻ Thù Chung

Đôi mắt âm u lạnh lẽo nhắm thẳng vào Walter, ánh mắt của Walter cũng lóe lên mà nhìn Phong Triển Nặc.

Mái tóc hoa râm được chải chuốt gọn gàng, bộ âu phục ba lớp sạch sẽ mà chỉnh tề, đồng hồ quả lắc màu bạc được giắt ở ngay bên túi ngoài, trong tay cầm cây gậy bằng gỗ, vẻ mặt bình tĩnh trang nghiêm, Walter làm cho người ta có cảm giác giống như một vị giáo sư về hưu được người tôn kính, hấn chính là Bạch quỷ?

Bạch quỷ là gì? Dì Wendy vẫn còn ngỡ ngàng chưa hiểu, nhưng Feston lại không hề chần chờ mà lập tức kéo dì ấy ra phía sau, cùng lúc rút ra khẩu súng lục, “Ông rốt cục là ai?”

“Tôi là thầy của cậu, Feston, làm sao mà cậu lại không biết tôi cơ chứ?” Walter chống gậy, phần tay cầm xoay vài vòng trong tay của hấn, Phong Triển Nặc khoát cổ tay, “Dì Wendy, rời khỏi nơi này ngay lập tức, đến nơi an toàn đi.”

Dì Wendy trở thành nhược điểm lớn nhất của bọn họ, cho dù dì ấy bị Feston kéo đến một bên nhưng khoảng cách này đối với Bạch quỷ mà nói thì vẫn quá gần, gần đến mức hấn có thể giết dì ấy bất cứ khi nào, đây cũng là nguyên nhân mà Phong Triển Nặc và Feston không dám động thủ ngay lập tức.

“Mọi người không cần phải rời đi, cứ ngồi xuống rồi tâm sự chẳng phải tốt hay sao?” Walter, White, cũng chính là Bạch quỷ, hấn ngăn cản động tác của dì Wendy, tươi cười nhìn bọn họ.

“Thói quen của ông vẫn không thay đổi, Bạch quỷ, ông vẫn thích nhìn vẻ mặt kinh ngạc trước khi chết của người ta, bọn họ cũng không ngờ sẽ bị viên đạn trong cây gậy của ông bắn chết, càng không ngờ sẽ bị giết chết bởi người mà mình tôn kính khi đang nói chuyện phiếm, như vậy rất lý thú đúng không?” Bầu không khí trong phòng khách nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng trên thực tế thì hết sức căng thẳng, giọng điệu của Phong Triễn Nặc bỗng nhiên trở nên thoải mái, giống như đang trêu đùa một người bạn thân.

“Rất lý thú, đương nhiên là rất lý thú, cậu là học trò có thời gian đi theo tôi lâu nhất, Triễn Nặc, hiện tại cậu tên là Triễn Nặc có phải hay không, lúc trước tôi phải thật vất vả để tra từ điển Trung Quốc, tìm cho cậu một chữ Trảm, ý tứ là chặt đứt đầu người, đó là cảnh tượng tuyệt vời đến mức nào.” Giống như trong một lớp học, giáo sư Bạch quỷ cực lực đề cử một đề tài thú vị với học trò để làm luận văn. (Trong tiếng Trung chữ Trảm và chữ Triễn đọc giống nhau, Bạch quỷ gọi Ian là Trảm Nặc)

“Mà theo như lời của ông thì khi tôi từ trong cô nhi viện đi ra có mang theo một sợi dây chuyền được khắc chữ Nặc, đó là thân thể duy nhất của tôi, nhưng chẳng phải ông đã sớm vứt bỏ sợi dây chuyền kia rồi hay sao, tên là gì cũng không quan trọng, quan trọng là ông muốn lấy mạng của tôi, tôi cũng muốn lấy mạng của ông.” Phong Triễn Nặc cười lạnh, không hề che giấu sát ý của mình.

“Cậu muốn giết tôi? Giết thầy của cậu? Thật sự rất đáng tiếc.” Bạch quỷ thở dài, ý cười trong ánh mắt trở nên dữ tợn, “Chẳng lẽ cậu không muốn biết làm thế nào mà tôi trở thành thầy của cậu ấy hay sao? Feston Kada, một học trò khác của tôi, là tác phẩm kiệt xuất của tôi, đáng tiếc là hai người các cậu đều không biết nghe lời.”

Năm đó Bạch quỷ chính là kẻ đã dạy hấn đủ loại kỹ thuật giết người, không ngờ Bạch quỷ cũng chính là thầy của Feston, chuyện này thật sự khiến cho Phong Triễn Nặc bất ngờ cũng làm cho Feston hoàn toàn kinh ngạc.

Bọn họ có cùng một người thầy, trước khi bọn họ quen biết nhau thì đã có mối liên hệ thông qua Bạch quỷ, điều này cũng giải thích vì sao bọn họ không thể phân biệt cao thấp, bọn họ đều có kỹ thuật bắn súng hoàn hảo, khi đối phó với nguy hiểm thì đều có kế sách tương tự, ngoại trừ một vài thói quen trùng hợp thì có lẽ việc có cùng một thầy dạy cũng là nguyên nhân chính.

Hấn và Feston, theo góc độ nào đó mà nói thì xem như bọn họ đã là bạn học từ lâu trước kia, lâu đến mức bọn họ vẫn chưa kịp quen biết nhau.

Đây là trùng hợp hay là do Chúa đã sớm an bài hết thảy, chỉ chờ bọn họ tự mình phát hiện?

Quý ngài Walter lộ ra bộ mặt thật của mình, cùng giằng co với hai người trẻ tuổi, mà dì Wendy lại trở thành con tin, cảnh tượng không giống sự thật lại diễn ra trong phòng khách của dì Wendy, tuy rằng dì đã già nhưng vẫn chưa hồ đồ, dì im lặng mà đứng, không muốn vì chính mình mà ảnh hưởng đến hành động của hai người trẻ tuổi này.

Feston sau khi trải qua một trận kinh ngạc thì ánh mắt bất chợt trở nên âm trầm, “Gây nên cái chết của Danny lần đó, làm cho thượng cấp thay đổi quyết định chính là ông, Walter, hay là White, tôi mặc kệ ông tên là gì, tôi nhớ rõ ông đã đề nghị bọn họ như thế nào, là ông gây nên cái chết cho thuộc cấp của tôi, tạo nên sai lầm lần đó, đừng lấy cái danh là thầy của tôi mà tự lên mặt, ông không xứng.”

“Cậu vứt bỏ một người thầy tốt như tôi hay sao? Tôi là do thượng cấp đề cử cho cậu, đồng thời được nhà của cậu tán thành, là người duy nhất có năng lực dạy cậu...” Bạch quỷ nhìn chằm chằm vào Feston, thuận tay lấy ra đồng hồ quả lắc mà xem giờ, dì Wendy đứng một góc nghe thấy bọn họ nói chuyện, toàn thân lập tức chấn động.

“Ông đã từng ở biệt đội hải kích, phục vụ trong quân ngũ rất nhiều năm, ông quả thật rất xuất sắc, nhưng tôi không ngờ hóa ra ông lại là một sát thủ, ông dạy Triễn Nặc, cũng dạy tôi, đáng lý tôi phải nhận ra ông, nếu không phải lúc ông đi thăm Glen có đội mũ nên tránh được camera thì tôi đã sớm nhận ra ông.” Lưu ý đến động tác rất nhỏ của Bạch quỷ, Feston liếc mắt với Phong Triễn Nặc một cái.

Phong Triển Nặc cũng đang nhìn về phía hắn, cả hai đều biết đối phương ám chỉ cái gì, Bạch quỷ tìm đến tận đây thì chắc chắn sẽ không đi một mình.

Bên ngoài khu vườn, hoa hồng vẫn còn lan tỏa hương thơm ngát, không khí buổi sáng sớm rất tươi mát, ánh mặt trời vẫn chưa chói chan, ấm áp mà dễ chịu, hết thảy thoạt nhìn đều rất yên bình, nhưng hai người trong phòng lại mơ hồ cảm giác được một loại nguy hiểm đang rình rập.

“Hắn sẽ không cho anh có cơ hội này, bởi vì hắn là Bạch quỷ.” Feston không thể nhìn thấy khuôn mặt của Bạch quỷ thông qua camera quan sát, điểm này cũng chẳng có gì kỳ lạ, Phong Triển Nặc đột nhiên nhào về phía dì Wendy, cùng lúc Feston cũng nổ súng.

Tiếng súng vang vọng trong phòng khách, ngay khi Bạch quỷ nhìn thấy Phong Triển Nặc nhảy lên thì hắn liền xoay người nấp ra sau ghế sofa, “Cậu đã hủy hoại kiệt tác của tôi, Trảm Nặc, còn có đám đồng bọn của cậu, xem thử đi, sau khi bọn họ rời khỏi tổ chức thì đã biến thành cái gì?! Cậu thật sự làm cho tôi rất thất vọng!”

“Còn cậu nữa, Feston, cậu lại dám nói tôi không xứng làm thầy của cậu sao?!” Đứng dậy từ đằng sau ghế sofa, mái tóc chảnh tề trở nên hỗn loạn, khuôn mặt nguy trang thành ôn hòa của Bạch quỷ đã hoàn toàn bị đánh vỡ, viên đạn trong cây gậy bay về phía dì Wendy, “Hai người đều rất bảo vệ bà lão này, vậy thì tôi sẽ cho bà ta đi chào trời trước.” fynnz.wordpress.com

Giống như nhìn thấy cảnh tượng mà mình chờ mong, Bạch quỷ lộ ra nụ cười sung sướng, nhưng một cái bàn ăn từ trong tay của Feston bất chợt bay đến đã kịp chắn ngang viên đạn khiến cho nụ cười trên khóe miệng của Bạch quỷ lập tức đông cứng, đĩa trứng chiên vàng óng rơi xuống đất, dì Wendy nhìn trứng chiên của mình, dì ấy bỗng nhiên trở nên phần nộ.

“Để dì giết hắn, hai đứa mau chạy đi!” Bọn họ nghe thấy dì Wendy nói những lời này, dì Wendy có nụ cười ấm áp, người phụ nữ lớn tuổi hiền lành cầm tạp dề trong tay, nắm lấy con dao cắt rau củ đặt trên tấm thớt trong nhà bếp, “Là hắn giết con của dì, hắn hại chết Danny! Dì muốn hắn phải đền mạng!”

Feston giữ chặt dì Wendy, “Đừng nhúc nhích!”

Phong Triển Nặc cũng không muốn nhìn thấy dì Wendy rơi vào tầm bắn của Bạch quỷ, “Dì Wendy! Dì muốn chết ở trước mặt tụi con hay sao?”

“Nếu giết bà ta ở trước mặt hai người thì đây là chiến thắng lớn nhất của tôi, đương nhiên cũng sẽ có cảm giác rất tốt....” Bạch quỷ cười một cách kỳ quái, “Ra tay!” Hắn bỗng nhiên giơ lên cây gậy rồi nhấn vào một công tắc ở mặt sau.

Nơi đó nhất định có thiết bị, nhận được tín hiệu, những cái bóng đen từ trên nóc nhà lập tức phá vỡ cửa sổ, những mảnh kính vỡ vụn cùng với tiếng súng vang lên đồng loạt, Phong Triển Nặc và Feston luôn muốn biết Bạch quỷ đã triệu tập được bao nhiêu sát thủ, hiện tại bọn họ đã nhìn thấy nhưng không có thời gian để đếm từng người.

Bạch quỷ nhảy lên bàn trà, giống như một nhạc trưởng chỉ huy dàn nhạc, hắn vung lên cây gậy của mình, cất tiếng như thể đang đọc một bài thơ diễn cảm, “Giết bọn họ, mặc kệ dùng bất cứ cách nào, đây là một cuộc giao dịch lớn, giết bất kỳ kẻ nào thì mấy người sẽ có được tất cả — giết đi—”

Hắn từ bàn trà nhảy xuống ghế sofa, lại từ ghế sofa nhảy đến cửa sổ, ném đi cây gậy, hắn rút ra một khẩu súng, tiếng súng trong phòng tựa như một giai điệu ngân vang, dồn dập chấn động nhĩ tai, tại khu vực ngoại thành này chờ có người báo cảnh sát thì khi cảnh sát đến nơi này cũng chỉ có thể nhặt xác mà thôi.

“Hắn là một kẻ điên thích cuồng sát” Đẩy dì Wendy lên lầu, Feston dựa sát vào tường để né tránh một trận hỏa lực, cổ tay nâng lên khẩu súng màu đen lấp lánh ánh sáng lạnh của kim loại.

Phong Triển Nặc ở phía bên kia, hắn hừ cười, “Chứ còn gì nữa, là một kẻ điên bị mắc bệnh cuồng sát, nếu chúng ta mà dùng trong tay của hắn thì cứ tin tưởng tôi đi, kết cục tệ nhất cũng không phải là cái chết đâu.”

“Ra đây đi, có người gọi mấy người là Caesar và U Linh đúng không?” Bạch quỷ trong phòng khách giống như một ông lão hiền lành vẫy tay đối với bọn họ đang nấp trên cầu thang, “Chúng ta có thể tâm sự, chuyện

này thật sự làm cho tôi bất ngờ, hai đứa học trò xuất sắc nhất của tôi, tôi muốn biết các cậu quen nhau bằng cách nào?”

Đùng, tiếng súng cùng máu tươi bắn ra là câu trả lời cho Bạch quỷ, nhìn thấy một tên sát thủ do mình chiêu mộ lại rơi xuống từ cầu thang thì trong mắt của Bạch quỷ tựa hồ toát ra những tia lửa đỏ.

Hai người học trò ưu tú nhất, đây không phải là khích lệ mà là sự thật, nhìn xem trước mắt thì liền biết sự đánh giá của hân chân thật như thế nào.

Bạch quỷ cũng không phải kẻ điên mà là tương phản, hân dùng bề ngoài điên cuồng để che dấu bản chất khát máu của mình, thỉnh thoảng cũng dùng vẻ ngoài nghiêm trang để ngụy tạo, hân biết rõ thực lực của hai người kia hơn bất kỳ kẻ nào khác.

Chiếm ưu thế, Phong Triển Nặc và Feston dùng chiêu dĩ dật đãi lao, tựa như thợ săn lấp bẫy chờ sẵn con mồi, nhằm vào con mồi của bọn họ, trở thành kẻ thù của bọn họ thì mới biết khi hai người kia liên thủ thì sẽ thế nào. (dĩ dật đãi lao: binh pháp Tôn Tử, lấy nhàn để đối phó với mệt mỏi)

Tiếng thét thảm thiết, thi thể ngổn ngang giữa những vũng máu tươi, đang chiếm ưu thế cho nên bọn họ đều lựa chọn tiếp tục bình tĩnh chờ đợi con mồi tiến vào hòng súng của bọn họ.

Giọng nói của Bạch quỷ không ngừng vang vọng dưới lầu, “Hôm nay mấy người trốn không thoát đâu, mấy người sẽ chết ở trong này, người của tôi đã bao vây xung quanh, khu vườn bên ngoài cũng đều là người của tôi, cậu sẽ cảm thấy hối hận vì những gì mà cậu đã làm, Trảm Nặc. Còn cậu nữa, Feston, cậu cũng sẽ hối hận vì đã chọn sai đối tượng...”

Lời nói bỏ dờ của Bạch quỷ lộ ra một chút bất ngờ quý bí, “Hai người đều là học trò của tôi, mấy người tưởng rằng học trò có thể giết được thầy của mình hay sao?”

Tiếng bước chân tiếp cận, đám sát thủ dù sao cũng không phải số ít, tiếng cười của Bạch quỷ truyền lên, dì Wendy nắm chặt tạp dề trong tay, vừa lo lắng lại vừa phẫn nộ, “Đây là tiếng cười của quỷ dữ, hân là một con quỷ giết người!”

“Quỷ dữ cũng phải sợ tử thần, chỉ có viên đạn mới có thể kết thúc hết thảy, cũng may là chúng ta vẫn còn đủ số đạn để dùng.” Trong lúc nguy cấp Phong Triển Nặc lại càng tỉnh táo hơn bình thường, hơi hơi cười lạnh, hân quan sát phía dưới thông qua khe hở của cầu thang. fynnz810

Feston thay băng đạn, “Nơi này có cửa sau, hai người đi trước đi.”

“Anh nói cái gì?” Đôi mắt màu xanh biển như đóng băng, “Muốn tôi bỏ anh lại một mình sao? Feston Kada! Anh muốn chết hả?!”

Rất ít khi kêu đầy đủ tên họ của Feston, Phong Triển Nặc nghiêng rằng mà nói, hòng súng trực tiếp chĩa vào đầu của Feston, “Nếu anh muốn chết thì để tôi nổ súng sẽ nhanh hơn!”

Bị hân nhìn một cách lạnh lùng, Feston liền nắm lấy súng của hân, “Vậy cậu nói cho tôi biết còn cách nào đơn giản hơn nữa hay không, đây là kế hoạch tốt nhất nhằm giảm bớt tổn thất, nếu hai người chúng ta đều ở lại thì một mình dì Wendy không thể thoát khỏi mai phục ở ngoài cửa!”

Chết tiệt! Feston nói đúng, nhưng mà...Phong Triển Nặc siết chặt nắm đấm, nheo mắt mỉm cười, “Vậy tại sao không phải là tôi ở lại còn hai người thì rời đi?”

Bọn họ cũng không đồng ý để đối phương mạo hiểm, cho dù biết rõ bọn họ sẽ không dễ dàng bị xử lý như vậy, nhưng ai có thể cam đoan chuyện bất trắc sẽ không xảy ra.

Đám sát thủ xông lên từ dưới lầu, Phong Triển Nặc và Feston không có thời gian để tranh cãi, bọn họ dẫn theo dì Wendy chạy ra ngoài sân thượng, dì Wendy dừng lại thở hổn hển, “Xem ra dì mới là phiền phức lớn nhất...”

Dì Wendy đang nói thì bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, khu vườn ở dưới lầu truyền đến những tiếng kêu thảm thiết chứng minh suy đoán của bọn họ, mặc kệ là ai thì dường như có người đến trợ giúp bọn họ, ngay sau đó là một tiếng kêu quen thuộc vang lên trong khu vườn rậm rạp, “Có chúa mới biết tìm mấy người khó khăn như thế nào! Còn sống cả chứ?”

Phong Triển Nặc giật giật bả vai, “Xem ra hôm nay cũng không xui lắm.”

“Có lẽ cậu nên lo lắng là còn đủ đạn để dùng hay không.” Lấy ra vài băng đạn từ trong lòng rồi quơ quơ trước mắt của Phong Triển Nặc, sau đó đặt vào tay của đối phương, Feston nói với người trong khu vườn, “Đến rất đúng lúc, Bob.”

.....

P/S: hơ hơ, nói chung là 2 bạn ko bị xây xác gì cả

225. Chương 225: Ác Quỷ Giữa Ban Ngày

Bob không nói tiếp, ngay sau đó lại là một tiếng nổ lớn, đây là câu trả lời tốt nhất.

Muốn tìm mấy quả lựu đạn ở Washington cũng không khó, mặc kệ uy lực của chúng có ảnh hưởng đến đám sát thủ trốn trong vườn hay không, ít nhất chúng đã khuấy rầy kế hoạch của Bạch quỷ.

“Cám ơn, Bob, mặc kệ anh đến đây bằng cách nào, trước tiên phải nói cho rõ là tôi sẽ không trả thù lao cho anh đâu.” Bắn một phát, Phong Triển Nặc dựa vào tường, nhìn thi thể ngã xuống trước mắt, hắn nói chuyện với người ở dưới lầu.

“Trong điện thoại tôi có nói rồi, tại cậu không chịu nghe thôi.” Bob cũng hô to với Phong Triển Nặc, nói xong lại tiếp tục ném lựu đạn, hắn thở hổn hển, đồng thời đẩy mắt hiện lên vẻ tàn ác, “Tôi không mong cậu trả thù lao, nhưng mà nghe đây, Ian, hôm nay cậu nhất định phải giết Bạch quỷ, đây là vì chính cậu.”

Phong Triển Nặc lạnh lùng mỉm cười, “Đương nhiên là tôi biết.”

Thù dai là đặc điểm đáng sợ của Bạch quỷ, nếu hôm nay không giết được hắn thì sau này hắn sẽ càng mang đến nhiều người hơn, thủ đoạn càng độc ác hơn, lần này bọn họ xem như đã sớm chuẩn bị, nhưng nếu có một cái bóng cứ đi theo sau đuôi thì khó có thể đảm bảo sẽ không bị đánh lén.

Biết người mà Phong Triển Nặc sẽ đối phó là Bạch quỷ cho nên Bob cũng biết rõ chuyện này rất khó khăn.

Khi Phong Triển Nặc gọi điện thì hắn từng nói là muốn đến giúp đỡ, sau đó lại nhờ người của Hecate tìm hiểu tin tức, mạng lưới tình báo của Stephanie phân tán khắp nơi trên thế giới, muốn phát hiện chỗ nào đang xảy ra dấu súng ở vùng ngoài thành của Washington thì chẳng có gì là khó, trước khi cảnh sát đến thì Bob đã chạy đến nơi.

Ánh mặt trời tỏa nắng trên sân thượng, súng ống đạn dược cũng nóng bức như nhiệt độ của ánh mặt trời, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, sân thượng cực kỳ náo nhiệt, trong khu vườn cũng không quanh què, một mình Bob thì không thể đối phó với nhiều người cùng một lúc, nhưng lựu đạn trong tay của hắn lại có tác dụng rất lớn.

Hoa hồng trong vườn vẫn thơm ngát như trước, đỏ như máu người dưới đất.

Hai người tập trung hỏa lực, đám sát thủ mà Bạch quỷ chiêu mộ đều là những sát thủ đã được huấn luyện chuyên nghiệp, cho dù là Phong Triển Nặc và Feston thì chỉ có hai người bọn họ, còn phải bảo vệ an toàn cho dì Wendy, vì vậy hai người đều phải cố hết sức.

“Để cho dì đi trước, đi đi rồi thì các con mới có thể chuyên tâm đối phó với hắn.” Dì Wendy đứng trên sân thượng nhìn xuống đất, dường như muốn nhảy xuống thì liền bị Phong Triển Nặc ngăn cản đúng lúc, “Dì sẽ ngã chết đó!”

“Cẩn thận!” Feston đột nhiên chuyển sang phía hắn, viên đạn sượt qua bên tai của Phong Triển Nặc, bám theo một luồng khí nóng rực, bắn trúng một tên sát thủ định đánh lén.

Phong Triển Nặc không hề nhúc nhích, khi kẻ đánh lén ngã xuống đất thì hắn mới liếc mắt nhìn cái xác kia, “Bắn rất đẹp.” Hắn mỉm cười, đồng thời nâng súng, lại tiếp tục xử lý thêm một tên khác.

“Cậu cũng vậy.” Feston không tiếc lời khen ngợi kỹ thuật giết người của Phong Triển Nặc, hai người nhìn nhau mà cười.

Nhưng đối với người khác mà nói thì tại một nơi ngổn ngang thi thể, tràn ngập khói thuốc súng như vậy thì thật sự rất khó cười nổi, dì Wendy cảm thấy rất khó đối mặt với tình cảnh này, dù sao đây cũng là nhà của dì, mà trước đây ngoại trừ thi thể của thân nhân thì dì Wendy chưa từng nhìn thấy người khác chết như vậy.

“Hắn đến kìa!” Sắc mặt của dì Wendy trở nên tái nhợt, bỗng nhiên chỉ vào đầu cầu thang.
fynnz.wordpress.com

Từ này đến giờ Bạch quỷ vẫn chưa ra tay, rất có kinh nghiệm giết người, hẳn biết rõ cho dù đám sát thủ trong vườn đều toi mạng thì tình huống vẫn có lợi đối với hắn, hắn không cần phải sốt ruột.

Giống như đang hưởng thụ cảm giác ngắm nhìn con mồi giãy dụa trước khi chết, hắn chậm rãi tiến lên lầu, “Trốn đi, trốn càng nhanh càng tốt, như vậy mới thú vị.”

Thế này mới giống như săn bắn, nếu con mồi chịu thua quá nhanh thì trò chơi sẽ không còn lạc thú, trên người của Bạch quỷ không còn tìm thấy cảm giác của một vị giáo sư về hưu, hắn cầm trong tay một khẩu súng tự động, hòng súng quét ngang, hắn xông lên sân thượng, vừa uy hiếp Phong Triển Nặc và Feston vừa giết luôn đám sát thủ của mình.

Mà Bạch quỷ cũng không thêm bận tâm, hắn giẫm lên đồng thi thể nằm ngổn ngang, trong tiếng súng đinh tai điếc óc là tiếng cười điên cuồng, “Feston, nếu cậu còn muốn chạy thì bây giờ vẫn còn kịp, tôi có thể tạm thời buông tha cho cậu nhưng người ở bên cạnh cậu thì không thể không chết.”

“Vì sao ông lại đồng ý buông tha cho tôi?” Khi Feston nói rằng Bạch quỷ không xứng làm thầy của hắn thì Bạch quỷ cũng rất phần nộ, về mặt phần nộ đó không phải là giả, mà với tính cách của Bạch quỷ thì làm sao kẻ này có thể bỏ qua cho người không đặt mình vào trong mắt?

Nghe thấy thắc mắc của Feston, Phong Triển Nặc cũng rất muốn biết đáp án, nhưng ngay sau đó Bạch quỷ lại cười rộ lên, giống như đang ban cho bọn họ một ân huệ, “Vậy thì được rồi, nếu như thế thì cho mấy người chết chung.” Feston bấm cò súng, một loạt tiếng súng vang lên, không hề hỏi tiếp.

Bạch quỷ trốn sau vách tường, mọi người đều không tiếp tục lên tiếng nữa, bởi vì không muốn phân tâm, hai người từng được dạy bởi Bạch quỷ cho nên đều biết rất rõ ông thầy này có kỹ thuật xạ kích và bản lĩnh như thế nào, một người từng nhậm chức ở biệt đội hải kích, đồng thời lại là một sát thủ, có lẽ Bạch quỷ còn làm những nghề khác nữa, kinh nghiệm phong phú cũng có nghĩa hắn cực kỳ khó đối phó.

Bob dùng lựu đạn giải quyết không ít sát thủ ở dưới lầu, hắn hô to lên sân thượng, “Cho bà ta xuống đây! Bảo người phụ nữ kia nhảy xuống nhanh lên!”

Có Bob tiếp ứng thì dì Wendy có thể an toàn nhảy xuống, Feston ra hiệu cho dì ấy nhanh chóng hành động, “Bảo Bob đưa dì rời khỏi nơi này ngay lập tức!”

Không muốn trở thành trói buộc, dì Wendy cũng làm theo, nhưng đáng tiếc là người phụ nữ lớn tuổi suốt ngày lui cui trong nhà bếp thì làm sao có thể so sánh với Bob, dì ấy vừa leo lên lan can trên sân thượng thì Bạch quỷ cũng xuất hiện dưới ánh mặt trời.

“Khởi động xong rồi, đã đến lúc tôi bước lên sân khấu.” Giơ súng, Bạch quỷ không thêm bận tâm Phong Triển Nặc và Feston đang chĩa súng vào hắn, “Khi mấy người nổ súng bắn tôi thì tôi đã có thể giết chết người phụ nữ này, chắc hai người đều biết rõ đúng không?”

Bạch quỷ nói chính xác, phong Triển Nặc bất động, Feston cũng bất động, hơn nữa bọn họ còn biết đồng thi thể nằm ngổn ngang dưới sàn chẳng qua chỉ là đá kê chân cho Bạch quỷ, làm cho trò chơi giết chóc này càng thêm thú vị.

“Tôi cảm thấy đám sát thủ còn sống của ông rất đáng thương, chẳng qua bọn họ chỉ là công cụ của ông.” Tầm mắt tập trung lên bàn tay của Bạch quỷ, không buông tha cho một chút biến hóa nhỏ nhất nào, ngược lại với cảm xúc căng thẳng chính là vẻ mặt thờ ơ của Phong Triển Nặc, “Còn người phụ nữ này, ông tưởng là tôi sẽ bận tâm đến sống chết của bà ta hay sao?”

Hắn nheo mắt, trong nụ cười lạnh lùng là sát ý dữ tợn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng bắn Bạch quỷ.

Feston không có phản ứng đối với lời nói của Phong Triển Nặc, hắn vẫn luôn ủng hộ quyết định của Phong Triển Nặc.

Nhưng Bạch quỷ chỉ nở nụ cười, “Đây là tôi đã dạy cậu, trước kia tôi nghĩ là cậu làm được, không bận tâm đến bất kỳ kẻ nào, nhưng tôi thật thất vọng là biểu hiện của cậu hình như chỉ là giả dối, cậu cũng chẳng khác gì người bình thường, con trai ạ, cậu vẫn quan tâm đến mạng người, cho dù bà ta và cậu không có bất kỳ quan hệ gì.” Bạch quỷ dùng ánh mắt tiếc nuối và thất vọng để nhìn Phong Triển Nặc, súng của hắn chia vào dì Wendy, dì ấy nắm chặt lan can không dám thả lỏng, nhưng cũng không dám nhảy xuống, chẳng biết Bob đã biến mất từ khi nào.

“Với lại cậu còn định ly gián quan hệ giữa tôi và thuộc cấp của tôi, đó là một biện pháp không tồi, đáng tiếc là bọn họ sẽ không nghe lời của cậu.” Rút ra một xấp chi phiếu với những con số lên đến hàng chục hàng trăm triệu, Bạch quỷ ném chúng vào không trung, “Bọn họ chỉ nghe thứ này, tôi cung cấp công việc và thù lao cực lớn, bọn họ trả giá cho lao động của mình – giết!”

Đám sát thủ đỏ mắt đôi mắt, bọn họ hoàn toàn không sợ bị Phong Triển Nặc và Feston bắn chết, hoàn thành nhiệm vụ là mục tiêu duy nhất.

Ngay lúc này Bạch quỷ duỗi tay ra, bắt lấy tay của dì Wendy, dì Wendy đã sớm cầm cự hết nổi, càng không thể ngăn cản sức kéo của Bạch quỷ, mà Phong Triển Nặc và Feston lại bận đối phó với sự công kích của đám sát thủ, khi bọn họ đấu với đối phương thì súng của Bạch quỷ đã chia vào đầu của dì Wendy.

“Nếu hai người không cần mạng của bà ta thì cứ tiếp tục ra tay, chứng minh cho tôi xem đệ tử của tôi xuất sắc bao nhiêu, đừng để cho tôi thất vọng, đến đây đi, nổ súng vào tôi đi, chứng minh là hai người không bận tâm đến bà già này.” Bạch quỷ nắm lấy cổ họng của dì Wendy, bên dưới mái tóc hoa râm hỗn độn là đôi mắt tràn ngập sát ý giống như một vực thẳm chết.

“Nếu mấy người giết tôi thì chẳng khác nào giết bà ta, nhưng đồng thời cũng chứng tỏ tôi đã dạy được hai đứa học trò xuất sắc.” Người thường khó có thể hiểu rõ tâm tư của con quỷ sát nhân, không ngờ là Bạch quỷ lại muốn bọn họ nổ súng.

“Đáng tiếc tôi nghĩ rằng các cậu làm không được.” Đây mới là nguyên nhân chính mà Bạch quỷ không sợ hãi, hắn dùng báng súng đập vào đầu của dì Wendy, nhìn thấy máu chảy ròng ròng thì liền cảm thấy cực kỳ hài lòng. fynnz810

Ánh mắt lạnh lùng, viên đạn bắn vỡ đầu của một sát thủ, Phong Triển Nặc đá một cú làm cho thi thể từ trên sân thượng rơi xuống đất.

Feston càng trầm mặc hơn, tên sát thủ đang nhìn hắn bỗng nhiên cảm thấy ***g ngực đập thành thịch, vừa nhận ra nguy hiểm thì cũng đã chậm, cuối cùng tên sát thủ chỉ nghe thấy tiếng trái tim của mình bị vỡ vụn.

“Bạch quỷ, tốt nhất là ông buông dì ấy ra—” Dưới ánh mặt trời U Linh tàn sát tất cả những kẻ đang chặn đường, lúc này không bị Caesar ngăn cản, Feston chỉ cùng hắn chia ra hai bên mà đuổi theo Bạch quỷ.

Chỉ mới một ngày nhưng Phong Triển Nặc đã có thể cảm nhận rõ ràng tình cảm của dì Wendy dành cho bọn họ, mặc dù bọn họ chỉ là người xa lạ không có quan hệ huyết thống với dì, nhưng bọn họ đều không muốn để cho người phụ nữ đáng mến này bị tổn thương.

“Chuyện đó không có khả năng, bà ta sẽ bị tra tấn đến chết.” Bạch quỷ cười to, “Còn chưa hiểu hay sao, đây là nhược điểm của mấy người.”

Đám sát thủ có hơn một chục tên, nhưng số lượng tử vong cũng rất nghiêm trọng, tuy nhiên Bạch quỷ căn bản không bận tâm những người đó sống chết thế nào, hắn lôi dì Wendy đến cầu thang, một tay bóp cổ của dì ấy, dì Wendy giãy dụa vô ích, cảm giác được dòng máu ấm áp vẫn chảy xuống từ trên trán xuống mặt.

Bạch quỷ không lập tức giết dì ấy, hắn muốn tra tấn dì Wendy ở trước mặt Phong Triển Nặc và Feston, hắn khoát trái lôi dì Wendy xuống lầu, không ngờ khi đi ngang qua nhà bếp thì dì Wendy lại vớ được một cái nĩa, lung tung quơ quào về phía hắn rồi đâm vào cánh tay của hắn.

Nhưng Bạch quý vẫn không buông tay, cười lạnh một cách dữ tợn, càng siết chặt cổ của dì Wendy hơn, trước mặt của dì ấy trở nên tối om, giống như có thể nhìn thấy đứa con xấu số của mình trong vầng hào quang le lói ở cách đó không xa, nó đang mỉm cười với dì...

Khi Phong Triển Nặc và Feston đuổi theo xuống lầu thì dì Wendy đã ngã trên ghế, máu từ vết thương trên trán chảy ướt cả mặt, Bạch quý chìa súng vào dì ấy, bàn tay chảy máu đang cầm một con dao nhỏ, “Bà ta làm cho tôi đổ máu, tôi phải báo đáp bà ta thế nào đây hả, hai đứa?”

Hắn ngẩng đầu nhìn bọn họ, khi nói chuyện thì lưỡi dao đã cắt vào lỗ tai của dì Wendy.

.....

P/S: Cái thằng này bị biến thái nặng....

226. Chương 226: Đến Từ Thiên Đường

Dì Wendy bị cơn đau làm cho tỉnh lại, tiếng kêu cũng rất thấp, dường như đã mất hết sức lực, hoặc có thể là vì không muốn bọn họ lo lắng cho dì.

“Thay vì để cho dì đau đớn thì không bằng để cho dì ra đi êm ái vẫn hơn.” Sắc mặt của Phong Triển Nặc rất bình tĩnh, có lẽ Feston sẽ không đồng ý quan điểm của hắn nhưng hắn vẫn chuẩn bị nổ súng.

“Vẫn chưa đến lúc bỏ cuộc.” Feston bỗng nhiên đè tay của Phong Triển Nặc lại, dùng ánh mắt ra hiệu, ngay sau lưng Bạch quý có người bỗng nhiên tiến đến gần cửa cái, gờ súng lên.

“Cần người hỗ trợ không?” Viên đạn bắn về phía Bạch quý, dù sao thì Bạch quý cũng có kinh nghiệm phong phú, khi bị trúng đạn thì hắn đồng thời xoay người một vòng ra phía trước, mà người nổ súng lại chính là Rắn mối.

Sau lưng của Bạch quý bị trúng đạn nhưng chỉ sát ngay bả vai, không bắn trúng chỗ nguy hiểm, Rắn mối lập tức lui về sau.

Hiện tại hắn xuất hiện ở nơi này, nhất định là đã theo dõi hành động của Bạch quý được một thời gian, nếu không phải tình huống nguy cấp thì Rắn mối có lẽ sẽ không xuất hiện, Feston có thể đoán được lý do mà Rắn mối đến nơi này, mặc kệ đối phương nói như thế nào thì Feston vẫn có thể thấy rõ lý do đó của Rắn mối.

“Giúp giết chết Bạch quý, tiền thù lao tùy cậu quyết định.” Móc ra một mớ đạn từ trong túi quần, Feston nhanh chóng lắp chúng vào băng đạn, động tác thuần thục, khi nói chuyện thì hắn liền nâng tay giải quyết một tên sát thủ che giữa hắn và Rắn mối.

Rắn mối hừ cười, lời nói của Feston đang vạch ra một giới hạn, Feston muốn chứng minh là sự giúp đỡ của Rắn mối không vì lý do cá nhân mà đây chỉ đơn giản là một vụ giao dịch.

Rắn mối vốn định đồng ý nhưng lại đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của U Linh lướt qua trước mặt, còn có ánh mắt nhìn chằm chằm của Feston, hắn bỗng nhiên dâng lên một suy nghĩ trong đầu, “Tôi từ chối.”

Về mặt của Feston bất chợt trở nên âm trầm, Rắn mối giống như rất cao hứng, Phong Triển Nặc nghe thấy đoạn đối thoại của hai người bọn họ thì bất chợt lại cười rộ lên, nhướn mày một cách hứng thú, Rắn mối nhìn nhìn hắn, giống như để giải thích điều gì đó, nhanh chóng lên tiếng, “Tôi muốn làm cái gì là chuyện của tôi, giết không được U Linh thì giết Bạch quý, như vậy vẫn có thể đề cao danh dự của tôi.”

“Không mất tiền mà có thể được giúp đỡ miễn phí, vì sao lại từ chối, hoan nghênh cậu đã gia nhập.” Phong Triển Nặc chỉ nhìn Rắn mối một cái rồi đi về phía của Feston, “Không thấy dì Wendy đâu cả.”

“Cũng không thấy Bạch quý.” Hai tay của Feston đều cầm súng, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua toàn bộ phòng khách, không bao lâu thì nơi này chỉ còn lại ba người bọn họ.

Đám sát thủ biết bọn họ lợi hại cho nên không dám liều mạng xông lên mà chỉ nấp ở chỗ tối, chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Trên sàn la liệt vết máu, xác chết nằm ngổn ngang, Bạch quý bị thương nhưng chưa đủ trí mạng, nếu dì Wendy lại rơi vào tay của hắn thì hậu quả rất khó lường.

“Bob đâu?” Nhìn xung quanh nhưng không tìm thấy bóng dáng của Bob, Feston cũng có cùng nghi vấn với Phong Triễn Nặc, “Chết tiệt, đáng lý anh ấy phải ở dưới lầu để tiếp ứng cho dì Wendy chứ!”
fynnz.wordpress.com

“Tôi không thấy anh ấy.” Rắn mối từ bên ngoài đi vào, hắn không nhìn thấy Bob, nói cách khác là Bob không ở nơi này.

Ngay thời khắc quan trọng mà Bob lại đi đâu, vì sao lại đột ngột rời đi, nụ cười lạnh lẽo của Phong Triễn Nặc chứng tỏ hắn đang tức giận. Sau gáy đột nhiên bị vỗ nhẹ vài cái, tràn đầy ý tứ an ủi, Phong Triễn Nặc nở nụ cười rồi hôn lên môi của Feston, “Đừng lo, anh cũng biết sở trường của tôi là gì mà.”

Bình tĩnh và khả năng tự khống chế, đây là thế mạnh của sát thủ U Linh, Feston không hề nói nhiều, “Chúng ta tìm kiếm ở tầng trệt trước đi.”

Rắn mối nhìn thấy động tác nhỏ nhặt nhưng lại vô cùng thân thiết của bọn họ, hắn liền quay mặt sang chỗ khác, đột nhiên nghe thấy tiếng động truyền đến từ nhà bếp, “Ồ trong đó!”

Một phát bắn chết tên sát thủ nhảy ra từ trong góc, Feston là người đầu tiên tiến vào nhà bếp, Phong Triễn Nặc ở ngay tại phía sau, cũng vừa ngừng lại, Rắn mối không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, hắn lập tức bám theo.

Tình cảnh trước mắt vượt ngoài sức tưởng tượng của bọn họ, trong nhà bếp có dì Wendy, cũng có Bạch quý, nhưng tình cảnh lại không như bọn họ đã nghĩ, Bạch quý cầm súng, không biết vì sao lại không dám ra tay, dường như kiêng kỵ điều gì đó.

Dì Wendy với khuôn mặt lấm lem vết máu đang im lặng đứng nơi đó, tay của dì đặt trên van mở thùng gas, không khí nhanh chóng tràn ngập mùi gas ngọt ngào, “Ông nổ súng đi, chúng ta cùng chết, như vậy tôi cũng có thể báo thù cho con trai của tôi.”

Cho dù Bạch quý có điên cuồng, thích giết người, nhưng vẫn rất coi trọng tánh mạng của mình, hành động bất ngờ của dì Wendy đã tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với hắn, chỉ cần hắn bóp cò thì xem như tất cả cùng chết.

“Nơi này có rất nhiều dao, nhưng chỉ cần ông dám nhúc nhích thì tôi sẽ đốt lửa.” Chỉ cần cẩn thận phân tích thì có thể nghe thấy giọng nói run rẩy của dì Wendy, dì vẫn còn đứng ở nơi đó, hơn nữa đang uy hiếp Bạch quý, “Nếu ông muốn chạy trốn thì tôi cũng sẽ lập tức đốt lửa.”

Khí gas càng ngày càng nồng nặc, rốt cục khuếch tán trong nhà bếp, nhanh chóng lấp đầy từng góc ngách, lúc này chỉ cần có một tia lửa thì sẽ dẫn đến một vụ nổ lớn.

Ánh mắt của dì Wendy để lộ quyết tâm của dì, không ngờ là Bạch quý nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào, sau đó mới lạnh lùng cất lên vài tiếng cười, “Bà muốn để cho bọn họ chết cùng với bà hay sao? Bà không có gan như vậy, bà cũng không thể ra tay được.”

Dì Wendy nhìn Feston và Phong Triễn Nặc, “Các con đi đi, cứ để một mình dì ở đây.”

Ánh mắt của dì Wendy vừa nhúc nhích thì Phong Triễn Nặc và Feston liền biết sẽ có chuyện, Bạch quý kinh nghiệm dày dặn như thế thì làm sao lại bỏ qua tầm mắt đời đi của dì Wendy, “Cẩn thận!”

Khi bọn họ la lên thì Bạch quý nhanh tay đâm ra một nhát, dì Wendy theo bản năng mà mở bật lửa, “Đi nhanh—”

Tiếng kêu to của dì Wendy vang lên cùng với tiếng nổ lớn, oanh, ống dẫn gas ở kế bên nổ tung, Feston ở phía trước, Phong Triễn Nặc nhào về phía hắn, ngọn lửa táp qua ngay đỉnh đầu của bọn họ.

“Hai đứa đi nhanh đi—” Giọng nói truyền ra từ trong biển lửa là của dì Wendy, không biết là có cái gì thúc đẩy mà dì Wendy lại có sức nắm chặt Bạch quỷ như vậy, cho dù bị ngọn lửa cắn nuốt thì cũng không buông tay.

Phong Triển Nặc và Feston bị khí gas bắn ra khỏi nhà bếp, té trên mặt đất, hai người đồng thời bắn vô số phát vào Bạch quỷ đang kẹt trong biển lửa.

Rắn mối ở cách bọn họ một khoảng khá xa cho nên không bị ảnh hưởng, hần phải dõm lửa trên người rồi đứng dậy, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cũng nhất thời kinh sợ, không thể nói nên lời.

“Đừng cứu dì...” Hơi gas vẫn không ngừng thoát ra ngoài, dì Wendy nắm chặt tay của Bạch quỷ cho dù hiện tại hần đã chết, dì ấy nhìn về phía bọn họ, trong mắt có một loại hào quang nào đó, dì đang mỉm cười, giống như trên người không còn đau đớn nữa.

“Hai đứa nhất định phải hạnh phúc.” Dì Wendy mở miệng, tựa hồ muốn nói những lời này.

Nhưng dì đã không thể nói nên lời, chỉ có ánh mắt ảm áp chuyển từ người của Feston sang người của Phong Triển Nặc, nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của bọn họ, dì Wendy cảm thấy hết thảy đều đáng giá.

Giờ phút này dì ấy cũng không cảm thấy bản thân của mình bị thiệt thòi, dì chỉ là một người phụ nữ lớn tuổi, từ sau khi mất con, thỉnh thoảng Feston sẽ đến thăm dì, mặc dù đại đa số thời điểm thì hần chỉ nghe dì kể một ít chuyện, mà rất ít khi nói về chuyện của mình, nhưng dì vẫn âm thầm xem hần là con của mình.

Trước mặt người khác thì hần nhất định rất uy nghiêm, rất nhiều người kính trọng hần, sợ hần, điều này có thể cảm giác được ở trên người của hần, chỉ là hần không phát hiện mà thôi, hần không phải khó thân cận mà có lẽ người khác kính sợ hần là vì không hiểu hần. fynnz810

Hần rất ít khi nhắc đến người thân của mình, cũng không nhắc đến người yêu, vì thế dì Wendy từng âm thầm lo lắng cho hần, nhưng mà hiện tại thì rốt cục dì cũng an tâm.

Dì Wendy còn rất nhiều điều muốn nói nhưng hiện tại dì đã không thể nói được nữa, ánh mắt của dì dường như đã truyền lại hết thảy, bao gồm tất cả ngôn ngữ, dì sẽ nhanh chóng đi gặp con trai Danny của dì, vì thế mà dì cảm thấy hạnh phúc.

Tự đáy lòng dì rất cao hứng, dì không trở thành trói buộc, không liên lụy đến hai cậu trai trẻ này, mà là trở thành trợ lực giúp bọn họ giải quyết vấn đề, dì đang muốn nói dì rất cao hứng...thật cao hứng...

Nhà bếp bị đốt sạch, biển lửa dần dần lan tràn, nơi này có thể sẽ tiếp tục nổ tung, Bạch quỷ đã chết, kẻ thù lớn nhất đã bị giải quyết, Phong Triển Nặc và Feston nhìn vào biển lửa trong nhà bếp, bọn họ đều không nhúc nhích.

“Đi mau!” Rắn mối thức tỉnh bọn họ, “Hai người muốn bị chết cháy sao?!”

“Vì sao dì ấy lại muốn làm như vậy? Đây mới là lần đầu tiên tôi và dì ấy gặp mặt, dì ấy lại vì tôi, vì chúng ta...” Phong Triển Nặc muốn cười khổ nhưng nụ cười lại cương cứng trên mặt, Feston cau mày thật sâu, tràn đầy vẻ lo lắng, “Dì ấy thật dũng cảm—”

Hần tựa hồ không có cách nào để tiếp tục nói nên lời, Phong Triển Nặc hiểu rõ cảm giác của Feston, “Dì ấy nhất định sẽ được lên thiên đàng.”

Phong Triển Nặc cũng không tin tưởng vào Chúa, mặc dù thỉnh thoảng hần sẽ nhắc đến Chúa nhưng Feston biết rõ hần không tin vào thần linh, hần chỉ tin tưởng vào chính mình, hôm nay đây là lần đầu tiên hần đánh giá một người như vậy, nhắc đến thiên đàng, đây cũng là lần cuối cùng.

Sau đó Phong Triển Nặc không còn nhắc đến dì Wendy nữa, Feston cũng vậy, cái tên của người phụ nữ đáng mến này tựa hồ đã trở thành một sự ăn ý của bọn họ, bọn họ đều tránh nhắc đến, đây không phải là kiêng kỵ mà là xuất phát từ kính trọng.

Hoa hồng trong vườn bị lửa lan đến, những đóa hoa nở rộ dần dần héo úa, không ai cứu hỏa bởi vì hết thảy đều đã quá muộn.

Ba người đàn ông đứng nhìn biển lửa, nhìn hoa hồng dần dần bị lửa cắn nuốt, đóa hoa diễm lệ cháy đen, giống như một trang giấy đỏ sẫm bị ngọn lửa cuốn lấy, toát ra khói đặc, biển lửa hừng hực bao quanh.

Dưới ánh mặt trời, cảnh tượng này tựa như một sân khấu trắng lệ mà bi thương, cũng giống như một giấc mộng.

“Có ai ngờ cuối cùng Bạch quỷ lại chết trong tay một bà lão cơ chứ.” Không biết Bob từ nơi nào xông ra, hắn cầm bình rượu trong tay, đôi mắt đỏ bừng, nghe thấy giọng nói của hắn, có người lập tức xoay lưng lại.

“Bob.” Một họng súng màu đen đối diện với hắn, cổ áo bị nhấc lên, đôi mắt màu xanh biển tràn ngập sát ý.

“Ian...” Bàn tay của Bob bởi vì rượu mà trở nên run run, hắn chống lại ánh mắt của sát thủ, “Noy.”

Hắn đang sợ hãi, Phong Triển Nặc cau mày lại, “Anh đang sợ cái gì, Bob, vừa rồi anh đi đâu?!” Mỉm cười nhưng lại rất đáng sợ, là điềm báo muốn giết người.

“Tôi không phải cố ý muốn hại chết bà ta, tôi thề.” Bob làm sao lại không biết rõ thói quen của Ian, “Noy, đừng dọa tôi, tôi có lý do của mình.”

Hắn bỗng nhiên cười rộ lên một cách kỳ lạ, “Chẳng qua Bạch quỷ đã chết, đây là chuyện tốt.”

“Anh không muốn nhìn thấy Bạch quỷ.” Feston vừa dứt lời thì Bob lập tức cứng đờ, Feston nhìn hắn, đôi mắt màu xám tro dưới ánh mặt trời tựa như có thể nhìn thấu lòng người, có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ trong lòng của hắn.

“Anh đang che giấu điều gì? Bob, anh biết chuyện gì đó nhưng cho đến nay anh vẫn không nói có phải hay không?” Chậm rãi tiến đến, sức quan sát của Feston thật sự đáng sợ, Bob cố gắng trấn tĩnh, “Tôi không biết cậu đang nói cái gì cả.”

.....

P/S: Tội di Wendy...

227. Chương 227: Ông Trời Trêu Người

“Bob?” Feston không phải là mối uy hiếp duy nhất, Phong Triển Nặc chậm rãi buông Bob ra rồi mỉm cười, dùng ánh mắt khi giết người để nhìn Bob, tìm kiếm đáp án.

Nhìn có vẻ thản nhiên nhưng kỳ thực đó là ánh mắt cảnh cáo, còn có một ánh mắt như chim ưng của người đàn ông bên cạnh, Bob mở ra chai rượu rồi uống một ngụm.

“Tôi đã nói là tôi không biết mà, tôi không biết cậu ấy đang hỏi cái gì, hai người như vậy là sao hả, tôi từ Chicago chạy đến đây để trợ giúp, chỉ là không xuất hiện lúc tất yếu mà thôi, hiện tại hai người đi trách tôi là sao?”

Bọn họ có lý do để trách hắn, nhưng Bob cũng có thể lựa chọn không giúp bọn họ, không xuất hiện ở nơi này, chẳng qua Phong Triển Nặc cũng rõ ràng cảm nhận được phản ứng có một chút bất thường của Bob sau khi Feston đặt ra nghi vấn.

“Đừng đùa giỡn ở chỗ này, nếu anh có chuyện gì thì tốt nhất là nói ra, Bob, chúng ta là bạn thân.” Ánh mắt mỉm cười ngoại trừ lạnh lẽo còn có cảnh giác, Phong Triển Nặc sẽ vứt bỏ thân phận sát thủ nhưng bản năng của một sát thủ sẽ mãi tồn tại.

Ngoại trừ Feston thì Bob cũng là người biết rõ điểm này, một sát thủ siêu cấp không cho phép trong mắt có một hạt bụi hoặc bất cứ khả năng nào, chỉ cần sự việc có liên quan đến bản thân hắn.

“...Tôi không biết cậu đang nói cái gì, thằng nhóc, cậu muốn trách tôi thì cứ trách đi.” Cuối cùng Bob vẫn chỉ nói như vậy, biển lửa vẫn còn hừng hực thiêu đốt, đôi mắt đỏ ngầu vì rượu nhìn chằm chằm vào biển lửa đang cắn nuốt hoa viên, vẻ mặt rất phức tạp.

Nhất định là có chuyện gì đó thật sự quan trọng mà Phong Triển Nặc vẫn chưa được biết, “Anh đến để giúp tôi, vậy vì sao vừa rồi lại bỏ đi? Khi đó Bạch quỷ suýt nữa đã đụng mặt anh, Bob, anh không cảm thấy là quá trùng hợp hay sao?” Hiện tại tâm tình của Phong Triển Nặc rất tệ, điều này làm cho giọng điệu của hắn đông cứng.

“Tôi phải giải quyết cái đám sát thủ trong vườn, tuổi già rồi, dù sao cũng phải lấy hơi để thở chứ.” Bob xoay người rời đi, tựa hồ không tính dừng lại, “Hai người còn chưa chịu đi sao, cảnh sát sẽ nhanh chóng đến đây, lần này cũng không còn ai có thể giúp cậu, theo tôi được biết thì Feston đã từ chức khỏi FBI rồi, đứng không Ian?”

Hắn cố ý đánh trống lảng, Feston không nhanh không chậm mà đi theo Bob, “Anh thoát được nhất thời nhưng thoát không được cả đời, Bob, anh có chuyện gạt cậu ấy, tôi muốn biết là chuyện gì, mặc kệ là chuyện gì thì rốt cục cậu ấy cũng sẽ biết.”

Bob bỗng nhiên dừng bước, hắn quay đầu lại, “Cậu thật sự muốn tôi nói?”

Bob dùng ánh mắt kỳ dị để nhìn Feston, giống như Feston cũng là một mắc xích mấu chốt trong đó, ánh mắt của Phong Triển Nặc lóe lên, “Anh và Bạch quỷ đã quen biết từ lâu, tôi không biết vì sao anh lại muốn tránh né ông ta, ông ta và anh mà gặp mặt thì sẽ thế nào hả Bob? Ông ta gặp anh thì sẽ nói ra cái gì, anh đang lo lắng cái gì?”

Giọng nói dần dần trở nên nhẹ nhàng, ám chỉ có nguy hiểm, Bob làm sao lại không biết rằng Ian đang mất hứng, “Noy, đừng hỏi nữa.”

Bob dùng ánh mắt khẩn cầu mà nhìn Phong Triển Nặc, “Đừng hỏi nữa, con trai, đừng hỏi nữa.”

Bob chưa từng kêu hắn như vậy, chưa từng, Phong Triển Nặc thậm chí cũng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ như vậy của Bob, hối hận, sợ hãi, thân thiết, lo lắng, giống như tất cả các loại cảm xúc bỗng nhiên ùa đến.

“Cậu muốn tôi tiếp tục sống thì đừng hỏi nữa.” Không ngờ là hắn lại nói như vậy.

Feston và Phong Triển Nặc cũng chưa từng nghĩ rằng Bob sẽ nói ra những lời này, nếu phản ứng của hắn không mãnh liệt như thế thì bọn họ chưa chắc sẽ lập tức muốn có được đáp án như vậy, nhưng nếu hiện tại không hỏi cho ra lẽ thì...

Đùng, tiếng súng đột ngột vang lên, Bob mở to hai mắt nhìn Rắn mối, Rắn mối không phải là người có liên quan, từ này đến giờ hắn vẫn thờ ơ đứng bên cạnh, mà hiện tại lại là hắn nả một phát đạn vào người của Bob.

“Đây là cách tốt nhất để không phải nói ra.” Một phát bắn trúng mục tiêu, Rắn mối lập tức lui về phía sau, nhưng có viên đạn của một người còn nhanh hơn cả động tác của hắn, trước khi Phong Triển Nặc kịp phản ứng thì Feston đã bắn trúng Rắn mối.

“Bob!” Khi Bob ngã xuống cũng là lúc Phong Triển Nặc nhào đến, dùng sức đè lại vết thương trên người của Bob, “Chết tiệt, rốt cục là chuyện gì đã xảy ra với anh! Anh muốn nói cái gì với tôi? Vì sao anh lại tránh mặt Bạch quỷ? Còn có chuyện gì mà tôi chưa biết?!”

“U Linh cũng có lúc này....” Bob thở hổn hển vài hơi, làn da chùng nhão trở nên trắng bệch, vài giọt máu bắn lên những nếp nhăn, vẻ mặt tựa hồ có một chút đắc ý, “Thằng nhóc, dù sao tôi cũng sắp chết, tôi không muốn nói ra chuyện mà cậu vĩnh viễn sẽ không biết...”

“Còn có cậu ta.” Feston rút súng về, hắn bắn trúng chân của Rắn mối, Rắn mối té lăn xuống đất, cố gắng giãy dụa mà đứng lên, không ngờ là vẫn còn rất bình tĩnh, “Đây là người khác ủy thác tôi, không cần phải giết U Linh, không có gì khó khăn, tôi không có lý do từ chối.” fynnz.wordpress.com

“Cho nên cậu không phải đi theo Bạch quỷ đến đây mà là đi theo Bob.” Phong Triển Nặc cảm sung, vài tiếng súng liên tiếp nổ tung bên tai của Rắn mối, trong khoảnh khắc lỗ tai và khuôn mặt, hai cánh tay, tất cả những vùng bị đầu đạn nóng cháy sượt qua đều đang chảy máu.

“Hiện tại tôi không có kiên nhẫn, nói cho tôi biết là ai ủy thác cho cậu giết Bob.” Những tia nắng chói chan chiếu vào ánh mắt vô tình lại phản xạ ra màu xanh âm u lạnh lẽo, hắn thậm chí vẫn chưa đứng lên, một

bàn tay còn đang ấn chặt vết thương cho Bob.

“Chúng ta là người trong nghề, cậu cũng biết quy tắc rồi, cậu cảm thấy là tôi sẽ nói ra hay sao?” Thân thể đau đớn làm cho Rắn mỗi hơi hơi run rẩy, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm nào khác, ánh mắt của Phong Triển Nặc càng thêm lạnh lùng.

Feston lắc đầu đối với Phong Triển Nặc, hắn lấy ra một quả lựu đạn nhỏ từ trong túi của Bob, sau khi nhắm tính khoảng cách thì liền phóng đến bên chân của Rắn mỗi, Rắn mỗi không biết hắn muốn làm gì, Feston cười cười với Rắn mỗi, nụ cười bí hiểm làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Feston lui ra sau vài bước, hắn dùng súng chĩa vào quả lựu đạn kia, “Tôi sẽ không dùng cái chết để uy hiếp cậu, cũng không để ý danh dự của cậu lớn cỡ nào, tôi chỉ muốn biết một chuyện là người nào ủy thác cậu, nếu cậu không nói thì nội trong năm giây tôi sẽ nổ súng.”

“Có lẽ cậu không sợ chết, nhưng nếu nổ tung hai chân thì sao?” Biển lửa bốc lên tận trời, Feston khẽ nâng cổ tay, quả lựu đạn kia cùng họng súng tối đen đều loang loáng dưới ánh mặt trời.

Phong Triển Nặc nheo mắt nhếch môi cười, “Người bình thường thì sẽ tàn phế không thể đi lại, còn đối với sát thủ mà nói thì xem như bị đẩy xuống địa ngục, cậu muốn xuống địa ngục để tham quan hay sao, Rắn mỗi? Tôi cam đoan là anh ấy sẽ không để cho cậu chết, chỉ là bị cụt chân mà thôi.”

Rắn mỗi nghe thấy bọn họ uy hiếp thì hơi biến sắc một chút, “Người ủy thác tôi là Greg Kada.” Hắn vừa dứt lời thì vẻ mặt của Phong Triển Nặc và Feston đều đứng hình.

Bob nghe thấy, dồn dập thở hổn hển vài hơi, cuối cùng phát ra một tiếng thở dài, “Xong rồi, hết thấy đều xong rồi...”

Phong Triển Nặc ấn chặt vết thương của Bob, “Nói rõ ràng cho tôi! Bob! Rốt cục anh che giấu cái gì? Chuyện đó và tập đoàn Kada có quan hệ gì? Anh biết chuyện gì thì nói ra đi?”

Feston cau chặt mày, ánh mắt chợt lóe, nhận ra được điều gì đó, vẻ mặt của hắn thoáng chốc trở nên âm trầm, nhưng Phong Triển Nặc không phát hiện mà chỉ liên tục giục Bob, hung hăng cắn răng, “Vì sao Greg lại muốn giết anh, vì sao Bạch quỷ lại muốn lấy mạng Greg? Nói cho tôi biết đi.”

“...Có biết tổ chức là do ai thành lập hay không?” Bob hỏi rất kỳ lạ, Phong Triển Nặc đương nhiên biếp đáp án, không phải là Bạch quỷ mà là một đám được xưng là người quản lý, bọn họ đều đã chết dưới tay hắn.

Bob tựa hồ không muốn hắn trả lời, “Cậu có từng nghĩ đến đám người quản lý kia là từ đâu mà xuất hiện....bọn họ lấy tiền từ đâu để tạo thành một tổ chức sát thủ, lại sử dụng nó để làm chuyện gì hay không? Ian, cậu có từng nghĩ đến việc tìm kiếm cô nhi ở khắp các quốc gia, nuôi lớn bọn họ phải tốn bao nhiêu nhân lực...và tài chính hay không...”

Khi Bob hỏi ra vấn đề đầu tiên thì suy nghĩ của Phong Triển Nặc liền đình trệ, hắn nhanh chóng biết rõ đáp án nhưng hắn lại không muốn tin tưởng đáp án này, cũng không muốn chấp nhận.

“Là một tập đoàn quốc tế.” Bob biết rốt cục không thể giấu diếm được nữa, hắn gian nan nói xong rồi cười khổ một tiếng, “Tôi chính là người phụ trách đi tìm những đứa trẻ cô nhi đó...Tôi là sát thủ, tôi phụ trách tìm kiếm những đứa trẻ có thiên phú bẩm sinh, tập hợp bọn chúng lại với nhau...”

Máu loãng trào ra từ vết thương của Bob, Phong Triển Nặc bất giác thả lỏng bàn tay đang ấn chặt vết thương của Bob, ánh mắt lạnh lẽo theo dõi Bob, mà điểm này cũng không làm cho Bob cảm thấy bất ngờ, “Tôi luôn biết....sớm muộn gì cũng có một ngày cậu sẽ giết tôi, Ian, khi cậu biết chuyện này thì cậu sẽ giết tôi...”

“Cho nên anh luôn quan tâm đến tôi.” Phong Triển Nặc ấn lên vết thương của Bob, cảm giác được sinh mạng của Bob đang dần dần trôi theo dòng máu tươi.

“Đúng vậy, tôi vẫn luôn quan tâm cậu, bởi vì cậu là người xuất sắc nhất, tôi sợ một ngày nào đó cậu sẽ tra ra được chuyện này, cậu chỉ cần điều tra ra thân thế của mình thì một ngày nào đó sẽ lòi ra tôi...” Chuyện này thật sự rất đáng sợ, Bob vẫn còn nhớ rõ nỗi sợ hãi khi đó của mình.

“Bạn là một sát thủ đáng sợ, tôi rất sợ bạn, Noy...” Bob cũng không che giấu điểm ấy, Phong Triển Nặc vẫn nghĩ rằng Bob kiêng kỵ kỹ thuật xạ kích của hắn, hiện tại hắn mới biết được nguyên nhân chân chính.

“Tôi vừa để ý hành động của bạn vừa tận lực giúp bạn một ít, như vậy nếu sau này bạn có biết chuyện.....thì ít nhất sẽ cho tôi chết dễ chịu một chút, nói không chừng còn có thể buông tha cho tôi....chính là vì suy nghĩ này mà tôi đóng vai trò như hiện tại...” Bob ho khan vài tiếng.

Là bắt đầu từ khi nào thì hắn đã không thể nhớ rõ, hắn nhìn tên sát thủ đáng sợ này chấp hành nhiệm vụ rồi lần lượt cầm súng trở về, dùng giọng điệu đùa giỡn để bắt hắn kiêng rượu, dùng viên đạn uy hiếp bắt hắn phải buông bình rượu, lần lượt rời đi sau đó trở về rồi thân nhiên trò chuyện về những nguy hiểm đã gặp được khi làm nhiệm vụ.

Nếu không phải lúc trước hắn đem tên sát thủ này rời khỏi cô nhi viện, đem Ian từ một cái hồ lửa đẩy sang một cái hồ lửa khác thì có lẽ người thanh niên này đã có một cuộc đời khác hẳn với bây giờ!

Không biết bắt đầu từ khi nào thì sự sợ hãi dần dần chuyển sang quan tâm, hắn sợ người thanh niên này, cũng yêu thích Ian, thậm chí hắn có ảo giác đã xem Ian là con trai của mình.fynnz810

Ảo giác này làm cho hắn thoát mồ hôi lạnh rồi đột nhiên tỉnh ngộ.

“....Tôi phát hiện là tôi đã sai rồi, sau khi trở thành người trung gian thì suy nghĩ của tôi cũng thay đổi, tôi hối hận vì những gì đã làm vào năm xưa.” Bob nhìn lên trời, nhớ lại dĩ vãng, sắc mặt hơi tái xanh, “Còn có khách sạn của tôi, tôi muốn làm một chút gì đó cho các bạn, bởi vì tôi hối hận, Ian, đó là một sai lầm, đem đám cô nhi bao gồm cả bạn cho tập đoàn Kada...”

“Để cho bọn họ tìm người huấn luyện các bạn thành sát thủ...” Lời nói của Bob tựa như truyền đến từ phương xa, Phong Triển Nặc chỉ nhìn thấy khẩu hình của Bob.

Hắn không hề kinh ngạc khi Bob rốt cục nói ra mấu chốt, hắn thật sự không hề kinh ngạc, nhưng bên tai đã vang lên tiếng vù vù.

Hắn nhìn Feston, ánh mặt trời làm cho khuôn mặt màu đồng như mất đi tất cả huyết sắc, hoàn toàn tái mét, bị thâm trầm và âm u bao phủ, bọn họ đều rất bình tĩnh, nhận ra được điều này có nghĩa gì, cũng nhận ra được giữa bọn họ đã sớm có mối liên hệ từ rất lâu trước kia....

Hoa viên của dì Wendy trở nên hoang tàn, bọn họ đối diện với nó, không ai di chuyển bước chân, cũng không còn ai mở miệng nói chuyện.

.....

P/S: Rầu, ba của anh Phê tội lỗi tày trời nhé, làm cho Nặc ngày bé phải chịu bao nhiêu đau khổ...suýt nữa còn mất cả mạng chỉ vì lợi ích của tập đoàn Kada xưa kia.

228. Chương 228: Khó Có Thể Kháng Cự

Gió vẫn đang thổi, trong không khí có mùi hoa và mùi khét hòa lẫn vào nhau.

“Đưa anh ấy đến bệnh viện trước đã.” Rốt cục Feston cũng lên tiếng, giọng nói giống như đang nuốt phải sắt thép, Phong Triển Nặc hơi hơi gật đầu, Bob bất tỉnh, nằm trên mặt đất, mà bây giờ hắn vẫn chưa thể chết được.

Bọn họ đưa Bob vào trong xe rồi chạy đến bệnh viện, Rắn mới bị lãng quên, lúc này chẳng ai có tâm tư đi bận tâm đến sống chết của hắn, Feston lái xe, Phong Triển Nặc ngồi ở bên cạnh ghế lái, dọc đường đi bầu không khí trầm mặc khác thường tràn ngập ở mỗi góc ngách trong xe.

Trên đường đến bệnh viện, xe cảnh sát và của bọn họ lướt qua nhau, nhà của dì Wendy bị cháy lớn, trong vụ cháy còn có nhiều thi thể như vậy, nhất định sẽ bị phát hiện, cũng không thể thoát khỏi việc bị điều tra, nhưng ai sẽ bận tâm đến chuyện đó?

Tập đoàn tài chính Kada chính là cổ đông lớn nhất đứng sau lưng tổ chức sát thủ, mà người thành lập tập đoàn Kada là Christopher Kada cũng chính là người đã sáng lập tổ chức.

Dựa theo thói quen của Phong Triển Nặc thì Christopher Kada sẽ nằm trong sổ đen của hắn, nhưng hiện tại Feston Kada đang ở bên cạnh hắn.

Chuyện này thật sự nực cười, cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe liên tục lui về phía sau, Phong Triển Nặc lạnh lùng nhếch môi.

Feston vẫn trầm mặc, giống như đang kiềm nén điều gì đó, bầu không khí trong xe ngột ngạt đến mức thở không nổi, cũng đủ làm cho người ta khó chịu, sau đó rốt cục cũng đến bệnh viện.

Bob được đưa vào phòng cấp cứu để tiến hành giải phẫu, Phong Triển Nặc đứng dựa vào tường, Feston ngồi ở khu chờ đợi, phòng cấp cứu người đến kẻ đi, bầu không khí ồn ào phá vỡ sự im lặng giữa bọn họ.

“Anh nói thử xem, có phải tôi nên giết anh để báo thù hay không?” Không biết từ khi nào thì lại ngồi xuống bên cạnh Feston, Phong Triển Nặc nghĩ đến cái gì đó, hắn sờ vào túi áo, rốt cục lại buông tha cho ý định này.

“Bệnh viện cấm hút thuốc.” Móc ra gói thuốc lá, Feston rút ra một điếu thuốc rồi bỏ vào trong miệng, sau đó đi ra ngoài cửa, “Đi theo tôi hay không?”

Đó là một câu hỏi rất đơn giản nhưng hiện tại lại giống như đang bao hàm một ý nghĩa khác, Feston nhìn Phong Triển Nặc, chờ hắn trả lời.

“Tại sao lại không?” Người ngồi trên ghế rốt cục đi về phía hắn, “Đi ra ngoài cửa đi.”

Ra ngoài cửa bệnh viện có một hành lang dài, ở hai bên hông có vài loài cây không biết tên, ít nhất hiện tại bọn họ đều không có tâm tình để đi xem chúng là cây gì, bật lửa được mở ra, hai làn khói trắng mỏng manh phiêu tán trong không khí, Phong Triển Nặc đứng dưới tàng cây, nụ cười luôn ung dung lại trở nên hơi tối tăm.

“Cậu muốn làm sao đây?” Feston hỏi rất thẳng thắn mà lại sắc bén, Phong Triển Nặc cảm thấy tựa như bị họng súng chĩa vào đầu, “Tôi muốn làm sao đây?! Anh nói xem tôi có thể làm sao bây giờ? Có cần tôi đến nhà của anh để cảm ơn cha của anh hay không?”

Hắn cười, nụ cười kia làm cho người ta cảm thấy rét run, “Là ông ấy tạo nên một U Linh ngày hôm nay, hết thấy mọi người đã chết trong tay tôi đều phải cảm ơn ông ấy.”

“Triển Nặc...” Feston cau mày, “Cậu muốn giết ông ấy hay sao?”

“Nếu tôi nói ừ thì anh sẽ làm sao.” Hít một hơi thuốc thật sâu, hắn nhìn Feston, “Trên thực tế là tôi phải cảm ơn ông ấy, không phải hay sao, không có ông ấy thì sẽ không có tổ chức, cũng không có U Linh, cũng sẽ không gặp được anh.”

Feston duỗi tay ra rồi kéo Phong Triển Nặc đến trước mặt, “Tôi sẽ giải thích với cậu vì chuyện này, nhưng chúng ta đều biết có giải thích thế nào thì cũng vô nghĩa, tôi đoán không được cậu sẽ làm như thế nào, cũng không muốn đoán, tôi chỉ hỏi cậu một câu, cậu có vì thế mà hối hận hay không? Hối hận vì đã gặp tôi?”

Ánh mắt của Feston tựa như một cái giếng sâu thăm, giống như muốn hút người ta vào đó, Phong Triển Nặc có dự cảm nỗi đau và mâu thuẫn kịch liệt bên trong sẽ nhấn chìm người ta.

Cuối cùng hắn nhìn chăm chú vào ánh mắt kia của Feston rồi cười cười, “Đáng lý tôi phải nghĩ ra vì sao Bạch quỷ lại là thầy của anh, từ lúc hắn xuất hiện thì trong lòng của tôi đã có nghi vấn này, Bạch quỷ là người của tổ chức, một sát thủ như vậy thì làm sao lại có liên quan với tập đoàn Kada? Vì sao lại trở thành thầy của anh?” fynnz.wordpress.com

“Đáng tiếc là không có thời gian, có lẽ trong tiềm thức của tôi không muốn đi tìm hiểu đáp án này.” Phong Triển Nặc nói tiếp, ánh mắt âm u lạnh lẽo.

Hắn không trả lời vấn đề của Feston.

Sắc mặt của Feston càng lúc càng âm trầm, bỗng nhiên đi về phía Phong Triển Nặc, hung hăng áp Phong Triển Nặc vào thân cây, “Tôi không cho phép cậu bỏ trốn, tôi muốn cậu nói cho tôi biết cậu sẽ không hối hận, nói cho tôi biết—”

Tầm mắt sắc bén tựa như ánh nắng gay gắt, không thể đối diện, Phong Triển Nặc nheo mắt lại, “Hối hận thì sao, chúng ta đã quen biết, từng tranh chấp, cũng từng lên giường, đáng tiếc là chúng ta không biết đây vốn là ông trời trêu ngươi, hiện tại nói hối hận thì có ích gì, nói hối hận có thể làm cho thời gian rút lui hay sao?”

Hắn cảm thấy buồn cười rồi nhún vai, Feston nắm chặt cánh tay của hắn, sau đó lại buông ra, “Kẻ bịp bợm.”

Feston kề sát vào trán của Phong Triển Nặc, “Cậu vẫn là kẻ bịp bợm thích nói dối, cậu có thể lừa người khác nhưng không thể lừa được tôi.” Nâng cằm của Phong Triển Nặc lên, Feston chậm rãi hôn xuống, nụ hôn dịu dàng dần dần trở nên cứng rắn, tràn ngập ý tứ chiếm đoạt và phát tiết.

Kẻ bịp bợm, có lẽ là như vậy, Phong Triển Nặc cắn môi của Feston, bàn tay siết lấy thắt lưng giống như muốn cào cào da thịt của Feston, nụ hôn của bọn họ nhanh chóng tràn ngập mùi máu tươi, hương vị rỉ sắt nơi đầu lưỡi chậm rãi khuếch tán, nhay nhụa mà đắng chát.

Nhưng không ai muốn buông tay, điên cuồng như dã thú cắn xé con mồi mà nuốt lấy đầu lưỡi của đối phương, dường như bọn họ đều không cảm thấy đau đớn, tựa hồ cái cảm giác đau đớn này có thể an ủi điều gì đó đang thiếu sót ở trong lòng.

Máu tươi và đau đớn hòa lẫn vào nhau tạo thành nhiệt độ nóng bức đốt cháy linh hồn đồng thời cuốn hút thân thể, hai người dựa sát vào nhau, bọn họ nhanh chóng cảm nhận được dục vọng đang dâng trào, có lẽ nên xem đây là chỗ đau thương của đàn ông. fynnz810

Bọn họ nhất định là không bình thường, trong tình huống như vậy mà vẫn có thể hưng phấn, Phong Triển Nặc không biết rốt cục nên xem chuyện này là gì, nhất định Feston cũng chưa gặp qua tình huống giống như hiện tại.

Cho dù đây là trò đùa thì đến ngày hôm nay bọn họ đều rất nghiêm túc, cho dù bọn họ muốn nhưng cũng không thể nào quay đầu lại.

“Cậu sẽ không hối hận, cho dù hiện tại cậu muốn giết tôi thì tôi cũng sẽ không để cho cậu hối hận vì đã gặp tôi, cậu yêu tôi, Triển Nặc.” Máu tươi nhuộm đỏ đôi môi của Feston, chân của hắn chen vào giữa hai chân của Phong Triển Nặc, giữ chặt cánh tay của Phong Triển Nặc, giống như muốn đóng đinh đối phương lên thân cây.

“Anh luôn tự cho là đúng.” Phong Triển Nặc thúc đầu gối lên bụng của Feston, nhưng lại bị Feston dùng tay đỡ được, hắn lập tức thoát thân rồi bẻ ngược tay của Feston sau đó áp Feston xuống đất, “Tôi hoàn toàn có thể lập tức đi giết bọn họ, sợ dĩ không làm như vậy là vì...”

Hắn đột nhiên tạm dừng rồi cúi người kề sát vào mặt của Feston, nghiêng răng nói nhỏ, “Vì anh.”

Vừa thở dài vừa bóp cổ của Feston một cách thô bạo, hắn kéo Feston đứng dậy, hiện tại hắn sâu sắc hiểu rõ cảm giác mâu thuẫn của Feston lúc trước đối với hắn, Feston từng nói mỗi lần nhìn thấy hắn thì đều không phải muốn đem hắn ném vào tù mà là muốn ném hắn lên giường.

Feston cũng nhìn thấy sự mâu thuẫn trong mắt của Phong Triển Nặc, bọn họ đều biết rõ hắn không phải tự cho là đúng, khi Phong Triển Nặc cảm thấy phiền muộn muốn quay đầu rời đi vài ngày để làm cho chính mình bình tĩnh rồi sẽ nói sau, thì ngay lập tức có bước chân đuổi theo, “Lại muốn bỏ đi mà không báo một tiếng hay sao?”

Cánh tay mạnh mẽ ôm lấy hắn vào lòng, “Tôi đồng ý để cậu đi hay sao?” Feston dùng cánh tay khóa chặt Phong Triển Nặc, “Đừng đi.”

“Đừng như thế.” Hắn ôm chặt Phong Triển Nặc giống như đang nắm chặt dây điều, “Chúng ta sẽ xử lý tốt chuyện này, không có chuyện gì là không giải quyết được, cậu là U Linh, còn có tôi, tôi đã giải quyết nhiều vụ án như vậy thì không lẽ nào lại không quyết được vấn đề của chúng ta.”

“Người thân của anh chính là đầu sỏ tạo ra hết thảy, anh nói cho tôi biết đi, vấn đề này phải giải quyết như thế nào?” Lời nói của Phong Triển Nặc cực kỳ sắc bén, đây là vấn đề lớn nhất, Feston buông tay ra, đột nhiên hỏi, “Vậy cậu nghĩ xem vì sao lúc trước tôi lại rời khỏi tập đoàn Kada?”

Suy nghĩ trong đầu chợt lóe lên, Phong Triển Nặc đột nhiên xoay người, “Có ý gì?”

“Không, tôi không biết chuyện mà Bob đã nói, cậu đừng đoán bậy.” Có đôi khi Phong Triển Nặc thật sự quá mức khôn khéo và cảnh giác, tựa như một con hồ ly xảo quyệt, Feston lắc đầu, “Có nhớ đến cái chết của mẹ tôi hay không?”

“Bà ấy gặp phải cướp.” Phong Triển Nặc trở nên bình tĩnh hơn nhiều, nhìn thấy điều thuốc bị rơi xuống đất, hắn vươn tay về phía Feston, Feston đưa gói thuốc lá rồi châm lửa cho hắn, “Tôi nghi ngờ đó không phải là một cuộc cướp bóc đơn giản như vậy, tôi cũng đã từng nghi ngờ tập đoàn Kada, nghi ngờ nguyên nhân cái chết của mẹ tôi.”

Feston không kế thừa tập đoàn mà lại lựa chọn làm việc ở cục điều tra liên bang, hắn chấp nhất đối với các vụ án, phương pháp làm việc của hắn....Phong Triển Nặc bỗng nhiên liên tưởng đến nhiều việc.

“Đáng lý tôi nên hỏi thêm nhiều chuyện về anh có phải hay không?” Hắn cảm thấy hơi ảo não, nếu hắn sớm tìm hiểu quá khứ của Feston thì nói không chừng sẽ không có ngày hôm nay, nhưng Feston lại nhìn ra sự hối hận của hắn, “Cho dù sớm biết thì sao, chẳng có gì khác biệt so với hiện tại.”

Bọn họ từng kháng cự, nhưng cuối cùng cũng không thể chống đỡ được cảm giác ở trong lòng, cho dù sớm biết Feston là con của kẻ thù thì sao, chẳng lẽ hắn có thể giết Feston hay sao? Ngay từ đầu hắn cũng muốn lấy mạng của Feston nhưng cuối cùng thì sao?

Hắn dựa vào thân cây rồi ngẩng đầu lên, trong khu vườn yên lặng, cây cối lòa xòa trên mái ngói bệnh viện, “Nhưng cũng lạ, trong khoảnh khắc tôi muốn lập tức giết chết Christopher Kada, nhưng đó là khi tôi không nhận ra ông ấy là cha của anh, anh là con của ông ấy, hiện tại mới nghĩ đến.”

“Có phải tôi nên cảm ơn hay không?” Feston nhìn thấy nụ cười bất đắc dĩ của Phong Triển Nặc, “Cậu thật lý trí, cậu không giận cá chém thớt, chúng ta đều biết chuyện đó không liên quan đến tôi, cho đến bây giờ tôi vẫn chưa từng muốn hại cậu.”

“Anh sẽ không hại tôi, nhưng lại bởi vì chuyện này mà cảm thấy áy náy.” Phong Triển Nặc nếm được mùi máu tươi còn lưu lại trong miệng, hắn hôn lên khóe miệng dính máu của Feston, “Nói không chừng tôi phải cảm ơn ông ấy, Christopher Kada, nếu không có ông ấy thì sẽ không có tôi ngày hôm nay.”

Những lời này có bao nhiêu ý tứ đùa cợt, nhưng theo một góc độ khác mà nói thì cũng là sự thật, “Tôi quả thật phải cảm thấy áy náy, nhưng cậu đừng nghĩ vì vậy mà tôi không dám đối mặt với cậu.” Feston luôn xác định mục tiêu rõ ràng, “Tôi sẽ không bỏ dở nửa chừng, sẽ không buông cậu ra.”

Biết được là tập đoàn Kada làm, ngoại trừ Phong Triển Nặc thì tâm tình của Feston có lẽ càng phức tạp hơn, nhưng mặc kệ hắn nghĩ như thế nào thì hiện tại cũng không thể tìm thấy bất cứ dấu vết ở trên mặt của hắn để minh chứng cho điều đó, hắn chỉ nhìn Phong Triển Nặc thật sâu.

Phong Triển Nặc cũng nhìn Feston, hắn lại có cảm giác như lúc trước, Feston muốn bắt hắn, chẳng qua trong đôi mắt như chim ưng kia lại có thêm một chút lo lắng.

Ngay khi bọn họ đang nhìn nhau thì hộ lý từ trong bệnh viện chạy ra, “Gia đình của Bob Collins có đây không?”

“Đâu rồi, chẳng phải là ở bên ngoài hay sao?” Cô ta nhìn xung quanh, nhất định có người thấy bọn họ đi ra, hiện tại là lúc để trở về, Bob là một vấn đề nan giải khác, Phong Triển Nặc không xác định bản thân mình nên đối mặt với Bob như thế nào.

Bob vẫn chưa giải phẫu xong, hóa ra hộ lý tìm người cũng không phải vì cuộc giải phẫu mà là vì có người muốn gặp bọn họ.

Greg đang đứng ở trước cửa, một chiếc limousine dừng ở trước mặt hắn, “Lên xe đi, bác muốn gặp hai anh.” Hắn nhìn thấy bọn họ, ánh mắt sau cặp kính gọng vàng có hàm ý sâu xa, “Em nghĩ là hai người cũng rất muốn gặp bác.”

.....

P/S: tóm gọn thế này cho dễ hiểu nhé, ba của Phê bỏ tiền lập tổ chức sát thủ, đầu tư cho bạn Bạch quý, Bob là người đi tìm cô nhi về cho tổ chức của ba Phê và Bạch quý, giờ tổ chức bị Nặc hủy, ba của Phê cũng chẳng thiết gì nó nữa (sau cái chết của mẹ Phê), Bạch quý thì vẫn muốn lập lại tổ chức nên tìm đến ba Phê, ba Phê giao cho Greg xử lý và từ chối, bạn Bạch quý tức cho nên muốn xử Greg, còn Greg thì muốn Rắn mới giết Bob để bịt miệng vụ gia tộc Kada là người đầu tư vào tổ chức sát thủ (kiểu như rửa tiền, muốn rửa sạch thanh danh cho Kada).

Hình như ta càng giải thích thì càng loạn =))

229. Chương 229: Số Mệnh An Bài

Là Greg, Phong Triển Nặc sờ khẩu súng trên thắt lưng, động tác rất nhỏ này lập tức bị Greg nhìn thấy, nhất thời có vẻ thật cẩn thận, Greg vội vàng nâng tay lên, “Đợi đã, để tôi giải thích...”

“Cậu không cần nói cái gì cả, yên tâm đi, bây giờ tôi vẫn chưa giết cậu đâu.” Lời cam đoan này không làm cho người ta cảm thấy quá an toàn, Greg cũng chưa nhìn thấy cái gì từ trong nụ cười nhạt kia.

Bob vẫn đang được tiến hành giải phẫu, tình hình vẫn không tính là quá tệ, đối với lời mời của Christopher Kada thì Phong Triển Nặc không có lý do gì để từ chối, tựa như nghe thấy lời mời của một người bạn cũ, hẳn vui vẻ lên xe, Greg không ngờ hẳn lại tự nhiên như vậy.

Feston cũng tiến lên xe, nhìn không ra đó là thái độ gì, khi xe bắt đầu lăn bánh thì Greg rõ ràng cảm giác được một bầu không khí kỳ dị đang bao trùm.

Hắn đã biết được toàn bộ quá trình theo như lời của Rắn mới, hai người kia nhất định cũng đã biết sự thật, nhưng hẳn không rõ tình cảnh hiện tại là như thế nào, cảm giác giữa Feston và Ian không thể nói rõ là căng thẳng nhưng cũng không phải là thoải mái.

Không khí trong xe rất ngột ngạt, không ai nói chuyện với nhau, Greg không muốn làm người mở miệng trước, U Linh đang ở ngay phía sau lưng của hắn, cái loại cảm giác có thể bị chia sẻ vào đầu bất cứ lúc nào làm cho hắn không muốn mở miệng.

Feston vẫn giữ im lặng, sắc mặt của hắn như đồng đúc, Greg thu hồi ánh mắt khỏi kính chiếu hậu, cũng đánh mất suy nghĩ muốn trao đổi vài lời với Feston, tình cảnh này vẫn tiếp tục kéo dài cho đến khi tới nơi thì mới thôi.

Đây là nơi mà Feston được sinh ra, cũng là nhà của Christopher Kada, là nơi bắt đầu hết thảy mọi chuyện.

Tòa nhà có kiến trúc cổ xưa này vẫn không có gì thay đổi, hành lang gấp khúc và mái ngói bị đám mây che khuất ánh mặt trời, phủ xuống một màu đỏ ánh kim nhàn nhạt, lúc này không có nhiều người nghênh đón trước cửa như lần trước, chỉ có im lặng, vài tiếng bước chân vang vọng trong phòng khách rộng lớn.

Christopher triệu tập mọi người, bọn họ đều giữ im lặng một cách đáng sợ, đám người Wesley, George mà Phong Triển Nặc từng gặp trước kia đều ở đây, còn có cả bà thím Lize nữa, ánh mắt của bà ta nhìn hắn rất phức tạp, cũng hòa lẫn một chút kiêng kỵ.

Tựa như lần họp gia đình lúc trước, chẳng qua chủ đề hôm nay hơi khác, Christopher Kada ngồi trên ghế rít tẩu thuốc, nghe thấy tiếng bước chân thì ông ấy mới chậm rãi ngẩng đầu.

“Cậu đến giết tôi hay sao?” Ông ấy hỏi thẳng một cách dứt khoát, giọng nói giống như mang theo làn khói đắng chát cùng nhau phiêu tán trong không khí, giống như từ phương xa truyền đến. fynnz.wordpress.com

“Bác Chris!” Greg kêu lên một tiếng, những người khác đều muốn mở miệng nhưng lại bị động tác của Kada ngăn cản, ông ấy thậm chí không nhìn con của mình mà chỉ nhìn Phong Triển Nặc, “Cậu muốn lấy mạng của tôi hay sao?”

Không lên tiếng, vẻ mặt âm u như tử thần hiện lên, khóe miệng của Phong Triển Nặc dường như có một đường cong dữ tợn, “Ông nói thử xem? Tôi đến đây để cảm ơn ông, ngài Kada.”

Dùng cái gì để cảm giác, báo đáp thế nào mới là tốt nhất, hẳn có thể nổ súng bất cứ lúc nào, ông Kada ngồi đối diện dường như đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ông ấy chỉ gật đầu, “Không có món quà nào tốt hơn so với cái chết, cậu có thể nổ súng, nơi này sẽ không có ai đi báo cảnh sát, cũng không có ai sẽ truy cứu cái chết của tôi.”

Khi nói đến báo cảnh sát thì ông ấy nhìn sang Feston, ánh mắt đó chỉ trong khoảnh khắc nhưng Phong Triển Nặc vẫn nhìn thấy, “Anh ấy đã từ chức.”

“Như vậy hai người sẽ không bị trở ngại.” Ông Kada giống như hiểu rõ lý do mà Feston từ chức, sau đó lại nói tiếp, “Nhưng thật xin lỗi đã để cho hai người biết sự thật, rốt cục lại trở thành như vậy.”

Phong Triển Nặc không tìm thấy cái loại cảm giác thô bạo từ trên người của Christopher Kada, nhưng ông ấy quả thật là người đứng sau màn điều khiển tổ chức sát thủ để phục vụ cho tập đoàn quốc tế mà ông ấy đã thành lập.

“Nếu ông không phải là cha của anh ấy thì tôi đã sớm ra tay.” Đôi mắt u ám nhìn Christopher Kada, sát thủ sẽ không biết thông cảm hay thương hại, nhưng nếu là con người thì phải đối mặt với cảm giác của mình.

Giết chết người nhà và Christopher Kada thì quan hệ giữa hắn và Feston xem như kết thúc.

Bữa tối của bọn họ, ôm hôn vào sáng sớm, nồng nhiệt vào ban đêm, ăn ý trên mọi phương diện, rạp chiếu phim, bóng ngô, quán cà phê, quán bar Green Mill mà thỉnh thoảng bọn họ sẽ ghé chơi, bản nhạc blues dễ nghe, trao nhau nụ hôn như những đôi tình nhân bình thường.

Hết thấy đều sẽ chấm dứt ngay tại đây.

Điều tăng-gô của riêng bọn họ, hiện tại đang diễn tấu đến đoạn chuyển ngoặt lớn nhất, mà hết thấy đều phải chờ xem hắn sẽ hành động như thế nào.

“Không hổ là người sáng lập tổ chức, có thể thành lập tập đoàn Kada, bởi vì ông biết tôi sẽ vì Feston mà không thể ra tay được với ông cho nên ông mới không sợ hãi như vậy.” Đây là lần đầu tiên mà Phong Triển Nặc cảm thấy khó có thể nắm cò súng, giết người đối với hắn mà nói vẫn là một chuyện rất đơn giản, nhưng hiện tại lại trở nên vô cùng khó khăn.

Hắn siết chặt lòng bàn tay, không nhìn Feston, cũng không muốn nhìn phản ứng hiện tại của Feston.

“Bởi vì Feston cho nên cậu không ra tay được sao...” Christopher Kada như có một chút dăm chiêu, một giọng nói bỗng nhiên vang lên, đáng lý bị rơi vào lập trường khó xử nhất nhưng Feston lại đột nhiên đặt câu hỏi, “Mẹ Jessica đã chết như thế nào?”

Mẹ của hắn – Jessica, nhắc đến bà ta thì Christopher Kada rốt cục không thể giữ được vẻ mặt ung dung như vừa rồi, bàn tay nắm tẩu thuốc trở nên run rẩy, hắn phải đổi tay thì mới có thể mở miệng nói chuyện, “Nếu đã như vậy thì...”

“Cha không có ý kiến gì đối với việc con rời khỏi tập đoàn Kada, cha ngầm đồng ý cho con quyết định hết thấy mọi chuyện, cho dù cha đã biết con từng điều tra nội bộ tập đoàn nhưng cũng không hề hỏi đến, điều này làm cho con không thể không nghi ngờ là cha đang cảm thấy áy náy đối với con, đó là vì sao? Có lẽ bởi vì cái chết của mẹ có liên quan đến cha.” Ánh mắt của Feston rất lạnh, thậm chí còn lạnh hơn cả Phong Triển Nặc.

“Tổ chức sát thủ, vụ cướp, những đứa trẻ trong cô nhi viện, đã đến lúc cần phải làm rõ tất cả mọi chuyện, thưa cha.” Hắn gọi hai tiếng thưa cha tựa như một hòn đá rơi xuống lòng, Christopher Kada nhắm mắt lại, hết thấy quá khứ lướt qua như một thước phim điện ảnh.

Feston từng điều tra người thân của mình, đây là lần đầu tiên Phong Triển Nặc nghe đến, có lẽ khi Greg bị Bạch quỷ nhắm vào thì Feston cũng đã bắt đầu nghi ngờ.

Nếu là người thường thì nghi ngờ cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi, nhưng Feston luôn nghi ngờ rất chuẩn xác.

Hiện tại đáp án đang ở ngay trước mắt bọn họ, Christopher Kada nhắm mắt lại, giống như đang hồi ức về dĩ vãng, “Khi đó Washington vẫn rất loạn, nếu muốn có được địa bàn và lực lượng của mình ở trong thành phố này thì không phải là chuyện đơn giản, chỉ có tiền không thì chưa đủ.” fynnz810

“Con người kỳ lạ ở chỗ đó, khi dục vọng bao trùm tất cả mọi thứ thì lý trí giống như không còn tồn tại, trong lúc tình cờ cha quen biết một người tên là Bạch quỷ, hắn có ý tưởng to gan, cha không thể phủ nhận hắn là một tên cuồng sát, nhưng khi đó cha cần một người như vậy, thậm chí cha còn cảm thấy ý tưởng của hắn cũng không tệ...”

“Cho nên cha cứ tiến hành chuyện đó, cô nhi là an toàn nhất, bọn họ chưa từng có quá khứ, cũng sẽ không có ai để ý đến tương lai của bọn họ.” Nói đến đây thì ông ấy mở mắt ra, nhìn Phong Triển Nặc đang đứng bên cạnh Feston.

Giữa bọn họ cách nhau vài bước, nhưng cho dù khoảng cách xa như thế nào thì luôn luôn có một sợi dây vô hình kéo bọn họ lại với nhau.

Christopher Kada ngửa đầu thở dài, “Cha thành lập tập đoàn quốc tế của mình, nhưng cũng đắc tội không ít người, ngay trong thời kỳ huy hoàng nhất thì Jessica lại mất.”

Giọng nói của hắn rất cục không thể che giấu nỗi bi thương trong đó, “Cô ấy bị giết trong một tai nạn ngoài ý muốn, lúc ấy rất hỗn loạn, người của cha và kẻ thù đối đầu nhau, Jessica bị đạn lạc bắn trúng, cha thậm chí còn không thể xác định viên đạn giết chết cô ấy là do kẻ nào bắn ra!”

Nắm chặt cây gậy trong tay, bộ dáng phần nộ của Christopher rất giống với Feston, hoặc nói cách khác là Feston rất giống cha của hắn, nhưng hiện tại Phong Triển Nặc chỉ có suy nghĩ như vậy.

Hắn im lặng đứng nghe, tay phải lại bị người nào đó chậm rãi cầm lấy, cảm giác nhẹ nhàng mà cương quyết truyền đến từ tay của Feston, Feston không nhìn Phong Triển Nặc mà chỉ nắm tay của hắn, hờ hững đối mặt với Christopher Kada.

So với Phong Triển Nặc thì có lẽ Feston mới là người khổ nhất ở nơi này, Phong Triển Nặc nhận ra được ý nghĩa của điều này đối với Feston, nếu bọn họ vẫn muốn mỗi người mỗi ngả, trở lại quỹ đạo trước kia thì cuối cùng Feston nhất định sẽ đem hết thảy để đổ lỗi cho chính mình.

Christopher Kada nhìn bàn tay nắm chặt của bọn họ, ông ấy tiếp tục nói, “Sau khi Jessica mất thì cha mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhưng đã quá muộn.”

Ông ấy trầm mặc thật lâu, lại rít vài hơi trong tẩu thuốc, phòng khách giống như có thể nghe thấy tiếng khói trắng phiêu tán trong không khí, “Cha bắt đầu cảm hận tập đoàn quốc tế của cha, tập đoàn Kada chỉ là thành lũy được xây dựng từ chết chóc và tiền bạc, cha chán ghét nó, đương nhiên cũng không muốn con thừa kế nó.”

Ông ấy ngầm đồng ý với sự lựa chọn của Feston, thậm chí còn cảm thấy vui mừng, ông ấy âm thầm rửa sạch thanh danh cho tập đoàn Kada, từ trong ra ngoài, không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

“Greg là một người thừa kế không tệ, nhưng nó vẫn còn quá trẻ, khi sát thủ của tổ chức tìm đến cửa để đòi thành lập lại tổ chức thì nó không biết nên làm thế nào, cho nên mới nghĩ đến cậu – được mọi người xưng là U Linh, là cậu tiêu diệt tổ chức do tôi thành lập, nếu nói còn có người có thể hủy diệt nó một lần nữa thì cũng chỉ có cậu.”

Giống như quyết định nói ra hết thảy mọi chuyện, Christopher Kada không hề giấu diếm điều gì, “Nhưng Greg xử lý chuyện này không tốt, nó bảo tôi đi trêu chọc Feston để gây chú ý với cậu, cậu quả nhiên giải quyết những kẻ đó, nhưng đồng thời điều này cũng làm cho Feston nghi ngờ.”

Lần đó Wesley Kada từng dựa vào men say mà lớn tiếng chỉ trích, bảo rằng Greg không đủ năng lực, chỉ có một chút chuyện nhỏ mà cũng làm không xong, chi tiết này vốn không có gì đáng chú ý, bỗng nhiên hiện tại lại có thể xâu chuỗi tất cả lại với nhau.

“Sau đó nhìn xem hiện tại đi...” Christopher vô cùng cảm khái, “Ngày đó khi Feston dẫn cậu về thì tôi đã biết đây là Chúa đã an bài, mặc kệ là báo ứng hay là cái gì khác thì quả thật vẫn có một loại lực lượng huyền bí nào đó, nếu không thì làm sao có thể giải thích hết thảy điều này?”

“Con trai của tôi rất cục vằn biết sự thật, mà đứa nhỏ bị hành vi phạm tội của tôi làm hại sau bao nhiêu năm lại xuất hiện cùng con trai của tôi ở trước mặt của tôi—” Giọng nói già nua không còn quyết đoán như xưa nữa, Christopher rút ra một khẩu súng từ trong lòng.

.....

P/S: ân ân oán oán bao giờ mới chấm dứt, để Nặc kết thúc đi.

230. Chương 230: Tình Yêu Không Bao Giờ Thay Đổi

“Khi Feston dẫn cậu đến trước mặt tôi, biết được cậu là ai thì chắc hai người đều không biết được cảm giác khi đó của tôi.” Ông ấy tựa hồ vẫn nhớ rõ khi đó bản thân của mình đã khiếp sợ ra sao, cho dù mặt ngoài không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

Khẩu súng của ông ấy nhắm ngay Phong Triển Nặc, “Một sát thủ sẽ không cho phép kẻ khác dùng súng chĩa vào mình.” Ông ấy đứng dậy, trong những tiếng kêu la ngơ ngàng, Christopher Kada mở ra chốt an toàn, “Còn chưa chịu nổ súng, Ian Noy?”

“Ông muốn chết à?” Ánh mắt của Phong Triển Nặc đột nhiên lạnh lẽo, hần phản ứng nhanh hơn so với tư duy, hần quả thật là một sát thủ được huấn luyện thành như vậy, hần là giỏi nhất bởi vì hần luôn phản ứng nhanh nhất khi đối mặt với nguy hiểm.

Christopher Kada đang khơi dậy sát ý của hần, đây là mục đích của ông ấy, nhưng viên đạn nhanh hơn hành động ngăn cản của Feston, một tiếng súng vang lên, viên đạn bắn về phía Christopher Kada—

Mọi người đều kinh ngạc nhìn thấy khẩu súng trong tay Christopher Kada rơi xuống đất, Phong Triển Nặc hơi nheo mắt lại, “Giết ông à, làm cho Feston hận tôi hay sao? Đây là điều mà ông đang hy vọng đúng không?”

“Nó không hận cậu thì vẫn có một ngày cậu sẽ hận nó, là tôi tạo nên hậu quả ngày hôm nay cho cậu, cậu có thể bỏ qua hay sao? U Linh.” Christopher chỉnh lại thái độ suy sụp lúc trước, Phong Triển Nặc đã từng nhìn thấy vẻ mặt giống như vậy từ Feston.

“Ông muốn dùng cái chết của mình để đền bù cho quá khứ của tôi? Hay là vì làm cho Feston rời xa tôi?” Ánh mắt lạnh lùng trở nên thâm trầm.

“Chẳng phải chuyện này là do hai người tự quyết định hay sao?” Dù sao cũng là người thành lập tập đoàn Kada, cho dù là hiện tại thì Kada vẫn chính là Kada.

Là buông tay hay là xem như chẳng có gì xảy ra, ánh mắt của Phong Triển Nặc chớp động, khi thì lạnh lùng, khi thì bình thản, Christopher Kada nhìn kết quả do chính mình tạo ra, đối với ông ấy mà nói thì rất cục vằn là chết hay là sống cũng chẳng có gì khác biệt.

Thời gian yên lặng trôi qua, giống như chỉ cần một tiếng thở nhỏ cũng sẽ phá vỡ sự bình tĩnh giả dối này, không ai dám lớn tiếng hít thở, tựa như những pho tượng đứng nhìn hết thảy đang diễn ra.

Thật sự có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì hay sao, Phong Triển Nặc chậm rãi di chuyển ánh mắt, rất cục chuyển hướng sang Feston, Feston không lo lắng như hần đã nghĩ, nhưng cũng không tính là bình tĩnh, dường như Feston đã có quyết định.

Phong Triển Nặc không muốn biết đó là quyết định gì, “Đến bây giờ anh còn có thể nói với tôi là không được đi hay sao? Feston, anh thấy đó, đây là một vấn đề nan giải, tôi chán ghét nan đề, cực kỳ chán ghét, nếu có thể thì tôi sẽ giết ông ấy, nhưng như vậy sẽ liên lụy đến anh.”

Hần vuốt khẩu súng trong tay, “Tôi ghét cảm giác không thể ra tay được, tôi đề nghị...”

“Đủ rồi!” Giọng nói trầm thấp lay động mùi thuốc súng trong không khí, Feston căn bản không muốn nghe Phong Triển Nặc nói tiếp, “Tôi có dự cảm là tôi sẽ không thích lời đề nghị của cậu.”

Feston đứng ra, tất cả mọi người đều nhìn hắn, nhìn thấy sắc mặt âm u của hắn, nhìn thấy hắn đi đến chính giữa Phong Triển Nặc và Christopher Kada.

“Dừng ngay tại đây.” Nhặt súng lên, lấy ra băng đạn, hắn nhìn xung quanh, Greg, Wesley, George, Lize... Những gương mặt quen thuộc, cuối cùng là Christopher Kada.

“Đây là tập đoàn Kada, là tập đoàn quốc tế nổi tiếng trên thế giới.” Feston cười lạnh, đứng ở giữa, cái bóng của hắn bị bóng đèn trong phòng khách kéo dài xuống đất, đôi mắt màu xám tro – đặc điểm của dòng họ Kada lại trở nên lạnh lẽo tựa như kim loại.

“Chẳng qua chỉ dùng thi thể để xây dựng mà thôi.” Không ai ngờ lúc này Feston vẫn còn tâm tình mà hút thuốc, hắn mò lấy cái bật lửa trong túi áo của Phong Triển Nặc, lại thuận tay cầm lấy khẩu súng của đối phương, “Đã đủ rồi, ở trong này không ai được dùng nó.” fynnz.wordpress.com

“Không ai được dùng nó.” Một viên đạn giống như hòn bi rơi xuống thảm, Feston vứt đi khẩu súng trống rỗng.

“Vậy anh bảo tôi phải làm sao bây giờ?” Phong Triển Nặc bỗng nhiên cười cười, “Anh cũng biết cho dù không cần súng thì tôi cũng có thể giết người mà.”

“Cậu thật sự muốn làm như vậy hay sao?!” Feston tiến gần về phía hắn, “Tôi là người biết rõ nhất cái gọi là tổ chức này đã cho cậu trải qua những điều gì, nhưng tôi là ai thì chuyện này quả thật không thể thay đổi, cậu muốn giết ông ấy, sau đó chúng ta xem như chưa từng quen biết hay sao?!”

Feston nheo mắt lại, “Không đơn giản như vậy.”

“Chúng ta đã gặp nhau, tôi đã nhìn thấy những vết thương trên người của cậu, nghe cậu kể lại chuyện quá khứ, đã ôm cậu, hôn cậu, chúng ta cùng nhau nấu ăn, uống rượu, nói chuyện phiếm, so tài cao thấp, tôi biết cậu kiêu ngạo, hiểu rõ những cơn đau mà cậu đã gánh chịu, hiểu rõ nhiệt huyết của cậu hơn bất kỳ kẻ nào...”

Đôi mắt như chim ưng chiếu ra thân ảnh của Phong Triển Nặc, “Vài lần cậu đều giống như con cá trượt khỏi tay tôi, sau khi tôi phải trả giá đắt nhiều như vậy thì cho đến hôm nay cậu dựa vào cái gì mà nghĩ rằng cậu muốn đi thì đi?”

“Cậu dựa vào cái gì mà cho rằng cậu muốn kết thúc hết thấy thì có thể kết thúc hết thấy?” Hung hăng nhìn Phong Triển Nặc, hàm răng cắn chặt của Feston hơi giật giật, ánh mắt giống như dâng lên một cơn đại hồng thủy.

“Chuyện này không phải do cậu quyết định, Phong Triển Nặc!”

Đây là lần đầu tiên Feston gọi tên của Phong Triển Nặc ở trước mặt người khác, hắn đứng ở trong đại sảnh mà lớn tiếng gọi tên của Phong Triển Nặc. Ánh mắt sáng quắc giống như muốn đốt cháy màu xám tro bên trong hốc mắt kia, hắn nghi ngờ lời đề nghị của Phong Triển Nặc mặc dù Phong Triển Nặc vẫn chưa lên tiếng.

Phong Triển Nặc muốn cười, mà quả thật hắn cũng bật cười, hắn ngửa mặt cười ha ha, tay đặt lên trán, ngón tay mất đi vân tay xẹt qua giữa không trung, “Anh biết gì không, nếu đối tượng không phải là anh thì mọi chuyện sẽ không phức tạp như vậy, tôi chỉ cần nhúc nhích ngón tay một chút là có thể giải quyết tất cả vấn đề.”

“Phiền phức của chúng ta luôn rất tương tự chẳng phải hay sao, nếu không phải là cậu thì tôi cũng không phải đối mặt với tình cảnh hiện tại, đứng giữa người thân và người yêu của tôi—” Feston chưa bao giờ ngại thừa nhận người mình yêu là một sát thủ, hắn luôn thản nhiên thừa nhận tất cả như vậy.

“Tôi phải thừa nhận đây là lần đầu tiên tôi không biết nên làm như thế nào thì mới có thể đạt được kết quả tốt nhất, có lẽ căn bản không có cái kết quả kia.” Feston và Phong Triển Nặc nói chuyện mà không coi ai ra gì, nhưng thực chất bọn họ cũng không bận tâm điều đó.

“Tôi chỉ biết là tôi sẽ không cho cậu rời xa tôi, cho dù cậu giết ông ấy thì tôi vẫn sẽ không cho cậu rời xa tôi.” Hắn nhìn Phong Triển Nặc tựa như lần đầu tiên, giống như sẽ nhốt người này vào trong tù rồi trao cho đối phương một nụ hôn qua song sắt.

“Tôi vĩnh viễn sẽ không cho cậu bỏ đi, nhưng tôi vẫn sẽ nhớ mãi...”

“Anh sẽ nhớ mãi là tôi giết cha của anh.” Thở dài một cách đáng tiếc, Phong Triển Nặc dùng một loại ánh mắt khác để quan sát Feston, nếu không phải loại quan hệ này, nếu chỉ đơn thuần là kẻ thù, không, hẳn cũng không hy vọng có một kẻ thù như Feston.

Mà sự thật là nếu chưa từng có chuyện gì xảy ra, nếu bọn họ vẫn chỉ là kẻ thù của nhau, nếu Feston không phải con của Christopher Kada.....chỉ cần một trong những giả thiết này thành sự thật thì sẽ không gặp phải nan đề trước mắt.

Lại một lần nữa hai người nhìn nhau, những gì đã trải qua lần lượt hiện lên trước mắt, quan hệ truy đuổi rất cục cớ chấm dứt ngay tại đây hay không?

“Đây là một sự thật đáng châm chọc, phải chọn lựa như thế nào, là sống hay là chết?” Nhếch lên một nụ cười trào phúng, sát thủ nói một câu diễn cảm, giống như đang đọc lời kịch của nhà văn Shakespeare.

Hắn nhìn từng người trong phòng khách, mỗi người mỗi vẻ mặt khác nhau, hoặc là bất an hoặc là lo lắng, theo một góc độ nào đó mà nói thì mỗi một người ở nơi này đều là hung thủ, mỗi một người ở nơi này đều đã góp phần tạo nên U Linh ngày hôm nay.

Cười một cách lạnh lùng, hắn ung dung nhún vai rồi rút ra một khẩu súng khác, màu đen kim loại được ném lên không trung theo một vòng cung xinh đẹp, hắn xoay người bước ra ngoài, không còn quay đầu lại nữa.

Đi ra khỏi tòa nhà tráng lệ nhưng cũ kỹ, bóng dáng của U Linh tiến đến trước cửa, tựa như một trận gió sẽ lập tức biến mất dưới ánh mặt trời.

Ánh mắt của Feston trở nên thâm trầm, cơ hồ đã quyết định chắc chắn, hắn quay đầu nhìn Christopher Kada đang trầm mặc, “Cha, chào tạm biệt.”

Nhìn xung quanh tòa nhà này, đây là nơi đã ghi lại tất cả dĩ vãng, ký ức thời thơ ấu ngắn ngủi, Feston không hề chần chừ mà lập tức xoay người rời đi, bước chân trầm ổn mà vững chắc, thân ảnh cao lớn, không lộ ra quá nhiều phần nộ đối với Christopher Kada, cũng không có nửa lời trách cứ.

Hắn chỉ xoay người đuổi theo thứ quan trọng nhất đối với hắn, không muốn vì dĩ vãng mà lãng phí thời gian.

U Linh cứ như vậy mà rời đi, Feston cũng rời đi, Lize đuổi theo định gọi hắn lại thì liền bị Christopher Kada ngăn cản, “Để cho nó đi đi, chúng ta đều biết kết quả sẽ như thế nào rồi mà.”

“Không có cách nào để vấn hồi hay sao? Anh Feston không tỏ thái độ, chỉ cần Ian có thể tha thứ...” Greg nhìn hai bóng người ở trước cửa, lại nghe thấy giọng điệu thản nhiên của Christopher Kada, “Vô dụng thôi, nó đi rồi, với lại con đã sai rồi, Greg, không phải là nó không tỏ thái độ, đây là cách tỏ thái độ rõ ràng nhất của nó, con vẫn chưa nhìn ra hay sao?”

Christopher Kada đi đến trước cửa sổ, khuôn mặt bị bức màn phủ xuống bóng tối tựa hồ trở nên già thêm vài tuổi, “Đây là sự trừng phạt đối với tôi, tuy rằng nó đã từng làm FBI, nhưng dù sao nó cũng là người của dòng họ Kada, vẫn có bản tính kiêu ngạo và lạnh lùng di truyền.”

“Nó không thể dễ dàng tha thứ cho lỗi lầm này.” Xuyên thấu qua ô cửa sổ, dưới ánh mặt trời, hai người trẻ tuổi kia vô cùng chói mắt, “Nó sẽ không bao giờ quay về nữa.”

Trong giọng điệu mơ hồ của Christopher Kada, mọi người dõi theo ánh mắt của hắn, tất cả đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Feston đuổi theo cơn gió kia rồi ôm chặt lấy cơn gió của hắn.

“Vì anh mà tôi không giết ông ấy.” Phong Triển Nặc vẫn chưa đi xa, đôi mắt dài mảnh vẫn còn lưu lại một chút lạnh lùng, hắn cau mày, “Nhưng cũng không chứng tỏ tôi có thể xem như chưa xảy ra chuyện gì, anh vẫn là anh.” fynnz810

“Tôi vẫn là tôi, không có gì thay đổi, cậu có chịu buông tay hay không?” Căn bản không để ý đến phản ứng của Phong Triển Nặc, ngón tay của Feston nhẹ nhàng vuốt ve sau cổ của hắn, “Chẳng lẽ bởi vì tôi là con

traí của cha tôi thì cậu sẽ không yêu tôi hay sao? Lúc trước tôi là FBI, chẳng phải cậu cũng rất khó có thể kháng cự hay sao?”

“Feston Kada!” Phong Triễn Nặc giương tay bóp cổ của Feston.

Feston siết chặt những ngón tay đặt sau gáy của Phong Triễn Nặc, thẳng tay kéo đối phương đến trước mặt, “Đúng vậy, tôi tên là Feston Kada! Tôi là con trai của Christopher Kada! Điều đó không thể thay đổi!”

Không bận tâm đến động tác tràn đầy uy hiếp của Phong Triễn Nặc, Feston nắm lấy tóc của đối phương, ép buộc Phong Triễn Nặc phải ngẩng đầu lên, hất cằm xuống môi của người này, mút xuống cổ, hung hăng siết chặt thắt lưng, làm cho thân thể của bọn họ dán sát vào nhau, không chừa ra bất kỳ kẽ hở nào.

“Nhưng tình yêu của tôi dành cho cậu sẽ không bao giờ thay đổi, tôi yêu cậu – Phong Triễn Nặc–” Hắn thì thầm vào bên tai của Phong Triễn Nặc.

.....

P/S: :> một chương nữa là xong.

231. Chương 231: Tương Lai Nắm Chặt Tay

Cổ họng bị bóp chặt, giọng nói của Feston khàn khàn mà gian nan, Phong Triễn Nặc buông tay ra, nhìn hắn một lúc lâu rồi bỗng nhiên hôn thật mạnh, Feston cũng thả lỏng bàn tay đang kiềm chế sau gáy của Phong Triễn Nặc, ấn sát đầu của đối phương vào mình để làm sâu sắc nụ hôn.

Giữa bọn họ rất ít khi nói lời yêu thương ngọt ngào, bọn họ có khuynh hướng dùng hành động để chứng tỏ, điều này cũng khiến cho mỗi một lần mở miệng đều có trọng lượng hơn so với bình thường rất nhiều.

Bất cứ giả thiết nào đều trở nên vô nghĩa vào lúc này, nếu hắn không phải là Feston Kada thì còn có thể là ai?

Hơi thở kịch liệt mà quen thuộc gợi dậy tất cả ký ức, nụ hôn kịch liệt giống như muốn đốt cháy tất cả, mọi thứ ở xung quanh đều sôi trào trong suy nghĩ.

Nếu anh ấy không phải là Feston Kada, nếu cậu ấy không phải là Phong Triễn Nặc thì có lẽ bọn họ căn bản sẽ không gặp nhau.

Buông tay ra, Phong Triễn Nặc bỗng nhiên lui về sau một chút rồi thở hổn hển, “Tôi tự hỏi chính mình, giết Christopher Kada thì có gì hay ho?”

“Đáp án thế nào?” Đã lựa chọn rõ ràng, Feston kề sát vào trán của Phong Triễn Nặc.

“Anh nói anh sẽ không buông tay, nhưng chuyện này thật sự giống như một bụi gai, chúng ta đều bị nó tra tấn, chúng ta sẽ đau đớn, chỉ cần tình yêu là đủ rồi, tôi không muốn gánh thêm một phần hận trên lưng nữa.”

Hắn hít vào một hơi thật sâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói, “Hơn nữa tôi cũng đã bắt cóc anh ra khỏi FBI, đến lúc này mà lại buông tay thì...”

“Cậu sẽ cam tâm hay sao?” Ngón tay của Feston vuốt ve sau gáy của Phong Triễn Nặc.

“Rất khó.” Làm sao có thể cam tâm được chứ, buông tay như vậy hay sao?

Ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc của hắn, lấp lánh màu vàng nhạt, hắn như cười như không mà nhếch môi, “Tôi để cho ông ấy sống, nhưng cha nợ thì con phải trả, anh phải bồi thường cho tôi bằng cả đời của anh, Feston.”

Ánh mắt của Feston sáng như đuốc, “Nói cho cậu biết, tôi sẽ không để cho cậu có cơ hội hối hận đâu.”

“Chẳng qua chỉ là một chút chuyện xưa mà thôi.” Ngẩng đầu, ánh nắng ấm áp chiếu xuống mặt của Phong Triển Nặc, “Vết thương trên người của tôi đã khỏi hẳn, tôi không muốn nhìn lại quá khứ, anh có nhớ hay không, tôi từng nói tôi đã quên rất nhiều chuyện.”

Mặc kệ đã trải qua chuyện gì, linh hội chuyện gì, sợ hãi chuyện gì, hết thấy những vết sẹo trên người cho đến ngày hôm nay chỉ đổi lại một câu đã quên, cho dù là quên thật hay là bản tính thoải mái hào phóng thì U Linh Ian vẫn là người chỉ biết nhìn về tương lai.

Mơ hồ còn nhớ rõ lúc trước hắn nói đến điều tốt đẹp của một sát thủ với giọng điệu thản nhiên, đó chính là hắn, hắn chưa bao giờ thay đổi.

Sau lưng là tòa nhà trắng lộng lẫy, là nơi bắt nguồn của tập đoàn Kada, Feston đứng ở nơi đó mỉm cười nhìn hắn, nụ cười thâm thúy giống như có thể hấp thu tất cả sức nóng của ánh mặt trời, đôi mắt màu xám tro cũng lấp lánh ánh kim nhàn nhạt. fynnz.wordpress.com

Hắn vươn tay về phía Phong Triển Nặc, “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Phong Triển Nặc nhìn Feston trong chốc lát, bước chân chậm rãi tiến lên, Washinton, bầu trời trong xanh, nhưng nơi này không phải là chỗ của bọn họ.

Buổi trưa, ánh mặt trời xuyên thấu qua ô cửa sổ vào tòa nhà cũ kỹ của dòng họ Kada, một đám người đứng bên cửa sổ, trong tầm mắt là hai người trẻ tuổi sống vai đi xa, bàn tay cầm súng đang nắm lấy tay của Feston, hai thân ảnh đi song song đều không hề quay đầu lại.

Phong Triển Nặc cười khê, nheo mắt lại một cách xảo quyệt, “Bắc cóc anh là cách tốt nhất để trả thù ngài Kada kia, anh nghĩ là tôi còn cần làm cái gì nữa hay sao?”

“Dường như tôi phải nói xin lỗi với cậu, còn có cảm ơn nữa, nhưng mà tôi vẫn không muốn nói mấy từ này.” Bàn tay của Feston vẫn nắm chặt tay của Phong Triển Nặc, hắn hôn lên ngón tay của đối phương, “Tôi nói rồi, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau, tôi nghĩ là tôi đã nói đúng.”

“Nghe như thể đã được định trước?” Phong Triển Nặc không cho là đúng, hắn hừ cười, “Được rồi, trước tiên để cho tôi đi xem cái tên kia đã, hy vọng là anh ấy đừng chết quá sớm.”

Bob vẫn còn ở trong bệnh viện, bị Rắn mối bắn trúng, ắt hẳn là hiện tại đã được phẫu thuật xong, cho dù ngoài miệng Phong Triển Nặc nói lời cay nghiệt nhưng dù sao Bob cũng là Bob, cho dù hết thấy những gì Bob đã làm chỉ để cầu xin sự tha thứ của hắn nhưng cũng không thể che giấu sự thật là Bob đã từng giúp hắn rất nhiều.

“Tôi là người ân oán rất rõ ràng.” Giống như để giải thích cho hành vi của mình, Phong Triển Nặc nhìn ra ngoài cửa sổ, Feston ôm lấy bờ vai của hắn, làm cho hắn dựa vào người của mình, “Cậu mệt mỏi rồi.”

Tinh thần mệt mỏi sẽ nghiêm trọng hơn so với thân thể, Phong Triển Nặc nhắm mắt lại, “Khi nào đến thì gọi tôi.”

Xe chạy bon bon trên đường, khi Feston nghĩ rằng Phong Triển Nặc đã ngủ thì người đang dựa vào vai hắn bỗng nhiên lạnh lùng nói, “Kỳ thật tôi không hận cha của anh như anh đã nghĩ, tổ chức quả thật đã bắt tôi trải qua không ít cực khổ, nhưng cũng đã dạy tôi rất nhiều điều...”

Hắn ngẩng đầu lên, môi chạm vào vành tai của Feston, hơi thở ấm áp khê lướt qua, tựa như đang khiêu khích, “Nhất là gặp được một đối thủ như anh.”

Khi hắn quyết định tha cho Christopher Kada thì hết thấy đều trôi qua, nhưng đối với Feston mà nói thì chuyện này vẫn canh cánh trong lòng.

“Cậu đang an ủi tôi à?” Feston nhìn xuống, nắm lấy cằm của Phong Triển Nặc, chạm vào bờ môi của người này, nhẹ nhàng cọ sát, “Chúng ta hãy quên nó đi, đừng động vào nó nữa, tôi chỉ muốn cậu của hiện tại và tương lai.”

Môi kề môi, lời nói mơ hồ lại tràn ngập sức hút, Feston liếm khóe môi của Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc cắn đầu lưỡi của hắn rồi lại buông ra.

“Ý kiến hay.” Không để ý đây là xe taxi, hắn ôm lấy đầu của Feston, không có gì quan trọng hơn người bên cạnh, loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn sau khi biết được hết thấy sự thật, đối với Phong Triển Nặc mà nói thì là như thế, đối với Feston cũng vậy.

Khi đến bệnh viện, không để ý đến vẻ mặt của tài xế, Feston thần nhiên thanh toán tiền, chỉnh lại chiếc áo khoác đã bị xộc xệch sau nụ hôn nồng nhiệt, Phong Triển Nặc xuống xe trước để đi hỏi y tá, giống như hoàn toàn không ý thức được bộ dáng với áo sơ mi rộng mở cùng mái tóc rối bù sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với nữ y tá.

Sau khi nữ y tá kiểm tra hồ sơ một cách bất an trong vòng vài phút thì rốt cục hắn cũng có được câu trả lời, bệnh nhân tỉnh lại sau ca phẫu thuật không lâu, bị cảnh sát quản chế, không ai được gặp anh ta.

“Xảy ra chuyện gì?” Feston đi đến, Phong Triển Nặc cũng cảm thấy khó hiểu, “Sau khi Bob gọi điện thoại không bao lâu thì cảnh sát đã đến đây, hiện tại anh ấy là kẻ bị tình nghi trong vụ trọng án.”

“Bạch quỷ quen biết Bob, bọn họ từng là cộng sự, anh ấy sợ Bạch quỷ nói về quá khứ, cái tên Bạch quỷ kia thích tra tấn người khác nên sẽ rất vui mà làm như vậy, hắn sẽ khoe ra năm đó hắn đã dạy mấy đứa trẻ ở cô nhi viện như thế nào ngay trước mặt mấy người.” Một giọng nói bỗng nhiên cất lên từ trong góc, đó là Rắn mối.

Là Rắn mối ra tay bắn Bob, hắn lại xuất hiện ở trong này, dường như còn có chuyện gì đó mà Feston và Phong Triển Nặc vẫn chưa biết.

“Chuyện mà Bob sợ rốt cục đã xảy ra, không phải là Bạch quỷ làm lộ chân tướng, là chính Bob tự mình nói ra hết thấy, trước khi anh ấy bị quản chế thì có gặp tôi một lúc, là anh ấy tìm đến tôi.” Rắn mối giải thích với bọn họ.

“Anh ấy muốn tôi chuyển lời cho hai người, anh ấy tự thú.” Khi nghe thấy những lời này của Rắn mối thì Phong Triển Nặc và Feston đều cảm thấy nao nao.

“Sau này anh ấy chính là hung thủ mà FBI và CIA đều phải bắt, người phụ nữ tên Wendy, còn có mấy cái xác trong nhà bà ấy, bao gồm cả cái chết của đặc công CIA, anh ấy chính là hung thủ của tất cả các vụ án.” Nhìn phòng bệnh ở cuối hành lang, Rắn mối thần nhiên nói.

Phong Triển Nặc mở to mắt, không có từ ngữ nào có thể hình dung tâm tình của hắn ngay giờ phút này, tình cảm của hắn đối với Bob rất phức tạp, Bob là người bạn đáng tin cậy của hắn, nhưng cuối cùng lại phát hiện cũng chính là Bob đã đưa hắn vào con đường âm u này. fynnz810

Mà hiện tại Bob tự thú, Bob lựa chọn thay thế hắn, kết thúc cuộc truy bắt của CIA và FBI.

Feston nhìn Rắn mối, “Anh ấy tìm cậu là vì cậu đã cố ý không bắn trúng tim của anh ấy.” Là người đứng nhìn phát súng đó, Feston biết rõ thực lực của Rắn mối, huống hồ gì Bob là người bị bắn nên tất nhiên Bob càng biết rõ hơn.

Khi hắn nói như vậy thì Rắn mối lại hừ lạnh một tiếng, “Tôi nói xong rồi, tôi đi đây.”

Phong Triển Nặc và Feston đều không ngăn cản, chuyện Bob nhận tội thay vẫn làm người ta bị chấn động như trước, Rắn mối đi vài bước thì lặng lẽ quay đầu lại, nhìn thấy hai người ngồi đối diện nhau trong hành lang, hắn lại hừ lạnh một tiếng, vĩnh viễn sẽ không thừa nhận chính mình từng có cảm giác khát vọng được tiếp cận và hiểu biết một người, mặc kệ loại cảm giác này có nghĩa là gì.

Hắn chỉ có thể tin tưởng vào súng ống và đạn dược mà thôi, sờ lên thứ kim loại lạnh lẽo trên thắt lưng, Rắn mối biến mất trong đám người.

“Cho dù Bob tự thú thì CIA và FBI vẫn biết rõ ai mới là hung thủ chân chính.” Đứng trong hành lang, Phong Triển Nặc siết chặt nắm đấm, tầm mắt nhìn vào phòng bệnh của Bob, Bob đang đứng trước cửa, còn có năm tên cảnh sát đứng canh gác.

Bob nhìn hắn từ xa xa, dường như hoàn toàn không e ngại sự thật là mình sắp bị bỏ tù, còn mỉm cười đối với hắn, con sâu rọu kia cười một cách khôn khéo nhưng trong nụ cười lại hàm chứa vài phần phiến muộn và căm khải.

Hết thấy chân tướng đều đã rõ ràng, đây là chuyện duy nhất mà Bob có thể làm được.

Bob chỉ xuất hiện một chút thì liền bị dẫn về phòng, căn cứ theo tội danh của hắn thì toàn bộ hành trình của hắn đều bị giám sát chặt chẽ, Phong Triển Nặc lẳng lặng đứng tại chỗ, “Anh ấy muốn lợi dụng tôi để thoát tội, anh ấy cho rằng như vậy có thể bù lại lỗi lầm của mình.”

“Vì sao không làm theo ý của anh ấy, nếu có thể làm cho anh ấy cảm thấy thanh thản.” Lệnh truy nã của CIA và FBI cũng không phải là vấn đề quá lớn đối với bọn họ, chỉ cần rời khỏi Mỹ, bọn họ có thể đi đến bất kỳ nơi nào, Bob không phải là không biết nhưng hắn vẫn lựa chọn con đường này.

“Chẳng qua chỉ làm cho anh ấy cảm thấy thanh thản mà thôi!” Phong Triển Nặc lắc đầu, không muốn nhận hảo ý của Bob, Feston vỗ nhẹ vào vai của hắn, “Đi ra ngoài trước rồi nói sau.”

Bob biết Ian sẽ chấp nhận, Ian luôn làm ra quyết định chính xác, xưa nay vẫn vậy.

Ra khỏi bệnh viện, Phong Triển Nặc cũng nhanh chóng tỉnh táo trở lại, khi bọn họ quay về thì hắn cười khê rồi thở dài một tiếng, “Tôi đã từng nghĩ tại sao lại không cơ chứ, tôi sẽ đi gặp CIA, nói cho bọn họ biết từ nay về sau sẽ không còn U Linh nữa.”

Nếu U Linh không tồn tại thì sẽ không uy hiếp đến lợi ích cá nhân và quốc gia, CIA cũng sẽ không mất thời gian để đi lùng bắt cho bằng được hung thủ, tổ chức tình báo quốc tế Hecate đã đủ để làm cho bọn họ đau đầu rồi.

Cho nên rốt cục bọn họ vẫn tiếp nhận hảo ý của Bob.

Đây không phải vì chính mình mà ở một mức độ nào đó là vì Bob, mặc dù Phong Triển Nặc không nói rõ nguyên nhân mà hắn chấp nhận, cho dù đối với U Linh như hắn thì trốn thoát và truy bắt cũng không phải khó khăn như vậy.

Còn về phía tập đoàn Kada, Feston đã bán hết cổ phần, cũng tỏ vẻ vứt bỏ quyền thừa kế, Christopher Kada muốn làm một chút gì đó, ông ấy gửi cho hắn một quyển danh mục, bên trong ghi lại tên của Phong Triển Nặc khi ở cô nhi viện, Ian Noy, cũng có rất nhiều ghi chép về các cô nhi khác.

Nghe nói bản gốc đã bị thiêu rụi, lúc trước Christopher muốn thiêu rụi tất cả chứng cứ, nhưng chuyện đã đến lúc này thì tựa hồ không cần phải giấu diếm nữa, dựa vào một ít trí nhớ nhỏ nhất để ghi chép lại, ông ấy tổng hợp toàn bộ tư liệu với nhau rồi gửi cho Feston.

“Không cần phải xem mấy thứ này.” Không ngờ là lúc Feston đang nghiên cứu tư liệu thì Phong Triển Nặc lại giật lấy, lật xem vài tờ rồi trầm mặc trong chốc lát, sau đó châm lửa thiêu rụi.

“Cậu không muốn biết thân thế của mình hay sao?” Nhìn tro tàn rơi xuống đất, Phong Triển Nặc nghe thấy câu hỏi của Feston, hắn hơi nhún vai, “Biết thì thế nào, không biết thì thế nào, tôi vẫn là tôi.”

“Tôi là Phong Triển Nặc, tôi biết tôi là ai, cũng biết tôi muốn cái gì.” Đi chân không trên sàn, hắn dựa vào người của Feston, thản nhiên hôn lên cổ của Feston, “Tôi chỉ muốn anh thôi.”

“Vậy thì đi tìm tương lai thuộc về chúng ta.” Feston ôm Phong Triển Nặc, trong nụ cười kia có rất nhiều hàm nghĩa.

Vài ngày sau tại sân bay Chicago, mang theo hành lý, người đàn ông bước đi ung dung, đeo mắt kính mát, tác phong nhanh nhẹn xuất hiện trong đám người.

Dường như hắn đang đợi ai đó, nhưng không nhìn đồng hồ mà chỉ nhàn nhã lật bản đồ, tùy ý nhìn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đi lên máy bay, gọi một ly rượu Whisky ở trên đó.

Ở bất cứ nơi nào thì người xuất sắc luôn là tiêu điểm chú ý, khi mọi người đang suy đoán trong chốc lát nữa sẽ có một người đẹp rạng ngời chói lóa xuất hiện thì bỗng nhiên có một thân ảnh cao ngất đi đến, khuôn mặt trầm ổn mà kiên nghị, dường như có một loại cảm giác uy nghiêm đặc biệt, điển trai và rất quyết đoán.

Hắn cầm hai ly cà phê trong tay, khi bọn họ khê hôn môi thì xung quanh dường như đang vang lên vô số tiếng than tan nát cõi lòng.

“Của cậu đây.” Đưa ly cà phê Ireland bỏ thêm rượu cho Phong Triễn Nặc, Feston vừa rồi đi nghe điện thoại, “Jonathan đã từ chức, cậu ấy nói đã tìm được người tiếp nhận chức vụ đó, nghe nói còn rất trẻ, vừa mới gia nhập đội cảnh sát, còn cần thời gian để tôi luyện, nhưng rất có tiềm lực, đáng giá để xem xét.”

“Thế à?” Thuận miệng trả lời, Phong Triễn Nặc hớp một ngụm cà phê, vừa cười vừa hỏi, “Có nghĩ đến nơi nào muốn đi hay chưa?”

“Núi Thụy Sĩ, bãi biển Hawaii, tùy cậu.” Feston nhướng mày, khi hần mỉm cười thì Phong Triễn Nặc liền nhớ lại những nơi mà mình đã từng nhắc đến, “Đừng quên, còn có Venice, Barcelona, Postsdam, Vienna...”

“Đúng vậy, còn có Venice, Barcelona, Postsdam, Vienna.” Cầm lấy hành lý, Feston vươn tay ra phía sau, gần đây hành động này dường như đã trở thành thói quen của hần.

Phong Triễn Nặc nhướng mày, “Sợ tôi chạy trốn à?” Hần nắm lấy tay của Feston, “Vậy thì anh nhớ là đừng buông tay.”

“Vĩnh viễn sẽ không.” Mười ngón tay đan vào nhau, Feston quay đầu lại, ánh mắt thâm thúy kia....Chết tiệt! Phong Triễn Nặc liền dừng bước.

Trong sân bay người đến kẻ đi, có hai người dừng chân, cùng trao nhau nụ hôn, giống như đem toàn bộ thế giới đều vứt qua sau đầu.

.....

P/S: *tung hoa* tiếp tục xách dép qua Phiên Ngoại nào ^o^, xem cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào của 2 anh ở Phiên Ngoại nha, 9 cái phiên ngoại tổng cộng, nói về cuộc sống sau này của 2 anh, về Nile, về JoHa, về Bob, tất cả sẽ được kết thúc trọn vẹn.

– Hoàn chính văn–

232. Chương 232: Ký Ưc Của Nile Glen

“Hi, Glen! Cậu đã ở đây rồi à?!” Trong quán bar với phong cách tao nhã, một người đàn ông đột ngột lớn tiếng giữa khúc nhạc êm dịu, hần hưng phấn lôi kéo người đàn ông đang ngồi trên ghế.

Đó là một người thanh niên hơn hai mươi tuổi, mặc áo choàng bằng vải flanen màu sậm, không trả lời mà cứ để mặc người nọ tiếp tục hô to, “Ngày hôm qua cậu quá tuyệt vời, cậu làm cho tên nghị sĩ kia á khẩu không thể trả lời được! Không hổ là phóng viên số một của chúng ta!”

“Nhưng mà cậu phải cẩn thận một chút nha–” Giọng nói đột nhiên trở nên hạ thấp, người nọ nhắc nhở, “Cái tên kia cũng không phải dễ chọc đâu.”

“Cám ơn, tôi rất biết chừng mực.” Người thanh niên uống xong ly rượu, trước cửa quán bar có một chiếc Jaguar màu đen, hần nhìn đồng hồ, “Trong nhà có một chút chuyện, tôi đi trước đây.”

Nghe thấy hần nhắc đến người nhà, đồng nghiệp không tiếp tục lôi kéo hần uống rượu mà chỉ vỗ trán, “Đúng rồi! Tôi quên mất, cậu có ông ngoại như vậy thì cần gì phải lo lắng cơ chứ...”

Những lời này khó tránh khỏi có một chút hâm mộ.

Nile Glen, báo chí đánh giá hần là một phóng viên tài hoa hơn người, có can đảm như những anh hùng trong truyền thuyết, viết đủ loại tin giật gân khiến các vị cấp cao đều chịu không nổi.

Hần có thể sống cho đến ngày hôm nay quả là kỳ tích, nhưng người xung quanh đều biết bản thân hần có quan hệ huyết thống với một nhân vật cấp cao trong giới chính trị, cho nên hần quả thật có thể can đảm như vậy, vạch trần một ít sự thật tối tăm, đó không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

“Chuyện đó không liên quan đến gia đình của tôi.” Nghe thấy đồng nghiệp nói như vậy thì Nile Glen bỗng nhiên dừng bước, hần quay đầu lại, “Từng có người nói với tôi có một số việc là sai lầm, mặc dù nó đã xảy

ra nhưng chúng ta không thể xem nó là đương nhiên, cho nên hiện tại tôi chỉ đang làm chuyện mà tôi cho là chính xác mà thôi.”

“Không thể xem sai lầm trở thành chuyện đương nhiên? Ai nói vậy, ai còn có thể dạy cậu như thế?” Người đồng nghiệp lớn giọng tò mò hỏi.

Là ai à, hẳn ngồi trên xe, ký ức về lời dạy dỗ lúc ấy vẫn khắc sâu trong tâm trí, thật sự là muốn quên cũng rất khó.

Xe chạy bon bon trên đường, cảnh vật tại ngã tư đường Luân Đôn liên tục rút lui về phía sau, ký ức cũng dần dần trở nên rõ ràng, phần ký ức chôn sâu dưới đáy lòng tựa như một đám sương mù, khi sương mù chậm rãi bị xua tan thì có hai bóng người vẫn không hề phai nhạt. fynnz.wordpress.com

Nile Glen, mọi người đều gọi hắn là Glen, hắn cũng từng nghe hai người kia gọi cha của hắn như vậy.

Glen, cha của hắn từng là một sát thủ, ít nhất trước khi ông ấy bị bệnh qua đời thì ông ấy vẫn là một sát thủ, mà người đàn ông kia cũng là một sát thủ, có lẽ hắn nên gọi người nọ là chú.

Hắn nhớ rõ người đàn ông kia, bao gồm bộ dáng bán *** của người nọ, rất khó quên, đây là đương nhiên, dù sao đó vẫn là người mà hắn từng ôm hận, cũng từng là người mà hắn âm thầm ngưỡng mộ và yêu thích.

Đúng vậy là ngưỡng mộ và yêu thích, đã có thể nhìn thẳng vào khuynh hướng giới tính của mình, Nile Glen có thể rõ ràng nhận ra tình cảm của bản thân ngay lúc ấy.

Đó là hỗn hợp giữa quán quýt và hâm mộ, hơn nữa còn là một loại tình cảm lưu luyến bịn rịn.

Hắn nhớ rõ bộ dáng dựa vào khung cửa của người kia, vừa lười biếng, vừa như cười như không mà nhìn hắn, chiếc quần ngủ rộng rãi, trên người mang theo mồ hôi sau khi vận động, bộ dáng này hoàn toàn khác biệt so với lúc lau chùi vũ khí.

Người nọ lau chùi đủ loại súng ống, tựa như lúc tập thể hình, thật sự chăm chú, trên mặt hơi có một chút lạnh lẽo, tựa hồ chẳng hề để ý đến bất cứ điều gì, lại thật dễ dàng làm cho người ta lo lắng nếu tự tiện đụng chạm có thể sẽ xúc phạm đến cấm kỵ của chú ấy.

Lúc ấy Nile mới bảy tuổi, hắn chỉ có thể đứng nhìn từ xa, trong lòng không nghĩ bất cứ điều gì mà chỉ nhìn người nọ, hy vọng một ngày nào đó hắn cũng có bản lĩnh như vậy, mà trong lúc ấy, bình thường cũng sẽ có một ánh mắt khác, một ánh mắt càng nồng nhiệt càng chăm chú hơn hắn mà nhìn người nọ.

Feston Kada, trong ký ức của hắn thì ngài cảnh sát này hoàn toàn khác biệt so với những đặc vụ FBI bình thường, ấn tượng từ trên người của Feston luôn khác biệt so với cách biểu hiện thái độ, người này luôn khiến người ta cảm thấy khó có thể thân cận, luôn duy trì một cảm giác đe dọa mạnh mẽ, có một chút lạnh lùng, có một chút cảm giác khiến người ta sợ hãi.

Nhưng một người như vậy mà lại có ánh mắt nồng nhiệt như thế hay sao, rõ ràng đến mức không cần phải nhọc công đi tìm thì cũng có thể phát hiện.

“Nhìn tôi làm gì? Rót cho tôi ly nước đi.” Buông xuống cục tạ trên tay, chú Ian vươn tay ra.

Ngay lúc đó hắn sẽ lặng lẽ đứng ở bên cánh cửa phòng ngủ của mình mà nhìn bọn họ, nhìn chú Feston cầm ly nước trong suốt bước đến, “Đây.”

Nhưng chú Feston không đưa ly nước cho chú Ian, mà lại giở đầu uống một ngụm.

Cúi đầu, nước sẽ chậm rãi chảy xuống từ đôi môi dán sát vào nhau, làm ướt chiếc áo ba lỗ trên người, chú Ian ngồi trên ghế, cũng không kháng cự, mà ngược lại có vẻ rất hoan nghênh, còn kéo chú Feston kề sát vào mình.

Ian Noy, đây là sát thủ được mọi người xưng là U Linh, chú ấy luôn mỉm cười, cho dù khi mỉm cười thì cũng tượng trưng cho âm u chết chóc, chú ấy cũng luôn có cách không làm cho người ta phát hiện, chỉ khi chú ấy ra tay thì người ta mới cảm nhận được cái chết đang đến gần.

Đáng ăn mừng là lúc ấy Nile vẫn còn nhỏ, hẳn cũng không phải là mục tiêu của người nọ, mà là khách qua đường sống nhờ trong nhà của bọn họ, cũng là vì vậy mà hai người kia sẽ thỉnh thoảng quên mất trong nhà có thêm người thứ ba. fynnz810

“Hey, kế tiếp là màn biểu diễn không dành cho con nít xem, chúng ta đổi chỗ đi.” Cảm giác được người thứ ba đang ngắm nhìn, chú Ian thấp giọng nói.

“VẬY TRỞ VỀ PHÒNG.” Ngài cảnh sát với giọng nói khàn khàn lôi kéo tay của sát thủ, hai người đi qua trước mặt Nile, sau này Nile mới biết ngài FBI này ở cục điều tra liên bang Mỹ có một biệt danh là Caesar, nổi tiếng với thủ đoạn cương quyết và tác phong xử lý công việc mạnh mẽ dứt khoát.

Như vậy vì sao trong nhà một cảnh sát lại có một sát thủ? Ngay lúc đó Nile vẫn chưa có nghi hoặc như bây giờ, lại càng không có loại cảm khái sâu sắc như vậy sau khi biết được mối quan hệ giữa hai người đó, hẳn chỉ là một đứa nhỏ gặp phải bất hạnh mà thôi.

Mới mấy ngày trước Nile lại bắt gặp quái rối chuyện tốt của bọn họ, vì thế hẳn bị dạy dỗ một trận.

Ngay khi hắn định làm cái gì đó để vặn hỏi thì có người cảnh cáo nó—

“Đây là một loại trao đổi, không dơ bẩn cũng không có gì là sai, nếu song phương tự nguyện thì sẽ là một chuyện rất vui sướng, nhưng nếu ngược lại thì sẽ là phạm tội....Cậu không cần làm những chuyện mà cậu không muốn để được giữ lại, hiện tại cậu được an toàn, chỉ cần nhớ kỹ một chuyện, những gì trước kia cậu bị bắt làm đều là sai trái, cậu không thể xem nó là đương nhiên....”

Tên sát thủ bên cạnh ngài cảnh sát dùng vẻ mặt thâm trầm nghiêm túc, dường như có một chút đề phòng, rất khó phát hiện, một đứa nhỏ bảy tuổi bị người ta đề phòng cái gì cơ chứ? Hiện tại khi hồi tưởng lại thì có thể là do hắn bị ảo giác mà thôi.

Nhưng mặc kệ nói thế nào thì Nile vẫn bị cảnh cáo một trận, hắn nhìn thấy trong đôi mắt chim ưng kia tỏa ra ánh sáng, cho dù là người trưởng thành cũng chưa hẳn có thể nhìn thẳng vào, nhưng lúc ấy không biết vì sao hắn lại can đảm như vậy, không ngờ là lại dám nghênh đón chúng.

Sau đó hắn nhìn thấy một chút tán thưởng chợt lóe qua.

Hắn cũng không ghét người đàn ông luôn ở bên cạnh chú Ian này, Feston Kada, lời dạy dỗ của người này theo thời gian trôi qua càng ngày càng có tác dụng, nó cơ hồ trở thành niềm tin của hắn.

Khi gặp phải gian nan thì hắn sẽ luôn nhớ đến những lời này, người nọ cho hắn cảm giác khác với chú Ian, Feston Kada có khả năng làm cho người ta sợ hãi, khi bị người nọ chú ý thì lại truyền đến cảm giác làm cho người ta an tâm.

Vừa làm cho người ta sợ hãi lại vừa làm cho người ta an tâm, dường như hơi có một chút mâu thuẫn, nhưng Feston Kada chính là người như vậy.

Còn chú Ian cũng có điểm mâu thuẫn của mình, dường như rất dễ dàng thân cận, làm cho người ta có ảo giác rất dễ sống chung, nhưng rốt cục thì người ta sẽ phát hiện kỳ thật người nọ rất xa cách, tâm của người nọ luôn ở nơi mà vĩnh viễn người ta không thể chạm đến.

Hắn có nghe chú Feston gọi chú Ian là Triển Nặc, dường như đó là một cách xưng hô riêng tư thân mật, khi chỉ có hai người bọn họ ở bên nhau thì chú Feston mới gọi chú Ian như vậy, đầy áp lực, sung sướng, kịch liệt gọi tên của chú Ian.

Hai người kia quen biết nhau có lẽ là kỳ tích, sau đó hết thảy mọi chuyện khiến cho bọn họ càng giống như trò đùa do ác quỷ tự tay nhào nặn ra, hắn vẫn nhớ rõ tình hình lúc ấy cũng không thoải mái, có rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Âm mưu, nguy hiểm, đuổi giết và truy nã, Nile chỉ mới bảy tuổi nên rất khó có thể hiểu rõ nhiều chuyện phức tạp như vậy, hắn đã quên hết phần nửa những chuyện này, chỉ có khoảng thời gian ở trong nhà của hai người kia thì vẫn còn khắc sâu trong đầu, mỗi khi nhớ lại thì dường như cũng không có gợn sóng bất thường nào dâng lên mà chỉ bình thản trôi qua theo quy luật, nhưng không biết vì sao hắn lại nhớ rất rõ.

Đó là một buổi sáng, bởi vì trong nhà có thêm một đứa nhỏ đang đến tuổi ăn tuổi ngủ, có người không thể không đi siêu thị, khi Nile Glen rời khỏi giường thì trên bàn đã đặt một cái túi giấy to.

“Trái cây.” Sáng sớm Feston vừa tập thể dục chạy bộ về nhà, khi tiến vào cửa đã nghe thấy mùi ngọt ngào của đủ loại trái cây đang lan tỏa trong nhà, đương nhiên còn có rau cải, sữa, trứng gà và nhiều thứ linh tinh khác, bình thường bọn họ cũng mua rất nhiều, nhưng hiện tại số lượng lại lớn hơn gấp mấy lần.

Nhìn thấy Feston nhướng mày, Phong Triển Nặc ném chìa khóa xe xuống bàn rồi giải thích, “Một thời gian nữa ngộ nhỡ có chuyện gì thì chúng ta không có thời gian chăm sóc nó, tốt nhất là đem nó đưa cho Bob hoặc là Stephanie chăm sóc, nếu là Bob thì tôi không nghĩ là anh ta có thời gian đi mua mấy thứ này.”

Hắn cũng không kiêu kỳ, cứ nói thẳng ở trước mặt đứa nhỏ bảy tuổi, Nile Glen lặng lẽ đứng một bên, tự động lột ra một trái chuối tiêu, bỗng nhiên hắt xì một cái, sau đó sững sờ đứng tại chỗ.

Nó lập tức bị nhắc lên khỏi sàn, “Cậu đã quên mang tất, Nile.”

Đứa nhỏ bảy tuổi dời mắt, theo ánh mắt của nó thì Feston nhìn thấy mắt cá chân trần trụi của một người khác, trong nhà có bật lò sưởi nhưng thời tiết hiện tại...

Có người thờ ơ bật cười, “Nó bắt chước sai đối tượng rồi.”

Đặt Nile lên ghế sofa, Feston lắc đầu, với hắn mà nói thì Phong Triển Nặc đương nhiên không phải con nít, không cần chờ hắn dạy dỗ, “Chờ đến khi cậu bị cảm lạnh thì sẽ biết hối hận là cái gì.”

Tên sát thủ chỉ nhún vai mỉm cười, “Có điều kiện ác nghiệt nào mà tôi chưa từng trải qua cơ chứ, thân thể của tôi không yếu như vậy đâu. Chẳng phải anh là người biết rõ nhất hay sao?” Giọng nói tràn ngập âm chỉ, hơi lên giọng ở câu cuối, Phong Triển Nặc đã sớm cởi áo khoác, thay bằng một chiếc quần dài và áo thun ba lỗ, sau đó lại đi chỉnh lò sưởi cao thêm vài độ.

Feston tiến lên rồi ôm lấy thắt lưng của Phong Triển Nặc, thân thể tỏa nhiệt, quả thật không cần phải lo lắng, hắn hôn lên sau gáy của đối phương, trong phòng khách bỗng nhiên lại vang lên một tiếng hắt xì.

Bọn họ cùng nhau nhìn về phía ghế sofa, Nile đang cầm trái chuối tiêu đã bị cắn một nửa, hít hít mũi.

.....

P/S: Nhóc Nile dễ thương ghê ٩٩, tưởng tượng ra cái mặt ngó ngó. À, cách xưng hô, để ý dùm ta một chút nhé, để khỏi hỏi lại, khi Glen nói ra suy nghĩ của mình thì ta vẫn dùng là hắn (vì lúc này đã lớn rồi), chỉ khi cảnh tượng khi đó là kể về quá khứ thì ta mới dùng là *nó* cho thích hợp với con nít thôi

233. Chương 233: Một Buổi Chiều Yên Bình

Nile bị cảm.

Một đứa nhỏ bảy tuổi thì đương nhiên thể chất không thể sánh bằng một sát thủ có kinh nghiệm từng trải như vậy, Phong Triển Nặc và Feston nhìn nhau, hai người bọn họ đều không có kinh nghiệm chăm sóc con nít.

“Hy vọng nó sẽ không phát sốt.” Sợ cái gì thì cái đó sẽ đến, sau khi Phong Triển Nặc nói xong câu kia không bao lâu thì đến buổi chiều cơn cảm mạo ừn ừn kéo đến, phát triển rất nhanh, sắc mặt của Nile đỏ ửng, vốn không nói nhiều thì hiện tại càng không lên tiếng, tinh thần uể oải mà nằm một chỗ trên ghế sofa.

“Nhiệt kế, nước, còn có cái gì nữa?” Chưa từng bị quấy rối vì cảm lạnh cho nên tên sát thủ này hoàn toàn không có kinh nghiệm chăm sóc đứa nhỏ bị bệnh, hắn đặt Nile lên giường, Feston vắt khăn lạnh rồi mang đến, “Làm cho nó lui nhiệt trước đã, tốt nhất là đưa đến bệnh viện xem sao.”

Một đôi tay nhỏ bé bắt lấy ống tay áo của Feston, “Đừng đến bệnh viện.”

Nile mở ra đôi mắt thất thần, bởi vì phát sốt mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng trở nên cứng ngắc, nó thường rất ít khi lên tiếng, ngoại trừ những lúc nó muốn nói, còn những thời điểm khác thì hình như đều trầm mặc.

“Cậu sợ gặp bác sĩ à?” Chắc là nhìn ra nó bị sợ hãi, lại thản nhiên hỏi một câu như vậy, tựa hồ cảm thấy thú vị, Nile cắn môi, buông tay ra mà không trả lời.

Nó sợ bệnh viện, lại càng không thích những vị bác sĩ mặc áo blouse trắng, đối với một đứa nhỏ đã từng qua tay bọn buôn người thì bác sĩ cùng với áo blouse trắng có nghĩa là kiểm tra thân thể tổng quát, tựa như một món đồ chơi bị người ta đùa nghịch, sau đó sẽ được đánh giá.

Chẳng qua nó sẽ không nói ra những điều này, đến nay Nile vẫn nhớ rõ cái loại cảm giác kia, vừa sợ hãi vừa không muốn bị người ta khinh thường.

Nhắm mắt lại, Nile Glen đã trưởng thành đang nhớ lại lúc trước, nhịn không được mà nở nụ cười, hẳn không xác định ngay lúc đó hai người kia có phải cũng nhìn ra suy nghĩ của hắn hay không, bởi vì bọn họ cũng cười.

Giống như đang cười nhạo Nile, Phong Triển Nặc sờ lên trán của nó, “Cậu tưởng là tôi muốn đi hay sao? Không bằng làm cho chính mình nhanh chóng khỏe lại, như vậy cậu không cần phải đến bệnh viện nữa.”

“Gây đây ít ra ngoài thì có vẻ tốt hơn, vì an toàn cho nên tôi có thể gọi điện bảo bác sĩ đến nhà cũng được.” Cho dù biết Nile sợ hãi nhưng Feston cũng không thay đổi quyết định của mình.

Con người dù sao cũng phải đối mặt với sợ hãi.

Nile cái hiểu cái không mà đọc được hàm nghĩa trong ánh mắt thâm thúy của Feston, nhưng nếu muốn nó hoàn toàn hiểu rõ thì quá khó khăn, hơn nữa đối với một đứa nhỏ đang bị bệnh mà nói thì nước mắt cơ hồ là phản ứng ngay lập tức, mặc dù không phải xuất phát từ ý muốn của nó.

“Tôi nói rồi, cậu chỉ có thể khóc một lần mà thôi, cậu đã sử dụng hết định mức rồi.” Tên sát thủ lau đi nước mắt cho nó, “Nile, bây giờ cậu còn có thể khóc được nhưng một ngày nào đó cậu sẽ biết nước mắt không có tác dụng.”

“Cậu chính là như vậy mà lớn lên hay sao?” Feston đột nhiên hỏi, Phong Triển Nặc nhún vai, như cười như không, giống như đang khiêu khích, “Anh nói thử xem? Anh đã biết rất nhiều chuyện về tôi rồi cơ mà.”

“Chỉ sợ vẫn chưa đủ nhiều.” Có người không muốn trở lại quá khứ, ngay cả hồi tưởng cũng không cần thiết, Feston không phải là không biết đáp án. fynnz.wordpress.com

Đưa một ly nước cho Nile, Feston giống như đối đãi với một người trưởng thành, “Ngủ một giấc, nếu sau khi cậu tỉnh lại mà vẫn chưa hạ sốt thì tôi sẽ gọi bác sĩ đến.”

Giống như bị uy hiếp, đứa nhỏ đang lên cơn sốt cảnh giác nhìn Feston, cuối cùng bất đắc dĩ phát hiện nó không thể thay đổi chuyện đã được quyết định, trừ phi nó có thể nhanh chóng khỏe lại.

“Tôi còn tưởng là anh không thích con nít cơ chứ.” Nhìn thấy Nile bị Feston uy hiếp mà nằm xuống giường, Phong Triển Nặc hứng thú chế nhạo, hẳn vẫn chưa quên người nào đó từng nói một câu như vậy.

“Tôi thật sự không thích.” Feston nói như thế, sau đó đắp cho Nile một lớp chăn mỏng, Phong Triển Nặc thoát nhìn tựa hồ muốn cười, lúc này đứa nhỏ nằm trên giường đã nhắm mắt lại, nhưng trong lòng của nó hơi hiểu được vì sao người đàn ông này lại muốn cười.

Nói là không thích nhưng lại tận tình chăm sóc cho nó, Feston Kada....

Ngài cảnh sát này cũng không đáng sợ như vậy, hai người kia dường như đều không giống với vẻ ngoài của mình.

Còn nhớ rõ cảm giác ở trong lòng khi đó, Nile Glen ngồi trên xe của mình, theo hồi ức, khóe miệng cũng nhịn không được mà nhếch lên.

Nile không phải chưa từng sinh bệnh, nhưng đây là lần đầu tiên nó cảm giác được một thứ gì đó ở ngay trong lòng của mình, rất ấm áp, khi nhắm mắt lại nó có thể cảm giác được hơi thở ở xung quanh, hai người

kia không nói chuyện, nhưng cảm giác xung quanh lại không nặng nề, bầu không khí nhẹ nhàng di chuyển, khi bọn họ đi lại thì trên sàn sẽ vang lên tiếng sột soạt nho nhỏ.

Nệm lồm xuống, có người ngồi xuống, sờ sờ trán của nó, nó không biết là tay của ai, nó chỉ biết là có người đã rời khỏi, rồi tiếp theo là thứ gì đó được nhét vào miệng của nó, khi nó đang mê man thì bị đút uống vài ngụm nước, thứ đắng đắng trôi xuống cổ họng cùng với nước.

“Thuốc hạ sốt này có tác dụng không đó?” Đứng trước cửa phòng ngủ, Phong Triển Nặc đọc hướng dẫn sử dụng của vỉ thuốc, Feston cũng chưa từng sử dụng nó, “Chắc là có tác dụng, nó chuyên dùng cho con nít mà.”

Hai người đứng trước cửa, mỗi người một bên, cúi đầu nghiên cứu hướng dẫn sử dụng thuốc ở trong tay, trên tờ giấy không phải là tư liệu điều tra, lại càng không phải tóm tắt tính năng của súng ống, có lẽ nên cảm thấy may mắn vì không ai nhìn thấy bộ dáng cùng nhau nghiên cứu tác dụng của thuốc hạ sốt cho con nít.

Sau khi uống thuốc thì Nile bắt đầu ngủ say, toát mồ hôi vài lần, trong thời kỳ nhạy cảm này thì không ai hy vọng cơn cảm mạo của Nile sẽ tạo thành chuyện gì bất trắc, hai người đàn ông không thể không trở thành phụ huynh bất đắc dĩ lại đang liên tục chăm sóc cho nó.

Bởi vì tất bật đi tới đi lui, cuối cùng Feston lôi kéo Phong Triển Nặc, “Hôm nay cũng không có chuyện gì phải làm, đừng tập thể hình nữa, lại đây đi.”

Feston vươn tay về phía hắn, hai người cùng nhau nằm lên giường, ở ngay hai bên trái phải của Nile.

Cảm nhận được tấm nệm lồm xuống, đứa nhỏ đang phát sốt nói mê vài tiếng, Phong Triển Nặc nhìn trần nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì, buổi trưa thật yên lặng, đã dùng bữa trưa xong, ngoại trừ Nile bị cảm và phát sốt thì dường như hiện tại không có vấn đề gì lớn phải giải quyết.

Cánh tay của Feston lướt qua trên đầu của Nile, “Lại đây một chút.”

Nghe thấy giọng nói trầm thấp hơi chấn động bầu không khí, Phong Triển Nặc tựa vào giường, mở ra ánh mắt đang khép hờ, “Đừng ở chỗ này trên chộc tôi, anh muốn đánh thức nó hay sao?”

“Nó sẽ không tỉnh lại, nó đã uống thuốc hạ sốt.” Feston khoác tay lên vai của Phong Triển Nặc, giọng điệu càng thêm trầm thấp, vừa cười vừa nói, “Với lại tôi chỉ muốn ôm cậu như vậy mà thôi.”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như đang chế nhạo của Feston, Phong Triển Nặc dựa mạnh vào người của Feston rồi nâng cằm của Feston lên mà thì thầm, “Nhưng tôi không chỉ muốn một cái ôm đơn giản như vậy.”

Ở trên đỉnh đầu của Nile, một nụ hôn ấm áp được tiến hành thật lâu, ấm áp mà nóng bỏng, Feston buộc chặt cánh tay, hai người đều nghiêng đầu về phía đối phương, nụ hôn này tràn ngập nhiệt độ tựa như phát sốt nhưng không bốc hỏa kịch liệt.

Nile đang ở ngay chính giữa bọn họ, bọn họ vẫn chưa quên điểm đó, cho nên chỉ kéo dài nụ hôn này, kéo dài cảm giác gắn bó, kim đồng hồ chậm rãi di chuyển, từng giây từng giây một, giống như con nhện nhàn nhả bò đi, hết thấy đều thật im lặng, ngoại trừ nụ hôn này.

Một buổi trưa bình thường, hôm nay tạm thời không có nguy hiểm, cũng không có cạm bẫy của những kẻ thù vô danh.

“Một ngày nào đó tôi sẽ rời khỏi cục điều tra liên bang, khi đó cậu cũng không còn là sát thủ, cậu sẽ muốn đi đâu?” Giống như có thể nhìn thấu lòng người, hay là quá ăn ý, Feston hỏi ra vấn đề mà vừa rồi Phong Triển Nặc đang suy nghĩ.

“Nhiều nơi lắm.” Cánh tay tựa vào cái gối của Nile, ngón tay thả lỏng chạm vào Feston, vô thức vuốt ve, “Bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ đến.”

Dừng một chút rồi hắn cười khẽ, “Tôi không để cho chính mình phải nghĩ đến.”

Ai biết một sát thủ có thể sống đến khi nào, Feston tựa hồ nhìn thấy vẻ mặt tự giễu của Phong Triển Nặc, thần nhiên, thờ ơ, tương lai không phải là điều mà một sát thủ cần phải lo lắng, bọn họ luôn sống cho hiện tại.

Hắn chỉ trả lời một câu, Feston cũng không hỏi lại mà chỉ cầm lấy tay của hắn, như là muốn cuốn lấy mấy ngón tay, khẽ sát vào lòng bàn tay của hắn, làn da ở trên gối chạm vào nệm, phát ra tiếng sột soạt rất nhỏ.

Lúc ấy Nile vẫn chưa hiểu, cũng không biết đằng sau cuộc nói chuyện này có bao nhiêu cảm xúc phức tạp, hắn chỉ cảm thấy tiếng vang nhẹ nhàng, hiện tại nghĩ lại thì hắn mới hiểu cảm giác lúc ấy của chú Feston.

Ngay lúc đó ắt hẳn là Nile đang ngủ, đang ngủ thì nghe thấy bọn họ nói chuyện, cũng có thể là trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nó có thể cảm giác được nhiệt độ thân thể ở xung quanh, nhưng cơn sốt làm cho suy nghĩ trở nên mê man, nó nhắm mắt lại, lại cảm giác hết thấy xung quanh giống như một giấc mơ.

Nile không nên nhớ rõ như vậy, nhưng hình ảnh trong ký ức lại chân thật như thế, giống như tận mắt nhìn thấy, mà trên thực tế thì hắn chỉ nghe thấy mà thôi.

Phong Triển Nặc xoay người bước xuống giường, nệm bắn lên, sau đó lại lồm xuống, hắn đã trở lại, có mùi vị của rượu Whisky, còn có tiếng vang của ly thủy tinh, “Uống một chút không?”

Đưa cái ly được rót phân nửa rượu Whisky cho Feston, Phong Triển Nặc lười biếng dựa vào giường, “Tôi thích cảm giác ngà ngà say, nhưng mà rất ít khi tôi cho phép mình làm như vậy, bởi vì rất nguy hiểm.”

“Có tôi ở đây thì cậu có thể yên tâm uống say.” Tầm nệm giật giật, Feston dường như đang cười, giọng nói rất trầm thấp từ phía trên truyền xuống, giống như ở nơi chân trời, “Dù sao hôm nay cậu cũng không thể làm gì, nếu tôi đã trông cho Nile thì trông thêm cậu cũng không thành vấn đề.”

“Đây là anh nói đó nha.” Nâng ly, Phong Triển Nặc vừa cười vừa uống một ngụm to.

“Ừ, là tôi nói.” Rượu chảy xuống từ bên môi, ngón tay của Feston lướt qua môi của Phong Triển Nặc, hương vị rượu Whisky không tệ, còn sót lại một chút ở bên môi của Phong Triển Nặc. fynnz810

Tửu lượng của Phong Triển Nặc rất tốt, tốt đến mức ngoại trừ lúc đầu giả vờ say thì Feston chưa từng nhìn thấy bộ dáng say xỉn của hắn bao giờ, giữ cho tinh thần được tỉnh táo không phải khó, cái khó là phải vĩnh viễn giữ cho được tỉnh táo.

Rượu Whisky chậm rãi lan tỏa trong khoang miệng, thả lỏng tinh thần, tên sát thủ dựa vào ngai cạnh sát ở bên cạnh, chậm rãi uống, hắn không vội làm cho chính mình say mà là đang hưởng thụ quá trình này, máy điều hòa nhiệt độ đã sớm được chỉnh cao hơn vài độ, rượu cũng bắt đầu phát huy tác dụng, trên trán hơi đổ mồ hôi, toàn thân cũng trở nên lười biếng.

“Đủ rồi, lại đây nằm một chút.” Xuống giường, Feston đi sang phía bên kia, ôm lấy tên sát thủ đã ngà ngà say vào trong lòng rồi cầm lấy ly rượu.

Đồng hồ vẫn còn chậm rãi di chuyển, những tiếng tích tắc đều đặn vang lên, trên nệm phát ra tiếng vang rất nhỏ, một lúc sau hoàn toàn im lặng, Nile không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, hai người kia tựa hồ cũng đang ngủ, trong không khí chỉ có tiếng hít thở vững vàng, lại qua một lúc lâu, lâu đến mức nó chìm vào cơn mơ khi nào cũng không hay.

Bên khung cửa sổ chưa được đóng chặt có vài cơn gió nhẹ thổi vào, ánh mặt trời vào buổi trưa nhàn nhạt chiếu trên sàn nhà, thời gian vẫn vô tri vô thức trôi qua, khung cảnh thật an bình.

“Tôi yêu anh.” Có người đang nhắm mắt ở trên giường mà nói như vậy.

“Tôi cũng yêu cậu.” Có người trả lời như thế.

Tựa như một câu ân cần thăm hỏi, bọn họ nói chuyện rất bình thản, không có gì đặc biệt hay kịch liệt, nhưng lại khiến người ta có ấn tượng sâu sắc, buổi trưa hôm ấy, ngoại trừ mùi rượu Whisky thì còn có vị ngọt của trái cây thoang thoảng trong không khí, Nile vẫn nhớ rõ lúc ấy hắn đã chui vào trong chăn, giống như hết thấy ác mộng đều đã đi xa.

.....

P/S: y hết một cảnh gia đình ấm áp :>

234. Chương 234: Thật Hay Mơ

Thời gian thật ngắn ngủi, hẳn không ở trong căn nhà kia quá lâu, cũng không có nhiều cơ hội được nếm bữa ăn mà hai người kia thường cùng nhau làm, ngắm lại cảnh tượng khi ấy, bên dưới bề ngoài yên tĩnh là rất nhiều gợn sóng đang trôi dạt, ngay tại thời điểm như vậy, bọn họ vẫn còn tâm tình nấu ăn, giống như bọn họ không hề có cảm giác đối với mưa gió bão bùng sắp kéo đến.

Cẩn thận nhớ lại, có lẽ nguyên nhân là vì bọn họ tự tin, hoặc là xuất phát từ một loại suy nghĩ đơn giản nào đó, chỉ vì muốn làm cho một người có thể nếm trải mùi vị của cuộc sống gia đình bình thường nhiều hơn một chút mà thôi.

Càng nhớ lại thì cảm giác lúc trước lại càng mãnh liệt hơn, giống như chỉ mới xảy ra hôm qua, Nile Glen ngồi trong xe, nhìn không được mà hít sâu vào một hơi, từ từ nhắm mắt lại, hẳn đắm chìm vào ký ức thời thơ ấu của mình.

Trong trí nhớ, ngoại trừ bộ dạng thì hẳn vẫn nhớ rõ bầu không khí luôn khẩn trương khi ở bên cạnh chú Ian, chỉ cần ngồi lại một lúc lâu thì sẽ cảm giác được.

Đó là bất giác, cho dù là chú Ian im lặng ngồi một chỗ đọc báo hoặc là nằm nghỉ ngơi thì cũng sẽ lộ ra cảm giác rất căng thẳng, giống như bất cứ khi nào cũng có thể rút súng mà bắn, chỉ khi một người khác đến gần thì vẻ mặt của chú ấy mới rõ ràng thả lỏng, đương nhiên điều này cũng không rõ ràng.

Hiện tại nhớ lại thì hẳn mới có thể hiểu rõ hình ảnh trong ký ức chính là thả lỏng, cũng là mỉm cười nhưng lại mang đến cảm giác khác biệt.

Còn Feston Kada thì sao, người nọ cũng có lúc cười to, khi hai người ở phòng khách bàn luận kỹ thuật chiến đấu, nhìn thấy chướng ngại vật của chú Ian bị chú Feston âm thầm cản trở, không thể đúng lúc làm ra phản ứng, trong nháy mắt chú Feston sẽ bẻ ngược hai tay của chú Ian rồi áp xuống ghế sofa, khi nghe thấy chú Ian hừ lạnh một cách nguy hiểm thì chú Feston lại cười ha hả.

Sau khi cười xong là một cái hôn, chú Feston sẽ làm cho chú Ian phải quay đầu, không cho đối phương phản kích, nâng mặt của chú Ian lên rồi mạnh mẽ hôn xuống, giống như muốn hòa tan tất cả ý chí chiến đấu trên mặt của chú ấy, đào móc hết thấy bản tính tàn nhẫn của tên sát thủ này ra, dùng nụ hôn để hòa tan tất cả.

Mà tên sát thủ này cũng không chịu thỏa hiệp đơn giản như vậy, chú ấy luôn nghênh đón, dùng nụ hôn càng nồng nhiệt hơn để đáp lại, chờ đến khi chú Feston hơi lơ là cảnh giác thì một cú đá xinh đẹp sẽ làm cho người ta trở tay không kịp, chú Feston sẽ nâng mắt cá chân của chú Ian lên rồi thuận thế xoay người lại, toàn thân của chú Ian tựa như một loài thú nhanh nhẹn nào đó, sau khi xoay một vòng thì sẽ chống một gối xuống đất rồi ung dung đứng lên.

“Thật đẹp.” Chậm rãi vỗ tay, chú Feston dường như cũng không muốn đùa nữa, ánh mắt từ tán thưởng chuyển sang chăm chú, “Muốn đùa thật à?”

“Luôn luôn không đùa giả.” Giật giật bả vai, tên sát thủ nhàn nhã dựa vào tường, chú Feston vung tay với người nọ, lộ ra ánh mắt sắc bén, “Vậy đến đây đi – xem ai là người sẽ cười cuối cùng–”

Theo giọng nói được cất lên là những đòn tấn công sắc bén và mạnh mẽ, liên tiếp làm cho người ta ứng phó mệt mỏi, nhưng dù sao cũng là chú Ian, chú ấy đỡ được, tuy rằng cũng không thoải mái, đối với bọn họ mà nói thì khó nhất không phải là đánh bại đối phương mà là làm thế nào để chính mình không bị thua.

Đây không phải là lấy mạng nhau, không ai sẽ chết, điều này cũng khiến cho bọn họ phải cẩn thận lựa chọn cách tấn công, làm sao có thể giữ được cân bằng, cuối cùng đây trở thành một loại thử thách, dùng đủ loại phương pháp kỳ lạ để thử thách khả năng ứng biến của đối phương, không thể tiếp chiêu bảo toàn chính mình thì sẽ thua cuộc.

Thử nghiệm nhau, vứt bỏ súng ống, đây chỉ đơn thuần là đánh giá kỹ thuật chiến đấu, vì vậy mà phòng khách vô cùng lộn xộn, sofa, đệm, bàn ghế, tất cả đều ngã ngửa trên sàn, hóa ra nắm đấm cũng tạo ra âm thanh, hóa ra ngoại trừ vũ khí thì tay chân của con người cũng có tác dụng như vậy, hơn nữa còn có lực công kích rất lớn, hóa ra dao gọt trái cây cũng có thể dùng làm phi tiêu....đây là những phát hiện lớn nhất lúc hẳn còn nhỏ. fynnz.wordpress.com

Xe trải qua sườn núi hơi xóc nảy một chút, cũng làm cho Nile Glen đang đắm chìm trong ký ức tỉnh táo trở lại, chờ hần lấy lại tinh thần thì hoàng hôn đã buông xuống, hai bên ngã tư đường hoàn toàn xa lạ.

Xe vẫn chạy về phía trước, hần nhanh chóng phát hiện bọn họ đang chạy về một nơi không biết tên.

“Morgan?” Hần cảnh giác gọi tài xế ở phía trước thì liền phát hiện đối phương không phải là Morgan mà hần quen thuộc, ánh mắt mang theo ác ý phản xạ từ kính chiếu hậu, vừa sắc bén vừa lạnh lẽo.

Trong lòng trầm xuống, hiểu rõ là có chuyện gì đang xảy ra, Nile nhanh chóng phản ứng, “Là nghị sĩ Byrd muốn anh giết tôi à?!”

Đối phương trả lời cũng như dự đoán của Nile, không hề phủ định lời nói của hần, “Tôi đề nghị cậu dừng nhúc nhích, ngài Nile Glen...”

Cảm nhận được sát ý của đối phương, Nile không thể không cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh, xe vẫn còn tiến lên phía trước, nếu đối phương muốn giết hần thì căn bản không cần dẫn hần đến nơi hẻo lánh như vậy, không loại trừ khả năng là thuận tiện cho việc vứt xác.

Hần ngồi ở băng sau nghĩ cách đối phó, âm thầm móc ra di động.

Gần đây có tin tức tố cáo nghị sĩ hạ viện đương nhiệm Byrd dùng tiền thu mua phiếu bầu trong lúc tuyển cử, nghi ngờ kết quả không công bằng, bài báo này vừa xuất hiện đã gây nên sóng to gió lớn, bởi vì ngài Byrd xuất thân là chủ ngân hàng, ông ta hoàn toàn có năng lực làm như vậy, hơn nữa số người làm như vậy không chỉ là số ít.

Bài báo này đương nhiên xuất phát từ Nile, cũng làm cho tên của hần xuất hiện trên các trang đầu của báo chí, thân thể và bối cảnh của hần bị đào móc, Byrd sẽ không thể không biết sau lưng của hần có một vị quan chức cấp cao, duy nhất có thể khiến cho Byrd có gan làm như vậy là vì ông ta có tự tin không bị người khác truy ra mình,

Nile và Byrd từng ở trước mặt phóng viên bắt bẻ đối phương, hần vẫn nhớ rõ vẻ mặt âm trầm của Byrd trở nên thịnh nộ, lặng lẽ quan sát tên tài xế ở phía trước, hần đã có thể dự cảm được kết cục cuối cùng của mình.

“Byrd mời anh là vì hy vọng chuyện này sẽ không liên lụy đến ông ta, anh là một sát thủ chuyên nghiệp.” Khi Nile nói ra những lời này thì người ngồi phía trước lại cười lạnh, “Cậu nói đúng rồi, nếu còn muốn sống lâu thêm vài phút nữa thì tôi hy vọng cậu tốt nhất là phối hợp với tôi.”

“Anh muốn giết tôi ở chỗ nào?” Nile bỗng nhiên có một loại cảm giác rất vớ vẩn, “Anh có biết hay không, cha của tôi cũng là một sát thủ?”

Hần đột nhiên nói như vậy, đối phương rõ ràng là bất ngờ, ngay trong khoảnh khắc này thì hần liền dùng nắm đấm mạnh mẽ tung ra một cú vào gáy của tên sát thủ, xe mất phương hướng, tông lên lề đường, sát thủ ngồi phía trước mạnh mẽ bẻ tay lái rồi thẳng gấp, sau đó rút súng ra, viên đạn bắn sượt qua sau lưng của Nile khoảng mấy tấc rồi cắm vào trong đệm xe ở băng sau.

“Cậu trốn không thoát đâu, Nile Glen.” Sát thủ xuống xe, đuổi theo mục tiêu của hần, phía trước là một nghĩa trang, nơi đó đã được chuẩn bị sẵn sàng để mục tiêu của hần được an giấc ngàn thu.

Nile cảm điện thoại, hần biết hần phải báo cảnh sát hoặc là tìm người xin trợ giúp, cho dù hần cũng có võ nhưng hần tự nhận là không thể so sánh với một sát thủ chuyên nghiệp, huống chi đối phương còn có súng.

Có lẽ cũng là người kia tạo thành ảnh hưởng đối với hần, Ian Noy, sát thủ U Linh giống như đã biến thành cái bóng, biến mất khỏi thế giới, là người nợ đã cho hần biết sát thủ có nghĩa là gì, nếu không biết thì có lẽ hần đã có gan tấn công tên sát thủ trên xe rồi.

Bất đắc dĩ cười khổ, Nile liều mạng chạy về phía trước, khi nhìn thấy nghĩa trang thì hần liền bấm điện thoại gọi cảnh sát, lúc này cho dù gọi người đến cũng vô dụng, hoàn toàn không kịp, khả năng duy nhất là cục cảnh sát gần đây, nếu không quá mức đắm chìm vào ký ức thì hần đã sớm phát hiện có điểm bất thường đang diễn ra.

Hoàng hôn buông xuống khiến nghĩa trang vô cùng thê lương, cảm xúc đang khấn trương đột nhiên trở nên trầm xuống, trách cứ chính mình vì sao lại thất thần như vậy, Nile trải qua từng ngôi mộ, hắn cũng nhìn thấy một cái hố đã được đào sẵn, bên cạnh còn cắm xẻng, biết nguyên nhân mà sát thủ dẫn hắn đến nơi này, hắn càng chạy nhanh hơn nữa, hy vọng xuyên qua nghĩa trang có thể trở lại đường cái.

Tiếng bước chân ở phía sau vẫn đuổi theo không ngớt, có mấy lần hắn thậm chí cảm giác được viên đạn sượt qua trên đầu của hắn, trong lúc cuống quýt hắn bị trượt chân bởi bó hoa được đặt ở mộ của người khác, bỗng nhiên có một giọng nói từ trên đỉnh đầu truyền xuống, “Đã lâu không gặp, nhóc Nile.”

Hắn không dám tin mà ngẩng đầu lên, ngay cả đứng dậy cũng đã quên, giọng nói này rất thân quen, nhưng thâm trầm hơn so với trong trí nhớ một ít, mang theo một chút ý cười, êm tai, nhẹ nhàng, giống như thờ ơ với tất cả, đây chính là giọng nói của người luôn bồi hồi trong đầu của hắn. fynnz810

“Chú Ian....” Hắn mở to mắt, há miệng thở dốc, không biết vừa nói cái gì, lại nghe thấy giọng nói của mình như đang mê man, “Chú Ian! Thật sự là chú sao?!”

“Không phải là cậu ấy thì còn có thể là ai?” Giọng nói mộc mạc thâm trầm giàu sức hút, Feston Kada vẫn bình tĩnh như trong trí nhớ của Nile, người nọ đứng ở nơi đó, thái độ trấn tĩnh tựa hồ đang cười nhạo sự ngạc nhiên của hắn, Feston lắc đầu đối với hắn rồi muốn hắn đứng lên.

Bọn họ đang ở ngay trước mắt hắn, Nile bỗng nhiên nghi ngờ có phải chính mình bị hoa mắt hay không, hay là bị té khiến cho đầu óc bị lẫn lộn.

Chậm rãi đứng dậy, tầm mắt từ dưới đất hướng lên trên, đúng vậy, chính là hai người kia, bọn họ quả thật đang ở ngay trước mắt của hắn, ngay trên bãi cỏ xanh mướt, sau lưng là ánh hoàng hôn màu đỏ tía, ánh nắng chiều làm cho hết thảy mọi vật trong tầm nhìn đều trở nên đỏ hoe, một thân cây ở ngay cách đó không xa, cành lá đong đưa trong gió, bọn họ đang đứng ngay dưới tàng cây.

“Con....đang nằm mơ hay sao?” Quên mất ở phía sau có sát thủ đang truy đuổi, Nile sững sờ đứng ngay tại chỗ, trong miệng thì thảo tự nói, có một cảm giác khó nói nên lời đột nhiên nảy lên, khóe mắt bất giác trở nên ẩm ướt.

.....

P/S: 2 bác xuất hiện nhí nhố =.=, già rồi đấy mà vẫn thích làm màu, 2 em JoHa sắp lên sàn

235. Chương 235: Nhiều Năm Về Sau

Dưới tàng cây, hai người đàn ông sống vai mà đứng, giống như vừa mới tản bộ đến đây, “Tôi nhớ là có dạy cậu ta trở thành một người thanh niên thích khóc đầu nhí.” Ánh nắng màu đỏ tía dừng trên vai của Feston, người bên cạnh hắn tựa hồ đang nhớ lại những ngày đã qua, “Năm đó cậu ấy là một đứa nhỏ rất thích khóc, đã vậy còn trầm mặc ít nói nữa chứ.”

Bọn họ tiến đến gần Nile, dưới mặt đất chiếu xuống cái bóng của bọn họ, bọn họ quả thật vẫn tồn tại, khuôn mặt càng chín chắn hơn so với trong ký ức, vẫn cao lớn như trước, hơn mười năm qua, thời gian giống như đặc biệt có ưu đãi đối với bọn họ, nó giống như gọt dũa tạo hình trên khuôn mặt người ta, nhưng cố tình lại tăng thêm vài nét quyến rũ nhất cho bọn họ, một chút dấu vết của năm tháng cũng không làm cho bọn họ thay đổi quá nhiều....

Nụ cười của chú Ian vẫn như cũ, ung dung phóng khoáng, làm cho người ta cảm thấy ấm áp đồng thời lại ẩn chứa vài phần thâm trầm khó dò, chú ấy khoanh hai tay trước ngực, dựa vào người của chú Feston, phong cách nổi bật lại trở nên trầm xuống vài phần, mà người bị chú ấy dựa vào chính là người đàn ông kia, Caesar đã rời khỏi FBI hơn mười năm, hành tung mất dạng, dùng tư thế thả lỏng, hai tay đút vào túi quần.

Ánh mắt màu xám tro thâm thúy vẫn mang đến cảm giác áp bách, Feston Kada vững vàng bình tĩnh và lạnh lùng hơn lúc trước, khuôn mặt giống như sắt thép bị năm tháng rèn đúc, tựa hồ ngay cả linh hồn cũng

trở nên giống như sắt thép.

Không, bọn họ thật sự có thay đổi, càng trở nên xa xôi hơn, Nile bỗng nhiên nhận ra đã nhiều năm trôi qua, hắn vẫn không thể đuổi theo bước chân của bọn họ.

Hiện tại lại nhìn thấy bọn họ trong tình huống đột ngột như vậy, hắn không hề chuẩn bị sẵn sàng, hắn là một phóng viên có thể biện luận cùng nghị sĩ ở cuộc họp công khai, thế mà đột nhiên lại quên mất phải nói như thế nào, giống như trong nháy mắt quay về thời thơ ấu, hắn vẫn là đứa nhỏ tự kỷ năm xưa.

“Chú Ian! Chú Feston!” Hắn nén xuống khóe mắt ẩm ướt, mở miệng kêu lên tên của bọn họ, hai cái tên quá quen thuộc đã xoay quanh vô số lần trong đầu của hắn, nhưng chưa bao giờ hắn chân chính gọi như thế.

Một tiếng súng vang lên từ phía sau, tên sát thủ đuổi đến, Nile bỗng nhiên bị người kéo ngã, viên đạn sượt qua cánh tay của hắn, không biết từ nơi nào nhảy ra một người đàn ông, hình như hắn đã từng quen biết, “Cẩn thận một chút! Cậu mà chết là hại sếp uống công đi một chuyến đó!”

Người nọ mắng hắn xong thì liền xoay người rút súng, nhưng lại bị ngăn cản, “Jonathan, đừng ra tay, để cho cậu ấy tự giải quyết.” Phong Triển Nặc đứng ở đó khoát tay, giống như chuẩn bị xem trò hay, vừa hứng thú lại vừa chờ mong.

“Nếu ngay cả một đối thủ mà cũng giải quyết không được thì tốt nhất là cậu ấy đừng làm nghề phóng viên này nữa.” Chỉ tính đứng xem, giọng điệu của Feston giống như một vị giám khảo, trong mắt của hắn tựa hồ có vài phần mong đợi, nhưng càng có nhiều nghiêm khắc và hờ hững hơn.

Cho dù xuất hiện nhưng bọn họ không tính bận tâm đến hắn, biết được ý tứ của bọn họ, Nile nhin không được mà rống to, “Vậy mấy người đến đây để làm gì?!”

“Để xem cậu, xem cậu có tiến bộ hay không.” Phong Triển Nặc ở bên cạnh đứng nhìn, hắn khề nhượng mảy, “Chỉ có một đối thủ mà thôi, đừng nói cho tôi biết là cậu chỉ biết chạy trốn thôi nhé.” fynnz.wordpress.com

Giọng điệu của hắn lạnh lùng, có một chút khinh miệt, Nile hận không thể lớn tiếng phản bác, nếu không phải bởi vì người này thì hắn sẽ không e sợ một sát thủ như vậy, mặc dù chính hắn cũng biết không phải sát thủ nào cũng có bản lĩnh như chú Ian, nhưng hắn chưa bao giờ quên hai chữ sát thủ có ý nghĩa gì.

“Chúng tôi không thể trông nom cho cậu suốt cả đời, Nile, cậu phải dựa vào chính mình, không bằng cậu cứ xem như chúng tôi không hề tồn tại.” Ném một khẩu súng, lời nói của Feston chứng minh một chuyện, Nile ngỡ ngàng dừng lại mọi động tác.

“Nhiều năm qua hai người vẫn luôn trông nom cho con thật sao?” Cảm giác nguy hiểm bị thay thế bằng sự ngạc nhiên và sửng sốt.

Nile không kịp đợi câu trả lời thì tên sát thủ ở phía sau lại nâng súng, phát hiện có thêm vài người phá rối, hắn hiển nhiên là tính tốc chiến tốc thắng, Nile nhanh chóng nhặt lên khẩu súng ở dưới đất, tiến lên vài cái rồi tung nắm đấm và cú đá làm cho tên sát thủ rút lui vài bước, Phong Triển Nặc gật đầu, “Thế này thì mới giống.

“Dù sao thì cậu ấy cũng là con của Glen.” Cánh tay đang khoanh trước ngực của Phong Triển Nặc chuyển thành khoác vào tay của Feston, Feston xoay người tính rời đi thì bị Phong Triển Nặc giữ lại, “Vì sao không đứng nhìn đến cuối cùng, chờ một chút đã.”

Hắn sờ cằm nhìn hai người đang đánh nhau trong nghĩa trang, Nile và sát thủ, tựa như đang xem trò hay, nhưng Feston rất chắc chắn chỉ cần Nile xảy ra nguy hiểm thì có người nhất định sẽ lập tức ra tay.

“Không tin cậu ấy như vậy à?” Hắn cọ vào ngón tay của Phong Triển Nặc, cùng Phong Triển Nặc quan sát hai người đang đánh nhau, “Theo tình huống hiện tại thì một mình cậu ấy cũng không thành vấn đề, chỉ cần cậu ấy có tự tin và can đảm là được, vấn đề duy nhất của cậu ấy là quá mức cẩn thận, không cả gan như cậu.”

“Cậu ấy làm sao lại giống tôi, Nile không phải là con của tôi.” Cũng chưa từng nghĩ đến việc muốn nuôi một đứa nhỏ, Phong Triển Nặc cảm thấy vớ vẩn, Feston lại cất lên vài tiếng cười trầm thấp, “Chẳng phải cậu đã xem cậu ấy là con của mình rồi sao?”

Phong Triển Nặc định mở miệng thì Feston liền lắc đầu, “Đừng phủ nhận, cậu cũng biết phủ nhận chỉ vô dụng mà thôi.”

Feston đã sớm nhìn thấu hắn, nhìn thấu tất cả suy nghĩ của hắn, có đôi khi bị người ta hiểu thấu cũng là một chuyện rất kinh khủng, “Tự tin như vậy à, tự cho là biết rõ tất cả suy nghĩ của tôi à? Cần thận nửa đêm tôi thức dậy giết anh diệt khẩu đó.” Hắn nâng lên bàn tay đang đan vào nhau của hai người rồi hôn lên mu bàn tay của Feston.

“Rất hoan nghênh.” Loại vui đùa này đã sớm không còn lực sát thương, Feston ôm vai của Phong Triển Nặc, khi bọn họ đang thoải mái vui đùa thì Nile lại cẩn thận đối phó với kẻ địch của mình, Jonathan thì móc ra di động rồi nói cái gì đó.

Hơn mười năm trôi qua, Jonathan cũng không còn là đặc vụ liên bang nhiệt huyết lỗ mãng của lúc trước, muốn hỏi hiện tại hắn làm nghề gì thì hắn sẽ trả lời mình thuộc một công ty phi quốc gia, về phần công ty này thuộc về lĩnh vực gì, ở đâu, có những ai thì hắn sẽ nói đây là bí mật.

“Mười lăm phút sau Hase sẽ đến, không biết có kịp hay không.” Hắn nâng cổ tay nhìn đồng hồ, “Đến lúc đó chắc là ở đây đã xong chuyện rồi.”

“Bọn họ đã dùng hết đạn, hiện tại Nile nên ra tay, nhiều nhất là năm phút đồng hồ nữa mà thôi.” Không cho cơ hội để thương lượng, Feston cất cao giọng, những lời này làm cho Jonathan nhớ lại lúc trước, từng là thành viên của đội đặc nhiệm thì sẽ lĩnh hội tác phong làm việc của sếp, hiện tại đến phiên cậu thanh niên tên Nile này.

Mặt trời dần dần xuống núi, sắc trời trở nên u ám, Nile nhất định nghe thấy lời nói của Feston, tốc độ ra đòn chậm một chút, tên sát thủ phát hiện tình hình không đúng, đang có ý đồ rút lui, chẳng qua lần này lại chậm chạp một chút, tên sát thủ cố gắng chạy ra xa.

Đã bắn hết đạn, hiện tại chỉ có thể xem bản lĩnh của ai tốt hơn, Nile không kịp hỏi bọn họ vì sao lại đến đây, cũng không kịp nói chuyện với bọn họ hoặc muốn bọn họ trợ giúp, hắn chỉ có thể đuổi theo tên sát thủ, chứng minh năng lực với hai người kia, hắn không biết vì sao lại muốn làm như vậy, hắn chỉ biết là hắn phải làm như vậy.

Hắn không muốn làm cho bọn họ thất vọng.

“Đó là ai?” Đột nhiên xuất hiện vài người làm cho tên sát thủ có cảm giác bị uy hiếp rất lớn, tên sát thủ giả trang thành tài xế không thể chuyên tâm đối phó với mục tiêu của mình, “Bọn họ là ai?!”

Nhìn thấy chiếc xe ngay trước mắt, Nile ngăn cản đường đi của tên sát thủ, “Vì sao không tự mình hỏi bọn họ?”

Quãng thời gian ngắn ngủi kia ngoại trừ lưu lại ký ức cho hắn thì tựa hồ bắt giác tạo nên một tác dụng khác đối với hắn, hắn biết hắn muốn trở thành bọn họ thì hắn đã phải trả giá rất nhiều, hơn nữa cũng rất có thu hoạch.

So với phóng viên bình thường thì động tác của Nile rõ ràng là rất nhanh, hắn học được đủ loại kỹ thuật chiến đấu, hắn vẫn nhớ rõ những màn so tài trong phòng khách, nhớ rõ những cuộc đọ sức kỳ lạ kia, mặc dù hắn vẫn chưa thể làm được giống như bọn họ nhưng cũng đã sắp sửa đạt được như thế.

“Con bắt được hắn rồi!” Đè tên sát thủ xuống đất, Nile quay đầu lại rồi hô to, “Con bắt được hắn rồi!!”

“Làm không tệ.” Phong Triển Nặc không hề cảm thấy bất ngờ, giống như đây là chuyện hiển nhiên, trong khi Feston lại gật đầu với hắn, “Chuyện kế tiếp cậu có thể tự mình giải quyết, giao hắn cho cảnh sát hay là mang đi làm nhân chứng để tiếp tục công việc phóng viên của cậu thì cậu tự quyết định đi.”

Nile còn chưa trả lời thì tên sát thủ bị bắt giữ liền ngẩng đầu lên một cách dữ tợn, “Mấy người rốt cục là ai?”

Hắn không biết có ai lại có thể cho hắn cảm giác nguy hiểm như vậy, xuất phát từ cảnh giác, hắn biết muốn giải quyết ba người này thì thật sự vượt quá khả năng của hắn, nhất là hai người ở trước mặt.

“Chỉ là du khách ghé qua mà thôi.” Người đàn ông có một đôi mắt màu xám tro nhìn hẩn một cái, hẩn bỗng nhiên có loại ảo giác bị chim ưng nhìn trúng, hẩn rùng mình một cái.

Mà người đàn ông bên cạnh đang mỉm cười lại cho hẩn một dự cảm xấu, trong nghề sát thủ này, có người cho dù đã biến mất nhưng vẫn không bị người ta lãng quên, nụ cười đặc biệt này, thái độ ung dung nhàn nhã cùng với cảm giác âm u lạnh lẽo của tử thần.

“Là anh...” Ánh mắt của tên sát thủ không ngừng xoay chuyển, bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó, kích động khẽ gọi, “Là anh?! Bọn họ nói tên sát thủ số một đã biến mất, bị FBI bắt, cuối cùng...” fynnz810

“Cậu ta đã bắt cóc đặc vụ giỏi nhất của FBI.” Người đàn ông đang mỉm cười tiếp lời của đối phương, lịch sự giống như đang tự giới thiệu trong một bữa tiệc lớn, ánh mắt nghiêm nghị khó có thể xem nhẹ, “Đúng vậy, là tôi, cậu có thể gọi tôi là U Linh.”

U Linh, như vậy người nọ chính là – tên sát thủ không cam lòng mà trừng mắt nhìn người đàn ông mắt xám đã cho Nile khẩu súng, “Anh là Caesar mà bọn họ hay nói đó sao.”

Feston không bận tâm đến tên sát thủ nọ, hẩn lấy lại khẩu súng đã ném cho Nile, “Kỹ thuật xạ kích của cậu phải tập luyện thêm nữa.”

“Con không thích dùng súng.” Nile nhìn bàn tay của mình, hẩn phản cảm đối với súng ống, tuy rằng hẩn có thể sử dụng nhưng cũng không thích.

“Cậu có thể dùng bất cứ thứ nào mà cậu thích, không nhất định là súng, với tác phong làm việc của cậu thì cậu phải biết lo nghĩ làm thế nào để bảo vệ chính mình, không thể mỗi lần đều có người đến giúp cậu.” Thản nhiên nói xong, Feston vỗ vai của Nile, Nile muốn hỏi lại vì sao bọn họ lại đến đây thì tiếng còi xe cảnh sát bỗng nhiên truyền đến từ ngoài cổng nghĩa trang.

Tính ra Nile cũng xuất thân danh giá, là cháu ngoại của một vị quan chức cấp cao rất quan trọng của chính phủ Anh, cũng là giọt máu duy nhất, cảnh sát nhận được điện thoại thì lập tức chạy đến, trên đường lại bị kẹt xe, lúc ấy bọn họ hận không thể có cánh mà bay đến đây, chỉ sợ khi chạy đến thì chỉ nhìn thấy thi thể lạnh ngắt, càng đừng nói người này lại là phóng viên nổi tiếng, nếu gặp chuyện bất trắc thì không biết sẽ có bao nhiêu tin tức công kích về khả năng làm việc của cảnh sát bọn họ.

Nhìn thấy Nile bình yên vô sự thì cảnh sát Scotland Yard đều thở phào nhẹ nhõm, mau chóng bắt người, lấy lời khai, trong khu nghĩa trang yên lặng nhất thời trở nên ồn ào, còn có đám phóng viên nghe thấy tin tức mà chạy đến.

Nile bị đám đông bao vây, nghĩ đến nhiều năm qua hai người kia luôn quan tâm chú ý đến hẩn, hẩn vội vàng quay đầu lại, hẩn có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhiều chuyện muốn nói, nhưng trong tầm mắt đã không còn thấy bóng người mà hẩn muốn tìm.

Trên mặt cỏ xanh mướt không một bóng người, tựa như bọn họ chưa từng tồn tại, hẩn nhìn ra xung quanh, chỉ thấy một chiếc xe màu đen lướt qua đám đông.

Bọn họ đã rời đi, tựa như chưa bao giờ xuất hiện, tựa như hết thảy những gì vừa xảy ra cũng không phải sự thật.

Nile buồn bã đứng thất thần giữa đám đông, nhìn chăm chú vào chiếc xe đang rời xa, trời đã sập tối, gió đêm vẫn thổi vi vu như trước, nhưng hẩn biết chuyện vừa rồi cũng không phải một giấc mộng.

Hóa ra có người luôn quan tâm đến hẩn, hóa ra ngoại trừ ông ngoại thì trên đời này còn có hai người luôn trông nom hẩn.

Nếu hẩn lại gặp phải nguy hiểm thì có phải sẽ có thể gặp được bọn họ hay không? Trong lòng của Nile hiện lên loại suy nghĩ hoang đường này, nhưng lập tức bị hẩn bác bỏ, nếu hai người kia mà phát hiện thì nhất định sẽ rất tức giận.

“Là cậu bắt được hung thủ à?! Cậu thật sự làm cho chúng tôi rất kinh ngạc, một phóng viên như cậu mà lại có thể làm được như vậy!” Sau khi biết được chuyện gì đã xảy ra thì cảnh sát Scotland Yard đều kinh ngạc tán thưởng, bởi vì trong suy nghĩ của mọi người thì phóng viên chỉ giỏi động não mà thôi.

“Cái này phải cảm ơn hai người, là bọn họ dạy tôi tất cả mọi chuyện.” Không phải cha, không phải ông ngoại, mà là hai người khác.

“Người mà cậu nói là ai?” Cảnh sát cầm sổ ghi chép.

Bóng đêm buông xuống, phóng viên nổi tiếng Nile Glen cười cười, “Hai người thầy của tôi.”

Còn có từ gì có thể chính xác hơn hai từ này? Hết thấy đều bắt đầu từ ngày đầu tiên bọn họ gặp nhau, cuộc sống của hắn từ đó về sau đã trở nên thay đổi.

.....

P/S: bé Glen đa ưu đa sầu quá . JoHa chính thức lên sàn vào ngày mai ^o^

236. Chương 236: Phiên Muộn Của Jonathan Weber

Jonathan Weber, bất kỳ ai nhìn thấy hắn đều nói hắn là người cao to vạm vỡ, hắn xem như là một gã đàn ông có bề ngoài khỏe đẹp, luôn khiến người ta quên mất hắn cũng có lúc suy tư, giống như quan điểm của mọi người, đầu óc ngu si tứ chi phát triển, vì thế chính hắn cũng cảm thấy rất phức tạp.

Người nào quen hắn đều gọi hắn là Jonathan, hắn rất có duyên, mặc dù là người xa lạ cũng có thể trong một thời gian ngắn liền cùng đối phương xưng anh gọi em, hắn từng nhậm chức ở cục điều tra liên bang, rất có hiểu biết đối với các vụ án bạo lực, hắn đi lại khá gần gũi với người của các băng đảng, hắn còn có rất nhiều mối quan hệ....Hắn thật sự xứng đáng là một đặc vụ cục điều tra liên bang.

Đương nhiên hiện tại hắn không còn là đặc vụ liên bang nữa, mười mấy năm qua hắn cũng rất khó định nghĩa nghề nghiệp của chính mình, là nhân viên điều tra đặc biệt? Thám tử tư? Thành viên tổ chức tình báo? Phần tử khủng bố? Anh hùng giấu mặt? Hay là một kẻ bỏ trốn?

Bưng tách cà phê với vẻ mặt suy tư, Jonathan bỗng nhiên phát hiện hắn rất khó định nghĩa nghề nghiệp của mình, mấy năm gần đây hắn làm tất cả mọi việc, đe dọa, uy hiếp, lạm dụng súng ống....Thật sự là không ổn, có chuyện gì còn tệ hơn việc mười năm qua vẫn không thể hình dung chính mình đang làm cái gì hay không?

Trên thực tế là có.

Tầm mắt thay đổi, trước mặt hắn là một khuôn mặt quen thuộc, không phải là Feston Kada được hắn xưng là sếp, cũng không phải là Ian Noy, mà là đồng nghiệp đã cùng hắn hợp tác nhiều năm qua, Hase Guleri.

Hase cùng hắn hợp tác ở cục điều tra liên bang, vóc dáng không cao, vẻ ngoài bình thường, khi không nói lời nào thì chẳng khác gì một thành phần tri thức của một công ty nào đó, điều này cũng giúp cho người nọ che giấu suy nghĩ trong đầu, suy nghĩ của người nọ chứa đầy mảnh khố lừa bịp, đủ loại kỹ xảo lừa gạt, Hase từng cùng hắn ở chung một đội đặc nhiệm trong cục điều tra liên bang.

Hase rất am hiểu trong việc quan sát ngôn hành và cử chỉ, khi suy nghĩ sẽ có thói quen xoay bút trong tay, vẻ ngoài sạch sẽ gọn gàng không làm cho phụ nữ phải lớn tiếng xuýt xoa, nhưng lâu dài ở chung thì sẽ dễ dàng yêu thích sự cẩn thận của hắn, mặt khác đáng giá nhắc đến chính là hắn có một mái tóc màu vàng rất bắt mắt, khi ra ngoài vào buổi sáng thì tựa như ánh mặt trời phản chiếu.

Dường như nhận thấy tầm mắt chăm chú của Jonathan, Hase ngẩng đầu khỏi chõng hồ sơ, Jonathan lập tức dời mắt đi, nhìn về phía nơi khác, tránh cho việc đối mặt tạo thành bầu không khí ngượng ngùng.

Chậu cây xương rồng đặt trên bệ cửa sổ đã nở hoa đỏ rực, màu sắc rất kỳ lạ, ngay khi hắn vô thức nhìn chậu cây kia thì khóe mắt lại phát hiện Hase đang nhìn hắn trong chốc lát, sau đó tiếp tục cúi đầu đọc hồ sơ trong tay.

Jonathan uống ly cà phê, đây là tình huống không ổn mà hắn đã nói, hơn mười năm qua, không biết bắt đầu từ khi nào thì mối quan hệ giữa hắn và Hase đã trở nên có một chút kỳ lạ....rất khó để hình dung.

Có lẽ chính là bắt đầu từ ngày ấy, đó là nhiều năm về trước, tối hôm đó bọn họ ở quán bar, cùng với một người đẹp, nhưng mà bọn họ đều uống say....

“Jonathan, sếp và Ian đâu rồi? Nơi này có chuyện.” Nhìn vào màn hình, Hase hết sức chăm chú, Jonathan lấy lại tinh thần, “Có lẽ đã ra ngoài đi mua sắm, nghe nói mấy ngày nữa sẽ đi Wales...”

“Có lẽ đi không được, cậu đến xem đi.” Dùng bút gõ vào màn hình, Hase xoay ghế về phía Jonathan, Jonathan vừa vặn khom người xuống, ngửi vào hơi thở của đối phương, hai người đều đứng hình trong vài giây.

“Đừng dựa vào gần như vậy, tôi cũng không phải là bạn gái của cậu.” Hase ho nhẹ rồi lui ghế về phía sau, tiếp theo là nghe thấy Jonathan trả lời như đang nói đùa, “Đúng thì tốt rồi, như vậy tôi sẽ không phải liên tục làm cho các cô ấy phải đau khổ.”

Ánh mắt của Hase chợt lóe nhưng không nói thêm câu nào nữa.

Mấy năm nay rất khó dừng lại ở một chỗ quá lâu, chuyện này cũng trực tiếp tạo thành hậu quả cho người nào đó, không có bất kỳ người phụ nữ nào đồng ý yêu đương với một người đàn ông cứ nay đây mai đó như vậy, cho nên Jonathan dù sao cũng không còn trẻ nhưng đến nay vẫn chưa kết hôn, Hase cũng giống như hắn, có lẽ nên xem đây là di chứng truyền từ hai ông sếp của bọn họ.

“Ai sẽ làm ai bị đau khổ?” Mang theo đủ loại đồ đạc vừa sắm về, nghe thấy một câu cuối cùng trong văn phòng tạm này, Feston Kada đặt đồ đạc lên bàn.

So với trước kia thì hiện tại sếp không còn dọa người như trước nữa, cũng thường xuyên nói đùa với Jonathan và Hase, mặc dù khi bàn đến chuyện chính thì vẫn trưng ra bộ mặt nghiêm khắc.

Jonathan lắc đầu, “Sếp, ở đây có chuyện rồi, Hecate gửi tin đến, Hase vừa nhận được.”

Feston cởi áo khoác, được một người đàn ông khác cầm lấy rồi vắt lên lưng ghế, “Chuyện gì, nói nghe thử xem.” fynnz.wordpress.com

Bước chân nhàn nhã, người đàn ông ở sau lưng Feston là Ian Noy, nếu nói cho người khác biết rằng anh ta từng là một sát thủ số một quốc tế thì không biết có ai tin tưởng hay không, nếu nói anh ta từng bắt cóc tinh anh của cục điều tra liên bang, từng là cộng sự tốt nhất với cảnh sát thì không biết mọi người sẽ có vẻ mặt như thế nào.

“Nile Glen.” Hase chỉ nói một cái tên, dường như chỉ cần nhiều đó đã nói ra tất cả.

Quả nhiên vẻ mặt của hai người kia lập tức thay đổi, “Có người nhắm vào cậu ấy à? Lai lịch thế nào?”

Tin tức phát ra từ Hecate, tổ chức tình báo quốc tế, bạn của bọn họ, thỉnh thoảng cũng trở thành đối thủ, nhưng cũng không phá hỏng giao tình giữa bọn họ, ngược dòng về ngọn nguồn thì vẫn là chuyện hơn mười năm về trước, thủ lĩnh đương nhiệm của Hecate – Samantha, có thể nói cô ta cũng trưởng thành dưới sự quan tâm của người nào đó.

“Xem ra thằng nhóc kia gặp phải người không nên dây vào.” Xem xong bức điện tín được mã hóa, Feston liếc mắt nhìn người bên cạnh, “Đi không?”

“Đương nhiên rồi, có cơ hội xem diễn thì làm sao tôi lại bỏ qua cho được.” Sờ cằm, Ian đưa áo khoác cho Feston, “Thu dọn hành lý đi, nhìn xem chuyến bay lúc mấy giờ, sáng mai chúng ta lên đường.”

Mục tiêu, Luân Đôn Anh quốc.

“Để em đi đặt vé.” Hase cầm lấy điện thoại, nói đi là đi, hắn đã sớm quen với việc này, đây cũng không phải là lần đầu tiên thay đổi hành trình bất chợt, ngoại trừ việc quay về Mỹ theo định kỳ để thăm hỏi người thân thì nhiều năm qua hơn phân nửa thời gian hắn đều nay đây mai đó ở nước ngoài.

Nhìn về phía cửa sổ, ánh mặt trời sáng lạn, còn có từng trận gió nhẹ, thời tiết ở Tây Ban Nha thật không tệ, bọn họ đã ở nơi này được mấy tháng, cũng đủ làm cho bọn họ trong lúc làm việc có thể hưởng thụ ánh nắng mặt trời và bờ cát xinh đẹp.

Ian giỏi về ngựa trang, nhiều năm qua tuy rằng anh ấy đã bỏ nghề sát thủ nhưng có rất nhiều thói quen vẫn không thay đổi, anh ấy vẫn không thích dừng lại ở một nơi quá lâu, vẫn rất thích tự do, thích chu du từ nơi này sang nơi khác trên thế giới, điều này ở một mức độ nào đó đã thay đổi cách sống của một người khác.

Feston cũng từng đi công tác ở khắp các thành phố, nhưng anh ấy càng có thói quen cố định ở một chỗ hơn, từ khi rời khỏi cục điều tra liên bang thì anh ấy phải mua bất động sản ở rất nhiều quốc gia để khi người nọ mệt mỏi thì bọn họ có thể tìm chỗ nghỉ ngơi ở bất kỳ nơi nào.

Làm thuộc cấp của bọn họ rất nhiều năm qua, nếu bảo là không hâm mộ thì không đúng, Hase từng không thể hiểu được là thứ tình cảm gì có thể làm cho hai người cơ hồ là trái ngược nhau lại tiến đến với nhau, nhưng sau này hẳn dường như đã hiểu được, tuy nhiên lại càng thêm nghi hoặc, là cái gì làm cho bọn họ khẳng định đối phương chính là người bạn đời của mình.

Nhưng có một số việc rất khó nói rõ, dường như cho đến bây giờ cũng chưa thể biết được lý do, có lẽ chỉ là một loại cảm giác nào đó.

Bọn họ thuê một văn phòng rộng rãi ở trong một thành phố nhỏ tại Tây Ban Nha, nơi này nằm ngay bãi biển, chỉ cần đi vài bước là đến bờ biển, có vài lần trong lúc vô thức nhìn ra xa thì thấy được hai người kia đang tản bộ dọc bờ biển, Feston và Ian, bọn họ một trước một sau, chậm rãi bước đi trên cát.

Hiện tại là sáng sớm, không có sự lãng mạn của buổi chiều tà, ánh mặt trời đã dâng lên, ánh nắng nhàn nhạt chiếu xuống bờ cát trắng làm lấp lánh những hạt cát nhỏ nhoi, gió biển sẽ thổi loạn mái tóc và quần áo của bọn họ, nhưng bọn họ dường như cũng không bận tâm, khi Ian cười to thì Feston sẽ đẩy ra mái tóc ở trên trán của người nọ, vẫn nhìn người nọ tựa như mười mấy năm trước.

Năm tháng để lại dấu vết trên mặt của bọn họ, nhưng nhìn từ đằng xa thì dường như chưa từng có gì thay đổi, có đôi khi bọn họ sẽ dừng lại, nói cái gì đó với đối phương, có lẽ là bàn về công việc, thảo luận về chuyện gần đây có người ủy thác cho bọn họ đoạt lại một món đồ cổ đã bị lừa, hay là giúp một đứa nhỏ tránh khỏi việc bị giết chết trong cuộc tranh đoạt di sản....

Đương nhiên món đồ cổ kia có thể nằm trong viện bảo tàng của một nước nào đó, đứa nhỏ kia cũng thuộc con nhà binh, nhưng chuyện này chẳng ảnh hưởng gì, chiều ngày hôm sau bọn họ có thể đã đến Pháp hoặc là đứng dưới bầu trời đầy tuyết của Nga.

Đi chung đường có đôi khi cũng không ngăn ngại, cũng có thể rất dài, có đôi khi ở trên máy bay bọn họ thậm chí có thể không nói chuyện với nhau, Hase vẫn nhớ rõ cảm giác của mình, hẳn nghĩ rằng bọn họ đang cãi nhau, chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra, nhưng sau đó hẳn lại nhìn thấy đôi tay nắm chặt trên đệm, ở góc khuất mà người khác không nhìn thấy, tay của bọn họ vẫn nắm lấy đối phương, không hề buông ra.

Khoảnh khắc đó khiến chột hẳn sinh ra một loại cảm giác, Hase vẫn nhớ rõ lúc ấy hẳn đã nhìn về phía Jonathan, Jonathan nhất định cũng phát hiện bí mật trên đệm ghế máy bay, cũng nhìn về phía hẳn, không khí bỗng nhiên trở nên quỷ bí, có một chút ngưng ngạt.

Hẳn và Jonathan từng có một lần tiếp xúc thân mật không bình thường, đều do rượu gây nên, đến nay nhớ lại chuyện đó vẫn làm cho Hase không biết nên nghĩ thế nào mới phải.

Tối hôm đó đáng lý là đến quán bar để thư giãn, thuận tiện quen biết vài cô gái, là đàn ông, Hase không thể phủ nhận chính mình cũng có dục vọng, đồng thời người thân cũng quan tâm thúc giục, hẳn cho rằng đây là thời điểm để yên ổn và lập gia đình.

Nhưng chuyện hoang đường đã xảy ra ngay tối hôm đó, hẳn và Jonathan đều uống rượu, có một cô gái ở ngay đối diện với bọn họ, không ăn mặc hở hang nhưng lại rất gợi cảm, dáng người cân xứng, khi mỉm cười rất đáng yêu, bọn họ cùng lựa chọn cô ta, sau đó kết quả tệ hại liền xảy ra....

Rượu làm cho suy nghĩ của bọn họ hỗn loạn, bọn họ đều có vẻ rất nhiệt tình, cô ta dường như hoang mang vì động cơ của bọn họ, nhưng có lẽ trực giác nói cho cô ta biết bọn họ có vẻ là những người đáng hoàng và đáng tin cậy, cô ta rất thích nói chuyện cùng bọn họ, cô ta dường như coi trọng Jonathan hơn, nhưng không biết vì nguyên nhân gì lại thúc đẩy Hase không chịu từ bỏ mà cứ tiếp tục theo đuổi. fynnz810

Chúa ơi, không ngờ là hắn lại kéo cô gái ấy từ bên cạnh Jonathan đến trước mặt mình rồi hôn cô ta, còn Jonathan đương nhiên sẽ không cao hứng, “Nụ hôn của cô ta đáng lý phải dành cho tôi?!”

Jonathan kêu to lên, khuôn mặt đỏ bừng vì rượu, không thèm nói thêm câu nào mà chỉ tiến đến, tựa hồ muốn đoạt lại nụ hôn vốn thuộc về hắn – từ trên môi của Hase.

Khi bờ môi chạm vào nhau thì trong khoảnh khắc bọn họ đều choáng váng, cũng lập tức tỉnh rượu, cô gái kia nhìn bọn họ một cách kinh dị, không biết cô ta đã nói cái gì rồi ngay sau đó liền rời đi.

Tiếp theo, ở cửa sau quán bar chỉ còn lại hai người bọn họ, thân thể kề sát vào nhau, môi dán môi, bốn mắt trừng to nhìn đối phương.

.....

P/S: JoHa bị Phê-Nặc làm cho tử thân =))

237. Chương 237: Ngày Đó Cũng Đến

Nghĩ đến đây thì Hase liền muốn ôm đầu rên rỉ, ở trong lòng của hắn hô to hai tiếng dừng lại, cảm chính mình tiếp tục nhớ về chuyện lúc trước, nhưng cho dù hắn hạ lệnh như vậy thì hình ảnh ở trong đầu vẫn hiện lên ngay trước mắt, giống như chỉ mới xảy ra vào ngày hôm qua.

“Chết tiệt!” Hắn mắng to, không biết phải xử lý tình huống này như thế nào, chuyện gì đang diễn ra thế này?

“Tôi cam đoan không phải là tôi cố ý...” Jonathan ngượng ngùng sờ lên khóe miệng, lại dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn Hase, tựa hồ đang mong đợi điều gì đó, lại hỏi hắn với thái độ dò hỏi, “Hase, cậu cảm thấy vừa rồi như thế nào?”

“Thế nào là sao?” Hase mấp máy môi, đột nhiên cất lên giọng nói trầm thấp đầy tức giận, “Cậu vừa làm chuyện ngu ngốc! Sau này nên kiêng rượu đi! Với lại nếu để chuyện này cho người khác biết...”

“Sếp biết thì cũng chẳng sao, cùng lắm thì anh ấy sẽ trêu chúng ta một chút mà thôi.” Ian mới là người mà bọn họ phải lo lắng, Jonathan phát hiện có đôi khi Ian nhìn hắn và Hase mà cười một cách kỳ lạ.

“Quên đi, tôi không muốn biết sếp sẽ có phản ứng gì đâu.” Cảm giác chéch choáng vì rượu của Hase hoàn toàn tỉnh hẳn, “Cậu tránh ra đi.” Hắn đẩy ra Jonathan đang đứng ở trước mặt, bởi vì thân thể cao lớn khác biệt, Jonathan đứng ở cửa sau chính là một chướng ngại vật ngăn cản đường đi của hắn.

“Đợi đã.” Hắn vừa bước đi thì đã bị ngăn cản, Jonathan thấp giọng tựa hồ muốn nói cái gì đó, Hase quay đầu lại, chuyện trùng hợp lại xảy ra, bọn họ đồng thời đứng hình, thân thể cứng ngắc bất động.

Mặc dù chỉ mới lướt qua nhưng hiển nhiên không thể viện cớ được, là đồng nghiệp lại là bạn thân, bọn họ quen biết đã lâu, cho đến bây giờ Hase vẫn chưa từng xấu hổ như vậy, lần này là hắn bất cẩn.

“Tôi...tôi về trước đây.” Hase tăng hắng cổ họng, dưới chân lại có cảm giác trôi nổi, mùi rượu bị gió thổi tan lại xông lên, hắn biết không thể tiếp tục dừng lại ở đây, nếu không –

Jonathan lại giữ chặt hắn, “Muốn cùng nhau làm một chút hay không?”

“Cậu nói bây bạ gì vậy?” Nhịp tim của Hase đập nhanh hơn, Jonathan nhìn trái nhìn phải một vòng, giống như đang ăn trộm mà thấp giọng thì thầm vào tai của Hase, “Dù sao đêm nay không tìm được phụ nữ, chúng ta giúp nhau một chút cũng chẳng hề gì, chỉ cần không nói ra ngoài là được rồi.”

Trên người dâng lên cảm giác khô nóng, Hase phân vân một lúc, cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà hắn lại chạm vào một chỗ trên thắt lưng của Jonathan, “Chỉ giúp một chút thôi, chắc là không sao...” Hắn giống như đang thuyết phục chính mình.

Hồ hấp của Jonathan trở nên trầm trọng, kéo lấy tay của Hase, bọn họ đều lui ra sau một ít nhưng hai tay lại giống như có ý chí của riêng mình, cứ bất giác đến gần, hần nhớ rõ tiếng cọ sát của quần áo, nhớ rõ động tác của Jonathan, còn có tiếng hít thở dồn dập trong gió đêm....

Từ khi trưởng thành hần không cần phải tự mình giải quyết, càng đừng nói là làm chuyện này với người cùng phái, bọn họ đều cảm thấy có một chút kỳ dị.

Rượu nhập tâm cuồng *** nổi loạn, những lời này nhất định có đạo lý của nó, bởi vì khi ấy hần và Jonathan lại cực kỳ hưng phấn, loại cảm giác này giống như con nít ăn vụng kẹo, mà viên kẹo này lại ngọt ngào ngoài ý muốn. fynnz.wordpress.com

Vừa là ngọt lại vừa là cấm kỵ, bọn họ không giống sếp của bọn họ, dù sao ngay từ đầu bọn họ vốn chỉ thích phụ nữ mà thôi!

Cuối cùng, sau khi phát tiết ***, nhìn thấy dịch thể của mình nằm trên tay của đối phương, khi ấy bọn họ đều nhìn thấy vẻ mặt hối hận của nhau, xem đi, bọn họ vừa làm chuyện hoang đường cỡ nào...

Bọn họ chào nhau rồi ra về, giấu kín buổi tiếp xúc thân mật không bình thường này ở trong lòng, nhưng kể từ đó về sau có rất nhiều chuyện đều trở nên không thích hợp, Hase còn nhớ rõ chính mình không chỉ một lần làm rơi bút khi Jonathan nhìn hần chăm chú.

Cảnh tượng đó trong ký ức tựa như ngày hôm qua, mà trên thực tế rõ ràng đã xảy ra hơn chục năm trước.

Mà sau khi chuyện đó xảy ra không bao lâu thì Jonathan rời khỏi đội đặc nhiệm ST, rời khỏi cục điều tra liên bang, lúc ấy hần rất muốn hỏi Jonathan một câu, hỏi nguyên nhân mà người nọ rời đi, có phải vì chuyện tối hôm đó hay không.

Nhưng hần không có cơ hội để hỏi, Jonathan cứ như vậy mà rời đi, cho đến khi sếp của bọn họ là Feston gọi điện thoại cho hần, hỏi hần có hứng thú đến giúp sếp hay không, hần cơ hồ chỉ cân nhắc vài giây liền lập tức đồng ý.

Khi nhìn thấy Jonathan thì hần đáng lý nên hỏi ra lý do mà Jonathan rời đi, nhưng người thanh niên tóc vàng ở sau lưng của Jonathan khiến cho hần chú ý, khi Jonathan nhìn thấy hần thì tựa hồ rất ngạc nhiên, vẻ mặt có một chút mất tự nhiên, “Sao cậu lại đến đây?”

“Sếp gọi tôi đến thì làm sao tôi lại không đến chứ!” Hase mỉm cười, thản nhiên tiến lên chào hỏi, “Đây là bạn của cậu à?”

“Vừa mới quen thôi.” Jonathan liếc mắt nhìn người thanh niên tóc vàng kia một cái, bầu không khí giữa hai người không bình thường, Hase đã nhận ra nên không nói thêm gì nữa, hần xoay người đi tìm Feston.

Kể từ ngày đó có rất nhiều chuyện trở nên bất thường, Hase lại một lần nữa quay trở lại hiện thực, không tiếp tục nhìn Jonathan nữa, nhưng lại nhận thấy một ánh mắt khác đang nhìn mình chăm chú, người đàn ông bên cạnh Feston nhìn bọn họ một cách đăm chiêu, đồng thời nở nụ cười rất kỳ lạ.

Luân Đôn Anh quốc, sương mù giăng khắp nơi, hành khách ở sân bay Heathrow vội vàng ngược xuôi.

Đi xuống máy bay, chỉnh lại quần áo, Ian hất lên mái tóc hơi rối bù vì nằm ngủ, “Dựa theo tin tức mà Hecate cung cấp thì sát thủ sẽ hành động vào tối nay.”

Feston nâng tay xem đồng hồ, “Vẫn còn dư thời gian, chúng ta đến khách sạn trước đi, lần này cậu làm tiếp viện, đi tìm một chiếc xe trước đi.”

“Dạ, không thành vấn đề” Hase rất có kinh nghiệm đối với những vụ án lừa đảo, giả mạo chứng từ, ngoại trừ sát thủ thì cũng có rất nhiều người giỏi về ngục trang, bọn họ cũng không muốn làm cho người ta biết bọn họ đến Luân Đôn.

Căn cứ tin tình báo, bọn họ tìm được nhân vật quan hệ chủ yếu đến hành động lần này, Nile Glen, bọn họ cùng người nọ lái xe vào nghĩa trang.

Mọi chuyện được giải quyết nhanh chóng, khi Hase lái xe đến thì gặp rất nhiều phóng viên, tránh đi sự chú ý của công chúng, hần chờ ba người lên xe, không ngờ vừa đóng cửa xe thì Phong Triển Nặc liền hỏi một câu, “Mười năm qua hai người không thấy mặt à?”

Hase cầm tay lái, “Đã đi qua khắp các quốc gia, chẳng khác gì đi du lịch...”

“Cậu xem thường tình cảm của tôi và Feston à?” Phong Triển Nặc nhìn Hase, lại chuyển sang Jonathan đang ngồi bên ghế lái, “Hay là cậu không thể chấp nhận?” Xe thắng gấp, Hase giẫm lên phanh xe, nhìn thẳng ra phía trước, dường như không biết nên phản ứng như thế nào.

Feston che miệng của Phong Triển Nặc lại, cũng thuận tiện nhìn thấy vẻ mặt hứng thú của đối phương, hẳn liền thấp giọng nhắc nhở, “Hey, đây là chuyện của bọn họ.”

Trong nháy mắt Jonathan lập tức hiểu được ý của Phong triển Nặc, vẻ mặt biến đổi của Hase và hẳn làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của một người, huống chi hai người kia lại có sức quan sát kinh khủng như vậy.

“Làm sao lại không thể chấp nhận mối quan hệ của anh và sếp, nhiều năm qua tôi ở bên cạnh đều nhìn thấy, chẳng qua...” Vẻ mặt của Jonathan có một chút cô đơn.

“Chẳng qua cái gì?” Lần này lại là Hase hỏi.

“Tôi nhìn thấy cậu hối hận, tối hôm đó tôi nghĩ là cậu không thể chấp nhận, cho nên tôi...” Jonathan buồn rầu xoa mặt mình, “Nói thật tôi không biết, tôi không biết bản thân mình đang làm cái gì, Hase, tôi cảm thấy chúng ta nhất định đã bị ảnh hưởng bởi tình cảm của sếp, chúng ta hâm mộ bọn họ, cho nên chúng ta cũng muốn có được tình cảm như vậy, với lại tôi biết tôi có cảm giác với cậu, nhưng cậu thì không phải vậy, tôi đã thử tìm những người đàn ông khác, rất hoang đường có phải hay không, nhưng vấn đề là ở chỗ ngay cả hôn mê bọn họ mà tôi cũng cảm thấy ghê tởm nữa là!”

Nói liền một mạch, Jonathan siết chặt nắm đấm, ***g ngực đập kịch liệt, hẳn làm cho chính mình phải quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ

Xong rồi, hẳn đã nói ra tất cả.

“Tôi không muốn phá hư tình cảm của chúng ta, chúng ta là đồng nghiệp, là bạn thân, tôi không muốn bởi vì một sự thay đổi nào đó mà ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta.” Không ngờ Jonathan lại nói ra những lời này ở trước mặt người khác, Hase trở tay không kịp, phản ứng của Hase đã nằm trong dự liệu của Jonathan, “Tôi biết là cậu sẽ nghĩ như vậy mà.”

“Nhưng lúc ấy người hối hận rõ ràng là cậu.” Hase lại nói như vậy, “Tôi nghĩ là cậu chỉ nhất thời xúc động, cậu sẽ nhanh chóng hối hận, dù sao có rất nhiều người đẹp nóng bỏng luôn lượn lờ xung quanh cậu mà.”

“Cậu thấy tôi hối hận khi nào?! Tôi sợ nhất là quan hệ của chúng ta bị những nhân tố khác phá hư, tôi không muốn chỉ vì nhất thời cao hứng mà làm cho tình bạn của chúng ta tan vỡ, chúng ta là bạn thân, là đồng nghiệp! Cậu là người mà tôi tin tưởng nhất!” Jonathan giải thích một cách kích động, “Ngày đó tôi hối hận là vì mình quá nông nổi, tôi sợ sau này cậu sẽ tránh xa tôi, xem tôi như ôn dịch!”

“Cậu cũng là người mà tôi tin tưởng nhất, cho đến lúc này vẫn vậy, Jonathan, làm sao mà cậu lại có thể cho rằng tôi sẽ xem cậu như ôn dịch?!” Hase ngỡ ngàng không dám tin, “Nếu cậu thấy tôi hối hận cũng là vì tôi có suy nghĩ giống như cậu, tôi sợ nếu tôi tiếp tục tiến đến thì không biết có phá hư mối quan hệ của chúng ta hay không, so với quan hệ tình nhân ngắn ngủi thì tôi tình nguyện có một người bạn ổn định lại đáng tin.”

“Cho nên cậu mới để cho tôi làm chuyện ngu xuẩn, đi tìm đàn ông để phán đoán xem chính mình có phải xảy ra vấn đề hay không?” Jonathan phẫn nộ trừng mắt nhìn Hase.

“Tôi nghĩ rằng cậu nhất thời tò mò, sự thật chứng minh suy nghĩ của tôi là đúng.” Hase bình tĩnh nhìn hẳn, không ngờ nhiều năm trôi qua mà đến bây giờ Jonathan mới nói ra chuyện này, nhưng kỳ dị là khi Jonathan nhắc đến thì hẳn hoàn toàn nhớ rõ. fynnz810

“Cái gì mà đúng, tôi tưởng là tìm một người đàn ông tóc vàng thì sẽ có cảm giác, nhưng mà hoàn toàn không thích hợp, hôn một người đàn ông quả thật làm cho tôi chịu không nổi....trừ cậu ra.” Nói thắm ra chỗ kỳ lạ của mình, Jonathan cười khỏ, “Hase, chúng ta vẫn là bạn bè chứ?”

“Đương nhiên.” Hase trả lời không hề chần chừ.

“Như vậy....có thể thêm nhiều lựa chọn khác hay không?” Jonathan thử cầm tay của Hase, “Giống như sếp, tôi có thể cam đoan đây không phải là vì tò mò.”

Hase cười cười, có một chút kinh ngạc, “Tôi tưởng là cả đời này cậu cũng không tính nhắc lại chuyện này.”

“Mười mấy năm, tôi nghĩ chúng ta đã phân biệt rõ ràng rồi chứ.” Jonathan không còn trẻ, hẳn không còn dễ xúc động và nhạy cảm như trước nữa, gương mặt chính chắn đang ở ngay trước mặt của Hase, vô cùng chân thành, “Cậu cảm thấy thế nào? Chúng ta là quan hệ tình nhân ngắn ngủi hay vĩnh viễn là bạn bè?”

“Đó là một câu hỏi hay.” Xem diễn hồi lâu, hai người ngồi băng sau có người mở miệng, như cười như không mà nhìn bọn họ.

Nhớ tới hai người ở phía sau, Hase và Jonathan đều hơi ngưng ngừng, chẳng qua dù sao đã từng trải hơn so với năm đó, cũng không còn quá mất tự nhiên, dù sao bọn họ cũng từng nhìn thấy tiết mục thân mật của Feston và Ian rất nhiều lần.

Xe vẫn dừng bên ven đường, Hase nhớ lại quãng thời gian đã qua, hẳn trả lời Jonathan, “Tôi nghĩ cho dù chúng ta có quan hệ như thế nào thì cũng sẽ không ngăn ngại.”

Trước khi khởi động xe, hẳn khẽ hôn bên môi của Jonathan, Jonathan có một chút kinh ngạc và vui sướng, lập tức ôm lấy Hase, hai người tươi cười giống như đang trở về khoảng thời gian hơn hai mươi tuổi.

Xe quay về khách sạn, gió đêm lùa vào cửa kính xe được mở ra phân nửa, rốt cục nói ra những gì đọng lại trong lòng nhiều năm qua, giữa Hase và Jonathan dường như không có gì thay đổi, nhưng lại có thêm một chút gì đó, nhiều năm trôi qua, bọn họ đã sớm quen thuộc với sự tồn tại của nhau, nay chỉ là thừa nhận một sự thật mà thôi.

Tìm được đáp án chung, cũng biết quan hệ sắp thay đổi, nhưng có một số việc vĩnh viễn sẽ không thay đổi, không khí trở nên nhẹ nhàng, rốt cục không còn gì ngưng ngại, dường như vốn nên là như thế, hiện tại rốt cục đã quay theo quỹ đạo.

Nhìn bọn họ, Phong Triển Nặc dựa lưng vào ghế rồi vỗ lên mu bàn tay của Feston, “Đáng tiếc là thuộc cấp của anh không can đảm như anh năm xưa, nếu không sẽ không lãng phí hơn chục năm.”

“Tôi thì nghĩ ngược lại, dùng mười lăm năm để xác định một chuyện, xác định một người, rất ít ai có thể làm được như vậy.” Giữa hắn và Phong Triển Nặc tuy rằng bắt đầu từ rất sớm, nhưng cũng đã trải qua hơn chục năm, trải qua đủ loại giông tố khó khăn, nhưng thời gian vẫn không làm cho tình cảm của bọn họ thay đổi, ngược lại càng thêm sâu sắc hơn năm xưa.

Cho nên điều này làm sao có thể xem là lãng phí? Có thể hiểu được hàm nghĩa trong mắt của Feston, Phong Triển Nặc nở nụ cười, bỗng nhiên mở ra cửa kính xe rồi ló đầu ra ngoài, lớn tiếng tuyên bố giữa đêm tối, “Tôi yêu anh – Feston Kada–”

Hiếm khi thấy hắn điên cuồng như vậy, cảm xúc của Feston nhất thời trở nên pháp phồng, đưa tay kéo Phong Triển Nặc trở về, “Xảo diệu quá!” Feston ôm lấy hắn, “Như vậy hiện tại tôi là của cậu, tôi yêu cậu! Triển Nặc, đời này cậu đừng hòng bỏ đi! Tôi muốn dùng mười lăm năm kế tiếp để chứng minh với cậu – tôi yêu cậu nhiều như thế nào–”

Feston vẫn là Feston, Phong Triển Nặc vẫn là Phong Triển Nặc, mười lăm năm sau, mười lăm năm sau nữa....

Mãi cho đến ngày sinh mệnh chấm dứt.

.....

P/S: ~ Kết cục đẹp cho JoHa, 2 Phiên Ngoại của JoHa vậy mà kết thúc Hỏa Ly tiếp tục lãng xê 2 vợ chồng Phê Nặc. Mai ta tung luôn 3 cái phiên ngoại cuối cùng của Hỏa Ly, 3 phiên ngoại đó đi chung. Hoàn luôn nhé ~.

238. Chương 238: Kỳ Nghỉ Vớ Vẩn

“Như vậy mà xem như là nghỉ dưỡng à? Tôi thấy là cậu muốn tìm cơ hội để tập luyện thì đúng hơn.” Nghe thấy giọng nói ở phía sau, Phong Triển Nặc nhún vai, “Nghỉ dưỡng chẳng phải là làm chuyện mà mình muốn làm hay sao?”

Giật giật ngón tay, bìa ngắm hình người cách mấy trăm thước lên tiếng trả lời bằng những lỗ thủng, vết đạn sắp hàng thẳng tắp từ giữa trán đến tim, giống một cái rổ.

Người đàn ông nổ súng nheo mắt nhìn thành quả của mình, tiếng vỗ tay và tiếng tán thưởng lập tức vang lên ở xung quanh, “Huấn luyện viên Noy, mau dạy chúng tôi làm sao có thể học được cách bắn súng như anh đi!”

“Đúng vậy! Nhanh nói cho chúng tôi biết bí quyết đi!”

Năm 2003, Thụy Sĩ.

Giữa đồi núi có một tòa biệt thự chiếm diện tích rất lớn, nghe nói là sau chiến tranh thế giới lần thứ hai có một người có thế lực rất lớn đã mua nơi này, cũng xây dựng nơi này thành một khu căn cứ huấn luyện vệ sĩ được trang bị đầy đủ thiết bị.

Nơi này là khu căn cứ huấn luyện vệ sĩ số một thế giới, chuyên bảo vệ những người thuê dịch vụ vệ sĩ, nơi này có đủ các tinh anh đến từ khắp nơi trên thế giới, tiếp tục được huấn luyện tại đây, bởi vì khách hàng của bọn họ là chính khách và danh nhân cho nên không thể thiếu những lá chắn an toàn.

Muốn nói một cụ sất thủ làm sao đến nơi này, lại trở thành huấn luyện viên lâm thời thì phải nhắc lại mấy ngày trước.

Mặc dù Feston đã từ chức nhưng vẫn còn rất nhiều mối quan hệ trong giới cảnh sát, trong đó cũng không thiếu một ít đồng nghiệp FBI sau khi rời khỏi cục điều tra liên bang cũng gia nhập vào công ty của hắn.

Cục điều tra liên bang, hiện tại mọi người đều biết thanh danh của Caesar, nghe nói Feston Kada rời khỏi cục điều tra thì từ đầu đã có rất nhiều cú điện thoại hỏi thăm kế hoạch tương lai của hắn, bề ngoài là quan tâm, nhưng trên thực tế là muốn mượn sức của hắn đến nhậm chức cho các cơ quan khác.

Tỷ như khu căn cứ huấn luyện trên ngọn núi này, nếu không phải Phong Triển Nặc trùng hợp muốn nghỉ dưỡng một chút, khi nghe nói đến lời mời này, hơn nữa còn lộ ra hứng thú thì e rằng Feston sẽ không đồng ý đến đây làm khách du lịch, bởi vì lúc trước chủ nhân của khu căn cứ này là Grey Matt đã dùng khoảng một năm để tìm cách thuyết phục Feston, đáng tiếc câu trả lời luôn là một chữ NO to đùng.

Nhiều năm sau Grey Matt lại nhớ đến chuyện này, tính thử lại một lần nữa, vốn không ôm hy vọng gì, nhưng không ngờ câu trả lời lại là, “Nếu chỉ là vài ngày thì tôi có thể cân nhắc.” Trong nháy mắt Grey Matt nghi ngờ chính mình nhất định vừa bị ảo giác.

Mùa xuân, khí hậu ở Thụy Sĩ rất hợp lòng người, thăm cỏ tại bãi tập bắn xanh rì một màu, người đàn ông được gọi là Noy mặc một chiếc áo sơ mi xám sọc đen, xoay khẩu súng trong tay một cách thuần thục, khi hắn nổ súng thì vẻ mặt rất thờ ơ, có một chút lạnh lẽo, mơ hồ có thể nhận thấy cảm giác uy hiếp không cho tiếp cận, nhưng chỉ cần mỉm cười thì lại trở nên cực kỳ mê người.

Grey Matt cho rằng nếu nơi này có phụ nữ thì nhất định bọn họ sẽ không thể ngăn cản nụ cười này, may mắn là ở đây không có, nghĩ như vậy liền âm thầm cảm thấy may mắn, bởi vì hắn là người duy nhất biết thân phận thật sự của người đàn ông này.

Mỗi một người mà khi đến lại là hai người, điều này đã sớm nằm trong dự đoán của Grey Matt, chẳng qua tên sất thủ trong lời đồn lại có tác phong như vậy khiến cho hắn vẫn cảm thấy hơi bất ngờ.

“Đến phiên anh.” Đưa khẩu súng cho Feston, Phong Triển Nặc cau mày với hắn, nhếch khóe miệng như đang khiêu khích, “Tôi chỉ đi cùng mà thôi, dạy bọn họ là trách nhiệm của anh.”

“Viện cớ.” Khi cầm lấy súng thì Feston liền nheo một chút lên ngón tay của Phong Triển Nặc, “Cậu chỉ không muốn nói nhiều với bọn họ mà thôi.” fynnz.wordpress.com

“Nói cái gì, chẳng lẽ bảo tôi nói là muốn luyện thành như vậy thì phải giết bao nhiêu người à?” Cười khê, Phong Triển Nặc sóng vai mà đứng bên cạnh Feston, mu bàn tay chạm vào đối phương, khi thấp giọng nói chuyện thì ngón tay lần lượt đan vào nhau theo bản năng, hẳn không bận tâm người khác nhìn thấy động tác nhỏ nhặt này, mà Feston đương nhiên cũng không.

Feston cầm lấy vài ngón tay của Phong Triển Nặc, mặt trên bám theo hơi nóng của súng đạn, “Bọn họ học không được kỹ thuật bắn súng của cậu, cũng không cần phải học, người nào quyết tâm thì sớm muộn gì cũng sẽ cảm nhận được bí quyết trong việc dùng súng thôi.”

Đến nay, người đàn ông từng được xem là U Linh đã hơn ba mươi tuổi đầu, hoàn toàn lộ ra phong cách đầy nam tính, sự chính chắn và bản tính phiêu bạc của hắn dung hợp một cách hoàn mỹ, không cần cố ý biểu lộ thì cũng đủ hình thành phong cách đầy sức quyến rũ.

Hắn vốn là một người nổi bật, bề ngoài không giống với người làm nghề sát thủ, “Kế tiếp xem anh thế nào.” Hắn cười, Feston nhìn hắn đi vào trong đám người, mấy năm qua cái loại không khí bất ổn ở trên người của Phong Triển Nặc đã giảm bớt, hẳn không còn giống như một trận gió không thể với đến.

Nhưng điều này không làm cho Feston tự đắc, tương lai khó nói trước, hắn phải dùng cả đời này để giữ chặt cơn gió kia.

“Nếu tôi thắng thì cậu phải thưởng cho tôi.” Áo sơ mi màu đen bằng vải cotton, ống tay áo được xắn lên, Feston nâng súng, đôi mắt màu xám tro khê neho lại, nhìn thẳng vào tấm bia ngắm, ánh mắt sắc bén kia làm cho Phong Triển Nặc có một loại dự cảm nào đó.

Feston muốn đùa, hẳn hứng thú chờ mong kết quả.

Sau vài tiếng súng liên tiếp, tấm bia ngắm đã bị sử dụng không xuất hiện thêm vết đạn nào khác, hóa ra tất cả viên đạn của Feston đều xuyên qua lỗ đạn ban đầu mà Phong Triển Nặc đã bắn, Feston buông súng, đám người kéo tấm bia ngắm lại để xem, bọn họ chỉ vào mấy vết đạn kia, chúng nó đều giống như bị cháy xém, trở nên lớn hơn một chút, vẫn có thể sờ được độ nóng còn lưu lại.

“Đây là bằng chứng thắng cược của anh à?” Những tiếng kinh ngạc sợ hãi lập tức vang lên, Phong Triển Nặc chỉ vào nó, trong nụ cười hiện lên một chút xảo quyết, “Được rồi, tôi thừa nhận là anh thắng, phần thưởng cho anh là anh sẽ làm huấn luyện viên, nhớ nói cho bọn họ biết bằng cách nào mà anh luyện được như vậy.”

“Dạy học trò của tôi cho thật tốt nhé, huấn luyện viên Feston.” Vỗ lên vai của Feston, hắn ung dung xoay người bước đi, còn ưỡn thắt lưng một cách lười biếng, “Tôi đi tắm một cái.”

“Quay lại đây cho tôi.” Cánh tay từ phía sau vờn quanh chế ngự cần cổ của Phong Triển Nặc, kéo cả người của hắn ngã ra sau, “Người muốn đến đây là cậu, đừng hồng trần tránh như vậy.”

Cánh tay dè trên cổ vừa nhanh lại vừa mạnh mẽ, đám học trò nghĩ rằng bọn họ muốn làm mẫu một kỹ thuật đánh nhau nào đó, chưa kịp trầm trồ khen ngợi thì đã phát hiện cánh tay bóp cổ chuyển sang ôm ấp, Feston kề sát vào mặt của đối phương, chóp mũi cọ cọ lỗ tai của Phong Triển Nặc, “Chờ tôi ngay tại đây, sau đó cùng nhau đi tắm? Tối nay tôi sẽ xoa bóp cho cậu.”

Phong Triển Nặc suy nghĩ trong vòng nửa giây, “Ok.”

Hắn vỗ nhẹ lên khuôn mặt của Feston, giống như không nhìn thấy vẻ mặt của những người khác.

Mấy năm nay Feston càng ngày càng biết cách làm thế nào để cho hắn nguyện ý phối hợp, những thủ đoạn trao đổi bao gồm, xoa bóp mát xa, làm một chút bữa ăn phong phú, một chuyến du lịch mà bọn họ đều cảm thấy hứng thú, một buổi xem phim....

Đáng giá nhắc đến là kỹ thuật xoa bóp của Feston càng ngày càng tinh tiến theo yêu cầu của người nào đó.

Có điều không phải chỉ có thay đổi ở điểm này, theo tuổi tác tăng trưởng, đôi mắt màu xám tro kia càng thêm thâm thúy, bề ngoài càng thêm sắc sảo, hắn trở nên càng khó nắm bắt, có cảm giác cực kỳ uy nghiêm, giống như một người vừa bước vào nghề muốn học cách làm thế nào để trở thành một người chỉ huy tốt nhất, làm cho người ta cảm thấy xa cách và kính sợ, nhất là khi hắn không nói lời nào.

Nhưng đó là ở trong mắt của người khác, còn đối với Phong Triễn Nặc mà nói thì Feston vẫn không thay đổi, vẫn là tảng đá khiến người ta yên ổn, giống một thanh sắt thép có thể cứng rắn cũng có thể nóng bỏng.

Học trò ở đây đều được huấn luyện bài bản, muốn làm vệ sĩ tất nhiên phải có sức quan sát sâu sắc thì mới có thể đề phòng nguy hiểm, hiện tại bọn họ xem như hiểu rõ quan hệ của hai vị huấn luyện viên mới đến, đến từ khắp nơi trên thế giới, gặp đủ loại người, đủ loại tình cảm cho nên bọn họ cũng không cảm thấy quá mức ngạc nhiên.

Chỉ có một điểm kỳ lạ chính là hai người này đều có kỹ thuật bắn súng thần kỳ như nhau.

Feston nhanh chóng thỏa mãn sự hiếu kỳ của bọn họ, chẳng qua kèm theo là phương pháp giảng dạy rất nghiêm khắc, năm đó từng ở trong đội thủy quân lục chiến Hoa Kỳ tại Quantico, nơi đó huấn luyện các đặc công cao cấp và gián điệp, Feston cũng không xa lạ với vai trò là một huấn luyện viên.

Đám học trò nhanh chóng không còn tâm tư để tò mò, mấy chục phút sau bọn họ nhanh chóng chuyển từ xưng hô Huấn luyện viên sang biệt danh mà bọn họ dành cho Feston Huấn luyện viên ác quỷ.

“Thiết bị nơi này đều là loại tốt nhất, nơi mà các anh đang ở có đầy đủ mọi thứ, trong đó phải nhắc đến hệ thống suối nước nóng mà tôi vừa mới lắp đặt, được đưa vào từ nguồn suối nước nóng trên núi, là nhân tạo nhưng nước bên trong là tự nhiên, rất có lợi cho việc thư giãn thân thể.” Sau khi kết thúc một ngày giảng dạy, Grey Matt giới thiệu nơi này với bọn họ, cường điệu khoa trương bể tắm suối nước nóng mà bọn họ vừa xây dựng. fynnz810

Đối với việc hưởng thụ, nhất là hưởng thụ có ích cho thân thể thì Phong Triễn Nặc sẽ không từ chối, hẳn thích cảm giác tắm rửa xong rồi tiến vào bồn tắm sau khi toàn thân đầm đìa mồ hôi.

Từ bãi tập bắn trở về đã là buổi chiều, cách bữa tối khoảng hai ba tiếng, sau khi tắm rửa xong, bọn họ ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, Phong Triễn Nặc nhắm mắt lại rồi thở ra một hơi, cánh tay gác lên thành hồ bóng loáng, bể tắm màu xanh lục lượn lờ hơi nước mỏng manh, mặt nước vừa vịn đến ngực, mà bể tắm này lớn cỡ phân nửa một bể bơi lớn, có thể cùng lúc chứa mười mấy người, có thể thấy được thành ý của Grey Matt.

Trên thắt lưng của Feston quấn khăn, hẳn vẫn chưa xuống nước, hiện tại đang ngồi xổm ở phía trên mà đút một quả ôliu vào miệng của Phong Triễn Nặc, lại truyền sang một ly rượu, nhìn từ góc độ này, khoe miệng của Phong Triễn Nặc hiện ra một nụ cười quý bí, lấy ngón tay thoáng vén lên khăn tắm trên người của Feston, “Thấy hết rồi.”

“Tôi sẽ không hỏi là cậu thấy cái gì.” Hôn xuống bàn tay bám bọt nước của Phong Triễn Nặc, một tay của Feston cầm lấy ly rượu hình vuông, một tay cởi bỏ khăn tắm trên thắt lưng rồi nhảy xuống nước, chớp mũi dán chớp mũi, “Muốn nhìn rõ ràng hơn một chút hay không?” Giọng nói trầm thấp thoang thoảng trong làn hơi nước.

Phong Triễn Nặc đưa tay sờ lên lưng của Feston, “Anh nói thử xem?” Uống một ngụm rượu, hẳn đặt xuống ly rượu rồi khẽ cắn lên môi dưới của Feston.

Bờ môi của hai người nóng lên giữa làn hơi nước của suối nước nóng, Feston nếm được hương vị quả ôliu từ trong miệng của Phong Triễn Nặc, hơi chua lại giòn ngọt một cách kỳ lạ, hơn nữa còn có hương rượu thơm ngào ngạt.

.....

P/S: anh Phê theo bước đàn anh...thê nô, nhìn bé Nặc như ông hoàng o_o, đã vậy osin còn bị lạm dụng nữa =)) =))

239. Chương 239: Vẫn Chưa Hết Chuyện

Mùi vị chua cay say lòng người, đôi môi tiếp xúc, Feston đưa tay vuốt ve mái tóc của Phong Triễn Nặc, ẩm ướt mềm mại, quấn quanh đầu ngón tay của hắn, càng tiếp xúc sâu sắc thì tay chân cọ sát ở dưới nước càng nóng lên, chỉ một nụ hôn thì tất nhiên là không đủ, ngay khi Feston tính tiến thêm một bước nữa thì điện thoại vang lên.

Cau mày buông Phong Triễn Nặc ra, giọng điệu của hắn hàm chứa bất mãn, hắn khẽ mắng, “Tôi đã nói với Jonathan và Hase rồi, mấy ngày này cứ nghỉ ngơi đi, đừng ai quấy nhiễu ai hết mà.”

“Có lẽ cậu ấy không thuyết phục được Hase nên tính cầu cứu từ anh.” Phong Triễn Nặc vừa cười vừa duỗi tay ra phía sau, khi chạm vào điện thoại di động thì lập tức dừng cười, “Không phải điện thoại của anh, là của tôi...”

Về mặt của hắn không bình thường, Feston nhìn hắn bấm nút nghe, trong một phút đồng hồ ngẩn ngui, hắn cơ hồ không hề mở miệng mà chỉ nghe đối phương nói, về mặt không có gì thay đổi, nhưng bọn họ đã sớm nắm rõ mỗi một phản ứng của nhau như lòng bàn tay, rốt cục Feston vẫn nhận ra điểm khác thường.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Chờ Phong Triễn Nặc cúp máy thì Feston liền ôm lấy bờ vai của đối phương, “Ai gọi vậy?”

“Samantha.” Phong Triễn Nặc thần nhiên trả lời, nhướn cao hàng lông mày, “Nó bảo Bob bị bệnh trong tù, phải đưa đến bệnh viện.” Hít vào một hơi thật sâu, Phong Triễn Nặc dựa vào thành hồ, hắn im lặng trong chốc lát rồi quay sang Feston, “Có thuốc không?”

Mấy năm nay tình trạng sức khỏe của Bob không tốt lắm, bọn họ cũng đoán được chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, kỳ thật cũng không có gì đáng kinh ngạc, nhưng dự đoán và biết được sự thật cũng không giống nhau, hiện tại nó đang xảy ra.

Feston sờ đầu của Phong Triễn Nặc rồi lấy ra một gói thuốc từ bộ đồ ném trên đất, rút ra một điếu đưa cho hắn, “Tôi sẽ bảo với Grey Matt đi đặt vé cho chuyến bay sáng mai.”

“Ừm.” Ánh lửa lóe lên, khói trắng lượn lờ trước mặt Phong Triễn Nặc, hòa lẫn vào hơi nước rồi phiêu tán trong không khí, bề mặt vẫn duy trì độ ẩm ban đầu, nhưng nhiệt độ trên da lại dần dần tụt xuống.

Feston kéo Phong Triễn Nặc đến bên cạnh, đứng sau lưng mà xoa bóp bả vai cho đối phương, “Cậu vẫn không tha thứ cho anh ấy à?”

“Tha thứ?” Phong Triễn Nặc lặp lại, bỗng nhiên cười khẽ, hắn nhìn ra lớp sương mù trắng xóa ở trước mặt, “Nói thật tôi không trách anh ấy lâu như vậy đâu.” Hắn lại nhún vai, “Có phải rất kỳ lạ hay không, nhưng tôi thật sự không cảm thấy hận gì cả, một chút cũng không.”

Phong Triễn Nặc hút thuốc, nửa người ngâm trong nước, thả lỏng cơ thể mà dựa vào đối phương, tầm mắt nhìn ra một nơi không biết phương hướng, Feston choàng hai tay qua trước ngực của Phong Triễn Nặc, “Cậu là người có thói quen nhìn về tương lai, cậu chán ghét bị trói buộc, cho dù là thù hận thì cũng không thể kiềm chế được cậu.” fynnz.wordpress.com

“Nhưng hiện tại tôi đang ở ngay chỗ này.” Nếu chán ghét bị trói buộc thì làm sao lại có thể dính chặt cùng nhau nhiều năm như vậy?

Theo ánh mắt của hắn thì có thể nhìn thấy ý tứ trên choker của hắn, Feston cười rộ lên, “Tôi không phải sợi dây thừng trói buộc cậu, tôi là đôi cánh giúp cậu vươn cao bay xa, như vậy thì làm sao mà cậu lại muốn thoát khỏi cho được?”

“Cánh?” Phong Triễn Nặc cười ha ha, Feston lại nghiêm túc gật đầu, “Cánh.”

Trên lưng của hắn có thể cảm giác được nhịp tim của Feston, bên tai nghe thấy giọng nói của Feston xuyên thấu làn hơi nước, Phong Triễn Nặc nói như ca sĩ giọng nam trung, “Được rồi, nói cái khác đi.”

“Cậu không trách anh ấy nhưng mấy năm qua cậu đều không đến thăm anh ấy, vậy cậu nghĩ thế nào?” Đề tài quay trở lại trên người của Bob, Feston tạt nước ấm lên ngực của Phong Triễn Nặc, mấy năm nay những

vết sẹo trên người của Phong Triễn Nặc đã phai nhạt rất nhiều, cũng có thêm vết thương mới nhưng không nghiêm trọng. fynnz.wordpress.com

Nâng tay lên từ dưới nước, Phong Triễn Nặc làm động tác đang cầm súng, cánh tay chậm rãi buộc chặt, những giọt nước chảy xuống từ cánh tay của hắn, “Là anh ấy vẫn chưa chịu tha thứ cho chính mình, tôi đi thăm anh ấy thì chỉ làm cho anh ấy càng tự trách mà thôi.”

Hắn nghiêng đầu nhìn Feston, ánh mắt chớp động, “Chẳng phải anh cũng nghĩ như vậy hay sao, cho nên anh cũng không đề cập đến chuyện này.”

Bọn họ quả thật rất ăn ý, ngón tay của Feston di chuyển đến cánh tay của Phong Triễn Nặc, dùng sức vừa đúng làm cho Phong Triễn Nặc thở mẫn thả ra một hơi, Feston hôn xuống bờ vai của hắn, “Vậy cậu có biết là tôi từng sẽ không để cho cậu bị trọng thương thêm một lần nào nữa hay không?”

Cảm xúc quen thuộc nhưng vẫn nóng đến mức có thể làm cho làn da bốc cháy, “Tôi không biết, bởi vì tôi đã nhìn thấy.”

Quay đầu lại, Phong Triễn Nặc kéo tay của Feston xuống, đột nhiên hôn lên mãnh liệt, một tay dụi tắt điều thuốc lá, một tay ôm đầu của Feston, nụ hôn trần trọc mang theo dư vị của rượu Whisky, còn có vị đắng chát của thuốc lá, cánh tay của Feston đột nhiên siết chặt, thân thể vốn đã kề sát thì hiện tại càng thêm dán chặt vào nhau, Feston ấn vào sau gáy của Phong Triễn Nặc, cắn nuốt đầu lưỡi của hắn giống như muốn hấp thu hết thấy hương vị của hắn.

“Không được.” Feston giống như đang thì thầm tự nói, dưới thân đè lên người của Phong Triễn Nặc, hắn chuyển hướng lên tai của đối phương, thấp giọng thì thầm, “Nhịn không được.”

Dứt lời, Feston đưa tay ra sau lưng của Phong Triễn Nặc, nhìn thấy đáy mắt nóng rực của Feston, hô hấp của Phong Triễn Nặc cũng trở nên dồn dập, hắn phối hợp động tác của Feston rồi xoay người lại, hai tay vịn vào thành hồ, “Nói trước nhé, mỗi người một lần.”

“Không thành vấn đề.” Hơi thở nóng rực từ phía sau phả đến, Feston hôn cổ của hắn, nụ hôn ẩm ướt rơi xuống làn da cũng ẩm ướt, Feston vỗ mông của hắn, thân thể cọ sát, ra hiệu cho hắn thả lỏng.

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu của bọn họ, hết thấy đều vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức bọn họ biết rõ mỗi một phản ứng hoặc hành động của đối phương sẽ đại biểu cho điều gì, cũng quen thuộc đến mức mỗi một lần bị đụng chạm vào nơi mẫn cảm thì sẽ lập tức đáp lại, bọn họ vẫn phối hợp đồng đều với nhau, trên phương diện này đều là như vậy, còn ở phương diện khác cho dù trong cuộc sống cũng có mâu thuẫn, nhưng sau khi giải quyết thì lại càng ngày càng trở nên hợp cạ.

Nước ấm không ngừng bốc hơi, thân hình ướt đẫm của bọn họ dấy dưng trong nước, gợn sóng cuộn cuộn nhấp nhô, làn da đỏ mồi dần dần nóng lên do ma sát, mái tóc ướt sũng không ngừng nhiều nước. fynnz810

Bàn tay chộp lên thành hồ của Phong Triễn Nặc bị Feston nắm chặt, tiếng rên rỉ đầy nam tính vang vọng giữa làn hơi nước, âm thanh thổ dốc dồn dập quanh quẩn, tiếng va chạm của da thịt, tiếng hô to khàn khàn, còn có tiếng dập dềnh của sóng nước, tất cả khuếch tán trong bầu không khí tràn ngập hơi nước, cùng nhau diễn tấu thành một khúc nhạc nguyên thủy nhất.

Khi Grey Matt nghe nói bọn họ có chuyện gấp phải rời đi ngay lập tức thì hắn vô cùng uể oải, đồng thời cũng hơi tức giận, bởi vì bọn họ rời đi quá mức đột ngột, chẳng qua sau khi nghe bọn họ bảo rằng sau đó không bao lâu sẽ quay lại đây, hơn nữa còn đồng ý ở thêm một tuần thì liền lập tức chuyển từ bức tức sang vui mừng.

“Chuyện vé máy bay không thành vấn đề, tôi lập tức gọi người đi đặt vé, vẫn còn kịp, nhưng mà khi quay về Mỹ thì anh nên cẩn thận một chút, nơi đó có một lũ đang nhìn chằm chằm anh đấy, Caesar.” Sau khi đồng ý hỗ trợ thì Grey Matt cũng không quên nhắc nhở kèm theo trên ghẹo Feston một chút.

“Không cần anh phải lo lắng.” Sau khi dặn dò xong xuôi thì Feston bắt đầu thu dọn hành lý.

Phong Triễn Nặc mỉm cười nhìn hắn, dù sao thì Feston cũng là tinh anh của cục điều tra liên bang, chẳng qua hiện tại lại có ít nhất ba thân phận khác nhau, “Lần này dùng cái nào? Tổng giám đốc tập đoàn? Bộ đội xuất ngũ? Hay là bác sĩ?”

“Cậu muốn gặp Bob đúng không?” Không ngờ Feston lại hỏi như vậy, sau đó không đợi Phong Triễn Nặc trả lời thì hắn đã lấy ra một quyển hộ chiếu, “Lần này tôi dùng chính thân phận của mình để trở về, cụ thể vụ FBI, Feston Kada.”

.....

P/S: Em Nặc cũng ko chịu thua kém, phải 1v1 mới chịu.

240. Chương 240: Bí Mật Của Tình Yêu

Mỹ, tiểu bang Virginia, nhà tù East Coast.

Nhà tù bị vây bởi tường bao, bầu trời xanh thẳm, tường bao được trang bị thanh sắt cố định, xung quanh thật yên lặng, giống như ở thế giới bên kia, khi đi vào có thể nhìn thấy quần áo canh gác nghiêm ngặt.

Kỳ thật muốn gặp Bob cũng không dễ dàng, hắn là trọng phạm, bị phán tù chung thân, trong thời gian này phải tiếp nhận điều trị bệnh gan, vì tình hình đặc thù, cũng vì lo lắng về vấn đề an toàn cho nên không chấp nhận viếng thăm.

Có lẽ Feston đã sớm đoán được điểm ấy cho nên trước khi đến Mỹ thì đã gọi vài cú điện thoại, vài tiếng sau Phong Triễn Nặc đã cùng hắn đi vào nhà tù.

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ đến nơi này, “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Gặp không chính thức, thậm chí không bị ghi chép lại, trên con đường đặc biệt đi vào bên trong nhà tù, Feston dừng lại hỏi hắn.

“Tôi không biết có chuyện gì cần phải chuẩn bị.” Hai tay đút vào túi quần, Phong Triễn Nặc giống như đi đến nơi này để thưởng thức phong cảnh, “Đi thôi, đi gặp bạn cũ.”

Giọng điệu của hắn rất bình thản nhưng theo bước chân nặng nề của hắn thì Feston có thể đoán ra tâm tình của hắn không bình tĩnh như bề ngoài.

“Đi theo tôi.” Năm tay của Phong Triễn Nặc, Feston dẫn đường ở phía trước.

Hiển nhiên là đã sớm thông báo cho nên dọc đường đi rất thuận lợi, mãi cho đến khi bọn họ đến trước cửa phòng giam thì nhìn thấy Bob đang ngồi ngay mép giường.

So với bộ dáng trước đây trong trí nhớ thì Bob có vẻ tiêu tụy hơn một chút, mái tóc hoa râm hơi rối, tựa hồ vẫn chưa tỉnh táo trở lại sau giấc ngủ một mõi, làn da hơi vàng, nhìn thấy hai người xuất hiện trước cửa thì phút chốc liền mở to hai mắt, “...Là các cậu?!”

Bob nhảy xuống giường, bởi vì động tác quá mạnh mà có một chút lão đảo, hắn đi đến trước song sắt rồi tỉ mỉ nhìn ra bên ngoài, “Như thế nào lại là các cậu?! Làm sao các cậu lại đến đây?!”

Hai người trước mặt không còn trẻ tuổi như trong trí nhớ của hắn, năm tháng trôi qua, có rất nhiều thứ đã thay đổi, vẻ mặt của Bob trở nên phức tạp, “....Xem ra là do Samantha nhiều chuyện rồi.”

“Tôi cũng không muốn nhật xác cho anh đâu Bob.” Cách nói chuyện vẫn chẳng có gì khác với trước kia, Phong Triễn Nặc nhìn chăm chú ông lão bên trong song sắt, cảm giác của hắn đối với Bob rất khó hình dung.

Nên xem Bob là kẻ thù hay là ân nhân? Hay là bạn thân?

“Mấy năm nay có khỏe không?” Bên ngoài song sắt, Phong Triễn Nặc hỏi như vậy, Bob chà tay, cười ha ha rồi trả lời, “Không có gì là khỏe hay không cả, cậu thấy đó, đây là báo ứng, Chúa đóng lại một cánh cửa với cậu thì sẽ mở ra một cánh cửa khác, tôi không chết vì viên đạn của cậu nhưng chắc sẽ chết vì rượu.”

“Không cần nói những lời này.” Để cho người ta mở cửa, Feston để Phong Triễn Nặc đi vào rồi hắng nói, Bob lại lắc đầu, “Đừng vào đây, mặc kệ các cậu đến nơi này bằng cách nào thì đây không phải chỗ thích hợp cho các cậu.”

Bob khoát tay, trừng mắt nhìn, “Đi đi, chẳng lẽ cậu đã quên những gì tôi từng làm hay sao?”

“Tôi sẽ không quên, trên thực tế nếu trước kia anh không giúp tôi thì tôi đã thắng tay cho anh một viên đạn, thỏa mãn nguyện vọng của anh.” Nói một cách vô tình, Phong Triển Nặc không đi vào như mong muốn của Bob, cửa sắt đã mở ra, khe đóng đưa làm vang lên tiếng cọt kẹt, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ phòng giam, mà bên trong đã bị bóng tối bao phủ hơn phân nửa.

“Nhưng tôi là người ân oán rõ ràng, cho nên không bằng như vậy đi, anh nợ tôi thì sẽ phải trả từ từ, thế nào?” Giọng điệu thay đổi, Phong Triển Nặc búng ngón tay, mỉm cười nheo mắt lại, “Trước lúc đó thì đừng hòng chết như vậy, Bob, nếu anh cho rằng thay tôi ngồi tù thì có thể trả nợ cho tôi thì tôi sẽ nói cho anh biết là anh đã sai rồi, anh làm như vậy chỉ là để cho mình thanh thản mà thôi.”

“Quả nhiên là U Linh Ian, không chịu buôn bán thua lỗ.” Bob không tức giận, ngược lại còn cười rộ lên, “Không sai, không sai, đây quả thật là Ian mà tôi đã quen biết, thằng nhóc luôn nheo mắt cười, lộ ra bộ dáng lạnh lùng, kỳ thật căn bản là một kẻ thích quan tâm người khác.”

Phong Triển Nặc như cười như không, “Thích quan tâm? Nếu là người khác thì tôi sẽ mặc kệ hắn sống chết thế nào, còn nếu như anh muốn chết thì tốt nhất đừng chết ở đây, tôi ghét phải vào tù mà nhặt xác cho anh lắm.”

“Bob, tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, anh có muốn ra ngoài hay không?” Feston đột nhiên mở miệng, những lời này làm đẩy lên gợn sóng trong không khí.

Nó làm cho hai người còn lại đều im lặng, Phong Triển Nặc chỉ hơi bất ngờ một chút, còn Bob thì lại cực kỳ kinh ngạc, “Ra ngoài?”

Bob thấp giọng lặp lại, lập tức nhìn thoáng qua Phong Triển Nặc, “Quên đi, tôi đi ra ngoài cũng vậy, ở đây không tệ, có ăn có uống, khi thời tiết đẹp đẽ thì còn có thể tìm người đánh cờ.”

“Tôi nhớ là trình độ đánh cờ của anh không được tốt lắm.” Cờ vua không hợp với Bob.

“Đúng là không được tốt lắm.” Bob chỉ có thể thừa nhận, lớn tiếng nói tiếp, nhớ lại cảnh tượng năm đó khi nhàm chán đã cùng nhau đánh cờ, đó là chuyện từ khi nào nhỉ, hắn lại nhìn thoáng qua Phong Triển Nặc.

“Cậu hơi khác với trước kia.” Bob đột nhiên nói như vậy, Phong Triển Nặc không hiểu.

“Khác chỗ nào? Tốt hơn hay là tệ hơn?” Hắn có khuynh hướng chọn cái trên.

“Tệ nhất là Bạch quỷ, so với anh ta thì cậu đã chọn một con đường khác.” Nhìn Phong Triển Nặc ở trước mặt tựa như nhìn thấy Bạch quỷ năm đó, trong lòng của Bob hiểu rất rõ nếu Feston Kada không xuất hiện thì Ian Noy – sát thủ trẻ tuổi xuất sắc nhất chưa hẵn đã không trở thành Bạch quỷ thứ hai.

Mà hiện tại nụ cười của hắn vẫn cất giấu cảm giác nguy hiểm, nhưng đã có cái gì đó thay đổi, khác với lúc trước một chút, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi một người đàn ông khác

“Bạch quỷ đã sớm là người chết.” Nghe hắn nhắc đến Bạch quỷ, Phong Triển Nặc liền nhướng mày.

Feston nhìn xuống đất một cách dăm chiêu, “Đừng quên ông ấy là thầy của chúng ta, Triển Nặc, tôi nghĩ là ông ấy chết quá mức đơn giản.”

“Ý của anh là ông ấy chưa chết?” Chuyển hướng sang Feston, Phong Triển Nặc hừ cười, “Tôi không phải là không nghĩ đến khả năng này, nhưng chúng ta đã sớm xác định thì thế bị thiêu rụi kia là ông ấy, ông ấy đã chết, chết dưới súng của chúng ta, xác bị thiêu rụi trong biển lửa, trừ phi ông ta có khả năng hồi sinh.”

“Nói đùa như vậy chẳng buồn cười tí nào cả.” Bob ho nhẹ vài tiếng, “Nhưng mặc kệ các cậu có tin hay không thì tôi nghe nói trên thế giới này thật sự có người như vậy, sinh mạng của người đó không nằm trong quy luật sống chết như con người, với lại đó là truyền thuyết mà trước đây tôi đã nghe kể...”

“Bob, chúng tôi không phải tới đây để nghe anh kể chuyện xưa.” Phong Triển Nặc không có hứng thú đối với đề tài này, “Tin tưởng tôi đi, bất tử cũng không phải là chuyện gì tốt lành.”

“Nó chỉ làm cho sinh mạng mất đi ý nghĩa thật sự mà thôi.” Quan điểm của bọn họ luôn tương đồng, Feston cũng không tính bàn tiếp về vấn đề này, mặc kệ là Bob có bằng lòng hay không thì hắn vẫn đi thẳng vào trong phòng giam, “Vừa rồi anh nhắc đến Bạch quỷ, nói rằng Ian chọn con đường khác có nghĩa là gì?”

Chẳng qua lý do mà hắn không có hứng thú với truyền thuyết kia là bởi vì nó không liên quan đến bọn họ, điều mà hắn chú ý chính là chi tiết có liên quan đến Phong Triển Nặc, “Bob, anh nói cho rõ ràng đi.”

“Dù sao thì anh ta cũng đã chết, tôi nghĩ là nói ra cũng không sao.” Phạm nhân ở trong tù cũng không nói chuyện phiếm với hắn như vậy, Bob nhìn cái bóng của Feston bị kéo dài trên đất, Phong Triển Nặc cũng đi vào, hắn hiểu được phạm nhân không có quyền đuổi người.

Bob cau mày nhớ lại quá khứ trước kia của mình, “Tôi có nói tôi và Bạch quỷ từng quen biết hay chưa?” fynnz810

Kỳ thật Bob cũng không cần bọn họ trả lời, “Có lẽ các cậu không biết Bạch quỷ đến từ đâu, cái tên sát nhân điên cuồng kia chỉ nhắc đến một lần về quá khứ của anh ta, các cậu có thể sẽ cảm thấy rất bất ngờ...”

Bob cúi đầu, cũng dè thấp giọng nói, “Kỳ thật Bạch quỷ là một chiến binh được lựa chọn, là công cụ tốt nhất mà chính phủ dùng để giải quyết phiền phức, tựa như CIA từng giao dịch với cậu, Ian...” Tạm dừng một chút, giọng nói khàn đặc hơi thay đổi, có lẽ là vì bi thương.

“Ngay từ đầu Bạch quỷ được tạo ra là vì quốc gia, lệ thuộc vào một cơ quan đặc biệt của chính phủ, nhưng anh ta vĩnh viễn sẽ không được thừa nhận, anh ta là ác quỷ giữa ban ngày, vĩnh viễn sẽ không có người chứng minh sự tồn tại của anh ta, năm đó anh ta đã từng nói như thế này – Bob, hãy chờ xem, rốt cục một ngày nào đó tôi sẽ làm cho bọn họ hối hận!” Theo hồi ức, Bob thở dài.

“Anh ta làm được, thoát khỏi sự khống chế của cấp trên, chỉ làm chuyện mà mình thích, những vụ không hợp ý thì sẽ thẳng thừng từ chối, anh ta mới là kẻ khống chế tất cả, là kẻ nắm giữ sức mạnh, anh ta muốn chứng minh điểm này, mà quả thật là anh ta đã làm được.” Khi Bob nói đến đây thì Feston không khỏi nghĩ đến một người.

Nghe những lời này có thể cảm thấy rất tương tự với người bên cạnh, Feston nhìn sang, Phong Triển Nặc hiển nhiên cũng nghĩ đến, trong đôi mắt màu xanh biển có cái gì đó đang lóe lên.

“Bạch quỷ rất tự tin, anh ta tin tưởng vào năng lực của mình, không có ai mà anh ta giết không được, sự kiêu ngạo của anh ta cũng chính là hậu quả cho kết cục sau này, có nhớ khi đó tôi đã đánh giá anh ta như thế nào hay không, anh ta là một kẻ điên, là một tên sát nhân điên cuồng, nhưng ban đầu anh ta không phải người như vậy, có thể nói là tên Bạch quỷ sát nhân kia hoàn toàn khác với Bạch quỷ ở trong ấn tượng của tôi, tôi nghĩ là tính tình của anh ta đã thay đổi, đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, tôi cho rằng anh ta dần dần không khống chế được cảm giác muốn giết người, bởi vì anh ta thích điều khiển tất cả mọi thứ...Tựa như tôi nghiện rượu thì chẳng qua anh ta nghiện giết người mà thôi.”

“Anh ta bị lạc đường, giống như rất nhiều kẻ say xỉn, có lẽ muốn tự kiểm chế nhưng không thể dừng lại, cho nên cuối cùng lựa chọn con đường kia.” Ở trong tù có rất nhiều thời gian để suy nghĩ, Bob rút ra kết luận, “Bạch quỷ đã tự sát.”

Trong phòng giam im lặng chỉ còn tiếng hít thở nặng nề của Bob, Phong Triển Nặc và Feston không cảm thấy quá kinh ngạc, khi nghe Bob bắt đầu tự thuật thì bọn họ đã đoán được kết cục.

“Anh ta chấm dứt lịch sử của mình, cái chết là lối thoát duy nhất.” Bob rút ra một bình rượu dẹt, không biết hắn làm sao có được nó.

Cảm giác được hai tầm mắt liếc nhìn, hắn vội vàng vặn chặt bình rượu rồi nhìn về phía Phong Triển Nặc, “Cậu đã lựa chọn con đường khác, Ian, cậu rất may mắn.” Ánh mắt của Bob chuyển sang Feston.

“Nghiện giết người à? Tôi không chắc nếu không gặp được Feston thì tôi có trở thành Bạch quỷ thứ hai hay không, chúng ta vĩnh viễn sẽ không biết.” Phong Triển Nặc đá văng cánh cửa phòng giam đang khép hờ rồi đi ra ngoài, “Bởi vì hết thấy đều đã xảy ra.”

“Nhưng mà tôi biết.” Feston vẫn còn đứng trong phòng giam, “Cậu sẽ không là Bạch quỷ thứ hai, vĩnh viễn sẽ không.”

Hắn đi về phía Phong Triển Nặc, Phong Triển Nặc nhếch môi, “Còn tin tưởng hơn cả tôi nữa à?”

“Tôi rất tin tưởng.” Feston nắm lấy ngón tay của Phong Triển Nặc rồi khẽ hôn ở mặt trên, “Bởi vì chúng ta nhất định sẽ gặp nhau.”

Khi rời khỏi nhà tù thì đã là buổi chiều, tựa như chưa từng đến đây, hai người lặng lẽ ra khỏi cửa.

Khi Phong Triển Nặc quay trở lại trên xe thì lại nhìn ra tòa nhà ở phía sau, “Đối với anh mà nói thì chắc là không phiền phức chứ?”

“Nếu không lo lắng đến phản ứng của Bob thì quả thật là không phiền phức.” Đóng cửa xe, Feston khởi động xe, bật lên radio, bản nhạc vang lên cùng với tiếng nổ lớn ở bên trong tường bao nghiêm ngặt của nhà tù East Coast.

Tiếng chuông cảnh báo không ngừng vang lên, trong lúc hỗn loạn có người mang đến phòng giam của Bob một xác chết, mặc đồng phục phạm nhân có đánh số giống hắn như đực, hắn lập tức bị hai người khiêng ra ngoài phòng giam, lại một lần nữa tiếng nổ lớn vang lên trong phòng giam của hắn.

Bob nhất thời hiểu được.

“Hai cái tên khốn nạn kia! Tôi không cần đi ra ngoài! Chết tiệt, tôi đã nói là tôi không muốn đi ra ngoài rồi mà! Cứ để cho tôi chết ở trong này – Chết tiệt! Chết tiệt!” Không có người để ý đến hắn, Bob giãy dụa đến mức mặt đỏ tai hồng, bị ném vào một chiếc xe, miệng không ngừng kêu la.

“Ai bảo tôi muốn đi ra ngoài? Để cho tôi quay về! Đưa tôi quay về đi! Chết tiệt! Mau dừng xe lại! Dừng xe! Đưa tôi quay về nhà tù chết tiệt kia đi!” Hắn rống to, không ngừng chửi mắng, sắc mặt đỏ bừng cũng lan lên đôi mắt, trong miệng chửi bậy, “Chết tiệt!” Hắn vừa dùng sức lau khóe mắt đỏ ửng, vừa thấp giọng than, “Chết tiệt, chết tiệt, hai cái tên khốn nạn kia....”

Bob bụm mặt, có vài dấu vết ẩm ướt xuyên qua ngón tay, “Hai cái tên khốn nạn kia...”

Gió nhẹ lùa vào khe cửa, bầu trời xanh thẳm, những tia nắng vàng rực xuyên thấu qua lớp cửa kính xe, chiếu lên khuôn mặt đầy nếp nhăn của hắn, hắn được tự do, chân chính tự do, Bob vừa cười vừa khóc, lấy ra bầu rượu dẹt, một vật bằng kim loại được ném ra ngoài.

“Trở về hay không?” Trên chiếc xe bên kia, Feston một tay cầm vô lăng một tay nắm lấy tay của Phong Triển Nặc, nghe thấy câu hỏi của hắn thì có người vừa cười vừa trả lời, “Tại sao lại không cơ chứ?”

“Thụy Sĩ, còn có suối nước nóng và bãi tập bắn đang chờ chúng ta.” Nâng lên bàn tay quen cầm súng của Phong Triển Nặc, Feston hôn lên mu bàn tay của đối phương rồi giẫm chân ga.

Ánh mặt trời mang đến một cơn gió nhẹ nhàng, bánh xe ô tô quay tròn, trong radio vẫn đang ngân nga ca khúc Secret của Madonna, đây là ca khúc cực thịnh ngày xưa, Phong Triển Nặc vuốt lên mái tóc bị gió thổi loạn, miệng khẽ ngâm nga, Feston vừa cười vừa nhìn hắn, không bao lâu cũng cùng gia nhập.

Things haven't been the same

Since you came into my life

You found a way to touch my soul

And I'm never, ever, ever gonna let it go

Happiness lies in your own hand....

.....something's coming' over, mmm mmm

.....something's coming' over, mmm mmm

P/S: Chính thức hết rồi T_____T, nhớ Phê Nặc rồi nha, từ 14/2 đến nay.... Ta nghỉ ngơi đây. Nếu ai thích đọc cung đình đầu trí đầu dưng thì sang Đích Tử Nan Vi với ta vào 02/07. Còn bộ Ngạo Nhiên thì chờ khoảng 4 tháng nữa ta sẽ edit o_o (lúc đó Hỏa Ly viết xong q2 rồi)

Quên, dịch lời bài hát đã

Mọi thứ không còn như lúc trước từ khi em bước vào đời tôi

Em tìm được cách chạm vào tâm hồn tôi

Và tôi không bao giờ, không bao giờ để tuột mất điều đó

Hạnh phúc nằm trong chính đôi tay em....

.....có thứ gì đó đang đến, mmm mmm

.....có thứ gì đó đang đến, mmm mmm

Phiên Ngoại Hoàn

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xich-ai-sat-thu>